Rev. W. R. Thompson, D. D.

Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/summatheologica0000thom_p1z5

DIVI THOMAE

AQUINATIS

SUMMA THEOLOGICA

VOLUMEN SEXTUM.

DIVI

THOMAE AQUINATIS

ORDINIS PRAEDICATORUM

DOCTORIS ANGELICI

A LEONE XIII P. M.

GLORIOSE REGNANTE

CATHOLICARUM SCHOLARUM PATRONI COELESTIS

RENUNCIATI

SUMMA THEOLOGICA

EDITIO ALTERA ROMANA

AD EMENDATIORES EDITIONES

IMPRESSA

ET NOVITER ACCURATISSIME RECOGNITA

INDICES — LEXICON

DOCUMENTA

Property of
COSA
Please return to
Graduate Theological
Union Library

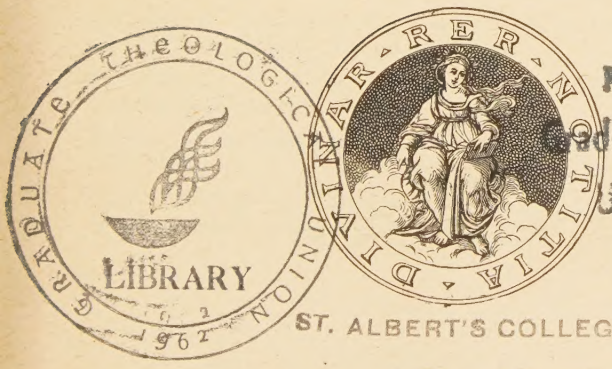

ST. ALBERT'S COLLEGE LIBRARY

ROMAE

EX TYPOGRAPHIA FORZANI ET S.

M DCCC XCIV

Editio aureo numismate donata a Summo Pontifice Leone XIII.

230.211.1
T35
v.6
BX
1749
T48
1894
v.6

FORZANI ET SODALIS, officinatores librarii, Romae.

MATERIAE

IN HOC VOLUME CONTENTAE

I. INDICES.

1. Auctoritates Sacrae Scripturae. . . . . pag. 1
2. Doctrinae Christianae capita 53
3. Res praecipuae et Doctrinae memorabiles. 59
4. Loca et dogmata ad hodiernas haereses confutandas 350
5. In Epistolas et Evangelia Dominicarum, scilicet referens Sancti Thomae doctrinas, quae recte utiliterque ad illorum explicationem a verbi divini concionatoribus adhiberi possunt:
   Proprium de Tempore. 352
   Proprium Sanctorum 378
6. Auctores et Concilia, quorum auctoritatibus usus est S. Thomas hac in Summa 387

II. LEXICON quo explicantur S. Thomae et aliorum Scholasticorum verba maxime inusitata ac praecipuae locutiones 389

III. SS. D. NOSTRI LEONIS PAPAE XIII EPISTOLA ENCYCLICA « Aeterni Patris » De Philosophia Christiana ad mentem Sancti Thomae Aquinatis Doctoris Angelici in Scholis catholicis instauranda . 425

IV. LITTERAE ad Eminentissimum Card. De Luca, De Academia S. Thomae Aquinatis Romae instituenda 438

V. DECRETUM *De Sancto Thoma Aquinate Patrono Coelesti studiorum optimorum cooptando* 441

VI. BREVE ad clarissimum Professorem F. SATOLLI *De studio Summae Theologicae.* 444

VII. EPISTOLA Viri Eminentissimi JOSEPHI Card. PECCI ad clarissimum Professorem B. LORENZELLI *De nostra editione.* 445

469596

INDICES - LEXICON

MONITA

ET EXPLICATIONES ABBREVIATIONUM SIGNORUMQUE CONVENTIONALIUM QUAE IN INDICIBUS ADHIBENTUR.

In Indicibus secundo, tertio, quarto et sexto, nec non in *Lexico,* secus ac fieri consueverit in plerisque *Summae* editionibus, in hac nostra ordo alphabeticus litteralis fuit rigorose servatus. Ita ex. gr. vox *Aeternitas* potiusquam inter vocabula incipientia per litteram *E,* invenietur, suo proprio loco, inter vocabula quae incipiunt per litteram *A;* item vox *Coelum,* non inter voces incipientes per *Ce,* sed inter incipientes per *Coe,* etc

Abbreviatio prolog. significat *Prologum.*

» princ. » principium Quaestionis, i. e. Summarium.
» pr. » principium partis articuli indicatae.
» fi. » finem. » » »
» sc. » *sed contra.*
» o. » totum articulum: et quando loco numeri indicantis articulum invenitur lineola (—), tunc littera *o,* indicat totam Quaestionem.
» c. » corpus articuli, seu responsum ad quaestionem articuli.
» S. » Supplementum tertiae Partis *Summae.*
» s. » supra.
» app. » appendicem.

Signum [* ad calcem paginarum dispari numero inscriptarum, indicat continuationem ad paginam sequentem citationum circa idem argumentum. Vide exemplum in Indice primo, pagina 29. in calce.

In omnibus Indicibus *nota numeralis* posita in prima columna inscripta *Pars,* indicat Partem *Summae:* v. gr. 1. = Primam Partem; 1-2. = Primam Secundae Partis; 2-2. = Secundam Secundae Partis; S. = Supplementum. *Nota numeralis* posita in secunda columna inscripta *Qu. (Quaestio),* indicat Quaestionem; quae ponitur in tertia columna inscripta *Art. (Articulus),* significat articulum. In quarta columna, inscripta *Locus,* indicatur pars articuli: v. gr. c. = corpus; 1. = ad primum; 2. = ad secundum, etc.; o. = articulum integrum.

In exemplum adducimus citationem respicientem primum versiculum S. Scripturae:

Pars	Qu.	Art.	Locus
			In principio creavit Deus coelum et terram
1	46	2.	c.
1	46	3	o.
1	61	3	3
1-2	100	7	2
2-2	1	1	1

Haec scilicet citatio significat, versiculum: *In principio,* etc., declarari in Prima Parte *Summae* Quaestione 46, articulo secundo, corpore articuli; insuper, in eadem Parte et Quaestione, articulo tertio per totum articulum; ulterius, in eadem Parte, Quaestione 61, articulo tertio, in responsione ad tertium argumentum oppositum; adhuc, in Prima Secundae Partis, Quaestione 100, articulo septimo, in responsione ad secundum argumentum; demum, in Secunda Secundae Partis, Quaestione 1., articulo primo, in responsione ad primum.

INDEX PRIMUS

AUCTORITATES SACRAE SCRIPTURAE.

Pars	Qu.	Art.	Locus
GENESEOS.			
Cap. I.			
In principio creavit Deus coelum et terram			
1	46	2	c.
1	46	3	o.
1	61	3	3
1	65	1	o.
1	65	3	o.
1	66	1	1, 3
1	68	1	1
1	69	1	c., 5
1	74	1	1
1	74	2	c.
1	74	3	1,2,3
1-2	100	7	2
2-2	1	1	1
2-2	171	3	c.
Terra autem erat inanis et vacua			
1	66	1	c., 1
1	67	4	c.
1	69	1	c., 2
Et tenebrae erant super faciem abyssi			
1	66	1	c., 5
1	68	3	c.
1	69	1	c.
1	74	3	4
Spiritus Domini ferebatur super aquas			
1	64	3	3,4
1	66	1	5
1	74	3	3,4
Dixitque Deus			
1	32	1	3
1	47	1	c. fi.
1	67	4	c., 2
1	65	4	c. fi.
1	74	3	1,3,5
Fiat lux, et facta est lux			
1	67	4	o.
1	70	1	2
1	74	1	c.
1	74	3	5
Et vidit Deus			
1	32	1	3
1	64	3	3
1	73	3	3
Et divisit lucem a tenebris			
1	63	5	2
1	67	4	c., 2,4
Appellavitque lucem diem et tenebras noctem			
1	64	1	3
1	67	4	2
1	68	1	1
1	69	1	5
Factum et vespere et mane dies unus			
1	69	1	5
1	74	2	c.
1	74	3	6, 7
Fiat firmamentum			
1	68	1	o.
1	68	2	o.
1	68	3	o.
1	71	—	3
Divisitque aquas quae erant super firmamentum			
1	68	2	o.
1	68	3	o.
Congregentur aquae in unum locum			
1	69	4	o.
Appareat arida			
1	69	1	c., 1
Vocavitque Deus firmamentum coelum			
1	68	1	o.
1	69	1	5
1	74	3	3
Vocavitque Deus aridam terram, congregationesq; aquarum appellavit maria			
1	69	1	5
Germinet terra herbam virentem, etc.			
1	69	2	o.
1	72	—	1
Fiant luminaria, etc., usque: ad noctem			
1	70	1	o.
1	70	3	o.
Et sint in signa, etc., usque: terram			
1	70	2	o.
Fecitque Deus duo magna luminaria, etc., usque: nocti			
1	68	1	c. fi.
1	70	1	5
Producant aquae reptile, etc., usq.: coeli			
1	71	—	o.
1	72	—	1
Creavitque Deus cete grandia, etc., usq.: genus suum			
1	71	—	4
Producat terra animam viventem, etc., usq.: species suas			
1	72	—	o.
Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram			
1	3	1	2
1	4	3	o.
1	91	4	1, 2
1	93	—	o.
2-2	163	2	1
Et praesit piscibus maris, etc., usque: terrae			
1	96	—	o.
Et universae terrae			
1	96	1	sc.
Masculum et foeminam creavit eos			
1	93	4	1
1	93	6	2
Benedixitque illis Deus			
1	72	—	4
1	73	3	o.
Crescite et multiplicamini, et replete terram			
1	72	—	4
1	98	1	o.
2-2	152	2	1
S.	41	2	o.
Ecce dedi vobis omnem herbam, etc. usque: ad vescendum			
1	96	1	2
Vidit Deus cuncta quae fecerat, et erant valde bona			
1	22	4	c.
1	25	6	3
1	47	2	c., 1
1	49	2	c.
Cap. II.			
Igitur perfecti sunt coeli, et terra, et omnis ornatus eorum			
1	70	1	c.
Complevitq; Deus die septimo opus suum, quod fecerat			
1	73	1	o.
Et requievit die septimo ab omni opere quod patrarat			
1	73	2	o., 3
1	73	3	c.
1	74	1	5
1	74	2	3
1	118	1	1
Et benedixit diei septimo, et sanctificavit eum			
1	73	3	o.
Istae sunt generationes coeli et terrae, etc., usque: in terram			
1	69	2	c.
1	74	2	1
Non enim pluerat Dominus Deus super terram			
1	33	3	c.
3	23	3	1
Sed fons ascendebat e terra, irrigans universam superficiem terrae			
1	102	1	2
Nomen uni Phison			
1	102	1	2
Formavit igitur Dominus Deus hominem de limo terrae			
1	91	4	o.
Et inspiravit in faciem ejus spiraculum vitae			
1	90	1	1
1	90	3	c.
1	91	4	3, 4
Et factus est homo in animam viventem			
1	91	4	3
1	94	2	c.
1	95	1	1
1	97	2	c.
Plantaverat autem Dominus Deus paradisum voluptatis a principio			
1	102	—	o.
In quo posuit hominem, quem formaverat			
1	102	4	o.
Produxit Dominus Deus de humo omne lignum pulchrum visu, et ad vescendum suave			
1	102	1	5

Pars	Qu.	Art.	Locus
Lignum etiam vitae in medio paradisi			
1	102	1	4
Lignumque scientiae boni et mali			
1	102	1, 4	
Et fluvius egrediebatur de loco voluptatis			
1	102	1	2
Tulit ergo Dominus Deus hominem, et posuit eum in paradiso voluptatis			
1	102	4	o.
Ut operaretur, et custodiret illum			
1	102	3	o.
De ligno autem scientiae boni, et mali ne comedas			
1	102	1	2
In quacumq; enim die comederis ex eo, morte morieris			
1-2	85	5	o.
1-2	85	6	o.
1-2	94	5	2
2-2	164	1	o.
Non est bonum esse hominem solum			
2-2	188	8	o.
3	41	2	3
Faciamus ei adjutorium simile sibi			
1	92	1	o.
1	98	2	o., 2
S.	64	3	3
Adduxit ea ad Adam, ut videret quid vocaret ea			
1	96	1	3
Immisit ergo Dominus Deus soporem in Adam			
2-2	175	3	1
Cumque obdormisset, tulit unam de costis ejus, et replevit carnem pro ea			
1	92	3	2
1	97	2	3
3	31	5	2
Et aedificavit Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam, in mulierem			
1	92	2	o.
1	92	3	o.
Quoniam de viro sumpta est			
1	92	2	o.
Quam ob rem relinquet homo patrem suum, et matrem, et adhaerebit uxori suae			
2-2	2	7	c
2-2	26	1	1
S.	54	3	c.
Et erunt duo in carne una			
1	92	1	c.
S.	44	1	c.
Hoc nunc os ex ossibus meis			
S.	54	3	1
Erat autem uterque nudus, Adam scilicet et uxor ejus, et non erubescebant			
1	96	1	3
Cap. III.			
Serpens erat callidior cunctis animantibus terrae			
2-2	165	2	3, 4
Qui dixit ad mulierem			
2-2	165	2	3, 4
Cur praecepit vobis Deus, ut non comederetis de omni ligno paradisi?			
3	41	4	c.
Aperientur oculi vestri			
3	41	4	c.
Eritis sicut dii, scientes bonum et malum			
1	61	4	3
1	63	3	o.
2-2	163	2	o.
3	41	4	c.
Deditque viro suo			
2-2	165	2	o.
Et aperti sunt oculi amborum			
2-2	164	2	c., 9
Cumque cognovissent se esse nudos			
1	95	1	c.
1-2	41	4	c.
2-2	75	1	1
2-2	167	2	c.
Et fecerunt sibi perizomata			
2-2	164	2	c., 8
2-2	187	6	o
Abscondit se Adam			
3	84	6	1
Cum audissent vocem Dei deambulantis			
1	9	1	o.
1	9	2	o.
1	10	1	c.
1	10	2	c.
1	14	—	o.
1	19	7	o.
1	19	8	o.
1	30	1	3
1	63	6	1
1	65	1	1
3	2	1	c.
3	57	1	1, 2
A facie Domini Dei			
1	1	10	3
1	3	1	3
Serpens decepit me, et comedi			
1	94	4	1, 2
1-2	89	3	2
2-2	163	1	4
2-2	163	4	1
Et ait Dominus Deus ad serpentem: Quia fecesti hoc, maledictus eris, etc., usque: calcaneo ejus			
2-2	165	2	4
Super pectus tuum gradieris			
1	63	6	2
2-2	165	2	4
Mulieri quoque dixit: Multiplicabo aerumnas tuas, et conceptus tuos. In dolore paries			
2-2	164	2	o.
Eris sub viri potestate, et ipse dominabitur tui			
1	92	1	2
2-2	164	2	c., 1
Maledicta terra in opere tuo			
2-2	25	6	1, 3
2-2	76	1	o.
2-2	76	2	o.
2-2	76	4	1
2-2	83	8	1, 2
2-2	164	1	o.
2-2	164	2	o.
In laboribus comedes ex ea, cunctis, diebus vitae tuae			
2-2	164	2	c.
Spinas et tribulos germinabit tibi			
1	69	2	2
2-2	164	2	c., 1
In sudore vultus tui, vesceris pane tuo			
2-2	164	2	c., 3
Donec revertaris in terram, de qua sumptus es			
2-2	164	2	o.
Pulvis es, et in pulverem reverteris			
2-2	164	2	c.
Fecitque Deus Adae et uxori ejus tunicas pelliceas, et induit eos			
2-2	164	2	c., 8
Ecce Adam factus est quasi unus ex nobis			
2-2	164	2	c., 6
Ne forte mittat manum suam, et sumat de ligno vitae, et vivat in aeternum			
1	97	4	o.
2-2	164	2	c., 6
Et emisit eum Dominus Deus de paradiso voluptatis			
2-2	164	2	c.
Et collocavit ante paradisum voluptatis Cherubim et flammeum gladium, atque versatilem, ad custodiendam viam ligni vitae			
2-2	164	2	c., 5
Cap. IV.			
Adam cognovit Evam uxorem suam			
1	51	3	6
1	98	2	2
Respexit Dominus ad Abel, et ad munera ejus			
1-2	103	1	1
Sub te erit appetitus tuus, et tu dominaberis illius			
1-2	10	3	o., 1
1-2	77	7	c.
1-2	77	8	c.
1-2	80	3	o.
2-2	155	3	3
2-2	156	1	c.
2-2	175	2	2
Vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra			
2-2	83	1	1
2-2	83	8	2
Occidi virum in vulnus meum, et adolescentulum in livorem meum			
2-2	64	8	c., 1
Major est iniquitas mea, quam ut veniam merear			
2-2	20	—	o.
Omnis, qui occidit Cain, septuplum punietur			
1-2	105	2	9
Cap. VI.			
Videntes filii Dei filias hominum			
1	51	3	6
Gigantes autem erant super terram in diebus illis			
1	51	3	6
Poenituit eum, quod hominem fecisset in terra			
1	19	7	1
1	102	2	3
3	49	5	2
Delebo ab homine, etc.			
1-2	105	2	11
2-2	108	4	3
Omnis quippe caro corruperat viam suam			
1-2	71	2	3
1-2	72	2	4
2-2	154	12	o.
Cap. VIII.			
Noë dimisit corvum, qui egrediebatur et non revertebatur			
1-2	102	6	1
Donec siccarentur aquae super terram			
3	28	3	3
Odoratus est Dominus odorem suavitatis			
1-2	103	1	1
2-2	186	3	6
2-2	186	5	1
2-2	186	6	c., 5
2-2	186	7	c.
2-2	186	8	c.
Sensus enim, et cogitatio humani cordis, in malum prona sunt, ab adolescentia sua			
1-2	92	6	o.
3	27	3	c.
Cap. IX.			
Terror vester ac tremor sit super cuncta animalia terrae			
1	96	1	c.
1	96	2	c.
Omne quod movetur et vivit, erit vobis in cibum, etc., usque: omnia			
1-2	102	6	2
Apparebit arcus meus in nubibus			
2-2	95	5	c.
Noë bibens vinum, inebriatus est, et nudatus in tabernaculo suo			
2-2	150	1	c.
2-2	150	4	c.
Sit Chanaam servus ejus			
2-2	57	3	2
2-2	104	5	c., 2
2-2	104	6	1
2-2	108	4	1
2-2	122	4	3
Cap. X.			
Ab iis divisae sunt gentes in terra post diluvium			
2-2	176	1	o.
Cap. XII.			
Dixit Abraham uxori suae: Dic, obsecro, quod soror mea sis			

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	110	3	3
2-2	111	1	1
	Cap. XIII.		
	Facta est rixa inter pastores		
2-2	37	2	5
2-2	41	12	c.
2-2	42	1	c.
	Ne, quaeso, sit jurgium inter me et te		
2-2	41	1	o.
	Fratres enim sumus		
3	28	3	5
	Aedificabitque ibi altare Domino		
1-2	103	1	2
	Cap. XIV.		
	At vero Melchisedech rex Salem, offerens panem et vinum		
1-2	103	1	3
3	22	6	3
3	73	6	c., 1
	Et dedit ei decimas ex omnibus		
2-2	87	1	3
	Cap. XV.		
	Credidit Abraham Deo, et reputatum est ei ad justitiam		
1-2	113	4	o.
	Dixit Abraham Deo: Domine Deos, unde scire possum quod possessurus sim eam.		
2-2	97	2	3
	Necdum enim completae sunt iniquitates Amorrheorum		
1-2	87	8	1
	Cap. XVI.		
	Ingredere ad ancillam meam, etc., usque: ad eam		
2-2	154	2	3
	Profecto hic vidi posteriora videntis me		
1	12	2	c., 1
1	12	5	o.
	Cap. XVII.		
	Ego Dominus Deus omnipotens		
1	25	3	o.
3	13	1	c.
	Ambula coram me		
1-2	91	5	c.
1-2	99	6	1
1-2	110	3	c.
	Et esto perfectus		
2-2	184	2	3
	Circumcidetur in vobis omne masculinum		
3	70	3	4
	Et circumcidetis carnem praeputii vestri		
1-2	105	5	1
3	62	6	3.
3	66	7	3
3	70	3	1
	Ut sit signum foederis inter me et vos		
1-2	102	5	1
3	70	1	o.
	Infans octo dierum circumcidetur		
1-2	102	5	1
3	70	3	3
	Eritque pactum meum in carne vestra, in foedus aeternum		
1-2	102	5	1
1-3	103	3	1
	Cap. XVIII.		
	Apparuerunt ei tres viri		
2-2	84	1	1, 3
	Quos adoravit in terra		
1	51	3	5
2-2	84	1	1
2-2	94	1	2
3	25	6	o.
	Domine, si inveni gratiam in oculis tuis, etc., usque: transibitis		
1	51	3	5
	Cumque comedissent		
1	51	3	5
1	55	6	1
	Num celare potero Abraham, quae gesturus sum?		
3	43	2	1
	Descendam, et videbo utrum clamorem opere compleverint		
3	46	1	3
	Cap. XIX.		
	Compulit illos oppido, ut diverterent ad eum		
1	21	4	c.
2-2	30	1	c.
	Ut perdamus illos		
1-2	87	2	o.
	Nec stes in omni circa regione		
3	41	2	2
3	41	4	2
	Cap. XX.		
	Venit autem Deus ad Abimelech, per somnium nocte		
1-2	80	2	c., o.
2-2	95	6	c.
2-2	154	3	c.
2-2	172	1	2
	Abraham propheta est, et orabit pro te		
2-2	174	6	c.
3	31	2	c.
3	31	8	3.
	Cap. XXII.		
	Tentavit Deus Abraham		
1	114	2	o.
2-2	97	2	c.
	Tolle filium tuum, etc., usque: monstravero tibi		
1-2	94	5	2
1-2	100	8	3
2-2	104	4	2
2-2	154	2	2
	Postquam adoraverimus, revertemur ad vos		
2-2	111	1	1
	Extenditque manum, ut immolaret filium suum		
1-2	94	5	2
1-2	100	8	3
2-2	64	6	o.
2-2	104	4	2
2-2	154	2	2
2-2	171	5	c.
3	47	6	3
	Nunc cognovi quod timeas Deum		
1-2	112	5	5
3	10	2	1
	Appellavitque nomen loci illius, Dominus videt		
1-2	102	4	2
	Per memetipsum juravi		
2-2	89	1	o.
	Cap. XXIII.		
	Dabo pecuniam pro agro, sic sepeliam mortuum meum		
2-2	100	4	3
	Cap. XXIV.		
	Ut adjurem te		
2-2	83	17	1
2-2	90	—	o.
	Filium meum ne reducas illuc		
2-2	104	5	c.
	Posuit ergo servus manum sub femore Abraham domini sui, et juravit illi		
2-2	89	7	c.
	Puella, cui dixero: Inclina hydriam, etc., usque: cum domino meo		
2-2	95	7	3
	Et dixit mihi		
2-2	95	7	3
	Vocemus puellam, et quaeramus ejus voluntatem		
2-2	104	5	c.
S.	47	1	o.
S.	47	3	c.
	Cap. XXV.		
	Deprecatusque est Isaac Dominum pro uxore sua, etc., usque: conceptum Rebeccae		
1	23	8	o.
	Dixit Jacob fratri: Vende mihi primogenita tua		
2-2	108	4	3
	Cap. XXVII.		
	Dixit Jacob: Ego sum primogenitus tuus Esau		
2-2	110	3	3
	Cap. XXVIII.		
	Isaac praecepit filio suo Jacob: Noli accipere conjugem, etc., usq.: avunculi tui		
2-2	104	3	c.
	Deus autem omnipotens, s. 17 c.		
	Benedicat tibi, s. 1.		
	Jacob vidit in somnis scalam, etc., usque: per eam		
2-2	181	4, 7	
	Et ero custos tuus		
1	113	1	2
	Vere Dominus est in loco isto		
1	8	2	c.
1	52	2	c.
1	52	3	3
	Votum vovit Deo dicens: Si Deus fuerit mecum, etc., usq.: domus Dei		
2-2	88	2	1
	Cunctorumque quae dederis mihi decimas offeram tibi		
2-2	87	1	3
	Cap. XXIX.		
	Indicavit ei, quod frater patris sui esset, s. 13		
	Sed Lia lippis erat oculis; Rachel decora facie, et venusto aspectu		
2-2	179	2	sc.
	Os meum et caro mea es		
S.	54	1	4
	Cap. XXXI.		
	Timensque Jacob		
2-2	158	7	c., 3
	Cum jurgio ait		
2-2	41	2	2
	Pone hic coram fratribus meis et fratribus tuis, s. 13.		
	Cap XXXII.		
	Vide Deum facie ad faciem		
1	12	11	1
2-2	180	5	1
	Ipse vero claudicabat pede		
2-2	108	7	4
	Cap. XXXIII.		
	Jacob adoravit pronus in terram, similiter ancillae et uxores, et filii ejus, s. 18.		
	Quasi viderem vultum Dei, s. 3 et 32.		
	Obstuprum sororis		
2-2	154	1	c.
2-2	154	6	o.
	Cap. XXXV.		
	Apparuit Deus Jacob, s. 32.		
	Benedixitque ei, s. 1.		
	Ego sum Deus omnipotens, s. 17.		
	Crescite, et multiplicate, s. 1.		
	Cap. XXXVII.		
	Accusavitque Joseph fratres suos crimine pessimo		
2-2	33	7	2
2-2	154	12	4
	Non interficiamus animam ejus, infr. 46.		
	C. XXXVIII.		
	Nunciatum est Thamar, quod Judas socer ejus, etc., usque fin.		
2-2	154	2	3
	Cap. XXXIX.		
	Benedixitque Dominus domui Aegypti propter Joseph, s. 1.		
	Et ille (scilicet Joseph) recusabat stuprum		
2-2	154	6	2
	Cap. XLI.		
	Post duos annos vidit Pharao somnium		
2-2	173	2	c.
	Uterque vidimus somnium praesagium futurorum		
2-2	95	6	c.
	Erat ibi puer Hebraeus, etc., usq.: eventus		
2-2	173	7	c.
	Cap. XLII.		
	Cumque adorassent eum (scilicet Joseph) fratres sui, s. 18		
	Per salutem Pharaonis		
2-2	89	6	sc.
	Deducetis canos meos cum dolore ad inferos		
S.	69	4	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Cap. XLIII.			
Deus autem meus omnipotens, supra	17.		
Et adoraverunt proni in terra,	s.	18.	
Cap. XLIV.			
Sciphus quem furati estis, etc., usq.: in quo augurari solet			
2-2	94	7	1
An ignoratis quod non sit similis mei in augurandi scientia?	ibidem.		
Cap. XLV.			
Nec poterant respondere fratres, nimio timore perterriti			
1-2	44	1	2
Cap. XLVI.			
Ego descendam tecum,	s.	3.	
Cunctae animae, quae egressae sunt de femore Jacob			
1	3	2	1
1	118	2	1
Detestantur Aegyptii omnes pastores ovium			
1-2	102	3	2
Cap. XLVII.			
Adoravit vestigium virgae ejus,	s.	18.	
Pone manum sub femore meo,	s.	24.	
Cap. XLVIII.			
Deus omnipotens,	s.	17.	
Apparuit mihi,	s.	32.	
Adoravit pronus in terram,	s.	18.	
Cap. XLIX.			
Ascendisti cubile patris tui			
2-2	154	8	1
Benedicet tibi,	s.	1.	
Quam (scilicet speluncam) emit Abraham, etc., usq.: sepulcri,	s.	23.	
Finitisque mandatis, quibus filios instruebat			
1-2	100	5	4
2-2	101	1	c.
2-2	102	1	c.
2-2	106	1	c.
2-2	106	6	1
Cap. L.			
Praecepitque servis suis medicis ut aromatibus condirent patrem			
3	51	2	2
Pater meus adjuraverit me,	s.	24.	
Sepelierunt eum in spelunca duplici, quam emerat Abraham, etc., usque: Mambre,	s.	23.	
Veneruntque ad eum (scilicet Joseph) fratres sui, et proni in terram adoraverunt,	s.	18.	
Num Dei possumus resistere voluntati?			
1	19	6	0.
1	22	2	1
1	103	7	0.
1	103	8	0.
Quam juravit Deus Abraham,	s.	22.	
EXODI.			
Cap. I.			
Et quia timuerunt obstetrices Deum, aedificavit illis domos			
1-2	114	10	2
2-2	110	3	2
2-2	110	4	4
Cap. II.			
Moyses percussum Aegyptium abscondit sabulo			
2-2	60	6	2
Accepitque Sephoram filiam ejus, quae peperit ei filium,	infr.	34.	
Cap. III.			
Terram quae fluit lacte et melle			
1-2	102	3	2
3	73	6	0.
3	74	6	1
Quis ego sum, ut vadam ad Pharaonem?	etc.		
2-2	185	2	2
Ego sum qui sum, et qui est			
1	2	3	0.
1	13	11	0.
Dominus Deus vocavit nos			
1-2	113	1	3
Ibimus via trium dierum in solitudine			
2-2	88	8	0.
Postulabit mulier a vicina, etc. usq. fi.			
1-2	94	5	2
1-2	100	8	3
2-2	66	5	1
2-2	104	4	2
Cap. IV.			
Iratus est Dominus in Moysem			
1	3	2	2
1	19	11	c.
1	20	1	2
1	59	1	1
2-2	162	3	c.
Et indurabo cor ejus			
1	23	3	2
1	48	6	c.
1	49	2	0.
1	63	5	c.
1-2	79	1	1
1-2	79	3	0.
1-2	87	1	2
2-2	15	1	0.
2-2	19	1	3
2-2	24	10	c.
Tulit illico Sephora acutissimam petram, et circumcidit praeputium filii sui			
3	70	3	2
Cap. V.			
Vocavit nos,	s.	3.	
Eamus viam trium dierum,	s.	3.	
Cap. VI.			
Dixit Dominus ad Moysem			
1	43	7	5
1-2	98	3	1
Et nomen meum Adonaï, non indicavi eis			
2-2	17	4	0.
2-2	17	6	0.
Cum incircumcisus sim labiis			
3	70	4	3
Cap. VII.			
Ecce constitui te Deum Pharaonis			
1	13	9	0.
1	13	10	0.
Sed ego indurabo cor,	s.	4.	
Feceruntque similiter malefici per incantationes			
1	100	4	2
1	114	4	0.
2-2	178	2	c., 3
Cap. VIII.			
Dixitque Dominus ad Moysem,	s.	6.	
Fecerunt autem et malefici per incantationes suas similiter,	s.	7.	
Maleficinon potuerunt educere sciniphes; ideo dixerunt: Digitus Dei est hic			
1	32	1	1
1	36	1	1
Viam trium dierum ibimus in solitudine,	s.	3.	
Cap. IX.			
Dixit Dominus ad Moysem,	s.	6.	
Induravitque Dominus cor Pharaonis,	s.	4.	
Cap. X.			
Ego enim induravi cor Pharaonis, et servorum ejus,	s.	4.	
Dixit Dominus ad Moysem,	s.	6.	
Purgemus cum filiis et filiabus,	s.	3.	
Cap. XI.			
Dices ergo omni plebi ut postulet, usque: Aegyptiis,	s.	3.	
Et induravit Dominus cor Pharaonis,	s.	4.	
Cap. XII.			
Dixit Dominus ad Moysem,	s.	6.	
Decima die mensis hujus tollat unusquisque agnum, usque fi.			
1-2	102	5	2
In cunctis diis Aegypti,	s.	7.	
Habebitis hanc diem in monumentum, et celebrabitis eam solemnem Domino			
1-2	100	5	2
1-2	102	4	10
1-2	102	5	2
Azyma comedetis septem diebus			
3	74	4	c., 3
Septem diebus fermentatum non invenietur in domibus vestris			
1-2	102	3	14
3	74	4	c., 3
Et petierunt ab Aegyptiis vasa, usque: profecti,	s.	3.	
Omnis alienigena non comedet ex eo (scilicet Phase)			
1-2	102	5	c.
3	40	4	c.
3	70	4	fi.
Si quis circumcisus non fuerit, non vescetur ex eo (scilicet Phase),	supra.		
Eadem lex erit indigenae et colono, qui peregrinantur apud vos			
1-2	105	3	0.
Cap. XIII.			
Locutus est Dominus ad Moysem dicens,	s.	6.	
Sanctifica mihi omne primogenitum			
3	28	2	1
3	37	3	1
Ut non comedatis fermentatum,	s.	12.	
Terram fluentem lacte et melle,	s.	3.	
Septem diebus vesceris azymis,	s.	12.	
Cap. XIV.			
Locutus est Dominus ad Moysem dicens,	s.	6.	
Indurabo cor Pharaonis, etc.,	s.	4.	
Cap. XV.			
Iste Deus meus			
1	39	8	3
Omnipotens nomen ejus			
1	13	1	sc.
Misisti iram tuam,	s.	4.	
In spiritu furoris tui,	ibid.		
Dominus regnabit in aeternum, et ultra			
1	10	2	2
Magnificus in sanctitate			
2-2	134	2	3
Cap. XVI.			
Dixit Dominus ad Moysem,	s.	6.	
Requies sabbati sanctificata est Domino,	infr.	20.	
Filii autem vestri comederunt manna quadraginta annis, donec, etc., usq.: Canahan			
1-2	102	3	2
3	73	6	0.
3	74	6	1
Cap. XVII.			
Et bellum Dei erit contra Amalech, a generatione in generationem			
1-2	105	3	1
Cap. XVIII.			
Super omnes deos,	s.	7.	
Cap. XIX.			
Vocavitque Moysem Dominus,	s.	3.	
Portaverim vos super alas aquilarum			
2-2	123	6	1, 2
Eritis mihi in peculium, de cunctis populis			
1-2	105	1	1
Veniam ad te			
1	3	1	5
1	9	1	3
Audiat me populus			

Pars	Qu.	Art.	Locus
loquentem ad te, s. 6.			
Omnis qui tetigerit montem, etc., usque: non vivet			
2-2	33	4	1
Cap. XX.			
Locutus est Dominus cunctos sermones hos, s. 6.			
Non habebis deos alienos, s. 7.			
Non facies tibi sculptile, neque omnem similitudinem			
1-2	100	7	2,3,4
2-2	122	2	2
3	25	3	1,2,3
Non adorabis ea, neque coles			
2-2	84	1	1
2-2	94	2	o.
2-2	94	3	o.
2-2	122	2	o.
2-2	161	3	1
3	25	3	1,2,3
Deus zelotes			
1-2	28	4	o.
Visitans iniquitates patrum in filios			
1-2	81	1	1
1-2	81	2	1
1-2	87	7	o.
1-2	87	8	o.
2-2	108	4	o.
2-2	164	1	4
3	14	1	1
In tertiam et quartam generationem			
1-2	87	8	1
2-2	108	4	1
Qui oderunt me			
1	60	5	5
2-2	13	4	o.
2-2	13	6	2
2-2	34	1	o.
2-2	34	2	o.
Et faciens misericordiam in millia, etc., usque: praecepta mea			
1-2	100	7	2,3,4
3	84	10	c.
Non assumes nomen Domini Dei tui invanum			
1-2	100	7	4
1-2	100	5	c.
1-2	100	11	c., 2
2-2	122	3	o.
Qui assumpserit nomen Dei sui			
1-2	100	5	c.
2-2	89	1	o.
2-2	89	14	o.
2-2	98	2	c.
Neque enim habebit insontem Dominus tum, etc., usque: frustra			
1-2	100	7	2
Memento ut diem sabbati sanctifices			
1-2	100	5	2
1-2	100	7	2, 5
1-2	100	11	c.
1-2	102	2	c.
1-2	102	4	10
1-2	105	4	c.
2-2	35	3	1
2-2	122	4	o.
Sex diebus operaberis et facies omnia opera tua, etc.,usque: portas tuas			
1-2	100	8	4
1-2	107	2	3
2-2	40	4	o.
2-2	122	4	3
3	40	4	1, 3
Sex enim diebus fecit Deus coelum et terram, etc. usque: in eis sunt			
1	68	1	1
1	69	1	5
1	70	1	c.
1	71	—	o.
1	72	—	o.
1	74	2	c.
1-2	100	7	2
Honora patrem tuum, matrem tuam			
1-2	100	5	c., 4
1-2	100	11	c.
2-2	33	2	2
2-2	101	2	o.
2-2	104	5	1
2-2	106	3	c., 3
2-2	122	5	o.
2-2	189	6	c., 1
Ut sis longaevus super terram			
1-2	100	7	3, 4
2-2	122	5	4
Non occides			
1-2	100	4	c.
1-2	100	8	3
1-2	100	11	c.
2-2	64	3	o.
2-2	64	5	2, 3
2-2	64	7	c.
2-2	64	8	o.
2-2	65	1	c., 4
2-2	122	6	2
Non moechaberis			
1-2	100	11	c.
2-2	170	1	o.
Non furtum facies			
1-2	100	11	c.
2-2	122	6	2
Non falsum testimonium dices			
1-2	100	11	c.
2-2	70	4	o.
2-2	110	4	2
2-2	122	6	2
Non concupisces			
1-2	100	5	c., 5, 6
1-2	100	4	3
1-2	100	11	c.
2-2	122	6	3, 4
2-2	170	1	c.
Venit Deus, s. 19.			
Non facietis deos argenteos, et deos aureos non facietis vobis, s. 7.			
Altare de terra facietis mihi, etc., usque: polluetur			
1-2	102	4	7
3	83	3	5
Non ascendes per gradus ad altare meum, ne revelet ur turpitudo tua			
1-2	102	4	4
Cap. XXI.			
Si emeris servum hebraeum, sex annis serviet tibi; in septimo egrĕdietur liber gratis			
1-2	105	4	1
Offerat eum Dominus diis, s. 7.			
Si dixerit servus, diligo, etc. erit ei servus in saeculum			
1-2	105	2	10
Si quis vendiderit filiam suam in famulam, non egredietur sicut ancillae, etc.			
1-2	105	4	4
Qui percusserit hominem volens occidere eum, morte moriatur, s. 20.			
Qui furatus fuerit hominem, et vendiderit, etc. moriatur			
1-2	105	2	10
Et percusserit alter proximum, etc., usque: restituat			
1-2	105	4	3
Qui percusserit servum suum, etc., usque: illius est			
1-2	105	4	3
Si percusserit quis mulierem praegnantem, etc., usque: livore			
2-2	64	8	2
Si bos cornu petierit, etc., usque: opprimetur			
1-2	105	2	11
Si quis aperuit cisternam, etc., usque: erit			
2-2	43	1	c.
2-2	189	1	3
Cap. XXII.			
Si quis furatus fuerit ovem aut bovem, etc., usque: pro una ove			
1-2	105	2	9
2-2	62	3	1
2-2	66	6	2
3	49	6	c.
Applicabitur ad deos, s. 7.			
Si quis amico commendaverit pecuniam, aut vas, etc., usque: non restituet			
1-2	105	2	4, 5
2-2	62	6	c.
Qui a proximo suo quidquam horum mutuo postulaverit, etc., usque: operis sui, ibidem.			
Qui coierit cum jumento, morte moriatur			
1-2	105	2	11
2-2	154	12	4
Qui immolat diis occidetur praeter Domino soli			
1-2	102	3	c.
2-2	84	1	1
2-2	85	2	o.
2-2	94	2	c.
3	48	3	c.
Indignabitur furor meus, s. 4.			
Non negabis unum quasi exactor, nec usuris opprimes			
2-2	78	4	o.
Si pignus a proximo tuo acceperis vestimentum, etc. usque: dormiat			
1-2	99	5	c.
1-2	105	2	4
2-2	62	8	c.
Quia misericors sum			
1	21	3	o.
2-2	30	2	1
Decimas tuas non tardabis offerre			
2-2	87	1	o.
3	31	8	c.
Et primitias			
2-2	85	3	3
2-2	86	4	o.
Primogenitum filiorum tuorum dabis mihi, de bobus quoque, et ovibus similiter facies, s. 13.			
Septem diebus sit cum matre sua, die octava reddes illum mihi			
1-2	102	3	7
1-2	102	5	1
3	70	3	3
Pupillo et viduae non nocebitis			
2-2	65	4	2
Cap. XXIII.			
Non suscipies vocem mendacii			
2-2	69	1	o.
2-2	69	2	o.
2-2	70	4	c.
2-2	110	3	o.
2-2	110	4	o.
2-2	111	1	c.
2-2	124	5	2
Nec junges manum tuam, ut pro impio falsum dicas testimonium, s. 20.			
Pauperis quoque non misereberis in judicio,			
2-2	63	4	3
Et insontem et justum non occides, s. 20.			
Sex diebus operaberis, septima die cessabis, s. 20.			
Per nomen externorum deorum non jurabis, s. 7 et 20.			
2-2	89	6	o.
Solemnitatem azymorum custodies, s. 12.			
Azyma comedetis septem diebus, ibidem.			
Non immolabis super fermentum, ibidem.			
Primitias frugum terrae tuae deferes in domum Domini Dei tui			
2-2	85	3	3
2-2	86	4	o.
Non coques haedum in lacte matris suae			
1-2	102	6	4, 8
Et est nomen meum in illo (scilicet angelo), s. 6.			
Non adorabis deos eorum, neque coles, s. 20 et 7.			
Cap. XXIV.			
Moysi quoque dixit Deus, s. 6.			
Et vocavit eum (scilicet Moysem) Dominus, s. 3.			
Daboque tibi duas tabulas lapideas, infr. 31.			
Moyses fuit ibi (scilicet in monte) quadraginta diebus, et quadra-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			ginta noctibus
2-2	147	5	c.
3	40	2	3
			Si quid natum fuerit quaestionis inter vos
			S. 20. 2 3

Cap. XXV.

Locutus est Dominus ad Moysem, s. 6.
Tollant mihi primitias ab omni homine, s. 22.
Arcam de lignis Sethim compingite, cujus longitudo, etc. usq; fi.
1-2 102 4 6
Qui (scilicet vectes) semper erunt in circulis
1-2 65 2 0.
1-2 65 3 0.
1-2 65 5 0.
2-2 23 7 0.
2-2 108 2 2
Duos quoque cherubim aureos et productiles facies, etc., usque: inde
1-2 102 4 6
Facies alteram coronam aureolam S. 96 1 c.
Facies et candelabrum ductile de auro mundissimo
1-2 102 4 6
Facies et lucernas septem, ibid.

Cap. XXVI.

Tabernaculum ita fiet, etc., usq; fin.
1-2 102 4 2
Facies et velum de hyacintho, etc., usque fin.
1-2 102 4 4

Cap. XXVII.

Facies et altare de lignis Sethim, etc., usque fin., s. 20.
Facies et atrium tabernaculi, etc., usque fin.
1-2 102 4 c.
Cuncta vasa tabernaculi in omnes usus, etc. ex aere facies
1-2 102 4 7

Cap. XXVIII.

Loqueris cunctis sapientibus corde, quos replevi spiritu prudentiae, etc., infr. 31.
Haec autem erunt vestimenta, quae etc., usque fin.
1-2 192 5 10
Sacrificium est Domino
2-2 81 4 1
3 22 2 c.
3 48 3 c.

Cap. XXIX.

Sed et hoc facies, ut mihi in sacerdotio consecrentur, etc., usq; fin.
1-2 102 5 8
1-2 103 2 1
3 62 6 2
Agnos anniculos duos per singulos dies jugiter
1-2 102 4 10
3 22 3 3
Ut sacerdotio fungantur mihi
3 22 6 2

Cap. XXX.

Faciesque altare ad adolendum thymiama, etc., usque: tegitur, s. 20.
Locutus est Dominus ad Moysem, s. 6.
Sanctificabisque omnia
2-2 81 8 c.
3 62 6 2
3 63 6 2

Cap. XXXI.

Locutus est Dominus ad Moysem, s. 6.
Ecce vocavit ex nomine Beseleel
1-2 113 1 3
Videte ut sabbatum meum custodiatis, s. 20.
Qui fecerit opus in eo, ibid.
Sex enim diebus fecit Dominus coelum et terram, s. 20.
Dedit Dominus Moysi duas tabulas lapideas
1-2 98 2 0.
1-2 98 3 0.
1-2 107 1 c.
3 42 4 2

Cap. XXXII.

Fac nobis deos, s. 7.
Sedit populus manducare et bibere, et surrexerunt ludere
2-2 168 2 2
2-2 168 3 2
Ut irascatur furor meus, s. 4.
Portans duas tabulas, s. 31.
Inducens super eum peccatum maximum
1-2 102 3 11
2-2 10 3 0.
2-2 13 3 c.
2-2 39 2 0.
2-2 94 3 0.
3 80 5 c.
Consecrastis manus vestras hodie Domino, etc., usque: benedictio
1-2 102 5 8, 9
De libro tuo quem scripsisti
1 24 — 0.
1 39 8 fi.
Qui peccaverit mihi, delebo eum de libro meo
1 24 3 0.
Angelus meus praecedet te
1 113 1 0.

Cap. XXXIII.

Terram fluentem lacte, et melle, s. 3.
Et mittam praecursorem tui angelum
1 113 — 0.
Loquebatur autem Dominus ad Moysem, facie ad faciem
1-2 98 3 2
2-2 174 4 c., 1
Novi te ex nomine
1-2 112 5 5
2-2 172 4 sc.
Praecipis ut educam populum istum
1-2 90 2 1
2-2 174 4 c., 1
Ostende mihi viam tuam, et gloriam tuam
1 12 11 2
2-2 174 4 c.
2-2 174 5 1
2-2 175 3 2
2-2 180 5 c.
Et requiem meam dabo tibi
1 73 3 c.
1-2 3 4 1
1-2 3 8 c.
2-2 18 3 c.
Non videbit me homo, et vivet
1 12 11 0.
1 13 1 c.
1 13 2 3
1 93 — 0.
1-2 5 3 c.
2-2 175 4 0.
2-2 175 5 c.
2-2 180 5 0.
Non poteris videre faciem meam
1 12 4 0.
1 23 1 c.
1 56 3 c., 2
1 62 1 c.
1 64 1 2
1 94 2 c.
1 108 4 c
1-2 5 3 c.
3 10 4 2
Stabis supra petram
1 102 1 4
Cumque transibit gloria mea
2-2 171 2 c.
Et videbis posteriora mea
1 12 2 c., 1

Cap. XXXIV.

Praecide mihi duas tabulas lapideas, s. 31.
Deus misericors, et multae miserationis, s. 22.
Et clemens
2-2 157 1 0.
2-2 157 2 0.
2-2 157 3 c.
2-2 157 4 3
2-2 169 1 c.
2-2 169 4 c., 3
Patiens
2-2 123 3 1, 2
Et verax
1 16 5 0.
1-2 3 7 c.
1-2 93 1 3
2-2 27 4 0.
Qui custodis misericordiam in millia, s. 20.
Qui reddes iniquitates patrum in filiis ac nepotibus, in tertiam et quartam progeniem, s. 20.
Noli adorare Deum alienum, s. 20.
Dominus zelotes, ibid.
Deus aemulator, ibid.
Cum fornicati fuerint cum diis suis
2-2 151 2 c., 3
Nec uxorem de filiabus eorum accipies filiis tuis
1-2 105 4 6
S. 59 1 0.
Deos conflatiles non facies tibi, s. 20.
Solemnitatem azymorum custodies, s. 12.
Septem diebus vesceris azymis, ibid.
Ne ineas pactum cum hominibus illarum regionum
1-2 105 3 1
2-2 10 9 0.
2-2 46 2 3, fi.
Sex diebus operaberis, in die septimo cessabis arare, et metere, s. 20.
Non immolabis super fermento, s. 12.
Primitias frugum terrae tuae offeres, s. 22.
Non coques haedum in lacte matris suae, s. 23.
Fuit ergo ibi cum Deo quadraginta dies, et quadraginta noctes, etc. s. 24.

Cap. XXXV.

Sex diebus facietis opus; septimus dies erit vobis sanctus, s. 20.
Separate apud vos primitias Domino, s. 22.
Faciat tabernaculum suum, s. 26.
Ecce vocavit Dominus ex nomine, s. 3.
Omnes viri ac mulieres mente promptissima, atque devota obtulere donaria
2-2 85 3 3
2-2 88 4 c.
Ecce vocavit Dominus ex nomine Beseleel
1-2 113 1 3
Et implevit eum spiritu Dei, sapientia, intelligentia, scientia, et omni doctrina, ad excogitandum, et faciendum opus
1-2 57 2 0.
1-2 57 6 0.
1-2 8 3 0.
1-2 9 1 c.
1-2 9 2 0.
1-2 9 3 0.

Cap. XXXVI.

Omnis sapiens, quibus Dominus dedit sapientiam et intellectum, ibid.

Cap. XXXVII.

Fecit autem Beseleel et arcam, s. 25.
Fecit et propitiatorium, ibid.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Duos etiam cherubim, ibid.			
Fecit et mensam de lignis Sethim, s. 6.			
Fecit et altare thymiamatis de liguis, s. 20.			
Cap. XXXVIII.			
Fecit et altare holocausti	1-2	102	4, 7, o.
Cap. XXXIX.			
De hyacintho et purpura, vermiculo, ac bysso fecit vestes, usque fin., s. 28.			
Altare aureum, et altare aeneum, s. 20.			
Et obtulerunt opertorium de pellibus arietum rubricatis operimentum de hyacintinis pellibus	1-2	102	4, 8., o.
Cap. XL.			
Locutus est ad Moysem, s. 6.			
Mense primo, prima die mensis eriges tabernaculum, usque fi., s. 26.			
Et assumpto unctionis oleo, unges tabernaculum cum vasis suis	1-2	102	4, 9
Ut sanctificentur, s. 30.			
Applicabisque Aaron, et filios ejus, usq.: fecit, s. 29.			
Altare aureum, et altare holocaustorum, s. 20.			
Posuit in tabernaculo	1-2	102	4, 6

LEVITICI.

Capo I.

Si holocaustum fuerit ejus oblatio ac de armento, masculum immaculatum offeret	1-2	102	3, 8, 9
Sanguinem ejus fundentes per altaris circuitum	1-2	102	3, 8
De turturibus et pullis columbae offeret	1-2	102	3, 2, 4, 6, 9
	3	37	3, 4
Retorto ad collum capite, ac rupto vulneris loco	1-2	102	3, 6

Pars	Qu.	Art.	Locus
Cap. II.			
Similis erit ejus oblatio, fundetque super eam oleum et thus, usque fi.	1-2	102	3, 12, 13, 14
Nec quidquam mellis adolebitur in sacrificio Domini	1-2	102	3, 14
In omni oblatione offeres sal	1-2	102	3, 13, 14
Cap. III.			
Si hostia pacificorum fuerit ejus oblatio, usque fi.	1-2	102	3, 8, 9
Sive marem sive foeminam	1-2	102	3, 9
Immaculata offeret	1-2	102	3, 7
	2-2	86	3, 3
Fundent sanguinem per circuitum altaris, s. 1.			
Omnis adeps erit Domini	1-2	102	3, 8
	1-2	102	6, 1
Nec adipem, nec sanguinem omnino comedetis, ibid.			
Offerunt Domino caudam totam	2-2	738	1, 3
Cap. IV.			
Qui peccaverit per ignorantiam, et de universis mandatis Domini, usque fi.	1-2	102	3, 8
	1-2	105	2, 9
Immaculatum offeret Domino, s. 3.			
Sanguinem fundet, s. 1.			
Omnem adipem offeret Domino, s. 3.			
Rogabitque pro eo sacerdos, et pro peccato ejus, et dimittetur ei	1-2	103	2, c.
Hauriet quoque de sanguine vituli inferens illum in tabernaculum testimonii	1-2	102	5, 6
Cumque intinxerit digitum in sanguine, asperget eum septies co-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
ram Domino contra velum sanctuarii	1-2	102	5, 5
Ponetque de sanguine ejus super cornua altaris thymiamatis, s. 1 et 4.			
Ponetque manum super caput hostiae pro peccato suo	1-2	102	5, 6
Cap. V.			
Qui audierit vocem jurantis, usque: anima	2-2	98	4, 3
Anima quae tetigerit aliquid immundum, usque: deliquit	1-2	102	5, 4
	3	40	4, 2
Offerat agnam de gregibus sive capram, s. 3.			
Orabit pro eo sacerdos, et pro peccato ejus, s. 4.			
Offerat duos turtures, aut duos pullos columbarum, s. 1.			
Retorquebit caput ejus ad pennulas, ibid.			
Quidquid autem reliquum fuerit ejus, faciet distillare ad fundamentum ejus, s. 1.			
Non mittet in eam oleum, nec thuris aliquid imponet, quia pro peccato est	1-2	102	3, c, 14
Cap. VI.			
Offeret arietem immaculatum, s. 3.			
Reddet omnia, quae per fraudem voluit obtinere integra	2-2	62	2, o.
	2-2	79	3, 2
Et quintam insuper partem domino, cui damnum intulit	1-2	105	2, 9
	2-2	62	3, o.
	2-2	62	4, c.
Si rem perditam invenerit	2-2	66	5, 2
Qui rogabit pro eo, et dimittetur ei, s. 4.			
Omne sacrificium sacerdotum igne			

Pars	Qu.	Art.	Locus
cremabitur, nec quisquam comedet ex eo	1-2	102	3, 8
Cap. VII.			
Sanguis ejus per gyrum fundetur altaris, s. 1.			
Sicut pro peccato offertur hostia, ita et pro delicto	1-2	102	3,
Offerent ex ea caudam, s. 3.			
Cujus carnes eadem comedentur die, usque: rea erit	1-2	102	3, 10
Adipem non comedetis nec sanguinem, s. 3.			
Pectusculum et armus dexter erit sacerdotis offerentis hostiam pacificorum	1-2	102	3, 8
	2-2	85	—, o.
Quae tetigerit immundum, s. 5.			
Fudit reliquum sanguinem ad fundamenta ejus, s. 1.			
Posuerunt super caput hostiae Aaron et filii ejus, s. 4.			
Et caudam, s. 3.			
Cap. IX.			
Utrumque immaculatum, s. 3.			
Reliquum fudit ad basim ejus, s. 1.			
Et caudam, s. 3.			
Pectora et armos dextros separavit Aaron, s. 7.			
Laudaverunt Dominum, ruentes in facies suas	2-2	81	5, 1
	2-2	82	2, 1
	2-2	85	3, o.
	2-2	88	4, 1
Cap. X.			
Pectusculum quod oblatum est, et armum, s. 7.			
Cap. XI.			
Haec sunt animalia quae comedere debetis, usque fi.	1-2	102	6, 1, 2
Qui tetigerit morticina eorum, immundus erit, s. 5.			
Usque ad vesperam, s. 11.			
Sumet duos turtures, aut duos pullos columbarum, s. 1.			
Mulier quae redeunte mense patitur fluxum sanguinis, etc., usq. fi.	1-2	102	5, 4
Rogabitque pro eo coram Domino, s. 4.			

Pars	Qu.	Art.	Locus
	1-2	98	4, c.
	1-2	98	5, o.
	1-2	99	2, c.
Cap. XII.			
Mulier si susceptо semine pepererit masculum, immunda erit septem diebus, usq. fi.	1-2	102	5, 4
	3	37	3, c., 1
	3	37	4, 2
Pullum columbae sive turturem, s. 1.			
Orabitque pro ea sacerdos, et sic mundabitur, s. 4.			
Cap. XIII.			
Homo, in cujus carne et cute ortus fuerit diversus color, usque fi.	1-2	102	5, 4
	1-2	107	2, 4
Vestis lanea sive linea quae lepram habuerit, usque fi.	1-2	102	5, 4
Cap. XIV.			
Hic est ritus leprosi, quando mundandus est, usque fi.	1-2	102	5, 7
	1-2	103	2, 3
Et duos pullos columbae, s. 1.			
Rogabit pro eo coram Domino, s. 4.			
Offeret agnum immaculatum, s. 3.			
Sicut enim pro peccato, ita et pro delicto ad sacerdotem pertinet hostia, s. 7.			
Si fuerit plaga lepрae in aedibus, etc., usque fi.	1-2	102	5, 4
Cap. XV.			
Vir qui patitur fluxum seminis, immundus erit, usq. fi.	1-2	102	5, 4
Qui tetigerit, etc. immundus erit, s. 5.			
Usque ad vesperam, s. 11.			
Sumet duos turtures, aut duos pullos columbarum, s. 1.			
Mulier quae redeunte mense patitur fluxum sanguinis, etc., usq. fi.	1-2	102	5, 4
Rogabitque pro eo coram Domino, s. 4.			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Cap. XVI.
			Duos hircos stare faciet coram Domino in ostio tabernaculi testimonii, usque fi.
1-2	102	5	6
			Orabit pro se et pro domo sua, s. 4.
			Mense septimo decima mensis, etc. erit expiatio vestri, atque mundatio ab omnibus peccatis vestris
1-2	102	4	10
1-2	102	5	6
1-2	103	2	1
1-2	103	3	4
3	73	6	c.
			Cap. XVII.
			Fundetque sacerdos sanguinem super altare Domini, s. 1.
			Si comederit sanguinem, s. 3.
			Anima omnis carnis in sanguine est
1-2	102	3	8
			Contaminatus erit usque ad vesperum
1-2	102	5	4
			Cap. XVIII.
			Facietis praecepta mea, atque judicia mea servabitis, et ambulabitis in eis
1-2	99	4	2
			Quae faciens homo, vivet in eis
1-2	100	12	2
			Talis coitus incestus est
2-2	154	1	c.
2-2	154	9	o.
			Sororem uxoris tuae in pellicatum non accipies
1-2	101	3	2
			Ad mulierem quae patitur menstruum, non accedes
1-2	102	5	4
			De semine tuo non dabis, ut consecretur idolo Moloch
2-2	81	5	1
			Cum masculo non commisceberis, etc.
2-2	142	4	3
2-2	154	11	o.
2-2	154	12	o.
3	70	2	4
			Cum ommi pecore non coibis, etc., usque: scelus est
2-2	154	11	2
2-2	154	12	4
			Turpitudinem uxoris fratris tui non revelabis
S.	55	6	c.
			Cap. XIX.
			Sancti estote, quia ego sanctus sum, s. 11.
			Si immolaveritis hostiam pacificorum Domino, ut sit placabilis, s. 3.
			Eo die quo fuerit immolata, comedetis eam, et die altero, etc., usq.: polluit, s. 7.
			Cum messueris segetes terrae tuae, non tondebis usque ad solum, etc., usque: dimittes
2-2	101	1	2
			Nec decipiet unusquisq; proximum suum
2-2	35	5	o.
2-2	56	2	o.
2-2	118	8	o.
			Non facies calumniam
2-2	68	3	c., 1
2-2	69	1	c.
			Nec vi opprimes eum
2-2	68	8	c.
2-2	118	8	o.
			Non morabitur merces mercenarii tui apud te usque mane
1-2	105	2	6
			Non maledices surdo
2-2	76	3	o.
			Timebis Dominum Deum tuum
1-2	67	4	2
2-2	7	1	c.
2-2	19	2	o.
			Non injuste judicabis
2-2	60	2	o.
2-2	60	3	o.
2-2	60	6	o.
2-2	67	1	o.
3	59	1	c.
			Non eris criminator
2-2	62	2	2
2-2	73	0	2
2-2	74	1	3
2-2	74	2	o.
			Nec susurro in populis
2-2	74	1	o.
2-2	75	1	c.
			Non oderis fratrem tuum.
2-2	25	6	o.
2-2	34	4	o.
			Sed publice argue eum
2-2	33	7	o.
3	35	1	1
			Jumenta tua non facies coire cum alterius generis animantibus
1-2	102	6	8
			Agrum tuum non seres diverso semine
1-2	102	6	9
			Veste quae ex duobus texta est, non indueris
1-2	102	6	6
			Orabitque pro eo sacerdos, etc. usque: et dimittetur peccatum, s. 4.
			Cum ingressi fueritis terram, et plantaveritis lignа pomifera, auferetis praeputia eorum, etc., usq.: proferunt
1-2	102	6	5
			Non comedetis carnem cum sanguine, s. 3.
			Non augurabimini
1-2	100	11	c.
2-2	95	3	c.
2-2	95	7	o.
			Non observabitis somnia
1-2	100	11	c.
2-2	95	6	o.
			Super mortuo non incidetis carnes vestras
2-2	92	1	o.
2-2	92	2	o.
			Neque figuras aliquas, aut stigmata facietis vobis
2-2	94	2	1
			Non declinetis ad magos, nec ab ariolis aliquid scitemini
1-2	100	11	c.
2-2	95	2	o.
			Coram cano capite consurge, et honora personam senis
1-2	100	11	c., fi.
2-2	63	3	2
			Si habitaverit advena in terra vestra, etc., usque: Aegypti
1-2	104	4	o.
1-2	105	3	o.
			Custodite omnia praecepta mea et universa judicia, et facite ea, s. 18.
			Cap. XX.
			Anima quae declinaverit ad magos, et ariolos, s. 49.
			Sanctificamini, et estote sancti, quia et ego sanctus sum, s. 11.
			Custodite praecepta mea, etc. s. 18.
			Qui coierit cum muliere in fluxu menstruo, etc., s. 15.
			Qui separavi vos a caeteris populis
1-2	36	3	2, 3
			Cap. XXI.
			Ne contaminetur sacerdos in mortibus, etc., usq. fi.
1-2	102	6	11
			Sancti erunt Deo suo, s. 11.
			Filia sacerdotis, si deprehensa fuerit in stupro, etc.
3	29	1	4
			Pontifex, idest sacerdos maximus, etc., usque: qui sanctifico eum
1-2	102	6	11
			Homo de semine tuo per familias, qui habuerit maculam etc., usq. fi.
1-2	102	5	9
S.	36	1	c.
			Cap. XXII.
			Homo de semine Aaron, qui fuerit leprosus, aut patiens fluxum seminis, etc., usque: cibus illius est, ibid.
			Qui tetigerit immundum, etc. supra s. 5, usque: ad vesperum, s. 11.
			Morticinum et captum a bestia non comedent
1-2	102	6	1, 2
			Addet quintam partem cum eo quod comedit, et dabit sacerdoti, s. 6.
			Quicumque obtulerit in holocaustum, illud erit masculum, s. 1.
			Sine macula cuncta offerent, s. 3.
			Non immolabuntur una die mater cum foetibus suis
1-2	102	6	1, 2
			Si immolaveritis hostiam pro gratiarum actione, etc., usque: alterius diei, s. 7.
			Custodite mandata, etc., s. 18.
			Cap. XXIII.
			Hae sunt feriae Domini, quas vocabitis sanctas, etc., usque fi.
1-2	102	4	10
1-2	103	3	4
			Caedeturagnus immaculatus, s. 3.
			Non secabitis eam usque ad solum, etc. s. 19.
			Die decimo mensis septimi dies expiationum erit celeberrimus, etc. s. 16.
			A quintodecimo die mensis hujus septimi feriae tabernaculorum, septem diebus Domino, etc.
1-2	102	4	10
1-2	103	3	4
			Dies primus vocabitur celeberrimus, atque sanctissimus, s. 1.
			Dies octavus erit celeberrimus, atque sanctissimus
1-2	102	5	1
3	70	3	3
			Sumetis die primo fructus arboris pulcherrimae, spatulasque palmarum, et ramos ligni densarum frondium, etc.
1-2	102	4	10 fi.
			Cap. XXIV.
			Qui blasphemaverit nomen Domini, morte moriatur
1-2	110	11	c.
2-2	13	2	sc.
3	80	3	c.
			Qui irrogaverit maculam, sicut fecit, fiet ei, fracturam pro fractura, etc., usque: cogetur
1-2	105	2	10
			Aequum judicium sit inter vos, etc., s. 19.
			Cap. XXV.
			Anno Jubilaei redient omnes ad possessiones suas, etc., usq. fi
1-2	105	1	3
			Facite praecepta mea, et judicia

Pars	Qu.	Art.	Locus
			custodite, s. 18.
			Terra non vendetur in perpetuum, etc., usque: vendetur
1-2	105	2	c., 3
2-2	66	2	c.
			Pecuniam tuam non dabis ei ad usuram
1-2	105	3	3
2-2	78	1	o.
			Computabuntur fructus ex eo tempore quo vendidit, et quod reliquum est reddet emptori, sicque recipiet possessionem suam
2-2	78	2	6
			Si paupertate compulsus vendiderit se tibi frater tuus, non eum opprimes servitute famulorum, etc.
1-2	105	4	1, 4
S.	14	3	1
			Cap. XXVI.
			Si in praeceptis meis ambulaveritis, etc., usque fi
1-2	91	5	c.
1-2	99	6	o.
1-2	104	1	1
1-2	107	1	2
			Non abjiciet vos anima mea
1	3	2	1
1	19	11	c.
			Cap. XXVII.
			Animal quod immolari potest Domino, si quis voverit, mutari non potest
2-2	88	10	1
			NUMERORUM
			Cap. I.
			Tollite summam universae congregationis filiorum Israël, etc., usque fi.
2-2	108	4	1
			Cap. II.
			Ad orientem Judas
2-2	84	3	3
			Cap. V.
			Sin autem non fuerit qui recipiat, dabunt Domino, et erit sacerdotis
2-2	62	5	3
			Vir cujus uxor erraverit, maritumque contemnens, dormierit cum altero viro, etc., usque fi.
1-2	105	4	9
2-2	154	6	2
			Non fundet super eam oleum, nec imponet thus, quia sacrificium zelotypiae est, et oblatio investigans adulterium
1-2	102	3	14
1-2	105	4	9
			Putrescat femur tuum, et tumens uterus tuus disrumpatur
1-2	103	2	3
			Cap. VI.
			Vir sive mulier cum fecerint votum ut sanctificentur, et voluerint se Domino consecrare, a vino, et omni quod inebriare potest, etc., usque fin.
2-2	186	6	sc.
			Cap. VII.
			Capita familiarum
1-2	84	3	o.
1-2	84	4	o.
3	8	1	c.
3	8	8	c.
			Cap. X.
			Capita multitudinis, s. 7.
			Cap. XI.
			Auferam de spiritu tuo, et tradam eis
1	36	1	3
S.	37	1	2
			Qui in medio vestri est
2-2	188	8	2
			Cap. XII.
			Si quis fuerit inter vos propheta Domini, in visione apparebo ei, vel per somnium loquar ad eum
1	12	11	1
2-2	173	3	1
2-2	174	1	3
2-2	174	3	o.
			At non talis servus meus Moyses
2-2	174	4	o.
3	7	8	1
			Erat enim Moyses vir mitissimus super omnes homines qui morabantur in terra
2-2	157	4	1
			Cap. XV.
			Colligentem ligna sabbato obruerunt lapidibus, ex praecepto Dei
1-2	105	2	9
			Faciant sibi fimbrias per angulos quatuor palliorum, etc.
1-2	102	6	7
			Cap. XVI.
			Dirupta est terra sub pedibus eorum, etc.
2-2	39,	2	o.
			Cumque oriretur seditio
2-2	42	1	o.
2-2	42	2	o.
			Cap. XVII.
			Invenit germinasse virgam Aaron
1	69	2	o.
			Cap. XVIII.
			Tu, et filii tui, et domus patris tui tecum, portabitis iniquitatem sanctuarii, etc.
1-2	81	1	1
			Cum acceperitis a filiis Israël decimas, quas dedi vobis, primitias eorum offerte Domino, id est decimam partem decimae
2-2	87	1	4
			Cap. XIX.
			Praecipe filiis Israël ut adducant ad te vaccam rufam, etc., usq. fi.
1-2	102	5	5
			Vas quod non habuerit operculum, nec ligaturam desuper, immundum erit
1-2	102	5	4
			Cap. XX.
			Si in seditionem, s. 16.
			Loquimini ad petram coram eis, et illa dabit aquas
1	102	1	4
			Egressus est obvius cum infinita multitudine, s. 7.
			Cap. XXII.
			Dixit Deus ad Balaam
2-2	172	6	2
			Aperuitque Dominus os asinae, et locuta est, etc.
2-2	165	2	4
			Cap. XXIII.
			Nec ut filius hominis, ut mutetur
1	19	7	2
			Cap. XXIV.
			Quam pulchra tabernacula tua Jacob, et tentoria Israël
1-2	105	1	sc.
			Cap. XXV.
			Phinees perfodit ambos, scilicet virum et mulierem, in locis genitalibus
2-2	60	6	2
			Cap. XXVI.
			Numerate omnem summam filiorum Israël, etc., usque fi., s. 1.
			In seditione Chore, s. 16.
			Cap. XXVII.
			Homo cum mortuus fuerit absque filio, ad filiam ejus transibit haereditas, etc., usq.: sicut
1-2	105	2	2
			Cap. XXVIII.
			Agnos duos quotidie in holocaustum sempiternum, unum offeretis mane, et alterum ad vesperum, etc., usque: die
1-2	102	4	10
			Cap. XXX.
			Si quis virorum votum Domino voverit, etc., usque: implebit
2-2	88	3	o.
2-2	189	3	c.
			Mulier si quippiam voverit, etc., usque fi.
2-2	88	8	o.
2-2	88	9	c., 2
2-2	189	5	4
			Cap. XXXI.
			Ulciscere primus filios Israël de Madianitis
2-2	108	1	o
2-2	108	3	c.
2-2	158	1	c., 3
2-2	158	2	c.
2-2	158	3	o.
3	15	9	c.
			Cap. XXXII.
			Erat illis in jumentis infinita substantia, s. 20.
			Ipsi impleverunt voluntatem meam
3	18	5	c., 2
			Cap. XXXV.
			Cognatus occisi statim ut invenerit homicidam, interficiet, s. 31.
			Homicida a casu maneat in civitate confugii, usque quo sacerdos magnus, qui oleo sancto unctus est, moriatur
1-2	105	2	10
3	49	5	c. fi.
			Cap. XXXVI.
			Ut filiabus Salphaat dares possessionem debitam patri
1	21	1	3
			Omnes viri ducent uxores de tribu et cognatione sua, et cunctae foeminae, etc., usque: separatae sunt
1-2	105	2	2
3	31	2	2
			DEUTERON.
			Cap. I.
			Deus addat ad hunc numerum multa millia
1	23	7	1
			Nec accipietis cujusquam personam
1	23	5	3
1-2	97	4	2
1-2	106	3	1
2-2	63	—	o.
			Cap. III.
			Neque est alius Deus in coelo vel in terra, infr. 6.
			Cap. IV.
			Non addetis ad verbum quod loquor vobis, nec auferetis ex eo
3	60	8	1
			Haec est enim vestra sapientia et intellectus, etc.
1	1	6	o.
1-2	100	7	c.
			Quae est alia gens sic inclyta, quae habeat caeremonias atque judicia et universam legem?
1-2	98	4	o.
1-2	98	5	c.
			Deus in virtute sua magna
1-2	61	5	o.
2-2	21	1	1
			Cap. V.
			Audi, Israël, caeremonias atque judicia, s. 4.
			Ego sequester, et medius fui inter Deum et vos
3	22	1	c., 1, 4
			Non declinabitis ad dexteram nec ad sinistram; sed

Pars	Qu.	Art.	Locus
			per viam quam praecepit Dominus
1-2	102	4	c.

Cap. VI.

Haec sunt praecepta, et caeremoniae, atque judicia quae mandavit Dominus, s. 4.

			Deus unus est
1	11	3	o.
1	11	4	o.
1	103	3	o.
1-2	28	3	c.
1-2	30	1	3
1-2	39	3	c.

Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota fortitudine tua

2-2	44	4	o.
2-2	44	5	o.

Erunt verba haec, etc. in corde tuo, etc. sedens, etc. ambulans, etc. dormiens, atque consurgens, ligabis ea, etc.

1-2	102	6	7
1-2	16	2	c., 4

Ac per nomen illius jurabis

1-2	107	2	c., 2
1-2	108	3	1
2-2	89	2	o.
2-2	89	5	o.
2-2	89	6	o.

Non tentabis Dominum Deum tuum

1-2	112	2	c.
2-2	53	3	3
2-2	53	4	1
2-2	97	1	o.
2-2	97	2	o.
3	41	4	1, 2

Te elegit Dominus Deus tuus

3	18	4	1, 2

Dilexit vos Dominus

1	20	2	sc.
1	23	4	o.
1	24	u	c.

Custodite ergo praecepta et caeremonias atque judicia, etc., s. 4.

Non concupisces argentum et aurum, de quibus facta sunt, etc., usque: tuam

1-2	102	6	10

Cap. VIII.

Ne negligas mandata ejus, atque judicia, et caeremonias, etc., s. 4.

Cap. X.

Et diligas eum, etc., s. 6.

Custodias mandata Domini, etc., s. 4.

Patribus tuis conglutinatus est Dominus

1	20	1	3
1	60	3	2
1-2	25	2	2
1-2	27	2	c., 2
1-2	28	1	o.
1-2	28	2	o.
1-2	66	6	c.

Et amavit eos, s. 7.

Elegitque semen eorum, etc., s. 7.

Et Dominus dominantium

1	13	7	5
3	35	5	c.

Qui personam non accipit

1	23	5	3
1	65	2	3
1-2	98	4	2
1-2	106	3	1
2-2	63	1	3

Ipsi adhaerebis

1-2	98	5	2
2-2	27	6	3
2-2	30	4	o.
2-2	186	1	c.

Jurabis in nomine ipsius, s. 6.

Cap. XI.

Ama Dominum Deum tuum, s. 6.

Et observa praecepta ejus et caeremonias, judicia atque mandata, omni tempore, s. 4.

Adhaerentes ei, s. 10.

Cap. XII.

Ut esser nomen meum ibi

1-2	102	4	1

Non poteris comedere in oppidis tuis decimas, etc. primogenita, etc. et omnia quae voveris, et sponte offerre volueris, et primitias, etc.

2-2	87	1	4

Cave ne derelinquas Levitam in omni tempore

2-2	31	3	4

Non facies similiter Domino Deo tuo

2-2	84	3	o.

Nec addas quidquam, nec minuas, s. 4.

Cap. XIII.

Si surrexerit in medio tui prophetes, etc., usque fi.

1-2	100	5	3
1-2	100	11	c.

Diligatis eum in toto, etc., s. 6.

Cap. XIV.

Te elegit, s. 7.

Et comedes eam in conspectu Domini Dei tui, etc., s. 12.

Ut in eo nomen Domini invocetur, s. 12.

Ne derelinquas Levitam, s. 12.

Anno tertio separabis aliam decimam, etc., usq. fi.

2-2	87	1	4

Cap. XV.

Septimo anno facies remissionem, etc., usque: potestatem

1-2	105	2	4

Et omnino indigens et mendicus non erit inter vos

2-2	187	5	3

Foenerabis gentibus multis

2-2	78	1	2

Si unus de fratribus tuis, etc. ad paupertatem devenit, etc.

1-2	105	2	4

Cum tibi venditus fuerit frater tuus, etc., ibid.

In conspectu Domini comedes ea, etc., s. 12.

Cap. XVI.

Ut inhabitet nomen ejus ibi, s. 12.

Non accipias personam

2-2	63	—	o.

Juste quod justum est exequeris

1-2	100	9	1

Non plantabis lucum et omnem arborem juxta altare

1-2	102	4	7

Cap. XVII.

Si difficile et ambiguum apud te judicium esse perspexeris, etc. venientesque ad sacerdotes, etc.

1-2	105	2	7
2-2	67	2	1

Non declinabis ad dexteram, neque ad sinistram, s. 5.

Constitues regem quem Dominus elegerit de numero fratrum tuorum

1-2	105	1	o.

Rex non multiplicabit sibi equos, etc.

1-2	105	1	o.

Non habebit uxores plurimas, quae alliciant animam ejus

1-2	105	1	2

Non argenti, et auri immensa pondera

1-2	105	1	2

Cap. XVIII.

Nec inveniatur in te qui lustret filium suum, aut filiam ducens per ignem

1-2	100	1	c.

Cap. XIX.

Qui non est reus mortis

2-2	64	8	o.

Diligas Dominum Deum tuum, s. 6.

In ore duorum vel trium testium stabit omne verbum

1-2	105	2	8
2-2	70	2	o.

Si steterit testis mendax contra hominem, etc. reddent ei sicut fratri suo facere cogitavit, etc., usque fi.

2-2	64	2	o.

Cap. XX.

Qui aedificat domum, vadat, et revertatur, etc.

1-2	105	3	5, 6

Si quando accesseris ad expugnandam civitatem, offeres ei primum pacem, etc.

1-2	105	3	4

Non succides arbores, de quibus vesci potest, etc., usque fi.

1-2	105	3	4

Instrue machinas

2-2	40	1	o.
2-2	41	1	3
2-2	42	2	1
2-2	66	8	1

Cap. XXI.

Quando inventum fuerit cadaver occisi, et ignorabitur caedis reus, egredientur majores, etc., usque: Dominus

1-2	105	2	12

Si videris in medio captivorum mulierem pulchram, etc. radet caesariem, etc., usque: humiliasti eam

1-2	105	4	6
S.	59	1	2

Dabit primogenito de his quae habuerit cuncta duplicia

1-2	103	1	3
2-2	87	1	3

Si genuerit homo filium protervum, contumacem, etc., usque: pertimescat

1-2	105	2	9
1-2	105	4	5

Maledictus a Deo est qui pendet in ligno

3	40	4	3

Cap. XXII.

Non induetur mulier veste virili, nec e converso

1-2	102	6	6
2-2	169	2	3

Si nidum avis inveneris, et matrem, pullis, vel ovis desuper incubantem, etc.

1-2	102	6	8

Non arabis in bove simul et asino

1-2	102	6	9

Si non est inventa in puella virginitas, etc. lapidibus obruent, etc.

3	29	1	4

Diffamavit nomen pessimum super virginem

2-2	151	4	3

Si in agro reperierit vir puellam, etc et nullus affuit qui liberaret eam

1-2	105	2	9

Si invenerit vir puellam virginem, quae non habet sponsum, etc. dabit patri quinquaginta siclos, etc.

2-2	154	6	3

Si dimiserit vir uxorem suam, etc.

S.	67	6	c.

Cap. XXIII.

Non intrabit eunuchus, attritis vel amputatis testicu-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			lis, et abscisso veretro, ecclesiam Domini
1-2	105	3	2
			Non ingredietur manzer, hoc est de scorto natus, in Ecclesiam Domini, usque ad decimam generationem, ibid.
S.	39	5	c.
			Ammonites et Moabites etiam post decimam generationem, non intrabunt Ecclesiam Domini in aeternum
1-2	105	3	c., 1
			Eo quod diligeret te, s. 7.
			Non facias cum eis pacem, nec quaeras eis bona in sempiternum
2-2	40	1	0.
			Non abominaberis Idumaeum, etc. nec Aegyptium, etc. qui nati fuerint ex eis. In tertia generatione intrabunt in Ecclesiam Domini
1-2	105	3	c., 1
			Non trades servum domino suo, qui ad te confugerit
1-2	105	4	2
			Non offeres mercedem prostibuli
1-2	102	3	7
2-2	32	7	2
3	86	3	1
			Nec pretium canis
1-2	102	3	7
2-2	86	3	2
			Ingressus vineam proximi tui, comede uvas quantum tibi placuerit, foras autem non efferas tecum
1-2	105	2	c., 1
			Si intraveris segetem amici tui, franges spicas, et manu conteres, falce autem non metes
2-2	62	2	4
2-2	62	4	0.
			Cap. XXIV.
			Si acceperit homo uxorem, etc. scribet libellum repudii, etc.
1-2	105	4	8
1-2	107	2	2
			Non accipies loco pignoris inferiorem et superiorem molam
1-2	105	2	4
			Cap. XXV.
			Non ligabis os bovis terentis in area fruges tuas
1-2	102	6	8
			Non habebis in sacculo diversa pondera, majus et minus
1-2	100	11	c.
			Pro mensura delicti erit et plagarum modus
S.	3	3	c.
S.	25	1	1
			Cap. XXVI.
			Infinitae multitudinis, s. 1.
			Cum compleveris decimam cunctarum frugum tuarum, anno decimarum tertio, s. 14.
			Custodias caeremonias illius, et mandata atque judicia, s. 4.
			Te elegit Deus, s. 7.
			Cap. XXVIII.
			Foenerabis cunctis gentibus, s. 1.
			Non declinaveris ab eis ad dexteram, nec ad sinistram, s. 5.
			Facias omnia mandata ejus et caeremonias, s. 4.
			Cap. XXX.
			Custodi praecepta, et caeremonias, s. 4.
			Et illi adhaereas, s. 10.
			Ipse enim est vita tua
1-2	110	1	2
2-2	22	2	2
			Cap. XXXII.
			Audite coeli quae loquor
1	68	4	c.
1	94	1, c. fi.	
			Dei perfecta sunt opera
1-2	98	2	1
2-2	171	4	2
			Et absque ulla iniquitate
1	25	3	2
1	63	1	c.
2-2	6	2	c., 2
			Justus
1	21	1	0.
			Numquid non ipse est pater tuus
1	33	3	c.
			Ut sugeret mel de petra
1	102	1	4
			Dereliquit Deum
1	3	1	5
			Videte quod ego sim solus
1	31	3	0.
			Et non sit alius Deus praeter me, s. 6.
			Ego occidam
1	49	2	c.
			Vivo ego in aeternum
1	18	3	0.
			Cap. XXXIII.
			In dextera ejus lex
1-2	102	4	6
			Dilexit populos, s. 7.
			Qui dixerit patri suo et matri suae: Nescio vos
2-2	101	4	1
			De pomis collium aeternorum
1	10	3	c.
			Non est Deus alius ut Deus, s. 6.
			Ascensor coeli auxiliator tuus
3	57	2	1
			JOSUE.
			Cap. I.
			Comportare et esto robustus
1-2	100	11	3
2-2	140	1	0.
			Non dimittam, nec derelinquam te
1	9	1	3
1	113	6	0.
			Non declines ab ea
1-2	102	4	6
			Cap. II.
			Innoxii erimus a juramento hoc quo adjurasti nos
2-2	40	3	0.
2-2	71	3	3
			Cap. V.
			Populus qui natus est in deserto, per quadraginta annos incircumcisus fuit
3	70	4	3
			Sum princeps exercitus Domini
1	113	3	c.
			Cap. VI.
			Rahab vero meretricem
1-2	105	3	1
			Cap. VIII.
			Pone insidias urbi
2-2	40	3	0.
2-2	71	3	3
			Praedam vero, et omnia animantia diripietis vobis
2-2	66	8	1
			Josue et omnis Israël simulantes metum, etc.
2-2	111	1	0.
			Cap. X.
			Dixitque Josue: Sol contra Gabaon non movearis, et luna
2-2	174	4	2
			Cap. XI.
			Omnemque praedam, s. 8.
			Cap. XVIII.
			Coram Domino Deo vestro mittam hic vobis fortem
2-2	95	3	c.
2-2	95	8	c.
			Cap. XIX.
			Egressa est sors secunda, s. 18.
			Cap. XXI.
			Egressa est sors, s. 18.
			Cap. XXII.
			Dividite praedam hostium cum fratribus vestris, s. 8.
			Cur reliquistis Dominum?
1	3	1	5
			Extruamus nobis altare
1-2	102	4	7
3	83	3	5
			Cap. XXIV.
			Absit a nobis ut relinquamus Dominum, s. 22.
			Custodivit nos Deus in omni via
1	113	1	2
			JUDICUM.
			Cap. II.
			Cumque Dominus judices suscitaret
1-2	105	1	1
			In diebus eorum flectebatur misericordia
1-2	89	6	3
			Cap. III.
			Hae sunt gentes, quas Dominus dereliquit, ut erudiret in eis Israëlem
2-2	11	3	2
3	68	3	c.
			Qui suscitavit eis salvatorem, s. 2.
			Utraque manu pro dextera utebatur
1-2	102	4	6
			Cap. VI.
			Venit angelus Domini
1	9	2	c.
1	10	5	c.
1	53	1	0.
			Et sedit sub quercu
1	3	1	4
3	58	—	0.
			Angelus autem Domini evanuit ex oculis ejus
3	54	1	2
			Cap. VII.
			Cumque audisset Gedeon somnium et interpretationem ejus
2-2	95	7	3
			Cap. VIII.
			Et factum est Gedeoni, et omni domui ejus in ruinam, ibid.
			Cap. XI.
			Non ego pecco in te
2-2	40	1	0.
2-2	41	1	3
2-2	42	2	1
2-2	66	8	1
2-2	83	8	3
			Jephte votum vovit Domino, et fecit filiae sicut voverat
2-2	88	1	2
			Cap. XIII.
			Erit Nazareus Dei ab infantia sua, usque fi.
2-2	186	6	sc.
			Cap. XVI.
			Vidit ibi mulierem meretricem
1-2	103	4	3
			Nazareus, id est consecratus Domino sum, ex utero matris meae, s. 13.
			Moriatur anima mea cum Philistiim
2-2	59	3	2
2-2	64	5	0.
2-2	124	1	2
3	47	6	3
			Multoque plures interfecit moriens, quam ante vivus occiderat
2-2	25	6	2
			Cap. XIX.
			Cessate ab hac stultitia
2-2	46	3	0.
			Cap. XX.
			Ita sinistra ut dextera praeliantes, s. 3.
			Cap. XXI.
			Grandi juramento se constrinxerunt
2-2	88	1	2
2-2	89	7	0.
			RUTH.
			Cap. III.
			Scit omnis popu-

Pars	Qu.	Art.	Locus
lus, mulierem te esse virtutis	1	39	2 c., 4
Cap. IV.			
Testes vos quod Ruth moabitidem in conjugium sumpserim	1-2	150	3 1
I. REGUM.			
Cap. II.			
Ipsi praeparantur cogitationes	1	14	13 o.
1	86	3	o.
1	86	4	o.
Cap. III.			
Sermo Domini erat pretiosus	2-2	174	6, 2
Cap. IV.			
Domini sedentis super Cherubim	1-2	102	4 6
Cap. VII.			
Praeparate corda vestra Domino	1	62	2 3
	1-2	109	6 o.
	1-2	112	2 o.
	1-2	112	3 c., 2
	1-2	112	4 c.
	1-2	113	3 c.
	1-2	113	7 c.
	2-2	24	10 3
Cap. VIII.			
Contestare eos, et dic eis jus regis, usque fi.	1-2	105	1 5
Cap. IX.			
Qui enim propheta dicitur hodie, vocabatur olim Videns	2-2	171	1 c.
Cap. X.			
Et mutaberis in virum alium	1	79	4 c.
Qui solus salvavit vos	3	37	2 2
Cap. XV.			
Melior est obedientia, quam victimae	2-2	104	3 o.
Quasi peccatum ariolandi est repugnare, et quasi scelus idololatriae nolle acquiescere	2-2	105	2 1
Porro triumphator non parcet et poenitudine non flectetur, neque est ut homo, ut agat poenitentiam	1	19	7 o.
	1	23	8 c.
Cap. XVI.			
Homo videt ea quae patent, Dominus autem intuetur cor	1	57	4 o.
S.	87	1	c.
Non elegit Dominus ex his, ib.	3	18	4 1, 2
Et exagitabat eum spiritus nequam a Domino	3	44	1 4
Cap. XVII.			
Eligite ex vobis virum, et descendat ad singulare certamen	2-2	95	8 3
Non possum sic incedere; quia usum non habeo	2-2	189	10 3
Cap. XX.			
Calendae sunt crastino	1-2	102	4 10
Cap. XXI.			
Dedit ei sacerdos sanctificatos panes	3	40	4 3
David mutavit os suum coram Achis, et collabebatur inter manus, et impingebat in ostia portae	2-2	111	1 2
Cap. XXVI.			
Qui ejecerunt me hodie, ut non habitem in haereditate Domini	1-2	105	2 10
Cap. XXVIII.			
Saul consuluit Dominum, et non respondit ei, neque per somnia, neque per sacerdotes, neque per prophetas	2-2	174	1 3
	2-2	174	3 o.
Quaerite mihi mulierem habentem pythonem	2-2	95	3 c.
Suscita mihi Samuelem	1	89	8 2
	2-2	95	4 2
	2-2	174	5 4
Cap. XXIX.			
Rectus es	1-2	55	4 4
Et bonus	1	5	4 2
	1	48	6 c.
	1-2	56	3 c.
	1-2	66	3 2
	1-2	92	1 3
Cap. XXX.			
Applica ad me Ephod	1-2	102	5 2
Cap. XXXI.			
Evagina gladium tuum, et percute me	2-2	64	5 o.
Et noluit armiger ejus	3	47	6 3
II. REGUM.			
Cap. I.			
Sta super me et interfice me, s. 31.			
Stansque super eum, occidit eum, ibid.			
Vocans David unum de pueris suis, ait: Accedens irrue in eum	2-2	64	3 o.
	2-2	64	5 2, 3
	2-2	64	7 c.
	2-2	65	1 c., 2
Montes Gelboë, nec ros, nec pluvia veniant super vos	2-2	76	2 o.
	2-2	76	4 1
Cap. II.			
An ignoras, quod periculosa sit desperatio?	1-2	40	—| o.
Cap. V.			
Caecus et claudus non intrabunt in templum	1-2	102	5 10
Cap. VI.			
Extendit Oza manum ad arcam Dei, et mortuus est	1-2	33	4 1
Super temeritate	2-2	8	6 1
	2-2	21	3 c.
	2-2	53	3 2
Eroque humilis in oculis meis	2-2	160	2 c.
	2-2	161	1 o.
	2-2	161	2 c., 4
	2-2	161	3 3
Cap. VII.			
Dixitque Natham propheta ad regem: Omne quod est in corde tuo, vade et fac	2-2	171	4 o.
	2-2	171	5 o.
Numquid tu aedificabis mihi domum ad habitandum?	1-2	102	4 1
Stabiliam thronum regni ejus, usque in sempiternum	2-2	137	2 2
Cap. VIII.			
Humiliavit eos	2-2	161	1 1
Cap. X.			
Dixit David: Faciam misericordiam, consolans eum	2-2	32	2 c.
Cap. XII.			
Eo quod despexeris me	3	88	4 fi.
Peccavi Domino	1-2	87	6 3
Blasphemare fecistis inimicos nomen Domini, propter verbum hoc	1-2	87	6 3
Cap. XXIII.			
Spiritus Domini locutus est super me, et sermo ejus per linguam meam	1	1	10 c.
	2-2	174	2 c.
Sicut lux aurorae oriente sole, mane absque nubibus rutilat	2-2	174	2 c.
Cap. XXIV.			
Et mortui sunt ex populo septingenta millia	2-2	108	4 1
III. REGUM.			
Cap. III.			
Apparuit autem Dominus Salomoni per somnium nocte	1-2	113	3 2
	2-2	154	5 1
Cap. IV.			
Dedit Deus sapientiam Salomoni, et prudentiam multam nimis, usque finem.	2-2	173	2 o.
	2-2	174	3 c.
Cap. V.			
Dedit Deus sapientiam Salomoni, s. 4.			
Lapides grandes pretiosos in fundamentis templi dolaverunt caementarii Salomonis, et caementarii Hyram	1-2	102	4 2
Cap. VI.			
Malleus, et securis, et omne ferramentum, non sunt audita in domo, cum aedificaretur	1-2	102	4 2
Cap. VII.			
Hyram plenum sapientia et intelligentia et doctrina, ad faciendum omne opus ex aere, s. 4.			
Omnia vasa erant aurea, s. 6.			
Cap. VIII.			
In arca non erat aliud nisi duae tabulae lapideae	1-2	102	4 6
Si enim coelum et coeli coelorum te capere non possunt, ibid.			
Quanto magis domus haec, quam aedificavi tibi	1-2	102	4 1
Ut exaudias deprecationem servi tui, et populi	1-2	102	4 7
	3	83	3 o.
In loco habitaculi in coelo	1-2	4	7 3
	3	57	4 1
Tu solus nosti corda hominum	1	14	12 o.
	1	57	4 o.
	1	57	5 c.
	1	114	2 2
	1	117	2 c.
	1-2	111	4 c.
	2-2	106	5 3
Non est homo qui non peccet	1	63	1 c.
Sed inclinet corda nostra ad se	1	105	4 c.
Apparuit ei Dominus secundo, sicut apparuerat ei in Gabaon, s. 3			
Cap. IX.			
Et aequitate	2-2	80	—| 3
Cap. X.			
Videns regina Saba omnem sapientiam, etc.	2-2	183	2 c.
In sempiternum	1	20	2 2

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Cap. XI.
			versa est mens
			ejus a Domino
2	75	5	c.
2	87	4	o.
3	86	4	c.
3	88	1	c.
			ui apparuerat ei,
			5. 3.
			irumpens scin-
			dam regnum tuum
2	105	1	3
			Cap. XIV.
			cidi regnum do-
			mus David, s. 11.
			Cap. XVII.
			orvisque praece-
			pi, ut pascant te
2	83	10	3
			Cap. XVIII.
			on est gens, aut
			regnum, in quo
			non miserit Do-
			minus meus te
			requirens
3	44	2	2
			icidebant se juxta
			itum suum cul-
			tris et lanceolis,
			donec perfunde-
			rentur sanguine
2	102	5	1
			Cap. XIX.
			ngelus Domini
			etigit eum
1	75	1	3
1	105	2	1
			mbulavit in for-
			itudine illius
			ibi, quadraginta
			diebus, et quadra-
			ginta noctibus
2	100	8	4
2	40	4	c.
2	122	4	3
1	40	4	3
			t ecce Dominus
			ransit
2	171	2	c.
			Cap. XXII.
			omnem exerci-
			um coeli assi-
			tentem ei
	113	3	o.
			grediar, et ero spi-
			itus mendax in
			re omnium pro-
			hetarum ejus
	114	1	1
2	172	6	2
			V. REGUM.
			Cap. I.
			xit Elias quin-
			uagenario: Si
			omo Dei sum,
			escendat ignis
			e coelo, et de-
			oret te, et quin-
			uaginta tuos
2	108	1	4
			Cap. II.
			secr[illegible]t fiat in

Pars	Qu.	Art.	Locus
			me duplex spiri-
			tus tuus
1	36	1	2
			Ascendit Elias
			per turbinem in
			coelum
1	102	2	3
3	49	5	2
			Requievit spiritus
			Heliae super Eli-
			saeum
1	36	1	3
			Elisaeus maledixit
			pueris, et duo ursi
			occiderunt qua-
			draginta duos ex
			eis, s. 1.
			Cap. III.
			Dixit Elisaeus: Ad-
			ducite mihi psal-
			ten. Cumque ca-
			neret psaltes
2-2	171	2	sc.
			Rex Moab primo-
			genitum suum
			obtulit holocau-
			stum super mu-
			rum, et facta est
			indignatio magna
			in Israël, statim-
			que recesserunt
			ab eo
2-2	94	5	2
			Filii prophetarum
			habitabunt coram
			eo
2-2	174	4	c. fi.
			Cap. V.
			Nonne cor meum
			in praesenti
			erat? etc.
2-2	171	3	o.
			Cap. VI.
			Plures sunt nobis-
			cum quam cum
			illis
1	63	9	o.
			Cap. VII.
			Ambulavit in viis
			regum Israël
2-2	94	1	o.
			Cap. X.
			Quia studiose egi-
			sti quod rectum
			est, etc. filii tui
			usque ad quar-
			tam generatio-
			nem, etc.
2-2	111	1	3
3	89	6	3
			Cap. XII.
			Servi ejus percus-
			serunt eum (scili-
			cet Joas regem),
			et mortuus est
2-2	42	2	3
			Cap. XV.
			Verumtamen ex-
			celsa non est de-
			molitus nec abs-
			tulit
2-2	94	1	o.
			Qui peccare fecit

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Israël
2-2	94	1	o.
			Cap. XVI.
			Filium consecravit, transferens per ignem
2-2	94	5	2
			Cap. XVIII.
			Speravit in Domino Deo suo Israël
2-2	17	4	o.
2-2	17	5	c.
2-2	25	1	2
3	7	4	c.
			In Domino Deo nostro habemus fiduciam
1-2	40	2	2
2-2	128	—	6
2-2	129	6	o.
			Cap. XIX.
			In quo habet fiduciam, s. 18.
			Mittet radicem deorsum, et faciet fructum sursum
3	42	1	c.
3	46	2	1
			Praecipe domui tuae, morieris enim tu, et non vives
2-2	171	6	2
			Cap. XX.
			In veritate
1	16	4	3
1	21	2	2
2-2	109	—	o.
			Cap. XXI.
			Interfecerunt regem, s. 12.
			Cap. XXII.
			Colligeris ad sepulcrum tuum in pace, ut non videant oculi tui mala
1	89	8	o., 2
2-2	83	4	2
S.	72	1	2
			I. PARALIP.
			Cap. XI.
			Proficebatque David vadens et crescens
2-2	186	2	2
2-2	189	1	4
			Cap. XII.
			Te adjuvat Deus tuus
1	23	8	2
			Cap. XV.
			Pro octava canebant
1-2	102	5	6
3	70	3	3
			Adjuvisset Dominus Levitas, s. 12.
			Cap. XVI.
			Nolite tangere christos meos

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	33	4	1
			Confitemini Domino
2-2	3	1	o.
2-2	12	1	2
			Quoniam bonus
1	6	1	o
			Cap. XVIII.
			Adjuvit eum Deus, s. 12.
			II. PARALIP.
			Cap. III.
			Et coepit Salomon aedificare domum Dei in Hierusalem, in monte Moria qui demonstratus fuerat David, in area Ornani Jebusei
1-2	102	4	2
			Cap. X.
			Erat enim voluntas Dei ut compleretur sermo ejus
1	19	1	o.
1	19	12	o.
			Cap. XVI.
			Qui creduntin eum
2-2	2	2	o.
			Cap. XVII.
			Consecratus Domino
1-2	102	5	8
			Cap. XIX.
			Impio praebes auxilium. Sed bona opera inventa sunt in te
2-2	186	10	2
			Amicitia jungeris malis
2-2	23	1	3
			Non hominis exercetis judicium, sed Domini
2-2	10, 11		c.
2-2	108	4	2
			Cum diligentia cuncta facite
2-2	54	1	1
			Cap. XX.
			Credite in Domino, s. 16.
			Cap. XXII.
			Voluntatis Dei fuit adversus Ochoziam, ut veniret Joram, s. 10.
			Cap. XXIV.
			Incurvato genu, adoraverunt
2-2	84	2	2
			Levitae quippe faciliori ritu sanctificantur quam sacerdotes
1-2	102	5	8
			Cap. XXX.
			Illis irridentibus et subsannantibus eos

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	75	1	1
			Propitiabitur cunctis qui in toto corde, etc.
1-2	73	10	1
2-2	186	10	1
			Cap. XXXIII.
			Magicis artibus inserviebat
1-2	57	3	1
2-2	95	1	2
2-2	169	2	4
			Cap. XXXIV.
			Custodiens praecepta
1-2	99	5	c.
			MANASSES.
			Immensa vero et investigabilis, misericordia promissionis tua
3	84	10	c.
			Et tibi est gloria in saecula saeculorum
1	31	3	2
			I. ESDRAE.
			Cap. I.
			Suscitavit Dominus spiritum Cyri
1	41	3	4
			Cap. III.
			Post haec holocausta juge, etc.
1-2	102	4	10
			Cap. X.
			Vos transgressi estis et duxistis uxores alienigenas
S.	59	1	o., 1
			II. ESDRAE.
			Cap. IX.
			Induraverunt cervices suas
1-2	79	3	o.
1-2	79	4	o.
			Longanimis
1-2	70	3	c.
2-2	136	5	o.
			Cap. XII.
			Omnis Israël sanctificabat Levitas, et Levitae sanctificabant filios Aaron
1-2	102	5	8
			III. ESDRAE.
			Cap. I.
			Propter irreligiositatem suam
2-2	92	—	o.
2-2	97	—	o.
2-2	99	—	pr
2-2	122	3	c.
2-2	122	4	c.
2-2	154	10	1
			Cap. III.
			Omnem mentem

Pars	Qu.	Art.	Locus
			convertit in securitatem et jucunditatem
2-2	147	8	1
3	74	5	c.
			Vinum omnia praecordia facit honesta
2-2	145	4	2
			Cap. IV.
			Diligit homo uxorem suam magis quam patrem aut matrem
2-2	26	11	o.
			Omnis terra veritatem invocat
2-2	34	1	2
2-2	83	10	3
			Majestas omnium aevorum
1	10	6	1
			Omnes benignantur in operibus ejus
2-2	34	1	2
			IV. ESDRAE.
			Cap. VIII.
			Tu ei imago nominatus es
1	35	1	1
1	93	5	4
			Cap. XIII.
			Revelabitur filius meus
2-2	2	7	2
			Cap. XIV.
			Justorum nomina patebunt, et impiorum facta ostendentur
1	20	—	o.
			TOBIAE.
			Cap. I.
			Hic solus fugiebat consortia omnium
1	51	1	c.
2-2	118	8	o.
			Ministraret omnem decimationem
2-2	87	1	4
			Monita salutis dabat eis
2-2	32	2	c.
			Ex his quibus honoratus fuerat a rege, habuisse decem talenta argenti
2-2	103	2	4
			Dividebatque unicuique prout poterat
2-2	32	2	2
2-2	117	1	2
			De facultatibus suis
2-2	31	3	3
2-2	32	7	o.
2-2	32	8	2
2-2	62	5	2
2-2	87	2	2
2-2	110	3	4
			Esurientes alebat, nudisque vestimenta praebebat
2-2	32	2	o.
			Mortuis atque occisis sepulturam sollicitus exhibebat
2-2	32	2	c., 1
			Cap. II.
			Vade, et adduc aliquos de tribu nostra timentes Deum, ut epulentur nobiscum
2-2	32	3	1
2-2	32	9	o.
2-2	71	1	c.
			Sepeliunt eum, s. 1.
			Hanc autem tentationem ideo permisit Dominus evenire illi, ut posteris daretur exemplum patientiae ejus, sicut et sancti Job
2-2	108	4	c. fi
			Sed immobilis in Dei timore permansit
1-2	100	9	c.
2-2	58	1	c.
			Agens gratias Deo omnibus diebus vitae suae
1-2	60	3	c.
2-2	106	2	c.
			Cap. III.
			Virum cum timore tuo, non cum libidine mea consensi suscipere
S.	48	1	o.
			Omnes viae tuae misericordia, et veritas et judicium
1	21	4	o.
			Expedit mihi mori, magis quam vivere
1-2	5	3	c.
3	96	6	c., 4
			In tempore tribulationis peccata dimittis
1	21	4	3
1-2	87	6	c. fi.
			Nunquam cum lucentibus miscui me
2-2	168	4	2
			Hoc autem pro certo habet omnis, qui colit te
1	1	5	1
2-2	4	8	o.
			Cap. IV.
			Sepeli corpus meum, s. 1.
			Ex substantia tua fac eleemosynam, s. 1.
			Si multum tibi fuerit, abunda-nter tribue
2-2	32	10	o.
			Eleemosyna ab omni peccato liberat
2-2	154	2	5
			Et non patietur animam ire in tenebras
2-2	154	2	5
			Et praeter uxorem tuam nunquam patiaris crimen scire
2-2	35	—	o.
2-2	36	3	c.
2-2	153	3	o.
2-2	154	2	o.
			Attende tibi ab omni fornicatione
2-2	154	2	sc.
S.	65	4	c.
			Superbiam nunquam in tuo sensu, aut in tuo verbo dominari permittas
2-2	162	1	o
			In ipsa enim sumpsit initium omnis perditio
1-2	84	2	o.
1-2	84	3	1
1-2	84	4	4
2-2	162	2	o.
2-2	162	5	1
2-2	162	7	1
			Panem tuum cum esurientibus et egentibus comede, et de vestimentis tuis nudos tege, s. 1.
			Et noli ex eo comedere et bibere cum peccatoribus
2-2	25	6	c., 2
2-2	31	2	2
2-2	32	9	1
2-2	168	3	3
			Cap. V.
			Omnia quae praecepisti mihi faciam
2-2	104	5	3
			Angelus Dei bonus comitetur ei
1	113	1	o.
1	113	2	o.
			Cap. VII.
			Sed sola posteritatis dilectione
2-2	154	2	c.
3	29	2	c.
			Cap. IX.
			Flevit Gabelus
2-2	82	4	3
			Cap. XI.
			Gratias agens Deo, s. 2.
			Et coeperunt flere prae gaudio, s. 9.
			Cap. XII.
			Etenim sacramentum regis abscondere bonum est
3	60	1	2
			Bona est oratio cum jejunio et eleemosyna
1-2	108	3	4
2-2	108	4	c.
			Qui autem faciunt peccatum et iniquitatem
2-2	33	1	1
2-2	110	4	4
			Et sepeliebas mortuos, s. 1.
			Et quia acceptus eras Deo
1-2	102	3	o.
			Necesse fuit ut tentatio probaret te
2-2	97	1	o.
			Unus ex septem
1-2	102	3	2
			JUDITH.
			Cap. I.
			Et gloriabatur quasi potens in potentia exercitus sui, et in gloria quadrigarum suarum
2-2	133	—	o.
			Tunc indignatus est
2-2	158	7	c.
			Cap. II.
			Habuit cum eis mysterium consilii sui
2-2	14	—	o.
			Cap. III.
			Desinat indignatio tua contra nos, s. 1.
			Ferocitatem pectoris ejus mitigare non potuerunt
2-2	157	1	3
2-2	159	2	c.
			Cap. V.
			Usque dum non peccarent in conspectu Dei sui, erant cum illis bona
1-2	99	6	3
			Cap. VI.
			Praesumentes de te
2-2	21	2	1
			Praesumentes de se humilias
2-2	121	4	o.
2-2	130	2	o.
2-2	135	1	c.
			Ut sicut tibi placuit, ita cum tuis omnibus converseris nobiscum
1-2	105	3	1
			Cap. VII.
			Contestamur hodie coelum et terram
2-2	89	1	3
			Cap. VIII.
			Judith jejunabat cunctis diebus vitae suae
2-2	147	5	3
			Et per multas tribulationes probatus, amicus Dei effectus est
1-2	87	6	c. fi.
2-2	108	4	c. fi.
			Cap. IX.
			Et in curribus suis, etc. gloriantur, s. 1.
			De tua misericordia praesumentem, s. 6.
			Cap. X.
			Lavit corpus suum et unxit, etc. omnibus ornamentis ornavit se
2-2	169	2	o.
2-2	187	6	c.
			Fugi a facie eorum, etc., usque de exercitu ejus
2-2	110	3	3
			Cap. XII.
			Baptizabat se
3	38	1'	3
			Cap. XIII.
			Speraverunt eam jam non esse venturam
2-2	21	3	2
			ESTHER.
			Cap. II.
			Mardocheus adoptavit sibi Esther in filiam
3	3	5	2
3	23	1	c.
S.	56	1	o.
			Cap. VII.
			Sic honorabitur quemcumque voluerit rex honorari
2-2	103	2	4
			Cap. VIII.
			Plures alterius gentis et sectae
2-2	11	1	3
			Eorum religioni jungerentur
1-2	60	3	c.
2-2	80	—	c.
2-2	81	—	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Cap. IX.			
Qui religioni eorum voluerunt copulari, s. 8.			
2-2	82	2	c.
2-2	83	3	c.
2-2	94	1	1
2-2	97	3	c.
2-2	186	1	c.
Cap. XIII.			
Optata cunctis mortalibus pace fruerentur			
2-2	29	2	o.
Cuncta nosti, et scis in simplicitate tua?, s. 1.			
1	14	5	o.
1	14	7	c.
1	14	11	c.
1	14	12	c.
1	79	2	c.
1	87	1	c.
Cap. XIV.			
Qui habes omnium scientiam, s. 13.			
Cap. XV.			
In pallorem colore mutato			
1-2	44	1	3
Convertitque Deus spiritum regis in mansuetudinem			
1	105	4	o.
Cap. XVI.			
Dei cuncta cernentis, s. 13.			
JOB.			
Cap. I.			
Simplex			
2-2	109	2	4
2-2,	111	3	2
Et rectus			
1-2	55	4	4
2-2	183	1	1
Affuit inter eos etiam Satan			
1	112, 3,		c., 3
Circuivi terram			
1	53	1	c.
Numquid considerasti servum meum Job?			
2-2	53	4	c.
Cui respondens Satan ait			
1	107	3	o.
Ecce universa quae habet, in manu tua sunt, tantum in eum ne extendas manum tuam			
3	29	1	3
Boves arabant, et asinae pas ebantur juxta eos			
2-2	2	6	4
Cap. II.			
Et staret in conspectu ejus, s. 1.			
Ut diceret Dominus ad Satan, ibid.			
Circuivi terram, s. 1.			
Cui respondens Satan ait, s. 1.			
Numquid considerasti servum meum Job?, ibid.			
Vir simplex, ibid.			
Et rectus, ibid.			
Et adhuc retinens innocentiam			
2-2	80	—	2
Adhuc tu permanes in simplicitate tua?, s. 1.			
Cap. III.			
Expectet lucem et non videat, nec ortum surgentis aurorae			
3	27	2	2
Sicut abortivum absconditum non sustinerem, vel qui concepti non viderunt lucem			
2-2	64	8	1
Cap. IV.			
In angelis suis reperit pravitatem			
1	63	—	o.
1-2	29	4	o.
Cap. V.			
Virum stultum interficit iracundia			
2-2	158	3	1
Vota, si est qui tibi respondeat, et ad aliquem sanctorum convertere			
S.	72	2	c.
Cap. VI.			
Iram merui			
3	49	6	c.
Cap. VII.			
Qui descendit ad inferos, non ascendet			
S.	69	3	2
Cap. VIII.			
Si mundus et rectus incesseris, s. 1.			
Spes hypocritae peribit			
2-2	111	4	o.
Deus non projiciet simplicem, s. 1.			
Induetur confusione			
S.	87	3	c.
Cap. IX.			
Sapiens est corde			
1	37,	2,	1
1	39	7	2
Non videbo eum			
1-2	112	5	c.
Si abierit			
1-2	112	5	c.
Etiamsi simplex fuero, ibid.			
Cap. X.			
Nonne sicut lac mulsisti me? etc., usque: tribuisti mihi			
1	105	5	c. fi.
Pelle et carnibus vestisti me, ossibus et nervis compegisti me			
1	105	5	c. fi.
Cap. XI.			
Ut ostenderet secreta sapientiae suae, s. 9.			
Multiplex esset lex ejus			
1-2	91	—	o.
Multo minora exigaris ab eo, quam meretur iniquitas tua			
1	21	4	1
Forsitan vestigia Dei comprehendes			
1	5	5	o.
1	45	7	o.
1	93	6	c.
Et usque ad perfectum omnipotentem reperies			
1	17	1	1, 3
1	17	7	o.
1	56	3	1, 2
1	57	5	2
1	62	9	c.
1	86	2	1
1	107	3	c.
1-2	93	1	c.
1-2	93	2	2
2-2	182	4	6
3	10	1	o.
3	10	3	1
Excelsior coelo est, etc., usque: mari			
3	3	1	1
3	8	1	1
Cap. XII.			
In antiquis est sapientia			
2-2	47	15	2
Et in multo tempore prudentia			
2-2	47	14	o.
2-2	49	3	c.
2-2	51	1	3
Apud ipsum est sapientia, s. 9.			
Ipse habet consilium			
1	22	1	1
1-2	14	1	2
2-2	52	3	3
2-2	189	10	1
Et intelligentiam			
1	14	1	o.
1	26	1	c.
Qui revelat profunda de tenebris			
2-2	171	1	4
Cap. XIII.			
Disputare cum Deo cupio			
2-2	128	—	4
Numquid Deus indiget mendacio nostro?			
S.	25	2	c.
Cap. XIV.			
Sive nobiles fuerint filii ejus sive ignobiles			
S.	72	1	c.
Cap. XV.			
Numquid consilium Dei audisti?, s. 12			
Ejus sapientia, s. 9.			
Quid est homo ut immaculatus sit, et ut justus appareat, natus de muliere?			
3	31	4	3
Ecce inter sanctos ejus nemo immutabilis			
1	9	2	o.
1	10	3	c.
1	16	8	o.
1	65	1	1
1-2	109	2	2., 3
3	10	4	c.
3	13	2	c.
3	57	1	1
Et coeli non sunt mundi in conspectu ejus, s. 4.			
Congregatio hypocritae, sterilis, s. 8.			
Cap. XVI.			
Collegit furorem suum in me			
1	54	5	3
1	58	5	fi.
1	59	4	1
Cap. XVII.			
In profundissimum infernum descendent omnia mea			
3	52,	2	3
Cap. XIX.			
Scio enim quod Redemptor meus vivit			
3	53	1	c.
S.	75	1,	c.
In carne mea videbo Deum			
1	12	3	1.
S.	79	1	c.
Et oculi mei conspecturi sunt			
1	12	3	o.
1	12	4	3
2-2	175	4	c.
Verebar omnia opera mea			
S.	6	4	c.
Cap. XX.			
Gaudium hypocritae, ad instar puncti, s. 8.			
Omnes tenebrae absconditae sunt in occultis ejus			
3	84	6	1
Cap. XXI.			
Qui dixerunt Deo: Recede a nobis			
1	9	1	3
Cap. XXII.			
Quid prodest Deo si justus fueris, aut quid confers ei, si immaculata fuit vita tua?			
2-2	81	6	2
2-2	81	7	c.
Deus excelsior coelo, s. 11.			
Qui dicebant Deo: Recede a nobis, s. 21.			
Salvabitur innocens, s. 2.			
Si reversus fueris ad omnipotentem, aedificaberis, et longe facies iniquitatem a tabernaculo tuo			
1-2	113	—	o.
3	86	2	o.
3	86	6	1.
3	88	2	c.
Cap. XXIII.			
Proponat aequitatem contra me			
2-2	80	—	3
2-2	120	1	c.
Ipse vero scit vias meas			
1	14	11	o.
Vestigia ejus secutus est pes meus, s. 11.			
Et nemo potest avertere cogitationes ejus			
1	34	1	2
2-2	2	1	c.
2-2	188	3	1
Timore sollicitor			
1-2	44	2	o.
2-2	47	3	3
2-2	129	7	c.
Cap. XXIV.			
Ad nimium calorem transiet ab aquis nivium			
1	10	3	2
1-2	67	4	2
Oculus adulteri observat caliginem			
S.	62	3	2
Cap. XXV.			
Qui facit concordiam in sublimibus suis			
1	108	6	c.
1	113	8	o.
Numquid est nu-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
merus militum ejus?	1	50	3	o.
	1	112	4	2
Et super quem non surget lumen illius?	1	107	2	c.
	1	109	3	c.
Aut apparere mundus, natus de muliere?, s. 15.				
Cap. XXVI.				
Cujus adjutor es	1	23	8	2
Cui dedisti consilium, s. 12.				
Forsitan illi qui non habet sapientiam, s. 9.				
Et prudentia ejus (scilicet Dei)	1	22	1	c., 1
Columnae coeli contremiscunt S.	73	3	c.	
Cap. XXVII.				
Non recedam ab innocentia mea, s. 2.				
Quae est spes hypocritae? s. 8.				
Cap. XXVIII.				
Ecce timor Domini, ipsa est sapientia, et recedere a malo intelligentia	2-2	19	7	2
	2-2	45	1	3
Cap. XXX.				
Ubi constituta est domus omni viventi S.		69	4	c.
Cap. XXXI.				
Pepigi foedus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine	2-2	167	2	c., 2
Sciat Deus simplicitatem meam, s. 1.				
Numquid non in utero fecit me? s. 10.				
Ab infantia crevit mecum miseratio, etc.	1-2	51	1	o.
	1-2	63	1	o.
	1-2	63	2	3
	1-2	63	3	c.
	1-2	71	2	1
	1-2	85	1	c.
	1-2	95	1	c.
	2-2	47	15	o.
	2-2	108	2	c.
	2-2	123	1	2
	2-2	141	1	2
	3	27	6	3
Si abscondi ut homo peccatum meum	S.	6	2	3
Cap. XXXIII.				
Semel loquitur Deus, et secundo idipsum non repetit	1	27	5	3
	1	43	5	2
	3	45	4	1
Si fuerit pro eo angelus loquens, unus de millibus, s. 25.				
Ut annunciet hominis aequitatem, s. 23.				
Cap. XXXIV.				
Conteret multos et innumerabiles, et stare faciet alios pro eis	1	23	6	1
Cap. XXXV.				
Si peccaveris, quid ei nocebis? etc.	1-2	21	4	1
	1-2	47	1	1
	1-2	73	8	2
	2-2	88	2	c.
Si juste egeris, quid donabis ei? etc., s. 22.				
Et filium hominis adjuvabit justitia tua	2-2	57	1	c.
Nunc ulciscitur scelus valde	1	21	4	1
Cap. XXXVI.				
Causa tua quasi impii judicata est, causam judicium-que recipies	3	49	6	c., 5.
Ecce Deus excelsus, s. 12.				
Quis poterit scrutari vias ejus? s. 11.				
Omnes homines vident eum, unusquisque intuetur eum procul	1	12	—	o.
	1-2	93	2	o.
Ecce Deus magnus	1-2	112	5	c.
Vincens scientiam nostram, s. 11.				
Cap. XXXVII.				
Digne eum invenire non possumus, s. 11.				
C. XXXVIII.				
Quis conclusit ostiis mare?	1	69	1	2
Quis est pluviae pater?	1	33	3	c.
	3	23	3	1
Cap. XXXIX.				
Penna strutionis, similis est penna herodii et accipitris	1-2	102	6	1
Procul odoratur bello, exortationem ducum, ululatum exercitus	3	41	4	c.
Numquid per sapientiam tuam plumescit accipiter?	1-2	102	6	1
Numquid qui contendit cum Deo, tam facile conquiescit?	2-2	38	1	4
Qui leviter locutus sum respondere quid possum?	1	107	3	c.
Cap. XL.				
Et condemnabis me, ut justificeris	2-2	33	5	c.
Ecce spes ejus frustrabitur	2-2	18	3	1
Cor ejus indurabitur quasi lapis	1	23	3	2
	2-2	79	3	o.
	2-2	151	2	o.
Cap. XLI.				
Factus est ut nullum timeret	1	64	3	2
Ipse est rex super universos filios superbiae	3	8	7	o.
Aestimavit abyssum tanquam senescentem iniqui	S.	99	1	c.
Cap. XLII.				
Auditu auris audivi te, nunc autem oculus meus videt te	1	12	3	1
Interrogabo te, s. 1.				

PSALMORUM.

Ps. I.

Beatus vir qui non abiit in concilio impiorum	1	62	1	c
	1-2	3	2	4
	1-2	3	3	c
	1-2	3	5	c.
	1-2	3	6	c.
	1-2	44	5	c.
	1-2	44	6	c.
	1-2	44	7	c.
	1-2	44	8	c.
	1-2	53	—	o.
	1-2	62	1	c.
	1-2	69	1	c.
	1-2	69	2	o.
	1-2	69	3	c.
	2-2	8	7	o.
	2-2	186	1	4
Et in via peccatorum non stetit	2-2	183	1	o.
In lege ejus meditabitur die ac nocte	2-2	188	6	o.

Ps. III.

Esurrexi quia Dominus suscepit me	3	53	4	o.
Domini est salus	3	37	2	2
	3	61	3	c., 2
	3	61	4	c.
	3	68	1	o.
	3	68	2	c., 3
	3	75	5	c.
	3	84	5	c.

Ps. IV.

Ut quid diligitis vanitatem et quaeritis mendacium?	1	17	1	c.
Irascimini et nolite peccare	2-2	158	1	o.
	2-2	158	2	o.
	3	15	9	c.
Sacrificate sacrificium justitiae	2-2	81	4	1
	2-2	85	1	o.
	2-2	85	2	o.
	2-2	85	3	2
	2-2	85	4	o.
	3	22	2	c.
	3	48	3	c.
	3	82	4	c.
Et sperate in Domino	2-2	17	1	2
Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine,	1-2	19	4	c.
	1-2	91	2	1

Ps. V.

Quoniam non Deus volens iniquitatem tu es	1	19	9	o.
	1	19	10	1, 2
	1	22	3	3
	1	48	6	o.
	1-2	39	2	3
Odisti omnes qui operantur iniquitatem	1	20	2	4
	1	23	3	1
	2-2	83	16	c.
	3	49	4	1
Perdes omnes qui loquuntur mendacium	2-2	69	1	o.
	2-2	69	2	o.
	2-2	70	4	c.
	2-2	100	4	1

Ps. VI.

Turbatus est a furore oculus meus	2-2	108	4	5
Erubescant et conturbentur vehementer omnes inimici mei, convertantur et erubescant valde velociter	1-2	41	4	c.
	2-2	75	1	2
	2-2	144	2	c.

Ps. VII.

Domine, si feci istud, etc. deciderim merito, etc. in pulverem deducat	2-2	89	1	3
	2-2	89	6	c.

Ps. IX.

Ipse judicabit orbem terrae	3	58	1	c.
	3	59	2	o
Convertantur peccatores in infernum	2-2	25	6	1, 3
	2-2	83	8	1
Praeparationem cordis eorum, audivit auris tua	2-2	83	1	1

Ps. X.

Dominus in templo	2-2	85	2	3
Qui autem diligit iniquitatem	1-2	27	1	1
Odit animam suam	1-2	29	4	o.
	2-2	25	7	o.
	2-2	25	4	3
	2-2	117	1	1
Pluet super peccatores laqueos, ignis, sulphur et spiritus procellarum, pars calicis eorum	1	10	3	2
	1-2	67	4	2

Ps. XI.

Nunc exurgam, dicit Dominus	3	57	2	1
In circuitu impii ambulant	2-2	35	4	3

Ps. XIII.

Dixit insipiens in corde suo: Non est Deus	1	2	—	o.
Dominus in generatione justa est				

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	8	3	4
1	43	3	o.
1	112	1	c.
3	2 10	2	

Ps. XV.

Bonorum meorum non eges

1	4	2	c.
1	4	3	o.

Nec dabis sanctum tuum videre corruptionem

3	50	5	c.

Adimplebis me laetitia

1	12	8	4
1-2	1	5	c.
1-2	3	4	1
1-2	3	8	c.
1-2	4	5	5
1-2	5	3	c.
1-2	5	4	c.
1-2	5	8	c., 3
1-2	67	4	3
2-2	18	3	c., 2
2-2	28	3	c.
2-2	118	7	c.
2-2	173	1	c.

Delectationes in dextera tua usque in finem

-2	28	3	o.
23	46	6	3

Cum vultu tuo

2-2	173	1	c.

Ps. XVII.

Quoniam tu populum humilem salvum facies et oculos superborum humiliabis

2-2	162	1	o.

Cum perverso perverteris

S.	2	5	1

Ps. XVIII.

Coeli enarrant gloriam Dei

1	68	2	c.

Lex Domini immaculata convertens animas

1-2	91	4	c.

Timor Domini sanctus permanet in saeculum saeculi

1-2	67	4	2
2-2	19	11	o.

Et dulciora super mel et favum

2-2	188	6	c.

Delicta quis intelligit, ab oculis meis munda me

1-2	112	5	c. fi.

Praeceptum Domini lucidum

1-2	102	1	o.

Emundabor a delicto maximo

2-2	33	7	2
2-2	126	7	4
2-2	154	12	4

Ab alienis parce servo tuo

S.	2	5	1

Ps. XX.

Quoniam praevenisti eum in benedictionibus dulcedinis

1-2	111	3	o.
1-2	154	5	c.
1-2	162	3	1
2-2	45	2	c.
2-2	83, 13	1	c.

Cantabimus et psallemus

2-2	13	4	c.
2-2	91	—	o.

Ps. XXI.

Quare me dereliquisti?

1	113	6	o.
3	47	3	c. fi.
3	50	2	1

Verba delictorum meorum

3	15	1	1

Et non exaudies

3	21	4	4

Ps. XXII.

Calix meus inebrians, quam praeclarus est

2-2	144	1	2
3	78	3	1

Ps. XXIII.

Et mundo corde

2-2	8	7	o.

Attollite portas principes vestras, etc. rex gloriae

3	39	5	3
3	52	1	c. fi.

Quis est iste rex gloriae?

1	57	5	o.
1	106	4	2

Ps. XXIV.

Propter bonitatem tuam, Domine.

1	44	4	c., 3

Diriget mansuetos in judicio, docebit mites vias suas

2-2	157	4	c., 1

Ps. XXIX.

Quae utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem?

3	51	3	1
3	53	1	c.

Ps. XXX.

In te, Domine, speravi

1-2	65	5	3
2-2	18	2	1
3	7	4	o.
3	7	6	1
3	7	8	2
3	7	9	1

Ps. XXXI.

Quoniam tacuit

1-2	27	2	c.

Ps. XXXII.

Cantate ei canticum novum: bene psallite, etc.

2-2	91	—	o.

Qui intelligit omnia opera eorum

1	22	2	o.
1	22	3	o.
1	103	5	o.
1	113	2	c.
1	113	6	c.
1	116	1	c,
1-2	91	2	c.
2-2	93	2	c.

Qui finxit sigillatim corda eorum

1	14	5	o.
1	14	6	o.
1	14	11	o.
1	14	12	o.
1	15	3	4
1	22	2	o.
1	22	3	o.
1	55	1	5
1	57	2	c. fi.
1	89	4	c.

Ps. XXXIII.

Semper laus ejus in ore meo

2-2	91	1	o.
2-2	91	2	o.

Accedite ad eum et illuminamini

1	3	1	5
S.	10	5	sc.

Gustate et videte, quoniam suavis est Dominus

2-2	97	2	2

Oculi Domini super justos

1	8	3	o.
1	3	1	3
1	22	2	4
1	23	7	c.

Et aures ejus in preces eorum, ibid.

2-2	83	16	o.
3	43	2	1
3	82	6	c.
3	82	7	3

Ps. XXXIV.

Cogitans mihi mala

1-2	47	2	c.
3	88	2	o.

Humiliabam in jejunio animam meam

2-2	147	1	c.
2-2	147	2	c.
2-2	147	5	c.
2-2	147	7	c.

Ps. XXXV.

Noluit intelligere ut bene ageret

1-2	8	—	o.
1-2	19	6	c.
1-2	76	3	c.
1-2	76	4	c.
3	47	5	3

Homines et jumenta salvabis, Domine

1	64	2	c.

Inebriabuntur ab ubertate domus tuae

1	51	1	3
1-2	110	1	2
2-2	23	2	2
3	2	5	3
3	5	3	2
3	50	2	3

Et in lumine tuo videbimus lumen

1	12	2	c.
1	12	5	8
2-2	171	2	c.
2-2	174	5	1
2-2	175	3	2
3	10	4	c.
3	45	2	c.

Ps. XXXVI.

Noli aemulari in malignantibus

1-2	28	4	o.
2-2	36	2	c.
2-2	30	3	2, 4

Delectare in Domino

1-2	34	1	o.

Desine ab ira.

1-2	48	3	o.
1-2	48	4	c.
2-2	41	2	3
2-2	158	4	c.

Ps. XXXVII.

Et dolos tota die meditabantur

2-2	55	4	2
2-2	55	5	o.
2-2	63	2	c.

Ps. XXXVIII.

In meditatione mea exardescet ignis

1	21	4	1 fi.
1	43	5	2
2-2	180	4	3, 4

Ps. XXXIX.

Expectans expectavi Dominum

1-2	40	2	1

Sacrificium et oblationem noluisti, etc., usque: venio

1-2	102	3	o.
1-2	102	4	3
1-2	102	5	4

Cor meum dereliquit me

2-2	83	13	o.
3	64	8	3

Etenim homo pacis meae in quo speravi

2-2	17	4	o.
2-2	17	5	c.
2-2	25	1	3

Ps. XLIII.

In nomine tuo confitebimur

2-2	3	1	o.
2-2	12	1	2

Ps. XLIV.

Unxit te Deus, Deus tuus, oleo laetitiae, prae consortibus tuis

1-2	102	5	9
3	72	2	c.

Circumdata varietate

2-2	103	2	o.
2-2	189	1	o.

Omnis gloria ejus filiae regis ab intus

2-2	168	1	1

Ps. XLV.

Terribilis

1-2	42	1	o.
1-2	43	1	1
2-2	19	1	o.
3	7	6	o.

Ps. LXVII.

Magnus Dominus

1	28	4	c.
1	42	1	1
1	42	4	2
3	58	3	o.

Deus in domibus ejus cognoscetur

2-2	83	2	c.

Ps. LXVIII.

Qui confidunt in virtute sua

2-2	188	7	c.

Simul insipiens et stultus peribunt

2-2	46	1	1

Homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus, etc. jumentis, etc.

2-2	64	2	3

Ps. XLIX.

Deus manifeste veniet

3	36	1	1, 3

Ps. L.

Tibi soli peccavi, etc., usque: judicaris

1-2	96	5	3
2-2	67	4	o.
3	46	2	3

Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum

1-2	82	2	1
2-2	103	—	o.

Incerta et occulta sapientiae tuae

2-2	17	1	3

Auditui meo

2-2	28	1	o.
2-2	35	2	2, c.

Cor mundum crea in me, Deus

1	64	1	2
1-2	109	1	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Sacrificium Deo spiritus contribulatus
2-2	85	2	c.
			Ps. LI.
			Videbunt justi et timebunt, et super eum ridebunt
2-2	83	8	2
			Ps. LII.
			Deus dissipavit ossa eorum, qui hominibus placent
2-2	115	1.	1
			Ps. LVI.
			Exaltare super coelos, Deus
3	57	—	o.
3	58	3	c.
			Exurgam diluculo
3	51	4	3
3	53	2	3
3	83	2	4
			Ps. LVII.
			Supercecidit ignis, et non viderunt solem
2-2	15	1	c.
			Ps. LIX.
			Dedisti metuentibus te significationem
1-2	87	3	2
			Ps. LXI.
			Semel locutus est Deus
1	27	5	3
1	34	3	o.
1	41	6	o.
			Reddes unicuique juxta opera
3	56	2	3
			Sitivit in te anima mea
1-2	67	4	3
			Labia mea laudabunt te
2-2	91	—	o.
			Sicut adipe et pinguedine, repleatur anima mea
1-2	102	3	1
1-2	102	6	1
2-2	82	2	2
2-2	82	3	c.
			Ps. LXIV.
			Beatus quem elegisti et assumpsisti
3	4	3	1
			Ps. LXVII.
			Qui ascendit super occasum
1-2	102	4	5
			Et justi epulentur, et exultent in conspectu Dei
1-2	4	7	1
			Ps. LXVIII.
			Quae non rapui, tunc exvolvebam
3	47	2	1
			Quoniam zelus domus tuae comedit me
3	15	9	c.
			Ps. LXX.
			Quoniam non cognovi litteraturam, introibo in potentias Domini
2-2	188	5	1
			Potentiam tuam
1	25	1	o.
1	41	4	2
			Ps. LXXI.
			Et humiliabit calumniatorem
1-2	68	3	c.
1-2	69	2	c.
1-2	69	3	c.
			Qui facit mirabilia solus
1	110	4	o.
1	114	4	c.
1-2	111	4	c.
1-2	113	10	c.
2-2	178	1	1, 2
2-2	178	4	o.
3	43	2	c., 3
3	78	4	2
			Ps. LXXII.
			Mei autem pene moti sunt pedes
2-2	43	5	2
			In labore hominum non sunt, etc., usq.: operti
1-2	78	7	2
			Quid enim mihi est in coelo? et a te quid volui super terram?
1-2	47	—	o.
2-2	186	3	4
			Ps. LXXIII.
			Operatus est salutem in medio terrae
3	46	10	1
			Superbia eorum qui te oderunt ascendit semper
1	64	2	o.
2-2	34	1	o.
			Ps. LXXV.
			Vovete et reddite
2-2	88	3	o.
2-2	88	4	o.
2-2	88	6	o.
2-2	189	2	c.
2-2	189	3	c.
3	28	4	c.
			Domino Deo vestro
2-2	88	5	3
			Ps. LXXVI.
			Et non sum locutus
1-2	46	8	3
2-2	158	5	3
2-2	178	7	c.
			Et annos aeternos in mente habui
1	10	3	1
			Haec mutatio dexterae Excelsi
1	57	4	c., fi.
1-2	6	4	1
			Ps. LXXVII.
			Immissiones per angelos malos
1	111	2	2
2-2	154	5	3
			Non custodierunt testamentum Dei
3	78	3	3
			Ps. LXXX.
			Et dimisi eos secundum desideria cordis eorum
1	22,	2	4
			Erit tempus eorum in saeculo
1	10	3	2
			Ps. LXXXI.
			Deus stetit
1	3	1	4
3	58	—	o.
			Ps. LXXXII.
			Deus, quis similis erit tibi?
1	4	3	o.
1	44	3	1
1	93	2	4
2-2	163	2	o.
			Ps. LXXXIII.
			Cor meum et caro mea exultaverunt in Deum vivum
1-2	24	3	c., fi.
1-2	30	1	1
3	21	2	1
			Et turtur nidum, etc.
1-2	102	3	2
3	37	3	c., 4
			In saecula saeculorum laudabunt te
2-2	91	1	o.
2-2	91	2	o.
			Gratiam et gloriam dabit Dominus
1-2	112	1	o.
			Ps. LXXXIV.
			Audiam quid loquatur in me Dominus Deus
1	94	1	c.
			Et in eos qui convertuntur ad cor
2-2	44	1	c.
			Misericordia et veritas obviaverunt sibi
1	21	2	c.
			Justitia et pax osculatae sunt
2-2	29	3	3
2-2	180	2	2
			Veritas de terra orta est
2-2	109	1	c., 3
			Et justitia de coelo prospexit
1	2	1.	c
			Ps. LXXXV.
			Fac mecum si-
			gnum in bonum
2-2	97	2	3
			Ps. LXXXVI.
			Scientibus me
1	43	5	2, 3
2-2	45	2	2
2-2	45	4	1
2-2	162	3	1
2-2	173	2	o
3	45	4	3
			Ps. LXXXVII.
			Factus sum sicut homo sine adjutorio
3	51	1	1
			Ps. LXXXVIII.
			Et ego primogenitum ponam illum
1	33	2	c., 2
1	41	3	c.
			Quis est homo qui vivet, et non videbit mortem?
1-2	81	3	1
3	46	11	1
			Eruet animam suam de manu inferi
3	49	2	2
3	52	5	2
3	52	16	2
			Ps. LXXXIX.
			Domine, refugium factus es nobis
1	13	7	2
			Nos humiliasti
1-2	79	4	c.
2-2	162	6	3
			Ps. XC.
			Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis
1	113	—	o.
			Ps. XCI.
			Senectus mea in misericordia uberi
3	1	6	1
			Ps. XCIII.
			Qui fingis laborem in praecepto
1-2	107	4	o.
			Ps. XCIV.
			Et altitudines montium ipse conspicit
1	61	4	3
2-2	162	1	o.
			Ps. CI.
			In matutino interficiebam omnes peccatores terrae
2-2	25	6	2
			Ps. CII.
			Renovabitur ut aquilae juventus tua
3	46	9	4
			Non secundum peccata nostra fecit nobis, etc.
1	21	4	1
			Ps. CIII.
			Draco iste, quem formasti, ad illudendum ei
1	63	8	3
			Ps. CIV.
			In prophetis meis nolite malignari
2-2	174	6	c
			Ut custodiam justificationes ejus
1-2	99	5	c.
			Ps. CV.
			Et reputatum est ei ad justitiam
2-2	60,	6	2
			Et iratus est furore Dominus
1	3	2	2
			Et immolaverunt filios suos, et filias suas daemoniis
3	74	1	c.
			Ps. CVI.
			Confregit portas aereas, et vectes ferreos confregit
3	52	4	2
			Omnis sapientia eorum devorata est
2-2	150	4	3
2-2	157	3	3
			Ps. CVIII.
			Et diabolus stet a dextris ejus
1	55	1	c.
			Et oratio ejus fiet in peccatum, usq.: pro eo quod
2-2	83	16	o.
2-2	178	2	1
			Ps. CIX.
			Tu es sacerdos
3	22	—	o.
3	50	4	3
3	52	2	c.
3	59	4	1
3	63	6	c
3	84	7	4
			In aeternum
3	22	5	o.
3	22	6	c.
3	83	5	c.
			Secundum ordinem Melchisedech
3	22	6	o.
3	61	3	3
			Ps. CX.
			Exquisita in omnes voluntates ejus
1	19,	2	4
1	19	5	c.
1	19	11	o.
1	19	12	o.
1	23	5	c.
1	27	5	3
1	41	6	c.
			Initium sapientiae timor Domini
2-2	19	7	o.
2-2	4	5	3
2-2	4	6	3

Pars	Qu.	Art.	Locus
Ps. CXII.			
Et humilia respicit in coelo et in terra			
1	22	3	3
Ps. CXIII.			
Omnia quaecumque voluit fecit			
1	19	6	0
1	104	3	c.
Ps. CXV.			
Pretiosa in conspectu Domini, mors sanctorum ejus			
2-2	25	6	2
2-2	124	2	2
2-2	164	1	6
Ps. CXVIII.			
ALEPH.			
Qui scrutantur testimonia ejus			
1-2	99	5	c.
DALETH.			
Justificationes tuas			
1-2	99	5	c.
Adhaesi testimoniis tuis, Domine			
1-2	99	5	c.
VAU.			
Mandata tua, s.			
Ambulabam in latitudine			
1-2	107	4	0.
Quia mandata tua exquisivi, s.			
Et meditabar, etc.			
2-2	188	5	0.
Exercebar in justificationibus tuis, s. 2.			
ZAIN.			
Memor esto, Gen. 8, 1.			
Judiciorum tuorum, s. 5.			
Cantabiles mihi erant justificationes tuae, ibid. 1.			
In loco peregrinationis meae, Heb. 11, lect. 4, c., 1 fi.			
Memor fui nocte nominis tui, Domine, Exod. 4, 1, 3, et. s. 2, et Luc. 18, 1.			
HETH.			
Deprecatus sum faciem tuam, Gen. 3, 14			
In toto corde meo, Deut. 6, 4.			
Miserere mei, Exod. 22, 11.			
In testimonia tua, s. 1.			
Ut custodiam mandata tua, s. 2.			
Justificationes tuas, ibid.			
Doce me, Matth. 23, 2.			
Ad confitendum tibi, 1, Paral. 16, 6.			
Particeps ego sum omnium, etc. 4, d. 20, ar. 3, q. 2, ad. 5, et d. 45, q. 2, art. 1, et. q. 1, c.			
Timentium te, Levit. 19, 14.			
Super judicia justificationis tuae, s. 5.			
TETH.			
Bonus et tu, in bonitate tua, 1. Paral. 16, 7.			
Doce me, Matth. 23, 2.			
Justificationes tuas, s. 2.			
Mandatis tuis, ibid.			
In toto corde meo, Deuter. 6, 4.			
Humiliasti me, 2, Reg. 8, 1.			
Lex oris tui, Gen. 3, 14.			
Coagulatum est sicut lac cor eorum, Exod. 4, 9.			
JOD.			
Manus tuae, Domine, Gen. 3, 14.			
Fecerunt me, Gen. 30, c. 2, 11.			
Et plasmaverunt me, ibid. 9, 10.			
Da mihi intellectum, Matth. 23, 2.			
Ut discam mandata tua, s. 2.			
Qui timent te, Levit. 19, 14.			
Aequitas judicia tua, s. 5, et Job 23, 4.			
In veritate tua, Exod. 34, 5.			
Humiliasti me, 2 Reg. 8, 1.			
Fiat misericordia tua, Ps 80, 1 et Exod. 22, 11.			
Veniant mihi miserationes tuae, ibid. Gen. et 3, 13, Exod. 19, 6.			
Confundantur, Ps. 30, 2.			
Testimonia tua, s. 1.			
In justificationibus tuis, ibid. 2.			
CAPH.			
Defecit in salutare tuum anima mea, Gen. 46, 2, et Job 12, 2.			
Justificationes tuas, s. 2.			
Omnia mandata tua veritas, ibid.			
Adjuvame, 1 Paral. 12, 5.			
Secundum misericordiam tuam, Exod. 22, 11.			
Testimonia oris tui, s. 1, et Gen. 3, 14.			
Factus sum sicut uter in pruina, Ps. 32, 0. 5.			
LAMED.			
In aeternum, Domine, verbum tuum permanet in coelo, 3 Reg. 8, 10.			
Veritas tua, Exod. 34, 5.			
In humilitate mea, 2 Reg. 8, 1.			
Justificationes tuas, s. 2.			
Testimonia tua, ibid. 1.			
Latum mandatum tuum nimis, ibid., 2			
1-2	107	4	0
et Ps. 93, 12.			
MEM.			
Super senes intellexi			
1	97	5	3, fi.
2-2	174	4	1
Mandata tua quaesivi, s. 2.			
Testimonia tua, ibid., 1.			
A judiciis tuis non declinavi, ibid., 5.			
NUN.			
Lucerna pedibus meis verbum tuum, etc. Ps. 17, c. 24.			
Doce me, Matth. 23, 2.			
Judicia justitiae tuae, s. 5, et Deut. 32, 6.			
Humiliatus sum, 2 Reg. 8, 1.			
De mandatis tuis, s. 2.			
Testimonia tua, ibid. 1.			
Anima mea in manibus meis semper, Prov. 21, 1, et			
1-2	80	5	3
1-2	80	4	c. fi.
et Jud. 12, 1, et Eccl. 15, 3, et Job 15, 5, et 1 Tim. 5, 6.			
Inclinavi cor meum ad faciendasjustificationes tuas in aeternum, propter retributionem, s. 2			
1	111	2	c.
2-2	32	3	2
SAMECH.			
Iniquos odio habui, Ps. 138, 12.			
Adjutor meus, 1 Paral. 12, 5.			
Mandata Dei mei, s. 2, et Gen. 17, 5.			
Suscipe me secundum eloquium tuum, et vivam			
2-2	188	11	1
2-2	189	1	c., 3
Non confundas me, Ps. 30, 2.			
Meditabor in justificationibus tuis semper, s. 2, et Luc. 18, 1.			
A justitiis tuis, Deut. 32, 6, et Ps. 18, 7.			
Testimonia tua, s. 2.			
Confige timore tuo carnes meas			
2-2	44	1	3
et Ps. 43, c. 7.			
A judiciis tuis timui, s. 5.			
AIN.			
Non tradas me calumniantibus me, Ps. 71, 2.			
Justitiae tuae, Deut. 32, 6.			
Secundum misericordiam tuam, Exod. 22, 11.			
Et justificationes tuas, s. 2.			
Et mandata tua, ibid.			
Ut sciam testimonia tua, ibid. 2.			
Doce me, Matth. 23, 2.			
Da mihi intellectum, ibid.			
PHE.			
Mirabilia testimonia tua, s. 1.			
Ideo scrutata est anima mea, Gen. 46, 2.			
Mandata tua, ibid. 2.			
Justificationes meas, ibid.			
Aspice in me, Exod. 2, 6.			
Et miserere mei, Exod. 22, 11.			
Gressus meos, etc., Isa. 10, 6, et Prov. 16, 6.			
Faciem tuam illumina super servum tuum, Gen. 3, 14, et Ps. 35, 10.			
Et doce, Matth. 23, 2.			
SADE.			
Justus es, Domine, Deut. 32, 6.			
Testimonia tua, s. 1.			
Et veritatem tuam, Exod. 34, 5.			
Justificationes tuas, s. 2.			
Tabescere me fecit zelus meus, Exod. 20, 6, et Ps. 38, c. 10.			
Ignitum eloquium tuum vehementer, Heb. 4, 3, 4.			
Mandata tua, s. 2.			
Aequitas, Job 23, 4.			
Intellectum da mihi, Matth. 23, 2.			
COPH.			
Clamavi, Gen. 4, 4.			
In toto corde, Deut. 6, 4.			
Justificationes tuas requiram, s. 2.			
Ut custodiam mandata tua, ibid.			
Secundum misericordiam tuam, Exod. 22, 11.			
Omnes viae tuae veritas, Job 23, 6, et Exod. 34, 5.			
De testimoniis tuis, s. 1.			
Prope es tu, Domine			
1	3	1	5
1	9	1	3
2-2	22	2	1
et Job 4, c. 5 princ. et Ps. 45, c. 5, et Isa. pro. 2, et c. 7 fi. et c. 12 fi. et c. 34, c. 1. fi. et Phil. 4, c. 3, et Heb. 2, lect. 3, c. 4, et c. 3, 8, et infra, 7 ad 2.			
In aeternum fundasti ea, Gen. 17, 11.			
RES.			
Vide humilitatem meam, Exod. 2, 6, et 2 Reg. 8, 1.			
Longe a peccatoribus salus			
1-2	98	2	4
et Ps 19, c. 4.			
Quia justificationes tuas non exquisierunt, s. 2.			
Misericordiae tuae multae, Domine, Exod. 22, 11.			

Pars	Qu.	Art.	Locus
A testimoniis tuis non declinavi, s. 1.			
Vidi praevaricantes et tabescebam, s. 56, et Ps. 36, 1.			
Mandata tua dilexi, Domine, s. 2.			
Principium verborum tuorum veritas, Exod. 34, 5.			
In aeternum omnia judicia justitiae tuae, Gen. 17, 11, et s. 5, et Deut. 32, 6.			
SIN.			
Septies in die laudem dixi tibi, Ps. 33, 2.			
Super judicia justitiae tuae, s. 5, Deut. 32, 6.			
Pax multa diligentibus legem tuam	1-2	70	3 c.
	2-2	29	— o.
Et non est illis scandalum	2-2	43	— o.
et Matth. 15, c. 5, et 6, et Rom. 7, 2.			
Servavi mandata tua, s. 2.			
Et testimonia tua, ibid. 1.			
Omnes viae meae in conspectu tuo, Ps. 32, 8, 9.			
Appropinquet deprecatio mea in conspectu tuo, Domine	2-2	83	1 2
Intret postulatio mea, in conspectu tuo	2-2	83	1 0.
	2-2	83	9 c., 2
	3	21	1 0.
	3	21	2 0.
Vivet anima mea	1-2	110	1 2
	2-2	23	2 2
Quaere servum tuum, Domine	2-2	186	4 c.
	2-2	186	7 c.
Ps. CXIX.			
A lingua dolosa	2-2	25	4 2
	2-2	25	5 c.
	2-2	111	3 2
	2-2	118	8 c, 2
Cum his qui oderunt pacem	2-2	29	2 2
Ps. CXXI.			
In domum Domini ibimus	2-2	84	3 0.
Ps. CXXVI.			
Frustra vigilat	1	25	2 2
	1	88	1 4
	3	11	5 1
Ps. CXXX.			
Domine, non est exaltatum cor meum, neque elati sunt oculi mei	2-2	161	2 1
	2-2	189	1 4
Si non humiliter sentiebam, etc.	2-2	161	2 1
	2-2	189	1 4
Sicut ablactatus est super matre sua	2-2	149	1 4
Ps. CXXXI.			
Propter David servum tuum non avertas faciem Christi tui	3	2 11	0.
Ps. CXXXII.			
Ecce quam bonum, et quam jucundum, habitare fratres in unum	2-2	37	1 c.
Ps. CXXXIV.			
Omnia quaecumque voluit Deus	1	19	6 0.
Ps. CXXXV.			
Qui percussit, etc.	2-2	148	3 2
Ps. CXXXVI.			
Super flumina Babylonis, etc., usq.: in salicibus	1-2	89	1 2
Exinanite, exinanite usque ad fundamentum in ea	2-2	162	7 3
P. CXXXVIII.			
Tu cognovisti sessionem meam, et resurrectionem meam	3	49	6 c.
	3	53	1 c.
Si ascendero in coelum, tu illic es, etc., usque: et dixi	1	8	2 0.
	1	8	4 0.
	1	16	7 2
	1	112	1 c.
Exurrexi et adhuc tecum sum	3	53	1 0.
Perfecto odio oderam illos	1-2	29	— 0.
	2-2	25	6 0.
	2-2	26	2 c.
	2-2	26	7 1
	2-2	34	3 1
	2-2	101	4 1
Ps. CXXXIX.			
Cum vultu tuo	2-2	173	1 c.
Ps. CXL.			
Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo	1-2	102	3 14
	3	83	5 2
Ad excusandas excusationes in peccatis	1-2	13	3 2
	2-2	162	4 3
Oleum autem peccatoris non impinguet caput meum	2-2	115	— 0.
Ps. CXLII.			
Anima mea sicut terra sine aqua tibi	1-2	112	1 0.
	1-2	112	2 0.
Spiritus tuus bonus deducet me in terram rectam	1-2	113	7 0.
Ps. CXLIII.			
Beatum dixerunt populum, cui haec sunt	1-2	5	3 3
Memoriam abundantiae suavitatis tuae eructabunt	2-2	188	6 c.
Miserationes ejus, super omnia opera ejus	1	21	3 2
	1	21	4 c.
	1	25	3 3
Et magnitudinis ejus non est finis	1	7	1 0.
	1	12	1 2
	1	12	7 c., 3
	1	25	2 0.
	1	25	3 c.
	1	52	2 c.
	1	54	2 c.
	1	55	1 c. fi.
	1-2	75	5 4
	1-2	86	2 1
	3	10	3 1, 2
Ps. CXLVI.			
Pullis corvorum invocantibus eum	2-2	83	10 3
Ps. CXLVII.			
Qui posuit fines tuos pacem	1-2	3	4 1
	2-2	183	2 3
Ps. CXLVIII.			
Praeceptum posuit et non praeteribit	1-2,	19	6, c.
Laudate Domi-			
num de terra, etc.	1	68	2 c.
ignis, grando, etc.	1	74	3 2
Quae faciunt verbum ejus	1	34	1 c., 4
Ps. CL.			
In virtutibus ejus	1	108	5 1
PROVERB.			
Cap. I.			
Ut detur parvulis astutia	2-2	55	3 1
	2-2	55	4 1
	2-2	92	1 1
Et moliuntur fraudes contra animas suas	2-2	55	5 3
Timore malorum sublato	2-2	19	11 1
Cap. II.			
Dominus dat sapientiam	1	17	1 0.
	2-2	45	1 0.
	2-2	45	4 1, 2
Cap. III.			
Describe ea in tabulis cordis tui	1	24	1 c.
Ne innitaris prudentiae tuae	2-2	55	1 0.
	2-2	55	2 0.
Ne sis sapiens apud te	2-2	149	1 1
Cap. IV.			
Et unigenitus coram matre mea	3	37	2 3
Cap. V.			
Bibe aquam de cisterna tua, et fluenta putei tui	2-2	95	7 3
Cap. VI.			
Homo apostata, vir inutilis, graditur ore perverso, etc., usq.: seminat	2-2	12	1 2
Non grandis est culpa, cum quis furatus fuerit	2-2	66,	6 1
Cap. VII.			
Ad decipiendas animas	2-2	169	2 c.
Cap. VIII.			
Audite, quoniam de rebus magnis locutura sum	2-2	168	2 1
Justi sunt omnes sermones mei,			
et non est in eis pravum quid, neque perversum	2-2	34	3 1
Nondum erant abyssi et ego jam concepta eram	1	27	2 2
Cap. IX.			
Sapientia aedificavit sibi domum	3	32	1 3
Misit ancillas suas, ut vocarent ad arcem, et ad moenia civitatis	1	1	5 sc., 2
	1	1	8 2
Cap. X.			
Odium suscitat rixas	2-2	41	2 4
Qui profert contumeliam, insipiens est	2-2	72	4 0.
	2-2	73	3 3
	2-2	138	7 c.
In multiloquio non deerit peccatum	2-2	72	1 1
	2-2,	89	2 c. fi.
	2-2	148	6 c.
Sapientia est viro prudentia	1	1	6 c.
	2-2	47	2 1
Spes impiorum peribit	2-2	21	3 1
Universa delicta operit charitas	S.	14	2 c.
Desiderium suum justis dabitur	S.	92	3 7
Cap. XI.			
Ubi fuerit superbia, ibi erit et contumelia, s. 10.			
Qui crudelis est, propinquos abjicit	2-2	159	1 3
Cap. XII.			
Non contristabit justum, quidquid ei acciderit	3	15	6 1, 2
Qui negligit damnum propter amicum, justus est	2-2	26	4 2
Cap. XIII.			
Inter superbos semper jurgia sunt	1-2	27	7 1
	2-2	188	5 2
Spes quae differ-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
tur affligit animam			
1-2	32	3	2
1-2	40	8	2
Cap. XIV.			
Errant qui operantur malum			
1	63	1	4
1-2	6	8	o.
1-2	58	2	c.
1-2	77	2	c.
2-2	20	2	o.
2-2	51	3	2
2-2	53	2	c.
Cap. XV.			
In abundanti justitia virtus est plurima			
1-2	68	1	c.
1-2	68	4	o.
1-2	68	6	o.
1-2	68	7	o.
Per timorem Domini declinat omnis a malo			
2-2	54	2	4
Cap. XVI.			
Universa propter semetipsum operatus est Dominus			
1	44	4	c.
1	65	2	o.
Abominatio Domini est omnis arrogans			
2-2	112	1	2
Domini est dirigere gressus ejus (scilicet hominis)			
1	23	2	2
1-2	112	2	c. fi.
Melior est patiens viro forti, etc.			
1-2	66	4	2
2-2	136	2	o.
Cap. XVII.			
Qui meditatur discordias, diligit rixas			
2-2	41	2	5
Spiritus tristis exsiccat ossa			
1-2	37	4	o.
1-2	41	1	c.
S.	5	2	2
Qui in ruina laetatur alterius, non erit impunitus			
2-2	36	2	o.
2-2	58	1	3
Cap. XVIII.			
Impius cum in profundum venerit peccatorum contemnit			
2-2	186	9	3
Labia stulti miscent se rixis			
2-2	41	2	3
Animae effeminatorum esurient			
2-2	154	11	2
Vir amicabilis ad societatem, magis amicus erit quam frater			
2-2	26	8	1
Cap. XX.			
Luxuriosa res vinum			
2-2	153	1	2
Fidelem quis inveniet?			
1	22	1	c.
1-2	97	4	c.
Cap. XXI.			
Quocumque voluerit vertet illud			
1	83	1	3
1-2	6	1	3
1-2	9	4	1
1-2	9	6	c.
1-2	55	4	6
1-2	80	1	5
1-2	109	1	c.
1-2	109	9	c.
2-2	104	4	c.
3	86	1	c.
Anima impii desiderat malum			
1	19	9	c.
1	82	2	1
1	103	8	c.
1-2	8	1	o.
1-2	6	4	3
1-2	18	4	1
1-2	19	1	1
1-2	19	9	c.
1-2	23	2	c.
1-2	27	1	1
1-2	28	4	c.
1-2	29	4	c.
1-2	74	1	1
1-2	77	2	c.
1-2	80	1	c.
Cap. XXIII.			
Prudentiae tuae pone modum			
2-2	47	4	3
Cap. XXIV.			
Erue eos qui ducuntur ad mortem, etc.			
2-2	10	12	2
2-2	69	4	3
3	68	10	1
Ne quaeras impietatem in domo justi			
2-2	33	2	3, 4
2-2	40	3	c.
Non habent futurorum spem mali			
2-2	18	3	o.
Cap. XXV.			
Causam tuam tractacum amico tuo			
2-2	189	10	2
Cap. XXVI.			
Sicut qui mittit lapidem in acervum mercurii, ita qui tribuit insipienti honorem			
2-2	63	3	c.
Ira non habet misericordiam, nec erumpens furor			
1-2	46	6	1
Cap. XXVII.			
Non auferetur ab eo stultitia ejus			
2-2	114	1	3
Cap. XXVIII.			
Justus quasi leo confidens, absque timore erit			
3	15	7	1
Qui declinat aurem suam ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis			
2-2	83	10	1
2-2	178	2	1
Qui abscondit scelera sua, non dirigetur			
3	84	6	1
Qui autem mentis est durae, corruet in malum			
1-2	101	3	c.
Qui dat pauperi, non indigebit			
2-2	117	4	3
Cap. XXX.			
Stultissimus sum virorum, etc., usque: quis			
2-2	103	1	3
Quod nomen est ejus, aut quod nomen filii ejus, si nosti?			
1	13	1	1
Mendicitatem et divitias ne dederis mihi			
2-2	187	5	o.
3	40	3	1
Egestate compulsus furer, et perjurem, etc.			
2-2	187	5	c.
3	40	3	1
Cap. XXXI.			
Noli regibus dare vinum, etc.			
2-2	149	4	o.
Vir ejus, et laudavit eam			
2-2	115	1	1
ECCLE.			
Cap. I.			
Vanitas vanitatum, et omnia vanitas			
2-2	5	1	2
Terra in aeternum stat			
1	10	3	c.
Quid habet amplius homo de universo labore? etc.			
1	75	6	1
Omnia flumina intrant mare, etc.			
1	102	1	2
Nihil sub sole novum			
1	73	1	3
Perversi difficile corriguntur			
2-2	186	10	3
Eo quod in multa sapientia multa sit indignatio			
1-2	47	1	3
Et afflictio spiritus			
1-2	38	1	1
Qui addit scientiam, addit et laborem vel dolorem			
1-2	38	4	1
Quid est quod fuit? ipsum quod futurum est			
S.	19	1	1
Cap. II.			
Cogitavi in corde meo abstrahere a vino carnem meam, ut animum meum transferrem ad sapientiam			
2-2	149	4	o.
2-2	188	5	c.
Unus utriusque (scilicet sapientis et stulti) est interitus			
1	75	6	1
Cap. III.			
Didici quod omnia opera quae fecit Deus, perseverent in aeternum			
1	65	1	1
1	103	1	2
1	104	4	o.
1-2	98	2	2
Unus est interitus hominis, et jumentorum, et aequa utriusque conditio			
1	75	6	1
2-2	104	1	1
Cap. IV.			
Melius est duos esse simul quam unum, etc., usq.: funiculus			
2-2	188	8	1
Cap. V.			
Displicet ei infidelis et stulta promissio			
2-2	88	2	3
Ne dicas coram angelo: Non est providentia			
1	57	2	c.
Avarus non implebitur pecunia			
1-2	2	1	3
Cap. VII.			
Quod nemo possit corrigere, quem ille despexerit			
1	23	3	3
Noli esse justus multum			
1	108	5	2
Qui Deum timet, nihil negligit			
2-2	54	2	4
Solummodo hoc reperi, quod fecerit Deus hominem rectum			
1	95	—	o.
2-2	5	1	c.
Cap. VIII.			
Ego os regis observo			
2-2	152	2	1
Non est in hominis potestate prohibere spiritum			
2-2	189	1	4
Cap. IX.			
Nescit homo utrum amore, an odio dignus sit			
1-2	112	5	o.
3	80	4	5
S.	14	2	2
Universa aeque veniunt justo et impio, etc., usq.: unde			
1-2	114	10	4
Mortui vero nihil noverunt amplius			
1	75	6	1
Amor quoque, et odium, et invidia, simul pereunt			
1	103	5	1
Vidique sub sole, nec velocium esse cursum, nec fortium bellum, etc.			
1	103	5	1
Sed tempus casumque in omnibus, ibid.			
Et qui in uno peccaverit, multa bona perdet			
1-2	63	2	2
1-2	65	3	c.
1-2	71	4	o.
1-2	73	1	2
2-2	132	3	2
3	89	4	o.
Cap. X.			
Pecuniae obediunt omnia			
1-2	2	1	1
1-2	2	4	1
2-2	78	2	c.
Cap. XI.			
Lignum in quo-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
cumque loco ceciderit, ibi erit			
2-2	13	4	3
S.	69	2	c.

CANTICI CANTICORUM

Cap. II.

Ordinavit in me charitatem			
2-2	26	1	o.
2-2	44	8	o.
Amore langueo			
1-2	28	5	1
Laeva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me			
3	58	4	2

Cap. IV.

Tota pulchra es, amica mea, et macula non est in te			
3	27	4	o.
3	27	6	1

Cap. V.

Anima mea liquefacta est ut dilectus locutus est mihi			
1-2	26	1	c.

Cap. VIII.

Lampades ejus, ut lampades ignis atque flammarum			
1-2	28	5	c.

SAPIENTIAE.

Cap. I.

Perversae cogitationes separant a Deo			
2-2	154	5	c.
2-2	163	3	1
In malevolam animam non introibit sapientia			
2-2	45	4	o.
Nec habitabit in corpore subdito peccatis, ibid.			
Deus mortem non fecit			
1	49	2	c.
2-2	19	1	3
2-2	164	1	5
Nec delectatur in perditione impiorum			
1	19	9	o.
1	19	10	1, 2
1	22	3	3
1	48	6	c.
1-2	39	2	3
1-2	79	4	2
Creavit, ut essent omnia			
1	65	2	1
Justitia perpetua est, et immortalis			
1-2	67	1	3
2-2	58	1	3, 4

Pars	Qu.	Art.	Locus

Cap. II.

Excaecavit illos malitia eorum			
1-2	79	3	o.
2-2	15	1	c., 2
Deus creavit hominem inexterminabilem			
1	76	5	1
1	97	1	o.
1	97	3	1
1	102	2	c.
Invidia autem diaboli, mors introivit in orbem terrarum			
2-2	36	4	2
Bonorum laborum gloriosus est fructus			
S.	96	3	3

Cap. V.

Poenitentiam agentes			
2-2	13	4	c.
3	86	1	c.
S.	16	3	c.
S.	98	2	c.
Et vir prudens quam fortis			
1-2	61	2	1
1-2	66	1	c.
1-2	66	2	o.
2-2	23	6	c.
2-2	47	6	3
2-2	56	11	1
2-2	123	12	o.
2-2	141	8	o.
3	85	3	4
Pugnabit orbis terrae contra insensatos			
S	97	5	c.

Cap. VI.

Aequaliter est illi cura de omnibus			
1	20	3	1
1-2	112	4	1
Concupiscentia sapientiae			
1	20	1	1
1	59	4	2
1	64	3	c.
1	82	5	1
1-2	22	3	3
1-2	30	1	1
2-2	18	1	c.
Non abscondam a vobis sacramenta Dei			
3	60	1	c.

Cap. VII.

Sum quidem et ego mortalis homo, similis omnibus			
3	29	1	3
Ex genere terreno illius, qui prior factus est			
3	4	6	o.
3	31	1	c.
Divitias nihil esse dixi in comparatione illius			
2-2	188	5	c.
Dominus dedit mihi horum, quae sunt scientiam veram			
1-2	112	5	2
Omnibus mobilibus mobilior est sapientia			
1	9	1	2
1	73	3	c.
Per nationes in animas sanctas se transfert, amicos Dei et prophetas constituit			
2-2	45	6	2
2-2	172	2	1
2-2	172	4	1
Attingit a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter			
1-2	110	2	c.
2-2	23	2	c.
2-2	165	1	c.

Cap. VIII.

Hanc amavi et exquisivi a juventute mea			
1-2	26	1	1
Sobrietatem docet et sapientiam, justitiam et virtutem			
1-2	63	3	o.
2-2	47	5	sc.
2-2	143	—	c.
Non habet amaritudinem conversatio illius, nec taedium, etc.			
1-2	31	5	c. fi.
1-2	32	7	2
1-2	35	5	o.
2-2	9	1	2
2-2	80	8	c.
3	46	7	4
Puer autem eram ingeniosus, utpote qui sortitus sum animam bonam			
1	85	7	c.
3	55	1	1
Et cum essem magis bonus veni ad corpus coinquinatum			
1	90	1	o.
1	91	4	3
1	118	3	o.
2-2	164	1	4
3	6	3	o.
3	6	4	o.
3	6	9	c., 2
Non possum esse continens, nisi Deus det			
2-2	156	3	1

Cap. IX.

Mitte illam de coelis			
1	43	5	o.
Corpus quod corrumpitur, aggravat animam			
2-2	180	7	2

Cap. X.

Dedit illi scientiam sanctorum			
1	1	3	o.
1-2	112	5	2

Cap. XI.

Omnia in mensura et numero et pondere disposuisti			
1	5	5	o.
1	45	7	o.
Diligis omnia quae sunt			
1	20	2	c.
1	23	3	1
1-2	110	1	c.
Per quae peccat quis, per haec torquetur			
S.	97	6	c.
Misereris omnium, Domine			
S.	99	2	1

Cap. XII.

Et naturalis malitia eorum			
1	63	4	2
3	2	12	c.
Cui cura est de omnibus			
1	8	3	c.
1	22	2	o.
1	22	3	o.
1	23	1	c.
1	103	5	o.
1	113	6	c.
1-2	91	2	c.
1-2	93	1	c.
1-2	93	4	o.
1-2	93	5	o.
1-2	93	6	o.
Virtutem enim ostendis, qui non crederis in virtute esse consummatus			
1	21	1	1
1-2	61	5	c., 1

Cap. XIII.

A magnitudine enim speciei et creaturae cognoscibiliter poterat creator horum videri			
1	12	—	o.
1-2	93	2	o.

Cap. XIV.

Creaturae factae sunt in odium, et in tentationem animae hominum, et in muscipulam pedibus insipientium			
1	65	1	3
1-2	79	1	2

Cap. XV.

Supervacuitas enim hominum haec adinvenit, etc., usq.: imposuerunt			
2-2	94	4	o.
Incommunicabile nomen lapidibus et lignis imposuerunt			
1	3	4	1
1	13	9	o.
Infandorum enim idolorum cultura, omnis mali causa est, initium et finis			
2-2	94	4	1
Sed et affirmaverunt ludum esse vitam nostram			
2-2	168	2	2

Cap. XVI.

Ingrati enim spes, tanquam hybernalis glacies tabescet			
2-2	107	4	o.
2-2	122	5	4

Cap. XVII.

Semper praesumit saeva, turbata conscientia			
2-2	21	3	1
Nihil enim est timor, nisi praesumptionis adjutorium, ibid.			

Cap. XVIII.

In veste enim ponderis quam habebat, totus erat orbis terrarum			
1-2	102	5	9

ECCLI.

Cap. I.

Omnis sapientia a Domino Deo est, et cum illo fuit semper et est ante aevum			
1	10	5	2
Prior omnium creata est sapientia			
1	41	3	4
Effudit illam super omnia opera sua, etc., ibid.			

Cap. II.

Qui timetis Deum, credite illi			
2-2	7	1	1
Quoniam pius et misericors est Deus			
1	21	3	o.
2-2	30	2	1
Et remittit in die tribulationis peccata			
2-2	87	6	c. fi.
Vae duplici corde			

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	109	2	4
2-2	111	3	2

Cap. III.
Altiora te ne quaesieris
1 | 1 | 1 | 1
2-2 | 161 | 2 | 2
Tristitiam longe expelle a te
S. | 4 | 2 | 2
Eleemosyna resistit peccatis
2-2 | 154 | 2 | 5

Cap. V.
De propitiato peccato noliesse sine metu
S. | 4 | 1 | c.

Cap. VI.
Sapientia doctrinae secundum nomen ejus
1 | 1 | 6 | o.
2-2 | 43 | 5 | 2 fi.

Cap. VII.
Noli velle mentiri omne mendacium
2-2 | 69 | 1 | o.
2-2 | 69 | 2 | o.
2-2 | 70 | 4 | c.
2-2 | 110 | 3 | o.
2-2 | 110 | 1 | c.
2-2 | 111 | 4 | c.
2-2 | 124 | 5 | 2
Vindicta carnis impii ignis et vermis
S. | 97, 2 | c.

Cap. VIII.
Cum audace ne eas in via, ne forte gravet sua mala in te
2-2 | 170 | 1 | 1 fi.

Cap. X.
Odibilis coram Deo est et hominibus superbia
2-2 | 162 | 2 | o.
2-2 | 162 | 5 | o.
Avaro nihil est scelestius
2-2 | 118 | 5 | o.
Nihil est iniquius, quam amare pecuniam
2-2 | 118 | 5 | 1
Initium superbiae hominis apostatare a Deo
1-2 | 84 | 2 | 2
2-2 | 158 | 7 | 1
2-2 | 162 | 5 | c.
2-2 | 162 | 7 | 2
Initium omnis peccati superbia
1-2 | 84 | 2 | o.
1-2 | 84 | 3 | 1
1-2 | 84 | 4 | 4
2-2 | 12 | 1 | 4
2-2 | 162 | 2 | o.
2-2 | 162 | 5 | 1
2-2 | 162 | 7 | 1
2-2 | 170 | 2 | 1

Cap. XI.
Non laudes virum in specie sua
2-2 | 115 | 1 | 1
Bona et mala, vita et mors, paupertas et honestas, a Deo sunt
2-2 | 145 | 3 | 2
Facile est in oculis Dei subito honestare pauperem
1-2 | 112 | 2 | 2
Malitia horae unius oblivionem facit luxuriae magnae
1-2 | 37 | 1 | 2

Cap. XII.
Da bono et non receperis peccatorem
2-2 | 31 | 2 | 2
2-2 | 32 | 9 | 1

Cap. XIII.
Pondus super se tollit, qui honestiori se communicat
2-2 | 145 | 3 | 2
Omne animal diligit simile sibi
1-2 | 27 | 5 | o.
2-2 | 193 | 2 | 3

Cap. XIV.
Beatus vir qui non est lapsus verbo ex ore suo, et non est stimulatus in tristitia delicti
2-2 | 72 | 1 | 1
2-2 | 89 | 2 | c. fi.
Felix qui non habuit animi sui tristitiam, et non excidit a spe sua
2-2 | 20 | 1 | 2
2-2 | 34 | 4 | o.
Qui sibi nequam est, cui alii bonus erit?
1-2 | 33 | 1 | 1

Cap. XV.
Deus ab initio constituit hominem, et reliquit illum in manu consilii sui
1 | 22 | 2 | 4
1 | 83 | 1 | c.
2-2 | 104 | 1 | 1
Ante hominem vita et mors, bonum et malum quod placuerit ei, dabo illi
1-2 | 109 | 8 | 3

Cap. XVII.
A mortuo quasi nihil perit confessio
S. | 1 | — | 1

Cap. XVIII.
Qui vivit in aeternum, creavit omnia simul
1 | 10 | 3 | o.
1 | 74 | 2 | 2
Non impediaris orare semper
2-2 | 83 | 14 | o.
Ante orationem praepara animam tuam
2-2 | 97 | 3 | 2

Cap. XIX.
Qui cito credit, levis est corde
2-2 | 2 | 9 | 3
Ex visu cognoscitur vir, et ab occursu faciei cognoscitur sensatus
2-2 | 68 | 1 | 3
Amictus corporis, et risus dentium, et ingressus hominis enunciant de illo
2-2 | 120 | 2 | 3
2-2 | 168 | 1 | 3

Cap. XX.
Concupiscentia spadonis devirginavit juvenculam
2-2 | 154 | 7 | o.

Cap. XXI.
Quasi a facie colubri, fuge peccatum
2-2 | 35 | 1 | 4
Dum maledicit diabolum impius, maledicit ipse animam suam
2-2 | 76 | 1 | 4

Cap. XXIII.
Jurationi non assuescat os tuum, multi enim casus in illa
1-2 | 108 | 3 | 1
1-2 | 107 | 2 | c., 2
2-2 | 89 | 2 | o.
2-2 | 89 | 3 | c.
2-2 | 89 | 5 | o.
Et si frustraverit fratrem, delictum illius supra ipsum erit
2-2 | 89 | 5 | 3

Cap. XXIV.
Sapientia laudabit animam suam
1 | 3 | 2 | 1
Ego ex ore Altissimi prodii, primogenita ante omnem creaturam
1 | 41 | 3 | 4
Ab initio et ante saecula creata sum
1 | 41 | 3 | 4
Flores mei fructus honoris et honestatis
1-2 | 70 | 1 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Qui edunt me, adhuc esurient, et qui bibunt me, adhuc sitient
1-2 | 2 | 1 | 3
1-2 | 33 | 2 | o.
1-2 | 67 | 4 | 3
Qui elucidant me, vitam aeternam habebunt
1 | 1 | 9 | 2
Haec omnia liber vitae
1 | 24 | 1 | 1
Penetrabo omnes inferiores partes terrae
3 | 52 | 2 | 1

Cap. XXV.
Timor Dei initium dilectionis ejus
2-2 | 19 | 8 | 1
Omnis plaga, tristitia cordis est
1-2 | 35 | 7 | sc.

Cap. XXVI.
Omnis autem ponderatio non est digna continentis animae
2-2 | 88 | 11 | 5
2-2 | 155 | 4 | 1
2-2 | 186 | 8 | 2

Cap. XXVII.
Si non in timore Domini tenueris te, cito subvertetur domus tua
2-2 | 54 | 2 | 4
Vasa figuli probat fornax, et homines justos tentatio tribulationis
2-2 | 108 | — | c.
Ante sermonem non laudes virum
2-2 | 115, 1, 1
In mensura contra mensuram cum abjecta fuerit judicabo eam
S. 8 7 c.

Cap. XXVIII.
Susurro et bilinguis maledictus, multos enim turbavit pacem habentes
2-2 | 74 | 1 | 3

Cap. XXIX.
Multi non causa nequitiae foenerati sunt, sed fraudari gratis timuerunt
2-2 | 78 | 1 | 2

Cap. XXX.
Non est census super censum salutis corporis
1-2 | 6 | 5 | 1
Miserere animae tuae, placens Deo

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	30	1	2
2-2 | 32 | 9 | 3
2-2 | 106 | 3 | 1
Multos enim occidit tristitia
1-2 | 39 | 3 | 1

Cap. XXXI.
Vigilia honestatis tabefaciet carnes
2-2 | 188 | 5 | c.
Sanitas est animae et corpori, sobrius potus
2-2 | 149 | 4 | c.

Cap. XXXIII.
Quare dies diem superat, et iterum lux lucem, et annus annum
1 | 47 | 2 | sc.
Contra bonum malum, etc. et sic intuere in omnia opera Altissimi, duo contra duo, et unum contra unum
1 | 48 | 1 | 3
1 | 48 | 2 | 1
Multam enim malitiam docuit otiositas
1-2 | 77 | 2 | c.

Cap. XXXVI.
Innova signa
1 | 73 | 1 | 3
Cum viro religioso tracta de sanctitate
2-2 | 189 | 10 | c.
Qui sophistice loquitur odibilis est
2-2 | 55 | 4 | 2
Propter crapulam multi obierunt
2-2 | 148 | 3 | 3

Cap. XXXIX.
Sapientiam omnium antiquorum exquirit sapiens et in prophetis vocabit
2-2 | 188 | 5 | o.
Haec omnia sanctis in bona, sic impiis et peccatoribus in mala convertentur
1-2 | 87 | 7 | 2
1-2 | 114 | 10 | c., 4
2-2 | 36 | 2 | c

Cap. XLI.
Curam habe de bono nomine, etc.
2-2 | 72 | 3 | c.

Cap. XLIII.
Major est omni laude
2-2 | 91 | 1 | 1

Cap. XLIV.
Non est inventus similis illi in gloria
1-2 | 66 | 2 | 2

Pars	Qu.	Art.	Locus
Cap. XLVIII.			
Et mortuum prophetavit corpus (scilicet Elisaei)	2-2	171	1. 1
ISAIAE.			
Cap. I.			
Odivit anima mea	1	31	2. 1
Quiescite agere perverse, discite benefacere	2-2	79	1 o.
Pupillo non judicant, et causa viduae non ingreditur ad eos	2-2	65	4. 2
Plaga tumens non est curata medicamine	S.	29	4' c.
Cap. III.			
Peccatum suum quasi Sodoma praedicaverunt	3	84	6 1
Dominus ad judicium veniet cum senioribus	S.	89	1 c.
Cap. IV.			
Omnis qui scriptus est in vita, in Hierusalem	1	24	— o.
	1	39	8 fi.
Cap. V.			
Auferam sepem ejus	1	113	6 c.
Propterea captivus ductus est populus meus, quia non habuit scientiam	1-2	76	2 o.
	2-2	53	2 2
Vae qui dicitis bonum malum et malum bonum	1	5	3 2
	1	48	3 4
Vae qui potentes estis ad bibendum vinum	1-2	53	3 2
	2-2	149	— o.
Cap. VI.			
Vidi Dominum	2-2	171	3 c.
Totaista visio, dupliciter exponitur	1	3	1 4
	1-2	102	4 6
Et clamabat alter ad alterum sanctus, etc.	1	107	4 1, 2
	2-2	178	3 2
Et volavit ad me unus de Seraphim	1	112	2 2
Et in manu ejus calculus quem forcipe tulerat de altari	3	79	1 2
Ecce ego, mitte me	2-2	133	1 4
Si non credideritis, non permanebitis	2-2	2	10' o.
Cap. VII.			
Pete tibi signum a Domino Deo tuo, etc. Non petam	2-2	97	2 3
Ecce virgo concipiet	1-2	103	4 c.
	2-2	174	3 sc.
Et vocabitur nomen ejus Emmanuel	3	37	2 1
Voca nomen ejus, accelera, spolia detrahe, festina	3	37	2 1
Cap. VIII.			
Praedare	3	37	2 1
Antequam sciat puer vocare patrem	3	15	3 3
In lapidem autem offensionis et petram scandali, duabus domibus Israël	3	42	2 o.
Cap. IX.			
Et vocabitur nomen ejus admirabilis, consiliarius, Deus fortis, pater futuri saeculi, princeps pacis	3	37	2 1
Cap. XI.			
Et erit sepulchrum ejus gloriosum	3	51	2 1
Et requiescet super eum spiritus Domini, spiritus sapientiae et intellectus, etc.	1	1	6 3
Cap. XIV.			
Quomodo cecidisti de coelo, Lucifer, qui mane oriebaris?	1	63	5 c.
Ascendam in coelum	1	61	4 3
	1	68	4 c. fi.
Similis ero Altissimo	1	61	4 3
	1	63	3 o.
	1	68	4 c. fi.
	2-2	162	1 2
Infernus subtus conturbatus est	S.	97	7 c.
Cap. XV.			
Ligna Libani non sufficient ad holocaustum	S.	13	1 3
Cap. XVI.			
Emitte agnum, Domine, dominatorem terrae, etc.	3	1	1, o.
Absconde fugientes et vagos, ne prodas	3	84	6 1
Cap. XIX.			
Ecce Dominus ascendet, etc.	3	57	1' o.
Cap. XXII.			
Et vocabit Dominus Deus exercituum in die illa ad fletum, et ad planctum	1	113	7 1
Cap. XXIII.			
Negotiatio Sidonis	2-2	10	2 c.
	2-2	77	4 3
	2-2	187	2 o.
Cap. XXIV.			
Visitabit Dominus super militiam coeli, etc., usq.: visitabuntur	3	52	6 1
Congregabuntur congregatione unius fascis in lacum, et claudentur ibi in carcere	3	52	6 1
Cap. XXV.			
Civitatem sublimem humiliabis, etc. et conculcabit eam pes pauperis, gressus egenorum	3	25	7 3
Cap. XXVI.			
Cum feceris judicia tua in terra, justitiam discent omnes habitatores orbis	1-2	37	1 1
In tribulatione murmuris, doctrina tua eis	1-2	37	1 1
A facie tua, Domine, concepimus, et quasi parturivimus, et peperimus spiritum	1-2	11	1' o., 3
Cap. XXVII.			
Et iste omnis fructus, ut auferatur peccatum ejus	1-2	70	3 1
	S.	29	1 c.
Cap. XXVIII.			
Quam docebit scientiam, et quem intelligere faciet auditum avulsus ab uberibus, ablactatos a lacte	1-2	37	1 2
Coangustatum est stratum, ita ut alter decidat; et pallium breve utrumque operire non potest	2-2	122	3 c.
Cap. XXX.			
Erit lux lunae sicut lux solis	S.	73	2 c.
Praeparata est ab heri Topheth	S.	79	9' 3
Cap. XXXII.			
Sedebit populus meus in pulchritudine pacis	1	113	7 1
Cap. XXXIII.			
Angeli pacis amare flebunt	1	51	3 o.
	1	113	7 1
Cap. XXXV.			
Fugiet dolor et gemitus	1-2	59	3 1
C. XXXVIII.			
Dispone domui tuae, quia morieris tu, et non vives	1	49	7 2
	2-2	171	6 2
	2-2	173	1 1
Cap. XXXIX.			
Laetatus est autem super eis Ezechias	2-2	132	1' c.
Cap. XL.			
Quis est qui pugillo aquas, et coelos palmo, ponderabit?	2-2	171	3' c.
Cui ergo similem fecistis Deum, aut quam imaginem ponetis ei?	1	4	3 4
	1	42	1 3
	1	57	2 2
	1	93	1 1
Assument pennas, ut aquilae, etc. de agilitate	2-2	189	10 c.
Current et non laborabunt	S.	84	2 c.
Cap. XLI.			
O mors, quam bonum est judicium tuum, etc.	S.	98	3' c.
Cap. XLII.			
Dedite in foedus populi, in lucem gentium	3	42	1, 1
Complacuit sibi in illo anima mea	1	3	2 1
	1	19	11 c.
Non erit tristis	3	15	6' 1
Cap. XLIII.			
Ego sum qui deleo iniquitates tuas propter me	3	84	3 3
Et contaminavi principes	1-2	105	1 3
Narra si quid habes ut justificeris	S.	6	2' 2
Cap. XLV.			
Deus absconditus, Deus Israël salvator	3	36	1 o
Creans malum	1	49	2 1
Cap. XLVII.			
Sapientia tua et scientia tua, haec te decepit	2-2	46	1 [illegible]
Cap. XLVIII.			
Non est pax impiis, dicit Dominus	2-2	29	2 3
	2-2	29	3 1
Et nunc Dominus Deus misit me, et spiritus ejus	1	43	8 sc.
Cap. L.			
Mane erigit mihi aurem, ut audiam quasi magistrum	1	105	3 o.
	1	117	1 o.
Cap. LI.			
Gratiarum actio et vox laudis	2-2	13	4' c.
Consurge, consurge, induere fortitudinem	3	14,	1 4
Cap. LII.			
Recedite, recedite, exite inde, pol-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Iutum nolite tangere
2-2	25	6	5
			Sicut obstupuerunt super te multi, sic inglorius erit inter viros aspectus ejus, et forma ejus inter filios hominum
3	46	5	2
3	49	6	c.
			Cap. LIII.
			Quasi absconditus vultus ejus et despectus
3	36	1	o.
			Dominus posuit in eo iniquitatem omnium nostrum
3	2	2	1
3	2	6	4
3	15	1	4
			Vere languores nostros ipse tulit
3	12	4	3
3	14	4	o.
3	15	1	c.
3	46	4	3
			Oblatus est, quia ipse voluit
3	14	2	1
3	15	6	4
			Generationem ejus quis enarrabit?
3	31	3	1
			Et dabit impios pro sepultura
3	51	1	2
			Tradidit in mortem animam suam
3	47	3	2
			Pro eo quod iniquitatem non fecerit, et dolus non est inventus in ore ejus
3	14	3	o.
3	15	8	o.
3	15	5	1, 2
3	22	4	1
3	27	3	c.
3	28	1	c.
3	31	7	o.
3	34	1	2
3	39	1	c.
3	39	2	2
3	40	3	1
3	50	2	c.
			Et dolores nostros ipse portavit
3	15	5	o.
3	46	6	o.
3	46	8	o.
			Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra
3	49	—	o.
3	52	5	c.
3	56	2	4
3	62	5	o.
3	69	1	2
3	79	3	c.
			Et livore ejus sanati sumus
3	46	3	c.
3	48	1	o.
3	48	6	3
3	49	1	c.
3	50	6	c.
3	61	1	2
3	62	5	o.
			Et cum sceleratis reputatus est
3	46	11	o.
			Et pro transgressoribus rogavit
2-2	31	2	1
2-2	83	7	3
			Cap. LVI.
			Non dicat filius advenae, quia adhaeret Domino, dicens: Separatione dividet me Dominus a populo suo, etc.
2-2	105	3	c., 1
			Et non dicat eunuchus: Ecce ego lignum aridum: quia haec dicit Dominus eunuchis, etc.
1-2	105	3	2
			Dabo eis nomen melius a filiis et filiabus
S.	96	5	c.
			Domus mea, domus orationis vocabitur, cunctis gentibus
1-2	102	4	1, 2
			Cap. LVIII.
			Nonne hoc est magis jejunium, quod elegi? dissolve colligationes impietatis, etc.
2-2	147	1	1
2-2	171	3	c.
2-2	188	6	3
			Cap. LIX.
			Iniquitatis vestrae diviserunt inter vos et Deum vestrum, et peccata vestra absconderunt faciem ejus a vobis
1	48	4	c. fi.
1-2	79	3	o.
1-2	79	4	o.
			Cap. LX.
			Ponam te in superbiam populorum
2-2	161	1	1
			Cap. LXI.
			Spiritus Domini super me, eo quod unxerit me
1	36	1	1
			Induit me vestimentis salutis
S.	95	1	c.
			Cap. LXII.
			Et vocabitur tibi nomen novum
3	37	2	2
			Cap. LXIII.
			Quis est iste qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bosra?
1	57	5	sc.
2-2	2	7	1
			Ego qui loquor justitiam
1	57	5	sc.
			Spiritus Domini ductor ejus fuit
1-2	113	7	sc.
2-2	173	2	c. fi.
2-2	189	10	1
			Abraham nescivit nos et Israël ignoravit nos
1	89	8	c.
			Cap. LXIV.
			Oculus non vidit Deus absque te, quae praeparasti expectantibus te
1	1	1	c.
2-2	17	2	1
3	57	2	2
			Quasi pannus menstruatae, universae justitiae nostrae
3	89	6	c.
			Cap. LXV.
			Et servos suos vocavit nomine alio
3	37	2	o.
			Antequam clament, ego exaudiam adhuc loquentibus illis, ego exaudiam
2-2	83	1	1
			Non nocebunt, neque occident in monte sancto meo
2-2	64	4	o.
			Cap. LXVI.
			Numquid qui alios parere facio, ego non pariam? si ego qui aliis generationem tribuo, sterilis ero?
1	27	2	o.
1	28	4	c.
			Vermis eorum non morietur
1	64	3	o.
1	64	4	o.
			Et ignis eorum non extinguetur
1	10	3	c., 2
			Egredientur, et videbunt cadavera
			vivorum
S.	94	1	c.
			HIEREMIAE.
			Cap. I.
			Priusquam te formarem in utero, novi te
3	27	2	1
			Et prophetam in gentibus dedi te
2-2	171	2	2
			Et misit manum suam, 2 Paralip. 6 fi.
			Cap. II.
			Elongaverunt a me
1	3	1	5
			Cap. IV.
			Et jurabis, vivit Dominus in veritate et judicio, et justitia
2-2	89	3	o.
2-2	89	7	c.
2-2	98	1	1
			Circumcidimini Domino, et auferte praeputia cordis vestris
1-2	102	5	1
			Cap. VI.
			A minore quippe usque ad majorem, omnes avaritiae student
2-2	166	1	3
			Crudelis est et non miserebitur
2-2	159	1	2
			Cap. VII.
			Et mulieres conspergunt adipem, ut faciant placentas reginae coeli
1-2	102	3	c.
1-2	102	4	6
			Et misi ad vos omnes servos meos prophetas per diem consurgens diluculo et mittens
2-2	171	1	3
2-2	171	5	c.
			Cap. VIII.
			Apprehenderunt mendacium
1	17	4	3
			Milvus in coelo cognovit tempus suum, turtur, et hirundo et ciconia, etc.
2-2	95	7	2
			Cap. IX.
			Non glorietur sapiens in sapientia sua, nec fortis in fortitudine sua, etc. sed scire et nosse me
2-2	45	4	1
			Cap. X.
			A signis coeli nolite metuere, quae gentes timent
1	115	4	3
			Stultus factus est omnis homo a scientia sua
2-2	46	1	3
			Non est hominis via ejus, neque viri est ut ambulet et dirigat gressus suos
1	83	1	4
			Ne forte ad nihilum redigas me
1	104	3	o
1-2	87	4	1
			Cap. XI.
			Quid est quod dilectus meus in domo mea fecit scelera multa?
2-2	184	8	c.
2-2	186	10	o.
			Numquid carnes sanctae auferent a te malitias tuas?
3	79	2	2
			Olivam uberem, pulchram, fructiferam, speciosam vocavit Dominus nomen tuum
3	37	2	o.
			Et ego quasi agnus mansuetus, qui portatur ad victimam
1-2	102	3	2
3	73	5	c.
			Cap. XIII.
			Confisa es in mendacio
2-2	128	—	2
			Quare quasi colonus futurus es in terra, et quasi viator declinans ad manendum
3	15	10	c.
			Cap. XV.
			Si steterint Moyses et Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum
1	3	2	1
1-2	114	6	c.
S.	72	3	2
			Non sedi in concilio ludentium
2-2	168	4	2
			Si converteris, convertam te
1	62	2	3
			Cap. XVII.
			Maledictus homo, qui confidit in homine
2-2	25	1	3

Pars	Qu.	Art.	Locus
Cap. XVIII.			
Sicut lutum in manus figuli, sic et vos			
1-2	112	3	sc.
Repente loquar adversus gentem, et adversus regnum, ut eradicem, etc., usque: Nunc ergo			
1	19	7	2
2-2	171	6	2
2-2	174	1	c.
2-2	174	2	o.
Cap. XX.			
Seduxisti me, Domine, et seductus sum			
2-2	55	4	1
Cap. XXII.			
Scribe virum istum sterilem			
3	31	2	3
Cap. XXIII.			
Et regnabit rex, et sapiens erit			
2-2	50	1	1
Numquid non coelum et terram ego impleo? dicit Dominus			
1	8	2	c.
Cap. XXIX.			
Ego sum judex et testis, dicit Dominus			
2-2	67	1	1
2-2	67	3	3
2-2	89	1	3
Cap. XXXI.			
Quiescat vox tua a ploratu, et oculi tui a lacrymis, quia est merces operi tuo, ait Dominus			
3	84	9	1
Postquam convertisti me, egi poenitentiam			
3	85	5	3
Non docebit ultra vir proximum suum, et vir fratrem suum, etc., usque: maximum			
1	106	1	1
Cap. XXXII.			
Et incomprehensibilis			
1	12	1	1, 3
1	12	7	o.
1	12	8	o.
1	56	3	1, 2
1	57	5	2
1	62	9	c.
1	86	2	1
1	107	3	c.
1-2	93	2	2
1-2	102	4	6
3	10	1	o.
3	10	3	1
Cap. XXXIX.			
Ecce ego inducam sermones meos super civitatem hanc, in malum et non in bonum			
1	48	6	c.
Cap. XL.			
Si placet tibi, ut venias mecum in Babylonem, veni et ponam oculos meos super te			
2-2	22	1	o.
Cap. XLI.			
Noli occidere nos, quia habemus thesaurum in agro			
2-2	66	5	2
Cap. XLIII.			
Mendacium tu loqueris			
2-2	110	1	o.
Cap. XLIV.			
Et non poterat ultra portare Dominus, propter malitiam studiorum vestrorum			
2-2	137	5	4
Cap. XLIX.			
Dispergam in omnem ventum eos			
S.	40	1	1
Cap. LI.			
Derelinquamus eam			
1	113	6	c.
LAMENTAT.			
Cap. I.			
O vos omnes qui transitis per viam, attendite et videte si dolor est sicut dolor meus			
3	46	6	o.
BARUCH.			
Cap. III.			
Post haec in terris visus est, et cum hominibus conversatus est			
3	40	1	sc.
Cap. IV.			
Hic liber mandatorum Dei, et lex quae est in aeternum			
1-2	103	3	1
EZECHIELIS.			
Cap. I.			
Animalia ibant et revertebantur, in similitudinem fulguris coruscantis			
2-2	188	6	c.
Quasi sit rota in medio rotae			
1-2	107	3	c.
Cap. II.			
Fili hominis, sta super pedes tuos			
2-2	171	1	4
2-2	183	1	1
Cap. III.			
Si dicente me ad impium: morte morieris, non annuntiaveritis ei, neque locutus fueris ut avertatur a via sua impia, et vivat ipse impius, in iniquitate sua morietur, sanguinem autem ejus de manu tua requiram			
2-2	10, 12	5	
Cap. IX.			
Dereliquit Dominus terram, et Dominus non videt			
1	103	5	c. fi., 2
Cap. XIII.			
Vae qui consuunt pulvillos, sub omni cubito manus			
2-2	115	1	sc.
Cap. XIV.			
Ego Dominus decepi prophetam illum			
2-2	55	4	1
Cap. XVI.			
In pulchritudine tua fornicata es, in nomine tuo			
2-2	145	2	3
Cap. XVIII.			
Omnes animae meae sunt, ut anima patris, ita et anima filii mea est			
1-2	87	8	c. fi.
Filius non portabit iniquitatem patris, et pater non portabit iniquitatem filii			
1-2	81	1	1
1-2	81	2	1
S.	68	2	1
Omnes justitiae ejus quas fecerat, non recordabuntur			
3	88	1	3
Cap. XX.			
Dedi eis praecepta mea, et judicia mea, quae, faciens homo, vivet in eis			
1-2	98	1	1
Dedi eis praecepta non bona, et judicia in quibus non vivent, ibid. Et pollui eos in muneribus suis, cum offerent omne quod aperit vulvam, propter delicta sua, ibid.			
Cap. XXI.			
Stetit rex Babylonis in bivio, in capite duarum viarum, divinationem quaerens, commiscens sagittas			
2-2	95	8	o.
Cap. XXV.			
Tu signaculum similitudinis			
1	93	3	o.
Cap. XXVII.			
Pupillum et viduam contristaverunt apud te			
2-2	116	1	c.
Cap. XXVIII.			
Plenus sapientia, perfectus decore			
1	55	2	o.
1	85	5	c.
1	91	1	c.
1	109	3	3
In deliciis paradisi fuisti			
1	63	5	c.
Omnis lapis pretiosus, operimentum tuum			
1	63	7	o.
1	63	9	3
2-2	183	1	c.
2-2	183	2	2
Tu cherubim extentus et protegens			
1	63	7	1
Ambulasti perfectus in viis tuis, a die conditionis tuae			
1	63	6	1
Et elevatum est cor tuum in decore tuo, perdidisti sapientiam tuam in decore tuo			
1	63	2	o.
1	63	3	o.
1	63	7	c. fi.
2-2	145	2	3
Cap. XXIX.			
Nabuchodonosor, rex Babylonis, servire fecit exercitum suum servitute magna adversus Tyrum, etc., usq.: laboraverit mihi			
1-2	114	10	2
Cap. XXXIII.			
Sanguinem ejus de manu speculatoris requiram			
2-2	10	12	5
Justitia justi non liberabit eum in quacumque die peccaverit			
3	89	4	o.
3	89	5	o.
3	89	6	o.
Impietas impii non nocebit ei, in quacumque die conversus fuerit ab impietate sua			
3	89	2	2
3	89	3	o.
Cap. XLI.			
Duas facies habebat cherubim			
1	63	7	1
1	108	5	3
Cap. XLIII.			
Ecce gloria Dei Israël ingrediebatur per viam orientalem, et terra splendebat a majestate ejus			
3	27	3	c. fi.
Cap. XLIV.			
Porta haec clausa erit, et non aperietur, et vir non transiet per eam, quoniam Dominus Deus Israël ingressus est per eam			
3	28	5	c.
Et vinum non bibet omnis sacerdos, quando ingressurus est atrium interius			
2-2	149	3	o.
Et ad mortuum hominem non ingredientur, ne polluantur, nisi ad patrem			
1-2	103	4	3
DANIELIS.			
Cap. I.			
Decorus forma			
2-2	167	2	c. fi.
Si viderit vultus vestros macilentiores prae caeteris adolescentibus coaevis vestris, condemnabitis caput meum regi			
2-2	88	2	3
2-2	147	1	2
2-2	188	6	3
Tenta nos, obsecro, servos tuos, diebus decem			
3	41	2	2
Pueris autem iis dedit Deus scientiam, et disciplinam in omni libro			

Pars	Qu.	Art.	Locus
et sapientia			
2-2	15	3	c. fi.
2-2	96	1	2
2-2	189	1	4
Cap. II.			
Exceptis diis, quorum conversatio non est cum hominibus			
2-2	23	1	1
Cap. III.			
Sumusque humiles			
2-2	161	1	1
Omnis popolus tribus, et lingua quaecumque locuta fuerit blasphemiam contra Deum			
2-2	13	2	o.
Cap. IV.			
Consilium meum placeat tibi, et peccata tua eleemosynis redime			
2-2	32	5	1
S.	14	2	1
Cap. VII.			
Millia millium ministrabant ei, et decies millies centena millia assistebant ei			
1	112	4	2
Antiquus dierum sedit			
3	59	1	2
S.	90	1	4
Fluvius igneus rapidusque egrediebatur			
S.	74	9	c.
Cap. X.			
Intelligentia enim opus est in visione			
2-2	8	5	2
2-2	173	2	2
Princeps regni Persarum restitit mihi viginti et uno diebus			
1	108	6	c.
1	113	8	o.
Michaël princeps vester			
1	113	3	c.
Cap. XII.			
Qui docti fuerint fulgebunt quasi splendor firmamenti, et qui justitiam erudiunt multos, quasi stellae in perpetuas aeternitates			
1	10	3	1
1	117	1	o.
1	117	2	o.
2-2	189	9	c.
Cap. XIII.			
Melius est mihi absque opere incidere in manus hominum, quam peccare in conspectu Domini			
2-2	110	3	4
Suscitavit Deus spiritum pueri junioris, cui nomen Daniel			
2-2	189	1	4
Convicerat enim eos Daniel ex ore suo, falsum dixisse testimonium			
2-2	67	1	1
2-2	67	3	3
OSEAE.			
Cap. I.			
Vade et accipe uxorem fornicariam, et fac filios fornicationum			
1-2	94	5	2
1-2	100	8	3
2-2	10	4	2
2-2	154	2	2
Cap. II.			
Ducam eam in solitudinem, et loquar ad cor ejus			
1-2	51	1	c. fi.
2-2	188	5	c.
2-2	188	8	c.
Cap. IV.			
Peccata populi mei comedent			
3	15	1	4
Cap. VI.			
In tribulatione sua, mane consurgent ad me			
3	21	4	3
Vivificabit nos, post duos dies, in die tertia suscitabit nos			
3	51	4	o.
3	53	2	o.
Misericordiam volui et non sacrificium			
2-2	30	4	1
Cap. VIII.			
Scribam eis multiplices leges meas			
1-2	91	5	1
Cap. IX.			
Scito te Israël stultum, prophetam insanum, virum spiritalem			
2-2	171	1	3
Facti sunt abominabiles, sicut ea quae dilexerunt			
2-2	7	2	c.
2-2	81	8	c.
Cap. XII.			
Ego visionem multiplicavi			
1	91	1	o.
1	3	1	o.
1	111	1	o.
2-2	172	1	o.
2-2	172	2	o.
2-2	173	2	sc.
Et in manu prophetarum assimilatus sum			
2-2	173	2	c.
Cap. XIII.			
Perditio tua, Israël, tantum ex me auxilium tuum			
1	23	3	2
1-2	112	3	2
Ero mors tua, o mors, morsus tuus ero, inferne			
3	52	6	c.
Cap. XIV.			
Ex me fructus tuus inventus est			
1	23	3	2
1-2	76	2	2
1-2	109	7	c.
JOELIS.			
Cap. I.			
Sanctificate jejunium			
2-2	147	1	c.
2-2	147	3	c.
2-2	147	5	c.
Cap. II.			
Sol et luna obtenebrati sunt			
3	44	2	2
Congregate parvulos, et sugentes ubera			
2-2	147	4	2
Effundam de spiritu meo super omnem carnem			
1	36	1	1
Omnis qui invocaverit nomen Domini salvus erit			
2-2	95	1	3
Magnus dies Domini, et terribilis valde, et horribilis			
3	36	1	3
Educam eas in valle Josaphat			
S.	88	4	3
AMOS.			
Cap. I.			
Dominus de Sion rugiet			
2-2	172	3	1
2-2	173	2	1
Cap. III.			
Si erit malum in civitate, quod Deus non fecerit			
1	49	2	1
Non faciet Dominus Deus verbum, nisi revelaverit secretum ad servos suos prophetas			
1	57	5	3
2-2	171	4	1
2-2	172	4	2
Cap. IV.			
Formans montes, et creans spiritum			
1	41	3	4
Cap. VII.			
Non sum propheta, et non sum filius prophetae			
2-2	113	1	1
JONAE.			
Cap. II.			
Et erat Jonas in ventre piscis, tribus diebus et tribus noctibus.			
3	51	4	o.
Cap. III.			
Homines et jumenta, boves et pecora, non gustent quidquam, nec pascantur			
2-2	147	4	2
MICHAEAE.			
Cap. II.			
Et mendacium potius loquerer			
2-2	110	3	4
2-2	113	1	3
Ascendet enim, pandens iter ante eos			
3	49	5	4
Cap. III.			
Qui odio habetis bonum, et diligitis malum			
1	12	9	c.
1	82	2	1
1-2	6	4	3
1-2	8	1	o.
1-2	18	4	1
1-2	19	1	1
1-2	27	1	1
1-2	29	4	c.
1-2	74	1	1
1-2	77	2	c.
1-2	80	1	c.
Cap. V.			
Egressus ejus a principio			
1	42	5	2
A diebus aeternis			
1	10	1	4
Cap. VI.			
Indicabo tibi, o homo, quid sit bonum, et quid Dominus requirat a te			
1-2	19	10	1
Utique facere judicium et diligere justitiam			
2-2	60	1	2
Et sollicitum ambulare cum Deo suo			
2-2	47	9	3
2-2	55	6	c.
Cap. VII.			
Inimici hominis domestici ejus			
2-2	70	3	o.
2-2	189	10	2
NAHUM.			
Cap. I.			
Non consurget duplex tribulatio, vel: Non judicabit Deus bis in idipsum			
3	59	3	2
ZACHARIAE.			
Cap. I.			
Convertimini ad me, ait Dominus, et convertar ad vos			
1-2	109	6	1
Cap. II.			
Quia consurrexit de habitaculo sancto suo			
3	57	2	1
Cap. VI.			
Ecce, vir oriens nomen illi			
3	36	3	3
3	37	2	1
Cap. VII.			
Verba quae misit Dominus exercituum in spiritu sancto suo, per manum prophetarum priorum			
1	110		c.
Cap. IX.			
Tu quoque in sanguine testamenti tui, emisisti vinctos tuos de lacu, in quo non erat aqua			
3	52	4	1
3	52	5	o.
3	52	6	o.
3	52	7	o
3	52	8	o.
Cap. XIII.			
In die illa, erit fons patens domui David, et habitatoribus Jerusalem in ablutionem peccatoris, et menstruatae			
MALACHIAE.			
Cap. I.			
Dilexi vos			
1	20	1	o.
1	20	2	o.
1	33	3	1
1-2	110	1	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Jacob dilexi : Esau autem odio habui	1	23	3 c.
Si ergo pater ego sum, ubi est honor meus?	2-2	65	3 o.
Si offeratis caecum, claudum et languidum, nonne malum est?	2-2	86	3 3
Et in omni loco sacrificabitur, et offeretur nomini meo oblatio munda	1-2	102	4 5
	2-2	84	3 o.
Cap. II.			
Maledicam benedictionibus vestris	3	82	5 3
Angelus Domini exercituum est	3	22	1 c., 1
	3	22	4 c.
	3	26	1 o.
	3	82	3 c.
Contaminavit Judas sanctificationem	S.	59	1 c.
Si odio habueris illam dimitte eam	S.	67	6 o.
Cap. III.			
Et praeparabit viam	3	38	1 o.
	3	38	2 2
	3	38	3 o.
	3	70	1 3
Inferte omnem decimationem in horreum meum et sit cibus in domo mea: et probate me super hoc, dicit Dominus	2-2	97	2 1
Dixistis: Vanus est qui servit Deo	2-2	83	2 c.
Et scriptus est liber monimenti coram Deo, timentibus Deum	1	24	— o.
	1	39	8 fi.
Cap. IV.			
Ecce ego mittam vobis Heliam prophetam	2-2	174	4 3
Et convertet cor patrum ad filios, et cor filiorum ad patres	2-2	26	10 o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
I. MACHAB.			
Cap. I.			
Et destinaverunt aliqui de populo	1	23	1 c.
	1	23	2 2
Cap. II.			
Et cogitaverunt dicentes: Omnis homo quicumque venerit ad nos in bello in die sabbatorum, pugnemus adversus eum, et non moriemur omnes	1-2	100	8 4
	2-2	40	4 o.
	2-2	122	4 3
	3	40	4 3
Cap. VI.			
Eleazarus filius Saura unam de bestiis loricatam loricis regis, etc. et mortuus est	2-2	64	5 5
Cap. VIII.			
Et committunt uni magistratum, per singulos annos dominari universae terrae suae, et omnes obediunt uni	1	103	3 c.
	1-2	95	4 c.
	1-2	105	1 o.
	2-2	50	1 2
Et non est invidia, neque zelus inter eos	2-2	36	2 1
Cap. XII.			
Non enim cum nullo horum indigeremus, habentes solatio sanctos libros	2-2	188	5 c.
II. MACHAB.			
Cap. I.			
Domine Deus omnium creator	1	44	— o.
	1	45	2 o.
	1	65	— o.
	1-2	79	2 c.
Qui solus es bonus rex, solus praestans	1	3	2 c.
	1	6	— o.
	1	20	1 3
	1	49	3 c., 2
	1	62	8 c., 2
	1	100	2 c.
	1	103	2 c.
	1-2	4	4 c.
	2-2	19	1 c.
	2-2	23	2 1

Pars	Qu.	Art.	Locus
	2-2	24	11 c. fi.
	2-2	27	3 c.
	2-2	27	4 c.
	2-2	34	1 c., 1
	3	1	1 c.
	3	20	1 c.
Et aeternus	1	10	2 o.
	1	10	3 o.
	1	16	7 o.
	1	46	— o.
	1	61	2 o.
Cap. III.			
Invocabant de coelo eum, qui de depositis legem posuit	1-2	105	2 4, 5
	2-2	62	6 c.
Visitator et adjutor loci illius est	1	23	8 2
Cap. V.			
Non propter locum gentem, sed propter gentem locum Deus elegit	1-2	104	4 1
Cap. VI.			
Respondit cito dicens, praemitti se velle in infernum	3	52	2 4
Non enim aetati nostrae dignum, inquit, est fingere	3	69	9 3
Et ipsi propter meam simulationem decipiantur, et per haec maculam et execrationem meae senectuti conquirant	2-2	111	1 o.
Fortiter vitam excedendo, etc. Adolescentibus forte exemplum relinquam, si prompto animo ac fortiter, etc. honesta morte perfungar	2-2	123	5 1
	2-2	124	2 c.
Cap. VII.			
Parati sumus mori, magis quam patrias Dei leges praevaricari	2-2	100	3 4
	2-2	119	3 3
	2-2	125	4 c.
Neque ego spiritum et animam donavi vobis et vitam, etc. sed mundi creator, etc.			

Pars	Qu.	Art.	Locus
	1	75	6 1
	1	90	2 o.
	1	98	2 c. fi.
	1	100	1 2
	1	118	2 o.
	1-2	3	7 2
	1-2	9	6 c.
	1-2	81	1 c., 2
	2-2	85	2 c.
Cap. IX.			
Orabat hic scelestus Dominum, a quo non erat misericordiam consecuturus	3	83	1 1
Cap. XII.			
Sancta ergo et salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut a peccatis solvantur	3	82	6 c.
	S.	71	2 c.
Cap. XV.			
Oniam qui fuerat summus sacerdos, virum bonum et benignum, etc. manus protendentem orare pro omni populo Judaeorum	2-2	83	11 o.
Tu, Domine, qui misisti angelum tuum sub Ezechia rege Juda,	1	112	— o.
Judas per omnia corde et animo mori pro civibus paratus erat	1	60	5 c.
	2-2	26	3 c.
	2-2	31	3 2
Magnifice gloriatus est	2-2	132	1 1, 3
Hic est qui multum orat pro populo	S.	72	3 c.
MATTHAEI.			
Cap. I.			
Liber generationis Jesu Christi	3	31	3 1, 3
	3	31	4 5
Filii David, filii Abraham	3	31	2 c.
Abraham genuit Isaac, Isaac autem genuit Jacob	1-2	65	4 6
Jacob autem genuit Judam, et fratres ejus	3	31	3 1

Pars	Qu.	Art.	Locus
Judas autem genuit Phares et Zaram, de Thamar	3	31	3 5
Booz autem genuit Obed ex Ruth	1-2	105	3 1
David autem rex genuit Salomonem, ex ea quae fuit Uriae	3	31	3 5
Joram autem genuit Oziam	3	31	3 4
Josias autem genuit Jeconiam et fratres ejus	3	31	3 5
Et post transmigrationem Babylonis, Jeconias genuit Salathiel	3	31	3 3
Jacob autem genuit Joseph	3	31	3 2
	3	31	4 5
Virum Mariae	3	28	3 2
	3	29	2 o.
De qua natus est Jesus	3	35	2 o.
	3	35	5 c.
Qui vocatur Christus	3	16	5 c.
	3	17	1 c.
	3	37	2 o.
Cum esset desponsata	3	29	1 o.
Mater Jesu Maria	3	25	5 c.
	3	35	3 4
Antequam convenirent	3	28	3 1
Inventa est in utero habens de Spiritu Sancto	3	28	3 1
	3	32	1 o.
	3	32	2 o.
	3	39	8 2
	3	46	6 c.
	3	52	1 3
Joseph autem vir ejus	3	28	2 2
	3	29	2 o.
Cum esset justus	3	28	3 5
	3	28	4 c., 3
Et nollet eam traducere	3	29	2 3
Voluit occulte dimittere eam	3	28	3 2

Pars	Qu.	Art.	Locus
3	29	2	3
S.	62	3	2

Ecce Angelus Domini apparuit in somnis Joseph

3	30	2	2
3	30	3	2
3	36	2	2

Noli timere accipere Mariam conjugem tuam

3	28	3	2
3	29	2	o.

Quod enim in ea natum est

3	35	2	o.
3	35	5	c.

De Spiritu Sancto est, s. 20.

Vocabis nomen ejus Jesum

3	37.	2.	o.

Hoc autem totum factum est ut adimpleretur quod dictum est per prophetam

1-2	98	1	2

Et accepit conjugem suam

3	29	2	3

Et non cognoscebat eam

3	28	3	3, 4

Donec peperit

3	28	3	3

Primogenitum

3	28	3	4

Cap. II.

In Bethleem Judae

3	35	7	o.
3	46	10	1

Ecce Magi

3	35	3	c., 2
3	35	5	c.

Ab oriente

3	36	3	3
3	36	5	4
3	36	6	c., 3

Venerunt Hierosolymam

3	36	8	3

Ubi est qui natus est rex Judaeorum?

3	36	8	3

Vidimus enim stellam ejus in oriente

3	36	5	o.
3	36	6	3
3	36	7	o.

Et venimus adorare eum

3	36	8	o.

Audiens autem Herodes rex, turbatus est, et omnis Hierosolyma cum illo

3	36	2	3

Et ecce stella, quam viderant in oriente, antecedebat eos, usque dum veniens staret supra, ubi erat puer

3	36	6	3
3	36	7	c., 3

Obtulerunt ei munera aurum, thus et myrram

3	36	8	4, 5

Herodes occidit omnes pueros, qui erant in Bethleem, et in omnibus finibus ejus a bimatu et infra

3	36	2	3
3	36	6	3

Defuncti sunt enim qui quaerebant animam pueri

1-2	82	2	1
3	46	11	3

Et habitavit in civitate quae vocatur Nazareth

3	35	7	2

Cap. III.

Et baptizabantur ab eo in Jordane

3	38	4	o.
3	39	3	1

Confitentes peccata sua

3	38	3	2

Ego vos baptizo in aquam, in poenitentiam

3	38	3	3

Ipse vos baptizabit in Spiritu Sancto, et igne

3	66	3	1

Venit Jesus a Galilaea in Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo

3	38	1	c.
3	39	1	o.
3	39	2	o.
3	39	4	o.
3	39	5	c.
3	66	5	4
3	67	7	1
3	81	1	c.
3	84	7	4

Ego a te debeo baptizari

3	38	6	3

Sine modo, sic enim decet nos implere omnem justitiam

3	38	6	3

Et ecce aperti sunt coeli

3	39	5	o.
3	49	5	3

Et vidit spiritum Dei descendentem sicut columbam

3	39	6	o.
3	39	7	o.
3	46	4	2

Et ecce vox de coelis dicens

3	39	8	o.
3	45	4	o.
3	66	6	c.

Cap. IV.

Tunc ductus est Jesus in desertum

3	41	1	2
3	41	2	o.

Ut tentaretur a diabolo

3	41	1	o.

Et cum jejunasset quadraginta diebus et quadraginta noctibus

3	41	3	o.

Postea esuriit. Et accedens tentator dixit

3	41	1	1
3	41	3	o.

Si filius Dei es

3	41	1	1
3	41	4	c.

Dic ut lapides isti panes fiant

3	41	4	o.

Qui respondens, dixit ei: Scriptum est

3	41	4	o.

Non in solo pane vivit homo, Deut. 8, 2 et 30 ad 7

2-2	188	8	4

Tunc assumpsit eum diabolus in sanctam civitatem

3	41	1	2
3	41	2	3
3	41	4	7

Mitte te deorsum

3	41	4	2

Assumpsit eum diabolus in montem excelsum valde

3	41	1	2

Et ostendit ei omnia regna mundi, et gloriam eorum

3	41	4	7

Haec omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me

3	41	4	3

Vade, Satana

3	41	4	6

Tunc reliquit eum diabolus

1	114	5	o.
3	41	3	2, 3

Et ecce angeli accesserunt et ministrabant ei

3	11	3	2

Exinde coepit Jesus praedicare

3	42	—	o.

At illi statim, relictis retibus et patre, secuti sunt eum

2-2	101	2	1
2-2	101	4	1

Et vocavit eos

2-2	189	6	o.
2-2	189	10	o.

Et obtulerunt omnes male habentes, etc. et lunaticos et paralyticos, et curavit eos

2-2	115	5	1

Cap. V.

Beati pauperes spiritu, etc., usq.: gaudete, etc.

1-2	69	—	o.

Beati mites

1-2	69	3	o.
1-2	69	4	o.

Beati qui lugent

1-2	35	3	1
1-2	69	3	o.
1-2	69	4	o.
2-2	28	1	2
S.	4	2	c.

Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur

1-2	69	3	o.
1-2	69	4	o.
2-2	139	2	1

Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt

1-2	69	3	o.
1-2	69	4	o.
2-2	8	7	o.
2-2	83	9	3

Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur

1-2	69	3	o.
1-2	69	4	o.
2-2	45	6	o.
2-2	83	9	3

Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam, quoniam ipsorum est regnum coelorum

1-2	69	3	5
1-2	69	4	2

Merces vestra copiosa est in coelis

1	68	4	c. fi.
1-2	4	7	3

Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent patrem vestrum

2-2	189	9	2

Nolite putare, quoniam veni solvere legem aut prophetas. Non veni solvere

1-2	107	2	4
3	37	—	o.
3	40	4	o.
3	47	2	1

Sed adimplere

1-2	107	2	o.
1-2	107	4	3
2-2	104	6	2

Dico autem vobis

3	42	1	c., 2
3	42	2	c., 2

Audistis quia dictum est antiquis

2-2	5	1	3

Omnis qui irascitur fratri suo, reus erit judicio

2-2	158	3	2
2-2	158	5	3

Qui autem dixerit: raca, reus erit concilio

2-2	15	5	c. fi.
2-2	158	5	3

Qui autem dixerit: fatue, reus erit gehennae ignis

1-2	46	8	3
2-2	72	2	o.
2-2	158	5	3

Omnis qui dimiserit uxorem suam, excepta fornicationis causa, facit eam moechari

1-2	107	2	3
S.	59	6	c.

Qui dimissam duxerit moechatur

S.	67	4	c.

Reddes Domino juramenta tua

2-2	89	1	3

Non jurare omnino

2-2	89	2	1
2-2	89	6	1

Sit sermo vester: est, est; non, non; quod autem his abundantius est, a malo est

2-2	89	1	2
2-2	89	2	1, 2

Non resistere malo

2-2	2	3	o.
2-2	108	1	2, 4
2-2	188	3	1

Si quis percusserit te in dexteram maxillam tuam, praebe illi et alteram, etc., usq. fi.

1-2	108	3	2
1-2	108	4	4
2-2	40	1	2
2-2	43	8	4 [*

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	72	3	c.
2-2	124	1	3
2-2	124	3	1
2-2	128	1	4
2-2	140	2	2
2-2	152	3	2
2-2	186	2	c.

Qui vult tecum in judicio contendere, et tunicam tuam tollere, dimitte ei et pallium

2-2	43	8	4
2-2	72	3	o.
2-2	108	1	2, 4
2-2	188	3	1

Diligite inimicos vestros

2-2	25	8	o.
2-2	25	9	o.
2-2	34	3	3
2-2	83	8	c.
2-2	108	1	c.

Benefacite iis qui oderunt vos

2-2	25	6	c., 2
2-2	25	9	o.
2-2	31	2	o.
2-2	32	9	1
2-2	168	3	3

Orate pro persequentibus et calumniantibus vos

2-2	83	8	o.

Si enim diligitis eos qui vos diligunt, quam mercedem habebitis?

2-2	27	7	1

Estote ergo perfecti, sicut et Pater vester coelestis perfectus est

2-2	189	2	2

Receperunt mercedem suam

S.	14	4	2

Cap. VI.

Alioquin mercedem non habebitis apud Patrem vestrum

2-2	132	3	1

Cum ergo facis eleemosynam, noli tuba canere ante te

2-2	132	5	3

Sicut hypocrytae faciunt

2-2	111	—	o.

Tu autem cum oraveris, intra in cubiculum tuum et clauso ostio, etc.

2-2	83	12	3

Orantes, nolite multum loqui, sicut ethnici faciunt

2-2	83	14	1

Sic ergo vos orabitis

2-2	83	14	3

Pater noster, etc., usque fin.

2-2	83	9	o.

Fiat voluntas tua

1	19	11	c.
1	19	12	c.

Panem nostrum supersubstantialem da nobis hodie

2-2	83	7	1

Et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris

2-2	83	16	3
3	84	10	sc.
S.	99	5	3

Thesaurizate vobis thesauros in coelo, ubi neque aerugo, etc.

1-2	4	7	1

Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit

1-2	12	1	1

Si ergo lumen quod in te est, tenebrae sunt

1-2	12	1	2

Nemo potest duobus dominis servire

1-2	1	5	c.

Ne solliciti sitis animae vestrae, etc.

1-2	108	5	3
2-2	47	9	c., 3
2-2	49	4	c.
2-2	55	6	o.
2-2	83	6	2
2-2	188	7	c.

Quaerite ergo primum regnum Dei et justitiam ejus, et haec omnia adjicientur vobis

2-2	87	6	1

Scit enim Pater vester quia his omnibus indigetis

2-2	83	2	1

Nolite ergo solliciti esse in crastinum

2-2	55	7	o.
2-2	188	7	2

Cap. VII.

Nolite judicare, et non judicabimini

1-2	108	3	6
2-2	60	2	o.
2-2	60	3	o.
2-2	60	6	o.
2-2	67	1	o.
2-2	80	2	1
3	59	1	c.

In quo enim judicio judicaveritis, judicabimini, et in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis

2-2	61	4	1

Quomodo dicis fratri tuo: Frater, sine ejiciam festucam de oculo tuo; trabem autem quae est in oculo tuo non vides?

2-2	33	5	c.

Nolite sanctum dare canibus, neque mittatis margaritas vestras ante porcos, etc.

1	1	9	2

Petite, et dabitur vobis

2-2	83	3	2

Omnia ergo quae vultis ut faciant vobis homines, et vos facite illis

1-2	99	1	3

Attendite a falsis prophetis, etc.

2-2	172	4	3

Non potest arbor bona fructus malos facere; neque e converso

1	49	1	1
1-2	20	2	1

Erat enim docens eos, sicut potestatem habens, et non sicut Scribae eorum, et Pharisaei

3	42	1	2

Cap. VIII.

Et extendens Jesus manum, tetigit eum

3	44	3	2

Vide neminidixeris

2-2	104	4	1
3	13	4	2
3	44	3	4

Vade, ostende te sacerdoti, et offer munus, etc.

1-2	103	2	2

Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum

3	80, 10		3

Audiens autem Jesus miratus est

3	15	8	o.

Non inveni tantam fidem in Israël

2-2	5	4	o.

Surrexit, et minis trabat eis

3	44	3	2

Omnes male habentes curavit

3	43	4	c.

Domine, permitte me primum ire, et sepelire patrem meum

2-2	101	4	2
2-2	189	6	c. fi.

Daemones rogabant eum, dicentes: Si ejicis nos hinc, mitte nos in gregem porcorum

3	44	1	4

Et ait illis: Ite. At illi exeuntes, abierunt in porcos, ibid.

Et ecce magno impetu abiit totus grex per praeceps in mare et mortui sunt in aquis, ibid.

Cap. IX.

Videns Jesus fidem illorum, dixit paralytico: Confide, fili

1-2	114	6	1

Dixit Jesus paralytico: Remittuntur tibi peccata tua

3	44, 3		3

Et cum vidisset Jesus cogitationes eorum

3	10	2	o.
3	59	2	3

Quid est facilius dicere: Dimittuntur tibi peccata tua, an dicere: Surge et ambula?

3	44	3, 3	

Ut autem sciatis, quia Filius hominis habet potestatem in terra dimittendi peccata

3	16	11	2

Et praeteriens inde Jesus, vidit hominem sedentem in teloneo Matthaeum nomine, et ait illi: Sequere me. Et secutus est eum

3	44	3	1

Multi publicani et peccatores discumbebant cum Jesu, et discipulis ejus

2-2	25	6	5
3	40	1	o.
3	40	2	c., 3

Non enim veni vocare justos sed peccatores

3	1	3	o.
3	1	4	o.
3	1	5	c.
3	40	1	c.
3	43	3	2
3	44	3	c.

Numquid possunt filii sponsi lugere, quamdiu cum illis est sponsus? etc. et tunc jejunabunt

2-2	147	4	5

Nemo mittit commissuram panni rudis, in vestimentum vetus

2-2	147	4	5

Sed vinum novum in utres novos mittunt, et ambo conservantur

1-2	96	2	c., 2

Et tenuit manum ejus, et dixit

3	44	3	2

Tunc tetigit oculos eorum, dicens, ibid.

Creditis, quia hoc possum facere vobis, etc. secundum fidem vestram fiat vobis

2-2	178	1	o., 5

Illi autem exeuntes, diffamaverunt eum in tota terra illa

3	13	4	2

In principe daemoniorum ejicit daemones

3	43	2	3

Et circuibat Jesus omnes civitates, et castella, docens in synagogis

3	7	3	2

Cap. X.

Dedit illis potestatem spirituum immundorum, ut ejicerent eos

3	43	2	3

In viam gentium ne abieritis, etc. Non sum missus nisi ad oves quae perierunt domus Israël

3	42	1	o.

Nolite possidere, etc. non peram in via, neque duas tunicas, neque calceamenta, neque virgam

1-2	108	2	3
1-2	108	4	2, 4

Nolite possidere, aurum, neque argentum, neque pecuniam, etc.

1-2	108	2	3
1-2	108	4	4
2-2	185	6	2
2-2	188	7	5

Pars	Qu.	Art.	Locus
Estote ergo prudentes sicut serpentes			
2-2	55	3	1
2-2	55	4	1
2-2	92	1	1
Cum autem tradent vos, nolite cogitare, quomodo aut quid loquamini			
2-2	53	4	1
Nolite timere eos qui occidunt corpus			
S.	71	11	sc.
Et quod in aure auditis, praedicate super tecta			
3	42	3	1
Non veni pacem mittere, sed gladium			
2-2	37	1	2 fi.
Inimici hominis domestici ejus			
2-2	70	3	o.
Cap. XI.			
Tu es qui venturus es, an alium expectamus?			
2-2	2	7	2
Etiam dico vobis plusquam prophetam			
2-2	174	4	3
Qui autem minor est in regno coelorum, major est illo			
1	108	2	3
1	117	2	c., 3
S.	22	4	1
Omnes enim prophetae et lex, usque: ad Joannem prophetaverunt			
2-2	174	6	3
Venit Joannes, neque manducans, neque bibens			
3	40	2	c., 1
Venit Filius hominis manducans et bibens			
3	40	2	o.
3	41	3	1
Et justificata est sapientia a filiis suis			
3	40	2	1
Abscondisti haec a sapientibus et prudentibus et revelasti ea parvulis			
2-2	162	3	1
Nemo novit Filium, nisi Pater, neque Patrem quis novit, nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare			
1	31	4	2
Jugum enim meum suave est et onus meum leve			
1-2	107	4	o.
Cap. XII.			
Discipuli autem ejus esurientes, coeperunt evellere spicas sabbato et manducare			
1-2	100	8	4
2-2	40	4	o.
2-2	122	4	3
3	40	4	3
Sabbatis sacerdotes in templo sabbatum violant, et sine crimine sunt			
2-2	122	4	3
Licet sabbatis benefacere			
1-2	100	8	4
1-2	107	2	4
2-2	40	4	o.
2-2	122	4	3
3	40	4	1, 3
Omne regnum divisum contra se desolabitur, et omnis civitas vel domus divisa contra se non stabit			
2-2	37	2	3
Si Satanas Satanam ejicit, adversus se divisus est			
1	109	2	2
3	43	2	3
Filii vestri in quo ejiciunt			
3	43	2	3
Si autem ego in spiritu Dei ejicio daemonia			
1	36	1	1
1	32	1	1
Quomodo potest quisquam intrare in domum fortis? etc. diripiet			
3	43	2	3
Qui non est mecum, contra me est; et qui non congregat mecum, spargit, ibid.			
Spiritus autem blasphemiae non remittetur			
2-2	14	3	o.
2-2	34	2	1
2-2	118	5	3
3	86	1	2, 3
Et quicumq; dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei; qui autem dixerit contra Spiritum Sanctum, non remittetur ei, neque in hoc saeculo, neque in futuro			
2-2	14	1	o.
Et signum non dabitur ei nisi signum Jonae prophetae			
3	43	1	1
Revertar in domum meam, unde exivi			
3	88	1	2
Et ecce fratres tui			
3	28	3	5
Viri Ninivitae resurgent in judicio			
S.	88	1	c.
Cap. XIII.			
Qui autem seminatus est in spinis			
2-2	188	7	c.
Alia ceciderunt in terram bonam, et dabant fructum, aliud centesimum, aliud sexagesimum, aliud trigesimum			
1-2	70	3	2
2-2	125	5	2
Vis imus et colligimus ea?			
2-2	10	8	1
2-2	11	3	3
2-2	64	2	1
2-2	108	1	3
2-2	108	3	1
Sine parabolis non loquebatur eis			
3	42	3	3
Messis est consummatio saeculi			
1	73	1	1
Tunc fulgebunt justi sicut sol in regno patris eorum			
3	45	2	c.
3	54	2	1, 2
S.	85	1	c.
Simile est regnum coelorum thesauro abscondito in agro, etc. et emit agrum illum			
2-2	66	5	2
Cap. XIV.			
Propter jusjurandum, etc. jussit dari			
2-2	89	7	2
Misitque et decollavit Joannem in carcerem			
2-2	124	5	c.
Acceptis quinque panibus et duobus piscibus			
1	92	3	1
3	44	4	4
Aspiciens in coelum, benedixit			
2-2	83	10	1
3	13	4	3
3	21	1	o.
3	21	2	c.
3	43	2	2
3	53	4	2
Ascendit in montem solus orare. Vespere autem facto, solus erat ibi			
3	13	4	3
3	40	1	3
Cap. XV.			
Non quod intrat in os, coinquinat hominem			
1-2	103	4	3
2-2	148	1	1
3	40	4	2
Scis quia Pharisei, audito hoc verbo, scandalizati sunt			
3	42	2	o.
Sinite illos: Caeci sunt, duces caecorum			
2-2	43	7	o.
2-2	43	8	o.
3	42	2	o.
Omne quod in os intrat, in ventrem vadit et in secessum emittitur			
1	119	1	1
Non sum missus, nisi ad oves quae perierunt, domus Israël			
3	42	1	o.
Cap. XVI.			
Cavete a fermento Pharisaeorum et Saducaeorum			
3	74	4	c. fi., 3
Oportet enim ire Hierosolimam, et multa pati, etc.			
3	46	—	o.
3	56	1	2
Et occidi			
3	14	2	o.
Scandalum es mihi			
2-2	43	2	2
2-2	43	5	1
Tibi dabo claves regni coelorum			
S.	17	1	c.
Quodcumque ligaveritis super terram			
S.	18	3	c.
Cap. XVII.			
Assumpsit Jesus Petrum, et Jacobum, et Joannem			
3	45	3	4
Et transfiguratus est ante eos			
3	45	1	o.
3	45	2	o.
Et resplenduit facies ejus sicut sol			
3	45	1	o.
3	45	2	o.
Et vestimenta ejus facta sunt alba sicut nix			
3	45	1	1
3	45	2	3
Et ecce apparuerunt illis Moyses et Helias, cum eo loquentes			
3	45	3	o.
Ecce nubes lucida obumbravit eos			
3	45	4	3
Et ecce vox de nube dicens: Hic est filius meus, etc.			
3	39	8	2
3	45	4	o.
Ipsum audite			
3	45	4	3
Et audientes discipuli, ceciderunt in faciem suam et timuerunt valde			
3	45	4	4
Et accessit Jesus, et tetigit eos, dixitque eis: Surgite et nolite timere, ibid.			
Et descendentibus illis de monte, praecepit Jesus, dicens: Nemini dixeritis visionem donec Filius hominis a mortuis resurgat			
3	45	3	4
Domine, miserere filio meo, quia lunaticus est			
1	115	5	1
Filius hominis tradendus est in manus hominum			
3	47	4	o.
Cap. XVIII.			
Qui autem scandalizaverit unum, etc. expedit ei ut suspendatur, etc.			
2-2	43	8	o.
Vae mundo a scandalis			
2-2	42	1	o.
2-2	42	4	c.
Necesse est enim ut veniant scandala			
2-2	11	3	2
2-2	43	2	1
Vae autem homini illi per quem scandalum venit			
2-2	43	4	o.
Semper vident fa			

Pars	Qu.	Art.	Locus
ciem Patris mei			
1	64	4	3
1	112	1	3
2-2	181	4	2
S.	72	1	4
Si peccaverit in te frater tuus, vade et corripe eum inter te et ipsum solum			
2-2	11	4	2
2-2	33	—	o.
2-2	43	7	3
Si te non audierit, adhibe tecum unum, vel duos			
2-2	33	8	o.
Si non audierit eos, dic Ecclesiae			
2-2	33	7	o.
Sit tibi sicut ethnicus et publicanus			
S.	21	2	c.
Ubi enim duo vel tres congregati fuerint, etc.			
2-2	188	8	2
Usque septuagies septies			
2-2	11	4	2
Quoadusque redderet universum debitum			
2-2	183	6	3
3	88	1	1
3	88	3	3
Cap. XIX.			
Quod ergo Deus conjunxit, homo non separet			
1-2	102	5	3
2-2	154	2	c.
S.	41	2	1
S.	48	2	2
S.	54	3	c.
Non legistis quod ab initio qui fecit hominem			
S.	42	2	c.
Moyses mandavit dare libellum repudii, et dimittere uxores			
1-2	107	2	3
Moyses, ad duritiam cordis vestri, permisit vobis dimittere uxores vestras			
1-2	107	2	3
Non expedit nubere			
1-2	108	4	1
Oblati sunt ei parvuli, ut manus imponeret			
3	72	1	1
Unus est bonus Deus			
1	6	2	2
Si vis ad vitam ingredi, serva mandata			
1-2	100	10	1
Diliges proximum tuum sicut te ipsum			
1-2	73	5	c.
2-2	1	1	3
2-2	25	12	o.
2-2	26	4	c.
2-2	26	5	c.
2-2	44	3	1
2-2	44	7	o.
2-2	44	8	2
Haec omnia custodivi a juventute mea			
2-2	189	1	1
Si vis perfectus esse, vade, et vende omnia quae habes, et da pauperibus, et veni, sequere me			
2-2	84	3	1
2-2	188	7	1
2-2	189	1	c., 1
Facilius est camelum per foramen acus transire quam divitem intrare in regnum coelorum			
2-2	186	3	4
2-2	188	7	c.
Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te; quid ergo erit nobis?			
2-2	188	7	c.
Vos qui secuti estis me, etc. sedebitis et vos super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israël			
3	56	4	3
S.	89	1	c.
Omnis qui reliquerit domum vel fratres, etc. centuplum accipiet			
2-2	122	5	4
2-2	182	2	1
Erunt primi novissimi et novissimi primi			
1	65	2	c.
1	65	3	c.
Cap. XX.			
Acceperunt singulos denarios			
1-2	5	2	1
Portavimus pondus diei et aestus			
1	65	2	3
Et tradent eum gentibus			
3	47	4	o.
Et tertia die resurget			
3	51	4	o.
3	53	2	o.
Dic ut sedeant hi duo filii mei, unus ad dexteram tuam, et unus ad sinistram, in regno tuo			
3	58	4	4
Calicem quidem meum bibetis			
3	76	2	1
Sedere autem ad dexteram meam, vel ad sinistram, non est meum dare vobis, sed quibus paratum est a Patre meo			
3	58	4	4
Cap. XXI.			
Turbae autem quae praecedebant et quae sequebantur, clamabant dicentes: Hosanna filio David			
3	45	3	c.
Et ejiciebat omnes vendentes et ementes in templo			
3	44	3	1
Et arefacta est continuo ficulnea			
3	44	4	2
Publicani et meretrices praecedent vos in regno Dei			
2-2	189	1	1
Cap. XXII.			
Accesserunt ad Jesum Sadducaei qui negant resurrectionem			
1	50	1	c.
In resurrectione non nubent, neque nubentur, sed erunt sicut angeli Dei in coelo			
1	97	3	c.
S.	49	3	3
S.	81	4	c.
Hoc est maximum et primum mandatum			
2-2	44	1	o.
In his duobus mandatis universa lex pendet, et prophetae			
1-2	99	1	2
1-2	105	2	1
Cap. XXIII.			
Nolite vocari Rabbi, nec vocemini magistri			
1	117	1	1
Unus est enim magister vester			
1	105	3	o.
1	117	1	o.
2-2	173	2	c.
3	1	1	c.
3	69	5	2
Et patrem nolite vocare vobis super terram. Unus est enim pater vester			
1	33	2	4
Vae vobis, Scribae et Pharisaei, hypocritae, qui circuitis mare et aridam ut faciatis vobis unum proselytum			
2-2	189	9	2
Vae vobis, qui decimatis mentam et anetum et ciminum			
3	38	1	3
Et vos implete mensuram patrum vestrorum			
1-2	87	8	1
Ut veniat super vos omnis sanguis justus, qui effusus est super terram			
1-2	87	8	1, 3
Et dabunt signa magna et prodigia ita ut, etc.			
1	114	4	1
2-2	178	1	2
Et multi pseudoprophetae surgent, et seducent multos			
2-2	178	1	2
2-2	189	9	c. fi.
Cap. XXIV.			
Et praedicabitur hoc Evangelium regni in universo orbe			
1-2	106	4	4
Tunc refrigescet charitas multorum			
S.	74	2	2
Fidelis servus et prudens			
1	22	1	c.
2-2	97	4	c.
Et congregabunt electos ejus a quatuor ventis			
1	91	2	1
1	110	4	1
Stellae de coelo cadent			
S.	73	3	c.
De die illa et hora nemo scit			
S.	77	2	c.
Cap. XXV.			
Uni dedit quinque talenta, alii duo, alii vero unum			
2-2	24	3	1
Unicuique secundum propriam virtutem			
2-2	24	3	1
S.	93	3	1
Intra in gaudium Domini tui			
2-2	28	3	c. fi.
Meto ubi non seminavi			
2-2	62	4	3
Et veniens ego, utique recepissem quod meum est, cum usura			
2-2	78	1	1
Venite, benedicti Patris mei; possidete regnum			
1-2	4	7	1
Ite maledicti in ignem aeternum			
S.	74	9	3
S.	97	1	1
Esurivi enim, etc.			
2-2	32	2	o.
Et ibunt hi in supplicium aeternum			
1	64	2	c.
S.	99	1	c.
Justi autem in vitam aeternam			
1	10	3	c.
1	18	2	1
1	64	2	c.
1-2	3	2	1
2-2	18	2	2
Cap. XXVI.			
Post biduum Pascha fiet			
3	46	9	1
3	74	4	1
Me autem non semper habebitis			
3	75	1	2
Prima autem die azimorum, accesserunt discipuli ad Jesum dicentes: Ubi vis paremus?			
3	46	9	c., 1
3	74	4	c., 1
Bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille			
1	1	2	3
1-2	8	1	3
1-2	29	4	2
1-2	73	8	2
Coenantibus autem eis, accepit Jesus panem			
3	81	1	1
Accipite et comedite			
3	78	1	c., 4
Hoc est corpus meum			
3	60	8	c.
3	78	1	o.
3	78	5	c
3	83	4	1
3	84	3	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Hic est sanguis meus novi Testamenti, qui pro multis effundetur, in remissionem peccatorum	3	78	3	o.
	3	78	5	o.
Non bibam amodo de hoc genimine vitis, usque in diem illum, cum illud bibam vobiscum novum in regno Patris mei	3	81	2	1
Postquam autem resurrexero, praecedam vos in Galilaeam	3	55	3	4
Judas qui tradidit eum	3	47	3	o.
	3	47	6	2
Coepit contristari et moestus esse	3	15	6	1
Tristis est anima mea usque ad mortem	3	15	6	o.
Et progressus pusillum, procidit in faciem suam, orans et dicens: Pater mi	2-2	83	10	1
	3	13	4	3
	3	21	—	o.
	3	43	2	2
	3	53	4	2
Si possibile est, transeat a me calix iste	3	15	6	4
	3	18	—	o.
	3	21	2	c., 2
	3	21	3	c.
	3	21	4	1
Pater mi, si non potest hic calix transire nisi bibam illum, fiat voluntas tua	3	46	2	1
Converte gladium tuum in locum suum	2-2	40	2	o.
Omnes enim qui acceperint gladium, gladio peribunt	2-2	40	1	1
Et princeps sacerdotum ait illi: Adjuro te per Deum vivum	2-2	90	1	1
At ille (scilicet Petrus) negavit coram omnibus	2-2	2, 12		2
Cap. XXVII.				
Ut crucifigeretur	3	46	4	o.
Et venerunt in locum, qui dicitur Golgota, quod est Calvariae locus	3	46	10	3
Tunc crucifixi sunt cum eo duo latrones, unus a dextris, et unus a sinistris	3	46	1	o.
Idipsum autem et latrones qui crucifixi erant cum eo, improperabant ei	3	46	11	3
Tenebrae factae sunt super universam terram, usque ad horam nonam	3	44	2	2
Clamans voce magna, emisit spiritum	3	47	1	2
Emisit spiritum	3	50	4	c., 3
	3	50	5	c., 3
Velum templi scissum est in duas partes, a summo usque deorsum	1-2	103	3	2
	3	44	4	3
Et terra mota est, et petrae scissae sunt	3	44	4	3
Monumenta aperta sunt, ibid.				
Multa corpora sanctorum qui dormierant, surrexerunt	3	53	3	2
Inter quas erat Maria Magdalene, et Maria Jacobi, et Joseph mater, et mater filiorum Zebedei	3	28	3	6
Joseph involvit illud (scilicet corpus Jesu) in sindone munda	3	51	2	2, 3, 4
Et posuit illud in monumento suo novo, quod exciderat in petra	3	51	1	o.
	3	51	4	c.
	3	52	4	c.
	3	66	8	1
Advolvit saxum magnum ad ostium monumenti	3	51	2	4
Cap. XXVIII.				
Angelus enim Domini descendit de coelo, et revolvit lapidem, et sedebat super eum	3	55	6	5
Respondens autem angelus, dixit mulieribus	3	55	1	3
	3	55	2	o.
Illae autem accesserunt, et tenuerunt pedes ejus	3	55	6	3
	3	8	4	1
Data est mihi omnis potestas in coelo et in terra	3	13	2	1
Baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti	3	60	8	c.
	3	66	5	o.
	3	67	6	c.
	3	84	3	c.
Qui crediderit et baptizatus fuerit salvus erit	Sa.	99	4	1
MARCI.				
Cap. I.				
Fuit Joannes in deserto baptizans, et praedicans baptismum poenitentiae, in remissionem peccatorum	3	38	3	1
Et erat in deserto quadraginta diebus et quadraginta noctibus	3	41	2	3
	3	41	3	2
Eratque cum bestiis	3	41	3	2
Scio quod sis Sanctus Dei	1	12	13	6
	1	32	1	1
	1	64	1	4
	1	64	2	5
	3	29	1	3
	3	41	1	1
	3	47	5	c.
Obmutesce et exi ab eo	3	44	1	3
Et discerpens eum spiritus immundus, et exclamans voce magna, exiit ab eo	3	44	1	4
Quoniam sciebant eum	1	41	1	1
	1	44	1	1
	1	47	5	c.
	1	64	1	4
Cap. II.				
Quis potest dimittere peccata nisi solus Deus?	3	16	11	2
	3	84	3	3
Cap. III.				
Et circumspiciens eos cum ira	3	15	9	o.
Daemones clamabant dicentes: Tu es Filius Dei, s. 1.				
Cap. V.				
Vade in domum tuam ad tuos, et annuncia illis, quanta tibi Deus fecerit	3	44	3	4
Cap. VI.				
Et non poterat ibi ullam virtutem facere	3	43	2	1
Cap. VII.				
Tenetis traditiones hominum baptismata urceorum, et calicum	3	38	1	3
Et ingressus domum, neminem voluit scire. Et non potuit latere	3	13	4	1
	3	44	3	4
Cap. VIII.				
Et interrogavit eum, si quid videret, et aspiciens ait: Video homines velut arbores ambulantes, etc.	3	44	3	2
Cap. IX.				
Et exclamans, et multum discerpens, exiit ab eo, s. 1.				
Cap. X.				
Et offerebant ei parvulos, ut tangeret eos, etc.	3	72	1	1
Cap. XIII.				
Neque filius hominis nisi pater	1	31	4	2
	3	10	2	1
Cap. XV.				
Erat autem hora tertia et crucifixerunt eum	3	46	9	2
	3	82	2	3
Pilatus autem mirabatur, si jam obiisset	3	47	1	2
Cap. XVI.				
Ostensus est in alia effigie euntibus in villam	3	54	1	3
	3	55	4	o.
Euntes in mundum universum, praedicate Evangelium omni creaturae	1	91	1	c.
	1	96	2	c.
	1-2	17	8	2
Qui vero non crediderit, condemnabitur	2-2	1	6	3
	2-2	2	3	o.
	2-2	16	1	1
Signa autem eos qui crediderint, haec sequentur	2-2	178	1	3
Linguis loquentur novis	2-2	176	1	o.
Super aegros manus imponent, et bene habebunt	3	84	4	1
Assumptus est in coelum	3	57	—	o.
	3	58	1	c.
	3	58	3	c.
Et sedet a dextris Dei	3	57	2	3
	3	58	—	o.
LUCAE.				
Cap. I.				
Sacerdos quidam nomine Zacharias, de vice Abia, in ordine vicis suae	2-2	97	2	3
	3	37	2	c.
Sorte exiit ut poneret incensum	2-2	95	8	o.
Apparuit autem illi angelus Domini. Et Zacharias turbatus est videns, et timor irruit super eum	3	30	3	3
Et Spiritu Sancto replebitur adhuc ex utero matris suae	3	27	2	1
	3	27	6	1
Et dixit Zacharias ad angelum: Unde hoc sciam? etc.	2-2	97	2	3

Pars	Qu.	Art.	Locus
Eris tacens, et non poteris loqui, etc. pro eo quod non credidisti	2-2	97	2
Missus est angelus Gabriel a Deo	3	30	4
Et ingressus angelus ad eam	3	30	3
Ave, gratia plena, Dominus tecum. Benedicta tu in mulieribus	3	7	10
	3	30	4
Quae cum audisset, turbata est, et cogitabat qualis esset ista salutatio	3	30	3
Et ait angelus ei: Ne timeas, Maria; invenisti enim gratiam apud Deum, ibid.			
Ecce concipies in utero, et paries filium	3	30	4
Et vocabis nomen ejus Jesum	3	37	2
Quomodo fiet istud?	3	30	4
Virtus Altissimi obumbrabit tibi	3	32	1
Et ecce Elisabeth cognata tua, et ipsa concepit filium in senectute sua	3	29	1
	3	30	4
Non erit impossibile apud Deum omne verbum	1	25	3
Exultavit in gaudio infans in utero meo	2-2	124	1
	3	27	6
Respexit humilitatem ancillae suae	2-2	161	1
Et vocabant eum nomine patris sui	3	37	2
	3	70	3
Sicut locutus est per os sanctorum, qui a saeculo sunt, prophetarum ejus	1	1	10
	2-2	172	1
Puer autem crescebat, et confortabatur spiritu	3	9	4
	3	12	8
	3	15	8
Cap. II.			
Exiit edictum a Caesare Augusto, ut describeretur universus orbis	3	35	8
Pastores erant in regione eadem vigilantes, et custodientes, etc.	3	36	3
Et ecce angelus Domini stetit juxta illos	3	36	3
	3	36	5
Et claritas Dei circumfulsit illos	3	36	5
Et timuerunt timore magno. Et dixit illis angelus: Nolite timere, s. 1.			
Et postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer	3	57	1
	3	40	—
Postquam impleti sunt dies purgationis ejus, secundum legem Moysi	3	37	4
Ut sisterent eum Domino	3	37	3
Et ut darent pro eo hostiam	3	37	3
Et homo iste justus et timoratus	3	36	6
Cum inducerent puerum Jesum parentes ejus	3	28	1
Et tuam ipsius animam pertransibit gladius	3	27	4
Et Anna prophetissa, filia Phanuel, etc.	3	36	3
	3	36	6
Puer autem crescebat et confortabatur, s. 1.			
Plenus sapientia	3	9	—
	3	10	—
	3	11	—
	3	12	—
	3	15	2
	3	15	3
Et gratia Dei erat in illo	3	7	—
Et ibant parentes ejus, s. 2.			
Invenerunt eum in templo sedentem in medio doctorum, audientem illos, et interrogantem	3	12	3
Ecce pater tuus et ego, s. 2.			
Et Jesus proficiebat sapientia	3	7	12
	3	12	2
	3	12	3
	3	15	8
Et gratia	3	7	12
Cap. III.			
Et videbit omnis caro salutare Dei	1	12	2
Facite fructus dignos poenitentiae	S.	13	1
Cujus ventilabrum in manu ejus	S.	74	9
Cap. IV.			
Et consummata omni tentatione	3	41	3
	3	41	4
Ipse autem transiens per medium illorum ibat	3	44	3
Scio te, quia sis Sanctus Dei	3	29	1
	3	44	1
Cap. V.			
Relictis omnibus, secuti sunt eum	2-2	189	1
Cap. VI.			
Vae vobis qui ridetis nunc, quia lugebitis et flebitis	2-2	168	2
Mutuum date nihil inde sperantes	2-2	78	1
Et eritis filii Altissimi	1	33	3
	1-2	114	3
	3	2	3
	3	3	4
	3	3	5
Estote ergo misericordes	2-2	30	4
Cap. VII.			
Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum	1	21	4
	3	49	1
Cap. VIII.			
Quod tibi nomen est? At ille: Legio	2-2	95	4
Cap. IX.			
Et dicebant excessum, quem completurus erat in Jerusalem	3	45	3
Nemo mittens manum ad aratrum, etc.	2-2	88	1
Permitte mihi primum renunciare iis, qui domi sunt	2-2	189	6
	2-2	189	10
Nemo mittens manum suam ad aratrum et respiciens retro, aptus est regno Dei	2-2	189	10
Cap. X.			
Neminem per viam salutaveritis	3	64	1
	3	64	2
Intravit Jesus in quoddam castellum, et mulier quaedam, Martha nomine, excepit illum in domum suam, et huic erat soror nomine Maria, etc.	2-2	171	princip.
Maria optimam partem elegit	1-2	57	1
	2-2	182	2
Cap. XI.			
Et fiunt novissima hominis illius, pejora prioribus	2-2	189	9
Nemo accendit lucernam, et in abscondito ponit	2-2	188	8
Quod superest date eleemosynam	2-2	32	5
	2-2	66	7
	2-2	71	1
	2-2	87	1
	2-2	118	4
	2-2	185	7
Cap. XII.			
Et post haec non habent amplius quid faciant	2-2	32	2
Quis me constituit judicem, aut divisorem, supra vos?	3	50	4
Cavete ab omni avaritia	1	63	2
	1-2	77	5
	1-2	82	4
	1-2	84	1
	2-2	24	10
	2-2	118	2
	2-2	118	5
	2-2	119	2
Cap. XIII.			
Non capit prophetam perire extra Jerusalem	3	46	10
Cap. XIV.			
Omnis qui se exaltat humiliabitur (et e converso)	2-2	161	5
Cum facis prandium aut coenam, noli vocare amicos, etc. sed pauperes, etc.	2-2	31	3
Si quis venit ad me, et non odit patrem, etc. et animam suam, non potest meus esse discipulus	2-2	25	6
	2-2	26	2
	2-2	26	7
	2-2	34	3
	2-2	101	4
Quis enim volens turrim aedificare, nonne prius sedens computat sumptus?, etc. et non potuit consummare	2-2	189	10
Qui non renunciat omnibus quae possidet, non potest meus esse discipulus	2-2	184	7
	2-2	189	10
Cap. XV.			
Erant autem appropinquantes ei publicani et peccatores	2-2	25	6
	3	40	1
Ita gaudium erit in coelo super uno peccatore poenitentiam agente, quam supra nonaginta justis, qui non indigent poenitentia	1	20	4
	S.	71	8
Cap. XVI.			
Filii hujus saeculi, prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt	2-2	47	13

Pars	Qu.	Art.	Locus
Facite vobis amicos de mammona iniquitatis			
2-2	32	7	1
2-2	114	6	3
Recordare quia recepisti bona in vita tua			
S.	70	2	4
S.	98	7	c.
In sinum Abrahae			
3	52	2	4
S.	69	4	o., 3
Cap. XVII.			
Ubicumque fuerit corpus, ibi congregabuntur et aquilae			
1-2	102	6	1
Cap. XVIII.			
Oportet semper orare et non deficere			
2-2	83	14	o.
Judex quidam erat in quadam civitate, qui nec Deum timebat, et homines non reverebatur			
2-2	19	3	1
Omnis qui se exaltat humiliabitur (et e converso), s. 14.			
Cap. XIX.			
Et si quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum			
2-2	62	3	2
Dimidium bonorum meorum do pauperibus			
3	7	2	3
Cap. XX.			
Neque ultra mori poterunt			
1	97	3	c.
Aequales enim angelis sunt			
1	63	9	3
1	108	8	o.
2-2	4	5	6
Et filii sunt Dei, s. 6.			
Omnia enim vivunt ei			
1-2	110	1	2
2-2	23	2	2
Erunt signa in sole			
S.	73	1	c.
Capillus de capite vestro non peribit			
S.	80	2	c.
Cap. XXI.			
Vidua haec pauper, plus quam omnes misit			
2-2	32	4	3
In patientia vestra possidebitis animas vestras			
2-2	136	2	2
Cap. XXII.			
Desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum, antequam patiar			
3	81	1	3
Similiter et calicem, postquam coenavit, dicens			
3	74	2	3
Facta est contentio inter eos, quis eorum videretur esse major			
2-2	38	1	1
Ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum			
1-2	4	7	1
Ut edatis et bibatis super mensam meam, in regno meo, ibid.			
Apparuit autem illi angelus de coelo, confortans eum			
3	12	4	1
Et factus in agonia			
3	18	6	3
Cap. XXIII.			
Et facti sunt amici Herodes et Pilatus in ipsa die; nam antea inimici erant ad invicem			
2-2	23	1	2, 3
2-2	25	8	3
Jesus autem dicebat: Pater, dimitte illis; non enim sciunt quid faciunt			
3	21	4	2
3	47	5	o.
3	47	6	c.
Domine, memento mei cum veneris in regnum tuum			
3	46	11	3
Hodie mecum eris in paradiso			
3	52	4	3
In quo nondum quisquam positus fuerat			
3	51	2	c., 4
Cap. XXIV.			
Non est hic; sed surrexit			
3	53	1	o.
3	53	2	c.
3	53	3	1
Procumbens vidit linteamina posita			
3	18	4	1, 2
Oculi autem eorum tenebantur ne eum agnoscerent			
3	55	4	3
Et ita intrare in gloriam suam			
3	45	1	c.
Et ipse se finxit longius ire			
2-2	111	1	1
Et coëgerunt illum			
2-2	188	6	c.
3	40	1	2
Et aperti sunt oculi eorum			
3	55	4	3
Et ipse evanuit ex oculis eorum			
3	54	1	2
Et aperiret nobis scripturas			
2-2	173	3	c.
Palpate et videte quia spiritus carnem et ossa non habet, etc.			
3	54	2	2
S.	83	6	c.
Et cum manducasset coram eis			
1	51	3	5
3	54	2	3
3	55	3	c.
3	55	6	c, 1
Haec sunt verba quae locutus sum vobis, cum adhuc essem vobiscum			
3	55	3	c.
Vos autem sedete in civitate, quoadusque induamini virtute ex alto			
1-2	103	4	1
JOANNIS.			
Cap. I.			
Et Verbum erat apud Deum			
1	33	3	3
1	34	1	o.
1-2	93	1	2
2-2	189	1	4
Et Deus erat Verbum			
1	27	1	c.
1	33	1	2
1	41	3	o.
3	43	4	o
Hoc erat in principio apud Deum, s. 1.			
Omnia per ipsum facta sunt			
1	39	8	c.
Et sine ipso factum est nihil			
1-2	72	1	2
Quod factum est in ipso vita erat			
1	18	4	o.
Erat lux vera, quae illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum			
1	79	4	1
2-2	171	2	c.
Et mundus per ipsum factus est, s. 1.			
Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri			
1-2	109	7	o.
Et Verbum caro factum est			
2-2	189	1	4
3	5	3	1
Et vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a Patre			
1	33	3	c., 2
Plenum gratiae et veritatis			
3	2	10	2
3	7	7	1
3	7	9	o.
3	7	10	c.
3	7	12	c.
3	14	4	2
3	15	2	c.
3	15	3	c.
3	22	1	c., 1, 3
3	27	5	1
3	28	4	2
3	34	1	c.
3	38	2	2
Qui post me venturus est, ante me factus est			
3	16	6	2
Et de plenitudine ejus nos omnes accepimus			
3	7	10	o.
Lex per Moysem facta est, gratia autem et veritas per Jesum Christum facta est			
1-2	112	1	1
Deum nemo vidit unquam			
1	12	1	1
1-2	112	5	3
S.	92	1	2
Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris, ipse enarravit			
1	33	3	2
Ecce Agnus Dei			
1-2	102	3	2
3	73	5	c.
Ecce qui tollit peccatum mundi			
3	22	2	2
3	22	3	c.
3	46	5	3
3	46	6	6
3	48	2	2
3	49	1	o.
3	49	2	c.
3	49	3	c.
3	49	4	c.
3	49	5	c., 3, 4
3	52	5	c.
3	56	2	4
3	62	5	o.
3	69	1	2, 3
3	73	5	c.
3	79	3	c.
Ut manifestetur in Israël, propterea veni ego			
3	36	4	3
3	43	3	1
Deum nemo vidit unquam, s.			
Cap. II.			
Nondum venit hora mea			
3	46	9	o.
3	46	10	c.
Omnis homo primum bonum vinum ponit			
3	44	3	2
Hoc fecit initium signorum Jesus			
3	36	4	3
3	43	3	o.
Et crediderunt in eum discipuli ejus			
3	43	3	3
Post haec descendit Jesus in Capharnaum, ipse et mater ejus, et fratres ejus			
3	28	3	5
Quadraginta et sex annis aedificatum est templum hoc			
3	33	1	1
Ipse enim sciebat quid esset in homine			
3	10	2	c.
Cap. III.			
Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei			
1-2	112	1	2
1-2	113	3	1
3	66	2	o.
3	68	1	o.
3	68	2	o.
3	70	2	3, 4
3	72	6	1
3	84	5	c.
Nemo ascendit in coelum, nisi qui descendit de coelo, Filius hominis qui est in coelo			
3	5	2	1
3	57	2	2
Ita exaltari oportet Filium hominis			
3	46	2	c.
Sic Deus dilexit mundum			
3	1	1	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Non enim misit Deus Filium suum in mundum, ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum	3	68	1 c.
	3	68	2 o.
Qui autem facit veritatem venit ad lucem	1	17	1 c.
Qui habet sponsam, sponsus est	S.	95	3 c.
Non enim ad mensuram dat Deus spiritum	3	7	11 1
Pater diligit filium, et omnia dedit in manu ejus	1	42	6 2
Qui credit in eum non judicabitur	S.	89	6 1
Cap. IV.			
Discipuli ejus abierant in civitatem, ut cibos emerent	2-2	188	7 c.
Omnis qui biberit ex aqua hac, sitiet iterum	1-2	2	1 c., 3
Fons aquae salientis	1-2	2	1 3
	1-2	114	3 c., 3
Video quia propheta es tu, infr. 6.			
Venit hora, quando neque in monte hoc neque in Hierosolymis adorabitis Patrem	2-2	84	3 1
Spiritus est Deus	1	1	3 o.
	1	3	1 o.
In spiritu et veritate oportet adorare	2-2	81	7 1
	2-2	83	13 1
Jam non propter loquelam tuam credimus	2-2	2	10 c. fi.
Perfecta charitas foras mittit timorem	S.	4	1 2
Cap. V.			
Pater meus usque modo operatur, et ego operor	1	69	2 c.
	1	73	2 1
	1	118	3 1
Aequalem se faciens Deo	1	42	— o.
	3	43	4 c.
	3	58	3 o.
Non potest Filius a se facere quidquam, nisi quod viderit Patrem facientem	1	42	6 1
Quaecumque enim ille fecerit, haec et Filius similiter facit	3	43	4 c.
Pater enim diligit Filium, et demonstrat ei omnia quae ipse facit	1	42	6 2
Sicut enim Pater suscitat mortuos, et vivificat, sic et Filius quos vult vivificat	3	43	4 c., 2
Ut omnes honorificent Filium, sicut honorificant Patrem	2-2	81	3 1
	2-2	84	1 3
	3	25	1 1
Qui misit illum	1	43	— o.
	1	112	1 c., 3
	3	28	1 3
	3	39	8 1
Et in judicium non venit, sed transiet a morte in vitam, s. 3.			
Et potestatem dedit ei judicium facere, quia Filius hominis est	3	59	2 c.
	S.	89	3 c.
Et procedent qui bona fecerunt, in resurrectionem vitae; qui vero mala egerunt, in resurrectionem judicii	1	64	2 c.
Non possum ego a meipso facere quidquam, s. 5.			
Sicut audio, judico	1	42	6 2
Et judicium meum verum est	1	16	5 o.
	1-2	31	7 c.
Opera quae dedit mihi Pater, ut perficiam ea, ipsa opera quae ego facio, testimonium perhibent de me	3	43	1 o.
	3	43	4 o.
Neque vocem ejus unquam audistis	3	39	8, 2
Neque speciem ejus vidistis, ibid.			
Est qui accusat vos Moyses	S.	89	2 3
Cap. VI.			
Hic est vere propheta, qui venturus est in mundum	2-2	174	5 3
	3	7	8 o.
	3	31	2 c.
Ego sum panis vitae	3	79	1 c.
Quem misit ille, s. 5.			
Qui venit ad me, non esuriet, et qui credit in me non sitiet in aeternum	1-2	2	1 3
Et ego resuscitabo eum	3	54	2 c.
	3	56	1 o.
	3	56	2 o.
	3	59	2 c. fi.
	3	62	5 1, 3
Omne quod dedit mihi, non perdam ex eo, infr. 10.			
Omnis qui audivit a Patre, et didicit, venit ad me	1	43	5 2
	1-2	112	2 2
	1-2	112	3 c.
	1-2	113	3 c.
Non quia Patrem vidit quisquam, nisi is qui est a Deo, hic vidit Patrem, s. 1.			
Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita	3	79	1 o.
	3	79	8 c.
	3	81	1 5
Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis	3	65	4 2
	3	73	3 1
	3	87	4 1
Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem, habet vitam aeternam	3	79	2 o.
	3	80	2 1
	S.	99	4 2
Caro mea vere est cibus et sanguis meus vere est potus	3	76	1 2
Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem in me manet et ego in eo, infr. 10.			
Spiritus est qui vivificat, caro non prodest quidquam	2-2	183	2 3
	3	75	1 1
Verba quae ego locutus sum vobis, spiritus et vita sunt	3	57	1 1
Cap. VII.			
Erat autem in proximo die festus Judaeorum scenopegia	1-2	102	4 10
	1-2	103	3 4
Mea doctrina non est mea	3	9	1 o.
Qui misit me, s. 5.			
Non ex Moyse est circumcisio, sed ex patribus	1-2	103	1 3
Circumcisionem accipit homo in sabbato, ut non solvatur lex Moysis	2-2	122	4 3
Mihi indignamini, quia totum hominem sanum feci in sabbato?	3	44	3 3
	3	88	5 1
Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre ejus fluent aquae vivae	1-2	2	1 3
Quia nondum venerat hora ejus, s. 2.			
Nondum enim erat spiritus datus quia Jesus nondum fuerat glorificatus	3	43	6 1
Hic est vere propheta, s. 6.			
Cap. VIII.			
In lege autem Moyses mandavit nobis hujusmodi lapidare	3	29	1 4
Ego sum lux mundi, s. 1.			
Ego non judico quemquam, s. 5.			
Misit me Pater, s. 5.			
Necdum venerat hora ejus, s. 2.			
Si me sciretis, forsitan et Patrem meum sciretis	2-2	2	8 3
Ego non sum de hoc mundo	2-2	188	2 3
Et ego quae audivi a Patre meo, haec loquor in mundo, s. 5.			
Principium, qui et loquor vobis	1	1	3 1
	1	1	7 c.
Cum exaltaveritis Filium hominis, s. 2.			
Sicut docuit me Pater, haec loquor, s. 5.			
Et a me ipso facio nihil, s. 5.			
Pater mecum est, et non reliquit me solum	1	31	— o.
Si vos Filius liberaverit, vere liberi eritis	3	27	3 c. fi.
	3	34	7 2
	3	49	2, 2
Ego quod audivi apud Patrem, loquor, s. 5.			
Veritatem loquor quam audivi a Deo, ibid.			
Si filii Abrahae estis, opera Abrahae facite	2-2	89	1 1
Ego enim ex Deo processi et veni	1	27	— o.
Vos ex patre diabolo estis	1	114	3 2
Ille homicida erat ab initio	1	63	5 1
Et in veritate non stetit, quia non est veritas in eo	1	63	6 o.
	1	64	2 5
	2-2	96	1 c.
Cum loquitur mendacium, ex propriis loquitur - Quia mendax est et pater ejus	2-2	172	6 3
Abraham pater vester exultavit, ut videret diem			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			meum, et vidit, et gavisus est
1-2	98	4	c.
3	31	1	o.
			Jesus autem abscondit se et exivit de templo
3	44	3	1

Cap. IX.

			Neque hic peccavit, neque parentes ejus
1-2	87	7	1
			Qui misit me, s. 5.
			Lux sum mundi, s. 1.
			Lutum fecit ex sputo, et linivit sputum super oculos ejus, et dixit
3	44	3	2, 3
			Non est hic homo a Deo, qui sabbatum non custodit
3	40	4	1
			Propheta est, s. 6.
			Scimus quia Deus peccatores non exaudit
2-2	83	16	o.
2-2	178	2	1
S.	71	3	1
			Si caeci essetis, non haberetis peccatum
2-2	15	1	1

Cap. X.

			Ego sum ostium
3	8, 6	3	
			Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a me ipso
3	47	1	1
3	50	3	1
			Hoc mandatum accepi a Patre meo
3	47, 2	1	
			Numquid daemonium potest caecorum oculos aperire?
1	91	2	1, 3
1	114	4	c., 2
1	115	5	1
1	117	3	c.
3	29	1	3
			Ego et Pater unum sumus, infr.
			Quem Pater sanctificavit
3	34	1	2
			Et misit in mundum, s. 5.
			Opera quae ego facio in nomine Patris mei, haec testimonium perhibent de me, s. 1.
			Pater in me est, et ego in Patre
1	42	5	o.
3	2, 9	4	
			Joannes quidem fecit signum nullum
3	38	2	2
3	40	2	1

Cap. XI.

			In novissimo die, s. 6.
			Tu me misisti, s. 3.
			Solvite eum, et sinite abire
S.	8	1	c.

Cap. XII.

			Loculos habens, ea quae mittebantur, portabat
2-2	188	7	c.
			Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet
3	42	1	c. fi.
3	46	2	1
			Ego autem si exaltatus fuero a terra, s. 3.
			Qui misit me, s. 5.
			Ego lux in mundum veni, s. 1.
			Ego non judico eum, s. 3.
			Non enim veni ut judicem mundum, s. 3.

Cap. XIII.

			A Deo exivit, et ad Deum vadit
1	42	5	2
			Quem diligebat Jesus
1	20	4	3
3	45	3	4
			Ille est, cui intinctum panem porrexero: et cum intinxisset panem dedit Judae
3	81	2	1
3	83	5	9
			Aut ut egenis aliquid daret
2-2	188	7	c.
			Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem sicut dilexi vos
1-2	108	3	o.
2-2	44	7	o.
			In hoc ergo cognoscent omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem
2-2	81	1	5
2-2	101	1	3

Cap. XIV.

			Creditis in Deum et in me credite
2-2	2	7	c.
			In domo Patris mei mansiones multae sunt
1-2	3	2	4
1-2	5	2	o.
1-2	112	2	2
1-2	112	4	2
			Domine, nescimus quo vadis; et quomodo possumus viam scire?
1	1	10	2
1-2	76	2	c.
			Ego sum via, veritas et vita
1	2	1	3
1	3	3	o.
1	4	2	2, 3
2-2	34	1	2
			Si cognovissetis me, et Patrem meum utique cognovissetis, s. 8.
			Qui videt me, videt et Patrem meum, ibid.
			Ego in Patre, et Pater in me est, s. 10.
			Alioquin propter ipsa opera credite, s. 5.
			Amen, amen dico vobis, s. 1.
			Qui credit in me, opera quae ego facio, et ipse faciet, et majora horum faciet
3	43	4	2
			Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam
2-2	83	7	2
2-2	83	15	2
2-2	83	16	c.
			Si diligitis me, mandata mea servate
2-2	44	1	o.
			Rogabo Patrem, et alium Paracletum dabit vobis
2-2	83	10, 1	
			In illo die cognoscetis, quia ego sum in Patre meo, et vos in me, et ego in vobis
1	31	1	4
			Et sermonem quem audistis non est meus, sed ejus, qui misit me, Patris, s. 7.
			Pater major me est
1	33	1	2
1	42	4	1
1	43	7	1
3	20	1	o.
			Sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio
1	40	6	2
1	47	2	1
			In domo Patris mei mansiones multae sunt
S.	93	2	c.

Cap. XV.

			Sine me nihil potestis facere
1-2	6	1	1
1-2	114	6	o.
			Si manseritis in me, et verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis, petetis, et fiet vobis, s. 14.
			Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos
1	37	2	3
			Vos autem dixi amicos
2-2	172	4	2
			Omnia quaecumque audivi a Patre meo, s. 5.
			Ut quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis, s. 14.
			Scitote, quia me priorem vobis odio habuit
2-2	13	4	o.
2-2	13	6	2
2-2	34	1	o.
			Si non venissem et locutus eis non fuissem, peccatum non haberent
2-2	10	1	c.
2-2	10	3	c.
			Si opera non fecissem in eis, quae nemo alius fecit, peccatum non haberent
3	43	4	c., 1
			Nunc autem et viderunt et oderunt et me et Patrem meum
2-2	34	1	sc.
3	47	5	c., 2
			Cum autem venerit Paracletus, quem ego mittam vobis a Patre, spiritum veritatis, qui a Patre procedit
1	36	2	1
1	36	4	1
1-2	106	4	2

Cap. XVI.

			Omnis qui interficit vos, arbitretur obsequium se praestare Deo
1-2	94	5	2
1-2	100	8	3
2-2	64	6	o.
			Qui misit me, s. 5.
			Si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos
3	57	6	o.
			Si autem abiero, mittam eum ad vos
1	43	8	o.
			Ille arguet mundum de peccato
3	59	1	3
			Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem
1-2	106	4	2
2-2	176	1	1
			Sed quaecumque audiet loquetur, s. 5.
			Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis, s. 4.
			A Deo exivi, exivi a Patre et veni in mundum, s. 13.
			Iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem
3	57	1	o.
3	57	6	o.
			Nunc scimus quia scis omnia
3	10	2	o.
3	13	1	2, 3
3	59	2	3
			Quia a Deo existi, s. 13.
			Et non sum solus, quia Pater mecum est, s. 8.

Cap. XVII.

			Haec est autem vita aeterna, ut cognoscant te solum verum Deum, et quem misisti Jesum Christum
1	10	3	c. fi.
1	31	4	1
			Manifestavi nomen tuum hominibus, quos dedisti mihi de mundo
2-2	2	8	2
			Tui erant, et mihi eos dedisti, ibid.
			Et cognoverunt vere quia a te exivi, s. 13.
			Et crediderunt quia tu me misisti, s. 5.
			Et mundus eos

Pars	Qu.	Art.	Locus
			odio habuit, quia non sunt de mundo, sicut et ego non sum de mundo, s. 8
3	31	2	3 fi.
			Ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint, s. 10.
			Ut sint unum, sicut et nos unum sumus, s. 10.
2-2	183	2	1
			Et dilexisti eos, sicut me dilexisti
1	37	2	0.
			Cap. XVIII.
			Ut ergo dixit: Ego sum, abierunt retrorsum, et ceciderunt in terram
3	43	3	1
3	44	3	1
			Dicit ille (scilicet Petrus): Non sum
2-2	24	12	1
			Ego palam locutus sum mundo. Ego semper docui in synagoga, et in templo, quo omnes conveniunt
3	42	3	2
			Et in occulto locutus sum nihil
3	42	3	c.
			Respondit ei Jesus: Si male locutus sum, testimonium perhibe de malo; si autem bene, cur me caedis?
2-2	65	2	0.
3	46	9	2
3	83	2	3
			Judaei non introierunt in pretorium, ut non contaminarentur, sed manducarent pascha
3	46	9	2
			Nobis non licet interficere quemquam
3	47	4	3
			Regnum meum non est de hoc mundo
3	7	2	3
3	59	4	1
			Omnis qui est ex veritate audit vocem meam
2-2	180	3	4
			Cap. XIX.
			Majus peccatum habet
1-2	72	3	0.
3	47	4	2
3	47	6	0.
			Cum vidisset ergo Jesus matrem, Matth., 1, 18.
			Et discipulum stantem, quem diligebat, s. 13.
			Postea sciens Jesus quia omnia consummata sunt
1-2	103	3	2
3	47	2	1
			Judaei ergo quoniam parasceve erat, ut non remanerent in cruce corpora sabbato
3	46	4	3
3	48	4	c.
			Erat enim magnus dies ille sabbati
3	46	9	1
			Et continuo exivit sanguis et aqua
3	66	4	3
3	74	7	3
			Venit Nicodemus, ferens mixturam myrrae, et aloës, quasi libras centum
3	51	2	2, 3
			Cum aromatibus, sicut mos est Judaeis sepelire
3	51	2	2, 3
			Erat autem in loco ubi crucifixus est hortus, et in horto monumentum novum
3	51	2	4
			Et advolvit saxum magnum ad ostium monumenti
3	51	2	3
			Cap. XX.
			Maria Magdalene venit mane, cum adhuc tenebrae essent, ad monumentum
3	53	2	3
			Et vidit linteamina posita
3	51	2	3
			Et sudarium
3	51	2	3
			Tunc ergo introivit, et ille discipulus, qui venerat primus
3	8	3	3
			Noli me tangere
3	80	4	1
			Nondum enim ascendi ad Patrem meum
3	55	6	3
3	80	4	1
			Cum ergo sero esset die illo una sabbatorum, et fores essent clausae, etc. venit Jesus
3	54	1	1
			Et ait: Pax vobis
3	33	8	1
			Ostendit eis manus et latus
3	54	4	0.
			Haec cum dixisset, insufflavit
1	43	7	6
			Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis
3	84	3	3
S.	18	1	1
			Infer digitum tuum huc, et affer manum tuam, et mitte in loca clavorum
3	54	4	2
3	55	6	3
			Quia vidisti me, Thoma, credidisti
2-2	1	4	1
3	55	5	3
			Beati qui non viderunt et crediderunt, ibid.
			Multa quidem et alia signa fecit Jesus in conspectu discipulorum suorum, quae non sunt scripta in libro hoc
3	42	4	c.
3	68	1	1
			Haec autem scripta sunt, ut credatis, etc.
1	1	8	1
			Cap. XXI.
			Vado piscari
1	96	1	c.
2-2	64	1	0.
			Dixit ergo discipulus ille quem diligebat Jesus, s. 13.
			Dominus est
1	13	7	1, 6
			Simon Joannis, diligis me plus his?
2-2	185	3	1
			Pasce oves meas, (velagnos meos), ibid.
			Domine, tu scis quia amo te
1	20	4	3
			Domine, tu omnia nosti, s. 16.
			Quem diligebat Jesus, s. 13
			Sunt autem et alia multa quae fecit Jesus, quae si scribantur per singula nec ipsum arbitror mundum capere posse eos, qui scribendi sunt libros
3	6	3	3
3	68	1	1
			ACT. APOST.
			Cap. I.
			Quibus et praebuit seipsum vivum, post passionem suam, in multis argumentis
3	55	5	0.
3	55	6	0.
			Per dies quadraginta apparens eis et loquens de regno Dei
3	55	3	0.
			Et nubes suscepit eum ab oculis eorum
3	57	4	3
			Et hic possedit agrum de mercede iniquitatis
2-2	32	7	4
			Et dederunt eis sortes, et cecidit sors super Matthiam
2-2	95	8	2
			Cap. II.
			Et cum complerentur dies Pentecostes
1-2	102	4	10
1-2	103	3	4
			Apparuerunt illis dispertitae linguae, tanquam ignis
1	43	7	6
3	39	6	4
3	72	2	1
			Coeperunt loqui variis linguis
2-2	176	1	0.
			Quem Deus suscitavit
3	53	4	1
			Solutis inferni doloribus
3	52	2	2
			Juxta quod impossibile erat, illum detineri ab eo
3	53	2	2
			Poenitentiam igituragite, et baptizetur unusquisque vestrum in nomine Jesu Christi
3	49	3	2
3	68	5	0.
3	68	6	0.
3	68	7	2
3	86	2	1
			Erant autem perseverantes in doctrina apostolorum
2-2	176	1	1
			Et in communicatione fractionis panis
3	80	10	4
			Multa quoque prodigia et signa per apostolos fiebant
2-2	178	1	3
			Omnes etiam qui credebant, erant pariter et habebant omnia communia
2-2	66	2	0.
			Possessiones et substantias vendebant, et dividebant illa omnibus, prout cuique opus erat
2-2	188	7	c. fi.
			Frangentes circa domos panem, s. 2
			Cap. IV.
			Et non est in alio aliquo salus
3	61	3	c., 2
3	61	4	3
3	68	1	0.
3	68	2	c.
3	73	5	c.
3	84	5	c.
			Si justum est in conspectu Deivos potius audire, quam Deum judicate
2-2	69	3	1
2-2	103	2	c.
2-2	144	5	c.
			Multitudinis autem credentium erat cor unum, et anima una
1	76	5	3
			Neque enim quisquam eorum quae possidebat, aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia, s. 2
			Neque quisquam egens erat inter illos, s. 2
			Quotquot possessores agrorum aut domorum erant, vendentes, afferebant pretia eorum, etc., s. 2
			Christus judex vivorum et mortuorum
S.	89	5	c.
			Cap. V.
			Dixit autem Petrus ad Ananiam:

Pars	Qu.	Art.	Locus
Anania, cur tentavit Satanas cor tuum? etc.			
2-2	33	7	2
2-2	64	4	1
Per manus autem apostolorum fiebant et prodigia multa in plebe, s. 2			
Obedire oportet Deo magis quam hominibus, s. 4.			
Si est ex hominibus consilium hoc aut opus, destruetur; si vero ex Deo est, non poteritis dissolvere			
2-2	189	10	1
Cap. VI.			
Elegerunt Stephanum virum plenum fide, et Spiritu Sancto			
2-2	53	4	1
3	7	10	o
Faciebat prodigia et signa magna in populo, s. 2			
Non poterant resistere sapientiae et spiritui, qui loquebatur			
2-2	53	4	1
Viderunt faciem ejus, tanquam faciem angeli			
3	12	4	1
Et cum vidisset quemdam injuriam patientem, vindicavit illum, etc.			
2-2	60	6	2
Faciens prodigia et signa, etc., s. 2			
Vos semper Spiritui Sancto restitistis			
2-2	189	1	4
Cum autem esset plenus Spiritu Sancto, s. 6			
Et Jesum stantem a dextris Dei			
3	58	1	3
Cap. VIII.			
In nomine Jesu Christi baptizabantur viri ac mulieres			
3	66	6	o.
Cum vidisset Simon, quia per impositionem manus apostolorum daretur Spiritus Sanctus, obtulit pecuniam, etc.			
2-2	10	1	1
Cap. IX.			
Et subito circumfulsit illum lux de coelo			
1-2	112	2	2
Ego sum Jesus Nazarenus quem tu persequeris			
3	57	6	3
Durum est tibi contra stimulum calcitrare			
1-2	112	2	2
1-2	113	10	c.
Cap. X.			
Cornelius centurio, vir religiosus et timens Deum cum omni domo sua, faciens eleemosynas multas			
2-2	10	4	3
3	69	4	2
Cecidit super Petrum mentis excessus, et vidit			
2-2	175	3	1
Quod Deus purificavit, tu ne commune dixeris			
1-2	101	5	4, 5, 6
1-2	101	6	1
1-2	103	2	c.
S.	74	1	1
Et dedit eum manifestum fieri, non omni populo, sed testibus praeordinatis a Deo, nobis, etc.			
3	36	2	c.
3	55	1	o.
Et jussit illos baptizari in nomine Jesu, s. 8			
Cap. XII.			
Angelus ejus est			
1	113	2	o.
2-2	10	2	3
Cap. XIII.			
Videte, contemptores, et admiramini			
2-2	186	9	3
Cap. XIV.			
Per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei			
3	45	1	c.
Cap. XV.			
Surrexerunt quidam de haeresi Pharisaeorum, qui crediderunt dicentes, quia oportet circumcidi eos, praecipere quoque servare legem Moysi			
3	74	4	c. fi.
Fide purificans corda eorum			
2-2	7	2	o.
Imponere jugum super cervices discipulorum, quod neque nos, neque patres nostri portare potuimus			
1-2	98	1	3
2-2	154	2	1
Sed per gratiam Domini nostri Jesu Christi credimus salvari			
1-2	110	2	1
Visum est Spiritui Sancto et nobis, nihil ultra imponere vobis oneris, quam haec necessaria			
2-2	174	6	c. fi., 3
1-2	103	4	3
Ut abstineatis ab immolatis simulacrorum, et sanguine, et suffocato, et fornicatione			
1-2	103	4	3
2-2	154	2	1
Facta est dissensio, ita ut discederent ab invicem (scilicet Barnabas et Paulus)			
2-2	37	1	3
Cap. XVI.			
Hunc (scilicet Timotheum) voluit Paulus secum proficisci, et assumens circumcidit eum, propter Judaeos			
1-2	103	4	1
Cap. XVII.			
In ipso enim vivimus, movemur, et sumus			
1	18	4	1
Ipsius enim et genus sumus. Genus ergo cum simus Dei			
1	1	2	o.
1	1	8	2
1-2	1	1	2
Cap. XIX.			
Baptizati sunt in nomine Domini Jesu, s. 8			
Cap. XX.			
Beatius est dare quam accipere			
2-2	117	4	3
Cap. XXI.			
Tunc Paulus de concilio Jacobi assumptis viris, postera die purificatus, cum illis intravit in templum, etc. donec offerretur, etc.			
1-2	103	4	1
Cap. XXII.			
Subito de coelo circumfulsit me lux copiosa, s. 9.			
Ego sum Christus Nazarenus quem tu persequeris, ibid.			
Cap. XXIII.			
Principem populi tui non maledices			
2-2	76	3	o.
Sciens autem Paulus, quia una pars esset Sadducaeorum et altera Pharisaeorum, exclamavit in concilio			
2-2	37	1	2
2-2	37	2	2
Et cum hoc dixisset, facta est dissensio inter Pharisaeos et Sadducaeos, et divisa est multitudo			
2-2	37	1	2
Quidam ex Judaeis devoverunt se non manducaturos, neque bibituros, donec occiderint Paulum			
2-2	88	2	o.
2-2	88	10	c.
Cap. XXV.			
Caesarem appello			
2-2	69	3	o.
Cap. XXVI.			
Die media in via vidi, o Rex, de coelo supra splendorem solis lumen, s. 9.			
Ego sum Jesus Nazarenus, quem tu persequeris, ibid.			
Durum est tibi contra stimulum calcitrare, ibid.			
Ad hoc enim apparuit tibi			
3	57	6	3
Si passibilis Christus			
3	46	5	o.
3	46	12	o.
Coactus sum appellare Caesarem, s. 25.			
PAULI AD ROMAN.			
Cap. I.			
Qui factus est ei ex semine David secundum carnem			
3	16	7	1
3	31	6	2
Qui praedestinatus est Filius Dei in virtute			
3	24	—	o.
Ad obediendum fidei			
2-2	104	3	2
3	7	3	2
Graecis ac barbaris, sapientibus et insipientibus, debitor sum			
1	21	1	3
Judaeo primum et Graeco			
3	31	2	2
Qui veritatem Dei in injustitia detinent			
2-2	40	3	o.
2-2	59	3	o.
2-2	59	4	o.
2-2	71	3	3
Quod notum est Dei, manifestum est illis			
1	1	6	c. fi.
1	12	12	sc.
Invisibilia enim ipsius a creatura mundi per ea quae facta sunt, intellecta conspiciuntur			
1	2	2	o.
2-2	27	3	2
2-2	34	2	c.
2-2	171	2	3
Ita ut sint inexcusabiles, infr. 2.			
Cum cognovissent Deum, non ut Deum glorificaverunt aut gratias egerunt			
1-2	6	8	o.
1-2	19	6	c.
1-2	76	3	c.
1-2	76	4	c.
3	47	5	3
Dicentes enim se esse sapientes, stulti facti sunt			
1-2	46	1	1
1-2	46	2	c.
Et mutaverunt gloriam incorruptibilis Dei, in similitudinem imaginis corruptibilis hominis, et volucrum, et quadrupedum et serpentum			
2-2	94	1	c.
2-2	122	2	2
Propter quod tradidit illos Deus in desideria cor-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			dis eorum in immunditiam
1-2	87	2	c.
			Quia commutaverunt veritatem Dei in mendacium, s. 1.
			Tradidit illos Deus in reprobum sensum, ut faciant ea quae non conveniunt, repletos omni iniquitate, etc.
1-2	79	1	1
			Parentibus non obedientes
2-2	105	1	c.
			Qui cum justitiam Dei cognovissent, non intellexerunt, s.
			Quoniam qui talia agunt, digni sunt morte
1-2	85	5	o.
			Cap. II.
			Propter quod inexcusabilis es, o homo, omnis qui judicas
2-2	33	5	o.
2-2	60	2	2
			An divitias bonitatis ejus, patientiae et longanimitatis contemnis?
2-2	186	9	3
			Quicumque enim sine lege peccaverunt, sine lege peribunt
1-2	90	3	1
			Et qui in lege peccaverunt, per legem judicabuntur
1-2	103	3	o.
1-2	103	4	o.
1-2	104	3	c.
2-2	86	4	1
			Non enim auditores legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur
1-2	100	12	1
			Cum enim gentes quae legem non habent, naturaliter ea quae legis sunt, faciunt
1-2	109	4	1
			Legem non habentes, ipsi sibi sunt lex
1-2	90	3	1
			Qui ostendunt opus legis scriptum in cordibus suis, ibid.
			Testimonium reddente illis conscentia ipsorum
1	79	13	c.
			Et inter se invicem cogitationum accusantium, aut defendentium, ibid.
			Circumcisio quidem prodest, si legem observes
1-2	103	3	o.
1-2	103	4	o.
1-2	104	3	c.
2-2	86	4	1
2-2	87	1	c.
2-2	93	1	o.
2-2	94	3	5
			Si autem praevaricator legis sis, circumcisio tua praeputium facta est, s.
			Cap. III.
			Ex operibus legis non justificabitur omnis caro coram illo
1-2	98	1	o.
1-2	98	4	c.fi.,2
1-2	100	12	o.
1-2	103	2	o.
			Arbitramur justificari hominem per fidem, sine operibus legis
1-2	100	12	o.
			Faciamus mala, ut veniant bona
1-2	79	4	4
			Si Abraham ex operibus legis justificatus est, habet gloriam, sed non apud Deum
1-2	100	12	c.
			David dicit, beatitudinem hominis, cui Deus accepto fert justitiam sine operibus
1-2	5	7	3
			Cap. IV.
			Et signum accepit circumcisionis signaculum justitiae fidei, quae est in praeputio
1-2	102	5	1
			Et vocat ea quae non sunt tanquam ea quae sunt
1-2	91	1	1
			Qui contra spem in spe credidit
1-2	41	3	3
1-2	102	5	1
			Ei autem qui operatur, merces non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum
1-2	112	2	1
			Lex iram operatur
1-2	47	1	o.
			Jesus traditus est propter delicta nostra
3	49	—	o.
			Cap. V.
			Justificati ergo ex fide
1-2	112	3	1
1-2	113	6	o.
3	86	6	c.
			Et gloriamur in spe gloriae filiorum Dei
1	33	3	c.
			Spes autem non confundit
2-2	18	4	o.
			Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris, per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis
2-2	24	2	o.
2-2	24	3	c.
2-2	24	10	c.
2-2	172	2	1
			Cum inimici essemus, reconciliati sumus per mortem Filii ejus
3	48	4	c.
3	49	2	c.
3	49	4	o.
			Peccatum non imputabatur cum lex non esset
1-2	98	5	o.
1-2	98	6	o.
3	70	1	2
			Nam judicium quidem ex uno in condemnationem, gratia autem ex multis delictis in justificationem
1-2	113	1	o.
1-2	113	6	o.
			Si enim unius delicto mors regnavit per unum, multo magis abundantiam gratiae et donationis et justitiae accipientes in vita, regnabunt per unum Jesum Christum
3	52	7	2
			Sicut enim per inobedientiam unius hominis, peccatores constituti sunt multi, ita et per unius obedientiam justi constituentur multi
2-2	105	2	3
			Lex autem subintravit, ut abundaret delictum
1-2	98	1	2
			Ubi autem abundavit delictum, superabundavit et gratia
3	89	2	3
			Ut sicut regnavit peccatum in mortem, ita et gratia regnet per justitiam in vitam aeternam, per Jesum Christum Dominum nostrum, infra 6.
			Tribulatio patientiam operatur
S.	15	2	c.
			Resurrexit propter justificationem nostram
S.	56	2	c.
			Cap. VI.
			Quicumque baptizati sumus in Christo Jesu, in mortem ipsius baptizati sumus
2-2	147	5	c.
3	49	3	2
3	51	1	c.
3	61	1	2
3	66	2	c.
3	66	9	c., 5
3	68	5	c.
3	68	7	c.
3	80	10	1
3	86	4	3
			Ut quomodo Christus surrexit a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate ambulemus
1-2	112	2	3
			Si enim complantati facti sumus similitudine mortis ejus, simul et resurrectionis erimus
3	54	2	c.
3	56	1	o.
3	56	2	o.
			Hoc scientes quia vetus homo noster simul crucifixus est, ut destruatur corpus peccati, ut ultra non serviamus peccato
3	79	1	3
			Qui enim mortuus est, justificatus est a peccato
1-2	113	1	o.
1-2	113	6	o.
			Si enim mortui sumus cum Christo, credimus quia etiam simul vivemus cum illo
3	54	2	c.
			Ita et vos existimate quidem vos mortuos esse peccato, viventes autem Deo in Christo Jesu
3	54	2	c.
			Non ergo regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentiis ejus
2-2	74	3	1
			Sed neque exibeatis membra vestra arma iniquitatis peccato, sed exhibere vos Deo, tanquam ex mortuis viventes et membra vestra arma justitiae Deo
3	79	1	3
			Non enim sub lege estis, sed sub gratia
1-2	108	1	o.
1-2	108	2	o.
			Sicut enim exhibuistis membra vestra, servire iniquitati
3	48	4	c., 3
			Cum enim servi essetis peccati, liberi fuistis justitiae
2-2	183	4	c.
			Quem ergo fructum habuistis tunc in illis, in quibus nunc erubescitis
1-2	70	4	1
2-2	8	8	o.
			Nam finis illorum mors est
1-2	85	5	o.
1-2	87	7	c., 1
			Nunc autem liberati a peccato, servi autem facti Deo, habetis fructum vestrum in sanctificationem; finem vero vitam aeternam
1	23	1	c.
1-2	3	1	3
			Stipendia peccati mors, s. 6.
			Gratia autem Dei, vita aeterna
1	24	3	c.
1-2	113	2	2
1-2	113	9	c.
1-2	114	3	2
			Cap. VII.
			Lex in homine dominatur, quanto tempore vivit
3	15	4	3

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Soluta est a lege vivi
S.	55	2	1
			Cum essemus in carne, passiones peccatorum quae per legem erant, operabantur in membris nostris
1-2	77	8	o.
3	15	4	3
			Serviamus in novitate spiritus et non in vetustate literae
1-2	98	1	2
1-2	99	2	3
1-2	106	2	c.
			Peccatum non cognovi nisi per legem
1-2	90	1	c.
1-2	100	4	3
			Nam concupiscentiam nesciebam, nisi lex diceret: Non concupisces
1-2	100	4	3
			Sine lege enim peccatum mortuum erat, ego autem vivebam sine lege aliquando
1-2	98	1	2
			Itaque lex quidem sancta et mandatum justum et bonum
1-2	98	1	o.
S.	67	3	2
			Quod enim operor, non intelligo
1-2	56	4	c.
1-2	74	3	c.
			Non enim quod volo bonum, hoc ago
1	83	1	1
1-2	10	3	1
1-2	17	7	1
1-2	74	3	c.
1-2	77	7	1
			Sed quod odio malum, illud facio
1-2	77	7	1
			Consentio legi, quoniam bona est
1-2	98	1	c.
			Condelector enim legi Dei, secundum interiorem hominem
1	78	4	1
1-2	98	1	c.
2-2	25	7	c.
			Video autem alteram legem in membris meis, repugnantem legi mentis meae, et captivantem me in lege peccati, quae est in membris meis
1-2	83	1	1
1-2	90	1	1
1-2	91	6	o.
			Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?
2-2	25	5	1

Cap. VIII.

			Nihil ergo nunc damnationis est iis, qui sunt in Christo Jesu, qui non secundum carnem ambulant
1-2	89	5	1
			Lex enim spiritus vitae in Christo Jesu liberavit me a lege peccati et mortis, s. 7.
			Sapientia carnis inimica est Deo
1-2	93	6	2
2-2	55	2	1, 2
			Legi enim Dei subjecta non est, nec enim potest
2-2	55	2	1, 2
			Sed in spiritu, si tamen spiritus Dei habitat in vobis, infr.
			Habitat in vobis
1	43	2	o.
1	43	3	o.
1	43	4	2
1	43	5	c.
1-2	114	3	3
			Propter inhabitantem spiritum ejus in vobis, s.
			Debitores sumus non carni, ut secundum carnem vivamus
1-2	111	1	2
			Si enim secundum carnem vixeritis, moriemini
1-2	72	2	1, 2
			Si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis
3	89	3	o.
			Quicumque enim spiritu Dei aguntur, hi sunt filii Dei
1-2	114	3	c. fi.
2-2	51	1	3
2-2	88	8	2
			Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore
2-2	19	6	o.
2-2	19	8	2
2-2	19	10	c.
			Si autem filii et haeredes
1	95	1	2
1-2	111	3	c. fi.
			Si tamen compatimur, ut conglorificemur
1-2	85	5	2
3	49	1	4
3	49	3	2, 3
3	49	5	c.
3	52	1	2
3	52	7	c.
3	52	8	c.
3	79	2	1
3	79	7	2
			Existimo enim quod non sunt condignae passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis
1-2	114	3	o.
1-2	114	5	c.
3	48	1	c.
			Expectatio creaturae, revelationem filiorum Dei expectat
1	98	3	c
			Spe enim salvi facti sumus
2-2	17	6	o.
			Spes autem quae videtur, non est spes
1-2	40	1	o.
1-2	40	2	c.
1-2	40	5	o.
1-2	40	6	c.
1-2	40	7	c.
1-2	40	8	c.
1-2	41	2	c.
1-2	42	3	c., 3
1-2	67	4	o.
1-2	67	5	o.
2-2	18	2	o.
2-2	18	3	c.
2-2	19	11	3
			Si autem quod non videmus speramus, per patientiam expectamus
1-2	40	2	1
			Ipse spiritus postulat in nobis, gemitibus inenarrabilibus
2-2	83	10	1
3	26	1	3
			Scit quid desideret spiritus, quia secundum Deum pro peccatis postulat
3	21	4	c.
			Scimus autem quoniam diligentibus Deum, omnia cooperantur in bonum
3	89	2	1
S.	4	1	4
			Nam quos praescivit et praedestinavit
1	23	1	2
			Conformes fieri imaginis Filii sui
1	33	3	1
1	93	4	2
2-2	45	6	c., 1
3	3	5	2
3	3	8	c.
3	39	8	3
3	45	4	c.
			Ut sit ipse primogenitus in multis fratribus
1	33	3	c., 2
1	41	3	c.
			Quos autem praedestinavit, hos et vocavit
1	23	2	c.
1	23	5	1
			Et quos vocavit, hos et justificavit
1-2	113	1	3
			Qui etiam interpellat pro nobis
3	21	3	o.
3	22	4	1
			Quis nos separabit a charitate Christi? etc.
3	62	6	3
3	70	4	c.
			Creatura liberabitur a servitute corruptionis
S.	74	7	o.

Cap. IX.

			Optabam ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis, etc.
2-2	27	8	1
2-2	182	2	c. fi.
			Quorum patres, ex quibus est Christus, secundum carnem
1-2	98	4	c., 1
1-2	98	5	c.
3	4	6	3
			Non est volentis neque currentis, sed miserentis est Dei
1	83	1	2
1-2	98	1	3
			Quia si Deus volens ostendere iram et notam, etc., quae praeparavit in gloriam
1	23	5	3

Cap. X.

			Corde enim creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem
2-2	3	2	o.
			Dives in omnes qui invocant illum
2-2	117	1	1
			Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi
1	111	1	1
2-2	6	1	o.

Cap. XI.

			Ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia
1	39	8	c.
			Conclusit Deus omnia sub peccato
S.	99	2	2

Cap. XII.

			Exhibeatis corpora vestra Deo, hostiam viventem, sanctam, Deo placentem
2-2	85	3	2
			Rationabile obsequium vestrum
S.	3	2	c.
			Ut probetis, quae sit voluntas Dei bona, beneplacens et perfecta
2-2	97	2	2
			Non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem
2-2	149	1	1
			Et unicuique sicut Deus divisit mensuram fidei
1-2	114	5	1
2-2	6	1	c.
			Sicut enim in uno corpore multa membra habemus
1	76	5	3
2-2	183	2	c.
			Habentes donationes
1	21	3	c.
1-2	112	5	4
			Sive prophetiam secundum rationem fidei
2-2	172	1	o.
2-2	172	3	c.
			Qui praeest in sollicitudine
2-2	47	9	3
2-2	53	6	c.
			Dilectio sine simulatione
2-2	111	1	o.
			Honore invicem praevenientes
2-2	103	2	3
			Nolite maledicere, iv
2-2	76	1	2
			Spe gaudentes
2-2	28	1	3
			Si fieri potest quod ex vobis est, cum

Pars	Qu.	Art.	Locus
			omnibus hominibus pacem habentes
2-2	29	1	c.
2-2	29	2	3
			Non vosmetipsos defendentes, charissimi
2-2	40	1	2
2-2	64	7	5
			Cap. XIII.
			Potestatibus sublimioribus subdita sit
2-2	69	1	c.
2-2	88	10	2
2-2	104	1	c.
2-2	104	5	c., 1
2-2	104	6	o.
			Quae a Deo sunt, ordinata sunt
1-2	102	1	c.
2-2	102	2	c. pr.
S.	34	1	c.
			Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit
2-2	158	1	3
			Cui tributum, tributum
2-2	102	2	3
			Qui diligit proximum legem implevit
1-2	99	1	2
1-2	105	2	1
2-2	44	2	4
			Et si quod est aliud mandatum, in hoc verbo instauratur
1-2	99	1	2
			Induimini Dominum Jesum Christum
3	69	9	1
			Cap. XIV.
			Qui infirmus est, plus manducet
1-2	77	3	o.
			Sive vivimus, sive morimur, Domini sumus
1	1	8	2
			Nihil commune per ipsum
1-2	102	6	1
2-2	149	3	o.
3	40	4	2
			Si propter verbum frater tuus contristatur, jam non secundum charitatem ambulas
2-2	43	3	sc.
			Noli cibo tuo illum perdere, pro quo Christus mortuus est
2-2	45	3	2
			Non est enim regnum Dei esca et potus
3	40	2	1
			Bonum est non manducare carnem et non bibere vinum
1-2	103	4	3
2-2	43	1	5
2-2	149	3	2
			Omne quod non ex fide, peccatum est
1-2	19	5	c.
1-2	103	4	3
2-2	10	4	1
			Cap. XV.
			Unusquisque vestrum proximo suo placeat in bonum ad aedificationem
2-2	115	1	1
			Dico enim Christum Jesum ministrum fuisse circumcisionis propter veritatem Dei ad confirmandas promissiones Patrum
3	42	1	c.
			Gentes autem super misericordia honorate Deum
1	21	4	2
			Si spiritualium eorum participes facti sunt Gentiles, debet et in carnalibus ministrare eis
2-2	187	4	2
			Cap. XVI.
			Si vobis primum ex parte fruitus fuero
1-2	111	3	1
			Secundum revelationem mysterii, temporibus aeternis taciti
1	101	1	4
			Ut adjuvetis me in orationibus vestris
S.	72	2	c.
			I. AD CORINTH.
			Cap. I.
			In omnibus divites facti estis in illo (scilicet Christo), in omni verbo et in omni scientia
2-2	50	3	1
2-2	188	5	2
			Ut non sint in vobis schismata
2-2	39	1	o.
2-2	39	4	o.
2-2	188	5	2
			Numquid Paulus crucifixus est pro vobis?
3	48	5	3
			Aut in nomine Pauli baptizati estis?
3	64	3	c.
			Non enim misit me Deus baptizare, sed evangelizare
3	67	2	1
			Nonne stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi?
2-2	46	3	2
			Et Dei sapientiam
1	39	7	2
			Quod stultum est Dei, sapientius est hominibus, s.
			Et quod infirmum est Dei, fortius est hominibus
1	48	6	1
			Quae stulta sunt mundi, elegit Deus ut confundat sapientes, s.
			Ut ea quae sunt destrueret, s.
			Ut non glorietur omnis caro in conspectu ejus
2-2	45	4	1
			Christus factus est nobis sapientia, et justitia, et sanctificatio, et redemptio
3	48	6	3
			Qui gloriatur, in Domino glorietur, s.
			Cap. II.
			Sapient am loquimur inter perfectos
2-2	45	5	1
			Sed loquimur Dei sapientiam in mysterio, quae abscondita est
1	57	5	3
			Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriae crucifixissent
3	46	12	1
3	47	5	o.
3	47	6	c.
			Nos autem non spiritum hujus mundi accepimus, sed spiritum qui ex Deo est
1-2	112	5	4
			Ut sciamus quae a Deo donata sunt nobis
1-2	112	5	4
			Spiritualis autem judicat omnia, et ipse a nemine judicatur
1	1	6	3
2-2	60	1	2
			Cap. III.
			Tanquam parvulis in Christo, lac vobis potum dedi, non escam
2-2	189	1	4
			Cum enim sit inter vos zelus et contentio, nonne carnales estis?
1-2	28	4	1
			Cum enim quis dicat: Ego quidem sum Pauli, alius autem, Cephae; ego autem Apollo, nonne homines estis?
2-2	188	5	2
			Ut sapiens architectus fundamentum posui
1	1	6	c.
			Fundamentum aliud nemo potest ponere, praeter id quod positum est, quod est Christus Jesus
2-2	4	7	o.
2-2	161	5	2
			Si quis superaedificat supra fundamentum hoc aurum, argentum, lapides pretiosos
1-2	89	2	o.
			Ipse autem salvus erit, sic quasi per ignem
S.	99	4	3
			Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc saeculo, stultus fiat, ut sit sapiens
2-2	46	1	2
			Cap. IV.
			Dominus illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium
1	24	1	2
S.	87	2	c.
			Sed neque meipsum judico
1-2	112	5	c.
			In Christo Jesu per evangelium ego vos genui
S.	56	2	c.
			Non enim in sermone est regnum Dei, sed in virtute
2-2	177	1	2
			Nihil mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum
S.	10	4	2
			Cap. V.
			Quid enim mihi de his, qui foris sunt, judicare?
S.	22	5	1
			Cum ejusmodi nec cibum sumere
S.	23	1	c.
			Cap. VI.
			Jam quidem omnino delictum est in vobis, quod judicia habetis inter vos
2-2	43	8	1
			Quare non magis injuriam accipitis?
2-2	108	1	2, 4
			Quare non magis fraudem patimini?
2-2	55	5	1
			Iniqui regnum Dei non possidebunt
3	68	4	c.
			Esca ventri, et venter escis
1	65	1	c.
1-2	1	5	sc
			Corpus autem, non fornicationi
1-2	103	4	3
2-2	35	1	4
2-2	154	2	2
			Nescitis quoniam corpora vestra membra sunt Christi?
3	8	3	o.
			Qui autem adhaeret Domino, unus spiritus est
2-2	45	2	c.
			Qui adhaeret meretrici unum corpus efficitur
S.	55	3	c.
			Fugite fornicationem
2-2	35	1	4
			Omne enim peccatum quodcumque fecerit homo, extra corpus est
1-2	74	4	o.
			Neque fornicarii, neque adulteri
S.	99	5	4
			Qui autem fornicatur, in corpus suum peccat
1-2	72	2	4
			Melius est nubere quam uri
S.	42	4	4
			Cap. VII.
			Bonum est homini mulierem non tangere
1-2	14	1	3

Pars	Qu.	Art.	Locus
Ne fraudetis vos invicem nisi ex communi consensu			
S.	64	4	c.
Praeterit figura hujus mundi			
S.	74	1	c.
Similiter et uxor viro			
2-2	32	8	2
Uxori vir debitum reddat			
S.	41	4	c.
Unusquisque proprium donum habet ex Deo			
1-2	66	2	r.
Virgo si nubat non peccat			
S.	41	3	c.
Dico autem non nuptis et viduis, bonum est illis si sic permanserint			
2-2	140	1	3
Consilium autem do			
1-2	14	1	3
2-2	152	2	o.
Si quis frater uxorem habet infidelem			
S.	59	2	c.
Qui sine uxore est, sollicitus est quae Domini sunt			
2-2	152	2	o.
2-2	152	4	c.
2-2	152	5	c.
Qui matrimonio jungit virginem suam, bene facit; qui non jungit, melius facit			
2-2	152	3	5
2-2	152	4	o.
2-2	152	5	o.
S.	41	2	c.
Qui nubunt tanquam non nubentes			
S.	41	3	1
Beatior autem erit, si sic permanserit			
1-2	70	3	2
Cap. VIII.			
Scientia inflat			
2-2	167	1	c.
2-2	188	6	2
Scimus quia nihil est idolum in mundo			
2-2	94	1	3
Nam etsi sint qui dicantur dii, sive in coelo, sive in terra, siquidem sunt dii multi, et domini multi			
1	11	3	1
Cap. IX.			
Nonne Christum Jesum Dominum nostrum vidi?			
3	57	6	3
Numquid de bobus cura est Deo?			
1	22	2	5
1	103	5	2
1-2	102	5	8
Omnia sustinemus, ne quod offendiculum demus Evangelio			
2-2	43	8	5
Bonum et mihi magis mori, quam ut gloriam meam quis evacuet			
1-2	2	3	c.
2-2	132	1	3
Nam si evangelizavero, non est mihi gloria; necessitas enim mihi incumbit			
2-2	81	6	3
Nam cum liber essem ex omnibus, omnium me servum feci			
1	83	3	o.
1	83	4	o.
Nescitis quod ii qui in stadio currunt, omnes quidem currunt, sed unus accipit bravium?			
1-2	4	3	1
Sic currite, ut comprehendatis			
1	12	7	1
1-2	4	3	1
Cap. X.			
Patres nostri omnes sub nube fuerunt, et omnes mare transierunt, et omnes in Moyse baptizati sunt in nube, et in mari			
3	70	1	2
Petra autem erat Christus			
1	102	1	4
Haec autem omnia in figuram contingebant illis			
1-2	107	2	o.
Qui se existimat stare, videat ne cadat			
1	95	3	o.
Tentatio vos non apprehendat nisi humana			
3	41	2	2
Dico quod immolatum est aliquid idolis, aut quod idolum sit aliquid? s. 8			
Si quis vocat vos infidelium ad coenam, et vultis ire			
2-2	10	9	c.
Nemo quod suum est quaerat, sed quod alterius			
2-2	58	11	c.
Domini est terra et plenitudo ejus			
1	13	7	1, 6
Omnia in gloriam Dei facite			
1-2	88	1	2
1-2	100	10	2
Sine offensa estote Judaeis et Gentibus, et Ecclesiae Dei			
3	42	2	1
Nos scimus in quos fines saeculorum devenerunt			
S.	88	3	3
Cap. XI.			
Omnis viri caput Christus est			
3	8	—	o.
3	48	1	c.
3	49	1	c.
Caput autem mulieris vir			
1	93	4	1
S.	62	4	4
Caput autem Christi Deus			
3	8	1	3
3	8	8	1
Vir imago et gloria Dei est, mulier autem gloria viri est			
1	35	2	3
1	93	4	1
1	93	6	2
Nam oportet haereses esse, ut qui probati sunt manifesti fiant in nobis			
2-2	11	3	2
Ego enim accepi a Domino			
S.	29	7	1
Quotiescumque manducabitis panem hunc, et calicem bibetis, mortem Domini annunciabitis donec veniat			
3	66	4	5
3	73	4	o.
3	73	5	o.
3	74	1	c.
3	76	2	2
3	79	1	c.
3	79	7	2
3	80	10	2
3	83	1	c.
3	83	2	c., 1, 2
3	83	3	c.
3	84	7	3
Probet autem seipsum homo, et sic de pane illo edat, et de calice bibat			
3	80	4	5
Qui enim manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit			
3	80	5	2
Non dijudicans corpus Domini			
3	80	5	2
Caetera cum venero disponam			
3	25	3	4
3	64	2	1
3	72	4	1
3	78	3	9
3	83	4	2
Cap. XII.			
Nemo in spiritu Dei loquens, dicit anathema Jesu			
1-2	109	1	c., 1
2-2	171	1	1
2-2	176	2	2
Et nemo potest dicere, Dominus Jesus, nisi in Spiritu Sancto			
2-2	15	3	c., 1
Divisiones vero gratiarum sunt, idem autem spiritus			
2-2	175	princ.	
S.	35	1	2
Et divisiones ministrationum sunt, ibid.			
Et divisiones operationum sunt, ibid.			
Qui operatur omnia in omnibus			
1	105	5	o.
Unicuique autem datur manifestatio spiritus ad utilitatem			
1	104	4	c.
1-2	111	1	c.
1-2	111	4	c.
2-2	172	2	o.
2-2	176	1	1
2-2	177	1	c., 3, 4
3	7	7	c., 1
Aliis quidem per spiritum datur sermo sapientiae			
1-2	66	2	1
1-2	68	5	1
1-2	111	4	o.
2-2	176	—	o.
2-2	177	—	o.
2-2	178	—	o.
Alii autem sermo scientiae secundum eumdem spiritum			
1	105	7	3
1-2	51	4	c.
1-2	68	5	1
1-2	111	4	c., 4
1-2	113	10	3
2-2	171	3	2
Alteri fides in eodem spiritu			
1-2	111	4	c., 2
2-2	4	5	4
Alii gratia sanitatum in uno spiritu			
1-2	111	4	c., 3
Alii operatio virtutum			
1-2	111	4	c., 3
2-2	178	1	1
Alii prophetia			
1-2	68	3	3
2-2	171	2	o.
2-2	174	3	2
2-2	176	2	3
Alii discretio spirituum			
1-2	111	4	c.
2-2	171	princ.	
Alii genera linguarum			
1-2	111	4	c., 3
2-2	176	1	o.
2-2	179	1	o.
Alii interpretatio sermonum			
1-2	111	4	c., 3
Haec autem omnia operatur, etc.			
1	38	2	o.
1	43	5	1
Dividens singulis prout vult			
1	19	10	c.
1-2	66	2	1
1-2	68	5	1
1-2	112	4	o.
2-2	172	3	o.
Sicut unum corpus est et membra habet multa, etc., ita et Christus			
1	76	5	3
2-2	183	2	o.
2-2	183	3	o.
3	8	1	3, c
3	48	1	c.
3	49	1	c.
Et adhuc excellentiorem viam vobis demonstro			
2-2	24	4	c.
Cap. XIII.			
Et angelorum			
1	107	1	2
Factus sum velut aes sonans, aut cymbalum tinniens			
2-2	111	2	o.
Charitatem autem			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			non habuero
1	43	5	2
1-2	65	2	o.
2-2	23	7	o.
2-2	108	2	2
			Nihil mihi prodest
3	89	6	3
			Si habuero prophetiam, etc.
1	43	5	3
2-2	6	2	3
2-2	172	4	c.
			Et si habuero omnem fidem
2-2	3	—	o.
2-2	4	7	4
2-2	19	5	1
			Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, etc.
2-2	32	1	1
2-2	117	2	o.
S.	14	2	c.
			Et si tradidero corpus meum, ita ut ardeam, etc.
2-2	124	2	2
			Charitas patiens est, etc.
2-2	73	4	2
			Non quaerit quae sua sunt
2-2	26	4	3
			Sive prophetiae evacuabuntur
2-2	171	4	2
2-2	173	1	c.
2-2	174	5	o.
3	7	8	c.
			Sive linguae cessabunt
2-2	176	1	o.
			Sive scientia destruetur
1	89	5	1
1-2	63	2	1
			Cum venerit quod perfectum est, evacuabitur quod ex parte est
1	58	7	3
1	62	7	1
1-2	67	3	o.
2-2	171	4	2
2-2	184	2	1
			Videmus nunc per speculum in aenigmate
1	56	4	c.
2-2	1	2	2
2-2	1	3	2
2-2	1	4	2
2-2	184	2	1
			Tunc autem facie ad faciem
1	12	11	1
2-2	23	1	1
S.	92	1	6
			Nunc autem manent fides, spes, charitas; tria haec
1-2	62	3	o.
2-2			prologus
2-2	17	6	o.
			Major autem horum est charitas
1-2	66	—	o.
2-2	23	6	o.
2-2	30	4	o.
2-2	34	5	1
2-2	117	6	3
2-2	157	4	c., 2
			Charitas nunquam excidit
S.	4	3	1
S.	71	2	c.
			Cap. XIV.
			Qui loquitur lingua, non hominibus loquitur, sed Deo
2-2	176	2	2
			Qui prophetat, hominibus loquitur, ad aedificationem, et exhortationem, et consolationem
2-2	171	1	2
2-2	176	2	2
			Qui loquitur lingua, seipsum aedificat
2-2	176	1	o.
			Major est qui prophetat quam qui loquitur linguis
2-2	176	2	o.
			Sensibus autem perfecti estote
2-2	184	1	1
			Apocalypsim habet
2-2	176	2	1
			Si autem omnes prophetant
2-2	171	3	sc.
			Occulta enim cordis ejus manifesta fiunt
2-2	171	3	c.
			Spiritus prophetarum, prophetis subjectus est
2-2	171	3	c.
2-2	173	3	4
			Mulieres in ecclesia taceant
2-2	177	2	o.
			Turpe est enim mulieri in ecclesia loqui
3	67	4	1
			Si quis ignorat, ignorabitur
1-2	6	8	c., 1
			Omnia autem honeste et secundum ordinem fiant in vobis
1-2	87	1	c.
2-2	145	1	2
2-2	145	2	o.
			Si orem lingua, mens mea sine fructu est
2-2	83	13	c.
			Cap. XV.
			Resurrexit tertia die
3	53	2	o.
			Si autem resurrectio mortuorum non est, neque Christus resurrexit
3	53	1	o.
3	53	2	c.
3	53	3	o.
3	56	1	c.
			Si omnino mortui non resurgunt, ut quid etiam baptizantur?
S.	71	9	4
			Christus resurrexit a mortuis primitiae dormientium
1	95	1	1
3	27	3	c.
3	53	3	o.
3	56	1	c., 3
			Si Christus resurrexit et nos resurgemus
S.	75	2	3
			Inanis est praedicatio nostra
S.	25	2	c.
			Deinde finis cum tradiderit regnum Deo et Patri
1	108	7	1
			Cum evacuaverit omnem principatum et potestatem et virtutem
1	108	7	o.
S.	89	4	1
			Cum autem subjecta fuerint ei omnia, tunc et ipse Filius subjectus erit illi qui subjecit sibi omnia
1	42	4	1
3	20	1	3
			Ut sit Deus omnia in omnibus
1	8	1	o.
1	8	3	c.
1	112	1	3
			Quod seminas non vivificatur nisi prius moriatur
3	42	2	c. fi.
3	46	2	c.
			Seminatur in corruptione, surget in incorruptione
S.	82	1	sc., c.
			Non corpus quod futurum est seminas
S.	79	1	1
			Seminatur in infirmate, surget in virtute
S.	82	1	sc., c.
			Seminatur corpus animale, surget corpus spirituale
3	54	1	1
			Mortui resurgent incorrupti
S.	86	1	c.
			Novissimus Adam in spiritum vivificantem
1	95	1	1
3	31	1	1
3	34	1	1
			Sed non prius quod spirituale est, sed quod animale, deinde quod spirituale
1	95	1	1
3	34	1	1
			Primus homo de terra, terrenus, secundus homo de coelo, coelestis
3	5	2	1
3	31	1	1
3	54	3	1
			Qualis terrenus, tales et terreni; et qualis coelestis, tales et coelestes
3	19	3	o.
			Caro et sanguis regnum Dei possidere non possunt
3	5	2	2
3	54	3	1
			Canet enim tuba et mortui resurgent incorrupti, et nos immutabimur
3	82	1	o.
			Omnes quidem resurgemus
S.	75	2	c.
			Resurgemus in momento, in ictu oculi
S.	77	4	c.
			Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptionem, et mortale hoc induere immortalitatem, ibid.
			Virtus vero peccati, lex
1-2	55	3	1
			Itaque, fratres mei dilecti, stabiles estote et immobiles
2-2	183	1	c., 2, 3
			Cap. XVI.
			Veniam autem ad vos cum Macedoniam pertransiero
2-2	110	3	5
			Omnia vestra in charitate fiant
2-2	23	4	2
			II. AD CORIN.
			Cap. I.
			Pater misericordiarum et Deus totius consolationis
2-2	83	13	c.
			Sicut abundant passiones Christi in nobis, ita et per Christum abundat consolatio nostra, ibid.
			Sive autem tribulamur
1-2	87	6	c. fi.
			Sicut socii passionum fuistis, sic et consolationis
3	49,	6	o.
			Gloria nostra haec est, testimonium conscientiae nostrae
2-2	45	4	1
			Volui prius venire ad vos
2-2	110	3	5
			Sermo noster, qui fuit apud vos, non est in illo, *est* et *non*, sed est in illo, *est*
2-2	109	4	o.
2-2	129	3	5
			Qui unxit nos Deus, et qui signavit nos, et dedit pignus spiritus in cordibus nostris
1-2	114	3	3 fi.
			Cap. II.
			Ne forte abundantiore tristitia absorbeatur, qui ejusmodi est
1-2	37	2	3
			Si quis autem contristavit me
2-2	116	1	c.
			Christi bonus odor sumus Deo, in iis qui salvi fiunt, et in iis qui pereunt
3	71	2	c
3	71	3	c.
			Aliis quidem odor mortis in mortem, aliis autem odor vitae in vitam
2-2	78	4	o.
2-2	124	1	1

Pars	Qu.	Art.	Locus
Nam et ego quod donavi			
S.	25	1	c.
Cap. III.			
Qui et idoneos nos fecit ministros novi Testamenti			
3	17	4	c.
Littera enim occidit, spiritus autem vivificat			
1-2	98	1	2
1-2	99	2	3
1-2	106	2	c.
2-2	188	5	1
Quod si ministratio mortis, litteris deformata in lapidibus fuit in gloria, etc., quod manet in gloria est			
2-2	87	1	c. fi.
2-2	174	4	3
Cap. IV.			
Neque adulterantes verbum Dei			
S.	25	2	sc.
Deus hujus saeculi			
1	65	1	c.
1	114	3	2
Charitas Christi urget nos			
3	79	1	2
Habemus autem thesaurum istum in vasis fictilibus			
2-2	28	1	1
Quae enim videntur temporalia sunt, quae autem non videntur aeterna sunt			
1	65	1	1
Cap. V.			
Dum sumus in corpore, peregrinamur a Deo			
2-2	28	1	1
Sive enim mente excedimus, Deo, sive sobrie sumus, vobis			
2-2	81	6	2
2-2	81	7	c.
Pro nobis fecit peccatum			
3	15	1	4
3	15	3	2
3	46	4	3
Si terrena nostra habitatio dissolvatur			
S.	69	2	c.
Cap. VI.			
Quae autem conventio Christi ad Belial?, etc.			
1	64	1	5
2-2	172	6	1, 3
Quae societas luci ad tenebras?			
S.	59	1	c.
Exite de medio eorum, et separamini ab eis			
2-2	25	6	5
Et immundum ne tetigeritis, ibid.			
Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi			
S.	71	2	1
Cap. VII.			
Mundemus nos ab omni inquinamento carnis et spiritus			
1-2	72	2	c.
Quae est secundum Deum tristitia, poenitentiam in salutem stabilem operatur			
2-2	35	3	sc.
Saeculi autem tristitia mortem operatur			
1-2	37	4	o.
1-2	41	1	c.
Ecce enim hoc ipsum secundum Deum contristari vos, quantam in vobis operatur sollicitudinem, etc.			
1-2	37	2	1
Cap. VIII.			
Si enim voluntas prompta est secundum id quod habet, accepta est			
1-2	20	4	c.
3	68	2	2 fi.
Non autem aliis sit remissio, vobis autem tribulatio			
2-2	32	10	3
Qui multum, non abundavit, et qui modicum, non minoravit			
2-2	32	5	o.
2-2	32	6	o.
2-2	66	7	c.
2-2	71	1	c.
2-2	87	1	4
Cap. IX.			
Qui parce seminat, parce et metet			
2-2	63	1	3
Non ex tristitia aut necessitate			
1-2	39	2	2
Ad destructionem munitionum, consilia destruentes, et omnem altitudinem extollentem se adversus scientiam Dei			
1	1	6	2
Et in captivitatem redigentes omnem intellectum, in obsequium Christi			
1	1	8	2
1	111	1	1
1-2	56	2	c.
2-2	1	4	c.
2-2	4	1	c.
Cap. XI.			
Satanas transfigurat se in angelum lucis			
2-2	10	2	3
2-2	174	5	4
Non est ergo magnum, si ministri ejus transfigurentur, velut ministri justitiae			
3	8	7	o.
3	8	8	o.
Cap. XII.			
Scio hominem in Christo ante annos quatuordecim, sive in corpore, sive extra corpus, nescio, Deus scit			
2-2	175	5	o.
2-2	175	6	o.
Raptum hujusmodi usque ad tertium coelum			
1	68	4	c.
Et audivit arcana verba, quae non licet homini loqui			
1	12	9	2
2-2	75	4	3
Et ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis			
1-2	79	4	c.
1-2	87	2	1
Sufficit tibi gratia mea			
1-2	112	5	c.
Nam virtus in infirmitate perficitur			
1-2	55	3	3
Nec enim debent filii parentibus thesaurizare, sed parentes filiis			
2-2	101	2	2
Sed cum essem astutus, dolo vos coepi			
2-2	55	4	1
2-2	55	5	o.
2-2	69	2	c
Cap. XIII.			
An experimentum quaeritis ejus, qui in me loquitur Christus?			
2-2	172	1	4
2-2	172	6	1
Pacem habete			
2-2	29	1	c.
2-2	183	2	3
Parentes debent filiis thesaurizare			
S.	57	1	2
AD GALAT.			
Cap. I.			
Paternarum mearum traditionum aemulator existens			
1-2	87	8	1, 3
Cap. II.			
In faciem ei restiti, quia reprehensibilis erat			
1-2	103	4	2
2-2	33	4	2
2-2	43	6	2
Ego enim per legem legi mortuus sum			
2-2	88	11	1
Christo confixus sum cruci			
3	49	1	3
Vivo autem jam non ego, vivit vero in me Christus			
2-2	175	2	2
Qui dilexit me, et tradidit seipsum pro me			
3	1	4	3
Si enim per legem justificatio, ergo gratis Christus mortuus est			
1-2	109	7	sc.
Cap. III.			
O insensati Galatae			
2-2	72	2	o.
2-2	158	5	3
Quis vos fascinavit?			
1	117	3	2
Christus redemit nos de maledicto legis, factus pro nobis maledictum			
3	46	4	3
3	48	4	c.
Lex propter transgressionem posita, etc.			
1-2	92	4	4
S.	65	2	c.
Ordinata per angelos			
1-2	98	3	o.
1-2	98	6	sc.
In manu mediatoris			
3	26	—	o.
Lex paedagogus noster fuit in Christo			
1-2	98	2	c.
In Christo Jesu non est servus neque liber			
S.	52	2	c.
Cap. IV.			
Cum essemus parvuli, sub elementis mundi eramus servientes			
2-2	88	9	o.
At ubi venit plenitudo temporis			
1	73	1	1
Factum ex muliere			
3	41	4	c.
Quomodo convertimini ad infirma et egena elementa?			
1-2	103	2	c.
3	61	4	2
3	62	6	sc.
Cap. V.			
Testificor enim circumcidenti se, quoniam debitor est universae legis faciendae			
3	37	princ.	
3	40	4	c.
Sed fides, quae per dilectionem operatur			
2-2	4	2	3
2-2	23	6	2
Quis vos fascinavit? s. 3.			
Caro enim concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem			
1-2	70	4	o.
1-2	71	2	3
2-2	189	10	2
Haec enim sibi invicem adversantur			
1-2	70	4	c.
Manifesta sunt opera carnis, quae sunt, etc.			
1-2	70	4	o.
Fructus autem spiritus est charitas			
1-2	11	3	2
1-2	70	—	o.
2-2	4	5	4
Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentiis			
3	84	4	c.
3	84	5	3
Cap. VI.			
Non efficiamini inanis gloriae cupidi			
2-2	132	1	c.
Considerans tepsum, ne et tu tenteris			
1	95	3	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi			
2-2	108	1	2, 4
2-2	188	3	1
S.	13	2	c.
Nam si quis existimat se aliquid esse, cum nihil sit, ipse se seducit			
1	45	1	o.
1	45	2	1
Opus suum probet unusquisque, et sic in semetipso tantum gloriam habebit, et non in altero			
3	80	4	5
Qui seminat in carne sua, de carne sua et metet corruptionem			
1	22	2	2
1-2	42	2	c., 3
1-2	85	6	o.
2-2	65	1	1
Bonum autem facientes, non deficiamus			
2-2	106	3	o.
Quae enim seminaverit homo, haec et metet			
S.	71	1	1
Tempore enim suo metemus, non deficientes			
2-2	106	3	o.
Dum tempus habemus, operemur bonum ad omnes, maxime autem ad domesticos fidei			
2-2	31	2	o.
Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi			
2-2	132	1	1
Ego enim stigmata Domini Jesu in corpore meo porto			
2-2	124	1	1
3	49	1	3
3	49	2	c.
3	49	4	o.
3	66	2	c.
3	66	3	c.
3	66	9	c.
3	68	2	2
AD EPHES.			
Cap. I.			
Qui praedestinavit nos in adoptionem filiorum			
1	23	—	o.
3	24	—	o.
Instaurare omnia in Christo quae in coelis, et quae in terra sunt in ipso			
3	48	6	3
Operatur omnia secundum consilium voluntatis suae			
1	22	1	1
1-2	14	1	2
Illuminatos oculos cordis vestri			
1	12	3	1
Supra omnem principatum et potestatem, et virtutem, et dominationem			
1	108	2	2
1	108	6	o.
Et ipsum dedit caput supra omnem Ecclesiam			
3	8, 1		o.
Ut sciatis quae supereminens			
S.	96	6	c.
Cap. II.			
Facientes voluntatem carnis et cogitationem			
2-2	154	5	c.
2-2	162	3	1
Eramus natura filii irae			
3	2 12		c.
Convivificavit nos et conresuscitavit, et consedere fecit in coelestibus			
3	58	4	1
Ut ostenderet in saeculis supervenientibus abundantes divitias gloriae suae, in bonitate super nos in Christo Jesu			
1-2	114	10	1
Legem mandatorum decretis evacuans			
1-2	99	1	o.
Cap. III.			
Ut innotescat principibus et potestatibus in coelestibus per Ecclesiam multiformis gratia Dei			
1	117	2	1
Ex quo omnis paternitas in coelis, et in terra nominatur			
1	31	3	3
1	33	2	4
1	45	5	1
In charitate radicati et fundati			
2-2	23	8	2
Ut impleamini in omnem plenitudinem Dei			
3	7	10	2
Cap. IV.			
Solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis			
2-2	29	2	o.
2-2	29	3	1
2-2	183	2	3
Unum corpus			
3	8, 3		3
Et unus spiritus			
1	30	2	o.
1	31	1	o.
1	41	6	o.
Unus Deus			
1	11	3	o.
1	103	1	o.
1	103	3	o.
Una fides			
2-2	4	6	o.
2-2	5	4	c.
2-2	10	5	1, 3
2-2	23	5	sc.
3	73	1	c.
Unum baptisma			
3	49	3	2
3	66	9	o.
3	67	3	1
3	67	4	3
3	67	5	o.
3	67	6	o.
3	71	2	3
3	80	10	1
3	82	8	c.
3	83	3	3
3	84	10	1, 5
Qui super omnes et per omnia et in omnibus vobis			
1	8	1	o.
1	8	3	o.
1	43	3	c.
Unicuique nostrum data est gratia, secundum mensuram donationis Christi			
1-2	112	4	o.
Quod autem ascendit quid est nisi quia et descendit primum in inferiores partes terrae?			
3	49	6	c.
3	57	2	2
Qui descendit ipse est, et qui ascendit super omnes coelos			
3	57	4	o.
3	57	5	o.
3	58	3	c.
Ut adimpleret omnia			
3	7	10	o.
Et ipse dedit quosdam, etc., ad consummationem corporis Christi			
1-2	112	4	c. fi.
2-2	177		princ.
Ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem junctura[m], etc.			
2-2	183	2	1
Deponite vos secundum pristinam conversationem veterem hominem			
2-2	19	2	2
Sol non occidat super iracundiam vestram			
1-2	47	4	o.
Ut det gratiam audientibus			
3	8, 6		2
Et nolite contristare Spiritum Sanctum Dei			
3	63	3	1
Donec occurramus omnes in virum perfectum			
S.	81	1	c.
Cap. V.			
Estote imitatores Dei			
1-2	19	9	1
Christus dilexit nos, tradidit seipsum pro nobis			
3	47	2	o.
3	48	2	c.
3	49	1	c.
3	51	4	c.
3	53	1	c.
Fornicatio autem et omnis immunditia aut avaritia, nec nominetur in vobis			
1-2	72	2	4
1-2	73	5	1
Aut turpitudo			
2-2	144	2	c.
2-2	187	5	4
Aut stultiloquium			
2-2	148	6	c.
2-2	153	5	4
Omnis autem fornicator aut immundus, etc. non habet haereditatem, etc.			
2-2	25	5	7
2-2	35	3	c.
2-2	36	3	c.
2-2	153	3	o.
Aut avarus quod est idolorum servitus			
2-2	118	5	4
Omnia autem quae arguuntur, a lumine manifestantur			
1	117	1	o.
1	117	2	o.
2-2	171	2	c.
Omne quod manifestatur, lumen est			
1	64	2	3, 5
1-2	112	5	3
2-2	171	2	c.
Surge qui dormis, et exurge a mortuis, et illuminabit te Christus			
1-2	109	7	1
Nolite inebriari vino, in quo est luxuria			
1-2	76	4	2, 4
2-2	147	8	1
2-2	150	4	o.
Subjecti invicem, in timore Christi			
2-2	19	2	3
2-2	104	1	o.
2-2	104	5	c., 1
2-2	104	6	2
3	20	1	o.
Nemo carnem suam odio habuit			
S.	71	11	3
Viri, diligite uxores vestras			
2-2	26	11	2, 4
Ut exiberet sibi gloriosam Ecclesiam, non habentem maculam, aut rugam			
3	8	3	2
Hoc sacramentum magnum est, ego autem dico in Christo et Ecclesia			
3	36	3	4
3	67	2	3
S.	42	1	c.
Cap. VI.			
Et vos, patres, nolite provocare ad iracundiam filios vestros, etc.			
2-2	55	2	1
Servi, obedite dominis carnalibus, cum timore et tremore in simplicitate cordis vestri, sicut Christo, etc.			
2-2	104	5	1
Et vos, domini, eadem facite illis, remittentes minas			
2-2	65	2	1
Non est nobis colluctatio, adversus carnem et sanguinem			
1-9	55	3	3
2-2	123	1	1
In omnibus su-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			mentes scutum fidei
2-2	7	1	2
			AD PHILIPP.
			Cap. I.
			Charitas vestra magis, ac magis abundet
1-2	52	—	0.
1-2	66	1	0.
2-2	24	4	0.
			Quidam ex contentione annuntiant Christum non sincere; aestimantes se pressuram excitare vinculis meis
2-2	38	1	2
2-2	88	2	1
			Coactor autem a duobus, desiderium habens dissolvi et esse cum Christo, multo magis melius est
1-2	5	3	c.
2-2	24	8	c.
3	46	6	c., 4
			Cap. II.
			In humilitate superiores sibi invicem arbitrantes
2-2	161	3	0.
2-2	161	6	1
S.	34	1	2
			Qui cum in forma Dei esset
1	31	2	2
			Formam servi accipiens
2-2	161	1	4
3	1	1	c.
			In similitudine hominum factus
3	5	1	1
			Et habitu inventus ut homo
3	2	6	1
			Humiliabit semetipsum
2-2	161	1	4
3	49	6	c.
3	53	1	c.
3	54	2	c.
3	59	3	0.
3	59	6	c.
			Factus obediens usque ad mortem
3	47	2	0.
3	48	2	c.
3	48	1	c.
3	49	3	c.
3	49	4	3
3	51	4	c.
3	53	1	c
			Propter quod et Deus exaltavit illum
3	49	6	c.
3	53	1	c.
3	54	2	c.
3	59	3	0.
3	59	6	c.
			Deus est enim qui operatur in vobis et velle et perficere pro bona voluntate
1	83	1	3
1	105	4	0.
			Cap. III.
			Propter quem omnia detrimentum feci, et arbitror ut stercora, ut Christum lucrifaciam
2-2	184	7	1
			Non quod jam acceperim, aut perfectus sim
2-2	24	8	1
			Sequor autem si quo modo comprehendam
1	12	7	1
			Quae retro sunt obliviscens
1-2	13	5	2
			Quorum Deus venter est
1	65	1	c.
1-2	1	5	sc.
			Nostra autem conversatio in coelis est
2-2	23	1	7
			Qui reformabit corpus humilitatis nostrae, configuratum corpori claritatis suae
3	45	2	3
S.	85	2	c.
			Cap. IV.
			Modestia vestra nota sit omnibus hominibus
2-2	160	2	1
			Sed in omni oratione et obsecratione cum gratiarum actione, petitiones vestrae innotescant apud Deum
2-2	83	17	0.
			Pax Dei qui exsuperat omnem sensum, custodiat corda vestra, et intelligentias vestras
1-2	70	3	c.
2-2	29	—	0.
			Ubique et in omnibus institutus sum, et satiari, et esurire, et abundare et penuriam pati
1-2	24	1	3
			Omnia possum in eo qui me confortat
3	43	4	3
			Gaudete in Domino semper
S.	4	2	1
			AD COLOSS.
			Cap. I.
			Et transtulit in regnum filii dilectionis suae
1	41	2	2
			Qui est imago Dei invisibilis
1	35	2	0.
1	47	1	2
1	88	3	3
1	93	1	3
			Primogenitus omnis creaturae
1	33	3	2
			Quoniam in ipso sunt universa
3	7	10	0.
			Pacificans per sanguinem crucis ejus, sive quae in terris
3	35	8	1
			Cap. II.
			In ipso inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter
3	2	10	2
			Qui est caput omnis principatus et potestatis
3	8	4	0.
			In quo et resurrexistis per fidem
3	66	2	c.
3	66	3	c.
3	66	9	c.
			Donans vobis omnia delicta
3	84	3	3
			Et ipsum tulit de medio affigens illud cruci
3	48	6	3
3	49	3	0.
3	52	5	c.
			Expolians principatus et potestates, traduxit confidenter, palam triumphans illios in semetipso
3	52	5	0.
			Quae sunt umbra futurorum corpus autem Christi
1-2	107	2	c.
3	2	10	2
3	47	2	1
			Cap. III.
			Quod est vinculum perfectionis
2-2	81	7	c.
2-2	184	1	0.
2-2	184	2	c.
2-2	184	3	c.
2-2	186	7	1
2-2	189	1	1
3	46	3	c.
			Filii, obedite parentibus per omnia
2-2	104	5	1
			Servi, obedite per omnia dominis carnalibus, etc.
2-2	104	5	1
			Cap. IV.
			Sermo vester semper in gratia, sale sit conditus
3	71	2	c.
			I. AD THESSAL.
			Cap. IV.
			Et ne quis supergrediatur, neque circumveniat in negotio fratrem suum
2-2	55	4	2
2-2	55	5	c.
			Operamini manibus vestris, sicut praecepimus vobis
2-2	187	3	0.
			Nos qui vivimus, qui relinquimur
1-2	81	3	1
			Et sic semper cum Domino erimus
1-2	98	5	2
			Rapiemur obviam Christo in aëra
S.	84	1	1
			Nos qui vivimus, qui residui sumus
S.	74	7	3
			Dominus in voce archangeli descendet
S.	76	3	c.
			Cap. V.
			Sine intermissione orate
2-2	83	14	4
			Spiritum nolite extinguere
2-2	189	1	4
			Omnia probate
2-2	189	9	1
2-2	189	10	1 fi.
			Ab omni specie mala abstinete vos
2-2	43	1	0.
2-2	43	4	c.
			Repentinus eis superveniet interitus
S.	73	1	1
			Dies Domini sicut fur
S.	73	1	2
			II. AD THESSAL.
			Cap. I.
			Supercrescit fides vestra
2-2	5	4	0.
			In omnibus persecutionibus vestris, et tribulationibus quas sustinetis in exemplum justi judicii Dei
2-2	108	4	c. fi.
			Ut digni habeamini in regno Dei
1	24	1	c.
			Cap. II.
			Cujus adventus est secundum operationem Satanae
3	8	8	c., 1
			In omni virtute, et signis, et prodigiis mendacibus, et in omni seductione iniquitatis
1	114	4	1
2-2	178	1	2
			Cap. III.
			Non enim omnium est fides
1	1	2	1
			Non inquieti fuimus inter vos
2-2	35	4	3
			Neque gratis panem manducavimus ab aliquo
2-2	187	3	c., 5
			I. AD TIMOTH.
			Cap. I.
			Finis praecepti est charitas
1-2	99	1	2
2-2	24	2	3
2-2	43	4	3
2-2	44	1	c.
2-2	170	1	c.
			Lex justo non est posita
1-2	93	6	1
1-2	96	5	0.
			Plagiariis
1-2	105	2	10
2-2	66	6	2
			Misericordiam consecutus sum, quia ignorans feci incredulitate, infr.
			Si ideo misericordiam consecutus sum, ut in me primum ostenderet Christus Jesus omnem patientiam, ad informationem eorum qui

Pars	Qu.	Art.	Locus
			crediturі sunt illi, in vitam aeternam
1-2	87	2	1, 2
			Regi saeculorum immortali, invisibili soli Deo
1	31	3	2
			Cap. II.
			Omnes homines vult salvos fieri
1	19	6	1
1	23	4	3
			Pro omnibus
3	46	1	3
3	46	6	c.,4,6
3	48	2	o.
3	49	1	c.
3	49	3	c.
3	68	1	c.
3	69	2	c.
3	79	7	2
			Volo viros orare in omni loco
1-2	102	4	5
2-2	84	3	o.
			Similiter mulieres in habitu ornato, cum verecundia
1	95	3	c. fi.
2-2	144	4	o.
			Cum sobrietate
2-2	143	—	c. pr.
2-2	149	—	o.
			Ornantes se non tortis crinibus, aut auro, aut margaritis, vel veste pretiosa
2-2	169	—	o.
2-2	187	6	c.
			Docere mulieri non permitto
2-2	177	2	o.
3	75	1	3
3	76	4	2
S.	39	1	c.
			Adam non est seductus
1	94	4	o.
			Mulier autem seducta in prevaricatione fuit
1	94	4	1, 2
1-2	89	3	2
2-2	163	1	4
2-2	163	4	1
			Salvabitur autem per filiorum generationem, si permanserit in fide et dilectione
3	68	1	o.
			Cum sobrietate, s. 2
			Cap. III.
			Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat
2-2	185	1	o.
			Unius uxoris virum
2-2	108	4	2
			Aperuit angelis
1	57	5	1
			Cap. IV.
			Prohibentium nubere
1-2	105	4	6
			Exerce teipsum, et pietatem
2-2	80	—	c.
2-2	101	—	o.
2-2	102	1	c.
2-2	102	3	c.
2-2	121	1	2
2-2	122	5	1
			Corporalis exercitatio, ad modicum utilis est
1-2	68	7	2
2-2	30	4	2
2-2	32	5	4
			Pietas ad omnia utilis est
1-2	68	7	2
2-2	4	4	2
2-2	32	5	4
S.	99	5	4
			Qui est salvator omnium hominum, s. 2.
			Promissionem habens vitae quae nunc est, et futurae
2-2	32	5	4
			Cap. V.
			Seniorem ne increpaveris, sed obsecra ut patrem
3	42	2	3
			Si quis suorum, et maxime domesticorum curam non habet, fidem negavit, et est infideli deterior
2-2	32	3	1
2-2	32	9	o.
2-2	189	6	1
			Qui bene praesunt presbyteri, duplici honore digni habeantur, maxime qui laborant in verbo et doctrina
2-2	102	2	o.
			Dignus est operarius mercede sua
1-2	114	5	c.
3	49	6	c.
			Peccantes coram omnibus argue
3	55	1	1
			Haec custodias sine praejudicio, nihil faciens in alteram partem declinando
2-2	89	3	3
			Quorumdam hominum peccata manifesta sunt, praecedentia ad judicium, quorumdam autem subsequuntur
2-2	67	2	3
			Nemini cito manum imposueris
S.	36	4	3
			Volo juvenculas nubere et procreare filios
S.	41	3	c.
			Cap. VI.
			Radix omnium malorum est cupiditas
1-2	77	5	1
1-2	82	4	3
1-2	84	1	o.
1-2	84	2	c. fi.
1-2	84	3	1
1-2	84	4	4
2-2	24	10	2
2-2	119	2	1
			Usque in adventum Domini
3	36	1	3
			Et lucem habitat inaccessibilem; quem nullus hominum videt, nec videre potest
1-2	112	5	3
			II. AD TIMOT.
			Cap. II.
			Nemo militans Deo, implicat se negotiis saecularibus
2-2	18	3	2
2-2	182	2	o.
2-2	188	2	2
			Si negaverimus, et ipse negabit nos
1	32	4	c.
2-2	1	6	1
2-2	1	7	c.
2-2	2	5	c.
2-2	8	2	o.
2-2	8	3	c.
2-2	8	6	c.
2-2	11	2	c.
			Nolite contendere verbis
2-2	10	7	1
			Firmum fundamentum Dei stat, habens signaculum hoc: novit Dominus, qui sunt ejus
1	24	1	c. fi.
2-2	172	4	sc.
			In magna autem domo, non solum sunt vasa aurea, etc.
2-2	183	2	c. fi.
			Servum Domini non oportet litigare, sed mansuetum esse ad omnes
2-2	116	1	o.
			Cum modestia corripientem eos, qui resistunt veritati
2-2	160	1	3
			Cap. III.
			Erunt homines seipsos amantes
1-2	77	4	o.
2-2	19	6	o.
2-2	25	4	2, 3
2-2	25	7	o.
2-2	117	1	1
2-2	153	5	3
			Omnis scriptura divinitus inspirata, utilis est ad docendum, ad arguendum, etc.
1	1	1	sc.
			Cap. IV.
			In reliquo reposita est mihi corona justitiae
1-2	114	3	sc.
			AD TITUM.
			Cap. I.
			Secundum agnitionem veritatis, quae secundum pietatem est
2-2	188	5	3
			Qui non mentitur Deus
2-2	110	1	o.
2-2	110	2	c.
			Et eos qui contradicunt, arguere
1	1	1	sc.
1	1	8	o.
2-2	188	5	c.
			Sed inquinatae sunt eorum mens et conscientia
1	79	13	2
			Confitentur quidam se nosse Deum, factis autem negant
2-2	2	9	o.
2-2	124	5	o.
3	7	3	2
			Cap. II.
			Senes ut sobrii sint, pudici, prudentes, sani in fide, in dilectione et patientia
2-2	60	3	c.
			Cap. III.
			Dicto obedire
2-2	104	6	o.
			Cum apparuerit benignitas, et humanitas Salvatoris nostri Dei, non ex operibus justitiae quae fecimus nos
1-2	98	4	c.
3	2	11	o.
3	24	3	c. fi.
			Per lavacrum regenerationis
3	62	2	c.
3	65	1	c.
3	65	2	c.
3	66	1	1
3	66	3	c.
3	66	9	c., 5
3	67	3	c.
3	84	10	1
			Et renovationis Spiritus Sancti
3	84	10	1
			Quem effudit in nos abunde
1	36	1	1
			Haereticum hominem, post unam et secundam correctionem devita
2-2	11	3	c.
2-2	11	4	c., 1
			AD HEBR.
			Cap. I.
			Tanto melior angelis effectus, etc.
3	22	1	1
			Qui cum sit splendor gloriae, et figura substantiae ejus
1	3	1	2
			Portansque omnia verbo virtutis suae
1	34	2	5
1	114	1	sc.
1	114	4	1
			Et omnes ut vestimentum veterascent; et velut amictum mutabis eos, et mutabuntur
1	9	1	o.
1	9	2	o.
			Omnes sunt administratorii spiritus, in ministerium nostrum missi
1	112	2	1
			Cap. II.
			Nunc autem necdum videmus omnia subjecta ei
3	20	1	3
3	59	4	2
			Decebat eum, etc., per passionem consummari
3	50	1	o.
3	52	1	c.
			Propter quod non confunditur, fratres eos vocare
1	33	3	o.
3	28	3	5

Pars	Qu.	Art.	Locus
Ego ero fidens in eum			
2-2	129	6.	o.
Quia ergo pueri communicaverunt carni et sanguini			
3	80	1	o.
3	80	2	o.
3	80	3	o.
Et ipse participavit eisdem			
3	81	1	o.
3	84	7	4
Ut per mortem destrueret eum, qui mortis habebat imperium			
3	48	4	o.
3	48	6	3
3	52	1	c.
Et liberaret eos qui timore mortis per totam vitam obnoxi tenebantur servituti			
3	48	4	c.
3	49,	2	o.
Sed semen Abrahae apprehendit			
3	31	2	o.
Unde debuit per omnia fratribus assimilari			
3	29	3	1
Ut repropitiaret delicta populi			
3	2	4	2
Cap. III.			
Considerare apostolum, et pontificem confessionis nostrae Jesum			
3	22	—	o.
3	31	2	2
3	59	4	1
3	84	7	4
Cap. IV.			
Non profuit illis sermo auditus, non admistus fidei			
2-2	5	2	2
Habentes ergo pontificem magnum			
3	22	1	c.
Cap. V.			
Omnis pontifex, ex hominibus assumptus est			
3	22	1,	o.
3	27,	3	1
3	50	4	3
Pro hominibus constituitur in his quae sunt ad Deum			
3	22	1	c., 1
3	22	4	c.
3	26	1	o.
3	82	3	c.
Propterea debet quemadmodum pro populo, ita etiam et pro semetipso offerre pro peccatis			
3	22	4	1
Exauditus est pro sua reverentia			
3	21	3	o.
3	21	4	o.
Ut offerant dona et sacrificia pro peccatis			
S.	61	9	o.
Cap. VI.			
Non rursum jacentes fundamentum poenitentiae ab operibus mortuis			
3	84	6	2
3	89	6	c.
Impossibile est eos qui semel illuminati sunt, etc., et prolapsi sunt, rursum revocari ad poenitentiam, etc			
3	84	10	1
Rursum crucifigentes sibimetipsis Filium Dei			
3	84	10, c., 1 fi.	
Terra enim saepe venientem super se bibens imbrem et germinans herbam opportunam, etc.			
1-2	70	1	1
Proferens autem spinas ac tribulos, reproba est, et maledicto proxima			
1	23	1	3
Homines per majorem sui jurant			
2-2	89	1	o.
2-2	89	4	c.
2-2	98	2	c.
Omnis controversiae finis est juramentum			
S.	46	1	4
Et incedentem usque ad interiora velaminis			
2-2	17,	2	4, 5
Hic enim Melchisedech, etc., cui et decimas omnium divisit Abraham			
2-2	87	1	3
Cap. VII.			
Sine patre, sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem vitae habens			
3	22,	6	3
Translato enim sacerdotio, necesse est ut et legis translatio fiat			
1-2	107	1	sc.
1-2	107	2	o.
Reprobatio quidem fit praecedentis mandati, propter infirmitatem et inutilitatem			
1-2	98	2	2
Nihil enim ad perfectum adduxit lex			
1	1	10	c.
1-2	98	2	o., 2
Talis enim decebat, ut nobis esset pontifex sanctus impollutus, segregatus a peccatoribus			
3	4	6	1
Qui non habet necessitatem quotidie, quemadmodum sacerdotes prius pro suis delictis hostias offerre			
3	22	6	2
Quod minus est a meliore benedicitur			
S.	19,	4	2
Cap. VIII.			
Talem habemus pontificem, s. 3.			
Sacramentorum minister et tabernaculi Dei, quod fixit Deus et non homo			
1-2	102	4	o.
Omnis pontifex ad offerendum munera et hostias constituitur			
3	22	1,	c., 1
Cum essent qui offerrent secundum legem munera quae exemplari et umbrae deserviunt coelestium, ibid.			
Nunc autem melius sortitus est ministerium, quanto et melioris testamenti mediator est, Gal. 3			
1-2	91	5	c., 1
1-2	98	1	o.
1-2	98	2	1, 2
1-2	99	6	c.
1-2	106	3	c.
1-2	107	1	c., 2
1-2	107	2	c
1-2	107	3	c.
1-2	107	4	c.
2-2	1	7	2
Quod in melioribus repromissionibus sancitum est			
1-2	91	5	o.
1-2	99	6	o.
1-2	107	1	2
1-2	108	1	o.
2-2	95	2	3
2-2	140	1	1
Quod autem antiquatur et veterascit, prope interitum est			
1	10	4	3
Cap. IX.			
In priori tabernaculo semper introibant sacerdotes sacrificiorum, officia consummantes; in secundo autem semel in anno solus pontifex, non sine sanguine			
1-2	102	4	4, 5, 6
Hostiae offeruntur, quae non possunt juxta conscientiam perfectum facere servientem			
1-2	98	2	o.
Justitiis carnis, usque ad tempus correctionis impositis			
1-2	56	4	c.
Si enim sanguis hircorum, et taurorum, et cinis vitulae aspersus, inquinatos sanctificat, ad emundationem carnis			
1-2	102	5	4, 5, 6
1-2	103	2	o.
3	37	4	3
3	87	4	1
Sanguis Christi emundabit conscientiam nostram ab operibus mortuis			
3	22	3	sc.
3	48	3	c.
3	49	5	1
3	89	6	c.
Cap. X.			
Umbram enim habens lex futurorum bonorum, non ipsam imaginem rerum			
1-2	101	2	c.
Nunquam potest accedentes perfectos facere			
1	1	10	c.
1-2	98	2	o.
Initiavit vobis viam novam, et invicem, per velamenti carnem suam			
3	62	5	c.
3	63	3	c.
Et sacerdotem magnum super domum Dei, s. 3.			
Non deserentes collectionem nostram, sicut est consuetudinis quibusdam			
2-2	109	8	1
Voluntarie enim peccantibus nobis, post acceptam notitiam veritatis, jam non relinquitur pro peccatis hostia, s. 6.			
Quanto magis putatis deteriora mereri supplicia qui Filium Dei conculcaverit? etc.			
1-2	106	2	2
2-2	103	3	3
2-2	189	4	1
S.	8	7	2
Quod si subtraxerit se, non placebit animae meae			
1	3	2	1
Cap. XI.			
Est autem fides sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentium			
1	2	2	1
2-2	4	1	o.
2-2	171	3	2
Sine fide autem, impossibile est placere Deo			
2-2	2	3	o.
Credere oportet accedentem ad Deum, quia est, et inquirentibus se remunerator sit			
2-2	2,	8	1
A longe eas aspicientes et salutantes, etc.			
1	10	1	4
1	42	5	
2-2	173	1	c.
Circuierunt in melotis et in pellibus caprinis			
2-2	169	1,	2
Quibus dignus non erat mundus			
2-2	188,	2	3
Hi omnes testimonio fidei probati, non acceperunt			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			repromissionem
1-2	98	2	c.
S.	77	1	c.
			Cap. XII.
			Nondum enim usq. ad sanguinem restitistis
2-2	188	6	3
			Non multo magis obtemperabimus Patri spirituum et vivemus?
2-2	189	6	c. fi.
			Et sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum
2-2	81	8	o.
			Postea cupiens haereditare benedictionem, reprobatus est
1	23	3	o.
			Non invenit poenitentiae locum, quamquam cum lacrymis inquisisset eam
3	86	1	1
			Sed accessistis ad Sion montem, et civitatem Dei viventis Jerusalem coelestem
1	3	1	5
			Et multorum millium angelorum frequentiam
1	50	3	o.
1	112	4	2
			Habemus altare, de quo edere non habent potestatem, qui tentant Deum
1	112	2	c.
2-2	67	2	o.
			Propter hoc et Jesus, ut sanctificaret per suum sanguinem populum, etc.
3	49	1	o.
			Exeamus igitur a Deo extra castra improperium ejus portantes
3	46	3	o
			Beneficentiae autem et communionis nolite oblivisci
2-2	31	1	o.
			Talibus enim hostiis promeretur Deus
2-2	86	2	1
			JACOBI.
			Cap. I.
			Patientia autem opus perfectum habet
1-2	66	4	2
2-2	136	2	1
2-2	184	1	3
			Vir duplex animo, inconstans est in omnibus viis suis
2-2	53	6	2
			Ira viri justitiam Dei non operatur
3	15	9	1
			Estote factores verbi, et non auditores tantum, fallentes vosmetipsos
1	1	4	c. fi.
			Religio munda et immaculata apud Deum et Patrem, haec est, visitare pupillos et viduas, etc.
2-2	81	1	1
			Daemones credunt et contremiscunt, infr. 2.
			Cap. II.
			Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus
1-2	73	1	1
2-2	5	3	3
3	88	1	c.
S.	99	5	c.
			Judicium sine misericordia illi qui non fecit misericordiam
1	21	4	1
2-2	67	4	1
S.	99	5	1
			Superexaltat autem misericordia judicium
1	21	3	2
			Ego ostendam tibi ex operibus fidem meam
2-2	124	5	o.
			Daemones credunt et contremiscunt
1	64	2	5
1	64	3	2
2-2	5	2	o.
2-2	18	3	2
3	76	7	c.
S.	16	3	o.
			Fides sine operibus mortua est, vel otiosa
2-2	2	9	o.
2-2	124	5	o.
3	7	3	2
			Cap. III.
			In multis enim offendimus omnes
2-2	184	2	2
			Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir
2-2	72	1	1
2-2	73	2	2
			Lingua ignis est, universitas iniquitatis, ibid.
			Lingua constituitur in membris nostris, quae maculat totum corpus et inflammat, ibid.
2-2	83	12	2
			Linguam nullus hominum domare potest
2-2	73	1	c.
			Non est ista sapientia de sursum descendens a patre luminum, sed terrena, animalis, diabolica
2-2	45	1	1
			Ubi zelus et contentio, ibi inconstantia et omne opus pravum
2-2	38	1	o.
			Quae autem de sursum est, primum quidem publica est, deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis consentiens, etc.
2-2	45	6	3
			Fructus autem justitiae in pace seminatur facientibus pacem
2-2	29	1	o.
			Cap. IV.
			Unde bella et lites in vobis, nonne ex concupiscentiis vestris?
2-2	41	2	1
2-2	116	1	3
			Petitis et non accipitis, eo quod male petatis
2-2	83	15	2
2-2	83	16	c.
			Amicitia hujus saeculi inimica est Dei
2-2	144	1	o.
			Quicumque voluerit amicus esse hujus saeculi, inimicus Dei constituitur, ibid.
			Ad invidiam concupiscit spiritus
2-2	34	6	2
			Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam
2-2	162	1	o.
			Subditi estote Deo
2-2	19	11	c.
2-2	81	7	c.
2-2	104	4	2
			Nolite detrahere alterutrum
2-2	73	2	o.
			Qui detrahit fratri, aut qui judicat fratrem suum, detrahit legi et judicat legem
2-2	74	2	3
			Cap. V.
			Scienti bonum facere, et non facienti peccatum est illi
1-2	71	7	3
2-2	2	5	3
			Patientes estote
1-2	66	4	2
2-2	128	—	c.
2-2	136	1	o.
2-2	136	5	c.
			Oleo in nomine Domini
3	72	3	c.
			Inducat presbyteros Ecclesiae
S.	31	2	c.
			Et oratio fidei salvabit infirmum
1-2	102	5	3
3	65	1	4
3	84	1	1
S.	29	9	o.
S.	30	2	o.
			Et si in peccatis sit, dimittentur ei
3	65	1	c.
S.	25	1	c.
S.	30	1	c.
			Qui converti fecerit, etc.
1	117	1	o.
1	117	2	o.
2-2	189	9	c.
			Confitemini alterutrum peccata vestra
S.	8	1	1
			I. PETRI.
			Cap. I.
			Prophetae non sibimetipis, vobis autem ministrabant
2-2	174	2	c., 1
2-2	174	6	c.
			In quem desiderant angeli prospicere
1	58	1	2
1-2	97	4	3
			Non corruptibilibus auro vel argento redempti estis, sed pretioso sanguine, quasi agni immaculati Christi
3	48	4	3
3	48	5	c.
3	49	5	1
			Cap. II.
			Omnes honorate
2-2	103	1	3
			Servi subditi estote in omni timore dominis, non tantum bonis et modestis, sed etiam discolis
2-2	69	1	c.
2-2	88	10	2
			Christus passus est pro nobis
3	48	6	o.
			Ut peccatis mortui, justitiae vivamus
2-2	88	11	1
			Cap. III.
			Parati semper ad satisfaciendum omni poscenti vos rationem, de ea quae in vobis est fide et spe
2-2	2	10	o.
S.	36	2	2
			Ut nos offerret Deo, mortificatos quidem carne, vivificatos autem spiritu
2-2	88	11	1
			In quo et iis qui in carcere erant, spiritibus veniens praedicavit, qui increduli fuerant aliquando, quando expectabant Dei patientiam in diebus Noë, cum facta esset arca
3	52	2	3
			Quod et vos nunc similis formae, salvos facit baptisma
3	66	11	3
			Conscientiae bonae interrogatio in Deum
1	79	13	c.
			Per resurrectionem Jesu Christi a mortuis
3	56	1	4
3	62	5	1, 3
			Cap. IV.
			Propter hoc enim evangelizatum est et mortuis
3	52	2	3
			Si autem ut christianus, non erubescat
2-2	124	5	1
			Cap. V.
			Cum apparuerit princeps pastorum
3	8	6	3
			Dominus superbis

Pars	Qu.	Art.	Locus
			resistit, humilibus autem dat gratiam
2-2	162	1	o.
			Ipsi cura est de vobis
1	22	2	2
1	103	5	c.
			Salutat vos Ecclesia, quae est in Babylone
3	8	4	c., 2

II. PETRI.

Cap. I.

			Per quem maxima et pretiosa nobis promissa donavit
1	13	9	1
			Et per hoc efficiamini divinae consortes naturae
1	13	9	1
1-2	110	3	c.
1-2	110	4	c.
1-2	112	1	c.
1-2	113	9	c.
1-2	114	3	c. fi.
2-2	19	7	c.
3	2	10	1
3	3	4	3
3	62	1	o.
3	62	2	o.
			In scientia autem abstinentiam
2-2	146	1	c.
			Satagite, ut per bona opera vestra certam vocationem et electionem faciatis
1	23	8	c.
			Omnis prophetia scripturae, propria interpretatione non fit
2-2	171	3	1
2-2	171	4	o.
2-2	171	6	sc.

Cap. II.

			Deus angelis peccantibus non pepercit
1	64	2	o.
1-2	80	4	2
3	4	1	c., 3
3	6	2	2
3	46	1	4
3	86	1	c.
3	89	1	c.
			In judicium reservari
S.	89	8	3
			Angeli cum sint fortitudine et virtute majores
1	93	3	o.
1	96	1	1
1	108	2	3
1	112	1	4
1-2	5	1	3
2-2	172	2	c.
			Non portant adversum se execrabile judicium
3	36	2	3
			Oculos habentes plenos adulterii, et incessabilis delicti
2-2	154	1	3
			A quo quis superatus est, hujus et servus est
1	63	8	c.
2-2	64	2	3
3	48	4	c., 3
			Canis reversus ad vomitum, etc.
2-2	189	9	2

Cap. III.

			Novos vero coelos, et novam terram, et promissa ejus expectamus
2-2	17	5	1
			Crescite in gratia
1-2	66	2	1
1-2	112	4	o.
2-2	5	4	3
			Coeli ardentes solventur
S.	74	2	c.
S.	74	4	2

I. JOANNIS.

Cap. I.

			Quod audivimus, quod vidimus oculis nostris, quod perspeximus
1	12	12	o.

Cap. II.

			Qui dicit se nosse Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est
2-2	111	1	c., 4
			Qui dicit se in Christo manere, debet, sicut ille ambulavit, et ipse ambulare
3	14	1	o.
			Si quis diligit mundum, non est charitas Patris in eo
2-2	188	2	3
			Omne quod in mundo est, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitae
1-2	77	5	o.
1-2	108	3	4
			Qui negat Filium, nec Patrem habet; qui autem confitetur Filium, et Patrem habet
2-2	3	1	2, 3
2-2	3	2	o.
			Unctio docebit vos de omnibus
2-2	8	4	1

Cap. III.

			Scimus quoniam cum apparuerit, similes ei erimus
1	4	3	o.
1	12	1	o.
1	12	2	1
1	12	5	c.
1	12	6	1
2-2	1	2	3
			Videbimus eum sicuti est
2-2	1	2	3
S.	92	1	c.
			Omne peccatum est iniquitas
2-2	110	4	3
2-2	159	1	1
			In hoc apparuit Filius Dei, ut dissolvat opera diaboli
3	15	2	3
			Omnis qui natus est ex Deo, peccatum non facit, quia semen ipsius manet in eo, et non potest peccare, quia ex Deo natus est
1	62	3	c.
2-2	24	11	1
			Omnis qui non est justus, non est ex Deo; et qui non diligit fratrem suum
2-2	44	7	c.
			Nos scimus, quoniam translati sumus de morte ad vitam, quoniam diligimus fratres, ibid.
			Omnis qui odit fratrem suum, homicida est
2-2	34	3	o.
			Omnis homicida non habet vitam aeternam in se manentem
1-2	88	6	3
1-2	100	8	3
2-2	13	3	1
2-2	73	3	2
2-2	154	3	o.
			Et nos debemus pro fratribus animas ponere
2-2	26	5	3
			Non diligamus verbo neque lingua, sed opere et veritate
2-2	27	1	c.
2-2	44	7	c.

Cap. IV.

			Nolite credere omni spiritui, sed probate spiritus, si ex Deo sunt
2-2	189	1	1
2-2	189	9	o.
2-2	189	10	1
			Deus charitas est
2-2	23	2	o.
			Ipse prior dilexit nos
3	1	1	c.
			Qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo
1-2	28	2	o
1-2	66	6	c.
			Timor non est in charitate, sed perfecta charitas foras mittit timorem
2-2	19	6	o.
2-2	19	8	2
2-2	19	10	c.
3	7	6	3
			Timor poenam habet
2-2	19	2	4
			Qui timet, non est perfectus in charitate
2-2	19	10	o.
			Si quis dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est
2-2	110	1	2
			Qui non diligit fratrem suum, quem videt, Deum, quem non videt, quomodo potest diligere?
2-2	26	2	1
			Et hoc mandatum habemus a Deo, ut qui diligit Deum, diligat et fratrem suum
2-2	25	1	o.
2-2	44	7	o.

Cap. V.

			Et omnis qui diligit eum qui genuit, diligit et eum qui natus est ex eo
2-2	2	8	3
			In hoc cognoscimus quoniam diligimus natos Dei cum Deum diligamus et mandata ejus faciamus
2-2	25	1	o.
2-2	44	2	o.
			Haec est charitas Dei, ut mandata ejus custodiamus
2-2	25	1	o.
			Et mandata ejus gravia non sunt
1-2	107	4	o.
			Omne quod natum est ex Deo, vincit mundum
3	15	3	2
			Tres sunt qui testimonium dant in coelo, Pater, Verbum, et Spiritus Sanctus
1	30	2	o.
1	31	1	o.
1	41	6	o.
			Et hi tres unum sunt
1	31	2	4
1	39	2	o.
1	39	3	o.
1	39	6	o.
			Omnis qui natus est ex Deo, non peccat, sed gratia Dei conservat eum, s. 3.
			Et malignus non tanget eum
3	29	1	3
			Et mundus totus in maligno positus est, s. 2.

II. JOANNIS.

Cap. I.

			Et haec charitas, ut ambulemus secundum mandata ejus
1-2	99	1	2
			Qui non confitentur Jesum Christum venisse in carnem
3	16	3	c.
3	16	4	c.
3	16	7	c.
			Videte vosmetipsos ne perdatis quae operati estis
3	89	4	o.
3	89	5	o.
3	89	6	o.
			Nec *Ave* ei dixeritis
S.	21	2	c.

III. JOANNIS.

Cap. I.

			Qui bene facit, ex Deo est
2-2	31	2	1

JUDAE.

Cap. I.

			Angelos qui non servaverunt suum principatum, sed dereliquerunt suum domicilium, in judicium magni Dei, vinculis aeternis sub caligine reservavit
S	89	8	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Cum Michaël archangelus cum diabolo disputans, altercaretur de Moysi corpore, non est ausus judicium inferre blasphemiae, sed dixit: Imperet tibi Deus
2-2	76	4	1
			APOCALYPS. JOANNIS.
			Cap. I.
			Qui est, et qui erat, et qui venturus est
1	13	11	o.
1	39	8	fi.
			Et princeps regum terrae
1	13	7	1, 6
			Et qui cum pupugerunt
3	46	4	c.
3	46	6	c.
			Ego sum Alpha et Omega, principium et finis
1	1	3	1
1	1	7	c.
			Cap. II.
			Quod charitatem tuam primam dereliquisti
1-2	71	4	c.
3	79	6	2
3	84	10	c.
			Vincenti dabo edere de ligno vitae, quod est in paradiso Dei mei
1	102	1	4
			Vincenti dabo manna absconditum
1-2	112	5	c.
			Et dabo illi calculum candidum, et in calculo nomen novum scriptum
1	13	3	o.
			Quod nemo scit, nisi qui accipit
1-2	112	5	c.
			Cap. III.
			Tene quod habes, ut nemo accipiat coronam tuam
1	23	6	1
			Qui vicerit dabo ei sedere mecum in throno meo
3	58	4	3
			Haec dicit qui habet clavem David
S.	19	2	c.
			Cap. IV.
			Qui est, et qui erat, et qui venturus est, s. 1.
			Et propter voluntatem tuam erant, et creata sunt
1	19	4	o.
1	20	5	c.
1	25	5	c.
1	45	6	c.
1	46	1	c
1-2	110	1	c.
3	86	2	c.
			Vidi et ecce in coelo ostium apertum
S.	17	1	1
			Cap. VI.
			Usquequo, Domine, sanctus et verus, non judicas et vindicas sanguinem nostrum?
2-2	83	8	2
2-2	108	1	o.
S.	72	3	2
			Et vidi sub altare animas interfectorum
S.	93	1	c.
			Cap. VII.
			Et absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum
2-2	82	4	3
			Cap. VIII.
			Factum est silentium in coelo, quasi media hora
3	60	8	o.
			Et alius angelus venit, et stetit ante altare, habens thuribulum aureum, et data sunt ei incensa multa, ut daret de orationibus sanctorum, etc.
3	37	3	4
3	83	5	2
			Cap. IX.
			In diebus illis quaerent homines mortem, et non invenient
S.	76	2	c.
			Cap. X.
			Levavit manum suam ad coelum, et juravit per viventem in saecula saeculorum
2-2	89	10	4
			Cap. XI.
			Qui es, et qui eras, et qui venturus es, s. 1.
			Cap. XII.
			Et signum magnum apparuit in coelo, mulier amicta sole
1-2	103	3	4
			Et cauda ejus trahebat tertiam partem stellarum coeli, et misit eas in terram
1	63	8	o.
			Et projectus est draco ille magnus, serpens antiquus
2-2	165	2	3, 4
			Cap. XIII.
			Agni, qui occisus est ab origine mund.
3	83	1	c.
			Et faciet omnes, etc., habere characterem in dextera manu aut in frontibus suis
3	63	3	3
			Cap. XIV.
			Cantabant quasi canticum novum
2-2,	152	5	3
			Aut acceperit characterem in fronte sua, aut in manu sua, s. 13.
			Beati mortui, qui in Domino moriuntur
2-2	124	5	o.
			Cap. XV.
			Quia solus pius es
2-2	101	1	2
			Cap. XVI.
			Qui habebant characterem bestiae, s. 13.
			Qui es, et qui eras sanctus, s. 1.
			Quantum glorificavit se, et in deliciis fuit, tantum date illi tormentorum
S.	8	7	1
S.	99	1	c.
			Cap. XIX.
			Et cecidi ad pedes ut adorarem eum, et dixit mihi: Vide ne feceris
2-2,	94	2	1
2-2	103	2	1
			Qui acceperunt characterem bestiae, s. 13.
			Cap. XX.
			Nec acceperunt characterem ejus in frontibus, aut in manibus suis, s. 13.
			Et libri aperti sunt
1	24	1	1
			Cap. XXI.
			Ecce tabernaculum Dei cum hominibus
1-2	102	4	2
			Et absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum, etc., neque dolor erit ultra
2-2	82,	4	3
			Ecce nova facio omnia
1	73	1	3
			Primum coelum et prima terra
S.	74	5	2
			Vidi coelum novum et terram novam
S.	91	1	c.
			Ego sum Alpha et Omega, initium et finis, s. 1.
			Et habebat murum magnum et altum, habentem duodecim portas, et in portis angelos duodecim, et nomina inscripta duodecim tribuum
3	31	2	2
			Mensura hominis, quae est angeli
1-2	90,	1	c.
			Et civitas non eget sole et luna, ut luceant in ea
2-2	47,	5	2
			Nam charitas Dei illuminabit eam, et lucerna ejus est Agnus
1	12	5	c.
			Et portae ejus non claudentur per diem
1	73	1	c.
1	73	2	c.
			Cap. XXII.
			Et ostendit mihi fluvium aquae vivae, tanquam crystallum, procedentem de sede Dei et Agni
1-2	2	1	3
			In medio plateae et ex utraque parte fluminis lignum vitae afferens fructus duodecim
1-2,	70,	3,	o.
			Per singulos menses reddens fructum suum
1-2	102	2	o.
1-2	102	4	c.
			Et folia ligni ad sanitatem gentium
1-2,	70	3,	o.
			Et omne maledictum non erit amplius
1-2,	59	3	1
			Et videbunt faciem ejus
2-2	23	1	1
			Et non egebunt lumine lucernae, neque lumine solis, quoniam Dominus Deus illuminabit illos, s. 21.
			Ego sum Alpha et Omega, primus et novissimus, principium et finis, s. 1.
			Veni, Domine Jesu
3	44	3	3
			Gratia Domini nostri Jesu Christi, cum omnibus vobis
3	7	7	2

INDEX SECUNDUS

DOCTRINAE CHRISTIANAE CAPITA.

	Pars	Quaest.
Absolutio	S.	24
Abstinentia	2-2	146
Acceptio personarum	2-2	63
Accidia	2-2	35
Accusationem (Ad) justam pertinentia	2-2	66
Actio angelorum in homines	1	111
Actio corporalis creaturae	1	115
Actionem (Ad) hominis pertinentia	1	117
Actus humani sequentes rationem bonitatis	1-2	21
Actus imperati a voluntate	1-2	17
Adjuratio	2-2	90
Adoptio Christi	3	23
Adoratio Christi	3	25
Adoratio Dei	2-2	84
Adulatio	2-2	115
Adulterium	2-2	154
Aequalitas Divinarum Personarum ad invicem	1	41
Aeternitas Dei	1	10
Affabilitas	2-2	114
Ambitio	2-2	131
Amicitia	2-2	114
Amor	1-2	26
Amor Dei	1	20
Amor seu dilectio angelorum	1	60
Amor ut est nomen Spiritus Sancti	1	37
Amoris causa	1-2	27
Amoris effectus	1-2	28
Angelus	1	50-64
Id.	1	106-114
Anima in genere	1	87-90
Anima (Quomodo) conjuncta intelligat corporalia	1	84
Anima (Quomodo) intellectiva cognoscat seipsam	1	87
Anima (Quomodo) humana cognoscat quae supra se sunt	1	88
Animae exeuntis e corpore qualitas et poena	S.	70
Annexa matrimonii, et redditio debiti	S.	64
Annexa sacramenti ordinis	S.	40
Annuntiatio B. Virginis	3	30
Apostasia	2-2	12
Ascensio Christi	3	57
Astutia	2-2	55
Audacia	1-2	45
Id.	2-2	127
Aureolae	S.	96
Avaritia	2-2	118
Baptismi effectus	3	69
Baptismi minister	3	67
Baptismi sacramentum	3	66
Baptismum (Ad) concurrentia praeparatoria	3	71
Baptismum suscipientes	3	68
Baptismus Joannis	3	38
Baptizatio Christi	3	37
Beatitudinem (Ad) requisita	1-2	4
Beatitudines ipsae	1-2	69
Beatitudinis adeptio	1-2	5
Beatitudo Dei	1	26
Beatitudo hominis in quo consistat	1-2	2
Beatitudo quid sit, et quid requirat	1-2	3-4
Beatitudo sanctorum, et eorum mansiones	S	93
Beatorum dotes	S.	95
Beatorum resurgentium conditiones	S.	82
Bellum	2-2	40
Beneficentia	2-2	31
Bigamia	S.	65
Irregularitas inde contracta	S.	60
Blasphemia in generali	2-2	13
Blasphemia in speciali	2-2	14
Bonitas Dei	1	6
Bonitas humanorum actuum in generali	1-2	18
Bonitas humanorum actuum exteriorum	1-2	20
Bonitas humanorum actuum interiorum voluntatum	1-2	19
Bonum in communi	1	5
Bonum circa passiones animae	1-2	24
Bonum facere, et declinare a malo	2-2	79
Caecitas mentis	2-2	15
Castitas	2-2	115
Catechismus	3	71
Causa mali	1	49
Causa prima omnium entium	1	44
Charitas secundum se	2-2	23
Charitas comparatione subjecti	2-2	24
Charitas quantum ad objectum	2-2	25
Charitas quantum ad ordinem dilegendorum	2-2	26
Charitas quantum ad dilectionem	2-2	27

	Pars	Quaest.
Charitatis effectus interiores	2-2	28
Charitatis effectus quantum ad pacem	2-2	29
Charitatis effectus quantum ad misericordiam	2-2	30
Charitatis effectus exteriores	2-2	31
Christo convenientia ut est subjectus Patri	3	20
Circumcisio	3	70
Circumcisio Christi	3	37
Circumstantiae humanorum actuum	1-2	7
Clavium effectus	S.	18
Clavium minister	S.	19
Clavium potestas	S.	17
De his in quos clavium usus exerceri potest	S.	20
Clementia	2-2	157
Cognatio legalis	S.	57
Cognitio angeli	1	54
Cognitio angelorum ex parte immaterialium	1	56
Cognitio angelo um quantum ad res materiales	1	57
Cognitio animae separatae	1	89
Cognitio Personarum Divinarum	1	31
Comparatio angelorum ad corpora	1	51
Comparatio angelorum ad locum	1	52
Conceptio Christi secundum principium activum	3	32
Conceptio Salvatoris secundum materiam corporis	3	31
Concupiscentia	1-2	30
Conditio corporis prolis generandae in statu innocentiae	1	99
Conditio justitiae prolis generandae	1	100
Conditio primi hominis secundum intellectum	1	94
Conditio quam habent resurgentes	S.	87
Conditio scientiae prolis generandae	1	101
Confessio et ejus necessitas	S.	6
Confessionis effectus	S.	10
Confessionis minister	S.	8
Confessionis qualitas	S.	9
Confessionis quidditas	S.	7
Confessionis sigillum	S.	11
Confirmationis sacramentum	3	72
Consensus comparatione finis	1-2	15
Consensus coactus	S.	47
Consensus objectum	S.	48
Conservationem (Ad) speciei per generationem pertinentia	1	98
Consilii donum quod respondet prudentiae	2-2	52
Consilium quod praecedit electionem	1-2	14
Contentio	2-2	38
Continentia	2-2	155
Contritio	S	1
Contritionis effectus	S.	5
Contritionis objectum	S.	2
Contritionis quantitas	S.	3
Contritionis tempus	S.	4
Contumelia	2-2	72
Conversatio Christi	3	40
Conversio panis et vini in sanguinem et corpus Christi	3	75
Corporum resurgentium integritas	S.	80
Corporum beatorum agilitas	S.	84
Corporum beatorum claritas	S.	85
Corporum beatorum subtilitas	S.	83
Corporum damnatorum resurgentium conditiones	S.	86
Correctio fraterna	2-2	33
Creatio	1	45
Creatura una quomodo movet aliam	1	106
Crudelitas	2-2	159
Curiositas	2-2	167
Custodia bonorum angelorum	1	113
Decalogus	1-2	100
Decimae	2-2	87
Defectus corporis a Christo assumpti	3	14
Defectus animae a Christo assumpti	3	15
Delectatio	1-2	31-34
Derisio	2-2	75
Descensus Christi ad inferos	3	52
Desperatio	2-2	20
Desponsatio Matris Dei	3	20
Detractio	2-2	73
Deus	1	2-5
Devotio	2-2	82
Dilectio	2-2	27
Discordia	2-2	37
Distinctio rerum in communi	1	47
Distinctio rerum in speciali	1	48
Divina beatitudo	1	26
Divina nomina	1	23
Divina potentia	1	25
Divinae relationes	1	28
Divinationes	2-2	95
Doctrina Christi	3	42
Doctrina sacra	1	1
Dolor secundum se	1-2	35
Dominium hominis in statu innocentiae	1	96
Dona	2-2	68
Donum quod est nomen Spiritus Sancti	1	38
Donum respondens fortitudini	2-2	139
Dulia	1-2	103
Ebrietas	2-2	150
Electio	1-2	13
Eleemosyna	2-2	32
Epiichia, seu Epicheja	2-2	120
Episcoporum (Ad statum) pertinentia	2-2	185
Eucharistia (In) remanentia accidentia	3	77
Eucharistiae effectus	3	79
Eucharistiae forma	3	78
Eucharistiae materia	3	74
Eucharistiae minister	3	82
Eucharistiae ritus	3	83
Eucharistiae sacramentum	3	73
Eucharistiae usus	3	80
Excommunicatio	S.	21
De his qui possunt excommunicare	S.	22
De participatione cum excommunicatis	S.	23
Existentia Dei in rebus	1	8
Existentiae modus in Eucharistia	3	76
Exorcismus	3	71
Extremae unctionis sacramentum	S.	29
Effectus hujus sacramenti	S.	30
Minister hujus sacramenti	S.	31
Quibus hoc sacramentum conferri debeat, et qua parte	S.	32
De iteratione hujus sacramenti	S.	33
Facere bonum, et declinare a malo	2-2	79
Falsitas	1	17
Fatum	1	116
Fidei effectus	2-2	7
Fidei habitus quantum ad ejus causam	2-2	6

	Pars	Quaest.
Fidei habitus quantum ad habentes ipsam	2-2	5
Fides quantum ad ejus objectum	2-2	1
Fides quantum ad ejus actum interiorem, scilicet credere	2-2	2
Fides quantum ad ejus actum exteriorem, scilicet confiteri	2-2	3
Fides quantum ad ejus habitum et ipsam fidem	2-2	4
Filii illegitime nati	S.	68
Finis ultimus in communi	1-2	5
Finis productionis hominis	1	93
Fortitudo	2-2	123
Fortitudinis partes in communi	2-2	128
Fraus quae committitur in emptionibus et venditionibus	2-2	77
Fructus	1-2	70
Fruitio quae est actus voluntatis	1-2	11
Furtum et rapina	2-2	66
Gaudium	2-2	28
Gloria inanis	2-2	132
Gratia Christi in incarnatione assumpta	3	7
Gratia Christi secundum quod est caput Ecclesiae	3	8
Gratia miraculorum	2-2	178
Gratia primi hominis	1	95
Gratia quantum ad ejus causa	1-2	114
Gratia quantum ad ejus effectus	1-2	113
Gratia sermonis sapientiae sive scientiae	2-2	177
Gratiae causa	1-2	112
Gratiae Dei essentia	1-2	110
Gratiae divisio	1-2	111
Gratiae effectus	1-2	113
Gratiae gratis datae quantum ad genera linguarum	2-2	176
Gratiae necessitas	1-2	109
Gratitudo	2-2	106
Gubernatio rerum in communi	1	103
Gubernationis divinae effectus in speciali	1	104
Gula	2-2	148
Habitus in generali quantum ad substantiam eorum	1-2	49
Habitus subjectum	1-2	50
Habituum causa quantum ad augmentum	1-2	52
Habituum causa quantum ad generationem	1-2	51
Habituum corruptio et diminutio	1-2	53
Habituum distinctio	1-2	54
Haeresis	2-2	11
Homicidium	2-2	64
Homo (Quomodo) factus sit ad imaginem et similitudinem Dei	1	93
Homo quantum ad essentiam	1	75
Honestas	2-2	145
Humanorum actuum principium exterius	1-2	109
Humilitas	2-2	162
Hypocrisis	2-2	111
Ideae	1	15
Idololatria	2-2	94
Ignis ultimae conflagrationis	S.	74
Ignorantia causa peccati ex parte rationis	1-2	76
Imago	1-2	33
Immutabilitas Dei	1	9
Impedimenta matrimonii	S.	50
Impedimentum affinitatis	S.	55
Impedimentum cognationis spiritualis	S.	56
Impedimentum conditionis servitutis	S.	52
Impedimentum consanguinitatis	S.	54
Impedimentum disparitatis cultus	S.	59
Impedimentum frigiditatis, maleficii, furiae et amentiae	S.	58
Impedimentum superveniens matrimonio consummato, quod est fornicatio	S.	62
Impedimentum voti et ordinis	S.	53
Impedimentum voti solemnis	S.	61
Impositio nominis Jesu	3	37
Imprudentia	2-2	53
Impugnatio malorum angelorum	1	113
Incontinentia	2-2	156
Indulgentia	S.	25
De his qui possunt facere indulgentias	S.	26
Quibus valent indulgentiae	S.	27
Infidelitas	2-2	10
Infinitas Dei	1	7
Ingratitudo	2-2	107
Ingressus religionis	2-2	189
Injuriae in personam proximi commissae	2-2	72
Injustitia	2-2	59
Injustitia advocatorum	2-2	71
Injustitia judicis	2-2	67
Injustitia rei in sua defensione	2-2	69
Injustitia testis in testificando	2-2	70
Inobedientia	2-2	105
Intellectus donum	2-2	8
Intellectus noster quid cognoscat in corporalibus	1	89
Intentio quae est actus voluntatis	1-2	12
Intimiditatis vitium	2-2	126
Invidia	2-2	36
Involuntarium	1-2	6
Ira secundum se	1-2	46
Iracundia	2-2	158
Irae causa effectiva et remedia	1-2	47
Irae effectus	1-2	48
Irascibilis passiones	1-2	40
Ironia	2-2	113
Irreverentia Dei	2-2	99
Irreverentia rerum sacrarum	2-2	97
Jactantia	2-2	112
Jejunium	2-2	147
Judicium	2-2	60
Judicium generale quo tempore et loco fiet	S.	89
Judicis (Forma) venientis ad judicium	S.	90
Juramentum	2-2	89
Jus	2-2	57
Justificatio	1-2	113-114
Justitia	2-2	58
Justitia commutativa et distributiva	2-2	61
Justitia et gratia primi hominis	1	65
Justitia et misericordia Dei	1	21
Laus Dei	2-2	91
Legalia circa puerum Jesum observata	3	37
Lege (In nova) contenta	1-2	108
Legis humanae mutatio	1-2	97
Legis humanae potestas	1-2	96
Legis novae ad veterem comparatio	1-2	107
Legis veteris praecepta	1-2	99
Legum differentia	1-2	91

	Pars	Quaest.
Legum effectus	1-2	92
Lex humana secundum se	1-2	95
Lex in communi	1-2	90
Lex in speciali	1-2	93
Lex naturalis	1-2	94
Lex nova	1-2	106
Lex vetus secundum se	1-2	98
Libellus repudii	S.	67
Liber vitae	1	24
Liberalitas	2-2	117
Liberum arbitrium	1	89
Litigium	2-2	116
Locutiones angelorum	1	107
Luxuria	2-2	153
Luxuriae partes	2-2	154
Magnanimitas	2-2	129
Magnificentia	2-2	134
Maledictio	2-2	76
Malitia actuum interioris voluntatis	1-2	19
Malitia actuum humanorum in generali	1-2	18
Malitia actuum humanorum exteriorum	1-2	20
Malitia culpae angelorum	1	63
Malum	1	48
Malum circa passiones animae	1-2	24
Manifestatio Christi nati	3	36
Mansuetudo	2-2	157
Martyrium	2-2	124
Matrimonii definitio	S.	44
Matrimonii error	S.	51
Matrimonium	S.	41
Matrimonium in quantum sacramentum est	S.	42
Mediator Dei et hominum Christus	3	26
Memoria	2-2	49
Mendacium	2-2	110
Meritum quod est effectus gratiae cooperantis	1-2	114
Miracula Christi in generali	3	43
Miracula Christi in speciali	3	44
Misericordia Dei	1	21
Misericordia Dei respectu damnatorum	S.	99
Missio angelorum	1	112
Missio Divinarum Personarum	1	43
Modestia in communi	2-2	160
Modestia in exteriori apparatu	2-2	169
Modestia in exterioribus motibus corporis	2-2	128
Modus assumptionis humanae quantum ad ordinem	3	6
Modus cognitionis angelicae	1	58
Modus cognitionis propheticae	2-2	173
Modus conceptionis	3	31
Modus emanationis rerum a principio	1	45
Modus et ordo intelligendi	1	85
Modus quo Christus usus est in sacramento Eucharistiae	3	81
Modus quo voluntas movetur	1-2	10
Modus unionis Verbi incarnati	3	2
Modus unionis Personae Divinae	3	3
Modus unionis ex parte humanitatis	3	4
Modus unionis ex parte partium humanae naturae	3	5
Mors Christi	3	50
Motivum voluntatis	1-2	9
Motus localis angelorum	1	53
Mulierum ornatus	2-2	169
Mundi qualitas, et resurgentium post judicium	S.	91
Mutatio creaturarum a Deo	1	105
Nativitas Salvatoris	3	35
Natura prima omnium entium	1	44
Negligentia	2-2	54
Negotiatio	2-2	77
Nomen Dei	1	13
Nomen Spiritus Sancti, quod est amor	1	37
Nomen Spiritus Sancti, quod est donum	1	38
Nuptiae secundae	S.	63
Obedientia	2-2	104
Oblatio	2-2	86
Oblatio Christi in templum	3	37
Observantia	2-2	102
Odium	1-2	29
Id.	2-2	34
Officia hominis in generali	2-2	183
Opus creationis creaturae corporalis	1	65
Opus distinctionis secundum se, et primae diei	1	67
Opus secundae diei	1	68
Opus tertiae diei	1	69
Opus ornatus quantum ad quartam diem	1	70
Opus quintae diei	1	71
Opus sextae diei	1	72
Omnes septem dies in communi	1	73
Oratio	2-2	83
Ordinatio angelorum secundum hierarchias	1	108
Ordinatio angelorum malorum	1	109
Ordinis sacramentum	S.	34
Effectus hujus sacramenti	S.	35
Qualitas suscipientium hoc sacramentum	S.	36
Ordinum distinctio	S.	37
Conferentes hoc sacramentum	S.	38
Impedimentum hujus sacramenti	S.	39
Ordo conceptionis	3	33
Ordo creationis ad distinctionem	1	66
Origo Divinarum Personarum	1	27
Paradisus	1	102
Parvificentia	2-2	135
Passio Christi	3	46
Passio Christi quid effecerit	3	48-49
Passiones animae in generali	1-2	22
Passiones animae in speciali	1-2	26
Passionis Christi causa efficiens	3	47
Passionum inter se differentia	1-2	23
Passionum ordo	1-2	24
Patientia	2-2	136
Peccata quae distinguuntur secundum reatum poenae	1-2	88
Peccata secundum se	1-2	71
Peccati causae ex parte diaboli	1-2	80
Peccati causae ex parte hominis	1-2	81
Peccati causae ex parte voluntatis	1-2	78
Peccati causae exteriores ex parte Dei	1-2	79
Peccati effectus in corruptione naturae	1-2	85
Peccati effectus in macula animae	1-2	86
Peccati effectus in reatu poenae	1-2	87
Peccati originalis essentia	1-2	82
Peccati originalis subjectum	1-2	83
Peccati originalis traductio	1-2	81
Peccatorum ad invicem comparatio	1-2	73
Peccatorum causae in generali	1-2	75
Peccatorum causae ex parte appetitus sensitivi	1-2	77
Peccatorum distinctio	1-2	72

	Pars	Quaest.
Peccatorum permissorum reditus	3	88
Peccatorum subjectum	1-2	74
Peccatum primi hominis quod fuit superbia	2-2	163
Peccatum secundum se quod est causa alterius	1-2	84
Peccatum veniale secundum se	1-2	89
Perfectio Christi concepti	3	34
Perfectio Dei	1	4
Perfectio in esse gratiae et gloriae	1	62
Perfectionis status in communi	2-2	184
Perjurium	2-2	98
Perseverantia	2-2	137
Perseverantiae vitia opposita	2-2	138
Persona in comparatione ad essentiam	1	39
Persona in comparatione ad proprietatem	1	40
Personae Divinae in generali	1	29
Personarum actus notionales	1	41
Pertinentia ad personam Patris	1	33
Pertinentia ad personam Filii	1	34-35
Pertinentia ad personam Spiritus Sancti	1	36
Pietas	2-2	101, 121
Pluralitas Divinarum Personarum	1	30
Pluralitatem (Ad) vel unitatem pertinentia in divinis	1	31
Poena daemonum	1	64
Poena damnatorum	S.	97
Poenitentiae effectus	3	86
Poenitentiae partes	3	90
Poenitentiae sacramentum	3	84
Poenitentiae sacramentum suscipientes	S.	16
Poenitentiae solemnis ritus	S.	28
Poenitentiae virtus	3	85
Potentia animae Christi	3	13
Potentia Dei	1	25
Potentiae animae in generali	1	77
Potentiae animae in speciali	1	78
Potentiae appetitivae	1	80
Potentiae intellectivae	1	79
Praecepta caeremonialia veteris legis secundum se	1-2	101
Praecepta caeremonialia veteris legis secundum suas causas	1-2	102
Praecepta charitatis	2-2	24
Praecepta fortitudinis	2-2	140
Praecepta judicialia in communi	1-2	104
Praecepta justitiae	2-2	122
Praecepta moralia veteris legis	1-2	100
Praecepta pertinentia ad fidem, scientiam, intellectum	2-2	16
Praecepta pertinentia ad spem et donum timoris	2-2	22
Praecepta prudentiae	2-2	56
Praeceptorum caeremonialium dispensatio	1-2	103
Praeceptorum judicialium ratio	1-2	105
Praedestinatio	1	23
Praesidentia angelorum super creaturam corporalem	1	101
Praesumptio	2-2	130
Primatus Petri	2-2	1 art. 10
Principium durationis rerum creatarum	1	46
Processio creaturarum a Deo	1	44
Processio Divinarum Personarum	1	27
Prodigalitas	2-2	119
Productio angelorum in esse naturae	1	61
Productio angelorum in esse gratiae et gloriae	1	62
Productio mulieris	1	92
Productio primi hominis quantum ad animam	1	90
Productio primi hominis quantum ad corpus	1	91
Propagatio hominis secundum corpus	1	119
Prophetiae causa	2-2	172
Prophetiae divisio	2-2	174
Prophetiae essentia	2-2	171
Providentia Dei	1	22
Prudentia quantum ad virtutes conjunctas	2-2	51
Prudentia secundum se	2-2	47
Prudentiae partes in generali	2-2	48
Prudentiae partes singulae	2-2	49
Prudentiae species	2-2	50
Prudentiae vitia opposita, cum ea similitudinem habentia	2-2	55
Pugna daemonum	1	114
Purgatio Mariae Virginis	3	37
Pusillanimitas	2-2	133
Raptus	2-2	175
Receptacula animarum	S.	69
Recuperatio virtutum per poenitentiam	3	89
Religio secundum se	2-2	81
Religionis ingressus	2-2	189
Religionis status in quo consistat	2-2	186
Religionum differentia	2-2	188
Religiosis (De) competentibus	2-2	187
Remissio venialium peccatorum	3	87
Restitutio	2-2	62
Resurgentis Christi qualitas	3	54
Resurgentium qualitas	S.	81
Resurrectio	S.	75
Resurrectio Christi	3	53
Resurrectionis causa	S.	76
Resurrectionis Christi causalitas	3	56
Resurrectionis Christi manifestatio	3	55
Resurrectionis conditio	S.	79
Resurrectionis tempus et modus	S.	77
Resurrectionis terminus	S.	78
Rixa	2-2	41
Sacerdotium Christi	3	22
Sacramenta	3	60
Sacramentorum causa	3	64
Sacramentorum character	3	63
Sacramentorum effectus principalis, idest gratia	3	62
Sacramentorum necessitas	3	61
Sacramentorum numerus	3	65
Sacrificia	2-2	85
Sacrilegium	2-2	99
Sancti (De modo quo) se habent ad damnatos	S.	94
Sanctificatio B. Virginis	3	37
Sapientiae donum	2-2	45
Satisfactio et ejus quidditas	S.	12
Satisfactionis possibilitas	S.	13
Satisfactionis qualitas	S.	14
De his per quae fit satisfactio	S.	15
Scandalum	2-2	43
Scientia Dei	1	14
Scientia Dei acquisita vel experimentalis	3	12
Scientia Dei indita vel infusa	3	11
Scientia Dei pertinens ad animam Christi	3	10
Scientiae Domini	1-2	9
Schisma	2-2	39
Seditio	2-2	42

	Pars	Quaest.
Sensualitas	1	81
Sensus hebetudo	2-2	15
Septimus dies, et ad illum pertinentia	1	73
Sepultura Christi	3	50
Sessio Christi ad dexteram Patris	3	58
Signa quae judicium praecedent	S.	73
Similitudo Divinarum Personarum	1	42
Simonia	2-2	100
Simplicitas Dei	1	3
Simulatio	2-2	111
Sobrietas	2-2	149
Spei subjectum	2-2	18
Spes et desperatio	1-2	40
Spes secundum se	2-2	17
Sponsalia	S.	43
Statum (Ad) primi hominis ad conservationem individui pertinentia	1	97
Status hominis in generali	2-2	183
Status primi hominis secundum intellectum	1	94
Studiositas	2-2	166
Stultitia	2-2	46
Substantia angelorum absoluta	1	50
Suffragia mortuorum	S.	71
Superbia in communi	2-2	162
Superstitio	2-2	92
Superstitiones nonnullarum observationum	2-2	96
Superstitionis species quantum ad cultum veri Dei	2-2	93
Susurratio	2-2	74
Temperantia	2-2	141
Temperantiae partes in generali	2-2	142
Temperantiae partes in speciali	2-2	144
Temperantiae praecepta	2-2	70
Temperantiae vitia opposita	2-2	142
Tentatio Christi	3	41
Tentatio primorum parentum	2-2	105
Tentatio qua Deus tentatur	2-2	97
Timor	1-2	41
Id.	2-2	165
Timoris causa	1-2	43
Timoris donum spei respondens	2-2	19
Timoris effectus	1-2	44
Timoris objectum	1-2	42
Timoris vitium	2-2	125
Traductio hominis ex homine secundum animam	1	118
Transfiguratio Christi	3	45
Tristitia secundum se	1-2	35
Tristitiae bonitas vel malitia	1-2	39
Tristitiae causae	1-2	36
Tristitiae effectus	1-2	37
Tristitiae remedia	1-2	38
Ultimus finis hominis	1-2	1
Unio animae ad corpus	1	76
Unionem Christi consequentia	3	16
Unitas Dei	1	11
Unitati Christi incipientia quantum ad esse	3	17
Unitati conjuncta quantum ad operationem	3	19
Unitati conjuncta quantum ad voluntatem	3	18
Usura	2-2	78
Usus qui est actus voluntatis	1-2	16
Uxoricidium	S.	60
Venditio	2-2	77
Verecundia	2-2	144
Veritas	1	16
Id.	2-2	109
Vindicatio	2-2	108
Virtutes cardinales	1-2	61
Virtutes theologicae	1-2	62
Virtutis subjectum	1-2	56
Virtutum aequalitas	1-2	66
Virtutum causa	1-2	63
Virtutum connexio	1-2	65
Virtutum duratio post hanc vitam	1-2	67
Virtutum essentia	1-2	55
Virtutum intellectualium distinctio	1-2	57
Virtutum medium	1-2	64
Virtutum moralium ab intellectuabus distinctio	1-2	58
Virtutum moralium secundum comparationem ad passiones distinctio	1-2	59
Virtutum moralium ad invicem distinctio	1-2	60
Virginitas	2-2	152
Virginitas Matris Dei	3	28
Visio Dei	1	12
Visio divinae essentiae per comparationem ad beatos	S.	92
Vita (Dei) activa et contemplativa	2-2	179
Vita activa	2-2	181
Vita contemplativa	2-2	180
Vita Dei	1	18
Vitarum inter se comparatio	2-2	132
Vita secundum se	1-2	71
Voluntarium	1-2	6
Voluntas	1	82
Voluntas Dei	1	19
Voluntas et intellectus damnatorum	S.	93
Voluntas quorum sit ut volitorum	1-2	8
Voluntatem (Pertinentia ad) primi hominis	1	95
Votum	2-2	88

INDEX TERTIUS

RES PRAECIPUAE ET DOCTRINAE MEMORABILES.

Pars	Qu.	Art.	Locus

A

Abdicatio rerum temporalium secundum praeparationem animi, ut scilicet homo sit paratus, si opus fuerit, omnia dimittere vel distribuere, pertinet directe ad perfectionem: non autem abdicatio rerum actualis: quia sic in ea non consistit essentialiter perfectio, sed est quoddam perfectionis instrumentum
1-2 | 108 | 4 | 4
2-2 | 184 | 7 | 1

Ablativus constituitur in vi causae efficientis vel finalis, vel formalis, vel in vi effectus formalis
1 | 37 | 2 | c.

Ablutio manuum in missa fit ad decentiam, et significat emundationem etiam a minimis peccatis
3 | 83 | 5 | 1

Abraham fuit perfectus
2-2 | 186 | 4 | 2

Abraham aequaliter meruit in matrimonio, sicut Joannes in virginitate
2-2 | 152 | 4 | 1
2-2 | 186 | 4 | 2

Abraham est primum exemplum fidei tripliciter, scilicet primo recidendo ab infidelibus, primo credendo aliquid supra naturam, et primo accipiendo circumcisionem
1 | 1 | 2 | 2
1 | 1 | 7 | 2
1-2 | 102 | 5 | 1
3 | 70 | 2 | c.

Peccatum idololatriae incepit tempore Abrahae
2-2 | 94 | 4 | 2
2-2 | 174 | 6 | c.
3 | 70 | 2 | 1

Abraham petens signum promissae possessionis non tentavit Deum, nec peccavit
2-2 | 97 | 2, 3

Abraham non fuit mendax, dicendo Saram sororem suam
2-2 | 110 | 3 | 3
2-2 | 110 | 4 | 5
2-2 | 111 | 1 | 1

Abraham accedens ad ancillam suam non peccavit
2-2 | 154 | 2 | 3

Abraham volens occidere Isaac non peccavit, quia debuit obedire praecepto Dei
1-2 | 94 | 5 | 2
2-2 | 64 | 6 | 1
2-2 | 104 | 4 | 2
2-2 | 154 | 2 | 2

Abraham emendo speluncam in sepulturam non peccavit
2-2 | 100 | 4 | 3

Christus specialiter dicitur filius Abrahae et David, triplici ratione, scilicet quia ad hoc specialiter de Christo repromissio facta est: et quia Christus futurus erat rex, propheta et sacerdos: et quia in Abraham primo incepit circumcisio, et in David electio
3 | 31 | 2 | 0.

Abraham fuit primus inter antiquos Patres, quia accepit promissionem de Christo nasciturо
3 | 70 | 2 | c.

Promissio de Christo facta fuit Abrahae non quidem propter meritum ejus, sed ex gratia Dei
1-2 | 98 | 4 | c.

Omnes descendentes ab Abraham decimati sunt in eo, praeter Christum
3 | 31 | 8 | 0.

In communi. Abraham dedit decimas Melchisedech summo sacerdoti
2-2 | 87 | 1 | 3

Abraham adoravit angelos, inquantum apparentes in corporibus, quasi imaginibus, repraesentabant Trinitatem
1 | 51 | 3 | 5

Abraham juste obtulit angelis cibos, quia credidit eos homines esse, in quibus tamen Deum venerabatur, sicut solet Deus esse in prophetis, ut Augustinus dicit
1 | 51 | 3 | 5

Abrenuntiatio divitiarum comparatur eleemosynis, sicut universale particulari, et holocaustum sacrificio
1-2 | 102 | 3 | 8
2-2 | 186 | 3 | 5, 6

Abscondere peccatum contingit dupliciter, scilicet, dum fit, et per negligentiam confessionis. Primum est remedium contra peccatum, quia pejus est peccatum publicum quam occultum, propter majorem contemptum, et propter scandalum. Sed secundum contrariatur poenitentiae
3 | 84 | 6 | 1

Absolutio facta a sacerdote peccatore, valet sicut et a justo, nisi sit haereticus
2-2 | 39 | 3 | 0.

Absolvit Deus auctoritative, homo vero ut minister et instrumentaliter. Et inter ministros Dei papa dicitur absolvere aliquem, etiamsi per alium officium absolutionis impendat
1 112 2 1, 2 fi.

Forma absolutionis sacramentalis est haec: Ego te absolvo. Reliqua quae adjunguntur, sunt in arbitrio sacerdotis
3 | 84 | 3 | c.

Forma absolutionis sacramentalis differt a forma baptismi et confirmationis
3 | 84 | 3 | c.

Forma absolutionis sacramentalis debet fieri per verbum indicativum
3 | 84 | 3 | 0.

Absolutio in publico facta, ut in missa, et prima, et completorio, non est sacramentalis
3 | 84 | 3 | 1

Effectus. Culpa remittitur per absolutionem sacerdotis
3 | 84 | 3 | 3

Quaedam reliquiae peccati remanent post absolutionem, scilicet dispositio ad peccatum, et reatus, licet diminuta
3 | 86 | 5 | 0.
3 | 89 | 1 | 3

Absolutum est

Pars	Qu.	Art.	Locus

prius relativo secundum esse, et est posterius relativo secundum dici
1-2 | 16 | 4 | 2

Abstinentia importat subtractionem ciborum. Ideo est virtus si ratione reguletur
2-2 | 143 | — | c.
2-2 | 146 | 1 | o.

Abstinentia est specialis virtus
2-2 | 146 | 2 | o.

Effectus. Abstinentia a cibo necessario ad valetudinem, quoad optimam dispositionem corporis, laudatur; non autem quoad ea quae incumbunt ex officio vel societate
2-2 | 141 | 6 | o.
2-2 | 142 | 1 | c.
2-2 | 147 | 1 | o.
2-2 | 147 | 2 | o.
2-2 | 150 | 1 | 1

Abstinentia consistit in medio, licet denominetur a defectu
2-2 | 146 | 1 | 3

Usus ciborum et eorum abstinentia non pertinent ad regnum Dei, nisi sint cum ratione, fide, et dilectione Dei
2-2 | 146 | 1 | 1

In scientia abstinentia est ministranda, ut scilicet homo a cibis abstineat prout oportet: pro congruentia hominum cum quibus vivit, et personae suae, et pro valetudinis suae necessitate
2-2 | 146 | 1 | c. fi.

Abstractio triplex, scilicet a materia, et ab inferiori, et a sensu
1 | 40 | 3 | c.

Abstractio duplex, scilicet secundum duplicem operationem intellectus, id est, per modum compositionis et divisionis. Sicut cum intelligimus aliquid non esse in alio, vel esse separatum ab eo, vel per modum simplicis et absolutae considerationis: sicut cum intelligimus unum, nihil considerando de alio
1 | 85 | 1 | 1

Abstractio fit a materia quadruplici, scilicet sensibili, intelligibili, communi et individuali
1 | 85 | 1 | 2
3 | 77 | 2 | 4

Mathematici abstrahunt a materia sensibili, non autem a materia intelligibili, sed per eam demonstrant
1 | 85 | 1 | 2
3 | 77 | 2 | 4

Intellectus agens abstrahit species intelligibiles a phantasmatibus, inquantum virtute ejus possumus intelligere naturas specierum, sine conditionibus individualibus
1 | 12 | 13 | c.
1 | 85 | 1 | 1, 3, 4

Necesse est quod intellectus noster abstrahat a phantasmatibus
1 | 85 | 1 | o.
1 | 86 | 2 | 2
1 | 101 | 1 | o.

Imo in statu innocentiae homo non acquisivisset scientiam ex sensibus
3 | 61 | 2 | o.

Omnis intellectus abstrahit ab hic et nunc: aliter tamen angelicus quam humanus
1 | 50 | 2 | c.
1 | 107 | 4 | c.

Perfectio prudentiae et cujuslibet intellectualis virtutis consistit in abstractione a sensibilibus
2-2 | 53 | 6 | c.

Quanto plus intellectus abstrahit a sensibilibus, tanto melius intelligit
2-2 | 15 | 3 | c.
2-2 | 53 | 6 | c.

Abstractio a sensibus dupliciter contingit, scilicet ex causa animali, id est attentione ad intelligibilia, vel imaginabilia, vel ex causa naturali, id est ex infirmitate, vel somno
2-2 | 173 | 3 | c

Abstractio a sensibus ex triplici causa contingit, scilicet corporali, ut infirmitate, vel diabolica, vel divina
2-2 | 173 | 3 | c.
2-2 | 175 | 1 | c. fi.

In abstractione speciei intelligibilis est ordo; quia primo oportet quod species repraesentetur sensui; secundo imaginationi, et tertio intellectui possibili, qui immutatur speciebus phantasmatum, secundum illustrationem intellectus agentis
2-2 | 172 | 2 | c.

Abstractio a sensibus quandoque fit perfecte, scilicet, ut nihil sensibus percipiatur; quandoque imperfecte, scilicet ut discernatur, sed non plene, inter visa imaginarie, et visa per sensum
2-2 | 173 | 3 | c.

Visio Dei. Videns Deum per essentiam, non potest aliquid abstrahere ab illo
3 | 3 | 3 | c.

Homo in hac vita non potest videre essentiam Dei, nisi abstrahatur a sensibus
1 | 12 | 11 | 2
1-2 | 98 | 3 | 2
2-2 | 175 | 4 | o.
2-2 | 175 | 5 | c.
2-2 | 180 | 5 | c.

Christus mortalis videbat Dei essentiam, sicut etiam beati, sine abstractione a sensibus
2-2 | 175 | 4 | 1

Ad videndum essentiam Dei non oportet abstrahi ab operibus vegetativis
2-2 | 175 | 5 | 3

In visione prophetica aliquando fit abstractio a sensibus, aliquando vero non
2-2 | 173 | 3 | o.

Abstractum. *In Deo.* Abstractum et concretum in divinis sunt idem realiter et differunt ratione
1 | 1 | 2 | c.
1 | 1 | 3 | c.
1 | 3 | 3 | c., 1
1 | 40 | 1 | 1
1 | 40 | 2 | c.
3 | 17 | 1 | c.

In creaturis. In omni creatura differunt concretum et abstractum
1 | 40 | 1 | 1

Omne abstractum, etiam non subsistens, est tantum unum numero
1 | 54 | 1 | c.

Abstractum significat incompletum non subsistens, concretum vero compositum
1 | 3 | 3 | 1
1 | 13 | 1 | 2
1 | 32 | 2 | c.

Nomina concreta significant ens completum subsistens, sed abstracta *quo* aliquid est
1 | 3 | 3 | 1
1 | 13 | 1 | 2
1 | 32 | 2 | c.

Nomina concreta et abstracta possunt praedicari de Deo
1 | 3 | 3 | 1
1 | 13 | 1 | 2
1 | 32 | 2 | c.

Abuti potest aliquis prophetia ut objecto, non autem ut principio
2-2 | 55 | 4 | 1

Accedere ad Deum, vel recedere, non est passibus corporis, sed affectibus mentis
1 | 3 | 1 | 5

Deus dicitur accedere ad nos, vel recedere, inquantum participamus influentiam bonitatis ejus, vel deficimus ab ea
1 | 9 | 1 | 3

Acceptio personarum est attendere ad conditionem personae, nihil facientem ad illud negotium
1 | 23 | 5 | 3
1-2 | 97 | 4 | 2
1-2 | 98 | 4 | 2
1-2 | 106 | 3 | 1
2-2 | 63 | 1 | o.
2-2 | 63 | 2 | c.
2-2 | 63 | 4 | c.

Acceptio personarum est tantum de re debita. Ideo non convenit Deo
1 | 23 | 6 | 3
1 | 65 | 2 | 3
1-2 | 98 | 4 | 2
1-2 | 106 | 3 | 1
2-2 | 63 | 1 | 3

In honorando contingit acceptio personarum
2-2 | 63 | 3 | o.

In judiciis contingit acceptio personarum
2-2 | 63 | 4 | o.

Acceptio personarum est peccatum oppositum justitiae distributivae
2-2 | 63 | princ.
2-2 | 63 | 1 | o.
2-2 | 63 | 2 | c.

Acceptio personarum est gravius peccatum in re spirituali quam temporali
2-2 | 63 | 2 | o.

Accessus est prior in intentione, et posterior in executione quam recessus
1-2 | 29 | 2 | 3
1-2 | 36 | 1 | c.
3 | 85 | 6 | 2

Accessus est prior recessu ex parte moventis, sed est posterior ex parte mobilis
1-2 | 113 | 8 | 1
3 | 85 | 5 | 2

Accidens non est ens, sed entis
1 | 5 | 5 | 2
1 | 90 | 2 | c.
1-2 | 55 | 4 | 1
1-2 | 110 | 2 | 3
3 | 11 | 5 | 3
3 | 77 | 1 | 4

Propria diffinitio accidentis, non est esse in subjecto, sed est esse rem cui debetur esse in

Pars	Qu.	Art.	Locus

subjecto
3 | 77 | 1 | 2
Accidens in concreto diffinitur per subjectum loco generis, sed in abstracto loco differentiae
1-2 | 53 | 2 | 3
Non omne adveniens rei post esse completum, est accidens
3 | 2 | 6 | 2
Omne accidens et omnis forma non subsistens est ens, verum et bonum ut quo; non autem ut quod
1-2 | 55 | 4 | 1
Omne accidens dependet a subjecto, et per illud diffinitur
1-2 | 53 | 3 | 3
Imo mensura debet esse homogenea, id est, ejusdem generis cum mensurato
1 | 3 | 5 | 2
1-2 | 19 | 4 | 2
Omne accidens est per se respectu alicujus subjecti, cum omne per accidens reducatur ad per se
1 | 22 | 4 | o.
1 | 103 | 7 | c., 3
Omne accidens est nobilius suo subjecto secundum quid, sed simpliciter est e converso
1 | 16 | 6 | 1
1-2 | 66 | 4 | c.
1-2 | 110 | 2 | 2
2-2 | 23 | 3 | 3
3 | 11 | 5 | 3
Nullum accidens excedit suum subjectum secundum esse, sed secundum operationem
1 | 115 | 1 | 5
Quod convenit accidenti ex parte subjecti, et non ex ratione accidentis, non attribuitur accidenti in abstracto, sed in concreto
1-2 | 53 | 2 | 3
Accidens potest esse sine subjecto, virtute Dei
3 | 77 | 1 | o.
Accidens non potest transire de subjecto ad subjectum, idem numero, sed bene idem specie
3 | 62 | 3 | 2
3 | 77 | 1 | c.
Accidens individuatur, numeratur, et distinguitur secundum suum subjectum
1 | 29 | 1 | c.
1 | 39 | 3 | c.
Accidentia numerantur secundum supposita
1 | 36 | 4 | 7
1 | 39 | 3 | c.
Duo accidentia numero ejusdem rationis, non possunt esse simul in eodem subjecto
1 | 94 | 3 | 1
1-2 | 63 | 4 | 3
Accidens potest esse subjectum accidentis, sed per substantiam
1 | 77 | 7 | 2
1 | 78 | 4 | 3
1-2 | 7 | 1 | 3
1-2 | 50 | 2 | 2
1-2 | 56 | 1 | 3
3 | 77 | 2 | 1
Subjectum est causa proprii accidentis in triplici genere causae, scilicet ut causa materialis, efficiens, et finalis. Aliorum autem accidentium est tantum causa materialis
1 | 77 | 6 | o.
Subjectum est causa propria accidentis, non per transmutationem, sed per quandam naturalem consequentiam et resultationem
1 | 77 | 6 | 3
1 | 77 | 7 | 1
Accidentia non habent materiam ex qua, sed in qua, scilicet subjectum, et circa quam, scilicet objectum
1-2 | 55 | 4 | c.
Accidens comparatur ad subjectum, ut actus ad potentiam
1 | 3 | 6 | c.
1 | 54 | 3 | 2
Accidentium innaturalium subjectum est tantum causa materialis
1 | 77 | 6 | o.
Accidens in concreto habet genus in subjecto loco materiae, sed in abstracto a modo essendi
1-2 | 35 | 4 | 2
Accidens potest agere in suum subjectum tantum formaliter, non autem effective
1-2 | 85 | 1 | 4
1-2 | 110 | 2 | 1
1-2 | 111 | 1 | 1
1-2 | 111 | 2 | 1
Substantia spiritualis non est subjectum accidentis, nisi pertinentis ad intellectum vel voluntatem
1-2 | 50 | 5 | o.
Sacramentum. Deus instituit quod accidentia panis et vini sint in sacramento altaris, et ibi maneant sine subjecto, quadruplici ratione, scilicet quantum ad usum; quantum ad manducationem spiritualem, quae est per fidem; quantum ad vitationem horroris et irrisionis, et quantum ad spiritualia, quae per corporalia consueverunt ostendi
3 | 75 | 2 | 3
3 | 75 | 3 | o.
3 | 76 | 1 | 3
Accidens est ibi sine subjecto
3 | 75 | 5 | o.
3 | 77 | 1 | o.
Quantitas est ibi subjectum aliorum accidentium
3 | 77 | 2 | o.
Accidentia haec non sunt subjective in aëre
3 | 77 | 1 | c.
Accidentia haec habent modum essendi, agendi, et patiendi substantiae. Ideo possunt agere et pati quidquid poterat substantia praeexistens
3 | 77 | 3 | o.
3 | 77 | 4 | o.
3 | 77 | 5 | o.
3 | 77 | 6 | o.
3 | 77 | 7 | o.
3 | 77 | 8 | o.
Accidentia hic agunt virtute substantiae
3 | 75 | 6 | 3
3 | 77 | 3 | o.
Accidentia haec possunt immutare ad formam substantialem
3 | 77 | 3 | 3
Accidentia haec immutant corpora vicina
3 | 77 | 3 | o.
Accidentia haec nutriunt
3 | 77 | 6 | o.
Accidentium istorum operationes quaedam sunt naturales, et quaedam miraculosae
3 | 74 | 6 | 3
Ex eis potest aliquid generari
3 | 77 | 5 | o.
3 | 77 | 8 | 3
Haec accidentia possunt misceri cum aliis liquoribus
3 | 73 | 8 | o.
Accidentia haec possunt frangi, nec tamen Christus frangitur
3 | 77 | 7 | o.
Haec fractio tria significat, scilicet divisionem corporis Christi in passione, distributionem virtutis ejus, et triplicem statum animarum, scilicet quia quidam sunt adhuc vivi, quidam in plena participatione beatitudinis, et quidam in expectatione plenae beatitudinis
3 | 83 | 5 | 7, 8
Accidentia haec corrumpi possunt sicut et ante consecrationem dupliciter, scilicet per se, id est per alterationem contrariarum qualitatum, per augmentum et diminutionem, id est per additionem vel divisionem quantitatum, et per accidens, id est per corruptionem subjecti
3 | 77 | 4 | o.
3 | 77 | 5 | c.
Ista corruptio non est miraculosa, sed miraculum praesupponit
3 | 77 | 4 | 3
3 | 77 | 5 | c., 3
Nulla immutatio horum accidentium facit ibi desinere corpus Christi, nisi qua corrumperetur substantia panis et vini, si adesset
3 | 76 | 6 | o.
3 | 76 | 8 | c. fi.
3 | 77 | 4 | o.
3 | 77 | 5 | c.
3 | 77 | 8 | c.
3 | 80 | 3 | c., 3
3 | 83 | 6 | 7
Accidentia haec sunt composita ex quo est, et quid est
3 | 77 | 1 | 4
Medium. Nihil potest esse medium inter substantiam et accidens
1 | 77 | 1 | 5
Accidens speciei consequitur formam, accidens autem individui consequitur materiam
1 | 54 | 3 | 2
Accidens dicitur dupliciter, scilicet natura accidentis condivisa substantiae et quod nominat aliquid per aliud
1 | 77 | 1 | 5
1-2 | 7 | 1 | 2
3 | 2 | 6 | 2
Accidens per se consideratur ab arte, non autem accidens, omnino per accidens
1-2 | 7 | 2 | 2
1-2 | 18 | 3 | 2
Accidens aliquod miraculose productum in aliquo subjecto, efficitur ei naturale, sicut caecus miraculose illuminatus, naturaliter videt
1 | 77 | 4 | 3
Accidens et omne praeter rationem rei est duplex, scilicet determinativum alicujus essentialium principiorum, et non determinativum. Secundum tantum est in angelis, sed utrumque est in

Pars	Qu.	Art.	Locus
			compositis
1	54	3	2
			In Deo. Nullum accidens est in Deo
1	3	6	o.
1	6	3	c.
1	28	2	c.
1	29	3	3
1	40	1	1
1	54	3	2
			Ista est per se, et nullo modo per accidens: Pater est Deus et e converso
1	39	6	2
			Accidens in abstracto non praedicatur secundum magis et minus
1-2	52	1	o.
1-2	52	2	o.
1-2	52	3	o.
1-2	53	2	3
			Accidens non generatur nec corrumpitur, et quae corrumpuntur, non omnino in nihilum rediguntur; non quidem quia aliqua pars eorum remaneat, sed quia remanent in potentia materiae vel subjecti
1	104	4	3
1-2	110	2	3
			Accideus non variatur subjective, sed subjectum secundum ipsum
1	9	2	3
1	16	8	c. fi.
			Quod autem accidit in hominibus, quod bonum sit, ut in paucioribus, et malum ut in pluribus, ex hoc contingit, quia pluribus modis contingit deviare a medio, quam medium tenere: et etiam quia sensibilia sunt magis nota apud multos, quam bona rationis
1-2	71	2	3
			Omne quod advenit alicui post ejus esse completum, convenit ei accidentaliter, nisi trahatur in communione illius esse completi
3	2	6	2
			Quod accidit alicui naturae, non est universaliter in illa natura
1	51	1	c.
			Nulla forma de genere substantiae convenit alicui accidentaliter. Ideo omnis forma adveniens accidentaliter, est accidens
1	67	3	c.
			Accidia vel acedia est taedium bene operandi, et tristitia de re spirituali
1	63	2	2
2-2	54	2	1
2-2	65	1	c.
2-2	65	2	c.
2-2	65	3	c., 2
2-2	65	4	c., 2
			Accidia non est recessus mentis a quocumque bono spirituali, sed a divino, cui oportet mentem ex necessitate inhaerere
2-2	35	3	2
			Accidia est peccatum
2-2	35	1	o.
			Accidia de se est peccatum mortale
2-2	35	3	o.
			Tristitia de bono spirituali divino est speciale peccatum, scilicet accidia; sed in communi convenit omni vitio. Similiter gaudium de bono spirituali divino, convenit speciali virtuti, scilicet charitati, sed in communi convenit omni virtuti
2-2	35	2	o.
2-2	3	2	4, 3
			Accidia est species tristitiae
1-2	35	8	o.
			Accidia est vitium capitale
2-2	35	4	o.
2-2	36	4	c.
			Divisio. Filiae accidiae sunt sex, scilicet malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio, torpor et evagatio mentis
2-2	35	4	2, 3
			Accidia est contraria charitati
2-2	35	3	c. fi.
			Accidia et invidia opponuntur gaudio charitatis, scilicet prima, ut est de bono divino; secunda, ut est de bono proximi
2-2	34		princ.
2-2	35		princ.
2-2	35	3	c.
2-2	36	3	c., 3
			Accidia est contra tertium praeceptum Decalogi
2-2	35	3	1
			Effectus. Jejunantes maxime impugnantur circa horam sextam, id est, in meridie ab accidia, propter famem et aestus solis
2-2	35	1	2
			Accipere aliquid in bono vel in malo, dicitur dupliciter, scilicet accipere proprie et accipere abusive
2-2	55	4	1
			Non omne acceptum est receptum in aliquo
1	17	2	3
			Accipere ab alio est commune Christo et creaturae analogice, non autem univoce
1	33	3	2
			Accipiter significat ministros potentum ad praedam
1-2	102	6	c., 1, 3
			Accusatio debet fieri in scriptis
2-2	68	2	o.
			Accusatio est de praecepto valenti probare peccatum contra communitatem
2-2	68	2	o.
			Accusatio est injusta per calumniam, praevaricationem, et tergiversationem
2-2	68	3	o.
			In denuntiatione enim attenditur emendatio fratris, sed in accusatione punitio criminis
2-2	67	3	2
2-2	68	1	c.
			Accusatus tenetur dicere veritatem judici interroganti juridice, scilicet si praecessit infamia, vel indicia expressa, vel probatio semiplena
2-2	69	1	o.
2-2	69	2	c.
			Accusatus potest defendere se per prudentiam, non autem per calumniam, vel collusionem
2-2	69	2	o.
2-2	69	3	c.
			Et ei licet appellare
2-2	69	3	c.
			Accusatus falso ex levitate, et non ex malitia, potest remittere poenam talionis, non autem si desistat per collusionem, sed tantum princeps
2-2	68	4	2
			Accusans in probatione deficiens, meretur poenam talionis
2-2	64	4	o.
			Accusans falso, meretur duplicem poenam, scilicet talionis pro nocumento accusati, et infamiae pro calumnia. Sed quandoque princeps liberat ab utraque, et quandoque tantum a prima
2-2	68	4	3
			Desistere ab accusatione ordinate et sine vitio, contingit dupliciter, scilicet si in processu perpendat se false accusasse, vel si princeps eam aboleat
2-2	68	3	3
			In notoriis non requiritur accusator, quia infamia tenet locum accusatoris
2-2	67	2	3
2-2	67	3	2
			Subditi possunt suos superiores accusare
2-2	68	1	2
			Nullus debet accusare religiosum in capitulo de crimine occulto
2-2	83	7	4
			Excommunicati, infames, et de majore crimine accusati, non possunt accusare
2-2	69	1	1
			Acetum et vinum differunt specie
3	74	5	2
			Acetum non potest naturaliter mutari in vinum, nisi resolvatur in materiam primam
3	74	5	2
			Achaz rex non petens signum a Deo peccavit, et non peccasset si signum petisset
2-2	97	2	3
			Acquirere illicite, contingit tripliciter, scilicet vel ratione causae, vel acquirentis, vel ejus a quo aufertur
2-2	32	7	c.
2-2	62	5	2
2-2	87	2	2
			Actio Dei est sua essentia et sua potentia
1	14	4	o.
1	19	1	o.
1	19	4	2
1	25	1	2
1	30	2	3
1	41	4	3
1	45	3	1
1	54	1	c.
1	54	2	c.
1	54	3	c.
1	77	1	c.
1	77	2	c.
1	79	1	c.
1	87	3	c.
1-2	49	4	c.
1-2	55	2	3
3	9	1	1
			Actio Dei est una secundum rem et multae secundum rationem
1	30, 2		3
			Deus agit in omni operante
1	105	5	o.
1-2	55	4	6
			Actio Dei quae operatur in omni operatione creaturae, non est creatio
1	45	8	o.
			Actio Dei non subtrahit actiones agentium inferiorum
1	105	5	o.
			Omnis actio creaturae est a Deo
1	105	5	c.
1-2	6	1	3
1-2	79	2	o.
1-2	109	1	c.
			Omnis actio formae substantialis vel accidentalis dependet a Deo
3	77	3	2
			Actio intellectus

Pars	Qu.	Art.	Locus
			et cujuslibet creaturae dupliciter dependet a Deo, scilicet formaliter et effective
1	105	5	c.
1-2	109	1	c.
			Actio proprie est operatio voluntatis imperata, manens in operante. Sed facere est operatio transiens
1-2	57	4	c.
1-2	57	5	1
			Actio recta differt ab actione reflexa
1	28	4	2
1	87	3	2
			Duplex est actionis genus: una scilicet actio quae transit in aliquid exterius, inferens ei passionem, sicut urere et secare. Alia vero quae non transit in rem exteriorem, sed magis manet in ipso agente. Et haec est duplex, scilicet quaedam corporalis, sicut sentire, et alia spiritualis, sicut intelligere et velle
1	18	3	1
1	41	1	c.
			Actio duplex, scilicet immanens et transiens
1	14	2	c.
1	18	3	1
1	23	2	1
1	27	1	c.
1	27	3	c.
1	27	5	c.
1	28	4	c.
1	41	2	c.
1	54	1	3
1	54	2	c.
1	56	1	c.
1	85	2	c.
1-2	3	2	3
1	31	5	c.
1	74	1	c.
			Objectum actionis transeuntis sive materia est separata ab agente; objectum autem immanentis unitur ei
1	56	1	c.
			Actio transiens infert ex se passionem, non autem immanens
1	23	2	1
2-2	59	3	3
			Actio immanens est actus et perfectio agentis, non autem transiens, sed tantum patientis
1-2	3	2	3
1-2	31	5	c.
			Actio duplex, scilicet una cum transmutatione materiae, sicut actio physica, alia sine transmutatione materiae, quae scilicet materiam non praesupponit: sicut patet in creatione. Sed actio corporis est, qua agit secundum quod est actu, in aliud corpus, secundum quod est in potentia
1	91	2	c
1	115	1	c.
			Omnis actio creaturae differt realiter ab ea
1	54	1	c.
1	54	2	c.
			Actio instrumenti duplex, scilicet secundum propriam formam, et ut movetur a principali agente. Prima est alia ab actione principalis agentis, secunda vero est eadem
3	19	1	c., 2
3	19	2	c.
3	62	1	2
			Actio humana speciem sortitur a fine proximo: quia ad bonitatem vel malitiam rei non solum exigitur bonitas, vel malitia finis ultimi, quem respicit voluntas intendens; sed etiam bonitas vel malitia finis proximi, quem respicit voluntas eligens. Et ideo non sequitur, quod bonitas voluntatis intendentis ad bonitatem actus sufficiat
1-2	1	3	c., 3
2-2	11	1	2
			Actio dicitur voluntaria dupliciter, scilicet imperative, et elicitive
1-2	1	1	2
1-2	6		princ.
			Actio voluntaria fundatur super actionem naturae
1-2	10	1	1
			Eadem actio secundum speciem naturae, potest differre secundum speciem moris, et e converso
1-2	1	3	3
3	47	2	3
			Actionum quae ab homine aguntur, illae solae dicuntur humanae proprie quae sunt a voluntate deliberata. Si quae autem aliae actiones homini conveniant, possent dici quidem hominis actiones, sed non proprie humanae, cum non sint hominis, inquantum est homo, sicut cum aliquis movet pedem, vel manum aliis intentus, vel fricat barbam
1-2	1	1	c., 3
			Actio naturae terminatur ad unum, non autem voluntaria
1	41	2	c.
1-2	10	1	1
			Actio primi principii proprie dicitur operatio, non autem actiones secundorum, sed dicuntur operata
3	9	1	c
			Actio et passio conveniunt in una substantia motus, et sunt unus motus numero, et differunt tantum secundum diversas habitudines
1	28	3	1
1	41	1	2
1	45	2	2
1	45	3	c.
2-2	90	3	c.
			Actio speciem habet a forma agentis
1	14	5	3
1-2	1	3	c.
3	19	1	3
			Principium actionis primo est finis, secundo agens, tertio forma, non autem materia
1	105	5	c.
			Actio quaelibet commensuratur virtuti agentis. Nec aliquod agens naturale nititur ad agendum id quod excedit suam facultatem
2-2	130	1	c.
			Omnis forma dependens ab agente secundum fieri tantum, remanet cessante actione ejus
1	104	1	
			Impossibile est actionem unius agentis terminari ad formam tantum, et alterius ad subjectum formae, nisi in agentibus subordinatis
1	118	2	3
			Una et eadem actio procedit a primo et secundo agente, non autem a duobus agentibus unius ordinis
1	105	5	2
			Quanto agens est potentius, tanto magis potest actionem suam diffundere ad magis distans
1	118	1	c.
2-2	141	7	1
			Actionum quarum una est regula, et ratio alterius, una non impedit, sed juvat aliam
1	112	1	3
			Actio non attribuitur instrumento proprie, sed principali agenti
1-2	16	1	c. fi.
2-2	172	1	3
3	13	3	c.
3	15	9	1
			Actio attribuitur instrumento sicut immediate agenti, sed principali agenti, sicut in cujus virtute agit instrumentum
3	66	5	1
			Actio instrumenti duplex, scilicet secundum propriam formam, et ut movetur a principali agente. Prima est alia ab actione principalis agentis, secunda vero eadem
3	19	1	c., 2
3	19	2	c.
3	62	1	2
			Si sit unum agens principale et duo instrumenta, dicetur unum agens simpliciter et duae actiones; si autem e converso, dicetur e converso
1	76	2	c.
			Instrumentum duas habet actiones, scilicet unam instrumentalem secundum quam operatur, non in virtute propria, sed in virtute principalis agentis; aliam propriam quae competit sibi secundum propriam formam, sicut securi competit scindere ratione suae acuitatis, facere autem lectum, inquantum est instrumentum artis; non autem perficit actionem instrumentalem, nisi exercendo actionem propriam, scindendo enim facit lectum
3	62	1	2
			Impossibile est quod eadem numero essentialiter sit actio principalis agentis, et instrumenti
3	19	1	c.
			Malum in actione semper causatur ex defectu agentis principalis vel instrumentalis. Similiter in effectu proprio, vel in dispositione materiae. Sed in patientie, ex imperfectione, vel defectu agentis, vel materiae
1	49	1	c., 3
1-2	18	2	c.
			Omnis actio est per aliquam formam
1	48	1	4
1	76	1	c.
3	19	1	3
			Forma est principium actionis
2-2	179	1	1
			Forma non nominat principium actionis ut est in agente, sed ut respicit effectum
1	14	8	c.
			Actiones sunt

Pars	Qu.	Art.	Locus

suppositorum
1-2 | 77 | 2 | 1

Forma substantialis non est principium actionis, nisi mediante qualitate
1 | 77 | 1 | c., 4
3 | 77 | 3 | 3

Qualitatis actio non producit formam substantialem, nisi in virtute formae substantialis
1 | 45 | 8 | 2
1 | 67 | 3 | 3
1 | 115 | 1 | 5
3 | 77 | 3 | 3

Forma perfecta secundum esse reale, potest esse principium actionis transeuntis, non autem imperfecta
1-2 | 5 | 6 | 2

Forma determinata ad unam operationem, non requirit dispositionem
1-2 | 49 | 4 | c., 1

In eodem instanti acquiritur forma, et incipit actio
1-2 113 7 4

In communi. Actio secundum primam impositionem nominis importat originem motus: quo remoto nihil aliud quam ordinem ori inis importat
1 | 41 | 1 | 2
1 | 45 | 3 | c.

Actio proprie est actualis virtutis
1 | 54 | 1 | c.

Actio quaedam est finis, non autem quaelibet
1-2 | 1 | 1 | 2
1-2 | 19 | 1 | 2

Quaelibet actio eo modo est bona, quo habet esse, sed non est bona simpliciter, nisi habeat plenitudinem sui esse
1-2 | 18 | 1 | o.

Actio humana est bona vel mala quadrupliciter, scilicet ex genere, ex objecto, fine, circumstantiis et hujusmodi
1-2 | 18 | — | o.
1-2 | 20 | 1 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

1-2 | 20 | 2 | c.
1-2 | 73 | 7 | 1

Eadem actio inquantum multa, potest esse bona et mala, non autem inquantum una
3 | 82 | 5 | 3

Omnis processio est secundum aliquam actionem, et e converso
1 | 27 | 1 | c.

Actio sine motu non infert ex se passionem nisi grammatice, ut in divinis
1 | 41 | 1 | 3

Actio cum motu est semper cum innovatione fieri, et corruptione, non autem actio sine motu
1 | 41 | 1 | 3

Differentia. Actus duplex, scilicet primus et secundus
1 | 48 | 5 | c.
1-2 | 32 | 1 | c.
1-2 111 | 2 | c. fi.

Actus primus est esse, secundus autem operatio
1-2 111 | 2 | c. fi.

Actus dupliciter est alicujus potentiae, scilicet elicitive et imperative
1-2 | 1 | 1 | 2
1-2 | 6 princ.
1-2 | 6 | 4 | c.
1-2 | 8 princ.
3 | 85 | 2 | 1

Actus dupliciter dicitur esse moralis, scilicet essentialiter, id est elicitus a voluntate, et quoad usum, id est imperatus
1-2 | 1, 1 | c., 2

Aliquis actus est unus numero secundum esse naturale, et duo in genere moris
1-2 | 20 | 6 | o.

Actus dupliciter non est ordinatus in Deum, scilicet ex parte actus non ordinabilis, ut omne peccatum, vel ex parte agentis
1-2 21, 4 c.

Potentia dupliciter est actus corporis, scilicet informando organum, et in essentia animae
1 | 76 | 8 | 4

Actum oportet proportionari objecto et agenti, sed ab objecto speciem habet, a virtute vero vel a potentia agentis habet modum intensionis
1 | 89 | 6 | c.
2-2 | 26 | 7 | c.

Potentiae distinguuntur per actus, et actus per objecta
1 | 77 | 3 | o.

Actus cujuslibet potentiae, vel habitus sumitur secundum ordinem potentiae vel habitus ad objectum
2-2 2 2 c.
2-2 2 5 c.

Nihil subest potentiae, habitui, vel actui, nisi mediante ratione formali objecti
1-2 | 1 | 1 | c.
2-2 | 1 | 3 | c.

Sicut se habet actus ad actum, sic et potentia ad potentiam respectu objecti adaequati, non autem respectu objecti particularis
2-2 | 2 | 2 | c.
2-2 | 5 | 5 | c.

Objectum comparatur ad actum potentiae passivae, ut principium et causa movens, ad actum vero potentiae activae, ut terminus et finis ejus
1 | 77 | 3 | c.
1-2 | 1 | 3 | c.

Actus in rationem objecti, et actus in objectum sub tali ratione, sunt ejusdem speciei, ut visio luminis, et visio coloris
2-2 | 25 | 1 | c.

Omnis virtus et potentia eodem actu fertur in objectum, et in rationem formalem objecti
2-2 | 25 | 1 | c.

Nihil potest esse objectum habitus vel actus, nisi objectum potentiae subjectae utrique
2-2 162 | 3 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Prima bonitas, vel malitia actus moralis est ex objecto convenienti, sicut in naturalibus ex forma. Et dicitur bonum, vel malum ex genere, id est, secundum speciem
1-2 | 18 | 2 | c.

Species bonitatis vel malitiae actuum ex objecto per se ordinato ad finem, continetur sub specie ex fine. Si autem per accidens, sunt species disparatae
1-2 | 18 | 7 | o.
2-2 21 | 1 | 2

Actus moralis habet speciem ex objecto et fine
1 | 48 | 1 | 2
1-2 | 1 | 3 | o.
1-2 | 5 | 6 | c.
1-2 | 5 | 8 | c.
1-2 | 7 | 3 | 3
1-2 | 7 | 4 | o.
1-2 | 18 | 2 | o.
1-2 | 18 | 3 | o.
1-2 | 19 | 1 | c.
1-2 | 58 | 1 | c.
1-2 | 60 | 1 | 3
1-2 | 72 | 1 | o.
1-2 | 72 | 3 | o.
2-2 | 4 | 3 | c.
2-2 | 19 | 3 | c.
2-2 | 19 | 4 | c.
2-2 | 23 | 4 | c.
2-2 | 25 | 1 | c.
2-2 | 47 | 5 | c.
2-2 | 64 | 7 | c.
2-2 | 92 | 2 | c.
2-2 110 | 1 | c.
2-2 154 | 1 | c.
2-2 181 | 2 | 1

Actus moralis est bonus vel malus, principaliter ex objecto et fine, secundario autem ex circumstantiis
1-2 | 18 | 2 | o.
1-2 | 18 | 3 | o.
1-2 | 18 | 4 | o.
1-2 21 | 1 | o.
1-2 | 42 | 6 | c.
1-2 | 72 | 1 | 1

Objectum comparatur ad actum interiorem ut finis, ad exteriorem vero ut materia circa quam
1-2 | 18 | 6 | c.
1-2 | 54 | 2 | 3
1-2 | 72 | 3 | 2

Actus non denominatur a potentia, nisi sit ab ea sine

Pars	Qu.	Art.	Locus

respectu ad aliam
1-2 | 8 | 2 | c.

Non omnis diversitas actuum, sed tantum formalis facit diversitatem potentiarum
1 | 77 | 3 | c.
1 | 79 | 7 | c.
1 | 79 | 9 | c.
1 | 79 | 10 | 5
1-2 | 54 | 1 | 1

Actus diversarum potentiarum differunt genere
1-2 | 23 | 1 | c.
1-2 | 54 | 1 | 1

Idem actus potest pertinere ad diversas potentias
1-2 | 56 | 2 | 1

Idem actus potest pertinere ad diversas potentias secundum diversas rationes et diverso ordine, non autem aequaliter et eodem ordine
1-2 | 56 | 2 | 1

Unius potentiae non possunt esse simul plures actus
1 | 58 | 7 | 2
1 | 62 | 7 | 3
1-2 | 54 | 1 | 3
2-2 | 18 | 1 | 3

Unius potentiae non possunt esse simul plures actus, nisi sint subordinati
1 | 58 | 7 | 2
1 | 62 | 7 | 3
1-2 | 54 | 1 | 3
2-2 | 18 | 1 | 3

Proximum principium actus est vis appetitiva
2-2 | 59 | 4 | c.

Actus respectu unius potentiae differunt specie, qui respectu alterius potentiae sunt ejusdem speciei
1-2 | 18, 5 | c.

Quaelibet potentia immaterialis, et nulla materialis reflectitur super actum suum
1 | 87 | 3 | 3
2-2 | 25 | 2 | c.

Actus est prior potentia
1 | 82 | 3 | 2

Imo actus est posterior potentia
1 | 77 | 3 | 1

Actus in diversis est prior potentia, sed in eodem est

Pars	Qu.	Art.	Locus
			posterior secundum tempus
1	3	1	c.
1	3	8	c. fi.
1	77	3	1
1	82	3	2
1	85	3	1
1	94	3	c.
1-2	50	2	3
			Actus semper superat potentiam in bono et malo
1-2	71	3	c.
			In potentiis ordinatis actus potentiae superioris est, sicut forma actus potentiae inferioris
1-2	13	1	c.
1-2	17	4	c. fi.
			Actus potentiae inferioris se habet ut materiale respectu actus potentiae superioris, et ille ut formale respectu ejus
1-2	17	1	c.
1-2	17	4	c.
			Potentia activa non distinguitur contra actum, sed in eo fundatur
1	25	1	1
			Nullus actus producitur perfecte ab aliqua potentia activa, nisi sit ei consimilis per aliquam formam, quae sit principium ejus
1-2	23	2	c.
			Habitus est actus primus, non autem secundus
1-2	49	3	1
			Habitus dupliciter potest habere ordinem ad actum, scilicet secundum rationem habitus, et secundum rationem subjecti, id est potentiae
1-2	49	3	o.
			Species habitus distinguuntur secundum species actuum
3	83	2	c.
			Idem actus potest a diversis habitibus informari, et sic ad diversas species reduci
2-2	4	3	1
			Idem habitus potest habere diversos actus ejusdem rationis ordinatos, quorum unus sequitur ex alio, et fit mediante priori. Sed habitus non diffinitur nec denominatur nisi a primo
2-2	28	4	c.
2-2	29	4	c.
2-2	51	2	c.
2-2	51	3	c.
2-2	161	2	3
			Actus unius virtutis vel vitii ordinatus ad finem alterius, efficitur species ejus
2-2	154	10	c., 1
2-2	181	1	3
2-2	181	2	c.
			Quilibet actus proportionaliter habitui intensus auget eum, vel ad hoc disponit, non autem remissus
1-2	52	3	o.
			Diversi actus quorum unus est ratio alterius, non diversificant habitum
2-2	28	4	c.
3	8	5	2
			Habitus acquisitus semper reddit actum similem actui, a quo generatus est secundum speciem, non autem secundum modum
1	89	6	3
1-2	78	2	2
			Idem actus specie naturae potest esse in diversis generibus moris, scilicet virtutis et vitii
1-2	1	3	3
1-2	18	5	c., 3
1-2	18	6	3
1-2	18	7	c., 1
1-2	18	10	3
1-2	20	6	o.
1-2	72	6	c.
2-2	99	2	2
2-2	99	3	2
			Habitus respectu aliquorum actuum sunt necessarii
1-2	49	4	o.
1-2	50	—	o.
			Actus est causa finalis habitus qui est causa efficiens sui actus
1-2	51	4	3
1-2	71	3	3
			Habitus ex quibusdam actibus generatur in agente habente in se etiam principium passivum, non autem in aliis
1-2	51	2	o.
1-2	63	2	o.
			Ex multis actibus rationis oportet causari habitum opinativum etiam ex parte intellectus passibilis
1-2	51	3	c.
			Quantum ad inferiores vires apprehensivas, necessarium est eosdem actus plures reiterari, ut aliquid firmiter memoriae imprimatur
1-2	51	3	c.
			Habitus corporales quandoque generantur ex uno actu forti. Et etiam in intellectu passibili scientia, non autem opinio, nec in intellectu passivo, nec in appetitu, sed tantum ex multis
1-2	51	3	o.
1-2	71	4	c.
			Habitus, ut habitus, non potest corrumpi per unum actum solum, nisi removendo causam habitus
1-2	71	4	c.
			Actus simpliciter excedit habitum in bono et in malo
1-2	71	3	o.
			Actus dicitur moralis et humanus a voluntate
1	48	1	2
1-2	1	1	o.
1-2	1	3	c.
1-2	6		princ.
1-2	7	4	c.
1-2	10	1	c.
1-2	18	5	c.
1-2	71	6	c.
1-2	74	1	c.
2-2	23	8	c.
2-2	106	5	1
2-2	110	1	c.
3	19	2	o.
			Actus dicuntur humani vel morales, secundum quod sunt a ratione deliberata vel secundum quod obediunt rationi
1-2	1	1	c.
1-2	18	5	c.
1-2	18	9	c.
1-2	19	1	3
1-2	58	2	c.
1-2	63	2	c.
1-2	100	1	c.
1-2	104	1	c, 3
2-2	152	1	c.
3	19	2	c.
			Actus moralis non specificatur ex fine ultimo, sed ex fine proximo
1-2	1	3	3
1-2	60	1	3
2-2	11	1	2
2-2	19	3	c.
2-2	66	4	2
			In actibus moralibus voluntas est primum movens
1-2	1	1	c.
2-2	110	1	c.
			Omnis actus moralis est immanens, et in voluntate subjective et effective
1-2	74	1	o.
			Corpus per accidens se habet ad actum moralem, qui non consideratur per se, nisi secundum ea quae sunt animae, ad quam passiones animae se habent materialiter, ratio vero formaliter et completive
2-2	152	1	c.
			Idem actus numero moralis sive humanus est actio et passio
1-2	1,	3	c.
			Actus moralis inquantum est bonus vel malus, habet rationem rectitudinis vel peccati
1-2	21	1	o.
			Aliqui actus sunt indifferentes secundum speciem, non autem omnes
1-2	18,	8	o.
1-2	18	9	o.
			Aliquis actus est ita secundum se malus, quod non potest bene fieri
2-2	110	3	c.
			Actus moralis, inquantum est bonus vel malus, habet rationem laudabilis vel vituperabilis
1-2	21	2	o.
			Et rationem meriti, vel demeriti
1-2	21	3	o.
			Actus est bonus dupliciter, scilicet vel ut in genere moris, vel ut meritorius
1-2	109	2	c.
1-2	109	5	o.
			Bonitas actus duplex, scilicet ex objecto et ex fine. Prima est materialis respectu secundae. Ideo secundam voluntas attendit, et penes eam meritum potius consistit
1-2	18	6	c.
			Bonitas actus humani quadruplex, scilicet secundum genus, speciem, circumstantias, et finem
1-2	18	4	c.
1-2	73	7	1
			Ad perfectionem actus causati ex duplici principio requiritur perfectio utriusque principii
1-2	56	4	c.
1-2	58	3	2
1-2	65	3	1
2-2	4	2	c.
2-2	4	5	c.
			Bonum et malum sunt differentiae essentiales actuum humanorum
1	48	1	2
1-2	18	5	o.
1-2	18	6	o.
1-2	54	3	c., 2
			Bonum et malum sunt differentiae essentiales actuum elicitorum a voluntate, sed per accidens actuum aliarum potentiarum, ut sunt imperati a voluntate
1-2	18	6	o.
1-2	19	1	o.
			Omnis actus deliberatus est bonus vel malus moraliter
1-2	18	9	o.
			Bonum et malum in actibus humanis dicitur per comparationem ad rationem
1-2	18	5	c., 1
1-2	18	8	c., 2
1-2	18	10	c.
1-2	19	1	3
1-2	21	1	c.
1-2	24	2	o.
1-2	24	3	o.
1-2	34	1	c.
1-2	66	1	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Bonitas vel malitia moralis principaliter in voluntate consistit
1-2	34	4	c.
			Idem numero actus in genere naturae, potest esse bonus et malus moraliter: non autem unus numero in genere moris
1-2	20	6	o.
1-2	88	4	c.
2-2	55	4	1
			Actus et motus exteriores sunt signa dispositionis interioris
2-2	168	1	1, 3
			Actus exteriores sunt ad finem interiorum qui se habent ut finis, scilicet credere, diligere et sperare. Ideo secundi quaeri debent in infinitum, primi autem cum mensura discretionis
3	84	8	o.
			Actus exteriores diversimode ad diversas virtutes pertinent
2-2	32	1	c.
2-2	168	1	o.
			Exteriores actus ad illam virtutem referuntur, ad quam pertinet illud quod est motivum ad agendum
2-2	32	1	c.
			In actu exteriori invenitur peccatum sicut in interiori
1-2	81	1	c.
1-2	81	3	c.
1-2	81	4	c.
			Actus voluntatis eliciti per se sunt in genere moris, non autem actus aliarum potentiarum, sed tantum per accidens ut imperati a voluntate
1-2	18	6	c.
			In actibus exterioribus membrorum non est principaliter peccatum, sed instrumentaliter tantum
1-2	74	2	3
1-2	83	1	c.
			Actus sunt suppositorum
1	22	3	1
1-2	77	2	1
			Dei actus notionales sunt qui designant processum divinae personae, essentiales vero processum creaturarum a Deo
1	41	1	1
1	41	3	c.
			Actus notionales attribuuntur divinis personis ad significandum in eis ordinem originis
1	41	1	o.
			In divinis est potentia respectu actuum notionalium
1	41	4	o.
			Actus notionales non sunt de nihilo, sed de substantia Patris
1	41	3	o.
			Actus notionales et relationes personales sunt idem re, sed differunt secundum modum significandi
1	40	2	c.
1	41	1	2
			Actus notionales qui significant comparationem generantis vel geniti ad essentiam, possunt terminari ad essentiam, ut dare et accipere, non autem qui significant comparationem geniti ad generantem, vel e converso, ut generari, generare, et nasci
1	39	5	c.
			Actus notionales terminantur tantum ad unam personam
1	41	6	o.
			Actus notionales praeintelliguntur proprietatibus personarum: nisi sumatur proprietas constitutiva personae, et actus ut actio
1	40	4	o.
			Actus notionales sunt aliquo modo necessarii, voluntarii et naturales
1	41	2	o.
1	42	2	c.
			Ea quae in divinis habent ordinem ad actus personales vel essentiales, non praedicantur de notionibus, alia vero sic
1	32	2	2
1	40	1	3
			Omnis actus qui praedicatur de supposito non secundum modum quo differt ab essentia, praedicatur etiam de essentia in divinis
1	29	5	c.
			Ad denotat accessum cum distantia
1	35	2	3
1	45	7	c.
1	93	1	c., 3
			Adam. *Cognitio.* Adam non videbat Deum per essentiam secundum communem statum
1	94	1	o.
1	95	3	c.
2-2	5	1	c.
2-2	5	2	c.
			Non est inconveniens Adam videsse divinam essentiam supernaturaliter
1	94	1	c.
1	94	2	c.
			Adam videbat Deum per gratiam, sicut angelus per naturam
1	94	1	c.
			Adam habuit duplicem cognitionem de Deo, scilicet naturalem, et supernaturalem
1	94	3	o.
			Adam habuit omnem cognitionem possibilem naturaliter homini
1	94	3	c.
1	101	1	1
			Adam praescivit incarnationem Dei, non autem suum peccatum
2-2	2	7	c.
3	1	3	5
			Adam ante peccatum, et angeli ante confirmationem aliqua de mysteriis Dei cognoverunt manifeste, quae nunc non possumus cognoscere nisi credendo
2-2	5	1	c. fi., 1
			Adam habebat excellentiorem cognitionem de angelis quam nos, quia erat magis certa et fixa circa inferiora intelligibilia
1	94	2	c.
			Adam non videbat essentiam angelorum
1	94	2	c.
			Cognitio Adae erat media inter cognitionem nostram et beatorum
1	94	1	c.
			Scientia Adae erat ejusdem rationis cum scientia nostra, licet esset per species infusas
1	94	3	1
			Adam indigebat phantasmate in considerando, non autem acquirendo scientiam
1	94	2	c.
			Adam in primo statu non acquirebat cognitionem ex sensibilibus per medium argumentationis
1	94	1	3
			Adam non poterat decipi
1	94	4	o.
			Nihil poterat impedire contrarie cognitionem Adae, sed negative tantum
1	94	1	o.
1	94	2	o.
			Adam proficiebat in scientia naturali quoad modum, scilicet per experientiam, non autem quoad numerum scitorum, sed in supernaturali, utroque modo
1	94	3	3
			Adam non cognoscebat naturaliter futura contingentia
1	94	3	c.
			Adam non cognovit cogitationes cordium, nec quaelibet singularia
1	94	3	c.
			Adam fuit creatus in gratia
1	95	1	o.
1	100	1	3
1-2	5	1	c.
			Adam habuit omnes virtutes
1	95	3	o.
			Adam habuit fidem
1	95	3	c.
2-2	5	1	c.
			Adam in primo statu poterat mereri, non tamen sine gratia
1	94	3	3
1	95	4	1
1-2	109	2	o.
1-2	109	5	o.
1-2	114	2	o
3	61	2	1
			Adam in primo statu genuisset filios cum originali justitia, et gratuita, et cum gratia
1	100	1	o.
1-2	81	2	c. fi.
			Adam non fuit perfecte beatus
1	94	1	c., 1
1	95	3	c.
			Passio. Adam erat immortalis et impassibilis secundum corpus passione proprie dicta
1	76	5	1
1	97	1	o.
			Differentia immortalitatis et impassibilitatis Adae et resurgentium
1	97	1	o.
1	97	3	1
1	102	2	c.
			Corpus Adae erat impassibile passione corruptiva, sed passibile passione perfectiva
1	95	2	2
1	97	2	o.
			Immortalitas et impassibilitas Adae non erat ex principiis naturae, sed ex beneficio Dei
1	76	5	1
1	97	1	o.
1	97	2	3
1	97	3	1
1	102	2	c., 2
1	102	4	c.
			Si Adam comedisset de ligno vitae, non fuisset immortalitatem consecutus, nisi frequenter sumendo
1	97	4	c. fi.
			Adam mortuus fuisset si non co-

Pars	Qu.	Art.	Locus
medisset			
1	97	3	3
Adam indigebat cibo ad restaurationem deperditi			
1	97	3	o.
Adam dormisset			
1	94	4	4
1	97	2	2
Adam somniasset, nec habuisset liberum usum rationis in somno			
1	94	4	4
In anima Adae fuissent passiones animales, sed non afflictivae			
1	95	2	o.
1	95	3	2
Adam non potuit primo peccare venialiter			
1-2	89	3	3
Imo in hominibus contingit esse peccatum veniale sine mortali			
1-2	72	5	c.
Adam per liberum arbitrium sine gratia poterat vitare peccatum			
1-2	109	8	c.
Peccatum Adae fuit superbia			
1-2	89	3	2
2-2	105	2	3
2-2	163	1	o.
2-2	163	3	c.
2-2	163	4	c.
3	1	5	c.
In peccato Adae fuit multiplex deformitas, scilicet superbiae, inobedientiae, gulae, et alia hujusmodi			
1-2	82	2	1
2-2	63	1	o.
Adam peccavit principaliter, appetendo similitudinem Dei, quantum ad scientiam boni et mali, sicut serpens ei suggessit, ut scilicet per virtutem propriae naturae determinaret sibi quid esset bonum, et quid malum ad agendum, vel etiam ut per seipsum praecognosceret quid sibi boni vel mali esset futurum. Et secundario peccavit appetendo similitudinem Dei, quantum ad propriam potestatem operandi, ut scilicet virtute propriae naturae operaretur ad beatitudinem consequendam			
2-2	163	2	o.
Peccatum Adae fuit gravius nostris secundum circumstantiam personae, non autem secundum speciem			
1-2	89	3	c. pr.
2-2	163	3	o.
Eva gravius peccavit quam Adam			
2-2	163	4	o.
Si Adam non comedisset, peccasset contra praeceptum Dei et legis naturalis			
1	97	3	3
Si Adam primo non peccasset etiam non statim confirmatus fuisset in gratia sive in originali justitia			
1	100	1	o.
1	100	2	o.
Si Adam fuisset confirmatus, non tamen genuisset filios confirmatos, sed potuissent peccare, et filii eorum habuissent peccatum originale			
1	100	2	o.
Si Eva peccasset et non Adam, filii eorum non habuissent peccatum originale			
1-2	81	5	o.
Si Eva peccasset et non Adam, filii eorum non habuissent defectus secutos peccatum, scilicet passibilitatem et mortalitatem			
1	99	1	o.
1-2	81	5	2
Infectio. Tantum primum peccatum Adae traducitur ad posteros			
1-2	81	1	o.
1-2	81	2	o.
3	19	4	1
Peccatum originale in Adam derivatum est ad nos a peccato actuali ejus			
3	8	5	1
Peccati originalis infectio fuit in Adam dupliciter, scilicet per modum actualis peccati, inquantum contraxit esse per propriam voluntatem ejus, et per modum peccati quasi naturalis, inquantum tota natura in eo infecta est. In aliis autem tantum secundo modo			
3	8	5	1
In communi. Adam fuit principium naturae humanae, et principium peccati ejus per traductionem			
1	92	2	c.
1	94	3	c.
1	101	5	1
2-2	164	1	3
Adam efficacius meruisset quam nos modo			
1	95	4	o.
Adam obtulit sacrificium Deo, sicut alii justi. Sed non est scriptum, ne origo peccati videatur esse origo gratiae			
2-2	85	1	2
Adam non poterat se transferre in aliam formam			
3	13	3	2
Adam habuit angelum custodem			
1	113	4	2
Productio. Anima hujus hominis non fuit in Adam sicut in principio effectivo, sed sicut in principio dispositivo secundum rationem seminalem			
1-2	83	1	3
Anima Adae fuit producta in actu sexta die simul cum angelis. Non autem corpus ejus, sed tantum secundum causales rationes, secundum Augustinum. Secundum alios autem utraque simul in actu producta sunt			
1	90	4	c.
1	91	4	5
Corpora Adae et Evae fuerunt immediate producta a Deo			
1	91	2	o.
1	92	4	o.
Formatio corporis Adae ex terra fuit supernaturalis et miraculosa			
1	91	2	1, 3
Materia totius naturae humanae non potuit esse in Adam			
1	119	2	o.
ADAEQUARI et assimilari important motum ad aequalitatem et similitudinem, non autem aequale et simile. Ideo Filius Dei est similis et aequalis Patri, et e converso, et adaequatur et assimilatur ei, sed non e converso			
1	42	1	3
Addere aliquid super alterum potest tripliciter, scilicet naturam extraneam, determinans reale, et aliquid rationis			
1	5	3	1
Non addere aliquid dupliciter dicitur, scilicet quia de ratione ejus est, nihil sibi posse addi, ut Deus, vel quia non est de ratione ejus additio, ut ens			
1	3	4	1
Quae absolute dicuntur, quolibet addito remanent talia, non autem relativa			
1	6	6	2
Ens. Aliqua addunt differentiam supra ens, et aliqua rationem, diversimode			
1	5	3	1
1	13	11	c.
Bonum addit supra ens respectum rationis ad appetitum			
1	5	1	1
1	5	3	1
1	16	3	c.
Verum addit supra ens respectum rationis ad intellectum tantum			
1	16	3	c.
Unum transcendens addit supra ens, indivisionem tantum			
1	6	3	1
1	11	1	o.
1	11	2	c.
1	30	3	o.
Unum, quod est principium numeri, addit supra ens, et supra unum transcendens rationem mensurae			
1	11	1	o.
1	11	2	c.
1	3	3	o.
Multitudo transcendens supra ens addit tantum rationem divisionis			
1	30	3	o.
ADDISCERE. Dolor, tristitia, et delectatio intense impediunt actum addiscendi, sed moderate adjuvant			
1-2	37	1	o.
ADEPS in veteri lege prohibebatur comedi. Primo quia non generat bonum nutrimentum, sicut nec sanguis. Secundo propter idolotriam. Tertio quia erat pro sacrificio. Quarto propter sensualitatem			
1-2	102	3	8
1-2	102	6	1
Adeps comburebatur Deo, a quo est omnium bonorum sufficientia, et pro charitate Christi in passione			
1-2	102	3	8
1-2	102	6	1
ADITUS regni coelorum apertio est remotio impedimenti gloriae			
3	39	5	o.
3	49	5	o.
3	69	7	o.
ADJECTIVA significant per modum accidentis, substantiva vero per modum substantiae			
1	39	3	c.
Nomina collectiva substantiva praedicantur de multis suppositis in singulari, non autem adjectiva, sed tantum in plurali			
1	39	3	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Adjectiva non secum ferunt suppositum sicut substantiva, sed significatum suum ponunt circa subjectum
1	39	5	5
			Adjectiva numerantur secundum supposita, substantiva vero secundum formam sui significati
1	36	4	7
1	39	3	c.
			Adjectiva non supponunt
1	39	5	5
			Adjectiva copulant
1	39	5	5
			Adjectiva essentialia praedicantur de personis divinis pluraliter, substantiva vero tantum singulariter
1	39	3	0.
			Substantiva notionalia praedicantur de essentia, non autem adjectiva, nisi mediante substantivo notionali
1	39	5	5
1	39	6	c.
			Adjurare est ordinare aliquid ad aliquid per divina
2-2	90	1	c.
			Modus adjurationis duplex, scilicet coactivus, et deprecativus
2-2	90	1	c.
2-2	90	2	c.
			Adjurare subditos licet utroque modo, sed pares, vel superiores tantum secundo modo
2-2	83	17	1
2-2	99	1	0.
			Non licet adjurare daemones deprecando, sed compellendo ne noceant, non ut prosint
2-2	90	2	0.
			Adjurare licet creaturas irrationales, ne per eas nobis daemon noceat
2-2	90	3	0.
			Summus pontifex Judaeorum adjurando Christum coactive, peccavit
2-2	90	1	1
			Simon et Judas leguntur adjurasse dracones, et eis praecepisse, ut in desertum locum discederent
2-2	90	3	sc.
			Adjuvari dicitur aliquis dupliciter, scilicet per ministerium et per virtutem. Primum convenit Deo, non autem secundum
1	23	8	2
			Admiratio est species timoris, et principium philosophiae
1-2	41	4	0.
2-2	18	3	3
			Admiratio est causa delectationis ratione spei, et actus connaturalis, scilicet collationis
1-2	32	8	0.
			Admiratio consequitur apprehensionem alicujus excedentis nostram facultatem
1	105	7	c.
1-2	41	4	c.
2-2	180	3	3
3	15	8	c.
			Admiratio fuit in Christo
3	15	8	0.
			Admonitio pertinet ad correctionem fraternam
2-2	33	7	0.
			Admonitio praevia secreta est de praecepto ante publicam denuntiationem in judicio
2-2	33	7	0.
			Admonitio coram testibus debet praecedere accusationem
2-2	33	8	0.
			Admonitio praevia fratris de re quae dicitur praelato, extra judicium existenti, tanquam personae quae potest prodesse et non obesse, non est de praecepto
1-2	33	8	c., 4
			Adoptio in communi est extraneae personae in filium vel nepotem, et deinceps legitima assumptio
3	3	5	2
S.	57	1	c.
			Adoptare est admittere ex gratia ad participandum haereditatem
3	23	1	c.
			Deus. Adoptare homines convenit Deo
3	23	1	0.
			Adoptare convenit toti Trinitati, licet possit appropriari Patri
3	3	4	3
3	3	5	2
3	23	2	0.
			Adoptare appropriatur Patri, ut auctori, Filio, ut exemplari, et Spiritui Sancto, ut imprimenti
3	3	5	2
3	23	2	3
			Adoptatio Dei facit adoptatum esse idoneum, sed adoptatio hominis praesupponit idoneum
3	23	1	c.
			Sola creatura rationalis adoptatur a Deo, non ex creatione, sed ex dono Spiritus Sancti
3	23	3	0.
			Adoptari convenit etiam angelis
3	23	3	2
			Adoptio filiorum Dei est per conformitatem imaginis ad filium naturalem, imperfecte quidem per gratiam viae, sed perfecte per gloriam
1	93	4	2
2-2	45	6	c., 1
3	3	5	2
3	3	8	c.
3	39	8	3
3	45	4	c.
			Christus non est Filius Dei adoptivus
3	23	4	0.
3	32	3	c.
3	43	1	c.
			Christus fuit filius adoptivus Joseph
3	28	1	1
			Humanis legibus jure decretum est, et ab Ecclesia approbatum, ut legalis cognatio matrimonium impediat
S.	57	2	c.
			Legalis cognatio omnium descendentium et per modum cujusdam affinitatis contracta, perpetuo matrimonium impedit; ea autem quae est inter filium adoptivum et naturalem filium, tamdiu impedit, quamdiu manserit in adoptantis potestate
S.	57	3	0.
			Adoratio Dei est actus latriae
2-2	84	1	0.
			Adoratio Dei duplex, scilicet interior devotio mentis, et exterior humiliatio corporis. Prima est principalior, ad quam et propter quam secunda fit
2-2	84	2	0.
2-2	84	3	0.
			Adoratio exhibita Deo et creaturae non dicitur univoce, sed analogice
2-2	84	1	1
2-2	94	1	2
			Adoratio requirit actum corporalem
2-2	81	7	0.
2-2	84	2	0.
			In adoratione genuflectimus, nostram infirmitatem designantes in comparatione ad Deum; sed nos prosternimur quasi profitentes nos nihil esse ex nobis
2-2	84	2	2
			Adoratio requirit locum determinatum, non de necessitate, sed ad decentiam ex parte adorantium, triplici ratione, scilicet propter loci consecrationem, propter sacra mysteria, et alia sanctitatis signa quae ibi continentur, et propter concursum multorum adorantium
2-2	84	3	0.
			Judaei adorant ad occidentem, ut vitent idololatriam, et significent mortem Christi
1-2	102	4	5
			Christiani adorant ad orientem, propter lumen mentis, et quia ibi est nobilior pars et nobiliora opera
2-2	84	3	3
			Adoratio latriae fit ratione principii, creationis et gubernationis
2-2	81	1	3, 4
2-2	81	3	0.
2-2	84	1	3
			Deo debetur latria propter deitatem, et dulia propter dominium
3	25	2	c.
			Tota Trinitas est adoranda una tantum latria
2-2	81	3	1
2-2	84	1	3
3	25	1	1
			Relationes divinae debent adorari latria
1	28	2	sc.
			Christus. Deitas et humanitas Christi sunt adorandae una adoratione latriae
3	25	1	0.
3	58	3	c.fi.,1
			Persona Christi adorari debet latria ratione deitatis, et dulia ratione humanitatis, perfectionum munere gratiarum
3	25	2	c.
			Humanitas Christi ut unita Verbo, debet adorari latria, non autem secundum se, sed hyperdulia
3	25	2	0.
			Caro Christi adoranda est latria
3	25	3	0.
3	54	3	1
			Hostia debet adorari latria sub conditione in habitu
3	80	6	2
			Imago Christi adorari debet latria
2-2	81	3	3
2-2	94	2	1
3	25	3	0.
3	25	4	c.
3	25	5	2

Pars	Qu.	Art.	Locus

Adoratio imaginis Christi tradita est ab apostolis, et Lucas depinxit imaginem Christi, quae est Romae
3 | 25| 3| 4
Ponere imagines Christi et sanctorum, et adorare eas licet nunc, non autem in veteri Testamento
3 | 26| 3| 1
Crux propria Christi ut repraesentans Christum, et ut tetigit Christum, et perfusa Christi sanguine, debet eadem adoratione latriae cum Christo adorari. Sed imago crucis ejus in alia materia debet adorari latria, ut imago Christi tantum
2-2|103| 4| 3
3 | 25| 4| o.
Omnia alia Christi, ut clavi, lancea, corona, vestes et hujusmodi, adorantur ratione contactus tantum
3 | 25| 4| 3
Mater Christi adorari debet hyperdulia, non autem latria
2-2|103| 4| 2
3 | 25| 5| o.
Viri sancti debent adorari dulia tantum
2-2| 84| 1| 1
Reliquiae sanctorum sunt adorandae dulia tantum
3 | 25| 6| o.
Creatura non potest adorari latria sine peccato
2-2| 84| 1| 1
2-2| 94| 2| o.
2-2| 94| 3| o.
2-2 161| 3| 1
3 | 25| 5| o.
3 | 25| 6| o.
3 | 25| 7| o.

Adulatio. Excedens in delectando alios verbis et laudibus propter delectationem solam, vocatur placidus; si vero causa lucri, vocatur adulator, quod tamen communiter dicitur etiam primo modo
2-2|115| 1| c.
Adulatio est excessus delectandi alios verbis laudis causa lucri, ideo est peccatum
2-2|115| 1| o.
Adulatio est peccatum mortale tantum, quando est contra charitatem, scilicet de peccato cum intentione nocendi, vel cum scandalo
2-2|115| 2| o.
Adulatio secundum se est turpius peccatum, et verecundius litigio, quia quae ex dolo fiunt, videntur esse ex infirmitate, et falsitate rationis. Sed est levius quia minus contrariatur amicitiae, id est affabilitati occultae, sine vi, et minus cum contemptu
2-2|116| 2| o.
Adulatio et litigium contrariantur amicitiae, id est affabilitati, primum, secundum excessum in delectando; sed secundum, secundum defectum in contristando, secundum vero e converso
2-2|114| princ.
2-2|115 prin., 1, c.
2-2|116| 1| o.
Adulterium est species determinata luxuriae
2-2|154| 1| c.
2-2|154| 8| o.
Adulterium est gravius stupro
2-2|164| 1, c.
2-2|164| 2| c.
2-2|170| 1| 2
Ardentior in propria conjuge est aliqualiter magis adulter quam ille qui est ardentior amator alterius mulieris
2-2|154| 8| 2
Nulla species luxuriae, vel gulae, vel vitiorum contra fortitudinem, ita directe contrariatur dilectioni proximi, sicut adulterium
2-2|170| 1| 1, 2
Deus in adulterio juste infundit animam, quia cooperatur naturae, cujus operatio est generatio, non autem peccato
1 |118| 2 5
Concupiscentiae motus, tendens in adulterium, videtur aliqualiter nobis a natura inesse
1-2|108| 3| 1

Adventus Christi duplex, scilicet in carne et ad judicium
3 | 1| 6| 3
3 | 36| 1| 1, 3
Adventus primus fuit ad manifestandam veritatem, ad liberandum a peccatis, et ad trahendum ad Deum
3 [40| 1| c.
Adventus tertius erit dissimilis primo dupliciter, scilicet quia manifestus, et quia terribilis
3 | 36| 1| 3

Advocatus. *Peccatum.* Advocatus scienter defendens causam injustam peccat, et tenetur ad restitutionem
2-2| 71| 3| o.
Advocatus tenetur subvenire causae pauperum in necessitate, si per alium, nec per se possit
2-2| 71| 1| o.
2-2| 71| 4| c., 1
Advocatus auxilium et consilium praestat ei cujus causae patrocinatur
2-2| 71| 3| c.
Advocatus suscipiens scienter causam injustam, injuste laedit eum contra quem injuste patrocinium praestat
2-2| 71| 3| c., 1
Advocatus suscipiens causam injustam, quamvis laudabilis videatur quantum ad peritiam artis, tamen peccat, quantum ad injustitiam voluntatis qua abutitur arte ad malum
2-2| 71| 3| 1
Si in processo perpendit advocatus causam esse injustam, non prodat, sed cesset, inducens ad concordiam sine damno alterius
2-2| 71| 3| 2
Licita. Advocato defendenti causam justam licet prudenter occultari ea quibus impediri possit processus ejus, non autem aliqua falsitate uti
2-2| 71| 3| 2
Advocato licet accipere praemium moderatum, secundum laborem, personas, negotia et consuetudines
2-2| 71| 4| o.
Prohibitio. Advocare prohibentur furiosi, amentes, impuberes, surdi, muti, in qualibet causa. Clerici in causa saeculari, sacerdos, monachus, caecus, infamis, nisi in necessitate pro se, vel sibi conjunctis
2-2| 71| 2| o.
2-2|188| 3| 2

Aegritudo non est pura privatio; sed dicit humores inordinate dispositos
1-2| 82| 1| 1
Aegritudo non est aequaliter in omnibus sicut nec causa ejus
1-2| 82| 4| 2

Aequalitas duplex, scilicet quantitatis et proportionis; prima requiritur in justitia commutativa, secunda in distributiva, et in merito, respectu praemii
1-2|114| 3| o.
Aequalitas duplex, scilicet, aequiparantiae, et proportionis
1 | 63| 3| c.
2-2|163| 2| c.
Aequalitas et quantitas duplex, scilicet molis et virtutis
1 | 42| 1| 1, 2
Omnis aequalitas virtutis includit similitudinem, non autem e converso
1 | 42| 1| 2
Angelus et homo appetierunt aequalitatem Dei, secundum similitudinem imitationis, non autem secundum aequiparantiam naturae
1 | 61| 4| 3
1 | 63| 3| o.
1 | 68| 4| c. fi
2-2|163| 2| o.
In divinis est aequalitas, et quantitas virtutis, non autem molis
1 | 42| 1| o.
3 | 58| 3| o.
Aequalitas et similitudo in divinis est tantum secundum essentialia
1 | 35| 2 c.
1 | 36| 4| 3
1 | 42| 4| 2
Aequalitas et similitudo in divinis includunt relationes personales, et unitatem essentiae, nec dicunt aliam relationem realem
1 | 28| 4| 4
1 | 42| 1| 4
Quaelibet persona in divinis est similis et aequalis aliis duabus personis
1 | 42|—| o.
3 | 43| 4| c.

Aequinoctialis zona, secundum aliquos est temperatissima, sed probabilius, secundum Aristotelem, est inhabitabilis, propter aestum
1 |102| 2| 4
Creatio mundi, et passio Christi factae sunt in aequinoctio: sed judicium generale erit in aestate, quando sol maxime exaltatur, quia perfecta illuminatio erit in secundo Christi adventu, et tunc etiam erit ma-

Pars	Qu.	Art.	Locus

xima Christi exaltatio
3 | 46 | 3 | 3

AEQUITAS est pars justitiae, et continetur sub epicheia
2-2 | 80 | 1 | 3

AEQUIVALENS non potest reddi Deo nec parentibus, sed sufficit reddere id quod est possibile
1-2 | 100 | 7 | 1
2-2 | 57 | 1 | 3
2-2 | 62 | 2 | 1
2-2 | 80 | — | c.
2-2 | 81 | 5 | 3
2-2 | 102 | 1 | 3
2-2 | 106 | 6 | 1
3 | 85 | 3 | 2

AEQUIVOCATIO. Diversitas significationis causat aequivocationem, non autem diversitas suppositionis vel praedicationis
1 | 13, 10 | 1
1 | 29 | 4 | 4

Omnis aequivocatio praesupponit univocationem, non autem generatio aequivoca praesupponit generationem univocam, sed e converso
1 | 13 | 5 | 1

AËR secundum inferiorem partem est locus avium
1 | 71 | — | 3

Aves sunt productae principaliter ex aëre inferiori, secundum considerationem motus
1 | 71, — | 3

Aër densatus potest figurari, et colorari
1 | 51 | 2 | 3

Aër et ignis non describuntur in principio Bibliae, quia sunt insensibiles
1 | 66 | 1 | 5
1 | 68 | 3 | c., 3
1 | 71 | — | 3
1 | 74 | 1 | 2
1 | 91 | 1 | 4

Aestimatio rationis semper corrumpitur in peccante in universali, vel in particulari, per delectationes, et alias passiones
2-2 | 162 | 4 | 2

Vis aestimativa est potentia apprehensiva convenientis et nocivi; ideo comparatur ad appetitum sensitivum, sicut intellectus practicus ad voluntatem
1 | 78 | 4 | c.

Aestimativa nullum individuum apprehendit, inquantum substat naturae communi, sicut cogitativa in homine; sed tantum ut est principium vel terminus actionis vel passionis bruti
1 | 78 | 4 | 5 fi.

AETAS. Aetatis defectu matrimonium ante annos pubertatis contractum nullum est, nisi forte aetatis defectum vigor naturae et rationis suppleverit
S. | 38 | 5 | c.

AETERNITAS est interminabilis vitae tota simul, et perfecta possessio
1 | 10 | 1 | o.

Aeternum quandoque sumitur pro diurno
2-2 | 164 | 2 | 6

Aeternitas est mensura omnis durationis
1 | 10 | 6 | c.

Aeternitas excludit principium durationis
1 | 42 | 2 | 2

Esse, secundum quod recedit a permanentia, et subditur transmutationi, recedit ab aeternitate, et subditur tempori
1 | 10, 4, 3
1 | 10 | 5 | c.

Aeternitas significatur pluraliter
1 | 10' | 3 | 1

Aeternitas est tota simul, quia est mensura esse permanentis, non autem tempus, quia est mensura motus
1 | 10 | 4, c., 3
1 | 10 | 5 | c.

Aeternitas manet eadem, et subjecto, et ratione: ideo non est idem quod nunc temporis
1 | 10 | 4 | 2

Tempus non differt ab aeternitate, per habere principium et finem, nisi per accidens, vel ex parte mensurati, vel in potentia
1 | 10 | 4, c.
1 | 10 | 5 | c.

Aeternitas et tempus non sunt mensurae unius generis
1 | 10 | 4 | 1

In tempore, aliud est indivisibile, scilicet instans; et aliud durans, scilicet tempus; sed in aeternitate est idem indivisibile et semper stans
1 | 42 | 2 | 4

Aevum est medium inter tempus et aeternitatem, quia tempus habet prius et posterius, id est, mensurat mutabilia, non autem aevum, sed conjungitur eis, non autem aeternitas
1 | 10 | 5 | o.

Deus est aeternitas
1 | 10 | 2 | c., 3

Deus est aeternus
1 | 10' | 2 | o.

Aeternitas vere, et proprie, convenit soli Deo, sed participative convenit diversis diversimode
1 | 10 | 2 | o.
1 | 10 | 3 | o.

Nihil praeter Deum fuit ab aeterno
1 | 10 | 3 | o.
1 | 16 | 7 | o.
1 | 46 | — | o.
1 | 61 | 2 | o.

Ab aeterno non fuerunt multae veritates, nisi in mente Dei
1 | 10 | 3 | 3
1 | 16 | 7 | o.

Deus est supra aeternitatem participatam et ultra eam regnat; non autem supra vel ultra aeternitatem suam
1 | 10' | 2' | 1, 2

Deus non est actor, nec causa suae aeternitatis, sed aeternitatis participatae, scilicet aevi
1 | 10 | 2 | 1

AEVUM est mensura primi mobilis, secundum substantiam, et secundum esse
1 | 10' | 6 | 2

Aevum est tantum unum, propter primum aeviternum
1 | 10 | 6 | o.

Aevum est infinitum in actu, sed negative, non autem privative
1 | 10' | 5 | 4

Tantum esse attribuitur aeterno, et aeviterno, ratione sui, sed fuisse, vel futurum esse ratione temporis concomitantis
1 | 10 | 2 | 4
1 | 10 | 5 | 3

Aevum convenit diversis, secundum prius et posterius
1 | 10 | 6 | c.

AFFABILITAS sive amicitia non est specialis virtus distincta ab aliis, sed est aliquid consequens omnes virtutes
2-2, 23 | 3 | 1
2-2 | 114 | 1 | 1

Affabilitas sive amicitia est pars annexa justitiae
2-2 | 114 | 2 | o.

Affabilitati opponitur litigium
2-2 | 116 | 1 | o.

AFFECTUS. Delectatio magis afficit quam tristitia, sed minus percipitur
1-2 | 35 | 6 | o.

Affectus est virtus benevolentiae faciens placere superioribus bona inferiorum
2-2 | 80, — | 2

Affectum hominis per se quidem solus Deus videt, sed secundum quod per aliqua signa manifestatur, potest etiam ipsum homo cognoscere
1-2 | 112 | 5 | c.
2-2 | 106 | 5 | 3

Passio divinorum dicitur affectio ad divina, et conjunctio ad ipsa per amorem Dei, et per gustum spiritualem divinorum
1-2 | 111 | 5 | c.
1-2 | 112 | 5 | c.
2-2 | 45 | 2 | c. 1
2-2 | 97 | 2 | 2
2-2 | 154 | 2 | c.
2-2 | 162 | 3 | 1 fi.

AFFINITAS. Sicut ex naturali generatione efficitur consanguinitas, ita ex matrimonio et carnali copula contrahitur affinitas inter viri et uxoris consanguineos
S. | 55 | 1 | o.

Ex morte viri et uxoris non tollitur affinitas
S. | 55 | 2 | c.

Fornicarius concubitus, inquantum aliquid de carnali conjunctione participat, affinitatem causat, sicut licitus matrimonii concubitus
S. | 55 | 3 | o.

Publicae potius quaedam honestatis justitia ex sponsalibus contrahitur quam aliqua affinitas
S. | 55 | 4' 5

Affinitas affinitatem non causat
S. | 55 | 5 | o.

Affinitas matrimonium praecedens non modo contrahendum, sed contractum dirimit
S. | 55 | 6 | c.

Tot sunt gradus affinitatis, quot sunt consanguinitatis
S. | 55 | 8 | o.

Conjugium inter consanguineos et affines contractum semper dirimendum est
S. | 55 | 9 | c.

Graduum distinctio per se consanguinitati convenit, affinitati vero, nonnisi mediante consanguinitate, ut quoto gradu consanguinitatis attinet mihi vir, toto

Pars	Qu.	Art.	Locus
			gradu affinitatis attineat mihi uxor
S.	55	7	o.
			Per viam accusationis procedendum est ad separationem matrimonii inter consanguineos, et affines contracti
S.	55	10	c
			Procedendum est per testes in matrimonii contracti separatione inter consanguineos et affines
S.	55	11	c.
			Affirmatio. In omni affirmatione subjectum et praedicatum sunt idem re, et differunt ratione
1	13	12	c
1	85	5	3
			Affirmatio naturaliter prior est negatione, quia simplicior, et significat compositionem priorem divisione, et esse quod est prius quam non esse
2-2	122	2	1
			Ad affirmationem semper sequitur negatio oppositi, non autem e converso, quia ad plura se extendit negatio quam affirmatio
1-2	100	7	1
			Agatha non utens medicinis, sed expectans hoc a Deo, non tentavit Deum
2-2	97	1	5
			Agens. *Divisio.* Agens triplex, scilicet univocum, analogum et aequivocum
1	13	5	o.
1-2	60	1	c.
			Agens quintuplex, scilicet adjuvans, consulens, disponens, perficiens principale, et perficiens instrumentale
1-2	17,	1	1
			Agens duplex, scilicet naturale et voluntarium
1	19	4	c.
1	41	2	c.
1	47	1	1
1-2	10	1	1
			Agens duplex, scilicet in esse et in fieri. Primum conservat effectum in esse et fieri, secundum tantum in fieri
1	104	1	c., 2
2-2	52	3	c.
			Agens duplex, scilicet principale, et instrumentale
3	48	6	c.
3	62	1	c.
			Agens analogum est causa universalis totius speciei, non autem univocum, sed tantum individui
1	13	5	1
1	104	1	c.
			Agentia differunt dupliciter, scilicet secundum naturam, et secundum virtutem activam
1-2	23	4	c.
			Agens univocum est proportionatum passo, ideo facit effectum ejusdem speciei vel rationis, non autem aequivocum
1	13	5	c., 1
1-2	60	1	c.
			Agens voluntarium determinat sibi finem, non autem agens naturale
1	19	4	c.
			Agens naturale determinatur ad unum effectum, non autem agens per intellectum
1	19	4	c.
1	41	1	c.
1	41	2	c.
1	47	1	1
1	116	1	c.
1-2	10	1	1
			Actio naturalis agentis proportionatur naturae ejus, non actio agentis per intellectum
1	41	2	c.
			Agens naturale est causa in fieri tantum, sed agens divinum est causa in esse et fieri
1	104	1	c.
			Agens naturale agit per motum, ideo requirit materiam, non autem agens divinum
1	90	3	c.
			Agens univocum
2-2	173	3	c.
			De ratione agentis instrumentalis est, esse movens motum
3	19	1	2
			Agens secundarium non agit sine principali, sed cooperatur principali agenti
3	71	4	c.
			In omnibus agentibus ordinatis, secundum agit in virtute primi, quod movet secundum ad agendum
1	105	5	c. fi.
			Omne agens instrumentale exequitur actionem principalis agentis, per aliquam actionem propriam et connaturalem sibi
1	45	5	c.
3	62	1	2
			Agens instrumentale non agit per virtutem suae formae sicut agens principale, sed solum permotum a principali agente
1	18	3	c.
1-2	112	1	1
3	62	1	c
3	62	4	c.
3	64	5	c.
			Agens principale agit secundum exigentiam suae formae. Ideo virtus ejus activa habet esse completum, non autem instrumentale, quia agit ut motum ab alio
3	63	5	2
			Omne agens in quantum agens, est nobilius passo, non autem simpliciter
1	39	2	3
1	79	2	3
1-2	100	7	1
			Idem secundum idem non potest esse agens et patiens
2-2	59	3	c.
			Agens naturale inducit in patiente dupliceni effectum, scilicet formam, et motum consequentem formam
1-2	26	2	o.
			Impressio agentis in passum est duplex, scilicet per modum qualitatis, et per modum passionis
2-2	171	2	c.
2-2	174	5	1
2-2	175	3	2
			Cujuslibet agentis sine medio nulla distantia est ad passum
1	8	1	c.
			Materia corporalis reducitur ad actum imperfectum, sola virtute agentis universalis, non autem ad perfectum, nisi mediante agente particulari
1	79	4	c., 1
			Materia non coincidit cum agente, cujus actio est transiens, nec movet se. Sed contrarium est in voluntate
1-2	74	1	3
			Nullum agens praeter Deum attingit materiam primam, sed praesupponit eam
3	75	4	c.
			Agens infinitae virtutis non requirit materiam, nec dispositionem materiae nisi ratione effectus, nec hoc ab alio agente
1-2	112	2	3
1-2	113	7	c.
2-2	72	3	c.
			Omne agens quanto perfectius habet formam qua agit, tanto major est ejus potentia in agendo
1	25	2	c.
			Forma effectus est in agente naturali secundum similitudinem naturae, sed in artificiali est secundum eamdem rationem, non autem secundum eumdem modum essendi
1	15	1	c.
			Agens non ageret propter formam, nisi inquantum similitudo formae esset in eo secundum esse naturale vel intelligibile
1	15	1	c.
			Forma subsistens Platonica non potest esse agens
1	15	4	c., 2
1	91	2	c.
			Omne agens cum motu prius est duratione suo effectu, non autem agens quodlibet sine motu
1	42	2	c.
1	46	2	1
			Omne agens intendit facere aliquod finitum
1	7	4	c.
1	23	7	c.
1	47	3	2
1	62	9	c.
			Omne agens agit sibi simile
1	115	1	c.
			Effectus dupliciter assimilatur agenti, scilicet secundum speciem et secundum virtualem continentiam
1	13	5	c.
1	105	1	1
1	110	2	c.
1	115	3	3
1	117	3	c.
			Tota potentia agentis univoci manifestatur in suo effectu, non autem potentia aequivoci
1	25	2	2, 3
			Agens per eamdem virtutem potest producere multos effectus se invicem consequentes
2-2	29	4	c.
			Plura agentia subordinata possunt producere eumdem effectum
3	82,	2	c., 2
			Omne agens secundum praesupponit aliquid a primo
1	90	3	c.
			Quanto virtus agentis ad plura et remotiora extenditur, tanto est potior in iis quae propter se quaeruntur; sed in iis quae quaeruntur propter aliud est e converso
2-2	174	2	2
			Agens univocum

Pars	Qu.	Art.	Locus
			reducitur ad aequivocum, non autem e converso
1	13	5	1
			Nullum agens ex necessitate naturae potest esse primum agens, cum ei determinetur finis ab alio
1	19	4	c.
1-2	1	3	2
			Deus, natura, et omne agens agit semper quod melius est toti, non autem parti
1	47	2	1
1	48	2	3
1	91	3	c.
			In communi. Omne agens inquantum hujusmodi est in actu
1	2	3	c.
1	4	1	c.
1	25	1	c., 1
1	76	1	c.
1	89	1	c.
1	115	1	c.
1-2	79	2	c.
3	8	5	c.
3	75	4	c.
3	77	3	c.
			Omne agens creatum agit potentia differenti ab essentia ejus
1	54	1	0.
1	54	2	0.
1	54	3	0.
			Nullum agens agit, nisi in virtute Dei
1	105	5	c.
			Aliquid agit in virtute alterius dupliciter, scilicet ut motum a virtute ejus et ut utens virtute ejus
1	36	3	4
			Agens omne agit propter finem
1	44	4	0.
1-2	1	2	0.
1-2	6	1	c.
1-2	9	1	c.
1-2	12	1	c.
1-2	12	5	0.
1-2	17	8	c.
1-2	38	6	c.
1-2	94	2	c.
1-2	109	6	c.
2-2	45	1	1
			Agere propter finem dupliciter, scilicet a se, vel ab alio directum; primum convenit solis rationalibus, secundum vero caret rentibus ratione et brutis
1	2	3	c.fi.,2
1	44	4	3
1	59	3	c.
1	103	1	1
1-2	1	2	0.
1-2	12	5	c., 3
1-2	17	2	3
1-2	93	5	c.
1-2	114	1	c. fi.
2-2	50	2	c.
2-2	64	1	2
			Diversarum actionum sunt diversi fines proximi, sed est tantum unus ultimus
1-2	1	3	3
			Finis est causa tantum, ut est in voluntate agentis
1-2	1	1	1
			Omne agens agit propter bonum
1	105	5	c.
			Deus. Deus agit propter finem communicandum aliis, scilicet se, non autem propter finem sibi acquirendum
1	44	4	0.
			Omnia, quae sunt in toto mundo, aguntur, praeter primum agens, quod nullo modo ab alio agitur
1	60	1	2
			Omne agens aliud a Deo, agit propter alium finem a se, ideo agit ex indigentia
1	44	4	c., 1
			Agere propter indigentiam, est agentis imperfecti, quod natum est agere et pati, ideo non convenit Deo
1	44	4	c., 1
			Ut Deus vel charitas sit finis actionis, requiritur quod ratio prius cogitans de eis ordinaverit eam in Deum
1-2	1	6	3
			Non oportet quod agens semper cogitet de ultimo fine
1-2	1	6	3
			Quidquid homo faciat, verum est dicere quod homo agat propter finem, etiam agendo actionem quae est ultimus finis
1-2	1	1	2 fi.
			Omnia quae agit homo, agit propter ultimum finem
1-2	1	6	0.
			Divisio in communi. Agere tripliciter dicitur, scilicet effective, formaliter et finaliter
1	48	1	4
			Agere tripliciter contingit, scilicet per se primo, per partem, et per accidens
1	76	1	c.
			Agere, mediante alio, tripliciter sumitur, scilicet virtute ejus, et supposito vel instrumento, et principio formali
1	36	3	4
			In agentibus ordinatis, secundum potest dupliciter agere, vel moveri, scilicet secundum propriam naturam, vel secundum naturam superioris
2-2	2	3	c.
			Aliquid agere potest ultra speciem suam in virtute agentis superioris, non autem in virtute propria
1-2	109	1	c.
1-2	109	3	2
1-2	112	1	c.
1-2	114	2	c.
3	77	3	3
			Aggravatio animi est effectus doloris
1-2	37	2	0.
			Agilitas. Corpus gloriosum erit agile sicut anima, ut ei sit habile ad obediendum
S.	84	1	c.
			Corpora gloriosa movebuntur agilitate sua ut eis libitum fuerit
S.	84	2	0.
			Corpora gloriosa movebuntur in tempore, sed imperceptibili propter brevitatem
S.	84	3	c.
			Agiographae dicuntur, qui supranaturaliter solum visiones intellectuales, habuerunt, quoad judicium tantum vel quoad acceptionem
2-2	174	6	3
			Plures agiographae saepius loquebantur de cognoscibilibus humana ratione, non quasi ex persona Dei, sed propria, tamen cum adjutorio divini luminis
2-2	174	2	3
			Agnus jugiter oblatus mane et vesperi, erat principale sacrificium veteris legis
3	22	3	3
			Agnus pascalis erat praecipuum sacramentum repraesentativum passionis Christi
3	23	5	c.
			Christus dicitur agnus tripliciter, scilicet propter vitae puritatem, mortis mansuetudinem, et peccati expiationem
1-2	102	3	2
			Esus agni paschalis praefigurabat esum corporis Christi. Unde significabatur quod oblatio agni veri, id est Christi, esset sacrificium consumptivum omnium aliorum
3	22	3	3
			Agonia est timor mali extrinseci, cui resisti non potest, propter improvisionem
1-2	41	4	c.
			Agonia fuit in Christo secundum partem sensitivam, non autem secundum rationem
3	18	6	3
			Agresta est in via ad generationem vini, ideo non est vinum
3	74	5	3
			Agrestes et duri dicuntur, secundum philosophiam, qui in ludo deficiunt, nec ipsi dicunt aliquid ridiculum, et dicentibus molesti sunt, quia scilicet moderatos aliorum ludos non recipiunt. Et ideo vitiosi sunt
2-2	168	4	c.
			Agricultura in statu innocentiae fuisset delectabilis, et non laboriosa
1	102	3	c.
			Agricultura habebatur inter res sacras ab Aegyptiis et paganis
1-2	102	3	2
			Alchimia. Licet vendere argentum vel aurum alchimicum, si sit verum
2-2	77	2	1
			Alea est species avaritiae
2-2	118	8	4
			Aleator quadrupliciter tenetur ad restitutionem accepti per ludum, scilicet si lucretur ab iis qui rem suam alienare non possunt, sicut sunt minores et furiosi et similes, si alium trahat ad ludum ex cupiditate lucrandi, si alium trahat ut fraudulenter ab eo lucretur, et si lusit contra prohibitionem legis civilis
2-2	32	7	2
			Aleator si tractus lusit, et amisit, potest repetere
2-2	32	7	2
			Aleator si tractus lucratus est, non tenetur restituere, quia ille qui amisit non meretur recipere
2-2	32	7	2
			Alexius, omnibus suis propter Christum dimissis, mendicus, gaudebat eleemosynam a servis suis se accepisse
2-2	187	5	c.
			Alienum quod est extraneum, et dissimile, sed hoc non importatur, cum dicitur alius
1	31	2	3
			Ne tollatur aequalitas vel simili-

Pars	Qu.	Art.	Locus

tudo in divinis, vitandum est nomen alieni, et discrepantis
1 | 31| 2| c.

Dicimus Filium Dei alium a Patre, licet non dicamus alienum
1 | 31| 2| 3

ALIMENTUM pertinet ad veritatem humanae naturae
1 |119| 1| o.

Alimentum corporale convertitur in substantiam aliti, sed alimentum spirituale e converso. Ideo spirituale conservat, licet non sumatur realiter, non autem corporale
3 | 73| 3| 2

ALIUS significat diversitatem personarum, sed aliud diversitatem simpliciter, id est essentiae
1 | 31| 2| c.fi.,4

Diversitas accidentis facit alterum simpliciter, sed diversitas substantiae facit aliud secundum quid, id est secundum essentiam, nisi adsit diversitas suppositorum
3 | 17| 1| 7

Filius Dei est alius a Patre, non autem aliud
1 | 31| 2| o.
1 | 31| 4| c.

ALTARE debet esse lapideum multiplici ratione, scilicet quia altare lapideum significat Christum, et corpus Christi in sepulchro lapideo fuit reconditum, et quoad usum sacramenti lapis solidus est, et de facili potest inveniri ubique
3 | 83| 3| 5

In veteri lege erat tantum unum altare, ad unum effectum deputatum; ideo erat aureum, vel terreum, vel ligneum
1-2|102| 4| 7
3 | 83| 3| 5

Ratio omnium pertinentium ad altare tabernaculi
1-2|102| 4| 6, 7

Altare significat Christum
1-2|102| 4| 6. fi.
3 | 83| 3| 2, 4, 5
3 | 83| 4| 9
3 | 83| 5| 2

Altare significat crucem Christi
3 | 83| 1| 2

Altare constituitur angelis et sanctis
2-2| 85| 2| 3

ALTERATIO est in prima specie qualitatis consequenter tantum
1-2| 50| 1| 3
1-2| 52| 1| 3

Alteratio proprie fit tantum secundum qualitates sensibiles
1-2| 50| 1| 3
1-2| 52| 1| 3

Alteratio requirit subjectum subsistens corpus naturam subjectam contrarietati, expulsionem unius qualitatis, et introductionem alterius
1-2| 22| 1| 1

AMALECITAE, Ammonitae et Moabitae erant exclusi in aeternum a civitate Judaeorum: sed Aegyptii et Idumaei per triennium tantum
1-2|105| 3| c., 1

AMARITUDO est effectus rancoris, et filia accidiae
2-2| 35| 4| 3

AMBITIO est peccatum oppositum magnanimitati secundum excessum, quia est inordinatus appetitus honoris
2-2|131| 2| o.

Appetitus dignitatum inordinatus, ratione honoris pertinet ad ambitionem, sed propter debitum dignitatis usum ut excedentem facultatem appetentis, pertinet ad praesumptionem
2-2|131| 2| c., 2

Ambitio non est circa vestes, et exteriorem cultum, nisi secundum quod ad honorem pertinent
2-2|131| 2| 3

AMBROSIUS in ecclesia Mediolanensi cantum instituit, secundum Augustinum
2-2| 91| 2| c.

AMICITIA est amor mutuae benevolentiae, fundatus super aliquam communicationem
1-2| 65| 5| c.
2-2| 23| 1| c.
2-2| 23| 5| c.

Amicitia quae est affabilitas non habet perfectam rationem amicitiae, sed similitudinem ejus, scilicet ad decentem conversationem in dictis et factis delectabiliter ad omnes, non aequaliter
2-2|114|—| o.

Amicitia utilis et delectabilis deficit a ratione veae amicitiae, inquantum trahitur ad amorem concupiscentiae
1-2| 26| 4| 3
2-2|189| 10| 2

Amicitia non est virtus specialis distincta ab aliis, sed est aliquid consequens omnes virtutes
2-2| 23| 3| 1
2-2|114| 1| 1

Species amicitiae dupliciter distinguuntur, scilicet secundum fines, et sic sunt tres, scilicet amicitia honesti, utilis et delectabilis; et secundum communicationes
2-2| 23| 1| 3
2-2| 23| 5| c., 3

Amicitia duplex, scilicet in conversatione, et in affectu
2-2|114| 1| 1

Amicitia non est ejusdem ad seipsum, quia est unio, ideo est inter plures
2-2| 25| 4| o.

Amicitia est ad aliquos dupliciter, scilicet per se, idest ad amicos tantum, et propter aliud, et sic est ad inimicos
2-2| 23| 1| 2, 3
2-2| 25| 8| c.

Amicitia non est ad irrationalia
1 | 20| 2| 3
2-2| 23| 1| c.
2-2| 25| 3| o.

Amicitia non potest esse ad virtutes, nec ad aliqua alia accidentia
2-2| 25| 2| c.

Amicitia honesti non est ad vitiosum per se, sed propter aliud
2-2| 23| 1| 3

Amicitia conservatur et augetur per exercitium operum amicabilium, et meditationem
2-2| 82| 2| 2

Cum vera amicitia supra virtutem fundetur, quidquid in amico contrariatur virtuti impeditivum est amicitiae, et quidquid est virtuosum, est provocativum amicitiae
2-2|106| 1| 3

Per recompensationem beneficiorum, amicitia conservatur
2-2|106| 1| 3

Amicitia vera facit desiderium videndi amicum, et mutuis colloquiis gaudere
1-2| 28| 1| 2

Propria amicitiae sunt quinque, scilicet velle amicum esse et vivere, velle ei bona, operari ei bona, conversari cum eo delectabiliter, et concordia
2-2| 25| 7| c.
2-2| 27| 2| 3
2-2| 31| 1| c.

Amicitia principaliter intendit conviventes delectare. Sed quando oportet, non veretur contristare eos, propter bonum promovendum, vel propter malum vitandum
2-2|114| 1| 3
2-2|114| 2| 1
2-2|115| 1| c.
2-2|116| 2| c.
2-2|168| 1| 3

Delectationes et utilitates provenientes ex amicitia, possunt dici merces, non autem amicus proprie, sed causaliter
1-2|114| 6| 3

Homo debet pati detrimenta corporalia propter amicum, non autem spiritualia
2-2| 26| 4| 2

Amicis peccantibus magis auxiliandum est ad recuperationem virtutis quam ad recuperationem temporalium, quamdiu est spes de salute eorum, nec tamen amplius est habenda familiaritas sic ad eos
2-2|125| 6| 2

In communi. Amicus magis debet subvenire in damnis virtutum, quam rerum exteriorum
2-2| 25| 6| 2
2-2| 33| 1| c.

Discordia opinionum potest esse inter aliquos, cum amicitia et pace
2-2| 29| 3| 2
2-2| 37| 1| c.

Amor notionalis in divinis sumitur tripliciter, scilicet essentialiter, notionaliter et personaliter
1 | 37|—| o.

Amor in divinis est subsistens
1 | 37| 1| 2

Amor ut Dei communicat naturam, non autem ut amor
1 | 27| 4| 3

In divinis non est amor ex amore, quia ibi est unus tantum amor perfectus
1 | 27| 5| 3
1 | 37| 1| 4
1 | 41| 6| o.

Amor est proprium nomen Spiritus Sancti
1 | 37| 1| o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Spiritus Sanctus ut amor, et ut nexus est media persona, sed est tertia secundum ordinem numeri et originis
1	37	1	3
			Spiritus Sanctus procedit per modum amoris
1	27	3	o.
1	27	4	o.
1	27	5	o.
1	37	1	o.
1	45	7	c.
			Spiritus Sanctus ex suo modo procedendi est amor Patris in Filium, et e converso
1	37	1	2
3	32	1	c.
			Pater amat Filium, et e converso, Spiritu Sancto, permodum effectus formalis
1	37	2	o.
			Pater amat se Spiritu Sancto, non autem generat se Filio, nec spirat se Spiritu Sancto
1	37	2. 2, 3	
			Pater et Filius amant nos Spiritu Sancto
1	37	2	3
			Essentialis. Deus amat omnia quae a Deo sunt
1	20	2	o.
1	23	3	1
1-2	110	1	c.
			Amor transfert Deum et omne a-mans extra se
1	20	2	1
			Dilectio Dei duplex, scilicet communis, qua diligit omnem creaturam; alia specialis, qua trahit creaturam rationalem supra conditionem ejusdem naturae, ad participationem sui
1-2	110	1	c.
			Amor ut passio, secundum suum materiale, non est in Deo, sed tantum secundum suum formale
1	20	1	o.
1	82	5	1
			Amor Dei causat bonitatem in rebus, sed amor noster causatur ab eo
1	20	2	c.
1	23	4	c.
1-2	110	1	c., 1
3	86	2	c.
			Deus ab aeterno dilexit creaturas in propriis naturis, et voluit eas esse, non autem tunc
1	20	2	2
			Deus amat creaturas irrationales, non amore amicitiae, sed quasi amore concupiscentiae
1	20	2	3
2-2	25	3	c., 1
			Deus diligit peccatores et damnatos
1	20	2	4
1	23	3	1, 2
			Deus diligit damnatos quoad naturam, sed odit eos inquantum sunt mali, et inquantum non vult eis bonum vitae aeternae nisi voluntate antecedente
1	20	2	4
1	23	3	1
2-2	83	16	c.
3	49	4	1
			Plus. Deus plus amat aliqua quam alia, ex parte boni voliti, sed aequaliter ex parte actus
1	20	3	o.
			Deus semper plus amat meliora
1	20	4	o.
			Deus plus amat Christum quam omnes creaturas
1	20	4	1, 2
			Deus plus amat angelos quam homines quoad esse naturae, sed quoad esse gloriae, aliquos plus, aliquos minus, vel aequaliter
1	20	4	3
			Deus plus amat innocentem quam poenitentem aequalis charitatis quoad praemium accidentale tantum
1	20	4	4
			Deus plus simpliciter amat peccatorem praedestinatum, quam justum praescitum, sed ut nunc e converso
1	20	4	5
			Deus potest immediate amari a nobis in hac vita
2-2	27	4	o.
			Omnis creatura naturaliter plus diligit Deum quam se
1	60	5	o.
1-2	109	3	c.
2-2	26	3	c.
			Modus amandi Deum non potest determinari
2-2	27	6	o.
			Deus potest a creatura diligi totaliter ex parte Dei, et ex parte sui, non ex parte actus
2-2	27	5	o.
			Amor quo diligimus Deum, non est infinitus
2-2	27	5	c.
			Homo et angelus in puris naturalibus, id est sine gratia, potest amare Deum super omnia
1	60	5	o.
1-2	109	3	o.
			Dilectio Dei est finis omnis actionis hominis, et summa perfectionis ejus
2-2	27	6	c., 3
			Deus diligitur propter aliud non formaliter, nec effective, nec ut finis, sed dispositive vel materialiter
2-2	27	3	o.
			Antecedentia dilectionem Dei in via, sunt tria, scilicet apprehensio Dei per auditum, per visum et per gustum. Primum est in incipientibus, secundum in perficientibus, et tertium in perfectis
2-2	24	9	o.
			Amor Dei est congregativus, sed amor sui est disgregativus
1-2	73	1	3
			Esse, vivere et intelligere, est appetibile et amabile omnibus; ideo Deus, inquantum est causa horum, non potest ab aliquo haberi odio
2-2	34	1	o.
			Dilectio Dei includitur in dilectione proximi virtute, sicut causa in effectu, et e converso sicut effectus in causa
1-2	99	1	2
			Amare Deum est magis meritorium quam amare proximum
2-2	27	8	o.
2-2	182	3	c.
			Diversae opiniones de Petro, et Joanne apostolo in dilectione Christi activa et passiva
1	20	4	3
			Angeli in statu naturae amabant Deum super omnia
1	60	5	o.
1	62	2	1
1	63	1	3
			Angeli naturaliter plus diligunt Deum quam se
1	60	5	o.
1-2	109	3	o.
2-2	26	3	c.
			In angelis est dilectio naturalis, et electiva
1	60	1	o.
1	60	2	o.
1	60	3	o.
			Angelus et homo diligunt se dilectione naturali et electiva
1	60	3	o.
			Quilibet angelus diligit alium sicut seipsum, dilectione naturali, etiam malus bonos
1	60	4	o.
			In angelis beatis perseverat dilectio naturalis
1	62	7	o.
			Charitate. Deus est ex charitate amandus super omnia
2-2	44	8	2
			Quilibet debet ex charitate plus diligere Deum quam se
2-2	26	3	o.
2-2	44	8	c.
			Angeli sunt a nobis ex charitate amandi
2-2	25	10	o.
			Deus debet ex charitate magis amari quam proximus
2-2	26	2	o.
			Tantum quatuor debent ex charitate amari, scilicet Deus, proximus, anima et corpus
2-2	25	12	o.
2-2	44	3	1
2-2	44	8	2
			Homo potest ex charitate se diligere
2-2	25	4	o.
			Quilibet ex charitate debet magis se amare quam proximum
2-2	26	4	o.
2-2	44	8	2
			Proximus debet amari ex charitate propter Deum, non autem principaliter
2-2	25	1	o.
2-2	25	2	1
2-2	25	8	c.
2-2	103	3	2
2-2	188	2	c.
			Corpus debet ex charitate diligi
2-2	25	5	o.
			Proximus debet ex charitate magis diligi quam proprium corpus
1-2	73	5	c.
2-2	26	5	o.
2-2	44	8	2
			Peccator debet diligi ex charitate quoad naturam, non autem quoad culpam
2-2	25	6	o.
2-2	25	11	c.
2-2	64	6	c.
			Amare inimicum ut sic, est perversum, sed quoad natura in communi est de praecepto cuilibet, non autem in particulari, nisi in praeparatione animi, sed est de perfectione
2-2	25	8	o.
2-2	25	9	c.
2-2	34	3	3
2-2	83	8	c.
2-2	108	1	c.
			Signa amoris oportet inimicis ostendere in communi, non autem in speciali, nisi in praeparatione animi, sed est de perfectione
2-2	25	9	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Virtutes debent amari ex charitate
2-2 | 25 | 2 | c.

Charitas amari debet ex charitate
2-2 | 25 | 2 | o.

Aliquid potest diligi ex charitate dupliciter, scilicet amore amicitiae, et amore concupiscentiae; et sic amari potest accidens, et res irrationales, non autem primo modo
2-2 | 25 | 2 | o.
2-2 | 25 | 3 | o.
2-2 | 25 | 11 | c.

Daemones et caeteri damnati quoad naturam sunt ex charitate amandi, non autem quoad gloriam, nisi voluntate antecedente
2-2 | 25 | 11 | o.

Ordo. Omne ens naturaliter plus diligit se quam alterum
1 | 60 | 4 | 2
1 | 60 | 5 | 1

Deus plus amat nos quam e converso
2-2 | 26 | 12 | 3

Quodlibet singulare plus naturaliter diligit bonum speciei quam bonum proprium
1 | 60 | 5 | o.
1-2 | 109 | 3 | c

Omnis pars naturaliter plus diligit totum quam se
1 | 60 | 5 | o.
1-2 | 19 | 10 | c.
1-2 | 109 | 3 | c.
2-2 | 26 | 3 | c.
2-2 | 26 | 4 | 3

In patria nullus est ordo dilectionis, nisi secundum propinquitatem ad Deum
2-2 | 26 | 1 | c.
2-2 | 26 | 3 | c.

In patria quilibet plus amat se post Deum quam alium
2-2 | 26 | 13 | o.

Beati voluntate consequente volunt majus bonum alteri meliori quam sibi, sed intensius sibi. Antecedente vero etiam majus bonum volunt sibi
2-2 | 26 | 1 | c.
2-2 | 26 | 3 | c.

In amore est duplex gradus, scilicet inter diligibilia et diligentis ad dilectum. Primum attendit amans, non autem secundum quoad affectum, sed tantum quoad effectum
2-2 | 9 | — | o.
2-2 | 10 | — | o.
2-2 | 11 | — | o.
2-2 | 12 | — | o.
2-2 | 13 | — | o.

Omnes homines aequaliter sunt amandi respectu objecti, non autem respectu actus
2-2 | 26 | 6 | 1

Unus proximus est magis amandus quam alius, secundum majorem unionem
2-2 | 26 | 6 | o.
2-2 | 44 | 8 | 2

Propinquiores debent plus amari quam meliores, et firmius et multiplicius
2-2 | 26 | 7 | o.
2-2 | 26 | 8 | o.
2-2 | 32 | 9 | o
2-2 | 44 | 8 | 2, 3

Parentes debent plus filiis amari ratione objecti, sed e converso ratione amantis
1 | 96 | 3 | 2
1-2 | 100 | 5 | 4
2-2 | 26 | 9 | o.
2-2 | 26 | 12 | 3
2-2 | 31 | 3 | 4

Debent uxores plus amari ratione objecti, sed e converso ratione diligentis
2-2 | 26 | 11 | o.

Consanguinei debent plus aliis amari
2-2 | 26 | 8 | o.

In naturalibus quilibet teneatur magis amare consanguineos, et in civilibus concives, et militaribus commilitones
2-2 | 26 | 8 | o.
2-2 | 31 | 3 | c., 2

Filii debent plus amari quam fratres
1 | 96 | 3 | 2

Mater plus amat quam pater, qui debet plus amari quam mater
2-2 | 26 | 10 | o.

Filii fontis debent plus amari in spiritualibus quam filii carnis, non autem in aliis
2-2 | 26 | 8 | 2

Benefactor plus diligit quam beneficiatus
2-2 | 26 | 12 | o.

Dilectio inimicorum est perfectior et magis meritoria quam dilectio amicorum
2-2 | 27 | 7 | o.
2-2 | 27 | 8 | 2

Amor naturalis non est passio, sed connaturalitas rei
1-2 | 26 | 1 | o.
1-2 | 26 | 2 | o.

Amor naturalis est inclinatio ad aliquid
1 | 60 | 1 | o.
1-2 | 26 | 1 | o.
1-2 | 26 | 2 | o.

Amor naturalis nihil aliud est quam inclinatio naturae indita ab Auctore naturae
1 | 60 | 1 | 3

Dilectio naturalis est respectu finis, sed electiva est respectu eorum quae sunt ad finem
1 | 60 | 2 | c.
1 | 60 | 4 | 3

Dilectio naturalis est principium electivae
1 | 60 | 2 | c.
1 | 62 | 2 | c.
1 | 82 | 1 | c. fi.
1-2 | 10 | 1 | c.
1-2 | 17 | 9 | 2
1-2 | 41 | 3 | c.
1-2 | 91 | 2 | 2
2-2 | 154 | 12 | c.
2-2 | 155 | 2 | c.

Omnis dilectio naturalis est recta non rectitudine charitatis, licet una rectitudo perficiat aliam, sed rectitudine naturali
1 | 60 | 1 | 3

Amor naturalis est triplex, scilicet in appetitu naturali, sensitivo et intellectivo
1 | 60 | 1 | c.

Amor naturalis est in omni re, in omni potentia et membro
1 | 60 | 1 | c.
1-2 | 26 | 1 | 3

Quaelibet res naturali dilectione amat se, et quidquid est idem ei in natura
1 | 60 | 3 | c.
1 | 60 | 4 | c.
1-2 | 10 | 1 | c.
1-2 | 77 | 4 | 1
2-2 | 67 | 5 | 1
2-2 | 126 | 1 | c.

Amor sui tripliciter se habet ad charitatem, scilicet contrarie, inclusive, et concomitanter
2-2 | 19 | 6 | o.

Amare se dicitur aliquis tripliciter, scilicet juste, injuste, et indifferenter
2-2 | 25 | 7 | c.

Amor sui est vituperabilis, quando est nimius respecto sui vel exteriorum
1-2 | 29 | 4 | 3
1-2 | 77 | 4 | 1

Amor sui inordinatus est causa omnis peccati
1-2 | 77 | 4 | o.
1-2 | 77 | 5 | c.
1-2 | 84 | 2 | 3
2-2 | 25 | 7 | 1
2-2 | 153 | 5 | 3

Amare se secundum substantiam convenit omnibus secundum carnem principaliter, vel secundum sensum peccatoribus tantum, sed secundum spiritum bonis tantum
2-2 | 25 | 4 | 3
2-2 | 25 | 7 | o.
2-2 | 117 | 1 | 1

Unio quadruplex, scilicet realis, similitudinis, affectus, et substantialis. Prima est effectus amoris. Secunda et quarta est causa ejus. Tertia est amor
1-2 | 28 | 1 | 2

Unio amantis ad amatum duplex, scilicet realis, et affectus
1-2 | 25 | 2 | 2
1-2 | 28 | 1 | c.

Amor triplex, scilicet naturalis, sensitivus, et intellectivus
1 | 60 | 1 | c.
1-2 | 26 | 1 | c.
1-2 | 28 | 6 | 1
1-2 | 41 | 3 | c.
2-2 | 26 | 3 | c.

Amor duplex, scilicet amicitiae, et concupiscentiae
1 | 60 | 3 | c.
1 | 60 | 4 | 3
1-2 | 26 | 4 | o.
1-2 | 28 | 1 | c.
2-2 | 17 | 8 | c.
2-2 | 23 | 1 | c.

Amor est inaequalis dupliciter, scilicet secundum inaequale bonum, et secundum magis et minus
1 | 20 | 3 | o.
2-2 | 26 | 6 | o.

Dilectio est tantum in voluntate, sed amor proprie in sensitivo, licet transferatur etiam ad voluntatem
1-2 | 26 | 3 | o.

Dilectio addit supra amorem electionem, sed charitas aestimationem magni pretii
1-2 | 26 | 3 | o.

Amor intellectualis addit supra benevolentiam unionem effectus
2-2 | 27 | 2 | c., 2
2-2 | 31 | 1 | c.

Amor ut passio est semper cum impetu et consuetudine, sed benevolentia quandoque subito et sine impetu
2-2 | 27 | 2 | c.

Amor est boni in communi, sive habiti, sive non: sed gaudium et delectatio est de praesenti et habito, desiderium vero et spes est de non habito
1 | 20 | 1 | c.
1 | 34 | 3 | 1
1-2 | 28 | 1 | 1
2-2 | 4 | 1 | 3

Actus amoris semper tendit in duo, scilicet in bonum volitum, et in eum cui vult

Pars	Qu.	Art.	Locus
bonum			
1	20	1	3
1-2	26	4	c.

Amor est unio amantis ad amatum

1	20	1	c., 3
1-2	25	2	2
1-2	28	1	o.

Amor non est unio secundum rem, sed secundum affectum

1-2	25	2	2
1-2	28	1	c., 3

Amor est motus appetitus quo immutatur ab appetibili ut ei complaceat, non autem ut tendens in appetibile, quia hoc est desiderium

1-2	26	2	c., 3

Amor est complacentia amantis in amatum

1-2	25	2	c.
1-2	26	1	c.
1-2	26	2	c.
1-2	27	1	c.

Amor importat convenientiam et connaturalitatem ad amatum

1-2	23	4	c.
1-2	25	2	c.
1-2	26	1	c.
1-2	27	1	c.
1-2	27	4	c.
1-2	28	5	c.
1-2	29	1	c.
1-2	29	2	c.
1-2	32	3	3

Amor est passio proprie secundum quod est in concupiscibili, communiter autem ut est in voluntate

1-2	26	2	o.
1-2	26	3	3, 4
1-2	28	6	1

Amor, gaudium et delectatio ut sunt in appetitu sensitivo, passiones sunt, non autem ut sunt in voluntate

1 | 20, 1 | 1

Amor ponitur pro omni passione

2-2 | 162 | 3 | 4

Amor est prima omnium passionum

1	20	1	c.
1-2	25	2	o.
1-2	25	3	c. fi.
1-2	27	4	c.
1-2	56	3	1
1-2	70	3	c.
2-2	28	4	c.
2-2	47	1	1
2-2	162	3	4

Amor qui est in appetitu sensitivo, est passio quaedam

2-2	27	2	c.

Amor non est passio laesiva, sed perfectiva, nisi ratione transmutationis corporalis, vel objecti inconvenientis, scilicet peccati

1-2	28	5	o.

Amor non determinatur ad aliquod genus virtutis vel vitii, sed ordinatus includitur in qualibet virtute, et inordinatus in quolibet peccato

2-2	125	2	o.

Amor est naturaliter prior odio, sed sunt simul secundum rationem

1-2	29	2	o.

Amor est fortior odio, licet quandoque videatur e converso, quia odium est sensibilius, et majus odium comparatur minori amori

1-2	29	3	o.

Aliquid est causa amoris dupliciter, scilicet ut ratio et ut via

2-2	26	2	1

Nulla passio est causa omnis amoris, sed aliqua est causa alicujus amoris

1-2	27	4	o.

Bonum est causa amoris propria, ut proprium ejus objectum

1-2	27	1	o.
1-2	27	2	c.
1-2	29,	1	o.

Bonum ut conformat sibi appetitum causat amorem, ut absens concupiscentiam, et ut praesens delectationem

1	20	1	c.
1-2	23	4	c.
1-2	26	2	c.
1-2	28	1	1
1-2	30	2	c.

Objectum amoris est simpliciter bonum, ideo bonum augmentatum simpliciter auget amorem. Sed non est sic in audacia, quia objectum ejus est compositum ex bono et malo, et motus ejus in malo praesupponit motum spei in bonum. Ideo si addatur tantum de arduo quod excedat spem, non sequitur motus audaciae, sed minuitur

1-2	45	4	2

Novitas et absentia amati facit perceptionem amoris, licet non semper augeat ipsum

1-2	29	3	c.
1-2	35	6	c.
1-2	48	2	1

Sicut ex delectatione causatur amor, sic ex tristitia odium; quia sicut movemur in amorem delectantium, sic in odium tristantium

2-2	34	6	c.
2-2	36	4	3
2-2	158	7	2

Odium potest esse per accidens causa amoris, inquantum aliqui conveniunt in odio alicujus

1-2	32	4	3

Amor et odium circa idem sunt contraria, non autem de contrariis, sed se invicem consequentia

1-2	29	2	2

Apprehensio unitatis est causa amoris, quia si aliquid apprehenditur ut pertinens ad bene esse amantis, causat amorem concupiscentiae. Si vero ut alterum se, causat amorem amicitiae

1-2	28	1	c.

Similitudo est per se causa amoris; sed per accidens, scilicet ut impedit proprium bonum, est causa odii

1-2	27	3	o.
1-2	29	2	c.

Similitudo in actu est causa amoris amicitiae; sed similitudo in potentia est causa amoris concupiscentiae

2-2	27	3	c.

Similitudo est causa odii, et dissimilitudo est causa amoris per accidens tripliciter, scilicet ratione displicentiae propriae conditionis, ratione impedimenti, vel ratione cognitionis amoris sequentis

1-2	99	2	c.

Delectatio, ut intenta, causat desiderium et amorem, sed in exequendo est e converso

1-2	25	2	c., 3
1-2	27	4	1
1-2	34	1	c., 1

Spes respectu ejus, per quem fit possibile, causat amorem; sed respectu boni sperati, est e converso

1-2	27	4	3
1-2	40	7	o.
1-2	62	4	3
2-2	17	8	c.
2-2	66	6	2

Spes causat amorem vel auget ratione delectationis, quia delectationem causat, vel ratione desiderii, quia spes desiderium fortificat

1-2	27	4	3

Amor carnalis cognoscitur per frequentem familiaritatem, et per nimia colloquia cum mulieribus, et dum ab invicem invitae et tristes discedunt

1-2	28	5	1

Si bonus cantor amet bonum scriptorem, attenditur ibi similitudo proportionis secundum quod uterque habet quod convenit ei secundum suam artem

1-2	27	3	2

Licet non omnes homines habeant aliquas virtutes secundum habitum completum, habent tamen eas secundum quaedam seminalia rationis, secundum quae qui non habet virtutem diligit virtuosum tanquam suae naturali rationi conformem

1-2	27	3	4, fi.

Amari propter aliud contingit secundum quatuor genera causarum, scilicet secundum causam finalem, formalem, efficientem, et materialem

2-2	27	3	c.

Amor est causa omnium passionum et affectionum

1	20	1	c.
1	60		princ.
1-2	26	1	2
1-2	26	2	1
1-2	27	4	c.
1-2	28	6	2
1-2	41	2	1
1-2	46	1	c.
1-2	62	3	3
1-2	70	3	c.
2-2	17	8	c., 2
2-2	19	9	3
2-2	162	3	4

Unio secundum rem amantis ad amatum; est effectus amoris

1	20	1	3
1	60	3	2
1-2	28	1	o.

Mutua inhaesio triplex, scilicet secundum vim apprehensivam, appetitivam, et redamationem, est effectus amoris

1-2	28	2	o.
1-2	66	6	c.

Extasis est effectus amoris

1	20	2	1
1-2	28	3	o.
2-2	175	2	o.

Amor facit fervere, et ebullire, id est ferri extra se in amatum

1-2	37	2	c.

Amor liquefacit, id est facit non continere amantem intra se

1-2	28	5	2

Pars	Qu.	Art.	Locus

Proprie effectus amoris sunt quatuor, scilicet liquefactio, id est mollificatio affectus, ut faciliter penetretur ab amato; fruitio, id est delectatio; languor, id est tristitia, et fervor, id est intensum desiderium
1-2 | 28 | 5 | 2, 3

Amor languere facit, id est tristari de absentia amati
1-2 | 28 | 5 | 1

Amor movet inferiora in superiora, ut ab eis perficiantur, et superiora in inferiorum provisionem
2-2 | 3 | 1 | 1

Amans agit omnia quae agit ex amore
1-2 | 28 | 6 | o.

Zelus est effectus amoris
1-2 | 28 | 4 | o.

Ex amore procedunt gaudium et tristitia contrario modo
2-2 | 28 | 1 | c.

Ex amore inordinato procedit cupiditas inordinata
2-2 | 25 | 2 | c.

Odium est effectus amoris
1-2 | 28 | 6 | 3
1-2 | 29 | 2 | o.
1-2 | 29 | 3 | c.

Cognitio. Cognitio est causa amoris
1-2 | 27 | 2 | o.
2-2 | 26 | 2 | 1

In his quae sunt supra hominem, amor est nobilior cognitione, sed in aliis est e converso
1 | 82 | 3 | c., 3
1 | 108 | 6 | 3
1-2 | 66 | 6 | 1
2-2 | 23 | 6 | 1
2-2 | 27 | 4 | 2

Amor est altior cognitione in movendo, sed in attingendo est e converso
1-2 | 3 | 4 | 4

Cognitio perficitur per hoc quod cognitum est in cognoscente, sed amor secundum quod amans trahitur ad amatum
1 | 16 | 1 | c.
1 | 19 | 3 | 6
1 | 19 | 6 | 2
1 | 59 | 2 | c.
1 | 59 | 3 | 2
1 | 60 | 2 | c.
1 | 78 | 1 | c., 3
1 | 81 | 1 | c.
1 | 82 | 3 | c.
1 | 108 | 6 | 3
1-2 | 5 | 1 | 3
1-2 | 22 | 2 | c.
1-2 | 40 | 2 | c.
1-2 | 66 | 6 | 1
1-2 | 86 | 1 | 2
2-2 | 23 | 6 | 1
2-2 | 26 | 1 | 2
2-2 | 27 | 4 | c.

Aliquid perfecte amatur quod non perfecte cognoscitur
2-2 | 27 | 2 | 2
2-2 | 27 | 4 | 1

Nil amatur nisi cognitum
1-2 | 3 | 4 | 4
1-2 | 27 | 2 | c.
1-2 | 27 | 4 | 1

Deus per essentiam visus necessario amatur, sed per effectus cognitus potest odiri
1 | 60 | 5 | 5
2-2 | 34 | 1 | o.

Subjectum amoris sensibilis est concupiscibilis, intellectualis vero est voluntas
1 | 82 | 5 | 3
1-2 | 23 | 1 | c.
1-2 | 23 | 2 | c.
1-2 | 26 | 1 | o.
1-2 | 26 | 2 | 2

Amor mundanus semper est malus
1-2 | 19 | 3 | c.

Amor mercenarius est semper malus
2-2 | 19 | 4 | 3

Amplexus, oscula, tactus, et hujusmodi ex libidine sunt peccata mortalia. non autem secundum se, scilicet vel propter consuetudinem patriae, vel propter aliquam necessitatem, aut rationabilem causam
2-2 | 154 | 4 | o.

Amylum fit ex tritico corrupto; ideo non videtur quod panis ex eo confecto possit fieri corpus Christi
3 | 74 | 3 | 4

Analogia duplex, scilicet secundum quod aliqua participant aliquid, secundum prius et posterius, vel secundum quod unum imitatur alterum. Secunda est in divinis, non autem prima
1 | 13 | 5 | c.

In analogis prius dicitur dupliciter, scilicet secundum rem, et secundum impositionem nominis
1 | 13 | 6 | o.
1 | 33 | 2 | 4

Omnia dicta de Deo et creatura dicuntur analogice, non autem univoce, nec pure aequivoce
1 | 3 | 6 | 1
1 | 13 | 5 | o.
1 | 13 | 6 | o.
1 | 13 | 10 | o.
1 | 25 | 2 | 2
1 | 29 | 4 | 4
1 | 32 | 1, 2 | fi.

Analogum est medium inter univocum et aequivocum
1 | 13 | 5 | c.
1 | 13 | 10 | c.

Analogata dicuntur ad unum numero, et non secundum rationem tantum, sicut univocum
1-2 | 20 | 3 | 3

Analogum est tantum in uno analogato secundum propriam rationem, univocum autem est in quolibet
1 | 16 | 6 | c.
1-2 | 20 | 3 | c., 3

Omnia analogata necessario dicuntur per respectum ad unum primum
1 | 13 | 6 | c.
1 | 13 | 10 | c.

Primum in analogis oportet poni in diffinitione omnium aliorum
1 | 13 | 6 | c.
1 | 13 | 10 | c.

Andragathia, id est strenuitas, est virtus viri communicabilium operum adinventiva, et pars fortitudinis potentialis pertinens ad liberalitatem, vel potius ad magnificentiam, licet magis conveniat cum justitia ratione materiae
2-2 | 128 | — | 6 fi.

Angelus. Necesse est angelos esse
1 | 50 | 1 | o.

Angeli non fuerunt ante mundum, id est ante corpora
1 | 61 | 2 | o.
1 | 61 | 3 | o.
1 | 102 | 2 | 1
1 | 102 | 4 | 1

Angeli potuerunt esse ante mundum
1 | 61 | 3 | o.
1 | 61 | 4 | 1

Esse angeli est infinitum secundum quid inquantum non est in materia, non autem simpliciter, quia finitur per essentiam a qua est
1 | 7 | 2 | o.
1 | 50 | 2 | 4
1 | 52 | 2 | c.

Esse angeli est accidens
1 | 50 | 2 | 3
1 | 61 | 1 | c.

Esse angeli non est ejus essentia
1 | 12 | 4 | c.
1 | 47 | 1 | c.
1 | 50 | 2 | 3
1 | 61 | 1 | c.

Esse angeli non est suum intelligere
1 | 54 | 2 | o.
1 | 54 | 3 | c.

Esse angeli non est ejus operatio
1 | 54 | 2 | o.
1 | 54 | 3 | c.

Angeli sunt creati a Deo
1 | 61 | 1 | o.

Angeli sunt creati immediate a Deo
1 | 45 | 5 | 1

Angeli fuerunt creati in coelo empyreo
1 | 61 | 4 | o.
1 | 102 | 2 | 1
1 | 102 | 4 | 1

Angeli non sunt facti propter hominem principaliter
1 | 50 | 3 | 2

Angeli fuerunt creati in gratia
1 | 63 | 3 | o.
1 | 62 | 5 | 4
1 | 62 | 6 | c.
1 | 67 | 4 | 4
1 | 95 | 1 | 3
1 | 109 | 1 | c.
2-2 | 5 | 1 | c.

Angeli sunt creati in beatitudine imperfecta
1 | 61 | 1 | o.
1 | 67 | 4 | 4

Angelus non est creatus malus
1 | 67 | 4 | 4

Angelus est forma subsistens
1 | 50 | 5 | c.
1 | 56 | 1 | c. fi.
1 | 56 | 2 | 3
1 | 75 | 3 | c.

Angeli sunt partes universi ejusdem cum creatura corporali, non autem Deus, sed est supra totum universum
1 | 50 | 3 | c.
1 | 61 | 3 | o.
1 | 61 | 4 | o.

Quilibet angelus est in genere substantiae
1 | 88 | 2 | 4

In angelis genus et differentia sumuntur ab eodem, scilicet ab essentia, sed diversimode
1 | 50 | 2 | 1

In angelis idem est essentia, et id quod est
1 | 3 | 3 | c.
1 | 39 | 1 | c.

In substantiis separatis a materia, id est in angelis, idem est suppositum et natura secundum rem, licet differant secundum rationem
1 | 3 | 3 | c.

Angelus est totaliter intellectualis naturae, ideo oportet quod omnis ejus actio sit secundum intellectum. Quandoque tamen intellectuales creaturae, quae sunt angeli, distinguuntur a rationalibus, quandoque

Pars	Qu.	Art.	Locus
			autem sub rationalibus comprehenduntur
1	62	8	2
2-2	83	10	2
			Intellectus angeli non est ejus essentia
1	54	3	o.
1	77	1	c.
1	79	1	o.
			Intelligere angeli non est ejus essentia
1	64	1	o.
			Essentia angeli individuatur se ipsa
1	3	2	3
1	3	3	c.
1	13	9	c.
3	77	2	c.
			Angelus est indivisibilis in essentia, non autem secundum virtutem, id est secundum objecta, et secundum intensionem et remissionem actus
1	53	1	1
1	53	3	3
			In angelis est compositio exesse et essentia
1	50	2	3
1	75	5	4
1	88	2	4
			In angelis non sunt partes essentiae, sed sunt partes secundum potentiam, inquantum intellectus eorum per plures species perficitur, et eorum voluntas se habet ad plura, ut partialitas non referatur ad substantiam angeli, sed ad virtutem ejus, vel ad locum
1	53	1	1 fi.
1-2	50	6	3
			In angelis est compositio ex quo est, id est ex esse, et quod est
1	50	2	3
1	75	4	5
			Angelus componitur ex actu et potentia
1	47	1	c.
1	50	2	3
1	75	5	4
1-2	50	5	c.
			Quanto angelus est superior, tanto minus habet de potentialitate
1-2	50	5	c.
			In angelis non est materia proprie
1	50	2	o.
1	61	3	3
1	85	1	c.
			In angelis est compositio subjecti, et accidentis
1	50	6	o.
			Quilibet angelus differt specie ab alio angelo
1	10	6	c. fi.
1	47	2	c.
1	50	4	o.
1	62	6	3
1	75	7	c.
1	76	2	1
3	69	8	3
			Impossibile est esse duos angelos unius speciei, quia omnes angeli differunt specie secundum diversos gradus naturae intellectivae
1	50	4	c., 4
			Bonum speciei praeponderat bono individui. Unde multo melius est quod multiplicentur species in angelis, quam quod multiplicentur individua in una specie
1	50	4	3
			Perfectio naturae angelicae requirit multiplicationem specierum, non autem multiplicationem individuorum in una specie
1	50	4	4
			Differentiae angelorum, ut multi tenent, sumuntur secundum diversos gradus potentialitatis
1	50	2	1
1	50	4	o.
1	56	2	1
1-2	50	5	c.
			Si tamen angelus haberet materiam, nec sic possent esse plures angeli unius speciei
1	50	4	c.
			Angelus et anima differunt specie
1	75	7	o.
			Angelus est simpliciter nobilior homine, sed secundum quid est e converso
1	93	3	o.
1	96	1	1
1	96	2	c.
1	108	2	3
1	112	1	4
1-2	5	1	3
2-2	172	2	c.
			Angeli conveniunt cum substantiis materialibus in genere logico, non autem in genere physico
1	88	2	4
			Angeli non habent corpora naturaliter sibi unita
1	51	1	o.
1	54	5	c., 1
1	110	2	1
1	110	3	3
1	115	5	c.
1	117	4	1
1	118	3	c.
			Angeli possunt assumere corpora
1	51	2	o.
			Angelus non indiget corpore assumpto propter se, sed propter nos
1	51	2	1
			Non omne corpus motum ab angelo, assumptum est ab eo, sed tantum quod repraesentat eum
1	51	2	2
			Corpus assumptum, non unitur angelo, ut formae, sed ut motori repraesentato
1	51	2	2
			Angelus movetur per accidens in corpore assumpto, non autem in aliis
1	51	3	3
			Corpora assumpta ab angelis sunt de aëre inspissato
1	51	2	4
			Corpora assumpta ab angelis non habent virtutes naturales quas ostendunt, nec operationes vitae, sed communes etiam inanimatis
1	51	3	o.
3	55	6	1
			Angelus potest esse simul cum corpore
1	52	3	2
			In eodem corpore simul sunt anima formaliter dans esse, et operans operationes naturales, et angelus operans operationes supernaturales
1	52	3	3
			Angeli administrant et gubernant omnem creaturam corpoream
1	110	1	o.
			Deus non produxit corpora mediantibus angelis
1	65	3	o.
			Formae corporum non creantur ab angelis
1	65	4	o.
1	91	2	c.
1	110	2	o.
			Nec anima creatur ab angelis
1	90	3	o.
1-2	3	7	2
2-2	85	2	c.
			Essentia angeli non indiget loco
1	61	4	1
1	102	2	2
1	112	1	2
			Esse in loco dicitur de angelis aequivoce, respectu corporalium
1	52	1	c.
1	63	1	c.
			Deus, angelus, et anima non continentur a loco, sicut corpora, sed continent eum
1	8	1	2
1	52	1	c. fi.
1	53	1	c.
1	53	2	c. fi.
			Angelus non est in loco, nisi secundum contactum virtutis
1	8	2	1, 2
1	52	—	o.
1	53	—	o.
			Angelus est in loco diffinitive, non autem circumscriptive
1	8	2	1
1	52	1	o.
1	52	2	o.
1	53	1	c.
1-2	94	2	c.
			Locus angeli potest esse divisibilis et indivisibilis
1	52	2	c.
1	53	1	o.
1	53	2	7
			Angelus non est simul in pluribus locis
1	52	2	o.
1	53	1	c.
1	112	1	c.
			Plures angeli non possunt esse simul in eodem loco
1	52	2	o.
			Non oportet quod si aliquis angelus movet coelum, quod sit ubique
1	52	2	c.
			Operatio angeli diffinita est ad unum locum, respectu operati et operantis, non autem Deus, quia operatio ejus est determinata tantum primo modo
1	52	2	c.
			Angelus movetur localiter, tamen aequivoce aliis rebus
1	53	1	o.
			Motus angeli in loco nihil aliud est quam diversi contactus diversorum locorum successive
1	53	1	c.
			Motus angeli est successio diversarum operationum ejus
1	12	10	2
1	63	6	4
1	53	—	o.
1	73	2	c.
			Motus angeli non est actus imperfecti, sed existens in actu
1	53	1	2, 3
			Motus angeli est propter indigentiam suam, sed nostram
1	53	1	3
1	55	2	3
			Motus angeli potest esse continuus et discontinuus, sicut vult
1	53	1	o.
1	53	2	c.
1	53	3	c.
			Angelus dum movetur partim est in utroque termino
1	53	1	1
1	53	3	3
			Angelus dum movetur motu continuo, in principio est in toto loco divisibili a quo incipit moveri; sed

Pars	Qu.	Art.	Locus
dum est in ipso moveri, est in parte loci quem deserit, et in parte loci quem occupat			
1	53	1	1
1	53	3	3
Motus continuus angeli necessario est per omnia media, sed discontinuus potest esse sine medio			
1	53	2	o.
Motus angeli non est in instanti, sed in tempore			
1	53	3	o.
3	57	3	3
Angelus movetur secundum totam vim suam in id quod agit			
1	62	6	o.
1	63	8	3
Motus angeli non habet ordinem ad motum primi mobilis			
1	53	3	c. fi.
1	63	6	4
1	91	2	3
Velocitas motus angeli non est secundum quantitatem virtutis ejus, sed secundum voluntatem ejus			
1	53	3	1
Angeli sunt immutabiles et incorruptibiles			
1	9	2	c.
1	10	5	c. fi.
1	50	5	o.
1	61	2	3
1	75	6	c. fi.
1	97	1	c.
Angeli sunt mutabiles tripliciter, scilicet quoad electionem finis, applicationem virtutis ad diversa, et per annihilationem			
1	9	2	c.
1	10	5	c.
Motus illuminationis angeli triplex, scilicet circularis, rectus, et obliquus			
2-2	180	6	2
Unus angelus agens in virtute imperii Dei est sufficientis virtutis ad inducendum in actum totum quod divina virtute operandum est circa corpus aliquod sub ra actus naturales			
1	112	2	c.
Omnia corpora obediunt angelis ad nutum motu locali, non autem formali			
1	65	4	c. fi.
1	91	2	c.
1	105	1	1
1	110	2	o.
1	110	3	o.
1	111	3	c.
1	114	4	2
1	117	3	c., 3
1	117	4	1
1-2	80	2	c.
Angelus potest immutare omnes sensus hominis interiores et exteriores			
1	111	3	o.
1	111	4	o.
1	114	4	2
Angelus non potest aliquam formam imprimere in imaginatione, nisi mediante sensu extrinseco			
1	111	3	2
Angelos immutare voluntatem nostram est omnino haereticum			
1	106	2	c.
1-2	80	3	1
2-2	174	5	4
Angelus potest immutare voluntatem hominis, persuadendo solum, vel concitando passiones			
1	106	2	c.
1	111	2	o.
1	114	2	3
1	115	4	1
1-2	9	6	2
1-2	75	3	o.
1-2	80	1	o.
Angelus superior movet voluntatem angeli inferioris aliqualiter ut objectum, persuadendo, non autem de necessitate, nec ex parte potentiae			
1	106	2	o.
Angeli dupliciter possunt agere in animas nostras, scilicet confortando intellectum, et illustrando phantasmata			
1	111	1	c.
Boni angeli possunt imprimere in intellectum nostrum, non autem mali			
1-2	80	2	c.
2-2	96	1	c.
2-2	172	2	1
Boni angeli possunt imprimere in intellectum confortando, non autem imprimendo lumen			
1	111	1	o.
Angeli mali imprimunt in phantasmata, applicando ad ea lumen suum			
1-2	80	2	o.
Substantiae separatae, id est angeli, non sunt principia intellectus humani, cum creatio intellectus humani sit immediate a Deo			
1	65	3	c.
Bonae cogitationes attribuuntur altiori principio, scilicet Deo, licet angelorum ministerio procurentur			
1	111	2	2 fi.
Angeli sunt supra tempus et supra motum omnium corporalium, non autem supra tempus successionum esse ipsorum et operationum eorum			
1	61	2	2
1	62	5	2
1	84	4	1
Intelligere angeli est supra tempus			
1-2	113	7	5
Intelligere angeli est supra tempus corporalium, et est in tempore alio			
1	57	3	2
Tempus angeli est alterius rationis a tempore aliorum			
1	53	3	c.
Tempus angeli potest esse continuum et discretum, sicut et motus ejus			
1	53	3	o.
Tempus angeli discretum nullam proportionem habet ad tempus aliorum, sed continuum, sic			
1	53	3	1
Tempus angeli componitur ex instantibus, quia est discretum			
1	63	6	4
1-2	113	7	4
Operatio angeli successiva, id est motus, scilicet intellectio et affectio, mensuratur tempore, non autem aevo			
1	10	5	1
1	12	10	2
Esse angeli mensuratur saeculo, cognitio naturalis tempore, sed visio beata aeternitate			
1	10	5	1, 3
Esse angeli et substantia ejus mensuratur aevo			
1	10	5	1
Visio beata angeli mensuratur aevo			
1	10	5	1
Numerus. Numerus angelorum non est de genere quantitatis, sed est multitudo transcendens et formalis			
1	30	3	c.
1	50	3	1
Numerus angelorum excedit omnem numerum corporalium			
1	50	3	o.
1	112	4	2
Angeli boni sunt in majori numero quam mali			
1	63	9	o.
In angelis sunt tres hierarchiae secundum triplicem gradum cognitionis eorum			
1	108	1	o.
In qualibet hierarchia sunt tres ordines			
1	108	2	o.
In quolibet ordine sunt multi angeli			
1	108	3	o.
Distinctio hierarchiarum et ordinum in angelis est a natura, sed completur per dona gratiae			
1	108	4	o.
1	108	8	c.
1	109	1	c.
Distinctio ordinum in angelis est secundum distinctionem actuum et officiorum			
1	108	2	o.
1	110	1	3 fi.
Ordines angelorum sunt tantum novem			
1	108	2	c.
Gradus in ordinibus angelorum bene ordinantur			
1	108	2	2
1	108	6	o.
Tota ratio ordinis in angelis est ex propinquitate ad Deum. Ideo propinquiores Deo sunt gradu sublimiores et scientia clariores, non autem in hominibus			
1	106	3	1
1	107	2	c.
Angeli in confinibus suorum ordinum magis conveniunt quam cum extremis suorum ordinum			
1	108	3	3
Angeli unius ordinis non sunt aequales			
1	10	6	c. fi.
1	47	2	c.
1	50	4	c.
1	108	3	o.
1	113	3	1
Omnes ordines primae hierarchiae assimilantur ministris regis circa personam ejus, scilicet cubiculariis, consiliariis, et assessoribus. Secundae autem officialibus regni in communi, scilicet dominis curiae, principibus militiae, et judicibus curiae. Tertiae vero deputatis ad certas partes regni, scilicet praepositis, balivis, et hujusmodi			
1	108	6	c.
Ad primam hierarchiam pertinet consideratio finis. Ad secundam dispositio universalis de agendis. Ad tertiam vero executio operis			
1	108	6	c.
Ordines angelorum sunt connexi adinvicem, adjunctionem hierarchiam			
1	108	1	o.
Omnes homines, et omnes angelorum ordines sunt una hierarchia			
1	108	1	c., 1
3	8	4	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Homines assumentur ad omnes ordines angelorum
1	63	9	3
1	108	8	o.
1-2	4	5	6
			Angelus inferioris ordinis non assumetur ad superiorem ordinem
1	108	8	1
			Quilibet angelus magis habet proprium ordinem et officium quam quaecumque stella
1	108	3	c., 2
			Minimus ordo angelorum est superior supremo ordine nostrae hierarchiae
1	108	2	3
1	117	2	c., 3
			Proprietates et officia in ordinibus angelorum et Ecclesiae accipiuntur ex nominibus eorum
3	67	1	c.
			Ordines angelorum semper durabunt
1	108	7	c.
			Excellentia cujuslibet angeli inferioris continetur in excellentia cujuslibet superioris, et non e converso
1	108	5	6
			Omnes perfectiones sunt communes omnibus angelis, sed perfectius et abundantius sunt in superioribus quam in inferioribus
1	106	4	o.
1	108	2	2
1	108	5	c.
1-2	24	3	3
			Inferiores angeli exercent officia superiorum in virtute superiorum. Ideo infimi possunt arcere daemones, et facere miracula
1	112	2	2
1	113	3	3
			Essentia superioris angeli est nobilior, et virtus efficacior ad intelligendum et ad agendum in res exteriores, quam essentia et virtus inferioris
1	89	1	c. fi.
1	106	1	c.
1	106	3	c.
1	106	4	c.
			Nihil prohibet dicere inferiores angelos administrare inferiora corpora, et superiores superiora, et summos assistere Deo
1	63	7	c.
			Ordo in angelis nunquam a Deo praetermittitur, quin semper inferiora per superiora moveantur, et non e converso
1	106	3	c.
1	112	2	c.
			Quilibet angelus est simpliciter major quolibet viatore secundum conditionem status, non autem secundum meritum
1	108	2	3
			Formae superiorum angelorum sunt universaliores formis inferiorum
1	55	3	o.
1	89	1	c.
1	110	1	c.
1	116	1	c.
			Scientia superiorum angelorum dicitur esse universalior quoad eminentiorem modum intelligendi
1	106	4	1
			Cognitio superiorum angelorum est perfectior quam cognitio inferiorum
1	89	1	c. fi.
1	106	4	o.
1-2	150	5	c. fi.
			Superiores angeli idem cognitum perfectius et clarius cognoscunt quam inferiores
2-2	2	6	c.
			Pauciores sunt formae intelligibiles in intellectibus superiorum angelorum, quia lumen intellectuale in eis minus dividitur
1	89	1	c., 2
			Angelus superior per unam speciem potest plura intelligere quam inferior
1	55	1	o.
1	89	1	c., 2
			Superiores angeli perspicacius divinam sapientiam contemplantes, plura et altiora mysteria gratiae cognoscunt in visione Dei, quae inferioribus eos illuminando manifestant
1	57	5	c.
			Angelus superior illuminat inferiorem
1	106	1	o.
1	106	3	o.
1	107	2	c.
1	108		princ.
1	113	2	2
1	117	2	c.
1-2	112	1	3
2-2	2	6	o.
			Angelus superior instruit inferiorem de omnibus quae scit
1	106	4	o.
2-2	81	4	2
			Usque ad diem judicii semper nova aliqua supremis angelis revelantur divinitus de iis quae pertinent ad dispositionem mundi, et praecipue ad salutem electorum. Unde semper remanet unde superiores angeli inferiores illuminent
1	106	4	3
			Angelus inferior nunquam illuminat superiorem, nec potest
1	106	3	o.
1	107	2	c.
1	108		princ.
1	117	2	c.
			Praelatio. Boni angeli habent praelationem super angelos malos
1	109	4	o.
			Boni angeli, inferiores secundum naturam, habent praelationem super angelos malos, superiores secundum naturam
1	109	4	3
			Superiores angeli mali habent praelationem super inferiores angelos malos
1	63	8	o.
1	109	2	o.
			Angeli praesidentiam habent super ista inferiora immediatam
1	110	1	2, 3
			Minimus angelus habet altiorem et universaliorem virtutem, quam aliquod genus corporalium; sed Deus diversos angelos praeposuit cuilibet generi corporum
1	110	1	3
			Anima secundum ordinem naturae non praefertur alteri animae, sicut daemones ordine naturae praeferuntur hominibus
1	64	4	2
			Praelatio malorum angelorum fundatur super justitiam Dei, non autem super justitiam eorum
1	109	2	1
			Praelatio angelorum post diem judicii cessabit quoad ministeria circa nos
1	64	4	c.
			Intellectus angeli est deiformis, quia non habet cognitionem a rebus, nec per sensum, nec cum discursu, sicut in nobis
1	84	2	c. fi.
2-2	180	6	2
			Intellectus angeli est semper in actu, et nunquam in potentia
1	50	1	2
1	54	4	c.
			Intellectus angeli est in potentia essentiali et accidentali respectu revelandorum, sed respectu naturaliter cognitorum est tantum in potentia accidentali
1	58	1	o.
1	62	1	c.
1-2	50	5	c.
			Intellectus angeli semper est in actu secundo, et in nulla potentia respectu verbi Dei
1	58	1	c.
2-2	180	6	2
			In intellectu angeli beati non potest esse falsitas
1	58	5	o.
			Intellectus et voluntas in angelis differunt realiter
1	59	2	o.
			In angelis sunt tantum duae potentiae, scilicet intellectus et voluntas
1	54	5	c.
1	79	1	3
			Intellectus angeli est medius inter intellectum Dei et hominis virtute et modo cognoscendi, quia similitudo ejus non est essentia ejus sicut in Deo, nec accepta rebus sicut in nobis, sed per influxum a Deo
1	84	2	c. fi.
			Intellectus angeli non habet defectum sui generis sicut noster, sed tantum respectu intellectus Dei
1	12	4	2
			In angelis non est intellectus agens, et possibilis
1	54	4	o.
			Intellectus possibilis angeli est in potentia respectu luminis divini, noster autem etiam respectu specierum a rebus acceptarum
1	54	4	o.
			Intellectus angeli est completus per species connaturales omnium, quae naturaliter cognoscere potest, non autem intellectus noster
1	54	4	o.
1	55	2	o.
1	59	3	2
1	60	2	o.
1	76	5	c.
1	84	3	1
1	91	1	c.
1	109	3	3
			Intellectus Dei et angeli statim totam rei cognitionem habent, intellectus autem noster paulatim
1	85	5	c.
1-2	5	1	1
2-2	180	3	c.
			In angelis est aliqua nescientia
1	12	8	o.
1	58	5	o.
1	101	1	2

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	106	2	1
1-2	76	2	c.
2-2	52	8	c.

Angeli ignorant aliqua supernaturalia, non autem aliquid cognoscibile ab eis naturaliter; sed intellectus noster ignorat utroque modo

1	58	5	c.

Connaturale est intellectui nostro cognoscere naturas in materia, angelico autem sine materia, sed intellectui divino esse subsistens

1	12	4	c.
1	85	1	c.

Intellectus Dei est sicut actus totius entis, ideo solus est actus purus; angelicus autem est semper in actu suorum intelligibilium, non autem intellectus noster, sed est in potentia

1	79	2	c.
1	87	1	c.
1-2	49	4	c.
1-2	50	5	c.
1-2	51	1	2

Intellectus Dei est suum intelligere, non autem intellectus angeli, nec intellectus hominis

1	54	1	c.
1	87	3	c.

Angelus dicitur mens et intellectus, quia solam cognitionem intellectivam habet

1	54	3	1
1	54	5	o.
3	79	1	3

Objectum. Objectum primum intellectus angeli est ejus essentia; intellectus vero nostri conjuncti, objectum est quidditas rei materialis

1	12	4	c.
1	84	7	c.
1	85	1	c.
1	87	3	c.

Angelus uno et eodem actu primo simul intelligit se intelligere, et essentiam suam, non autem homo

1	87	3	c.

Cognitio angeli duplex, scilicet matutina et vespertina

1	58	6	o.
1	58	7	o.
1	64	1	3
1-2	67	3	c.
3	9	3	c.

Nulla cognitio praeter matutinam et vespertinam est in angelis

1	58	6	o.

Cognitio vespertina, id est in propria natura respectu medii, scilicet per rationes rerum in Verbo, est eadem cum matutina, differens tantum secundum cognita; non autem cognitio per species rerum innatas; sed est diversa realiter

1	58	7	o.

Angelus dupliciter cognoscit, scilicet per species et per Verbum

1	57	5	c.
1	58	6	o.
1	58	7	o.

In prima cognitione est vicissitudo, successio et renovatio operationum, non autem in secunda

1	57	3	2

Angelus dupliciter cognoscit res in verbo, scilicet per similitudinem Verbi in sua natura relucentem, et per essentiam Verbi. Primam habuit in principio suae creationis, non autem secundam, quae proprie dicitur matutina

1	62	1	3

Angelus habet triplicem de rebus cognitionem, scilicet in Verbo, in mente ejus, et in propria natura. Secunda et tertia est vespertina, prima vero matutina

1	12	10	2
1	58	6	o.
1	60	2	o.

Angelus nunquam cognoscit res in propria natura, nisi per species earum

1	55	1	o.

Angelus cognoscit per species innatas, non autem per acquisitas a rebus, sicut homo

1	55	2	o.
1	57	1	3
1	87	1	c.
1	89	1	o.
1	89	2	o.
1	89	3	o.
1-2	51	1	c., 2
2-2	180	6	2

Quilibet angelus beatus semper videt quemlibet alium angelum in Verbo, et quidquid est in eo ad se ordinatum

1	107	1	3

Intelligere angeli et animae differunt specie

1	75	7	o.

Angeli non capiunt cognitionem ex sensibilibus

1	51	1	c.
1	55	2	o.
1	55	3	1
1	57	1	3
1	58	7	c.

Angelus non intelligit componendo et dividendo, sicut homo

1	58	4	o.
1	58	5	c.
1	85	5	c.

Cognitio angeli non est discursiva, sed tantum nostra. Et tamen angeli sillogizare possunt. Et in substantiis separatis a materia semper res cognoscibilis potest cognosci per certissimam demonstrationem, cum illa non sint subjecta transmutationi

1	58	3	o.
1	58	4	c.
1	62	1	c
1	62	5	c.
1	63	5	c.
1	79	8	c.
1	85	5	c.
1-2	89	4	c.
2-2	49	5	2
2-2	180	6	3
3	11	3	3

Cognitio angeli non est causa rerum

1	55	2	1
1	55	3	1

In angelis perseverat cognitio naturalis

1	62	7	o.

Angeli boni et mali non possunt deponere existimationem semel habitam

1	63	6	3
1	64	2	c. fi.

Distantia temporalis impedit cognitionem angelorum

1	47	3	4
1	89	7	3

Distantia localis non impedit cognitionem angelorum

1	55	2	3
1	57	3	4
1	107	4	o.

Angeli in statu naturae non viderunt Verbum Dei, nisi per similitudinem

1	62	1	3
2-2	5	1	c.

Angeli habuerunt in Verbo cognitionem rerum fiendarum, quae jam factae erant

1	55	2	c., 1
1	56	2	c.
1	57	2	c. fi.

Angeli cognoscunt in Verbo mysteria gratiae, non omnia, nec aequaliter omnes, sed secundum quod Deus vult eis revelare, non autem cognitione naturali

1	57	5	c.
1	64	1	4
1	106	4	2

Angeli a principio suae creationis cognoverunt aliqua mysteria, et aliqua post, secundum quod congruit eorum officiis

1	57	5	c.
1	64	1	4

Angeli omnes a principio suae beatitudinis praescierunt mysterium incarnationis quoad substantiam, non autem quoad omnes circumstantias

1	57	5	1
1	64	1	4
1	106	4	3
1	117	2	1
2-2	2	7	1

Angeli in Verbo simul contemplantur omnia sua cognita, non autem in cognitione naturali, sed tantum quae per unam speciem repraesentantur

1	58	1	c.

Angeli simul cognoscunt res in Verbo, et in propria natura

1	12	9	c.
1	58	6	o.
1	58	7	o.
1	62	7	1, 3

Angelus cognoscit res in propria natura dupliciter, id est per duplex medium, scilicet per rationes rerum in Verbo, et per species rerum innatas

1	58	7	c.

Angeli naturaliter cognoscunt Deum, non per essentiam ejus, sed per naturalia eorum

1	56	3	o.

Angeli non possunt per sua naturalia videre essentiam Dei, nec aliqua alia creatura

1	12	4	o.
1	64	1	2

Res non cognoscuntur perfecte in angelo, sicut in Deo

1	55	1	c., 3
2	84	2	c. fi., 3

Omnes angeli primae hierarchiae accipiunt cognitionem divinorum effectuum in prima causa; secundae vero in universalibus rerum rationibus, id est a prima hierarchia; tertiae autem in propriis rationibus

1	108	1	c.
1	108	6	c.
1	112,	3	c., 4
1	113,	2	2

Angelus non cognoscit res per essentiam, sed per species earum

1	55	1	o.
1	84	2	c. fi.
1	87	1	c.
1	89	3	o. [*

Par	Qu.	Art.	Locus
1-2	50	4	c.
1-2	50	5	1
1-2	51	1	2

Angeli cognoscunt se per essentiam suam, et non per speciem suam

1	56	1	o.
1	56	2	c.
1	56	3	c.
1	87	1	o.

Nihil Deus produxit in rerum natura, quod non impresserit menti angelicae

1	74	2	c.
1	89	3	c.
1	91	1	c.

Angelus cognoscit alium angelum per speciem tantum

1	56	2	o.

Quilibet angelus bonus vel malus cognoscit perfecte et naturaliter species, et quidquid est in intellectu nostro, praeter usum specierum qui est actualis cogitatio, dependens ex voluntate

1	111	1	2

Angeli a principio cognoverunt naturaliter omnia naturalia, per species

1	57	1	o.
1	89	3	o.
1	109	3	3

Angeli cognoscunt materialia

1	57	1	o.
1	85	1	c.

Angeli cognoscunt materialia in immaterialibus, scilicet in seipsis vel in Deo

1	85	1	c

Angeli cognoscunt singularia distincte per similitudines specierum

1	54	5	2
1	57	2	o.
1	89	2	c.

Angelus quilibet per unam speciem omnia individua unius speciei cognoscit, quae sit propria ratio singulorum, secundum proprios respectus ad illa

1	58	2	c.

Angelus intelligendo quidditatem alicujus, simul cognoscit quidquid ei attribui potest, vel removeri, vel concludi

1	58	3	o.
1	58	4	o.
1	58	5	o.
1	85	5	c.

Angeli possunt cognoscere illud quod est in appetitu vel apprehensione beatorum, non autem motum appetitus sensitivi, vel apprehensionem phantasticam hominis, ut moventur a voluntate et a ratione, nisi procedant in actum exteriorem

1	57	4	3

Substantia immaterialis est proprium objectum intellectus angeli

1	12	4	c.
1	54	4	c.
1	84	7	c.
1	85	1	c.
1	87	3	c.

In angelis potuit esse error electionis, in particulari, non quidem ex ignorantia, sed ex inconsideratione

1	63	1	4

Angeli ignoraverunt virtutes suas, et ordinationes, secundum Dionysium, scilicet non quidem secundum se, sed quia non comprehendunt eas in Deo

1	56	1	1

Nostra hierarchia perficitur divino lumine, velato similitudinibus sensibilium, in figuris et sacramentis; angelica vero, lumine simplici et absoluto

1	108	1	c.

Angelus illuminat alium angelum

1	106	1	o.

Angelus illuminat alium angelum, id est manifestat ei veritatem, quam illuminans cognoscit, confortando virtutem intellectivam ejus per conversionem ad eum, et distinguendo universalem scientiam

1	106	1	o.
1	111	1	c.

Angelus illuminat angelum de pertinentibus ad praemium accidentale, non autem de pertinentibus ad praemium essentiale

1	106	1	1
2-2	181	4	2

Illuminatio angelorum non est de volito eorum; sed de volito Dei, et de veritate, ut est a Deo

1	107	2	c.
1	107	5	3
1	109	3	c.

Angeli per illuminationem proficiunt in cognitionem, non quidem Dei, sed effectuum ejus

1-2	5	6	3

Revelationes factae daemonibus per sanctos angelos, ex parte daemonum non sunt illuminationes, quia non ordinant eas ad Deum

1	109	4	1

Illuminatio semper erit in angelis usque ad diem judicii

1	106	4	3
2-2	181	4	2

Actiones hierarchicae semper erunt in angelis, quia semper unus alium illuminabit, purgabit, et perficiet

1	108	7	2, 3

Actiones hierarchicae semper erunt in angelis, non quoad novorum cognitionem per modum profectus et motus, sed erit semper continuatio illuminationis, quia inferiores in lumine superiorum rationes divinorum secretorum cognoscent

1	3	7	2

Homines illuminantur ab angelis

1	111	1	o.
1-2	112	1	3

Deus est primum principium creationis et illuminationis animae; sed angelus illuminat eam tanquam minister

1-2	112	7	2

Homines illuminantur ab angelis, non solum de credendis, sed etiam de agendis

1	111	1	1

Non docentur angeli ab hominibus

1	117	2	o.

Purgatio, illuminatio, et perfectio in angelis et hominibus differunt tantum ratione

1	106	2	1
1-2	112	1	3

Angelus superior purgat inferiorem, non autem e converso

1-2	112	1	3

Minimus ordo angelorum potest perficere, illuminare, et purgare

1	108	2	3

Purgatio in angelis non est a culpa, nec ab immunditia; sed a dissimilitudinis confusione, id est a nescientia

1	106	2	1
1-2	112	1	3

Illuminatio proprie est de visis in lumine divinae essentiae ab angelo superiori, et non ab inferiori; sed locutio est de motibus liberi arbitrii

1	107	2	o.

Omnis illuminatio est locutio in angelis, et non e converso universaliter

1	107	—	o.

Angelus loquitur angelo ex hoc quod ordinat conceptum proprium ad manifestandum volitum suum ei

1	107	1	o.
1	107	2	c.

Superiores angeli possunt loqui inferioribus, et e converso

1	107	2	o.
1	117	2	c.

Non omnes angeli percipiunt locutionem unius angeli cum alio

2	107	5	o.

Angelus proprie non loquitur per corpus assumptum

1	51	3	4

Locutio angeli est in ipso loquente, et est ibi, ubi ipse est

1	107	4	1

Locutio angelorum non impeditur distantia locali

1	107	4	o.

Clamor angeli non est vox, sed est manifestatio rei magnae, vel magni affectus

1	107	4	2

Verbum cordis, loqui, signa, nutus, et lingua differunt in angelis sicut in nobis

1	107	3	2

Angeli loquuntur Deo non ei aliquid communicando, sed eum consultando, vel excellentiam ejus admirando

1	107	3	o.

Angeli semper loquuntur Deo laudando eum, non autem semper consulendo eum de agendis

1	107	3	2

Omnis locutio Dei ad angelos est illuminatio

1	107	2	3

Apparitio. Omnis apparitio angelorum in veteri Testamento ordinabatur ad apparitionem Filii Dei in carne

1	51	2	1
3	30	3	c.

Angelus apparens Moysi dicitur Deus vel Dominus, quia apparebat in persona Dei

1	43	7	5
1-2	98	3	1

Omnis apparitio boni angeli fit ex

Pars	Qu.	Art.	Locus
speciali dispensatione Dei			
1	89	8	2
1	113	1	3
Omnis apparitio angeli in principio est cum terrore, sed bonus tandem consolationem facit, non autem malus			
3	30	3	3
Apparitiones mortuorum quandoque fiunt per operationes angelorum vel daemonum et etiam ignorantibus mortuis			
1	84	8	2
Ad sepulchrum Christi apparuit primo unus angelus mulieribus, deinde duo			
3	55	6	5
Voluntas est in angelis			
1	59	1	o.
In angelis est liberum arbitrium			
1	59	3	o.
1	64	2	c., 1
Liberum arbitrium angeli est medium inter divinum et humanum, quia est mobile ante electionem, et non post; humanum autem utrobique, divinum vero nullo modo			
1	63	6	3
1	64	2	c. fi
1	100	2	4
In angelis est electio			
1	59	3	1
Appetitus in angelis non dividitur in multas potentias, ideo totaliter inclinatur in id, in quod tendit; nec inclinatur in contrarium			
2-2	24	3	3
Appetitus in angelis non dividitur per concupiscibilem et irascibilem			
1	59	4	o.
Desiderium in angelis non ponit imperfectionem, quia est de re habita			
1	58	1	2
1-2	67	4	3
Angeli potuerunt peccare			
1	63	1	o.
1-2	89	4	o.
Angelus non potuit peccare in primo instanti			
1	63	5	o.
3	34	3	1
De quolibet ordine quidam peccaverunt			
1	63	9	3
Supremus omnium ordinum angelorum peccavit			
1	63	7	o.
1	63	9	3
Primus angelus fuit aliis occasio peccandi			
1	63	8	o.
Peccatum primi angeli fuit superbia			
1	63	2	o.
1	63	3	o.
1	63	7	c. fi.
Peccatum inferiorum angelorum fuit superbia			
1	63	8	2
2-2	162	3	c.
Angeli beati non possunt peccare			
1	62	8	o.
Nullus angelus bonus vel malus potest peccare venialiter			
1-2	89	4	o.
Angelus peccando non appetiit malum, sed appetiit inordinate bonum			
1	63	1	4
Peccatum angeli est irremediabile sextuplici ratione, scilicet primo quia angelus malo quod peccando appetiit immobiliter adhaeret. Secundo quia angelorum natura non propagatur ex uno ex quo vitium contrahat. Tertio quia potentiam appetiit, nec de venia cogitavit, nec alio suggerente peccavit. Quarto quia proprio arbitrio peccavit. Quinto quia non in uno primo parente peccavit sicut homo. Sexto quia peccavit in termino viae, non autem homo			
1	64	2	o.
1-2	80	4	3
3	4	1	c., 3
3	6	2	2
3	46	1	4
3	86	1	c.
Sacramentum. Angelus non est minister alicujus sacramenti, nec alicujus rei sacramentalis			
3	64	7	o.
Angelo ministranti sacramenta credi debet, non autem daemoni			
3	64	7	c.
Angelus non potest manducare sacramentaliter Eucharistiam, nec spiritualiter, sed Christum			
3	80	2	o.
Templa consecrata ab angelis non debent amplius consecrari			
3	64	7	c.
Christus, secundum quod Deus, et secundum quod homo, est caput angelorum			
3	8	4	o.
Christus, secundum humanitatem, illuminat angelos			
3	8	4	c., 3
3	59	6	c.
Anima Christi potest per propriam virtutem et naturam illuminare omnem creaturam rationalem, et etiam summum angelum, dando ei gratiam et scientiam			
3	13	2	o.
Christus perfectius videt essentiam Dei quam omnes angeli et homines			
2-2	175	4	2
3	10	4	o.
3	11	4	o.
3	34	4	c.
3	59	6	c.
Christus nullam scientiam didicit ab angelis			
3	13	4	o.
3	30	2	1
Scientia infusa in anima Christi fuit multo excellentior quam in angelis, quoad multitudinem, cognitorum certitudinem, et lumen; sed quoad modum fuit e converso			
3	11	4	o.
3	11	6	1
Anima Christi est nobilior angelis, corpus Christi animabus nostris, intellectus passibilis Christi intellectu nostro agente, sensus ejus intellectu nostro passibili, non ex natura, sed ex unione Verbi			
3	6	3	c.
Omnes angeli cooperabuntur Christo in resurrectione colligendo partes corporum, sed specialiter Michaël et custodes singulorum			
1	91	2	2
1	110	4	1
Angeli indigebant gratia ad hoc quod converterentur in Deum, prout est objectum beatitudinis			
1	62	2	o.
1	63	1	3
Angelus et homo possunt se praeparare ad gratiam			
1	62	2	o.
1-2	109	6	o.
Angelus citius confirmatus fuit in gratia quam homo			
1	62	5	1
1	100	2	4
Esse gratiae, est supra esse naturae angeli, et hominis			
1	62	2	2
Gratia et gloria data est angelis, secundum quantitatem naturalium			
1	62	6	o.
1	108	4	c.
1	108	8	1
2-2	34	3	3
3	69	8	3
Virtutes morales sunt in Deo, et in angelis exemplariter tantum			
1-2	57	1	1
Ea quae sunt fidei, sunt supra cognitionem naturalem angelorum et hominum			
2-2	5	1	c.
Angeli habuerunt fidem, spem, et charitatem ante confirmationem suam			
2-2	5	1	o.
Fides non est in angelis bonis nec malis			
2-2	5	2	o.
Angeli meruerunt in primo instanti suae creationis			
1	63	5	3, 4
1	63	6	c.
3	34	3	1
Omnes angeli in primo instanti, quo creati sunt in gratia, meruerunt, sed quidam eorum statim impedimentum praestiterunt suae beatitudinis, mortificantes praecedens meritum, et tunc beatitudine, quam meruerunt, privati sunt			
1	63	5	4
1	63	6	c., 3, 4
Angeli meruerunt suam beatitudinem			
1	62	4	o.
1	63	5	4
Angeli beati non possunt proficere in beatitudine			
1	62	9	o.
Praemium accidentale angelorum, et aliorum beatorum, potest augeri usque in diem judicii			
1	62	9	3
Angeli boni statim post primum actum meritorium fuerunt beati			
1	62	5	o.
1	63	5	4
1	63	6	c., 3, 4
1	63	7	c.
1-2	5	1	1
Deus est beatus naturaliter per essentiam, sed angelus et homo per gratiam, et participative			
1	26	1	o.
1	26	2	o.
1-2	3	1	1
1-2	3	2	1, 4
Deus per essentiam est beatus, angelus autem per unicam operationem, sed homo per multas in via, et per unam in patria			
1-2	3	2	4
1-2	5	1	1
1-2	5	7	c.
Omnes angeli primae hierarchiae assistunt Deo			
1	112	3	o.
1	112	4	c., 2

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Soli angeli primae hierarchiae assistunt Deo
1	112	3	o.
1	112	4	2
			Nullus angelus secundae hierarchiae assistit Deo
1	112	3	c.
1	112	4	2
			Omnes angeli beati assistunt semper Deo, inquantum immediate vident Deum
1	112	3	o.
			Dominationes non mittuntur, nec assistunt Deo, tamen ministrant imperative, non autem executive
1	112	4	c., 1
			Numerus angelorum ministrantium, et assistentium Deo, exponitur
1	112	4	2
			Missio angelorum sicut et divinarum personarum, scilicet invisibilis et visibilis, est duplex, scilicet interior, id est ad effectum intellectualem, scilicet ad illuminationem, et exterior, id est ad effectum corporalem. Primo modo convenit omnibus angelis, non autem secundo modo
1	112	2	1
			Mitti convenit angelis inquantum de novo applicantur ad aliquod ministerium
1	112	1	o.
			Angeli non mittuntur ad aliquod ministerium, nisi inferiores secundum Dionysium, non autem superiores
1	112	2	o.
			Sed Dionysius, cap. 13. Coel. Hierarch., dicit expresse et vult quod tantum inferiores angeli mittantur ad nos. Et hoc dicit esse propter ordinem divinae legis, ut inferiora reducantur in Deum per media. Quod autem dicitur de seraphin misso, dupliciter solvit, scilicet uno modo quod iste angelus purgans. dicatur seraphin aequivoce, scilicet non ordine, sed ab actu quem tunc exercuit, quia igne purgavit et seraphin dicitur incendium. Alio modo solvit quod dicatur proprie seraphin ille qui est de ordine illo. Et dicitur purgare, non quia ipse immediate purget, sed quia ejus auctoritate, vel quia percepta ab ipso illuminatione, inferior angelus purgavit. Et ponit exemplum. Sicut dicitur papa vel episcopus absolvere, quando auctoritate ipsius aliquis absolvit. Et ideo propter reverentiam angelus inferior qui visionem formavit, reducit in Deum primo, et in seraphin secundo, ac si diceret: Ego purgo te per lumen receptum a Deo, mediante seraphin
1	112	2	2
			Solis quinque ordinibus inferioribus convenit mitti in ministerium
1	112	4	o.
			Angeli missi non retardantur a contemplatione Dei propter executionem ministerii
1	64	4	3
1	112	1	3
2-2	181	4	2
			Actiones angelorum ministeria vocantur, et propter hoc dicuntur in ministerium mitti
1	112	2	c. fi.
			Mitti convenit aequivoce angelis et personis divinis
1	112	2	3
			Divinae personae mittuntur ad angelos, et ad alios beatos, per novas revelationes tantum
1	43	6	3
			Angeli formaverunt species visas in missione visibili Spiritus Sancti
1	43	8	5
			Custos. Custodia angelorum est quaedam executio divinae providentiae circa homines
1	113	2	c.
1	113	6	c.
			Angeli deputantur ad custodiam hominum
1	113	1	o.
			Deus immediate custodit hominem, quoad effectum inclinandum ad bonum, sed mediantibus angelis, quoad intellectum illuminandum
1	113	1	2
			Superiores angeli custodiunt electos, ad majorem gradum gloriae
1	113	2	3
1	113	3	1
			Soli angeli infimi ordinis sunt custodes particularium hominum
1	113	3	o.
			Angeli custodiunt particulares homines, Archangeli provincias, Principatus totam naturam humanam, Virtutes corpora, Potestates supra daemones, sed Dominationes supra bonos spiritus habent custodiam
1	113	3	c.
			Singulis speciebus rerum corruptibilium deputantur singuli angeli, sicut singulis individuis incorruptibilium, scilicet hominibus
1	110	1	3
1	113	2	c.
			Quilibet homo habet tantum unum angelum custodem
1	113	2	o.
			Singulis hominibus, ut sunt singulares personae, dantur singuli angeli, sed ut partes collegii habent unum in communi
1	113	2	1
1	113	3	c.
			Praelatus custoditur ut persona particularis ab angelo, sed ut praelatus, illuminatur ab archangelo, vel a principe
1	113	2	1
			Custodia angelorum principaliter ordinatur ad illuminationem, secundario vero ad arcendum daemones et alia hujusmodi
1	113	5	2
			Idem angelus custodit matrem et infantem, quamdiu est in utero ejus
1	113	5	3
			Angelus non deserit hominem, quem custodit, usque ad mortem
1	113	4	c.
1	113	6	o.
			Angeli pugnant ad invicem pro custoditis, non quidem per contrarietatem voluntatum, sed quia contraria sunt merita, de quibus consulunt voluntatem Dei
1	108	6	c.
1	113	—	o.
			Angeli non dolent de damnatione custoditorum, sed gaudent de justitia divina
1	113	7	o.
			Homo in statu innocentiae indigebat angelo custode, propter pericula ab extrinseco tantum
1	113	4	2
			Christus non habuit angelum custodem, sed ministrum, et hoc quoad passibilitatem corporis tantum
1	113	4	1
			Damnandis deputantur angeli custodes, qui retrahunt eos a multis malis
1	113	4	3
1	113	5	1
			Antichristus habebit angelum custodem, quia hoc auxilium est concessum toti naturae humanae
1	113	4	3
			Homines vel animae non deputantur ad custodiam hominum, quia non habent gradus in natura sicut angeli
1	64	4	2
			Nomen. Hoc nomen, angelus, est commune omni ordini angelorum, et omni spiritui coelesti
1	108	5	c.
			Nomina ordinum angelorum assignantur et exponuntur
1	108	5	o.
			Ultimus ordo specialiter nominatur angelus
1	108	5	1
2-2	160	1	1
			Nomen cujuslibet ordinis significat participationem alicujus perfectionis quae est in Deo, sicut nomen virtutis significat participationem divinae virtutis
1	108	5	2
			Proprietates, et officia in ordinibus angelorum et Ecclesiae, accipiuntur ex nominibus eorum
3	67	1	c.
			Omnes ordines primae hierarchiae nominantur ab operationibus circa Deum; secundae vero a potestate non limitata; tertiae autem ab actibus limitatis ad unum hominem, vel ad unam provinciam
1	108	6	c.
			Dominatio participative est proprium nomen unius ordinis angelorum, sed per excessum convenit soli Deo
1	108	5	2
			Virtus est nomen proprium unius ordinis angelorum, et est commune omnibus angelis
1	108	5	1
			Moyses nomina

Pars	Qu.	Art.	Locus

vit angelos, nomine lucis, vel coeli, non autem proprie, quia loquebatur populo rudi, scilicet Judaeorum
1 | 61 | 1 | 1
1 | 67 | 4 | c.
1 | 68 | 2 | c.
2 | 68 | 3 | c.

Lex vetus data fuit a Deo per angelos
1-2 | 98 | 3 | 0.
1-2 | 98 | 6 | c.

In angelis sunt habitus
1-2 | 50 | 6 | 0.
1-2 | 51 | 1 | c.

In angelis sunt habitus alterius rationis quam in hominibus
1-2 | 50 | 6 | 0.
1-2 | 51 | 1 | c.

In angelis est aliquid de vita activa, sed non distinctum a contemplativa
2-2 | 181 | 4 | 2

Angelis convenit orare
2-2 | 83 | 10 | 2

Angeli Deo comparati, sunt materiales et corporei, non quod in eis sit aliquid de natura corporea
1 | 50 | 1 | 1

Anima non est suum esse
1 | 77 | 1 | 0.

In homine non potest esse alia anima praeter rationalem
1 | 76 | 3 | 0.
1 | 76 | 6 | 1
1 | 118 | 2 | 2

In homine non potest esse alia forma substantialis, praeter animam rationalem
1 | 76 | 3 | 0.
3 | 75 | 6 | 2

Impossibile est esse simul plures animas in eodem corpore
1 | 76 | 3 | c.

Anima rationalis non recipit esse a Deo, nisi in corpore
1 | 90 | 4 | 0.
1 | 118 | 3 | 0.
3 | 6 | 3 | 0.
3 | 6 | 4 | 0.

Anima rationalis non fuit producta in esse ante corpus
1 | 90 | 4 | 0.
1 | 91 | 4 | 3
2-2 | 164 | 1 | 4
3 | 6 | 3 | 0.
3 | 6 | 4 | c., 2

Corpus adveniens animae rationali, trahitur ad illud esse, in quo anima subsistit
1 | 75 | 2 | 0.
1 | 75 | 3 | 0.
1 | 76 | 1 | 5
3 | 15 | 4 | c.

Anima dependet a corpore in esse, quoad principium, non quoad finem. Ideo manet destructo corpore
1 | 76 | 1 | 5, 6
1 | 76 | 2 | 2
1 | 90 | 4 | 3
1-2 | 4 | 5 | c.
1-2 | 4 | 5 | 2

Anima rationalis est tota in toto, et tota in qualibet parte corporis sui
1 | 8 | 2 | 3
1 | 76 | 8 | 0.
1 | 93 | 3 | c.
3 | 46 | 7 | c.

Ridiculum est dicere quod animae rationali, vel alicui spirituali substantiae, sit locus aliquis naturalis
1 | 102 | 2 | 3

Anima secundum se est supra tempus; sed actus ejus per accidens mensuratur tempore primi motus, ratione corporis
1 | 118 | 3 | c.
1-2 | 53 | 3 | 3
1-2 | 113 | 7 | 5

Anima triplex, scilicet vegetativa, sensitiva, et intellectiva
1 | 78 | 1 | 0.

Anima non impeditur a suo corpore, ut est perfectibile ab ea, sed ut habet aliquid repugnans animae
1 | 75 | 3 | 3

Anima rationalis dupliciter indiget corpore, scilicet ut objecto, et ut subjecto vel organo
1 | 75 | 3 | 3

Anima rationalis habet aliquas virtutes, in quibus non communicat corpus
1 | 70 | 3 | c.
1 | 76 | 1 | 4
1 | 77 | 5 | 0.
1 | 118 | 2 | c.

Anima rationalis habet aliquas operationes, in quibus non communicat corpus
1 | 75 | 2 | 0.
1 | 76 | 1 | c., 1
1 | 77 | 5 | 0.

Una pars corporis dicitur principalior alia, quia est organum principalioris potentiae animae, vel quia eidem potentiae principalius deservit
1 | 78 | 8 | 5

Anima est causa efficiens finis et formalis sui corporis
1 | 90 | 2 | 1

Anima rationalis est forma sui corporis
1 | 76 | 1 | 0.
1 | 76 | 7 | 0.
1 | 76 | 8 | 0.
1 | 90 | 4 | c.
1 | 91 | 4 | 3

Anima non est de essentia Dei
1 | 90 | 1 | 0.

Anima rationalis est forma immaterialis, quoad operationem, sed materialis quoad esse
1 | 76 | 1 | 1

Anima magis proprie dicitur rationalis quam intellectualis
2-2 | 83 | 10 | 2

Intellectivum principium, id est anima, est propria hominis forma
1 | 76 | 1 | c.

Anima est quodammodo omnia, quia per sensum est omnia sensibilia, et per intellectum est omnia intelligibilia
1 | 80 | 1 | c.
1 | 84 | 2 | 2

Anima per essentiam suam est spiritus, et forma corporis, quia in ea non sunt duae formae, sicut nec in corpore ejus sunt duae formae: sed anima est forma corporis, dans ei totum ordinem esse perfecti, scilicet esse, esse corporeum, et esse animatum, et sic de aliis
1 | 76 | 3 | c
3 | 75 | 6 | 2

Anima est infima in genere intellectualium
1 | 51 | 1 | c.
1 | 75 | 7 | 3
1 | 76 | 5 | c.
1 | 77 | 2 | c.
1 | 79 | 2 | c. fi.
1 | 89 | 1 | c. fi.
1-2 | 50 | 5 | c.

Anima humana est ultima in nobilitate formarum
1 | 76 | 1 | c. fi., 1

Anima rationalis est quasi horizon, et confinium corporeorum, et incorporeorum
1 | 77 | 2 | c.

Anima rationalis est incorporea et subsistens
1 | 75 | 2 | 0.
1 | 75 | 6 | c.
1 | 90 | 2 | c. 2
1 | 118 | 2 | c.

Anima rationalis est immortalis
2-2 | 164 | 1 | 2
3 | 2 | 8 | c., 4

Anima rationalis est incorruptibilis
1 | 61 | 2 | 3
1 | 75 | 6 | 0.
1 | 76 | 3 | 1
1 | 90 | 2 | 1
1 | 98 | 1 | c.
1 | 113 | 2 | c.
1 | 118 | 2 | 2
1-2 | 85 | 6 | 0.

Anima est actus corporis organici
1 | 76 | 4 | 1
1 | 76 | 8 | 2

Anima est primo actus totius corporis, secundario autem partium ejus
1 | 76 | 8 c., 2, 3

Anima rationalis per se non habet speciem completam, sed est pars speciei humanae
1 | 75 | 2 | 1
1 | 75 | 4 | 0.
1 | 75 | 7 | 3
1 | 90 | 4 | 0.
1-2 | 4 | 5 | 2

Anima non est composita ex omnibus, ut cognoscat omnia
1 | 84 | 2 | c.

Anima rationalis componitur ex quo est, id est ex esse, et quod est
1 | 75 | 5 | 4
1 | 90 | 1 | 2
1 | 90 | 2 | 1

Anima non est composita ex materia et forma
1 | 75 | 5 | 0.
1 | 76 | 1 | c. fi
1 | 90 | 1 | 2
1 | 90 | 2 | 1

Anima est composita ex materia et forma improprie, id est ex actu et potentia
1 | 90 | 2 | 1

Anima rationalis habet materiam in qua, non autem materiam ex qua
1 | 76 | 2 | 1

Anima non habet totalitatem quantitativam per se, nec per accidens, in animalibus perfectis. Ideo est indivisibilis per se, et per accidens
1 | 76 | 8 | c.

Anima est primum principium vivendi, in istis inferioribus
1 | 75 | 1 | c.

Anima rationalis non est homo, contra Hugonem de Sancto Victore
1 | 75 | 4 | 0.
1 | 76 | 1 | c.
1 | 118 | 3 | c.
3 | 50 | 4 | c.

Anima non est corpus
1 | 75 | 1 | 0.

Individuatio. Individuatio animae rationalis dependet a corpore in fieri, non autem in esse
1 | 76 | 2 | 2

Animarum diversitas et multitudo, causatur ex multitudine corporum
1 | 76 | 2 | 0.

Diversitas in nobilitate animarum sequitur nobilitatem corporum, in statu innocentiae

Pars	Qu.	Art.	Locus
			et peccati, non autem in statu gloriae
1	85	7	c.
3	55	1	3
			Anima rationalis est hoc aliquid, ut subsistens, non autem ut completum in specie
1	75	2	1
			Anima non est persona, contra Hugonem de Sancto Victore, et contra Magistrum sententiarum
1	29	1	5
1	75	4	2
			Animae rationales multiplicantur secundum numerum in eadem specie
1	76	2	c.
1	79	5	c.
			Anima rationalis non traducitur a parentibus
1	90	2	0.
1	100	1	2
1	118	2	0.
1-2	81	1	c., 2
			Anima rationalis non educitur de potentia materiae, sed creatur a solo Deo
1	75	6	1
1	79	4	c. fi., 5
1	90	2	0.
1	90	3	c.
1	98	1	c. fi.
1	118	2	0.
1-2	3	7	2
1-2	9	6	c.
2-2	85	2	c.
			Haereticum est dicere animam intellectivam traduci cum semine
1	118	2	c. fi.
			Creatio et infusio sunt simul respectu animae, sed differunt, quia creatio respicit tantum principium, sed infusio principium et naturam quam perficit, scilicet carnem, in qua infunditur
1-2	83	1	4
			Anima rationalis maculatur in sua infusione causaliter, ratione termini et concomitanter ratione principii: in creatione ero tantum secundo modo
1-2	83	1	4
			Deus infundit animam conceptis in peccato originali, quia melius est sic esse, quam simpliciter non esse
1-2	83	1	5
			Non omnes animae creatae sunt simul, contra Origenem
1	118	3	0.
			Naturale est animae corpori uniri
1-2	4	6	c.
			Si anima non esset unibilis corpori, esset alterius naturae
1	75	7	3
			Oportet animam rationalem uniri tali corpori
1	76	5	0.
			Anima immediate unitur corpori, et non mediantibus quibusdam dispositionibus
1	76	6	0.
1	76	7	0.
			Anima immediate unitur materiae primae, ut forma
1	76	4	3
1	76	6	0.
1	76	7	0.
			Anima unitur corpori ut forma, et ut motor
1	76	1	0.
1	76	4	2
1	76	6	3
1	76	7	0.
1	76	8	c.
1	90	4	c.
1	110	2	1
1	117	3	3
1-2	83	2	3
3	8	2	c.
			Anima rationalis ut motor unitur corpori mediantibus viribus sensitivis, sed immediate ut forma
1	76	6	c., 3
			Anima unitur corpori ut ipsa perficiatur
1	51	1	c.
1	55	2	c.
1	89	1	0.
1	118	3	c.
			Anima unita corpori perfectior est quam separata
1	89	1	0.
1	89	2	1
1	90	4	c. fi.
1	118	3	c.
1-2	4	5	c. fi.
			Anima unitur naturaliter suo corpori et secundum rationem suae naturae. Sed esse separatam, vel separari ab eo, est ei praeter naturam
1	89	1	c.
1	118	3	c.
1-2	4	6	c.
			Omnis anima separata habet voluntatem immobilem respectu finis
3	52	6	3
3	52	7	3
3	59	5	1, 3
			Anima separata statim habet statum immobilem
3	59	5	1, 3
			Anima statim post mortem vadit ad paradisum, vel purgatorium, vel infernum
1-2	4	5	c.
3	59	5	1
			Oppositum hujus est haereticum
1	64	4	3
			Anima separata habet aptitudinem, et inclinationem naturalem ad sui corporis unionem
1	76	1	6
1-2	4	5	o.
1-2	4	6	o.
			Quamdiu anima fruitur Deo sine corpore, appetitus ejus sic quiescit in eo, quod tamen adhuc ad participationem ejus vellet suum corpus pertingere
1-2	4	5	4
			Appetit anima sic frui Deo, quod etiam ipsa fruitio derivetur ad corpus per redundantiam, sicut est possibile
1-2	4	5	4
			Separatio animae a corpore dicitur animam retardare, ne tota intentione tendat in visionem divinae essentiae
1-2	4	5	4
			Anima separata nullum corpus potest movere
1	117	4	o.
			Animae separatae possunt exire de locis suis, et apparere vivis
1	89	8	2
			Apparitio animae separatae est miraculosa
1	89	8	2
			Anima separata cruciatur igne inferni per tristitiam, non autem per alterationem
1	64	4	1
			Operationes sensitivae non manent in anima separata
1	77	8	o.
			Potentiae immateriales manent actu in anima separata, non autem organicae, sed ut in radice
1	77	8	o.
1	89	7	c.
1-2	67	1	3
			Habitus scientiae hic acquisiti, manent in anima separata
1	89	1	3
1	89	3	4
1	89	5	o.
1	89	6	c.
1-2	97	2	o.
			Actus scientiae hic acquisiti manent in anima separata
1	89	1	3
1	89	6	o.
1-2	67	2	o.
			Anima separata intelligit per species tunc infusas, et per acquisitas hic, non autem per species innatas, nec tunc abstractas, nec convertendo se ad phantasmata, sed ad superiora
1	75	6	3
1	89	1	o.
1	89	2	c.
1	89	3	c.
1	89	6	c.
1	89	7	c.
1-2	5	1	2
1-2	67	2	c., 1, 3
3	11	2	o.
			Animae beatorum ante resurrectionem et post, intelligere possunt, non convertendo se ad phantasmata
1	54	4	c.
3	11	2	c.
			Anima separata cognoscit se per seipsam
1	89	2	c.
			Animae separatae cognoscunt se mutuo et angelos
1	89	2	o
3	11	1	2
			Anima separata intelligit angelos per similitudines divinitus ei impressas
1	89	2	2
			Anima separata habet cognitionem perfectam de aliis animabus separatis, non autem de angelis, sed imperfectam naturaliter
1	89	2	o.
1	89	3	1, 2
3	11	1	2
			Animae separatae non semper cognoscunt ea quae hic fiunt
1	89	8	o.
2-2	83	4	2
			Anima separata non cognoscit omnia singularia sibi praesentia, sed tantum ea ad quae determinatur priori cognitione, affectione, naturali habitudine, vel ordinatione divina
1	89	4	o.
1	89	7	c.
1	89	8	c.
			Animae separatae possunt cognoscere facta viventium, per animas noviter decedentium, vel per angelos, vel per daemones, vel Deo revelante
1	89	8	1
			Anima separata naturaliter cognoscit omnia naturalia, sed confuse
1	89	3	o.
			Distantia temporalis impedit cognitionem animae separatae, non autem distantia localis
1	79	7	o.
			Uti collatione et discursu est connaturale animabus beatorum

Pars	Qu.	Art.	Locus
3	11	3	3

Anima rationalis semper intelligit se et Deum, inquantum ipsa est semper sibi praesens et Deus

1	93	7	4

Motus cognitionis animae rationalis triplex, scilicet circularis, rectus, et obliquus

2-2	179	1	3
2-2	180	6	o.

Cujuslibet potentiae sensitivae objectum est forma, prout est in materia corporali, ideo est cognoscitiva particularium tantum

1	85	1	c.

Gradus cognitionis animae conjunctae triplex, scilicet respectu corporalium, immaterialium, et Dei

1	94	2	o.

Anima intelligit corpora, et alias res per species, non autem per essentiam

1	84	1	o.
1	84	2	o.

Anima hic nihil cognoscit per species infusas, sed per abstractas a rebus sensibil.bus

1	84	3	o.
1	84	4	o.

Anima hic nihil intelligit sine phantasmate

1	84	7	o.
1	85	1	4
1	85	5	2
1	86	1	c.
1	88	1	c.
1	89	1	o.
1	89	2	o.
1	111	2	3
1	118	3	c.
1-2	5	1	2
2-2	174	2	4
2-2	175	4	c.
2-2	180	5	2
3	11	1	2
3	11	2	o.

Propria operatio animae conjunctae est intelligere cum phantasmate

1	75	6	3

Anima indiget phantasmate ad duo, scilicet ad acquirendam scientiam, et ad considerandum

1	84	7	c.
1-2	4	5	c.

Anima non habuit a principio omnes scientias, contra Platonem

1	84	1	c.
1	84	2	c.
1	84	3	c.
1-2	172	1	c.

Anima hic non cognoscit substantias separatas, quid sunt secundum speciem, sed quia sunt

1	12	4	c.
1	12	11	c.
1	50	2	c. fi.
1	84	7	3
1	88	—	o.
1-2	3	6	c. fi.
3	11	1	2
3	30	3	1

Anima rationalis cognoscit omnia quae cognoscit in prima veritate

1	16	6	1

Anima rationalis cognoscit omnia quae cognoscit in prima veritate, non secundum essentiam, sed in veritate exemplata a prima veritate

1	12	11	3
1	16	6	1, 2

Deus est primum objectum intellectus animae rationalis, quia ratio et causa veritatis alicujus objecti primo apprehenditur a potentia

2-2	1	1	c.

Anima cognoscit omnia in rationibus aeternis

1	12	11	3
1	84	5	o.

Anima cognoscit omnia in rationibus aeternis, ut in principio cognitionis, non autem ut in subjecto vel in speculo

1	12	11	3
1	84	5	o.

Nulla operatio animae dicitur proprie motus, nisi operatio appetitus sensitivi

1	81	1	c.

Ab essentia animae non procedit operatio, nisi mediante virtute ejus vel potentia

1	77	1	o.

Necesse est dicere, id quod est principium intellectualis operationis, quod dicimus hominis animam, esse quoddam principium incorporeum et subsistens

1	75	2	c. pr.

Si ipsa essentia animae esset immediatum operationis principium, semper habens animam actu habuit opera vitae

1	77	1	c.

Anima tripliciter patitur, scilicet a Deo, et a laesione corporis, et a propria operatione

3	15	4	c.

Illud quod anima operatur, differt realiter ab ea

1	77	1	o.

Anima rationalis non habet vim transmutandi materiam corporalem

1	117	3	o.

In actibus et relationibus animae intellectus, itur in infinitum

1	28	4	2
1	32	2	c. fi.
1	87	3	2
1-2	1	4	3
3	87	3	2

Anima est movens mota per accidens

1	75	1	1

Anima de se nata est movere ad quamlibet partem, sed per corporis gravitatem impeditur; ideo difficile est homini ascendere

1	62	2	2

Cum superior pars animae intense movetur in aliquid, sequitur motum ejus pars inferior per redundantiam

1-2	24	3	1
1-2	30	1	1
1-2	31	5	o
1-2	31	6	o
1-2	38	4	3
1-2	59	5	c.
1-2	77	6	c.

Potentiae animae dupliciter possunt moveri, scilicet quoad exercitium actus, et quoad determinationem ejus

1-2	9	1	c.

Anima non movetur nisi per accidens

1	75	1	1
1-2	22	1	2
3	59	5	3

Motus magis est in potentiis animae appetitivis quam apprehensivis

1	81	1	c.

Omnis motus cognitivae et appetitivae virtutis reducitur in naturam, sicut in primum principium

1-2	10	1	c.
1-2	17	9	2
1-2	41	3	c.

Omnis motus appetitivae potentiae reducitur ad prosecutionem boni per se, vel mali per accidens, vel ad fugam mali per se, vel boni per accidens

1-2	45	2	c.

Anima differt realiter a suis potentiis

1	77	1	o.
1-2	110	4	c.

Quandoque dicitur quod anima est suae potentiae, et e converso, sed non proprie, sed denominative, quasi a principaliori sua virtute

1	79	1	1

In potentiis unius animae non potest esse nisi una intentio

1-2	37	1	o.
1-2	77	1	c.

Omnes potentiae animae radicantur in una essentia animae; ideo oportet quod quando intentio animae vehementer trahitur ad unam operationem unius potentiae, retrahatur ab operatione alterius, quia unius animae non potest esse nisi una intentio

1-2	37	1	o.
1-2	77	1	c.
3	46	7	c.

Omnes potentiae in eadem essentia animae radicantur et fundantur, vel ut in principio tantum, ut organicae, id est vegetativae et sensitivae, vel in essentia etiam ut in subjecto, ut intellectivae

1	77	8	o.

Omnis proprietas naturaliter consequens animam, dicitur potentia ejus

1	77	8	2

Nam quandoque dividitur contra rationem et voluntatem, cum tamen ipsa ratio et voluntas ad naturam hominis pertineant. Et cum potentiae animae sint naturales proprietates, speciem consequentes, anima non potest sine iis esse. Dato tamen quod sine iis esset, adhuc tamen anima diceretur secundum speciem suam intellectualis vel rationalis, non quia actu haberet has potentias, sed propter speciem talis essentiae, ex qua natae sunt hujusmodi potentiae effluere

1	77	8	2
1-2	51	1	1
1-2	110	4	4

Potentiae animae sunt accidentia ejus per se, et sunt in secunda specie qualitatis

1	77	1	5
1-2	83	2	3
1-2	110	4	3, 4

Capacitas animae non est, nec potest esse infinita in actu, sed potest ampliari in infinitum

2-2	24	7	c., 2

Potentiae animae fiunt ab ejus essentia

1	77	1	5
1	77	6	o. [*

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	100	4	1
3	7	2	c.
3	62	2	c.
3	89	1	c.

Una potentia fluit ab anima, mediante alia

1	77	7	o.
1	78	4	3

Potentiae organicae fluunt ab anima, inquantum est actus corporis, aliae vero ut praedominatur corpori

1	76	8	4

Anima est causa suarum potentiarum tripliciter, scilicet efficiens, finalis, et materialis, idest subjectiva

1	77	6	o.
1	77	7	c.

Potentiae animae perfectiores sunt principia imperfectiorum activa et finalia, et etiam priora, sed e converso via generationis, et causae materialis

1	77	7	c.

Potentiae non organicae sunt subjectivae in anima, organicae vero in composito

1	77	5	o.
1	77	6	c.
1	77	8	c.

Una potentia animae est subjectum alterius potentiae, in virtute animae

1	77	7	2
1	78	4	3

Ordo potentiarum animae triplex, scilicet perfectionis, generationis, et objectorum

1	77	4	o.
1	77	7	c.

Omnes potentiae animae necessariam habent habitudinem ad suum proprium et principale objectum

1	9	3	c.

Potentiae animae mutuo se impediunt circa diversa objecta, non autem circa idem

1-2	33	3	3
1-2	37	1	o.
1-2	77	1	c.
2-2	123	8	1
2-2	153	5	c.
3	15	9	3

Omnis potentia animae est quaedam forma, seu natura

1	80	1	3

In omni potentia animae commune est fere, ut eodem nomine, actus et potentia nominatur

1	83	2	1

Appetitus naturalis est in qualibet potentia animae, et in voluntate, et in omni parte et membro corporis, et in omni re

1	78	1	3
1	80	1	3

Anima rationalis habet plures potentias quam aliqua alia res

1	77	2	o.

Anima, quanto nobilior est, tanto plures potentias, operationes, et organa habet

1	30	2	3
1	76	5	3
1	77	2	c.

Anima comparatur ad corpus sicut forma ad materiam; ad potentias vero, ut substantiva ad propria accidentia; ideo prior est eis generatione et perfectione, sed corpore, prior est secundo modo, et posterior primo modo

1-2	83	2	3

Potentia motiva animae duplex, scilicet imperans motum, et exequens motum

1	75	3	3
1	78	1	4

Potentia cujus objectum est patiens ab ea, est activa sicut omnes vegetativae; si autem ut agens, est passiva, sicut omnes sensitivae

1	79	3	1

Omnes potentiae animae sunt passivae, praeter intellectum agentem, et vegetativas, quae solae sunt activae

1	79	3	1

Modi vivendi animae sunt tres, gradus vero quatuor, et quinque genera potentiarum, scilicet vegetativum, sensitivum, motivum secundum locum appetitivum, et intellectivum

1	18	2	1
1	18	3	c.
1	78	1	o.

Omnes potentiae animae intellectivae et sensitivae, appetitivae, et apprehensivae interiores, ut operantur ex ratione, indigent habitu, non autem ut ex instinctu naturae

2-2	49	4	c.
2-2	50	3	o.
2-2	50	4	o.
2-2	50	5	o.

Omnis habitus operativus et culpa prius sunt in potentiis animae quam in essentia

1-2	50	2	o.

Gratia est immediate in essentia animae, non autem in potentiis ejus

1-2	50	2	c.
1-2	110	4	o.
1-2	112	5	1
3	2	10	2
3	7	2	c.
3	62	2	c., 1

Gratia ponit aliquid creatum in anima

1-2	110	1	o.

Gratia agit in anima formaliter, non autem effective

1-2	110	2	1
1-2	111	1	1
1-2	111	2	1

Anima est simpliciter nobilior gratia, sed secundum quid est e converso

1-2	110	2	2

Multi habitus possunt simul esse in eadem potentia

1-2	54	1	o.
2-2	57	5	c.

Omne diversificans potentiam diversificat habitum, non autem e converso

1-2	8	2	3
1-2	54	1	o.
1-2	56	2	c.
2-2	47	5	c.

In potentiis sensitivis apprehensivis interioribus sunt aliqui habitus, ut in memoria

1-2	50	3	3
1-2	56	5	c.

In potentiis sensitivis exterioribus non est habitus

1-2	50	3	3

In potentiis vegetativis non est habitus

1-2	50	3	1
1-2	54	1	c.
2-2	158	1	3

Omnis perfectio potentiae animae habet rationem virtutis

1-2	110	4	c.

Virtutes sunt subjectivae tantum in potentia rationali essentialiter vel participative

1-2	55	2	c.
1-2	55	4	3
1-2	61	2	c. fi.

Una virtus potest esse in pluribus potentiis non aequaliter, sed ordine quodam, scilicet in una principaliter, in alia vero per modum diffusionis vel dispositionis, vel directionis, vel motivi

1-2	56	2	o.
1-2	60	5	c.

In nulla potentia sensitiva est virtus nisi in appetitiva

1-2	56	5	o.

Virtus est necessaria potentiae sensitivae appetitivae, scilicet concupiscibili et irascibili in quibus est subjective, non quidem secundum se, sed ut sunt rationales participative

1-2	56	4	o.
1-2	56	5	1

Anima et angelus non conveniunt in ultima differentia

1	75	7	2

Anima et angelus conveniunt in ultimo fine, non autem in fine proximo

1	75	7	1

Anima sensitiva in homine est incorruptibilis

1	76	3	1

Anima sensitiva in homine est nobilior quam in brutis

1	76	5	c.
1	91	3	1
1-2	74	3	1
3	2	2	2
3	2	5	1

Anima sensitiva non est subsistens

1	75	3	o.
1	75	6	c.
1	118	1	c., 1

Anima sensitiva nullo modo est hoc aliquid

1	75	3	o.

Anima sensitiva non est vivens, sed principium vivendi

1	118	1	c.

Anima sensitiva non est per creationem

1	118	1	o.

Anima sensitiva non praeexistit actu in semine, nec etiam vegetativa

1	118	1	o.

Anima sensitiva et vegetativa traducitur cum semine

1	118	1	o.
1	118	2	2

Anima sensitiva prolis producta in partem principalem incipit operari ad complementum proprii corporis, per modum nutritionis et augmenti

1	118	1	4

Anima sensitiva nullam habet operationem per se

1	75	3	o.
1	118	1	c.

Animae brutorum desinunt esse, corpore corrupto

2-2	164	1	2

Anima vegetativa non creatur

1	118	1	o.

Anima vegetativa non praeexistit in semine

1	118	1	o.

Anima vegetativa est in menstruo secundum actum primum, non autem secundum actum secundum, qui est operari

1	118	1	4
1	118	2	2

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Ex anima vegetativa generantis derivatur quaedam virtus activa ad ipsum semen animalis vel plantae, sicut a principali agente derivatur vis motiva ad instrumentum
1	118	1	c., 3
1	119	1	c. fi.
1	119	2	c., 1
			Anima vegetativa non agit nisi in corpus sibi unitum
1	78	1	c.
1	79	2	3
			Objectum potentiae vegetativae est corpus vivens per eam
1	78	1	c.
1	78	2	c.
			Potentia vegetativa est triplex, scilicet generativa, augmentativa, et nutritiva
1	78	2	o.
			Omnium partium animae vegetativae, generativa est finalior, dignior, et perfectior
1	72	—	1
1	78	2	c.
			Vires vegetativae dicuntur naturales dupliciter, scilicet quia habent effectus similis naturae, id est esse, quantitatem, et conservationem, et quia per similia instrumenta agunt, id est per qualitates activas et passivas, sed altiori modo
1	78	2	1
			Vegetativae agunt per calorem, et per alias qualitates naturales
1	78	1	c.
1	78	2	o.
			Potentiae vegetativae non obediunt imperio rationis
1-2	17	8	o.
1-2	17	9	o.
1-2	50	3	1
2-2	148	1	3
3	15	2	1
3	19	2	c.
			Sicut Deum in coelo esse dicimus, ita animabus beatis, quae deitatis perfecte participes sunt, assignari; animabus vero quae hujus deitatis sunt expertes, contraria loca deputari assserimus
S.	69	1	c.
			Animae a carcere corporis liberatae praemio conseguto in coelum, aut poena debita inflicta, in infernum feruntur
S.	69	2	o.
			Fieri non potest ut animae vel de paradiso vel de inferno simpliciter exeant
S.	69	3	c.
			In anima separata potentiae sensitivae et aliae similes non remanent simpliciter, sed secundum quid, hoc est eo modo quo principiata sunt in suis principiis
S.	70	1	c.
			Actus sensitivarum potentiarum nullo modo remanent in anima soluta a corpore, nisi fortassis tànquam in radice remota
S.	70	2,	c.
			Animal. *Essentia.* Animal est quod habet naturam sensitivam, rationale vero, quod habet naturam intellectivam
1	3	5	c.
1	85	3	4
1	85	5	3
1-2	67	5	c.
			Quaedam animalia dicuntur esse ex aqua, quia plus habent de aqua quam alia animalia, licet in omnibus praedominetur terra
1	71	—	2
			Quaedam animalia sunt media inter aquatica et terrestria, licet magis conveniant cum altero, cum quo magis computantur
1	71	—	4
			Animalia terrestria sunt perfectiora avibus et piscibus
1	72	—	1
			Non quaelibet pars animalis est animal, quia non habet animam primo, sed in ordine ad totum
1	76	8	c.fi.,2,3
			Pars animalis perfecti non est animal, quia non habet distinctionem organorum et operationum quae requiruntur
1	5	3	2
			Partes animalis non sunt in specie, nec differunt aspecie, sed sunt diversarum dispositionum
1	76	5	3
			Dextra est nobilior pars corporis animalis; ideo qui ad dextram alicujus sedèt, nobilissimo modo ei conjungitur
1	102	1	c. fi.
			Diversa animalia ad ornatum diversorum elementorum pertinent, scilicet aves aëris, et pisces aquae, caetera autem terrae
1	71	—	o.
1	72	—	o.
			Generatio. Animalia quaelibet, praeter perfecta, possunt generari ex semine, et sine semine per putrefactionem
1	91	2	2
			Virtus coeli loco spermatis cum elementis sufficit ad generationem animalium imperfectorum, non autem perfectorum
1	45	8	3
2	70	3	c.
1	71	—	1
1	91	2	2
			Species animalium de novo generatae per putrefactionem, fuerunt productae in primis sex diebus in suis principiis
1	74	1	3
			Generatio hominis et multiplicatio, etiam quoad individua, est de principali intentione naturae, non autem aliorum animalium, nisi secundum speciem
1	50	4	4
1	98	1	o.
			In generatione animalis, praecipue hominis, sunt necessariae multae generationes non continuae, sicut etiam multae formae
1	118	2	2
			Motus sursum est naturalis animali secundum animam, non autem secundum corpus
1-2	6	5	3
			Motus appetitus animalis praevenitur ab exteriori motu dupliciter, scilicet secundum sensus, et secundum corpus
1-2	6	1	2
			Quaedam animalia mox nata habent movere se, et usum membrorum, non propter nobilitatem, sed propter siccitatem cerebri
1	99	1	2
			Animalia pugnant propter cibum et propter coitum
1	81	2	c. fi.
			Quaedam animalia haborrent coire cum matre, ut equus et camelus
2-2	154	9	3
			Animalia bruta non prosequuntur conveniens, nec fugiunt nociva per rationis deliberationem, sed per naturalem instinctum aestimativae; similiter et pueri
1	83	1	c.
1-2	11	2	c.
1-2	15	2	c.
1-2	16	2	3
1-2	17	2	3
1-2	46	4	2
1-2	46	7	2
			Animalia bruta non intendunt aliquid manifestare vel repraesentare, quia hoc est proprium rationis conferentis signum ad signatum: sed agunt ex instinctu naturali aliquid ad quod sequitur hoc
2-2	110	1	c.
			Aves docent pullos suos volare et similia, quia mox nata bruta non habent ita perfectum usum industriae naturalis, sicut postea
1	101	2	3
			Animalia bruta sunt sagacia, quia diriguntur a Deo sicut horologia
1-2	13	2	3
			Cognitio est in animalibus brutis propter necessitatem actionis tantum
1	91	3	3
1-2	31	6	c.
			Homines in statu innocentiae non indigebant aliis animalibus, nisi ad experimentalem cognitionem eorum
1	96	1	3
			Appetitus animalis bruti non est liber
1	59	3	c.
1	83	1	c.
1-2	11	2	c.
1-2	13	2	2, 3
1-2	26	1	c.
			Electio non convenit animalibus brutis
1-2	13	2	o.
			Intentio proprie non convenit animalibus brutis
1-2	12	5	o.
			Delectatio proprie convenit animalibus brutis, non autem gaudium
1-2	31	3	c.
			Animalia bruta non delectantur visibilibus, odoribus, et sonis, nisi in ordine ad sustentationem naturae
1	91	3	3
1-2	31	6	c.
1-2	35	2	3
2-2	141	4	3
2-2	167	2	c.
			Omne animal naturaliter abstrahitur a delectationibus venereis, et gustus per dolores corporis
1-2	29	3	1
1-2	35	6	c. fi., 1
			Animalia fero-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			ciora non erant mansueta ante peccatum Adae, nec comedebant herbas, sed carnes, sicut nunc
1	96	1	2
			Animalia bruta appetunt excellentiam, et irascuntur contra derogantia ei, non autem honorem
1-2	47	2	2
			In communi. Homo ex parte suae temperatissimae complexionis, non habet superexcellentiam alicujus passionis animae, quam habent caetera animalia, secundum quod deviant ab hac aequalitate, ut leo in audacia, canis in ira, lepus in timore, et sic de aliis
1-2	46	5	1
			Quae tantum vivunt, id est plantae, sunt propter omnia animalia, et haec propter hominem, et omne imperfectius propter perfectius
1	65	2	c.
2-2	64	1	c.
2-2	64	2	c.
2-2	66	1	c.
			Omnia animalia sunt subjecta homini, vel totaliter ut mansueta, vel in parte ut alia, sed non omnia obediunt ei propter peccatum
1	96	1	o.
			Bruta quandoque puniuntur in poenam dominorum suorum
2-2	108	4	3
			In brutis est similitudo boni moralis, scilicet virtutum, secundum passiones tantum
1-2	24	4	3
			Bruta invocant Deum, inquantum naturaliter desiderant bonitatem ejus. Sed obediunt ei, inquantum naturalis instinctus eorum movetur a Deo
2-2	83	10	3
			Lex. Distinctio animalium immundorum a mundis non erat ante legem Moysi, quoad esum, nisi propter abominationem vel consuetudinem, sed bene quoad sacrificia
1-2	103	1	4
			Expositio animalium mundorum secundum legem
1-2	102	3	2
			Expositio animalium immundorum secundum legem
1-2	102	6	1, 2
			Animal sacrificandum debebat habere quatuor, scilicet integritatem, sanitatem, suavitatem, et sal
1-2	102	3	c., 2, 7
			Animalia ante octo dies non offerebantur, propter suam teneritudinem
1-2	102	3	7
1-2	102	5	1
3	70	3	3
			In lege veteri offerri solebant quinque animalia figurantia eorum sacrificium, id est Christum, scilicet vitulus, capra, ovis, turtur, et columba
1-2	112	3	2
			Deus providit quod in sacrificiis propter paupertatem non valens offerre animal quadrupes, offerret aves; si non pasnes, vel farinam, vel spicas
1-2	102	3	12
			Quanto gravius est peccatum, tanto vilior species animalis offerebatur in sacrificiis, scilicet capra pro idololatria, vitulus pro ignorantia sacerdotis, et hircus pro negligentia principis
1-2	102	3	11
			Animata generant et conservantur a principio motivo intrinseco, sed inanimata tantum ab extrinseco
1	78	1	o.
1	78	2	o.
			Animus pro vi irascibili ponitur, ut patet per Philosophum, ubi dicit, quod in sensitivo appetitu est desiderium et animus, id est concupiscibilis et irascibilis
2-2	129	1	1, 2
			Moderatio animi quandoque provenit ex quadam dulcedine affectus, qua quis abhorret ab omne illud quod potest alium tristare. Et ideo dicit Seneca, quod temperantia est quaedam lenitas animi, nam austeritas e contrario animi videtur esse in eo, qui non veretur alios contristare. Nisi propter aliquam causam necesse sit aliquando alios utiliter contristare
2-2	114	2	1, fi.
2-2	157	3	1, fi.
			Annexum spiritualibus potest esse aliquid dupliciter, scilicet vel sicut ex spiritualibus dependens, sicut habere beneficia ecclesiastica dicitur spiritualibus esse annexum, quia non competit, nisi habenti officium clericale. Unde hujusmodi nullo modo possunt esse sine spiritualibus. Et propter hoc, ea nullo modo vendere licet, quia eis venditis, intelliguntur etiam spiritualia venditioni subjici. Quaedam autem sunt annexa spiritualibus inquantum ad spiritualia ordinantur, sicut jus patronatus quod ordinatur ad praesentandum clericos ad ecclesiastica beneficia, et sicut vasa sacra, quae ordinantur ad sacramentorum usum. Unde hujusmodi non praesupponunt spiritualia, sed magis ea ordine temporis praecedunt, et ideo aliquo modo vendi possunt, non autem inquantum sunt spiritualibus annexa
2-2	100	4	c.
			Annihilatio. In mutationibus naturalibus terminus a quo, id est forma annihilatur, nisi inquantum manet in potentia in suo subjecto
1	104	4	3
			Nulla creatura annihilatur, sed quaelibet secundum aliquid perseverabit in aeternum
1	65	1	1
1	103	1	2
1	104	4	c
			Agens. Si Deus subtraheret actionem suam, omnia subito annihilarentur
1	8	1	c.
1	9	2	c.
1	50	5	3
1	104	1	c.
1-2	109	2	2
1-2	109	8	c.
			Solus Deus potest aliquid annihilare
1	9	2	c.
3	13	2	c.
			Deus de potentia absoluta potest annihilare omnem creaturam, non autem de potentia ordinaria
1	9	2	c.
1	104	3	o.
1	104	4	o.
			Deus non annihilat peccatores, ne justitia sit sine misericordia, et ut poena respondeat culpae
1-2	87	4	1
			Annunciatio Christi convenienter facta fuit Beatae Virgini
3	30	1	o.
			Annunciatio Christi convenienter facta fuit per angelum
3	30	2	o.
			Annunciatio Christi facta fuit per supremum archangelum
3	30	2	4
			Annunciatio Christi facta fuit in specie corporali, et visione corporali
3	30	3	o.
			Annunciatio Christi convenienti modo et ordine facta fuit
3	30	4	o.
			Expositio evangelii de annunciatione dominica
3	30	4	o.
			Antecedens. Quando in antecedente est aliquid pertinens ad actum animae, consequens debet sumi ut est in anima
1	14	13	2
			Antequam importat ordinem ad futurum vere, vel imaginarie
3	28	3	1
			Anthrophomorphitae fuerunt haeretici fingentes Deum esse figuratum lineamentis corporis humani
2-2	188	5	c.
			Antichristus non erit unitus diabolo in persona
3	8, 8	c., 1	
			Antichristus erit caput malorum omnium perfectione malitiae, non autem ordine vel influxu
3	8	8	o.
			Antiochus non vere poenituit
1	86	1	1
			Antonius. In Collationibus Patrum introducitur sententia beati Antonii, qui praetulit discretionem per quam aliquis omnia moderatur, et jejuniis, et vigiliis, et omnibus hujusmodi observantiis
1-2	188	6	c., 3
			Antonomasia est figura qua nomina generalia restringuntur ad aliquid per excellentiam, ut *Urbs* pro Roma
2-2	141	2	c.
2-2	186	1	c.
			Apirocalia est excessus expensarum contra ratio-

Pars	Qu.	Art.	Locus

nem, et opponitur pervificentiae
2-2 | 135 | 2 | o.

Apocrypha Esdrae
1 | 10 | 6 | 1
2-2 | 34 | 1 | c.
2-2 | 34 | 2 | c.

Apostasia. *Divisio.* Duplex, scilicet aversio a Deo, et nolle subdi Deo; et sic est speciale peccatum, scilicet prima species superbiae, non autem primo modo, sed est generalis conditio omnis peccati
1-2 | 84 | 2 | 2

Apostasia, id est recessus a Deo, est triplex, scilicet a religione, vel ordine, a bona vita, et a fide
2-2 | 12 | 1 | o.

Apostasia a fide non est species infidelitatis, sed est circumstantia ejus aggravans eam
2-2 | 12 | 1 | 3

Apostasia a fide est pessima, et includit alias
2-2 | 12 | 1 | c.

Poena. Apostata condemnatus a b Ecclesia perdit jus dominii super subditos
2-2 | 12 | 2 | o.

Apostoli fuerunt perfectiores caeteris sanctis
1-2 | 106 | 4 | c.

Apostoli habuerunt omnem scientiam quantum expediebat ad conversionem mundi
2-2 | 176 | 1 | 1

Spiritus Sanctus docuit apostolos omnem veritatem necessariam ad salutem, non autem omnes futuros eventus
1-2 | 106 | 4 | 2

Verba apostolorum sunt ex familiari revelatione Spiritus Sancti et Christi, ideo servanda sunt, quia sunt in canonica scriptura, in qua nefas est credere aliquid falsum esse
1 | 57 | 5 | 3
1-2 | 100 | 8 | 3
1-2 | 103 | 4 | 2

Missio visibilis Spiritus Sancti facta est ad apostolos in specie flatus et linguae igneae, ad significandum quod gratiam et auctoritatem haberent a capite, id est Christo, et abundarent verbis et fervore
1 | 43 | 7 | 6
3 | 39 | 6 | 4
3 | 72 | 2 | 1

Deus dedit apostolis scientiam scripturarum, et omnium linguarum, quam homines per studium vel consuetudinem acquirere possunt, licet non ita perfecte
1-2 | 51 | 4 | c.

Apostoli loquebantur omnibus linguis, non autem Christus, nec christiani modo
2-2 | 176 | 1 | o.

Apostoli relinquentes omnia propter Christum voverunt pertinentia ad perfectionis statum
2-2 | 88 | 4 | 3

Apostoli omnes in navicula turbabantur propter peccatum Judae, ad commendationem unitatis
2-2 | 108 | 4 | 5

Sacramentum. Apostoli nullum sacramentum instituerunt
3 | 64 | 2 | o.
3 | 72 | 1 | 1

Apostoli ministrantes sacramenta utebantur aliqua forma verborum tradita a Christo
3 | 72 | 4 | 1

Apostoli multa tradiderunt occulte, non in scriptis, ut formas sacramentorum, ne irriderentur ab infidelibus
3 | 25 | 3 | 4
3 | 64 | 2 | 1
3 | 72 | 4 | 1
3 | 78 | 3 | 9
3 | 83 | 4 | 2

Omnes apostoli sunt baptizati baptismo Christi a Christo
3 | 38 | 6 | 2
3 | 72 | 6 | 2
3 | 84 | 7 | 4

Apostoli baptizabant per alios, et secundum Dionysium divini nostri duces, id est apostoli, probaverunt infantes recipi ad baptismum, sed praedicabant per se sicut etiam Christus, quia industria ministri multum facit in ultimo, et nihil facit in primo
3 | 67 | 2 | 1
3 | 68 | 9 | c.

Apostoli confirmati sunt a Christo sine materia, sed non confirmabant alios communiter sine materia
3 | 72 | 2 | 1
3 | 72 | 4 | 1

Apparitio. Dei apparitio differt a missione visibili, quia non importat ordinem divinarum personarum, nec inhabitationem, sicut missio
1 | 43 | 7 | 6
3 | 39 | 8 | 1

Apparitio convenit Patri, non autem mitti
1 | 43 | 7 | 6
3 | 39 | 8 | 1

Apparitio Christi postquam resurrexit, legitur facta duodecies
3 | 55 | 3 | 3, 4
3 | 83 | 5 | 6

Christus apparuit in alia effigie, propter gloriam ejus, et incredulitatem videntium
3 | 54 | 1 | 3
3 | 55 | 4 | o.

Christus per apparitiones probare voluit identitatem resurgentis, quoad naturam, comedendo, personam eadem effigie, vel accidentia, per cicatrices, veritatem vitae loquendo, et veritatem corporis, per palpationem, et ejus gloriam intrando januis clausis
3 | 55 | 6 | c.

Christus post ascensionem apparuit quibusdam in specie propria corporali, sicut Paulo
3 | 57 | 6 | 3

Appellare ex confidentia justae causae licet cuilibet, non autem ut per moram justitiam impediat
2-2 | 69 | 3 | o.

Ante sententiam, et post eam licet appellare
2-2 | 69 | 3 | 1

Appellare licet a judice ordinario tantum, et ab ordinario et arbitrario simul, non autem ab arbitrario tantum
2-2 | 69 | 3 | 2

Nullus potest appellare post decem dies, nec plusquam ter
2-2 | 69 | 3 | 3

Nulli fideli licet ad judicem infidelem appellare
2-2 | 69 | 3 | 1

Appetitus. *Quid.* Appetitus est potentia passiva
1 | 80 | 2 | c.
1-2 | 8 | 2 | 3
1-2 | 27 | 1 | c.
1-2 | 50 | 5 | 2

Appetitus est inclinatio appetentis in aliquid sibi simile et conveniens
1 | 80 | 1 | c.
1-2 | 8 | 1 | c.
1-2 | 29 | 1 | c.
1-2 | 50 | 5 | 1

Appetitus omnis est inclinatio consequens formam, sed naturalis naturalem, sensitivus apprehensam a sensu, intellectivus, id est voluntas, apprehensam ab intellectu
1 | 78 | 1 | 3
1 | 80 | 1 | o.
1 | 81 | 1 | c.
1 | 87 | 4 | c.
1-2 | 8 | 1 | c.
1-2 | 17 | 8 | c.
1-2 | 26 | 1 | c.
1-2 | 35 | 1 | c.
1-2 | 40 | 3 | c.

Appetitus quilibet sequitur cognitionem
1-2 | 40 | 3 | c.

Appetitus est ad res, sed cognitio est a rebus
1 | 16 | 1 | c.
1 | 19 | 3 | 6
1 | 19 | 6 | 2
1 | 80 | 2 | 2
1 | 82 | 3 | c.
1-2 | 22 | 2 | c.
1-2 | 40 | 2 | c.
1-2 | 66 | 6 | 1
2-2 | 26 | 1 | 2
2-2 | 27 | 4 | c.

Divisio. Appetitus duplex, scilicet naturalis, et sensitivus
1 | 78 | 1 | 3
1 | 80 | 1 | o.
2-2 | 148 | 1 | 3

Appetitus duplex, scilicet sensitivus et intellectivus
1 | 80 | 2 | o.
2-2 | 18 | 1 | c.
2-2 | 24 | 1 | c.
2-2 | 58 | 4 | c.
2-2 | 175 | 2 | 2

Appetitus triplex, scilicet naturalis, sensitivus, et intellectivus
1 | 6 | 1 | 1
1 | 19 | 1 | c.
1 | 19 | 9 | c.
1 | 59 | 1 | c.
1 | 66 | 1 | c.
1 | 87 | 4 | c.
1-2 | 1 | 2 | c., 3
1-2 | 26 | 1 | c.
1-2 | 26 | 2 | c.
1-2 | 40 | 3 | c.
2-2 | 29 | 2 | 1

Appetitus naturalis qui sequitur naturae indigentiam, scilicet vis appetitiva vel attractiva, dividitur contra retentivam, digestivam, et expulsivum. Et omnes subserviunt nutritivae, et sunt vires animae vegetativae proprie, sed in passionibus animae, secundum similitudinem agentium naturalium
1 | 117 | 1 | c.
1 | 119 | 2 | c.
1-2 | 23 | 4 | c.
1-2 | 40 | 4 | c.
2-2 | 148 | 1 | 3

Appetitus cibi duplex, scilicet naturalis, id est fames et sitis, et animalis, in quo est

Pars	Qu.	Art.	Locus
			vitium gulae, non autem in primo
2-2	148	1	3
			Actus appetitus est appetere non habita, amare habita et delectari in eis
1	19	1	c., 2
1	59	1	2
			Motus appetitus duplex, scilicet prosecutio, et fuga
2-2	141	3	c.
2-2	161	1	c.
			Ordo motus appetitus proportionatur ordini motuum naturalium
1-2	23	2	c.
			Omnis appetitus secundum quod tendit in bonum, tendit in assimilationem divinae bonitatis
1	7	1	c., 2
1	44	4	c., 3
2-2	34	1	3
			Creatura irrationalis appetit Deum implicite tantum, sed rationalis implicite et explicite
1	6	1	2
			In omni bono appetitur summum bonum, id est Deus
1	6	1	2
			Appeti propter se dicitur dupliciter, scilicet solum propter se, et nunquam propter aliud, et aliquando etiam propter aliud. Primum convenit soli beatitudini, secundum virtutibus
2-2	145	1	1
			Omnia appetunt bonum, esse, perfectionem, et conjungi suo principio
1	5	1	c.
1	6	1	0.
1	6	2	2
1	63	3	c.
2-2	64	5	c.
			Nullus appetitus est ad malum
1	19	9	c
1	103	8	c.
1-2	8	1	c.
1-2	23	2	c.
1-2	27	1	1
1-2	28	4	c.
			Non esse est appetibile damnatis, et desperatis per accidens tantum, scilicet ratione poenae
1	5	2	3
1-2	8	1	3
1-2	29	4	2
1-2	73	8	2
			Bonum arduum ratione boni attrahit appetitum causando spem, sed ratione difficultatis retrahit causando desperationem
2-2	161	1	c.
			Possibile convenit objecto appetitus, non omnino per accidens
1-2	40	1	3
			Appetibile non movet appetitum sensitivum, nec rationalem, nisi apprehendatur
1	86	2	1
2-2	34	1	c. pr.
			Subjectum. Quaelibet res habet aliquem appetitum
1	59	1	c.
1	80	1	c.
			Naturalis. Appetitus naturalis nihil aliud est, nisi inclinatio et ordo rei ad rem sibi convenientem
1	78	1	3
1	80	1	0.
1	81	1	c.
1	87	4	c.
			Appetitus naturalis est habitudo ad bonum naturale, ad quod tendit quando non habet, et in quo habito, quiescit
1	19	1	c.
1	19	2	c.
			Appetitus naturalis semper tendit in bonum existens in re
1-2	8	1	c.
			Appetitus naturalis semper sequitur formam in re existentem, alii autem apprehensam
1	59	1	c.
1	60	1	c.
1	80	1	c.
1-2	8	1	0.
1-2	17	8	c.
1-2	26	1	c.
			Illud quod appetitur appetitu naturali potest etiam appeti appetitu animali, cum fuerit apprehensum
1-2	30	3	1
			Quaelibet potentia animae appetitu naturali concupiscit, amat, delectatur, et hujusmodi, sed appetitu animali sola concupiscibilis
1	78	1	3
1	80	1	3
1-2	30	1	3
			Appetitus potest dici naturalis tripliciter, scilicet vel quia inest rei a natura, et sic est in qualibet potentia animae, et etiam in voluntate et in omni parte et membro corporis, et in omni re. Vel quia consequitur formam mere naturalem et simpliciter immersam materiae, vel quia consequitur formam rationalem, quae inest homini a natura, non tamen ut sequens formam actu apprehensam ab intellectu
1	76	1	c., 2
1	78	1	3
1	80	1	3
			Appetitus naturalis animae non est potentia animae distincta a caeteris ejus potentiis
1	80	1	0.
1-2	30	1	3
			Appetitus inferior naturaliter sequitur motum appetitus superioris, nisi aliquid repugnet
2-2	158	8	c.
			Appetitus naturalis non obedit rationis imperio
1	83	1	5
1-2	17	8	0.
1-2	17	9	0.
2-2	148	1	3
			Omnis potentia animae, naturali appetitu appetit objectum sibi conveniens
1	78	1	3
1	80	1	3
1-2	30	1	3
			Appetitus consequens apprehensionem animalis est potentia animae distincta a caeteris ejus potentiis, non autem appetitus naturalis
1	80	1	0.
1-2	30	1	3
			Appetitus sensitivus movetur a cogitativa, seu aestimativa, imaginativa et sensu
1	81	3	2
1-2	75	2	c.
			Appetitus sensitivus movetur immediate ab imaginatione, vel aestimativa, sed mediate a ratione
1	81	3	c.
1-2	30	3	3
			Vis cognitiva non movet nisi mediante appetitiva, nec ratio universalis, nisi mediante ratione particulari, nec voluntas, nisi mediante appetitu sensitivo
1	20	1	1
1	80	2	3
1	86	1	2
			Appetitus sensitivus dividitur per concupiscibilem et irascibilem
1	59	4	c.
1	78	1	3
1	81	2	0.
1	81	3	c.
2-2	18	1	c.
2-2	58	4	c.
2-2	168	2	c.
			Et uterque appetitus obedit imperio rationis
1	74	3	c.
1	81	3	0.
1	83	1	1, 5
1	96	2	c.
1	110	2	3
1	117	3	3
1-2	17	7	0.
1-2	26	1	c.
1-2	42	4	c.
1-2	50	3	0.
1-2	56	4	0.
1-2	58	2	c.
2-2	58	2	c.
2-2	58	4	3
2-2	158	2	4
3	15	2	1
3	18	2	c., 1
3	19	2	c.
3	20	2	3
			Appetitus sensitivus non obedit imperio rationis nisi mediante voluntate
1-2	46	4	1
			Actus appetitus sensitivi, ut est a potentia animae, subjacet imperio rationis, non autem ut est ex dispositione organi corporalis
1-2	17	7	0.
			Proprium hominis est, quod appetitus inferior subdatur appetitui superiori et moveatur ab eo
1-2	74	3	1
2-2	175	2	2
			Appetitus sensitivus est proximus motui corporis nostri
1	20	1	1
			In passionibus appetitus sensitivi est considerare aliquid quasi materiale, scilicet corporalem transmutationem, et aliquid quasi formale, quod est ex parte appetitus
1	20	1	2
			Bonum sensibile est objectum appetitus sensitivi, sed bonum simpliciter est objectum voluntatis
1	59	4	c.
1-2	1	2	3
1-2	19	3	c.
2-2	24	1	c.
			Nullus appetitus movetur ad suum objectum, nisi apprehendatur sub ratione boni, vel mali, convenientis, vel nocivi
1-2	9	1	2
			Appetitus sensitivus, ut rectus a ratione, potest esse subjectum virtutis et vitii
1-2	50	3	3
1-2	56	3	c.
1-2	56	4	0.
1-2	56	5	1
1-2	57	1	c.
1-2	74	2	c., 2
1-2	74	3	0.
			Actus appetitus sensitivi semper est cum transmutatione corporis, et maxime circa cor
1	20	1	3
1-2	10	3	c.
1-2	22	2	3
			Differentia. Appetitus sensitivus et rationalis, id est voluntas, sunt duae potentiae
1	80	2	0.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Actus-appetitus sensitivi ratione mutationis corporalis annexae dicuntur passiones, non autem actus voluntatis
1 | 20 | 1
Intellectivus. Appetitus sensitivus et voluntas sunt rationales participative
1-2 | 21 | 1 | 2
1-2 | 56 | 6 | 2
1-2 | 59 | 4 | 2
1-2 | 61 | 2 | c.fi.,2
2-2 | 58 | 4 | 3
3 | 18 | 2 | 4

Appetitus rationalis non dividitur per concupiscibilem et irascibilem
1 | 59 | 4 | o.
1 | 82 | 5 | o.

Appetitus rationalis non fertur in particulare, nisi sub ratione universalis
1 | 80 | 2 | 2

APPREHENSIO aliqua est causa timoris, et omnium operationum appetitus
2-2 | 7 | 1 | c.

Respectus qui est tantum in apprehensione rationis conferentis unum alteri, est relatio rationis tantum
1 | 28 | 1 | c.

APPROPINQUATIO. Quanto aliquid habet minus de potentialitate, tanto magis appropinquat Deo
1-2 | 22 | 2 | 1

Quanto aliqua sunt fini bona propinquiora, tanto sunt meliora
2-2 | 81 | 6 | c. pr.

Appropriatio in communi est manifestatio divinarum personarum per attributa essentialia
1 | 39 | 7 | c.

Appropriatio in divinis potest fieri dupliciter, scilicet ex parte creaturarum, et ex parte Dei Prima debet semper fieri per contrarium, secunda vero per similitudinem ad proprium
1 | 39 | 7 | c., 1
1 | 39 | 8 | c.

Appropriatum ut sic est posterius proprio secundum modum intelligendi, sed ut essentiale, est e converso
1 | 39 | 7 | 3

Attributa convenienter appropriantur divinis personis
1 | 39 | 7 | o.
1 | 39 | 8 | o.

Essentia nulli personae appropriatur, nec operatio
1 | 39 | 8 | c.

In speciali potentia appropriatur Patri, sapientia Filio, bonitas vero Spiritui Sancto
1 | 39 | 7 | c.
1 | 39 | 8 | c.
1 | 45 | 6 | 2
1 | 46 | 3 | c.
2-2 | 14 | 1 | c.

Veritas in divinis appropriatur Filio
1 | 39 | 8 | c.

Principium effectivum appropriatur Patri, exemplare autem Filio
1 | 46 | 3 | c.

Aeternitas appropriatur Patri, pulchritudo Filio, usus vero Spiritui Sancto, secundum Hilarium
1 | 39 | 8 | c.
3 | 59 | 1 | 2

Unitas appropriatur Patri, imago, aequalitas, et verbum Filio, nexus vero Spiritui Sancto, secundum Augustinum
1 | 37 | 1 | 3
1 | 39 | 8 | c.
1 | 47 | 2 | 2
3 | 58 | 2 | 3

Ex ipso appropriatur Patri; per quem, Filio; in quo, Spiritui Sancto
1 | 93 | 8 | c.

Creatorem esse appropriatur Patri; per quem, Filio; dominium vero et vivificatio Spiritui Sancto
1 | 45 | 6 | 2

Aqua. *In communi* habet sex proprietates, quia est diaphana, humida, frigida, generativa, abundans ubique, et sine pretio
3 | 66 | 3 | c.
3 | 69 | 2 | 2
3 | 69 | 4 | 1, c.

Aqua est duplex, scilicet viva, id est continuata suo principio cum fluxu, et mortua, id est stans
1 | 18 | 1 | 3

Aqua non cooperit totam terram contra naturam, propter viventia super eam
1 | 69 | 1 | 2, 4

Congregatio aquarum convenienter describitur tertia die
1 | 69 | 1 | o.

Aquae dicuntur potius congregari et dividi quam creari, quia labiliter fluxae sunt. Sed aquae quae supra coelos sunt, non sunt fluidae, secundum Basilium
1 | 68 | 2 | c.,2 fi.
1 | 69 | 1 | 1

Aqua calida citius et fortius congelatur
1-2 | 35 | 6 | 2
1-2 | 37 | 1 | 2
1-2 | 48 | 2 | c.
1-2 | 87 | 2 | c.

De latere Christi. Vera aqua exivit de latere Christi, in cruce
3 | 66 | 4 | 3
3 | 74 | 7 | 3

Benedicta. Aqua benedicta non est sacramentum, sed est quid sacramentale
3 | 65 | 1 | 6

Aqua benedicta non ordinatur directe ad remedium praestandum, sed contra daemones, et contra omne impedimentum sacramentorum
3 | 65 | 1 | 6

Aqua benedicta datur contra impugnationem exteriorem daemonum, exorcismus autem contra interiorem
3 | 71 | 2 | 3

Aqua benedicta delet peccata venialia
3 | 65 | 1 | 6, 8
3 | 83 | 3 | 3
3 | 87 | 3 | c.

Aqua benedicta potest iterari, non autem exorcismus, pro quo sumitur contra daemones
3 | 71 | 2 | 3

Aquae benedictae potest fieri additio aquae non benedictae, et tota erit benedicta
3 | 77 | 8 | 3
3 | 83 | 3 | 3
3 | 87 | 3 | o.

AQUILA significat superbiam
1-2 | 102 | 6 | 1 c.
1-2 | 102 | 6 | 2 fi.

AQUILO flans facit generare mares, auster vero foeminas
1 | 92 | 1 | 1
1 | 99 | 2 | 2

ARBOR. Aliter habetur spes fructificationis arboris, cum virescit frondibus, et aliter cum jam primordia fructuum incipiunt apparere
1-2 | 69 | 3 | c.

In arboribus et in herbis nihil erat immundum secundum legem, sicut in omni genere animalium
1-2 | 102 | 6 | 2

ARCA testamenti significat secreta fidei, quae permittuntur videri a majoribus tantum
1-2 | 102 | 4 | 6

Dispositio arcae testamenti interius et exterius, et expositio literalis et figuralis omnium pertinentium ad eam
1-2 | 102 | 4 | 6

ARCHANGELI sunt medius ordo inter angelos et Principatus
1 | 108 | 5 | 4

ARCHITECTOR est principalis artifex praecipiens induci formam, et praeparari materiam
1 | 18 | 3 | c.

ARGUMENTUM dicitur dupliciter, scilicet ratio rei dubiae, et signum evidens sensibile
3 | 55 | 5 | c.

Oratio firmat argumentum, primo a substantia actus, secundo a circumstantiis
1-2 | 7 | 1 | 1

Argumentum ex solo literali sensu sumitur sacrae Scripturae
1 | 1 | 10 | 1

Argumentum ab auctoritate Dei est firmissimum, sed ab auctoritate humana est debilissimum
1 | 1 | 8 | 2

ARISTOTELES instituit sectam Peripateticorum, quorum princeps ipse fuit
1-2 | 59 | 2 | c.
2-2 | 123 | 10 | c.

ARITHMETICA et geometria procedunt ex principiis notis lumine naturali intellectus
1 | 1 | 2 | c.

ARMUS dexter, et pectusculum hostiae in lege veteri, erant sacerdotis contra divinationem, et quia sapientia cordis et fortitudo sunt ei necessaria
1-2 | 102 | 3 | 8 fi.

ARRA. Spiritus Sanctus dicitur pignus, sed magis proprie arra, quia Spiritus Sanctus dicitur arra per respectum ad ea dona, quae manent in patria; pignus vero per respectum ad ea quae evacuabuntur
1-2 | 114 | 3 | 3 fi.

ARROGANTIA. Arrogans est, qui sibi tribuit quod non habet
2-2 | 112 | 1 | 2

Arrogantia, qua aliquis supra se

Pars	Qu.	Art.	Locus
			extollitur, est species superbiae. Nec est jactantia, sed saepe est causa ejus
2-2	112	1	2

Ars. *Quid.* Ars est virtus intellectualis, inquantum facit facultatem boni operis. Non autem simpliciter est virtus, quia non perficit usum, nec appetitum

1-2	57	3	o.
1-2	57	4	o.

Ars est recta ratio factibilium, et habitus operativus

1	22	2	c.
1-2	57	3	o.
1-2	57	4	o.
1-2	93	1	c.
2-2	47	5	c.

Forma artis est similitudo ultimi effectus intenti ab artifice

3	78	2	c.

Ars semper est ad bonum, sicut et scientia

1-2	57	3	1

Ars est aliqua virtus, quia ad bonum ejus usum requiritur aliqua virtus moralis

1-2	57	3	2
2-2	47	4	2

Scientiae ad nullum opus ordinatae dicuntur simpliciter scientiae, non autem artes

1-2	57	3	3

Artes quae ordinantur ad opus rationis, dicuntur liberales. Quae vero ordinantur ad opus corporis, dicuntur serviles

1-2	57	3	3

Artes liberales sunt speculativae. Sed dicuntur artes quia habent aliquid per modum operis

1-2	57	3	3
2-2	47	2	3

Omnis applicatio rationis recte ad aliquid factibile pertinet ad artem. Ideo est aliqua ars speculativa. Non autem prudentia, quia est tantum de consiliabilibus, in quibus non sunt viae determinatae ad finem

2-2	47	2	3

Comparatio. Ars magis convenit cum prudentia quam habitus speculativi ratione objecti, et subjecti. Sed e converso ratione virtutis

1-2	57	4	2

Ars differt realiter a prudentia

1-2	57	4	o.
1-2	57	5	1
2-2	47	4	2

Ars non requirit aliquos habitus morales in appetitu, sicut requirit prudentia

1-2	57	4	c.
1-2	58	5	2

Ars habet determinata media ad finem. Sed in quibusdam non habet, in quibus per similitudinem dicitur aliquis prudenter agere, ut in medicina, et navali, in quibus est necessarium consilium

2-2	47	4	2
2-2	49	5	2

Bonum artis est extra hominem, scilicet in artificialibus, sed bonum prudentiae est intra hominem

1-2	57	4	c.
1-2	57	5	1

Operatio artis fundatur super operationem naturae, et haec super creationem

1	45	8	c., 4

Initium artis secundum ejus essentiam sunt principia ex quibus procedit ars. Sed secundum ejus effectum, est unde incipit ars operari, sicut principium artis aedificativae est fundamentum

2-2	19	7	c.

Quidquid est contra naturam artificiati, est contra naturam artis

1-2	71	2	4

Ars non potest inducere formam substantialem, nisi virtute naturae

2-2	77	2	1
3	66	4	c.
3	75	6	1

In aliqua materia est virtus agens ad productionem formae artis, in aliqua vero non

1	77	1	c.

Vendere artes liberales quoad veritatem earum peccatum est simoniae, non autem locare operas suas, scilicet docendo eas, quia hoc licitum est

2-2	100	3	c., 3

Id quod de se ordinatur ad malum, non est ars

1-2	57	3	1
2-2	95	1	2
2-2	169	2	4

In actu artis dupliciter contingit esse peccatum, scilicet deviando a fine particulari artis, et a fine communi. Primum est proprium, secundum vero est artificis, inquantum est homo

1-2	21	2	2
1-2	57	3	1

In arte peccans volens, est elegibilior quam peccans nolens, sed in virtutibus moralibus est e converso

1-2	21	2	2
1-2	57	4	c.
2-2	47	1	3
2-2	47	8	c.

Artes quibus ut pluries aliqui male utuntur, licet de se sint licitae, debent tamen extirpari de civitate per principes, secundum Platonem

2-2	169	2	4

Articulus fidei est indivisibilis veritas de Deo, arctans nos ad credendum, secundum Ricardum de Sancto Victore

2-2	1	6	o.

Articulus dicitur quadrupliciter, scilicet membrum, conclusio, particula in judicio, et spiritualis difficultas supposita in fide, non dependens ex alia

2-2	1	6	c.

Artifex ex suo opere est laudabilis vel culpabilis, per bonitatem vel malitiam sui actus

1-2	21	2, c., 2	

Formae artificialium sunt accidentia

3	66	4	c.

Formae artificialium nihil aliud sunt quam compositio, ordo et figura

2-2	96	2	2

In artificialibus ratio ordinatur ad finem particularem, in moralibus autem ad finem communem totius humanae vitae

1-2	21	2	2
1-2	57	4	3
2-2	47	4	2

Nullum artificiale, ut imagines, et verba, habet aliquam vim a constellationibus, sed a daemonibus

2-2	96	2	2

Ascendere in coelum, fuit conveniens Christo

3	57	1	o.
3	57	6	o.

Christus ascendit secundum utramque naturam

3	57	2	c.

Christus ascendit propria virtute utriusque naturae

3	57	3	o.

Christus ascendit super omnes coelos, et super omnem creaturam

3	57	4	o.
3	57	5	o.
3	58	3	c.

Ascensio Christi et quies sursum, vel cujuscumque corporis gloriosi, non est violenta, sed naturalis

1	57	3	2
1	57	4	4

Crebra fuit Christi conversatio cum discipulis ad eorum consolationem, ante ejus ascensionem

3	55	3	3

Nescitur ubi Christus corporaliter ante ascensionem manserit, cum hoc Scriptura non tradat

3	55	3	2

Christus non statim post resurrectionem ascendit propter fidem confirmandam

3	57	1	4

Ascensio Christi non fuit in instanti

3	57	3	3

Ascensio Christi fuit causa nostrae salutis

3	57	6	o.

Ascensio Christi aperuit nobis paradisum, quoad locum, non autem quoad visionem

3	49	5	4

Animae sanctorum post resurrectionem et ante ascensionem Christi, etiam in limbo, viderunt Deum per essentiam

3	52	4	3

Ante ascensionem Christi, nullus intravit paradisum coelestem, sed latro statim moriens, intravit in visionem Dei, non autem in paradisum terrestrem

3	52	4	3

Ascendenti Christo accrevit gaudium, quoad modum, non autem intensive, nec extensive, quia de omnibus perfectum gaudium habuit ab instanti suae conceptionis

3	57	1	2

Assentire est actus intellectus, sed consentire est actus voluntatis

1-2	15	1	3
2-2	2	1	3

Assensus contingit tripliciter, scilicet propter evidentiam rei, sicut principiorum habitus, vel propter aliud, ut in scientia, vel imperium voluntatis, ut credere

2-2	1	4	c.
2-2	2	2	c.

Voluntas dupli-

citer movet intellectum ad assentiendum, scilicet ex ordine ad bonum, vel coactione veri non visi
2-2 | 5 | 2 | c.

Intellectus dupliciter perficitur ad assentiendum veritati. Primo capiendo eam, secundo habendo certum judicium de ea
2-2 | 9 | 1 | c.

Intellectus necessario assentit principiis per se notis, et aliis cognitis sequi necessario ex iis, non autem aliis veris. Quaedam enim ex necessitate consequuntur ex principiis, ita scilicet quod non possunt esse falsa, principiis existentibus veris, sicut sunt omnes conclusiones demonstrationum, et hujusmodi veris intellectus de necessitate assentit, postquam percepit ordinem eorum, non autem prius
1 | 62 | 8 | 2
1 | 82 | 1 | c.
1 | 82 | 2 | c.
1-2 | 17 | 6 | c.

Intellectus non potest assentire oppositis dignitatum
1 | 2 | 1 | 1

ASSIDUITAS unius rei fastidium parit
2-2 | 83 | 11 | 4

Assimilatio *in communi.* Est duplex, scilicet in natura et in specie intelligibili. Secunda requiritur in cognitione, non autem prima
1 | 57 | 2 | 2
1 | 85 | 8 | 3
1 | 88 | 1 | 2

Intelligere per assimilationem convenit soli intellectui recipienti speciem a rebus
1 | 14 | 2 | 2

Assimilari possumus tripliciter Verbo Dei, sive Filio Dei: primo secundum rationem formae, et non secundum intellectualitatem ipsius; secundo secundum rationem formae, et etiam secundum intellectualitatem ipsius; tertio secundum unitatem quam habet ad patrem, per gratiam et charitatem
3 | 23 | 3 | c.

Talis assimilatio per gratiam et charitatem perficitur ratione adoptionis, quia sic assimilatis debetur aereditas aeterna
3 | 23 | 3 | c.

Assimilatio intellectus practici ad Deum est secundum proportionalitatem, speculativi autem secundum unionem et informationem, quae est multo major
1-2 | 3 | 5 | 1

Summa assimilatio hominis ad Deum est per operationem. Ideo per beatitudinem homo Deo maxime conformatur
1 | 63 | 3 | c.
1-2 | 55 | 2 | 3

Generans non assimilat sibi genitum in perfectionibus acquisitis per actus, nisi in aptitudine
1-2 | 81 | 2 | c.

Filii. Causa assimilationis filii ad patrem non est materia, sed formativa virtus in semine, causata ex operatione virtutis formativae patris in semen
1 | 119 | 2 | 2

Filii quandoque assimilantur avis et proavis, quia in semine est virtus eorum
1 | 119 | 2 | c., 2

Filii magis assimilantur parentibus secundum irascibilem, quam secundum concupiscibilem
1-2 | 6 | 5 | c.
2-2 | 156 | 4 | c.

ASSISTERE sumitur dupliciter, scilicet simpliciter, et secundum quid
1 | 112 | 3 | c.

Assistere Deo, est esse circa Deum, id est immediate recipere illuminationes in simplicitate divini luminis
1 | 112 | 3 | c.

Sathan dicitur affuisse, non autem astitisse Deo
1 | 112 | 3 | 3

ASSUMERE dicit actum assumentis et terminum
3 | 2 | 8 | c.
3 | 3 | 1 | c.
3 | 3 | 2 | c.
3 | 3 | 4 | c.

Assumere proprie convenit personae, non autem naturae
3 | 3 | 1 | o.
3 | 3 | 2 | o.
3 | 3 | 3 | o.

Assumi convenit naturae, non autem personae
3 | 4 | — | o.
3 | 16 | 4 | 3

Assumptio significat actionem in fieri, et respicit diversimode agens, patiens, terminum a quo, et terminum ad quem: unio autem significat relationem in facto esse, et eodem modo respiciens omnia
3 | 2 | 8 | o.

Assumptio differt ratione ab unione, et incarnatione, seu humanatione
3 | 2 | 8 | 3

Natura divina est unita, non autem assumpta. Sed natura humana est unita et assumpta
3 | 2 | 8 | c., 2

Uniens est unitum, non autem assumens est assumptum
3 | 2 | 8 | c.

Omnis persona assumens est uniens. Non autem e converso, quia pater est uniens, non autem assumens
3 | 2 | 8 | 2
3 | 3 | 1 | 1

Assumere naturae convenit ratione principii tantum, sed personae, ratione principii, et termini
3 | 1 | 1 | o.
3 | 1 | 2 | o.
3 | 1 | 4 | 2

Abstracta personalitate, natura potest assumere
3 | 3 | 3 | o.

Deus posset assumere naturam angelicam sine corruptione personalitatis angelicae
3 | 4 | 1 | 3

Quaelibet natura posset de potentia Dei absoluta assumi, sed tantum natura humana, secundum congruentiam
3 | 4 | 1 | o.

Quaelibet persona posset sine alia incarnari, et assumere
3 | 3 | 4 | o.
3 | 3 | 5 | o.

Tres personae possunt unam numero naturam assumere
3 | 3 | 6 | o.

Et tunc tres personae essent unus homo, unitate naturae, non autem unitate personae
3 | 3 | 6 | 1
3 | 3 | 7 | 2

Una persona potest plures naturas humanas assumere
3 | 3 | 7 | o.

Si una persona divina assumeret duas naturas humanas, tunc illa persona esset tantum unus homo, et non plures
3 | 3 | 7 | 2

Assumptio naturae humanae convenientius facta est ad Filiun quam ad Patrem, vel ad Spiritum Sanctum
3 | 3 | 8 | o.
3 | 39 | 8 | 2

Filius Dei assumpsit naturam humanam cum omnibus perfectionibus suis
3 | 9 | 1 | c.
3 | 18 | 1 | c.
3 | 18 | 2 | c.

Columba non fuit assumpta in unitate personae Spiritus Sancti, quia non apparuit ut salvaret, sed ut significaret
1 | 43 | 7 | 1
3 | 39 | 6 | 2
3 | 39 | 7 | c.

Natura humana assumpta est in individuo
3 | 2 | 2 | 3
3 | 2 | 5 | 2
3 | 4 | 2 | 1
3 | 4 | 3 | c.
3 | 4 | 4 | o.

Non decuit ut natura humana in quolibet suo supposito assumeretur
3 | 2 | 5 | 2
3 | 4 | 5 | o.

Natura humana convenienter assumpta est de stirpe Adae
3 | 4 | 6 | o.
3 | 31 | 1 | o.

Natura humana non debuit immediate assumi in Adam
3 | 4 | 6 | 2

Assumi convenit naturae humanae ratione sui, et non ratione suppositi; ideo non convenit Deo
3 | 16 | 4 | 3

Deus convenienter carnem assumpsit de muliere
3 | 31 | 4 | o.

Deus non assumpsit hominem
3 | 4 | 3 | o.

Contra errores. Christus assumpsit animam, contra Arium, Eunomium, et Apollinarem
3 | 5 | 3 | o.
3 | 10 | 2 | 1

Christus assumpsit animam rationalem, contra Eunomium et Apollinarem
3 | 5 | 4 | o.
3 | 16 | 3 | 2
3 | 18 | 1 | c.

Assumptio Christi non fuit tantum per inhabitationem gratiae,

Pars	Qu.	Art.	Locus
			contra Nestorium et Theodorum
3	2	6	c.
3	6	1	c.
3	6	3	c.
3	6	4	c.
3	6	6	c.
3	18	1	c.

Christus non attulit corpus de coelo, sed assumpsit ipsum de muliere, contra Valentinum, et Marcianum

3	5	2	o.
3	5	3	c.
3	5	4	c.
3	35	3	c.
3	37	3	c.
3	37	1	c.

Christus assumpsit verum corpus, et non phantasticum, contra Manichaeum, et Valentinum

3	5	1	o.
3	5	2	5
3	14	1	c.
3	16	1	c.
3	37	1	c.
3	39	7	c.

Christus assumpsit naturam humanam integram et perfectam

3	9	1	c.
3	18	1	c.
3	18	2	c.

Haereticum est dicere Christum non assumpsisse partes unitas

3	2	5	c.

Haereticum est dicere Deum esse unitum homini accidentaliter

3	2	6	c.

Partes. Caro assumpta est mediante anima, et anima mediante spiritu

3	6	1	o.
3	6	2	o.
3	6	3	1
3	6	4	3
3	33	2	c.
3	49	6	3
3	50	2	2
3	50	3	c.

Caro Christi assumpta est de Adam, de David, et de Abraham

3	31	1	o.
3	31	2	o.

Anima Christi non fuit prius creata quam assumpta

3	6	3	o.

Partes assumptae sunt mediante toto ordine intentionis, sed e converso ordine executionis

3	6	5	o.

Natura humana assumpta est mediante gratia habituali, sicut medio congruitatis, et Spiritu Sancto sicut causante, et unione sicut effectu consequente

3	6	6	o.

In eodem instanti anima et caro sunt assumptae et unitae

3	6	1	c.
3	6	3	o.
3	6	4	o.
3	6	5	c.
3	33	2	o.
3	34	1	c.
3	35	4	c.

In eodem instanti anima creata est, caro concepta et animata, et utraque assumpta est a Verbo, scilicet in primo instanti

3	6	3	o.
3	6	4	o.
3	33	1	o.
3	33	2	o.
3	33	3	o.
3	35	4	o.

Defectus. Christus assumpsit omnes defectus naturales corporis, communes toti naturae humanae

3	12	4	3
3	14	4	o.
3	15	1	c.
3	46	4	3

Christus nullum morbum assumpsit, nec aliquem defectum non communem omni homini

3	14	4	o.
3	46	3	2
3	46	5	c.
3	46	9	4
3	51	3	c.

Christus nullum defectum contraxit, sed voluntarie assumpsit

3	14	3	o.

Christus assumpsit defectus corporis necessitate naturae corporis, non autem coacte, nec contra voluntatem divinam, nec humanam

3	14	2	o.
3	15	5	1, 2

Christus nullum defectum animae assumpsit, nec contraxit, scilicet ignorantiam, culpam, vel defectum gratiae

3	1	1	3
3	12	4	3
3	14	1	1
3	14	3	1
3	14	4	c., 2
3	15	—	o.
3	31	7	o.
3	46	4	2

Astrologia, et perspectiva, non sunt proprie species mathematicae, sed secundum quid

1-2	35	8	c.

Astrologia et perspectiva sunt magis naturales, quam mathematicae materialiter, sed formaliter et principaliter sunt e converso

2-2	9	2	3

Astrologus potest praedicere futura determinata ut semper, vel ut frequenter in suis causis, non autem contingentia ad utrumlibet

1	115	4	3
1-2	9	5	3
2-2	95	1	c.
2-2	95	5	o.

Astutia. Est vitium speciale, differens a prudentia carnis, utens non veris viis vel mediis, sed simulatis. Ideo opponitur prudentiae

2-2	55	3	o.
2-2	55	4	c.
2-2	69	2	c.
2-2	97	13	3
2-2	111	3	2

Astutia quandoque dicitur prudentia, et e converso

2-2	55	3	1
2-2	55	4	1
2-2	92	1	1

Astutia consistit in excogitatione simulatae viae, sed dolus et fraus in executione ejus

2-2	55	4	o.
2-2	55	5	o.
2-2	69	2	c.
2-2	111	3	2

Athanasius et Gregorius Nazianzenus tantae auctoritatis fuerunt, ut nemo contrarietur eis

1	61	3	c.

Attentio triplex in oratione, scilicet ad verba, ad petitionem, et ad Deum, vel ad aliam circumstantiam

2-2	83	13	c.

Attentio actualis est necessaria in oratione, saltem in principio

2-2	83	13	o.

Attingere naturam superiorem contingit dupliciter, scilicet objective et secundum virtutem

1-2	3	7	3

Attingere Deum tripliciter contingit, scilicet similitudine, operatione, et unione personali. Primum convenit omni creaturae; secundum tantum rationali, tertium vero soli Christo

2-2	2	3	c.

Attribui. Ex eo quod aliquid attribuitur alicui, oportet ei attribui omnia quae sunt de ratione ejus

1	28	3	c.

Attributa Dei differunt tantum ratione, sed fundamentum habent ex natura rei

1	13	4	o.
1	13	12	c.

Plura attributa sunt in Deo, sed unite

1	13	4	o.
1	13	12	c.

Attributa essentialia possunt a nobis naturaliter cognosci, non autem personalia

1	32	1	o.
1	39	7	c.

Ratio attributorum est conceptio intellectus, quam significat nomen

1	13	1	c.
1	13	4	o.

Attributa divina praedicantur de se invicem nominibus primae intentionis, non autem secundae

1	32	3	3

Quilibet effectus Dei est a quolibet attributo ejus, tamen reducitur ad illud, cum cujus ratione magis convenit

1	45	6	3

Auctoritas Dei praevalet rationi humanae, multo magis quam auctoritas philosophi, rationi debili alicujus pueri

1	1	8	2

Audacia includit in se securitatem, sicut contrarium privationem

1-2	45	1	3

Audacia proprie respicit malum, sed bonum ei conjunctum respicit spes. Et similiter desperatio respicit directe bonum, sed malum ei conjunctum respicit timor

1-2	45	2	3
1-2	45	4	2

Audacia est peccatum contrarium fortitudini

2-2	126	2	3
2-2	127	2	o.

Audacia contrariatur timori, secundum accessum et recessum circa idem objectum, spes autem secundum contrarietatem objectorum

1-2	23	2	c. fi.
1-2	45	1	o.
1-2	45	3	c.
2-2	123	3	2, 3
2-2	129	6	2

Sicut spes est prior quam audacia, ita timor est prior quam desperatio

1-2	45	2	2

Sicut ex timore non semper sequitur desperatio, nisi sit intensus, sic nec ex spe audacia, nisi sit vehemens

1-2	45	2	2

Nullus defectus

Pars	Qu.	Art.	Locus

est per se causa audaciae, sed omnia quae faciunt spem victoriae, vel calefaciunt cor
1-2 | 25 | 3 | c.
1-2 | 45 | 3 | o.

Omnia quae sunt nata causare spem vel excludere timorem, ex parte animae vel corporis, sunt causa audaciae
1-2 | 45 | 3 | c.

Audacia sequitur spem, nec est pars ejus, sed effectus, sicut desperatio respectu timoris
1-2 | 25 | 3 | c. fi.
1-2 | 45 | 2 | o.
1-2 | 45 | 3 | c.
2-2 | 125 | 2 | 3
2-2 | 129 | 7 | c.

Audacia non potest esse passio principalis
1-2 | 25 | 4 | 2, 3
1-2 | 45 | 2 | 3

Audacia causat tremorem, revocando calorem ab exterioribus ad interiora, scilicet ad cor; timor autem ad inferiora
1-2 | 45 | 4 | 1

Audacia non causatur ex ira, nisi mediante spe
1-2 | 45 | 4 | 3

Audacia est subjective in irascibili
1 | 59 | 1 | 2
1-2 | 23 | 1 | c.
1-2 | 23 | 2 | c.

Habentes se bene ad divina, et passi injusta, habentes cor parvum, et experti sunt audaciores oppositis
1-2 | 45 | 3 | o.

Habentes pulmonem sanguineum, et amatores vini sunt audaciores aliis, propter caliditatem ampliantem et extendentem cor
1-2 | 45 | 3 | c., 1

Audaces sunt promptiores in principio quam in ipsis periculis, sed fortes e converso
1-2 | 45 | 4 | o.

Audiens detractiones peccat, minus tamen quam detrahens, nisi audiat ex odio
2-2 | 73 | 4 | o.

Auditus duplex, scilicet interior et exterior
2-2 | 5 | 1 | 3

Auditus deservit disciplinae, et visus deservit intentioni
1 | 117 | 1 | o.

Augmentum est motus non continuus
1-2 | 52 | 3 | c.
2-2 | 24 | 6 | c.

Augmentum formarum tripliciter terminatur, scilicet ratione formae, agentis, subjecti
2-2 | 24 | 7 | c.
3 | 7 | 12 | c.

Formae specificae respectu alterius quaedam augentur ratione sui et subjecti, ut motus, sanitas, et quilibet habitus: sed absolute ratione subjecti tantum ut qualitates sensibiles. Primarum aliquae, non omnes, augentur per additionem, non autem secundae, sed per hoc quod subjectum magis participat eamdem formam
1-2 | 52 | 1 | o.
1-2 | 52 | 2 | o.
1-2 | 53 | 2 | 3
1-2 | 66 | 1 | o.
1-2 | 66 | 2 | o.
2-2 | 24 | 5 | 1

Scientia augetur secundum intentionem actus dupliciter, scilicet ex parte subjecti, et secundum numerum objectorum, sed virtus tantum primo modo
1-2 | 52 | 2 | c.
1-2 | 66 | 1 | o.
2-2 | 24 | 4 | 1
2-2 | 24 | 5 | c., 1

Opinio quadruplex de augmento formarum
1-2 | 52 | 1 | c.

In magnitudine corporali augmentum est duplex, scilicet per additionem, ut in viventibus, vel per intensionem, sicut in rarefactione
1-2 | 52 | 2 | 1
2-2 | 24 | 5 | 1

Motus manente eadem specie, augetur tripliciter, scilicet per additionem temporis, vel viae, vel participatione subjecti
1-2 | 52 | 2 | c.

Augens habitum semper facit aliquid in subjecto. non quidem formam novam, sed quod subjectum perfectius participet formam praeexistentem, vel quoad amplius se extendat
1-2 | 52 | 2 | 2, 3
2-2 | 24 | 5 | 3

Habitus corporales non multum videntur augeri per additionem, sed per transmutationem primarum qualitatum, quae non augentur, nisi per intensionem ex parte subjecti participantis
1-2 | 52 | 2 | c. fi.

Omnis forma augetur, id est suscipit magis et minus, nisi consistat in indivisibili, ut species numeri, vel secundum numeros, ut quantitates continuae, figurae et relationes, vel det esse substantiale
1-2 | 52 | 1 | o.
1-2 | 52 | 2 | o.
3 | 7 | 12 | c.

Augmentum formarum nominatur ad similitudinem augmenti corporum
1-2 | 52 | 1 | c.

Corpus hominis augetur per additionem materiae
1 | 119 | 1 | c.

Augurium est divinatio a garritu avium sumpta, sed auspicium, a motu avium
2-2 | 95 | 3 | c.

Augurium est illicitum, in iis quae non causantur a coelis, vel quae non pertinent ad aves
2-2 | 95 | 7 | o.

Per avium garritus et motus, et alias dispositiones, possunt futura praecognosci, non sicut per causas futurorum eventuum, sed sicut per signa
2-2 | 95 | 7 | c.

Augustinus sequitur Platonem quantum potest, salva fide
1 | 66 | 2 | 1
1 | 77 | 5 | 3
1 | 84 | 5 | c.
2-2 | 23 | 2 | 1

Aureola Martyrum est simpliciter potior caeteris, virginum diuturnior, confessorum periculosior
2-2 | 152 | 5 | 1, c.

Ex ratione operis meritorii, quoddam accidentale praemium debetur essentiali praemio, quod aureola appellatur
S. | 96 | 1 | o.

Cum fructus hoc loco consistat in gaudio dispositionis onerum, et aureola in gaudio perfectionis operum, non est idem fructus quod aureola
S. | 96 | 2 | o.

Continentiae magis debetur fructus quam alii virtuti, cum ea virtus praecipue hominem liberet a subjectione carnis, ratione cujus fructus ei respondet
S. 96 | 3 | c.

Convenienter assignantur tres fructus tribus continentiae partibus; conjugali enim continentiae tricesimus, viduali sexagesimus, virginali centesimus fructus debetur
S. 96 | 4 | c.

Cum per virginitatem singularis quaedam victoria contra carnem obtineatur, virginibus quibus propositum fuit virginitatis perpetuo servandae aureola ex merito debetur
S. | 96 | 5 | o.

Quemadmodum virginibus, sic et martyribus aureola debetur, tum propter victoriam passionum martyrii, tum propter causam pugnae
S. | 96 | 6 | c.

Sicut virgines et martyres, ita doctores aureolam consequuntur, propter victoriam quam obtinent adversus diabolum per praedicationem et doctrinam
S. | 96 | 7 | o.

Quanquam competat Christo aureola, cum strenue pugnaverit et vicerit, non tamen aureola ei debetur
S. | 96 | 8 | c.

Angelis non competit habere aureolam
S. 96 | 9 | o.

Cum aureola sit gaudium de his operibus, quorum gratia ea debetur, proprie in mente esse dicitur, quamvis etiam aliquis decor ex gaudio aureolae in corpore resultet
S. | 96 | 10 | c.

Cum virgines, martyres et doctores in perpetua pugna sint, et victoriam ex ea consequantur, merito eis assignatae sunt tres aureolae
S. | 96 | 11 | c.

Simpliciter loquendo aureola martyrum est omnium potissima
S. | 96 | 12 | c.

Cum meritum sit causa praemii, consequens est ut sicut praemio praemium est majus, sic aureola una major altera esse dicatur
S. | 96 | 13 | o.

Aurum habet vim laetificandi
2-2 | 37 | 2 | 1

Austeritas est pars potentialis temperantiae, scilicet virtus refrenans loquacitatem
2-2 | 143 | — | c.

Austeritas, ut virtus, non exclu-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			dit omnes delectationes, sed tantum superfluas, et inordinatas. Ideo videtur pertinere ad amicitiam, id est ad affabilitatem, vel ad eutrapeliam, id est ad jucunditatem
2-2	168	4	3
			Austera severitate peccata proximi dijudicans ac si ipse esset justus, est superbus, inquantum scilicet aliquis propria peccata parvipendens, seipsum proximo praefert in corde suo
2-2	33	5	c.
			Auxilium maximum ad omnia calor et spiritus sunt animali
1-2	44	1	2
			Homo non potest habere auxilia et instrumenta determinata a natura sicut alia animalia, quia esset contra complexionem ejus, et etiam infinitis indiget
1	76	5	4
1	91	3	2
1-2	5	5	1
			Naturale est cuilibet dolenti, uti quocumque auxilio ad repellendum nocivum praesens, quod infert dolorem
1-2	44	1	2
			Dei. Quilibet homo indiget auxilio divino, et humano
2-2	129	6	1
			Avaritia. *Quid.* Est immoderatus amor habendi
2-2	118	1	c.
2-2	118	8	c.
			Avaritia proprie semper est peccatum
2-2	118	1	o.
2-2	119	1	o.
			Avaritia est peccatum spirituale
2-2	118	6	o.
			Avaritia secundum quod opponitur justitiae, hoc modo ex genere suo est peccatum mortale. Contingit tamen in hoc genere avaritiae esse peccatum veniale propter imperfectionem actus
2-2	118	4	o.
			Avaritia est medium inter peccata pure spiritualia et peccata pure carnalia
1-2	72	2	4
2-2	118	6	1
			Avaritia est contra Deum, contra se, et contra proximum
2-2	118	1	2
2-2	118	3	1
			Subjectum. Avaritia large est in daemonibus, scilicet immoderate cupiditas habendi quodcumque bonum creatum, non autem proprie
1	63	2	2
			Senes sunt naturaliter avari propter defectum naturae eorum
2-2	118	1	3
2-2	118	5	3
2-2	119	3	o.
			Divisio. Avaritia dupliciter importat immoderantiam exteriorum, scilicet in affectu et in re
2-2	55	8	c.
2-2	118	1	2
2-2	118	3	c.
			Avaritia sumitur dupliciter, scilicet large pro omni cupiditate inordinata habendi quodcumque bonum creatum, et proprie, ut est speciale peccatum circa possessiones exteriores
1	63	2	2
2-2	118	2	o.
2-2	118	5	2
			Species avaritiae sunt septem, scilicet parcitas, tenacitas, cymilitas, turpe lucrum, usura, latrocinium, et alea
2-2	118	8	4
			Avaritia est vitium capitale, cujus filiae sunt septem, scilicet proditio, fraus, fallacia, perjurium, inquietudo, violentia, et obduratio
2-2	55	8	o.
2-2	118	7	o.
2-2	118	8	o.
			Avaritia, libido, et cupiditas dicuntur tripliciter, scilicet passio habitualis consequens peccatum originale, id est fomes, inordinatus appetitus cujuscumque rei, vel tantum divitiarum. Prima est radix omnis peccati. Secunda est genus omnis peccati. Tertia est vitium capitale
1-2	77	5	1
1-2	82	4	3
1-2	84	1	o.
2-2	24	10	2
2-2	119	2	1
			Avaritia etiam tertio modo, scilicet ut est tantum inordinatus appetitus divitiarum, radix est omnium peccatorum
1-2	84	1	o.
1-2	84	2	c. fi.
1-2	84	3	1
1-2	84	4	4
2-2	119	2	1
			Avaritia facit homines odiosos, et causatur ex nimio amore sui
1-2	29	4	3
			Gravitas. Avaritia est maximum peccatorum secundum quid, id est ex parte conversionis, et est minimum simpliciter, id est ex parte aversionis
2-2	118	5	o.
			Avaritia est gravius peccatum prodigalitate, quia magis repugnat liberalitati, sed inutilior est et insanabilior triplici ratione, scilicet quia prodigus facile est sanabilis per hoc quod declinat ad aetatem senectutis, quae est contraria prodigalitati; et per hoc quod pervenit ad egestatem de facili, dum multa inutiliter consumit, et sic pauper factus, non potest in dando superabundare; et etiam quia de facili perducitur ad virtutem propter similitudinem, quam ad ipsam virtutem habet. Sed avarus non de facili sanatur, quia habet iis contraria
2-2	107	2	c.
2-2	118	5	3
2-2	119	3	o.
			Avaritia superabundat in amando, acquirendo et retinendo, sed deficit in dando; prodigalitas autem e converso
2-2	119	3	c.
			Ex avaritia quandoque nascitur prodigalitas, dum aliquis multa consumit, ad captandum favorem aliorum, a quibus capiat
2-2	119	2	1
			Prodigalitas opponitur avaritiae, licet quandoque secundum diversa sint in eodem, qui denominatur a principali, scilicet a datione
1-2	72	8	3
2-2	119	1	4
			Comparatio. Avaritia ut est inordinatio affectus, opponitur liberalitati; sed ut est extra in re, opponitur justitiae
2-2	117		princ.
2-2	118		princ.
2-2	118	3	8
			Avaritia, ut opponitur liberalitati, habet vitium oppositum, scilicet prodigalitatem, non autem ut opponitur justitiae
2-2	118	3	3
2-2	119	1	o.
			Actus perfectus avaritiae oppositae justitiae, est peccatum mortale, non autem oppositae liberalitati, nisi sit contra charitatem
1-2	118	4	o.
			Ave Maria exponitur
3	30	4	o.
			Aversio. Conversio potest esse sine aversione, ut in peccato veniali
1-2	72	5	c.
3	86	4	c.
3	86	5	c.
			Si posset esse conversio sine aversione, non esset peccatum mortale
2-2	20	3	c
			In omni peccato mortali est aversio et conversio
1-2	72	5	c.
1-2	87	4	o.
2-2	20	1	1
2-2	24	12	4
2-2	162	6	c.
3	86	4	c.
3	88	1	c.
			Ratio materialis peccati mortalis est in conversione, formalis autem in aversione
2-2	10	3	c.
2-2	110	4	c.
2-2	118	5	c. fi.
2-2	162	6	c.
3	86	4	1
			In peccato est duplex aversio, scilicet a regula rationis, quoad circumstantias, quam sequitur alia, scilicet aversio a Deo
1-2	73	7	3
			Ratio inferior potest averti a rationibus aeternis quibus intendit, ut regulata, non autem ut regulans, secundum eas, quia hoc est proprium rationis superioris
1-2	74	8	1
			Peccatum caret ordine ex parte aversionis, non autem ex parte conversionis
1-2	84	3	2
			In quolibet peccato aversio a Deo est praeter intentionem ejus
1-2	77	6	1
1-2	77	8	2
2-2	39	1	1
2-2	46	2	2
			Peccata carnalia plus habent de conversione quam de aversione, sed spiritualia e converso
1-2	73	5	c.
			Peccatorum contrarietas est ratione conversionis, sed eorum convenientia et reatus, ratione aversionis
1-2	73	1	o.
1-2	113	2	3
3	8	7	3
3	86	3	3
3	88	1	c.
			Peccato mortali debetur poena damni infinita, ratione

Pars	Qu.	Art.	Locus
			aversionis, sed poena sensus finita ratione conversionis
1-2	87	4	o.
2-2	79	4	4
3	86	4	c.

In peccatis contra virtutes theologicas, prius est aversio quam conversio; in aliis autem e converso

2-2	2	1	1
2-2	2	3	c.

In odio Dei, prius est aversio quam conversio; in aliis autem e converso

2-2	34	2	c.

In superbia prius est aversio; quam conversio; in aliis autem e converso

2-2	162	6	c., 2
2-2	162	7	c.

B

Balaam vere prophetavit ex inspiratione Dei, licet esset propheta daemonis

2-2	172	6	c., 1

Balivus operatur per regem, et e converso, quia est dominus sui actus. Non autem martellus operatur per fabrum

1	36	3	4
2-2	90	1	c.

Balneum intrare non licebat antiquitus filio cum patre, ne se invicem viderent nudos

2-2	154	9	c.

Banausia est vitium contrarium parvificentiae; et dicitur a furno, quia quasi ignis consumit omnia

2-2	135	2	o.

Baptismus Joannis fuit convenienter institutus, quadruplici ratione, scilicet primo quia oportebat Christum a Joanne baptizari, ut consecraret baptismum; secundo ut Christus per baptismum Joannis manifestaretur; tertio ut suo baptismo assuefaceret homines ad baptismum Christi; quarto ut ad poenitentiam homines inducens, praepararet ad digne suscipiendum baptismum Christi

3	38	1	o.

Baptismus Joannis nominatur ab ipso triplici ratione, scilicet primo quia ipse fuit sui baptismi institutor aliquo modo; secundo quia nihil in illo baptismo efficiebatur, quod Joannes non faceret; tertio quia sibi soli erat datum illius baptismi ministerium

3	38	2	1

Baptismus Joannis fuit a Deo per auctoritatem, et a Joanne per ministerium

3	38	2	o.

Baptismus Joannis non fuit commendatus aliquo praecepto Dei in sacra Scriptura, quia parum erat duraturus

3	58	2	3

Baptismus Joannis erat praeparatorius ad baptismum Christi

3	38	1	o.
3	38	3	o.
3	70	1	3

Baptismus Joannis erat quasi protestatio et professio poenitentiae, quam imponebat baptizatis

3	38	3	1

Baptismus Joannis non imprimebat characterem

3	38	6	c.

Nec in eo peccata remittebantur

3	68	6	1

Baptismus Joannis non conferebat gratiam, sed tantum effectum hominis

3	38	2	c.
3	38	3	o.
3	38	6	c.

Circumcisio quoad necessitatem, instituta erat ut remedium contra peccatum originale, sed baptismus Joannis ut assuefaceret ad baptismum Christi

3	70	1	3

Christus inhibuit apostolis, gentibus evangelium praedicare ante passionem et resurrectionem suam. Unde multo minus conveniebat per Joannem Gentiles ad baptismum admitti

3	38	4	3

Christus voluit baptizari baptismo Joannis, a Joanne, sextuplici ratione, scilicet propter humilitatem implendam; ut baptismum Joannis approbaret; ut aquas consecraret suae carnis tactu; et sic baptismum suum institueret; ut ostenderet non interesse quis a quo baptizaretur, ad exemplum baptismi proponendum illis qui erant futuri filii Dei per fidem; et ut in baptismo miracula ostendens evacuaret illorum errorem, qui Joannem Christo majorem credebant

3	38	1	c.
3	39	1	o.
3	39	2	o.
3	39	5	c.
3	66	5	4
3	67	7	1
3	81	1	c.
3	84	7	4

Joannes baptizatus fuit a Christo

3	38	6	3

Multi baptizati sunt a Joanne, praeter Christum, non autem omnes

3	38	4	o.

Christus non fuit primus, nec ultimus baptizatus a Joanne

3	39	3	4

Christus baptizatus fuit in Jordane, quia per ipsum fuit introitus in terram promissionis, et etiam ipsum divisit Helias

3	39	4	o.

Christus baptizatus fuit tempore convenienti

3	39	3	o.

Nullus levavit Christum de baptismo, quia non propter se, sed propter alios baptizatus est

3	67	7	1

Christo baptizato, aperti sunt coeli quadruplici misterio, scilicet ut ostenderetur quod de caetero virtus coelestis baptismum consecraret, et quod per fidem baptismi inspicimus coelestia, quae sensum et rationem humanam excedunt, et ut ostenderetur, quod baptizatis patet viam ad coelum, et ut detur intelligi, quod hoc ipsum quod post baptismum coelum aperitur credentibus, est ex virtute orationis

3	39	5	o.
3	49	5	3

Christo baptizato, audita est vox Patris propter mysterium Trinitatis

3	39	8	o.
3	45	4	o.
3	66	6	c.

Spiritus Sanctus apparuit, Christo baptizato, in specie columbae, quia datur omni baptizato sine fictione

3	39	6	o.
3	46	4	2

Baptizati baptismo Joannis, baptizari tenebantur baptismo Christi

3	38	6	o.
3	66	9	2

Joannes non baptizavit pueros, nec Gentiles

3	38	4	3

Baptismus Joannis cessavit quoad suum maximum posse, Christo baptizato. Sed totaliter cessavit Joanne incarcerato, quia ministerium ejus soli Joanni erat commissum

3	38	5	o

Baptizato Christo non cessavit baptismus Joannis, sed tantum eo decollato

3	38	5	o.
3	39	3	4

Diffinitio. Diverse diffinitiones baptismi

3	66	1	o.

Forma baptismi est ista, scilicet: Ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti

3	60	8	sc., c.
3	66	5	o.
3	84	3	c.

Forma baptismi secundum Graecos, est ista, scilicet: Baptizetur servus Christi N. in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti

3	60	8	sc.
3	66	5	1
3	67	6	c.

Per formam Graecorum perficitur verum sacramentum baptismi. Et fit ad vitandum antiquorum errorem, qui virtutem attribuebant baptizantibus

3	66	5	1

In forma baptismi, dimittens verbum: baptizo, nihil agit

3	66	5	2

Dicens: Nos baptizamus, nihil agit

3	66	5	4
3	67	6	c., 2

Ego, non est de necessitate formae baptismi, sed ponitur ad majorem expressionem intentionis

3	66	5	1
3	72	4	3

Si dicatur: Ego baptizo vos, est baptismus, sed peccatum est, nisi necessitas cogat

3	66	5	4
3	67	6	2

Si dicatur: In nomine Trinitatis, nihil agitur

3	66	6	3

Si dicatur: In nomine genitoris, vel proferantur alia nomina persona-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			rum non propria, nihil agitur
3	60	7	2
3	66	5	7

Si dicatur: In nomine Christi, non est baptismus, nisi reveletur, sicut apostolis, ad amorem Christi

3	56	6	o.

Si in forma baptismi addatur: Et Beatae Mariae, quasi ibi aliquid operetur nomen ejus, nihil agitur. Si autem intendatur tantum, quod oratio ejus prosit baptizato, valet

3	60	8	c. fi.

Si nominata tantum una persona Trinitatis, baptizandus moriatur, creditur suppleri invisibiliter

3	68	2	o.
3	68	7	o.
3	68	9	o.
3	82	4	2

Non dicitur ibi: In nominibus, sed: In nomine, id est invocatione, per confessionem exteriorem

3	66	5	6

Si fiat tanta interruptio verborum, vel interpositio, quod intercipiat intentionem baptizantis, tunc non erit una forma, et utraque per se erit imperfecta, nec sufficiet ad baptismum, sicut si dicatur: In nomine Patris, et interponat baptizans longam fabulam, et postea dicat: Et Filii, non erit baptismus

3	60	8	o.

Si autem fiat ita parva interruptio, vel interpositio verbi non corrumpentis formam, nec principalem sententiam mutantis, ut si dicat baptizans: In nomine Patris omnipotentis, aut interpositio silentii, aut interruptio tussis, vel alicujus hujusmodi, quod intentionem baptizantis non discontinuet, erit cum unitate intentionis unitas formae. Constat enim, quod continuatio formae ex vocibus unitatem habere non potest, cum oratio sit quantitas discreta

3	60	8	o.

Si dubitatur de aliquo, an sit baptizatus, debet baptizari sub hac forma: Si non es baptizatus, ego te baptizo

3	66	9	4
3	68	7	3
3	68	11	4

Aqua est materia baptismi, non autem oleum, sanguis, vinum, nec aliquod elementum

3	60	7	2
3	66	3	o.
3	66	5	7
3	67	3	c.
3	74	1	c.
3	74	6	2
3	84	1	1
3	86	4	3
3	86	6	c.

Aqua est materia baptismi remota; sed ablutio est materia proxima; ideo proprie praedicatur de eo. Non autem aqua, nisi per causa

3	66	1	o.

Aqua quantumcumque alterata, vel mista per naturam, vel artem, potest esse materia baptismi, nisi solvatur species

3	66	4	o.

In aqua mista cum chrismate, potest fieri baptismus, quia non solvitur species aquae

3	66	4	2

Baptismus potest fieri in lixivio, et brodo, et in aquis sulfureis

3	66	4	2, 4

Baptismus potest fieri in qualibet aqua maris, fluminis, vel paludis

3	66	3	4
3	66	4	1

Baptismo facto in mari, illa tantum aqua consecratur, quae venit ibi in usum

3	74	2	2

Baptismus potest fieri ex aqua luti, non autem ex luto

3	66	4	2

Baptismus non potest fieri in aquis artificialibus, vel alchimiae, vel rosarum

3	66	4	5

Chrisma non est de necessitate baptismi, sed quodam modo perficit baptismum

3	64	4	c.

In baptismo non aqua, sed lotio, est sacramentum tantum, justificatio est rès tantum, sed character utrumque

3	66	1	o.

Si sacerdos sit in tali loco, quod non possit habere aquam de fonte, vel rivo, vel aliunde, fodiat terram, si possit invenire. Et si non poterit habere, imploranda est bonorum omnium largitoris gratia. Si enim sacerdos facit quod potest, et quod non potest committit Deo, tunc ipse Deus invisibiliter supplet defectum. Et sic potest sacramentum baptismi alicui deesse re, sed non voto, sicut cum aliquis baptizari desiderat, et aliquo casu praevenitur morte, antequam baptismum suscipiat. Et talis sine baptismo actuali potest salutem consequi, propter desiderum baptismi; quod procedit ex fide per dilectionem operante per quam Deus hominem interius sanctificat, cujus potentia sacramentis visibilibus non alligatur

3	68	2	o.
3	68	7	o.
3	68	9	o.
3	82	4	2

Modus. Baptismus potest fieri per aspersionem, effusionem, et immersionem in aqua

3	66	7	o.

Sufficit quod caput immergatur in baptismo

3	66	7	3

Trina immersio non est de necessitate; tamen debet fieri

3	66	8	o.

Si trina immersio sit intenta, non perficitur baptismus nisi in tertia. Si autem una intendatur, perficitur in ea

3	66	8	3
3	78	6	2

Sermo dirigitur ad non intelligentem, quia in baptismo et in aliis sermo efficit quod significat

3	66	5	3

Quae pertinent ad ritum, et solemnitatem baptismi, fiunt ad devotionem et instructionem, et contra daemones

3	66	10	c.

Solemnitas caeremoniae, et ritus, non sunt de necessitate baptismi, sed fiunt ad devotionem, instructionem, et contra daemones

3	66	10	o.

Baptismus, quoad solemnitatem, habet tempus determinatum, scilicet sabbatum ante Pascha, et ante Pentecosten, non autem quoad substantiam ejus, et necessitatem

3	66	10	1

Baptismus non debet iterari

3	49	3	2
3	66	9	o.
3	67	3	1
3	67	4	3
3	67	5	c.
3	67	6	c.
3	71	2	3
3	80	10	1
3	82	8	c.
3	83	3	3
3	84	10	1, 5

Baptismus est maximae necessitatis sacramentum

3	65	3	4
3	67	1	3
3	67	2	3
3	67	3	c., 3
3	67	5	3
3	68	1	o.
3	68	2	o.
3	72	2	4
3	78	1	4
3	82	1	3

Necessaria fuit institutio baptismi, quia circumcisio sanctificabat removendo tantum, nec ita efficaciter sicut baptismus

3	70	4	c., 5

Singulari personae baptismus quidem, simpliciter et absolute est necessarius ad salutem, poenitentia autem supposito peccato mortali post baptismum. Sacramentum autem ordinis est necessarium Ecclesiae ad gubernandum. Sed necessitate congruentiae, confirmatio quodammodo perficit baptismum, extrema unctio poenitentiam, matrimonium vero Ecclesiae multitudinem per propagationem conservat

3	65	4	c.

Forma baptismi, et usus debitae materiae, sunt de necessitate hujus sacramenti, non autem benedictio aquae, et alia hujusmodi, sed pertinent tantum ad solemnitatem ejus

3	66	3	5
3	66	10	c.
3	67	3	2

Baptismus fuit institutus quoad materiam, in baptismo Christi. Sed necessitas ejus declarata est Joannis tertio; usus autem ejus incepit quando misit apostolos

3	66	2	o.
3	73	5	4

Baptismus fuit in praecepto om-

Pars	Qu.	Art.	Locus
nibus statim post passionem Christi, non autem ante			
3	66	2	o.
Omnes tenentur baptizari			
3	68	1	o.
3	70	2	3, 4
3	84	5	c.
Nullus potest salvari sine baptismo in actu, vel in proposito			
1-2	113	3	1
3	68	2	o.
3	72	6	1
Intentio propria est necessaria in baptizando habente usum rationis; in non habente autem sufficit intentio Ecclesiae			
3	68	7	o.
3	68	8	3
3	68	9	1
3	68	12	c., 1
3	69	1	2
3	69	9	o.
3	71	3	3
Intentio est necessaria in baptizante			
3	66	8	3
Baptismus est protestatio fidei			
3	66	1	1
3	78	3	6
Baptismus dicitur sacramentum fidei, quia fides Ecclesiae, et ejus qui baptizatur, operatur ad efficaciam baptismi, et etiam baptizati profitentur fidem			
1-2	102	5	3
3	39	5	c.
3	66	1	1
3	66	3	c.
3	68	1	1
3	68	4	3
3	70	1	c., 3
3	70	2	c.
3	71	1	c., 3
3	73	3	3
3	78	3	6
Fides est necessaria in baptizandis adultis, quoad gratiam, non autem quoad characterem			
3	68	8	o.
3	71	3	3
Noviter baptizatis non indicitur jejunium usque ad Pentecosten, et hoc ostendit, quod non sunt de necessitate ad difficilia cogendi, antequam per Spiritum Sanctum interius ad hoc instigentur, ut difficilia propria voluntate assumant			
2-2	189	1	4
Fides non est necessaria in baptizantibus			
3	64	9	o.
3	68	8	c.
In habentibus usum rationis baptizandis, requiritur contritio, sive devotio, quoad rem sacramenti, sed intentio, sive voluntas, quoad sacramentum			
3	68	7	2
3	86	2	1
Confessio non est de necessitate baptismi			
3	68	6	o.
Ad baptismum non requiritur manus impositio			
3	84	4	c., 2
Baptizati tenentur ad restitutionem male ablatorum			
3	68	5	3
Prima causa, et auctoritas efficaciae baptismi, est Trinitas, sed secundaria et meritoria, est passio Christi			
3	66	5	c. 5
Causa baptismi duplex, scilicet principalis, dans virtutem ei, id est Trinitas, et instrumentalis, scilicet minister			
3	66	5	c.
3	66	8	1
3	67	4	3
Sacerdos est proprius minister hujus sacramenti, non autem diaconus, nisi in necessitate			
3	67	1	o.
3	67	2	o.
3	67	3	1, 2
Baptismus solemniter celebratus debet sumi presbytero curato, vel ejus vice			
3	67	4	2
Sacerdos malus baptizans peccat mortaliter, nisi in necessitate, et sine solemnitate			
3	64	6	3
Recipiens baptismum, vel alia sacramenta a ministro malo non praeciso, non peccat, nisi communicet ei in peccato, scilicet inducendo eum ad ministrandum			
2-2	39	4	1
3	64	6	2
Omnis homo cujuscumque sexus vel cultus, etiamsi sit Judaeus vel paganus, potest baptizare in necessitate, si desit minister aptior			
2-2	39	4	1
2-2	100	2	1
3	67	3	o.
3	67	4	o.
3	67	5	o.
3	67	8	1
3	82	1	3
3	82	7	2
Si laicus, vel mulier sine necessitate baptizet, peccat, et cooperans ei, sed non reiteratur			
3	57	3	1
3	57	4	3
Si laicus praesente clerico, vel non sacerdos praesente sacerdote, vel mulier praesente viro baptizent, peccant			
3	67	4	o.
Unus potest simul plures baptizare, si sit necessitas			
3	66	5	4
3	67	6	2
Plures non possunt eumdem baptizare			
3	66	5	4
3	67	6	o.
Si unus est mancus et alter mutus, non possunt baptizare			
3	66	5	4
3	67	6	3
Nullus potest se baptizare; tamen propter contritionem et devotionem salvaretur			
3	66	5	4
3	68	2	o.
3	68	7	o.
3	82	4	2
Pueri sunt baptizandi			
1-2	113	3	1
3	39	3	1
3	68	9	o.
Pueri baptizantur in fide militantis Ecclesiae, quae si per impossibile deficeret, suppleret Ecclesia triumphans			
3	68	9	o.
3	68	12	c., 1
3	69	6	3
3	69	8	c.
3	71	1	2
3	71	3	3
3	73	3	c.
Pueri infidelium antequam habeant usum rationis non sunt baptizandi, invitis parentibus			
2-2	10.12	2	o.
3	68	10	o.
Baptismus debet differri in adultis, ad probationem, instructionem, et reverentiam, non autem in pueris			
3	68	3	o.
Infidelitas aliorum non nocet baptizandis, nec alia peccata, sed tantum propria			
3	68	9	2
3	69	6	4
Amentes et furiosi a nativitate, et continue, sunt baptizandi, non autem alii, nisi quando habentes usum rationis, volunt			
1-2	113	3	1
3	68	12	o.
Manens in proposito peccandi non debet baptizari			
3	68	4	o.
3	68	8	4
Dormientes non sunt baptizandi, nisi propter periculum, et nisi prius voluerint			
1-2	113	3	1, 2
3	68	12	3
Baptizati ab haereticis in forma Ecclesiae, non debent rebaptizari			
3	66	9	3
Puer in utero matris non est baptizandus			
3	68	11	o.
Mater viva non debet scindi ut puer baptizetur			
3	68	11	3
Apparente aliquo membro, si imminet periculum, debet baptizari puer, rebaptizandus, nisi sit caput			
3	66	7	3
3	68	11	4
Brutum non potest baptizari			
3	68	12	2
Baptizatus debet levari de fonte ab aliquo docto in divinis			
3	67	7	o.
Levantem baptizatum, non oportet esse doctum in divinis, nisi imminente periculo			
3	67	8	1
Levans de fonte tenetur baptizatum instruere de fide, si sint inter fideles, vel nisi parentes suppleant			
3	67	8	o.
3	71	1	3
Levans de baptismo, assumit sibi officium nutricis et paedagogi			
3	67	7	o
3	67	8	c.
Levans baptizatum debet esse tantum unus principalis, sed possunt esse alii coadjutores			
3	67	8	3
Non baptizatus non potest aliquem levare de fonte			
3	67	8	1
Pater non debet levare proprium filium de baptismo, nisi in necessitatis casu			
3	67	8	2
Levatio non est de necessitate, sed fit propter imbecillitatem animae, et non corporis			
3	67	7	o.
3	67	8	1
Baptismus est janua omnium sacramentorum, inquantum est causa, scilicet characteris, et gratiae			
3	63	6	c.
3	68	6	c.
3	73	3	c.
Per baptismum aperitur janua pa-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
radisi			
3	39	5	o.
3	69	5	1
3	69	7	o.

Introitus in regnum Dei non est nisi per baptismum aquae in re, vel in voto, vel in figura

3	69	5	1

Baptizatus adscribitur ad duo, scilicet ad coetum fidelium, et ad sacramentorum participationem

3	63	6	c.
3	67	2	c.
3	70	1	c.

Baptismus habet vim illuminativam, et foecundativam ad bona opera

3	65	1	3
3	67	1	2
3	69	5	o.

Pueri salvantur per solum baptismum sine aliis sacramentis, et aliquis moriens statim post baptismum, statim volat ad coelum

3	65	4	c.
3	68	2	2

Pueris baptizatis subvenit meritum Christi ad beatitudinem consequendam, licet desint eis merita propria, et usum liberi arbitrii non habeant, eo quod per baptismum sunt Christi membra effecti

1-2	5	7	2 fi.
1-2	113	3	1

Circumcisioni succedit baptismus, tanquam perfectum imperfecto

1-2	102	5	3
1-2	103	3	4
3	70	2	3, 4

Circumcisio erat imperfecta respectu baptismi quoad significationem, efficaciam, et utilitatem. Quae non erat etiam ita communis, quia habebat populum, sexum, et tempus determinatos

3	70	2	3, 4

Baptismus et circumcisio conferebant gratiam. Sed ille ex sua virtute ut instrumentum passionis Christi jam perfectae; illa vero ut signum fidei passionis futurae

3	70	4	c. fi.

In baptismo amplior gratia datur quam in circumcisione

3	70	4	c. fi., 5

Baptismus ante passionem Christi si fuisset, non aperuisset januam paradisi, conferendo etiam eamdem gratiam sicut prius. Etsi nunc circumcisio haberet locum, aperiret eam

3	69	7	2
3	70	4	4

Baptismus continet perfectionem salutis, non autem circumcisio, sed significabat eam, ut fiendam per Christum

3	70	4	o.

Gratia baptismalis sufficit ad concupiscentiam totaliter reprimendam, et ad merendum; non autem gratia in circumcisione data

3	70	4	c. fi., 5

Omnibus rite baptizatis etiam pueris conferuntur gratia et virtutes, et in habentibus augentur

2-2	47	13	3
3	69	3	c.
3	69	4	c.
3	69	5	c.
3	69	6	o.
3	71	3	c.

Omnes pueri aequalem gratiam consequuntur per baptismum, adulti autem inaequalem, secundum gradum devotionis

3	69	8	c.
3	89	2	2

Effectus baptismi duplex, scilicet primus, id est character, et secundus, scilicet gratia

3	68	8	c.
3	69	10	c.

Per baptismum homines adoptantur in filios Dei

3	39	8	3

Per baptismum homo regeneratur ad vitam spiritualem

3	39	5	c. fi.
3	62	2	c.
3	65	1	c.
3	65	2	c.
3	66	1	1
3	66	3	c.
3	66	9	c., 5
3	67	3	c.
3	67	7	c.
3	68	1	c.
3	68	9	1
3	69	5	c.
3	69	8	c.
3	72	1	c.
3	72	4	3
3	72	5	c.
3	72	6	c.
3	72	9	1
3	72	11	2
3	73	1	c.
3	73	3	c., 3
3	73	5	1
3	79	3	2
3	79	8	2
3	80	10	1
3	84	6	c.
3	85	10	c., 5
3	85	4	3
3	85	5	c. fi.

Effectus baptismi duplex, scilicet per se, id est generatio in vitam spiritualem, et per accidens, id est praeservatio a peccato. Primus omnibus aequaliter confertur secundum se, non autem secundus

3	69	8	c.

Per baptismum homo fit membrum Christi; ideo poena quam Christus sustinuit, reputatur ei ad satisfactionem

1-2	5	7	2
3	48	1	c.
3	49	1	c.
3	62	1	c.
3	62	2	c.
3	68	1	c.
3	68	5	1
3	69	2	c., 1
3	69	3	c.
3	69	4	c.
3	69	5	c.
3	69	6	c.
3	69	10	c.
3	73	3	1

Per baptismum homo incorporatur Christo

3	62	1	c.
3	68	1	c., 1
3	68	2	c.
3	68	4	c.
3	68	5	c., 1
3	69	2	c.
3	69	3	c.
3	69	4	c.
3	69	5	o.
3	69	7	1

Fides incorporat Christo mentaliter, baptismus autem corporaliter, sine cujus proposito neutrum fieri potest

3	69	5	1

Baptismus est sacramentum passionis et mortis Christi

3	73	3	3

In baptismo homo participat totaliter virtutem passionis Christi, non autem in poenitentia

3	86	4	3

Baptismus configurat Christo passo per immersionem, resurgenti per nitorem aquae, ascendenti per levationem

3	66	2	c.
3	66	3	c.
3	66	9	c.

Ante baptismum actualiter susceptum, aliquis rem baptismi consequitur, ex proposito suscipiendi baptismum

3	68	2	o.
3	68	3	c.
3	80	1	3

Homo per baptismum in mortem Christi baptizatur, et ei commoritur et consepelitur

2-2	147	5	c.
3	49	3	2
3	51	1	c.
3	61	1	2
3	66	3	c.
3	66	9	c., 5
3	68	5	c.
3	68	7	c.
3	80	10	1
3	86	4	3

Efficacia baptismi est a passione Christi, et a Spiritu Sancto

3	66	6	c., 1
3	66	10	1
3	66	11	c., 1
3	66	12	c.
3	69	1	o.

Baptismus datus a meliori non est melior, quia efficaciam habet ex merito passionis Christi, et non alterius

3	64	1	2
3	82	6	2

Effectus principalis baptismi est delere peccata

3	39	5	c. fi.
3	79	5	1

Remissio culpae fit in baptismo virtute materiae, sed principalius virtute formae, ex qua etiam materia virtutem recipit

3	86	6	c.

Effectus baptismi est tollere omnia peccata praeterita et praesentia, non autem futura

3	69	10	3

Baptismus impedit peccata futura, ne fiant

3	68	3	3

Baptismus omnibus aequaliter aufert omnem culpam, et omnem poenam

3	67	3	c.
3	68	2	2
3	69	8	o.

Baptismus principaliter ordinatus est contra peccatum originale

3	66	9	c. fi.

Baptismus delet omnem culpam originalem, et mortalem, et quandoque venialem

3	68	7	3
3	69	1	o.
3	69	4	c., 2
3	69	7	c.
3	69	8	1
3	69	10	c., 2
3	70	4	5
3	71	3	c.
3	79	5	1
3	84	1	1
3	84	4	c.
3	87	1	2

Baptismus statim tollit poenas, et infectiones peccati originalis, quoad personam, non autem quoad naturam, nisi in fine

1-2	81	3	2
1-2	85	5	2
1-2	87	7	1
1-2	109	8	c.
1-2	109	9	c,

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	109	10	c., 3
2-2	104	6	1
3	49	3	3
3	52	5	2
3	68	1	2
3	69	3	0.
3	69	7	3

Per baptismum fomes mitigatur, ne dominetur

3	66	3	c.
3	69	4	3

Baptismus per gratiam minuit fomitem, inquantum inclinat in contrarium, sed non totaliter tollit usque ad beatitudinem

3	39	5	c.
3	86	5	c. fi.

Baptismus absolvit ab omni poena

3	68	5	0.
3	69	2	0.
3	69	7	c.
3	69	10	3
3	70	4	5
3	79	5	1
3	84	1	1
3	86	4	3

Baptismus non tollit poenam hominis. Ideo homicida potest puniri, licet pium esset ei parcere

3	69	2	3

Fictio non removetur per baptismum, sed per poenitentiam

3	69	9	2
3	69	10	2, 3

Ad effectum baptismi exequendum in ficto concurrit per se baptismus, sed poenitentia per accidens, removendo fictionem

3	69	10	2

Fictio mortalis impedit simpliciter effectum baptismi, sed venialis quoad venialia tantum

3	69	3	0.
3	87	3	2

Fictione recedente, baptismus habet proprium effectum

3	69	10	0.

Aliquis dicitur ad baptismum fictus accedere quadrupliciter, scilicet non credens, contemnens baptismum, non servans ritum Ecclesiae, et indevotus, id est non volens sacramentum, et rem sacramenti

3	69	9	c.

Indispositio voluntatis contraria gratiae impedit secundum effectum baptismi, scilicet gratiam; non autem primum, scilicet characterem

3	69	9	0.

Error circa baptismum, non impedit acceptionem characteris, dummodo intendat facere vél accipere quod Ecclesia dat, licet credat illud nihil esse

3	64	9	1
3	68	8	3

Sanguinis. Baptismus triplex, scilicet sanguinis, flaminis, et fluminis

3	66	11	0.

Baptismus sanguinis est melior et efficacior caeteris baptismis

3	66	12	0.

Baptismus sanguinis includit baptismum flaminis, non autem e converso

3	66	12	2

Baptismus sanguinis supplet baptismum fluminis, in necessitate solum

3	66	11	0.

Baptismus sanguinis et flaminis non sunt sacramenta, quia conveniunt cum sacramento in causando, non autem in significando

3	66	11	2
3	66	12	1

Poenitentia dicitur baptismus flaminis, quia sine baptismo sufficit ad salutem, in necessitate tantum

3	66	11	c.

Pueri non possunt salvari sine baptismo sanguinis vel fluminis

1-2	113	3	1
3	67	3	c.
2	68	3	c.
3	73	3	c.

Baptismus sanguinis non imprimit characterem, quia non habet efficaciam baptismi sacramentalis, sed meritum

3	66	11	2
3	66	12	c., 1

Baptismus sanguinis liberat ab omni culpa et omni poena, ex virtute passionis Christi, cui conformat

2-2	124	1	1
3	68	2	1
3	87	1	2

Baptizatus baptismo flaminis consequitur emundationem, sed accipiens sacramentum consequitur majorem gratiam

3	69	1	2
3	69	4	2
3	80	1	3
3	90	3	2

Baptismum debet praecedere catechismus

3	71	1	0.

Unctio triplex in baptismo, scilicet oleo cathecumenorum, et bis chrismate

1	66	10	2
1	71	3	4
1	72	11	3

Baptizati liniuntur chrismate in fronte ne erubescant

3	72	9	c.

Aures baptizandorum liniuntur sputo, ut aperiantur ad verbum Dei, nares vero ad odorem bonae famae, non autem oculi, quia pertinent ad intentionem, per quam non habetur fides

3	71	2	c.
3	71	3	c.

Sal ponitur in os baptizandi, ut habeat discretionem in sermone fidei

3	71	2	c.

Baptizatis datur vestis alba, in signum resurrectionis futurae, et puritatis conservandae

3	66	10	3
3	71	3	4

Eorum quae fiunt post baptismum, aliqua tantum significant, ut vestis alba, novitatem vitae; aliqua etiam efficiunt, ut unctio in vertice, conservationem gratiae baptismalis

3	71	3	4

Baptismus est unus tantum simpliciter, secundum quid sunt novem, quia diluvium, transitus maris et lotiones legis, erant figurae, baptismus Joannis dispositio, baptismus Christi causa efficaciae, baptismus sanguinis et flaminis, et poenitentia secundum proportionem effectus, et baptismus aquae et spiritus

3	66	11	3
3	70	1	2, 3

Pro baptismo non debet committi simonia

2-2	100	2	c., 1

Pharisaeorum. Baptismata Pharisaeorum erant vana, ad mundi tiam carnis tantum ordinata

1	38	1	3

Barnabas et Paulus discordaverunt praeter intentionem eorum, providentia Dei

2-2	37	1	3

Bartholomeus miraculose occultabat se, et se ostendebat sicut volebat

3	54	1	2

Basiliscus non interficit visu sed vapore, sicut menstruata inficit speculum

1	117	3	2

Beatitudo est operatio et ultima perfectio

1-2	3	2	0.
1-2	3	5	c.
1-2	55	2	3

Beatitudo est vita aeterna, non quidem esse, sed operatio

1	10	3	c.
1	18	2	3
1-2	3	2	1
2-2	18	2	2

Visio Dei per essentiam est tota essentia beatitudinis

1	1	4	c.
1	12	1	c.
1	12	4	0.
1	12	6	c.
1	12	8	c.
1	26	2	c.
1	26	3	c.
1	62	1	c.
1	62	2	c.
1	62	3	c.
1-2	3	4	0.
1-2	3	8	0.
1-2	4	4	c.
1-2	4	5	c.
1-2	5	1	c.
1-2	5	4	c.
1-2	5	5	c.
2-2	2	3	c.
2-2	5	1	c.
2-2	173	1	c.
2-2	180	4	c.
3	52	5	c.
3	59	5	1

Gloria essentialis beatitudinis est, quam habet homo non apud hominem, sed apud Deum

1-2	2	3	1
1-2	4	8	1

Beatitudo est summum bonum

1	26	3	1
1-2	3	1	2
1-2	5	2	2
1-2	19	9	c.

Beatitudo habet rationem praemii

1	26	1	2
1	62	4	c.
1-2	2	2	1
1-2	5	7	c.

Beatitudo est finis rationalis naturae tantum

1	23	1	c., 2
1	26	1	c.
1	26	2	c.
1	62	1	c.
1	62	4	c.
1-2	3	1	3
1-2	55	2	3
1-2	69	1	c.
2-2	118	7	c.

Beatitudo, ut finis quo, est aliquod creatum, non autem ut finis quod

1	20	3	0.
1-2	3	1	0.

Beatitudo est ultima perfectio hominis

1	62	3	c.
1	62	4	c.
1	73	1	c.
1-2	3	2	c., 4
1-2	3	6	c.

Beatitudo est

Pars	Qu.	Art.	Locus
			proprium hominis bonum
1-2	6		princ.

Beatitudo est bonum perfectum naturae intellectualis, apprehensum per intellectum

1	26	1	c.
1	26	2	c.
1-2	3	2	2

Beatitudo est status omnium bonorum congregatione perfectus, secundum Boëtium

1	26	1	1
1-2	3	2	2
1-2	3	3	2
1-2	4	7	2

Beatitudo nihil aliud est quam gaudium de veritate

1-2	3	4	c. fi.

In vita activa quae circa multa occupatur, est minus beatitudinis quam in contemplativa, quae versatur circa unum, scilicet circa veritatis contemplationem

1-2	3	2	4
1-2	3	5	c.
1-2	4	7	c.

De ratione beatitudinis sunt tria, scilicet bonum perfectum, per se sufficientia, et delectatio

2-2	118	7	c.

Beatitudo consistit in duobus, scilicet in visione Dei, et delectatione fruitionis

1-2	3	4	c.

Essentia beatitudinis consistit in actu intellectus, sed delectatio ejus in voluntate

1	26	2	0.
1	26	3	c.
1-2	3	4	0.
1-2	11	1	1

Beatitudo consistit in contemplatione veritatis, et maxime Dei

2-2	167	1	1

Beatitudo vitae praesentis, secundum Aristotelem, consistit in operatione perfectissima, ratione potentiae habitus et objecti

1	62	1	c.
1	88	1	c., 2
1-2	3	5	c.

Beatitudo et miseria sunt principaliter in anima, secundario autem in corpore

3	15	10	c., 2

Beatitudo consistit in conjunctione ad Deum et miseria in recessu a Deo

1-2	3	3	c.
1-2	3	7	2
1-2	3	8	c.

In quibus non est. Beatitudo ultima, vel miseria, non consistit in bonis vel malis praesentis vitae

1-2	5	3	0.

Beatitudo non consistit in divitiis

1-2	2	1	0.

Nec in honoribus

1-2	2	2	0.

Nec in fama seu gloria humana

1-2	2	3	0.

Nec in potestate

1-2	2	4	0.

Nec in aliquo bono exteriori, nec in omnibus simul

1-2	2	4	0.

Nec in bonis corporis

1-2	2	5	0.
1-2	3	3	c.
1-2	4	6	1

Nec in parte sensitiva

1-2	3	3	0.

Nec in voluptate

1-2	3	6	0.

Nec in aliquo inhaerenti animae

1-2	2	7	c.

Nec in habitibus virtutum

1-2	3	2	0.

Nec in operatione transeunte in exteriorem materiam

1-2	3	2	3

Nec in actu voluntatis

1	26	2	2
1-2	3	4	0.
1-2	4	2	c.

Nec in intellectu practico principaliter, sed in speculativo

1	26	2	0.
1-2	3	5	0.

Nec in consideratione scientiarum speculativarum

1-2	3	6	0.
1-2	167	1	1

Consideratio scientiarum speculativarum est quaedam participatio verae et perfectae beatitudinis, non autem substantialis beatitudo

1-2	3	6	c. fi.
1-2	66	3	1
1-2	66	5	2
2-2	180	4	c.

Nec consistit in contemplatione angelorum

1	64	1	1
1	89	2	3
1-2	3	7	0.
2-2	167	1	1

Nec in cognitione Dei, quae habetur per demonstrationem

1-2	66	5	2

Nec in aliquo creato

1	12	1	c.
1	82	2	c.
1	89	2	3
1-2	3	8	0.
2-2	85	2	c.

Nec in cognitione cujuslibet veri, sed in cognitione perfecta summae veritatis

1	26	2	0.
1	26	3	0.
1-2	3	4	0.
2-2	167	1	1

Requisita. Bona exteriora non requiruntur ad beatitudinem perfectam

1-2	4	7	0.
2-2	186	3	4

Divitiae adjuvant felicitatem activam instrumentaliter, sed contemplativam impediunt. Sed ad patriae beatitudinem multum valet voluntaria paupertas

1-2	4	7	c.
2-2	186	3	4

Amici non requiruntur ad perfectam beatitudinem

1-2	4	8	0.

Angelus suo ministerio adjuvat hominem, ut perveniat ad beatitudinem, non autem ut humanae beatitudinis objectum

1-2	3	7	2
1-2	5	6	1

Ad beatitudinem aliqua requiruntur tripliciter, scilicet antecedenter, essentialiter, et consequenter

1-2	3	3	c.

Ad beatitudinem tria requiruntur, scilicet visio Dei, comprehensio, et delectatio

1-2	4	3	0.

Perfectio charitatis est essentialis beatitudini quoad dilectionem Dei, non autem quoad dilectionem proximi, sed quasi concomitanter

1-2	4	8	3

Rectitudo voluntatis requiritur ad beatitudinem antecedenter, et concomitanter

1-2	4	4	0.
1-2	5	4	c.
1-2	5	7	c.

Delectatio requiritur ad beatitudinem consequenter tantum, vel concomitanter

1-2	3	4	c.
1-2	4	1	0.
1-2	4	2	0.

Corpus et perfectio ejus requiritur ad beatitudinem viae et ad beatitudinem patriae omnino perfectam, requiritur antecedenter et consequenter, non autem essentialiter, nec ad beatitudinem patriae simpliciter

1-2	4	5	0.
1-2	4	6	0.
3	7	4	2
3	15	10	c., 2

Beatitudo animae redundabit in corpus

1-2	3	3	c., 3
1-2	4	6	c.
3	57	3	c.
3	59	5	3

Operationes meritoriae plures requiruntur ad beatitudinem hominis

1	62	5	1
1-2	5	7	0.
1-2	5	8	0.
1-2	6		princ.

Operationes sensitivae requiruntur antecedenter ad beatitudinem viae, non autem ad beatitudinem patriae, sed consequenter tantum, adneutram autem essentialiter

1-2	3	3	0.

Pax requiritur ad beatitudinem antecedenter et consequenter, non autem essentialiter

1-2	3	4	1

Mutatio. Nullum bonum creatum additum visione Dei, facit magis beatum

1-2	5	2	3

Beatitudo aequaliter participatur ab omnibus ex parte objecti, sed inaequaliter ex parte subjecti

1-2	3	2	4
1-2	112	4	c., 1

Nulla creatura potest per sua tantum naturalia adipisci perfectam beatitudinem

1	12	4	0.
1	23	1	c.
1	64	1	2
2	94	1	0.
1	108	4	c.
1-2	5	5	0.
1-2	62	1	0.
1-2	62	2	0.
1-2	62	3	0.

Homo non potest per operationem solius creaturae superioris attingere ad perfectam beatitudinem

1-2	5	6	0.

Homo potest adipisci perfectam beatitudinem

1-2	5	1	0.

Beatitudo perfecta non potest amitti

1	64	2	c.
1	94	1	c.
1-2	5	4	0.

Appetitus. Voluntas necessario appetit beatitudinem

1	19	1	0.
1	19	3	c.
1	19	6	c.
1	82	1	0.
1	82	2	0.
1	83	1	5
1-2	5	4	c., 2
1-2	5	8	2
1-2	6	4	0.
1-2	10	1	0.
1-2	10	2	0.
1-2	13	6	c.
1-2	94	1	c.
3	18	1	3

Omnes homines

Pars	Qu.	Art.	Locus
			naturaliter appetunt beatitudinem
1	2	1	1
1	19	10	c.
1	26	2	c.
1	41	2	2
1	60	2	c.
1	62	1	c.
1	82	1	o.
1	82	2	o.
1	83	1	5
1-2	3	6	2
1-2	5	1	o.
1-2	5	8	o.
1-2	10	1	o.
3	18	1	3

Non solum perfecta beatitudo, sed etiam qualiscumque similitudo, vel participatio ejus naturaliter desideratur

1-2	3	6	2

Omnia quae desiderat voluntas appetit propter beatitudinem

1	60	2	c.
1-2	1	6	o.

In ultima beatitudine complebitur omne desiderium beatorum

1	12	8	4
1-2	1	5	c.
1-2	3	8	c.
1-2	4	5	5
1-2	5	3	c.
1-2	5	4	c.
1-2	5	8	c., 3
1-2	67	4	3
2-2	28	3	c., 2

Perfecta quietatio intellectus et voluntatis consequitur beatitudinem

1-2	3	4	1
1-2	3	8	c.
2-2	18	2	c.
2-2	18	4	12
2-2	28	3	c.
2-2	94	1	c.
2-2	118	7	c.

Perfecta beatitudo omne malum excludit

1-2	2	4	c.
1-2	5	3	c.
1-2	5	4	c.
1-2	67	4	2

Beatitudo ascendit in cor hominis secundum rationem communem, non autem quae et qualis sit in speciali

1-2	5	8	c., 2
2-2	17	2	1

Beatitudo est primum objectum voluntatis

1-2	3	4	2
1-2	11	1	1

Beatitudo amatur amore concupiscentiae, non autem amore amicitiae

1-2	2	7	2

Deus. Deus est perfecte beatus

1	26	1	o.
1	62	4	c.

Deus est sua beatitudo

1	26	2	o.
1	62	4	c.
1	94	1	c.
1-2	3	1	1
1-2	3	2	1, 4

Deus est beatus secundum intellectum

1	26	2	o.

Beatitudo Dei excedit quamlibet aliam beatitudinem

1	26	4	o.

Beatitudo Dei complectitur omnem aliam beatitudinem

1	26	4	o.

Beatitudo est naturalis soli Deo

1	62	4	c.
1	63	3	c. fi.
1-2	3	1	1
1-2	5	7	c.

In communi. Beatitudo triplex secundum philosophos, scilicet voluptuosa, activa, et contemplativa

1-2	3	2	1
1-2	69	3	c.
1-2	69	4	c

Beatitudo duplex, scilicet perfecta et imperfecta, id est in patria, et in via

1	62	1	c.
1-2	3	2	4
1-2	3	3	c.
1-2	3	5	c.
1-2	3	6	c.
1-2	4	5	c.
1-2	4	6	c.
1-2	4	7	c.
1-2	4	8	c.
1-2	5	3	o.
1-2	62	1	c.
1-2	69	1	c.
1-2	69	3	c.
2-2	186	1	3

Beatitudo patriae est continua, non autem beatitudo viae

1-2	3	2	4

Duplex perfectio beatitudinis, scilicet ex parte objecti et ex parte subjecti: prima tollit rationem vere beatitudinis, non autem secunda

1-2	4	5	5
1-2	5	3	2
1-2	11	4	2

Nullus ante passionem Christi potuit habere beatitudinem, licet sancti Patres meruerint eam per fidem passionis Christi, quoad propriam personam, non autem quoad naturam communem

3	49	5	1

Beatitudines in communi. Beatitudines sunt operationes virtutum perfectarum per dona, et etiam donorum

1-2	69	1	o.
1-2	70	2	c.
2-2	157	2	3

Actus virtutum, ut perficiunt, dicuntur beatitudines, sed ut delectant, dicuntur fructus

2-2	157	2	3

Actus donorum pertinentium ad vitam activam exprimuntur in meritis beatitudinum, sed actus vitae contemplativae, in praemiis

1-2	69	3	c.fi.,1

In singulis beatitudinibus ponitur aliquid pertinens ad statum viae, et aliquid ad statum patriae

1-2	69	2	o.
2-2	8	7	c.

Quaelibet beatitudo est fructus addens excellentiam et principalitatem praemii, et non e converso

1-2	70	2	o.

Omnia praemia septem beatitudinum sunt idem realiter, et differunt ratione

1-2	69	4	1

Praemia beatitudinum inchoative habentur hic, sed complete in patria tantum

1-2	69	2	o.
2-2	8	7	o.

Beatitudines et praemia earum sufficienter enumerantur septem, et quatuor et octo, diversimode et declarantur

1-2	69	3	o.
1-2	69	4	o.

Primae tres beatitudines sunt contra beatitudinem voluptuosam, sed quarta et quinta pertinent ad vitam activam, aliae autem duae ad contemplativam

1-2	69	3	o.
1-2	69	4	o.

Omnes beatitudines positas in sacra Scriptura, oportet ad has reduci, quia omnes pertinent ad vitam activam vel contemplativam

1-2	69	3	4

Beatitudines correspondent septem donis, non quidem singulae singulis, sed plures uni, et una pluribus

1-2	69	3	o.

Beatitudines dupliciter adaptantur donis, scilicet secundum convenientiam ordinis, ut prima infimo, secunda sexto, et sic de aliis secundum Augustinum, vel secundum convenientiam propriae rationis ad invicem secundum actus et objecta

2-2	121	2	c., 2
2-2	139	2	c.

In speciali. Beatitudo *prima,* scilicet paupertas, correspondet dono timoris

2-2	19	12	o.
2-2	83	9	3
2-2	121	2	c.
2-2	161	2	3

Fructus decimus, scilicet modestia, et undecimus, scilicet continentia, et duodecimus, scilicet castitas, correspondent eis

2-2	19	12	4

Petitio septima correspondet eis

2-2	19	12	4
2-2	83	9	3

Secunda beatitudo, scilicet pietas, correspondet dono pietatis

1-2	69	3	3
2-2	83	9	3
2-2	121	2	o.

Fructus octavus, scilicet mansuetudo, correspondet eis indirecte; sed sextus, id est bonitas, et septimus, scilicet benignitas, directe

2-2	121	2	3

Petitio sexta correspondet eis

2-2	83	9	3

Tertia beatitudo, scilicet luctus, correspondet dono scientiae

1-2	69	3	2, 3
2-2	9	3	o.
2-2	83	9	3

Petitio quinta correspondet eis

2-2	83	9	3

Quarta beatitudo, scilicet justitiae, correspondet dono fortitudinis

1-2	69	3	3
2-2	83	9	3
2-2	139	2	o.

Fructus quartus, scilicet patientia, et octavus, scilicet longanimitas correspondent eis

2-2	139	2	3

Petitio quarta correspondet eis

2-2	83	9	3

Quinta beatitudo, scilicet misericordiae, correspondet dono consilii

1-2	69	3	3
2-2	52	4	o.
2-2	83	9	3

Eamdem beatitudinem oportet respondere secundum convenientiam propriae rationis ad invicem donis scientiae et pietatis, non autem secundum convenientiam ordinis, sed diverse correspondent

2-2	121	2	2

Fructus sextus, scilicet bonitas, id est dulcedo animi,

Pars	Qu.	Art.	Locus
et quintus, scilicet benignitas, correspondent quintae beatitudini, et dono pietatis	2-2	52	4 3
	2-2	121	2 3
Petitio tertia correspondet eis	2-2	83	9 3
Sexta beatitudo, scilicet munditia, correspondet dono intellectus	1-2	69	3 c.fi.,1
	2-2	8	7 0.
	2-2	83	9 3
Fructus secundus, scilicet gaudium, et nonus, scilicet fides, correspondent eis	2-2	8	8 0.
Petitio secunda correspondet eis	2-2	83	9 3
Septima beatitudo, scilicet pacis, correspondet dono sapientiae	1-2	69	3 c.fi.,1
	1-2	69	4 c. fi.
	2-2	45	6 0.
	2-2	83	9 3
Petitio prima correspondet eis	2-2	83	9 3
Octava beatitudo, scilicet persecutionis, est manifestativa omnium beatitudinum praecedentium, nec correspondet alicui dono in speciali	1-2	69	3 5
	1-2	69	4 2
Virtutibus et donis. Prima beatitudo, secundum Ambrosium, attribuitur temperatiae, tertia prudentiae, quarta justitiae, et octava fortitudini	1-2	69	3 6
Primae quinque beatitudines secundum convenientiam materiae correspondent donis scientiae et consilii ut dirigentibus; sed aliis donis correspondent ut exequentibus, secundum motiva vero correspondent ut supra	1-2	69	3 3
	2-2	121	2 c.
Beatitudo quarta et quinta secundum materiam correspondent pietati, secunda fortitudini; sed prima et tertia timori	1-2	69	3 3
Beatitudo quarta et quinta secundum convenientiam propriae rationis ad invicem adaptantur dono pietatis, sed secundum convenientiam ordinis adaptatur ei secunda beatitudo; quae tamen convenit ei tollendo impedimenta actuum ejus	2-2	121	2 c., 3
Beatus *in communi.* Aliquis dicitur beatus in spe	1-2	69	1 c.
Quidam dicuntur beati in hac vita propter spem, vel participative	1-2	5	3 1
Beati in patria omnes rationes rerum quae in Christo sunt, non cognoscunt, etsi ipsum comprehendant	1	12	8 c.
	2-1	173	1 c
Beati per simplicem conversionem ad Deum illuminantur de agendis quae nesciunt, sine inquisitione et ansietate dubitationis, ut in viatoribus	2-2	52	3 c., 2
In beatis sunt aliqui actus ordinati ad finem, scilicet procedentes ex consecutione finis, ut laus Dei, et aliqui pertrahentes alios ad finem, ut ministeria angelorum, et orationes sanctorum	2-2	52	3 1
Quilibet beatus est certus de perpetuitate suae beatitudinis	2-2	18	3 c.
Beati in patria clare cognoscunt omnia quae hic fiunt	1	89	8 c.
Beati Deum comprehendent, sed non totaliter, id est omnibus modis, quibus comprehendi potest	1	12	7 1
Beati laudabunt Deum	2-2	13	4 c.
Beati non possunt peccare	1	62	8 0.
	1	82	2 c., fi.
	1	94	1 c.
	1	100	2 c.
	1-2	4	4 c.
	1-2	5	4 c.
	1-2	109	1 3
	2-2	19	11 c.
Beati sunt in statu impetrandi, non autem in statu merendi	1	62	9 0.
	2-2	83	11 c., 1
Dignitas beatorum in anima et in corpore erit secundum gradus meritorum, non autem secundum diversitatem sexus, sicut nunc et in statu innocentiae	3	55	1 3
Quilibet beatus gaudet de bonis factis a se vel ab aliis	1	23	6 1
Gaudium beatorum superat omne gaudium viatorum	3	46	6 3
Gaudium beatorum erit super plenum ex parte gaudentium, non autem ex parte objecti: viatorum autem neutro modo	2-2	28	3 0.
Multiplicatis bonis nostris gaudium beatorum augetur materialiter, non autem formaliter, quia Deus est eis ratio gaudendi, de quibuscumque gaudent	1	62	9 3 fi.
Beati non intersunt rebus vivorum secundum legem communem	1	108	8 2
Beati in regno coelesti videbunt Deum facie ad faciem	S.	92	1 0.
Beati post resurrectionem nullo modo videre poterunt Deum visu corporali, tanquam Deus esset per se visibilis, nisi per accidens	S.	92	2 0.
Cum sancti non sint comprehensuri Dei essentiam, non omnia videbunt quae Deus videt	S.	92	3 c.
Sancti beatiores erunt post judicium quam ante	S.	93	1 c.
Erunt in beatis gradus beatitudinis, qui mansiones appellantur	S.	93	2 0.
Beati in regno coelorum videbunt poenas damnatorum, ut beatitudo illis magis complaceat	S.	94	1 0.
Cum damnati non possint transferri a sua miseria, beati non compatientur eorum miseriis	S.	94	2 c.
Sancti non gaudebunt per se de poenis damnatorum, sed per accidens contemplando in eis divinam justitiam, et quomodo ab eis liberati sint	S.	94	3 0.
Bellum duplex, scilicet commune, et particulare	2-2	123	5 c., 2
Ad bellum justum tria requiruntur, scilicet auctoritas principis, justa causa et intentio recta	2-2	40	1 0.
	2-2	41	1 3
	2-2	42	2 1
	2-2	66	8 1
In bello justo depraedans hostes non peccat nisi pugnet principaliter propter praedam, nec tenetur restituere	2-2	66	8 1
Bellum gerere in festo non licet, nisi imminente necessitate, pro tuenda republica	2-2	40	4 0.
Clericis non licet bellare in propria persona, sed possunt bello interesse de licentia superioris, et exortari pugnantes	2-2	40	2 0.
Benedictio Dei significat donorum ejus collationem et multiplicationem	1	72	— 4
	1	73	3 c.
Benedictus videns totum mundum, non vidit essentiam Dei	2-2	180	5 3
Quis puerum Benedictum stultitiae argui patiatur, quod relicta domo rebusque patris, soli Deo placere desiderans, sanctae conversationis habitum et desertum quaesivit?	2-2	189	1 2
In regula beati Benedicti, conceditur probationis annus, nuper ad religionem conversis	2-2	189	2 1
Beatus Benedictus dicit, quod si praelatus aliquid impossibile praeceperit, tentandum est	1-2	13	5 c.
Hoc autem dictum sancti Benedicti ideo dicitur, quia an aliquid sit possibile, subditus non debet suo judicio diffinire, sed in unoquoque judicio superioris stare	1-2	13	5 3
	2-2	64	6 3
Mandat beatus Benedictus in regula sua, quod venientibus ad religionem non sit facilis praebendus ingressus, sed probandum est an spiritus a Deo sit	2-2	189	9 1
Benefacere omnibus quilibet tenetur in praepara-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			tione animi, pro loco et tempore
2-2	31	2	0.

Aliquod beneficium est quo possumus et tenemur benefacere omnibus, saltem in generali, scilicet orare pro omnibus fidelibus et infidelibus

2-2	31	2	1

Malis debemus benefacere in auxilium naturae non autem culpae

2-2	25	6	c., 2
2-2	31	2	2
2-2	32	9	1
2-2	168	3	3

Magis conjunctis est magis benefaciendum caeteris paribus

2-2	26	6	c.
2-2	31	3	0.
2-2	32	9	0.
2-2	71	1	c.

Subventio, gratiarum actio, et reverentia, debetur omni benefacienti

2-2	166	3	0.

Beneficentia est facere bonum. Et est actus amicitiae, vel charitatis, secundum rationem communem

2-2	31	1	0.

Beneficentia non est virtus specialis, sed actus exterior amicitiae, sicut benevolentia est actus ejus interior

2-2	31	4	0.

Beneficium. *In communi.* Est statim recompensandum secundum affectum, sed expectanda est opportunitas effectus

2-2	106	4	0.

Recompensatio beneficii debet esse major accepta

2-2	106	6	0.
2-2	107	2	c.

Recompensatio beneficii pertinet ad tres virtutes diversimode, scilicet ad justitiam ubi est debitum legale, ut in mutuo et aliis hujusmodi; ad amicitiam vero, et gratiam, ubi est debitum morale

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	31	1	3
2-2	106	5	c.
2-2	108	2	1

Beneficium et recompensatio magis in affectu consistit quam in effectu

2-2	106	3	5, 6
2-2	106	5	0.
2-2	106	6	1

In recompensando beneficium justitia attendit datum, amicitia utilis attendit utilitatem, sed amicitia honesti et gratiae attendit affectum dantis

2-2	31	1	3
2-2	77	1	3
2-2	78	2	2
2-2	106	5	0.

Nullius beneficium est tantum sicut parentum. Ideo in recompensatione beneficiorum sunt caeteris praeferendi, nisi necessitas, vel utilitas, vel alia causa praeponderet

2-2	31	3	3, 4
2-2	101	1	c.

Omnia beneficia secundum communem rationem reducuntur ad amorem, et omnia nocumenta ad odium, sed secundum speciales rationes ad diversas virtutes vel vitia

2-2	31	4	2

Filius potest parentibus majus beneficium recompensare, quam accepit secundum affectum, non autem secundum effectum

2-2	106	6	1

Dei. Beneficia Dei tota, singulis hominibus sunt exhibita

3	1	4	3

Praecipua Dei beneficia sunt creatio et quies mentis in Deum, per gratiam et gloriam

1-2	100	5	2

Omnis solemnitas vel sacrificium veteris legis fuit instituta propter aliqua beneficia Dei, praeterita vel futura

1-2	100	5	2

Licitum est petere beneficium sine cura, pro se digno et indigenti, non autem cum cura

2-2	100	5	3

Dans beneficium non meliori, sed sufficientiori, non peccat

2-2	62	2	0.

Beneficia ecclesiastica magis debet dari plus idoneis ad regimen Ecclesiae, quam magis consanguineis; sed de patrimonio et licitis lucris est e converso

2-2	63	1	c.

Dans beneficium spirituale consanguineo minus digno, peccat per acceptionem personarum, non autem si sit aeque dignus

2-2	63	2	1
2-2	185	3	c.

Dans beneficium ratione consanguinitatis, graviter peccat, et est simonia si per hoc intendit aliquod bonum proprium

2-2	63	1	c.
2-2	100	5	2
2-2	185	7	2

Benevolentia proprie est actus voluntatis, quo alteri volumus bonum

2-2	27	1	c.

Benevolentia est tantum ad rationalia

1	20, 2		1

Benignitas est idem cum affectu, scilicet habitus benefactivus, et ad loquendum dulciter

1-2	70	3	c.
2-2	80	—	4

Bestia dicitur quasi vastia, propter crudelitatem, ut leo, ursus et hujusmodi

1	72	—	2

Bestialitas, sicut secundum Philosophum ponitur extra numerum aliarum malitiarum humanarum, quia humanum modum transcendit, ita a sanctis ponitur extra numerum peccatorum quae in ipsis fidelibus inveniuntur, quasi gravius eis. Tamen si ad aliquod de septem capitalibus reduci debeat, poterit ad superbiam reduci secundum diffinitionem Augustini

2-2	154	11	2

Bibere pluries in die licet jejunantibus, nisi fiat in fraudem

2-2	147	6	2, 3
3	80	8	4

Bigamia inducens irregularitatem, incurritur quadrupliciter, et impedit omnem ordinem, scilicet cum quis habet plures uxores de jure successive, cum simul habet plures uxores, unam de jure, ed aliam de facto, cum plures habet successive, unam de jure, et aliam de facto, et quando viduam ducit in uxorem

2-2	108	4	2

Cum bigamia tollat significationem sacramenti integram, et per conseguens significationem conjunctionis Christi cum Ecclesia, quae est unius ad unam, merito irregularitatem inducit

S.	66	1	c.

Sive uxorem unam quis habuerit de facto, sive alteram de jure (ubi est quaedam sacramenti similitudo), irregularis efficitur, sicque bigamiae utroque modo irregularitas annexa est

S.	66, 2		0.

Ex hoc quod vir uxorem non virginem ducit, irregularis efficitur, non autem ex hoc quod corruptus corruptam ducit

S.	66	3	c.

Sicut baptismus non tollit conjugium, sic nec bigamiae irregularitatem tollere potest

S.	66	4	c.

Cum irregularitas bigamiae non sit de jure naturali, sed positivo, potest papa cum bigamo dispensare in omnibus ordinibus, episcopus vero solum in minoribus, nisi in quibusdam casibus

S.	66	5	c.

Bilinguis idem est quod susurro

2-2	74	1	3

Blasphemia in communi est attribuere Deo quod ei non convenit, vel detrahere abeo quod ei convenit

2-2	13	1	0.

Blasphemia pertinet ad genus infidelitatis, aggravans eam

2-2	13	3	c.

Blasphemia quaelibet semper est peccatum mortale, quando est cum deliberato consensu

2-2	13	2	0.

Blasphemia ex lapsu linguae est peccatum veniale, si hoc non intendebat

2-2	13	2	3

Blasphemia est gravissimum peccatorum omnium

2-2	13	3	0.
3	80	3	c.

Blasphemia simpliciter est gravior homicidio et perjurio, sed secundum quid est e converso, scilicet ratione nocumenti

2-2	13	3	1, 2

Blasphemia est contra primum vel secundum praeceptum Decalogi

1-2	100	11	c.
2-2	13	2	2

Blasphemia ex deliberatione oritur ex superbia, sed ex turbatione, oritur ex ira

2-2	158	7	1

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Blasphemia in Spiritum Sanctum dicitur tripliciter, scilicet dicere contra deitatem, finalis impoenitentia, et peccatum ex malitia
2-2	14	1	o
			Haec blasphemia dicitur dupliciter, scilicet contra personam Spiritus Sancti, et contra attributum ejus
2-2	14	1	c.
2-2	14	3	c.
			Blasphemia in Spiritum Sanctum potest fieri tripliciter, scilicet corde, ore, et opere
2-2	13	1	c.
2-2	14	1	c., 1
			Ex deliberatione peccare, est peccare in Spiritum Sanctum
2-2	34	2	1
			Peccatum ex malitia, id est ex electione mali, dicitur peccatum in Spiritum Sanctum, sed ex ignorantia in Filium, et ex infirmitate, id est ex passione, in Patrem
2-2	14	1	c.
2-2	14	3	c.
			Non omne peccatum ex malitia est peccatum in Spiritum Sanctum, sed tantum ex malitia quae est cum contemptu impedientium peccatum
2-2	14	1	o.
2-2	14	4	c.
2-2	100	1	2
			Non omnis contemptus boni impedientis peccatum est blasphemia in Spiritum Sanctum, sed tantum contemptus illorum quae directe ducunt ad poenitentiam et remissionem peccatorum
2-2	105	2	2
			Hoc peccatum est generale ratione habitus, sed est speciale ratione contemptus
2-2	14	1	3
			Blasphemia in Spiritum Sanctum, ut speciale peccatum, est contemptus doni, quo homo retrahitur a peccato; non autem est peccatum sequens ex eo
2-2	118	5	3
			Species ejus secundum tertium modum, scilicet ut est peccatum ex malitia, sunt sex, scilicet desperatio, praesumptio, impoenitentia, obstinatio, impugnatio veritatis agnitae, et invidentia fraternae gratiae
2-2	14	2	o.
2-2	36	4	2
			Hoc peccatum esse irremissibile, exponitur tripliciter a doctoribus, scilicet vel quia est finalis impoenitentia, et sic nullo modo remittitur; vel quia quantum est de se, habet meritum ut non remittatur quantum ad poenam; vel quantum ad culpam, inquantum excludit ea, per quae fit remissio peccatorum
1	64	2	c.
2-2	14	3	o.
2-2	118	5	3
3	86	1	2, 3
			Hoc peccatum est desperatum ex parte peccantis, non autem ex parte Dei
2-2	14	3	c., 1
			Homo potest primo ante alia peccata habere hoc peccatum, licet raro contingat
2-2	14	4	o.
			Bonitas. *Dei.* Bonitas Dei acquiritur a creatura rationali, tanquam perfectio ejus objectiva, ab aliis autem secundum similitudinem tantum
1	6	1	2
1	65	2	c. fi.
1-2	1	8	c.
			Omne bonum est bonum sola similitudine divinae bonitatis
1	105	5	c.
			Nihil divinae bonitatis participatione omnino caret
1	19	4	1
1	23	4	1
			Omnia opera Dei attribuuntur bonitati ejus
1	105	2	2
			Universum perfectius participat et repraesentat bonitatem Dei, quam quaecumque alia creatura
1	15	2	c.
1	47	1	c. fi.
1	47	2	1
			Deum possumus aliqualiter intelligere, non intelligendo bonitatem ejus, non autem intelligendo eum non esse bonum
2-2	2	8	3
			Omnia sunt bona bonitate Dei
1	6	4	o.
2-2	23	2	1
2-2	27	3	c.
			Omnia sunt bona bonitate Dei, ut principio effectivo, exemplari, et finali
1	6	4	o.
2-2	23	2	1
2-2	27	3	c.
			Deus vult quoad sua bonitas multiplicetur ex sui similitudine, propter se, sicut propter finem operantis, et propter utilitatem creaturae, sicut propter finem operis
1	44	4	c., 3
			Quodlibet bonum ex additione alterius, fit melius, praeter optimum simplex, ex cujus participatione omnia sunt bona
1-2	34	3	2
			Differentia triplex bonitatis Dei, et creaturarum, scilicet quia solius Dei essentia est suum esse, et ei non adveniunt aliqua accidentia, et ad nihil aliud ordinatur sicut ad finem
1	6	3	c.
			Per hoc quod Deus creavit omnia ut essent, non excluditur quin creaverit omnia, propter suam bonitatem
1	65	2	1 fi.
			Quodlibet bonum creatum est bonum particulare, sed solus Deus est bonum universale
1	65	1	2
1	103	2	c.
1	105	4	c.
1	106	2	c.
1-2	2	7	c.
1-2	2	8	c.
1-2	9	6	c.
			Deus est sua bonitas essentialiter
1	3	2	c.
1	6	3	o.
1	20	1	c., 3
1	49	3	c.
1	62	8	c., 2
1	100	2	c.
1	103	2	c.
1-2	4	4	c.
2-2	19	1	c.
2-2	23	2	1
2-2	24	11	c. fi.
2-2	27	3	c.
2-2	27	4	c.
2-2	34	1	c., 1
3	1	1	c.
3	20	1	c.
			Deus est vere, et proprie bonus
1	6	1	o.
			Deus est summum bonum
1	6	1	2
1	6	2	o.
			In omni bono, summum bonum, scilicet Deus, desideratur
1	6	1	1
			Habere speciem, modum et ordinem, non est de ratione boni increati, nisi sicut in causa
1	6	1	1
			Bonum duplex, scilicet absolute, id est cujus bonitas esset alio creato non existente, ut supposita, et ad aliud, id est cujus bonitas non esset, sine alio creato, ut materia et accidentia
1-2	18	4	c.
			Bonum duplex, scilicet commutabile et incommutabile
2-2	21	1	3
3	86	4	1
3	86	5	c.
			Bonum duplex, scilicet subsistens, ut personae, et inhaerens, ut accidentia
1-2	26	4	c.
3	11	5	3
			Bonum simpliciter, dicitur dupliciter, scilicet absolute, et universaliter
2-2	58,10		2
			Quod est bonum ex suppositione, debet bonum judicari
1-2	39	1	c.
			Bonum particulare duplex, scilicet verum, id est ordinabile ad principale bonum, scilicet ad ultimum finem, et falsum, seu apparens, quod abducit a finali bono
2-2	23	7	c.
2-2	45	1	1
			Bonum triplex, scilicet honestum, utile, et delectabile
1	5	6	o.
1-2	99	5	c.
2-2	45	3	o.
			Bonum duplex, scilicet propter se, id est honestum, et propter aliud, id est utile
1-2	8	2	o.
1-2	8	3	o.
2-2	23	7	c.
			Divisio boni est analogi, quia primo convenit honesto, secundo delectabili, tertio vero utili
1	5	6	3
1-2	8	2	2
1-2	8	3	4
			Quid. Bonum importat relationem rationis ad appetitum
1	5	1	c., 1
1	5	3	1
1	16	1	c.
1	16	3	c.
			Bonum consistit in hoc quod sit aliquid appetibile
1	5	1	c., 1
1	5	3	c., 1
1	5	5	c.
1	6	1	c.
1	6	2	2

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	16	3	c.
1	16	4	c.
1	19	9	c.
1	48	1	c.
1-2	29	1	c.

Bonum et pulchrum fundantur super eamdem rem, scilicet formam. Sed bonum respicit appetitum, pulchrum vero vim cognitivam

1	5	4	1

Bonum est diffusivum sui ipsius, ut finis; non autem ut efficiens

1	5	4	2

Bonum dicit rationem perfecti, et ultimi

1	5	2	c., 1
1	5	3	c., 1
1	5	5	c., 1
1	6	3	c.
1	16	3	c.
1	16	4	c.
1-2	52	1	c.

Bonum consistit principaliter et per se in perfectione et actu

1	48	5	c.
1	48	6	c.
1	49	1	c.

In bonis simpliciter, et absolute, et secundum naturam suam, potest esse medium et extrema, scilicet superfluum et diminutum, non autem in bonis simpliciter, id est universaliter

2-2	58	10	2

Non tantum finis, sed etiam quae sunt ad finem ex ipso ordine habent rationem boni

2-2	33	6	3

Bonum habet rationem causae finalis

1	5	2	1, 2
1	5	4	0.
1	48	1	2

Bonum omnium mensuratorum et regulatorum consistit in attingendo suam regulam

1-2	19	9	c.
1-2	64	1	c.
1-2	64	3	c.
1-2	71	6	c.
2-2	17	1	c.
2-2	23	3	c.
2-2	23	6	c.
2-2	27	6	c.
2-2	58	3	c.

Ens. Ratio boni, primo praesupponit formam per quam est ens, secundo virtutem effectivam, qua est perfectum

1	5	4	c.

Omne ens est bonum, et e converso

1	5	3	0.
1	17	4	2
1	49	1	c.
1	49	3	c.
1-2	18	1	c.
1-2	18	3	3

Omne ens est bonum, inquantum est perfectum, et in actu

1	5	1	0.
1	48	1	c.
1-2	18	1	c.
1-2	18	2	c.
1-2	18	3	c.
1-2	18	4	c.

Omne ens sicut est bonum, sic est appetibile

1	5	1	c.

Bonum secundum rationem finis est prius ente, sed e converso secundum rationem formae et simpliciter

1	5	2	0.
1	5	3	4
1	5	4	c.

Bonum est communius ente, secundum causalitatem

1	5	2	2

Bonum simpliciter dicitur secundum perfectionem ultimam, et bonum secundum quid, secundum perfectionem essentialem et primam, sed ens e converso

1	5	1	2
1-2	18	1	c.

Materia est bona simpliciter, licet sit ens secundum quid

1	48	3	c.
1	49	1	c.

Materia non est ens, nec bona, nisi in potentia

1	5	3	3

In mathematicis non est bonum, quia non sunt separata secundum esse

1	5	3	4

Bonum, et ens, et alia transcendentia convertuntur secundum supposita, non autem secundum rationem

1	5	1	0.
1	11	1	0.
1	16	3	0.
1	16	4	c.
1	17	4	2
1	54	2	c.
1	59	2	3
1-2	29	5	c.
2-2	109	2	1
3	10	3	c.

Unitas pertinet ad rationem bonitatis

1	103	3	c.
1-2	36	3	0.

Bonum verum et unum habent contraria, quia fundantur in ente, non autem ens, quia in nullo fundatur

1	17	4	0.

Verum. Verum significat rationem boni

1	82	3	1

Bonum et verum mutuo se includunt

1	16	4	1
1	50	2	3
1	59	2	3
1	9	11	2
1	82	3	1
1	82	4	1
1	87	4	2
1-2	9	1	c., 3
2-2	109	2	1

Bonum est prius vero secundum appetitum, secundum rationem autem, et simpliciter est e converso

1	16	4	0.

Verum est simplicius, abstractius, et absolutius bono, et propinquius enti

1	16	4	c.
1	82	3	c.

Verum est in anima, sed bonum est in rebus

1	16	1	c.
1	82	3	c.

Ratio veri est eadem in omnibus moralibus, non autem ratio boni

1-2	60	1	1

Bonum est primum cadens in apprehensione rationis practicae

1-2	94	2	c.

Sicut bonum nominat illud, in quod tendit appetitus, ita verum nominat illud, in quod tendit intellectus

1	16	1	c.
1	16	3	c.

Verum est bonum intellectus, et falsum est malum ejus

1-2	55	4	c.
1-2	57	2	3
1-2	64	3	c.
2-2	1	3	1
2-2	4	5	c., 1

Bonum est fortius malo

1-2	60	5	4

Bonum difficilius constituitur quam malum

1-2	18	4	3
1-2	19	6	1
1-2	19	7	3
1-2	20	2	c.
1-2	35	8	1
1-2	71	4	2
1-2	71	5	1
2-2	79	3	4
2-2	110	3	c.

In omni malo est aliquid boni

1	49	3	c.
1	103	7	1
1	109	1	1
1-2	18	1	c., 1
1-2	35	6	c.
1-2	73	2	c. fi.
2-2	172	6	c.

Bonum et virtus transumptive dicitur, etiam in malis, sicut dicitur bonus latro

1-2	55	3	1
1-2	92	1	c.
2-2	45	1	1
2-2	47	13	c.
2-2	92	1	1

Omne malum fundatur in aliquo bono

1	103	7	1

Bonum et malum ex genere sunt respectu objecti

1-2	18	2	0.

Illud quod est secundum se malum ex genere non potest esse bonum et licitum

2-2	110	3	c.

Malum aliquando dicitur contrarium bono quia non privatur totum bonum, sed aliquid de bono remanet

2-2	33	5	c. pr.

Non omnis carentia boni est malum, sed tantum debiti

1	48	2	1
1	48	3	c., 2
1	48	5	1
1	49	1	c.

Subjectum cujuslibet mali est bonum deficiens, id est in potentia

1	11	2	1
1	17	4	2
1	48	3	0.
1	49	1	c.
1	49	3	c.
1	103	7	1

Bonum est naturaliter prius malo

1-2	25	2	0.

Bonum est causa mali, per accidens tantum

1	49	1	0.
1	49	3	c.
1-2	75	1	0.

Causa mali non est nisi bonum deficiens

1-2	18	1	1

Bonum et malum per accidens, id est in concreto, contrariantur, sed per se, id est in abstracto, opponuntur privative

1	48	1	3
1	48	2	1, 2

Bonum et malum dicuntur contraria, et sunt genera, id est generales conditiones omnium contrariorum

1	48	1	1

Summum malum non contrariatur summo bono secundum rem, sed secundum vocem

1	39	3	2

Nullum malum opponitur summo bono contrarie nec privative, nisi indirecte, id est secundum rationem communem boni

1	17	4	3
1	49	3	2

Mala esse et fieri, non est bonum simpliciter, sed tantum per accidens, inquantum sunt occasio bonorum

1	19	9	0.

Malum tollit totum bonum sibi oppositum, et mi

Pars	Qu.	Art.	Locus
nuit habilitatem, non autem tollit subjectum ejus			
1	48	4	o.
1-2	85	1	o.
1-2	85	2	o.
1-2	85	4	o.
1-2	93	6	2
Malum corrumpit bonum sibi oppositum formaliter et privative, non autem effective			
1	48	1	4
1	49	3	c.
1-2	85	1	4
Inter bonum et malum civile, vel ad alterum, est medium, non autem absolute			
1	48	1	3
1-2	18	8	1
Bonitas creaturae non est ejus essentia			
1	6	3	3
Nulla creatura est bona per essentiam			
1	6	3	o.
1	103	2	c.
1-2	2	8	c.
1-2	9	6	c.
Maximum bonum in creaturis est bonum ordinis universi			
1	22	4	c.
1	25	6	3
1	47	2	c.
1	49	2	c.
1	50	3	c. fi.
2-2	122	2	c.
Cujuslibet creaturae, secundum se consideratae, duplex est bonitas, scilicet essentialis et accidentalis			
1	25	6	c.
Creatura ex esse vel essentia est bona secundum quid, sed ex accidentibus, est bona simpliciter			
1	5	1	1
Ipsum universum, et quaelibet creatura, potest esse melior quam sit bonitate accidentali, non autem essentiali			
1	25	6	o.
Qualibet re creata potest esse alia res creata melior, bonitate essentiali, et accidentali			
1	25	6	o.
Bonum cujuslibet creaturae consistit in specie, modo, et ordine			
1	5	5	o.
1	6	1	1
1-2	63	2	3
1-2	85	4	o.
2-2	19	11	c.
2-2	27	6	1
2-2	109	2	c., 3
2-2	114	1	c.
Hominis. Homo dicitur bonus simpliciter, secundum voluntatem, qu'a ipse imperat cuilibet potentiae. Secundum quid autem, per intellectum, vel alias potentias			
1	5	4	3
1	48	6	c.
1-2	34	4	c.
1-2	56	3	c.
1-2	66	3	2
Bonum hominis, ut est homo, est bonum secundum rationem, non autem secundum sensum			
1	49	3	5
1-2	71	2	c.
2-2	123	1	c.
2-2	123	2	c.
2-2	129	3	c.
2-2	141	1	c.
2-2	141	6	c.
Bonum hominis consistit principaliter in actibus interioribus			
2-2	27	6	3
2-2	30	4	o.
Bonum hominis consistit in conjunctione ejus ad Deum			
1-2	98	5	2
2-2	27	6	3
2-2	30	4	o.
2-2	186	1	c.
Totum bonum hominis consistit in subjectione ejus ad Deum			
2-2	19	11	c.
2-2	81	7	c.
2-2	104	4	2
Omnes homines appetunt unum bonum formaliter, non autem materialiter			
1-2	1	7	o.
Homo naturaliter in bonum tendit			
2-2	34	5	o.
Bonum cujuslibet virtutis est conveniens homini secundum rationem, ideo convenit ei naturaliter			
1-2	54	3	c.
Impossibile est quod aliquis homo sit bonus, nisi sit bene proportionatus bono communi			
1-2	92	1	3
Qui quaerit bonum commune, quaerit proprium, quia bonum proprium non potest esse sine communi; et bona dispositio partis est in respectu ad totum			
2-2	47	10	2
2-2	61	1	3
Omne bonum creatum est minus bono hominis objectivo, non autem intrinseco, et inhaerenti			
1-2	2	8	3
Bonum animae est melius bono corporis, et hoc, bonis exterioribus, et bonum vitae contemplativae, bono activae			
1-2	2	5	c.
2-2	104	3	c.
2-2	152	2	c.
2-2	152	4	c.
Bonum multitudinis est majus quam bonum unius qui est de multitudine, non autem quam bonum unius extrinsecum, ad quod multitudo ordinatur			
2-2	39	2	2
In spiritualibus bonis debet homo semper sibi magis providere quam aliis, sed in temporalibus, laudabiliter liberalis facit e converso			
2-2	117	1	1
Bonum hominis triplex, scilicet animae, corporis, et exteriora			
1-2	84	4	c.
1-2	73	3	c.
2-2	85	3	2
2-2	104	3	c.
2-2	118	5	c.
2-2	152	2	c.
2-2	152	4	c.
2-2	186	7	c.
Bonum hominis duplex, scilicet simpliciter, id est ultimus finis ejus, et omnia ducentia in eum, et bonum, secundum quid, id est ut nunc, vel secundum aliquid bonum			
1-2	114	10	c.
2-2	23	7	c.
Bona hominis triplicia, scilicet minima, ut bona fortunae, media, id est naturalia, et magna, id est habitus virtuosi. Et eorum triplex est fructus, scilicet fructus honestae conversationis, sacrae devotionis, et jucundae pietatis			
1-2	85	4	c.
2-2	108	4	c.
2-2	118	5	c.
In bonis corporis hominis tria sunt per ordinem, scilicet integritas corporis, quies et delectatio sensus, et usus membrorum. Primum tollitur per occisionem vel mutilationem, secundum per verbera, tertium per carcerem			
2-2	65	3	c.
Bonum unius hominis continuatur alteri dupliciter, scilicet per charitatem et per intentionem facientis			
3	82	6	3
Bonum naturae hominis triplex, scilicet principia naturae cum proprietatibus ejus, inclinatio ad virtutes, et originalis justitia. Tertium totaliter tollitur per peccatum. Secundum minuitur; primum autem integrum manet			
1-2	85	1	o.
1-2	85	2	o.
1-2	85	4	o.
1-2	93	6	2
2-2	10	4	c.
2-2	23	7	1
2-2	33	5	c.
Bonum proportionatum communi statui naturae est ut in pluribus; excedens vero ut in paucioribus; defectus autem e converso			
1	23	7	3
Ecclesiae. Bona ecclesiastica debent dividi in quatuor partes, quarum una debetur episcopo, alia fabricae, tertia pauperibus, et quarta beneficiato			
2-2	185	7	c.
In necessitate non debent emi possessiones de bonis ecclesiasticis, nec in thesauris reponi			
2-2	175	7	4
Episcopi et alii clerici habent verum dominium bonorum propriorum, non autem ecclesiasticorum, sed tantum sunt dispensatores			
2-2	63	2	1
2-2	119	3	1
2-2	185	7	c.
Episcopi et clerici possunt disponere de sua quarta, sicut de bonis propriis			
2-2	185	7	c.
Episcopi et clerici possunt dare moderate suis consanguineis de bonis ecclesiasticis, in suum usum deputatis			
2-2	185	7	2
Episcopi et clerici peccant, si in articulo necessitatis possunt vivere de patrimonio, et vivant de bonis ecclesiasticis			
2-2	185	7	3
2-2	187	4	1
Si episcopi vel clerici retinent sibi de bonis ecclesiasticis divisis vel indivisis, notabiliter ultra quartam, peccant mortaliter			
2-2	185	7	c.
Praelatus tripliciter surripit bona Ecclesiae, et tenetur restituere, scilicet si rem Ecclesiae non sibi deputatam, sed alteri, sibi usurparet, puta si episcopus usurparet sibi rem capituli, si rem Ecclesiae suae custodiae deputatam in alterius dominium			

Pars	Qu.	Art.	Locus

transferat, puta consanguinei vel amici; et si solo animo surriperet, dum scilicet incepit habere animum possidendi eam ut suam, et non nomine Ecclesiae
2-2 | 62 | 5 | 5
2-2 | 185 | 7 | c.

Male dispensans bona hospitalis, tenetur restituere, non autem dispensans bona beneficii, quoad suam portionem, sed tenetur poenitere
2-2 | 62 | 5 | 5
2-2 | 185 | 7 | c. pr.

Bona temporalia, quasi nihil sunt, respectu futurorum
2-2 | 36 | 2 | c. fi.

Bona temporalia secundum se, sunt bona, secundum quid; sed ut ducunt ad beatitudinem, sunt bona simpliciter
1-2 | 114 | 10 | c.

Bona exteriora, ut divitiae et honores, sunt bona simpliciter, id est absolute, et secundum naturam suam; non tamen omnibus modis; et circa haec est justitia; sed virtutes sunt bona simpliciter, id est universaliter
2-2 | 58 | 10 | 2

Exteriora bona sunt bona instrumentaliter. Non autem principaliter, licet secundum stoicos sint nulla
1-2 | 59 | 3 | c.
2-2 | 58 | 10 | 2
2-2 | 125 | 4 | 3
3 | 15 | 6 | 2

Bona temporalia non sunt praemia virtutum, nec subtractio eorum est poena peccati principaliter
1-2 | 87 | 7 | c., 2
1-2 | 108 | 3 | 4

Bona temporalia sunt ejus, cui Deus concedit, quoad proprietatem, sed quoad usum sunt etiam aliorum
2-2 | 32 | 5 | 2

Deus dat justis tantum de bonis et malis temporalibus, quantum expedit eis ad beatitudinem
1-2 | 87 | 7 | 2
1-2 | 114 | 10 | c.

Deus dat malis bona temporalia, et bonis mala temporalia, ut eis reservet majora, id est aeterna
1-2 | 87 | 7 | 2

Bona temporalia dantur indignis a Deo ad correptionem, vel ad damnationem eorum
1-2 | 87 | 7 | 2
2-2 | 36 | 2 | c. fi.

Omnia temporalia bona et mala aequaliter eveniunt bonis et malis, quoad substantiam, non autem quoad finem
1-2 | 114 | 10 | 4

Temporalia nullius momenti sunt, respectu spiritualium
1-2 | 2 | 6 | c. fi
1-2 | 87 | 7 | 2
2-2 | 36 | 2 | c. fi.

Bona spiritualia satiant in perpetuum, non autem temporalia, quia temporalia paulatim sumuntur et corrumpuntur
1-2 | 31 | 5 | c.
1-2 | 32 | 2 | c. fi.

Bona temporalia non habita appetuntur, sed habita fastidiuntur, spiritualia vero e converso
1-2 | 2 | 1 | 3
1-2 | 32 | 2 | c. fi.
1-2 | 33 | 2 | o.

Bona spiritualia non sapiunt habentibus affectum infectum amore delectationum corporalium, et praecipue venererum
2-2 | 20 | 4 | c.
2-2 | 46 | 2 | c.

Bona spiritualia possunt simul a multis integre possideri, non autem corporalia
1-2 | 28 | 4 | 2
3 | 23 | 1 | 3

Promissiones bonorum temporalium in veteri lege fuerunt figurae spiritualium in nova lege
1-2 | 114 | 10 | 1

Bonum morale praecipue consistit in conversione ad Deum, et malum in aversione
2-2 | 19 | 2 | 2

Bonum et malum speciali modo, scilicet morale, invenitur in habentibus electionem
1 | 48 | 5 | c.

Bonum in naturalibus et moralibus duplex, scilicet essentiale et accidentale
1-2 | 18 | 3 | 3

Omne bonum honestum vel utile est bonum morale, non autem omne delectabile est bonum moraliter, quia illa dicuntur secundum rationem, illud autem secundum appetitum
1-2 | 34 | 2 | 1

Boni mores dicuntur, qui rationi congruunt, mali vero qui a ratione discordant
1-2 | 100 | 1 | c.

Bonum non contrariatur bono in moralibus, sed tantum in aliis
1-2 | 31 | 8 | 1

Virtus est bona seipsa, non autem per aliam bonitatem
1-2 | 55 | 4 | 1

Bonum quod ponitur in diffinitione virtutis, non est bonum transcendens, sed bonum rationis
1-2 | 54 | 3 | 2
1-2 | 55 | 4 | 2

Ad bonum operandum requiritur virtus moralis inclinans, et prudentia dirigens
1-2 | 113 | 1 | 2

Actus exterior addit ad bonitatem vel malitiam, ex objecto vel circumstantiis actui voluntatis, non autem ex fine, nisi actus voluntatis fiat melior, vel pejor tripliciter, scilicet secundum numerum, extensive, vel intensive
1-2 | 20 | 4 | o.
1-2 | 24 | 3 | c.
2-2 | 76 | 4 | 2

Eadem bonitas vel malitia ex fine est actus exterioris, et actus voluntatis, non autem aliae
1-2 | 20 | 3 | c.
1-2 | 20 | 4 | 2

Tota bonitas vel malitia actus exterioris ex fine est ex actu voluntatis, non autem aliae, sed e converso
1-2 | 20 | 2 | o.

Bonitas et malitia ex fine prius est in actu voluntatis quam in actu exteriori. Similiter, quae est ex objecto vel circumstantiis, ut est in executione operis. Sed ut est in ordinatione et apprehensione rationis, est e converso
1-2 | 20 | 1 | o.

Bos habet quinque utilitates, scilicet quia immolatur, arat, comeditur, lac et corium dat. Ideo furans reddebat quinque pro uno
1-2 | 105 | 2 | 9

Braghium significat potentiam operativam, quae tripliciter impeditur, scilicet a Deo, a diabolo, et ab utroque
1 | 100 | 10 | 3

Bubo nocte pastum quaerit. Ideo significat luxuriosos, qui delectari quaerunt in nocturnis operibus quae agunt
1-2 | 102 | 6 | 1 c.

Bucella quam porrexit Christus Judae, non fuit corpus Christi, sed purus panis
3 | 81 | 2 | 3

C

Cadere non permittit Deus aliquos, nisi alios erigat
1 | 23 | 6 | 1

Caecitas mentis triplex, scilicet privatio luminis accidentalis, aversio voluntaria a primo intelligibili; tertia propter occupationem. Prima est poena; aliae vero peccatum
2-2 | 15 | 1 | o.

Caecitas mentis quae quasi totaliter spiritualium bonorum cognitionem excludit, oritur ex luxuria. Hebetudo autem sensus, quae reddit hominem debilem ad hujusmodi intelligibilia, oritur ex gula
2-2 | 15 | 2 | o.
2-2 | 15 | 3 | o.

Caecitas mentis, et hebetudo sensus opponuntur dono intellectus
2-2 | 8 | 6 | 1
2-2 | 15 | 2 | c. fi.

In caeco est aptitudo ad videndum
2-2 | 85 | 2 | 3

Caecus actu habet virtutem gressivam, per quam ambulare potest. Sed inquantum caret visu qui dirigit in ambulando, patitur defectum in ambulando, dum ambulat cespitando
1-2 | 18 | 1 | 2

Caecus miraculose illuminatus, naturaliter videt
3 | 77 | 4 | 3, fi.

Cain. Reprobatur verbum Cain dicentis: Major est iniquitas mea, quam ut veniam merear: quia misericordia Dei peccantibus per poenitentiam veniam praebet, absque ullo termino
8 | 84 | 10 | c. fi.

Calix debet esse de auro, vel argento, vel stanno
3 | 83 | 3 | 6

Sicut non potest facere aliquis Ecclesiae praelatus,

Pars	Qu.	Art.	Locus
			quod calix consecratus desinat esse consecratus si maneat integer, sic multo minus potest facere, ut homo Deo consecratus, quamdiu vivit, consecratus esse desistat, et quod ille qui professus est religionem, non sit religiosus
2-2	88	11	c.
			Calor. Si calor subsisteret, ita calefaceret, sicut nunc inhaerens
1	56	1	c.
			Calor naturalis agit in virtute animae, ut instrumentum ejus
1	115	1	5
1	118	1	3
			Calor naturalis digerendo generat pinguedinem quae ipsum conservat, quasi ejus nutrimentum
2-2	82	2	2
			Calor disponens ad formam ignis manet post adventum ejus, non quidem idem numero sed idem specie, quia non est idem subjectum ejus
3	7	13	2
3	9	3	2
			Ignis quantumcumque calidus non calefaceret nisi esset motus coeli
1-2	109	1	c.
			Calor et aliae qualitates tangibiles erunt in corpore glorioso ex natura sua, quae non erunt reductae ad medium rei, secundum aequidistantiam ab extremis acceptum, sed ad medium proportionis, secundum quod competit optimae complexioni humanae in singulis partibus. Et ideo tactus illorum corporum est delectabilissimus, quia potentia semper delectatur in convenienti, et tristatur in excessu
3	54	2	1, 2
			Virtus in semine agit per triplicem calorem, scilicet animalis, elementi, et coeli
1	118	3	3
			Calumnia est falsa et malitiosa impositio criminis
2-2	68	3	c., 1
			Calumnia est defensio criminis, per fraudes, dolos et mendacia
2-2	69	2	c.
2-2	69	3	c.
			Calvariae locus dicitur communis locus decollatorum, non autem a capite Adae ibi sepulti
3	46	10	3
			Campsoria ars utitur de se nummismate ad debitum et idoneum usum, et ratio est, quia illud lucrum vel illud plus quod accipitur a campsoribus in tali permutatione monetae, non accipitur ratione pecuniae, quae de se non parit pecuniam, seu de se est invendibilis, sed ad vitandum damnum, sive ratione periculi vel interesse, ut subveniatur salariis pensionum domorum, ministrorumque, et laboribus, et expensis in arte necessaria et licita, ne frustra ponant operam et sudorem suum ad utilitatem aliorum
2-2	78	2	4
			Canis in veteri lege non offerebatur, quia erat animal immundum. Nec redimebatur, quia eo utebantur idololatrae in suis sacrificiis. Et significat rapacitatem de qua non licet fieri oblatio. Sed alia animalia immunda redimebantur
1-2	102	3	7
2-2	86	3	2
			Canis videtur uti syllogismo divisivo
1-2	13	2	3
1-2	13	3	3
			Canonicus regularis potest transire ad religionem monachorum, et non e converso, nisi sint laici
2-2	189	8	2
			Cantus, et laus vocalis erit in beatis post resurrectionem
2-2	13	4	c.
			Cantus et laus vocalis Dei, salubriter fit in ecclesia ad devotionem excitandam
2-2	91	—	0.
			Cantus theatricus, vel aliquod aliud artificiale organum in ecclesia ad delectationem, vel ostentationem improbatur
2-2	91	2	2, 4
			Diaconi et praelati non debent cantibus insistere, sed praedicationi, doctrinae, et eleemosynis
2-2	91	3	3
			Capacitas duplex, scilicet naturalis potentiae, et obedientialis. Prima semper impletur secundum genus singulorum, et non secundum quodlibet individuum; secunda vero neutro modo
3	1.	3	3
			Capitale vitium dicitur a capite membro, quia poena capitis punitur; vel quia est causa finalis per se multorum peccatorum
1-2	84	3	0.
1-2	84	4	0.
2-2	34	5	c.
2-2	35	4	c.
2-2	118	7	c.
2-2	118	8	c.
2-2	148	5	c.
2-2	153	4	0.
2-2	158	6	c., 2
			Capitalia dicuntur, quia ut in pluribus, ali oriuntur ex eis, licet quandoque aliquod vitium ex bono oriatur per abusum ut ex objecto, non autem ut ex principio
2-2	55	4	1
			Vitia capitalia dicuntur a fine proprio, non quidem omnium, sed eorum ex quibus saepius alia oriuntur, non autem ab ultimo
2-2	34	5	c.
2-2	35	4	c.
2-2	36	4	1
			Divisio. Vitia capitalia sunt tantum septem, ad quae omnia alia reducuntur, scilicet vana gloria, accidia, invidia, ira, avaritia, gula, et luxuria
1-2	84	4	0.
			Capitulum. Praelatus praeest in capitulo, sicut judex in foro judiciali
2-2	33	7	1
			Caput naturale tria habet respectu aliorum membrorum, scilicet ordinem, perfectionem, et virtutem influendi
3	8	1	c.
3	8	8	c.
			Caput significat multa, secundum similitudines ad multas proprietates ejus
1-2	84	3	0.
1-2	84	4	0.
3	8	1	c.
3	8	8	c.
			Omnes operationes animales a capite principium habent
3	8	1	c.
			Caput influit in alia membra dupliciter, scilicet intra et extra, gubernando actiones exteriores
3	8	6	c.
3	8	7	c.
			In capite vigent omnes sensus; in caeteris vero membris est tantum unus sensus, scilicet tactus
3	8	1	c.
3	66	7	3
			Caro dicitur tripliciter, scilicet natura, vitium, et passibilitas
3	54	3	1
			Caro hominis de se non habet bonum virtutis, sed ut subest rationi
1-2	56	4	c.
			Caro in eodem semper est eadem secundum speciem; non autem secundum materiam
1	119	1	0.
1	119	2	0.
			Esus carnium videtur introductus post diluvium
1-2	102	6	2
			Castitas est virtus, dicta a castigatione concupiscentiae, tanquam pueri
2-2	151	1	0.
			Castitas proprie est virtus specialis circa venerea, sed large est virtus generalis
2-2	151	2	0.
			Castitas ut delectans est fructus, sed ut est secundum rationem, est virtus quae maxime disponit hominem ad perfectionem intellectualis operationis
2-2	15	3	c. fi.
2-2	151	1	4
			Castitas conjugalis non est virtus specialis supra castitatem, quia non habet laudem, nisi abstinentiae ab illicitis delectationibus; nec castitas vidualis, quia non est perfecta
2-2	152	3	5
			Castitas est circa venerea, sed abstinentia est circa cibos; ideo differunt
2-2	151	3	0.
			Castitati antonomastice attribuitur decor, ideo virginitati attribuitur excellentissima pulchritudo
2-2	152	5	c.
			Castitas est subjective in anima
2-2	151	1	1
			Remedium sextuplex castitatis contra luxuriam, scilicet maceratio carnis per abstinentiam, vigiliae, et hujusmodi, con-

templatio divinorum et oratio, studiumScripturarum, cogitatio sancta, exercitium contra otium, labor, et angustia, et solitudo
2-2|188| 5| o.

CASUS. Non omne quod est praeter intentionem, est a casu vel a fortuna, sed tantum contingens raro
2-2| 43| 1| 3
2-2| 64| 1| c.

Nihil est a casu vel a fortuna respectu Dei, sed respectu caeterarum causarum
1 | 19| 6| c.

CATECHISMUS non est sacramentum, sed sacramentale
3 | 67| 3| 2

Catechismus est instructio credendorum explicite, praecedens baptismum
3 | 71| 1 o.

Catechismus pertinet tantum ad sacerdotes
3 | 67. 3| 2

Pueri sunt catechizandi, et patrinus pro eis confessionem facit
3 | 71| 1| 2, 3

CATEGORICA dictio est, quae absolutum ponit rem significatam circa aliquid suppositum; syncategorica vero, quae importat ordinem praedicati ad subjectum
1 | 31| 3| c.

CATHEDRA. Ecclesia amittit cathedram episcopalem, propter malitiam populi
2-2|108| 4| 2

CATO morti se tradidit, ne incurreret servitutem Caesaris
2-2|125| 2| 2

Causa ad quam necessario sequitur effectus, intelligitur tantum de causa per se completa, et non impedita
1 |115| 6| c.
1-2| 75| 1| 2

Posita causa naturali, et sufficienti, ponitur effectus, non autem voluntaria
1 | 14| 8| 2
1 | 19| 8| o.
1 | 42| 2| o.
1 | 46| 1| 9, 10
1 | 61| 2| 1
3 | 56| 1| 1

Non omnis causa per se propria et sufficiens causat suum effectum, quia potest impediri
1 |115| 6| c.
1 |116| 3| c.
1-2| 75| 1| 2

Causa duplex, scilicet positiva et consummativa
2-2| 94| 4| o.

Causa conservativa duplex, scilicet directe et per se, vel indirecte et per accidens, sicut quod removet vel impedit actionem corrumpentis
1 |104| 1| c.
1 |104| 2| c.

Genus causae est quadruplex, scilicet finalis, formalis, efficiens, et materialis
2-2| 27| 3| c.

Causa duplex, scilicet per se, id est causans per virtutem suam, et per accidens, id est removens impedimentum
1 |114| 3| c.
1-2| 75| 4| c.
1-2| 76| 1| c.
1-2| 85| 5| c.
1-2| 88| 3| c.
2-2| 3| 1| 2
2-2| 4| 7| c.

Occasio significat causam imperfectam, non autem semper causam per accidens
2-2| 43| 1| 3

Causa per accidens dupliciter, scilicet quod accidit causae per se, vel quod accidit effectui per se. Et hoc tripliciter, scilicet habens ordinem per se, vel ut in paucioribus, vel non habens ordinem, nisi secundum aestimationem. Primum est removens impedimentum contrarium vel non contrarium. Secundum est casus vel fortuna
2-2 43| 1| 3
2-2 65| 8| c.

Non omne quod fit, habet causam per se, sed tantum ens per se; non autem ens per accidens, quia non est proprie ens, sed magis ordinatur cum non ente
1 |115 6 c.
1 |116 3 c.

A qualibet causa derivatur aliquis ordo ad suos effectus. Et unus ordo continetur sub ordine sicut causa sub causa. Et multiplicatur sicut causa
1 |105| 6| c.
1 |106| 3| c.

Omne unum in multis oportet esse ab una causa
1 | 65| 1| c.

Idem effectus est ab infinitis causis per accidens, non autem per se
1 | 46| 2| 7
1-2 | 1| 4| o.

Aucta causa auget effectum per se, non autem effectum per accidens
1-2| 76| 1| 1
1-2| 85| 5| 1

Aliquid est causa alicujus effectus dupliciter, scilicet directe ad illud agendo, et indirecte, quia non impedit cum possit impedire
3 | 47| 1| c.

Non est eadem essentia causae et effectus
2-2| 58| 6| c.

Habitudo ad causam non est de ratione entis causati, sed consequitur ad ea quae sunt de ratione ejus
1 | 44| 1| 1

Causa quandoque habet non necessariam habitudinem ad effectum, propter defectum effectus, et non causae
1 | 19| 3| 4

Causa aequivoca est causa totius speciei, univoca vero tantum individui
1 | 13| 5| 1
1 |104| 1| c.

Effectus univocus dependet tantum in fieri a causa, sed aequivocus potest dependere etiam in esse
1 |104| 1| c.

Effectus est in causa secundum similitudinem quadrupliciter, scilicet secundum esse naturale, et secundum eamdem rationem, ut in univocis, vel secundum eamdem rationem tantum, ut in aequivocis, vel spiritualiter, vel in fluxu
3 62 3, c.

Effectus est in causa univoca, secundum similitudinem formae ejusdem speciei, in causa vero aequivoca, secundum similitudinem formae excellentioris
1 | 4| 2| o.
1 | 4| 3| o.
1 | 6| 2| c.
1 | 13| 5| c.
1 |105| 1| 1
1 |110| 2| c.
1 |115| 3| 3
3 | 62| 4| c

Causa instrumentalis non participat actionem causae principalis, nisi inquantum per aliquid sibi proprium dispositive operatur ad effectum principalis agentis
1 | 45| 5| c.

Causa principalis est nobilior suo effectu, non autem instrumentalis, nec causa per accidens
1-2| 66| 3, 3
2-2|148| 3| 2
2-2|165| 2| 1
3 | 79| 2, 3

Effectus habet esse nobilius et principalius, non autem verius, in causa principali quam in se, non autem in causa instrumentali
1 | 4| 2| c.
1 | 18| 4| 3
1-2 | 83| 1| 2

Effectus assimilatur causae principali, non autem instrumentali
3 | 62| 1| c.

Causa principalis, licet manifestissima, non potest proprie dici signum sui effectus, licet occulti, sed tantum causa instrumentalis, quia ut mota, est effectus
3 62| 1| 1

Ejusdem et similiter non potest esse duplex causa proxima, vel remota, sed diversimode
1 | 52| 3| c.

Idem respectu ejusdem potest esse causa et effectus diversimode
1-2| 33| 4| 2

Effectus denominatur a causa proxima, non a remota vel universali
1 | 14|13| 1
1 | 25| 3| 4
3 | 4| 1| 1

Effectus quanto remotior est a causa, tanto est debilior
1-2| 66| 1| c.

In quolibet genere causarum, causa distat ab effectu secundum perfectionem, vel secundum virtutem
1 | 33| 1| 1

Quaelibet causa primo operatur in sibi propinquius, et per illud in alia
3 56 1 c.

Causa prima duplex, scilicet prima in genere, et prima simpliciter, scilicet Deus
1 | 19| 8 o.

Causa prima, scilicet Deus, produxit materiam de

Pars	Qu.	Art.	Locus
			nihilo
1	14	11	o
1	15	3	3
1	44	2	o.
1	44	4	4
1	45	1	2
1	45	4	3
1	46	1	3
1	47	1	o.
1	57	2	c. fi.
1	65	4	c. fi.
1	91	2	c.
1	105	1	c., 1
1	117	3	c.

Processiones divinarum personarum sunt causa prima creationis omnium creaturarum

1	33	3	1
1	45	6	o.
1	45	7	3

Effectus non trahit necessitatem vel contingentiam a causa prima, sed a proxima

1	14	13	1
1	25	3	4
1	47	1	2
1	103	7	3
3	4	1	1

Causa prima plus influit quam secunda

1	104	2	c.
1-2	19	4	c.
1-2	84	5	c.

Operatio causae secundae semper fundatur super operationem causae primae, et praesupponit eam

1-2	19	4	c.

Causae habent intra se ordinem, quia finis est ratio agendi, agens formae, et forma materiae

1	5	2	1
1	5	4	c
1	85	3	4
1-2	1	2	c.

Causa perficiens est nobilior suo effectu, non autem causa disponens

1-2	66	6	3

In causis agentibus quanto aliquid est prius, tanto est perfectius; in causis autem materialibus est imperfectius

2-2	1	7	3

Semper oportet quod causa per se sit potior effectu

1	95	1	c.
1-2	112	1	c.
2-2	148	3	2

Quanto causa est altior, tanto causalitas ejus ad plura se extendit

1	65	3	c.

Omnis causa dicit diversitatem substantiae ab effectu

1	33	1	1

Omnia nobiliori modo sunt in causa sua quam in suo causato

1	4	2	c.

Causa semper excedit suum causatum

1-2	66	1	c.

Quidquid est causa causae ut causae, est causa causati

1	49	2	2
1-2	79	1	3
1-2	79	2	c.

Omnis effectus dependet a causa sua

1	33	1	1
1	104	1	c.
1	104	2	c.

Causa efficiens non potest esse posterior effectu, ordine durationis, sicut finalis

3	62	6	c.

Nulla creatura est causa activa alterius, quoad novam formam vel dispositionem, sine mutatione, sed conscrvat sine mutatione

1	104	2	3

Quod est prius in causando, est posterius in causato, et e converso

1	5	4	c.

Causa cognoscitur per effectum quandoque, et e converso

1	85	3	4
1	85	8	1

Effectus dupliciter cognoscitur in causa, scilicet demonstrative et per conjecturas

1	14	13	c.

Effectus dupliciter repraesentat causam, scilicet quoad esse, et secundum formam

1	45	7	c.

Cautela vel cautio, cujus est vitare impedimenta bonae operationis, est pars integralis prudentiae

2-2	48	—	c.
2-2	49	8	o.

Cavere mala est providentiae, sicut et prosequi bona; sed cavere impedimenta extrinseca est cautionis

2-2	49	8	2

Cellula cerebri triplex, scilicet anterior, media et posterior

1	78	4	c.

Centurio et Petrus reveriti sunt Christum ex humilitate, Zachaeus autem ex amore

3	8	10	3

Cere est oppidum prope Romam

1-2	9	3	c.

Cerebrum est majus proportionabiliter in homine quam in alio animali

1	91	3	1
1	99	1	c.

Cereis non utebantur Judaei in cultu Dei, sed oleo

1-2	101	1	2

Cerimonia dicitur a Cere oppido prope Romam, vel quasi Cereris munia

1-2	99	3	c.

Omnes cerimoniae sunt quaedam protestationes fidei

1-2	103	4	c.

Cerimoniae sunt opera exteriora ad cultum Dei pertinentia

1-2	99	3	o.
1-2	101	2	c.
1-2	101	4	c.
1-2	103	1	o.
1-2	104	1	c., 3

Cerimonialia dicuntur, quae secundum se non habent causam manifestam factorum, licet possint habere causam manifestam institutionis

1-2	101	1	4

Cerimonialia veteris Testamenti sunt quaedam determinationes juris naturalis, et praeceptorum moralium

1-2	99	3	2
1-2	103	1	c.
2-2	112	1	2

Multae particulares determinationes in cerimoniis veteris legis habent causam tantum figuralem, non autem litteralem, nisi in communi

1-2	102	2	3

Cerimonia veteris legis sufficienter dividuntur in sacrificia, sacra, sacramenta, et observantias

1-2	101	4	c.

Cerimoniae in veteri lege fuerunt multae, ad reprimendam idololatriam, et ad significationem multorum

1-2	101	3	c.

Certitudo potest esse ex duobus, scilicet, ex causa, et ex subjecto

1	1	5	1
2-2	4	8	o.

Certitudo est tantum in cognitione

1-2	18	4	c.
2-2	18	4	c.

Certitudo principaliter et essentialiter est tantum in cognitione, sed secundum similitudinem et participative, est etiam in aliis, ut in operibus naturae vel artis

1-2	18	4	c.
2-2	18	4	c.

Certitudo cognitionis est diversimode in Deo, in angelis, et in hominibus

2-2	9	1	1

Visus est simpliciter certior auditu, licet quandoque sit e converso

2-2	4	8	1

Virtus et natura sunt certiores arte, quia infallibilius operantur

2-2	18	5	c.

Fides est certior omni virtute intellectuali ex parte rei et causae, sed e converso ex parte subjecti et evidentiae

1	1	5	1

Certitudo spei est ex cognitione dirigente

1-2	40	3	3
2-2	18	4	c.

Certitudo cognitionis est ex se, sed certitudo spei et naturae est ex alio; ideo deficit per accidens

1-2	40	2	3

Spes viatorum habet certitudinem ex fide, omnipotentia et misericordia Dei, non autem ex meritis propriis

2-2	18	4	o.

Cessare dicitur Deus ab omni opere condendo, non autem propagando et conservando

1	73	1	2
1	73	2	o.
1	74	2	3
1	118	3	1

Character non est proprie in genere, nec in specie, sed reductive, sicut ens incompletum, quia est potentia instrumentalis

3	63	2	c. fi.

Character est in secunda specie qualitatis

3	63	2	o.

Diffinitio triplex characteris

3	63	3	o.
3	63	5	o.
3	72	5	c.

Character est potentia qua renati in vitam spiritualem possunt facere operationes similes virtutibus, quibus sacramenta efficaciam habent

3	72	5	c.

Character est duplex, scilicet potentia activa, et passiva

3	63	2	c.

Character est sacramentum, et res

Pars	Qu.	Art.	Locus

acramenti
3 | 63 | 3 | 2
3 | 63 | 6 | 3
3 | 66 | 1 | c.
3 | 66 | 12 | 1

Character habet rationem signi, ratione sacramenti sensibilis, et ratione configurationis
3 | 63 | 1 | 2
3 | 63 | 2 | 4

Character est participatio sacerdotii Christi
3 | 63 | 3 | c.
3 | 63 | 5 | c.
3 | 65 | 3 | 3

Subjectum. Character est subjective in anima, sicut virtus instrumentalis
3 | 50 | 4 | 3
3 | 63 | 2 | c.
3 | 63 | 5 | 1, 2
3 | 64 | 1 | c.

Character est subjective in potentia animae, et non immediate in essentia animae
3 | 63 | 4 | o.

Character est principaliter in potentia intellectiva, et secundario in affectiva
3 | 63 | 4 | 3
3 | 63 | 5 | c.

Character semper manet, etiam in damnatis, quia est indelebilis
3 | 50 | 4 | 3
3 | 63 | 2 | c.
3 | 63 | 5 | o.
3 | 64 | 9 | 3
3 | 66 | 9 | c.
3 | 82 | 8 | c.

Christus nullum habuit characterem
3 | 63 | 5 | c.
3 | 63 | 6 | c.

Christus est character Patris
3 | 63 | 11 | 2

Comparatio. Non habens characterem baptismi nullum alium recipere potest, quia ille praesupponitur de necessitate ab omni alio
3 | 72 | 6 | o.

Character baptismi est alius a charactere confirmationis et ordinis, quia sunt ad distinctos actus
3 | 72 | 5 | c.

Character baptismi est potentia passiva, sed character confirmationis et ordinis est potentia activa
3 | 63 | 3 | c.

Character est a tota Trinitate, sed appropriatur Filio
3 | 64 | 1 | c.

Character sacramentalis est proprie character Christi, tanquam ducis, quo configurantur fideles sacerdotio Christi
3 | 63 | 3 | o.

Character secundum omnes imprimitur in quibusdam sacramentis
3 | 63 | 1 | o.

Character imprimitur solum in sacramentis novae legis
3 | 62 | 6 | 3
3 | 63 | 1 | 3
3 | 63 | 2 | c.

Character imprimitur solum in tribus sacramentis, scilicet baptismo, confirmatione, et ordine
3 | 63 | 6 | o.
3 | 72 | 5 | o.
3 | 80 | 10 | 1

Character est causa gratiae sacramentalis
3 | 63 | 2 | o.
3 | 69 | 10 | c.

Per characterem deputantur fideles ad actus convenientes praesenti Ecclesiae, per praedestinationem vero ad praemium vitae aeternae
3 | 63 | 1 | 1
3 | 63 | 2 | c.

Character bestiae est obstinata malitia, vel professio illiciti cultus
3 | 63 | 3 | 3

Characdrion est avis garrula, ideo significat loquaces
1-2 | 102 | 6 | 1 fi.

Charitas est accidens
2-2 | 23 | 3 | 3

Charitas est habitus in anima creatus, contra Magistrum Sententiarum
2-2 | 23 | 2 | o.

Charitas est virtus
2-2 | 23 | 3 | o.
2-2 | 27 | 1 | c.

Charitas potest dici virtus generalis
2-2 | 58 | 6 | c.
3 | 85 | 2 | 1

Charitas potest dici virtus generalis, inquantum ordinat actus omnium virtutum ad bonum divinum. Sed ut respicit bonum, divinum ut proprium objectum, est virtus specialis
2-2 | 58 | 6 | c.
3 | 85 | 2 | 1

Charitas est amicitia
1-2 | 65 | 5 | c.
1-2 | 66 | 6 | 2
2-2 | 23 | 1 | o.
2-2 | 24 | 2 | c.

Charitas est radix omnium virtutum
1-2 | 62 | 4 | c.
1-2 | 65 | 5 | 2
1-2 | 71 | 4 | c.
1-2 | 84 | 1 | 1
2-2 | 23 | 8 | 2
2-2 | 139 | 2 | 2

Charitas est mater omnium virtutum
1-2 | 62 | 4 | c.
2-2 | 23 | 8 | 3
2-2 | 186 | 7 | 1

Charitas est forma omnium virtutum
1-2 | 62 | 4 | c.
2-2 | 4 | 3 | o.
2-2 | 23 | 8 | o.
2-2 | 24 | 12 | 4

Charitas qua formaliter diligimus, est quaedam participatio divinae charitatis, quae Deus est
2-2 | 23 | 2 | 1
2-2 | 23 | 3 | 3
2-2 | 24 | 2 | 1
2-2 | 24 | 7 | c.

Charitas est amor Dei, non quaeliscumque, sed quo diligitur Deus, ut beatitudinis objectum
1-2 | 65 | 5 | 1
1-2 | 103 | 3 | 1, 3
1-2 | 109 | 3 | 1, 3
2-2 | 23 | 4 | c.

Charitas non potest esse informis
2-2 | 24 | 12 | 4
2-2 | 45 | 4 | c.
2-2 | 136 | 3 | c.
3 | 79 | 1 | c. fi.

Actus charitatis duplex, scilicet elicitus, et imperatus
3 | 85 | 2 | 1

Motus mentis humanae in fruitione Dei, in qua consistit vita aeterna, est actus charitatis
1-2 | 114 | 4 | c.

Objectum charitatis proprium et principale et formale, est bonitas summa, id est Dei
2-2 | 4 | 3 | 2
2-2 | 13 | 2 | c.
2-2 | 23 | 5 | 2
2-2 | 24 | 1 | c.
2-2 | 24 | 4 | 2

Charitas pro objecto habet ultimum finem, scilicet beatitudinem aeternam
2-2 | 23 | 4 | 2
2-2 | 24 | 1 | 3
2-2 | 24 | 10 | c.
2-2 | 44 | 5 | c.

Charitas habet duo objecta, scilicet principale, id est bonitatem Dei, et secundarium, id est bonum proximi
2-2 | 32 | 2 | 3
2-2 | 66 | 6 | c.

Charitas diligit proximum propter Deum, ideo objectum ejus proprie est Deus
2-2 | 1 | 1 | 3
2-2 | 1 | 3 | 1
2-2 | 23 | 5 | 1

Charitas tendit in ultimum finem sub ratione finis ultimi, quod non convenit alicui alteri virtuti
2-2 | 26 | 1 | c.

Dilectio Dei est finis dilectionis proximi
2-2 | 44 | 2 | o.

Charitas viae non potest aequari charitati patriae
1 | 117 | 2 | 3
1-2 | 67 | 6 | 3

Charitas superexcedit facultatem totius naturae
1-2 | 113 | 9 | 2
2-2 | 24 | 2 | c.
2-2 | 24 | 3 | c.

Charitas est nobilior anima Christi et aliorum, secundum quid, non autem simpliciter
2-2 | 23 | 3 | c.

Donum sapientiae correspondet charitati
2-2 | 23 | princ.
2-2 | 45 | princ.

Charitas est potissima virtutum
1 | 117 | 2 | 3
1-2 | 66 | 6 | o.
2-2 | 23 | 6 | o.
2-2 | 24 | 4 | 2
2-2 | 30 | 4 | o.
2-2 | 34 | 5 | 1
2-2 | 117 | 6 | c., 1
2-2 | 157 | 4 | 2

Quilibet habens charitatem habet omnes alias virtutes
1-2 | 65 | 3 | o.
1-2 | 65 | 5 | o.

Nulla vera virtus potest esse sine charitate
1-2 | 65 | 2 | o.
1-2 | 65 | 4 | o.
1-2 | 71 | 4 | c.
2-2 | 23 | 7 | o.
2-2 | 51 | 2 | c.
2-2 | 108 | 2 | 2

Charitas est major aliis, quia propinquius se habet ad objectum suum, scilicet ad Deum, quam fides et spes. Ideo nobilior est eis
1-2 | 66 | 6 | o.
2-2 | 23 | 6 | c.

Sola charitas imperat omni virtuti
1-2 | 114 | 4 | o.

Charitas ponitur in diffinitione cujuslibet virtutis, non quidem essentialiter, sed quia ab ea dependent
1-2 | 62 | 2 | 3
2-2 | 23 | 4 | 1

Nulla virtus habet tantam inclinationem ad suum actum, nec ita delectabiliter operatur sicut charitas
2-2 | 23 | 2, c. fi.

Omnia praecepta moralia fundantur in praeceptis charitatis
3 | 47 | 2 | 1

Charitas conjungit Deo realiter, et attingit ipsum realiter, non autem

Pars	Qu.	Art.	Locus
			fides nec spes
2-2	45	2	c. fi.
2-2	45	4	c.
2-2	45	6	2
2-2	172	4	c.
2-2	184	1	c., 2
			Sapientia etsi differat a charitate, tamen praesupponit eam. Et ex hoc ipso dividit inter filios perditionis et regni
2-2	45	4	3
			Charitas facit tendere in Deum, uniendo affectum hominis Deo, spes autem ut adipiscendo
2-2	17	6	3
			Sub charitate comprehenditur omnis alia amicitia et dilectio licita, non autem illicita, quia charitas non potest esse cum peccato mortali
2-2	45	4	c.
			Quidquid pertinet ad donum vel virtutem fortitudinis, potest etiam ad charitatem pertinere
2-2	139	2	2
			Voluntas est subjectum charitatis
1	59	4	3
1	82	5	2
1-2	56	6	c.
1-2	57	1	c.
			Charitas improprie dicitur esse in concupiscibili
1	82	5	2
			Charitas non est in nobis naturaliter, nec causatur ex actibus nostris, sed infunditur a Deo
2-2	24	2	0.
2-2	24	3	c.
2-2	24	10	c.
2-2	172	2	1
			Charitas est in omnibus habentibus gratiam gratum facientem
2-2	8	4	c.
2-2	47	1	c.
2-2	47	4	c.
			Charitas augetur essentialiter
1-2	52	1	0.
1-2	66	1	0.
			Charitas non augetur per additionem, sed per intensionem, secundum accessum ad terminum
1-2	52	2	0.
2-2	24	5	0.
			Visio beata, charitas et hujusmodi, quae pertinent ad praemium essentiale, non augentur in beatis, ex quo jam sunt effecti beati
2-2	24	3	3
			Charitas potest augeri in infinitum
2-2	24	7	0.
			Quilibet actus charitatis disponit ad charitatis augmentum, reddendo hominem promptiorem ad iterum agendum, et habilitate crescente donec conetur ad perfectum, et tunc actu augetur
2-2	24	6	0.
			Charitas unico actu augetur, si fiat cum toto conatu, non autem aliter
1-2	52	3	0.
2-2	24	6	0.
			Charitas non potest minui
2-2	24	10	0.
			Charitas non potest amitti per peccatum veniale
1-2	71	4	0.
1-2	78	2	1
1-2	88	1	2
			Veniale peccatum non contrariatur habitui charitatis, sed fervori actus ejus, quem minuit
1-2	71	4	c.
2-2	24	8	2
2-2	54	3	c.
2-2	107	3	2
3	79	4	c.
3	87	1	c.
3	87	2	c.
			Charitas viae potest amitti, non autem charitas patriae
2-2	24	11	0.
			Charitas quolibet peccato mortali amittitur
1-2	71	3	c. fi.
1-2	71	4	c.
2-2	24	12	0.
2-2	45	4	c.
3	79	6	2
3	84	10	c.
			Charitas habet modum quoad actus quos imperat, non autem quoad actum quem elicit
3	85	2	1
			Charitas datur secundum mensuram subjecti, id est secundum capacitatem naturae, et conatum
1	62	6	0.
2-2	24	3	0.
3	69	8	3
			Gradus charitatis triplex, scilicet incipientium, proficientium, et perfectorum
2-2	24	9	0.
2-2	183	4	0.
2-2	184	2	0.
2-2	184	3	2
			Beatitudo datur secundum diversos gradus charitatis
1	12	6	c.
2-2	24	3	2
3	55	1	3
			Numerus. Eadem numero est charitas Dei et proximi
2-2	17	3	c. fi.
2-2	18	2	3
2-2	23	5	0.
2-2	25	1	0.
2-2	81	4	3
2-2	103	3	2
			Charitas viae manet eadem numero in patria
1-2	67	6	0.
1-2	111	3	2
			Ordo. Charitas habet ordinem
2-2	26	1	0.
			Ordo charitatis attenditur secundum affectum et effectum
2-2	26	6	0.
			Dilectio Dei est prior dilectione proximi, ordine perfectionis et dignitatis, sed e converso, ordine generationis et dispositionis
1-2	68	8	2
			Ordo charitatis cadit in praecepto
2-2	44	8	0.
			Ordo charitatis manebit in patria
2-2	26	13	0.
			In patria nullus erit ordo dilectionis, nisi secundum propinquitatem ad Deum
2-2	26	13	0.
			Cognitio. Nullus potest certe cognoscere se habere charitatem vel gratiam, nisi sibi divinitus reveletur
1-2	112	5	0.
3	80	4	5
			Cognitio non est objectum charitatis, sed Deus cognitus
1-2	76	6	2
			Effectus charitatis sunt duodecim, scilicet vita spiritualis, observantia mandatorum, protectio contra adversa, beatitudo, venia, illuminatio, laetitia, pax, amicitia, libertas, filiatio Dei, et expulsio timoris
3	89	6	c.
			Charitas immediate tradit hominem Deo, adhaerendo ei per spiritus unionem. Et est religionis principium, qua mediante opera divini cultus facit
2-2	82	2	1
			Charitas, quantumcumque minima, potest resistere cuilibet tentationi
3	62	6	3
3	70	4	c.
			Charitas facit homines deiformes, supra homines conversari in coelis, et convenire cum Deo et cum angelis
1-2	65	5	c.
			Charitas nominatur via ab Apostolo, qua Deo appropinquamus, quia per ipsam mens Deo unitur
1	24	4	c.
			Charitas unit nos Deo, sicut sunt illi qui rebus mundi penitus abjectis, solicite cogitant solum quae Dei sunt
2-2	45	2	c.
3	89	6	c.
			Charitas impeccabilitatem habet ex virtute Spiritus Sancti, qui infalliliter operatur quodcumque voluerit, et etiam secundum propriam rationem charitatis, non autem ex parte sui subjecti
2-2	24	11	c. pr.
3	79	6	2
			Charitas de se praeservat a peccato, sed habens eam, peccat ex mutabilitate liberi arbitrii
2-2	24	11	c. pr.
3	79	6	2
			Donum sapientiae non est causa charitatis, sed effectus ejus
1-2	45	6	2
			Meditatio de divinis causat charitatem, quae causat necessitatem loquendi de Deo
1-2	27	2	c.
			Suspendere contemplationem ad tempus propter salutem proximi, pertinet ad summam perfectionem charitatis
2-2	182	1	c., 3
			Gaudium de Deo in se est effectus charitatis; sed ut Deus participatur a nobis, est effectus spei
2-2	28	1	3
2-2	28	2	c.
2-2	28	4	c.
			Bonitas amoris, desiderii et gaudii, dependet ex eodem, ideo pertinent ad eamdem virtutem charitatis
2-2	28	4	c.
2-2	29	4	c.
2-2	51	2	0.
			Resurgens per poenitentiam in minori charitate, habebit majus gaudium accidentale de bonis factis prius in majori charitate, quam de factis post in minori, non autem majus gaudium essentiale
3	39	5	3
			Gaudium est magis effectus charitatis quam tristitia
2-2	28	1	0.
2-2	35	2	c
2-2	35	3	c.
			Gaudium causatum ex charitate non compatitur secum tristitiam, sicut quod causatur ex spe
2-2	28	2	0.
			Charitatis est habere pacem, sed facere pacem est

Pars	Qu.	Art.	Locus

sapientiae ordinantis
2-2 | 45 | 6 | c., 1

Concordia est affectus charitatis
2-2 | 29 | 3 | o.
2-2 | 37 | 1 | c.

Deus per charitatis amorem dicitur, et fit pater noster et sponsus noster
2-2 | 19 | 2 | 3

Debitum gratitudinis ex charitate procedit, quae quanto plus solvitur, tanto magis debetur. Ideo obligatio gratitudinis est interminabilis
2-2 | 106 | 6 | 2
2-2 | 107 | 1 | 3

Amare magis est effectus charitatis quam amari
2-2 | 27 | 1 | o.

Cherubin interpretatur plenitudo scientiae, quae est quadruplex in eis, scilicet perfecta Dei visio, plena divini luminis susceptio, contemplatio pulchritudinis in ordine rerum, et copiosa divinae cognitionis effusio in alios
1 | 63 | 7 | 1
1 | 108 | 5 | 5

Chimera. Ratio sive conceptio chimerae non habet fundamentum in re, neque proximum neque remotum, quia neque est similitudo alicujus rei extra animam, neque consequitur ex modo intelligendi rem aliquam naturae. Et ideo ista conceptio et falsa
1 | 16 | 3 | 2
1 | 16 | 5 | 3
1 | 16 | 7 | 4 fi.
1 | 48 | 1 | 2

Cholera citius caeteris humoribus movetur: ideo cholericus facilius movetur ad iram, quam alii ad suas passiones
1-2 | 46 | 5 | c.

Chrisma benedici oportet ab episcopo in Coena Domini
3 | 72 | 3 | o.

Christianus dicitur qui Christi est, id est qui fidem Christi habet, qui spiritu Christi virtuose operatur, et ad imitationem Christi, peccatis moritur
2-2 | 124 | 5 | 1

Christus in triduo mortis suae non fuit vere homo
3 | 50 | 4 | o.

In illo triduo mortis corpus Christi non fuit vivum, nec animatum
3 | 50 | 4 | c., 1

Totus Christus est ubique, non autem totum, quia masculinum genus pertinet ad personam, sed neutrum genus pertinet ad naturam
3 | 52 | 3 | o.

Natura divina constituit personam Christi simpliciter, non autem natura humana ejus, sed secundum quid, ut ab ea denominatur homo
3 | 31 | 1 | 3

Persona Christi est tota in quolibet loco, sed non totaliter
3 | 52 | 3 | 3

Idem judicium est de istis propositionibus, Christus, secundum quod homo, est persona, suppositum, hypostasis, et res naturae
3 | 16 | 12 | 3

Haec est vera et propria, Deus est homo, et e converso
3 | 16 | 1 | o.
3 | 16 | 2 | o.

Haec est per se, et in materia naturali, Deus est homo, non autem per accidens, nec in materia remota, nec materia contingenti, ratione suppositi, non ratione formae
3 | 16 | 1 | 1

Haec est falsa, Deus factus est homo, et e converso. si ly factus, determinet subjectum vel praedicatum absolute; si vero determinet compositionem, est vera; si autem determinet subjectum respectu praedicati, est vera; sed conversa ejus est falsa proprie, impropriе vero est vera, id est si ly homo in subjecto supponat simpliciter et non personaliter
3 | 16 | 6 | o.
3 | 16 | 7 | o.
3 | 33 | 3 | c.

Haec proprie est falsa, et impropriе vera, Christus secundum quod homo, est Deus, eadem ratione scilicet quia reduplicatio magis proprie facit stare pro natura, nisi per aliquid limitetur ad suppositum
3 | 16, 11 | o.

Haec est falsa, Christus est tantum homo, sed haec est vera, Christus est tantum id quod est homo
3 | 17 | 1 | 3

Haec est falsa de Christo, iste homo incepit, nisi addatur aliquid creatum
3 | 16 | 7 | c. fi.
3 | 16 | 9 | o.

Haec est vera, Christus est creatura, secundum naturam humanam, et est minor Patre, non autem simpliciter
1 | 41 | 3 | c., 4
3 | 16 | 8 | o.
3 | 120 | 1 | 1

Haec proprie est vera, Christus secundum quod homo est creatura, quia reduplicatio magis proprie facit stare pro natura, nisi per aliquid limitetur ad suppositum; ideo haec est falsa, Christus, secundum quod hic homo, est creatura
3 | 16 | 10 | o.

Haec propositio, Christus secundum quod homo est persona, non est vera, nisi reduplicet suppositum hominis, ut dicatur Christus secundum quod iste homo est persona
3 | 16 | 10 | c.
3 | 16 | 11 | c.
3 | 16 | 12 | o.

Natura humana in Christo est nobilior quam in aliis, ratione unionis ad Verbum, non autem essentialiter
3 | 2 | 2 | 2
3 | 2 | 5 | 2

Humanitas Christi fuit instrumentum divinitatis ejus
1-2 | 112 | 1 | 1
3 | 7 | 1 | 3
3 | 8 | 1 | 1
3 | 13 | 2 | c., 2
3 | 13 | 3 | c.
3 | 13 | 4 | c.
3 | 18 | 1 | 2
3 | 19 | 1 | c.
3 | 34 | 1 | 3
3 | 43 | 2 | c.
3 | 48 | 6 | c.
3 | 49 | 1 | c., 1, 2
3 | 50 | 6 | 3
3 | 56 | 1 | 3
3 | 62 | 5 | c.
3 | 74 | 3 | c.

Humanitas Christi potest dici individuum, particulare et singulare; non autem suppositum, hypostasis, res naturae vel persona, quia persona Filii Dei est suppositum naturae humanae
1 | 29 | 1 | 2
3 | 2 | 2 | 3
3 | 2 | 5 | c.
3 | 4 | 4 | c., 3
3 | 16 | 12 | 2, 3

Anima Christi est super omnes creaturas
3 | 59 | 1 | 3

Anima Christi est instrumentum divinitatis
3 | 13, 2, 2

Ea quae sunt humanae naturae, non praedicantur in abstracto de deitate, nec e converso
3 | 16 | 5 | o.
3 | 50 | 3 | 3

Natura humana non praedicatur de Christo in abstracto, nec partes ejus
3 | 2 | 8 | c.
3 | 3 | 7 | 3
3 | 16 | 1 | o.
3 | 17 | 1 | c.
3 | 50 | 3 | 3

Natura divina et proprietates ejus praedicantur de Christo in recto, tam in abstracto quam in concreto, humana vero tantum in concreto
3 | 3 | 7 | 3
3 | 17 | 1 | o.

Ea quae possunt convenire personae ratione sui, si habent repugnantiam ad proprietates personae divinae, non praedicantur de Christo; quae autem conveniunt personae ratione naturae, vel ratione partis, dicuntur de Christo, licet repugnent personae divinae; quod enim est personae proprium de Christo non enunciatur ratione humanae naturae, nisi cum aliqua additione vel expressa vel subintellecta
3 | 16 | 8 | o.
3 | 20 | 2 | o.

Deus est caput Christi
3 | 8 | 1 | 3
3 | 8 | 8 | 2

Christus ante incarnationem erat caput Ecclesiae, secundum humanitatem, per operationem hominum in eum, et non e converso: sed post, utroque modo, secundum divinitatem vero, ante et post: et per utramque operationem, scilicet ejus in nos, et e converso
3 | 6 | 3 | 3
3 | 68 | 1 | 1

Christus secundum quod homo est caput Ecclesiae triplici ratione, scilicet secundum tria quae considerantur in capite, scilicet secundum ordinem,

Pars	Qu.	Art.	Locus
			perfectionem et virtutem; primo Christus habuit ordinem, quia caput est prima pars hominis, incipiendo a superiori; perfectionem autem, quia in capite vigent omnes sensus, et interiores et exteriores, cum in caeteris membris sit solus tactus: virtutem vero, quia virtus et motus caeterorum membrorum est a capite, et gubernatio eorum in suis actibus, propter vim sensitivam, et motivam dominantem in capite: unde et rector dicitur caput populi: et haec spiritualiter competunt Christo: primo secundum propinquitatem ad Deum, gratia ejus est altior et prior; et si non tempore, quia omnes alii acceperunt gratiam, per respectum ad gratiam ipsius. Secundo perfectionem habet, quantum ad plenitudinem omnium gratiarum. Tertio virtutem habet influendi gratiam in omnia membra Ecclesiae: et ideo convenienter dicitur caput Ecclesiae
3	8	1	o.
3	48	1	c.
3	49	1	c.
3	59	2	c.
			Tota humanitas Christi secundum animam et secundum corpus, influit principaliter in animas, et secundario in corpora; ideo secundum utrumque est caput hominum, quod utrumque
3	8	2	o.
3	8	4	1
			Proprium est Christi esse caput Ecclesiae, quoad influxum interiorem, sed quoad influxum exterior-
			rem convenit aliis participative, particulariter, et vice Christi, Christo autem secundum omnem locum, tempus et statum omnium pertinentium ad Ecclesiam, et propria auctoritate
3	8	6	o.
3	8	7	c.
			Christus est caput omnium hominum, sed primo beatorum, secundo habentium charitatem viae, tertio fidelium, quarto uniendorum, quinto unibilium; sed nullo modo damnatorum, quia penitus desinunt esse membra Christi
3	8	3	o.
3	13	3	c.
3	19	4	c., 1
			Eadem essentialiter est habitualis gratia Christi, quae dicitur gratia unionis, capitis et singularis personae
3	7	5	o.
			Gratia unionis, singularis et capitis, sunt simul tempore, sed ordine naturae et intellectus, prima praecedit secundam, et secunda tertiam, quia prima convenit Christo inquantum Deus, secunda inquantum homo in se, tertia quoad alios
3	7	13	o.
			In Christo fuit triplex plenitudo gratiae, scilicet unionis personalis, capitis et singularis. Prima est ejus ut causa finalis, secunda ut efficientis, tertia ut formalis ad omnem effectum, et ad omnem usum gratiae
3	19	4	o.
3	48	1	c.
			Gratia personalis et gratia capitis in Christo, ordinantur ad actum. Non autem gratia
			unionis, sed ad esse personale. Ideo, prima et secunda conveniunt in essentia habitus, non autem tertia, licet etiam prima dicatur gratia unionis, inquantum facit congruitatem ad unionem
3	8	5	3
			Gratia habitualis fuit in Christo
3	7	1	o.
			Requievit super Christum spiritus Domini, qui quidem in homine dicitur esse per gratiam habitualem
3	7	1	sc., c.
			Gratia unionis est esse personale, quod a Deo datur gratis humanae naturae in persona Verbi et est terminus assumptionis ejus
3	6	6	c.
			Gratia unionis in Christo dupliciter dicitur: scilicet voluntas Dei dans gratis, et donum ejus, id est unio, vel aliquis habitus. Primo modo loquuntur sancti communiter, et est quid increatum, non autem secundo modo
3	2	10	c.
3	6	6	c.
3	7	11	c.
			Unio Christi facta est per gratiam primo modo, non autem secundo
3	2	10	o.
3	6	6	o.
			Gratia Christi, sive unionis, sive habitualis dicitur naturalis Christo, quia habuit eam a nativitate, et quia causatur a natura ejus divina, non autem a natura humana
3	2	12	o.
3	7	13	2
3	34	3	2
			Gratia unionis fuit simpliciter infinita in Christo; sed gratia habitualis ejus fuit infinita secundum ratio-
			nem gratiae, finita vero secundum rationem entis
3	7	11	o.
			Habere gratiam convenit Christo secundum naturam humanam, non autem secundum naturam divinam, sed esse largitorem gratiae
3	7	7	2
			Christus habuit plenitudinem omnis gratiae dupliciter, scilicet in summo, et quoad omnes effectus gratiae
3	7	7	1
3	7	9	o.
3	7	10	c.
3	7	12	c.
3	15	2	c.
3	15	3	c.
3	22	1	c., 1, 3
3	27	5	1
3	28	4	2
3	38	2	2
			Plenitudo gratiae duplex, scilicet una ex parte gratiae, et alia parte subjecti. Prima est propria Christo, secunda vero convenit etiam aliis per Christum
3	7	10	o.
			Plenitudo duplex fuit in Christo, scilicet prima divinitatis, secunda gratiae et veritatis. Et secunda derivatur a prima
3	15	2	c.
3	15	3	c.
3	19	4	2
3	34	1	c.
			Plenitudo gratiae et divinitatis habitat in Christo corporaliter tripliciter, scilicet per unionem personalem ad corpus, contra umbram, et triplici unione, id est carnis, mentis, et sensus
3	2	10	2
			Omnes gratiae gratis datae fuerunt in Christo excellentissimae
3	7	7	o.
			Gratiae in Christo non dividuntur. Sed dividuntur in aliis hominibus
			qui recipiunt particulariter efficaciam ad aliquos actus; Christus autem recipit gratiam plenissime ad omnes actus
3	7, 7	1	
			Gratia Christi nullo modo potuit augeri, sicut nec gratia beatorum. Sed gratia cujuscumque viatoris puri potest augeri ex parte gratiae, et ex parte subjecti
3	7	12	o.
			Gratia cujuscumque alterius hominis, quantumcumque crescat, non potest adaequari gratiae Christi, quia comparatur ei sicut particulare ad universale. Ideo non sunt ejusdem rationis
3	7	11	3
3	10	4	2, 3
			Christus habuit omnes virtutes ad perficiendas potentias singulas, ad omnes actus animae
3	7	2	o.
3	7	3	1
3	15	2	o.
			Christus habuit virtutes morales, quoad usum patriae et viae, non derogantes perfectioni ejus. Non autem ad domandas passiones
3	7	1	3
3	7	2	1
			Christus habuit summum gradum fortitudinis sustinens impugnationem, non quidem interiorem a fomite, sed exteriorem a diabolo et a mundo, quos superando, victoriae coronam promeruit
3	15	2	3
			Christus habuit temperantiam, non autem continentiam
3	7	2	3
			Christus virtute suae divinitatis poterat in se, et in suis discipulis, sine abstinentia habere virtutem

Pars	Qu.	Art.	Locus
continentiae			
3	40	2	2

Fides non fuit in Christo

1-2	65	5	3
3	7	3	0.
3	7	4	c.
3	7	8	2
3	7	9	1

Christus habuit quidquid est perfectionis et virtutis in fide et spe

3	7	9	1

Christus habuit meritum fidei, quia fides consistit in assensu, ex obedientia Dei, quam Christus plenissime habuit

3	7	3	2

Christus non habuit spei virtutem, licet speraverit aliqua sibi et aliis

1-2	65	5	3
2-2	18	2	1
3	7	4	0.
3	7	6	1
3	7	8	2
3	7	9	1

Voluntas animae Christi informabatur charitate et aliis virtutibus

3	49	6	2

Christus habuit plenissime septem dona Spiritus Sancti

3	7	5	0.

Christus dat dona inquantum Deus, et recipit ea inquantum homo

3	7	5	2

Christus meruit secundum humanitatem, non autem secundum divinitatem

3	53	4	2

Christus meruit sibi gloriam corporis, scilicet immortalitatem, impassibilitatem, et hujusmodi, et ea quae pertinent ad excellentiam ejus exteriorem, sicut est ascensio, et veneratio ejus, non autem gloriam animae, nec scientiam, nec gratiam, nec deitatem, nec virtutes, quia cum meritum non sit nisi ejus quod nondum habetur, oporteret quod Christus aliquando istis caruisset, quibus carere magis diminuit dignitatem Christi, quam augeat meritum

3	19	3	0.
3	22	4	2
3	34	4	1
3	45	1	c.
3	46	1	c.
3	48	1	0.
3	49	3	3
3	49	6	0.
3	54	2	c.
3	59	3	c.

Christus meruit aliis, scilicet omnibus membris ejus, id est solis regeneratis spiritualiter, id est per baptismum

3	19	4	0.
3	48	1	c.
3	48	6	0.
3	49	1	c.

Christus meruit aliis praemium essentiale, quod nullus alius potest

1-2	114	6	c.
3	19	4	0.
3	46	3	c.
3	48	1	0.
3	48	6	3
3	61	1	2

Christus nihil ad meritum pertinens docuit, quod ipse excellentius non impleret

3	7	3	2

In Christo fuit aliqua scientia creata, praeter scientiam increatam

3	9	1	0.

Scientia divina Christi non offuscabat scientiam humanam, sed magis claram reddebat

3	9	1	2

Scientia animae Christi est nobilior secundum quid quam anima ejus, non autem simpliciter

3	11	5	3

Anima Christi poterat intelligere per scientiam inditam, convertendo se ad phantasmata, et etiam sine eis

3	11	2	0.
3	11	4	fi.
3	34	2	3

Christus habuit omnium rerum scientiam speculativam et practicam, non quidem practice, id est non qua ipse faceret res, sed qua sciret, qualiter res factae sunt a Deo

3	13	1	3

In Christo fuit plenitudo gratiae, et omnis virtutis, et omnis scientiae

3	15	2	c.
3	15	3	c., 1

In sexta synodo damnata est positio negantium in Christo duas scientias vel sapientias, scilicet creatam scientiam et increatam

3	9	1	c. fi.

Scientia beatorum fuit in Christo

3	9	2	0.
3	9	3	c.
3	9	4	c.

Anima Christi in Verbo non comprehendit Verbum seu divinam essentiam

3	10	1	0.
3	10	2	c., 1, 2
3	10	3	c., 1, 2

Anima Christi in Verbo cognoscit omnia quae quandoque sunt, et cogitatus, non autem omnia quae sunt in potentia Dei

3	10	2	0.
3	59	2	3

Anima Christi in Verbo cognoscit omnia quae Deus novit, scientia visionis, non autem omnia quae Deus novit simplici intelligentia

3	10	2	2
3	13	1	2

Scientia animae Christi in Verbo parificatur scientiae visionis Dei, quoad numerum scibilium, non autem quoad claritatem

3	10	2	3
3	13	1	2

Anima Christi in Verbo scit infinita in potentia, quasi scientia simplicis intelligentiae, non autem scit infinita in actu, id est scientia visionis, quia entia in actu secundum omne tempus non sunt infinita, quia generatio non est aeterna

3	10	3	0.

Anima Christi in Verbo comprehendit omnis creaturae essentiam, et per consequens comprehendit ejus potentiam, et virtutem, et omnia quae sunt in potentia creaturae

3	10	2	c.

Scientia beata animae Christi est perfectissima simpliciter, non autem ejus scientia indita, sed est perfectissima in genere humanae cognitionis

1-2	1	1	2 fi.
3	9	2	c.
3	11	5	1

Scientia indita animae Christi fuit habitualis, non autem scientia ejus beata

3	11	5	0.

In Christo fuit scientia infusa a Verbo, per species omnium rerum, ad quas intellectus possibilis est in potentia

3	9	3	0.
3	9	4	c., 2
3	12	1	c.

Scientia Christi infusa fuit distincta in multos habitus

3	11	6	0.

Anima Christi per scientiam infusam cognoscebat omne cognoscibile ab homine, per virtutem intellectus agentis, id est omne pertinens ad scientias humanas, et omne notum homini per revelationem, et omne pertinens ad prophetiam, vel ad quodcumque donum Spiritus Sancti, non autem essentiam Dei

3	11	1	0.
3	12	1	c.

Et per eam poterat cognoscere substantias separatas, sicut potest anima separata

3	11	1	2
3	12	1	3

Et per eam cognoscebat omnia singularia, praesentia, praeterita, et futura

3	11	1	3
3	12	1	3

In Christo fuit scientia acquisita, seu experimentalis, per species acquisitas per operationem intellectus agentis ejus

3	9	4	0.
3	12	—	0.
3	15	8	0.

Anima Christi per scientiam acquisitam scivit omne quod sciri potest per actionem intellectus agentis, non autem essentias substantiarum separatarum, nec singularia praeterita vel futura

3	12	1	0.

Christus profecit in scientia acquisita, quia scientia illa augebatur essentialiter: non autem aliae scientiae ejus, scilicet tantum secundum effectus, et secundum experientiam, et secundum apparentiam

3	7	12	3
3	12	2	0.
3	12	3	3
3	15	8	0.

Christus nihil didicit ab homine, quia non convenit dignitate Christi doceri a quocumque hominum

3	12	3	0.

Voluntas duplex est in Christo, scilicet voluntas divina, et voluntas humana, contra haeresim Macharii, patriarchae Antiocheni, Cyri Alexandrini, et Sergii Constantinopo

Pars	Qu.	Art.	Locus
litani			
3	18	1	o.

Voluntas humana in Christo dicitur tripliciter, scilicet potentia naturalis, motus naturalis, et motus rationalis

3	18	1	3

In Christo est duplex voluntas humana, scilicet voluntas rationis, et voluntas sensualitatis, id est appetitus sensitivus

3	18	2	o.
3	18	5	c.

In Christo fuit tantum una voluntas humana rationalis per essentiam ut potentia, sed duplex actus, scilicet ut natura, et ut ratio, vel thelesis, id est simplex voluntas, et bulisis, id est consiliativa, secundum Damascenum

3	18	2	2
3	18	3	o.
3	18	4	c.
3	18	5	c.

Christus voluit aliud quam Deus, voluntate sensualitatis, et ut natura, non autem ut ratio. Sed semper voluit idem et semper fuit conformis ei

3	18	5	o.
3	18	6	c., 1
3	21	3	o.
3	21	4	o.

Voluntas pietatis in Christo est voluntas ut natura, inquantum absolute refugit nociva sibi et aliis

3	18	3	3

Nulla repugnantia seu contrarietas fuit in Christo inter voluntatem ejus ut ratio, et voluntatem ejus ut natura, vel voluntatem sensualitatis. Quia ad hoc quod sit contrarietas voluntatum in aliquo requiritur primo quidem, quod secundum idem attendatur diversitas voluntatum. Si enim unius voluntas velit aliquid secundum quandam rationem universalem, et alterius voluntas sit de eodem non fiendo, secundum quandam rationem particularem, non est omnino contrarietas voluntatum. Ut si rex velit latronem suspendi propter bonum publicum, alter nolit, quia sit cognatus ejus, nisi forte ex hoc intenderet bonum publicum impedire. Tunc enim illae voluntates essent circa idem, et contrariae. Licet ergo voluntas naturalis, et sensualitatis in Christo, aliquid aliud voluerit quam voluntas divina, et voluntas rationis ipsius, non tamen fuit aliqua contrarietas voluntatum, cum voluntas naturalis nunquam eam rationem repudiaverit, qua Deus humanum genus decrevit eo modo salvare. Et quia nec voluntas rationis, nec divinitatis in Christo per motum voluntatis naturalis retardabatur, vel impediebatur. Placebat enim Christo secundum voluntatem divinam, et secundum voluntatem rationis, ut voluntas naturalis in ipso, secundum ordinem suae naturae moveretur. Et ideo nullo modo fuit in illo contrarietas voluntatum

3	18	6	o.

Voluntas et quidquid aliud fuit naturae humanae in Christo semper movebatur secundum nutum voluntatis divinae

3	18	1	1, 4

Operationes sentitivae et vegetativae, et naturales in Christo, aliqualiter pertinebant ad voluntatem ejus humanam. Ideo erant magis humanae quam in aliis hominibus, et magis una operatio, quia omnes sensitivae ordinabantur a ratione ejus, aliae vero sunt volitae

3	19	2	c. fi., 1
3	27	3	c.

In Christo est liberum arbitrium

3	18	4	o.

Omnis potentia communicabilis cuicumque creaturae, multo abundantius communicata fuit animae Christi, scilicet ut materia elementalis magis obediat ei ad nutum quam qualitatibus activis et virtuti coelesti. Et magis potuisset movere coelum quam angelus quicumque

3	13	2	2

Christus ut homo poterat conferre effectum sacramentorum sine sacramentis, ut institutor eorum, et non alius homo

3	64	3	c.
3	72	2	1
3	84	5	3

Christus secundum divinitatem habet potestatem dimittendi peccata per auctoritatem, sed instrumentaliter, et per ministerium secundum humanitatem

3	16	11	2

Ad invocationem nominis Christi dabatur remissio peccatorum in primitiva Ecclesia, et non alterius hominis

3	7	1	2
3	64	3	c.

Christus in sua infantia et pueritia in nullo differebat ab aliis pueris, quoad exteriorem conversationem

3	29	1	3

Conveniens fuit quod corpus Christi subjaceret defectibus et infirmitatibus nostris, ad satisfactionem, exemplum et fidem

3	14	1	o.
3	14	3	1
3	14	4	c., 2

Christus secundum corpulentam substantiam tantum, et non secundum rationem seminalem, fuit in Patribus; et ideo non fuit decimatus in lumbis Abrahae

3	31	8	c., 3, 4

Sacerdotium Christi est majus sacerdotio Leviticо. Est enim sacerdotium Christi secundum ordinem Melchisedech, cui Abraham decimas dedit, Levi adhuc existente in lumbis illius, ad quem pertinet legale sacerdotium. Si ergo Christus in Abraham decimatus esset, sacerdotium ejus non esset secundum ordinem Melchisedech, sed minus eo

3	31	8	c.

Persona Christi secundum se est simplex, sed ut in duabus naturis subsistit, potest dici composita, licet improprie

3	2	4	o.

Omne quod pertinet ad rationem personae, vel tantum ad unam naturam in Christo, est unum tantum; si vero pertinet ad utramque naturam, est multa

3	17	2	c.
3	35	5	c.

In Christo est tantum una persona

3	16	1	c.
3	17	1	c.
3	25	1	c.

Haeresis Nestorii, quod in Christo sunt duae personae, ideo non ponit communicationem idiomatum

3	2	6	c.
3	17	1	c. fi.
3	20	2	c.
3	35	4	c.

In Christo est tantum unum suppositum, seu una hypostasis

3	2	3	o.
3	2	6	c.
3	2	11	c.
3	4	3	c.
3	16	1	c.
3	16	3	c.
3	16	4	c.
3	16	5	c.
3	16	9	c.
3	17	1	c.
3	17	2	c.
3	20	2	c., 1
3	23	4	c.
3	25	1	c.
3	50	3	4

Christus est unum et unus, sed non duo

3	17	1	o.

In Christo est tantum unum esse simpliciter, et duo esse secundum quid

3	17	2	o.

In Cristo sunt duae operationes, contra Macharium

3	19	1	o.
3	25	1	2

In Christo est una tantum operatio humana ratione principii, sed multae ratione objectorum et potentiarum, et multae non humanae, sicut etiam in aliis

3	19	2	o.

Christus ea quae ab aliis observanda instituit, primo ipse observavit

3	81	1	c.

Christus figurabatur per propitiatorium, arcam, candelabrum, mensam, et per duplex altare

1-2	102	4	c., 3, 6

Christus erat in spica, in fide patrum legis naturae, sicut in farina, in doctrina legis et prophetarum, sicut panis, in incarnatione, coctus igne, id est formatus Spiritu Sancto, in clibano uteri Virginis, in sartagine per labores in mundo, in craticula, id est in cruce

1-2	102	3	12

Pars	Qu.	Art.	Locus

Spiritus Sanctus non potest dici pater Christi secundum humanitatem, quia non produxit eum de substantia
1 | 32 | 3 | o.

Nec tota Trinitas potest dici pater Christi, secundum humanitatem, nec secundum divinitatem, quia Christus non habet esse ab aliqua persona divina, nisi a Patre
3 | 32 | 3 | o.

Christus est aliquid quod est Pater, et aliquid quod est Mater
3 | 17 | 1 | 4

Christum Deus Pater plus omnibus dilexit, quia Deus semper diligit meliora, et quia ei majus bonum voluit et fecit; voluntas enim Dei est causa bonitatis in rebus
1 | 20 | 1 | c.

Deus Christum diligit, non solum plusquam totum humanum genus, sed etiam magis quam universitatem creaturarum. Ei enim majus bonum voluit, quia dedit ei nomen quod est super omne nomen, ut verus Deus esset
1 | 20 | 1 | 1

Deus plus amat naturam humanam assumptam a Dei Verbo in persona Christi quam omnes angelos, et melior est maxime ratione unionis
1 | 20 | 1 | 2

CIBUS, quem Christus assumpsit post resurrectionem conversus fuit in materiam spiritualem, id est aëream, non autem in corpus Christi
1 | 51 | 3 | 5

Cibus est necessarius dupliciter, scilicet ad restaurationem deperditi, et ut impediat totalem consumptionem caloris naturalis, qui est causa vitae
1 | 78 | 2 | 4
1 | 97 | 4 | c.

Usus ciborum ordinatur ad tria, scilicet ad restaurandum deperditum, ad generationem, et ad augmentum
1 | 97 | 4 | o.
1 | 119 | 1 | 4

Nullus cibus est in quo non sit aliquid impuritatis, quia in principio est dissimilis
1 | 97 | 3 | 4

Nullius cibi usus, de se est peccatum, sed aliquis prohibetur propter obedientiam, votum, continentiam, sanitatem vel figuram
1-2 | 102 | 6 | 1
2-2 | 149 | 3 | o.
3 | 40 | 4 | 2

Cibus non necessarius debet dimitti propter scandalum, donec veritas declaretur
2-2 | 43 | 8 | 3

Ratio multiplex de cibis mundis et immundis, secundum legem veterem
1-2 | 102 | 6 | 1, 2

CICATRICES apparebunt in corpore Christi in judicio
3 | 54 | 4 | c.

Christus resurrexit cum cicatricibus, quae semper erunt in corpore ejus fulgentes
3 | 54 | 4 | c.

Cicatrices semper erunt in corporibus gloriosis martyrum
3 | 54 | 4 | c.

CICONIA est idem quod ibis, scilicet avis Africae, et immunda. Et significat invidos
1-2 | 102 | 6 | 1, c., 3

Cignus est avis immunda, significans hypocritas
1-2 | 102 | 6 | 1, c., 3

CIMINILIS est qui ciminum vendit, id est de parvis magnam vim facit in dando
2-2 | 118 | 8 | 4

CIMITERIUM consecratum vendi potest ratione terrae et in necessitate Ecclesiae, non autem ut res sacra, quia esset simonia
2-2 | 100 | 4 | 3

CIRCULUS. In operationibus affectus est quidam circulus, sicut etiam in operationibus intellectus
1-2 | 26 | 2 | c.

Circumcisio erat sacramentum praeparatorium ad baptismum, licet minus expresse figurans eum, quod exteriora, quam columna nubis, et transitus maris Rubri, quae tamen non erant sacramenta, quia non fiebat aliqua professio fidei per ea, sicut per circumcisionem
3 | 70 | 1 | 2

Circumcisio erat praeparatoria baptismi quoad professionem fidei, sed baptismus Joannis quoad exercitium actus
3 | 70 | 1 | 3

Circumcisio non continetur inter sacramenta veteris legis, quia non erat ex Moyse, sed ex Patribus
1-2 | 103 | 1 | 3

Circumcisio erat quaedam professio fidei Christi, aggregans collegio fidelium, praeparatoria, et figura baptismi
1-2 | 102 | 5 | c., 1, 3
3 | 68 | 1 | 1
3 | 70 | 1 | o.
3 | 70 | 2 | o.

Circumcisio est quaedam professio legis observandae
3 | 37 | princ.
3 | 40 | 4 | c.
3 | 70 | 4 | c. fi.

Circumcisio significat tria, scilicet castitatem, depositionem peccatorum, et immortalitatem
1-2 | 102 | 5 | 1

Circumcisio habet quadrupliciter expressam similitudinem abolitionis peccati originalis, scilicet ratione membri, pellis circularis, poenae, et sanguinis
3 | 37 | 1 | c.

Circumcisio erat necessaria ad distinctionem, et significationem
1-2 | 102 | 5 | 1
3 | 70 | 1 | o.

Circumcisio datur in foedus aeternum, quoad significatum, et quod succedit ei, vel capitur pro saeculo, quod habet finem, sed non determinatum nobis
1-2 | 102 | 5 | 1

Ratio literalis triplex circumcisionis. Prima et principalis est protestatio fidei unius Dei; secunda, debilitatio concupiscentiae in illo membro; tertia sugillatio sacrorum Veneris et Priapi, in quibus illa pars honorabatur. Sed ratio figuralis est figura ablationis corruptionis per Christum complete in octava aetate, scilicet resurrectionis
1-2 | 102 | 5 | 1

Circumcisio debuit differri usque ad tempus Abrahae
1-2 | 102 | 5 | 1
3 | 70 | 2 | o.

Circumcisio debuit dari ante legem Moysi
1-2 | 103 | 1 | 3
3 | 70 | 2 | 2

Circumcisio cessare debuit divulgato Evangelio
1-2 | 103 | 1 | 4
1-2 | 103 | 3 | 4

Circumcisio necessario fiebat octavo die, non autem prius etiam imminente morte
1-2 | 102 | 5 | 1
3 | 70 | 3 | 3

Idem judicium est de pueris mortuis ante octo dies, vel mortuis incircumcisis in deserto, sicut de pueris mortuis ante institutionem circumcisionis
3 | 70 | 4 | 3

Dispensatum fuit a Deo, ne circumciderentur in deserto duplici ratione, scilicet ex ignorantia motus castrorum, et ex non indigentia signi; sed peccabant si ex negligentia
3 | 70 | 4 | 3

Circumcisio non fit nunc nec antiquitus cum cultro lapideo, nisi in quibusdam famosis
3 | 70 | 3 | 2

Circumcisio necessario fiebat in membro generationis
1-2 | 102 | 5 | 1
3 | 66 | 7 | 3
3 | 70 | 3 | 1

Circumcisio data fuit convenienter soli populo Israël
3 | 70 | 2 | 3

Mulieres non circumcidebantur, quia circumcisionis institutio est in signum fidei Abrahae, qui credidit se patrem futurum Christi sibi repromissi. Et ideo convenienter solis maribus competebat. Et etiam peccatum originale contra quod specialiter circumcisio ordinabatur, a patre trahitur, et non a matre
3 | 70 | 2 | 4

Christus voluit circumcidi septuplici ratione, scilicet ut ostenderet veritatem carnis humanae, ut approbaret circumcisionem quam olim Deus instituerat, ut probaret se esse de genere Abrahae, qui circumcisionis mandatum acceperat, ut Judaeis excusationem tolleret, ne eum reciperent si esset incircumcisus, ut obedientia virtutem nobis suo commendaret exemplo, ut qui in similitudine carnis peccati advenerat, remedium

Pars	Qu.	Art.	Locus
			quo caro peccati consueverat mundari, non respueret, et ut legis onus in se sustinens, alios a legis onere liberaret
3	37	1	o.
3	40	4	c.
			Per circumcisionem homines instituebantur generaliter in statu colendi Deum. Et sine ea nullus admittebatur ad esum agni paschalis, nec ad aliquid legalium
1-2	102	5	c.
			Circumcisio conferebat gratiam quoad omnes effectus positivos et privativos
3	62	6	3
3	70	4	o.
			Circumcisio conferebat gratiam, et erat meritoria, ex opere operante tantum, id est inquantum erat fidei signum de passione Christi futura; non autem ex opere operato, id est ex virtute circumcisionis
3	62	6	3
3	70	4	1
			Circumcisio non imprimebat characterem
3	63	1	3
3	70	4	c. fi.
3	72	5	3
			Circumcisio non aperiebat coelum per accidens, scilicet quia nondum erat solutum pretium
3	70	4	4
			Ante circumcisionem sola fides salvabat, et tollebat peccatum originale
3	68	1	1
3	70	4	2
			Circumcisio principaliter tollebat peccatum originale, et consequenter quodlibet aliud
2	38	3	3
3	62	6	3
3	70	4	o.
			Circumscribi localiter est proprium corporum, secundum essentiam vero circumscribi convenit omni creaturae, secundum Ambrosium
1	50	1	3
			Circumspectio attendit circumstantias in negotio morali
2-2	48	—	c.
2-2	49	7	o.
			Circumstantia est accidens actus humani attingens eum extrinsece
1-2	7	1	o.
1-2	7	3	c.
1-2	18	3	o.
1-2	88	5	c.
			Illa conditio ex qua dependet substantia actus, non est circumstantia
1-2	7	3	3
2-2	154	1	c., 4
			Circumstantia actus moralis dicitur dupliciter, scilicet proportio ejus ad aliquid, et res cui proportionatur
1-2	18	4	2
			Circumstantiae actus moralis sunt septem, scilicet quis, quid, ubi, per quae, cur, quomodo, quando
1-2	7	3	o.
			Principalior circumstantia est finis; secunda, quid; aliae vero secundum quod sunt propinquiores his
1-2	7	4	o.
			Finis proximus operantis, et non operis, nec ultimus est circumstantiae
1-2	7	3	3
			Tempus sacrum est circumstantia peccati quod fit in eo
2-2	122	4	3
			Nulla circumstantia aggravat peccatum in infinitum
2-2	110	4	5
			Circumstantia non potest facere de peccato veniali mortale, nisi transferat in aliam speciem, ut differentia et non ut circumstantia
1-2	88	5	o.
2-2	110	4	5
			Eadem conditio respectu diversarum specierum est circumstantia, et de substantia actus
1-2	18	10	o.
1-2	88	5	c.
			Diversae circumstantiae diversi motivi semper mutant speciem, ejusdem autem nunquam
1-2	72	9	o.
2-2	53	2	3
2-2	92	2	c.
2-2	148	4	1,2,3
			Omnis circumstantia respiciens specialem ordinem rationis, pro vel contra, dat speciem actui morali
1-2	18	5	4
1-2	18	10	c.
1-2	18	11	c.
1-2	73	7	c., 1
			Nulla circumstantia non habens rationem moralis boni vel mali, nisi praesupposita alia, ut quantitas variat speciem
1-2	18	11	o.
1-2	73	7	c.
			Nulla circumstantia praeter intentionem peccantis dat speciem peccato
1-2	72	1	c.
1-2	72	8	c.
2-2	43	1	c.
3	88	4	1
			Circumstantia tripliciter aggravat peccatum, scilicet mutando speciem, multiplicando rationem peccati, et augendo priorem circumstantiam
1-2	73	7	o.
			De circumstantiis considerat theologus triplici ratione, scilicet secundum quod per actus humanos homo ad beatitudinem ordinatur, secundum quod in eis invenitur bonum et malum, melius et pejus, et secundum quod sunt meritorii vel demeritorii; sed considerat aliter quam moralis, vel politicus, vel rhetor
1-2	7	2	o.
			Civis dicitur dupliciter, scilicet secundum quid, id est habitator civitatis, et simpliciter, scilicet qui potest agere ut civis, id est consilio, et judicio
1-2	105	3	2
			Finis scientiae militaris ordinatur ad finem civis
1	1	5	c.
			Virtuosi civis est exponere se mortis periculo, pro totius reipublicae conservatione
1	60	5	c.
2-2	26	3	c.
2-2	31	3	2
			Mulieribus non convenit simpliciter esse cives
1-2	105	3	1
			Civitas est communitas perfecta
1-2	90	2	c.
1-2	90	3	3
			Impossibile est quod bonum commune civitatis bene se habeat, nisi cives sint virtuosi, saltem principantes
1-2	92	3	3
			Servi non sunt pars populi, vel civitatis
1-2	98	6	2
			Clamor ponitur filia irae secundum quod ira est in ore, per quem clamorem intelligitur inordinata et confusa locutio
2-2	158	7	c.
			Clamor Christi in cruce fuit miraculosus
3	47	1	2
			Animal dolens clamat, quia calor et spiritus multiplicati per dolorem emittuntur
1-2	44	1	2
			Claritas corporis gloriosi erit a gloria animae
3	45	2	c.
3	54	2	1, 2
			Claritas non erit aequaliter in omni corpore glorioso, nec in omni parte ejusdem corporis
3	45	2	3
			In potestate beatorum erit ostendere, et occultare se, et claritatem sui corporis
3	54	1	2
			Claritas Christi transfigurati erat vera, sed gloriosa, non autem claritas corporis gloriosi, sed est miraculosa
3	45	2	o.
			Claritas Christi transfigurati non erat a corpore ejus, sed tantum a Deo
3	45	2	o.
			Claritas vestimentorum Christi significat claritatem sanctorum, quae superabitur a claritate Christi, sicut candor nivis a splendore solis
3	45	2	3
			Transfiguratio Christi fuit secundum claritatem tantum, et non secundum aliam dotem
3	45	1	3
			Ex Scriptura certum est corpora post resurrectionem fore lucida
S.	85	1	c.
			Claritas corporis gloriosi ab oculo non glorioso videri non potest
S.	85	2	o.
			In corpore glorificati erit ut videatur vel non videatur
S.	85	3	o.
			Clausio paradisi duplex, scilicet quoad totam naturam per peccatum originale, et quoad personam per peccatum actuale
3	49	5	c.
3	52	5	c.
			Claves. Schismatici, haeretici, suspensi, degradati, et excommunicati, non habent usum clavium
3	64	9	2, 3
			Cum Christus claves regni coelorum habuerit, hoc est potestatem aperiendi et claudendi regna coelo-

Pars	Qu.	Art.	Locus

rum, potuit eas dare Ecclesiae; quodrevera effectum est, cum ex latere illius dormientis in cruce sacramenta fluxerunt, quibus Ecclesia fabricata est
S. | 17 | 1 | o.

Non absolute, sed juxta dignitatem vel indignitatem eorum, quibus coelum aut aperitur, aut clauditur, clavis dicitur potestas ligandi et solvendi
S. | 17 | 2 | o.

Duplex clavis esse dicitur, quarum una ad judicandum de idoneitate ejus qui absolvendus est, altera ad absolutionem ipsam pertinet, quae potestas judicandi appellatur
S. | 17 | 3 | c.

Clementia est virtus humana, ideo directe ei opponitur crudelitas, non autem feritas, vel saevitia continetur sub bestialitate, sed virtuti heroicae, vel dono pietatis
2-2 | 159 | 2 | 1

Clementia et mansuetudo sunt virtutes, nec opponuntur severitati
2-2 | 157 | 2 | o.

Clementia est lenitas superioris ad inferiorem, sed mansuetudo est cujuslibet ad quemlibet
2-2 | 157 | 1 | c.

Clementia est moderativa poenarum, sed mansuetudo est moderativa irae
2-2 | 157 | 1 | o.
2-2 | 157 | 2 | o.
2-2 | 157 | 3 | c.
2-2 | 157 | 4 | 3
2-2 | 160 | 2 | c.

Clementia et mansuetudo conveniunt cum temperantia in modo, non autem in materia
2-2 | 157 | 3 | 2

Clementia modo

Pars	Qu.	Art.	Locus

deratur affectum in poenis infligendis secundum legem communem ex dulcedine affectus, sed epicheja secundum intentionem legis
2-2 | 157 | 2 | 2
2-2 | 157 | 3 | 1
2-2 | 157 | 4 | c., 4
2-2 | 159 | 1 | c., 1

Clementia et mansuetudo non sunt maximae virtutes, nisi secundum quid
2-2 | 157 | 4 | o

Mansuetudo et clementia reddunt hominem Deo, et hominibus acceptum, ut concurrunt in effectu charitatis, removendo mala a proximis
2-2 | 157 | 4 | 2

Clementia, mansuetudo, misericordia et pietas concurrunt in eodem effectu secundum diversa motiva
2-2 | 157 | 4 | 3
2-2 | 159 | 1 | 2

Crudelitas, saevitia et feritas opponuntur clementiae et mansuetudini
2-2 | 157 | 1 | 3
2-2 | 159 | — | o.

Clementia comparatur ad severitatem, sicut epicheja ad justitiam legalem, cujus pars est severitas
2-2 | 157 | 2 | 2

Coactio duplex, scilicet absoluta, id est violentia, et conditionata, id est timor seu metus
1-2 | 6 | 6 | o.

Voluntas non potest cogi
1 | 82 | 1 | c., 1
1-2 | 6 | 4 | o.
1-2 | 9 | 4 | 2

Voluntas potest cogi respectu actus imperati, non autem respectu actus eliciti
1-2 | 6 | 4 | o.
1-2 | 6 | 5 | 1

Coaequale et coaeternum praedicatur solum in

Pars	Qu.	Art.	Locus

plurali de pluribus personis divinis, sed aeternum et aequale, etiam in singulari
1 | 42 | 2 | o.

Filius Dei est coaequalis et coaeternus Patri
1 | 42 | 2' | o.

Coaevum est quadruplex, scilicet angeli, coeli, materia prima, et tempus
F | 46 | 3 | o.
1 | 66 | 4 | o.

Coelum habet materiam alterius rationis a materia quatuor elementorum
1 | 66 | 1 | 5
1 | 66 | 2 | o.
1-2 | 49 | 4 | c.

In materia coeli non est potentia ad corruptionem, quia forma ejus excludit omnem privationem ab ea
1 | 9 | 2 | c.
1 | 10 | 5 | c. fi.
1 | 97 | 1 | c.

Coelum non est animatum
1 | 70 | 3 | o.

Coelum non est de natura quatuor elementorum
1 | 66 | 2 | c.

Coelum non est in potentia incompleta ad esse, sed tantum ad ubi
1 | 55 | 2 | o.
1 | 58 | 1 | c.
1 | 58 | 3 | c.
1 | 66 | 2 | c. fi.
1 | 79 | 2 | c.
1 | 84 | 3 | 1
1 | 85 | 5 | c.
1 | 90 | 2 | 1
1 | 97 | 1 | c.
1-2 | 49 | 4 | c.
2-2 | 24 | 11 | c.

Coelum non incepit per generationem, quia non habet contrarium, sed incepit per creationem
1 | 46 | 1 | 3, 5
1 | 66 | 2 | c.
1 | 75 | 6 | c.

In coelis non est habitus nec dispositio
1-2 | 49 | 4 | c.

Firmamentum est duplex, scilicet coelum stellatum et pars condensata

Pars	Qu.	Art.	Locus

in nubes
1 | 68 | 1 | o.
1 | 68 | 2 | o.
1 | 68 | 3 | o.
1 | 71 | — | 1

Dextrum coeli est oriens, sinistrum occidens, superius polus meridionalis, inferius alter, ante hemispherium superius, post aliud
1 | 102 | 1' | c. fi.

Corpora beatorum erunt supra omnes coelos
3 | 57 | 4 | c., 1

Non oportet aliquam partem coeli esse superiorem Christo, sed ipsum esse super omnes coelos
3 | 57 | 4 | c., 1

Coelum empyreum non potest ratione investigari
1 | 66' | 3 | c.

Coelum empyreum est immobile
1 | 66 | 3 | o.
1 | 102 | 2 | 1

Coelum empyreum est incorruptibile, et lucidum, sed non emittit radios visibiles nobis
1 | 66 | 3 | o.

Coelum empyreum est supremum locorum corporalium
1 | 102 | 2 | 1
1 | 112 | 1 | 2

Coelum empyreum est locus beatorum hominum magis quam angelorum, et est ad congruitatem contemplationis, non autem ad necessitatem
1 | 66 | 3 | c., 3
1 | 102 | 2 | c., 1
1-2 | 4 | 7 | 3
1-2 | 175 | 3 | 4

Coelum empyreum est concreatum materiae informi
1 | 66 | 3 | o.

Coelum empyreum habet influentiam in inferioribus
1 | 66 | 3 | 2

Diversae opiniones doctorum de aquis quae sunt

Pars	Qu.	Art.	Locus

super coelos
1 | 68 | 2 | o.
1 | 68 | 3 | o.

Informitatem coeli expressit Scriptura, ex hoc quod dicit: Tenebrae erant super faciem abyssi, secundum quod sub coelo etiam aër includitur
1 | 66 | 2 | c. fi.

Coelum aqueum est supra firmamentum, id est coelum sidereum, quia est diaphanum, sicut et coelum empyreum, quia est lucidum
1 | 66 | 1 | 1

Omne spatium inter aquam et coelum lunae est unum coelum, secundum Damascenum; sed quatuor, secundum Rabanum
1 | 68 | 4 | c.

Coelum dicitur dupliciter, scilicet a proprietate, et a natura. Et hoc est triplex, scilicet immobile, mobile uniforme, et mobile difforme. Primum est coelum empyreum, secundum aqueum, et tertium sidereum, et septem planetae
1 | 68 | 4 | c.

Coeli sunt septem, secundum Rabanum, scilicet empyreum, crystallinum seu aqueum, sidereum, igneum, olympium, aethereum, et aereum
1 | 68 | 4 | o.

In coelis non sunt plura individua ejusdem speciei
1 | 47 | 2 | c.

Coelum sumitur tripliciter, scilicet essentialiter, participative, et metaphorice. Et hoc tripliciter, scilicet trinitas, bona spiritualia, et triplex visio, scilicet corporalis, imaginaria, et intellectualis
1 | 68 | 4 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Coelum tertium ad quod raptus est Paulus est triplex visio, triplex hierarchia, coelum empyreum vel trinitas
1	68	4	c.
2-2	175	3	4
			Virtus primi coeli recipitur in mediis coeli diversimode, secundum motus eorum
1	115	3	4
			Actiones et virtutes coelorum diversimode recipiuntur in his corporibus inferioribus, secundum diversam materiam dispositionum
1	115	3	4
1	115	6	2
			Omnis virtus generalis vel specialis inferiorum reducitur ad virtutes coelorum generales vel speciales
2-2	96	2	2
			Motus coeli est naturalis
1	70	3	4, 5
			Motus coeli est voluntarius ex parte motoris tantum
1	70	3	5
			Quilibet motus cujuscumque coeli est regularis et uniformis in velocitate et tarditate
1	32	1	2
			Quodlibet coelum praeter primum movetur dupliciter, scilicet motu proprio, et motu primi coeli
1	68	2	3
1	115	3	4
2-2	2	3	c.
			In coelis est duplex motus, scilicet primus, id est diurnus, super polos, aequinoctialis ab oriente in occidens; et secundus e converso, super polos zodiaci
1	67	4	3
1	104	2	c.
			In coelis est duplex motus, scilicet primus, id est diurnus, qui est causa continuitatis generationis, et secundus per zodiacum, qui est causa diversitatis, secundum generationem et corruptionem
1	67	4	3
1	104	2	c.
			Motus coeli est causa viventium
1	70	3	3
			Coeli sunt causa eorum quae fiunt in his inferioribus
1	115	1	o.
1	115	3	o.
1-2	95	5	o.
1-2	96	2	2
			Tota materia corporum inferiorum subjacet variationi, secundum motum corporum coelestium
1	115	3	o.
			Diversorum motuum coelestium diversi sunt effectus
1	104	2	c. fi.
			Effectus corporales in inferioribus non sequuntur ex necessitate a motibus coelorum
1	115	6	o.
			Distantia loci impedit effectum coelestis corporis
1	115	6	2
			Grossities materiae vel frigiditas aut caliditas, aut alia hujusmodi dispositio, impedire potest effectum corporis coelestis
1	115	6	2
			Effectus duplices subtrahuntur causalitati corporum coelestium, scilicet effectus per accidens contingentes, in humanis vel naturalibus, et actus liberi arbitrii
2-2	95	5	c.
			Coelum movetur ab aliquo intellectu
1	70	3	o.
			Coelum est movens seipsum, inquantum motor est ei intrinsecus
1	70	3	5
			Motus coeli conjungitur orbi secundum totum, secundum philosophos: ideo non movetur per accidens ad motum coeli
1	51	3	3
			Motor coeli superioris potest movere coelum motoris inferioris, non autem e converso
1	117	4	1
			Coelum est primum alterans, non autem primum movens, sed movetur motu locali a superiori movente
1-2	6	1	1
1-2	109	1	c.
			Virtus movens coelum dicitur esse in dextera parte orbis quem movet, unde incipit motus
1	51	3	3
1	52	2	c.
			Corpora coelestia non sunt animata eo modo quo plantae et animalia, sed aequivoce, anima videlicet dante motum, non autem esse
1	70	3	c.
			Anima hominis est nobilior corpore coeli
1	70	2	4
			Corpus coeli est nobilius corpore hominis
1	91	1	2
			Corpus hominis est simillimum coelo
1	76	5	2
1	91	1	c., 3
			Coelum venit in compositionem hominis causaliter, non autem essentialiter
1	76	7	c.
1	91	1	c., 2
3	57	3	c.
			Coelum per se agit in corporibus omnium inferiorum, sed in anima et in potentiis ejus organicis, agit per accidens; in intellectu autem et voluntate indirecte tantum
1	83	1	5
1	115	3	o.
1	115	4	o.
1	115	6	c.
1	116	1	c.
1-2	9	5	o.
2-2	95	5	o.
2-2	95	6	o.
2-2	95	7	o.
			Coena Christi fuit luna quartadecima, sed passio ejus fuit luna quintadecima
3	44	2	2
3	46	9	1
			Coetus, id est festum collectae, fiebat in memoriam pacis, et adunationis Judaeorum in terram promissionis, et figurabat Ecclesiam beatorum
1-2	102	4	10
			Festum omnium sanctorum succedit ei, vel festum angelorum
1-2	103	3	4
			Cogitatio. *Quid.* Secundum Ricardum de Sancto Victore, est inquisitio veritatis per discursum ex multis, licet secundum Augustinum quandoque sumatur pro quacumque operatione intellectus
1	34	1	2
2-2	180	3	1
			Cogitatio est respectus animi ad evagationem pronus. Meditatio est intuitus occupatus in inquisitione veritatis. Contemplatio est liber animi contuitus in res. Sed consideratio est omnis operatio intellectus, vel processus rationis ex principiis pertingentibus ad contemplationem veritatis, sicut meditatio
2-2	180	3	1
			Cogitare dicitur tripliciter, scilicet actualis considera tio intellectus, discursus ejus, et operatio potentiae cogitativae
2-2	2	1	c.
			Cogitatio est volubilis dupliciter, scilicet per discursum et successionem. Secunda est in patria in propriis naturis, non autem prima; neutra vero in Verbi visione
1	10	3	c.
1	58	2	c.
			Duplex impedimentum cognoscendi cogitationes alterius, scilicet grossities corporis, et voluntas, et tantum secundum erit in patria
1	57	4	1
1	107	1	1
			Solus Deus cognoscit cogitationes alterius per se, daemones autem, et alii per signa
1	57	4	o.
1	57	5	c.
1	114	2	2
1	117	1	c., 2
1-2	111	4	c.
2-2	106	5	3
			Daemones immittunt cogitationes quoad phantasmata solum
1	111	2	2
			Cogitatio de actu peccati quandoque est pure speculativa, quandoque autem cum aliqua affectione, et hoc dupliciter, scilicet vel concupiscentiae, vel horroris
2-2	154	5	c.
2-2	162	3	1
			Cogitatio de opere illicito non est semper peccatum. Nec est semper de necessitate confessionis, nisi quando ex nimia mora facta in cogitatione illa homo sentiret se inclinari ad faciendum vel perficiendum cogitatum, si opportunitatem haberet quam vellet, vel si polluretur ex illa vehementi cogitatione morosa, aut si inordinate afficeretur ad aliquam personam, et de ipsa multum molestaretur in cogitatione, habendo motus carnis, et imaginando habere aliquos actus impudicos cum ipsa persona, cum aliqua affectione concupiscentiae
2-2	154	5	c.
2-2	162	3	1
			Cogitativa po-

Pars	Qu.	Art.	Locus

tentia est ratio particularis, collativa intentionum individualium
1 | 78 | 4 | c.
1 | 81 | 3 | c.
1-2 | 30 | 3 | 3

Potentia cogitativa aliquando dicitur intellectus, ut habet absolutum judicium de singularibus. Et est in confinio intellectus, et supra omnes alias potentias, sensitivae partis. Et est tantum in homine
1-2 74 3 1

Organum potentiae cogitativae est media cellula cerebri
1 | 78 | 4 | c.

COGNATIO. Sicut carnalis cognatio impedit matrimonium contrahendum ac contractum, ita et spiritualis, ex Ecclesia tamen statuto, si matrimonium praecedat
S. | 56 1 0.

Spiritualis cognatio ex baptismi et confirmationis sacramentis contrahitur
S. | 56 | 2 | c.

Spiritualis cognatio inter suscipientem baptismi sacramentum, et ipsum levantem de sacro fonte contrahitur
S. | 56 | 3 | 0.

Transit spiritualis cognatio a viro in uxorem, quam carnaliter cognovit, si quis per proprium actum alterius filium de sacro fonte levat
S. | 56 | 4 | 0.

Spiritualis cognatio transit ad filios carnales spiritualis patris, ita quod dirimit contrahendum et jam contractum matrimonium
S. | 56 | 5 | c.

COGNITIO rei triplex, scilicet per essentiam, per speciem propriam, et speciem alterius

Pars	Qu.	Art.	Locus

1 | 56 | 3 | 0.

Cognitio duplex, scilicet naturalis, et per gratiam. Et utraque duplex, scilicet una pure speculativa tantum, et alia affectiva, sive experimentalis
1 | 64 | 1 | 0.
2-2 | 55 | 1 | c.
2-2 | 97 | 2 | 2
2-2 | 154 | 5 | c.
2-2 | 162 | 3 | 1, 3

Cognitio triplex, scilicet per revelationem, per se certitudinaliter, et per conjecturas signorum
1-2 | 112 | 5 | c.

Cognitio duplex, scilicet approbationis, et apprehensionis
2-2 188 5 1

Cognitio duplex, scilicet directa et indirecta
1 | 86 | 3 | c.

In omni cognitione modus est duplex, scilicet cognoscentis et cogniti
1 | 12 | 6 | 0.
1 | 12 | 7 | 3
1 | 12 12 3
1 | 14 | 6 | 1

Cognoscere aliquid sicut est in cognoscente, potest intelligi dupliciter, scilicet secundum modum cogniti, vel cognoscentis. Primum est falsum, secundum est verum
1 | 14 | 6 | 1

Aliquid cognoscitur dupliciter, scilicet in se, et in suo effectu
1 | 6 | 1 | 2
1-2 | 93 | 2 | c.

Cognoscere per aliud, contingit dupliciter, scilicet eadem cognitione, vel diversis
1 | 14 | 7 | 0.

Cognoscere per aliud, contingit dupliciter, scilicet per instrumentum et per formam. Primum oportet esse praecognitum, non autem secundum. Si enim accipiamus duo, quorum u-

Pars	Qu.	Art.	Locus

trumque sit per se, in ordine objectorum cognitionis, illud propter quod aliud cognoscitur, erit magis notum, sicut principia conclusionibus. Sed habitus non est de ordine objectorum, inquantum est habitus, nec propter habitum aliqua cognoscuntur, sicut propter objectum cognitum, sed sicut propter dispositionem vel formam qua cognoscens cognoscit
1 | 87 | 2 | 3

Primum cognitum a nobis sumitur dupliciter, scilicet respectu diversarum potentiarum, vel respectu diversorum objectorum ejusdem potentiae
1 | 85 | 3 | 0.

Aliquid cognoscitur in aliquo dupliciter, scilicet sicut in objecto cognito, et sicut in principio cognitionis
1 | 84 | 5 | c.

In nobis habitualis cognitio causatur ex actuali consideratione. Intelligendo enim actu, efficimur scientes, secundum Philosophum, sed cognitio perfecta ab habitu aliquo progreditur
1 | 86 | 2 c. fi.
1 | 87 | 2, 2

Cognitio alicujus vitii vel peccati dependet ex cognitione oppositae virtutis. Erit igitur compendiosior et expeditior consideratio via, si simul sub eodem tractatu consideratio procedat de virtute et de dono sibi correspondente, et de vitiis sibi oppositis, et de praeceptis affirmativis et negativis. Erit autem hujusmodi considerationis modus conveniens ipsis vitiis, secun-

Pars	Qu.	Art.	Locus

dum propriam speciem
2-2 prologus

Medium cognitionis triplex, scilicet in quo, ut speculum; sub quo, ut lumen; per quod, ut in demonstratione
1 | 12 | 5 | 2
1 | 94 | 1 | 3

Ad cognitionem requiruntur duo, scilicet apprehensio, et judicium
2-2 | 173 | 2 | c.

Natura hominis dependet a superiori natura, ad cujus perfectionem non sufficit cognitio naturalis, sed requiritur quaedam cognitio supernaturalis
2-2 1 3 1

Certitudo cognitionis in diversis naturis inventur diversimode, secundum diversam conditionem uniuscujusque naturae
2-2 | 9 | 1 | 1

Proficere in cognitione contingit dupliciter, scilicet ex parte docentis, qui proficit, ut in scientiis humanis, vel ex parte discentis, ut in fide
2-2 | 1 | 7 | 2

Perfectio cognitionis duplex, scilicet ex parte cogniti, et ex parte cognoscentis. Primum attenditur ratione medii, secundum vero ratione potentiae et habitus
3 10 4 1

Cognitio, quam per rationem naturalem habemus, duo requirit, scilicet phantasmata, et lumen naturale intelligibile
1 12 13 c.

Cognitio est imperfecta tripliciter, scilicet ratione objecti, ut vespertina; ratione medii, ut opinio; et ratione subjecti, ut fides. Prima et secunda potest esse simul cum perfecta, non

Pars	Qu.	Art.	Locus

autem tertia
1 | 58 | 7 | 3
1-2 | 62 | 7 | 1
1-2 | 67 | 3 | 0.

Cognoscere aliquid in universali est imperfectius, quam cognoscere in speciali
1 | 5 | 3 | 2

Cognitio singularium pertinet ad perfectionem animae intellectivae, secundum cognitionem practicam, non autem secundum speculativam
3 | 11 | 1 | 3

In carentibus cognitione, est potentia pertingens ad finem, per modum exequentis, non autem per modum imperantis
1-2 11 2 c.

Cognitio pertinet ad perfectionem rei in se, sed voluntas in ordine ad alia
1 | 60 | 2 | c.

Secundum gradus cognitionis sunt gradus appetitus
1 | 80 | 1 | c.

Res participes sunt cognitionis et voluntatis, secundum gradus suae immaterialitatis
1 | 14 | 1 | c.

Cognitio quaelibet fit per aliquam abstractionem a materia
1 84 2 c.

Nihil cognoscitur secundum quod est in potentia, sed secundum quod est in actu
1 | 12 | 1 | c.
1 | 14 | 3 | c.
1 | 84 | 2 | c.
1 | 87 | 1 | c.
1 | 87 | 2 | c.
1 | 87 | 3 | c.

Cognoscens distinguitur a non cognoscente, per hoc quod potest habere formam alterius
1 14 1 c.
1 80 1 c.

Omnis cognitio naturalis est vera. Sed veritas ejus est alia a veritate cognitionis infusae.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			vel acquisitae
1	60	1	3

Impossibile est aliquam cognitionem esse totaliter falsam, sine aliqua veritate
2-2 172 6 c.

Mutata re, cognitio nostra variatur, vel de veritate in falsitatem, vel e converso, si duret eadem opinio, vel de una opinione in aliam
1 14.15 3

Nullus oblivisciturcognitorum naturaliter
1 84 3 c.

Quaelibet virtus cognoscitur per cognitionem eorum in quae potest
3 10 2 c. fi.

Privatio non cognoscitur nisi per habitum sibi oppositum
1 14 10 o.
1-2 100 6 2

Cognitio discursiva est quando ex prius notis in ignotum devenitur
1 58 3 1

Cognitio sensitiva ordinatur ad duo, scilicet ad sustentationem corporis vitando nociva, et acquirendo necessaria; secundo ad cognitionem intellectivam practicam, et speculativam. Primum convenit omni animali, secundum autem soli homini
2-2 167 2 c.

Coitus. In coitu absorbetur usus rationis, propter vehementiam delectationis
1-2 34 1 1, 2
1-2 37 1 2
1-2 72 2 4

Coitus vagus non est in animalibus, nisi foemina sufficiat ad educationem prolis
2-2 154 2 c.

Colere dicimur homines, quos honore, vel recordatione, vel praesentia frequentamus et alia nobis subjecta, ut agros
2-2 81 1 4

Collecta. In aliquibus terris ex antiqua consuetudine domini suis subditis certas collectas imponunt, quae, si non sunt immoderatae, absque peccato exigi possunt
2-2 118 8 4

Collectivum significat duo, scilicet multitudinem suppositorum, et unitatem ordinis
1 31 1 2

Coloratum est proprium objectum visus
1 1 7 c.
1 45 4 1

Color est objectum materiale visus, formale vero est lumen
2-2 1 3 c.
2-2 25 1 c.

Color non est coloratus, sed clarus. Similiter albedo
1-2 55 4 1

Lumen facit quod color, qui est visibilis in potentia, fiat visibilis in actu
1 67 3 3
1 79 3 2

Columba habet septem proprietates, ad designandum septem dona Spiritus Sancti, scilicet quia columba secus fluenta habitat, meliora grana eligit, alienos pullos nutrit, non lacerat rostro, felle caret, in cavernis petrae nidificat, et gemitum pro cantu habet
3 39 6 4

Columba quae apparuit supra Christum baptizatum, convenit soli Spiritui Sancto, ut signum. Sed ut res, et effectus, convenit toti Trinitati. Unde et instinctus ejus quo movebatur ad motum naturae, sicut ex causa spirituali, causabatur ex Deo
1 43 7 3
2-2 95 7 c.

Columba illa fuit verum animal
3 39 8 2

Illa columba, peracto ministerio, conversa est in pristinam materiam
1 43 7 4
3 39 6 2

Comedere est sumere cibum, per potentiam naturalem sumentis, convertibilem in naturam ejus
1 51 3 5

Christus, post resurrectionem ejus, vere comedit, angeli vero nunquam
1 51 3 5
3 54 2 3
3 55 3 c.
3 55 6 c., 1

Comestio potest esse inconveniens dupliciter. Primo totaliter impediendo finem principalem, id est salutem corporis, vel finem secundarium id, est bonam habitudinem in negotiis exercendis, per nimiam superfluitatem, vel per defectum ciborum; secundo reddendo difficilem, vel minus decentem perventionem ad finem, per comestionem extra tempus debitum
2-2 141 6 2

Qui vult comedere nociva, quodammodo dicimus eum velle infirmari
2-2 30 1 c.

David comedens panes sanctos cum sociis excusatur, propter necessitatem famis
3 40 4 2

Commune duplex, scilicet secundum rem, et secundum rationem. Primum est in divinis tantum, secundum in omni natura
1 39 4 3

Commune triplex, scilicet univocum, aequivocum, et analogum
1 13 5 c.
1 13 10 c.

Commune absolutum est prius secundum intellectum proprio, commune respectivum et divinum est posterius proprio
1 33 3 1
3 7 13 3

Quanto aliquid est communis, tanto est prius via generationis
1 20 1 c.
1 85 3 1

Commune semper est prius proprio ejusdem generis, non autem si sint diversorum generum
3 7 13 3

Communius praedicatione est imperfectius minus communi, sed communius causalitate est nobilius
1-2 90 2 2

Bonum commune est melius bono privato ejusdem generis, non autem semper, si sint diversorum generum
2-2 152 4 3

Communicabile. Nomen tripliciter est communicabile vel incommunicabile, scilicet secundum rem et rationem, ut homo; secundum similitudinem, ut leo; secundum rationem, vel opinionem, ut Deus
1 13 9 o.

Hoc nomen, Deus, est incommunibabile proprie secundum rem, sed est communicabile secundum rationem, secundum opinionem, et secundum similitudinem
1 13 9 c.

Communicatio hominum ad invicem duplex, scilicet auctoritate principum, ut judicia, poenae et hujusmodi; et propria voluntate privatarum personarum, ut emptio, donatio, et hujusmodi
1-2 105 2 c.

Communicatio prohibetur duplici de causa, scilicet propter periculum, sicut cum infidelibus, vel in poenam, sicut cum excommunicatis, haereticis, schismaticis, et apostatis
2-2 10 9 o.

Commutatio duplex, scilicet naturalis, id est rei ad rem, vel ad denarios, pertinens ad oeconomos vel politicos; alia propter lucrum, pertinens ad negotiatores
2-2 77 4 o.

Commutatio duplex, scilicet involuntaria, ut in nocumentis; et voluntaria, ut in contractibus
2-2 61 3 o.

Commutatio sicut est in beneficiis, rependendo gratiam, sic et in offensis, puniendo
3 85 3 3

Comparatio. Quae sunt unius generis, possunt comparari rei, quae non est in genere, scilicet Deo, non autem rei, quae est in alio genere
1 4 3 2
1 6 2 3

Comparatio duplex, scilicet absoluta, et respectiva
2-2 188 6 c. pr.

Comparatio duplex, scilicet aequalitatis et similitudinis
2-2 105 2 1

Complacentia peccati veniali non est peccatum mortale, nisi ponatur in eo finis, id est supra Deum, et in contemptum Dei
1-2 88 2 c.
1-2 88 3 c.
1-2 88 4 c.

Compositum. Omne compositum est posterius suis componentibus; et habet causam, et actum, et potentiam
1 3 7 c.

Omne compositum ex materia et

Pars	Qu.	Art.	Locus

forma, est compositum ex quo est, et quod est
1 | 50 | 2 | 3

Apud nos composita sunt meliora simplicibus, non autem in Deo
1 | 3 | 7 | 2

Omne compositum est aliquid quod non convenit alicui partium ejus, et in eo est aliquid quod non est ipsum
1 | 3 | 7 | c.

COMPREHENDERE proprie est attingere rem, secundum omnem modum et omnem rationem, qua cognoscibilis est
1 | 12 | 7 | o.
1 | 14 | 3 | o.
1-2 | 4 | 3 | 3
2-2 | 28 | 3 | 3

Comprehensio non est alia operatio a visione, sed est habitudo ad finem habitum, cujus objectum est visio, vel res visa
1-2 | 4 | 3 | 3

De ratione comprehensionis sunt duo, scilicet continere fines rei, et nihil ejus esse extra. Secundum convenit infinito, non autem primum
1 | 14 | 3 | 1

Comprehensio Dei dupliciter dicitur, scilicet attingentia vel tentio Dei, et apprehensio adaequata Dei. Prima convenit omnibus beatis, non autem secunda
1 | 12 | 7 | 1
1-2 | 4 | 3 | 1

Deus perfectissime comprehendit seipsum
1 | 14 | 3 | o.
1 | 62 | 9 | c.
1-2 | 3 | 8 | 2

Nullus intellectus creatus comprehendere potest essentiam Dei
1 | 12 | 1 | 1
1 | 12 | 7 | o.
1 | 12 | 8 | c.
1 | 56 | 3 | 1, 2
1 | 75 | 5 | 2

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	62	9	c.
1	86	2	1
1	107	3	c.
1-2	4	3	1
1-2	93	2	2
1-2	102	4	6
3	10	1	o.
3	10	3	1

Comprehensio pertinet ad voluntatem, sicut et delectatio, quia ejusdem est habere aliquid, et quiescere in eo
1-2 | 4 | 3 | 2

Christus fuit simul viator et comprehensor
1 | 113 | 4 | 1
2-2 | 18 | 2 | 1
2-2 | 174 | 5 | 3
2-2 | 175 | 4 | 2
3 | 7 | 3 | 1
3 | 7 | 8 | c.
3 | 8 | 4 | 2
3 | 11 | 1 | 2
3 | 11 | 2 | c., 2
3 | 15 | 10 | o.
3 | 18 | 5 | 3
3 | 19 | 3 | 1
3 | 30 | 2 | 1

CONCEPTIO Christi habuit tria privilegia a Spiritu Sancto, scilicet esse sine peccato originali, esse Dei et hominis, et esse a virgine
3 | 27 | 2 | 2
3 | 32 | 4 | 1

Conceptio Christi specialiter attribuitur Spiritui Sancto, licet sit a tota Trinitate, et a singulis personis
3 | 32 | 1 | o.
3 | 39 | 8 | 2
3 | 46 | 6 | c.

Conceptio Christi est de Spiritu Sancto efficienter, ratione corporis, et consubstantialiter ratione Verbi
3 | 32 | 2 | o.
3 | 54 | 1 | 3

Corpus Christi non dicitur proprie conceptum de Spiritu Sancto, sed ex Spiritu Sancto
3 | 32 | 2 | 1

Conceptio Christi fuit in instanti
3 | 6 | 4 | 1
3 | 33 | 1 | o.
3 | 33 | 2 | o.
3 | 33 | 3 | o.
3 | 36 | 4 | c.

Christus in primo instanti suae conceptionis fuit perfectus secundum animam, et figuram corporis, non autem secundum quantitatem
3 | 33 | 2 | o.

Christus in primo instanti suae conceptionis fuit sanctificatus quoad animam, et quoad corpus
3 | 34 | 1 | o.
3 | 34 | 2 | 2
3 | 34 | 3 | c.

Christus in primo instanti suae conceptionis habuit operationem tactus
3 | 34 | 2 | 3

Christus in primo instanti suae conceptionis habuit usum liberi arbitrii
3 | 34 | 2 | o.

Christus in primo instanti suae conceptionis habuit plenitudinem gratiae et cognitionis
3 | 7 | 3 | c.
3 | 7 | 4 | c.
3 | 34 | 2 | 2
3 | 69 | 3 | c.
3 | 72 | 1 | 4

Christus in primo instanti suae conceptionis habuit majorem gratiam omnibus comprehensoribus
3 | 34 | 4 | c.

Christus in primo instanti suae conceptionis meruit, et in eo plene comprehensor fuit
1-2 | 5, 7 | 2
3 | 7 | 3 | c.
3 | 7 | 4 | c.
3 | 7 | 12 | c.
3 | 34 | 3 | o.
3 | 34 | 4 | o.
3 | 45 | 1 | c.
3 | 48 | 1 | 2
3 | 49 | 6 | 3
3 | 54 | 2 | c.

Christus gloriam immortalitatis suae, quam in primo instanti suae conceptionis meruit, potuit etiam mereri per actus sequentes, non ut magis esset ejus, sed ut pluribus causis debeatur ei
3 | 34 | 3 | 3
3 | 49 | 6 | 2
3 | 59 | 3 | c.

Christus conceptus est miraculose ex perpetua virgine, non ex virili semine
3 | 28 | — | o.
3 | 31 | 1 | 3
3 | 31 | 5 | o., 3
3 | 34 | 1 | 2
3 | 35 | 6 | c.

Conceptio Christi, cum dicitur fuisse facta ex muliere, sicut Glossa dicit, mulierem pro foemina posuit Scriptura, more locutionis Hebraeorum. Usus enim Hebraeorum dicit mulieres, non virginitate corruptas, sed foeminas
3 | 28 | 1 | 3

Beata Virgo habuit fidem de conceptione Christi
3 | 30 | 1 | c., 2

Beata Virgo se habuit active in praeparatione materiae, non autem in conceptione Christi
3 | 32 | 4 | o.
3 | 33 | 4 | 2

Beata Virgo fuit concepta ex semine viri, ideo fuit in Adam, et in aliis Patribus, secundum rationem seminalem
3 | 27 | 2 | 4
3 | 31 | 6 | 2
3 | 31 | 8 | 2

Virgo Maria mater Christi fuit concepta in peccato originali
1-2 | 81 | 4 | o.
3 | 14 | 3 | 1
3 | 27 | 1 | 3
3 | 27 | 2 | c.,2,4
3 | 31 | 1 | 3
3 | 31 | 6 | 2
3 | 31 | 7 | 2
3 | 31 | 8 | c., 2

Festum Conceptionis beatae Mariae fit in quibusdam ecclesiis, pro sanctificatione ejus
3 | 27 | 2 | 3

Licet Romana Ecclesia non celebret Conceptionem Beatae Virginis, tolerat tamen consuetudinem quarumdam ecclesiarum celebrantium illud festum. Ideo non est totaliter reprobanda. Nec per hoc datur intelligi, quod in sua conceptione fuerit sancta. Sed quia quando sanctificata sit, ignoratur; ideo fit festum Sanctificationis ejus potius quam Conceptionis, in die conceptionis ejus
3 | 27 | 2 | 3

CONCEPTUS mentis. Significare conceptus suos est homini naturale, sed determinatio signorum est ad placitum humanum
2-2 | 85 | 1 | 3

CONCILIUM est, in quo judices inter se conferunt agendis, sicut quo supplicio aliquem damnari oporteat
2-2 | 158 | 5 | 3

Prohibitio vel sententia Synodi vel Concilii se extendit tantum ad personas privatas, quarum non est determinare de fide
2-2 | 1 | 10 | 2

Concilium solus papa congregare potest, a quo non potest appellari ad Concilium, sed e converso
1 | 36 | 2 | 2
2-2 | 1 | 10 | sc., c. 2

CONCLUSIO inquisitionis practicae est duplex, scilicet sententia vel judicium in ratione, vel electio in voluntate
1 | 83 | 3 | 2
1-2 | 13 | 1 | 2
1-2 | 13 | 3 | c.
1-2 | 76 | 1 | c.

Conclusio tunc solum sequitur ex principio, quando sine illa principium non potest esse verum
1-2 | 13 | 6 | 1

Conclusio syllogismi operativi

Pars	Qu.	Art.	Locus
est singularis; ideo non concluditur, nisi mediante propositione singulari			
1	86	1	2
1-2	76	1	c.
2-2	49	2	1
CONCORDIA dupliciter aufertur per discordiam, scilicet per se, id est scienter, et per accidens, id est praeter intentionem			
2-2	37	1	c.
Concordia res crescunt, discordia vero dilabuntur			
2-2	37	2	3
CONCUBINATUS et quilibet coitus extra matrimonium est contra legem naturae, et est peccatum mortale			
2-2	154	2	o.
Virum habere plures uxores est contra legem naturae, quantum attinet et ad communicationem operum inter virum et uxorem, et ad similitudinem conjunctionis Christi et Ecclesiae cum conjugio. Quantum vero spectat ad prolis procreationem, et educationem, pluralitas uxorum non est contra jus naturae			
S.	65	1	o.
Polygamia olim fuit licita antiquis Patribus et aliis, propter finem prolis multiplicandae ad cultum Dei; nunc vero prohibetur, quia ille finis, caeteraeque circumstantiae cessarunt			
S.	65	2	c.
Cum praecipuus finis appetendae concubinae sit coitus, illam habere est contra legem naturae; illius enim finis legi naturali adversatur			
S.	65	3	c.
Simplex fornicatio etiam ratione sui est peccatum mortale, quod tollit debitam ordinationem parentis ad liberos, ad quod debet maxime spectare coitus			
S.	65	4	o.
Nunquam licuit concubinam habere, etiam ex dispensatione, nisi matrimonio junctam; est enim contra legem naturae, cum non sit conveniens actus ad bonum prolis			
S.	65	5	o.
Concupiscentia est appetitus delectationis sensitivae. Et est subjective in appetitu sensitivo. Et est tantum in concupiscibili			
1-2	30	1	o.
1-2	32	3	3
Concupiscentia est passio distincta ab aliis passionibus concupiscibilis, scilicet amore et delectatione, quia est de bono sensibili absente			
1-2	30	2	o.
Passio opposita concupiscentiae est innominata; ideo timor ponitur pro ea			
1-2	30	2	3
Concupiscentiarum aliquae bonae sunt, et aliquae malae			
1-2	34	1	c. fi.
Concupiscentia duplex, scilicet naturalis, id est de bono convenienti secundum naturam animalis; et non naturalis, id est secundum apprehensionem. Prima convenit omni animali, secunda vero soli homini			
1-2	30	3	o.
1-2	31	3	o.
1-2	41	3	c.
1-2	77	5	c.
2-2	117	5	2
Concupiscentia naturalis est finita in actu, et infinita tantum in potentia, non naturalis autem est infinita actu. Et concupiscentia finis est infinita, sed eorum quae sunt ad finem, est finita			
1-2	30	4	o.
Concupiscentia dupliciter est naturalis, scilicet secundum genus, et secundum speciem			
2-2	142	2	2
Concupiscentia est naturalis homini, tantum ut recta secundum rationem			
1-2	81	3	1
1-2	85	3	3
3	15	2	2
Concupiscentia est naturalior quam ira, ratione objecti et subjecti, secundum naturam generis et corporis, sed e converso secundum naturam speciei, et individui, et animae			
1	63	4	2
1-2	46	5	o.
2-2	156	4	c.
Concupiscentia praecedens actum rationis et voluntatis, diminuit peccatum, sequens vero auget			
1-2	73	6	2
Concupiscentia carnis contra spiritum, quando ratio ei resistit, non est peccatum, sed est materia exercendae virtutis			
1-2	80	3	3
Concupiscentia non ligat totaliter rationem			
2-2	150	4	3
Concupiscentia dicitur esse sine ratione, non quidem quia totaliter auferat judicium rationis, sed quia in nullo procedit secundum judicium rationis, nisi sit tanta quod faciat insanire; tunc enim ligat totaliter rationem			
2-2	150	4	3
2-2	156	4	2
2-2	157	3	3
2-2	175	2	2
Debilitas concupiscentiae ex charitate vel temperantia, auget meritum, sed ex pronitate vel commoditate, diminuit			
2-2	155	4	2
Concupiscentia accensa minuit iram, et e converso			
1	81	2	c.
Intemperantia et concupiscentia tripliciter sunt pueriles, non quia sint in pueris, sed quia assimilantur eis, scilicet appetendo turpia, id est contra rationem, crescendo et refraenando			
2-2	142	2	o.
2-2	151	2	2
CONCUPISCIBILIS est de bono secundum sensum absolute; sed irascibilis, ut est arduum			
1	59	4	3
1	81	2	o.
1	82	4	c.
1-2	23	1	o.
1-2	23	2	c.
1-2	25	1	c., 1
1-2	26	1	c. fi.
1-2	30	2	c.
2-2	128	—	1
2-2	129	1	1
Concupiscibilis denominatur a concupiscentia, quia inter omnes passiones ejus est notior et sensibilior, non autem prior			
1-2	25	2	1
1-2	82	3	2
Irascibilis est propugnatrix concupiscibilis			
1	81	2	c.
1-2	23	1	1
2-2	50	4	c.
2-2	108	2	c.
Motus concupiscibilis in appetendo est velocior motu irascibili, sed in exequendo, est e converso			
2-2	156	4	c.
Motus concupiscibilis, ut hominis, est contra naturam et poenam, si sit contra rationem, non autem secundum genus			
1-2	82	3	1
1-2	85	3	3
1-2	94	2	2
1-2	94	4	3
Omnia mala pertinent ad concupiscibilem, sicut ad primam radicem, non autem sicut ad proximum principium			
1-2	82	3	3
Omnis motus concupiscibilis causatus ex apprehensione, semper est peccatum; non autem si sit ex qualitate organi			
1-2	17	7	o.
Peccata concupiscibilis sunt turpiora et minus gravia peccatis irascibilis			
1-2	73	5	3
2-2	42	2	o.
2-2	42	3	o.
2-2	42	4	o.
2-2	156	4	c.
CONDEMNATUS juste ad mortem potest fugere, non autem se defendere. Si vero injuste, potest utrumque, si non sit scandalum			
2-2	69	4	o.
CONDITIONALIS cujus antecedens et consequens sunt impossibilia, potest esse vera, ut si dicatur: Si homo est asinus, habet quatuor pedes			
1	25	3	2
1	44	1	2
Confessio triplex, scilicet actus exterior fidei vel justitiae; actus latriae, scilicet gratiarum actio et laudatio Dei; et actus poenitentiae, scilicet confessio peccatorum			
2-2	3	1	o.
2-2	12	1	2
Confiteri fidem in periculo mortis, non est tantum fidei, sed indiget auxilio virtutis fortitudinis, et gratia sacramentali confirmationis			
2-2	3	1	2
Actus omnium virtutum sunt a fide formata imperative, sed confessio fidei elicitive			
2-2	3	1	3
Confessio fidei est de necessitate			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			salutis, tunc solum, quando periclitatur honor Dei, vel utilitas proximi
2-2	3	2	o.
			Blasphemia opponitur confessioni fidei
2-2	13	1	o.
2-2	13	2	2
2-2	13	3	c.
			Confessio peccatorum duplex, scilicet interior Deo, et exterior sacerdoti
3	68	6	c., 2
			Confessio praesupponit actualem contritionem delentem culpam; ideo directe ordinatur ad dimissionem poenae
3	87	1	c.
			Quilibet tenetur confiteri de peccato mortali, cum proposito non peccandi, et tenetur confiteri peccatum suum, quod dubitat esse mortale, et causas vel occasiones sufficientes peccati mortalis, sive circumstantias aggravantes in infinitum
3	87	1	1
			Quilibet tenetur confiteri numerum suorum peccatorum, sicut potest, quia peccatum in specie non est unum peccatum numero, sed multa. Contritio etiam est in conspectu Dei qui uno intuitu omnia videt. Sed confessio fit homini cui sigillatim oportet omnia exponi. Et praeterea oportet de omni peccato mortali quod memoriae occurrit, singulariter dolere
3	87	1	c.
			Non confitens aliquod peccatum, propter ignorantiam facti, aut quia oblitus est, excusatur a fictione, non autem si propter ignorantiam juris
2-2	53	2	2
			Concessum est praelatis a jure, quod possint sibi eligere confessores, quia praelati habent dispensare sacramenta, et interior perfectio ad hoc requiritur quod aliquis digne hujusmodi actus exerceat, qui etiam confessores, quantum ad hoc sunt eis superiores
2-2	184	6	c.
			Sacerdos in nullo casu debet revelare confessionem
2-2	70	1	2
			De quolibet confessore dicitur: Non est inventus similis illi
1-2	66	2	2
			Sacramentalis confessio est de necessitate salutis ejus, qui in peccatum actuale vel mortale cecidit
S.	6	1	o.
			Confessio quae necessitatem sacramentalem habet, non de jure naturali est, sed de divino
S.	6	2	o.
			Quanquam peccatores tantum ex divino jure ad confessionem teneantur, ex vi tamen positivi juris omnes Christi fideles ad eam, semel saltem in anno, tenentur
S.	6	3	o.
			Ad hoc quod sit idonea confessio requiritur quod os cordi concordet, ut solum hoc os accuset, quod conscientia tenet
S.	6	4	o.
			Quanquam statim omnes de suis dolere peccatis teneantur, de necessitate tamen salutis non est ut statim peccata sua confiteantur, sed habita copia confessoris, et statutis ab Ecclesia pro poenitentia temporibus
S.	6	5	o.
			Sicut papa non potest dispensare ut aliquis sine baptismo salvetur, ita nec quod salvetur sine confessione
S.	6	6	o.
			Confessio est per quam latens morbus spe veniae aperitur
S.	7	1	o.
			Cum per confessionem aliquis ore confiteatur, quod corde tenet, confessio bonum est ex genere, et est actus virtutis; sed tamen potest malefieri, nisi aliis debitis circumstantiis vestiatur
S.	7	2	o.
			Confessio est actus virtutis poenitentiae elicitus, quamvis, secundum alias rationes ad multas virtutes pertinere possit
S.	7	3	o.
			Cum solus sacerdos minister sit sacramenti poenitentiae, soli sacerdoti facienda est sacramentalis confessio
S.	8	1	o.
			In necessitate etiam laicus vicem sacerdotis supplet, ut ei confessio fieri possit
S.	8	2	o.
			Confessio laico facta sacramentale quoddam est, quamvis non sit perfectum sacramentum et ex charitate procedens, et talibus natum est peccatum veniale remitti, sicut per tunsionem pectoris et aquam benedictam
S.	8	3	o.
			Non modo sacerdoti, sed proprio sacerdoti, qui imperandi jurisdictionem et potestatem habet, confiteri peccata necessarium est
S.	8	4	o.
			Potest aliquis ex privilegio vel superioris mandato alii quam proprio sacerdoti sua peccata confiteri, et ab illo absolvi
S.	8	5	o.
			Cum necessitas legem non habeat, in necessitatis articulo, quilibet sacerdos, a quibuscumque peccatis, etiam ab excommunicatione, quemlibet absolvere potest
S.	8	6	o.
			Secundum quantitatem culpae, tametsi taxanda sit satisfactionis poena, quia tamen poenae in peccatorum remedium injunguntur, non solum secundum culpae quantitatem sed etiam secundum conditionem personarum taxandae sunt
S.	8	7	o.
			Confessio, ut est pars sacramenti, potest nonnunquam in eo esse, qui non contritus, et sine charitate est; ut vero virtutis actus est, non potest absque charitate in aliquo esse
S.	9	1	o.
			De necessitate confessionis est, quod homo omnia peccata confiteatur quae in memoria habet; quod si non faciat, non est confessio, sed confessionis simulatio
S.	9	2	o.
			Proprio ore peccatorum confessio facienda est, nisi naturae ad hoc aliquod impedimentum adfuerit
S.	9	3	o.
			Sit simplex, humilis, confessio, pura, fidelis, atque frequens, nuda, discreta, libens, verecunda, integra, secreta, lacrymabilis, accelerata, fortis ed accusans, et sit parere parata
S.	9	4	1
			Confessio liberat hominem a culpa, sicut et baptismus
S.	10	1	o.
			Absolvit hominem aliquo modo a poena, ipsa sacramentalis peccatorum confessio, secundum majorem vel minorem confitentis dispositionem
S.	10	2	o.
			Sacramentalis confessio januas paradisi aperire dicitur, quod a culpa, et poena reatu absolvit
S.	10	3	o.
			Confessio sacramentalis spem salutis tribuit, quod per eam homo se clavibus Ecclesiae subjicit
S.	10	4	c.
			Per confessionem generalem delentur peccata mortalia oblita; si vero peccatum mortale memoria teneat quis, confessione speciali est opus
S.	10	5	o.
			Tanquam violator sacramenti peccat, qui confessionem revelat
S.	11	1	o.
			Sigillum confessionis extendit se ad illa de quibus est sacramentalis confessio, et simul ad illa omnia, per quae posset peccator vel peccatum deprehendi
S.	11	2	o.
			Sicut sacerdoti competit sigillum confessionis ut Dei ministro, ita ei ecclesiastico, cui propter necessitatem confessionem audire contingit, competere dicitur peccata celare
S.	11	3	o.
			Cum confitens efficere possit ut sacerdos sciat illud ut homo, quod sciebat ut Deus, dum detegendae confessionis facultatem tribuit; si illam revelet non violat sigillum confessionis, sed citra scandalum id fieri debet
S.	11	3	c.
			Si immineat necessitas, potest confessor prodere,

Pars	Qu.	Art.	Locus

quae sibi in confessione dicta fuerunt, modo ante aut post confessionem ea resciverit, ita tamen ut ea dicat ut homo, non ut Deus
S. | 11 | 5 | o.

Confirmatio est sacramentum
3 | 65 | 1 | c.
3 | 72 | 1 | o.

Confirmatio est nobilius sacramentum baptismo quoad ministrum et gratiam, et simpliciter; sed quoad remissionem peccatorum est e converso
3 | 72 | 11 | 2

Chrisma, id est oleum olivarum cum balsamo, est propria materia ejus
3 | 72 | 2 | o.
3 | 84 | 1 | 1

Hoc sacramentum habet determinatam formam, scilicet: Consigno te signo crucis, et confirmo te chrismate salutis, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen
3 | 72 | 4 | o.
3 | 84 | 3 | c.

Confirmatio est spirituale augmentum promovens hominem in spiritualem aetatem perfectam
3 | 72 | 1 | c.
3 | 72 | 5 | c.
3 | 72 | 6 | c.
3 | 72 | 7 | 1
3 | 72 | 8 | c.
3 | 72 | 10 | c.
3 | 72 | 11 | 2
3 | 73 | 1 | c.
3 | 84 | 1 | c.

Confirmatio non est de necessitate salutis, sed est sacramentum necessitatis quoad bene esse spiritualis vitae. Et tamen contemptus hujus sacramenti est periculosus
3 | 65 | 4 | c.

Confirmatio fuit immediate institutaa Christo quando imposuit manus super pueros, non exhibendo, sed promittendo
3 | 72 | 1 | 1

Hoc sacramentum confertur tantum ab episcopis
3 | 65 | 3 | 2
3 | 72 | 4 | 3
3 | 72 | 11 | o.
3 | 72 | 12 | 1

Confirmatio conferri potest a simplici sacerdote, ex commissione solius papae, non autem a diacono
3 | 72 | 11 | 1

Confirmans et confirmandus debent esse in gratia. Et debent esse confessi, et jejuni de consilio, non autem de praeccepto
3 | 72 | 7 | 1
3 | 62 | 12 | 1

Confirmandus debet teneri ab alio confirmato, cujuscumque aetatis vel sexus
3 | 72 | 10 | o.

Confirmatio debet dari cuilibet baptizato cujuscumque aetatis, sexus et conditionis, etiam morienti
3 | 72 | 8 | o.

Confirmatio datur tantum in fronte, ad liberam confessionem nominis Christi, et ad fortiter defendendum dignitatem acceptam
3 | 72 | 9 | o.
3 | 72 | 11 | 3

Confirmati conformantur Christo, et configurantur ei per signum crucis, quasi duci
3 | 72 | 1 | 4
3 | 72 | 4 | 3
3 | 72 | 9 | c.

Christus non debuit sumere sacramentum confirmationis, nec ordinis, quia ab initio ipse fuit gratia plenissimus
3 | 72 | 1 | 4
3 | 72 | 3 | c.

In confirmatione confertur plenitudo gratiae et Spiritus Sancti
1-2 102 | 5 | 3
3 | 77 | 1 | o.
3 | 77 | 2 | c., 2
3 | 77 | 4 | c.
3 | 77 | 7 | o.
3 | 77 | 11 | 3
3 | 84 | 1 | 1
3 | 84 | 4 | c.

Gratia collata in confirmatione distinguitur a gratia collata in baptismo, et perficit eam
3 | 72 | 7 | c., 3

Impositio manus fit in sacramento confirmationis, et ordinis, ad significandum copiosum effectum gratiae
3 | 84 | 4 | c., 2

In confirmatione datur nobis robur ad pugnam spiritualem
3 | 65 | 1 | c., 4
3 | 72 | 1 | c.
3 | 72 | 2 | c.
3 | 72 | 4 | c., 3
3 | 72 | 5 | o.
3 | 72 | 6 | 3
3 | 72 | 7 | c.
3 | 72 | 9 | c., 1
3 | 72 | 10 | c.

Confirmatio perficit per modum formae, sed Eucharistia ut finis
3 | 73 | 1 | 1

Eucharistia roborat hominem in se quoad charitatem, confirmatio vero contra alios in pugna, quoad finem
3 | 72 | 9 | 2
3 | 79 | 1 | 1

Confirmatio perficit effectum poenitentiae et baptismi
3 | 72 | 7 | 2

Confirmatio confert excellentiam hominis ad se, non autem ad alium, sicut ordo
3 | 72 | 8 | 1

Confirmatio facit hominem nitidum, et ferventem in conscientia, et famosum per confessionem
3 | 72 | 2 | 1

Nullus consequitur effectum confirmationis sine voto ejus
3 | 72 | 6 | 1

Existens in peccato mortali, cujus conscientiam non habet, vel cujus non est plene contritus, dummodo non sit fictus, per hoc sacramentum consequitur remissionem peccatorum
3 | 72 | 7 | 2

Quidam ad praedicationem Petri acceperunt miraculose effectum hujus sacramenti, sine sacramento, antequam baptizarentur
3 | 72 | 2 | 1
3 | 72 | 4 | 1
3 | 72 | 6 | 1

In confirmatione fit plena peccatorum remissio
3 | 72 | 7 | 2

Confirmati habent majorem gloriam in coelo quam non confirmati
3 | 72 | 8 | 4

Confirmatio non habuit aliquid correspondens in lege veteri propter perfectionem ejus
2-2 102 | 5 | 3
3 | 65 | 1 | 4
3 | 72 | 1 | 2

Confirmatio quoad solemnitatem datur tantum in Pascha et Pentecoste, sicut baptismus, sed quoad communem usum datur etiam alio tempore
3 | 72 | 12 | 1, 2

Beata Virgo per secundam sanctificationem fuit simpliciter confirmata in bono per gratiam habitualem, ita quod non posset per liberum arbitrium flecti in contrarium
3 | 27 | 5 | 2

Conjectare bonum, id est intendere bonum in dationibus, communiter pertinet ad liberalitatem
2-2 31 | 1 | 3
2-2 117 | 5, 3

Conjectura. Conjecturaliter cognoscitur aliquid per aliqua signa
1-2 112 | 5 | c.

Conjecturaliter cognoscere aliquid est cognitio imperfecta
1-2 112 | 5 | c.

Conjunctio. Domus sine triplici conjunctione, scilicet viri et uxoris, patris et filii, domini et servi, non est perfecta
1-2 | 15 | 4 | c.
2-2 | 58 | 7 | 3

Conjunctio masculi et foeminae determinatur diversimode in diversis animalibus
1-2 | 92 | 1 | c.
1-2 | 92 | 2 | c.
2-2 154 | 2 | c.

Consanguinitas impedit matrimonium tripliciter, scilicet lege naturae, id est cum patre, et magis cum matre, propter reverentiam, vel lege divina, propter concupiscentiam refraenandam, vel lege canonica et civili, propter amicitiam
2-2 154 | 9 | o.

Consanguinitas vinculum est ab eodem stipite descendentium carnali propagatione contractum
S. | 54 | 1 | c.

Per quosdam gradus seu lineas descendentium ab uno communi principio vel ascendentium ad idem et transversalium consanguinitas congrue designatur
S. | 54 | 2 | o.

Consanguinitas quosdam ex jure naturae a matrimonio repellit, et aliquos ex divino jure, alios vero, ex humanis legibus statutis
S. | 54 | 3 | c.

Possunt ex Ecclesiae statuto aliqui consanguinitatis gradus matrimonium impedientes taxari, prout est utile universitati hominum
S. | 54 | 4 | o.

Conscientia non est potentia,

Pars	Qu.	Art.	Locus
nec habitus; sed est actus, scilicet applicatio scientiae	1	79	13
	1-2	19	5
Conscientia est actus synderesis, ideo quandoque ponitur pro ea	1	79	13
Conscientia dicitur spiritus corrector, et paedagogus animae, id est dictamen rationis	1	79	13
Lex naturalis nominat principia juris, synderesis habitum eorum, sed conscientia applicationem legis naturalis ad facienda	1-2	94	1
Conscientia dicitur accusare vel excusare inquantum cognoscimus nos bene vel male fecisse	1	97	13
Conscientia dicitur testificari, inquantum cognoscimus nos aliquid fecisse vel non	1	97	13
Conscientia dicitur instigare, vel ligare, inquantum judicamus aliquid esse agendum vel non	1	79	13
Conscientia errans ligat	2-2	19	5
	2-2	19	6
Coinquinatio et munditia sunt in conscientia, ut in cognitione, non autem ut in subjecto	1	79	13
Consecratio templi, altaris, et vestium, et hujusmodi, non sunt sacramenta, sed sacramentalia, quia ordinantur ad Eucharistiam	3	65	1
Altare et ecclesia consecrantur multiplici ratione, scilicet tum ad repraesentandum sanctificationem quam Ecclesia consecuta est per passionem Christi, tum etiam ad significandum sanctitatem quae requiritur in iis, qui sacramentum altaris suscipere debent	3	83	3
Altare quandoque sine ecclesia consecratur, sed non e converso	3	83	3
Altare non debet consecrari sine reliquiis martyrum	3	83	3
Res inanimatae non sunt susceptivae gratiae, sed ex consecratione adipiscuntur quandam spiritualem virtutem, qua sint aptae ad divina	3	83	3
Consecratio ecclesiae non debet reiterari, nisi exustae, vel pollutae sanguine, vel semine	3	83	3
Ecclesiae pollutae sanguine, vel semine, debent reconciliari, quia per illud peccatum apparet ibi aliqua operatio daemonum	3	83	3
Ecclesiae vel altaria, dubia de consecratione, debent consecrari	3	83	3
Ligna ecclesiae consecratae non debent cedere ad usus laicorum, sed monasterii vel comburi	3	83	3
Pallae, pallia, cathedra, candelabra et velum vetusta debent comburi, et cineres reponi honeste, propter consecrationes	3	83	3
Consecratio quaelibet est indelebilis, manente subjecto	2-2	39	3
	2-2	88	11
	3	63	5
	3	76	6
	2	82	8
	3	83	3
Soli episcopi consecrant omnia, praeter Eucharistiam	3	82	1
	3	82	3
De ritu consecrandi ministros veteris legis	1-2	102	5
In consecratione Aaron, et filiorum ejus figurabatur ordo Ecclesiae	1-2	102	5
Consensus importat judicium, de eo in quo consentitur	1-2	74	7
Consensus potest attribui voluntati, et rationi	1-2	74	7
Consensus in actum pertinet ad rationem superiorem, secundum quod in ratione voluntas includitur	1-2	15	4
	1-2	74	7
Electio addit supra consensum relationem respectu ejus quod minus placet, vel non placet, et tunc differunt tantum ratione	1-2	15	3
Consensus deliberatus in peccatum non pertinet ad contemptum legis divinae nisi repugnet ei	1-2	74	9
Consensus non convenit brutis, nec aliis respectu finis, sed tantum respectu eorum quae sunt ad finem	1-2	15	2
	1-2	15	3
	1-2	16	2
Consequentia. Ab universali ad particulare non valet consequentia, nisi mediante particulari	2-2	10	2
Conservatio in esse, est influentia univoci esse prius influxi	1	9	2
Quaelibet res naturaliter conservat se in esse, et resistit corrumpentibus quantum potest	2-2	64	5
	2-2	64	7
Aliquid conservat rem dupliciter, scilicet per se, id est influendo, et per accidens, id est removendo	1	104	1
	1	104	2
Una creatura conservat aliam per se et per accidens. Et tanto magis, quanto est altior, et primae causae proximior, quae principaliter conservat	1	104	2
Omnis creatura indiget conservari per se a Deo; sed corruptibiles indigent conservari ab eo etiam per accidens	1	104	1
	1-2	109	2
	1-2	109	8
	1-2	109	9
Deus conservat aliquas creaturas in esse utroque modo mediantibus aliquibus aliis causis	1	104	2
Deus dat formas omnibus et conservat eas, et applicat eas ad agendum, et est finis omnium actionum	1	105	5
Deus eadem virtute, et eadem operatione, producit rem et conservat	1	105	1
Nulli creaturae communicari potest, ut conservetur in esse, sine Deo	1	14	1
	1	14	2
Solus Deus conservat res, ne in nihilum decidant	3	13	2
In iis quae pertinent ad conservationem naturae, magis tenemur parentibus, a quibus naturam accepimus quam aliis, et consequenter consanguineis; sed in aliis beneficiis, potest esse e converso	2-2	31	3
Consideratio importat actum intellectus intuentis veritatem; et pertinet maxime ad judicium	2-2	53	4
Quaelibet res potest quadrupliciter considerari, scilicet ut ens, ut una, secundum virtutem, et respectu aliorum	1	39	8
Consilium. *Quid.* Est ipsa quaestio, quae vertitur inter consiliantes, et consilium habens	1	22	1
	1-2	14	1
	2-2	52	3
Consilium est inquisitio eorum tantum quae sunt ad finem operabilium a nobis, non minimorum, nec determinatorum	1-2	14	—
	2-2	33	1
	2-2	47	1
	2-2	47	2
	2-2	49	5
Inquisitio consilii est resolutoria, scilicet a posteriori in esse, id est a fine ad prius, scilicet ad media	1-2	14	5
Inquisitio consilii est infinita in potentia, sed finita in actu tripliciter, scilicet ex parte termini, id est conclusionis, et principii proprii, scilicet finis, et communis, scilicet cognitionis sensus, et scientiarum	1-2	14	6
Nullus consiliatur de iis de quibus desperat, nec de impossibilibus	1-2	44	2
Ad bonitatem consilii tria requiruntur, scilicet debitus finis, bonum medium, et tempus opportunum	2-2	51	1
	3	14	6
Aliquid facit consiliativum dupliciter, scilicet quoad facultatem, ut prudentia, et quoad			

Pars	Qu.	Art.	Locus
solicitudinem tantum, ut spes, et amplius timor			
1-2	44	2	o.
2-2	47	9	3
2-2	54	2	4
2-2	129	7	c.

Consilium est in Deo quoad certitudinem judicii, non autem quoad inquisitionem dubiam

1	22	1	1
1-2	14	1	2
2-2	52	3	3

Deus dereliquit hominem in manu consilii sui, quoad liberum arbitrium, non cogendo; non autem quoad providentiam

1	22	2	4
2-2	104	1	1

Consilium sine dubitatione convenit Christo

3	11	3	1

Consilia Christi magis parant viam ad praecepta Dei quam e converso, quia praecepta sunt finis consiliorum

2-2	189	1	5

Multa consilia Christi sunt de praecepto, quoad praeparationem animi tantum. Quandoque tamen consiliorum observatio est de necessitate salutis, quod patet in iis qui jam voverunt consilia

1-2	108	3	2
1-2	108	4	4
2-2	40	1	2
2-2	43	4	4
2-2	43	7	4
2-2	43	8	4
2-2	72	3	c.
2-2	124	1	3
2-2	124	3	1
2-2	128	1	4
2-2	140	2	2
2-2	152	3	2
2-2	186	2	c.

Consilia Christi reducuntur ad tria, scilicet ad paupertatem, continentiam, et obedientiam

1-2	108	4	o.

Consilia tria evangelica secundum se omnibus expediunt, nisi ex indispositione aliquorum, quorum affectus ad haec non inclinatur

1-2	109	4	1

Praecepta sunt de necessariis ad salutem; consilia vero, ad bene esse

1-2	108	4	o.

Nullus actus perfectionis cadit sub consilio, qui in aliquo casu non cadat sub praecepto

2-2	124	3	1

Consilium nunquam obligat, nisi per hoc quod in praeceptum transit, ex aliquo accidenti

2-2	124	3	1

Consilium convenienter ponitur unum de septem donis Spiritus Sancti

2-2	52	1	o.

Donum consilii dirigit nos in omnibus ordinatis ad finem vitae eternae, sive necessariis, id est praeceptis, sive non, scilicet consiliis

2-2	52	4	2

Consilium activum est gratia gratis data quibusdam; sed consilium passivum est donum omnium existentium in gratia

2-2	47	14	2
2-2	51	1	3
2-2	52	1	2

Donum consilii facit certitudinem a Spiritu Sancto de iis, de quibus eubulia inquirit, et conjecturat

1-2	108	4	1
2-2	52	1	1
2-2	52	2	o.

Una tantum virtus est ad bene consiliandum, sed duae ad bene judicandum, quia distinctio est in propriis, ex quibus est judicium, non autem in communibus, ex quibus est inquisitio

1-2	57	6	3
2-2	51	4	2

Donum consilii correspondet prudentiae, et eubuliae, ut adjuvans, et perficiens eas

1-2	57	6	1
2-2	52	1	1
2-2	52	2	o.

Donum consilii et scientiae manent in beatis, inquantum retinent cognitionem scitorum et iliuminantur de ignotis

2-2	52	3	o.

Constantia pertinet ad continentiam

2-2	153	5	2

Constantia et perseverantia conveniunt in fine, scilicet in persistendo firmiter in bono

2-2	137	3	o.

Constantia magis convenit cum perseverantia quam cum patientia, quia cum prima convenit in fine, cum secunda vero in iis quae faciunt impedimentum boni

2-2	137	3	1

Perseverantia est principalior quam constantia, quia est circa difficile, propter diuturnitatem, quod est essentialius virtuti, quam propter impedimenta, circa quae est constantia

2-2	128	—	6
2-2	137	3	c.

Constantia convenit cum magnificentia, et perseverantia, quia sunt circa difficile

2-2	137	3	2

Constans cogitur ad aliqua corporalia, non tamen ad culpam, propter metum stupri, status, necis, vel verberis, in se vel amicis, non autem propter infamiam

2-2	19	3	3
2-2	125	4	c.

Consuetudo habet vim legis. Et interpretatur, et abrogat legem humanam, non autem legem naturalem, nec divinam

1-2	97	3	o.
2-2	79	2	2
2-2	100	2	c.

Manente ratione legis, lex vincit consuetudinem, nisi sit impossibilis secundum consuetudinem patriae

1-2	97	3	2

Naturalia non possunt consuescere, nec dissuescere

1-2	51	2	c.

Consuetudo Ecclesiae praevalet auctoritati cujuscumque doctoris

2-2	10	12	c.

Contemplatio essentialiter consistit in intellectu, sed principium habet in affectu

2-2	180	7	1

Contemplatio divinorum est operatio maxime propria homini, et maxime delectabilis

1-2	3	5	c.

Contemplatio est delectabilis dupliciter, primo ut est operatio conveniens homini secundum naturam ejus, ut animal rationale, et magis habenti habitum sapientiae, secundo vero ex objecto, scilicet Deo

1-2	3	5	c.
2-2	180	7	o.

Partes contemplationis sunt tres, scilicet lectio, meditatio, et oratio

2-2	180	3	4

Species contemplationis sunt sex, sumptae secundum sex gradus ascensus in Deum, scilicet perceptio ipsorum sensibilium, progressus a sensibilibus ad intelligibilia, dijudicatio sensibilium secundum intelligibilia, absoluta consideratio intelligibilium, in quae per sensibilia pervenitur, contemplatio intelligibilium, quae per sensibilia inveniri non possunt, sed per rationem capi possunt, et consideratio intelligibilium, quae ratio nec invenire nec capere potest, quae scilicet pertinent ad sublimem contemplationem divinae veritatis, in qua finaliter contemplatio perficitur

2-2	80	4	3

Ad contemplationem tria requiruntur, scilicet sanitas corporis, quies a passionibus, et ab exterioribus. Et ei serviunt omnia humana officia

2-2	180	2	o.

Tres sunt conditiones bene contemplandi divina, scilicet reverentia casta, firmitas indeclinabilis, et amor

2-2	180	7	1

Ad contemplationem pertinent quatuor quodam ordine, scilicet virtutes morales, alii actus a contemplatione, contemplatio divinorum effectuum, et contemplatio divinae veritatis

2-2	180	4	c.

Ad contemplationem principaliter pertinet meditatio Dei, sed dispositive pertinet consideratio cujuslibet veritatis

2-2	180	4	c.

Contemplatio quoad nos est diuturna dupliciter, scilicet quia competit nobis secundum incorruptibilem partem animae, id est secundum intellectum, et quia in operibus contemplativis, corporaliter non laboramus

2-2	180	8	c. fi.

Aliquis ex charitate ad Dei contemplationem incitatur

2-2	180	7	1

Virtutes morales pertinent ad contemplationem, et ad vitam contemplativam, non

Pars	Qu.	Art.	Locus

quidem essentialiter, sed dispositive, scilicet removendo impedimenta
2-2|180| 2| o.
2-2|181| 1| 3
2-2|181| 2| c.
2-2|181| 4| 1
2-2|182| 3| c.

Ad contemplationem virtus castitatis maxime reddit hominem aptum, inquantum delectationes venereae maxime deprimunt mentem ad sensibilia, secundum Augustinum
2-2|180| 2| 3 fi.

Contemplatio requirit locum secundum congruitatem tantum
1 | 66| 3| 3

Contemplatio est mala per accidens et bona per se
1-2| 35| 5| 3

Certamen et contentio fit in contemplatione, propter defectum intellectus, et gravitatem corruptibilis corporis quod nos ad inferiora retrahit, non autem ex contrarietate veritatis quam contemplamur
2-2|180| 7| 2

Contemplatio habet quietem ab exterioribus motibus. Et est motus intellectus, id est operatio
2-2|179| 1| 3
2-2|180| 6| c.

Contemplatio terminatur in affectu, scilicet ad delectationem
2-2|180| 1| c.
2-2|180| 3| 3
2-2|180| 7| 1

Contemplativi dicuntur non qui contemplantur, sed qui contemplationi totam vitam suam deputant
2-2| 81| 1| 5

Contemptus est transgressio legis, ex hoc quod voluntas renuit subjici legi, vel regulae
2-2|186| 9| 3

Frequentia peccati non facit peccatum ex contemptu, sed disponit ad hoc
2-2|186| 9| 3

Quanto quis Deum per peccatum magis contemnit, tanto majorem reatum incurrit
3 | 88| 3| c., 1

Contentio quadruplex, scilicet color rhetoricus, impugnatio veritatis scitae, vel falsitatis sine modo, et moderate. Prima et quarta est bona. Secunda est peccatum mortale. Tertia vero non semper est mortale, sicut si accipiatur contentio in judicio vel disputatione secundum imperfectam rationem, scilicet secundum quod importat quandam acrimoniam locutionis; et sic non semper est mortale, sed est peccatum veniale, nisi sit cum scandalo
2-2| 38| 1| o.

Contentio importat contrarietatem in locutione, sicut discordia contrarietatem in voluntate, quoad intentionem, vel quoad modum
2-2| 38| 1| c.

Contentio est filia inanis gloriae
2-2| 38| 2| o.
2-2|132| 5| o.

Contentio et discordia oriuntur ex invidia, ratione termini a quo, sed ex inani gloria, ratione termini ad quem
2-2| 37| 2| 1, 2
2-2| 38| 2| 2

Continentia ut est abstinentia ab omni delectatione venerea, est virtus, non autem quae est cum pravis concupiscentiis quibus resistit
1-2| 58| 3| 2
2-2|143| 3| 1
2-2|155| 1| o.
2-2|155| 4| c.
3 | 7| 2| 3 fi.

Continens proprie est qui persistit in ratione recta, a pravis concupiscentiis abstinens, non autem qui persistit in ratione perversa, abstinens a bonis, sed est obstinatus
2-2|155| 1| 2

Castus proprie dicitur ante experientiam delectationis venereae; continens autem, post eam
2-2|151| 2| o.

Continentia et incontinentia proprie sunt circa delectationes, quae possunt esse naturales homini, non autem circa eas quae sunt contra naturam
2-2|155| 2| 5

Continentia et incontinentia magis est circa delectationes venereas quam ciborum
2-2|155| 2| o.

Continentia proprie est tantum circa concupiscentias tactus
2-2| 55| 2| o.
2-2|143| 4| 1
2-2|156| 2| c.

Continentia secunda est potior quam temperantia, prima vero e converso
2-2| 55| 4| o.

Constantia in arduis et terribilibus est pars fortitudinis; quae autem est circa delectabilia, est pars continentiae, quae est pars temperantiae
2-2|153| 5| 2

Continentia et perseverantia sunt partes constantiae firmiter persistentes; prima est contra concupiscentias, secunda contra tristitias
1-2| 58| 3| 2
2-2| 53| 5| 3

Continentia est tantum in voluntate subjective
2-2|155| 3| o.

Continentia potest attribui rationi, sicut primo moventi, et incontinentia concupiscibili, licet utraque sit in voluntate, ut in proprio subjecto
2-2|155| 3| 2

Ad continentiam efficacius operatur maceratio carnis per abstinentiam cibi et potus, quam per subtractionem vestium, vel per laborem corporalem
2-2|188| 6| 3

Contingens et necessarium sunt de transcendentibus
1 |115| 6| c.

Unumquodque contingens est ex parte materiae; necessitas vero consequitur rationem formae, quia quae sequuntur ad formam, necessario insunt
1 | 86| 3| c.

Nihil est contingens, quod non habeat aliquid necessarium
1 | 84| 1| 3
1 | 86| 3| c.

Contingens potest sumi dupliciter, scilicet contingens ut contingens, id est in particulari, et contingens in universali, id est secundum quod in eo invenitur ratio necessarii
1 | 86| 3| c.

Contingens ad utrumlibet est in potentia. Ideo non exit in actum, nisi prius per aliquid determinetur ad unum
1 | 19| 3| 5

Contingens ut contingens cognoscitur directe a sensu, sed indirecte ab intellectu
1 | 86| 3| c.

Contractio duplex, scilicet ad quidditatem, et ad rationem
1 | 5| 3| 1

Contrahere est aliquid cum causa de necessitate incurrere
3 | 14| 3| c.

Contrapassum idem est quod justum commutativum tantum
2-2| 61| 4| c.

Contrapassum primo invenitur in passionibus injuriosis, secundo in ablatione rerum per vim, tertio in commutationibus voluntariis
2-2| 61| 4| c.

Contrarium magis distat a suo contrario quam simplex negatio
2-2| 79| 4| c., 2

Nomen distantiae derivatum est a loco ad omnia contraria
1 | 67| 2| 3
1-2| 7| 1| c.

Idem est causa contrariorum communis, non autem particularis
1 | 49| 3| c. fi., 1

Idem est causa contrariorum secundum diversa
1-2| 32| 3| 2
2-2| 7| 1| 2

Unum contrariorum est causa alterius contrarii, per accidens tantum
1 | 49| 1| o.
1-2| 32| 4| o.
1-2| 35| 3| 1
2-2| 38| 2| 3
2-2|162| 5| 3
3 | 50| 1| 3

Idem est contrarium diversis secundum diversa, non autem secundum idem
1-2| 31| 8| 2
1-2| 45| 1| 2
1-2| 78| 4| 2
1-2| 79| 1| 2

Idem potest tolli ex causis contrariis. per modum superabundantiae, et defectus
2-2| 89| 10| 3

Contraria in re non sunt contraria in mente
1-2| 35| 5| c., 2
1-2| 53| 1| c.
1-2| 54| 2| 1
1-2| 64| 3| 3

Pars	Qu.	Art.	Locus

Objecta contraria causant contrarias passiones in potentiis appetitivis, non autem in cognitivis
1-2| 54| 2| 1

Contrariorum potest esse unus habitus, secundum quod conveniunt in una ratione communi
1-2| 54| 2| 1
1-2| 54| 3| 1

Aliqua dicuntur contraria dupliciter, scilicet secundum formam generis, vel secundum formam speciei
1-2| 35| 4| c.

Species contrariorum constitutae per respectum ad aliquid extra possunt habere convenientiam inter se, non autem species absolutae
1-2| 35| 4| c.

Motus habet contrarietatem terminorum, sed mutatio, secundum accessum et recessum ab eodem termino
1-2| 23| 2| c.

Nullus motus est contrarius motui circulari
1 | 66| 2| c.

Quietes contrariae sunt, quae sunt in terminis contrariis
1-2| 31| 8| c.

Sicut quieti naturali contrariantur, et quies violenta ejusdem corporis, et quies naturalis alterius corporis, ita in affectibus animae delectationi opponitur, et delectatio et tristitia
1-2| 31| 8| 2

Omne quod generatur, generatur ex contrario
1 | 46| 1| 3
1 | 75| 7| c.

Omne compositum ex contrariis necesse est corrumpi
1 | 82| 1| c.
3 | 14| 2| c.

Contraria possunt inesse eidem, non secundum idem
3 | 46| 8| 1

Contraria sunt circa idem, quando subjectum aequaliter se habet ad ea
2-2| 24|10| 1

Contraria contrariis curantur
1-2| 87| 6| 3

Contritio secundum essentiam est in corde et pertinet ad poenitentiam interiorem, virtualiter vero ad exteriorem, inquantum implicat propositum confitendi, et satisfaciendi
3 | 90| 3| 3

Dolor contritionis duplex, scilicet sensitivus, et intellectivus, scilicet displicentia voluntatis. Primus est tantum effectus ejus, secundus est ipsa contritio
3 | 84| 8| o.
3 | 84| 9| o.
3 | 85| 1| c.

Uterque dolor debet durare usque ad mortem. Et primus debet continuari quantum possibile est, servatis actibus aliarum virtutum, et sanitate, non autem secundus
3 | 84| 8| o.

Contritio et singularis dolor debet esse de singulis peccatis mortalibus in principio quae memoriae occurrunt, ut scilicet homo actualiter singula detestetur, quantum in ipso est; sed postea sufficit una communis de omnibus
1-2|113| 5| 3
3 | 87| 1| c.

De peccato mortali totaliter oblito sufficit generalis contritio de omni quo Deum offendit. Si autem recordetur tantum in generali, recogitet. Etsi in speciali recordetur, debet specialiter conteri, et de oblivione dolere, quae ex negligentia contigit
1-2|113| 5| 3
3 | 84|10| 5
3 | 87| 1| c.

Ad contritionem de venialibus non requiritur propositum non peccandi, sicut de mortali, sed sufficit displicentia ejus, et suae causae
3 | 87| 1| 1

Peccatum veniale non remittitur hic per contritionem habitualem, quae habetur per habitum charitatis, vel per habitum poenitentiae virtutis, quia sic charitas non compateretur peccatum veniale, quod patet esse falsum; sed requiritur virtualis contritio, puta cum aliquis hoc modo fertur secundum affectum in Deum, et in res divinas, ut quidquid sibi occurreret, quod eum ab hoc motu retardaret displiceret ei, et doleret se commisisse, etiam si actu de illa non cogitaret, non autem requiritur actualis
3 | 87| 1| o.

Contritio est dolor pro peccatis assumptus cum proposito confitendi, et satisfaciendi
S. | 1| 1| o.

Contritio est actus virtutis poenitentiae, cujus est detestari praeterita delicta
S. | 1| 2| o

Attritio nullo modo potest fieri contritio, quam necessario charitas praecedit
S. | 1| 3| o.

De malis poenae potest esse dolor, non tamen contritio
S. | 2| 1| o.

De originali peccato etsi aliqua displicientia esse possit, non tamen contritio
S. | 2| 2| o.

Nullum peccatum actuale sine contritione remittitur
S | 2| 3| o.

Contritio non est de peccato futuro, sed magis cautio, quae est pars prudentiae, contritioni adjuncta
S. | 2| 4| o.

De peccatis aliorum dolere debemus, non tamen oportet quod de eis conteramur
S. | 2| 5| 2

Quantum ad principium contritionis, oportet quod de singulis peccatis, quae quis in memoria habet, conteratur, sed quantum ad terminum, sufficit quod sit una communis ds omnibus
S. | 2| 6| o.

Contritio ut dolor est de peccatis in ipsa voluntate consistens, omnium dolorum maximus est; ut vero in parte sensitiva derivatur ex rationis displicentia de peccatis, non est aliis doloribus major
S. | 3| 1| o.

Contritionis dolor, ut est in ratione, nimius esse non potest, ut autem in sensu reperitur, excessus in eo culpabilis esse potest
S. | 3| 2| o.

Sicut unum peccatum est majus alio, ita dolor contritionis de uno peccato necessario major est quam de alio
S. | 3| 3| o.

Toto praesentis vitae tempore debet homo de praeteritis peccatis conteri, et dolere
S. | 4| 1| o.

Contritio cum sit actus poenitentiae, maxime expediret continue de peccatis conteri, et moderate dolere, dummodo caeterarum virtutum officia suo tempore non omittat
S. | 4| 2| o.

Post hanc vitam in purgatorio tantum, quanquam non meritorius de peccatis contritionis dolor esse potest, non autem in patria, vel in inferno
S. | 4| 3| o.

Contritio tam dispositive quam effective instrumentaliter remissionem peccatorum causat
S. | 5| 1| o.

Contritio quae per charitatem perfecta fuerit, non modo culpae, sed omnis poenae remissionem operari potest
S. | 5| 2| o.

Quantumcumque parvus dolor, dummodo ad contritionem sufficiat, omnem culpam delet
S. | 3|—| o.

Contumelia est deducere id quod est contra honorem alicujus in notitiam ejus et aliorum, quod fit principaliter per verba, secundo per alia
2-2| 72| 1| o.

Contumelia est tantum de culpa, convitium etiam de poena, sed improperium est de indigentia; tamen quandoque unum ponitur pro alio
2-2| 72| 1| 3

Contumelia est contra honorem, et palam, sed detractio contra famam, et occulte; susurratio vero contra amicitiam; derisio autem erubescere facit
2-2| 73| 1| o.
2-2| 73| 2| c.
2-2| 73| 4| 1
2-2| 75| 1| o.

Contumelia, et convitium ex in-

Pars	Qu.	Art.	Locus
tentione dehonorandi notabiliter, sunt peccata mortalia; si autem ad correctionem, servato debito modo, non sunt peccata			
2-2	72	2	o.
2-2	158	5	3
Adulterium est gravius peccatum quam contumelia, et haec quam detractio secundum se, et haec quam furtum et rapina			
2-2	73	3	o.
Contumelia et detractiones debent reprimi, ad correptionem audacium et ad vitandum scandala			
2-2	72	3	o.
2-2	73	4	1
Contumelia principaliter oritur ex ira, secundo ex stultitia, quia convenit cum ira. Non autem ex superbia directe, sed dispositive			
2-2	72	4	o.
2-2	73	3	3
2-2	158	7	c.
Conversio in Deum triplex, scilicet in gloriam, meritum et praeparationem, quae requirit triplicem gratiam, scilicet consummatam, habitualem, et operationem Dei			
1	62	2	3
Converti ad beatitudinem, est homini difficile dupliciter, scilicet quia est super naturam ejus, et propter impedimentum corporis, et peccati, sed angelo tantum primo modo			
1	62	2	2
1	62	4	1
Aliquis dum est in proposito et intentione peccandi, potest subito voluntas sua converti ad Deum ab exteriori, sicut in Paulo, vel ab interiori			
1-2	112	2	2
Aliquid dicitur cooperari alicui dupliciter, scilicet sicut secundarium agens, principali agenti, et sicut adjuvans ad praesuppositum finem			
1-2	111	2	3
Cor primo generatur			
2-2	122	2	c.
Cor est primum principium membrorum, et virium vitalium, quantum ad esse, sed caput est principium sensuum et motus			
3	90	3	3
Cor est principium motus in animali			
1-2	10	1	2
1-2	17	9	2
Motus cordis et genitalium non subjacet, nec obedit imperio rationis, quia est naturalis			
1-2	17	9	2, 3
2-2	151	4	c.
Omnis bona dispositio corporis redundat ad cor, sicut ad principium et finem corporalium motionum			
1-2	38	5	3
Cordis est duplex infirmitas, scilicet in substantia ejus, mutans naturalem complexionem ejus, et inordinatio motus ejus, vel alicujus eorum quae circumstant cor. Prima est mortalis, non autem semper secunda			
1-2	74	9	2
Cor unius hominis tendit ad diversa dupliciter, scilicet secundum diversas potentias appetitivas, vel secundum diversas appetibilia			
2-2	29	1	c.
Animalia habentia magnum cor sunt timida			
1-2	45	3	c
Cornelius et similes, ante baptismum habuerunt gratiam, et virtutes, per fidem et desiderium baptismi implicite, vel explicite			
3	69	4	2
Cornicula frequenter crocitans significat pluviam cito esse futuram			
2-2	95	7	2
Corporalia et pallae altaris debent esse alba et linea			
3	52	3	3
3	83	3	7
Spiritualia per corporalia consueverunt ostendi			
1	1	9	o.
1	50	3	3
1-2	4	7	1
Creatura corporalis est a Deo, propter bonitatem Dei			
1	65	1	o.
1	65	2	o.
Omnia corporalia quanto magis considerantur, tanto minora videntur, spiritualia vero e converso			
1-2	42, 5		c., 3
Non omnium corporalium est eadem materia, nisi aequivoce			
1	66	2	o.
Forma corporeitatis non est una in omnibus corporibus, quia non est alia a formis quibus corpora distinguuntur			
1	66	2	c., 3
Corpus. Nullum corpus naturale nec mathematicum potest esse infinitum in actu			
1	7	3	c.
Si esset corpus infinitum, non posset moveri			
1	7	3	c.
Corpus tripliciter sumitur, scilicet pro genere animalis, pro parte ejus, et ut est species quantitatis			
1	18	2	c.
Omne corpus est in potentia			
1	3	1	c.
Corpus habens duos colores est continuum, non tamen secundum eos			
1-2	20	6	c.
Duo corpora possunt simul esse in eodem loco, virtute Dei, non autem naturaliter			
1	67	2	c.
3	54	2	1
3	57	4	2
Omne corpus habet motum naturalem determinatum			
1	67	2	c.
Nullum corpus movet non motum			
1	3	1	c. pr.
1	110	1	1
Nullum corpus agit, nisi tangendo et movendo			
1	45	5	c. fi.
Nullum corpus potest esse principium vitae			
1	3	1	c.
1	75	1	c.
Corpus vivum est nobilius corpore non vivo			
1	3, 1		c. fi.
Corpus prius vivum, et postea mortuum, non est idem corpus numero			
3	25	6	3
3	50	5	c., 1
Corpora, inquantum sunt in actu, possunt agere; licet hoc negent Avicebron, Plato, et Democritus			
1	115	1	o.
Corpus hominis oportet habere multa organa, quia anima ejus est multiplex in potentia et operatione, propter perfectionem ejus			
1	76	5	3
Corpus hominis fuit optime dispositum in ordine ad suum finem, scilicet animam			
1	91	3	o.
2-2	164	1	1
Corpus hominis componitur ex contrariis, propter tactum			
1	76	5	c.
1	91	1	2
1-2	85	6	c. fi.
2-2	164	1	1
In corpore hominis, ignis et aër predominantur secundum virtutem, sed aqua et terra secundum substantiam. Sed corpora inferiora non sunt de natura quinti corporis, id est coeli, quam aliqui ponunt venire in compositionem humani corporis			
1	91	1	o.
Proximus motor corporis in nobis est appetitus sensitivus			
1	20	1	1
Corpus hominis regitur a ratione despotice, id est serviliter, appetitus autem sensitivus, politice, id est civiliter			
1	81	3	2
1	83	1	1
1-2	9	2	3
1-2	17	7	c. fi.
1-2	56	4	3
1-2	58	2	c.
1-2	74	3	3
Corpus est gloriosum ex totali subjectione ejus ad animam, cujus gloria redundat in ipsum			
1-2	4	5	4
3	11	2	c.
3	54	2	c., 1, 2
3	57	3	c.
Corpus gloriosum erit in eodem loco cum alio corpore, non ex dote subtilitatis, sed sola virtute Dei			
3	54	1	1
3	57	4	2
Subtilitas corporis gloriosi est plena participatio esse specifici, ex plena subjectione ejus ad animam			
3	54	3	c.
Et erunt palpabilia, sicut et corpus Christi post resurrectionem suam			
3	54	2	2
Et habebunt qualitates tangibiles			
3	54	2	2
Et erunt colorata, colore debito, secundum naturam suarum partium			
3	54	2	1
Corpus Christi fuit in Adam, et in aliis Patribus secundum orginem, non autem secundum aliquid signatum, sicut etiam corpora aliorum			
3	31	6	o.
3	31	7	c.
Corpus Christi,			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			secundum Apollinarem haereticum, est consubstantiale deitati
3	37	1	c
			Corpus Christi est a solo Deo formatum
3	31	5	c., 3
3	46	6	c.
			Corpus Christi fuit optime complexionatum, ideo in eo maxime viguit sensus tactus
3	46	6	c.
			Corpus Christi debuit augeri, sicut corpora aliorum hominum
3	33	1	4
			Quantitas corporis in principio animationis proportionatur ei quantitati, ad quam per augmentum veniet; quia majorum in fine est major quantitas in principio, praeter quam in Christo, in quo fuit minor
3	33	2	2
			Corpus Christi, in perfecta aetate, habuit decentem, et mediocrem quantitatem, proportionatam quantitati habitae tempore quo aliorum corpora animantur, minorem autem in principio
3	33	2	2
			Corpus Christi vivum et mortuum, erat idem numero
3	50	5	o.
			Corpus Christi fuit subjectum impressioni corporum coelestium
3	12	4	3
			Corpus Christi fuit verum corpus, et non phantasticum, contra Manichaeum, et Valentinum
3	5	1	o.
3	5	2	c.
			Christus post resurrectionem habuit verum corpus sicut prius ante mortem
3	54	1	o.
3	54	3	c.
			Corpora mystica sunt duo in hoc mundo, scilicet Christi et diaboli; sed corpus Christi mysticum est tota Ecclesia
3	8	1	c.
3	8	3	c.
3	48	1	c.
3	49	1	c.
			Corpus Christi verum habet simul omnia membra, non autem corpus mysticum
3	8	3	c.
			Correctio fraterna est admonitio fratris, de emendatione delictorum, a fraterna charitate procedens
2-2	33	1	o.
			Correctio duplex, scilicet coactiva, et ostensiva tantum. Prima pertinet ad praelatos tantum, secunda vero ad omnes
2-2	33	1	o.
2-2	33	3	o.
2-2	33	6	o.
			Utraque est in praecepto, sed secunda solum quando delinquens occurrit cum commoditate corripiendi, et spe emendationis, et superior deest
2-2	33	2	o.
2-2	43	7	3
			Correctio fraterna est actus charitatis, coactiva vero est actus justitiae
2-2	32	2	3
2 2	33	1	o.
2-2	33	3	c.
2-2	33	4	c.
			Admonitio in correctione fraterna est principaliter actus charitatis, quasi imperantis; prudentiae vero secundario quasi exequentis et dirigentis
2-2	33	1	2
			Existens in peccato mortali, etiam occulto, corrigens ex officio, peccat, non autem corrigens ut frater, nisi propter scandalum
2-2	33	5	o.
			Peccatum praecedens impedit ne aliquis corripiat alium tripliciter, scilicet ratione indignitatis, scandali, et superbiae
2-2	33	5	c.
			Praelatus est corripiendus a subditis, sed in secreto tantum, non cum protervia et duritia, sed cum mansuetudine et reverenter, nisi propter periculum fidei, fiat publicum, sicut Paulus publice corripuit Petrum
2-2	33	4	o.
			Ordo correctionis est de praecepto, scilicet praevia admonitione secreta
2-2	33	7	o.
			Testes debent adhiberi in correctione fraterna, si non est emendatus per admonitionem secretam
2-2	33	8	o.
			In correctione fraterna, primo debet admoneri secrete, secundo debet dici praelato secrete, tertio testes adhiberi, quarto publicari
2-2	33	8	1, 4
2-2	70	1	o.
2-2	70	3	3
			Ordo fraternae correctionis servandus est in peccatis occultis tantum
2-2	33	7	o.
			Christus non corripuit Judam secrete, nec Petrus Ananiam et Saphiram, nec Paulus Petrum multiplici de causa, scilicet quia Dominus peccatum Judae tanquam Deus, sicut publicum habebat. Unde statim poterat ad publicandum procedere. Tamen ipse non publicavit, sed obscuris verbis eum de peccato suo admonuit. Petrus autem publicavit peccatum occultum Ananiae et Saphirae, tanquam executor Dei, cujus revelatione peccatum cognovit. Sed Paulus Petrum non reprehendisset, nisi aliquo modo par esset, quantum ad fidei defensionem. Vel Paulus qui erat subditus Petro, propter imminens periculum scandali circa fidem, Petrum publice arguit. De Joseph autem credendum est quod fratres suos aliquando admonuerit, licet non sit scriptum. Vel potest dici, quod peccatum publicum erat inter fratres. Unde dicitur pluraliter: Accusavit fratres suos
2-2	33	4	2
2-2	33	7	2
			Dimittens admonitionem vel prohibitionem, quia non sperat correctionem, sed timet sequi pejus, non peccat
2-2	33	2	3
2-2	33	6	o.
2-2	43	7	3
2-2	150	1	4
			Peccatum infectivum aliorum, ut haeresis, et fornicatio, vel cedens in damnum aliorum, ut furtum, et homicidium, debet denunciari sine admonitione
2-2	33	2	c., 3
			Correctio est utilis ad emendationem, ad quam tamen non sufficit sine auxilio Dei
1-2	109	8	2
2-2	33	2	1
2-2	83	7	3
			Scandalum directe opponitur correctioni fraternae
2-2	34	princ.	
2-2	43	3	c.
			Corruptibile et incorruptibile differunt, genere physico, non autem genere logico
1	66	2	2
1	88	2	4
			Corruptio. Nihil corrumpitur, nisi per hoc quod forma separatur a materia
1	9	2	c.
1	50	5	c.
1	75	6	c.
			Corruptio non potest esse, nisi ubi est contrarietas, quia omnis generatio et corruptio est ex contrario in contrarium
1	75	6	c.
			Aliquid corrumpitur dupliciter, scilicet per se, et per accidens
1	75	6	c.
1	89	5	c.
1-2	53	1	c.
			Corruptio duplex, scilicet separatio formae a materia, et resolutio in elementa
3	50	5	c.
			Corruptio non intenditur a natura, nisi per accidens
1	19	9	c.
1	49	1	c., 2
1	49	2	c.
			In omni mutatione est aliqua corruptio
1	50	5	1
			Impossibile est aliquod subsistens corrumpi per accidens, vel generari per accidens, sed tantum per se
1	75	6	c.
			Mors, corruptio, et omnis defectus est contra naturam particularis formae, sed aliquando est naturalis, ratione materiae, et naturae communis
1	22	2	2
1-2	42	2	c., 3
1-2	85	6	o.
2-2	65	1	1
2-2	164	1	1
			Materia subjecta privationi est principium et causa omnis corruptionis
1	50	5	3
1	75	6	c.
			Corvus significat voluptatibus denigratos, vel expertes bonae affectionis, quia non est reversus ad arcam
1-2	102	6	1 c.
			Costa fuit praecisa ab Adam sine dolore, sed cum delectatione
1	92	3	2
1	97	2	3
			Costa haec non

Pars	Qu.	Art.	Locus

erat de perfectione individuali Adae, sed de specifica
1 | 92 | 3 | 2
1 | 97 | 2 | 3
3 | 31 | 5 | 2

Mulier convenienter fuit formata de costa Adae
1 | 92 | 2 | o.
1 | 92 | 3 | o.

Mulier facta est de costa Adae, ut socia ejus, non de capite, ut domina, nec de pede, ut ancilla
1 | 92 | 3 | o.

Conversio costae in mulierem fuit supernaturalis, et obedientialis
1 | 92 | 4 | 3

Multiplicatio costae fuit per additionem materiae noviter creatae, vel verius per conversionem alterius materiae praejacentis, contra Hugonem et Magistrum sententiarum
1 | 92 | 3 | 1

Illud additum non venit in corpus Evae, nisi mediante costa; ideo Eva non dicitur facta ex eo, licet esset quid amplius in quantitate quam costa
1 | 92 | 3 | 1

Creatio magis respicit esse quam naturam, vel rationem
3 | 2 | 7 | 3

Creatio passiva, secundum esse ut inhaeret, est naturaliter posterior creatura, et est subjective in ea; sed secundum rationem ejus, ut causatur ex actione Dei, est prior
1 | 45 | 3 | 2, 3

Creationem esse, ratio demonstrat
1 | 45 | 2 | o

Philosophi concedunt creationem esse, sed ab aeterno
1 | 46 | 2 | 1, 2

Quid. Creatio non est mutatio proprie
1 | 45 | 2 | 2
1 | 45 | 3 | o.
1 | 46 | 1 | 5

Creatio non est motus nec terminus motus
1 | 45 | 2 | 3
1 | 45 | 3 | c.
1 | 46 | 3 | 2

Creatio est emanatio universalis entis, ex nihilo
1 | 45 | 1 | o.
1 | 45 | 4 | 1

De ratione creationis est, nihil praesupponere in re, cui naturaliter prius convenit non esse quam esse
1 | 65 | 3 | c.

Creatio non admiscetur in operibus naturae nec artis, sed praesupponitur
1 | 45 | 8 | o.

Creatio importat habitudinem creaturae ad creatorem, cum quadam novitate, sive inceptione
1 | 45 | 3 | 3

Creare nihil aliud est quam absque materia praejacenti aliquid producere
1 | 65 | 3 | c.

Creatio est productio rei, secundum totam substantiam suam, nullo praesupposito
1 | 65 | 3 | c.

Creatio activa est essentia Dei, cum relatione rationis ad creaturas. Passiva vero est in creatura, et est accidens ejus de praedicamento relationis, scilicet habitudo habentis esse ab alio, et consequens operationem Dei
1 | 45 | 3 | o.

Creatio, passive sumpta, est aliquid in re creata, quia creatio activa est actio transiens, relinquens effectum exteriorem
1 | 45 | 3 | o.

Nullum corpus potest creare
1 | 45 | 5 | c.

Solus Deus creat
1 | 45 | 5 | o.
1 | 47 | 1 | c.
1 | 65 | 3 | c.
1 | 90 | 3 | c.
1 | 104 | 3 | 1, 3

Creare requirit potentiam agentis infinitam
1 | 32 | 1 | 2
1 | 45 | 5 | 3
1 | 65 | 3 | 3

Deus non potest communicare creaturae potentiam creandi aliquid, virtute propria et principaliter, nec instrumentaliter
1 | 45 | 5 | c., 3

Creare est commune toti Trinitati
1 | 45 | 6 | c.

Philosophi dixerunt quod intelligentia superior creat inferiorem, et animam, et corpus coeli moti ab ea
1 | 8 | 3 | c.
1 | 45 | 5 | c.
1 | 65 | 3 | c.

Omne ens praeter Deum, est creatum a Deo
1 | 44 — | o.
1 | 45 | 2 | c.
1 | 65 — | o.
1-2 | 79 | 2 | c.

Res simplex non potest fieri nisi per creationem
1 | 118 | 1 | c.

Prima individua cujuslibet speciei producta sunt per creationem tantum
1 | 45 | 5 | 1
1 | 65 | 4 | c.
1-2 | 5 | 7 | 2

Sola supposita proprie dicuntur creari
1 | 45 | 4 | o.
1 | 45 | 7 | 2
1 | 45 | 8 | o.

Creatio passiva creatur, non quidem alia creatione, sed seipsa
1 | 45 | 3 | 2

Creatio facta est in principio temporis mensurantis motum primi mobilis, sicut in adjacente creationi, non autem sicut in mensurante eam, quia simul fuerunt
1 | 46 | 3 | c., 1

Creatio est in instanti
1 | 63 | 5 | c.
1 | 74 | 1 | 1

Imo principium temporis non est mensura creationis
1 | 46 | 3 | 1

Creatio est prima actio, quia nullum praesupponit, sed praesupponitur a qualibet alia
1 | 45 | 1 | 2

Creatio aliqua praesupponit materiam in qua, non autem materiam ex qua
1 | 45 | 1 | 1

Creatura. In productione cujuslibet creaturae etiam minimae, manifestatur infinita potentia, sapientia, et bonitas Dei
1 | 32 | 1 | 2
1 | 45 | 5 | 3

In omnibus creaturis differunt suppositum et natura
3 | 17 | 1 | c.

Omnis creatura potest deficere a bono, in non esse, secundum seipsam, nisi a Deo conservetur, secundum Gregorium
1-2 | 109 | 2 | 2
1-2 | 112 | 3 | 2

Omnis creatura est mutabilis
1 | 9 | 2 | o.
1 | 10 | 3 | c.
1 | 16 | 8 | o.
1 | 65 | 1 | 1
1-2 | 109 | 2 | 2
1-2 | 112 | 3 | 2
3 | 10 | 4 | c.
3 | 13 | 2 | c.
3 | 13 | 3 | c.

Creaturae secundum se sunt tenebrae, falsitas, et nihil
2-2 | 5 | 1 | 2

In creaturis inveniuntur quatuor per ordinem, scilicet esse, unitas, virtus, et respectus ad effectus
1 | 19 | 8 | c.

Creatura dignior facta est propter viliorem, in ordine ad totum universum, non autem secundum se
1 | 70 | 2 | 4

Commune est omni creaturae, ut per omnes motus et operationes ejus tendat sicut in finem suum, in assimilationem divinae bonitatis, conservando suum esse, et communicando illud
1 | 63 | 3 | c.

Creatura corporalis ordinatur ad spiritualem, et tenditur in assimilationem ejus
1 | 65 | 2 | c., 2

Creatura irrationalis ordinatur ad rationalem tripliciter, scilicet auxiliando, significando, et continendo
2-2 | 76 | 2 | c.

Credere. *Quid.* Est cum assensu cogitare
2-2 | 2 | 1 | o.

Credere est proprius, et interior actus fidei
2-2 | 2 | princ.
2-2 | 2 | 2 | o.
2-2 | 4 | 1 | c.
2-2 | 4 | 2 | c., 1

Credere est actus intellectus assentientis divinae veritati, ex imperio voluntatis motae a Deo per gratiam
2 2 | 2 | 9 | c.
2-2 | 4 | 1 | c.
2-2 | 4 | 2 | c., 1
2-2 | 5 | 2 | c.

Actus fidei triplex, scilicet credere Deo, credere Deum, et credere in Deum
2-2 | 2 | 2 | o.

Credere Deum, Deo, et in Deum, est unus actus fidei, respectu diversorum
2-2 | 2 | 2 | o.

Scientia de credendis est duplex, scilicet donum, quo discernuntur credenda a non credendis, et gratia, qua hoc docetur. Prima convenit omni sancto, non autem secunda
2-2 | 9 | 1 | 2

Credere aliqua supra rationem naturalem, est de necessitate salutis,

Pars	Qu.	Art.	Locus
similiter et fides			
2-2	1	6	3
2-2	2	3	o.
2-2	16	1	1
Credere aliqua quae ratione naturali demonstrantur, est necessarium			
1-2	99	2	2
2-2	1	6	3
2-2	2	4	o.
Quilibet tenetur explicite credere articulos fidei, alia vero implicite			
1-2	76	2	c.
2-2	2	5	o.
Quilibet christianus tenetur explicite credere mysteria Christi, praecipue quae publice in Ecclesia solemnizantur			
2-2	2	7	o.
Quilibet christianus tenetur explicite credere mysterium Trinitatis			
2-2	2	8	o.
Mysteria Christi et Trinitatis fuerunt explicite credita a majoribus ante Christum, sed a minoribus implicite			
2-2	2	7	c.
2-2	2	8	c., 2
Primum et principale inter omnia credibilia, est Deum esse			
2-2	16	1	c.
Quilibet homo, omni tempore, et omni statu, tenetur credere explicite Deum esse, et providentiam ejus			
2-2	2	8	1
Mysterium incarnationis Christi oportet aliqualiter esse creditum apud omnes, sed diversimode secundum diversitatem temporum et personarum			
2-2	2	7	c.
Majores tenentur magis explicite credere quam minores			
2-2	2	7	o.
2-2	2	8	o.
Credere ea quae sunt supra rationem, non est levitatis, cum habeat sufficiens inductivum ad credendum			
2-2	2, 9,		3
Crimen. Processus contra crimina triplex, scilicet per viam denunciationis, inquisitionis, et accusationis. In primo intenditur emendatio peccantis, in secundo et tertio poena ejus, propter bonum multitudinis. Ideo in primo requiritur ordo correctionis fraternae, in secundo infamia, in tertio autem inscriptio			
2-2	67	3	2
2-2	68	1	c.
Criminator est qui aliis publice crimina imponit accusando, vel conviciando			
2-2	74	1	2
Crucifigi. Christus crucifixus est hora tertia linguis Judaeorum, et hora sexta manibus militum			
3	46	9	2
3	83	2	3
Crudelitas est vitium humanum, excedens modum puniendi culpas; sed feritas sine saevitia est bestialis			
2-2	157	1	3
2-2	159	—	o.
Crux. Conveniens fuit Christum mori in cruce, septuplici ratione, scilicet primo propter exemplum virtutis; secundo quia hoc genus mortis, maxime conveniens erat satisfactioni pro peccato primi parentis, qui pomum ligni vetiti sumpsit; tertio passus fuit in excelso ligno, ut etiam ipsius aëris natura mundetur; quarto quia per hoc, ascensum nobis parat in coelum; quinto quia hoc competebat universali salvationi totius mundi, propter virtutem passionis ubique diffusam; sexto quia per hoc genus mortis diversae virtutes designantur; septimo quia hoc genus mortis plurimis figuris respondet			
3	46	4	o.
Signum crucis multiplex in missa significat passionem Christi, secundum diversas partes			
3	83	5	3, 4
Mors crucis est poena acerbissima			
3	46	4	c.
3	46	6	c.
Crux temporalis Christi designat mystice vitam christianam, propter exemplum virtutis			
3	46,	4	c. pr.
Culpa est voluntaria inordinatio, vel privatio boni			
1	48	5	c.
1	48	6	c.
1-2	21	2	o.
1-2	87	2	c.
2-2	34,	2	c.
Remissio culpae fit per conjunctionem hominis ad Deum, a quo separat omnis culpa mortalis perfecte, et venialis imperfecte			
3	86	4	c. fi.
3	87	1	c.
Manente culpa, Deus non potest non imputare ad poenam			
3	22	2	2 c.
Absolutio universalis a culpa, et a poena fit in perceptione baptismi, et in martyrio			
3	68	2	2
3	87	1	2
Cultus Dei consistit in recipiendo divina, vel in tradendo ea aliis			
3	63	2	c.
3	63	3	c.
3	63	4	c.
3	63	6	c.
Cultus divinus, triplex, secundum triplicem statum, scilicet veteris legis, legis novae et secundum statum gloriae			
1-2	101	2	c.
1-2	103	3	c.
In statu naturae, homines nulla lege movebantur ad cultum Dei, sed solo interiori instinctu			
3	60	5	3
Specialis cultus et honor, qui graece dicitur theosebia, vel eusebia, debetur Deo, ut omnium primo principio			
2-2	81	1	4
2-2	81	4	o.
Finis divini cultus est, ut homo det gloriam Deo, et ei se subjiciat mente et corpore			
2-2	93,	2	c.
Cor et corpus sunt applicanda cultui Dei			
1-2	49	3	c.
1-2	101	2	o.
2-2	19	1	o.
2-2	81	7	o.
2-2	83	12	c. fi.
2-2	84	2	c.
2-2	93	2	c.
Aliquid pertinet ad cultum Dei dupliciter, scilicet ut offerendum, vel ut assumendum			
2-2	81	3	2
2-2	95	2	c.
Sacramentum pertinet ad cultum Dei dupliciter, scilicet per modum actionis, ut Eucharistia, in qua principaliter cultus Dei consistit, inquantum est Ecclesiae sacrificium, vel per modum agentis, scilicet ordo, vel per modum recipientis, ut baptismus et confirmatio			
3	63	6	c.
Cultus Dei primo ordinatur ad reverentiam Dei, secundo ad instructionem hominis a Deo, tertio ad directionem actuum humanorum, secundum instituta Dei			
2-2	92	2	c.
Cultus Dei duplex, scilicet interior, in conjunctione ad Deum, per intellectum et affectum, id est in devotione mentis, et exterior, in sacrificiis, oblationibus, et hujusmodi			
1-2	99	3	c.
1-2	101	2	c., 3
1-2	102	5	4
1-2	103	3	c.
2-2	81	7	c.
2-2	84	2	c.
2-2	122	4	c.
Cultus secundus ordinatur ad primum, ideo secundum quod primus diversificatur in diversis statibus, sic et secundus			
1-2	101	2	c., 3
1-2	103	3	c.
Cultus primus impeditur per peccata, secundus vero per immunditias corporales			
1-2	102,	5	4
Omnis cultus Dei exterior praecipue ad hoc ordinatur, ut homines habeant Deum in reverentiam			
1-2	102	4	c.
3	63,	4	3
Cultus Dei exterior praecipitur tertio praecepto Decalogi			
2-2	122,	4	c.
In cultu Dei potest esse aliquid esse perniciosum, id est falsitas, dupliciter, scilicet ex parte rei signatae, vel ex parte colentium, contra morem Ecclesiae			
1-2	93	1	o.
In cultu Dei potest esse aliquid superfluum, non secundum quantitatem absolutam, sed quia non proportionatur fini			
2-2	81	5	3
2-2	92	1	c., 3
2-2	93	2	o.
2-2	104	2	2
Antiquitus quidam colebant falsos deos cum imaginibus, quidam vero sine eis			
2-2	122	2	2
Cultus disparitas matrimonium praecedens impedit ne contrahi possit			
S.	59	1	o.
Cupiditas duplex, scilicet mortalis, et venialis,			

Pars	Qu.	Art.	Locus
Prima ponit finem			
in creatura, non			
autem secunda;			
sed est cum cha-			
ritate			
2-2	24	10	2

Curam animarum habentes presbyteri vel diaconi, non sunt in statu perfectionis, ex parte ordinis, nec ex parte curae, quia non obligantur per ordinem ad ea quae sunt perfectionis, quamvis interior perfectio equiratur ad actum ordinis. Et possunt curam animarum deserere. Unde non omnes praelati ecclesiastici sunt in statu perfectionis, sed soli episcopi

2-2	184	6	o.

Ad curam pertinent duo, scilicet ratio ordinis, id est providentia, vel dispositio, et executio ordinis, id est gubernatio

1	22	1.	2

Aequalis cura est Deo de omnibus, ex parte Dei, non autem ex parte effectus

1	20	3	1
2-2	102	4	1

Provisor particularis excudit defectum ab eo quod jus curae subdi-

ur, non autem			
provisor universa-			
lis			
1	22	2	2
1	103	5	c.

Curiositas est vitium circa cognitionem intellectus et sensuum, ad peccandum, et circa inspectionem luorum, et mulierum ad concupiscendum et spectacula rum

2-2	167	—	o.

Curiositas oritur ex accidia

2-2	35	4	3

D

Daemones, secundum Apulejum, sunt corpora aërea, animo passiva, mente rationalia, tempore aeterna

1	51	1	1
1	115	5	c.

Daemones, secundum Porphyrium sunt natura fallaces, et sensitivi

1	63	4	1

In daemonibus est ordo

1	109	1	o.

Nomina aliquorum ordinum sunt in daemonibus, non tamen Seraphin, nec Throni, nec Dominationes

1	63	7	1
1	63	9	3
1	109	1	3

Ordinatio daemonum est sacra ex parte Dei, non autem ex parte ipsorum

1	109	1	2

Daemones vigent acumine scientiae, et lumen intellectuale in eis est perspicuum

1	64	1	o.

Error est in intellectu daemonum solum respectu supernaturalium

1	58	5	o.

Daemones cognoscunt veritatem tripliciter, scilicet per naturam, revelationem, et experientiam

1	64	1	5
2-2	172	5	1
2-2	172	6	o.

Cognitio veritatis per naturam et per gratiam tantum speculativa est in daemonibus, non autem producens amorem Dei

1	64	1	o.

Boni angeli revelant aliqua daemonibus

1	64	1	c., 5
1	109	4	1
2-2	172	6	1, 3

Revelationes a bonis angelis factae daemonibus sunt illuminationes ex parte angelorum, quia ordinant eas ad Deum, non autem ex parte daemonum

1	109	4	1

Revelatio beatorum angelorum facta daemonibus non est per modum illuminationis, sed locutionis

2-2	172	5	2

Daemones cognoscunt futura contingentia

1	57	3	c.
1	86	4	2

Illuminatio non est in daemonibus, sed conceptus suos manifestant per modum locutionis

1	109	3	o.
2-2	172	5	2

Daemon non habet cognitionem matutinam, nec vespertinam, sed nocturnam

1	64	1	3

Daemones cognoscebant Christum esse Messiam promissum in lege, non autem divinitatem ejus, nisi per conjecturas

1	64	1	4
3	41	1	1
3	44	1	2

Daemon prohibebatur virtute divina ab investigatione Beatae Mariae, nec noverat divinitatem Christi, sed confitebatur suspicando

3	29	1	3
3	41	1	1
3	44	1	2
3	47	5	c.

Daemones sciunt se damnatos in perpetuum

2-2	18	3	c.

Liberum arbitrium daemonum est obstinatum in malum principaliter ex justitia Dei non dantis gratiam, secundo ex indivisibili appetitu eorum, tertio ex cognitione intellectiva, quia non possunt deponere aestimationem semel habitam

1	64	2	o.

Omnis motus liberi arbitrii daemonum est inordinatus, nec possunt se praeparare ad gratiam

1	64	2	5

Daemones possunt facere actum bonum ex genere, sed nullo modo ex bona voluntate

1	64	2	5

Daemones non sunt naturaliter mali, sed propria voluntate

1	63	4	o.
1	67	4	4

Natura daemonum est bona, sed voluntas eorum est mala, cujus malitiae ipsi sunt causa

1	64	3	3

Omnis actus naturae daemonis est bonus, et actus voluntatis ejus est malus

1	64	2	5

Daemones non diligunt se mutuo, licet concordiam habeant in malo

1	109	2	2

Nulla passio sensitiva est in daemonibus, sed timor et dolor voluntatis est in eis

1	63	2	2
1	64	3	c.

Furor, phantasia, et concupiscentia non sunt in daemonibus nisi metaphorice, id est velle inordinate

1	54	5	3
1	58	5	c. fi.
1	59	4	1

Daemon est caput omnium malorum, non influxu interiori, sed gubernatione exteriori, inquantum averturtur a Deo

3	8	7	o.
3	8	8	o.

Daemon et Antichristus sunt tantum unum caput malorum, quia Antichristus dicitur caput, quia in eo erit plenissime malitia diaboli

3	8	8	1

Daemones meruerunt beatitudinem, sed statim praebuerunt impedimentum ejus

1	63	5	4
1	63	6	o.

Omnes daemones simul peccaverunt, et tanto gravius, quanto superiores

1	63	8	1, 3
2-2	24	3	3

In omnibus quae agunt daemones propria voluntate, peccant mortaliter

1	64	2	5
1-2	89	4	o.

Peccatum daemonis durat adhuc secundum appetitum, non autem secundum aestimationem

1	64	2	3

Primum peccatum Adae, vel daemonum, non fuit blasphemia in Spiritum Sanctum, licet potuerit esse

2-2	163	4	3

Omnia peccata sunt in daemonibus secundum reatum, sed tantum spiritualia secundum affectum

1	63	2	o.

In daemonibus non fuit labor, nec taedium, nec accidiae peccatum

1	63	2	2

In daemonibus non sunt proprie nisi duo peccata, scilicet superbia et invidia

1	63	2	o.

Daemones non afficiuntur peccato carnali, sed tantant ex invidia

1	63	2,	1, 2

Daemon tentavit primos parentes ex invidia

1	63	2	o.

Daemon non potuisset tentare hominem in statu innocentiae, suggestione interiori, quia per hanc immutatur phantasia

2-2	165	2	2

Daemon tentans primos parentes promiserat Adae quod sciret bonum et malum, sed non solvit promissum

2-2	163	2	o.

Daemon tentans

Pars	Qu.	Art.	Locus
primos parentes non potuit sumere formam quam voluit, sed tantum serpentis			
2-2	165	2	3
Tentare ad nocendum est proprium daemonum, sed mundus et caro tentant instrumentaliter. Deus autem tentat faciendo sciri virtutem tentati			
1	114	2	o
2-2	97	2	c.
Impugnatio daemonum est ex malitia eorum, scilicet ex superbia et invidia, sed ordinatio ejus est a Deo			
1	64	4	c.
1	114	1	o.
Daemones dupliciter impugnant homines, scilicet instigando ad peccatum, et puniendo; secundo modo mittuntur a Deo, non autem primo modo			
1	114	1	1
Tentatio daemonum non semper est peccatum, quia vitari non potest, sicut vitari potest tentatio carnis; ideo tentatio carnis sine peccato esse non potest, ut patet per Glossam			
1-2	80	3	3
3	41	1	3
Daemones maxime gaudent de peccato luxuriae, propter difficultatem evadendi			
1-2	73	5	2
Omnia peccata sunt ex suggestione daemonum indirecte, non autem directe			
1	63	2	c.
1	114	3	o.
1-2	80	4	o.
3	8	7	2
Daemones non sunt causa peccatorum nostrorum, nisi indirecte, scilicet persuadendo, vel proponendo aliquod appetibile			
1-2	75	3	o.
1-2	80	1	o.
3	8	7	o.
Daemon potest impedire usum rationis, si permittatur; ideo potest sufficienter impellere in actum peccati, non autem in peccatum			
1-2	80	3	o.
Daemones inducunt ad peccatum interius operando, scilicet in phantasiam, et in appetitum sensitivum tantum			
1-2	80	2	o.
Daemon non statim tentat hominem spiritualem de gravibus peccatis			
3	41	4	c.
Daemones victi non cessant a tentatione aliorum, nec ejusdem semper, sed ad tempus			
1	114	5	o.
Remedium semper est paratum hominibus contra daemones, ex passione Christi, etiam tempore Antichristi			
3	49	2	2, 3
Daemones fingunt se esse animas defunctorum, ut inducant in errorem, vel etiam divina dispensatione apparent animae defunctorum; nam, secundum Augustinum, non est absurdum credere, aliqua dispensatione permissum fuisse, ut non dominante arte magica, vel potentia, sed dispensatione occulta, quae pythonissam et Saulem latebat se ostenderet spiritus justi aspectibus regis, divina eum sententia percussurus; vel non vere spiritus Samuelis a requie sua excitatus est, sed aliquod phantasma et illusio imaginaria, diaboli machinationibus facta, quam Scriptura Samuelem appellat, sicut solent imagines rerum suarum nominibus appellari			
1	89	8	2
1	117	4	2
2-2	95	4	2
2-2	174	5	4
Non licet habere familiaritatem cum daemone, nec requirere veritatem ab eo, ad cognitionem occultorum, scilicet de iis quae excedunt facultatem et cognitionem humanam, nec a daemonibus auxilium implorare, quia est apostasia a fide (secundum Augustinum)			
1	114	4	c., 2
2-2	90	2	o.
2-2	90	3	o.
2-2	95	—	o.
2-2	96	—	o.
Daemon veritatem dicit, ut decipiat			
1	64	2	5
Daemones faciunt aliquas levitates, ut sint familiares hominibus, quos conantur decipere			
1	89	4	3
1-2	89	4	3
Quaerere aliquid a daemone, sponte occurrente licet, propter utilitatem aliorum, maxime quando virtute divina compelli potest ad dicendum vera, sicut Christus fecit. Nam et Beda dicit, non velut inscius dominus inquirit, sed ut confessa peste quam tolerabat, virtus curantis gratius emicaret, et sic Jacobus, et Simon, et Judas fecerunt. Non autem licet daemonem invocare ad auxilium vel cognitionem occultorum, inquirendo ab ipso			
2-2	90	2	c. fi.
2-2	90	3	c.
2-2	95	4	1, 3
2-2	96	2	3 fi.
Invocantes daemonem peccant mortaliter, et sunt apostatae a fide (secundum Augustinum) propter pactum initum cum daemone, tacite vel expresse, vel verbotenus si invocatio intersit, vel facto aliquo, et iamsi sacrificia desint			
2-2	96	2	3 fi.
Daemones alliciuntur diversis generibus herbarum, animalium, carminum et rituum, ut signis, non autem ut rebus			
1	115	5	3
2-2	85	2	2
2-2	96	2	o.
Daemones vocati sub certa constellatione veniunt, licet non subsint coelis, nec alicui virtuti corporali, ut ducant in errorem, vel quia coguntur a superioribus daemonibus			
1	115	5	o.
Daemones vocati sub certa constellatione, veniunt, quia sciunt illius virtutem juvare ad effectum requisitum			
1	115	5	2
Daemones plus vexant lunaticos in augmento lunae, ut eam infament, et quia tunc cerebrum est sic dispositum per lunam			
1	115	5	1
Daemones maxime anhelant ad hoc ut eis exhibeatur cultus divinus			
2-2	85	2	3
Deus non est in daemone nec in peccatore simpliciter, sed ut est creatura, vel addendo per essentiam, praesentiam, et potentiam			
1	8	1	4
Daemon habet potestatem aliquam in homine, ex hoc quod subditur peccato originali vel actuali			
3	71	2	c., 1
Nullus ante passionem Christi potuit evadere manus daemonum, quin descenderet ad infernum			
3	49	2	2
3	49	5	1
3	52	5	2
3	52	6	2
Daemon etiam nunc potest, Deo permittente, homines tentare quantum ad animam, et vexare quantum ad corpus			
3	49	2	2
Idem daemon potest recipere semen viri, et transfundere in mulierem; et generabitur homo qui erit filius viri, et non daemonis, sicut et aliarum rerum semen assumunt, secundum Augustinum			
1	51	3	6
Daemones non permittuntur facere omnia quae possunt naturaliter, nec datur eis potestas faciendi aliquid supernaturaliter			
1	114	4	2
3	29	1	3
3	75	4	c., 3
Etsi daemones animam alicujus sancti evocare non possint, neque cogere ad aliquid agendum, potest tamen hoc fieri divina virtute, ut dum daemon consulitur, ipse Deus per suum nuntium, veritatem enunciet, sicut per Heliam respondit			
2-2	174	5	4
Daemones frequenter apparent in figuris bestiarum, quae designent conditiones eorum, ex providentia et permissione Dei sicut in figura serpentis, cum esset tamen in daemone desiderandi cupiditas (secundum Augustinum)			
2-2	165	2	3
Potestas duplex			

Pars	Qu.	Art.	Locus

daemonis, scilicet quae sufficienter impellit in actum peccati, sed non in peccatum, et quae trahit ad supplicium
1-2 | 80 | 3 | o.

Daemones non possunt producere effectus qui non sunt in potestate alicujus virtutis naturalis active, ut suscitare mortuos et hujusmodi, nisi in praestigio
1 | 91 | 2 | 1, 3
1 | 114 | 4 | c., 2

Daemones possunt vere naturales effectus producere, sed mediantibus agentibus naturalibus
1 | 114 | 4 | c., 2
1 | 115 | 5 | 1
1 | 117 | 3 | c.

Daemones nullam formam possunt influere in materiam, nisi mediante agente naturali, sed solus Deus
1 | 91 | 2 | c.
1 | 105 | 1 | 1
1 | 114 | 4 | c., 2

Daemon potest dupliciter facere aliquid apparere aliud quam sit, scilicet immutando alicujus phantasiam interius, et alios corporeos sensus, vel exterius aliquod corpus formando
1 | 114 | 4 | 2

Pluvia et venti, et quaecumque solo motu locali fiunt, possunt causari a daemonibus
1-2 | 80 | 2 | c.

Christus sufficienter probavit quadrupliciter quod expelleret daemones per virtutem Dei, et non per virtutem daemonum, primo per hoc quod Satanas contra seipsum non dividitur; secundo exemplo aliorum, qui daemonia ejiciebant per spiritum Dei; tertio quia daemonium expelli ere non possit, nisi ipsum vicisset virtute divina; quarto quia nulla convenientia in operibus nec in effectu erat sibi et Satanae, cum Satanas dispergeret quos Christus colligebat
3 | 43 | 2 | 3

Christus permisit daemones intrare in porcos, et affligere illum quem liberavit, triplici ratione, scilicet ut instruat magnitudinem nocumenti daemonum, qui hominibus insidiantur; ut omnes discerent quod nec adversus porcos audent aliquid facere nisi ipse concesserit; et ut ostenderet quam graviora in illos homines operati essent, quam in illos porcos, nisi essent divina providentia adjuti
3 | 44 | 1 | 3

Daemones superiores expellunt inferiores corporaliter, non autem a dominio animae; sed Christus utroque modo expellit utrosque
3 | 43 | 2 | 3

Locus duplex debetur daemonibus, scilicet aër caliginosus, causa exercitandi homines usque ad diem judicii; et infernus, ratione poenae
1 | 64 | 4 | o.

Daemones, ubicumque sint, habent semper secum infernum; nec diminuitur poena eorum ex recessu
1 | 64 | 4 | 3

Poena daemonum in nullo mitigatur per potestatem puniendi alios
1 | 109 | 2 | 3

Daemoniaci nesciunt quid loquantur quando daemon loquitur in eis, sicut nec serpens quo diabolus tentavit Evam, nec asina qua angelus locutus est ad Balaam
2-2 | 165 | 2 | 4

Damnatio. A damnatione propter peccatum Adae, nullus potest liberari, nisi per Christum, qui solus fuit ab ea immunis, a qua liberatur aliquis tripliciter, scilicet per baptismum, martyrium, fidem et dilectionem
3 | 27 | 3 | c. fi.
3 | 49 | 2 | 2
3 | 52 | 7 | 2

Homines damnati non sunt deputati ad exercitium aliorum, quia non habent ordinem naturae inter se, sicut daemones
1 | 64 | 4 | 2

Damnati non possunt velle bonum actualiter, et tamen voluntas eorum naturaliter inclinatur ad bonum
1 | 64 | 2 | o.
1-2 | 85 | 2 | 3

Damnati blasphemant Deum mente et voce, et in hoc peccant
2-2 | 13 | 4 | o.

Damnati liberum arbitrium habebunt, et voluntatem in malo obstinatam
3 | 18 | 4 | 3

Damnati non poenitent de malis quae fecerunt, ratione culpae, sed ratione poenae
2-2 | 13 | 4 | c.
3 | 86 | 1 | c.

Damnati non amant eos quos prius inordinate dilexerunt, sed causas dilectionis
2-2 | 13 | 4 | c.

Poena damnatorum nunquam finietur, contra Origenem
1 | 10 | 3 | 2
1 | 64 | 2 | c.

Obstinatio in damnatis est perpetua culpa et poena. Sed non demerentur, quia non sunt in via, sed ad terminos poenae devenerunt
2-2 | 13 | 4 | 2

In damnatis erit varietas poenarum non refrigerans, sed magis affligens
1 | 10 | 3 | 2
1-2 | 67 | 4 | 2

Bona quae damnati fecerunt hic, prosunt eis in inferno
3 | 89 | 6 | 3

Bona quae damnati fecerunt hic, prosunt eis in inferno, ad mitigationem poenae, impediendo ne incurratur, non autem subtrahendo, nec fortificando subjectum, nec minuendo remorsum conscientiae
3 | 89 | 6 | 3

Quaelibet poena damni vel sensus in damnatis excedit omnem poenam et dolorem cujuscumque viatoris, etiam Christi
3 | 46 | 6 | 3

Corpora damnatorum cum suis deformitatibus resurgent
S. | 86 | 1 | c.

Nihil erit quo corpora damnatorum corrumpi possint
S. | 86 | 2 | c.

Corpora damnatorum futura sunt passibilia, sine mutatione naturalis dispositionis propter justitiam
S. | 86 | 3 | o.

Sicut per multa et varia damnati peccarunt, conveniens est ut multipliciter et ex multis affligantur
S. | 97 | 1 | o.

Cum post diem judicii nullum corpus mixtum remansurum sit, vermis, qui damnatis assignatur, non erit materialis, sed spiritualis, qui conscientiae remorsus dicitur
S. | 97 | 2 | c.

Ratione lacrymarum resolutionis fletus non erit in damnatis, ratione vero commotionis et turbationis capitis in damnatis fletus esse poterit
S. | 97 | 3 | o.

Ut dispositio inferni miseriae damnatorum conveniat, erunt in eo tenebrae corporales, cum quadam tamen luce, ut videant damnati ea quae animam torquere possunt
S. | 97 | 4 | c.

Ignis inferni erit corporeus
S. | 97 | 5 | o.

Ignis quo torquebunt damnati in inferno est ejusdem speciei cum igne nostro
S. | 97 | 6 | c.

Etsi nullus scit ubi infernus sit constitutus, nisi qui de hoc a Spiritu Sancto edoctus fuerit, conveniens tamen est ut sub terra esse credatur
S. | 97 | 7 | o.

Quamvis damnati voluntate naturali aliquid bonum velle possunt, tamen voluntate deliberata non bene volunt illud
S. 98 1 c.

Damnati per se non poenitebunt de peccatis, sed per accidens inquantum affligentur a poena, quam pro peccatis sustinent
S. | 98 | 2 | o.

Non vellent damnati non esse, inquantum non esse consideratur secundum se, quia illud non est appetibile, inquantum vero consideratur ut est ablativum poenalis vitae aut alicujus miseriae non esse potest desiderari a damnatis
S. | 98 | 3 | c.

Damnati propter consummatum suum odium gaudent de malis, et

Pars	Qu.	Art.	Locus

dolent de bono, et sic vellent secum alios esse damnatos
S. | 98 | 4 | o.

Damnati Deum odio prosequuntur, cum illum non percipiant in se, sed in effectu suae justitiae, qui est illis in poenam
S. | 98 | 5 | c.

Cum meritum vel demeritum ordinetur ad aliquod bonum vel malum consequendum, neque boni merebuntur, neque mali demerebuntur, quia eorum mala voluntas non est demeritum, sed poena
S. | 98 | 6 | c.

Damnati habebunt actualem notitiam eorum quae sciverunt, ut inde tristitia, non laetitia afficiantur
S. | 99 | 7 | o.

Damnati nullo modo possunt cogitare de Deo per se, hoc est tamquam totius bonitatis principio; per accidens vero, hoc est, per Dei effectus, inquantum punit, et alia id genus poterit Deus a damnatis cogitari
S. | 98 | 8 | c.

Damnati ante diem judicii bonos in gloria sua vident, sed post diem judicii visione beatorum privabuntur
S. 98 | 9 | o.

Damnum est ex hoc quod aliquis minus habet quam debet habere
2-2 | 62 | 4 | c.

Dare alicui occasionem damni, vel periculi, semper est illicitum
2-2 | 77 | 3 | c.

Omnes qui sunt quocumque modo causa damni, qui in his versibus sunt, scilicet:

Jussio, consilium, consensus, palpo, recursus, Participans, mutus, non obstans, non manifestans,

tenentur ad restitutionem totius
2-2 | 62 | 7 | o.

Damnificatio duplex, scilicet in re habita, et in re habenda. In prima tenetur quis restituere totum, in secunda vero aliquid secundum aestimationem et arbitrium sapientis
2-2 | 62 | 2 | 4
2-2 | 62 | 4 | o.

Daniel fuit simul accusator et judex senum, instinctu Dei. Et judicavit non subditos ex commissione
2-2 | 67 | 1 | 1
2-2 | 67 | 3 | 3

Datio. De ratione dationis nihil est, nisi quod datum libere habeatur a dante
1 | 38 | 1 | c.

Inter dantem et datum non requiritur distinctio, nisi rationis
1 | 38 | 1 | 1

Dans semper distinguitur realiter ab eo cui datur
1 | 38 | 1 | 1

Datio duplex, scilicet ex debito, et ex amore. In prima potest esse vitium acceptionis personarum, non autem in secunda
1 | 23 | 5 | 3 fi.
2-2 | 63 | 1 | 3

Aliquis dupliciter aliquid dat illicite, scilicet vel quia ipsa datio est illicita et contra legem, sicut patet in eo qui simoniace aliquid dedit, vel quia propter rem illicitam dat, licet ipsa datio non sit illicita, sicut cum quis dat meretrici propter fornicationem
1-2 | 73 | 8 | c., 3
2-2 | 62 | 5 | 2

Datio et missio dicuntur tantum temporaliter in divinis, sed donum aeternaliter
1 | 38 | 1 | 4
1 | 43 | 2 | o.

Datio, datum, et donum, in divinis dicuntur notionaliter, ut important auctoritatem respectu dati. Sed sine illa dicuntur essentialiter
1 | 38 | 1 | o.

Donum quadrupliciter differt a dato in divinis, quia non consignificat tempus, est aeternum, significat aptitudinem et liberalitatem
1 | 38 | 1 | 4
1 | 38 | 2 | 3

Divinae personae dantur nobis invisibiliter missae, tantum secundum dona gratum facientia
1 | 43 | 3 | o.
3 | 72 | 7 | c.

Dari convenit essentiae, et cuilibet personae divinae, et a seipsa
1 | 43 | 4 | 1

Spiritus Sanctus potest dici datum nostrum, non autem donum nostrum
1 | 38 | 2 | 3

Nulla creatura potest dare Spiritum Sanctum
1 | 43 | 8 | c. fi.

Nulla creatura potest dare Spiritum Sanctum, licet aliquis possit esse minister collationis ejus
1 | 42 | 8 | fi.
3 | 8 | 1 | 1

Dare Spiritum Sanctum dicitur dupliciter, scilicet auctoritate, et sic est tantum Dei, et ministerio, et sic homines, et Christus secundum quod homo dicuntur eum dare
3 | 8 | 1 | 1

David peccante, populus punitur, primo propter bonum unitatis, secundo propter demerita populi in sequendo Absalon, terto quia populus erat possessio ejus
2-2 | 108 | 4 | 1

David propheta, secundum Glossam, dicit se servasse ordinem doctrinae, prout transeundum est a facilioribus ad difficiliora, constringens se maledicto, si eum non servasset
2-2 | 189 | 1 | 4
2-2 | 189 | 6 | 2

De et ex, denotant habitudinem causae efficientis, vel materialis, non autem formalis vel finalis
1 | 39 | 2 | 5
1 | 39 | 8 | c.

Quidquid est de aliquo, est ex aliquo, non autem converso, quia, de, dicit principium, et consubstantialitatem; ex, vero, dicit principium tantum
3 | 75 | 8 | c.

De, dicit principium consubstantiale efficiens, vel formale subsistens, vel materiale
1 | 41 | 3 | 1, 2
3 | 32 | 2 | c.
3 | 75 | 8 | c.

Debitum in communi importat ordinem exigentiae, vel necessitatem alicujus ad quod ordinatur
1 | 21 | 1 | 3

Aliquid dicitur debitum dupliciter, scilicet secundum se, ut finis, vel propter aliud, ut ea quae sunt ad finem
2-2 | 44 | 1 | c.

Debitum duplex, scilicet naturae et meriti
1-2 | 111 | 1 | 2

Debitum duplex, scilicet legale et morale
1-2 | 99 | 5 | o.
2-2 | 23 | 3 | 1
2-2 | 31 | 3 | 3
2-2 | 78 | 2 | 2
2-2 | 80 | 1 | c.
2-2 | 102 | 2 | 2
2-2 | 106 | 1 | 2
2-2 | 106 | 4 | 1
2-2 | 114 | 2 | c.
2-2 | 117 | 5 | 1
2-2 | 118 | 3 | 2

Debitum duplex, scilicet necessitatis, et congruitatis vel utilitatis
1-2 | 99 | 5 | c.

3 | 64 | 5 | 3

Aliquid est alicui debitum dupliciter, scilicet ratione necessitatis, vel quia dat aliquid
2-2 | 187 | 4 | c.

Debitum non minuit meritum, nisi minuat voluntarium
1 | 21 | 1 | 3
1-2 | 114 | 1 | 1
2-2 | 50 | 3 | 2
2-2 | 104 | 1 | 3
2-2 | 186 | 5 | 5

Deus nulli est debitor
1 | 21 | 1 | 4
1-2 | 99 | 5 | c.
1-2 | 111 | 1 | 2
1-2 | 114 | 1 | 3

Deus reddit duplex debitum, scilicet respectu suae sapientiae et voluntatis, et respectu creaturae. Sed primum praesupponitur in secundo
1 | 21 | 1 | 3
1 | 21 | 4 | o.
1-2 | 114 | 1 | 3

In Deo est principaliter ratio, et causa debiti
2-2 | 106 | 1 | c.

Conjuges in petendo debitum, et in aliis sunt aequales, secundum proportionem, non autem secundum quantitatem
2-2 | 32 | 8 | 2

Petere debitum a conjuge in festo non licet, quia est incongruum, tamen non est peccatum mortale, si sine contemptu fiat
2-2 | 186 | 9 | 3

Tenentur conjuges sibi mutuo debitum praestare, cum sacrum conjugium institutum sit, ut et vitetur fornicatio, et ut liberis opera detur, salva tamen utriusque incolumitate
S. 64 | 1 | o.

Cum natura mulieres sint verecundae, ita ut non audeant petere debitum a viris sibi praestari, tenetur vir etiam uxori non petenti debitum

Pars	Qu.	Art.	Locus

reddere, si aliquo signo id eam velle perceperit
S. | 64 | 2 | o.

Sunt vir et uxor in actu conjugii aequales quantum ad aequalitatem proportionis, non autem quantum ad aequalitatem quantitatis
S. 64 | 5 | o.

Non potest vir aut uxor absque mutuo consensu continentiam vovere
S. | 64 | 6 | c.

Cum actus matrimonialis propter delectationem carnis reddat hominem ineptum ad spiritualia, non licet petere debitum actus matrimonii diebus sacris
S. | 64 | 7 | o.

Non peccat mortaliter vir aut uxor si debitum diebus festis petat; si tamen hoc faciat sola delectationis causa, gravius peccat quam qui hoc facit, ut sibi de lubrico carnis caveat
S. | 64 | 8 | c.

Tenentur conjuges etiam diebus festis et quacumque hora sibi mutuo debitum reddere, salva tamen honestate
S. | 64 | 9 | o.

Decimae. *In communi.* Non solvebantur ex praecepto ante legem quia non erant determinati ministri
2-2 | 87 | 1 | 2

Oblationes et decimae in veteri lege erant sacramenta, non autem nunc, quia tunc erant ut figurales, nunc autem ut morales
3 | 65 | 1 | 7

Decimae non erant oblationes, nec sacrificia, quia non offerebantur Deo immediate, sed ministris ejus
2-2 | 85 | 3 | 1

Decimatio est actus moralis, in-

Pars	Qu.	Art.	Locus

quantum offertur ad cultum Dei, et ad sustentationem ministrorum ejus; sed est figuralis, inquantum significat imperfectionem dantis decimas
3 | 31 | 8 | c.
3 | 65 | 1 | 7

Praeceptum de solutione decimarum quoad sustentationem ministrorum Dei est morale, et juris naturalis; sed quoad certum numerum est judiciale; sed quoad significationem ejus est caeremoniale; et quoad christianos, est praeceptum Ecclesiae positivum
2-2 | 87 | 1 | o.

In doctrina Christi et apostolorum continetur praeceptum de decimis quantum ad id quod est morale tantum
2-2 | 87 | 1 | 2

Ecclesia potest determinare aliam partem ad solvendum quam decimam
2-2 | 87 | 1 | c.

Jus percipiendi decimas potest vendi Ecclesiae, non autem laicis, licet fructus quandoque eis concedantur
2-2 | 87 | 3 | c., 3
2-2 | 100 | 4 | 3

Decimae possunt dari in feudum
2-2 | 87 | 3 | 3

Non solvens decimas, ubi non est consuetudo, non peccat, si est paratus solvere, ad mandatum Ecclesiae
2-2 87 | 1 | 5

Decimatio non convenit Christo, sed cuilibet alii, quia significat liberationem a peccato originali
3 | 31 | 8 o.

Judaei dabant decimas praediales, non autem personales
2-2 | 87 | 2 | 1

Judaei dabant tres decimas ex

Pars	Qu.	Art.	Locus

praecepto Dei: primas ministris, sicut et nunc; secundas in sacrificia, quae cessaverunt; tertias pauperibus, quae nunc plus debentur
2-2 | 87 | 1 | 4

Pauper tenetur dare decimas sacerdoti, licet sit dives
2-2 | 87 | 3 | 1
2-2 | 87 | 4 | 4

Omnes clerici tenentur dare decimas papae, si petat
2-2 | 87 | 4 | 3

Clerici tenentur dare decimas de praediis propriis, non autem de praediis Ecclesiae
2-2 | 87 | 4 | c., 1

Religiosi curati possunt exigere decimas, nec tamen tenentur dare, non curati vero e converso; habent tamen aliquam immunitatem, secundum diversas concessiones eis a Sede apostolica factas
2-2 | 87 | 3 | 3
2-2 | 87 | 4 | 2

Petens decimas, ubi non est consuetudo, peccat
2-2 | 87 | 1 | 5

Ecclesia abstinet a decimis exigendis in terris in quibus non est consuetum decimas solvere
2-2 | 45 | 8 | 5

Ecclesia potest petere decimas ab emente rem non decimatam, et etiam a vendente
2-2 | 87 | 2 | 4

Decimae debent dari iis quibus solent dari secundum consuetudinem, licet personales magis conveniant ecclesiae parochiali, praediales vero ecclesiae ubi est ager
2-2 | 87 | 3 | 2

Decimae debent in usus pauperum per clericos dispensari
2-2 87 1 4
2-2 | 87 | 3 | 1
2-2 | 87 | 4 | 4

Decimae debent dari de omni re

Pars	Qu.	Art.	Locus

possessa secundum consuetudinem, scilicet de omni lucro praediali, vel personali, et de meretricio, et histrionatu, et hujusmodi; sed Ecclesia non debet recipere, quamdiu sunt in peccato
2-2 | 87 | 2 | o.

Decimae non debent dari de rapina, furto, vel usura, nec de aliis obnoxiis restitutioni, sed de fructibus rei emptae ex usuris
2-2 | 87 | 2 | 2

Nullus tenetur dare decimas de re sibi ablata furto, vel rapina, nisi ob culpam, scilicet negligentiae
2-2 | 87 | 2 | 4

Decimae de herbis, et aliis minimis dantur de consilio, non autem de praecepto, sicut nec in veteri lege, nisi de consuetudine patriae
2-2 | 87 | 2 | 3

Decimae debent dari non deductis expensis, nec tributis, nec mercede operariorum
2-2 | 87 | 2 | 4

Decor faciei est periculosus, et tamen non fuit causa principalis matrimonii Jacob cum Rachel, sed fuit causa secunda, et hoc bene potest esse sine peccato, vel quandoque est cum peccato veniali; si autem esset principalis causa, libido pulchritudinis tunc non excusaretur a peccato mortali, si esset effraenata libido
2-2 | 167 | 2 | c. fi.

Defectus sumitur dupliciter, privative, et negative; secundus est in omni creatura, primus autem non est in angelis
1 | 12 | 4 | 2

Defectus in effectu contingit dupliciter, scilicet defe-

Pars	Qu.	Art.	Locus

ctu agentis, et defectu patientis
1 | 49 | 1 | c.

Defectus in effectu naturae et artis contingit quadrupliciter, scilicet ex defectu agentis, materiae, formae, et effectus, sed in moribus tantum ex primo
1 | 49 | 1 | c., 3

Malum in defectu actionis semper causatur ex defectu agentis
1 | 49 | 1 | c.
1 | 49 | 2 | c.

Id quod sequitur defectum actionis non attribuitur agenti, nisi cum potest, et debet agere
1 49 | 1 | 3
1 | 49 | 2 | 3
1-2 | 6 | 3 | c.
1-2 | 79 | 1 | c.

Defectus naturae humanae contingit dupliciter, scilicet vel quia nondum pervenit ad ultimam perfectionem naturae, ut in pueris, vel quia recedit ab ea, ut in senibus
1 | 99 | 1 | 4

Defectus duplex sequitur ex peccato, scilicet ut poena a judice, vel consequens poenam; primus debet esse aequalis in peccato aequali, non autem secundus
2-2 | 164 | 1 | 4

Christus curans corporalitatem et passibilitatem corporis nostri curavit omnes alios defectus nostros, quia omnes causantur ex ea, superadditis quibusdam particularibus causis
3 | 14 | 4 | 1

Nullus defectus potest esse in Deo
1 | 49 | 2 | c.
2-2 | 161 | 1 | 4

Nullus defectus reducitur in Deum, sicut in causam
2-2 | 24 | 10 | c.

Intellectus angeli non habet defectum, si defectus

Pars	Qu.	Art.	Locus
			accipiatur privative, ut, scilicet, careat eo quod habere debet; si vero accipiatur negative, sic quaelibet creatura invenitur deficiens Deo comparata, dum non habet illam excellentiam quae invenitur in Deo
1	12	4	2
			DEGRADATIO aufert ordinis executionem, quasi in perpetuum, sed excommunicatio solum usque ad emendationem
3	82	8	3
			DEIFICATUS praedicatur de humanitate Christi, non autem de homine Christo
3	16	3	c., 2
3	16	5	2
			DEITAS inquantum una in pluribus personis convenit cum forma nominis collectivi
1	39	5	6
			Deitas non potest suppONere pro persona
1	39	5	0.
			DELECTATIO non est generatio, sed generatum esse
1-2	31	1	c.
1-2	35	5	c.
			Delectatio, secundum Aristotelem, est quidam motus animae, et constitutio simul tota, et sensibilis in naturam existentem
1-2	31	1	c.
			Delectatio est motus, qui est actus perfecti, non autem est motus, qui est actus existentis in potentia
1-2	31	2	1
			Delectatio est motus in appetitu animali, consequens apprehensionem boni naturalis, praesentis per sensum
1-2	11	1	3
1-2	31	1	c., 2
1-2	35	1	c.
			Delectatio est operatio causaliter, non autem formaliter, nec essentialiter
1-2	31	1	1
			Delectatio est passio animae
1-2	31	1	0.
1-2	31	4	2
1-2	31	5	c.fi.,2
1-2	35	1	c.
			Nulla delectatio est quid optimum
1-2	2	6	0.
			Objectum delectationis est bonum apparens, conveniens, conjunctum
1-2	43	1	c.
			Delectatio est quietatio cognita in re convenienti
1-2	11	1	3
1-2	34	1	c.
1-2	43	1	c.
			Delectatio est quies appetitus tendentis in finem, propter praesentiam ejus, sed est motus appetitus ab appetibili praesenti, immutante appetitum
1-2	31	1	2
1-2	33	3	1
1-2	34	2	2, 3
1-2	34	3	3
1-2	34	4	c., 2
1-2	38	1	c.
			Delectatio est sicut quies naturalis, sed tristitia est sicut quies violenta
1-2	31	8	c., 1
			Delectari de Deo in via plene non possumus, sicut nec Deum cognoscere
2-2	44	6	0.
			Nulla delectatio est in carentibus omni cognitione
1-2	11	2	c.
1-2	31	1	c.
1-2	32	1	c.
1-2	35	1	c.
1-2	41	3	c.
			Delectatio proprie dicta est in Deo
1-2	31	4	2
			Delectatio diversimode est in Deo, angelis, hominibus, et brutis
1-2	31	4	2
			Delectatio est in appetitu sensitivo, et in appetitu intellectivo
1-2	30	1	c.
1-2	31	4	0.
1-2	35	1	c.
			Omnis delectatio est proprium accidens beatitudinis, vel partis ejus
1-2	2	6	c.
1-2	3	4	c.
			Causa proxima delectationis est operatio, cujus objectum est causa remota
1-2	32	1	0.
			Oportet quod omnis delectatio aliquam operationem consequatur
1-2	32	1	0.
			Omnis operatio procedens ex habitu perficiente naturam causat delectationem
1-2	100	9	c., 3
			Operatio non est propter delectationem, sed e converso
1-2	4	2	0.
			Delectatio est major in principio operationis quam in processu ejus continuitate, quamvis forte in processu operatio sit intensior, et hoc triplici ratione, scilicet primo, quia cum operatio sit delectationis causa, quanto aliquid attentius operatur, tanto major delectatio ex operatione consurgit; homo autem in principio operationis attentior est ad operationem quam in progressu, et ideo in progressu operationis quando aliquis negligentius intendit operationi, non sentit tantam in operatione delectationem; secundo, quia oportet in nobis delectationem esse secundum modum nostrae naturae, unde cum nostra natura sit mutabilis, non est nobis semper idem delectabile, quia jam mutati sumus a pristina dispositione, et sic post pauca, non est nobis conveniens quod prius conveniens erat; et ideo quod prius erat delectabile, postea fit minus delectabile, vel etiam triste; et haec est etiam ratio, quare continuitas unius rei in nobis fastidium parit; alternatio vero delectat; tertio, quia cum ad delectationem requiratur convenientis perceptio, quanto aliquid minus sentitur, minus est delectabile: res autem in sui novitate magis sentiuntur, quia postmodum earum dispositio fit quasi qualitas quaedam inhaerens sentientibus
1-2	32	1	3
			Operatio unius potest esse causa delectationis in alio tripliciter, scilicet benefaciendo, faciendo aestimationem boni ejus, et propter amorem vel odium
2-2	32	5	0.
			Ad delectationem requiruntur duo, scilicet adeptio, vel conjunctio, vel praesentia boni convenientis, et cognitio hujus
1-2	32	—	0.
1-2	33	1	c.
1-2	35	1	c.
1-2	35	7	c.
1-2	43	1	c.
			Motus est causa delectationis tripliciter: primo, quia mutamur, secundo, quia objectum excedit; tertio, cognitionis
1-2	32	2	0.
			Consueta delectant, quia fiunt connaturalia
1-2	32	2	3
1-2	32	8	3
			Raro contingentia delectant, ratione admirationis, et desiderii
1-2	32	8	3
			Benefacere aliis est causa delectationis tripliciter, scilicet propter spem, vel amorem, ratione excellentiae, et ratione liberalitatis
1-2	32	6	0.
			Amor et concupiscentia causant delectationem, sed magis spes
1-2	32	3	3
1-2	35	3	2
1-2	100	9	3
			Spes ratione praesentis aestimationis delectat, sed ratione absentiae affligit
1-2	32	3	2
1-2	40	8	2
			Sensus magis delectat quam spes, et haec magis quam memoria, quia delectatio est de re praesenti
1-2	32	3	0.
2-2	30	1	3
			Vincere delectat inquantum demonstrat propriam excellentiam; ideo omnes ludi et pugnae delectant, propter spem victoriae
1-2	32	6	3
			Otium, ludus, et omnia quae ad requiem pertinent, sunt delectabilia, inquantum auferunt tristitiam, quae est ex labore
1-2	32	1	3
			Omne simile ratione unitatis delectat, sed contristat per excessum corrumpendo, vel ut impedit proprium bonum
1-2	32	7	0.
			Redarguere et punire delectant, ratione propriae excellentiae, vel amoris, non autem propter malum alterius
1-2	32	6	3
			Dare aliis delectat, inquantum indicat proprium bonum, sed contristat, inquantum evacuat illud
1-2	32	6	1
			Tristitia est causa per accidens delectationis, inquantum facit magis eam appeti, et

Pars	Qu.	Art.	Locus
			propter eam fertur
1-2	35	3	1
1-2	48	1	c.

Tristitia in praesenti causat delectationem, inquantum repraesentat in memoria rem dilectam, sed in praeterito, quia evasit ab aliquibus tristibus et dolorosis

1-2	32	4	o.

Dilatatio metaphorice sumpta est effectus delectationis, amoris, et desiderii

1-2	33	1	o.
1-2	37	2	c.

Qui delectatur, constringit rem delectantem, dum ei fortiter inhaeret, sed cor suum ampliat, ut perfecte fruatur

1-2	33	1	3

Delectatio perficit operationem tripliciter, scilicet ut finis, ut forma, et augendo

1-2	4	1	3
1-2	33	4	o.
1-2	34	4	3
1-2	40	8	c.

Quaelibet delectatio mitigat quamlibet tristitiam

1-2	35	4	2, 3
1-2	38	1	o.
1-2	38	3	c.
1-2	38	4	c.
1-2	38	5	o.
1-2	48	1	o.
3	46	8	2

Delectatio contemplationis adjuvat usum rationis, corporales autem impediunt tripliciter, scilicet per distractionem, contrarietatem, et ligationem

1-2	4	1	3
1-2	33	3	o.
1-2	33	4	1
1-2	34	1	1
2-2	15	3	o.
2-2	53	6	o.

Delectatio maxime corrumpit aestimationem prudentiae, et praecipue in venereis, quia totam animam absorbet

2-2	53	6	c.
2-2	55	8	1
2-2	153	5	1

Delectationes spirituales causant desiderium sui sine fastidio, nisi per accidens ratione corporis

1-2	33	2	o.

Delectationes corporales ratione habiti excedentis causant fastidium, sed ratione non habiti causant desiderium

1-2	33	2	o.

Delectationes corporales sunt medicinales, contra fastidium, vel sunt aegritudinales, id est inordinate amatae

1-2	31	5	c. fi., 1
1-2	48	1	c.

Omnis tristitia impedit omnem delectationem per redundantiam, sed per se impedit tantum contraria

1-2	35	4	2, 3
1-2	35	6	c. fi.
3	46	8	2

Omnis tristitia impedit aliquam operationem, inquantum est contraria operanti. Sed non omnis delectatio coadjuvat ad operandum, immo extranea impedit, avertendo intentionem

1-2	33	3	c.
1-2	33	4	c.

Operatio secundum se est delectabilis, sed per accidens, est poenosa, et contristans, scilicet ratione motus fatigantis; ideo quies est delectabilis per accidens, id est removendo contristans, scilicet motum

1-2	32	1	3

Quaelibet delectatio contrariatur cuilibet tristitiae secundum dispositionem subjecti, et secundum effectus, quia per primum natura confortatur, et per secundum molestatur

1-2	35	4	2, 3
1-2	38	1	1

Delectationi considerationis intellectus nulla tristitia contrariatur ratione sui, sed tantum ratione objecti

1-2	31	5	c. fi.
1-2	32	7	2
1-2	35	5	o.
2-2	9	4	2
2-2	180	8	c.
3	46	7	4

Dolor et tristitia contrariantur cuilibet delectationi secundum genus, non autem secundum speciem

1-2	35	3	o.
1-2	35	4	o.
1-2	38	1	1

Delectatio potest esse integra et perfecta, non autem tristitia, sed semper est secundum partem

1-2	35	6	c.

Delectatio et tristitia de eodem contrariantur secundum speciem, sed de oppositis habent convenientiam, et de disparatis sunt disparatae

1-2	35	4	o.
1-2	35	5	c.
1-2	36	1	2

Omnes fugiunt quamlibet tristitiam, non autem omnes appetunt quamlibet delectationem

1-2	39	1	2
1-2	39	3	c.

Appetitus delectationis est major quam fuga tristitiae secundum se, sed per accidens est e converso tripliciter, scilicet primo quia tristitia magis sentitur, secundo ex causa, tertio ex effectu

1-2	35	6	o.
2-2	138	1	c.

Delectatio magis afficit quam tristitia, quae magis sentitur

1-2	29	3	o.

Omne animal appetit delectationes naturaliter, ut medicinas, contra labores sensuum, et motuum

1-2	32	7	2
2-2	4	6	c.

Delectatio appetitus naturalis dicitur tantum delectatio, et opposita passio dicitur dolor. Sed delectatio appetitus animalis dicitur etiam gaudium; et opposita passio dicitur tristitia. Primae sunt in qualibet potentia, secundae vero in concupiscibili tantum

1-2	31	3	o.
1-2	35	2	c.
1-2	35	7	c.
1-2	41	3	c.

Juvenes et melancholici vehementer appetunt delectationes sensuum, propter laborem suae naturae

1-2	32	7	2

Delectatio naturaliter appetitur propter se finaliter, non autem formaliter, nec effective

1-2	2	6	1, 3
1-2	34	2	2

Delectatio corporalis plus appetitur quam spiritualis, per accidens, quia quidam abundant sensu, et deficiunt intellectu, et quia pluribus est nota quam spiritualis

1-2	2	6	c., 1, 2
1-2	31	5	c.
1-2	32	7	2

Non omnis delectatio est bona, nec omnis est mala, sed aliqua est bona, et aliqua mala

1-2	34	1	c.
1-2	34	2	c.

Omnis tristitia per se est mala, licet per accidens possit esse bona, sed non omnis delectatio est bona per se

3	15	6	2, 3

Delectatio de apparenti bono, et vero malo, et tristitia de apparenti malo et vero bono, sunt malae moraliter

2-2	35	1	c.

Tristitia est materia delectationis et gaudii, per accidens tantum, et e converso, inquantum tristitiae accidit esse bonum, et illis malum

1-2	35	3	2, 3

Delectatio non dicitur morosa, nisi sit cum consensu rationis deliberatae

1-2	74	6	3
1-2	88	4	2

Consensus rationis in delectationem cogitationis pravae, ratione objecti est peccatum mortale, sed ratione cogitationis tantum est veniale, vel nullum, puta cum aliquis causa disputationis, vel confessionis, et hujusmodi, cogitat de peccatis carnalibus

1-2	31	5	c.
1-2	74	8	o.
1-2	88	5	2
2-2	154	4	c.
2-2	180	7	o.

Delectatio actus conjugalis de se non est peccatum mortale, nec veniale

1-2	34	1	1

Actus matrimonii propter delectationem tantum, intra limites matrimonii, est peccatum veniale; sed extra limites matrimonii, vel excludendo ordinem finis ultimi, est peccatum mortale, quia quando est peccatum luxuriae, propter solam inordinationem cuncupiscentiae, sicut cum aliquis libidinose accedit ad suam uxorem, tunc est distinguendum, quia quandoque est talis inordinatio, quae excludit ordinem finis ultimi, puta cum aliquis intantum concupiscit delectationem veneream, quod ab ea non abstineret

Pars	Qu.	Art.	Locus

propter praeceptum Dei; et quod illam mulierem cognoscere vellet, vel etiam aliam praeter matrimonii legem; et sic est peccatum mortale, quia concupiscentia non refraenatur intra limites matrimonii; aliquando vero inordinatio concupiscentiae non tollit ordinem ultimi finis, quando scilicet aliquis, etsi superabundet in concupiscentia delectationis venereae, tamen potius ab ea abstineret quam contra Dei praeceptum ageret, nec istam mulierem, aut aliam cognoscet, si sua uxor non esset: et tunc concupiscentia sistit intra limites matrimonii, et est peccatum veniale. Manifestum est enim quod in quibusdam peccatis est quidem aliqua inordinatio, non tamen per contrarietatem ad ultimum finem, sed solum circa ea quae sunt ad finem, inquantum plus vel minus debite eis intenditur, salvato tamen ordine ad ultimum finem, puta cum homo, etsi nimis ad aliquam rem temporalem afficiatur, non tamen pro ea vellet Deum offendere, aliquid contra praeceptum ejus faciendo

1-2	87	5	c.
2-2	168	3	c.

Delectatio duplex, scilicet carnalis, id est quae completur sensu carnis, scilicet ciborum et venereorum; et spiritualis, id est quae completur sola apprehensione animae

2-2	118	6	c.
2-2	123	8	c.

Delectatio corporalis, id est secundum sensum, est vehementior quoad nos, sed delectatio spiritualis est simpliciter major, firmior, et dignior

1-2	2	6	c.
1-2	31	5	o.
1-2	38	4	c.
2-2	141	4	4
2-2	180	7	c.

Delectatio corporalis vocatur voluptas, quia pluribus est nota quam spiritualis

1-2	2	6	c.

Delectationes corporales indigent temperari, et refraenari per rationem, non autem spirituales, quia non sunt secundum mentem, quae est regula, ideo secundum se sunt sobriae et moderatae

1-2	31	5	3
2-2	141	4	4

Nullus diu potest esse sine delectatione; ideo carens delectationibus spiritualibus, transit ad carnales

2-2	35	4	2
2-2	119	1	3

Delectatio spiritualis est tota simul, non autem corporalis

1-2	31	2	o.
1-2	31	5	c. fi.

Delectatio secundum tactum est major utilitate, et simpliciter, et naturalior, quam secundum alios sensus; sed delectatio secundum visum est major ratione cognitionis

1-2	31	6	o.
2-2	15	3	c.
2-2	141	4	c., 3
2-2	141	7	c.

Delectatio contemplationis excedit omnem delectationem humanam

1-2	3	5	c. fi.
1-2	38	4	c.
2-2	180	7	o.

Delectatio vitae contemplativae est nobilior, convenientior nobis, purior et perfectior, quam vitae activae

2-2	180	1	c.

Delectatio contemplationis in via est imperfecta respectu contemplationis in patria

2-2	180	7	3

Contemplatio divinorum in via est majoris delectationis qualibet contemplatione alterius rei

2-2	180	7	3

Delectatio secundum voluntatem est mensura et regula omnis actus moralis, non autem delectatio secundum sensum

1-2	34	4	o.

Delectatio sensibilis fuisset major et purior ante peccatum quam post, sicut delectatio temperati quam intemperati

1	98	2,	3

Delectatio est prior amore, et ille desiderio, secundum rationem finis, sed ordine generationis, est e converso

1-2	25	2	c., 3
1-2	34	4	1

Delectatio contrariatur delectationi de objecto contrario

1-2	31	8	o.

Differentia inter delectationem, gaudium, exultationem, laetitiam, hilaritatem, et juncuitatem

1-2	31	3	o.
1-2	35	2	c.

Delectatio est in tempore per accidens tantum, scilicet ratione transmutationis adjunctae

1-2	31	2	o.

Delectationes dupliciter sunt innaturales, scilicet quae sunt contra rationem, et quae sunt contra naturam communem

1-2	31	3	c.
1-2	31	7	o.

Delectari propter se formaliter licitum est in omni delectabili, secundum suam formam, non autem finaliter

1-2	70	1	2

Delectatio non est finis charitatis, sed magis visio, cui consequitur

1-2	4	2	3

Delictum communiter significat quamcumque omissionem, sed stricte, omissionem pertinentium ad Deum, vel quando scienter et cum contemptu omittit homo id quod facere debet

2-2	79	4	1

Delitiosi dicuntur qui non possunt sustinere aliquos labores, nec aliquid minuens delectationem

2-2	138	1	2

Demonstratio duplex, scilicet propter quid, id est per causam, et signi, id est per effectum

1	2	2	c.

Demonstratio duplex, scilicet ad sensum, et ad intellectum

1	13	1	3

Ex quolibet effectu notiori potest demonstrari propriam ejus causam esse

1	2	2	c., 3

Unius conclusionis est tantum unum medium demonstrativum, sed multa probabilia

1	47	1	3

Denominatio quaelibet fit ab aliquo habente se per modum formae, non autem semper a forma

1	13	11	c.
1	37	2	c.

Transcendentia denominant seipsa, non autem formae speciales

1-2	55	4	1

Agens denominatur ab actione, non autem ab effectu, nisi sit de intellectu actionis

1	37	2	c., 2

In respectivis fit denominatio ab extrinseco, non autem in absolutis

1	6	4	c.
1	37	2	c.
1-2	7	2	1

Omnia quae habent ordinem ad aliquid unum, licet diversi modi, denominari possunt ab eo

3	60	1	c.

Denunciatio semper debet fieri in peccatis occultis praecedente secreta admonitione, nisi mora sit periculosa

2-2	33	7	o.

In denunciatione non requiritur scriptura, quia denuncians non obligat se ad probandum, nec punitur non probans

2-2	68	2	3

Depositum datur ad utilitatem dantis; sed mutuum ad utilitatem accipientis

1-2	105	2,	5
2-2	62	6	c.

Lex vetus bene ordinavit de mutuis, et de depositis

1	105	2	4, 5

Depositus gladius non debet restitui furioso

2-2	51	4	c.
2-2	57	2	1
2-2	62	5	1
2-2	120	1	c.

Furans suum depositum peccat, et tenetur relevare gravamen depositarii

2-2	66	3	3
2-2	66	5	3

Depositum amittens sine culpa non tenetur restituere

1-2	105	2	5
2-2	62	6	c.

Derisio de re notabili est peccatum mortale, et est gravius quam contumelia; sed gravissimum derisio Dei, secundo parentum, tertio justorum

2-2	75	2'	o.

Derisio secundum rationem

Pars	Qu.	Art.	Locus
			suam est minus grave peccatum detractione, et contumelia, licet quandoque sit e converso
2-2	75	2	3
			Recidivans et simulans, id est fictus, non deridentDeum expresse, sed interpretative
2-2	75	2	2
			Descendere Christum ad inferos, fuit conveniens
3	52	1	o.
3	52	4	c.
			Christus per suum effectum descendit usque ad infernum damnatorum
3	51	2	c.
			Christus per essentiam descendit tantum ad limbum Patrum, sed per suum effectum descendit ad quemlibet infernum
3	53	2	o.
			Christus descendens illuminavit limbum Patrum, quoad eos tantum
3	52	2	1
			Christus post mortem statim descendit, et statim liberavit justos qui erant in limbo
3	52	4	1
3	52	5	3
			Christus descendens nullum damnatum liberavit de inferno, nec de limbo puerorum, nec de purgatorio, sed tantum omnes justos
3	52	5	o.
3	52	6	o.
3	52	7	o.
3	52	8	o.
			Christus descendens in infernum damnandos confutavit de eorum incredulitate, sed purgandis dedit spem gloriae
3	52	2	c., 3
3	52	6	1
			Christus descendens ad inferos liberavit a purgatorio sufficienter purgatos, vel qui dum hic viverent, hoc meruerunt per fidem et dilectionem et devotionem ad mortem Christi
3	52	4	2
			Christus descendens ad inferos operatus est in virtute passionis suae, confringendo vectes, id est impedimenta impedientia Patres exire
3	52	4	2
3	52	5	c.
3	52	6	c.
3	52	7	c.
3	52	8	c., 2
			Descensus duplex convenit Christo, scilicet de coelo, secundum deitatem, non quidem motu locali, sed incarnationem secundum exinanitionem; et ad inferos, secundum animam qui est motus localis; et convenit Christo secundum conditionem humanae naturae
3	57	2	2
			Christus secundum animam tamdiu fuit in inferno, ad quem descendit, quamdiu corpus ejus fuit mortuum
3	52	4	o.
			In mysterio incarnationis non consideratur ascensus, quasi alicujus praeexistentis, et proficientis; sed descensus Verbi, ad imperfectionem nostrae naturae
3	33	3	3
3	34	1	1
			Christus postquam ascendit, aliquando descendit de coelis ad terram
3	57	6	3
			Descriptio. Describuntur aliqua in libris materialibus, ad succurrendum memoriae
1	24	1	c.
			Deserere gregem sibi commissum procedit vel ex timore male huiliante, vel ex amore male inflammante, vel ex amore salutis propriae, ut si praelatus solus quaeratur
1-2	72	3	c.
			Desertum. Nullus de filiis Israël natus in deserto, mortuus est ibi
3	70	4	3
			Desiderium dicitur dupliciter, scilicet appetitus rei non habitae, et intensio affectus tollens fastidium
1-2	33	2	c.
			Desiderium est de bono non habito, sed amor est de bono absolute
1	20	1	c., 2
			Desiderium, spes, amor, et odium, sunt aliquo modo in carentibus cognitione, non autem timor, nec desperatio
1-2	41	3	c
			Desiderium proprie est in appetitu sensitivo, et in appetitu rationali
1-2	30	1	2
			Desiderium est in concupiscibili
1-2	23	2	c.
1-2	40	1	sc., c.
			Desiderium naturale rationalis creaturae est ad cognoscendum genera, species, et rationem omnium rerum: non autem omnia individua vel futura contingentia, quae solus Deus in sua aeternitate cognovit
1	12	8	4
1	14	13	o.
			Omne quod naturaliter desideratur ab homine, naturaliter cognoscitur ab eo
1	2	1	1
1	63	3	c.
			Desiderium animae beatae quiescit ex parte appetibilis, non autem ex parte appetentis
1-2	4	5	5
			Inest unicuique rei naturale desiderium ad conservandum suum esse
1	5	2	3, 4
1	63	3	c.
1	104	2	o.
1	104	3	o.
			Desiderium quodammodo facit desiderantem aptum et paratum ad susceptionem desiderati
1	12	6	c. fi.
			Desperatio non importat solam privationem spei sed recessum a re desiderata, propter impossibilitatem aestimatam
1-2	40	4	3
			Desperatio non respicit malum sub ratione mali, sed per accidens, quandoque inquantum facit impossibilitatem adipiscendi; sed potest esse ex solo excessu boni
1-2	40	4	1
			Desperatio est peccatum in appetitu
2-2	20	1	o.
2-2	20	2	c.
			Desperatio est minus grave peccatum infidelitate, et odio Dei, sed periculosius
2-2	20	3	o.
			Desperatio potest esse sine infidelitate
2-2	20	2	o.
			Desperatio principaliter causatur ex accidia, seu tristitia, et negligentia; secundo ex luxuria
2-2	24	4	o.
			Desperatio est prior timore, sicut ratio et causa ejus; ideo timor consequitur desperationem vincendi
1-2	25	3	c.
			Desperatio oritur occasionaliter ex timore Dei et horrore peccatorum, non autem directe
2-2	20	1	2
			Desperatio in damnatis non est culpa, sed pars damnationis; sicut nec in viatore, de re non nata haberi
2-2	20	1	3
			Desponsatio Beatae Mariae fuit facta duodecim rationibus, scilicet ne Christus ab infidelibus, tanquam illegitime natus abjiceretur; ut consueto modo ejus genealogia per virum describeretur; et ad tutelam pueri nati, ne diabolus contra eum vehementius nocumenta procuraret; et ut a Joseph nutriretur; et per hoc Beata Virgo redditur immunis a poena, ne scilicet lapidaretur a Judaeis tanquam adultera; et ut per hoc ab infamia liberaretur; et ut ei Joseph ministerium exiberet; et testimonio Joseph comprobatum est Christum ex virgine natum; et verba Virginis Matris magis credibilia redduntur, suam virginitatem asserentis; et ut tolleretur excusatio virginibus, quae propter suam incautelam non vitant infamiam; et per hoc significatur universalis Ecclesia, quae, cum virgo sit, desponsata tamen est uni viro Christo; et quod Mater Domini fuit desponsata et virgo, in persona ipsius et virginitas et matrimonium honoratur, contra haereticos, alteri horum detrahentes
3	29	1	o.
			Destinare est dirigere aliquid in aliquid, vel mente proponere
1	23	1	c.
1	23	2	2
			Detractio quae est occulta maledictio, ad denigrationem famae, per impositionem falsi, per adauctionem mali, per revelationem mali oc-

Pars	Qu.	Art.	Locus
culti, et per depravationem intentionis, de se est peccatum mortale; ex levitate vero est veniale, nisi sit de gravi; sed propter bonum cum debitis circumstantiis nullum est peccatum	2-2	73	1	o.
	2-2	73	2	o.
	2-2	74	1	o.
	2-2	75	1	c.
Detractio non est filia irae, sed invidiae	2-2	73	3	3
Detractio contrariatur adulationi, quoad ea quae dicuntur, licet utrumque sit malum, non autem quoad finem, quia prima intendit infamiam, secunda vero delectationem	1-2	115	1	3
Diligens et insidiosa inquisitio eorum quae ab aliis fiunt, ordinatur ad aliquid noxium, scilicet ad detrahendum proximo	2-2	167	2	c., 3 fi.
Deus. Esse proprie convenit Deo	1	13	11	o.
Deum esse demonstratur multipliciter	1	2, 3		o.
Deum esse est demonstrabile per effectus a posteriori tantum	1	2	1	c. fi.
	1	2	2	o.
Dei non est demonstratio, nisi per effectum	1	3	5	c. fi.
Deum esse non est per se notum, sed est primum inter omnia credibilia	1	2	1	2
	2-2	16	1	c.
Deum esse non est nobis naturaliter notum secundum se, sed secundum similitudinem et participationem ejus	1	2	1	1
De Deo scimus an est, id est hanc propositionem esse veram ex effectibus ejus; non autem actum essendi ejus, sicut nec essentia ejus	1	3	4	2
Esse Dei est esse cujuslibet creaturae exemplariter vel causaliter; non autem formaliter, seu essentialiter	1	3	8	o.
Esse Dei est proprium, et determinatum, et distinctum a quolibet esse creaturae, per hoc quod ei non potest aliquid addi	1	3	2	3
	1	3	4	1
	1	7	1	3
Esse Dei, per hoc quod est subsistens, non receptum in aliquo, distinguitur a quolibet alio	1	3	2	3
	1	3	4	1
	1	7	1	3
	1	44	1	c.
Insolo Deo esse et essentia sunt idem realiter	1	2	1	c.
	1	3	4	o.
	1	5	6	c.
	1	6	3	c.
	1	12	2	c., 3
	1	12	4	c.
	1	13	11	c.
	1	14	4	c.
	1	14	14	2
	1	25	1	2
	1	44	1	c.
	1	45	1	5
	1	50	2	3
	1	54	1	c.
	1	54	3	c.
	1	61	1	o.
	1	75	5	4
	1	104	1	c. fi.
	1-2	3	7	c.
	3	13	1	c.
Essentia divina est actus purus; angelica vero est intelligibilis in actu, sed intellectus noster est intellectus in potentia tantum	1	25	1	c.
	1	87	1	c., 2
Deus est sua essentia	1	3	3	o.
	1	11	3	c., 2
	1	29	4	c., 1
De Deo non possumus scire quid est	1	1	7	1
	1	2	2	2
	1	3		princ.
	1	12	12	c., 1
	1	12	13	1
	1	13	8	2
Essentia divina est omne quod est in ea	1	40	1	1
Deus tripliciter dicitur, scilicet essentialiter, participative, et nuncupative	1	13	9	o.
	1	13	10	o.
	2-2	85	2	1
Deus essentialiter est extra ordinem totius creaturae	1	28	1	3
Deus est forma	1	3	2	c. fi., 3
	1	3	7	c.
	1	3	8	c.
	3	2	1	c.
Una tantum forma est in divinis	1	31	2	2
Deus non est forma inhaerens	1	3	8	o.
Deus non est forma corporis	1	3	8	c.
	3	2	1	c., 2
	3	5	1	2
	3	50	2	3
Deus non est anima mundi, contra quosdam, nec anima coeli, contra Almarianos, nec materia prima, contra David de Dinando	1	3	8	c.
	1	51	1	1
	1	90	1	c.
Anima attribuitur Deo secundum similitudinem actus	1	3	2	1
	1	19	11	c.
Deus non est corpus	1	3	1	o.
Deus non habet diffinitionem	1	1	7	1
	1	2	2	2
	1	3	5	c. fi.
Deus non est genus, nec species	1	3	5	c.
	1	30	4	3
Deus non est in genere, nec in praedicamento per se, nec reductive ut principium	1	3	5	o.
	1	4	3	1
	1	6	2	3
	1	88	2	4
Substantia secundum quod significat per se existere, id est non in alio, convenit Deo, non autem proprie, nec univoce	1	29	3	4
Solus Deus est ommino simplex	1	3	—	o.
	1	9	1	c.
	1	25	1	c.
	1	28	2	c.
In Deo nulla est compositio; sed hanc pluralitatem, quae est secundum rationem, repraesentat in propositione pluralitas praedicati et subjecti, unitatem vero repraesentat per compositionem. Quandoque enim intellectus noster enunciationem de Deo format, cum aliqua diversitatis nota, praepositionem interponendo, ut cum dicitur: Bonitas est in Deo, quare et hic designatur aliqua diversitas, quae competit intellectui, et aliqua unitas, quam oportet ad rem referre	1	13	12	c. fi.
In solo Deo sunt idem suppositum et natura, et in omnibus creaturis differunt	3	27	1	c.
In Deo non est materia, nec potentia, sed est purus actus	1	3	1	c.
	1	3	2	c.
	1	7	1	c.
	1	9	1	c.
	1	12	1	c.
	1	14	2	3
	1	14	3	c., 2
	1	25	1	c.
	1	49	3	2
	1	50	2	3
	1	54	1	c.
	1	75	5	4
	1	87	1	c.
	1	89	2	3
	1	90	1	c.
	1	115	1	2
	1-2	49	4	c.
	1-2	50	5	c.
Deus est perfectissimus	1	4	1	o.
	1	25	1	c.
	2-2	161	1	4
Quidquid entitatis, bonitatis, et perfectionis est in creatura quacumque, totum est eminentius in Deo	1	4	2	o.
	1	6	1	2
	1	6	2	c.
	1	6	3	c.
	1	6	4	c.
	1	9	1	c.
	1	11	3	c.
	1	12	2	c.
	1	13	2	c.
	1	13	3	c.
	1	13	4	c.
	1	13	5	c.
	1	14	6	c.
	1	14	11	c.
	1	25	1	c., 3
	1	25	3	c.
	1	26	1	c., 1
	1	26	4	o.
	1	28	2	3
	1	29	3	c.
	1	49	3	c.
	1	75	1	5
	1	91	1	c.
Quidquid est in Deo, est Deus	1	3	3	c.
	1	27	3	2
	1	27	4	1
	1	28	2	c.
	1	40	1	c.
Deus et creatura non est aliquid melius, nec majus, quam solus Deus	1	4	2	o.
	1	103	3	3
	1-2	34	3	2
In Deo est magnitudo virtutis et perfectionis, non autem magnitudo molis	1	42	1	1
	1	42	4	2
	3	58	3	o.
Magnitudo Dei est perfectio naturae ejus	1	42	4	c., 2
In Deo non est quantitas	1	28	4	c.
In Deo est similitudo omnium rerum, secundum formam, et secundum materiam				

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	57	2	2

Deus dicitur esse finitus sibi, secundum similitudinem proportionis tantum

1	14	3	2

Deus est infinitus negative, non autem privative; formaliter, non autem materialiter

1	7	1	o.
1	12	1	2
1	12	7	c.
1	25	2	o.
1	25	3	c.
1	52	2	c.
1	55	1	c.
1	73	5	4
1	86	2	1
3	10	3	1, 2

Solus Deus est omnino immutabilis

1	9	1	o.
1	9	2	o.
1	10	2	c.
1	10	3	c.
1	14	15	o.
1	19	7	o.
1	30	1	3
1	65	1	1
3	2	1	c.
3	57	1	1

Deus movetur metaphorice dupliciter, scilicet operando in se, et secundum emanationem in alia

1	9.	1	1, 2
1	73	3	c.

Nulla passio est in Deo

1	20	1	o.
1	21	1	1
1	41	1	3

Cognitio Dei per essentiam est naturalis soli Deo, angelo autem per similitudinem, nobis vero per speculum, id est per speciem aliorum

1	56	3	o.
1	62	4	c.
3	9	4	c.

Deum esse intelligentem probatur multipliciter

1	14	1	o.
1	26	1	c.

Intelligere Dei est suum esse et sua essentia

1	14	4	o.
1	14	8	c.
1	14	9	c.
1	16	5	c.
1	18	3	c., 2
1	18	4	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	19	1	c.
1	19	4	c., 2
1	26	2	c.
1	27	2	3
1	34	2	1
1	41	3	4
1	54	2	c.
1	79	1	c.
1	87	3	c.
3	9	1	1

Solus Deus est suus intellectus, et suum intelligere

1	14	4	o.
1	18	3	c., 2
1	18	4	c.
1	27	2	c. fi., 2
1	28	4	1
1	34	2	1
1	41	4	3
1	54	2	c.
1	79	1	c.
1	79	2	c.
1	87	3	c.

Essentia Dei se habet ut intelligens, ut intellecta, et ut quo intelligitur

1	14	2	c.
1	14	4	c.

Deus nihil intelligit per speciem aliam ab essentia sua

1	14	2	c.
1	14	4	c.
1	14	5	o.
1	55	1	c., 3
1	57	1	c.
1	79	1	c.
1	84	2	c.
1	85	4	c.
1	87	1	c.
1	89	1	c.

Nihil pertinens ad intellectum in divinis dicitur personaliter, praeter Verbum

1	34	1	2
1	37	2	1

Impossibile est quod primum et per se intellectum a Deo sit aliud quam essentia ejus

1	14	2	o.
1	14	5	o.

Deus intelligit tantum in actu, nihil autem in potentia

1	14	2	c., 2
1	79	2	c.

Deus intelligendo non componit, nec dividit

1	14	5	3
1	14, 14		o.
1	85	5	c.

Deus intelligit se

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	14	2	o.
1	14	3	o.
1	14	5	c.

Deus intelligit omnia

1	14	5	o.
1	14	7	o.
1	14	12	c.
1	79	2	c.
1	87	1	c.
1	89	1	c.

Deus intelligit omnia simul

1	14	7	o.
1	14	12	1
1	14	13	c.
1	22	3	3
1	27	5	3
1	85	4	c.

Deus cognoscit omnia unica cognitione

1	19	2	4
1	19	5	c.
1	22	3	3
1	27	5	3
1	28	4	2
1	34	3	c.
1	41	6	c.

Deus cognoscit omnia singularia distinctissime

1	14	6	o.
1	14	11	o
1	14	12	c. fi.
1	22	2	c.
1	22	3	c.
1	55	1	3
1	57	2	c. fi.
1	89	4	c.

Deus intelligit enunciabilia

1	14	14	o.
1	16	5	1

Videre Dei est approbare, ut maneret quod fecerat, non quod alio modo cognosceret, aut placeret ei creatura antequam faceret

1	32	1	3
1	73	3	3
1	74	3	3

Deus intelligens vilia non vilescit

1	22	3	3

Intellectus Dei cognoscens mala non impeditur a consideratione meliorum, sicut fit in nobis, et ejus voluntas ad malum flecti non potest

1	22	3	3

Deus cognoscit se et creaturas, eadem ratione ex parte cognoscentis; sed diversa ratione ex parte cogniti

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	85	3	4

Deus ab aeterno cognovit creaturas, et non entia quae aliquando erunt, non solum ut sunt in Deo, vel in ejus intellectu, sed etiam in propriis naturis

1	20	2	2

Deus per ideam cognoscit omnes conditiones particulares rerum

1	14	11	o.
1	14	12	c.
1	15	3	4

Scientia est in Deo perfectissime

1	14	1	o.

Scientia dicitur analogice de Deo, et de creatura

1	13	5	c.

Scientia Dei non est habitus, nec aequalitas, nec effectus demonstrationis, vel principiorum, vel habens causalitatem

1	14	1	1
1	19	5	c.
2-2	9	1	1

Scientia Dei non est universalis, nec particularis, nec in potentia, vel habitu, sed semper in actu

1	14	1	3

Scientia Dei non est inquisitiva vel discursiva

1	14	7	o.
1	85	5	c.
1-2	14	1	2
2-2	9	1	1
2-2	49	5	2, 3

Scientia Dei est uniformis, et invariabilis

1	14	15	o.
1	19	7	c.

Scientia Dei de seipso est tantum speculativa; sed de aliis est speculativa et practica simul

1	14	16	o.
1	34	3	c.
1-2	3	5	1

Scientia Dei duplex, scilicet visionis, et simplicis intelligentiae. Prima est tantum entium; secunda est etiam non entium quae possunt esse

1	14	9	o.
1	14	12	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	34	3	5
3	10	2	2
3	10	3	c.
3	13	1	2

Deus scit infinita, etiam scientia visionis

1	14	12	o.
3	10	3	o.

Solus Deus habet scientiam de futuris contingentibus in se

1	14	13	o.
1	86	3	o.
1	86	4	o.

Necesse est quod scientia Dei usque ad singularia se extendat, quae per materiam individuantur

1	14	11	c. fi.

Deus scivit aliqua quae nescit, et e converso

1	14	15	3

Mala sciuntur Deo

1	14	10	o.
1	15	3	1
1	18	4	4

Mala pertinent ad scientiam ejus practicam

1	14	16	c. fi.

Scientia Dei duplex, scilicet simplicis notitiae, et approbationis. Secunda est tantum bonorum, sed prima est etiam malorum

1	14	8	c. fi.

Deus eadem scientia cognoscit se, et ea quae facit

1	14	4	c.
1	14	16	c.

Scientia Dei est causa rerum, adjuncta voluntate

1	14	8	o.
1	14	9	3
1	14	16	1
1	19	4	c., 4
1	19	11	1
1	27	1	3
1	45	6	c.

Scientia Dei comparatur ad creaturas, ut ars ad artificiata

1	14	8	o.
1	17	1	c.
1	21	2	c.
1	22	2	c. fi.
1	74	3	1
1	91	3	c.
1-2	13	2	3
1-2	93	2	c.

Scientia Dei

Pars	Qu.	Art.	Locus
			causat res; nostra vero causatur a rebus et dependet ab eis; sed angelica nec causat nec causatur a rebus
1	14	8	3
1	14	11	c. fi.
1	21	2	c.
1-2	2	3	c.
1-2	3	5	1
			Deus est cognoscibilis ab omni intellectu creato
1	12	—	0.
1-2	93	2	0.
			Intellectus creatus potest videre Deum per essentiam
1	12	1	0.
1	12	4	3
1-2	5	1	c.
			Deus non potest videri per essentiam naturaliter ab aliqua creatura
1	12	4	0.
1	23	1	c.
1	56	3	c., 2
1	62	1	c.
1	62	2	c.
1	62	9	c.
1	64	1	2
1	94	2	c. fi.
1	108	4	c.
1-2	5	5	c.
1-2	5	7	c.
3	10	4	2
			Qui impurus est, non potest intrare in templum Dei; quanto magis nec Deum videre
1-2	109	1	0.
			Jacob vidit Dominum facie ad faciem et salva facta est anima ejus
1	12	11	c., 1
			Deus non potest videri per essentiam in hac vita mortali
1	12	11	0.
1	13	1	c.
1	13	2	3
1-2	5	3	c.
1-2	93	2	0.
2-2	180	5	0.
			Cognitio divinae veritatis et bonitatis duplex, scilicet cognitio pure speculativa, et cognitio affectiva seu experimentalis
1	64	1	3
1-2	112	5	c., 1, 5
2-2	97	2	2
2-2	154	5	c.
2-2	162	3	1
2-2	180	5	2
			Per illustrationem divini luminis, de facili possunt quaecumque videri
2-2	180	6	3
			Cognoscimus essentiam Dei in hac vita, secundum quod repraesentatur in creaturis, non autem ut est in se
1	1	7	1
1	2	1	0.
1	12	12	c.
1	13	2	3
1	32	1	c.
1	86	2	1
			Solus homo viator cognoscit Deum per creaturas
1	12	12	0.
			Creatura venit in cognitionem Dei tripliciter, scilicet per viam causalitatis, eminentiae, et remotionis
1	12	12	c.
1	13	1	c.
1	13	8	2
1	13	10	5
1	84	7	3
			Deum esse, possumus cognoscere per rationem naturalem
1	12	12	0.
			Similitudo intellectus nostri non sufficienter probat aliquid de Deo, propter hoc quod intellectus non univoce invenitur in Deo et in nobis. Et deinde est, quod Augustinus dicit, quod per fidem venitur ad cognitionem, et non e converso
1	32	1, 2	fi.
			Intellectus noster intelligit totum Deum, non autem totaliter
1	12	7	3
3	10	1	2
			Deus non est primum cognitum ab intellectu nostro
1	88	3	0.
			Quilibet intellectus, etiam infimus, potest per gratiam Dei videre Deum per essentiam
1-2	109	1	0.
			Deus perfectius cognoscitur per gratiam, quam per naturam a nobis
1	12	13	0.
			Intellectus noster indiget nova illuminatione, respectu supernaturalium, non autem respectu naturalium
1	1	1	c., 1, 2
			Solus Deus format mentem per gratiam, et per lumen connaturale, non autem per aliud lumen immediate
1	106	1	3
			Inter Deum et mentem nostram datur medium quoad gradum naturae, non autem ut est objectum beatitudinis
1-2	5	1	3
			Non est possibile videre rationes rerum in divina essentia, nisi ipsa videatur
2-2	173	1	c.
			Dei non est demonstratio, nisi per effectum
1	3	5	c. fi.
			Illud verbum Job: Semel loquitur Deus, referendum est ad aeternam Dei locutionem, qua Deus Pater Verbum unicum protulit sibi coaeternum. Et tamen potest dici, quod licet idem corporali voce Deus protulerit, non tamen propter idem, sed ad ostendendum diversum modum quo homines participare possunt similitudinem filiationis aeternae. Unde Filius Dei non habetur ex qualicumque cognitione Dei, sed tantum ex ea quae est cum amore
1	27	5	3
1	43	5	2
3	45	4	1
			Cognitio Dei acquiritur per alia. Sed postquam jam cognoscitur, non per alia cognoscitur, sed per se
1	2	2	0.
2-2	27	3	2
2-2	34	1	c.
2-2	171	2	3
			Videre Deum facie ad faciem, est videre eum per essentiam immediate
1	12	11	1
			Essentia Dei videtur mediate, et semper, a quolibet beato
1	12	2	0.
1	58	1	c.
1	62	9	c.
1	106	1	1
1	112	3	c.
1-2	5	6	3
3	9	3	3
3	10	4	1
			Essentia Dei est in intellectu beatorum, ut forma quoad operationem, non autem quoad esse
1	12	2	3
1	12	5	c.
3	9	2	c.
3	9	3	3
			Essentia Dei per nullam speciem creatam repraesentari potest
1	12	2	0.
1	12	6	c.
1	12	11	c.
1	56	3	c.
2-2	175	4	0.
3	9	3	3
			Essentia Dei non potest videri ab aliquo intellectu creato, sine lumine supernaturali, id est gloriae
1	12	2	c., 1
1	12	5	0.
2-2	174	5	1
2-2	175	3	2
3	10	4	c.
3	45	2	c.
			Quidam clarius aliis videbunt essentiam Dei
1	12	6	0.
1	12	7	c.
1	12	8	c.
1	62	9	c.
			Deus solo intellectu videri potest, quia quaelibet potentia sensitiva se extendit tantum ad corporalia
1	12	3	c., 3
2-2	175	4	c.
			Deus a nullo oculo corporali potest videri
1	12	3	0.
1	12	4	3
2-2	175	4	c.
			Beati vident essentiam Dei oculis corporalibus per accidens, non autem per se
1	12	3	2
			Adam videbat Deum in aenigmate, id est obscure, scilicet per effectus, non autem propter occupationem sensibilium causatam ex peccato, sicut nos
3	94	1	3
			Naturale est homini quod aliquando videat essentiam Dei
1	12	1	c.
3	9	2	3
			Deus videri non potest per essentiam, nisi videatur Trinitas personarum
2-2	2	8	3
			Visio Dei per essentiam, ut est species rerum, est perfectior visione ejus, ut est objectum beatitudinis
1	12	8	3
			Quicumque videt Deum per essentiam, impossibile est quin diligat ipsum
1	60	5	5
			Omnes qui vident ipsam Dei essentiam, eodem motu dilectionis moventur in ipsam Dei essentiam, prout est ab aliis distincta, et secundum quod est quoddam bonum commune
1	60	5	5
			Beati vident in essentia Dei simul omnia quae aliquando vident
1	12	10	0.
1	58	1	c.
1	58	2	0.
			Videntes essentiam Dei non vident omnia quae Deus facit, vel facere potest
1	12	8	0.
1	57	5	2
1	106	1	1
3	10	2	c.
			Beati vident res in essentia Dei,

Pars	Qu.	Art.	Locus
non per similitudines earum, sed per essentiam Dei			
1	10	9	o.
1	10	10	c.
3	9	3	3
Quanto quis limpidius videt essentiam Dei, tanto plura in eo videre potest			
1	12	8	c.
1	106	1	1
2-2	180	5	3
3	10	2	c.
Quilibet videns Deum, videt omnia quae pertinent ad perfectionem intellectus, scilicet species, et genera, et rationes rerum			
1	12	8	4
Res videntur in essentia Dei, seu in Verbo, sicut effectus in causa, et conclusio in principio, scilicet unite, non autem sicut in speculo			
1	12	8	c.
2-2	173	1	c. fi.
Pervisionem Dei non solum ratio glorificatur, sed totus homo			
1-2	3	3	3
Voluntas est in Deo			
1	19	1	o.
3	1, 8	1, c.	
Voluntas Dei est suum esse; sed differt ab eo secundum rationem			
1	19	1	c.
1	19	2	1
1	54	2	c.
1	61	2	1
Voluntas Dei est sua essentia			
1	19	1	3
1	20	3	2
1	59	2	c.
Voluntas Dei est tantum una numero, licet sit multorum volitorum			
1	19	2	4
1	19	5	c.
1	27	5	3
1	41	6	c.
Deus communicat naturam suam per actum voluntatis, non autem creatura, quia in solo Deo idem est intellectus, voluntas et natura			
1	27	3	2, 3
1	27	4	c.
1	59	2	c.
Voluntas Dei, respectu suae bonitatis, est necessaria, sed respectu creaturarum est ad utrumlibet, et ex necessitate suppositionis			
1	19	3	o.
1	19	7	4
1	19	10	c.
1	23	6	3
1	41	2	3
1	46	1	c.
1	46	2	c.
3	46	1	c.
3	46	2	c.
Voluntas Dei est perfecta per se, non autem per aliud			
1	14	2	3
1	14	4	o.
Primum objectum voluntatis Dei est ejus essentia			
1	19	1	3
1	19	2	o.
1	19	3	c.
1	19	4	3
Finis naturalis voluntatis Dei est bonitas ejus, quam non potest non velle			
1	19	1	1, 3
Error reducentium omnia in simplicem Dei voluntatem			
1	19	5	2, 3
1	23	5	c.
Deus non vult omne bonum, licet necessario sciat omne verum			
1	19	3	6
1	19	6	2
Voluntas Dei est causa rerum			
1	19	4	o.
1	20	2	c.
1	25	5	c.
1	45	6	c.
1	46	1	c.
1-2	110	1	c.
3	86	2	c.
Voluntas Dei non aufert contingentiam a rebus, sed eam quibusdam imponit, et quibusdam necessitatem			
1	19	8	o.
1-2	10	4	o.
Nihil est causa voluntatis Dei, nisi sua bonitas			
1	19	5	o.
Ratio aliqua est voluntatis Dei			
1	19	5	o.
Ratio aliqua est voluntatis Dei praescientiam Dei			
1	19	6	c.
Impossibile est praescientiam Dei falli, et ejus voluntatem et dispositionem cassari			
1	46	2	c.
Deus vult alia a se			
1	19	2	o.
Solus Deus nihil extra se vult, nisi ratione suae bonitatis			
1	19	2	c.
Deus uno actu vult se, et omnia alia quae vult			
1	19	2	4
1	19	5	c.
1	27	5	3
1	41	6	c.
Quidquid Deus vult, vult sub ratione bonitatis communis, quod est sua bonitas, quae est bonum totius universi			
1-2	19	10	c.
Multitudo volitorum non repugnat simplicitati Dei			
1	19	2	4
Deus tripliciter vult omnes homines salvos fieri, scilicet vel ut sit ibi distributio accomoda, vel ut fiat distributio pro generibus singulorum et non pro singulis generum, vel voluntate antecedente, et non voluntate consequente			
1	19	6	1
1	23	4	3
Deus non potest velle malum culpae, sed malum poenae, per accidens tantum			
1	19	9	o.
1	19	10	1, 2
1	22	3	3
1	48	6	c.
1-2	39	2	3
1-2	79	4	2
Malae culpae fiunt Deo non volente, nec nolente, sed permittente			
1	19	9	3
1-2	39	2	3
Voluntas creaturae movetur a solo Deo, ut a principio intrinseco			
1	57	4	c. fi.
1	105	4	o.
1	106	2	c.
1	111	2	o.
1-2	6	4	1
1-2	9	6	o.
1-2	80	1	o.
1-2	80	3	c. fi.
1-2	111	4	c.
3	18	1	1
Omnis motus, tam voluntatis quam naturae procedit a Deo, sicut a primo movente			
1-2	6	1	3
1-2	9	4	1
1-2	9	6	c.
1-2	55	4	6
1-2	80	1	3
1-2	109	1	c.
1-2	109	9	c.
2-2	104	4	c.
Deus movet hominem ad agendum tripliciter: proponendo appetibile, mutando corpus, et movendo voluntatem			
1-2	6	1	3
Motus voluntatis hominis dispositive immediate a Deo, intellectus autem mediantibus angelis, corporalia vero interiora et exteriora ejus, mediantibus angelis et coelis, ut multiformia, mutabilia et defectibilia ab oppositis			
1	79	4	c.
1	113	1	c.
1	115	3	c.
1	115	4	2
1-2	9	5	1
Solus Deus imprimere in voluntatem potest			
1	105	4	c.
1	106	2	c.
1	115	4	o.
1	116	1	c. fi.
1-2	75	3	c.
1-2	80	1	o.
1-2	80	3	1
2-2	172	2	1
Solus Deus implet voluntatem, quia solus Deus movet eam sufficienter, ut objectum			
1	105	4	c.
1	106	2	c.
1	111	2	c.
1-2	2	7	c.
1-2	2	8	c.
1-2	3	1	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Voluntas creaturae potest conformari voluntati Dei quadrupliciter, scilicet materialiter, formaliter, effective, et finaliter
1-2	19	10	c., 2
			Voluntas, scientia et actio creaturae, potest et debet conformari voluntati scientiae, et actioni Dei, secundum imitationem, non autem secundum aequiparantiam
1-2	19	9	1
			Virtus et rectitudo voluntatis humanae principaliter consistit in hoc, quod divinae voluntati conformetur, et ejus sequatur imperium
2-2	104	4	2
			Conformitas voluntatis humanae ad divinam attenditur secundum voluntatem rationis
3	18	5	c., 2
			Ad bonitatem voluntatis humanae requiritur quod conformetur voluntati Dei
1-2	19	9	o.
			Quilibet homo tenetur conformare voluntatem suam voluntati Dei, in volito formaliter, id est secundum rationem communem boni, et in modo, scilicet ex charitate, et effective, id est quod velit id quod Deus vult eum velle, non autem materialiter, id est in quolibet particulari
1-2	19	10	o.
1-2	39	2	3
2-2	104	4	3
			Voluntas beatorum conformatur voluntati Dei, in quolibet volito
1-2	19	10	1
			Potentia proprie convenit Deo
1	25	1	o.
			Potentia secundum propriam rationem principii convenit Deo respectu actionum notionalium secundum quas aliqua procedunt secundum rem, non autem respectu aliarum
1	41	4	3
			Potentia activa proprie convenit Deo, non autem passiva
1	25	1	o.
1	25	3	1
1	41	4	2
			Potentia Dei est principium suae actionis, secundum rationem tantum; sed est principium realiter suorum effectuum
1	25	1	3
1	41	3	4
			Potentia Dei est ejus essentia
1	25	1	2
			Potentia Dei est infinita
1	25	2	o.
			Potentia Dei duplex, scilicet absoluta, id est secundum se, et ordinata, id est cum praescientia et voluntate
1	25	5	1
			Potentia Dei non est ad malum, quia est sua bonitas
1-2	2	4	1
			Circa potentiam Dei fuit duplex error, scilicet quod Deus agit ex necessitate naturae, et quod divina sapientia limitatur ad hunc ordinem rerum qui nunc est
1	25	5	c.
			Potentia generandi est in Deo
1	41	4	o.
			Potentia generandi in Deo est medium inter absolutum, et relativum
1	41	5	o.
			Potentia generandi in Deo significat essentiam in recto, et relationem in obliquo
1	41	5	o.
			Potentia generandi in divinis non continetur sub omnipotentia Dei
1	42	6	3
			Potentia generandi in divinis sumitur tripliciter, scilicet active, et passive, et impersonaliter. Prima convenit soli Patri, secunda tantum Filio, sed tertia cuilibet Personae
1	41	6	1
			Cum Pater sit principium generationis, et Pater et Filius sint principium spirationis, in Patre erit potentia generandi, et in Patre et Filio potentia spirandi
1	41	4	3
			Eadem numero potentia generandi est in Patre ut generet, et in Filio ut generetur
1	41	6	1
1	42	6	3
			Deus est omnipotens
1	25	3	o.
3	13	1	c.
			Deus potest facere quidquid non implicat contradictionem
1	7	2	1
1	25	3	o.
1	25	4	o.
3	13	1	c.
			Deus dispensare non potest ut homini liceat non subdi ordini ejus, etiam in iis secundum quae homines ad invicem ordinantur
1-2	100	S	2
			Deus potest disponere, agendo praeter ordinem suae providentiae, quoad res subjectas ordini, non autem quoad rationem ordinis quae est in Deo
1	105	6	c.
			Divina potentia non est ita ordini ejus alligata, quin possit quandoque praeter ordinem causarum secundarum aliquid agere, cum sibi placuerit, ut patet in operibus miraculosis
1	25	5	c.
			Deus non potest facere duo contraria, vel privationem et habitum, vel alia opposita esse simul in eodem
1	105	2	c.
1	105	6	c.
1-2	51	4	c.
			Deus non potest aliquid facere quod non sit conveniens sapientiae et bonitati ejus
1	21	4	c.
			Deus potest facere quidquid olim fecit, nisi sit impossibile, ratione praeteriti
1	25	4	2
			Deus non potest reparare virginitatem perditam
1	25	4	3
			Deus potest facere quae non facit, et dimittere quae facit
1	25	5	o.
3	1	3	3
			Solus Deus potest mutare formam in formam, et materiam in materiam, et totum in totum
3	75	4	c., 3
			Deus potest transmutare omnem materiam in quamcumque formam
3	28	1	5
			Deus potest immediate movere materiam ad formam, et omne corpus ad locum, et intellectum, et voluntatem interius eam inclinando
1	105	1	o.
1	105	2	o.
1	105	3	o.
1	105	4	o.
1	110	2	c.
			Deus non potest facere materiam esse sine forma
1	66	1	o.
			Deus potest facere raritatem et densitatem esse sine materia
3	77	2	3
3	77	7	1, 2
			Deus potest facere angelum non esse
1	9	2	c.
1	10	5	c., 3
			Deus potest immediate movere quodlibet corpus, quacumque mutatione possibili cuicumque creaturae
1	105	1	c.
1	105	6	c.
			Deus potest immediate facere omnem effectum cujuscumque agentis, sine eo
1	105	2	c.
1	105	6	c.
1-2	51	4	c.
3	77	1	c.
			Nullius rei virtus posset aliquid, nisi per virtutem Dei, a quo est omnis virtus, et virtutis conservatio, et ordo ad effectum
1-2	109	2	c.
			Hoc quod Deus in omnibus operatur secundum modum eorum, non excludit quin Deus quaedam operetur, quae natura operari non potest
1-2	51	4	2
			Nihil prohibet esse aliquid in potentia divina, quod non vult, et quod non continetur sub ordine quem statuit rebus
1	25	5	1
			Solus Deus potest facere praeter ordinem et cursum totius naturae
1	105	6	o.
1	106	3	c.
3	43	2	c.
			Quidquid potest intelligi esse sine alio, Deus potest facere esse sine eo, non autem si posset intelligi, alio non intellecto, ut eius sine bono
1-2	110	4	4
			Deus potest facere universum et quamlibet creaturam meliorem quam fecerit
1	25	3	o.
1	25	6	o.
			Qualibet re creata, Deus potest facere aliam meliorem, bonitate

Pars	Qu.	Art.	Locus
essentiali et accidentali			
1	25	5	3
1	25	6	o.

Deus potest facere aliquid melius humanitate Christi, Matre ejus, beatitudine et gratia secundum se, non autem ut relata ad Deum

1	25	6	4
3	7	12	2
3	10	4	3

Deus non potest peccare

1	25	3	2
1	63	1	c.
2-2	6	2	c., 2

Deus, si vellet, posset prava agere, et peccare. Et istius conditionalis, Socrates potest currere, si vult, antecedens est possibile; et ideo sequitur possibilitas consequentis. Sed in hac conditionali, Deus potest peccare, si vult, antecedens est impossibile. Non enim potest Deus velle malum; et ideo non est simile

1	25	3	2

Deus est causa peccati

1-2	79	—	o.
1-2	80	1	c.

Deus est causa mali poenae per accidens tantum, mali autem culpae nullo modo est causa

1	48	6	c.
1	49	2	o.
1	63	5	c. fi.
1-2	87	1	2
2-2	19	1	3
2-2	24	10	c.

Deus est causa excaecationis et obdurationis per accidens tantum, scilicet subtrahendo gratiam

1	23	3	2
1-2	79	3	o.
2-2	15	1	o.

Deus per se inclinat ad bonum, dando gratiam et virtutes, et directe ordinando ad bonum, sed inclinat ad malum per accidens tantum. scilicet non dando gratiam

1-2	79	1	1

Deus est causa productiva cujuslibet rei

1	22	2	c.
1	44	—	o.
1	45	2	c.
1	55	1	3
1	57	2	c. fi.
1	61	1	o.
1	65	1	o.
1	65	3	c.
1	75	5	1
1	79	2	c.
1	103	5	c.
1	103	7	c.
1-2	79	2	c.
1-2	93	1	c.

Deus est causa omnium efficiens, exemplaris, et finalis

1	44	1	o.
1	44	2	o.
1	44	3	o.
1	65	2	o.
1	103	2	o.
1	103	5	c.
1	105	5	c.
1-2	79	2	c.

Deus est causa omnis motus, tam voluntatis, quam naturae

1-2	6	1	3

Deus immediate producit omnia

1	65	3	o.
3	6	1	1

Deus agit mediantibus aliis causis, non ex insufficientia ejus, sed ut dignitatem causandi communicet creaturis

1	22	3	c.
1	22	8	2
1	103	6	c., 2
1	106	4	c.

Bonitas, liberalitas, justitia et misericordia Dei differenter producunt res

1	21	3	c.

Deus produxit creaturas, non ex necessitate

1	19	4	o.
1	25	5	o.
1	28	1	3
1	32	1	3
1	45	6	c.
1	50	1	c.
1	61	2	1
1	104	3	o.
1	105	1	2
1-2	66	1	3
1-2	109	1	c.
3	50	2	3

Deus in productione rerum finem aliquem intendit, scilicet divinam bonitatem

1	25	5	c.

Devotio est spiritualis actus voluntatis, prompte tradendi se ad famulatum Dei

2-2	82	1	o.
2-2	82	2	c.
2-2	83	3	1

Devotio est principalis actus religionis virtutis

2-2	82	22	2, o.
2-2	83	3	1
2-2	83	15	c.
2-2	104	3	1

Devotio est pinguedo animae causata a charitate et conservans eam

2-2	82	2	2
2-2	82	3	c.

Causa devotionis triplex, scilicet extrinseca et principalis, id est Deus; et intrinseca duplex, scilicet contemplatio bonitatis Dei et beneficiorum ejus, et consideratio proprio rum defectuum excludens praesumptionem

2-2	82	3	o.
2-2	82	4	c.

Consideratio eorum quae sunt apta excitare dilectionem Dei, causat devotionem; sed consideratio distrahentium mentem a divinis, impedit eam

2-2	82	3	2

Ea quae pertinent ad humanitatem Christi maxime excitant devotionem manuducendo, licet devotio sit circa ea quae sunt divinitatis, vel etiam utrumque

2-2	82	3	1

Devotio primo et per se causat delectationem et laetitiam; secundario autem et per accidens, causat tristitiam

2-2	82	4	o.

Qui semel orat devote, remanet devotior per plures dies

2-2	83	14	4
2-2	171	2	2

Mens semel ad devotionem excitata, facilius postea ad devotionem pristinam revocatur; ideo ad hoc orationes crebrae sunt necessariae

2-2	171	2	2

Devotio ad sanctos non terminatur ad eos, sed transit in Deum; devotio vero ad dominos temporales est alterius rationis

2-2	82	2	3

Devotio abundat in simplicibus mulieribus propter humilitatem elationem comprimendo; sed scientia, et quaelibet perfectio subjecta Deo, auget devotionem

2-2	82	3	3

Dextrum et sinistrum, et aliae differentiae situs sunt in inanimatis quoad nos tantum; in animatis vero sunt secundum se

1	13	7	c.

Diabolus dicitur esse Deus hujus saeculi non creatione, sed quia saeculariter viventes ei serviunt, eo modo loquendi quo Apostolus loquitur dicens: Quorum Deus venter est

1	65	1	c. fi.
1	114	3	2
1-2	1	5	c.

Diaconus non est proprius minister alicujus sacramenti

3	67	1	o.

Diaconus est proprius dispensator sanguinis Christi, non autem corporis Christi, nisi de licentia episcopi, vel presbyteri, vel in necessitate

3	82	3	o.

Diacono non licet tangere corpus Christi, quia non habet manus consecratas

3	82	3	o.

Ad diaconum pertinet assistere et ministrare majoribus sacerdotibus, in omnibus agendis, circa sacramenta Ecclesiae

3	67	1	c.
3	71	4	c.

Ad diaconum pertinet purgare tantum, id est ejicere immundos, et disponere fideles per admonitiones. Sed ad sacerdotes pertinet etiam illuminare, id est tradere sacramenta, ad episcopos vero perficere

3	64	1	1
3	67	1	1, 2
3	82	3	3

Dialectica scientia est tantum una in speculabilibus; demonstrative vero sunt plures

1-2	57	6	3
2-2	51	4	2

Dicere proprie importat principaliter respectum ad Verbum, secundario autem ad rem intellectam; ideo in divinis convenit tantum Patri

1	34	1	3
3	39	8	2

Dicere se habet tripliciter ad illud quod dicitur, scilicet enuntiative, causative seu imperative, et optative

2-2	76	1	c.

Dicere Dei sumitur dupliciter, scilicet pro formatione Verbi, et pro expressione ejus; primum est aeternum, non autem secundum

1	32	1	3
1	47	1	c. fi
1	65	4	c. fi.
1	67	4	c., 2
1	74	3	1, 3, 5

Per hoc quod dicitur in Scriptura, dicit Deus, importatur divinum imperium, secundum Basilium, prius autem oportuit producti creaturam quae obediret, quam fieri mentionem de divino imperio

1	74	4	1

Pars	Qu.	Art.	Locus

DICI ut Verbum convenit tantum Filio in divinis, sed dici ut res, convenit singulis personis, toti Trinitati, essentiae Dei, et omni creaturae
1 | 34 | 1 | 3

Dies dicitur dupliciter, scilicet naturalis continens viginti quatuor horas; et artificialis, scilicet a claritate solis
3 | 53 | 2 | 3

Dies naturalis secundum Ecclesiam incipit in media nocte, non autem dies artificialis
3 | 80 | 8 | 5

Dies naturalis non terminatur in vespere, sed in mane, secundum Chrysostomum
1 | 74 | 3 | 6

De operibus septem dierum in principio Bibliae
1 | 67 usque 75 | o.

Septem dies fuerunt unum instans secundum cognitionem septem operum Dei in mente angeli, secundum Augustinum; licet, secundum alios, fuerint vere septem dies successive
1 | 58 | 6 | c.
1 | 58 | 7 | 1
1 | 68 | 1 | c.
1 | 69 | 1 | c.
1 | 70 | 1 | 1
1 | 74 | 1 | o.
1 | 74 | 2 | o.

Diversae res diversimode praefuerunt in operibus septem dierum
1 | 73 | 1 | 3
1 | 90 | 4 | o.
1 | 91 | 2 | 4
1 | 92 | 4 | 3
1 | 118 | 3 | 1

Dies primi, scilicet creationis, a luce in noctem computantur propter futurum hominis lapsum, sed e converso triduum Christi in sepulchro, propter reparationem hominis
3 | 51 | 4 | 1
3 | 53 | 2, 3 | fi.

Prima dies dicitur habuisse vesperе et non mane
1 | 63 | 6 | 4

Dies dominicus succedit sabbato ex statuto Ecclesiae, et consuetudine christianorum tantum; ideo observatio ejus non est sic arcta, nec figuralis sicut sabbatum, quia veritas etiam in modico praetermitti non debet
1-2 | 103 | 3 | 4
2-2 | 122 | 4 | 4

Dies in qua res creatae sunt, scilicet prima, non debuit benedici, seu sanctificari
1 | 73 | 3 | 2

De secunda die non dicitur: Vidit Deus, pluribus rationibus, scilicet vel quia quod ponitur in tertia die refertur etiam ad secundam; vel quia est de iis quae non sunt manifesta populo; vel quia per firmamentum simpliciter, intelligitur aër nebulosus qui non est de partibus principalibus mundi; vel est mystice ex parte numeri, quia dualitas ab unitate recedit
1 | 74 | 3 | 3

In tertia die informitas terrae removetur, secundum Augustinum
1 | 69 | 1 | c. pr.
1 | 69 | 2 | c. pr.

Die quarta producuntur luminaria quae moventur in coelo, ad ornatum ipsius
1 | 70 | 1 | c.

Die quinta producuntur aves et pisces, ad ornatum medii elementi, qui habent motum in aëre et aqua, quae pro uno elemento accipiuntur
1 | 70 | 1 | c.
1 | 71 | — | o.

Die sexta producuntur animalia, quae habent motum in terra, ad ornatum ipsius
1 | 70 | 1 | c.
1 | 72 | — | o.

Dies septima debuit benedici et sanctificari
1 | 73 | 3 | o.

Diei septimae convenit completio rerum Dei et requies ejus
1 | 73 | 1 | o.
1 | 73 | 2 | o.

DIFFERENTIA est nobilior genere, sicut determinatum indeterminato, et proprium communi, non autem sicut alia natura
1 | 50 | 4 | 1
1 | 75 | 7 | 2

Differentia complet essentiam generis
1-2 | 67 | 5 | c.

Differentia et genus secundum considerationem realem et metaphysicalem fundantur super diversas naturas necessario, non autem logice
1 | 50 | 2 | 1

Id a quo sumitur differentia, se habet ad illud a quo sumitur genus, ut actus ad potentiam
1 | 3 | 5 | c.
1 | 50 | 2 | 1
1 | 85 | 3, 4
1 | 85 | 5 | 3
1-2 | 67 | 5 | c

Differentia completiva speciei sumitur a forma; genus a materia communi, sed particulare a materia individuali
1 | 85 | 5 | 3

Differentia significat totum compositum, sicut et species, licet sumatur a parte formali, et genus a parte materiali, licet genus significet totum
1 | 85 | 5 | 3
1-2 | 67 | 5 | c.

Differentia est in genere tantum in potentia; ideo non participat genus, nec est de intellectu ejus, nec e converso
1 | 3 | 5 | c.

Differentia importat distinctionem formae
1 | 31 | 2 | 2

Differentia est forma generis in quantum facit ipsum esse actu, sed genus est formalius specie, inquantum est universalius
1-2 | 18 | 7 | 2

Remota differentia non remanet genus idem numero
1-2 | 67 | 5 | c.

Differentia formae proveniens ex sola dispositione materiae, non facit diversitatem secundum speciem, sed tantum secundum numerum
1 | 85 | 7 | 3

Differentia secundum speciem est propter finem; sed differentia secundum numerum est propter materiam
1 | 62 | 6 | 3

Differentiae essentiales sunt nobis ignotae
1 | 29 | 1, 2

Differentiae essentiales saepe nominantur ex accidentibus
1 | 29 | 1 | 3
1 | 77 | 1 | 7
1-2 | 49 | 2 | 3 fi.

Differentiae per se, scilicet contentae virtualiter in genere, constituunt veras species ejus; non autem differentiae extraneae, nisi improprie
1-2 | 18 | 7 | c
1-2 | 35 | 8 | c.

Differentiae quae consequuntur diversitatem specierum, possunt esse in rebus ejusdem speciei, non autem differentiae quae constituunt species
1-2 | 72 | 5, c.

Divisio generis in species non est semper per veras differentias
1-2 | 49 | 2 | 3

Differentia triplex inter homines, secundum habitus et actus animae rationalis, scilicet secundum diversas gratias gratis datas, secundum duplicem vitam, contemplativam et activam, et secundum diversos status et officia
2-2 | 171 | princ.

Differentia informis esse non potest, nisi secundum quod una est perfectior alia
1 | 31 | 2 | 2

Differre proprie est semper per aliud et est relativum; sed diversum est absolutum, et seipso, vel alio; ideo omne differens est diversum, et non e converso
1 | 3 | 8 | 3
1 | 90 | 1 | 3

Simplicia seu prima non proprie differunt, scilicet per aliud sicut composita seu secunda; sed sunt diversa, scilicet seipsis tantum
1 | 3 | 8 | 3
1 | 90 | 1 | 3

Differre specie contingit dupliciter, scilicet in diversis speciebus completis, vel secundum diversos gradus in generatione ejusdem speciei
1-2 | 72 | 7 | c.

Propter divinam simplicitatem consideratur duplex realis identitas in divinis, eorum quae differunt in rebus creatis
1 | 40 | 1 | 1

DIFFICILE est id quod transcendit potentiam secundum naturam, vel propter impedimentum
1 | 62 | 2 | 2
1 | 62 | 4 | 1

Difficultas operandi duplex, scilicet ex magnitudine operis, vel ex defectu voluntatis;

Pars	Qu.	Art.	Locus

prima auget meritum, secunda vero minuit illud
1-2 | 114 | 4 | 2
2-2 | 155 | 4 | 2

Ratio virtutis magis consistit in bono quam in difficili; ideo magnitudo ejus magis mensuranda est secundum rationem boni quam secundum rationem difficilis
2-2 | 123 | 12 | 2
2-2 | 137 | 1 | 1 fi.
2-2 | 141 | 8 | 2

Opera virtutum sunt difficilia
1-2 | 107 | 4 | c.

Opus virtutis habet duplicem difficultatem, scilicet ex specie actus, ut in fortitudine et temperantia; et ex diuturnitate, ut in perseverantia
2-2 | 137 | 1 | c.

Difficultas in actibus virtutum duplex, scilicet in inveniendo medium rationis, et in refraenando passiones; tantum prima est in virtutibus intellectualibus, et in justitia; secunda vero in aliis
2-2 | 129 | 2 | c.

Ubi est specialis difficultas, ibi requiritur specialis virtus
2-2 | 137 | 1 | c.

Difficultas duplex circa actus virtutum habentium materiam exteriorem, scilicet propter excessum passionum principaliter, vel principaliter propter magnitudinem objecti; in prima sufficit una virtus, sed in secunda requiruntur duae
2-2 | 129 | 2 | c.
2-2 | 134 | 3 | 1

Difficultas vitandi peccatum duplex, scilicet propter vehementiam passionis, ut ira; vel propter latentiam, ut superbia
2-2 | 162 | 6 | 1

Diffinitio non potest esse falsa nisi per accidens, scilicet ratione duplicis compositionis
1 | 17 | 3 | c.
1 | 58 | 5 | c.
1 | 85 | 6 | c.

Doctores et philosophi negligunt modum diffinitionis; et tangentes principia praetermittunt formam syllogismi, ponentes ea ex quibus syllogismus formari potest
2-2 | 4 | 1 | c.

Cum demonstratur causa per effectum, necesse est uti effectu, loco diffinitionis causae
1 | 1 | 7 | 1
1 | 2 | 2 | 2

Unius rei est tantum una diffinitio perfectissima, scilicet per omnes causas; sed sunt plures per diversas causas vel proprietates
1-2 | 55 | 4 | c.

Unumquodque diffinitur et denominatur secundum illud quod convenit ei primo et per se; non autem per illud quod convenit ei per aliud
3 | 60 | 4 | 1

Materia communis ponitur in diffinitione speciei, non autem materia individualis
1 | 29 | 2 | 3
1 | 75 | 4 | c.
1 | 85 | 1 | 2

Diffinitio naturalium significat formam et materiam
1 | 29 | 2 | 3
1 | 75 | 4 | c.
1 | 85 | 1 | 2

Nomina intentionum quandoque ponuntur in diffinitione rerum, quando nomina non sunt imposita rebus, ut in diffinitione personae
1 | 29 | 1 | 3

Singulare non diffinitur
1 | 29 | 1 | 1

Nomen pertinens ad communem rationem singularitatis diffiniri potest, ut persona et hujusmodi
1 | 29 | 1 | 1

Diffinitio et scientia sunt tantum entium, non secundum modum esse, sed secundum modum intellectus
1 | 44 | 3 | 3

Partes rei vel diffinitionis sunt prius notae quam totum vel diffinitum, sed ut partes, est e converso
1 | 85, 2, 2, 3

Digestio est completio a calore naturali
3 | 74 | 5 | 3

Dignitas est de absolutis; ideo est eadem in Patre et Filio
1 | 42 | 4 | 2

Diligentia idem est quod solicitudo, ideo requiritur in omni virtute, sicut etiam soiicitudo
2-2 | 54 | 1 | 1

Diluculum potest dici pars diei et noctis
3 | 51 | 4 | 3

Dimensio. Situs est de ratione quantitatis dimensive
3 | 77 | 2 | c.

Additio quantitatis non tollit essentiam dimensionis
3 | 77 | 8 | 4

Dimensio corrumpitur tripliciter, scilicet per additionem, divisionem et diminutionem
3 | 77 | 4 | o.

Quantitas dimensiva est aliquorum duplicitei, scilicet per se, et per accidens, vel proprie et similitudinarie; primo modo convenit corporibus, sed secundo modo convenit etiam aliis
1 | 3 | 1 | 1, 3

Dionysius dicit in quadam epistola super Joannem, quod Christus operabatur divinitus ea quae sunt hominis; et hoc monstrat Virgo supernaturaliter concipiens, et aqua instabilis, terrenorum pedum sustinens gravitatem
3 | 28 | 5 | 3, fi.
3 | 45 | 2 | 2, c.

Disciplina est pars potentialis justitiae, contenta sub humanitate
2-2 | 80 | — | 3

Discordia importat disgregationem quandam voluntatum, in diversa
2-2 | 37 | 1 | c., 3

Discordia per se, id est ex intentione deliberata dissentiendi a bono Dei vel proximi, est peccatum mortale, non autem si per accidens
2-2 | 37 | 1 | o.
2-2 | 42 | 2 | 2

Discordia principaliter oritur ex inani gloria, secundario autem ex invidia
2-2 | 37 | 2 | o.
2-2 | 38 | 2 | c.
2-2 | 132 | 5 | c.

Dispensatio importat commensuratam distributionem, vel applicationem alicujus communis ad singula
1-2 | 97 | 4 | c.
2-2 | 88 | 10 | c.

Nunquam dispensandum est in praejudicium boni communis
1-2 | 97 | 4 | 1
1-2 | 100 | 8 | c.

Omnis dispensatio a praelato debet fieri ad honorem Christi, vel ad utilitatem Ecclesiae
2-2 | 88 | 12 | c.

Infidelis est qui dispensat non habens intentionem ad bonum commune; imprudens autem, non habens rationem dispensandi
1-2 | 97 | 4 | c.

Dispensatio non potest fieri contra praecepta juris naturalis communia, sed tantum contra ea quae sunt quasi conclusiones eorum
1-2 | 97 | 4 | 3
2-2 | 147 | 4 | 1

Solus Deus potest dispensare in praeceptis divinis, non autem papa
1-2 | 94 | 5 | 2
1-2 | 97 | 3 | 1
1-2 | 97 | 4 | 3
1-2 | 100 | 8 | o.
2-2 | 89 | 9 | 1

Omnia praecepta Decalogi sunt omnino indispensabilia, etiam a Deo
1-2 | 99 | 5 | c.
1-2 | 100 | 8 | 2

Praecepta continentia intentionem legislatoris, scilicet conservationem boni communis, vel ordinem justitiae et virtutis, ut omnia praecepta Decalogi, sunt omnino indispensabilia
1-2 | 100 | 8 | o.

Cum dispensatur in aliqua lege humana, non fit ut legi humanae non obediatur, quod esset contra legem naturae et mandatum divinum; sed fit ut hoc quod erat lex, non sit lex in hoc casu
2-2 | 88 | 10 | 2

Facilius dispensatur in gradibus prohibitis consanguinitatis et affinitatis, circa personas excellentes, sine acceptione personarum propter pacem communem
1-2 | 97 | 4 | 2
2-2 | 63 | 2 | 2

In publica lege humana nullus potest dispensare, nisi ille a quo lex habet auctoritatem, vel cui ille committerit
1-2 | 97 | 4 | 3

Inferior potest dispensare in praeceptis superioris, quando sibi permittitur a superiori, non autem aliter
1-2 | 97 | 4, 3

Rectores multitudinis possunt di-

Pars	Qu.	Art.	Locus

spensare in legibus humanis quando deficiunt in aliquo casu, vel necessitas imminet; vel quando non expediunt alicui personae
1-2 | 96 | 6 | c.
1-2 | 97 | 4 | o.
1-2 | 100 | 8 | c.
2-2 | 88 | 10 | c., 2
2-2 | 89 | 9 | o.
2-2 | 147 | 4 | c., 1

DISPOSITIO semper importat ordinem habentis partes
1-2 | 49 | 1 | 3
1-2 | 49 | 2 | 1

Dispositio potest dici tam ratio ordinis rerum in finem, quam ratio ordinis partium in totum; providentia vero, primum tantum
1 | 22 | 1 | c. fi.

Dispositio sumitur dupliciter, scilicet pro genere habitus, et ut dividitur contra habitum; et hoc dupliciter, scilicet vel ut diversae species, vel ut imperfectum contra perfectum, in eadem specie
1-2 | 49 | 2 | 3

Dispositio triplex, scilicet vel secundum locum, id est praedicamentum situs; vel secundum potentiam, id est praeparatio ad habitum; vel secundum speciem, id est habitus; sed dispositio tertio modo fit habitus, non autem secundo modo
1-2 | 48 | 4 | 4
1-2 | 49 | 1 | 3
1-2 | 49 | 2 | 3
1-2 | 49 | 4 | c.

Dispositio duplex, scilicet dispositio removens, et dispositio perficiens
1-2 | 88 | 3 | c.

Dispositio duplex, scilicet materiae, et agentis: prima est tantum entium; secunda vero est etiam non entium, ut praedestinatio
1 | 23 | 2 | 3

Dispositio dupliciter se habet ad id ad quod disponit, scilicet ut via ad perfectionem, et ut effectus; secundo modo manet cum perfectione, non autem primo modo
3 | 9 | 3 | 2

Dispositio tripliciter se habet ad id ad quod disponit, scilicet ut idem in eodem; in eodem ut non idem, et ut nec idem nec in eodem
1-2 | 74 | 4 | 3

Dispositio quae dividitur contra habitum, ut imperfectum contra perfectum in eadem specie, fit habitus; non autem quae dividitur contra habitum, ut diversa species
1-2 | 49 | 2 | 3
1-2 | 88 | 4 | 4

Omne subjectum dispositionis vel habitus requirit tria, scilicet compositionem subjecti, ex actu et potentia, indeterminationem ad multa, et concursum plurium accidentium
1-2 | 49 | 4 | o.

Nulla dispositio vel habitus ad operationes est principaliter in corpore, sed tantum dispositio ad formam, non autem habitus proprie
1-2 | 50 | 1 | o.
1-2 | 50 | 2 | c.

Difficile mobile diversificat habitum a dispositione, non autem ab aliis speciebus qualitatis
1-2 | 49 | 2 | 3

Habitus vel dispositio non est in Deo, nec in angelis, nec in coelis, nec in elementis
1-2 | 49 | 4 | c.

Ejusdem est disponere ad finem, et ad finem perducere, vel per se, vel per suos subditos
1-2 | 98 | 2 | c.
1-2 | 98 | 3 | c.

Dispositio eorum quae sunt ad finem attenditur secundum rationem finis
1-2 | princ.
1-2 | 95 | 3 | c.
1-2 | 102 | 1 | c.
2-2 | 33 | 2 | c.
2-2 | 33 | 6 | c.

Omne quod elevatur ad formam altiorem sua natura, requirit dispositionem supra naturam suam
1 | 12 | 5 | c.

Quilibet artifex, etiam artifex divinus, intendit operi suo inducere dispositionem optimam respectu sui finis; non autem optimam simpliciter
1 | 47 | 2 | 1
1 | 91 | 3 | c.

Dispositio patientis est in eodem subjecto cum forma ad quam disponit, non autem dispositio agentis
1-2 | 74 | 4 | 3

Forma non necessario consequitur dispositionem, nisi per virtutem agentis, quod causat dispositionem
1-2 112 | 3 | 3

Dispositio sequitur naturaliter formam et perfectionem, ad quam disponit, licet praecedat eam via generationis
3 | 7 | 13 | 2

Prima dispositio materiae est quantitas dimensiva
3 | 77 | 2 | c.

Dispositio materialis non est causa simpliciter, sed secundum quid
2-2. 27 | 3 | c.

Forma semper est in materia disposita, non quidem respectu primi effectus formae, scilicet esse actu, sed respectu effectuum posteriorum
1 | 76 | 6 | 1

Dispositio est in eodem subjecto cum eo ad quod disponit propinque
3 | 63 | 4 | 1

Dispositio subjecti est prior naturaliter susceptione formae; sed est posterior actione agentis
1-2 | 113 | 8 | 2

Omnis dispositio inordinata habet unitatem specificam a sua causa, sed unitatem numeralem habet a suo subjecto
1-2 | 82 | 2 | c.

DISPUTATIO. Contentio in disputatione importat quandam acrimoniam locutionis
2-2 | 38 | 1 | c.

Disputatio cum infideli intentione confutandi errores, vel causa exercitii, est laudabilis; sed absint rudes, nisi ab infidelibus tententur
2-2 | 10 | 7 | o.

DISSENSIO duplex, scilicet ad se et ad alterum, et utraque opponitur paci, sed tantum secunda opponitur concordiae
2-2 | 29 | 1 | 3

DISTANTIA et propinquitas creaturae ad Deum, est similitudo vel dissimilitudo; non autem secundum locum
1 | 8 | 1 | 3

Corruptibilia plus distant a Deo quam incorruptibilia; ideo debilius esse recipiunt
1 | 65 | 1 | 1

Distinctio duplex, scilicet formalis, id est specifica, et materialis, id est numeralis
1 | 30 | 3 | c.
1 | 47 | 1 | c.
1 | 47 | 2 | c.

Distinctio numeralis est propter specificam, quia specifica est nobilior
1 | 47 | 2 | c.

Distinctio formalis semper requirit inaequalitatem
1 | 47 | 2 | c.

Omnia quae dicuntur secundum ordinem ad aliquid, distinguuntur secundum distinctionem eorum ad quae dicuntur
1-2 | 54 | 2 | c.

Prima distinctio rerum a principio fuit solum a Deo, ad perfectionem universi
1 | 47 | 1 | o.
1 | 47 | 2 | c.
1 | 65 | 3 | 2

Distinctio potentiarum non est secundum materiam, sed secundum formalem distinctionem objectorum, quae est secundum rationem
1 | 59 | 2 | 2
1 | 77 | 3 | 3
1 | 80 | 1 | 2
2-2 | 17 | 6 | 1
2-2 | 47 | 5 | c.

Ea quae non conveniunt in una potentia, ut differentiae, generalissima, et materiae a seipsis distinguuntur
1 | 85 | 1 | 2

Omnis distinctio formalis est per aliquam oppositionem
1 | 36 | 2 | c.

In divinis nulla est distinctio realis, nisi per oppositas relationes originis
1 | 27 | princ.
1 | 28 | 3 | c.
1 | 29 | 4 | c.
1 | 30 | 2 | c.
1 | 32 | 3 | c., 3
1 | 36 | 2 | c., 1
1 | 40 | 2 | o.
1 | 40 | 3 | o.
1 | 93 | 5 | c.

Distinctio realis in personis divinis stat cum identitate essentiae
1 | 39 | 1 | o.

Distinctio in divinis personis non est per divisionem alicujus communis, quia essentia communis remanet indivisa; sed oportet distinguentia constituere personas
1 | 40 | 2 | c.
1 | 40 | 3 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Distinctio divinarum personarum est minima secundum quantitatem; et est maxima secundum dignitatem et causalitatem
1 | 40 | 2 | 3

Proprietates in divinis determinant et distinguunt personas, non autem essentiam
1 | 40 | 1 | 2

Personae divinae constituuntur et distinguuntur per origines; sed primo et principalius per relationes
1 | 40 | 2 | c. fi.

Relatio ut relatio non constituit, nec distinguit personas divinas, sed ut divina
1 | 40 | 2 | o.

Remotis relationibus, personae divinae non distinguerentur
1 | 40 | 3 | o.
3 | 3 | 3 | 3

Relationes divinae distinguuntur ab invicem realiter, re relativa, non autem re absoluta
1 | 28 | 3 | o.
1 | 30 | 1 | c.
1 | 30 | 2 | c.

DIUTURNITAS auget amorem amici praesentis, absentis autem diminuit
2-2 | 49 | 2 | 2

Diversitas. In Deo nulla est diversitas
1 | 31 | 2 | c., 1

Diversitas speciei sumitur a forma
1-2 | 23 | 1 | c.
1-2 | 54 | 1 | 1

Materia secundum se diversificat genus; sed distinctio materiae per quantitatem diversificat tantum individua
1 | 50 | 4 | c.
1-2 | 23 | 1 | c.
1-2 | 54 | 1 | 1

Diversitas materiae diversificans formam diversificat speciem
2-2 | 154 | 1 | 1

Divinatio non dicitur si quis praenunciet ea quae ex necessitate eveniunt, vel ut in pluribus, quae humana ratione praenosci possunt ex causis; neque etiam si quis futura aliqua contingentia, Deo revelante, cognoscat; tunc enim non ipse divinat, id est quod divinum est facit, sed magis quod divinum est suscipit
2-2 | 95 | 1 | c. fi.

Considerare hujusmodi effectus contingentes in seipsis antequam fiant, non est alicujus divini, sed est Dei proprium, qui solus in sua aeternitate videt ea quae futura sunt quasi praesentia
2-2 | 95 | 1 | c.

Si quis hujusmodi futura praenunciare, aut praenoscere quocumque modo praesumpserit, nisi Deo revelante, manifeste usurpat sibi quod Dei est, et ex hoc aliqui divini dicuntur
2-2 | 95 | 1 | c.

Divinienim dicti sunt, secundum Isidorum, quasi Deo pleni; divinitate enim se plenos simulant, et astutia quadam fraudulentiae hominibus futura conjectant
2-2 | 95 | 1 | c.

Homo habet naturalem inclinationem ad cognoscendum futura secundum modum humanum, non autem secundum indebitum divinationis modum
2-2 | 95 | 1 | 3

Divinationon dicitur ab ordinata participatione alicujus divini, sed ab indebita usurpatione ejus quod Dei est
2-2 | 95 | 1 | c., 1

Si hujusmodi divinatio causetur ex revelatione daemonum, cum quibus pacta habentur, vel expressa, quia ad hoc invocantur, vel tacita, quia hujusmodi divinatio extenditur ad id ad quod se non potest extendere, erit divinatio illicita et superstitiosa
2-2 | 95 | 6 | c. fi.

Divinatio igitur est indebita usurpatio praenunciandi futuros eventus
2-2 | 95 | 1 | o.

Divinatio semper est peccatum, quia semper in malam partem accipitur, secundum Hieronymum
2-2 | 95 | 1 | c. fi.

Omnis divinatio provenit ex operatione daemonum, ideo est species superstitionis
2-2 | 95 | 2 | o.
2-2 | 95 | 3 | c. pr.

Divinatio est species curiositatis, ratione finis; sed quoad modum operis, est species superstitionis
2-2 | 95 | 2 | 1

Genus divinationis triplex, scilicet necromantia, augurium, et sortilegium, quorum quodlibet multas habet species
2-2 | 95 | 3 | o.

Divinatio facta per invocationem daemonum, per astra, somnia, auguria, vel sortes, non est licita, sed superstitiosa
2-2 | 95 | — | o.
2-2 | 96 | 1 | o.

Daemones possunt divinari verum tripliciter, scilicet subtilitate naturae, revelatione, et experientia
1 | 64 | 1 | 5
2-2 | 172 | 5 | 1
2-2 | 172 | 6 | o.

DIVINUM praedicatur de essentia, et de personis divinis
3 | 16 | 3 | 3

Divisio duplex, scilicet secundum quantitatem, et secundum formam; prima est posterior uno; secunda vero prior; ideo diffinit unitatem
1 | 30 | 3 | c.

Continuum mathematice dividitur in infinitum secundum eamdem proportionem; non autem secundum eamdem quantitatem, sed per minorem
1 | 48 | 4 | 3
1-2 | 85 | 2 | c.

Unumquodque potest per se dividi, secundum illud quod in ejus ratione continetur, non autem per alia
1-2 | 95 | 4 | c.

Res dividitur per se per id solum quod convenit ei secundum genus
1-2 | 18 | 7 | c.

Partes divisionis univoce sunt coaequae secundum rationem generis, licet altera earum sit prior secundum rem; sed in analogis, una earum semper est prior re et ratione
1-2 | 61 | 1 | 1

Omnis pluralitas sequitur aliquam divisionem
1 | 30 | 3 | c.

Divisorum ex opposito aliqua sunt simul secundum rem, et secundum rationem, ut species animalis et coloris; aliqua simul secundum rationem; sed unum est prius secundum rem, ut species numeri, figurae, et motus; aliqua quorum unum est prius alio secundum rem et secundum rationem, ut substantia accidente
1 | 77 | 4 | 1
1-2 | 29 | 2 | 1

DIVITIAE duplices, scilicet corporales et spirituales; secundae sunt verae, non autem primae
2-2 | 126 | 1 | 3

Divitiae duplices, scilicet naturales, et artificiales; primae appetuntur finite, secundae dum habentur appetuntur finite, sed dum non habentur, infinite
1-2 | 2 | 1 | c., 3
1-2 | 30 | 4 | o.

Divitiae causant tria mala, quae vitantur per paupertatem, scilicet sollicitudinem, elationem, et amorem earum
2-2 | 188 | 7 | c.

Divitiae non sunt finis oeconomice, sed bene vivere
2-2 | 50 | 3 | 1

Divitiae, inquantum prosunt ad virtutes sunt bonae; sed sunt malae inquantum impediunt; similiter et paupertas
2-2 | 126 | 1 | 3

Deus dat aliquibus abundantiam divitiarum, ut meritum bonae dispensationis acquirant
2-2 | 117 | 1 | 1
2-2 | 126 | 1 | 3

Difficile est inter divitias charitatem servare, quia impediunt eam principaliter alliciendo animum et distrahendo
2-2 | 186 | 3 | 4
2-2 | 188 | 7 | c.

Divitiae sunt viles, vanae, et mutabiles; et ideo debent contemni
2-2 | 126 | 1 | 3

Divitiae de consilio abdicantur per perpetuam paupertatem, deliciae carnis per perpetuam castitatem; et superbia vitae per obedientiae servitutem
1-2 | 108 | 4 | c. fi.
2-2 | 186 | 6 | o.

Docere est actus vitae activae quoad actum exteriorem, et interiorem, ut dirigit ad opus; sed est actus contemplativae, secundum actum interiorem absolute
2-2 | 181 | 3 | o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Docere dicitur dupliciter, scilicet principaliter infundendo lumen, et instrumentaliter dirigendo. Secundum convenit angelis illuminando alios de revelatis et homini exterius administrando, proponendo exempla, vel applicando principia conclusioni; primum autem soli Deo
1	107	1	o.
1	117	1	o.
2-2	173	2	c.
3	69	5	2
			Christus convenienter multa docuit in parabolis propter tria, scilicet tum quia connaturale est homini per sensibilia devenire in cognitionem intelligibilium, tum propter simplicitatem quorumdam audientium, tum etiam ut indignis divina mysteria occultarentur
3	42	3	o.
			Docere per modum exhortationis private convenit mulieri, non autem publice praedicare
2-2	177	2	o.
3	55	1	3
3	67	4	2
			Nullus potest seipsum proprie docere
1	117	1	4
			Docere habet duplicem materiam, scilicet scientiam, et discipulum; ideo construitur cum duplici accusativo
2-2	182	3	c.
			Ad docendum alios in divinis tria requiruntur, scilicet plenitudo cognitionis, vis probandi et pronunciatio
1-2	111	4	c.
			Praedicator docendo debet facere tria, scilicet instruere, delectare, et flectere
2-2	177	1	c.
			Docilitas est aptitudo bene acquirendi rectam opinionem ab alio, sicut solertia a seipso
2-2	48	—	c.
2-2	49	3	o.
2-2	49	4	c.
			Docilitas secundum aptitudinem est a natura. Sed ad ejus consummationem plurimum valet studium, scilicet sollicite, frequenter et reverenter animum applicando documentis majorum, non negligendo ea per ignaviam, nec contemnendo per superbiam
2-2	49	3	2
			Doctor primus et principalis doctrinae spiritualis et fidei fuit Christus
3	7	7	c.
			Christus fuit verissime doctor, martyr, et virgo
2-2	152	4	c.
			Quia catholicae veritatis doctor non solum provectos debet instruere, sed ad eum pertinet etiam incipientes erudire, propositum nostrum in hoc opere est, ea quae ad christianam religionem pertinent, eo modo tradere, secundum quod congruit eruditioni incipientium
1	prol.	princ.	
2-2	189	1	4
			Auctoritas sacrae Scripturae, auctoritati cujuscumque doctoris praefertur
1	1	8	2
			Doctrina tripliciter est occulta, scilicet ex intentione docentis, propter invidiam vel turpitudinem rei; secundo quia paucis ostenditur; tertio ex modo, scilicet figuraliter. Sed doctrina Christi fuit occulta tertio modo tantum
3	42	3	c.
			In doctrina sacra multa occultantur, maxime infidelibus, ne irrideantur
1	1	9	3 fi.
2-2	40	3	c.
			Christus noluit scribere doctrinam suam, triplici ratione, scilicet propter dignitatem Christi, propter excellentiam doctrinae, et propter spiritualitatem ejus
3	42	4	o.
			Divina doctrina dicitur lac triplici ratione, scilicet propter pulchritudinem, propter dulcedinem, et propter sumendi facilitatem
2-2	189	1	4
			Doctrina ostenditur esse vera per hoc quod consonat rationi. Et similiter lex
1-2	98	1	c.
			Homo adjuvatur et impeditur interius a doctrina dupliciter, scilicet propter virtutem et culpam doctorum vel auditorum
2-2	177	1	3
2-2	189	1	4
2-2	189	10	o.
			Nomen doctrinae et disciplinae ad inquisitionem cognitionis pertinet. Nam doctrina est actio ejus qui aliquid cognoscere facit. Disciplina autem est receptio cognitionis ab aliquo. Et debet esse a facilioribus
2-2	189	1	4
			Dolor est passio animae in appetitu sensitivo vel intellectivo
1-2	35	1	o.
3	84	8	o.
3	84	9	o.
3	85	1	c.
			Dolor interior est simpliciter major dolore exteriori
1-2	35	7	o.
1-2	37	1	3
			Dolor magis fugitur quam ametur voluptas, quia minor est amor voluptatis quam amor conservationis sui, cui correspondet doloris fuga
1-2	29	3	1
1-2	35	6	sc.c.fi.
2-2	123	11	c.
2-2	138	1	c.
2-2	142	3	2
			Sicut dolor minuitur ex diuturnitate, sic timor ex praemeditatione
1-2	42	5	c.
			Innocentia patientis minuit dolorem quoad numerum, quia non dolet de tot; sed auget intensive per se, quia magis indigne
3	46	6	5
			Dolor et tristitia sunt tantum de contrariantibus voluntati
1	103	7	c.
			Tristitia est species doloris consequens interiorem apprehensionem tantum. Sed dolor consequitur ad omnem apprehensionem
1-2	35	2	o.
1-2	35	7	c.
3	15	6	c.
			Omnis dolor et tristitia secundum se sunt mala. Sed praesupposita praesentia mali, sunt bona
1-2	39	1	o.
1-2	59	3	o.
3	15	5	o.
3	15	6	o.
			Dolor et tristitia possunt esse bona, honesta et utilia, ratione fugae mali
1-2	39	2	o.
1-2	39	3	o.
3	15	6	2, 3
3	46	6	2
			Impossibile est aliquam tristitiam vel dolorem esse summum malum
1-2	39	4	o.
			Dolor et gaudium sensitivi nullo modo possunt esse simul, quia semper contrariantur, saltem secundum motum cordis, secundum dilatationem et constrictionem
3	84	9, 2	
			Ad dolorem requiruntur duo, scilicet conjunctio mali et perceptio ejus
1-2	35	1	c.
1-2	35	7	c.
1-2	41	3	c.
3	15	5	o.
3	15	6	o.
			Malum conjunctum est magis causa doloris et tristitiae quam bonum amissum
1-2	36	1	o.
			Malum conjunctum causat dolorem ut finis, sed amor ut inde principium primum, et aliquando concupiscentia; sed odium, ut principium secundum
1-2	36	2	o.
1-2	36	4	c.
			Appetitus unitatis non cujuslibet, sed ejus quae est de perfectione naturae, causat dolorem
1-2	36	3	o.
			Potestas major, non tollens inclinationem, sed repugnans ei, causat dolorem, in quantum infert malum
1-2	36	4	o.
			Passio Christi, ratione defectus humani, causat in nobis dolorem et tristitiam; sed ratione benignitatis Dei causat laetitiam
2-2	82	4	1
			In Christo fuit verus dolor sensibilis
3	15	5	o.
3	46	6	c.
			Dolor Christi in passione pervenit usque ad rationem superiorem
3	46	8	o.
			Dolor Christi non impediebat delectationem fruitionis ejus, nec e converso
3	15	5	3
3	15	6	c.
3	15	9	3
3	46	6	c.fi., 2
3	46	8	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Dolor Christi
3	46	6	o.
3	48	2	c.
			Christus doluit pro omnibus peccatis simul
3	46	6	4
			Christus magis dolebat de miseriis nostris quam de passione sua
3	46	6	4
			Dolor Christi fuit major dolore cujuscumque contriti
3	46	6	3, 4
			Dolor Christi fuit major dolore Adae, si passus fuisset in innocentia
3	46	6	3
			Dolor et tristitia nullo modo sunt in Deo
1	20	1	2
			Mater Christi peperit sine dolore, et cum maxima jucunditate
2-2	164	2	3
3	35	6	o.
			Beati non dolent de malis quae fecerunt
1-2	59	3	1
3	84	8	c.
			Dolus proprie accipitur tantum in malo, sed abusive in bono
2-2	55	4	1
			Dolus principaliter est in verbis
2-2	55	4	2
2-2	55	5	c.
			Dolus fit tripliciter, scilicet corde, ore et opere. Sed fraus proprie est tantum in factis
2-2	55	4	2
2-2	55	5	c.
2-2	111	3	2
2-2	118	8	c., 2
			Dominatio significat tria, scilicet libertatem rigidam, et inflexibilem gubernationem, et appetitum et participationem veri dominii
1	108	5	2
			Dominationes praecipiunt, Potestates ordinant, et Principatus dirigunt
1	108	5	3
			Dominicus potest praedicari de qualibet re Christi, non autem de homine Christo
3	16	3	o.
			Dominium convenit Deo realiter ab aeterno quoad potestatem, non autem quoad relationem. Sed fundamentum relationis dominii est potestas
1	13	7	1, 6
1	13	8	1
			Sola creatura rationalis habet dominium sui actus
1-2	1	1	c.
1-2	1	2	c.
1-2	6	2	2
1-2	15	2	c.
			Homo in statu innocentiae habuisset dominium super alia animalia imperando, et utendo libere, non autem super angelos
1	96	1	o.
1	96	2	o.
			Nec habuisset dominium servile super homines, sed dominium liberorum
1	92	1	2
1	96	4	o.
2-2	164	2	c., 1
2-2	189	6	2
			Dominium et praelatio introducta sunt ex jure humano
2-2	10	10	c.
2-2	12	2	c.
			In simonia transfertur dominium, non autem in furto, nec in rapina, nec in usuris
2-2	78	3	c., 3
			Dominus. Deus est principium et finis, et est realiter dominus omnium, quia creatura subjicitur ei realiter
1	13	7	5
3	35	5	c.
			Homo est dominus suarum operationum per intellectum et voluntatem
1-2	1	1	c.
1-2	6	2	2
1-2	21	2	c.
1-2	109	2	1
2-2	158	2	3
			Sumus domini nostrorum actuum secundum quod possumus hoc vel illud eligere. Ideo non sumus domini appetitus ultimi finis
1	82	1	3
			Domus non est unum simpliciter, sed aggregatione; nec forma ejus, quae est compositio vel ordo, dat esse et speciem toti, et cuilibet parti ejus
1	76	8	c.
			Donatus haereticus rebaptizans est condemnatus in concilio Toletano
3	66	8	c.
			Donec quandoque significat tempus certum, quandoque vero tempus infinitum
3	28	3	3
			Donum est proprium nomen Spiritus Sancti
1	38	2	o.
			Donum est nomen personale in divinis
1	38,	1	o.
			In nomine doni importatur proprietas originis Spiritus Sancti, quae est processio
1	38	2	2
			Donum importat distinctionem personalem, secundum quod est alicujus, secundum originem. Sed Spiritus Sanctus dat se secundum quod est sui ipsius
1	38	1	1
			Donum dicitur tripliciter, scilicet per identitatem, secundum originem, et secundum subjectionem. Primo modo convenit essentiae Dei, secundo personis, tertio creaturis tantum
1	38	1	1, 2, 3
			Spiritus Sanctus est ratio omnium donorum Dei, quorum principium est voluntas Dei
1	38	2	o.
1	43	5	1
			Omnia dona sub ratione doni manifestant Spiritum Sanctum; sed secundum speciem doni, aliqua dona manifestant Filium, ut sapientia, et scientia
1	43	5	1
			Dona Spiritus Sancti sunt tantum septem, scilicet sapientia intellectus, consilium, fortitudo, scientia, pietas, et timor Domini
1-2	68	4	o.
2-2	8	6	o.
2-2	45	2	3
			Et numerantur partim secundum dignitatem eorum, et partim secundum materias
1-2	68	7	o.
			Circa materias omnium virtutum, oportet esse aliquod de septem donis
1-2	68	4	c.
1-2	68	7	c.
1-2	69	1	3
			Septem dona perficiunt hominem, ut sequatur motum Dei; virtutes autem perficiunt, ut sequatur motum rationis
1-2	68	—	o.
1-2	69	1	c.
2-2	8	5	c.
2-2	19	9	c.
2-2	52	1	c.
2-2	52	3	c.
2-2	121	1	c.
2-2	139	1	c.
3	7	5	c., 1
			Omnia septem dona sunt priora virtutibus intellectualibus et moralibus, ordine perfectionis et dignitatis; sed e converso ordine generationis et dispositionis
1-2	68	8	2
			Et sunt dona Spiritus Sancti, secundum quod charitate informantur. Ideo eis nullus male utitur
1-2	68	8	3
			Septem dona excellunt omnes virtutes morales et intellectuales, sed excelluntur a virtutibus theologicis
1-2	68	1	o.
1-2	68	8	o.
1-2	69	1	1
2-2	9	1	3
2-2	19	9	4
2-2	81	2	1
			Omnia septem dona praesupponunt tres virtutes theologicas, sicut quasdam radices ad quas pertinent, sicut et earum derivationes
1-2	68	4	3
1-2	68	8	c., 3
2-2	19	9	4
2-2	139	2	2
			Dona sunt principia virtutum intellectualium, et moralium
2-2	19	9	4
			Omnia septem dona sunt connexa, quia habens unum habet omnia, et charitatem, et e converso
1-2	68	5	o.
2-2	19	9	c.
2-2	139	1	2
3	7	5	3
			Dona sunt in omnibus viribus hominibus, in quibus sunt virtutes
1-2	68	4	c.
1-2	68	5	c.
1-2	68	7	c.
			Donorum tria sunt in parte appetitiva, scilicet donum fortitudinis, pietatis et timoris; reliqua vero in parte cognoscitiva
2-2	8	6	c.
			Dona, quorum unum dirigit alterum, combinantur simul
1-2	68	7	4
			Septem dona sunt habitus in anima
1-2	68	3	o.
			Septem dona sunt necessaria ad finem supernaturalem, non autem ad finem naturalem
1-2	68	2	o.
1-2	68	3	1, 3
			Septem dona habent duplices actus, unum in via,

Pars	Qu.	Art.	Locus
et alium in patria			
1-2	68	6	2

Omnia septem dona in patria habebunt actus suos circa ea quae pertinent ad vitam contemplativam, non autem circa ea quae pertinent ad vitam activam

1-2	68	6	3

Omnia septem dona manent in beatis secundum essentiam, non circa idem, nec cum eodem actu

1-2	68	6	o.
2-2	8	7	o.
2-2	139	1	2
3	7	7	3

Dona Dei secundum diversas rationes emanant a bonitate, misericordia, liberalitate et justitia

1	21	3	c.
2-2	31	1	2, 3

Praecipuum omnium donorum Dei fuit Filius ejus

1-2	102	3	c.

Remissio peccatorum est majus donum Dei quam innocentia ex parte recipientis, sed e converso ex parte dati; ideo poenitens magis tenetur ad gratiarum actiones quam innocens

1	20	4	4
2-2	106	2	o.
3	88	2	3
3	89	1	3

Dormiens quandoque syllogizat, licet semper cum aliquo errore

1	84	8	2
2-2	154	5	2

Interdum similitudinibus rerum inhaeremus, sicut rebus ipsis, ut patet in dormientibus

1	55	5	3 fi.
2-2	154	5	c.

Dotes animae sunt tres, scilicet visio, fruitio, et comprehensio. Et dotes corporis sunt quatuor, scilicet subtilitas, agilitas, claritas, et impassibilitas

1	12	7	1
3	45	1	3

Dotes corporis procedunt ex virtute animae glorificatae, secundum quod anima causat quatuor in corpore, scilicet esse substantiale, vires, formas secundarias, scilicet accidentales, et motum expeditum

3	28	2	3
3	45	2	c.

Christus ante resurrectionem non habuit dotes corporis secundum habitum, sed tantum actus supernaturaliter, contra Ugonem de Sancto Victore

3	28	2	3
3	45	1	3
3	45	2	o.
3	81	3	c.

Aliquibus donis, quae a theologis dotes appellantur, ornabuntur beati in paradiso

S.	95	1	o.

Beatitudo et dos realiter inter se differunt

S.	95	2	c.

Si Christo aliquomodo competat habere dotes, non ita proprie sicut aliis sanctis competit, cum tamen ea quae dotes vocantur, excellentissime ei conveniant

S.	95	3	c.

Dotes proprie non competunt angelis, sicut et hominibus, sed metaphorice

S.	95	4	o.

Convenienter tres assignatae sunt animae dotes, scilicet visio quae fidei, comprehensio quae spei, fruitio quae charitati respondet

S.	95	5	c.

Dubitatio dicitur dupliciter, scilicet motus rationis supra utramque partem contradictionis, cum formidine determinandi alteram partem ejus et formido affectus ad aliquod terribile sustinendum. Prima non fuit in Christo, sed secunda, non secundum rationem, sed secundum sensualitatem

3	18	4	1, 2

Dubitatio non potest esse in Deo, nec in angelis

3	18	4	1

Dubitatio duplex, scilicet infidelitatis, et admirationis. Secunda fuit in Matre Christi, non autem prima

3	27	4	2
3	30	4	2

Dubia de personis debent in meliorem partem interpretari determinando, de rebus autem in partem veriorem, supponendo

2-2	60	4	o.

Duellum est illicitum; et magis convenit ei ratio sortium quam judicio cum ferro candendi. Judicia tamen hujusmodi sunt prohibita, quia sunt de occultis, quae divino judicio reservantur

2-2	95	8	3

Dulcedo. Deus quandoque abscondit dulcedinem suam a bonis, ut eam ardentius quaerant

1-2	112	5	c.

Dulia est honor et servitus debita creaturae, sed latria est honor et servitus debita soli Deo; ideo differunt specie

2-2	103	3	o.

Dulia sumitur dupliciter, scilicet communiter, ut exhibet reverentiam omni homini, ratione cujuscumque excellentiae vel propriae, scilicet tantum, ut reverentiam exhibent servi domino. Prima habet diversas species secundum diversitatem excellentiae, ut pietatem, observantiam et hujusmodi; non autem secunda, sed est species observantiae, quae est ad omnes dignitate excellentes

2-2	103	3	c.
2-2	103	4	o.

Duo dicitur, quasi habens duas litatem non in alio, sed in seipso de quo praedicantur duo

3	17	1	6

Duo aliquando pro uno accipiuntur

1	70	1	c.

Unum aliquando habet vim duorum

1	39	2	c., 4

Duplicitas cordis est aliud ostendere, et aliud intendere

2-2	109	2	4
2-2	111	3	2

Duplicitas, ut est vertibilitas animi ad diversa, est aliquid consequens ad luxuriam, sicut et inconstantia

2-2	53	6	2

Duratio. Protensio durationis videtur attendi secundum operationem, magis quam secundum esse, sicut et tempus est numerus motus

1	10	1	2 fi.

Duratio poenae respondet culpae ex parte maculae, et non ex parte actus

1-2	87	4	3

Duratio poenae non respondet durationi culpae, nec in judicio divino, nec humano

1-2	87	3	1

Duratio Dei aeternitas, et essentia ejus, sunt eadem res

1	10	2	o.

Durities est in sacramento Eucharistiae sine materia

3	77	7	2

E

Eadem eidem sunt eadem inter se, tunc solum quando in tertio sunt eadem re et ratione

1	28	3	1

Ebrietas dicitur dupliciter, scilicet defectus rationis, ex nimio potu vini, et actus causans eum. Secunda est peccatum, non autem prima

2-2	150	1	o.

Ebrietas nescientis potentiam vini non est peccatum; scientis autem, sed non credentis inebriari, est peccatum veniale; aliter vero est peccatum mortale

1-2	88	5	1
2-2	150	1	o.
2-2	150	2	o.

Dans vinum prono ad ebrietatem, scienter peccat

2-2	150	1	2

Ebrietas est species gulae divisa contra commessationes

2-2	150	1	c.

Ebrietas non est gravissimum peccatorum

2-2	150	3	o.

Ebrietas voluntaria in sua causa non excusatur totaliter a peccato, nec totaliter excusat sequens peccatum

1-2	77	7	c., 3

Ebrietas sine peccato tollit totam culpam actus sequentis, sicut forte accidit de Lot et Noé

2-2	150	1	c.
2-2	150	4	c.

Loth culpandus est non quantum ille incestus, sed quantum ebrietas meruit

2-2	150	4	c. fi.

Ebrietas cum peccato diminuit culpam actus sequentis, in quantum diminuit voluntarium

1-2	76	4	2, 4
2-2	150	4	o.

Vitium contrarium ebrietati est peccatum, scilicet abstinere a vino, in magnum grava-

Pars	Qu.	Art.	Locus

men naturae scienter. Et caret nomine
2-2 | 150 | 1 | 3

Ebrius homicida meretur duplices maledictiones, propter duplex peccatum. Vel secundum legem Pittaci, qui id sua lege sancivit, non respiciendo ebriosi veniam, sed utilitatem contra quam ebrius peccat
1-2 | 76 | 4 | 4
2-2 | 150 | 4 | 1

Ecclesia dicitur dupliciter, scilicet militans et triumphans
3 | 68 | 9 | o.

Corpus Ecclesiae mysticum consistit ex hominibus, et angelis, ex viatoribus et beatis
3 | 8 | 4 | c., 2

Una est Ecclesia omnium fidelium, novi et veteris Testamenti. Nec synagoga fuit concubina, sed vera sponsa, et uxor Christi
3 | 8 | 3 | 3

Decor Ecclesiae principaliter consistit in interioribus, ad quem etiam actus exteriores pertinent, inquantum ab interiori decore progrediuntur, vel ipsum conservant
1-2 | 101 | 2 | c., 3

Ecclesia potest condere legem in pertinentibus ad cultum Dei, et ad subjectionem infidelium, et rerum suarum
2-2 | 10 | 10 | c.
2-2 | 66 | 8 | 2

Solus Christus fundavit Ecclesiam cujus ministerium commisit Petro et successoribus ejus, in aedificationem, et non in destructionem
2-2 | 88, 12 | 2

Nullus prohibetur ingredi ecclesiam, et audire verbum Dei usque ad missam cathecumenorum
3 | 83 | 4 | 4

In casu necessitatis licet vendere, aut emere terram, ubi quondam fuit ecclesia
2-2 | 100 | 4 | 1, 2, 3

Ecclesiasticus liber pertinet ad legem veterem
2-2 | 16 | 1 | 5

Ecclesiasticus liber non computatur inter canonicas Scripturas apud Hebraeos
1 | 89 | 8 | 2

Eclipsis apparens in passione Christi fuit quintupliciter miraculosa, scilicet primo, quia secundum Dionysium et astrologos naturalis eclipsis solis, per interpositionem lunae, nunquam accidit, nisi tempore conjunctionis solis et lunae, quae tunc non fuit. Secundo, quia cum circa horam sextam luna fuisset simul cum sole in medio coeli, in vesperis apparuit in suo loco, id est in oriente opposita soli. Tertio, quia tunc luna jam pertransiverat solem, et distabat quasi per medietatem circuli, in oppositione existens. Quarto, quia tunc luna miraculose ab oriente versus occidentem rediens, non pertransivit solem, ut esset eo occidentalior; sed postquam pervenit ad terminum solis, reversa est versus orientem. Quinto, quia, secundum Chrysostomum, tribus horis tunc tenebrae remanserunt, cum eclipsis solis in momento pertranseat
3 | 44 | 2 | 2

Educi de potentia, est fieri in actu, quod prius erat in potentia; et dependet a materia, et fit per agens naturale
1 | 90, 2 | 2

Effectus quilibet Dei est aequaliter a tota Trinitate
1 | 32 | 1 | c.
3 | 23 | 2 | c.

Omnis effectus repraesentat aliqualiter causam suam
1 | 45 | 7 | c.

Nullus effectus est de specie suae causae
2-2 | 110 | 1 | c. fi., 3

Omne signum corporale est effectus signati, vel procedit ab eadem causa
2-2 | 95 | 5 | c.

Effectus positivus prior est effectu privativo, ordine formae; sed ordine materiae est e converso
3 | 62 | 6 | 3
3 | 70 | 4 | c.

Impossibile est quod illud quod est per accidens, sit effectus per se alicujus virtutis coelestis vel alteriùs agentis naturalis
1 | 116 | 1 | c.
2-2 | 95 | 5 | c.

Electio pertinet determinate ad unam potentiam, scilicet ad voluntatem
1 | 83 | 3 | c.

Electionem rectam agit sola virtus, quae est in parte appetitiva
1-2 | 58 | 1 | 2
1-2 | 58 | 4 | c.

Electio sequitur inquisitionem in hominibus tantum
1 | 6 | 2 | 1
1 | 22 | 1 | 1
1 | 59, 3 | 1
3 | 18 | 4 | 2
3 | 34 | 2 | 2

Electio est tantum de possibili
1-2, 13 | 5 | o.

Electio non est de ultimo fine, sed tantum de iis quae sunt ad finem
1 | 82 | 1 | 3
1-2 | 13 | 3 | o.
1-2 | 13 | 4 | c.
1-2 | 13 | 6 | c.
2-2 | 24 | 1 | 3
2-2 | 33 | 1 | 2
2-2 | 47 | 1 | c., 2
3 | 18 | 4 | c.

Electio est tantum de actibus humanis, vel de alia re cum actu humano
1-2 | 13 | 4 | o.
1-2 | 13 | 5 | c.

Ad bonam electionem requiruntur duo, scilicet intentio debiti finis per virtutes morales, et recta praeacceptio eorum quae sunt ad finem per prudentiam
1-2 | 56 | 4 | 4
1-2 | 57 | 5 | c.
1-2 | 58 | 4 | c.
2-2 | 47 | 1 | 2
2-2 | 54 | 2 | c.

Intentio et electio differunt, quia prima est respectu finis, secunda vero est eorum quae sunt ad finem
1-2 | 13 | 4 | c.

Judicium liberi arbitrii est actus electionis
1 | 83 | 3 | 2

Homo nihil eligit de necessitate, sed libere
1 | 115 | 4 | c.
1-2 | 13 | 6 | c
2-2 | 104 | 1 | c.

Homo est liberi arbitrii in eligendo, non autem in prosequendo respectu omnium
1 | 83 | 1 | 4

Electio convenit Christo
3 | 11 | 3 | 1
3 | 18 | 4 | o.
3 | 34 | 2 | 2

Electio convenit Deo, respectu creaturarum, non autem respectu sui
3 | 18, 4 | 1, 2

Electio Dei est etiam non entium, non autem nostra
1 | 23 | 4 | 2

Quos Deus ad aliquid eligit, ita praeparat et disponit, ut idonei sint ad illud
3 | 27 | 4 | c.

Dilectio Dei est prior electione, sed in creaturis est e converso
1 | 23 | 4 | c., 2

Omnes praedestinati sunt electi a Deo, et dilecti
1 | 23 | 4 | o.
1 | 24 | 1 | c.

Electio Dei praecedit praedestinationem, quia praedestinatio Dei est actus voluntatis absolutae, consequens ordinem electionis
1 | 23 | 4 | c., 2

Electio ad praelationem sufficit quod nihil inveniat in se, per quod ei fiat illicitum illud officium
2-2 | 185 | 3 | c.

In foro contentioso sufficit quod electus sit bonus. Sed in foro conscientiae requiritur quod sit optimus, vel simpliciter, vel ad regimen
2-2 | 63 | 2 | c., 3
2-2 | 185 | 3 | o.

Electus de gremio Ecclesiae, ut in pluribus consuevit esse utilior ad bonum commune, quia magis diligit Ecclesiam, in qua nutritus est
2-2 | 63 | 2 | 4

Praelatus non eligitur, quasi in haereditatem, sed ut dispensator. Ideo non oportet eligi propinquiorem
2-2 | 63 | 1 | c.
2-2 | 63 | 2 | 1

Eleemosyna est opus, in quo datur aliquid indigenti, ex compassione, propter Deum
2-2 | 32 | 1 | c.

Omne obsequium impensum proximo propter Deum est eleemosyna
2-2 | 32 | 2 | o.

Eleemosyna est proprie actus misericordiae. Sed est actus charitatis ex consequenti, et mediate; latria vero imperative
2-2 | 32 | 1 | o.
2-2 | 32 | 9 | 3

Eleemosyna est actus liberalitatis,

Pars	Qu.	Art.	Locus
			inquantum aufert impedimentum ejus, scilicet superfluum amorem divitiarum
2-2	32	1	4
			Dare eleemosynam de superfluo, vel in extrema necessitate, est de praecepto; in aliis vero est tantum de consilio
2-2	32	5	o.
2-2	32	6	o.
2-2	66	7	c.
2-2	71	1	c.
2-2	87	1	4
2-2	118	4	2
2-2	185	7	1
			Eleemosyna quae est de consilio, est pars satisfactionis, non autem illa quae est de praecepto, sed est praeambulum ejus
2-2	32	1	4
			Eleemosyna non est facienda de necessariis sibi, et familiae, et statui, nisi velit mutare statum, vel necessitas aliqua praeponderet, scilicet extrema alicujus personae, vel Ecclesiae, vel reipublicae
2-2	32	6	o.
2-2	117	1	2
			Non est expectanda extrema necessitas in danda eleemosyna. Nec oportet praetendere futuram, praeter probabile
2-2	32	5	3
			Eleemosynae non sunt recipiendae a peccatoribus
2-2	154	4	c. pr.
			Ille qui dat eleemosynam quando dat ut foveatur in peccatis, vel quando dat ut aliquem inducat ad haeresim, mortaliter peccat, propter intentionem corruptam; et talis eleemosyna non est recipienda
1-2	19	7	2, 3
2-2	154	4	c. pr.
			Quilibet tenetur dare eleemosynam, quidquid habet per simoniam
2-2	32	7	c., 2
2-2	62	5	2
2-2	110	6	1
			Quilibet etiam non habens dominium rei, potest facere eleemosynam cuicumque existenti in extrema necessitate
2-2	32	7	3
2-2	32	8	1, 2
			Filiifamilias et servi non possunt dare eleemosynas sine consensu dominorum, nisi de parvis, vel suis
1-2	32	8	3
			Lucia poterat de consensu solius matris dare eleemosynas
2-2	32	8	3
			Uxori non licet dare eleemosynas, nisi communes, et modicas, sine consensu viri; vel nisi moderatas, viro ignorante et non prohibente; vel nisi habeat aliqua praeter dotem, vel nisi lucretur
1-2	32	8	2
			Religiosis non licet dare eleemosynas sine licentia, nisi de modicis, sub ratihabitione
2-2	32	8	c., 1
			Quilibet potest sibi facere eleemosynas, non quidem dando sibi aliquid, sed exercendo in se actum corporalem, vel spiritualem
2-2	30	1	2
2-2	32	9	3
2-2	106	3	1
			Eleemosyna, caeteris paribus, debet dari magis indigentibus, melioribus, propinquioribus, benefactoribus, et dantibus spiritualia
2-2	32	3	1
2-2	32	9	c.
2-2	71	1	o.
2-2	81	6	2
			Efficacia eleemosynae pensatur principaliter ex affectu ex parte dantis, respectu praemii essentialis; sed respectu praemii accidentalis, et ex parte recipientis, magis pensatur ex magnitudine dati, nisi affectus ejus multum excedat
2-2	32	9	2
			Nullus moriens in peccato mortali potest liberari ab inferno, per eleemosynas suas, vel aliorum
2-2	154	2	5
			Eleemosyna dupliciter liberat vivos a peccato mortali, scilicet praeservando et disponendo ad gratiam, sicut etiam alia bona
2-2	154	2	5
			Eleemosynae corporales, secundum suam substantiam, habent effectus tantum corporales, sed ratione causae, scilicet charitatis et orationis, habent effectus spirituales
2-2	32	4	o.
			Eleemosynae spirituales sunt simpliciter meliores quam corporales, scilicet ratione dati, finis et actus; sed respectu alicujus est e converso
2-2	32	3	o.
2-2	33	1	c.
2-2	188	4	c.
			Recompensatio temporalis non intenta non minuit meritum, vel laudem eleemosynae, nec aliorum actuum, sicut nec humana gloria non intenta; sed intenta minuit, quia qui vult dare eleemosynam propter inanem gloriam consequendam, vult id quod de se est bonum sub ratione mali
1-2	19	7	2, 3
			Eleemosynae corporales sufficienter numerantur septem, et spirituales septem
2-2	32	2	o.
			Eleemosyna debet fieri abundanter secundum facultatem dantis, sed multis indigentibus, ne quis superflue habeat
2-2	32	10	o.
2-2	117	1	2
			Elementum. In omni misto oportet aliquod elementum praedominari
2-2	49	6	1
2-2	179	2	2
			Elementa subtiliora praedominantur in misto secundum virtutem, sed grossiora secundum quantitatem
1	71	—	2
1	91	1	c., 3
			Formae elementorum sunt in misto virtute, non autem actu
1	76	4	4
			Primae quatuor qualitates non sunt habitus elementorum
1-2	49	4	c.
			Diversae opiniones de creatione et distinctione elementorum
1	66	1	o.
			Elementum in diffinitione sacramenti ponitur pro quocumque sensibili
3	84	1	1
			Elias, V. Helias.
			Eliseus, V. Heliseus.
			Embrio prius vivit anima vegetativa, secundo sensitiva, et ultimo intellectiva, quia generatio ejus multiplex est, et discontinua
1	67	4	c. fi.
1	76	3	3
1	77	7	c.
1	85	3	1
1	118	2	2
2-2	64	1	c.
3	33	2	3
			Emere regnum coelorum dicitur improprie, id est mereri, qui dat quod habet
2-2	100	1	3
			Energumenus dicitur, quasi intus laborans
3	71	2	1, 3
			Omnis baptizandus est energumenus; ideo debet exorcizari
3	71	2	1, 3
			Ens dicitur dupliciter, scilicet quod significat essentiam rerum, et dividitur in decem praedicamenta, secundo quod significat conceptionem quam facit anima
1	3	4	2
1	48	2	2
			Divisio entis quadruplex, scilicet per se, et per accidens, rei et rationis, in decem praedicamenta, et per actum et potentiam
3	10	3	c.
			Ens dicitur dupliciter, scilicet ens simpliciter, id est substantia, et ens secundum quid, id est accidens
3	11	5	3
			Omne ens rationis est relatio, vel negatio
1	28	1	c.
			Privationes, negationes, et non entia sunt entia rationis tantum
1	16	3	2
1	48	1	2
1-2	8	1	3
1-2	26	1	c.
			Ens includitur in quolibet apprehenso
1-2	94	2	c.
			Quod fit per accidens, non est ens proprie, neque unum
2-2	95	5	c.
			Ens non est genus, quia non habet differentias
1	3	5	c., 1
			Omnia univoca reducuntur ad unum principium, non quidem univocum, sed analogum, scilicet ad ens
1	13	5	1
			Ens praedicatur analogice, de substantia et accidente
1	13	10	4
2-2	120	2	c.
			Ens participialiter et adjective praedicatur pluraliter de tribus personis divinis, substantive vero, singulariter tantum
1	39	3	3
			Enunciabile de praesenti, praeterito et futuro, non

Pars	Qu.	Art.	Locus
est idem			
1	14	15	3

Enunciatio fit a nobis tantum propter cognitionem habendam

1	14	14	c.
2-2	1	2	2

Omnis enunciatio affirmativa, in materia naturali, est vera, et negativa falsa. Sed in materia remota est e converso. In contingenti autem quaelibet universalis est falsa, et particularis, vel indefinita, est vera

1	51	1	c.

Epicheja, id est bona animositas, est idem quod securitas; ideo est pars potentialis fortitudinis

2-2	128	1	6

Epicheja est virtus specialis, et pars potentialis justitiae

2-2	80	—	5
2-2	120	—	o.
2-2	128	—	1, 6

Epicheja est pars subjectiva justitiae communiter dictae, quae per prius praedicatur de ea quam de justitia legali, quae dirigitur secundum epichejam, quae est superior regula humanorum actuum

2-2	120	2	c., 1

Epicheja est potior pars legalis justitiae obtemperantis legi quoad verba, et quoad intentionem legislatoris. Sed dividitur contra eam, ut attendit tantum verba

2-2,	120	2	2

Epicheja servat intentionem legis, in his ad quae forma legis se non extendit

2-2	120	1	o.

Epiches non deserit justum simpliciter, sed justum lege determinatum. Nec opponitur severitati, quae sequitur veritatem legis, in quibus oportet, quia in quibus non oportet, est vitiosum

2-2	120	1	1

Epicycli et eccentrici circuli probantur in astrologia rationabiliter, non autem demonstrative

1	32	1	2

Episcopatus nomen operis est, et non honoris

2-2	185	1	1

Intelligendum est in nomine episcopatus, bonum opus, id est actio plebi utilis

2-2	185	1	o.
2-2	185	2	o.

Ex hoc quod Apostolus dicit: Qui episcopatum desiderat, bonum opus desiderat, sumpserunt aliqui occasionem ambitionis episcopatus et praelationis. Sed non recte intelligunt quod hic dicitur. Apostolus voluit hic ostendere quid pertinet ad episcopum. Episcopus est nomen graecum; *scopos* enim idem est quod intendens, et *epi,* id est supra, quasi superintendens; duo ergo consideranda sunt in episcopo, scilicet gradus superior et actio plebi utilis

2-2	185	1	1

Aliqui projiciunt forte oculum ad ea quae circumstant episcopatum, scilicet quod qui praeest, honoratur, et habet potestatem; et qui propter ista desiderat episcopatum, nescit quid sit episcopus sive episcopatus; ideo dicit Apostolus quid sit episcopus, et quid desiderat qui episcopatum desiderat, quia bonum opus desiderat, non dicit bonum desiderium habet, sed bonum opus desiderat, scilicet utilitatem plebis

2-2	185	1	1

Episcopi et presbyteri olim non differebant secundum nomina

2-2	184	6	1

Solus episcopus proprie est praelatus Ecclesiae, et quasi sponsus ejus accipit annulum; et solus habet plenam potestatem et jurisdictionem

2-2	108	4	2

Solus episcopus potest dispensare illa sacramenta, quae ponunt suscipientem in aliquo gradu perfectionis super alios

3	82	3	3

Episcopi sunt successores apostolorum

2-2	184	6	1
2-2	185	5	sc.
3	67	2	1
3	72	11	c.

Episcopus dicit: Pax vobis, quia magis repraesentat Christum dicentem sic, quam simplex sacerdos dicens: Dominus vobiscum

3	83	5	6

Sicut diaconus participat illuminationem, et virtutem sacerdotis, sic et sacerdos perfectivam dispensationem episcopi

3	82	3	3

Episcopatus est ordo supra sacerdotium, respectu mystici corporis Christi, non autem respectu veri

2-2	184	6	1
3	67	2	2
3	82	1	4

Episcopus potest judicare eos solum qui sunt de sua dioecesi

2-2	60	2	c.
2-2	60	6	o.
2-2	67	1	3

Episcopus in cujus dioecesi aliquis delinquit in re non exempta, fit ei superior, ratione delicti; etiamsi sit exemptus, nisi forte delinquat in re aliqua exempta, puta in administratione bonorum alicujus monasterii exempti; sed si aliquis exemptus committat furtum, vel homicidium, vel aliquid hujusmodi, potest per ordinarium condemnari

2-2	67	1	3

Episcopus tenetur ingredi religionem quam vovit

2-2	189	3	1

Monachus episcopus tenetur ad observantias regulares, scilicet ad continentiam, paupertatem, habitum, et alia, nisi impediant officium ejus, ut silentium, solitudo, abstinentiae, et vigiliae graves, in quibus potest ipse secum dispensare, sicut et praelati in religione

2-2	88	11	4
2-2	185	8	o.
2-2	188	8	3

Episcopi tenentur exponere omnia sua pro honore Dei, et salute gregis sui, cum opus fuerit

2-2	184	7	1

Episcopo nonlicet religionem ingredi, nisi propter impedimentum salutis, ex parte sui, vel aliorum, de licentia papae

2-2	184	6	c. fi.
2-2	185	4	o.
2-2	189	7	c.

Monachus episcopus non potest esse haeres, nisi pro ecclesia sua, nec potest testamentum condere, nec aliquid disponere post mortem, nisi de licentia papae

2-2	88	11	4
2-2	185	8	3

Episcopus depositus, intrans religionem potest revocari ad episcopatum, nisi sit detrusus ibi ad poenitentiam, pro culpa ejus

2-2	185	4	2

Episcopo non licet deserere corporaliter gregem suum propter persecutionem, nisi possit ei sufficienter per alium provideri

2-2	185	5	o.

Episcopo licet habere proprium, et illud haeredibus testari

2-2	185	6	o.
2-2	185	7	o.
2-2	186	3	5

Equus quidam perpendens se coiisse cum matre, praecipitans se, mortuus est

2-2	54	9	3

Error circa prima principia, in speculabilibus et practicis, est gravissimus et turpissimus

2-2	154	12	c.

Error de jure naturae quam maxime matrimonium impedit

S.	51	1	c.

Matrimonium cum inter duas personas fiat, mutuam invicem potestatem recipientes ex personae et personarum conditionis errore impediri necesse est

S.	51	2	o.

Erubescentia est timor de turpi nendo, sed verecundia est timor de turpi facto

1-2	41	4	c.
2-2	75	1	3
2-2	144	2	c.

Esse dicitur tripliciter, scilicet essentiae, actus essentiae, et esse quod significat veritatem propositionis, quod formaliter est in anima; sed est in re fundamentaliter

1	3	4	2

Species rerum habent triplex esse, scilicet in mente Dei, id est in Verbo, in intelligentia angeli, et in rebus

1	74	3	2

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Esse ab aliquo dicitur dupliciter, scilicet directe, quia agit, et indirecte quia non agit quod debet
1-2	6	3	c.
			Omne quod non est suum esse, participat esse a causa prima, quae est suum esse
1	44	1	c.
1	61	1	c.
1	75	5	4
1	104	1	c. fi.
1-2	3	7	c.
			Esse est proprius effectus Dei
1	8	1	c.
1	45	5	0.
1	65	3	c.
1-2	66	5	4
			Forma non est, nec fit, nec creatur, nisi improprie
1	5	5	2
1	9	2	3
1	45	4	0.
1	45	8	0.
1	65	4	c.
1	75	6	c.
1	90	2	c.
1	91	2	c.
1	110	2	c.
1	118	1	c.
1-2	110	2	3
3	35	1	c., 3
			Omne esse est ab aliqua forma
1	42	1	1
			Ipsum esse nihil aliud adjunctum habere potest, similiter nec aliqua forma
1	3	6	c.
1	3	7	c.
			Primus effectus formae est esse, secundus vero operatio
1	42	1	1
1-2	111	2	c.
			Esse est prius omni alia participatione, et omni alio nomine Dei
1	5	2	0.
			Et est nobilius
1	4	1	3
1	4	2	3
1-2	2	5	2
			Ab eadem forma vel essentia, est esse immediate, et operatio mediante potentia
1	54	2	2
3	16	1	4
			Esse est formale, respectu omnium quae in re sunt
1	8	1	c.
			Idem est esse formae, materiae, et compositi
1-2	4	5	2
			Si aliqua forma vel natura non pertinet ad esse personale, illud esse non dicitur esse personae simpliciter, sed secundum quid
3	17	2	c.
			Esse capitatum, et esse corporeum, et esse animatum, pertinet ad personam sortis, sed ex his non fit nisi unum esse in sorte
3	17	2	c.
			Si post constitutionem personae adveniant ei aliqua membra, non accrescit ei aliud esse, sed sola relatio ad haec
3	17	2	c.
			Esse est maxime intra rem, secundo forma, tertio materia
1	8.	1	c.
1	105	5	c. fi.
			Sed esse est actus formae, et essentiae, et suppositi
1	3	4	c.
			Nec esse comparatur ad alia sicut recipiens ad receptum, sed e converso, quia est actualitas omnium
1	3	4	c.
1	4	1	3
1	5	1	c.
			Imo semper illud quod substernitur in rebus, est communius quam id quod informat, et restringit ipsum, sicut esse quam vivere
1	65	3	c.
			Quaelibet forma substantialis dat esse simpliciter, et quaelibet forma accidentalis dat esse secundum quid
1	76	4	c.
1	76	8	c.
1	77	6	c.
			Unius personae est tantum unum esse personale, sed multa secundum quid
3	17	2	c.
3	19	1	4
			Quidquid est in aliquo praeter essentiam ejus, oportet esse causatum, vel a principiis essentialibus, vel ab extra
1	3	4	c.
			Esse pertinet ad hypostasim, sicut ad illud quod habet esse; sed pertinet ad naturam, sicut ad illud quod aliquid habet esse
3	17	2	c., 1
			Esse simpliciter est superius ad esse hominem
3	16	9	2
			Impossibile est unam rem habere duplex esse substantiale
1	76	3	c.
1	76	4	sc.
1	77	2	3
3	17	2	c.
			Ad probandum aliquid esse oportet uti pro medio quid nominis, non autem quid rei, quia sequitur quaestionem an est
1	2	2	2
			In qualibet creatura differunt esse et essentia, operatio et potentia, vel virtus operativa
1	54	1	c.
1	54	2	c.
1	54	3	c.
1	77	1	c.
1	79	1	c.
			Esse cujuslibet creaturae est determinatum ad unum secundum genus, et secundum speciem
1	54	2	c.
			Inclinatio cujuslibet creaturae ad esse, est tantum per essentiam, non autem inclinatio ad extra
1	59	2	c., 1
			Impossibile est quod esse alicujus creaturae sit causatum ex principiis essentialibus ejus
1	3	4	c.
			Essentia est illud quod significatur per diffinitionem
1	3	3	c.
1	29	2	3
			Essentia est illud, cujus actus est esse
1	39	2	3
			Essentia et natura sunt idem re, et differunt ratione, quia essentia est principium essendi, sed natura est principium operationis
1	39	2	3
			Essentia, nomine abstracto, significatur ut pars, sed in concreto significatur ut totum
1	3	3	c.
			In compositis, essentiam significat compositum ex forma et materia in communi
1	29	2	3
			Ethica. Necesse est ponere quod in primum motum voluntatis, voluntas prodeat ex instinctu alicujus exterioris moventis, ut Aristoteles concludit in quodam capitulo Ethicae Eudimicae
1-2	9	4	c. fi.
1-2	80	1	3
			Ethos, in graeco scriptum per *H* litteram longam, significat morem, id est inclinationem; sed scriptum per *E* brevem, significat morem, id est consuetudinem
1-2	58	1	c.
			Ethimologia attenditur secundum illud a quo imponitur nomen; significatio vero secundum illud ad quod significandum nomen imponitur
2-2	92	1	2
			Eubulia est virtus specialis bene consiliativa
1	22	1	1
1-2	57	6	0.
2-2	48	—	c. fi.
2-2	49	4	2
2-2	51	1	0.
2-2	51	2	0.
2-2	53	2	c.
			In nullo peccatore, inquantum hujusmodi, invenitur eubulia
2-2	51	1	3
			Eucharistia est sacramentum et sacrificium
1-2	101	4	2
3	52	8	2
3	73	1	0.
3	73	4	0.
3	79	5	0.
3	79	7	0.
3	82	4	c., 1
			Corpus et sanguis Christi sunt unum sacramentum formaliter et secundum finem, sed plura materialiter
3	73	2	0.
3	78	6	2
			Hoc sacramentum habet quatuor nomina, scilicet sacrificium vel hostia, communio vel synaxis, Eucharistia, et viaticum
3	73	4	0.
3	79	2	1
			Conveniens fuit et necessaria institutio Eucharistiae in coena Domini, non autem ante, nec post, quatuor rationibus, scilicet primo quia ad perfectionem nostram exigebatur, ut caput nostrum etiam realiter nobis jungeretur; secundo quia tunc institui debuit, quando figurae veteris legis terminandae erant; tertio ratione repraesentationis passionis Christi; quarto ex ritu quo frequentandum est hoc sacramentum, ut ultimo traditum magis memoriae teneretur
3	72	12	3
3	73	5	0.
3	74	4	c., 1
3	80	8	1
3	83	2	3
			Necessaria fuit institutio Eucharistiae per modum cibi
3	73	1	0.
3	73	2	0.
3	75	5	c.
			Eucharistia ha-

Pars	Qu.	Art.	Locus

buit multas figuras in veteri Testamento, quarum praecipua fuit agnus paschalis

1-2	102	5	2, 3
3	73	6	o.
3	80	10	2

Eucharistia in missa comparatur sacrificio Abel, Abrahae, et Melchisedech

3	83	4	8

Oblatio Melchisedech fuit expressior figura Eucharistiae, quoad illud quod est sacramentum tantum, figuris veteris legis, sed e converso quoad illud quod est res et sacramentum

3	61	3	3
3	73	6	c.

Sacrificium Eucharistiae quotidie oblatum in Ecclesia, non est aliud quam sacrificium Christi, sed commemoratio ejus

3	22	3	2
3	73	4	o.
3	83	1	o.

Effusio sanguinis et aquae ex latere Christi, est signum et causa Eucharistiae; oblatio Melchisedech, respectu ejus quod est sacramentum tantum, manna respectu ejus quod est res tantum, et agnus paschalis respectu ejus quod est res et sacramentum, sunt tantum signa

3	73	6	c.
3	74	6	1

Agnus paschalis fuit figura Eucharistiae, ratione passionis Christi; manna vero, ut cibus fidelium

1-2	102	5	2
3	73	5	c.
3	73	6	c.
3	80	10	2

Corpus Christi mysticum est res tantum in hoc sacramento

3	73	3	c.
3	73	6	c.

Res hujus sacramenti duplex, scilicet contenta, id est Christus, et non contenta, scilicet corpus Christi mysticum

3	60	3	sc.
3	80	4	c.

Res et sacramentum Eucharistiae est corpus Christi verum; res tantum est effectus ejus, scilicet gratia, sacramentum vero tantum est materia ejus

3	73	1	3
3	73	6	c.

Res et sacramentum Eucharistiae est in materia, sed res tantum, scilicet gratia, est in suscipiente. In aliis autem sacramentis utrumque est in eo

3	73	1	3

Vel quia nutrimentum correspondens Eucharistiae praecedit augmentum correspondens confirmationi ut causa, et sequitur ut conservans

3	65	2	3

Eucharistia excellit omnia sacramenta veteris ac novae legis

3	65	3	o.

Eucharistia est perfectio aliorum sacramentorum

3	75	1	c.

Eucharistia est consummatio omnium sacramentorum

3	63	6	c.
3	73	3	c.

Eucharistia est finis omnium sacramentorum

3	63	6	c.
3	65	3	c., 2
3	72	12	3
3	73	1	c.

In hoc sacramento comprehenditur totum mysterium nostrae salutis, ideo praeceteris sacramentis solemnius celebratur

3	83	4	c., 3, 6

Eucharistia est signum ecclesiasticae unitatis; ideo, ex opere operato, ejus efficacia potest in alterum transire, non autem alia sacramenta

3	67	2	c.
3	73	2	sc.
3	73	4	c.
3	79	1	c.
5	82	3	3
3	83	4	3

Sicut in aliis sacramentis materiale elementum non est causa virtutis quae in eo est, nec alicujus spiritualis effectus in homine, nisi mediante virtute, secundum quod ex elemento et virtute fit unum, ita species non sunt causa corporis Christi, nec alicujus spiritualis effectus, nisi mediante corpore Christi, secundum quod ex speciebus et corpore Christi fit unum sacramentum

3	73	1	2

Per baptismum datur primus actus vitae spiritualis, sed per Eucharistiam datur complementum ejus

3	79	1	c., 2
3	79	6	2
3	82	2	3

Eucharistia est posterior baptismo in perceptione, sed est prior in intentione

3	73	5	4

Si homo nunquam a gratia baptismi caderet, indigeret confirmatione et Eucharistia, non autem poenitentia

3	84	5	o.
3	84	6	o.

Eucharistia continet Christum realiter; non autem alia sacramenta, sed tantum virtutem ejus

1-2	101	4	2
3	63	6	c.
3	65	3	o.
3	73	1	3
3	73	4	c., 3
3	73	5	c., 2
3	75	1	o.
3	75	2	c., 2
3	75	4	c.
3	76	—	o.
3	78	1	c.

Eucharistia perficitur in consecratione materiae, alia vero sacramenta in usu ejus

3	73	1	3
3	74	2	3
3	74	7	c.
3	78	1	c.
3	80	1	1
3	80	10	1
3	82	4	2
3	10	1	fi.
3	84	3	c.
3	84	4	3

Materia Eucharistiae est duplex, scilicet panis, et vinum

3	74	1	o.

Non habens vinum vel panem, non debet consecrare alterum tantum; tamen si faceret, consecratum esset, sed graviter peccaret

3	74	1	2

Panis et vinum quantacumque possunt consecrari, dummodo sint coram sacerdote

3	74	2	o.

Materia Eucharistiae non est mel, lac, carnes, nec aliquid simile sacramentis veteris legis

3	74	1	o.

Circa materiam Eucharistiae fuit triplex haeresis, scilicet Artotiritarum, panem cum caseo offerentium, Calafrigarum, et Pepucianorum, miscentium farinam cum sanguine puerorum per totum corpus, et Aquariorum, offerentium aquam tantum

3	74	1	c.

Damnatur error quorumdam conficientium de aqua lotionis panni intincti vino

3	74	8	c.

Aqua debet apponi vino, sicut Christus posuit, et convertitur in vinum

3	74	6	o.

Appositio aquae non est necessaria, licet non apponens peccet

3	74	7	o.
3	83	6	4, 6

Aqua debet poni in calice, et parum, non in dolio, quae non manet, sed convertitur in vinum, non autem in aquam Christi

3	74	8	o.

De aqua artificiali in vino potest confici Eucharistia, sed non debet, non autem in pane

3	74	7	3

Eucharistia conficitur ex pane tritici, non autem ex pane hordei, speltae, farris, vel alterius grani

3	74	3	o.
3	74	4	c.

Eucharistia potest confici ex pane misto ex granis aliis, si maneat species tritici

3	74	3	3

Eucharistia potest confici ex siligine generata ex grano frumenti

3	74	3	2

Ex amido, vel pasta, vel pane corrupto secundum speciem, non potest confici Eucharistia

3	74	3	4
3	74	4	4
3	74	5	2

Eucharistia debet confici ex azymo, sicut Christus fecit, et esset grave peccatum conficere cum fermento, sicut apud Graecos in azymis

3	74	4	o.

De vino vitis et non de alio liquore, potest confici Eucharistia

3	74	5	o.

De musto potest confici Eucharistia, sed peccatum esset, nisi esset in necessitate; non autem de uva, nec de agresta

3	74	5	3

De aceto non potest confici Eucharistia, sed de vino acescente, licet peccatum esset

3	74	5	2

Pars	Qu.	Art.	Locus

Forma consecrationis corporis Christi est haec, scilicet: Hoc est enim corpus meum; tamen dimittens alia verba, peccat graviter

3	60	8	c.
3	75	2	c.
3	78	2	o.
3	78	5	c.
3	83	4	1
3	84	3	c.

Singulae particulae hujus formae convenienter ordinantur

3 | 78 | 2 | o.

Enim non est de forma Eucharistiae, sed dimittens ipsum ex negligentia, vel contemptu, peccat, quia est de consuetudine Romanae Ecclesiae, data a Petro apostolo

3	60	8	c.
3	78	2	5

Forma Eucharistiae convenienter significatur, scilicet in facto esse, non autem in fieri

3 | 78 | 2 | o.

Haec verba: Et elevatis oculis, et caetera, et manducate, et caetera, convenienter praemittuntur formae Eucharistiae

3 | 78 | 1 | c., 4

Forma consecrationis sanguinis Christi est haec, scilicet: Hic est enim calix sanguinis mei, novi et aeterni Testamenti, mysterium fidei, qui pro vobis et pro multis effundetur, in remissionem peccatorum

3 | 78 | 3 | o.

Singulae particulae hujus formae convenienter positae sunt

3 | 78 | 3 | o.

Formae praedictae non se mutuo expectant, sed utraque operatur sine altera

3 | 78 | 6 | o.

Formae praedictae continent veritatem factivam rei, non praesupponentem rem significatam

3 | 78 | 5 | o.

In praedictis formis, et in qualibet alia forma sacramentali est aliqua virtus instrumentalis, non quidem principalis, nec secundum esse completum, sed intentionalis

3	78	4	o.
3	78	5	c.

Forma Eucharistiae importat solam consecrationem materiae, et profertur in persona Christi, sed formae sacramentorum important usum materiae, et proferuntur in persona ministri

3	78	1	c
3	78	4	c.
3	78	5	c
3	82	2	2
3	82	5	c., 2
3	82	7	3
3	83	1	3
3	84	2	c.

Christus eadem forma consecravit, qua et nos, quam dedit Ecclesiae, et tantum semel protulit

3 | 78 | 1 | 1

Substantia panis et vini non manet post consecrationem, cujus oppositum est impossibile et haereticum

3	75	2	o.
3	75	6	c.
3	77	1	c.
3	77	5	c.

In conversionibus naturalibus, illud quod convertitur, corrumpitur, et illud in quod convertitur, generatur, vel augetur, vel restauratur; sed hic Christus nullo modo mutatur

3	75	4	o.
3	75	6	2

Nec substantia panis et vini annihilatur, nec convertitur in praejacentem materiam

3 | 75 | 3 | o.

Sed convertitur tota in totum corpus Christi

3 | 75 | 4 | o.

3	75	6	c.
3	75	8	c., 3

Conversio haec quadrupliciter differt ab aliis, quia pertingit ad materiam, non habet subjectum, convertitur totum, et in totum praeexistens

3	75	4	o.
3	75	8	o.

Haec conversio importat ordinem substantiarum, ideo est sicut in subjecto in utraque

3 | 75 | 4 | 1

Haec conversio non est formalis, sed est substantialis, ideo dicitur transubstantiatio

3 | 75 | 4 | o.

Forma substantialis panis et vini non manet post consecrationem

3	75	6	o.
3	77	1	c.
3	77	6	c.

Forma substantialis panis et vini convertitur in formam corporis Christi

3 | 75 | 6 | 2

Quantitas panis non convertitur in quantitatem corporis Christi, sed manet sicut caetera accidentia

3	76	1	3
3	76	4	c.

Nec quantitas vini convertitur in quantitatem sanguinis Christi, sed manet sicut caetera accidentia

3 | 77 | 8 | c.

Si post calicis consecrationem aliud vinum mittatur in calicem, illud quidem non transit in sanguinem, nec sanguini commiscetur, sicut Innocentius tertius dicit, in quadam Decretali

3 | 77 | 8 | c.,1,3

Quod quidem intelligendum est, quando non fit tanta permistio vini vel liquoris extranei, quod sanguis Christi desinat esse sub toto; tunc enim dicitur undique diffundi, non quia tangat sanguinem Christi, secundum proprias ejus dimensiones, sed secundum dimensiones sacramentales, sub quibus continetur

3 | 77 | 8 | c.,3,4

Nec est simile de aqua benedicta, cui additur aqua non benedicta, et de vino consecrato, quia illa benedictio nullam immutationem facit circa substantiam aquae, sicut facit consecratio vini

3 | 77 | 8 | 3 fi.

Haec conversio est supernaturalis, facta sola virtute Dei

3	75	4	c.
3	75	5	o.
3	75	7	c.
3	83	4	c.

Haec conversio cum creatione et mutatione naturali convenit in ordine terminorum, et non simultate, et cum prima non habet subjectum commune utrique termino, et cum secunda, quia terminus transit in terminum, secundum totum hic, secundum materiam ibi, et manet aliquid, scilicet accidentia hic, et materia ibi

3 | 75 | 8 | c.

Haec est vera, ex pane fit corpus Christi, et panis convertitur in corpus Christi, vel transubstantiatur; non autem haec, panis est vel fuit, vel erit, vel fit, corpus Christi, vel de pane fit, vel factum est corpus Christi; vel panis potest esse, vel fieri corpus Christi

3 | 75 | 8 | o.

Haec conversio est difficilior, et miraculosior omni mutatione naturali et etiam creatione, ratione termini ad quem; simpliciter autem est e converso

3 | 75 | 8 | 3

Haec conversio fit in instanti

3	75	3	c.
3	75	7	o.
3	78	2	c.
3	78	5	c.

Haec conversio fit tantum in ultimo instanti prolationis totius formae, si assumantur tria, scilicet minister debitus, debita materia et forma, et intentio consecrantis; sed singulae partes formae disponunt ad hoc

3	75	7	1, 3
3	78	4	3
3	78	5	c.

Corpus Christi non incipit esse in hoc sacramento per motum localem, sed per conversionem panis in ipsum, triplici ratione, scilicet primo quia sequeretur quod desineret esse in coelo; secundo quia omne corpus localiter motum pertransit omnia media, quod hic dici non potest; tertio quia impossibile est quod unus motus ejusdem corporis localiter moti terminetur simul ad diversa loca, cum tamen in pluribus locis corpus Christi sub hoc sacramento simul esse incipiat

3	75	2	c.
3	75	4	c.

Totus Christus est in hoc sacramento

3	76	1	o.
3	79	1	3

Verum corpus Christi non esse in hoc sacramento, nisi ut in signo, est haeresis abjurata a Berengario

3	73	1	3
3	75	1	o.

In hoc sacramento est aliquid dupliciter, scilicet ex vi sacramenti, id est significatum per formam, et ex

Pars	Qu.	Art.	Locus

naturali concomitantia, id est realiter conjunctum Christo
3 | 76 | 1 | 0.
3 | 76 | 2 | c.
3 | 76 | 3 | c.
3 | 76 | 4 | c.
3 | 78 | 6 | 1
3 | 81 | 4 | 2, 3

Anima Christi et divinitas ejus sunt in hoc sacramento, secundo modo tantum
3 | 76 | 1 | 1
3 | 76 | 2 | c.
3 | 81 | 4 | 3

Caro, et os, et hujusmodi, sunt sub specie vini, secundo modo tantum, et sub specie panis, primo modo; sanguis vero e converso
3 | 76 | 1 | 2
3 | 76 | 2 | c., 3
3 | 78 | 6 | 1
3 | 81 | 4 | 2

Quantitas tota, et alia accidentia Christi sunt in hoc sacramento, secundo modo tantum
3 | 76 | 1 | 3
3 | 76 | 3 | 0.
3 | 76 | 4 | 0.
3 | 76 | 5 | 3
3 | 81 | 3, 3

Tota quantitas Christi est indifferenter sub magna et parva quantitate specierum
3 | 76 | 1 | 3
3 | 76 | 3 | c.
3 | 76 | 4 | 0.

Totus Christus est sub qualibet parte utriusque speciei
3 | 76 | 2 | 0.
3 | 76 | 3 | 0.
3 | 78 | 6 | 1
3 | 79 | 1 | 3
3 | 80 | 12 | 3

Accidentia corporis Christi sunt in hoc sacramento, mediante substantia, nec habent immediatam habitudinem ad hoc sacramentum, nec ad corpora circumstantia, ideo non possunt immutare medium
3 | 76 | 7 | c.
3 | 81 | 3 | c.
3 | 81 | 4 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Accidentia corporis Christi intrinseca sunt in hoc sacramento; non autem accidentia per comparationem ad extra, ut ubi et situs
3 | 76 | 5 | 3
3 | 81 | 3 | c.
3 | 81 | 4 | c., 1

Christus est sub duplici specie Eucharistiae, triplici ratione, scilicet ad repraesentandum passionem ejus, ut sit cibus et potus, et ad salutem corporis et animae
3 | 76 | 2 | 3

Christus in Eucharistia continetur sub aliena specie, ad vitandum horrorem, et derisionem, et propter meritum fidei
3 | 75 | 5 | 0.

Corpus Christi est localiter in uno tantum loco, scilicet in coelo; sed ut in sacramento significante et continente est alibi, non tamen ubique
3 | 75 | 1 | 3
3 | 75 | 4 | c.
3 | 76 | 5 | 0.
3 | 76 | 6 | c., 1
3 | 81 | 1 | 2

Locus Eucharistiae non est vacuus, nec plenus corpore Christi, sed speciebus sacramentalibus, per naturam dimensionum, vel miraculose
3 | 76 | 5 | 2

Christus in sacramento non est ut in loco circumscriptive, nec diffinitive
3 | 76 | 6 | 1

Christus ad motum sacramenti non movetur per se, nec per accidens
3 | 76 | 6 | 0.

Christus dedit in sacramento discipulis corpus suum passibile
3 | 81 | 3 | 0.

In triduo corpus Christi si quis consecrasset, fuisset corpus sine sanguine, et e converso, et utrumque sine anima
3 | 76 | 1 | 1
3 | 76 | 2 | c.
3 | 81 | 4 | 0.

Si Christus in triduo fuisset in hoc sacramento, passus fuisset in eo, passione innata, non autem passione illata
3 | 81 | 4 | 0.

Corpus Christi in hoc sacramento non potest videri oculo corporali
3 | 76 | 7 | 0.
3 | 76 | 8 | c.

Quando in hoc sacramento apparet puer vel caro, est ibi vere corpus Christi, sed non videtur in specie propria
3 | 76 | 8 | 0.

Talis apparitio quandoque est tantum ex parte videntium, et quandoque extra
3 | 76 | 8 | 0.

Quando sic apparet omnibus, non debet sumi, sed debet cum reliquiis poni
3 | 82 | 4 | 3

Tunc sacerdos, secundum aliquos, debet iterum celebrare, vel, secundum alios, sufficit spiritualis manducatio
3 | 82 | 4 | 3

Christus videt secorporaliter in sacramento, non ex sacramento; si autem oculum haberet extra sacramentum, non posset hoc, nisi miraculose
3 | 76 | 7 | 2

Angeli non vident corpus Christi sub sacramento, cognitione naturali, sed tantum cognitione beata; daemones autem nullo modo plene
3 | 76 | 7 | c.

Beati vident Christum sub sacramento visione intellectuali plena, non autem visione corporali, nisi miraculose
3 | 76 | 7 | c, 2

Intellectus viatoris non potest comprehendere nec videre Christum in hoc sacramento
3 | 76 | 7 | c.

Non baptizati peccant videndo Eucharistiam, non autem christiani, licet sint peccatores
3 | 80 | 4 | 4

Soli sacerdotes possunt consecrare Eucharistiam
3 | 82 | 1 | 0.

Plures sacerdotes possunt eamdem hostiam consecrare
3 | 82 | 2 | 0.

Mali sacerdotes, etiam schismatici, haeretici, excommunicati, et degradati possunt consecrare, sed peccant graviter
3 | 64 | 9 | 2, 3
3 | 82 | 5 | 0.
3 | 82 | 7 | 0.
3 | 82 | 8 | 0.
3 | 82 | 9 | 0.

Recipiens Eucharistiam vel audiens missam a talibus, graviter peccat
3 | 64 | 9 | 2, 3
3 | 82 | 9 | 0.

Consecrans propter malum finem, scilicet ad maleficia, vel ut irrideat, peccat, sed perficit sacramentum
3 | 74 | 2 | 2

Dispensatio Eucharistiae pertinet ad sacerdotem tantum
3 | 82 | 3 | 0.

Nulli non sacerdoti licet tangere Eucharistiam, nisi in necessitate, ut si caderet
3 | 82 | 3 | c.

Laicus etiam peccator debet tangere Eucharistiam, in necessitate tantum, ut si caderet in terram
3 | 82 | 3 | c.

Si adsint essentialia, scilicet ordo, et intentio ministri, et materia et forma debitae, erit Eucharistia, licet desit solemnitas loci, temporis, et paramentorum; tamen talis graviter peccaret, et degradandus esset
3 | 83 | 3 | 1

De poenitentia amittentis Eucharistiam, vel cujus negligentia brutum sumit eam, vel sanguis stillat extra, vel evomentis
3 | 83 | 6 | 7

Consecrans tenetur sumere Eucharistiam sub utraque specie, quotiescumque celebrat
3 | 80 | 12 | 0.
3 | 82 | 4 | 0.

Si percipitur ante consecrationem, aquam tantum fuisse, effundatur, et vinum ponatur; si autem post, videtur quod a capite canonem debeat incipere; sed dimittat, et de negligentia poeniteat, secundum Innocentium, vel tantum consecret vinum, praemissa contritione de negligentia
3 | 83 | 6 | 4

Deficiente sacerdote post consecrationem corporis, debet suppleri per alium, non autem si ante
3 | 83 | 6 | 1

Minister in aliis sacramentis dupliciter operatur, scilicet pronuntiando verba, et actum exteriorem exercendo; in Eucharistia vero tantum primo modo
3 | 78 | 1 | c., 3

Non licet sacerdoti omnino cessare a consecratione Eucharistiae, sed tenetur saltem in festis
3 | 82 | 10 | 0.

Celebratio Eucharistiae est immolatio Christi, quia est figura passionis ejus, cujus per hoc fimus participes, et sacerdos significat Christum
3 | 83 | 1 | 0.
3 | 83 | 2 | c., 1, 2

Pars	Qu.	Art.	Locus
Eucharistia dupliciter sumitur, scilicet sacramentaliter, et spiritualiter			
3	80	1	o.
3	80	2	o.
3	80	3	o.
Patres veteris Testamenti manducaverunt Christum secundo modo tantum			
3	80	1	3
Eucharistia vere sumitur a peccatoribus sacramentaliter tantum, nec immunditiam aliquam ex hoc contrahit			
3	80	3	o.
3	82	7	1
Infidelis vere sumit Eucharistiam, non primo modo, nec secundo proprie			
3	80	3	2
Brutum vere sumit Eucharistiam, per accidens, non autem primo, nec secundo modo			
3	80	3	3
Christus sumpsit corpus suum et sanguinem in Eucharistia			
3	81	1	o.
3	84	7	4
Christus ex sumptione hujus sacramenti habuit spiritualem dulcedinem; ideo sumpsit sacramentaliter et spiritualiter, sed aliter quam caeteri			
3	81	1	3
Christus dedit Eucharistiam Judae in coena, praeter buccellam intinctam			
3	81	2	o.
Sumptio Eucharistiae non est de necessitate salutis secundum se, sed ex statuto Christi et Ecclesiae			
3	73	3	o.
3	80	11	o.
In primitiva Ecclesia omnes tenebantur quotidie sumere Eucharistiam, postea ter in anno, nunc autem semel			
3	80	10	4
Eucharistia debet quotidie sumi, nisi ex hoc quis sentiret reverentiam diminui, et fervorem non augeri			
3	80	10	o.
Eucharistia non debet pluries in die sumi, nisi quando quis in una die ex aliquo casu permisso, pluries celebraret			
3	80	10	5
3	83	2	2
Eucharistia sub specie vini, id est sanguinis Christi, non datur populo, propter periculum effusionis, quia facilius una gutta sanguinis laberetur quam aliqua una particula corporis			
3	74	1	3
3	80	12	c.
Hostia non consecrata nunquam debet dari pro Eucharistia, et sacerdos dans eam, reus esset idololatriae; non autem adorantes vel sumentes eam, cum hostia debeat adorari latria, sub conditione in habitu, et adorantes, vel sumentes eam aestiment probabiliter hostiam esse consecratam. Fides enim credentis non fertur ad has species panis vel ad illas, sed ad hoc quod verum corpus Christi sit sub speciebus panis sensibilis, quando recte fuerit consecratum; unde si non sit recte consecratum fidei non propter hoc suberit falsum			
2-2	1	3	4
3	80	6	2
Melius est paratis sumere Eucharistiam quam abstinere ab ea			
3	80	10	c.
Poenitentes qui abstinent ab hoc sacramento, secundum consilium sacerdotis, excusantur a transgressione praecepti, non autem manentes in peccatis			
3	80	11	3
Eucharistia debet sumi tantum a jejunis totaliter, nisi in casu mortis			
2-2	147	6	2
3	80	8	o.
3	80	9	c.
Omnis cibus vel potus sumptus post mediam noctem impedit sumptionem Eucharistiae, non autem ante, etiamsi nec somnus, nec digestio sequatur			
3	80	8	5
Deglutitio salivae, vel cibi relictis inter dentes, vel eructationis, non impedit sumptionem Eucharistiae			
3	80	8	1
Reliquiae aquae vel vini, quibus lavatur os trajectae non in magna quantitate, et mistae cum saliva, non impediunt sumptionem Eucharistiae			
3	80	8	4
Post sumptionem Eucharistiae requiritur modicum intervallum ante prandium			
3	80	8	6
Corporalis immunditia, ut lepra, fluxus sanguinis, et hujusmodi, non impedit sumptionem Eucharistiae			
3	80	7	3
Eucharistia debet semper haberi parata pro infirmis			
3	83	5	11
Pars hostiae missa in calice nunquam debet dari infirmis, quia Christus nemini dedit panem intinctum, nisi Judae			
3	83	5	9
Triplex modus manducandi corpus Christi, scilicet sacramentalis tantum, spiritualis tantum, sacramentalis et spiritualis simul			
3	80	1	o.
3	80	2	o.
3	80	3	o.
Pueris non debet dari Eucharistia, nisi cum incipiunt habere aliqualem usum rationis, ut possint concipere devotionem hujus sacramenti, scilicet in decimo vel undecimo annis			
3	80	9	3
Graeci dant Eucharistiam pueris recenter natis, baptizatis, propter hoc quod Dionysius dicit baptizatis esse sacram communionem dandam, non intelligentes quod Dionysius ibi loquitur de baptismo adultorum			
3	80	9	3
Amentibus, post fidem et devotionem, debet dari Eucharistia, in mortis articulo, nisi sit periculum vomitus vel expuitionis. Non autem si ante amentes fuerunt, et sic a nativitate remanserunt			
3	80	9	o.
Daemoniacis debet dari Eucharistia, nisi certum sit quod pro crimine torqueantur; non autem energumenis			
3	80	9	2
Nihil praeter peccatum mortale impedit necessario sumptionem Eucharistiae, sed tantum de congruo, ut coitus matrimonialis, nocturna pollutio, et fluxus seminis temporalis, quando sunt sine mortali, usque ad alium diem			
2-2	154	5	o.
3	80	7	o.
Praeeligendum est, esse suspectum, quam indigne sumere Eucharistiam			
3	80	6	2
Suspectis violenter, et publicis, debet omnino negari Eucharistia			
3	80	6	3
Peccatori occulto, petenti occulte Eucharistiam, debet negari. Si vero publice petat, debet dari. Sed peccatori pubblico debet omnino negari			
3	80	6	o.
3	81	2	c., 2
Sumens Eucharistiam, cum conscientia peccati mortalis, peccat mortaliter			
3	79	2	2
3	79	3	o.
3	80	4	o.
3	80	7	c.
3	80	8	c.
Sumens Eucharistiam in peccato mortali ignorato, facta diligenti discussione, etiam non sufficienti, non peccat			
3	80	4	5
Experimentum non debet sumi de peccatis cum Eucharistia			
3	80	6	3
Sacerdos faciens fictionem in consecrando Eucharistiam, multo gravius peccat quam indigne sumens eam			
3	80	6	2
Infidelis est indignior fideli ad sumendum Eucharistiam. Sed fidelis cum mortali indignius sumit			
3	80	5	2
Sumens Eucharistiam cum peccato spirituali, gravius peccat quam sumens cum peccato carnali			
3	80	5	2
Peccatum indigne sumentium Eucharistiam est minus grave peccatis commissis in Deum, et gravius peccatis contra proximum, vel contra seipsum			
3	80	5	o.
Est etiam minus grave peccato occisionis Christi, et proditionis ejus			
3	80	5	1, 2
Et est minus grave projectione ejus in lutum			
3	80	5	3
Eucharistia non			

Pars	Qu.	Art.	Locus
imprimit characterem			
3	63	6	c.
3	80	1	3
3	80	10	1

Sine manducatione spirituali Eucharistiae non potest esse salus

3	80	11	c.

Eucharistia, inquantum est sacramentum, prodest tantum sumentibus; sed ut est sacrificium, prodest etiam aliis

3	78	3	8
3	79	5	c.
3	79	7	o.

Eucharistia est sacramentum passionis, et mortis Christi, inquantum perficit hominem in unione ad Christum passum

3	73	3	3
3	73	5	2

Eucharistia est memoriale passionis Christi

3	66	9	5
3	73	4	o.
3	73	5	o.
3	74	1	c.
3	76	2	2
3	79	1	c.

Eucharistia ordinatur ad refectionem mentis

3	73	1	c.
3	73	2	c.
3	79	8	c.

Hoc sacramentum non habet suos effectus, nisi in conjunctis eis per fidem et charitatem

3	79	2	2

Eucharistia est sacramentum charitatis Christi expressivum, et charitatis nostrae factivum

3	73	3	3
3	75	1	c.
3	78	3	6
3	79	1	c.
3	79	4	c., 2

Effectus non principalis Eucharistiae, sed consequens augmentum charitatis, est diminutio fomitis

3	79	6	3

Quidquid est effectus passionis Christi est effectus Eucharistiae

3	79	1	c.
3	83	1	c.

Per baptismum datur primus actus vitae spiritualis, sed per Eucharistiam datur complementum ejus

3	79	1	c.
3	79	6	2
3	79	8	c., 2
3	82	2	3

Eucharistia facit omnem effectum vitae spiritualis, ad similitudinem cibi corporalis, quia sustentat, auget, reparat et delectat

3	79	1	o.
3	79	8	c.
3	81	1	3

Corpus Christi offertur pro salute corporis, et sanguis pro salute animae, secundum similitudinem: secundum rem vero, utrumque offertur pro utroque

3	73	1	c.
3	74	1	o.
3	76	2	1
3	79	1	3

Effectus Eucharistiae est adeptio gloriae, non quidem statim, sed inquantum dat virtutem pervenienti ad gloriam

3	79	2	c.
3	80	2	1

In Eucharistia confertur gratia habitualis, et excitatur fervor actualis devotionis

3	69	1	2
3	69	4	c.
3	69	7	c.

Sumens Eucharistiam sacramentaliter consequitur majorem gratiam quam prius sumendo spiritualiter tantum

3	80	1	3

Eucharistia gratiam causat, auget, et excitat eam et virtutes in actum

3	79	1	o.
3	79	4	c.

Nullus habet gratiam ante sumptionem Eucharistiae, nisi ex voto ad eam proprio, ut adulti, vel Ecclesiae, ut parvuli

3	73	3	c., 1
3	79	1	1
3	80	1	3
3	80	11	c.

Eucharistia praeservat a peccato dupliciter, scilicet interius reprobando per gratiam, et exterius repellendo omnem impugnationem daemonum, per passionem Christi, cujus est signum

3	79	6	o.

Peccata venialia praesentia impediunt effectum Eucharistiae quoad refectionem dulcedinis spiritualis, sed non quoad augmentum gratiae; sed neutrum horum impediunt praeterita

3	79	8	o.

Eucharistia delet peccata venialia

3	79	4	o.
3	87	3	c.

Eucharistia delet peccata mortalia, quorum quis non habet conscientiam, nec affectum

3	79	3	o.

Eucharistia fit ablutio scelerum tripliciter, scilicet ignoratorum, futurorum, vel causando contritionem

3	79	3	1

Eucharistia delet poenam debitam pro peccatis, non quidem totam, sed secundum mensuram peccatorum et devotionis

3	79	5	o

Eucharistia liberat a purgatorio, inquantum est sacrificium satisfactorium pro peccato

3	52	8	2

Eudimica Ethica Aristotelis

1	82	4	3
1-2	9	4	c. fi.
1-2	80	1	3

Eugnomosyna est idem quod epicheja, scilicet voluntaria justificatio

2-2	80	—	4, 5

Eupsychia est virtus specialis, scilicet constantia, et est pars potentialis fortitudinis

2-2	128	—	6

Euseria est idem quod religio

2-2	80	—	4

Eustochia est pars prudentiae, bene conjectans omnia solertia medium

2-2	48	—	c.
2-2	49	4	c.

Eustochia est tantum in operativis, solertia vero tam in his quam in speculativis, et tam in necessariis quam in contingentibus

2-2	49	4	1

Utraque invenit quasi subito, sed eubulia inquirendo, et tarde

2-2	49	4	c., 2
2-2	51	1	3

Eustratius episcopus Graecus, et commentator Aristotelis, dicens quod epyches, id est virtuosus, committit adulterium cum uxore tyranni, ut possit occidere eum, et liberare patriam, non est sustinendus; pro nulla enim utilitate debet quis adulterium committere, sicut nec dicere mendacium, secundum Augustinum

2-2	64	7	4

Eutrapelia dicitur a bona conversatione; et est virtus circa ludos et pars modestiae

1-2	60	5	c.
2-2	72	2	1
2-2	160	2	c.
2-2	168	2	o.
2-2	172	2	1

Eutyches. Haeresis ejus de unitate naturae in Christo, et de impalpabilitate corporum resurgentium et Christi, damnatur in concilio Calcedonensi

3	2	2	c.

Eutiches in morte retractavit suam haeresim

3	54	3	c. fi.

Eva non fuit filia Adae, quia non processit ab eo, modo naturae, nec sicut a principio naturali

1	92	2	3

Evangelium divulgatum est, et praedicatum in toto orbe, non autem creditum per fidem ab omnibus

1-2	106	4	4

In Evangelio nihil mandatur de praeceptis ceremonialibus, quia ablata sunt per impletionem rei

1-2	108	3	3

In Evangelio non continentur nisi quae pertinent ad gratiam Spiritus Sancti

1-2	106	1	1

Doctrina evangelica est doctrina perfectionis; ideo instruit de omnibus pertinentibus ad rectitudinem vitae

2-2	56	1	2

Eventus sequens per se, vel ut in pluribus, vel praecogitatus, addit ad bonitatem, vel malitiam actus, non autem aliter

1-2	20	5	o.
1-2	73	8	o.

Ex, aliquando importat ordinem terminorum tantum, aliquando vero etiam identitatem subjecti

1	45	1	3
3	75	8	c.

Excaecatio et obduratio important duo, scilicet motum animi adhaerentis malo et aversi a Deo, et subtractionem gratiae

1-2	79	3	c.

Excaecatio, aggravatio, et obduratio differunt secundum diversos

Pars	Qu.	Art.	Locus

effectus gratiae, scilicet in visu, auditu, et affectu
1-2 | 79 | 3 | c. fi.

Excaecatio et obduratio quoad primum sunt peccata, sed quoad secundum sunt poenae; et primum est causa secundi; et homo fit deterior primo, non autem secundo
1-2 | 79 | 3 | o.

Excaecatio est effectus divinae reprobationis
1-2 | 79 | 4 | c.

Excaecatio de se ordinatur ad damnationem, sed ex misericordia Dei ordinatur ad salutem, non quidem omnium, sed praedestinatorum tantum
1-2 | 79 | 4 | o.

Malitia est causa excaecationis meritoria, sicut culpa est causa poenae
1-2 | 79 | 3 | 3
2-2 | 15 | 1 | c., 2

Daemon dicitur excaecare, inquantum inducit ad culpam, quae est causa meritoria excaecationis
1-2 | 79 | 3 | 3

Excandescentia magis pertinere videtur ad primam speciem irae, scilicet ad fel, quae perficitur secundum velocitatem irae, quam ad tertiam speciem, scilicet furorem
1-2 | 46 | 8 | 2

Excedere. Quod in melioribus excedit, melius est simpliciter
2-2 | 188 | 7 | 1

Excessus mentis causatur ex amore boni et timore mali eodem modo
2-2 | 175 | 2 | 3

Exclusio immobilitate terminum cui additur ratione negationis implicitae
1 | 31 | 3 | 3

Propositio exclusiva habet duas expositiones: primam affirmativam, et secundam negativam; sub prima licet descendere, sub secunda vero non
1 | 31 | 4 | sc.

Dictio exclusiva addita principali agenti, non excludit instrumentum
3 | 78 | 4 | 1

Dictio exclusiva non excludit partes, nec universalia, et alia quae sunt de intellectu subjecti, nisi differant supposita
1 | 31 | 4 | 3

Dictio exclusiva, addita uni relativorum, excludit aliud, et omne quod est in alio supposito
1 | 31 | 4 | 3

Excommunicatio. Ecclesia malos juste excommunicat, ut resipiscant; in necessitatis tamen casu est illis subveniendum; debet enim Ecclesia divinum judicium in castigationibus imitari, scilicet ad salutem, non autem ad perditionem
2-2 | 31 | 2 | 3

Excommunicatis, et reipublicae hostibus, sunt subtraenda beneficia, ut arceantur a culpa, sic tamen, quod natura non deficiat, nisi secundum ordinem justitiae
2-2 | 31 | 2 | 3

Injiciens manus in clericum, septempliciter non est excommunicatus, scilicet. si causa disciplinae, ut magister vel praelatus, si jocosa levitate, si invenit eum turpiter agentem cum uxore, matre, sorore, vel filia, si statim vim vi repellat, si ignoret eum esse clericum, si inveniat eum in apostasia, post trinam admonitionem, et si transfert se clericus ad actum penitus sibi contrarium, ut si fiat miles, vel ad bigamiam transeat. Et octupliciter potest absolvi ab episcopo, scilicet: in articulo mortis, quia tunc a qualibet excommunicatione potest quisque a quolibet sacerdote absolvi, si sit ostiarius alicujus potentis, et non ex odio vel proposito percussit, si percutiens sit mulier, si sit servus, et dominus laederetur de ejus absentia, qui non est in culpa, si regularis regularem, nisi sit enormis excessus, si sit impubes vel senex, vel valetudinarius, et si habeat inimicitias capitales
2-2 | 64 | 7 | c.
S. | 24 | 1 | 1

Participare cum excommunicatis, conceditur quintupliciter, scilicet utile, lex, humile, res ignorata, necesse
2-2 | 39 | 4 | 2
S. | 23 | 1 | c.

Excommunicatio major est separatio a communione Ecclesiae quoad fructum et suffragia generalia
S. | 21 | 2 | o.

Cum Ecclesia in terris Dei vicem gerat, illiusque judicium Dei judicio conforme sit, rite excommunicare potest, sive peccatorem a communione Ecclesiae, sive a suffragiis et aliis spiritualibus separet
S. | 21 | 3 | c.

Non potest Ecclesia etiam pro peccato mortali aliquem excommunicare, nisi contumax fuerit
S. | 21 | 3 | o.

Si excommunicatio injuste lata sit ex parte excommunicantis, nihilominus effectum sortitur; at si ex parte excommunicationis ita ut error ille irritam faciat sententiam, nullius est effectus
S. | 21 | 4 | o.

Cum quis pro falso crimine in judicio probato excommunicatur, si humiliter sustinet humilitatis meritum, recompensat excommunicationis damnum
S. | 21 | 4 | c.

Soli episcopi et majores praelati excommunicare possunt, qui habent jurisdictionem in foro judiciali
S. | 22 | 1 | o.

Etiam non sacerdotes possunt excommunicare, modo jurisdictionem habeant in foro contentioso
S. | 22 | 2 | c.

Excommunicatus vel suspensus non potest alium excommunicare
S. | 22 | 3 | c.

Nullus potest nisi inferiorem excommunicare, cum excommunicatio sit jurisdictionis quae exerceri non potest nisi in sibi subditos
S. 22 4 c.

Tametsi singuli alicujus communitatis excommunicari ab Ecclesia possint, nunquam tamen ipsa communitas
S. | 22 | 5 | o.

Toties quis excommunicari potest, quoties est excommunicationis causa
S. | 22 | 6 | c.

Licet fidelibus communicare excommunicato minori excommunicatione, majori vero minime, nisi ubi aliqua spiritualis commodi, vel legis, vel necessitatis ratio ad hoc impulerit
S. 23 1 o.

Participans cum excommunicato, excommunicatus quoque est, aliquando majori, nonnunquam minori excommunicatione
S. 23 2 c.

Tantum participans excommunicato in crimine vel in divinis, seu in Ecclesiae contemptum peccat mortaliter
S. | 23 | 3 | o.

Excommunicatum minori excommunicatione potest quilibet sacerdos absolvere, non autem majori, sive sit a jure vel ab homine lata; sed ei qui sententiam tulit subjicitur, nisi in articulo mortis
S. 24 1 o.

Potest quis invitus absolvi ab excommunicatione, cum sit poena, non autem a peccato, cum sit voluntarium
S. | 24 | 2 | o.

Absolutus a duna excommunicatione, ab omnibus absolutus intelligitur, si sint ab uno judice latae, nisi aliter fuerit expressum, non autem si sint a diversis judicibus factae
S. | 24 | 3 | c.

Excusatio aggravat omne peccatum
2-2 | 13 | 3 | 3

Exemplar. Semper perfectissimum est exemplar, quod imitatur minus perfectum
3 | 56 | 1 | 3

Causa exemplaris est tantum existentium, sed causa finalis est etiam non entium
1 | 5 | 2 | 2

Exemplata oportet conformari exemplari, secundum rationem formae, non autem secundum modum essendi
1 | 18 | 4 | 2

Exemplum. In operationibus et passionibus humanis, in quibus expe-

Pars	Qu.	Art.	Locus

rientia plurimum valet, plus movet exempla quam verba
1-2 | 34 | 1 | c.

Aristoteles in Logica utitur exemplis, secundum opiniones aliorum. Ideo non habent auctoritatem
1 | 48 | 1 | 1
1 | 67 | 2 | 2
1-2 | 59 | 2 | 1

EXEMPTUS. Peccans in re non exempta potest ab ordinario judicari
2-2 | 67 | 1 | 3

EXILIUM non erat universale in veteri lege, sed particulare, ne quis fieret idololatra
1-2 | 105 | 2 | 10

EXITUS in divinis est secundum solam distinctionem relationum, et secundum emanationem interiorem, et non secundum distantiam
1 | 42 | 5 | 2

Exorcismus non est sacramentum, sed est sacramentale
3 | 67 | 3 | 2
3 | 71 | 3 | 2

Exorcismus debet praecedere baptismum. Tamen si non praecedat, debet postea fieri
3 | 71 | 2, | o.
3 | 71 | 3 | 3

Exorcizare pertinet ad sacerdotem, et ad exorcistam
3 | 71 | 4 | c., 1, 2

Ea quae fiunt in exorcismo, non tantum significant, sed etiam efficiunt
3 | 71 | 3 | o.

Quandocumque aliquid sanctificandum est ad cultum divinum, prius exorcizatur, ut liberetur a potestate diaboli
3 | 83 | 3 | 3

Exorcismus datur contra daemonem, inquantum impedit homines a sacramentis; sed baptismus datur contra eum, inquantum impedit a gloria
3 | 71 | 2 | 2

Quae fiunt in exorcismo, ordinantur contra impedimenta baptismi, cujus effectus potest impediri ante sumptionem baptismi, et post
3 | 71 | 3 | 3

Effectus exorcismi est debilitatio potestatis daemonis, quia totaliter in baptismo aufertur
3 | 71 | 3 | c.

Effectus ejus duplex, scilicet expulsio daemonis, et apertio sensuum ad ministeria et mandata Dei
3 | 71 | 3 | c.

Sal missum in os exorcizandi, et narium, et aurium, sputi linitio, significat remotionem impedimenti daemonis, respectu fidei docendae
3 | 71 | 2 | c.

Exorcismus non confert gratiam, nec remissionem culpae; ideo sine baptismo exorcismus nihil valet post mortem, contra Praepositivum, qui dicit, quod minores tenebras patitur
3 | 71 | 3 | o.

EXPECTATIO est motus spei, propter cognitionem praecedentem respectu auxilii alieni
1-2 | 40 | 2 | 1

EXPERIENTIA proprie pertinet ad sensum tantum; sed large pertinet etiam ad intellectum, ut in daemonibus
1 | 54 | 5 | 2
1 | 58 | 3 | 3

Experientia in operabilibus non est potentia, et non solum causat scientiam, sed etiam habitum, qui facit operationem faciliorem, propter consuetudinem
1-2 | 40 | 5 | 1

Qui accipit gratiam, per quandam experientiam dulcedinis novit se illam habere, quam non experitur ille qui non accipit
1-2 | 112 | 5 | c.

Illa quae sunt per essentiam sui in anima cognoscuntur experimentali experientia, inquantum homo experitur per actus, principia intrinseca, sicut voluntatem percipimus volendo, et vitam ab operibus vitae
1-2 | 112 | 5 | 1

Verbum Abrahae dictum, videlicet: Nunc cognovi quod timeas Deum, potest referri ad notitiam experimentalem, quae est per exhibitionem operis
1-2 | 112 | 5 | 5

In opere illo quod fecerat Abraham, cognoscere potuit experimentaliter, se Dei timorem habere. Vel potest hoc etiam ad revelationem referri
1-2 | 112 | 5 | 5

EXSUFFLATIO in exorcismo significat expulsionem daemonis cui redditum praeciudit benedictio
3 | 71 | 2 | c.

EXTASIS est fieri extra se, secundum cognitionem, vel secundum appetitum
1-2, 28 | 3 | c.
2-2 | 175, 2 | 1

EXTREMA UNCTIO, cum ad peccatorum remissionem ordinetur, est sacramentum, et non tantum sacramentale
S. | 29 | 1 | o.

Extrema unctio, quamvis per multas perficiatur actiones, unum nihilominus sacramentum est
S. 29 | 2 | c.

Extremae unctionis sacramentum a Christo fuit institutum, sicut et caetera sacramenta; ab apostolis tamen promulgatum fuit
S. | 29 | 3 | o.

Oleum olivae, cum sit lenitivum ac penetrativum usque ad intima ac diffusivum, conveniens est materia sacramenti extremae unctionis, quod perfecta et lenis sanatio esse debet
S. | 29 | 4 | c.

Oleum olivae, quod in extrema unctione assumitur pro materia, consecratum esse debet
S. | 29 | 5 | o.

Materia hujus sacramenti per episcopum consecrata esse debet
S. | 29 | 6 | o.

Determinata est forma verborum hujus sacramenti, sicut et aliorum
S. | 29 | 7 | o.

Forma verborum hujus sacramenti in oratione deprecativa perficitur, non autem indicativa
S. | 29 | 8 | o.

Conveniens verborum forma est ea, qua Ecclesia utitur, scilicet: Per istam sanctam, etc.
S. | 29 | 9 | c.

Principalis effectus extremae unctionis est ipsa peccatorum remissio quoad illorum reliquias et maculam seu culpam, si eam inveniet
S. | 30 | 1 | c.

Hoc sacramentum non sequitur corporalis sanatio semper, sed quando expedit ad spiritualem sanationem
S. | 30, 2 | o.

Nullum imprimit characterem hoc sacramentum, cum per illud homo ad aliquod sacrum peragendum non ordinetur
S. | 30 | 3 | c.

Non possunt laici hoc extremae unctionis sacramentum conferre, sicut baptismum in necessitatis articulo
S. | 31 | 1 | o.

Hoc sacramentum nullatenus licet diacono conferre
S. 31 2 o.

Cum hoc sacramentum cunctis exhibeatur, non modo per episcopos, sed per simplices sacerdotes administrari potest
S. | 31 | 3 | c.

Sanis non debet hoc sacramentum conferri, quod quaedam spirituali animae curatio est
S. 32 1 o.

Non quovis morbo laborantibus est hoc sacramentum exhibendum, sed ad mortem proxime aliqua aegritudine affectis
S. | 32 | 2 | c.

Furiosis et amentibus, quibus desit devotionis affectus, nullatenus hoc sacramentum conferri debet
S. | 32 | 3 | o.

Hoc sacramentum pueris conferri non debet
S. 32 4 c.

Non totum corpus, sed eae dumtaxat humani corporis partes inungi oleo hujus sacramenti debent, in quibus est aliqua spiritualis infirmitatis radix
S. 32 5 o.

Quinque sensuum organica membra inungi praecipue debent, in quibus est aliqua cognitionis radix; in nonnullis autem propter appetitivam et motivam inunguntur renes ac pedes
S. | 32 | 6 | o.

Mutilati inungi etiam in partibus illis mutilatis debent, quibus alias inungerentur
S. | 32 | 7 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Sacramentum hoc sine aliqua sui injuria iterari potest
S. | 33| 1| c.

Eadem infirmitate laborantibus, non secundum eumdem, sed diversum infirmitatis statum, potest extrema unctio exhiberi
S. | 33 2| o.

F

Facere et fieri important habitudinem causae et effectus, sed mutationem ex consequenti
1 | 45| 2| 2

Facere dicitur dupliciter, scilicet large omnis operatio, et proprie, operatio tantum ad extra
2-2|134| 2| c., 1, 2

Factio est de materia exteriori; sed generatio est de substantia generantis
1 | 41| 3| c.

Non omne quod facit majus, facit minus, nisi sit ad illud ordinatum, vel nisi in majori includatur minus; vel non potest facere quod minus est, si reservetur minus, vel si minus sit ad defectum
2-2|189| 9| 3

Quod homo faciat quod in se est requiritur ad meritum in habentibus usum rationis, non autem in carentibus usu rationis
2-2| 33| 2| 1
2-2| 33| 8| 3

Facies Christi emittebat radios
3 | 44| 3| 1

Factum duplex, scilicet divinum, et naturale. Primum praecedit potentia activa et non passiva, natura, non autem tempore, nisi sit novum; secundum vero utraque potentia praecedit etiam tempore
1 | 74| 3| 5

Fieri et factum esse dicuntur de Deo, secundum rationem tantum, et sine mutatione Dei
1 | 13| 7| 2

Factum esse, quandoque dicit novitatem praedicationis, sine mutatione facti
1 | 13| 7| 2
3 | 16| 6| c., 2

Prospicere facta aliorum bono animo, vel ad utilitatem propriam, ut scilicet homo ex bonis proximi operibus provocetur ad melius, vel ad utilitatem illius, ut scilicet corrigatur si quid ab eo agitur, secundum regulam charitatis, et secundum debitum officii, est laudabile. Sed quod aliquis intendat ad consideraadum vitia proximorum ad despiciendum, vel detrahendum, vel saltem inutiliter inquietandum, est vitiosum
2-2| 33| 2| 3
2-2|167| 2| 3

Facultas est potestas qua aliquid habetur ad nutum
1 | 83| 2| 2

Fallere contingit dupliciter, scilicet occultando veritatem dicto vel facto, vel significando falsitatem. Primum licet, non autem secundum, quia etiam hostibus debent servari promissa, foedera et fides
2-2| 40| 3| o.
2-2| 71| 3| 3

Homo faciliter fallitur in judicando, in pertinentibus ad se
2-2| 88| 2| 3

Falsitas non est in sensu, sicut in cognoscente verum et falsum
1 | 17| 2| 1

Falsitas et veritas sunt primo in intellectu, in rebus autem, per ordinem ad intellectum solum
1 | 16| 1| o.
1 | 16| 2| o.
1 | 16| 3| 1
1 | 16| 5| c.
1 | 16| 6| c.
1 | 16| 8| c.
1 | 17| 1| o.
1 | 17| 3| o.
1 | 17| 4| 1

Falsitas non est in intellectu, respectu primorum principiorum, nec respectu quidditatis, nisi per accidens, respectu duplicis compositionis
1 | 17| 3| o.
1 | 57| 1| 2
1 | 58| 5| c.
1 | 85| 6| o.

Veritas et falsitas, ut in cognoscente, sunt tantum in intellectu componente et dividente; sed ut in re vera, sunt etiam in sensu, et in intellectu cognoscente quidditatem
1 | 16| 2| o.
1 | 17| 2| o.
1 | 17| 3| c.

Falsitas est in sensu respectu sensibilium communium, et respectu sensibilium per accidens, non autem respectu sensibilium propriorum, nisi per accidens
1 | 17| 2| o.
1 | 17| 3| c.
1 | 57| 1| 2
1 | 58| 5| c.
1 | 85| 6| c.

Falsitas attribuitur phantasiae, quia repraesentat objectum absens, tanquam praesens
1 | 17| 2| 2
1 | 54| 5| 3

Res non dicuntur falsae, respectu intellectus divini, sed respectu intellectus nostri
1 | 17| 1| c., 3

Res dicitur simpliciter vera vel falsa tantum ab intellectu, a quo dependet, ut res naturalis a divino, et artificialis a nostro
1 | 16| 1| c.
1 | 17| 1| o.

Res naturales dicuntur falsae per accidens, et secundum quid, respectu intellectus nostri dupliciter, scilicet secundum rationem significati, et secundum rationem causae
1 | 17| 1| c.

Res dicitur vera vel falsa, ratione verae vel falsae aestimationis, quam nata est facere de se, quod ea quae exterius apparent in ea
1 | 17 1 c.

Res secundum id quod est, dicitur vera; secundum quod non est, dicitur falsa
1 17 1 c., 1
1 | 17| 4| 1

Malum simpliciter est in rebus, non autem falsum, sed secundum quid
1 | 17| 1| c.
1 | 48| 2| o.

In Deo nulla est falsitas, sed tantum veritas
1 | 17| 4| 3
2-2|171| 6| c.

Homo dicitur falsus, quia amat falsas opiniones vel locutiones, non autem quia potest mentiri
1 | 17| 1| c. fi.

Peccata dicuntur falsitates vel mendacia; et opera virtuosa dicuntur veritas vitae
1 17 1| c.

Falsum contrariatur vero, et fundatur in vero, sed non in suo contrario
1 | 17| 4| o.
1-2| 64| 3| 3

Falsum testimonium prohibetur octavo praecepto Decalogi
2-2|122| 6| 2

Fama bona est nobis necessaria propter nos, quia est praecipuum bonum inter exteriora bona, quia facit idoneum ad officia humana, et praeservat a peccatis; et propter alios ne scandalizentur, et malum exemplum sumant ad peccandum
2-2| 73| 2| c.
2-2| 73| 3| c.

Fama quadrupliciter laeditur directe, scilicet imponendo falsum, adaugendo peccatum, manifestando occulta, pervertendo intentionem. Sed indirecte dupliciter laeditur, scilicet negando bona alterius, vel malitiose reticendo
2-2| 73| 1| 3

Fama laeditur tripliciter, scilicet juridice, false, et manifestando occulta. Secundo modo et tertio, tenetur quis ad restitutionem, non autem primo modo
2-2| 62| 2| 2
2-2| 73| 2| o.

Fames, sitis, et desiderium in beatis, dicitur per remotionem fastidii
1-2| 67| 4| 3

Familiaritas cum peccatoribus vitari debet ab imperfectis propter periculum, non autem a perfectis, propter fructum
2-2| 25| 6| c.

Fas proprie est lex divina, sed jus est lex humana
2-2| 57| 1| 3

Fascinatio est infectio ab oculis infectis, propter malitiam animae, vel ex Dei permissione, vel cooperante fato occulto vel daemone
1 |117| 3| 2

Fatue dicere, vel racha, vel irasci, non sunt species irae, sed gradus ejus; et est peccatum mortale, quando peccatum interius conceptum ad effectum perducitur, sub ratione vindictae
1-2| 46| 8| 3
2-2|158| 5| 3

Pars	Qu.	Art.	Locus

Fatum proprie est dispositio siderum, qua quis est conceptus vel natus; sed improprie est providentia Dei, ideo est in rebus
1 | 116 | — | o.

Fatum dicitur a fari, quasi effatum divinae providentiae, vel quia antiqui solebant per illud de futuris effari
1 | 116 | 1 | c. fi.

Fatum non est qualitas, nec substantia, sed est relatio multiplex, ratione effectuum, vel causarum secundarum, non autem respectu Dei
1 | 116 | 2 | 3

Ratio gubernationis in mente Dei est providentia, sed in causis secundis est fatum
1 | 116 | 2 | o.

Non omnia subduntur fato, sed tantum effectus causarum secundarum
1 | 116 | 1 | c.
1 | 116 | 4 | o.

Fatum respectu causarum secundarum est mobile; sed respectu causae primae, est immobile, non quidem absolute, sed sub conditione providentiae
1 | 116 | 3 | o.

Febris ethica est intentior aliis, licet calor ejus minus sentiatur, quia est infusa membris quasi complexio
1-2 | 29 | 3 | c.

Felicitas ultima non est in cognitione alicujus creaturae, sed tantum in cognitione Dei
1-2 | 3 | 7 | o.
2-2 | 167 | 1 | 1

Cum dicitur quod felicitas non est in habitu, intelligendum est de habitu de quo non procedit actus; qui enim est in habitu et non in actu, similis est dormienti.

Oportet autem quod actus ille in quo felicitas consistit, ab habitu aliquo progrediatur, secundum sententiam Philosophi; alias operatio non esset delectabilis et perfecta
1-2 | 3 | 2 | 4 fi.

Ultima felicitas hominis non quidem simpliciter, sed ad quam per sua naturalia potest pervenire, est cognitio substantiarum separatarum, non quidem quidditativa, sed quid non sunt per sensibilia
2-2 | 2 | 8 | 1
2-2 | 3 | 7 | o.

Felicitas magna, sed non ultima, est in contemplatione substantiarum separatarum, si perfecte intelligerentur
1 | 64 | 1 | 1
1 | 89 | 2 | 3

Felicitas terrena consistit in quinque, scilicet voluptate, divitiis, potestate, dignitate, et fama
1 | 26 | 4 | c.
1-2 | 2 | — | o.

Fermentum significat fervorem charitatis, sicut azymus sinceritatem
3 | 74 | 4 | c., 3, 4

Fermentum significat charitatem ratione sui effectus, scilicet saporis; sed significat corruptionem peccati, ratione suae speciei
3 | 74 | 4 | c. fi., 3

Fermentum non offerebatur in sacrificiis, propter corruptionem vel quia forte offerebatur idolis
1-2 | 102 | 3 | 14

Non licet in judicio probare innocentiam, vel crimen, per tactum ferri candentis
2-2 | 95 | 8 | 3
3 | 80 | 6 | 3

Fervor voluntatis non est virtuosus, si non sit ratione ordinatus; et ideo si aliquis ex fervore animi praeoccupet debitum tempus non erit laudandus
2-2 | 106 | 4 | 2

Festum omne veteris Testamenti habet aliquod festum sibi succedens in novo Testamento
1-2 | 103 | 3 | 4

Ratio et expositio, et figura omnium festorum veteris Testamenti
1-2 | 102 | 4 | 10

Festa temporalia veteris Testamenti erant octo, scilicet Sabbatum, Neomenia, Pascha, Pentecostes, Tubarum, Expiationis, Tabernaculorum et Coetus. Et unum erat continuum, scilicet juge sacrificium
1-2 | 102 | 4 | 10

Festum Tubarum erat prima die septembris, in memoriam liberationis Isaac; et erat invitatio ad festum Expiationis et figura praedicationis apostolorum, quorum festa succedunt ei
1-2 | 102 | 4 | 10
1-2 | 103 | 3 | 4

Festum Expiationis erat die decima septembris, in memoriam expiationis peccati, de adoratione vituli ad preces Moysis
1-2 | 102 | 4 | 10

Festa Martyrum et Confessorum succedunt festo Expiationis
1-2 | 103 | 3 | 4

Festum consecrationis Ecclesiae fit octo diebus, ad significandum resurrectionem Christi, et membrorum Ecclesiae
3 | 83 | 3 | 4

Peccans in festo magis facit mystice contra tertium praeceptum, quam qui ad litteram aliquod opus corporale licitum facit in eo
2-2 | 122 | 4 | 3

Feudum. Jus patronatus non potest per se vendi, nec dari in feudum, sed cum possessione transit
2-2 | 100 | 4 | 3

Ficio est ostendere dicto vel facto quod non est verum, et est speciale peccatum si hoc intendatur
3 | 69 | 9 | 3

Fictio consequitur superbiam, quia appetens excellentiam, fingit se fortem, et hujusmodi
2-2 | 162 | 7 | 5

Fictio relata ad rem significatam, ut metaphora, non est mendacium, ut patet in figurativis locutionibus
2-2 | 110 | 3 | 6
2-2 | 111 | 1 | 1
3 | 55 | 4 | 1
3 | 76 | 8 | c.

Fidelis. Fidelium universitas in tres status solet distingui, scilicet in statum incipientium, proficientium, et perfectorum
2-2 | 224 | 9 | o.

Fides. *Quid.* Fides importat assensum intellectus ex electione ad illud quod creditur cum certitudine
1-2 | 56 | 3 | c.
2-2 | 1 | 4 | c.
2-2 | 4 | 1 | c.
2-2 | 8 | 6 | 2
2-2 | 171 | 5 | c.

Sex diffinitiones fidei exponuntur, et reducuntur ad eam, quam dat sanctus Paulus, ut ad perfectissimam
2-2 | 4 | 1 | o.

Fides formata est virtus, non autem informis, nec fides de qua loquitur Aristoteles
1-2 | 62 | 3 | 2
1-2 | 65 | 4 | o.
1-2 | 65 | 5 | 2
2-2 | 4 | 5 | o.

Fides, quae est gratia gratis data, est excellentia, vel constantia fidei, quae est virtus. Sed fides, quae est fructus, est delectatio, ratione certitudinis ejus
2-2 | 4 | 5 | 4
2-2 | 8 | 8 | o.

Fides est substantia, id est fundamentum totius spiritualis aedificii
3 | 73 | 3 | 3

Fides dicitur sextupliciter, scilicet habitus formatus, informis, actus, objectum, sacramentum, et quaelibet certitudo de divinis
1-2 | 55 | 1 | 1
2-2 | 8 | 8 | o.

Fides dicitur dupliciter, scilicet res credita, et habitus; et hoc dupliciter, scilicet respectu objecti formalis, et respectu subjecti. Primo modo et etiam secundo, fides est una, sed tertio modo sunt plures
1-2 | 107 | 1 | 1
2-2 | 1 | 6 | 2
2-2 | 4 | 6 | o.
2-2 | 5 | 4 | c.

Fides est una dupliciter, scilicet ratione unius objecti, et quia multos unit
2-2 | 4 | 6 | o.
2-2 | 5 | 4 | c.
2-2 | 10 | 5 | 1, 3
2-2 | 23 | 5 | sc.

Aliquid cadit sub fide dupliciter, scilicet directe, id est principaliter tradita nobis divinitus, et indirecte, id est ea ex quibus negatis, sequitur aliquid contrarium fidei
2-2 | 1 | 5 | c.
2-2 | 1 | 6 | 1
2-2 | 1 | 7 | o.
2-2 | 2 | 5 | c.
2-2 | 8 | 2 | c.
2-2 | 8 | 3 | c.
2-2 | 8 | 6 | c.
2-2 | 11 | 2 | c.

Ad fidem requiruntur duo, scilicet quod credibilia proponantur, et assensus
1 | 111 | 1 | 1
2-2 | 6 | 1 | c.

Aliqua pertinent ad fidem dupliciter, scilicet per se, id est ea per quae du-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			cimur ad beatitudinem, et beati erimus, et per accidens
2-2	1	6	1
2-2	1	7	c.
2-2	2	5	c.
2-2	2	7	c.
2-2	89	6	c.

Deviare a recta fide contingit dupliciter, scilicet non credendo Christo, sicut pagani, vel male eligendo credibilia, sicut haeretici

2-2	11	1	c.

Objectum fidei est non visum

1-2	67	3	c., 1
2-2	1	4	o.
2-2	1	5	c.
2-2	1	6	c., 2
2-2	8	1	c.
3	7	3	c., 3
3	7	4	c
3	7	8	2
3	7	9	1
3	9	3	1

Nihil est objectum fidei, nisi sub ratione non apparentis

2-2	1	4	o.
2-2	1	5	o.
2-2	4	1	o.
3	7	3	o.

Nihil cadit sub fide, nisi a Deo revelatum, et ut habens ordinem ad Deum

1	1	3	c., 1
2-2	1	1	c., 1
2-2	2	2	c.
2-2	17	2	2

Nullum falsum potest subesse fidei

1	1	8,	c. fi.
1	13	12	sc.
2-2	1	3	o.
2-2	4	5	c., 2
2-2	10	2	3
3	46	2	4

Idem est objectum et finis fidei, scilicet Deus, non quidem secundum eamdem rationem, quia ut veritas prima, est objectum, sed ut summa bonitas, est finis ejus

3	7	4	c.

Objectum fidei duplex, scilicet materiale, et formale, scilicet veritas prima

1-2	67	3	1
2-2	1	1	o.
2-2	1	2	c.
2-2	1	3	c.
2-2	2	2	c.
2-2	4	1	c.
2-2	4	2	3
2-2	4	6	c.
2-2	5	1	c.
2-2	5	3	c.
2-2	5	4	c.
2-2	7	1	3

Objectum fidei bene et vere potest dici complexum et incomplexum

2-2	1	2	o.

Ad fidem pertinent aliqua dupliciter, scilicet essentialiter, id est quae sunt supra rationem humanam simpliciter, et per accidens, scilicet respectu alicujus, ut praeambula fidei

1	2	2	1
2-2	1	5	c.,3,4

Articuli fidei sunt sicut principia in doctrina sacra

1	1	6	3
1	1	7	c.
1	1	8	c.
1-2	111	4	c.
2-2	1	7	c.

Articuli fidei distinguuntur secundum specialem rationem, et difficultatem non visi

2-2	1	6	o.

Articuli fidei sunt duodecim, secundum numerum apostolorum; sed sunt quatuordecim quoad credibilia

2-2	1	8	o.

Articuli fidei creverunt, secundum successionem temporum, et vicinitatem ad Christum, quoad explicationem, non autem quoad substantiam

2-2	1	7	o.
2-2	2	7	c.
2-2	174	6	c.
3	61	3	2

Articuli fidei sunt per se noti habenti lumen fidei, scilicet cuilibet fideli

1-2	100	4	1

Ex uno articulo fidei probatur alius, sicut Paulus argumentatur ad resurrectionem communem, ex resurrectione Christi

1	1	8	c. pr.

Errans in aliquo articulo non habet veram fidem de aliis

2-2	5	3	o.
2-2	5	4	1

Papa non potest addere, minuere vel mutare aliquid de articulis fidei, vel sacramentis Ecclesiae, sed solus Christus

3	83	3	8
3	84	2	o.

Fides est in intellectu subjective

2-2	4	2	o.

Fides est principaliter in intellectu speculativo, et secundario in practico

1-2	56	3	c.
1-2	58	3	c.
2-2	4	2	3
2-2	9	3	c.

Fides est major in uno homine quam in alio, quoad certitudinem, devotionem, confidentiam, et explicationem; non autem quantum ad rationem formalem objecti ejus

2-2	5	4	o.

Et solum in quantum majores adhaerent doctrinae divinae

2-2	2	6	3

Genus humanum tripliciter se habuit ad fidem Christi secundum tria tempora, scilicet ante legem, sub lege, et sub gratia

2-2	174	6	c.
3	68	1	1

Homo in statu innocentiae habuisset fidem de incarnatione Christi

2-2	2	7	c.
3	1	3	5

Fides antiquorum et modernorum est eadem specie, sed differt numero in diversis

1-2	103	4	c.
1-2	107	1	2
2-2	4	6	o.
3	70	1	c.

Fides non est in beatis

1-2	67	3	o.
1-2	67	5	o.
2-2	4	4	1
2-2	16	2	o.
2-2	18	2	c.
3	7	3	3

Fides est in daemonibus coacta, non laudabilis, nec donum a gratia

1	64	2	5
2-2	5	2	o.
2-2	18	3	2
3	76	7	c.

Timor Dei non potest universaliter praecedere fidem, sed suppositis articulis de excellentia Dei, de poenis, et hujusmodi

2-2	7	1	1

Initium fidei non est ex nobis, licet hoc aliquando tenuerit Augustinus

1-2	114	5	1
2-2	6	1	c.

Haeresis Pelagii, quod initium fidei est ex nobis, sed confirmatio fidei est a Deo

2-2	6	1	c.

Fides causatur dupliciter, scilicet quoad habitum, a solo Deo; et quoad hoc quia requiritur ad fidem, quod proponantur credibilia ab angelis et hominibus

1	111	1	1

Fides quoad proponenda credibilia necessario est a Deo immediate quibusdam, et aliis per angelos et praedicatores; sed quoad assensum intrinsece, est a solo Deo; extrinsece vero et insufficienter, scilicet proponendo et persuadendo, est etiam ab aliis

2-2	6	1	o.

Fides informis causatur a Deo, cujus est donum, quoad substantiam, non autem quoad informitatem ejus

2-2	5	2	2
2-2	6	2	o.

Ratio naturalis subservit fidei, sicut naturalis inclinatio voluntatis subservit charitati

1	1	8	2
1	2	2	1

Fides gignitur et nutritur per scientiam extrinsece tantum, scilicet persuadendo

1	1	2	sc.
2-2	6	1	1

Totum enim certissimum est, quod fides habet; ex quacumque enim parte ad fidem accedit ur omnis intellectus captivatur in obsequium Christi, nec mirum, cum etiam veritas creata cogat intellectum sibi assentire

2-2	171	5	o.

Fides est necessaria, ut principium spiritualis vitae

2-2	16	1	1

Vita spiritualis attribuitur fidei, sicut in qua primo manifestatur

1-2	110	3	1

Fides semper manet, inquantum est fundamentum spiritualis aedificii, id est ratione cognitionis, non autem ratione aenigmatis

1-2	67	3	2

Puritas cordis est effectus fidei

2-2	7	2	o.

Visio beata succedit fidei

1	12	7	1
1-2	4	3	c.
2-2	4	2	sc.
2-2	5	1	c.

Fides, ut facit aestimationem de praemio, generat spem; de poenis autem, generat timorem

2-2	7	1	2

Timor servilis est effectus fidei informis; timor autem filialis est effectus fidei formatae

2-2	7	1	2

Per fidem Christi, homo pertinet ad Testamentum novum

1-2	106	1	3
1-2	107	1	3

Nullus unquam habuit gratiam Spiritus Sancti, nisi per fidem Christi, implicitam vel explicitam, propriam vel alienam

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	98	2	2
1-2	106	1	2
1-2	107	1	3
2-2	2	7	3
3	61	3	c, 2
3	68	1	1

Per fidem formatam mundamur a peccatis, virtute passionis Christi

2-2	7	2	2
3	49	1	5
3	49	5	1
3	52	6	c.
3	68	4	3

Sancti Patres, dum adhuc hic viverent, liberati sunt per fidem Christi ab omni peccato, et a reatu poenae actualium, non autem a reatu peccati originalis

3	52	5	2
3	52	7	1
3	52	8	3

Actus fidei potest esse meritorius, si sit informatus charitate

2-2	2	9	o.
3	7	3	2

In fide, scientia et opinione, sunt duo actus, scilicet assensus et actualis consideratio, et uterque in fide potest esse meritorius; non autem in scientia et opinione, sed tantum primus

2-2	2	9	2
2-2	2	10	c.

Meritum fidei consistit in hoc quod homo ex obedientia Dei assentit illis quae non videt

3	7	3	2

Fides percipit invisibilia Dei, aliter modo, quoad multa, quam ratio naturalis, ex creaturis in Deum procedens

2-2	2	3	3

Fides inclinat ad resistendum omni contrario suo

2-2	1	4	3
2-2	2	3	2

Fides dirigit intentionem, respectu ultimi finis supernaturalis, sed lumen naturalis rationis, respectu alicujus boni con-

Pars	Qu.	Art.	Locus
naturalis			
2-2	10	4	2

Profecerunt homines in fidei cognitione per temporum successionem

2-2	1	7	2

Explicatio credendorum fit per revelationem divinam

2-2	2	6	c.

In iis quae ad subtilitatem fidei pertinent solent haeretici fidem simplicium depravare

2-2	2	6	2

Ea quae sunt fidei non ignorantur omnino, sed imperfecte cognoscuntur

1	12	13	3
2-2	1	4	2, 3
2-2	1	5	1

Ea quae sunt fidei sunt visa in communi esse credibilia, non autem in speciali, sed tantum sunt credita

2-2	1	4	2, 3
2-2	1	5	1
2-2	2	9	3
2-2	8	4	2

Ad veritatem fidei pertinent credulitas cordis, et exterior fidei protestatio per verba vel facta, quia omnia opera virtutum, ut relata in Deum, sunt quaedam protestationes fidei

2-2	124	5	c.

Fides nostra principaliter consistit in duobus, scilicet in vera cognitione Dei, et in mysterio incarnationis Christi

2-2	174	6	c. pr.

Ea quae sunt fidei, non contrariantur cognitioni naturali, nec e converso

1	1	8	c. fi.
1	2	2	1
1	30	2	1

Nulla manifestatio excludit rationem fidei nisi qua Deus per essentiam videtur

2-2	5	1	o.
3	55	5	2

Testimonium fi-

Pars	Qu.	Art.	Locus
dei nostrae habemus ab hostibus, scilicet a Judaeis, et quasi in figura nobis repraesentatur quod credimus, et ideo in suis ritibus tolerantur			
2-2	10	11	c.

Nullus conetur demonstrare ea quae sunt fidei

1	32	1	c.
1	46	2	c.

Rationes sanctorum de fide non sunt demonstrativae, sed persuadent non esse impossibile quod creditur

1	1	8	c., 1
1	32	1	o.
1	46	1	c.
1	46	2	c.
2-2	1	5	2
2-2	2	10	2
3	55	5	2

Rationes ad ea quae sunt fidei non minuunt meritum, nisi sint causa assensus

2-2	2	10	o.
3	55	5	3

Apparentia non habent fidem, sed agnitionem, secundum Gregorium

2-2	1	4	sc., c.

Omnes rationes contra fidem sunt derisibiles, quia non sunt secundum intentionem sacrae Scripturae

1	1	8	c. fi.

Fides compatitur motum dubitationis, non autem scientia vel intellectus, quia fides non assentit propter evidentiam objecti, sed ex imperio voluntatis

1	1	5	1
2-2	4	8	1

Fides, per quam firmantur dicta, includitur in veritate, quoad observantiam promissorum; ideo est pars justitiae; sed veritas est in plus

2-2	80	—	3

Fides est nobilior scientia quoad objectum, sed e converso quoad modum cognoscendi

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	76	3	1

Fides, scientia, et opinio possunt esse de eodem materialiter simul, non autem secundum idem, nisi in diversis

1-2	76	3	c.
2-2	1	5	o.
2-2	2	4	2
2-2	5	1	c. fi.

Differentia inter fidem, opinionem, scientiam, dubium et nescientiam

1-2	67	3	c.
2-2	1	4	c.
2-2	1	5	4
2-2	2	1	c.

Fides formata et informis non differunt specie

2-2	4	4	o.
2-2	19	5	1

Fides formata est fundamentum spiritualis aedificii, non autem informis

1-2	89	2	2
2-2	4	7	4
3	68	4	2

Nulla est vera virtus sine fide

1-2	63	2	1
2-2	4	7	c. fi.
2-2	151	1	3

Fides informis, adveniente charitate, fit fides formata, manens eadem numero

2-2	4	4	o.

Fides est nobilior virtutibus moralibus, ratione objecti; sed e converso, ratione modi

3	7	3	1

Fides est prima omnium virtutum per se; sed per accidens, est posterior fortitudine et humilitate

1-2	62	4	o.
2-2	4	7	o.
2-2	162	7	3

Fides est nobilior prudentia, quae tamen magis repugnat peccato precedenti ex perversitate appetitus

2-2	47	13	2

Fiducia dicitur a fide, et est spes futuri auxilii concepta ex dictis aliorum, vel ex iis quae sunt in se vel in alio

2-2	129	6	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Fiducia importat spem ad magna, vel pertinet ad fidei certitudinem			
2-2	4	5	4

Fiducia non est virtus proprie, sed conditio ejus; ideo est pars integralis fortitudinis, non autem potentialis

2-2	129	6	3

Fiducia importat robur spei, sed securitas importat perfectam quietem a timore

2-2	129	6	c., 2, 3
2-2	129	7	c.

Spes dicitur fiducia, quia causatur ex ea, sicut motus appetitus causatur ex cognitione

1-2	40	2	2

Spes, ut est virtus theologica, facit confidere in Deo; sed fiducia facit confidere in se, tamen sub Deo

2-2	128	—	2

Fiducia est idem quod magnanimitas

2-2	128	—	c.

Fiducia principaliter pertinet ad magnanimitatem, et ex consequenti ad fortitudinem; sed securitas e converso

2-2	129	6	o.
2-2	129	7	o.

Fiducia circa idem opponitur desperationi, timori autem secundum contrarietatem objectorum

2-2	129	6	2

Fieri dicitur dupliciter, scilicet terminatio motus, et ipse motus: primo modo, fieri et factum esse sunt simul, nec differunt, nisi secundum rationem; sed secundo modo differunt realiter, et fieri prius est tempore, quam factum esse in permanentibus, non autem in successivis

1	45	2	3
1	46	3	2
3	33	3	1, 2
3	75	7	2
3	78	2	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Fieri in aliqua mensura loci vel temporis contingit dupliciter, scilicet praesupposita ea, ut in quolibet particulari effectu, vel simul producta, ut mundus
1	46	3	1
			De ratione mutationis est habere se aliter nunc quam prius, non autem de ratione ipsius fieri
1	45	2	2
			Converti dicit tantum ordinem terminorum, sed fieri et mutari addit unitatem subjecti
3	75	8	c.
			Cum dicitur: hoc fit hoc, exprimitur identitas subjecti; sed cum dicitur: ex hoc fit hoc, exprimitur tantum ordo terminorum
3	75	8	c.
			Tunc res dicuntur fieri, quando innotescunt
3	13	2	1
			Illud quod fit est, si fieri sumatur pro termino motus, non autem pro motu
1	45	2	3
			Figura est forma quanti
1	7	3	2
1	7	3	c.
			Figura proprie est tantum in corporeis
3	63	2	1
			Figura nullius actionis vel passionis est principium
2-2	96	2	2
			Identitas specifica non sumitur ex identitate figurae, sed ex generatione similis in specie
3	74	3	2
			Diversae figurae legales in templo fuerunt institutae ad significandum Christum propter imperfectionem earum
1-2	102	4	6
			Filiatio est tantum exeuntis a generante, et completi in specie generantis
1	27	2	4, c.
3	32	3	c.
			Paternitas, maternitas, et filiatio conveniunt tantum viventibus, et praecipue animalibus
3	32	3	c.
3	35	3	1
			Ad hoc quod natum ex alio materialiter sit filius, oportet quod in similitudinem speciei producatur
3	32	3	c.
			Filiatio et adoptio convenit tantum personae, sed creaturam esse, subjectio et servitus, conveniunt etiam naturae
3	23	4	o.
3	24	1	2
3	35	5	c.
			Pater dat filio tria, scilicet esse, nutrimentum, et instructionem
1-2	100	5	4
2-2	101	1	c.
2-2	102	1	c.
2-2	106	1	c.
2-2	106	6	1
			Filius amittit haereditatem propter peccatum parentis, in crimine laesae majestatis
2-2	108	4	2
			Filiatio est in divinis
1	27	2	o.
1	42	4	c.
			In divinis non potest esse nisi unus filius
1	27	5	3
1	41	6	o.
			Eadem proprietas, scilicet nativitas, significatur per omnia nomina Filii Dei, sed diversis rationibus
1	34	2	3
			Nomina propria Filii Dei sunt quatuor, scilicet filius, splendor, imago, et verbum
1	34	2	3
1	42	2	1
			Ea quae sunt hominis dicuntur de Filio Dei, et e converso
1	43	7	1
3	3	6	3
3	9	1	3
3	10	1	3
3	16	4	c.
3	16	5	c.
3	16	8	c.
3	20	2	o.
			Filius Dei est verus Deus
1	27	1	c. fi.
1	41	3	o.
3	43	4	o.
			Filius Dei non est quid principiatum, nec effectus, nec de se non ens
1	33	1	2
1	42	3	o.
			Filius Dei non est factus, nec operatus
1	41	2	c.
			In Christo est tantum una filiatio secundum rem, scilicet aeterna ad Patrem, et alia secundum rationem, et temporalis ad Matrem
3	35	5	o.
			Christus ex reali relatione Matris ad eum, est realiter filius ejus
3	35	5	c.
			Pater est major Filio, ratione dationis, quae auctoritatem dicit, non autem ratione dati sed Filius nullo modo est minor Patre
1	33	1	2
1	42	4	1
			Tunc invisibiliter Filius Dei cuique mittitur, cum a quoquam cognoscitur atque percipitur, secundum Augustinum; perceptio autem experimentalem quandam notitiam significat; et haec proprie dicitur sapientia, quasi sapida scientia
1	43	5	2, 3
1-2	112	5	c.
2-2	45	1	1, 2
			Ad habendum Filium Dei in se, requiritur cognitio, non quidem actualis, sed habitualis, non quaelibet, sed quae prorumpat in affectum amoris
1	43	5	2, 3
			Aliquis dicitur Filius Dei quintupliciter, secundum quintuplicem similitudinem, scilicet naturae, vestigii, imaginis, gratiae, et gloriae
1	33	3	c.
			Finees occidendo Zambri non peccavit, quia occidit inspiratus zelo Dei, vel quia erat filius sacerdotis
2-2	60	6	2
			Fingere. Quando id fingimus quod nihil significat, tunc est mendacium et non cum refertur ad aliquam significationem
2-2	111	1	2
			Finis. *Quid*. Causalitas finis est prima omnium
1	5	4	c.
1-2	1	2	c.
			Finis cujuslibet rei est operatio ejus propria, vel ad quod per eam venit
1-2	49	3	c., 3
1-2	49	4	1
1-2	56	1	c.
			Finis etsi sit postremus in executione, est tamen primus in intentione agentis, et sic habet rationem causae
1-2	1	1	1
1-2	1	3	2
1-2	1	4	c.
1-2	18	7	3
1-2	20	1	2
1-2	25	1	c.
1-2	25	2	c.
1-2	84	2	c.
2-2	189	1	5
3	61	3	1
3	62	6	c.
			Omnia quae sunt unius generis conveniunt in communi fine illius generis
1-2	1	5	c.
			In finibus non itur in infinitum
1-2	1	4	o.
			Finis non est causa nisi secundum quod movet efficientem
1-2	1	1	1
			Finis dicitur dupliciter, scilicet id propter quod est aliquid, et bonum completive superveniens ut delectatio
1-2	33	4	c.
			Finis duplex, scilicet, proximus et remotus vel ultimus
1-2	12	2	c.
1-2	21	1	2
2-2	23	7	c.
2-2	123	7	c.
			Finis duplex, scilicet naturalis, et supernaturalis
1	23	1	c.
1-2	109	5	3
			Finis duplex, scilicet imaginarius, et deliberatus
1-2	1	1	3
			Finis duplex, scilicet proportionatus, et non proportionatus ei quod est ad finem; primus est perfectio inhaerens, non autem secundus, nisi secundum similitudinem, quia est aliquid subsistens, scilicet bonitas Dei
1	23	1	c.
1	25	5	c. fi.
1	62	4	c.
1	63	2	o.
1	103	2	o.
			Finis duplex, scilicet finis cujus, id est in quo est ratio boni, et finis quo, id est usus vel adeptio ejus
1	26	3	2
1-2	1	8	c.
1-2	2	7	c.
1-2	3	1	c.
1-2	3	8	2
1-2	5	2	c.
1-2	11	3	3
1-2	16	3	c.
1-2	34	3	c. fi.
			Finis duplex, scilicet operis, et operantis
2-2	141	6	1
			Finis duplex, scilicet interior, ut operatio, et exterior, id est objectum operationis
1-2	13	4	c.
			Finis duplex, scilicet principaliter intentus, et cui aliquid est utile; primo modo finis est nobilior iis quae sunt ad finem, non autem secundo modo
2-2	111	5	c., 3
			Finis trioliciter

Pars	Qu.	Art.	Locus
			acquiritur, scilicet ut forma, ut operatum, et ut possessum
1	103	2	1, 2
			Finis dupliciter habetur, scilicet perfecte, id est realiter, et imperfecte, id est intentionaliter
1-2	11	4	c., 1
1-2	16	4	c.
1-2	69	1	c.
			Cognitio finis duplex, scilicet perfecta, id est sub ratione finis, et imperfecta, id est ejus quod est finis materialiter tantum; prima convenit tantum naturae rationali, secunda vero convenit etiam brutis
1	59	1	c.
1-2	6	2	c.
1-2	11	2	c.
			Impossibile est quod aliqua operatio voluntatis habeat rationem ultimi finis
1	26	2	2
1-2	1	1	2
1-2	3	4	2
1-2	19	1	2
			Finis ultimus creaturae rationalis est visio divinae essentiae
1-2	3	4	c.
2-2	167	1	1
			Ultimus finis dicitur dupliciter, scilicet ultimus simpliciter, id est Deus, et ultimus in genere operationum, id est beatitudo
1-2	1	1	2 fi.
			Res naturales diriguntur a Deo ad finem boni, et creaturae rationales ad ultimum finem
1	103	1	c.
1-2	5	5	2
			Voluntas non est ad opposita, respectu ultimi finis
1-2	5	4	2
			Voluntas est ipsius finis tantum
1-2	8	2	c.
			Idem actus voluntatis est eorum quae sunt ad finem, et ipsius finis ut ratio, non autem absolute
1-2	8	3	o.
1-2	12	4	c.
			Voluntas, ut potentia, est eorum quae sunt ad finem; sed ut actus, est tantum ipsius finis
1-2	8	2	o.
			Voluntas non potest simul ferri in plures ultimos fines
1-2	1	5	o.
1-2	12	2	1
1-2	13	3	3
			Ultimus finis dicitur dupliciter, scilicet simpliciter, id est res possessa, et quoad aliquem, scilicet possessio, vel adeptio, vel fruitio rei
1-2	2	7	c.
			Impossibile est quod anima vel aliquid ejus sit ultimus finis, nisi secundo modo
1-2	2	7	c.
			Quidquid facit homo, agit propter finem, etiam agendo actionem, quae est ultimus finis
1-2	1	1	2
			Homo non habet ultimum finem suum in hac vita, sicut alia animalia, quia finis est supra naturam ejus
1-2	5	5	2
1-2	91	4	o.
1-2	109	5	3
			Omnes homines habent eumdem ultimum finem formaliter, non autem materialiter
1-2	1	5	c.
1-2	1	7	o.
			Ad connaturalem finem ultimum hominis, scilicet bene vivere totum, ordinantur: primo consilium, secundo judicium, et ultimo et immediate praeceptum; sed proximus finis consilii est inventio agendorum, et judicii certitudo
2-2	51	2	2
			Omnium rerum est unus ultimus finis, cujus scilicet Deus, non autem finis quo
1	103	2	o.
1-2	1	8	o.
1-2	3	8	2
			Quaelibet res tendit in finem ultimum per propriam operationem
1	62	4	c.
1-2	21	1	3
			Deus est ultimus finis humanae voluntatis
2-2	122	2	c.
2-2	184	1	c.
			Ultimus finis cujuslibet rei est assimilari Deo
1	44	4	3
1-2	1	8	c.
1-2	2	5	3
			Finis spiritualis vitae est quod homo uniatur Deo, quod fit per charitatem, et ad hoc ordinantur sicut ad finem omnia quae pertinent ad spiritualem vitam
2-2	44	1	c.
			Charitas est finis omnium virtutum
2-2	3	2	1
2-2	23	8	3
			Charitas est finis praecepti
2-2	23	4	1
2-2	44	1	c.
			Finis cujuslibet virtutis moralis, ei praestitutus a ratione naturali, est conformari rationi
1-2	66	3	3
2-2	47	6	c.
2-2	47	7	c.
			Electio proximi finis est actus virtutis moralis principaliter, sed prudentiae originaliter
1-2	56	4	4
			Ea quae sunt ad finem, sunt necessaria, quando sine eis non potest haberi finis, non autem aliter
1	19	3	c.
1	82	1	c.
1	82	2	c.
1	119	4	o.
1-2	3	6	2
1-2	10	2	3
1-2	13	6	2
1-2	16	6	1
2-2	187	3	c.
			Necessitas cujuslibet ordinati ad finem sumitur ex ipso fine
1-2	princ.		
1-2	102	2	c.
			Finis est de ratione eorum quae sunt ad finem
1-2	princ.		
1-2	1	3	c.
			Quae sunt ad finem, oportet sumere bonitatem et modum, a proximo fine
1-2	95	3	c.
1-2	102	1	c.
2-2	27	6	c.
2-2	33	2	c.
2-2	33	6	c., 3
2-2	87	2	3
2-2	123	7	o.
2-2	141	6	c., 1
			Quanto aliquid efficacius ordinatur ad finem, tanto est melius
2-2	152	5	c.
			Dignitas eorum quae sunt ad finem, praecipue ex fine consideratur
1-2	princ.		
2-2	174	2	c.
			Finis semper excellit rem quae est ad finem
2-2	152	5	c.
			Finis et ea quae sunt ad finem, debent esse conformia secundum proportionem, non autem secundum genus
1-2	96	1	c.
1-2	102	1	c.
			Finis quaeritur in infinitum, non autem ea quae sunt ad finem, sed secundum proportionem ad finem
2-2	27	6	c.
2-2	184	3	c.
			Finis comparatur ad ea quae sunt ad finem, sicut materia ad formam
1-2	4	4	c.
1-2	5	7	c.
			Finis comparatur ad ea quae sunt ad finem, sicut ratio formalis ad objectum, et sicut principia ad conclusiones
1	47	1	3
1	82	1	c.
1	82	2	c.
1-2	8	3	c.
1-2	12	4	c., 2
1-2	19	7	c., 1
1-2	19	10	c.
1-2	102	1	c.
1-2	102	2	c.
2-2	47	11	c.
			In finibus est ordo, sicut in agentibus, quia utrobique secundarium dependet a principali
1	116	1	c.
			Unumquodque ordinatur ad finem per actum suum
1-2	21	1	3
			In omnibus potentiis vel artibus ordinatis, ars vel potentia, quae est circa finem, ordinat aliarum artium vel potentiarum actus ad proprium finem
1-2	9	1	c.
1-2	65	3	1
			Omnis finis, et quidquid est ad finem, est actio, vel cum actione
1-2	13	4	c.
			Actiones ludicrae non ordinantur ad aliquem finem extrinsecum, sed ad bonum ludentis inquantum delectant, vel requiem praestant
1-2	1	6	1
			Finis particularis ordinatur ad finem communem
1-2	19	10	c.
1-2	21	2	2
			Ordinari aliquid ad finem contingit dupliciter, scilicet per se, et per accidens
1	116	1	o.
			Aliquid ordinatur ad finem dupliciter, scilicet necessario, et ad bene esse
3	1	2	c.
			Quod est ad finem, est duplex, scilicet conjunctum ei, ut dispositio, et distans, ut motus; primum manet cum fine, non autem secundum
1-2	4	4	3
			Ad unum finem ordinatur tantum unum medium, si sit sufficiens
1	47	1	3
1	101	3	1
1-2	101	3	1
			Ea quae sunt ad finem, in quantum hujusmodi, non sunt volita, nisi propter finem
1-2	8	2	c., 2
1-2	8	3	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Oportet quod quaelibet voluntas habeat aliquem finem, quem naturaliter velit, cujus contrarium non possit velle
1	82	1	o.
1	82	2	o.
			Finis moralis accidit fini naturae, et e converso
1-2	1	3	3
			Qualis est qualibet naturali qualitate animae vel corporis, vel qualitate superveniente, talis finis videtur ei
1	83	1	5
1-2	9	2	c., 2
1-2	10	3	c., 2
			Voluntas respicit finem tripliciter: primo absolute secundo ut in quo quiescit, tertio ut terminum eorum quae ordinantur in finem; primum est velle, secundum frui, tertium est intentio
1-2	8		princ.
1-2	12	1	4
1-2	12	2	c., 3
1-2	12	5	2
			Voluntas ex necessitate inhaeret fini
1	82	1	c.
1	82	2	c.
			Ad rectam voluntatem requiruntur duo, scilicet debitus finis, et quod ea quae sunt ad finem proportionentur ei
2-2	49	7	c.
2-2	51	1	1
2-2	55	3	c.
2-2	55	4	c.
2-2	64	7	c.
2-2	69	2	c.
			Homini convenit agere propter finem, quia omnes actiones humanae sunt propter finem
1-2	1	1	o.
			Actiones hominis aliis intenti, non sunt propriae actiones humanae, quia non procedunt ex deliberatione rationis, quae est principium humanorum actuum, et ideo habent quasi finem imaginatum, non autem per rationem praestitutum
1-2	1	1	c., 3
			Homo operatione naturali et animali ordinatur in finem ab alio; sed operatione humana ordinatur a seipso in finem
1-2	1	1	c.
			Aliquid ordinatur in finem dupliciter, scilicet vel proprie, tanquam seipsum movens ad finem, et sic sola creatura rationalis ordinatur in finem vel communiter, tanquam motum ab alio, et sic bruta animalia ordinantur in finem
1	6	1	2
1-2	1	2	o.
			Omnis peccans mortaliter constituit sibi necessario alium finem quam Deum
1-2	1	7	1
1-2	89	1	3
2-2	45	1	1
			Firmamentum a Deo creatum, id est coelum stellatum, est suprema sphaera secundum Aristotelem, non autem secundum astrologos modernos
1	68	1	o.
1	68	2	o.
1	68	3	o.
1	71	—	3
			Flumina quatuor videntur oriri ex diversis locis, quia intrant sub terra, sicut multa alia, sed primo oriuntur a mari; immediate vero, a fonte paradisi, scilicet Physon, Gion, Tygris, et Euphrates
1	102	1	2
			Fluxus maris est per impressionem lunae, non autem per aliquam formam aquae
1	105	6	1
1	110	3	1
2-2	2	3	c.
			Foecunditas bonorum operum duplex, scilicet in se per baptismum, in aliis per ordinem sacrum
3	69	5	3
			Foemina in holocaustis non offerebatur in veteri Testamento, quia est animal imperfectum
1-2	102	3	9
			Foemina non potest esse principium generationis activum
3	67	4	3
			Generatio foeminae contingit ex intentione Dei et naturae universalis; sed respectu naturae particularis, contingit ex defectu imaginationis vel virtutis activae vel materiae, vel propter aliquod exterius, scilicet venti, loci, temporis et hujusmodi; ideo est quid occasionatum et deficiens
1	92	1	1
1	99	2	1, 2
			Foeminalia significant continentiam, quae perpetuo indicitur ministris novi Testamenti; non autem ministris veteris Testamenti, sed tantum tempore sacrificiorum, quo utebantur eis
1-2	102	4	7
			Foemininum genus adaptatur essentiae et proprietatibus, masculinum personis, et neutrum essentiae
1	31	2	4
3	17	1	c.
3	52	3	c.
			Neutrum genus est informe; sed masculinum genus est formatum et distinctum. et similiter foemininum
1	31	2	4
			Fomes est inordinata, et habitualis concupiscentia appetitus sensitivi
1-2	82	3	o.
3	15	2	c.
3	27	3	c.
			Fomes, ut poena inflicta a Deo, dicitur lex, non autem ut inclinat ad malum
1-2	91	6	o.
1-2	93	3	1
			Effectus fomitis duplex, scilicet inclinatio ad malum, et difficultas ad bonum
3	27	3	c.
			Fomes peccati non fuit in Christo
3	15	2	o.
3	15	3	c.
3	15	4	c., 3
3	18	2	3
3	27	3	c., 1
			Fontes quinque, secundum quinque genera substantiarum, scilicet naturae corporis coelestis, ignis, aëris, aquae, et terrae
1	66	2	o.
			Forma. Omne illud quo aliquid primo operatur, est forma ejus
1	76	1	c.
			Omnis forma vel est ipsa natura rei, ut in simplicibus, vel constituit naturam rei, ut in compositis
3	13	1	c.
			In simplicibus et immaterialibus, idem est forma, et id cujus est forma
1	39	5	2
			De ratione formae est, quod sit in eo cujus est forma
1	40	1	c.
			Formae non locantur in genere, nec in specie, sed composita
1	76	3	2
			Forma generati non est finis seu terminus generationis, nisi ut est similitudo generantis
1	44	4	2
2-2	171	6	c.
			Omnis forma de se est communicabilis
1	3	2	3
1	7	1	c. fi.
			Omnis forma existens in supposito, per quod individuatur, est communis multis secundum rem, vel secundum rationem, non autem formae subsistentes
1	13	9	c.
			Distinctio formarum duplex, scilicet specifica secundum diversitatem objectorum, et numeralis, secundum diversitatem subjecti
2-2	24	5	c.
			Formae distinguuntur secundum diversa principia activa
1-2	54	2	c.
			Forma separata non multiplicatur numeraliter
1	41	6	c.
1	50	4	c.
1	75	7	c.
			Forma est variabilis terminative, sed est invariabilis subjective
1	9	2	3
1	16	8	c. fi.
1-2	53	1	c.
			Substantialis forma, quae requirit diversitatem in partibus corporis, sicut est anima, et praecipue animalium perfectorum, non aequaliter se habet ad totum, et ad partes; unde non dividitur per accidens, per divisionem quantitatis
1	76	8	c.
			Forma substantialis totius non superadditur partibus, scilicet materiae et formae, sicut forma domus, partibus integralibus ejus, sed est totum complectens materiam et formam cum praecisione aliorum
1	76	8	c.
			Non est possibile eamdem formam numero esse diversarum specierum
1	118	2	2
			Forma substantialis et accidentalis sunt actus, et faciunt aliquid in actu; sed subjectum formae substantialis est ens in potentia tan-

Pars	Qu.	Art.	Locus

tum, quia actualitas prius est in forma quam in materia, quae est propter formam; subjectum autem formae accidentalis est ens actu cui prius convenit actualitas quam formae accidentali, quae est propter subjectum
1 | 66 | 1 | c.
1 | 66 | 2 | c.
1 | 76 | 4 | c.
1 | 77 | 6 | c.

Forma unius materiae dicitur species plurium secundum ordinem tantum totum, colligatarum compositio, alteratarum autem mistio
1 | 66 | 2 | c.

Formae incompossibiles in eodem supposito faciunt propositionem in materia remota; compossibiles autem in materia contingenti vel naturali
3 | 16 | 1 | 1

Forma omnino simplex vel non subsistens non potest esse subjectum ex quo vel in quo, sed subjectum de quo et circa quod
1 | 13 | 12 | 2
1 | 29 | 1 | o.
1 | 29 | 2 | o.
1 | 29 | 3 | 3
1 | 30 | 1 | 3
1 | 54 | 3 | 2
1 | 77 | 1 | 6

Plures formae ejusdem generis non possunt simul esse in eodem subjecto
1 | 85 | 4 | c., 2

Plures formae ejusdem speciei non possunt esse simul in eodem subjecto
3 | 35 | 5 | c.

Nulla forma naturalis potest esse simul in eodem subjecto cum actu formae contrariae, sicut habitus animae cum actu contrarii habitus
1-2 | 63 | 2 | 2
1-2 | 71 | 4 | o.

Forma completa est in subjecto, secundum conditionem subjecti, non autem virtus instrumentalis, sed magis secundum conditionem principalis agentis
3 | 63 | 5 | 1

Nulla forma removet a materia potentiam ad alias formas
1 | 66 | 2 | c.

Forma implens totam potentiam materiae est inseparabilis a materia, non autem aliae
2-2 | 24 | 11 | c.

Omnis forma quanto est nobilior, tanto magis dominatur materiae, et minus ei immergitur, et magis eam sua virtute excedit
1 | 76 | 1 | c.

Forma non excedit proportionem materiae, sed sunt ejusdem generis
2-2 | 24 | 3 | 2

Materia prima est una, per remotionem omnis formae, non autem per unam formam
1 | 16 | 7 | 2

Materia est propter formam
1 | 47 | 1 | c.
1 | 47 | 2 | c.
1 | 65 | 2 | c.
1 | 70 | 3 | c.
1 | 76 | 5 | c. pr.
1 | 77 | 6 | c.
1 | 84 | 4 | c.
1 | 85 | 3 | 4
1 | 89 | 1 | c.
1 | 91 | 3 | c.
1 | 96 | 5 | c.
1 | 105 | 5 | c.
1-2 | 2 | 5 | c.

Forma finitur per materiam, inquantum communitas ejus contrahitur per materiam ad hoc individuum, et e converso, inquantum potentialitas ejus determinatur ad unam speciem
1 | 7 | 1 | c.
1 | 44 | 2 | c. fi.

Materia multiplicatur per adventum formae
1 | 29 | 2 | 5

Materia recipit formam, ut secundum ipsam constituatur in esse alicujus speciei, non autem intellectus, sed secundum rationem formae
1 | 50 | 2 | 2

Omne illud per quod materia efficitur propria hujus formae, se tenet ex parte materiae, ut dispositiones et remotiones impedimentorum
1 | 86 | 2 | 1
1 | 87 | 1 | c.
1-2 | 2 | 5 | c.
2-2 | 27 | 3 | c. pr.

Informitas materiae duplex, scilicet carentia omnis formae, et carentia triplicis pulchritudinis, scilicet lucis, visibilitatis, et plantarum: prima praecessit formationem natura tantum, secundum Augustinum; secunda vero etiam duratione, secundum alios
1 | 66 | 1 | o.
1 | 66 | 4 | c.
1 | 67 | 4 | c., 4
1 | 69 | 1 | c.
1 | 69 | 2 | c.
1 | 74 | 2 | c.

Materia cognoscitur tantum dupliciter, scilicet per analogiam ad formam, et ut perfecta est per eam
1 | 15 | 3 | 3

Materia, inquantum est nuda, se habet indifferenter ad omnes formas, sed determinatur per agens
1 | 66 | 2 | c.

Nihil est sua materia nec suum efficiens, sed aliquid est sua forma, ut in simplicibus
1 | 39 | 2 | 5

Forma, ut est in materia, est prior ea via naturae, et posterior via generationis; sed ut est in agente, est omni modo prior
1-2 | 20 | 1 | 3
1-2 | 62 | 4 | c.

Forma non latitat, contra Anaxagoram, nec est totaliter ab ideis, contra Platonem, nec ab intelligentia, contra Avicennam; sed educitur de potentia materiae ab agente naturali, secundum Aristotelem
1 | 45 | 8 | c.
1 | 65 | 4 | c.
1 | 91 | 2 | c.
1 | 110 | 2 | c.
1-2 | 63 | 1 | c.

Inchoatio formarum improbatur
3 | 32 | 4 | c., 3

Quamlibet formam sequitur aliqua inclinatio, quae est appetitus rei habentis illam formam
1 | 80 | 1 | c.

Formae subsistentes non habent causam aliam formalem sui esse et suae unitatis, nec causam agentem, per transmutationem materiae de potentia ad actum, sed producentem totam substantiam
1 | 61 | 1 | 2

Omnes formae et motus in istis inferioribus fluunt a formis, quae sunt in intellectu alicujus intelligentiae
1 | 65 | 4 | c., 1

Materia non fuit creata sub una forma, sed sub diversis
1 | 66 | 1 | c.

Una forma non fit alia per continuam generationem
1 | 118 | 2 | 2

Formarum quaedam fiunt ab agente corporali, secundum perfectam rationem, et perfectum esse formae ejus, quaedam primo tantum modo, quaedam neutro modo. Primae manent, cessante actione agentis, usque ad corruptionem, secundae parum, tertia nihil
1 | 67 | 3 | 1

Nulla forma corrumpitur nisi per actionem contrarii, vel per corruptionem subjecti, vel per defectum causae
1-2 | 53 | 1 | c.

Forma dicitur corrumpi per se per suum contrarium, sed per accidens, per corruptionem sui subjecti
1-2 | 53 | 1 | c.

Introductio unius formae est expulsio alterius, et e converso
1 | 44 | 4 | 2

Intensio formae et perfectionis est per accessum ad primum, sed intensio defectus et privationis est per recessum a primo
1 | 49 | 3 | 3
1-2 | 22 | 2 | 1

Intensio et remissio formarum nunquam causat diversitatem speciei, sed quandoque consequitur eam
1-2 | 72 | 8 | 1

Magis et minus ex formis diversorum graduum diversificant speciem, non autem secundum intensionem graduum ejusdem formae
1 | 50 | 4 | 2
1-2 | 18 | 11 | 1
1-2 | 60 | 5 | 3
1-2 | 72 | 8 | 1

Perfectio formae duplex, scilicet secundum speciem, et secundum subjectum. Secundum primam, forma dicitur magna; secundum secundam vero, dicitur magis
1-2 | 52 | 1 | c. pr.
1-2 | 66 | 1 | c.

Forma dupliciter recipit magis et minus, scilicet in concreto tantum, si sit simplex et una, ut lux; vel in concreto et abstracto, si importat in ratione sua proportionem multorum ordinatorum ad unum, ut motus, sanitas et pulchritudo
1-2 | 52 | 1 | c.
1-2 | 53 | 2 | 3

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Nulla forma substantialis suscipit magis vel minus
1	76	4	4
1	93	3	3
1	118	2	2
1-2	52	1	c.
3	75	7	c.
			Forma rei per se existens ad duo potest esse, scilicet ut exemplar, et ut principium cognitionis
1	15	1	c.
			Verbum Dei est forma exemplaris, non autem forma quae est pars compositi
1	3	8	2
			Forma substantialis est perfectio totius, et cujuslibet partis ejus, non autem quaelibet forma accidentalis
1	76	8	c.
			Forma substantialis unitur immediate materiae
1	76	6	c.
1	76	7	c.
			Non est possibile plures formas substantiales simul esse in eodem corpore
1	76	3	c.
1	76	4	o.
			Forma mistionis non est substantialis, sed est accidens, scilicet qualitas
1	76	4	4
			Nulla forma rei corporalis, praeter animam rationalem, est perpetua
1	85	6	c.
			Eadem forma est, qua ignis est ignis, corpus et substantia
3	75	6	2
			Forma accidentalis non habet potentiam activam, sed est potentia compositi, ut calor ignis
1	77	1	3
			Omnis forma separata a materia est intellectualis
1	66	2	c. fi.
1	110	1	c.
3	75	6	c.
			Omnes formae intelligibiles sunt unius generis
1	85	4	c.
			Formae, id est species intellectus nostri, non effluunt a formis in materialibus, sed a rebus sensibilibus
1	84	4	o.
1	84	6	o.
			Forma intellectus respectu ejus est individua, sed respectu ejus cujus est similitudo, est universalis
1	76	2	3
			Intellectus recipit formam, ut formam simpliciter, non individuando eam, quia in eo habet esse universale; sed materia recipit formam individualiter tantum
1	75	5	1
			Intellectus cujus forma est a re, perficitur a re, et a similitudine; si autem non habet a re, perficitur a similitudine; si vero non differt a similitudine, a nullo perficitur
1	14	2	2, 3
1	14	5	2, 3
			Judicium, quoad formam judicii, pertinet ad justitiam distributivam tantum
2-2	63	4	1
			Formae sacramentales traditae sunt apostolis a Christo
3	72	4	1
			Formica reponit grana, imminente pluvia
2-2	172	1	3
			Fornicatio prohibetur specialiter simul cum cerimoniis legis ab apostolis, quia Gentiles non reputabant eam esse peccatum
1-2	103	4	3
2-2	154	2	1
			Omne peccatum dicitur fornicatio large
2-2	151	2	c., 3
3	39	6	2
			Fornicatio est majus peccatum iis quae sunt contra bona exteriora, et minus iis quae sunt contra Deum, vel contra personam proximi
2-2	154	3	o.
			Cum nullus sit obstrictus fidem ei servare, qui eam violaverit, viro conceditur, juxta Domini verba, uxorem fornicationis causa repudiare
S.	62	1	o.
			Si uxorem adulteram poenitet adulterium commisisse, non tenetur vir illam ex praecepto relinquere; sin minus, tenetur, ne peccato consentire videatur
S.	62	2	o.
			Vir potest quantum ad thorum tantum uxorem fornicariam dimittere; quantum vero ad thorum et cohabitationem simul, non potest eam repudiare, nisi judicio Ecclesiae
S.	62	3	o.
			In causa divortii vir et uxor ad paria quidem judicantur, ita ut idem sit licitum et illicitum uni quod alteri; sed quantum ad bonum prolis plus peccat uxor adultera quam vir moechus
S.	62	4	c.
			Non potest efficere adulterium, quin semper verum conjugium remaneat, ob id non licet uni altero superstite ad alias nuptias evolare, ratione adulterii
S.	62	5	o.
			Potest vir uxorem causa adulterii dimissam revocare, si emendata poenitentiam de peccato egerit, secus non potest, quemadmodum nec retinere a peccato desistere nolentem
S.	62	6	c.
			Fortitudo est virtus specialis, secundum quod est circa pericula, sed est conditio omnis virtutis, secundum quod dicit firmitatem animi absolute
1-2	61	3	o.
1-2	61	4	o.
2-2	58	8	2
2-2	123	2	o.
2-2	123	3	1
2-2	123	13	c.
			Fortitudo est virtus, tollens impedimenta, quae repellunt voluntatem ab eo quod est secundum rationem, propter difficile
2-2	123	1	o.
2-2	123	3	c.
2-2	123	4	c
2-2	123	5	c.
2-2	124	2	c.
			Fortitudo non habet partes subjectivas, nec dividitur in multas species, quia est circa materiam valde specialem
2-2	128	—	c. pr.
			Propria materia fortitudinis sunt timores et audaciae, in maximis terribilibus
1	59	4	3
2-2	186	1	c.
			Fortitudo est immediate circa timores et audacias, mediate vero circa objecta horum, scilicet circa pericula et labores
2-2	123	3	2
2-2	129	1	2
2-2	161	2	3
			Fortitudo est principaliter circa timores, secundario autem, circa audacias
1	21	1	1
1	95	3	2
1-2	60	4	sc., c.
2-2	123	3	o.
2-2	123	6	c
2-2	126	2	c.
2-2	137	1	c.
2-2	141	3	c., 2
			Fortitudo non est circa spem, nisi secundum quod spes connectitur audaciae
2-2	123	3	3
2-2	125	2	3
			Fortitudo est praecipue circa timores mortis
1-2	61	3	c.
2-2	123	4	o.
2-2	123	11	c.
2-2	123	12	c.
2-2	125	2	c.
2-2	128	—	c.
2-2	129	5	c.
			Fortitudo principaliter est circa molestias mortis, secundario autem circa quascumque alias molestias
2-2	123	4	1
2-2	124	4	3
			Fortitudo est maxime circa repentina, quoad manifestationem habitus, non autem quoad electionem
2-2	123	9	o.
			Fortitudo est maxime circa timores mortis in bello communi, vel particulari
2-2	123	5	o.
2-2	124	2	c.
2-2	141	8	c.
			Fortitudo est circa difficiliora, non autem circa meliora, quam justitia, quae in bello et in pace utilis est, non autem fortitudo, sed tantum in bello
2-2	58, 12		c., 3
			Perferre, secundum quod dicit actum fortitudinis, non dicit immobilitatem, sed electionem immorandi contra immoderatum timorem, sicut charitas contra odium, mansuetudo contra iram, et patientia contra tristitiam
1-2	66	4	2
			Fortitudo moderatur timorem, patientia et perseverantia tristitiam, sed mansuetudo iram
2-2	136	2	c., 1
			Quicumque est fortis, est patiens, et non e converso, quia patientia est quaedam fortitudinis pars
1-2	66	4	2
			Fortitudo sustinet pericula mortis, sed patientia sustinet quaecumque mala
2-2	128	—	4
2-2	136	4	1
			Fortitudo est principaliter circa timores, secundario autem circa tristitias; patientia vero est e converso

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	136	4	2

Fortitudo est principalior magnanimitate
2-2|129| 5| c., 3

Fortitudo firmat contra mala, sed magnanimitas in prosecutione bonorum
2-2|129| 5| 1
2-2|129| 6| 2

Partes potentiales fortitudinis sunt sex, scilicet magnanimitas, fiducia, securitas, magnificentia, constantia, tolerantia, id est patientia, et firmitas, id est perseverantia
2-2|128|—| 0.
2-2|129| 5| 0.
2-2|134| 4| 0.
2-2|136| 4| 0.
2-2|161| 4| 3

Fiducia, magnificentia, patientia et perseverantia, circa materiam fortitudinis, sunt partes ejus integrales; sed sunt partes potentiales, et virtutes per se, distinctae a fortitudine, secundum quod sunt circa alias materias
2-2|128|—| 0.
2-2|134| 4| 0.
2-2|136| 4| 0.
2-2|137| 2| 0.

Vitium audaciae opponitur fortitudini, secundum excessum audaciae, impaviditas autem secundum defectum timoris, quia in utraque ponit medium
2-2|126| 2| 3

Fortitudo est in irascibili subjective
1-2| 61| 2| c.
1-2| 66| 1| c.
1-2| 85| 3| c.
2-2| 58| 5| 2
2-2| 58| 9| c.
2-2|128|—| 1
2-2|134| 4| c.
2-2|136| 4| 2
2-2|137| 2| 2
3| 15| 2| c.

Fortitudo martyrum praecipue commendatur, quia sustinent propter Deum impugnationes personales, et mortem in bello particulari
2-2|123| 5| 1
2-2|124| 2| c.

Fortis intendit exprimere similitudinem sui habitus in actum, ut proximum finem
2-2|123| 7| o.

Fortis delectatur de suo actu et fine, sed non percipit, nisi ex superabundanti gratia Dei, propter dolorem corporis et animae, pro amissione vitae
2-2|123| 8| o.

Non habens fortitudinem, operatur fortia quintupliciter, scilicet propter ignorantiam, artem, experientiam, passionem, et lucrum
2-2|123| 1| 2
2-2|128|—| 7

Principalis actus fortitudinis est sustinere, secundarius vero est aggredi
2-2|123| 3| c.
2-2|123| 6| o.
2-2|123| 8| c.
2-2|123|10| 3
2-2|123|11| 1
2-2|124| 2| 3
2-2|128|—| c.
2-2|141| 2| c.
2-2|141| 3| c.

Ad primum actum requiruntur duo, scilicet praeparatio animi, et executio operis. Ad secundum etiam requiruntur duo, scilicet infrangibilitas, et infatigabilitas
2-2|128|—| c.

Fortitudo assumit iram moderatam ad actum secundum, non autem ad primum; nec ut auxilium, sed ut instrumentum, quia ad iram pertinet insilire in rem contristantem; unde Philosophus inducit versum Homeri: Virtutem et furorem erige, quia videlicet cum aliquis est virtuosus virtute fortitudinis, passio irae electionem virtutis sequens, facit ad majorem promptitudinem actus. Si autem praecederet, **virtutis** modum perturbaret
2-2|123|10| o.
2-2|123|11| 5

Tristitia et concupiscentia per se impediunt secundum actum fortitudinis, scilicet aggredi, sed per accidens adjuvant
2-2|123|10| 3

Fortitudo spiritus ostenditur in resistendo concupiscentiae carnis contrariantis spiritui; sed est major in comprimendo, ne insurgat
3| 15| 2| 3

Donum fortitudinis in patria habet actum perfruendi plena securitate a laboribus, et a malis
2-2|139| 1| 2

Virtus fortitudinis firmat animum, secundum modum connaturalem homini, donum autem supernaturaliter
2-2|139| 1| o.

Donum fortitudinis dat fiduciam evadendi quaelibet pericula, et perveniendi ad finem cujuslibet operis, id est ad beatitudinem; non autem virtus fortitudinis, sed perficit ad sustinendum quaelibet pericula
2-2|139| 1| c., 1

Donum fortitudinis respicit virtutem fortitudinis, inquantum sustinet pericula, et facit quodcumque opus arduum; ideo dirigitur a dono consilii
2-2 139| 1| 3

Frater in sacra Scriptura dicitur quadrupliciter, scilicet natura, gente, cognatione, et affectu
3| 28| 3| 5

Fratres Christi sumus per adoptionem
1| 33| 3| c.
1| 41| 3| c.
3| 23| 2| 2

Fratres Christi in Evangelio dicuntur consobrini ejus, scilicet filii Mariae, materterae matris ejus
3| 28| 3| 5

Frequentia, assiduitas, diuturnitas, non sunt circumstantiae mutantes speciem, nisi aliud superveniat
1-2 88| 5| 1

Fricare. Multa homo agit absque deliberatione, de quibus etiam quandoque nihil cogitat, sicut cum aliquis movet pedem vel manum, aliis intentus, vel fricat barbam
1-2| 1| 1| 3

Frigiditas, seu impotentia coeundi, non quidem ex aetate, sed ex defectu naturae, simpliciter incurabilis, dirimit matrimonium contrahendum et jam contractum, post triennium ad minus ex Ecclesiae statuto
S.| 58| 1| o.

Fructus dupliciter distinguuntur, scilicet secundum tres perfectionis gradus a Christo, scilicet tricesimus, sexagesimus, et centesimus; sive secundum tres gradus virtutis, ut sancti distinguunt, quia cujuslibet rei perfectio attenditur secundum principium, medium, et finem, et essentialiter, id est secundum rationes diversas gaudendi, scilicet duodecima Paulo
1-2| 70| 3| 2

Fructus spiritualis dicitur dupliciter, scilicet quod principaliter expectatur, scilicet Deus, et secundario, scilicet delectatio
1-2| 11| 1| c., 3

Fructus quarto modo, scilicet consurgens ex semine Verbi Dei, est tantum triplex, secundum tres gradus continentium, scilicet conjugum, viduarum, et virginum
1-2| 70| 3| 2

Fructus Spiritus Sancti, secundum sanctum Paulum, sunt duodecim, scilicet charitas, gaudium, pax, patientia, bonitas, longanimitas, benignitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, et castitas
1-2| 70| 3| o.

Fructus sensibilis est ultimum ex arbore expectatum, quod cum quadam suavitate percipitur
1-2| 11| 1| c.
1-2| 11| 3| c., 2
1-2| 70| 1| c.

Ultimum simpliciter et delectans est proprie fructus, et ejus proprie est frui. Delectans autem non ultimum potest aliquo modo dici fructus, sed ejus non est frui proprie et secundum completam rationem. Non delectans vero, sed tantum in ordine ad aliud appetitum, nullo modo est fructus
1-2| 11| 3| c., 2

Opera carnis non dicuntur fructus, quia sunt contra rationem, sicut quod est ex arbore contra naturam ejus, non dicitur fructus
1-2| 70| 4| 1
2-2| 8| 8| c. fi.

Virtutes dicuntur fructus, ratione delectationis, non autem ratione habitus
1-2| 70| 1| 3
2-2|136| 1| 3

Operatio secundum facultatem ra-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			tionis dicitur fructus rationis, sed ut movetur a Deo dicitur fructus Spiritus Sancti
1-2	70	1	c.
			Opera nostra, ut sunt a Spiritu Sancto, dicuntur fructus; respectu vero beatitudinis dicuntur flores
1-2	70	1	1
			Fructus proprie dicitur tantum in corporalibus, scilicet plantis, a quibus metaphorice transfertur ad spiritualia
1-2	11	1	c.
1-2	11	3	2
1-2	70	1	c.
			In parte appetitiva sunt plures fructus quam in parte apprehensiva, quia fructus significat finem, qui magis convenit parti appetitivae
2-2	8	8	3
			Fructus comparatur ad arborem, sicut effectus ad causam; ad hominem vero, sicut ultimum expectatum delectans
1-2	11	3	2
1-2	70	1	c.
			Dono consilii non correspondet proprie aliquis fructus, quia omnis practica est propter aliud
2-2	8	8	3
2-2	52	4	3
			Fructus spiritus contrariantur operibus carnis in communi, non autem singula singulis, nisi secundum adaptationem
1-2	70	4	o.
			Opera carnis sunt plura fructibus spiritus, quia bonum est uno modo, sed malum est omnifariam
1-2	70	4	2
			Frui est actus potentiae imperantis, non autem exequentis
1-2	11	2	c.
			Frui est actus appetitivae potentiae
1-2	11	1	o.
1-2	11	2	c.
			Frui est actus voluntatis
1-2	11	1	1
1-2	11	4	c., 2
			Frui est actus voluntatis, in ordine ad intellectum
1-2	11	1	1
1-2	11	4	c., 2
			Frui est actus tantum voluntatis secundum charitatem, in ordine ad potentias et habitus priores
1-2	11	1	o.
			Fruitio pertinere videtur ad amorem vel delectationem, quam aliquis habet de ultimo expectato, quod est finis
1-2	11	1	4, c.
1-2	34	3	c. fi.
			Nomina trium ordinum praedictorum sumuntur ab excellentia praedictorum trium actuum fruitionis, et non ab eis simpliciter
1	108	5	5, 6
			Eadem fruitione fruemur Deo, fruitione ejus, et beatitudine creata
1-2	11	3	3
			Fruitio perfecta est tantum ultimi finis habiti; imperfecta vero, etiam non habiti, sed impropria est non ultimi simpliciter
1-2	11	3	o.
1-2	11	4	o.
1-2	12	2	3
			Non oportet quod fruitio sit ultimi finis simpliciter, sed quod habeatur pro ultimo fine
1-2	11	2	2
			Non est fruendum justo, nisi in Deo; peccatore autem brutis, vel inanimatis nullo modo
1-2	11	3	1
			Carentia cognitione nullo modo fruuntur, bruta fruuntur improprie, peccator non vere, justi imperfecte, beati perfecte, Deus autem perfectissime
1-2	11	2	o.
1-2	11	4	o.
1-2	12	5	2
			Haec fruitio Christi perveniebat ad totam animam ejus, secundum essentiam, ut est subjectum rationis superioris tantum
3	46	8	o.
			Bruta fruuntur imperfecte, sed rationalia perfecte
1-2	11	2	o.
			Frumentum est genus ad triticum, et ad alia grana
3	74	3	2, 3
			Frustra dicitur quod est ad finem quem non inducit
1	25	2	2
1	88	1	4
3	11	5	2
			Fucatio est species fictionis ad mentiendum pulchritudinem; ideo semper est peccatum, sed non est mortale, nisi fiat ad lasciviam, vel contemptum Dei: tamen licet occultare turpitudinem causatam ex infirmitate, vel ex alia causa accidentali
2-2	169	2	2
			Fugere potest justus tria, scilicet ut persecutor quiescat, ut praeceptum a Domino opus perficiat, et ut gloriosiorem coronam acquirat
2-2	64	4	o.
			Fundamentum. De ratione fundamenti est esse primum, sustentare, et connexio
2-2	4	7	4
			Fides est fundamentum aliorum virtutum, quia est prior eis, et sustentat eas; fortitudo autem firmat contra adversa, humilitas contra prospera, timor contra culpam futuram, poenitentia contra praeteritam
2-2	161	5	2
3	84	6	2
			Furia matrimonium sequens, illud nullatenus dirimit, praecedens vero, quandoque
S.	58	3	c.
			Furtum est occulta acceptio rei alienae
2-2	66	3	o.
			Furtum semper est peccatum, ratione injustitiae, et fraudis, vel doli, et est mortale, nisi modicum intentatur
2-2	12	3	c.
2-2	66	5	o.
2-2	66	6	o.
2-2	118	4	c.
			Furtum est species fraudis; mendacium et falsum testimonium, fallaciae; turpe lucrum, inquietudinis; rapacitas, violentiae; ideo omnia haec, et inhumanitas, id est obduratio, ab Isidoro dicuntur esse filiae avaritiae
2-2	118	8	3
			Furtum et rapina opponuntur justitiae
2-2	64	princ.	
2-2	66	princ.	
2-2	66	4	c.
2-2	66	5	c.
2-2	118	4	c.
			Furtum est injustum, quia est involuntarium per ignorantiam, sed rapina per vim; ideo differunt specie
2-2	66	4	o.
2-2	66	9	c.
2-2	73	1	c., 1
			Rapina est gravior furto dupliciter, primo quia involuntarium est ex parte ejus cui aliquid subtrahitur furto; rapina vero addit violentiam, quae voluntaria est; peccatum autem per vim est majus quam per ignorantiam: secundo, quia rapina est in re, et in persona, furtum autem est tantum in re
2-2	66	9	o.
2-2	73	3	2
2-2	116	2	1
2-2	144	2	4
			Accipiens furtim rem suam injuste detentam, peccat contra communem
			justitiam, usurpando sibi judicium; sed non tenetur restituere, sed satisfacere Deo, et sedare scandalum
2-2	66	5	3
			Accipere rem alienam occulte et manifeste auctoritate judicis, non est furtum vel rapina, quia per sententiam fit debitum
2-2	66	5	1
2-2	66	8	c.
			Accipiens rem inventam, animo retinendi, furtum facit, nisi credat haberi pro derelicto, vel nullius esse
2-2	66	5	2
			Per prohibitionem furti prohibentur omnia damna in rebus
2-2	120	6	2
			Poena mortis non infligitur in praesenti pro furto, nisi ratione gravis circumstantiae, ut sacrilegio, peculatu, et plagio
2-2	66	6	2
			Futurum cognoscitur dupliciter, scilicet in se, et in suis causis. Primum convenit tantum Deo; secundum nobis, sed magis angelis et daemonibus; sed in causis necessariis certitudinaliter; in contingentibus saepe, opinative tantum; quae autem raro, nullo modo
1	14	13	o.
1	57	3	o.
1	64	1	5
1	86	4	o.
1	89	3	3
1-2	111	4	c.
2-2	95	1	o.
2-2	95	5	c.
2-2	171	6	1, 2, 3
2-2	172	1	c.
2-2	174	1	c., 1
			Futura plus cognoscuntur aphreneticis, abstractis a sensibus, morientibus, dormientibus, et brutis, quam ab oppositis
1	12	11	c.
1	86	4	2, 3
2-2	172	1	1, 2, 3
			Cognitio futuro-

Pars	Qu.	Art.	Locus

tum ex praesentibus et praeteritis, proprie rationis est
2-2 47, 1 c.

Anima vicina morti cognoscit aliqua futura ex revelatione, vel ex impressione causarum naturalium, non autem propria virtute
1 | 86 | 4 | 2
2-2 | 172 | 1 | 1

Bruta non cognoscunt futura, sed ex instinctu naturae eis indito ab intellectu divino, moventur ad aliquid in futurum, ac si futurum praeviderent
1-2 | 40 | 3 | 1

Bruta cognoscunt futura non computando praesens ad futurum; sed ex instinctu naturae
1 | 86 | 4 | 3
1-2 | 41 | 1 | 3

Sensus non apprehendit futurum; sed ex iis quae animal apprehendit in praesenti, appetitus ejus movetur naturali instinctu in aliquod futurum prosequendum, vel fugiendum
1-2 | 40 | 3 | 3
1-2 | 41 | 1 | 3

G

Gabriel fortitudo Dei nominatur
3 | 30 | 2 | 4

Quidam dicunt Gabrielem fuisse de supremo ordine angelorum, sed satis est credibile quod sit summus in ordine archangelorum; unde Ecclesia cum archangelum nominat
3 | 30 | 2 | 4

Galilea, ut interpretatur transmigratio, significat gentilitatem; sed ut interpretatur revelatio, significat patriam coelestem
3 | 55 | 3 | c., 4

Gaudium non est virtus, sed est actus charitatis posterior dilectione
2-2 | 28 | 4 | o.

Gaudium et tristitia de eodem sunt contraria, et etiam secundum genus; sed de diversis, unum est causa alterius, et materia
1 | 64 | 3 | 1
3 | 84 | 9, 2

Gedeon petens signum peccavit tentando Deum ex incredulitate, sicut et Zacharias
2-2 | 97 | 2 | 3

Gemitus et lacrymae mitigant tristitiam, quia appetitur extra, et conveniunt dispositioni hominis tristis
1-2 | 38 | 2 | o.

Genealogia magis denominatur a patre quam a matre
3 | 28 | 1 | 2
3 | 29 | 1 | c.
3 | 31 | 2 | 1

Tota genealogia Christi exponitur et dubia circa eam solvuntur
3 | 28 | 1 | 2
3 | 31 | 3 | o.

Generale triplex, scilicet per praedicationem, ut genus; per causam, ut amor; et quod est a multis causis, ut ira
1-2 | 46 | 1 | o.
2-2 | 58 | 6 | c.

Generale et speciale duplex, scilicet intentione et objecto
2-2 | 58 | 5 | 3
2-2 | 59 | 1 | o.
2-2 | 79 | 1 | 1

Generatio duplex, scilicet mutatio de non esse ad esse, et origo viventis, a principio vivente conjuncto. Prima convenit omni generabili et corruptibili; secunda vero tantum viventi, et dicitur nativitas
1 | 27 | 2 | c.

Ad generationem naturalem non requiritur aliqua potentia activa in materia
3 | 32 | 4 | c., 3

In generatione tota virtus activa est ex parte maris, et passio ex parte feminae
1 | 115 | 2 | 3
3 | 32 | 4 | c.
3 | 67 | 4 | 3

Primum in generatione est ultimum in corruptione
2-2 | 107 | 2 | c.
2-2 | 162 | 7 | 3, 4

Generatio unius non est corruptio alterius, nisi per concomitantiam
1-2 | 113 | 6 | 2

Generatio et corruptio sunt in instanti
1-2 | 113 | 7 | c.

Forma est finis generationis, in omnibus quae generantur, non a casu
1 | 15 | 1 | c.

Omne generans producit sibi simile secundum formam qua agit, quae est potentia generativa
1 | 33 | 2 | 4
1 | 41 | 5 | c.

Ad actum generationis concurrunt tria, scilicet calor, spiritus, et humor
2-2 | 147 | 8 | 1

Generatio univoca est verior et perfectior quam generatio non univoca
1 | 33 | 2 | 4

Idem modus generationis est omnium eorum, quae sunt ejusdem speciei
3 | 28 | 1 | 4

Quod generatur secundo modo generationis, scilicet prout generatio est origo viventis a principio vivente conjuncto, non dicitur genitus, nec filius, nisi procedat secundum rationem similitudinis specifice, ut pili, et vermes
1 | 27 | 2 | c.

Generatum oportet assimilari generanti, in omnibus quae ad naturam speciei pertinent; non autem in proprietatibus individui
1 | 100 | 1 | c.
1 | 101 | 1 | 1
1-2 | 81 | 2 | o.

Accidentia individualia, pertinentia ad dispositionem naturae, ut velocitas corporis, et bonitas ingenii, propagantur in filios per generationem, sed nullo modo accidentia pure personalia, ut grammatica et hujusmodi
1-2 | 81 | 2 | c.
2-2 | 168 | 1 | 2

Accidentia speciei et individui secundum corpus possunt transfundi a genèrante in genitum, non autem accidentia secundum animam
2-2 | 60 | 6 | 4

Homo generat sibi simile in specie, non inducendo, nec educendo animam rationalem de potentia materiae, sed disponendo materiam
1 | 118 | 2 | 4
1-2 | 83 | 1 | 3

In statu innocentiae fuisset generatio per coitum
1 | 98, — | o.

Tunc non fuissent generati aequales in robore, pulchritudine, et aliis, sicut nec etiam nunc
1 | 96 | 3 | c.

Parentes tunc non fuissent confirmati in justitia, quamdiu genuissent
1 | 100 | 2 | c.

Generatio significat relationem per modum operationis, in divinis
1 | 42 | 6 | 3

Generatio proprie convenit Deo
1 | 27 | 2 | o.
1 | 28 | 4 | c.

Generatio filii Dei a Patre est aeterna
1 | 42 | 2 | o.

Arius ponit duodecim modos generationis, scilicet juxta fluxum lineae a puncto, juxta emissionem radiorum a sole, juxta characterem seu impressionem a sigillo, juxta immissionem bonae voluntatis a Deo, juxta exitum accidentis a substantia, juxta abstractionem speciei a materia, juxta excitationem voluntatis a cogitatione, juxta transfiguration em materialem, ut ex aere fit imago, juxta transfigurationem motus a movente, juxta eductionem speciērum a genere, juxta ideationem, et juxta nascentia, in quibus deest aequalitas naturae, vel durationis
1 | 42 | 2 | 1

Processio Spiritus Sancti non potest dici generatio, quia est per modum amoris, non autem per modum similitudinis, sicut Verbum
1 | 27 | 4 | o.
1 | 30 | 2 | 2
1 | 35 | 5 | c.

Nullus modus processionis in creaturis perfecte repraesentat divinam generationem, sed ex multis oportet colligere similitudinem
1 | 41 | 3 | 4
1 | 42 | 2 | 1

Nec beati illam ineffabilem generationem sciunt, quia non comprehendunt naturam Dei
1 | 12 | 7 | o.

Essentia Dei non generatur, nec genita est per se, nec per accidens
1 | 39 | 5 | 2
3 | 16 | 5 | 1

Essentia non generat, sed Pater virtute essentiae
1 | 39 | 5 | o.
1 | 41 | 5 | 1

Generatio attribuitur aliis terminis essentialibus,

Pars	Qu.	Art.	Locus
secundum quod magis connotat actum	1	39	5 1
Essentia est Deus generans, et res generans, si res et Deus supponant pro persona, non autem si supponant pro essentia	1	39	5 5
Haec propositio est falsa: Deus non genuit Deum	1	39	4 3
Haec propositio est vera: Deus genuit Deum	1	39	4 o.
	1	39	5 1
Haec est falsa: Deus genuit se Deum, vel alium Deum	1	39	4 4
Haec est vera tripliciter: Deus Pater genuit alterum se, scilicet in ablativo, in accusativo simpliciter, et personaliter, sed emphatice	1	39	4 4
Haec est vera appositive: Deus genuit Deum, qui non est Deus Pater: et est falsa suppletive; sed affirmativa est e converso	1	39	4 5
Melius dicitur Filius Dei semper natus quam semper generari, vel semper nasci, licet uti possimus omni tempore in generatione ejus	1	42	2 4
Generativa potentia est activa, et est in patre perfecte; in matre vero imperfecte	3	32	4 2
Genitor, vel generans, non est ita nomen proprium patris, sicut pater	1	33	2 o.
	1	40	2 c.
Genitus. Filius Dei dicitur genitus de Patre, et substantia Patris, sed diversimode	1	41	3 o.
Filius Dei dicitur genitus et creatus, ad removendum omnem imperfectionem a nativitate ejus	1	41	3 4
Genus respectu singularium est ut formale; sed respectu speciei est ut materiale	1	85	3 4
Genus aliquando accipitur pro specie, eo modo loquendi, quo dicimus humanum genus totam humanam speciem	1-2	18	2 c. fi.
Genus praedicatur aequaliter de speciebus, secundum intentionem, non autem semper secundum esse	1	77	4 1
Genus dicitur dupliciter, scilicet proprie, prout praedicatur de pluribus speciebus in eo quod quid, et improprie, id est omne commune, scilicet secundum quod sui communitate multa ambit et continet; et sic bonum et malum dicuntur genera contrariorum	1-2	18	2 c. fi.
Genus duplex, scilicet genus nominatum, et genus innominatum	1	78	3 3
Genus duplex, scilicet genus proximum, et genus remotum	1	78	3 3
Genus duplex, scilicet genus logicum, et genus physicum	1	66	2 2
	1	88	2 8
Aliquid est in aliquo genere dupliciter, scilicet in genere entis, ut ens actu, et in genere intelligibilium, ut pura potentia	1	87	1 c., 2
	1-2	50	4 2
	1-2	50	5 c.
Aliquid est in aliquo genere dupliciter, scilicet per se, ut species, et ea de quibus praedicatur genus; et reductive, ut principia generis, negationes et privationes	1	3	5 c.
	1-2	72	6 3
In omni genere in quo est aliquid imperfectum, oportet praeexistere aliquid perfectum	1	51	1 c.
In quolibet genere, primum est causa omnium quae sunt post	3	56	1, c.
In omni re quae est in genere differt esse ab essentia	1	3	5 c.
Impossibile est aliquid esse in genere, quod in nulla ejus specie est	1	7	3 2
	2-2	189	1 5
Hypostasis non est in genere vel in specie, nisi per naturam quam habet	3	2	3 3
Nihil ponitur primo in genere vel specie, nisi per id quod de eo proprie praedicatur	3	63	2 1
In omni genere, quanto aliquid est prius, tanto est simplicius	1-2	19	2 c.
Relatio generis ad speciem, et e converso, est relatio rationis tantum	1	28	1, c.
Alia genera a relatione secundum propriam rationem, significant aliquid alicui inhaerens	1	28	1 c.
	1	28	2 c.
Geometra modico studio acquirit scientiam conclusionis, nunquam consideratae	1-2	65	1 1
Errans circa hoc principium, omne totum est majus sua parte, non potest habere scientiam geometriae	1-2	65	1 4
Germinare. Significanter dicit Scriptura: Germinet terra herbam virentem, et faciens semen, quia scilicet sunt productae perfectae species plantarum, ex quibus semina plantarum orirentur. Nec refert ubicumque habeant vim seminativam, utrum scilicet in radice, vel in stipite, vel in fructu	1	69	2 o.
	1	72	— 1
Gigantes, secundum Josephum et Augustinum, producti sunt semine humano, operante daemone incubo vel succubo, sub certa constellatione	1	51	3 6
Gilbertus Porretanus revocat errorem suum de assistentia relationum in divinis	1	28	2 c.
Gladius flammeus est impedimentum accessus paradisi terrestris, et significat impedimentum regni coelestis	2-2	164	2 5
Gloria est clara notitia cum laude, ut Ambrosius dicit	1-2	2	3 c.
	2-2	103	1 3
	2-2	132	1 c.
Finis debitus appetendi gloriam, vel manifestandi aliquod bonum in hac vita, est tantum triplex, scilicet gloria Dei, utilitas proximi, et utilitas propria	2-2	132	1 3
Homo potest laudabiliter appetere gloriam suam ad utilitatem sui vel aliorum	2-2	132	1 1
Gloria dicitur vana tripliciter, et est peccatum: primo quando est de non ente, vel de transitoriis, vel de peccato; secundo quando quaeritur ab hominibus, et non a Deo; tertio quando non ordinatur ad debitum finem	2-2	132	1 c.
Opus virtuosum factum propter inanem gloriam venialem, amittit vim merendi vitam aeternam, quia nullus peccando meretur	2-2	132	3 1
Inanis gloria est periculosa, non propter gravitatem sui, sed disponendo ad gravia, faciendo praesumptuosum, et nimis de se confidentem, et disponendo paulatim ad privationem interiorum bonorum	2-2	132	3 3
Vana gloria vituperatur praecipue circa eleemosynam, propter defectum charitatis, praeferendo vanam gloriam utilitati proximi, dum facit hoc propter illud	2-2	132	5 3
Vana gloria non est semper peccatum mortale, sed tantum quando ponitur in ea ultimus finis, vel quando est contra Deum	2-2	132	3 o.
Vana gloria est vitium capitale, cujus filiae sunt septem, scilicet inobedientia, jactantia, hypocrisis, contentio, discordia, praesumptio novitatum, et pertinacia	2-2	21	4 o.
	2-2	105	1 2
	2-2	132	4 o.
	2-2	132	5 o.
	2-2	138	2 1
Ira non causat discordiam et contentionem, nisi mediante vana gloria	2-2	132	5 2
Vana gloria directe contrariatur magnanimitati, secundum rei veritatem, ut deficiens; sed secundum opi-			

Pars	Qu.	Art.	Locus

nionem, ut excedens
2-2 30 princ.
2-2|132| 2| o.
Deus quaerit gloriam suam, non propter se, sed propter nos
2-2|132| 1| 1
Soli Christo convenit quaerere gloriam suam, quia Deus est; sed in quantum homo quaerit gloriam Dei in se, sicut et alii sancti
2-2|132| 1| 1
Ea quae sunt gloriae, scilicet perfecta Dei fruitio, et hujusmodi, prius tempore debuerunt esse in Christo, sicut in auctore gloriae, quam in alio
3 | 53| 3| 3
Gloria sanctorum est sine successione
1-2| 67| 4| 2
GRADUS altaris prohibentur contra idololatriam, quia Gentiles in sacris Priapi ostendebant populo sua pudenda
1-2|102| 4| 7 fi.
GRATIA est forma accidentalis, scilicet qualitas
1-2|110| 2| o.
Gratia reducitur ad primam speciem qualitatis; non tamen est habitus proprie, sed habitudo, scilicet sanitas mentis
1-2 110| 3| 3
Gratia est forma quaedam, habens esse completum in anima, ideo est in ea mutabiliter, sicut anima est mutabilis secundum liberum arbitrium in via
3 | 63| 5| 1
Gratia non est forma intrinseca virtutum, sed est quasi principium, a quo virtutes formaliter oriuntur
1-2|110| 3| c., 3
1-2|110| 4| 2
3 | 62| 2| c.
Gratia pro acceptione amoris non est principium rectae operationis, nisi mediante virtute
1-2 110| 4| 2
Gratia differt essentialiter a qualibet virtute
1-2|110| 3| o.
1-2|110| 4| c.
3 | 7| 1| c.
3 | 62| 2| c.
3 | 89| 1| c.
Gratia nihil aliud est quam quaedam inchoatio gloriae in nobis
2-2| 24| 3| 2
Auxilium Dei, ut movens ad volendum, dicitur gratia operans; sed respectu actus exterioris, dicitur gratia cooperans
1-2 111| 2| c.
Gratia consummata est lumen gloriae
1-2|111| 3| 2
Gratia est natura, id est, essentia; non tamen est naturalis alicui creaturae
3 | 2|12| c.
Natura non dicitur gratia gratis data, quia natura includit debitum naturae et non debitum meriti; gratia vero omne debitum excludit
1-2|111| 1| 2
1-2|111| 4| c.
Gratia excedit conditionem naturae creatae
1-2 112| 1| c.
1-2|114| 2| c.
1-2|114| 5| c.
Gratia proprie est donum Dei, excedens ordinem naturae et sine meritis
1-2|112| 1| c.
1-2|114| 2| c.
1-2|114| 5| c.
Gratia est participatio divinae naturae
1-2|110| 3| c.
1-2|110| 4| c.
1-2|112| 1| c.
1-2|113| 9| c.
1-2|114| 3| c.
2-2| 19| 7| c.
3 | 2|10| 1
3 | 3| 4| 3
3 | 62| 1| c.
3 | 62| 2| c.
Omnis gratia gratis data est manifestatio gratiae gratum facientis
1-2 112| 2| 2
Gratia sumitur tripliciter, scilicet pro dilectione, pro dono gratis dato, et pro recompensatione ejus
1-2|110| 1| c.
Gratia dicitur dupliciter, scilicet donum Dei, et Deus donans
3 | 2|10 c.
Gratia Dei dicitur dupliciter, scilicet auxilium Dei movens nos, et habituale donum
1-2 109| 1| 1
1-2 109| 2| c.
1-2|109| 3| c.
1-2|109| 6| c.
1-2|109| 8| c.
1-2|109| 9| c.
1-2 109|10| c.
1-2 110| 1| c.
1-2 110| 2| c.
1-2 111| 2| c.
1-2 112| 2| c.
2-2 171| 2| 3
Gratia duplex, scilicet gratum faciens, et gratis data
1-2 111| 1| o.
3 | 7| 7| c., 1
3 | 62| 1| c.
Plenitudo gratiae duplex, scilicet ex parte ipsius gratiae, id est quando aliquis attingit ad summum bonum, quantum ad essentiam, et quantum ad virtutem, quia habet gratiam in maxima excellentia qua potest haberi, et maxime in extensione ad omnes gratiae effectus; et talis gratiae plenitudo propria est homini Christo, et ex parte habentis gratiam, scilicet quando aliquis habet gratiam, secundum suam conditionem, vel intensionem usque ad terminum ei praefixum a Deo, quoad omnia quae pertinent ad suum statum, vel officium; et talis plenitudo gratiae communicatur aliis per Christum
3 | 7|10| o.
Gratiae gratis datae sufficienter enumerantur et distinguuntur novem, scilicet sermo sapientiae, sermo scientiae, fides, gratia sanitatum, operatio virtutum, prophetia, discretio spirituum, genera linguarum, et interpretatio sermonum
1-2|111| 4| o.
Gratia duplex, scilicet praeveniens et subsequens
1-2|111| 3| o.
Dilectio Dei dicitur praeveniens, non autem subsequens, quia est aeterna; sed gratia Dei est temporalis, ideo dicitur utroque modo
1-2|111| 3| 1
Gratia duplex, scilicet operans et cooperans
1-2|111| 2| o.
1-2|111| 3| c.
Gratia operans, et gratia cooperans sunt idem secundum rem, et differunt secundum rationem et secundum effectus; et similiter gratia praeveniens et gratia subsequens
1-2|111| 2| c., 4
1-2|111| 3| o.
Gratia viae et gratia patriae sunt una et eadem numero
1-2|111| 3| 2
Corpus non est immediatum subjectum gratiae; sed ex anima redundat in corpus effectus gratiae nunc et in patria
3 | 79| 1| 3
In omni habente gratiam oportet esse rectitudinem voluntatis
2-2| 8| 4| c.
Amplior gratia collata fuisset ante peccatum quam post
1 | 95| 4| c.
Gratia est major in uno quam in alio, ex parte subjecti; non autem ex parte objecti, nec finis
1-2| 66| 2| 1
1-2|112| 4| o.
2-2| 5| 4| 3
Aliquis incipit a majori gratia quam sit in alio in statu perfectus
3 | 89| 2| 4
Bonum gratiae unius est majus bono naturae totius universi
1-2|113| 9| 2
Gratiae gratis datae non sunt communes omnibus, nec sunt omnes aequales in eodem
1-2 66| 2| 1
1-2| 68| 5| 1
Gratia proprie non creatur, nec corrumpitur, sed subjectum secundum eam
1-2|110| 2| 3
Gratia non fit, nec corrumpitur, sed subjectum secundum eam, et dicitur creari, quia homines secundum ipsam creantur, id est constituuntur in novo esse, ex nihilo, id est non ex meritis
1-2 110| 2| 3
Gratia gratum faciens amittitur per quodlibet peccatum mortale
1-2|113| 2| c.
2-2| 10| 4| c.
2-2| 24|12| o.
3 | 86| 3| c.
Infusio gratiae fit in instanti, sine successione
1-2|113| 7| c.
In eodem instanti est terminus praeparationis subjecti, et infusio gratiae
3 | 89| 2| c.
Ad habitum gratiae requiritur praeparatio subjecti, quae principaliter est a Deo, movente liberum arbitrium, secundario autem a nobis
1-2|112| 2| o.
1-2|112| 3| c., 2
1-2|112| 4| c. [*

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	113	3	c.
1-2	113	7	c.
2-2	24	10	3

Praeparatio persecta ad gratiam est in instanti, non autem imperfecta

1-2	112	2	2

Praeparatio perfecta simul est cum infusione gratiae, et meretur gloriam, et non gratiam; non autem imperfecta

1-2	112	2	1
3	89	2	c.

Gratia ex necessitate infallibilitatis, et non coactionis, sequitur praeparationem, secundum quod est a Deo, non autem secundum quod est a nobis

1-2	112	3	0.

Quando homo facit totum quod potest et totum quod in se est, tunc est necessitas ad habendam gratiam, non quidem necessitas coactionis, Deo debitum imponentis, sed necessitas immutabilitatis qua necesse est Deum esse; et ideo esse bonum, et ideo effluentem, et ideo disposito accipienti dantem

1-2	112	3	0.

Homo in gratia existens indiget auxilio Dei, movente ad recte agendum, non autem alia gratia habituali

1-2	109	9	0.

Nulla creatura potest causare gratiam, sed solus Deus infundit eam immediate

1-2	76	2	2
1-2	109	7	c.
1-2	112	1	0.
1-2	112	3	2
3	62	1	c., 3
3	62	5	c.
3	64	1	c.

Homo dat gratiam, non interius influendo, sed exterius exhortando ad ea quae sunt gratiae

3	8	6	2

Deus dat gratiam dignis tantum, quos per gratiam facit dignos

1-2	114	5	2

Deus aufert gratiam ab eo, qui per negligentiam non utitur gratia ei data

2-2	62	4	c.
2-2	78	1	1

Humanitas Christi, ministri Ecclesiae, et sacramenta, sunt causae gratiae instrumentaliter tantum

1-2	112	1	1, 2
3	8	1	2
3	8	6	2
3	62	1	0.
3	62	5	c.
3	64	1	0.

Omnia sacramenta novae legis causant gratiam, non autem veteris

1-2	100	2	c.
1-2	100	3	c.
1-2	103	2	c.
1-2	110	12	c.
2-2	100	2	c.
2-2	100	3	c.
3	61	4	2
3	62	1	0.
3	62	6	0.
3	63	1	3
3	66	2	c., 1
3	72	5	3
3	87	2	2
3	87	3	c.

Sacramenta ex secunda sanctificatione, id est ex usu eorum, habent quod causent gratiam, non autem ex prima

3	62	4	3

Gratia est in sacramentis intentionaliter, ut in signo, et causa instrumentali, non autem ut in subjecto

1	43	6	4
3	62	3	0.
3	72	3	3

Signum sacramentale in poenitentia non causat gratiam, sicut in aliis sacramentis, quia non datur ab exteriori; ideo non repraesentat agens extrinsecum, sicut in illis

1-2	103	2	c.

Virtus causandi gratiam est in sacramentis intentionaliter ut in subjecto

3	62	4	0.
3	63	3	c.
3	65	3	c.
3	73	1	2, 3
3	78	4	0.

Haec virtus est in multis tanquam in uno subjecto, scilicet in materia et forma

3	62	4	4
3	82	1	1

Haec virtus non est in praedicamento per se, sed reducitur ad genus qualitatis

3	62	4	2
3	63	2	c.

Gratia sacramentalis est species gratiae communiter sumptae; ideo non dicitur aequivoce

3	62	2	3

Gratia sacramentalis addit supra gratiam communiter dictam, et supra virtutes, et dona, quoddam auxilium Dei, ad habendum sacramenti finem, sicut virtutes et dona supra gratiam addunt perfectiones potentiarum

3	62	2	0.
3	72	7	2

Gratia quam sacramentum directe continet, differt a gratia quae est in virtutibus et donis, licet etiam hanc per quandam continuationem contineat

3	72	7	3

Gratia sacramentalis est ad duo, scilicet ad tollendum peccata, et ad perficiendum animum ad cultum divinum, secundum religionem christianae vitae

3	62, 5		c.
3	63	1	c.
3	63	6	c.
3	65	1	c.

Gratia virtutum et donorum sufficienter perficit essentiam et potentias animae, quoad generalem ordinationem actuum; sed gratia sacramentalis quoad aliquos speciales defectus

3	62	2	1

Gratia sacramentalis excludit peccata praeterita, sed virtutes et dona sufficienter excludunt peccata praesentia et futura

3	62	2	2

Gratia et virtutes sanant animam formaliter, sed sacramenta effective

1-2	110	2	1

Gratia gratum faciens, inquantum animam sanat, justificat, et gratum Deo facit, dicitur gratia operans; sed respectu operis meritorii, dicitur gratia cooperans

1-2	111	2	c.
3	86	4	2

A gratia gratum faciente fluunt virtutes et dona ad perficiendum potentias animae

1	1	8	2
1	2	2	1
1-2	110	3	c.
1-2	110	4	1
3	7	2	c.
3	62	2	c.
3	89	1	c.

Gratiae gratis datae ordinantur ad manifestationem fidei, et doctrinae spiritualis

3	7	7	c., 1

Gratia gratum faciens ordinat hominem immediate ad conjunctionem ultimi finis; ideo est multo excellentior quam gratis data, quia ordinat ad quaedam praeparatoria ultimi finis

1-2	111	5	0.

Sicut gratia gratum faciens ordinatur ad actus meritorios interiores, sic gratia gratis data, ad exteriores

3	7	7	1

Gratiae gratis datae dantur ad utilitatem aliorum, sed gratia gratum faciens datur ad utilitatem propriam

1-2	111	1	c.
1-2	111	4	c.
2-2	176	1	1
2-2	177	1	c., 3, 4

Effectus gratiae quintuplex, scilicet sanitas animae, velle bonum, efficaciter operari, perseverantia in bono et perventio ad gloriam

1-2	111	3	c.

Gratia non tollit naturam, sed perficit et supplet defectum naturae

1	1	8	2
1	2	2	1
2-2	188	8	c. fi.

Gratia duo principaliter facit in anima: primo perficit formaliter ad esse spirituale; secundo perficit ad opus

1-2	111	2	c. fi.

Omne donum gratiae elevat hominem ad aliquid supra naturam humanam quoad substantiam actus, ut miracula facere, et praevidere futura; vel quoad modum, ut diligere, et cognoscere Deum; ad secundos datur donum gratiae habituale, non autem ad primos

2-2	171	2	3

Quod semel gratia facit, perpetuo manet

3	88	1	4

Non omnia beneficia Dei dicuntur gratiae gratis datae, sed tantum quae sunt supra facultatem naturae supra meritum personae, non pro se, sed pro aliis

1-2	111	1	c., 2
1-2	111	4	1
2-2	172	4	c.
2-2	177	1	0.
2-2	178	1	c.

Gratia elevat hominem ad vitam, quae est supra conditionem omnis creatae naturae

1-2	110	1	c.

Gratia viae est aequalis gratiae gloriae in virtute, non autem in actu

Part	Qu.	Art.	Locus
1-2	114	3	3

Minima gratia potest resistere cuilibet concupiscentiae, et mereri vitam aeternam

3	62	6	3
3	70	4	c.

Quilibet existens in gratia, ex hoc dignus est vita aeterna

1	24	3	c.
1-2	113	2	2
1-2	113	9	c.
1-2	114	3	0.
3	62	6	3

Ultimus effectus positivus gratiae est pervenire ad gloriam

3	62	6	3
3	70	4	c.
3	72	7	1

Gratia gratum faciens ad hoc principaliter datur, ut anima hominis Deo per charitatem conjungatur; ideo quidquid potest esse sine uno, potest esse sine alio

2-2 172 4 c.

Effectus gratiae operantis est prior quam effectus gratiae cooperantis

3 86 4 2

Gratia est similitudo Dei, operans in virtute misericordiae Dei infinite

3	2	10	1
3	3	4	3

Per gratiam gratum facientem, tota Trinitas inhabitat mentem

1	43	3	0.
1	43	4	2
1	43	5	c.

Gratia non immobilitat in bono, ne quis possit peccare, nisi sit perfecta, scilicet conjungens fini

1	62	3	2
1-2	106	2	2

Gratia non infunditur in habentibus usum liberi arbitrii, sine actuali motu liberi arbitrii in Deum et in peccatum

1 87 2 c.

Gratia nunquam amittitur sine culpa, et illud quod ex gratia Dei conceditur, nunquam absque culpa revocatur

3 50 2 c.

Gratia est quodammodo infinita, cum sufficiat ad merendum praemium infinitum, et per quam satisfactio proportionatur culpae infinitae, inquantum est offensa Dei

1-2 114 3 3

Primus effectus gratiae gratum facientis est remissio peccatorum

3 72 7 1

Nulla culpa potest remitti sine gratia

3	62	6	3
3	70	4	c.
3	86	3	c.
3	87	4	0.
3	89	1	c.

Minima gratia baptismalis sufficit ad delendum omnia peccata

3	62	6	3
3	69	8	1
3	70	4	c.

Remissio culpae et poenae aeternae est effectus gratiae operantis; sed remissio poenae temporalis est effectus gratiae cooperantis

3	86	4	2
3	86	6	1
3	88	1	4

Ad remissionem venialium non requiritur nova infusio gratiae

3	65	1	8
3	87	2	0
3	87	3	c.
3	87	4	2

Sed requiritur ad remissionem mortalium

3 87 2 3

In omni infusione gratiae remittuntur venialia, quoad culpam, nisi sit impedimentum; non autem semper quoad poenam

3	87	2	0.
3	87	3	0.

Homo existens in gratia potest vitare omnia et singula peccata mortalia, et singula venialia, non autem omnia

1-2	74	3	2
1-2	109	8	0.
2-2	158	2	3
3	87	1	1

Homo indiget auxilio Dei, ad cognitionem cujuscumque veri, non autem gratia habituali, sed tantum ad cognitionem supernaturalem

1-2	109	1	0.
1-2	109	2	3

Homo potest scire se habere gratiam per revelationem, et conjecturaliter per aliqua signa, non autem per seipsum et certitudinaliter

1-2 112 5 0.

Expedit quandoque praesentiam Dei in nobis per gratiam ignorare propter tria, scilicet ut timor divini judicii nos humiliet, ne praesumpta securitas nos praecipitet, et ut vigilanter et desideranter gratiam Dei expectemus

1-2 112 5 c.

Homo potest bene et male facere sine gratia habituali, non autem mereri; neutrum vero potest sine auxilio Dei

1	62	4	c.
1-2	109	2	0.
1-2	109	5	0.
1-2	109	6	c.
1-2	114	2	0.
2-2	10	4	c.
2-2	83	15	1

Homo sine auxilio Dei gratuito non potest se ad gratiam praeparare

1	62	2	0.
1-2	109	6	0.

Homo potest se praeparare ad gratiam, sine alia gratia habituali, non autem sine auxilio Dei

1	62	2	3
1-2	109	6	0.

Homo post peccatum non magis indiget gratia Dei quam ante; sed ad plura, scilicet ad sanandum et merendum

1	95	4	1
1-2	108	2	c.
1-2	109	2	c.
1-2	109	3	c.
1-2	109	4	c.
3	61	2	1

Homo in statu naturae integrae poterat sine gratia habituali vitare omnia et singula peccata mortalia et venialia, non autem sine auxilio Dei

1-2 109 8 c.

Homo in gratia existens potest perseverare sine alia gratia habituali, non autem sine auxilio Dei

1-2	109	9	0.
1-2	109	10	0.
1-2	114	2	c.
2-2	137	4	0.

Homo existens sine gratia, et in peccato mortali, non potest diu persistere, quin ruat in aliud peccatum mortale

1-2 109 8 0.

Homo sine gratia potest vitare singula peccata mortalia, non autem omnia

1-2	63	2	2
1-2	109	8	0.

Quaedam sunt peccata mortalia, quae homo sine gratia nullo modo vitare potest, scilicet quae directe opponuntur virtutibus theologicis

1-2 63 2 2

Homo non potest resurgere a peccato sine auxilio Dei, et gratia habituali

1-2	109	7	0.
1-2	113	2	0.
1-2	114	2	c.
2-2	137	5	3
3	86	3	c.

Homo in gratia existens indiget auxilio Dei movente ad recte agendum, non autem alia gratia habituali

1-2 109 9 0.

Gratiarum actio respicit gratiam dantis; ideo ubi est major gratia dantis, ibi debet esse major gratiarum actio recipientis

2-2 106 2 c.

Gratiarum actio non debetur tantum danti, sed etiam promittenti

2-2 88 5 2

2-2 88 6 c.

Gratificatio, id est gratiarum actio, facta Deo, est actus religionis

2-2 106 1 1

Gratitudo seu gratia est virtus specialis, reddens gratiam benefactori

1-2	60	3	c.
2-2	106	1	0.
2-2	107	1	c.

Gratitudo, ingratitudo, datio beneficii, clementia et misericordia non sunt proprie ad seipsum

2-2 106 3 1

Ad gratitudinem tria requiruntur: primo quod homo recognoscat beneficium acceptum; secundo quod laudet, et gratias agat; tertio quod retribuat loco et tempore secundum suam facultatem

2-2 107 2 c.

Vitium duplex opponitur gratitudini, scilicet per excessum, ut recompensando quibus non debet, vel citius quam debet; et per defectum, scilicet ingratitudo quae magis opponitur ei

2-2 107 2 c.

Grave vel leve habent in se principium activum et formale sui motus

1-2 36 2 c.

Movens per se gravia et levia est generans; sed per accidens est removens impedimentum

1	18	1	2
1	105	2	c.
1-2	25	1	2

Locus est causa finalis motus gravium, sed gravitas est unde princi-

Pars	Qu.	Art.	Locus

pium motus
1-2| 36| 2| c.

Gravitas per prius inclinat deorsum quam retrahat de loco sursum; sed utrumque convenit per se grave
1-2, 36| 1| c.

Gregorius, propter tristitiam, intermisit expositionem Ezechielis
1-2| 37| 1, 3

Gryphus equis et hominibus infestus, significat crudelitatem potentum
1-2|102| 6| 1 c., 2

Gubernare est rem ad debitum finem convenienter perducere
1 |103| 1| o.
2-2|102| 2| c.

Gubernatio est executio providentiae
1 | 22| 1| 2
1 | 22| 3| c.
1 | 23| 2| c.

Angelorum ministerio Deus gubernat homines
1 110 1 o.

Gula est inordinatus appetitus cibi et potus; ideo semper est peccatum
2-2|148| 1| o.
2-2|148| 2| o.
2-2|148| 4| o.

Gula est vitium capitale, cujus filiae sunt quinque, scilicet inepta laetitia, scurrilitas, immunditia, stultiloquium, et hebetudo mentis
2-2|148| 5| o.
2-2|148| 6| o.

Gula est peccatum mortale, tantum si in hoc ponatur ultimus finis, scilicet quod animus sit paratus agere contra legem Dei
2-2|148| 2| o.
2-2|154| 2| 6

Excessus cibi scienter contingens ex concupiscentia pertinet ad vitium gulae, non autem si contingat ex ignorantia
2-2|148| 1| 2

Comedens scienter nociva, vel nimis in grave nocumentum corporis ex gula, peccat mortaliter
2-2|141| 6| 2
2-2|154| 2| 6

Peccatum gulae est contra tertium praeceptum Decalogi
2-2|148| 2| 1

Species gulae sunt quinque, contentae in hoc versu: Prae, propere, laute, nimis, ardenter, studiose
1-2| 72| 9| c., 3
2-2|148| 4| o.

Gula est levius peccatum aliis, ratione materiae et peccantis, propter necessitatem et difficultatem; sed gravatur ex effectibus
2-2|148| 3| o.

Gula aufert omnes virtutes non ratione sui, sed ratione vitiorum quae oriuntur ex ea
2-2 148 2| 4

Hebetudo circa speculabilia maxime procedit ex gula; sed hebetudo circa eligibilia est in omni peccato
2-2|148| 6| 1

De gustu sano et corrupto in judicando corporaliter et spirituaLiter
1-2| 1| 7| c.
1-2| 2| 1| 1

Gutta ultima in multis guttis cavantibus lapidem agit in virtute omnium praecedentium
2-2| 24| 6| 2

H

H vel **I**, litera longa in graeco
1-2 58| 1| c.

Habere, licet non sit actio, significatur tamen per modum actionis
1-2| 49| 1| c.

Habere dicimur id quo libere uti, vel frui possumus cum volumus: ideo personae vel essentia Dei habentur a sola creatura rationali, cum videlicet fit per donum Dei particeps divini Verbi, et procreantis amoris, ut possit libere Deum vere cognoscere, et recte amare, quod etsi dono habeatur a solo Deo, sic tamen habetur ut sit illius, cui donatur, et ideo possit eo uti cum velit
1 | 38| 1| c.
1 | 43| 3| c.

Habere secundum quod dicitur respectu cujuscumque quod habetur, commune est ad diversa genera
1-2| 49| 1| c.

Habilitas est medium inter potentiam vel subjectum, et actum, seu formam
1 | 48| 4| 2

Habitus proprie est forma permanens, vel est qualitas, informans aliquam potentiam, vel principium eliciens actum
1-2| 49| 1| o.
2-2|171| 2| c. fi.

Habitus est qualitas de difficili mobilis, qua homo potest uti cum voluerit, reddens operationem delectabilem
1-2| 49| 2| 3

Mobile de facile vel difficile non sunt differentiae essentiales habitus et dispositionis, sed ponuntur pro eis
1-2| 49| 2| 3

Habitus est, secundum quem ad aliquid nos habemus, bene vel male
1 | 83| 2| c.
1-2| 49| 1| c.
1-2| 49| 2| c., 1

Idem habitus non se habet quandoque ad bonum, et quandoque ad malum, sed bene eadem potentia
1-2| 49| 4| 3
1-2| 54| 3| o.

Habitus non est dispositio objecti ad potentiam, sed e converso
1-2| 51, 4| 1

De ratione habitus, non est respectus ad potentiam, sed ad naturam
1-2| 49| 2| c., 1
1-2| 49| 3| 2

De ratione habitus est quod importet habitudinem ad naturam primo et per se, secundum quod convenit, vel disconvenit
1-2| 49| 1| c., 1
1-2| 49| 3| o.

Habitus distinguuntur specie secundum tria, scilicet secundum principia activa eorum, secundum naturam, et secundum objecta specie differentia
1-2| 54| 2| o.
1-2| 54| 3| c.
1-2| 60| 1| c.
1-2| 63| 4| c.

Habitus distinguuntur specie, in ordine ad naturam dupliciter, vel secundum convenientiam, et disconvenientiam, ut habitus bonus et malus, vel secundum convenientiam ad naturam humanam, et superiorem, ut virtus divina, vel heroica et humana
1-2| 54| 3| o.

Consuetum est apud auctores, ut habitus per actus diffiniant, ponentes actus pro habitibus
1-2| 70| 1| 3
2-2| 58| 1| c., 1

Diversi fines proximi diversificant species habitus, licet unus finis ordinetur ad alium finem
2-2| 47|11| 3

Habitus secundum quod est praedicamentum, importat habitudinem indumenti ad indutum
1-2| 49| 1| c.

Habitus secundum quod est post praedicamentum, est secundum quod homo, vel quaecumque alia res, dicitur aliquid habere; sed habitus praedicamentum, dicitur tanquam actio quaedam habentis et habiti, sicut est in illis quae circa nos habemus
1-2| 49| 1| c., 2

Habitus religionis est observant regularis, pertinens ad tria principalia vota, ut scilicet pro post praedicamento, praedicamento, prima specie qualitatis, et pro habitu religionis
1-2| 49| 1| o.
2-2 186| 7| 2
2-2 188| 1| 2

Habitus qualit. dicitur dupliciter scilicet dispositio potentiae ad actum et dispositio ad naturam
1-2| 49| 3| c.
1-2| 49| 4| c.
1-2| 50| 1| c., 1
1-2| 50| 2| c., 3
1-2| 50| 3| 2
1-2| 51| 1| c.
1-2| 54| 1| c.
1-2| 54| 2| c.
1-2| 82| 1| c.

Aliquid dicitur habitus dupliciter scilicet essentialiter, id est id quo quis agit, et contentum habitu; secundo modo qui est in habitu et non in actu, similis est dormienti non autem primo modo
1-2 49| 1| c.
1-2 94| 1| c.

Habitus duplex scilicet naturalis, et infusus a Deo
1-2| 51| 1| o.
1-2 51| 4| o.

Habitus hominis infunduntur a Deo duplici ratione, scilicet ad finem supernaturalem, si

Pars	Qu.	Art.	Locus
			ut omnes virtutes ratuitae, vel ad stendendam virtem Dei, ut sanis et scientia miculose
1-2	51	4	o.
			Habitus sunt nessarii ad tria, scicet ad firmitatem, romptitudinem, t delectationem in pere
1-2	49	4	o.
1-2	50	2	3 fi.
			Quantitas habitus tenditur dupliciter, scilicet respetu objecti, et subecti
1-2	51	4	c.
			Habitus proprie ion est in Deo
1-2	49	4	c.
			Potentia pure ativa non est subctum alicujus haitus
1-2	54	1	c.
			Habitus cujus ubjectum est potentia non imporat ordinem ad nauram, sed ad operationem; ideo poterior est quam otentia, sed prior st ea, sicut comletum incomplepo, et actus quam otentia
1-2	50	2	3
			Habitus omnes ui sunt in eadem otentia, sunt ejusem generis, licet ifferant specie ropter differenam objectorum ormalium
1-2	54	1	1
			Ex actibus haitus infusi non eneratur aliquis abitus acquisitus, ed praeexistens ugetur seu confiratur
1-2	51	4	3
			Habitus intellectuales sunt principaliter in intelctu possibili, sendario autem in ensibus interioribus
1-2	50	4	o.
1-2	51	3	c.
1-2	53	1	c.
1-2	56	5	o.
1-2	67	2	c.
			Nullus habitus perativus consti-
1-2	50	3	3
			tuitur ex multis, quia est qualitas simplex relata ad multa secundum unum
1-2	53	2	1
1-2	54	4	o.
			Habitus quilibet habens subjectum corruptibile, et causam habentem contrarium, corrumpitur per se a suo contrario, et per accidens ad corruptionem subjecti, ut habitus corporales
1-2	53	1	c.
1-2	53	3	c.
			Si loquamur de aliqua superiori natura, cujus homo potest esse particeps, sic nihil prohibet, in anima secundum suam essentiam, esse aliquem habitum, scilicet gratiam
1-2	50	1	c.
			Habitus potest habere ordinem ad actum, id est ad operationem, et secundum rationem habitus, et secundum rationem subjecti; sed omnis habitus qui est alicujus potentiae ut subjecti, primo et principaliter ordinatur ad actum, quia natura et ratio potentiae est quod sit principium sui actus, alii vero consequenter ordinantur
1-2	49	3	o.
1-2	49	4	c.
			In eodem corpore sunt multi habitus, secundum diversos modos partium, quia secundum humores est sanitas; secundum partes similes est fortitudo vel macies; secundum membra vere est pulchritudo
1-2	54	1	c.
			In membris corporis et in potentiis naturalibus, sicut non sunt aliqui habitus operativi, ita etiam nec in potentiis sensitivis
1-2	50	3	3
			In ipsis etiam interioribus viribus animae sensitivis apprehensivis, possunt poni aliqui habitus, secundum quos homo sit bene memorativus, vel cogitativus, vel imaginativus
1-2	50	3	3
			Habitus ex eadem causa augentur, ex qua generantur, quia generatio habitus est quoddam fundamentum augmenti ejus
1-2	53	2	c.
			Diminutio convenit habitui, non secundum se, sed secundum diversum modum participandi ex indeterminatione potentiae ipsius participantis
1-2	53	2	1
			Habitus aliquando sic ligatur, quod non potest exire in actum, sicut usus et judicium rationis per iram, et scientia per ebrietatem
1-2	48	3	o.
1-2	48	4	c.
1-2	94	1	4
			Habens habitum virtutis vel vitii potest non uti eo et exire in usum contrarium
1	62	3	2
1-2	52	3	c.
1-2	63	2	2
1-2	71	4	o.
1-2	78	2	c., 3
1-2	109	8	c. fi.
			Nobiles habitus affectivi infusi possunt latere suos possessores, non autem cognoscitivi
1-2	112	5	2
			Habitus principiorum est naturalis, et datur in creatione quoad lumen, sed acquiritur per sensum quoad determinationem specierum
1-2	10	1	c.
1-2	51	1	2
1-2	62	3	c., 1
1-2	63	1	c.
			Habitus primorum principiorum sunt nobis naturales
1-2	91	2	c., 2
1-2	91	3	o.
2-2	5	4	3
2-2	8	1	1
2-2	47	6	c.
2-2	47	15	c.
2-2	49	2	1
3	9	1	c. fi.
			Non est alius habitus principiorum et conclusionum quae ex eis eliciuntur, et praecipue circa singularia
1-2	57	2	2
			Habitus naturales, scilicet primorum principiorum speculativorum vel practicorum, non possunt amitti, nec corrumpi
1-2	53	1	c.
			Habitus per discursum causati in intellectu possunt corrumpi per accidens, scilicet ratione sensuum, et per se, scilicet a contrario discursu, vel contraria propositione
1	89	5	c.
1-2	53	1	o.
			Habitus diminuitur per easdem causas, per quas corrumpitur, quia diminutio est via ad corruptionem
1-2	53	2	o.
			Habitus scientiae et virtutis diminuuntur et corrumpuntur per solam cessationem actus, non quidem per se, sed per accidens
1-2	53	3	o.
			Habitus non cognoscitur nisi per actus; et hoc dupliciter, scilicet inquantum habetur, et per essentiam
1	87	2	o.
1-2	49	2	o.
2-2	4	1	c.
			Habitus est causa cognoscendi, quasi aequivoca, non autem quasi univoca, nec ut cognitus, sed ut quo aliquid cognoscitur; ideo non oportet quod sit notior aliis
1	87	2	3
1	88	3	2
			Habitus qui est
1-2	50	3	3
			principium operationis est posterior potentia; sed habitus qui est dispositio ad naturam, est prior potentia
1-2	50	2	3
			Haeresis non computatur inter vitia capitalia, nec inter filias eorum, sed extra numerum peccatorum, et reducitur tamen ad superbiam
2-2	10	1	3
			De ratione haeresis sunt duo, scilicet electio privatae disciplinae, et pertinacia
2-2	11	2	3
			Haeresis principaliter est circa articulos fidei; secundario autem circa ea quae sequuntur ex eis
2-2	11	2	o.
			Haeresis principaliter consistit in corde, secundario in ore, sicut et fides
2-2	11	2	c.
			Haeresis et secta sunt idem; et sunt opera carnis, non ratione sui actus, vel finis proximi, sed ratione causae, scilicet ratione appetitus indebiti finis, vel phantasticae illusionis
2-2	11	1	3
			Haeresis nascitur ex superbia, vel ex concupiscentia commodi temporalis
2-2	11	1	2, 3
			Corruptio rectae aestimationis circa fidem, vel bonos mores in universali, facit haeresim; non autem in particulari, propter passionem
2-2	162	4	1
			Opinari contrarie de pertinentibus principaliter ad fidem inducit haeresim; non autem de aliis, nisi consideretur, vel determinetur, quod pertinent ad fidem
1	32	4	o.
2-2	11	2	3
			Exponens sa

Pars	Qu.	Art.	Locus

cram Scripturam, in contrarium ei quod per Spiritum Sanctum est revelatum, est haereticus
1 | 1 | 10 | c. fi.
2-2 | 11 | 2 | 2

Quicumque resistit auctoritati Romanae Ecclesiae haeresim incurrit
2-2 | 11 | 2 | 3

Ex verbis inordinate prolatis incurritur haeresis, secundum Hieronymum
1 | 31 | 2 | c.
2-2 | 11 | 2 | 2
3 | 16 | 8 | c.

Haeresis est necessaria et utilis Ecclesiae per accidens tantum, scilicet ratione probationis, et ratione exercitii
2-2 | 11 | 3 | 2

Haeretici possunt ordinare, non autem dare executionem
2-2 | 39 | 3 | o.
3 | 64 | 9 | 2

Haeretici non possunt absolvere, quia non habent jurisdictionem, nec dant gratiam
2-2 | 39 | 3 | o.

Si aliqui, post abjurationem erroris, deprehensi fuerint in abjuratam haeresim recidisse, saeculari judicio sunt relinquendi secundum Decretalem: Super eo, de Her. in 6
2-2 | 11 | 3 | c.
2-2 | 11 | 4 | sc., 1
2-2 | 31 | 2 | 3

Alii autem infideles qui nunquam fidem acceperunt, conversi ad fidem nondum ostendunt aliquod signum inconstantiae circa fidem sicut haeretici relapsi; et ideo non est similis recipiendi ratio de utrisque
2-2 | 11 | 4 | 3

Simplices nescientes articulos fidei non condemnantur pro haereticis, sed quia pertinaciter defendunt contraria articulorum
2-2 | 2 | 6 | 2, 3

Haeretici non debent tolerari nisi primo velint resipiscere
2-2 | 11 | 3 | o.

Firmi in fide possunt corpore conversari cum haereticis, ut eos convertant, non tamen in divinis
2-2 | 10 | 9 | c. fi.

Haeretici possunt juste occidi in judicio saeculari et rebus suis privari, etiam si alios non corrumpant, magis quam rei crimine laesae majestatis, vel quam cudentes falsam monetam
2-2 | 10 | 8 | o.
2-2 | 11 | 3 | c.

Haeretici relapsi recipiuntur semper ad poenitentiam, non autem ad dignitates
2-2 | 11 | 4 | o.

Ecclesia post primam vel secundam correptionem tradit haereticos judicio saeculari: unde in judicio Dei semper recipiuntur redeuntes, quia Deus scrutator est cordium, et vere redeuntes cognoscit: sed hoc Ecclesia imitari non potest: praesumit autem eos non vere reverti, qui cum recepti fuissent, iterum sunt relapsi; et ideo eis viam salutis non denegat, sed a periculo mortis eos non tuetur
2-2 | 11 | 3 | c.
2-2 | 11 | 4 | c., 1

Haeresis per se opponitur fidei, schisma vero unitati charitatis; ideo non sunt idem, sed secundum disponit ad primum, et omnis haereticus est schismaticus, non autem e converso
1-2 | 39 | 1 | 3

Haeresis Sabellii, quod Deus Pater est Filius natus de virgine, et quod est Spiritus Sanctus, secundum quod creaturam rationalem sanctificat, reprobatur
1 | 27 | 1 | c.
1 | 28 | 1 | sc.
1 | 28 | 3 | sc.
1 | 31 | 2 | c.

Ecclesia contra Sabellium confitetur communicabilitatem, numerum, ordinem, consortium, et distinctionem; et negat singularitatem, unicum, confusum, et solitudinem
1 | 31 | 2 | c.

Haeresis Arii, quod Filius Dei est minor Patre secundum divinitatem, et quod est creatura
1 | 27 | 1 | c.
1 | 31 | 2 | c.
1 | 32 | 1 | 1
1 | 34 | 1 | 1
1 | 41 | 2 | c.
1 | 42 | 1 | c., 2
1 | 65 | 1 | c.
3 | 10 | 2 | 1
3 | 12 | 2 | 3
3 | 16 | 8 | c.
3 | 16 | 9 | c.
3 | 20 | 1 | 1

Ecclesia contra Arium confitetur unitatem, simplicitatem, similitudinem, et aequalitatem; et negat diversitatem, differentiam, separationem, divisionem, alienitatem, discrepationem, et disparitatem
1 | 31 | 2 | c.

Haeresis Arii et Origenis, quod personae divinae differunt essentialiter
1 | 32 | 1 | 1
1 | 34 | 1 | 1

Haeresis Origenis, quod Verbum Dei non est Deus essentialiter, sed participative
1 | 34 | 1 | 1

Quod anima Christi cum aliis spiritualibus creaturis fuit creata ante corpora, et a Verbo assumpta, et in fine unita corpori
1 | 90 | 4 | c.
1 | 118 | 3 | o.
3 | 6 | 3 | c.

Quod animae sunt unitae diversis corporibus propter diversa peccata
1 | 23 | 5 | c.
1 | 47 | 2 | c., 3
1 | 65 | 2 | c.
1 | 75 | 7 | c.
1 | 90 | 4 | c.
1 | 118 | 3 | c.
2-2 | 164 | 1 | 4

Quod beatitudo terminabitur
1 | 64 | 2 | c.
1-2 | 5 | 4 | c.

Quod poena daemonum et aliorum damnatorum terminabitur
1 | 64 | 2 | c.

Haeresis Manichei, quod principia sunt duo, unum bonorum, et spirituum tantum, scilicet Deus, alterum malorum et corporalium, scilicet diabolus
1 | 8 | 3 | c.
1 | 65 | 1 | c.

Quod Deus est corpus et lux infinita; et quod Christus est iste sol visibilis
1 | 90 | 1 | o.

Quod diabolus naturaliter est malus
1 | 63 | 5 | c. pr.

Quod quaedam animae sunt ex substantia Dei
1 | 90 | 1 | sc., c.

Quod caro hominis non est bona, nec est a Deo, sed est a diabolo
2-2 | 25 | 5 | o.

Haeresis ejus est gravior secundum genus quam idololatria
2-2 | 10 | 6 | c.
2-2 | 94 | 3 | 4

Haeresis ejus, et Montani et Priscillae, quod promissio Spiritus Sancti non fuit completa in apostolis, sed in eis; ideo negant Actus apostolorum
1-2 | 106 | 4 | 2

Haeresis Pelagii, quod omnia praecepta Dei servari possunt sine gratia
1-2 | 100 | 10 | 3
1-2 | 109 | 4 | sc.

Quod principium bene operandi est ex nobis, sed consummatio est ex Deo
1 | 23 | 5 | c.
2-2 | 6 | 1 | c.

Quod pueri non contrahunt peccatum originale, sed baptizantur propter regnum Dei
1-2 | 81 | 1 | c.

Quod matrimonium aequatur virginitati
2-2 | 152 | 4 | o.
2-2 | 186 | 4 | c. fi.

Quod Maria non est mater Dei
3 | 35 | 4 | o.

Haeresis Eutychetis, quod in Christo est tantum una natura composita ex natura divina et humana
3 | 2 | 6 | c.
3 | 18 | 1 | c.

Quod corpora resurgentium et Christi non erunt palpabilia, sed erunt ut ventus
3 | 54 | 3 | c.

Haeresis Hebionis, quod Christus conceptus est ex semine viri
3 | 28 | 1 | c.

Haeresis Hebionis, Cherinti, Photimi, et Pauli Samosatemi, quod Christus non fuit ante Matrem, sed purus homo meruit deitatem
3 | 2 | 11 | c.
3 | 16 | 1 | c.
3 | 28 | 1 | c.
3 | 34 | 1 | 1
3 | 35 | 4 | c.
3 | 66 | 9 | 3

Haeresis Juliani et Gajani, quod corpus Christi non fuit corruptum, id est mortuum
3 | 50 | 5 | o.

Haeresis Helvidii, quod Mater Christi non mansit virgo post partum
3 | 28 | 3 | c., 1

Haeresis Eunomii, quod Filius Dei est omnino dissimilis Patri
1 | 42 | 1 | 2

Haeresis Nazaraeorum, quod fides Christi sine operibus legis non

Pars	Qu.	Art.	Locus
			sufficit ad salutem
3	74	4	c. fi.

Haeresis abbatis Joachim, quod essentia generat essentiam sicut Deus generat Deum

1	39	5	c.

Haeresis Simonis magi, quod gratia Spiritus Sancti est venalis, et quod mundus est factus a quadam superna virtute, non autem a Deo

2-2	100	1	1

Sanctos non orare, nec posse nos juvare, est haereticum, et est haeresis Vigilantii

2-2	83	11	c

Haeresis Montani, quod prophetae non habebant lumen judicandi, sed erant arreptitii

2-2	172	3	c., 4

Haeresis Vigilantii impugnantis voluntariam paupertatem, et quatuor modos ejus, ut scilicet de pretio possessionum venditarum, omnes communiter vivant, ut de possessionibus communibus vivant, ut de labore manuum vivant, ut de iis quae ab aliis inferuntur communiter vivant

2-2	186	3	6
2-2	186	4	c. fi.

Haeresis Navatianorum, quod peccans post baptismum non potest resurgere ad gratiam per poenitentiam

2-2	20	2	3
3	84	10	c.

Haeresis Cathaphrigarum, qui non baptizant in nomine trium personarum, sed in commemorationem mortis Christi, quem dicunt esse purum hominem, et non Deum; et Spiritum Sanctum dicunt esse Montanum

3	66	8	c.
3	66	9	3

Deum non esse auctorem omnium bonorum, est haereticum

1	65	1	c.

In Deo esse compositionem, vel accidens, vel aliquid praeter Deum esse aeternum, est haereticum

1	61	2	c.

Angelos, vel aliquid aliud, praeter Deum, fuisse ab aeterno, est haereticum

1	61	2	c.

Quod angeli creent aliquid, est haereticum

1	90	3	c.
1-2	3	7	2

Opinio ponens angelos non habere cognitionem singularium est haereticа, et sacrae Scripturae contraria

1	57	2	c.

Prima opinio Nestorii et Dioscori, quam recitat Magister in 3 Sententiarum, Dist. 6, scilicet quod in Christo sunt duae hypostases, seu duo supposita, est haeretica

3	2	3	c.
3	2	6	c.
3	4	3	c.

Beatam Mariam non esse Matrem Dei, est haereticum

3	35	4	c.

Haeresis negantium providentiam Dei, de iis inferioribus; et aliae duae, scilicet quod Deus non creavit ista corporalia, et quod primae creaturae creaverint alias

1	8	3	c.

Aliquid esse falsum in sacra Scriptura, est haereticum

2-2	110	3	1

Non esse peccatum illud quod est contra praeceptum Dei, est haereticum

3	64	9	1

Fornicationem non esse peccatum, est haereticum

1-2	103	4	3 fi.
2-2	162	4	1

Episcopum non differre a sacerdote, est haereticum

2-2	184	6	1

Halioetus pascitur minutis avibus, et significat molestos pauperibus

1-2	102	6	1 c., 2

Hebitudo sensus opponitur acuitati ejus et est debilitas mentis, in considerationе spiritualium, et est peccatum, inquantum est voluntaria

2-2	15	2	o.
2-2	81	6	1

Existens in gratia non potest pati hebetudinem sensus in iis quae sunt de necessitate salutis, sed in aliis

2-2	8	4	1

Helias non est raptus in coelum empyreum, sed aëreum, et vivit cum Enoch in paradiso terrestri usque ad Antichristum

1	102	2	3
3	49	5	2

Helias propter injuriam quae redundabat in Deum fecit ignem descendere super eos qui venerant ad ipsum capiendum

2-2	108	1	4

Deus per Heliam veritatem respondit nunciis regis, qui mittebantur ad consulendum Deum Acharon

2-2	174	5	4

Heliseus maledixit pueros zelo Dei, non autem livore vindictae, sicut etiam Helias occidit centum viros

2-2	108	1	4

Herodes peccavit servando juramentum puellae saltanti

2-2	89	7	2

Herodius significat veloces pedes ad effundendum sanguinem

1-2	102	6	1 c., 3

Heroicum non differt a virtute communi, nisi secundum modum perfectiorem

3	7	2	2

Virtutes heroicae sunt dona Spiritus Sancti

1-2	68	1	1
2-2	159	2	1

Hierarchia est divinus ordo, secundum scientiam et actionem, in assimilatione Dei

1	108	1	o.

Hierarchia est ordo, id est relatio, inter diversos gradus; non autem ut dicit unum gradum

1	108	2	1

In divinis personis est quidam ordo naturae, sed non est hierarchia, nec principatus, nec ordo, nec actio hierarchica

1	108	1	c.

Actio hierarchica triplex, scilicet illuminatio, purgatio, et perfectio

1	108	1	c. fi.

Omnes homines sunt unius hierarchiae, quia sunt ejusdem speciei

1	108	1	3

Hircus significat Christum, propter similitudinem carnis peccati; agnus propter innocentiam; aries propter principatum

1-2	102	3	2

Histrionatus est licitus, si sit cum honestis verbis, et factis, et convenienti negotio, loco, et tempore; ideo juste datur eis merces

2-2	168	3	3

Hoc aliquid sumitur dupliciter, scilicet pro subsistenti, et pro completo. Primum repugnat accidenti, secundum vero parti

1	75	2	1

Holocaustum est dare se totum Deo; ideo summe placet Deo

2-2	186	3	6
2-2	186	5	1
2-2	186	6	c., 3
2-2	186	7	c.
2-2	186	8	c.

Holocaustum in lege veteri totum comburebatur specialiter Deo, ob reverentiam majestatis, et amoris bonitatis ejus

1-2	102	3	8, 10

Inter omnia sacrificia, holocaustum erat perfectissimum; secundum vero locum in sanctitate tenebat hostia pro peccato; tertium hostia pro gratiarum actione; quartum hostia ex voto, quia homo maxime obligatur Deo; primo propter ejus majestatem, secundo propter offensam, tertio propter beneficia recepta, quarto propter beneficia sperata: ideo de primo sacrificio nihil comedebatur; secundum comedebatur tantum a sacerdotibus in atrio, et ipsa die sacrificii; tertium comedebatur ubique in Jerusalem, ea die; quartum vero comedebatur etiam in crastino

1-2	102	3	10

Homicidium semper est peccatum, quia addit inordinationem actus supra occisionem hominis

1-2	100	8	3

Homicidium tenet secundum locum in poenis, et inter peccata in proximum

1-2	100	6	c. fi.
2-2	13	3	1
2-2	73	3	c.
2-2	154	3	o.

Si aliquis credit se posse facere homicidium et velit facere, et postea adimatur ei potestas, nihilominus voluntas homicidii in eo manere potest, ut velit fecisse, vel velit facere si posset

1	64	2	3
1-2	20	5	o.

Homo habet quod sit homo, ex parte intellec-

Pars	Qu.	Art.	Locus
tiva			
1	85	3	4
1	85	5	3
2-2	155	1	2
3	19	2	c.

Homo interior est pars intellectiva; sed homo exterior est pars sensitiva cum corpore

1	75	4	1
2-2	25	7	c.

Homo sortitur speciem ex hoc, quod habet intellectum

1-2	31	7	c. 4
1-2	110	4	3
2-2	179	1	2

A ratione homo habet quod sit homo; et homo est quod habet rationem in natura sensitiva

1-2	31	7	c.
1-2	110	4	3, 4
2-2	155	1	2
2-2	179	1	2

Aliquid convenit homini inquantum homo dupliciter; primo quia natura hominis est causa ejus; secundo quia est receptiva ejus

3	24	2	2

Anima, caro, et os sunt de ratione hominis; sed haec sunt de ratione hujus hominis

1	3	3	c.
1	29	2	3
1	33	2	c.
1	44	3	2
1	75	4	c.
1	85	1	2
1	119	1	c.

Homo significat habens humanitatem, et suppositum determinatum in natura speciei, non autem in singularitate

1	12	4	c., 3
3	4	3	c., 2

Homo non excludit ea quae sunt in natura hominis, sed humanitas excludit quidquid non est de essentia ejus

1-2	51	1	1
1-2	110	4	4

Homo duplex, scilicet verus, et phantasticus

3	5	2	o.
3	36	4	3
3	40	2	3
3	41	3	c.
3	43	3	o.

Homo est naturaliter politicus, id est socialis

1	96	4	c.
1-2	9	4	c.
2-2	109	3	1
2-2	114	2	1
2-2	129	6	1
3	65	1	c.

Homo habet staturam rectam quadruplici ratione, scilicet ut cognoscere possit coelestia, ut inferiores vires liberius suas operationes habeant, et quia utilitas manuum aliter cessaret, et cibum ore caperet

1	91	3	3

Homo abundat in calore cordis, ut sit staturae rectae

1	91	3	1

Unus homo numero dicitur dupliciter, scilicet unitate naturae, et unitate personae

3	3	6	1
3	3	7	2

Homo assimilatur Deo secundum triplicem similitudinem, scilicet quae fundatur super proportionem, super communem qualitatem, et super receptionem

1	3	1	2
1	4	3	o.
1	91	4	1, 2
1	93	—	o.
2-2	64	1	o.

Homo dicitur minor mundus, quia est compositus ex omni creatura totius mundi

1	91	1	c.
1	96	2	c.
1-2	17	8	2

Homo habet superius et inferius, sicut in toto mundo; plantae vero, in oppositum; sed bruta medio modo

1	91	3	3

Homo praeest et dominatur naturaliter bestiis et pecoribus et universae creaturae quae non est ad imaginem Dei

1	96	3	c.
2-2	64	1	o.
3	36	7	1

Hominem lapsum oportuit reparari, et non angelum

1	64	2	o.
1-2	80	4	3
3	4	1	c., 3
3	6	2	2
3	46	1	4
3	86	1	c.

Homo debuit ultimo fieri, quia est perfectissimum omnium animalium

1	3	1	2
1	4	3	o.
1	91	4	1, 2
1	93	—	o.

Homo dicitur rationalis, quia intelligit cum discursu; angelus vero dicitur intellectualis, quia sine discursu intelligit

1	58	3	c.
1-2	5	1	1

Illud hominis, quo caeteris animalibus antepONITUR, non est aliquid corporale, vel corporalis forma, sed est intellectus; ratio autem in homine habet locum dominantis, et non locum subjecti dominio

1	96	1	c.
1	96	2	c.

Idem judicium est de homine sequente operationes sensitivas, et de aliis animalibus

1-2	10	3	c.
2-2	64	2	3

Sensus interiores magis vigent in homine quam in caeteris animalibus

1	91	3	1

Homo habet pejorem auditum, olfactum, et visum quam aliqua bruta; sed habet tactum optimum

1	76	5	c.
1	91	3	1

Quilibet homo dupliciter considerari potest, scilicet ut singularis persona, et ut pars vel membrum alicujus communitatis, et utroque modo convenit ei aliquis actus, scilicet primo secundum quod est quaedam persona singularis; et sic ad eum pertinet ille actus quem proprio arbitrio et per seipsum facit: alio modo secundum quod est pars alicujus collegii; et sic potest ad eum pertinere aliquis actus, quem nec per seipsum, nec proprio arbitrio facit; sed qui fit vel a toto collegio, vel a pluribus de collegio, vel a principe collegii, sicut id quod princeps civitatis facit, dicitur civitas facere. Hujusmodi enim collegium reputatur quasi unus homo, ita quod diversi homines, in diversis officiis constituti, sunt quasi diversa membra unius corporis naturalis, ut Apostolus inducit de membris Ecclesiae

1-2	1	8	o.
1-2	3	8	2
2-2	39	2	2

Sicut bonum multitudinis est majus quam bonum unius hominis, qui est de multitudine, ita etiam bonum multitudinis ad quod ille unus ordinatur, est minus quam bonum extrinsecum, ad quod multitudo ordinatur, sicut bonum ordinis exercitus est minus quam bonum ducis

1-2	1	8	o.
1-2	3	8	2
2-2	39	2	2

Homo consideratur a theologo secundum animam, non autem secundum corpus, nisi respectu animae; nec specialiter consideratur de illa, nisi de potentiis apprehensivis et appetitivis

1	75, 78, 84	pr.	

Non omnis actio hominis dicitur humana, sed tantum actio ejus voluntaria et deliberata

1	76	1	c.
1-2	1	1	o
1-2	1	3	c.
1-2	7	4	c.
1-2	10	1	c.
1-2	18	5	c.
1-2	18	9	c.
1-2	74	3	3
3	19	2	o.

Ista propositio est prius vera: Homo est ens, quam ista: Homo est rationalis, quia omnium perfectiones pertinent ad perfectionem essendi

1	4	2	c.

Honestas est radicaliter in interiori electione, sed figurative est in exteriori conversatione

2-2	145	1	3

Honestum idem est quod spiritualis decor et pulchritudo

2-2	145	2	o.
2-2	145	4	c.

Honestum idem est quod honore dignum, et est idem quod virtus

2-2	145	1	o.
2-2	145	2	c., 3
2-2	145	3	c.

Nomen honesti transfertur ad prosperitatem exteriorum divitiarum, quia, secundum vulgum, faciunt hominem honore dignum

2-2	145	1	2, 3, 4

Omne bonum honestum ex iis duobus procedit, scilicet ex rectitudine rationis, et ex rectitudine voluntatis

1-2	39	2	c.

Regula rationis est radix boni honesti

1-2	39	2	1

Omne honestum est utile et delectabile, et non e converso; et omne utile est delectabile, et non e converso

2-2	145	3	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Nihil repugnans honesto est simpliciter et vere utile, sed secundum quid
2-2|145| 3| 3

Honestum appetitur propter se, appetitu rationali; delectabile autem appetitu sensitivo
2-2|145| 3| 1

Honor est cujuslibet virtutis praemium
2-2|129| 4| c., 1

Honor est testimonium excellentiae, quae est in homine, sed maxime secundum virtutem
1-2| 2| 2| c.
2-2| 25| 1| 2
2-2| 63| 3| c.
2-2|103| 1| c.
2-2|103| 2| c.
2-2|131| 1| c., 2
2-2|142| 4| c.
2-2|144| 3| c., 2
2-2|145| 1| c., 3
2-2|145| 2| 2
3| 25| 1| c.

Honor non est sufficiens praemium virtutis, sed ut possibile homini
1-2| 2| 2| 1
2-2|102| 1| 3
2-2|103| 1| 2
2-2|131| 1| 2

Honor est maximum bonum inter bona exteriora
1-2| 2| 2| 1
2-2|103| 1| 3
2-2|129| 1| c.
2-2|131| 1| 2

Honor quoad Deum potest esse in solo corde; sed quoad hominem est in signis exterioribus
2-2|103| 1| o.

Honor laudabiliter comtemnitur, nihil male agendo propter ipsum, et bene appetitur, nihil male agendo contra ipsum
2-2|129| 1| 3
2-2|131| 1| o.

Appetere honorem est peccatum tripliciter, scilicet si sit supra suam proportionem, vel si non referatur ad Deum, vel si non ad utilitatem, sed propter se
2-2|131| 1| c.

Omne beneficium impensum proximo pertinet ad quartum praeceptum, scilicet de honore parentum
1-2|100| 11| c. fi.
2-2| 32| 5| 4
2-2| 33| 2| 2

Quidquid pertinet ad redditionem debiti cujuscumque, intelligitur mandari quarto praecepto, scilicet de honore parentum
2-2|122| 5| 2

Longaevitas vitae promittitur honorantibus parentes; privatio autem vitae inhonorantibus
2-2| 32| 5| 4
2-2|122| 5| 4

Honor respicit proprium bonum honorati; ideo diversificatur specie secundum diversa bona singulorum, non autem amor, quia respicit bonum in communi
2-2| 25| 1| 2

Honor est propter se, et in se; sed laus ordinatur ad aliud, ideo honor est excellentior laude
2-2|103| 1| 3

Honor est in omni signo exteriori, et est respectu finis; sed laus est tantum in verbis, et est respectu eorum quae sunt ad finem
2-2|103| 1| 3

Gloria non est honor, sed est effectus honoris et laudis
2-2|103| 1| 3
2-2|132| 2| c.
2-2|132| 4| 2
2-2|145| 2| 2

Reverentia non est honor, sed est motivum honorantis, et est finis honoris, inquantum scilicet aliquis ad hoc honoratur, ut in reverentia habeatur ab aliis
2-2|103| 1| 1

Honor vituperio, seu exprobrationi opponitur
2-2|142| 4| c.
2-2|144| 2| c., 2
2-2|144| 3| c.

Honor debetur alicui ratione excellentiae, et honor diversus, secundum diversitatem excellentiae
2-2| 81| 4| o.
2-2| 94| 1| c.
3| 25| 1| c.

Honor proprie debetur soli virtuti; excellentiae autem bonorum exteriorum debetur secundum aestimationem vulgi
2-2| 63| 3| c.
2-2|130| 2| 3
2-2|144| 2| c., 2
2-2|145| 1| 2, 4
2-2|145| 3| 2
2-2|186| 7| 4

Virtus honoratur, inquantum est appetibilis propter se; sed laudatur, inquantum est appetibilis propter aliud
2-2|145| 1| 2

Eorum quae honorantur praeter virtutem, aliqua sunt supra eam, scilicet Deus, et beatitudo aliqua infra eam, inquantum adjuvant ad opera virtutum, ut nobilitas, potentia et divitiae
2-2|145| 1| 2

Secundum veritatem, solus bonus est honorandus; bonus autem est aliquis secundum virtutem
2-2|145| 1| 2

Honor debetur soli subsistenti toti; sed ratio et causa honoris potest esse aliquid ejus non subsistens, scilicet pars vel accidens
2-2|103| 4| 3
3| 25| 1| o.
3| 25| 2| c.

Major honor debetur justitiae, et fortitudini, propter excellentiam majoris boni, temperantiae vero propter cohibitionem turpiorum
2-2|145| 4| 3

Honor debetur alicui dupliciter, scilicet vel ratione sui, vel ratione alterius; primum convenit tantum agenti per electionem, scilicet personae; secundum vero convenit omni quod est aliquid ejus, scilicet parti et naturae, et accidenti
2-2|103| 4| 3
3| 25| 1| o.
3| 25| 2| c.

Aliqui honorantur quadrupliciter, scilicet vel propter virtutem propriam, ut virtuosi; vel propter virtutem alterius, scilicet Dei seu communitatis, ut superiores; vel propter signum virtutis, ut senes; vel propter participationem divinae bonitatis, ut domini et parentes
2-2| 63| 3| o.
2-2|145| 1| 2

Honor debetur superioribus ratione excellentiae; cultus autem consistens in obsequio obedientiae et beneficii, debetur ratione gubernationis
2-2|102| 2| o.

Honor et cultus debetur omnibus praelatis suis, ex debito legali; aliis autem in dignitate constitutis, ex debito morali
2-2|102| 2| 2

Malis praelatis debetur honor, inquantum gerunt vices Dei, vel communitatis
2-2| 63| 3| o.
2-2|103| 1| 2

Constitutis in dignitate debetur honor, ratione excellentiae; timor autem ratione potestatis, obedientia vero et tributum ratione gubernationis
2-2|102| 2| 3

Honor debetur parentibus, inquantum hujusmodi; subsidium vero et alia debentur eis ratione indigentiae, quae tamen omnia intelliguntur in quarto praecepto, scilicet de honore parentum
2-2|101| 2| o.
2-2|106| 3| c.
2-2|122| 5| 3
2-2|189| 6| c., 1

Divites non sunt honorandi solo intuitu divitiarum, sed ratione majoris loci in communitate
2-2| 63| 3| c. fi.

Daemones sunt pro inimicis habendi, magis quam honorandi
2-2|103| 2| 2

Creaturae irrationali secundum se non debetur ab homine aliqua subjectio vel honor; sed est homini naturaliter subjecta
2-2|103| 4| 3
3| 25| 3| 3
3| 25| 4| c.
3| 25| 5| c.

Hostium Ecclesiae convenit soli Christo, quia importat auctoritatem principalem
3| 8| 6| 3

Humidum radicale est totum illud, in quo fundatur virtus speciei, quod perditum, non potest restaurari. Nutrimentale autem est quod nondum habet perfectam naturam speciei, sed est in via, ut sanguis et hujusmodi
1|119| 1| 3

Humilitas est virtus, qua refraenatur animus, ne immoderate tendat ad alta
2-2|160| 2| c.
2-2|161| 1| o.
2-2|161| 2| c.
2-2|161| 4| c.

Humilitas praecipue videtur importare subjectionem hominis ad Deum
2-2|161| 2| 3
2-2|162| 5| c.

Aristoteles non tractavit de humilitate, quia humi-

Pars	Qu.	Art.	Locus

litas est principaliter respectu Dei; Aristoteles autem consideravit de virtutibus respectu vitae civilis
2-2 | 161 | 1 | 5

Ad humilitatem pertinet considerare proprios defectus, ne se extollat, non autem contemnere dona Dei in se, sed ad ingratitudinem: ex quo sequitur accidia
2-2 | 35 | 1 | 3
2-2 | 161 | 3 | c.

Gradus humilitatis sunt duodecim, secundum beatum Benedictum, scilicet corde et opere semper humilitatem ostendere, defixis in terram aspectibus; ut pauca verba et rationabilia loquatur aliquis, non clamosa voce; ut non sit facilis aut promptus in risum; taciturnitas usque ad interrogationem; tenere quod habet communis monasterii regula; credere et pronunciare se omnibus viliorem, ad omnia indignum et inutilem se confiteri et credere; confessio peccatorum; pro obedientia in duris et asperis patientiam amplecti; ut cum obedientia se subdat majori; ut voluntatem propriam non delectetur implere; ut Deum timeat, et memor sit omnium quae praecepit
2-2 | 161 | 6 | o.
2-2 | 162 | 4, 4

Sed secundum Anselmum sunt septem, scilicet contemptibilem se esse cognoscere, de hoc dolere, hoc confiteri, hoc persuadere, scilicet ut hoc velit credi, ut patienter sustineat hoc dici, ut patiatur contemptibiliter se tractari, ut hoc amet
2-2 | 161 | 6 | c., 3

Secundum Glossam vero sunt tres gradus, scilicet subdere se majori et non praeferre se aequali, qui est sufficiens; subdere se aequali, nec praeferre se minori, et hic dicitur abundans; et subesse minori in quo est omnis justitia
2-2 | 161 | 6 | 4

Humilitas triplex, scilicet poenosa ab extrinseco, stulta ex ignorantia propriae dignitatis, et virtus ex cognitione sui
2-2 | 161 | 1 | 1

Virtus humilitatis est principaliter circa interiorem motum; quae autem est secundum signa exteriora per fictionem, est magna superbia
2-2 | 111 | 1 | 2
2-2 | 161 | 2 | 4
2-2 | 161 | 3 | 3

Tendere in magna supra se ex confidentia propriarum virium, contrariatur humilitati, non autem si ex confidentia Dei
1 | prol.
2-2 | 129 | 3 | 4
2-2 | 161 | 2 | 2
2-2 | 161 | 6 | 1

Humilitas est essentialiter in appetitu, scilicet subjective; sed cognitio proprii defectus est regula ejus
2-2 | 161 | 2 | o.
2-2 | 161 | 6 | c.
2-2 | 162 | 3 | 2

Humilitas est in irascibili subjective
2-2 | 161 | 4 | 2

Humilis nihil audit mirabilius quam suam excellentiam
3 | 30 | 4 | 1

Vere humilis reputat se deteriorem aliis, non quidem quoad actum exteriorem, sed timens ne per superbiam gravius peccet in iis, quae bene agere videtur
2-2 | 161 | 6 | 1

Quilibet per humilitatem debet secundum illud quod suum est, se subjicere cuilibet proximo, secundum illud quod Dei est in eo
2-2 | 161 | 3 | o.
2-2 | 161 | 6 | 1

Humilitas convenit omni homini, etiam Christo, secundum humanitatem, non autem secundum divinitatem
2-2 | 161 | 1 | 4

Christus humiliavit se quadrupliciter, scilicet ad passionem et mortem, ad sepulchrum et infernum, ad confusionem et opprobria, et sub hominibus; ideo quadrupliciter meruit exaltari, scilicet per resurrectionem, ascensionem, sessionem ad dexteram Patris cum manifestatione divinitatis ejus, et per judiciariam potestatem
3 | 49 | 6 | c.
3 | 53 | 1 | c.
3 | 54 | 2 | c.
3 | 59 | 3 | o.
3 | 59 | 6 | c.

Humilitas post virtutes theologales, et intellectuales, et post justitiam, praecipue legalem, est potior caeteris
2-2 | 161 | 5 | o.

Superabundantia magis opponitur humilitati quam defectus, quia magis reprimit spem vel fiduciam quam utatur; sed fortitudo e converso respectu audaciae
2-2 | 161 | 2 | 3

Humilitas et magnanimitas conveniunt in materia et differunt in modo
2-2 | 161 | 4 | 3
2-2 | 162 | 1 | 3

Humilitas refraenat praesumptionem ex reverentia Dei, sed magnanimitas firmat animum contra desperationem, ex adeptione proprii boni
2-2 | 161 | 2 | 3
2-2 | 162 | 1 | 3

Humilitas deprimens ad infima, et magnanimitas impellens animum ad magna, non opponuntur, quia utrumque fit recta ratione
2-2 | 129 | 3 | 4
2-2 | 161 | 1 | c., 3
2-2 | 161 | 2 | 3

Magnanimus reputat se dignum magnis, ex dono Dei, et contemnit alios, inquantum deficiunt; humilis autem e converso
2-2 | 129 | 3 | 4

Humilitas reprimit spem, idest spiritum ad alta tendentem
2-2 | 161 | 4 | c.

Hyperdulia est potissima species duliae, ex unione ad Deum
2-2 | 103 | 4 | 2

Hypocrisis vitium
2-2 | 111 | 2 | o.
2-2 | 111 | 3 | o.

Hypocrisis est simulatio alienae personae; ideo semper est peccatum, et est vitium jactantiae
2-2 | 111 | 2 | o.

Hypocrisis non est semper peccatum mortale, nisi sit in nocumentum fidei, vel personae, vel Ecclesiae
2-2 | 111 | 4 | c.

Hypocrisis per se et directe opponitur tantum veritati, quae est virtus
2-2 | 111 | 3 | o.

Finis remotus hypocritae est lucrum, vel gloria; sed finis proximus est ostendere se alium quam sit
2-2 | 111 | 2 | 3

Hypostasis quid sit
1 | 29 | 2 | 3

In nomine hypostasis et substantiae, latebat venenum, antequam nota esset aequivocatio ejus
1 | 29 | 3 | 3

Hypostasis dicitur materia, usiosis forma, usia compositum, quia materia est principium substandi, et forma est principium subsistendi
1 | 29 | 2 | 5

Hypostasis, persona, subsistentia, et essentia differunt
1 | 29 | 2 | o.

Hypostasis nomen convenit Deo, quantum ad subsistere, ad quod imponitur, non autem quoad substare, a quo imponitur
1 | 29 | 3 | 3
1 | 39 | 1 | 3

I

Idea est forma exemplaris, qua res fiunt, et cognoscuntur, quae est in mente artificis
1 | 15 | — | o.
1 | 44 | 3 | c.

Idea graece, forma latine dicitur: ideo per ideas, formae aliarum rerum per se existentes intelliguntur
1 | 15 | 1 | c.

Idea in Deo non est aliud quam essentia divina
1 | 15 | 1 | 3
1 | 44 | 3 | c.
2-2 | 173 | 1 | c.

Essentia Dei, ut essentia, non est idea, sed ut similitudo, vel ut ratio rei intellectae
1 | 15 | 2 | 1

Essentia Dei non habet rationem ideae, respectu Dei, sed respectu aliorum, quia est principium operativum aliorum, non autem Dei
1 | 15 | 1 | 2

Idea, secundum veritatem et secundum Platonem, est principium cognitionis et generationis
1 | 15 | 1 | c.
1 | 15 | 3 | c.

Idea operati in mente artificis est

Pars	Qu.	Art.	Locus
			sicut id quod intelligitur, non autem sicut species qua intelligitur
1	15	2	c., 2
			Ideas esse, est necessarium
1	15	1	o.
1	44	3	o.
			Ideae sunt tantum in mente Dei, et non extra, contra Platonem
1	15	1	1
1	44	3	2,3,4
			Respectus idearum non sunt reales, sed sunt intellecti a Deo, et tantum in Deo
1	15	2	4
1	28	4	3
1	44	3	c.
2-2	173	1	c.
			Respectus idearum causantur tantum ab intellectu Dei, comparante essentiam suam ad res
1	15	2	3
			Ideae sunt aeternae
1	6	4	c.
			Ideae in mente Dei sunt plures, secundum quod Deus intelligit essentiam suam esse multipliciter imitabilem a creaturis
1	15	2	o.
1	44	3	c.
1	47	1	2
1-2	93	1	1
			Idea practica et speculativa non sunt duae ideae, nisi secundum rationem
1	15	3	c.
			In ideis est distinctio, et pluralitas, quia respiciunt proprias naturas singularum rerum, non autem lex aeterna
1-2	93	1	1
			Sapientia et ars Dei est tantum una, quia significatur, ut quo Deus intelligit; ideae autem ut quod; ideo sunt plures
1	25	2	2
			Ratio divinae sapientiae, respectu creationis, dicitur idea et ars vel exemplar; sed respectu gubernationis dicitur lex
1-2	93	1	c.
			Idea principaliter significat respectum ad creaturam, ideo dicitur pluraliter; nec est personale, sicut Verbum; quia Verbum principaliter significat respectum ad dicentem, et ex consequenti ad creaturam: ideo est tantum unum
1	34	3	4
			Idea, ut principium factionis, est practica, et dicitur exemplar, et omnium quae aliquando fiunt a Deo; sed ut est principium cognitionis, est speculativa, et dicitur ratio, et est omnium quae cognoscuntur a Deo secundum propriam rationem
1	15	3	c.
			Quae nunquam fiunt, habent ideam secundo modo; non autem primo modo, nisi in virtute
1	15	3	2
1	18	4	4
			Malum non habet ideam in Deo
1	15	3	1
1	18	4	4
			Genera non habent aliam ideam, inquantum exemplar, nisi ideam speciei
1	15	3	4
			Particularia habent propriam ideam, praeter ideam speciei, contra Platonem
1	15	3	4
			Materia habet ideam contra Platonem, sed eamdem cum forma
1	15	3	3, 4
			Accidentia habent propriam ideam, praeter ea quae inseparabiliter concomitantur subjectum
1	15	3	4
			Idem. Multiplicato uno eorum quae sunt eadem re, et differunt ratione, non oportet multiplicari alterum, sicut persona et proprietas in divinis
1	40	1	1
			Corpus manet idem numero, licet fiat continue deperditio, et restauratio virtualiter per alimentum
1	119	1	5
			Idololatria est exhibere latriam, id est cultum Dei creaturae
2-2	94	1	o.
			Idololatria praesupponit infidelitatem, et addit exterius indebitum cultum, mendacium perniciosum, magnam Dei blasphemiam, et impugnationem fidei
2-2	94	2	c.
2-2	94	3	1,2,3
			Idololatria opponitur latriae
2-2	92		princ.
2-2	94		princ.
2-2	94	1	o.
			Idololatria quadruplex, scilicet, civilis, id est imaginum habentium deitatem, secundum Hermetem; fabularis, id est hominum deificatorum; physica, id est animae totius mundi, secundum Varronem; et Platonica, quae et physica dicitur, scilicet intelligentiarum, animarum coelestium, daemonum, et animarum hominum
2-2	94	1	c.
2-2	122	2	2
			Omnis idololatria est peccatum, nec excusat mos vulgi, contra Senecam, nec persecutio contra haereticos
2-2	94	2	o.
			Idololatria est gravissimum peccatorum
1-2	102	3	11
2-2	94	3	o.
			Peccatum contra naturam est levius idololatria; sed ponitur conveniens poena ejus, quia est manifestius
2-2	94	3	3
			Causa dispositiva idololatriae fuit triplex ex parte hominis, scilicet inordinatus affectus, repraesentatio delectabilis, et ignorantia Dei; sed causa consummativa ejus fuerunt daemones
2-2	94	4	o.
			Ab idololatria omnia alia peccata oriebantur
2-2	94	4	1
			Dans hostiam non consecratam pro Eucharistia, est reus idololatriae, non autem adorantes eam, cum hostia debeat adorari latria, sub conditione in habitu
3	80	6	2
			Ignis. Species ignis sunt tres, scilicet lux, id est ignis in materia propria, flamma, id est ignis in humido aëreo, et carbo, id est ignis in sicco terrestri
1	67	2	2
1-2	35	8	c.
			Ignis non lucet in propria materia, id est in sua sphaera, nec in materia opaca terrestri, nec in sulphure, nec in fumo grosso, nec in inferno
1	66	1	5
			Ignis inferni cum ut organum divinae justitiae ab anima apprehendatur propter visionem sui, vere animam cruciare dicitur
S.	70	3	c.
			Conveniens est mundum, antequam in novitatem gloriae adducatur, a contrariis dispositionibus purgari
S.	74	1	o.
			Convenienter per ignem fiet mundi purgatio
S.	74	2	c.
			Ignis quo hic mundus purgabitur, ejusdem erit speciei cum nostro igne
S.	74	2	o.
			Cessatio et quies superiorum coelorum vicem purgationis eorum geret
S.	74	4	c.
			Purgabuntur quatuor elementa a sordibus et infectionibus, quas ab hominum peccatis contraxerunt
S.	74	5	o.
			Impuritates elementorum, quae ex eorum permistione proveniunt, per ignem purgabuntur
S.	74	6	c.
			Cum mortuorum resurrectio judicium praecedere verissimum sit, conflagratio ignis, quantum ad mundi purgationem spectat; Dei judicium praecedat oportet, quantum vero attinet ad illius ignis actum, quo malos involvet, judicium ignis conflagrationem anteibit
S.	74	7	o.
			Ignis naturaliter aget ante judicium et in bonos et in malos, eos in cinerem resolvendo, sed mali illius ignis actione cruciabuntur, boni vero omnis doloris erunt expertes
S.	74	8	c.
			Igne conflagrationis involventur reprobi, ut quidquid turpe et foedum fuerit in infernum detrudatur, sicut quidquid pulchrum et nobile reperietur, in regnum coeleste attolletur
S.	74	9	o.
			Ignorantia sextuplex, scilicet invincibilis, affectata in se vel in sua causa, juris, facti, causa actus, et non causa; prima et quarta ex-

Pars	Qu.	Art.	Locus

cusant a peccato in toto; secunda et tertia excusant non in toto; quinta excusat a toto si non sit culpa; sexta vero nec excusat, nec minuit peccatum
1-2 | 74 | 1 | 2
1-2 | 74 | 5 | c., 1
1-2 | 76 | 3 | o.
1-2 | 76 | 4 | o.
2-2 | 59 | 4 | 1
3 | 47 | 5 | 3
3 | 80 | 4 | 5

Ignorantia tripliciter se habet ad actum, scilicet concomitanter, consequenter, id est volita in se ut affectata, vel in sua causa, scilicet habitu vel passione ut ignorantia electionis; et antecedenter, id est causa actus. Tertia causat involuntarium simpliciter; secunda secundum quid; prima vero nullo modo, sed tantum non voluntarium
1-2 | 6 | 8 | o.
1-2 | 19 | 6 | c.
1-2 | 76 | 3 | o.
1-2 | 76 | 4 | o.

Ignorantia est volita tripliciter, scilicet directe ut affectata; indirecte, id est propter negligentiam; et per accidens, id est consequenter. Prima auget peccatum; aliae vero diminuunt
1-2 | 19 | 6 | c.

Ignorantia excludit triplicem scientiam, scilicet qua scitur aliquid esse malum secundum se, vel ut nunc, vel ut fugiendum
1-2 | 78 | 1 | 1

Ignorantia habet rationem poenae, et non culpae secundum se; sed ignorantia ex causa, scilicet ex negligentia discendi, vel ex effectu sequente, est peccatum
1-2 | 76 | 2 | o.
1-2 | 84 | 4 | 5
1-2 | 105 | 2 | 9
2-2 | 53 | 2 | 2

Nescientia est simplex carentia scientiae; sed ignorantia proprie est nescientia eorum quae quis est aptus scire et debet. Error autem addit approbationem falsi, sed haeresis ei addit pertinaciam contra fidem
1 | 101 | 1 | 2
1-2 | 6 | 8 | c.

Ignorantia electionis dicitur, non quia electio sit scientia, sed quia ignoratur quid sit eligendum
1-2 | 13 | 1 | 3

Ignorantia privationis, id est eorum quae quis tenetur scire et potest, est peccatum; non autem aliorum
1-2 | 76 | 2 | o.
1-2 | 94 | 4 | c.,2,3

Ignorantia negative poterat esse in natura integra, non autem ignorantia privative
1 | 12 | 4 | 2

Nulla ignorantia fuit in Christo
3 | 15 | 3 | o.

Ignorantia negative semper est in angelis, et in aliis beatis, non autem ignorantia privative, quia est poena
1 | 12 | 4 | 2

Ignorans non peccat continue, nec ex quolibet non scito per eum, sed tantum cum habet tempus discendi ea quae scire tenetur et potest: unde homo non dicitur ignorans, si non intelligit, sicut Deus, sed si non intelligit sicut aptus natus est intelligere
1-2 | 76 | 2 | 5
1-2 | 76 | 4 | 3
1-2 | 94 | 4 | c.,2,3

Ignorans gravissime peccat, non propter quantitatem peccati, sed periculi. Vel ignorantia beneficiorum Dei est gravissima inter species ingratitudinis
1-2 | 76 | 4 | 3

Ignorantia alicujus particularis, id est circumstantiae, quam quis non potest scire, debita diligentia adhibita, excusat totaliter a peccato; non autem ignorantia quam causat habitus vel passio, impediens applicationem scientiae communis ad particularem actum
1-2 | 19 | 6 | c.
1-2 | 77 | 7 | 2
2-2 | 59 | 4 | 1
3 | 80 | 4 | 5

Ignorantia non excusat nec minuit peccatum, nisi secundum quod causat involuntarium
1-2 | 19 | 6 | c.
1-2 | 73 | 6 | c.
1-2 | 76 | 3 | o.
1-2 | 76 | 4 | o.
1-2 | 77 | 7 | 2
1-2 | 105 | 2 | 9

Ignorantia praecedens inclinationem appetitus, causat eam; ideo quanto major est, tanto magis causat involuntarium et excusat a peccato, non autem ignorantia sequens, sed magis gravat
2-2 | 156 | 3 | 1

Ignorantia opposita scientiae practicae excusat vel minuit peccatum, non autem ignorantia electionis, sed constituit peccatum, et opponitur prudentiae
1-2 | 47 | 2 | c.
1-2 | 88 | 2 | c.

Ignorantia electionis nec excusat, nec minuit, nec causat peccatum, sed sequitur omne peccatum
1-2 | 76 | 4 | 1
1-2 | 78 | 4 | 1

Nulla ignorantia est causa peccati nisi per accidens, scilicet illa quae tollit cognitionem universalem, vel particularem prohibentem peccatum
1-2 | 76 | 1 | o.
1-2 | 76 | 3 | c.

Agens contra constitutionem vel praeceptum papae propter ignorantiam, non excusatur a peccato, si teneatur et potuerit eam scire, inquantum in ejus notitiam devenit per alios, vel devenire potest, promulgatione facta, quia omnes tenentur eam scire
1-2 | 90 | 4 | c.,2,3

Illabi menti convenit soli Deo
3 | 8 | 8 | 1
3 | 64 | 1 | c.

Illegitimi. Liberi qui nascuntur ex simplici fornicatione, non sunt legitimi, sed solum naturales; qui vel ex stupro vel adulterio, nec naturales nec legitimi sunt habendi
S. | 68 | 1 | o.

Liberi illegitimi duplici damno afficiuntur; unum est quia non admittuntur ad actus legitimos, alterum quod non succedunt in haereditate paterna; in septima tamen parte succedere possunt naturales filii, spurii vero nulla ex parte, nisi quod eis parentes suppeditare necessaria tenentur
S. | 68 | 2 | c.

Cum liberi dicantur illegitimi lege positiva, per eamdem etiam legem legitimari possunt
S. | 68 | 3 | o.

Illiberalitas magis opponitur liberalitati quam prodigalitas
2-2 | 107 | 2 | c.

Illuminatio non est motus
1 | 53 | 3 | c.

Illuminatio fit in instanti, quia non est motus, sed est terminus motus localis; et lumen non habet contrarium, ideo subjectum ejus est in ultima dispositione
1 | 53 | 3 | c., 2
1 | 67 | 2 | c.
1-2 | 113 | 7 | c.
3 | 75 | 7 | c.

Illuminatio non est motus localis, sed alteratio
1 | 53 | 3 | 2

Homo non potest illuminare, confortando lumen alterius, quia in eo est debilissimum lumen intellectuale, nisi forte instrumentaliter dirigendo, proponendo exempla, vel applicando principia conclusioni
1 | 117 | 1 | o.

Sacerdos illuminat tradendo sacramenta gratiae, non autem infundendo gratiam
3 | 64 | 1 | 1

Omnis qui illuminatur, percipit illuminationem ex parte objecti, non autem semper ex parte principii
1 | 111 | 1 | 3

Imaginatio et sensus nunquam cognoscunt naturam rei, sed tantum accidentia
1 | 57 | 1 | 2
3 | 76 | 7 | c.

Non possumus imaginari quae nullo modo sentimus secundum totum, vel secundum partem; ideo caecus natus non potest imaginari colorem
1 | 84 | 3 | c. fi.
1 | 84 | 4 | sc.,c.
1 | 111 | 3 | 1, 2

Sub imaginatione non cadit nisi corpus
1 | 50 | 1 | c.

Imaginatio cooperatur suo objecto, formando aliquas species, non autem sensus
1 | 12 | 9 | 2
1 | 78 | 4 | c.
1 | 84 | 6 | 2
1 | 85 | 2 | 3

Imaginatio aegritudinum quan-

Pars	Qu.	Art.	Locus

doque causat eas
3 | 13 | 3 | 3

Bonitas imaginationis est dispositio ad scientiam, quae est in intellectu
1-2 | 74 | 4 | 3
1-2 | 81 | 2 | c.

Imaginativa est idem quod phantasia
1 | 78 | 4 | c.
1 | 34 | 6 | 2

Imaginativa est altior potentia quam sensus exterior, in quo tamen est maxima certitudo, quia est principium omnis cognitionis humanae, et semper oportet principia cognitionis esse certiora
1 | 30 | 3 | 2

Imago quaelibet est similitudo, et non e converso, quia imago addit esse expressum ab alio
1 | 35 | 1 | c., 1
1 | 35 | 2 | c.
1 | 93 | 1 | c.
1 | 93 | 9 | o.

Differentia triplex, inter imaginem et similitudinem, scilicet quia imago pertinet ad formam, scilicet specialem, similitudo autem ad naturam. Imago pertinet ad cognitionem veritatis, quae est principium demonstrans naturam intellectualem; similitudo autem ad amorem virtutis. Imago pertinet ad potentias, scilicet memoriam, intelligentiam et voluntatem; similitudo vero ad habitus consequentes, scilicet innocentiam et justitiam
1 | 93 | 9 | o.

Imago proprie dicitur, quod procedit ad similitudinem alterius; id autem a quo procedit, dicitur proprie exemplar, improprie autem imago
1 | 35 | 1 | 1
1 | 93 | 5 | 4

Ad rationem imaginis non sufficit expressa similitudo secundum genus vel secundum accidens commune, sed requiritur quod sit expressa similitudo secundum speciem vel secundum accidens proprium speciei, et praecipue secundum figuram
1 | 35 | 1 | c.
1 | 93 | 2 | c.
1 | 93 | 6 | c.
1 | 93 | 7 | c.
1 | 93 | 8 | c.

Aequalitas est de ratione imaginis perfecte, non autem imperfecte
1 | 93 | 1 | c.

Imago alicujus est in aliquo dupliciter, scilicet perfecte, id est in eadem natura, ut filius; et imperfecte, id est in alia natura, ut statua
1 | 35 | 2 | 3

Idem est motus in rem ipsam et in imaginem ejus, inquantum hujusmodi, non autem ut res
2-2 | 81 | 3 | 3
2-2 | 103 | 3 | 3
3 | 8 | 3 | 3
3 | 25 | 3 | c., 1

Imago proprie, id est id quod imitatur, dicitur tantum personaliter in divinis, essentialiter autem, improprie, id est id in quo
1 | 35 | 1 | o.
1 | 93 | 5 | 4

Imago non convenit Spiritui Sancto, sed tantum Filio
1 | 35 | 2 | o.

Imago Dei perfecta convenit soli Filio Dei, sed imago Dei imperfecta convenit soli creaturae
1 | 35 | 2 | 3
1 | 47 | 1 | 2
1 | 88 | 3 | 3
1 | 93 | 1 | 3

Nulla creatura irrationalis est Dei imago, vel ad imaginem Dei
1 | 45 | 7 | c.
1 | 93 | 2 | o.
1 | 93 | 3 | c., 1
1 | 93 | 6 | c.

Homo et angelus sunt ad imaginem Dei, et imago ejus; Filius autem Dei est imago tantum
1 | 3 | 1 | 2
1 | 4 | 3 | o.
1 | 35 | 2 | 3
1 | 45 | 7 | c.
1 | 91 | 4 | 1, 2
1 | 93 | 1 | c. fi., 3

Angelus est simpliciter expressior imago Dei quam homo, sed e converso secundum quid
1 | 93 | 3 | o.

Imago Dei in homine et in angelo, est secundum mentem tantum
1 | 3 | 1 | 2
1 | 93 | 2 | c.
1 | 93 | 3 | 2
1 | 93 | 4 | 1
1 | 93 | 6 | o.
1 | 93 | 7 | o.

Imago Dei est aliquo modo in mente, respectu cujuslibet objecti, verius tamen respectu sui, sed verissime respectu Dei
1 | 93 | 8 | o.

Assignatio imaginis duplex, scilicet prima secundum potentias, scilicet secundum memoriam, intelligentiam et voluntatem; secunda vero secundum essentiam et habitus consubstantiales, scilicet secundum mentem, notitiam, et amorem
1 | 93 | 7 | o.

Prima assignatio imaginis, scilicet memoria, intelligentia et voluntas, est secundum potentias
1 | 93 | 7 | o.

Imago Dei est principaliter secundum actus, sed consequenter secundum potentias, et praecipue secundum habitus
1 | 93 | 7 | o.

Imago Dei secundum principale ejus, id est secundum naturam intellectualem, est tam in viro quam in muliere, sed quoad secundarium, scilicet principium et finem, est tantum in viro
1 | 93 | 4 | 1
1 | 93 | 6 | 2

Imago prius repraesentat essentiam Dei, et consequenter tres personas
1 | 93 | 5 | o.
1 | 93 | 6 | c.

In homine est triplex imago Dei, scilicet creationis, recreationis, et similitudinis: prima est cujuslibet hominis, secunda justorum tantum, tertia vero beatorum tantum
1 | 93 | 4 | o.

Imagines Christi et sanctorum fiunt in Ecclesia triplici de causa: primo ad instructionem rudium, qui eis quasi quibusdam libris docentur; secundo ut incarnationis mysterium, et sanctorum exempla magis in memoria nostra maneant, dum quotidie oculis repraesentantur; tertio ad excitandum devotionis affectum, qui ex visis efficacius incitatur quam ex auditis
2-2 | 94 | 2 | 1

Immisericordia est in subtractione beneficii, sed crudelitas est in excessu puniendi, et unum aliquando ponitur pro alio
2-2 | 159 | 1 | 2, 3

Immobilis. Quanto creaturae magis appropinquant Deo, tanto magis sunt immobiles
1 | 65 | 1 | 1

Immolari convenit Christo in figuris veteris Testamenti
3 | 83 | 1 | c.

Immunditia. In lege veteri duplex immunditia prohibebatur, scilicet spiritualis, id est peccatum; et corporalis, ex aliqua corruptione perfecta vel in fieri, qua impediebantur ab exteriori cultu Dei, sicut irregularitate quadam
1-2 | 102 | 5 | 4, 5, 6
1-2 | 102 | 6 | 1
1-2 | 103 | 2 | c.

Prima et secunda immunditia expiabantur per sacrificia pro peccato, praeter eam quae causata erat per solum tactum rei immundae, quia per solam aspersionem aquae expiationis expiabatur
1-2 | 102 | 5 | 4, 5, 6

Impassibilitas. Corpus gloriosum erit plane impassibile
S. 82 1 o.

Impassibilitas quantum ad se et in omnibus aequalis; quantum vero ad suam causam, erit in uno major quam in altero
S. | 82 | 2 c.

Impassibilitas non excludit sensus in actu a corporibus gloriosis, sed erunt per susceptionem a rebus quae sunt extra animam
S. | 82 | 3 | o.

Sensus odoratus et auditus erunt post resurrectionem in actu, non autem gustus, nisi forte per quandam immutationem linguae a quodam humore adjuncto
S. | 82 | 4 | c.

Impaviditas opponitur fortitudini, secundum defectum timoris, timiditas autem secundum excessum ejus
2-2 | 126 | 2 | o.

Impeccabilis per naturam non potest fieri aliqua creatura a Deo, sed tantum per gratiam
1 | 63 | 1 | c.
2-2 | 24 | 11 | c. pr.

Impedimentum duplex, scilicet

Pars	Qu.	Art.	Locus
			contrarium, et defectus
1-2	4	5	4

Homo tripliciter impeditur a studio divinae cognitionis, scilicet propter ineptitudinem, occupationem, et pigritiam

2-2	2	4	c.

Non impediens malum non peccat, nisi debeat et possit impedire

1-2	6	3	c.

Imperare est actus rationis, praesupposito actu voluntatis

1-2	17	1	o.
1-2	60	1	c. fi.
2-2	47	8	3
2-2	83	1	c.
2-2	83	10	c.
2-2	104	1	c.

Imperare est ordinare aliquid ad faciendum, aliquid intimando, seu denunciando, non quidem absolute, sed movendo

1-2	17	1	o.
1-2	17	2	o.
1-2	17	5	o.
2-2	83	1	c.
2-2	88	1	c.

Actus imperatus et imperium sunt unus actus humanus ut totum, et multa secundum partes

1-2	17	4	∅.
1-2	20	3	c., 1
3	19	2	o.

Usus rei, ut est in ratione referente rem in finem, est prior imperio et electione, quae etiam est prior imperio; sed ut subditur potentiae exequenti est posterior imperio

1-2	17	3	o.

Imperare non convenit brutis

1-2	17	2,	o.

Virtutes appetitivae brutorum non sunt imperantes libere, sed secundum naturalem instinctum, bruta moventur ad apprehensa

1-2	11	2	c.

Voluntas imperat aliis viribus, et etiam intellectui

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	71	6	2
2-2	4	2	2
2-2	10	2	c.
2-2	58	8,	1

Voluntas dicitur imperare improprie dupliciter, scilicet interpretative inquantum movet, et ut est de fine

1-2	1	2	1
2-2	47	8	3

Imperatum. Quilibet actus ut est in potestate nostra, subditur imperio rationis

1-2	17	6	o.

Actus rationis, quoad exercitium, semper potest imperari, et quoad assensum, praeter actum naturalem, non autem quoad apprehensionem veritatis

1-2	17	6	o.

Actus voluntatis potest imperari

1-2	17	5	o.

Primus actus voluntatis non potest imperari a ratione, quia non fit ex ordinatione rationis, sed ex instinctu naturae, vel ex ordinatione superioris causae, scilicet Dei

1-2	1	2	3
1-2	9	4	c.
1-2	17	5	3
1-2	17	6	o.

Sensus exteriores non subduntur imperio rationis, quia non possunt sentire, nisi in praesentia sensibilium

1	81	3	3
1-2	17	7	3

Motus membrorum, inquantum membra moventur a potentiis sensitivis, subduntur imperio rationis, non autem secundum quod moventur a potentiis naturalibus et vegetativis

1	81	3	2
1-2	17	9	o.
2-2	168	1	c.

Imperfectum. Ratio cognoscendi imperfectum est ipsum perfectum

1	14	10	4
1-2	100	6	2

Pars	Qu.	Art.	Locus

Imperfectio duplex, scilicet una quae est de ratione imperfecti; tunc enim oportet quod adveniente perfectione imperfectum excludatur, sicut adveniente aperta visione excluditur fides, de cujus ratione est, ut sit non apparentium; alia est imperfectio quae non est de ratione rei imperfectae, et tunc illud numero idem, quod erat imperfectum, fit perfectum, sicut puer fit vir

2-2	4	4	1

Implere voluntatem convenit soli Deo, quia solus Deus movet eam sufficienter ut objectum

1	105	4	c.
1	106	2	c.
1-2	2	7	c.
1-2	2	8	c.
1-2	3	1	c.

Importabile hoc solum videtur in iis, qui ex infirmitate peccant, quod diu perseverant in malo, et ideo dicitur, quod ex longanimitate Dei supportantur; sed hoc ipsum quod aliquis ex superbia peccat, importabile videtur; et ideo per patientiam Dei dicuntur sustineri, qui ex superbia peccant

2-2	137	5	4

Importunitas est evagatio mentis ad illicita secundum quod in arce mentis residet, volentis ad diversa se diffundere

2-2	35	4,	3

Impossibilitas duplex, scilicet vera, et aestimata

1-2	40	4	3

Impossibile aliquando pro difficile sumitur

2-2	64	6	3
3	86	1	2 fi.

Imprecationes in sacra Scriptura intelliguntur quadrupliciter, scilicet

Pars	Qu.	Art.	Locus

praedicendo, vel temporaliter ad correctionem, vel contra peccatum, vel secundum voluntatem Dei

2-2	25	6	3
2-2	76	1	o.
2-2	83	8	1, 2

Improvidentia et defectus intelligentiae et solertiae pertinent ad negligentiam et inconstantiam

2-2	53	2	c. fi.

Imprudentia sumitur tripliciter, scilicet negative, privative, et contrarie: prima non est peccatum, sed secunda est peccatum ratione negligentiae; tertia vero secundum se est peccatum mortale, si sit contra praeceptum Dei, aliter est peccatum veniale

2-2	53	1	o.

Imprudentia est generale peccatum participative, non autem essentialiter, cujus sunt triplices partes, scilicet subjectivae, id est monastica, politica, et oeconomica; potentiales, id est praecipitatio, seu temeritas, inconsideratio, inconstantia, et negligentia, integrales quae reducuntur ad potentiales

2-2	53	2	o.

Imprudentia per essentiam est peccatum speciale, cum sit circa actus speciales, scilicet rationis

2-2	53	2	c.

Imprudentia cum suis vitiis oritur ex luxuria

2-2	53	6	o.

Impudicitia est circa oscula, tactus, et alios actus circumstantes actum venereum

2-2	154	1	5

Impugnare inimicos, ut cessent a peccatis, est licitum, quia cedit in bonum eorum,

Pars	Qu.	Art.	Locus

et amicorum

2-2	83	8	3

Impugnatio veritatis agnitae est species peccati in Spiritum Sanctum

2-2	14	2	c.

Impugnatio peccati est vincenda dupliciter, scilicet fugiendo, vel resistendo; fugiendo quidem, quando continua cogitatio auget peccati incentivum, sicut est in luxuria; resistendo autem, quando cogitatio perseverans tollit incentivum peccati, quod provenit ex aliqua levi apprehensione; et hoc contingit in accidia

2-2	35	1	4
2-2	53	6	1
2-2	142	3	c.

Impuritas est ex mistione vilioris

2-2	7	2	c.
2-2	81	8	c.

Impuritas creaturae rationalis est ex hoc, quod temporalibus per amorem se subjicit: sicut puritas ejus est, in elevando se in Deum

2-2	7	2	c.
2-2	81	8	c.

In, proprie notat habitudinem continentis

1	39	8	c. fi.

Esse in aliquo dicitur dupliciter, scilicet ut in causa, et ut in subjecto

1-2	83	1	c.

Aliquid dicitur esse in duobus vel in pluribus dupliciter, scilicet aequaliter, vel secundum prius, et posterius

1-2	56	2	c. fi.

Corporalia dicuntur esse in aliquo, quia continentur; spiritualia vero quia continent

1	8	1	2
1	52	1	c. fi.
1	53	1	c.
1	53	2	c.
3	57	4	1
3	62	3	3

Non omnes mo-

Pars	Qu.	Art.	Locus

di, in, ponuntur ab Aristotele, nisi reductive
1 | 42| 5| 1

Deus est in omni loco dupliciter, scilicet ut dans esse, virtutem, et operationem locis; et ut implens ea
1 | 8| 2| o.

Deus est supra omnia, per excellentiam suae naturae, et in omnibus, ut causans esse omnium
1 | 8| 1| 1, 3

Deus est intimus unicuique rei, sicut esse proprium cujuslibet rei
1 | 8| 1| c. fi.
1 |105| 5| c. fi.

Deus est in omnire, per essentiam, praesentiam et potentiam; sed tantum in sanctis per gratiam, in Christo autem solo, per unionem personalem
1 | 8| 3| o.
1 | 43| 3| c.
1 |112| 1| c.
3 | 2|10| 2
3 | 6| 1| 1

Deus est magis intra animam quam gratia, et quidquid aliud
1 |105| 5| c. fi.

Nullus modorum, in, quos assignat Aristoteles, explicat modum essendi, in, qui est in divinis
1 | 42| 5| 1

Deitas habitat in Christo corporaliter tripliciter: primo per unionem ad corpus; secundo non figuraliter; tertio secundum triplicem modum, scilicet communem, specialem, et singularem
3 | 2|10| 2

Pater est in Filio, et e converso
1 | 42| 5| o

Filius Dei est magis in Patre, et e converso, quam homo in Filio Dei
3 | 2| 9| 4

Omnia bona et mala sunt in scientia Dei, sed tantum bona sunt in Deo, et tantum tres personae, proprietates et attributa sunt in essentia Dei
1 | 18| 4| 4
1 | 39| 8| c. fi.

Ea quae in creaturis sunt divisim et multipliciter, in Deo sunt unite et simpliciter
1 | 14| 1| 2
1 | 26| 1| 1
1 | 47| 1| c. fi.
1 | 57| 1| c.
1 | 91| 1| c.
1-2 | 18| 1| c.
2-2 |183| 2| ç.

Creaturae habent verius esse in Deo quam in se
1 | 18| 4| 3

Omnia sunt in omnibus, scilicet superiora in inferioribus causaliter; sed e converso participative secundum rationem communem tantum; in Deo autem, secundum rationem propriam
1 | 55| 1| c., 3
1 | 57| 1| c.

Quaelibet creatura est in Deo dupliciter, scilicet ut in conservante, et ut in cognoscente; secundo modo sunt vitae et essentia Dei, non autem primo modo
1 | 18| 4| 1

In Deo sunt multa secundum rationem, quorum aliqua prius cadunt in intellectu nostro quam alia
1 | 44| 4| 4

Inaequalitas rerum est a Deo, quia sicut divina sapientia causa est distinctionis rerum, propter perfectionem universi, ita et inaequalitatis; non enim esset perfectum universum, si tantum unus gradus bonitatis inveniretur in rebus
1 | 47| 2| o.
1 | 65| 2| 3

Incantatio est superstitiosa et illicita, si continet aliquid ad daemones pertinens, vel nomina ignota, vel aliqua falsa, vel vana, vel aliqua signa praeter crucem
2-2 | 96| 2| o.
2-2 | 96| 4| o.

Incarcerare hominem, vel ligare, vel qualitercumque detinere est illicitum, nisi fiat secundum ordinem justitiae, vel in poenam, vel ad cautelam alicujus mali vitandi
2-2 | 65| 3| o.

Incarnari

Deum fuit possibile et conveniens
3 | 1| 1| o.

Deum incarnari, fuit necessarium ad reparandum genus humanum, sicut ad bene esse; non autem simpliciter, quia Deus aliter poterat reparare
3 | 1| 2| o.

Si homo non peccasset, probabilius est Deum non fuisse incarnatum, licet incarnari potuisset
3 | 1| 3| o.

Christus non meruit incarnationem, nec aliquis purus homo ex condigno, sed tantum ex congruo
1-2 | 98| 4| c.
3 | 2|11| o.
3 | 24| 3| c. fi.

Incarnatio est generale principium, ad quod omnia officia angelorum ordinantur
1 | 57| 5| 1

Incarnatio Dei principaliter fuit propter liberationem hominis
3 | 1| 5| c.
3 | 40| 1| c.
3 | 43| 3| 2
3 | 44| 3| c.

Incarnatio Dei fuit ad tollendum omne peccatum, sed principalius peccatum originale, quia extensive majus est peccato actuali, licet intensive sit e converso
3 | 1| 4| o.

Ante Christi incarnationem, aliqui per fidem Christi liberati sunt, secundum spiritum, a damnatione peccati originalis; sed nemo secundum carnem, id est a fomite
3 | 27| 3| c.
3 | 52| 5| 2

Incarnatio facta est convenienti tempore, scilicet non in principio mundi, nec in fine
1-2 | 98| 6| c.
3 | 1| 5| o.
3 | 1| 6| o.

Incarnatio comparatur juventuti, propter vigorem et fervorem; senectuti vero propter numerum annorum
3 | 1| 6| 1

Deus per incarnationem nullo modo mutatus fuit
3 | 1| 1| 1
3 | 2| 6| 1

Justitia, bonitas, virtus, potentia, et sapientia Dei, ostensae sunt per incarnationem ejus
3 | 1| 1| c.

Incautela et incircumspectio includuntur sub inconsideratione
2-2 | 53| 2| c. fi.

Incestus est cum persona consanguinea vel affini, coitus prohibitus, quadruplici ratione, scilicet primo quia naturaliter homo debet quandam honorificentiam parentibus, et per consequens aliis consanguineis; secundo quia personas sanguine conjunctas necesse est ad invicem simul conversari; tertio quia per hoc impediretur multiplicatio amicorum; quarto quia cum naturaliter homo consanguineam diligat, si adderetur amor qui est ex commixtione venerea, ficret nimius ardor amoris, et maximum libidinis incentivum, quod castitati repugnat
2-2 |154| 1| c.
2-2 |154| 9| o.

Incestus est determinata luxuriae species
2-2 |154| 1| c.
2-2 |154| 9| o.

Cum ex incestu, quo quis cognoverit uxoris consanguineam, quaedam contrahatur affinitas ante contractum matrimonium, etiam post sponsalia ex tali incestu impeditur matrimonium; post contractum vero minime, sed tantum sic peccans jure privatur petendi debitum
S. | 58| 4| o.

Incineratio non convenit corpori Christi
3 | 51| 3| o.
3 | 53| 1| c., 1

Incipere significat esse nunc, et non prius; ideo ab inferiori ad suum superius cum eo non valet consequentia
3 | 16| 9| 2

Formae incipiunt esse actu, et desinunt, per accidens tantum, scilicet ad generationem et corruptionem compositi
1 | 45| 8| c., 1

Inclinatio.

Quaelibet inclinatio naturae, vel voluntatis, est tantum a Deo
1 |103| 8| c.
1 |105| 4| c.
1 |106| 2| c. fi.
1 |111| 2| c.
1-2 | 9| 6| c.
2-2 | 26| 6| c.

Omnis inclinatio est ad simile sibi, et conveniens
1-2 | 8| 1| c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Inclinationes naturales sunt principia omnium supervenientium
2-2 155 2 c.

Inconsideratio est speciale peccatum imprudentiae, et opponitur rectitudini judicii in moralibus
1-2 53 2 c.
1-2 53 4 o.
1-2 53 5 c.

Inconstantia est speciale peccatum imprudentiae, deficiens a praecipiendo bonum propositum, cujus principium est in appetitu, finis autem in intellectu
2-2 53 2 c. fi.
2-2 53 5 o.

Inconstantia circa abstinentiam a delectabilibus est filia luxuriae, licet etiam quae est in terribilibus oriatur ex luxuria
2-2 13 5, 2

Invidia et ira quae est principium contentionis, faciunt inconstantiam ex parte appetitus
2-2 53 5 2

Constantia et inconstantia sunt in ratione
2-2 53 5 3

Incontinentia proprie est circa concupiscentias tactus; secundum quid autem, est circa honores, divitias et hujusmodi, improprie vero est circa virtutes; prima est peccatum dupliciter, scilicet recedendo a ratione, et immergendo se turpibus; secunda tantum primo modo; tertia vero non est peccatum, sed est perfectio virtutum
2-2 155 2 c.
2-2 156 2 o.

Species incontinentiae sunt duae, scilicet praevolatio consilii, et debilitas in praeconsiliatis
2-2 156 1 c.

Incontinentia pertinet ad corpus occasionaliter, sed per se, causatur ab anima non resistente passionibus
2-2 156 1 o.

Incontinens vincitur a passionibus, non quidem cogentibus, sed vehementer impellentibus, et propter negligentiam
1-2 77 2 o.
2-2 156 1 3
2-2 156 2 2

Incontinens ante consilium est ex impetu passionis propter velocitatem, ut in cholericis; vel propter vehementiam, ut in melancholicis, qui propter terrestrem completionem vehementissime inflammantur, sed post consilium est propter mollitiem complexionis, ut in flegmaticis
2-2 156 1 2

Mulier non dicitur continens, nec incontinens, quia raro habet firmum judicium rationis, propter debilitatem complexionis
2-2 156 1 1, 2

Incontinens peccat ex passione, errans circa particulare, ut nunc; ideo sanabilior est, et minus malus intemperato, quia intemperatus peccat ex habitu, errans circa ultimum finem
1-2 78 4 c.
2-2 156 3 o.

Libido concupiscibilis est major in incontinente quam in intemperato, sed e converso de libidine voluntatis
2-2 156 3 3

Incontinens irae audit rationem, sed imperfecte; incontinens autem concupiscentiae totaliter eam non audit
2-2 53 6 1
2-2 156 4 c., 2

Incontinentia irae est pejor ratione mali accidentis, quam incontinentia concupiscentiae, sed ratione passionis est e converso quadruplici ratione, scilicet primo quia motus irae participat aliqualiter rationem, sed motus concupiscentiae totaliter est secundum sensum, et nullo modo secundum rationem; secundo quia motus irae magis consequitur corporis complexionem; tertio quia ira quaerit manifeste operari, sed concupiscentia quaerit latebras, et dolose subintrat; quarto quia concupiscens delectabiliter operatur, sed iratus, quasi quadam tristitia praecedente coactus
2-2 156 4 o.
2-2 158 4 c.

Incorporalia in loco non esse, est communis animi conceptio, apud sapientes tantum
1 2 1 c.
1 52 1 1

Incorporari Christo contingit dupliciter, scilicet numero, et merito
2-2 1 9 3

Incorruptibile triplex, scilicet naturale ex parte materiae, id est carens materia; vel habens materiam, in potentia ad unam tantum formam, vel gloriae ex forma, vel innocentiae ex agente
1 97 1 c.

Incubus dicitur daemon coiens cum muliere; succubus autem, daemon coiens cum viro
1 51 3 6

Indigestio contingit praeter ordinem virtutis nutritivae, ex aliquo impedimento, puta ex grossitie cibi, vel frigiditate, vel caliditate, vel hujusmodi
1 103 7 c.
1 115 6 3

Indignatio est filia irae
2-2 37 2 1
2-2 41 2 o.
2-2 158 7 o.

Inditum duplex, scilicet pertinens ad naturam, et per gratiam; primum convenit legi naturae, secundum autem legi novae
1-2 106 1 2

Individuum est id quod indivisum est in se, et divisum a quolibet alio, ultima divisione
1 29 4 c.

Pars in toto est individuum, ut manus
1 29 1 c.
1 29 2 c.
3 16 12 2

Individuum ut sic est divisum ab omnibus aliis
1 13 9 c.

Haec nomina individuum, particulare, et singulare, dicuntur de partibus ut de manu; ideo in Christo possunt dici multa esse individua, secundum numerum partium ejus
1 29 1 c.
1 29 2 c.

Omne nomen individui est incommunicabile re et ratione, nisi secundum similitudinem
1 13 9 c.

Duo sunt de ratione individui, scilicet incommunicabilitas, et non posse esse in pluribus
3 77 2 c.

Compositum ex materia et forma determinata est individuum
1 30 4 c.

In incorruptibilibus est tantum unum individuum unius speciei, quia species sufficienter conservatur in uno
1 47 2 c.
1 119 1 c.

Individuum duplex, scilicet individuum vagum, et individuum signatum
1 30 4 c.

Principium individuationis in rebus materialibus est duplex, scilicet materia prima, et quantitas dimensiva
3 77 2 c.

Materia est principium individuationis
1 3 3 c.
1 39 1 3
1 39 2 c.
1 54 3 2
1 56 1 2
1 75 4 c.
1 75 5 c.
1 85 1 c.
1 85 3 4
1 86 1 c.
1 86 3 c.
1-2 63 1 c.

Forma receptibilis in materia individuatur per materiam, quae autem non est receptibilis in materia individuatur per seipsam
1 3 2 3
1 3 3 c.
1 13 9 c.
3 77 2 c.

Hae carnes, et haec ossa, et haec anima, sunt principia individuantia hominum
1 29 2 3
1 29 4 c.
1 30 4 c.
1 33 2 c.
1 75 4 c.
1 85 1 2

Individua composita substant ratione materiae, sed subsistunt ratione formae
1 29 2 5

Individuatio quantum ad incommunicabilitatem est in Deo, non autem quantum ad materiam
1 3 2 3
1 29 3 4

Dimensio dupliciter individuatur, scilicet ratione subjecti, sicut et alia accidentia, et

Pars	Qu.	Art.	Locus

ratione situs
2-2 | 24 | 5 | 1
3 | 77 | 2 | c.

Substantia individuatur per seipsam, ideo individuum ejus habet speciale nomen, scilicet hypostasis, non autem accidentia, quia individuantur per subjectum
1 | 29 | 1 | c.
1 | 39 | 1 | c.
1 | 39 | 3 | c.

Omne individuum substantiae dicitur hypostasis, secundum proprietatem nominis, secundum usum autem, sola individua rationalis naturae
1 | 29 | 2 | 1

Singulare, particulare, et individuum, sunt in quolibet genere entis, sed suppositum, hypostasis, res naturae, et persona, sunt in solo genere substantiae
1 | 29 | 1 | c.
1 | 29 | 2 | c.

Indivisibile duplex, scilicet terminus continui, et extra genus ejus; secundum potest esse simul in pluribus locis, temporibus, et partibus, non autem primum
1 | 8 | 2 | 2
1 | 52 | 2 | c.
1 | 53 | 1 | 1

Indivisibile triplex, scilicet actu, ut continuum, per speciem, ut ratio hominis, et in potentia, ut punctus; primum et secundum prius cognoscitur quam divisio, tertium autem posterius
1 | 11 | 2 | 4
1 | 85 | 8 | o.
1 | 87 | 3 | c.

Indulgentiae valent quae merita supererogationis Christi et sanctorum sunt, non modo ab injunctis in hoc saeculo pro peccatis contritis et confessis, poenitentiis; sed ad absolutionem a poenis in futuro saeculo pro peccatis in purgatorio exolvendis
S. | 25 | 1 | o.

Indulgentiae tantum valent quantum praedicantur, si ab habente potestatem, fidelibus Christi vivis membris, ad honorem Dei et proximi utilitatem conferantur
S. | 25 | 2 | c.

Licet pro temporali subsidio ad spiritualia ordinato indulgentias conferre, non autem pro temporali simpliciter
S. | 25 | 3 | o

Non omnes sacerdotes, sed solus episcopus potest indulgentias facere
S. | 26 | 1 | c.

Possunt indulgentias facere etiam non sacerdotes
S. | 26 | 2 | o.

Solus papa plenarias indulgentias pro libito suae voluntatis, legitima tamen existente causa, facere potest; caeteri autem episcopi, quantum sibi a papa taxatum fuerit
S. 26 | 3 | o.

Potest praelatus in peccato mortali existens indulgentias facere
S. | 26 | 4. c.

Mortalibus criminibus obnoxiis nullatenus indulgentiae prosunt, sed contritis et confessis
S. | 27 | 1 | c.

Non tantum laicis, sed etiam religiosis indulgentiae prosunt
S. | 27. 2 | o.

Indulgentiam minime consequuntur qui id non efficiunt, pro quo indulgentiae dantur
S. 27 | 3 | o.

Tamensi non possit praelatus sibi indulgentiam facere, alis tamen concessa pro se etiam uti potest
S. | 27 | 4 | o.

Industria duplex, scilicet una de necessariis, ad salutem, alia de iis quae sunt ad bene esse; prima est in omni existente in gratia, non autem secunda
2-2 | 47 | 13 | 3
2-2 | 47 | 14 | 1

Infamia publica tenet locum accusatoris, in denunciatione vero non intenditur punitio peccantis sed emendatio; et ideo nihil agitur contra eum cujus peccatum denuntiatur, sed pro eo; et ideo ibi non est necessarius accusator
2-2 | 67 | 3 | 2

Uno infamato aliquando alii infamantur, quia, secundum Augustinum, cum de aliquibus qui sanctum nomen profitentur, aliquid criminis vel falsi sonuerit, vel veri patuerit, instant, satagunt, ambiunt, ut de omnibus hoc credatur
2-2 | 33 | 7 | c.fi.,3

Infidelis non debet permitti habere dominium novum super fideles, sed tantum antiquum, quo etiam privari potest, sed permittit Ecclesia, quod infideles accipiant a fidelibus ministerium in aliquo artificio; nam servi subjiciuntur dominis suis ad totam vitam, et subditi praefectis, ad omnia negotia; sed ministri artificum subjiciuntur eis ad aliqua specialia opera; unde periculosius est, quod infideles accipiant dominium, vel praelationem super fideles, quam quod accipiant ab eis ministerium in aliquo artificio, et ideo secundum permittit Ecclesia, non autem primum
2-2 | 10 | 10 | o.

Res infidelium, si ipsi delinquant, licet auferre per vim, auctoritate publica, non autem auctoritate privata
2-2 | 10 | 10 | c.
2-2 | 66 | 8 | 2

Infideles qui nunquam fuerunt de fide Ecclesiae, scilicet Judaei et pagani, non reputantur haeretici, licet perversam fidem habeant; sunt tamen compellendi a fidelibus, si adsit facultas, ut fidem non impediant, vel blasphemiis, vel malis persuasionibus, vel etiam apertis persecutionibus
2-2 | 10 | 8 | o.

Infideles vero qui aliquando sumpserunt fidem, scilicet haeretici, debent cogi ad fidem; non autem alii, scilicet Judaei et pagani
2-2 | 10 | 8 | o.

Non omnes actus infidelium sunt peccata, sed aliqui actus eorum sunt boni, ex essentia, objecto vel circumstantia, et placent Deo; nullus tamen est meritorius
2-2 | 10 | 4 | o.
2-2 | 23 | 7 | 1

Nullum peccatum veniale potest esse in infideli antequam peccet mortaliter
1-2 | 89 | 6 | o.

Primi motus non sunt peccata mortalia fideli, nec infideli
1-2 | 89 | 5 | o.
2-2 | 158 | 2 | 3

Gravius peccat fidelis quam infidelis, in eadem specie peccati; simpliciter autem est e converso
1-2 | 73 | 8 | c. fi.
1-2 | 89 | 5 | c.
2-2 | 10 | 3 | 3

Et infideles contemnunt fidem si fidelium defectus cognoscant
2-2 | 10 | 10 | c.

In illis infidelibus qui temporaliter Ecclesiae vel ejus membris subjacent, statuit Ecclesia, ut servus Judaeorum, cum fuerit factus christianus, statim a servitute liberetur, nullo pretio dato, et similiter si infidelis existens, fuerit emptus ad servitium, etc. In illis autem infidelibus, qui temporaliter Ecclesiae, vel membris non subjacent, jus dominii, et praelationis, et dictorum Ecclesia non statuit, licet posset statuere de jure; et hoc facit ad scandalum vitandum, ne nomen Domini et doctrina blasphemetur
2-2 | 10 | 10 | c. fi.
2-2 | 66 | 8 | 2

Infidelitas sumitur dupliciter, scilicet negative et contrarie, id est repugnando, vel contemnendo; et est peccatum, non autem primo modo, sed est poena
2-2 | 10 | 1 | o.
2-2 | 10 | 6 | fi.
2-2 | 34 | 2 | 2

Ratio infidelitatis perficitur in contemptu; ideo est in voluntate ut in causa, sed est in intellectu ut in subjecto
2-2 | 10 | 1 | c.
2-2 | 10 | 2 | o

Species infidelitatis sunt tantum tres, scilicet paganorum, Judaeorum, et haeresis
2-2 | 10 | 5 | o.
2-2 | 11 | 1 | c.
2-2 | 94 | 1 | 1

Infidelitas haereticorum est gravior quam Judaeorum, et haec quam paganorum
2-2 | 10 | 6 | o.

Infidelitas est gravissimum omnium peccatorum circa mores, nor

Pars	Qu.	Art.	Locus

autem peccatorum contra virtutes theologicas
2-2 | 10 | 3 | o.
2-2 | 13 | 3 | c.
2-2 | 39 | 2 | o.
3 | 80 | 5 | c.

Infidelitas est ultimum peccatorum, ad quam homo quandoque per alia peccata perducitur
2-2 | 162 | 7 | 3

Infidelitas, secundum quod est peccatum, oritur ex superbia
2-2 | 10 | 1 | 3

Infidelitas est in intellectu subjective, sed est in voluntate imperative; ideo actus ejus est demeritorius
2-2 | 10 | 2 | c.

Inter infideles verum est matrimonium, quamvis non ita perfectum, sicut inter fideles
S. | 59 | 2 | c.

Cum inter infideles verum matrimonium sit, non propterea dissolvitur ejus vinculum, quod alter conjugum ad fidem convertitur altero in infidelitate manente; solvi tamen potest et quoad habitationem, et debiti solutionem, si nulla adsit correctionis spes
S. | 59 | 3 | o.

Conversus ad fidem potest dimittere uxorem nec secum cohabitare, cum converti non vult, nec illi debitum reddere tenetur
S. | 59 | 4 | c

Vir discedens ab infideli uxore, nolente cohabitare, sine Creatoris contumelia, potest illam dimittere et alteram ducere; si autem velit pacifice cohabitare, potest quidem illam dimittere, non autem aliam ducere
S. | 59 | 5 | c.

Conjugium si ratificatum fuerit, quantum ad vinculum spectat, nulla ex causa solvi potest; aliquin potest dirimi infidelitate, non adulterio, verum quantum ad actum dirimi potest, fornicatione cum corporali, tum spirituali, propter caetera vero vitia nequaquam, nisi ad tempus castigandi sui causa
S. | 59 | 6 | o.

Infinitum. Nihil praeter Deum est infinitum actu, nec potest esse, etiam per potentiam Dei, nec secundum essentiam, nec secundum virtutem seu potentiam, nec secundum magnitudinem, nec secundum multitudinem
1 | 7 | 2 | o.
1 | 7 | 3 | o.
1 | 7 | 4 | o.
1 | 45 | 5 | 3
1 | 50 | 2 | 4
1 | 86 | 2 | c.

Non inconveniens est aliquod creatum sic esse infinitum, quod non finiatur ab alio
1 | 10 | 5 | 4
1 | 50, 2 | 4

Infinitum secundum essentiae rationem est solus Deus
3 | 10 | 3 | 3

Id quod est simpliciter et omnibus modis infinitum, non potest esse nisi unum, sed secundum aliquid possunt esse plura
3 | 10 | 3 | 3

Si esset infinitum numero vel continuitate, esset finitum secundum esse et essentiam, et esset mensurabile a scientia Dei
1 | 7 | 2 | c.
1 | 14 | 12 | 3
3 | 10 | 3 | 2

Infinitum est in divisione magnitudinis, non autem in appositione
1 | 7 | 3 | 3

Infinitum non est substantia, sed accidit rebus; ideo sicut multiplicatur secundum subjecta, ita et proprietas ejus
3 | 10 | 3 | 3

Ratio infiniti privative convenit quantitati, non autem negative
1 | 7 | 1 | 2

Infinitum materiale convenit quantitati, non autem infinitum formale
1 | 7 | 1 | 2
1 | 7 | 3 | 3, 4
1 | 25 | 2 | 1
3 | 10 | 3 | 1

Infinitum repugnat cuilibet speciei magnitudinis, non autem magnitudini in communi
1 | 7 | 3 | 2

Infinitum duplex, scilicet negative dictum, et privative
3 | 10 | 3 | 1

Infinitum duplex, scilicet secundum materiam, et secundum formam
1 | 7 | 1 | o.
1 | 25 | 2 | 1
1 | 86 | 2 | 1
3 | 10 | 3 | 1

Infinitum duplex, scilicet simpliciter, et secundum quid
1 | 7 | 2 | c.

Infinitum secundum quid duplex, scilicet in potentia ad infinitas formas, ut materia, vel non limitatum per materiam, ut intelligentia
1 | 7 | 2 | o.

Id quod est infinitum uno modo, potest esse finitum alio modo
3 | 10 | 2 | 2

Virtus infinita non potest esse in magnitudine
1 | 25 | 2 | 3
1 | 105 | 2 | 3

Infinitum comprehenditur ab infinito, quia nihil ejus est extra cognoscentem, non autem attingendo fines ejus
1 | 14 | 3 | 1, 2
1 | 14 | 12 | 1, 2

Nullus intellectus cognoscit infinitum inquantum hujusmodi, scilicet numerando partem post partem
1 | 14 | 12 | 1
1 | 86 | 2 | o.
3 | 10 | 3 | 1

Intellectus noster dicitur intelligere infinita, inquantum intelligit universale, continens infinita in potentia
1 | 7 | 2 | 2
1 | 14 | 12 | c. fi.
1 | 86 | 2 | 3
1-2 | 30 | 4 | 2
3 | 10 | 3 | 2

Infinitum secundum materiam est ignotum, non autem infinitum secundum formam
1 | 12 | 1 | 2
1 | 86 | 2 | 1
3 | 10 | 3 | 1

Infinitum materiale est imperfectum, sed infinitum formale est summe perfectum
1 | 7 | 1 | c., 1
1 | 25 | 2 | 1

Infinito simpliciter quoad omnia nihil potest esse majus, sed infinitum secundum aliquid determinatum, est aliquid majus extra illum ordinem, non autem in illo ordine
3 | 10 | 3 | 3

In entibus per accidens itur in infinitum, non autem in entibus per se
1 | 46 | 2 | 7
1-2 | 1 | 4 | o.

Infirmitas in malis voluntariis subest potestati hominis; ideo non tollit, nec minuit rationem culpae
1-2 | 21 | 2 | 3

Infirmitas animae, ex qua dicitur aliquod peccatum, est passio ejus, non moderata a ratione
2-2 | 77 | 3 | o
2-2 | 85 | 3 | 4

Infirmitas alleviat peccatum, inquantum diminuit voluntarium
1-2 | 47 | 2 | c.
1-2 | 73 | 6 | c.
1-2 | 77 | 6 | o.
1-2 | 77 | 7 | o.
1-2 | 88 | 2 | c.
1-2 | 105 | 2 | 1
2-2 | 14 | 3 | c.
2-2 | 150 | 4 | 3
2-2 | 154 | 3 | 1

Peccatum ex infirmitate imputatur homini ad peccatum mortale, inquantum fuit in potestate ejus reprimere passionem
1-2 | 77 | 7 | o.
1-2 | 77 | 8, o.

Ingenitum sumitur tripliciter, scilicet negative extra genus et in genere Dei, et in genere principii divini; primum convenit etiam creaturis non generatis, secundum Spiritui Sancto, tertium autem est notio Patris tantum
1 | 33 | 4 | o.

Ingenitum per duplex, *n.* est increatum, seu aeternum; per simplex autem, *n.* genitum est non generatum
1 | 33 | 4 | 3

Ingenitus et innascibilitas nihil ponunt de intellectu eorum, sed aliquid praesupponunt
1 | 33 | 4 | 1

Pater in divinis potius dicitur ingenitus quam inspiratus, tripliciratione, scilicet prima est quia processio Spiritus Sancti secundum ordinem naturae praesupponit generationem Filii; secunda quia per hoc quod dicitur ingenitus, secundum quod est notio Patris, tollitur omnis modus consequendi generationem; hoc enim convenit Patri inquantum est generationis principium, ut nullo modo generationem consequatur; tertia quia negatio ingeniti fundatur super rationem principii
1 | 33 | 4 | 5

Ingenium. Velocitas ingenii pertinet ad perfectionem hominis, quoad bene esse ejus

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	4	1	o.
1-2	4	5	c.

Ingratitudo quaelibet est peccatum, quia tollit debitum gratitudinis, quod est debitum honestatis
2-2 | 107 | 1 | o.

Ingratitudo pertinet ad primam et secundam speciem superbiae
2-2 | 162 | 4 | 3

Ingratitudo est speciale peccatum, ratione contemptus beneficii, sed est circumstantia, respectu aliorum peccatorum
2-2 | 107 | 2 | o.
3 | 88 | 4 | o.

Ingratitudo est peccatum mortale, et aliquando veniale
2-2 | 107 | 3 | o.

Ingratitudo proveniens ex peccato mortali habet perfectam rationem ingratitudinis, sed proveniens ex veniali imperfectam
2-2 | 107 | 3 | c., 1

Oblivio beneficii ex natura excusat ab ingratitudine, non autem oblivio ex negligentia, nec impotentia recompensandi beneficium, quia ad gratitudinem sufficit bona voluntas, ubi deest facultas
2-2 | 106 | 3 | 5
2-2 | 107 | 1 | 2

Ingratitudo non est respectu adjuvantis peccare, quia non confert beneficium; ideo non debetur ei gratiarum actio
2-2 | 107 | 1 | 1

Ingratus dicitur dupliciter, scilicet per solam omissionem actus gratitudinis, et per actum contrarium gratitudini
2-2 | 107 | 2 | c.
2-2 | 107 | 3 | c.

Gradus ingratitudinis triplex, scilicet non retribuere dissimulare, et pessimus ex negligentia oblivisci; sed reddere mala pro bonis, reducitur ad primum; vituperare beneficium, ad secundum; sed id reputare malefactum, ad tertium
2-2 | 107 | 2 | c.
2-2 | 107 | 3 | c.

Ingratitudo contra Deum contingit dupliciter, scilicet agendo contra beneficium ejus, per quodcumque peccatum mortale, et agendo contra formam ejus quadrupliciter, scilicet per odium proximi, per apostasiam a fide, per contemptum confessionis, et per dolorem de poenitentia praeterita; ideo per ingratitudinem horum specialiter peccata dimissa redeunt
3 | 88 | 2 | o.

Ingratus meretur privari beneficio; tamen dans beneficium non debet ei subtrahere, ne fiat pejor
2-2 | 107 | 4 | o.
2-2 | 122 | 5 | 4

Ingratitudo non incurritur per peccatum veniale, nec peccata dimissa redeunt, quia peccatum veniale non est contra Deum, sed praeter eum
3 | 88 | 2 | 2

Peccata venialia redeunt per ingratitudinem, sicut et peccata mortalia, quia remissio utrorumque adscribitur beneficio Dei contempti per recidivum
3 | 88 | 2 | 2

Similiter est de peccato originali
3 | 88 | 2 | 2

Peccata dimissa redeunt per recidivum quantum ad effectum, quia ex peccatis dimissis relinquitur in peccatis sequentibus deformitas quaedam ingratitudinis, non autem redeunt quantum ad priorem maculam, vel reatum
3 | 88 | 1 | o.
3 | 88 | 2 | c.
3 | 88 | 3 | c.

Per sequens peccatum non redit tantus reatus, quantus erat omnium peccatorum praeteritorum, sed secundum quantitatem contemptus in ingrato
3 | 88 | 3 | o.

Ingratitudo secundum quam peccata redire dicuntur, incurritur ex quolibet peccato, quia omne peccatum est contra Deum; ideo talis ingratitudo non est speciale peccatum
2-2 | 107 | 2 | 1
3 | 88 | 4 | o.

Inhumanitas est idem quod obduratio contra misericordiam
2-2 | 118 | 8 | 3 fi.

Inhumanitas est filia avaritiae, sicut et obduratio contra misericordiam
2-2 | 118 | 8 | c.

Iniquitas proprie est in proximum, sed peccatum est in seipsum, improprie vero sunt idem
1-2 | 33 | 1 | 1
1-2 | 110 | 4 | 4

Injustitia duplex, scilicet illegalis, opposita justitiae legali, alia secundum inaequalitatem ad alterum; prima est generalis intentione, et specialis objecto, secunda vero est specialis utroque modo
2-2 | 58 | 5 | 3
2-2 | 59 | 1 | o.
2-2 | 79 | 2 | 1

Injustitia semper est ad alterum
2-2 | 59 | 3 | 2

Faciens injustum ex electione est injustus, non autem si praeter intentionem, scilicet per ignorantiam, vel ex passione
2-2 | 59 | 2 | o.
2-2 | 59 | 4 | 1

Injustitia est circa operationes exteriores
2-2 | 60 | 3 | 3

Excessus in poenis, quoad illud quod exterius agitur, pertinet ad injustitiam; sed quoad austeritatem animi, qua prompte hoc fit, pertinet ad crudelitatem
2-2 | 159 | 1 | 1

Nullus volens patitur injustum formaliter, nec aliquis agit injustum formaliter, nisi volens
2-2 | 59 | 3 | o.
2-2 | 66 | 4 | c.

Aliquis potest facere injustum, nullo patiente injustum formaliter, et e converso; sed materialiter semper se comitantur
2-2 | 59 | 3 | 3

Facere injustum formaliter est peccatum mortale, nisi in minimis
2-2 | 59 | 4 | o.
2-2 | 69 | 1 | c.
2-2 | 70 | 4 | c.
2-2 | 110 | 3 | c.

Omne peccatum est injustitia
1-2 | 113 | 1 | 1
2-2 | 59 | 1 | 1

Innascibilitas est notio patris, et proprietas ejus, non autem est notio personalis
1 | 32 | 3 | c.
1 | 33 | 4 | o.

Innocentia et tempus amissum sunt irrecuperabilia
3 | 89 | 3 | c.

Innocentes mortui pro Christo in Bethleem fuerunt martyres
2-2 | 124 | 1 | 1
3 | 36 | 2 | 3

Usus rationis miraculose acceleratus est secundum aliquos in innocentibus
2-2 | 124 | 1 | 1

Homines in statu innocentiae fuissent inaequales sexu, aetate, justitia, scientia, robore, pulchritudine, complexione et quantitate; tamen sine defectu animae et corporis
1 | 92 | 1 | 2
1 | 96 | 3 | c.
1 | 96 | 4 | c.

Tunc fuisset emissio superfluitatum, sed sine ulla indecentia
1 | 97 | 3 | 4

Tunc homines vixissent in communi possessionum
1 | 98 | 1 | 3

Tunc homo fuisset sicut angelus, per spiritualem mentem
1 | 98 | 2 | 1

Continentia et poenitentia non fuissent tunc, saltem secundum actus quos nunc habent
1 | 95 | 3 | o.
1 | 98 | 2 | 3

Nec matrimonium tunc fuisset in remedium, nec ut sacramentum, sed fuisset in officium naturae
3 | 61 | 2 | 3

Actus matrimonii tunc solvisset integritatem carnis, non autem mentis; nunc autem solvit utroque modo secundum actum, non autem secundum habitum, sicut in coitu vitioso
1-2 | 34 | 1 | 1

Tunc fuisset partus sine dolore
2-2 | 164 | 2 | c., 1

Tunc sacramenta non fuissent necessaria, quia non accepissent hominescognitionem ex sensibilibus
3 | 61 | 2 | o.

Innovatio mundi fiet in fine mundi, non quidem secundum substantiam, sed secundum qualitatem, nec fiet naturaliter, sed supernaturaliter
1 | 66 | 3 | c.

Inobedientia duplex, scilicet generalis, id est quicumque recessus a praecepto; et specialis, id est con-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			temptus ejus
2-2	104	2	1
2-2	105	1	1
2-2	105	2	3

Omnis inobedientia formaliter, id est ex contemptu est peccatum mortale
2-2 | 69 | 1 | c.
2-2 | 105 | 1 | o.

Inobedientia non est peccatum in Spiritum Sanctum, nisi sit ei annexa obstinatio
2-2 | 105 | 2 | 2

Inobedientia est tanto gravior, quanto praecipiens est major, et quanto praeceptum est magis intentum
2-2 105 | 2 | o.

Inquirere. Sicut inquisitio pertinet ad rationem, ita et judicium pertinet ad intellectum
2-2 | 49 | 5 | 3
2-2 | 53 | 4 | c.

Inquirere de dictis vel factis aliorum, ad utilitatem sui vel aliorum, est laudabile; si autem ad malum, vel inutiliter, est vitiosum
2-2 167 | 2 | c., 3

Debitor certae personae tenetur inquirere eam, ut praelatus subditum, non autem debitor incertae personae
2-2 | 33 | 2 | 3, 4

Insania duplex, scilicet excludens totaliter usum rationis, alia privans affectum humanum; prima opponitur prudentiae, secunda vero mansuetudini et clementiae
2-2, 150 | 4 | 3
2-2 | 157 | 3 | 3
2-2 | 175 | 2 | 2

Insensibilitas est vitium, quo praemittuntur necessaria vitae contra rationem, ideo est peccatum
2-2 | 142 | 1 | o.

Insensibilitas non multum contingit; ideo ipsa et omnes species ejus oppositae diversis speciebus temperantiae sunt innominatae, et contrariantur temperantiae et intemperantiae
2-2 | 150 | 1 | 1

Vitium contrarium luxuriae continetur sub insensibilitate, sed non tangitur in multis, eo quod homines magis sunt proni ad delectationes; et accidit hoc vitium in eo qui tantum detestatur mulierum usum, quod etiam uxori debitum non reddat
2-2 | 153 | 3 | 3

Insidiae non proprie sunt fraudes, nec opponuntur justitiae, nec ordinatae voluntati; ideo licet eis uti in bello justo, ut patet in libro Stratagematum Francorum
2-2 | 40 | 3 | o.
2-2 | 71 | 3 | 3

Insipientia est idem quod stultitia, et contrariatur sapientiae
2-2 | 46 | 1 | 1

Instabilitas est mutabilis loci, vel propositi
2-2 | 35 | 4 | 3

Instans. Nihil temporis est, nisi instans ejus
1 | 46 | 3 | 3

Instans in toto tempore, est idem subjecto, differens ratione
1 10 4 2

Inter quaelibet duo instantia, qualitercumque signentur, semper est accipere tempus medium
1 | 53 | 3 | c.
1 | 63 | 6 | 4
3 | 75 | 7 | 1

Puncta in linea possunt accipi, intrinseca et extrinseca; instans vero, extrinsecum tantum
3 | 75 | 7 | 1

Primum instans in quo res habet esse, datur, non autem ultimum
1 | 53 | 3 | c.
1-2 | 113 | 7 | 5
3 | 33 | 1 | 3
3 | 75 | 7 | 1

Omne agens potest operari in primo instanti in quo est, nisi sit imperfectum, vel impeditum, vel actio ejus sit successiva
1 42 2 | c.
1 46 2 | 1
1 63 5 | c.
1-2 | 113 | 3 | 4
3 | 34 | 2 | 1

In eodem, instanti est illuminatio aëris, visio coloris, et discretio rei visae, licet primum sit causa secundi, et secundum tertii
1 | 63 | 5 | c.

Operatio intellectus et voluntatis potest esse in instanti
1 | 63 | 5 | c.
1-2 | 113 | 7 | o.
3 | 34 | 2 | c.

Omnis mutatio, cujus subjectum nihil habet repugnans formae introducendae, est in instanti
1-2 | 113 | 7 | c., 3
3 | 75 | 7 | c.

Omnis mutatio instantanea est terminus motus praecedentis
1 | 53 | 3 | c.

Nullus motus localis, vel augmenti, potest esse in instanti
1 | 67 | 2 | c.
3 | 33 | 3 | c.
3 | 57 | 3 | 3

Mutatio tripliciter est in instanti, scilicet primo si forma sit indivisibilis, ut forma substantialis; secundo si subjectum sit in ultima dispositione; tertio si agens sit infinitae virtutis
1-2 | 113 | 7 | c.
3 | 75 | 7 | c.

Instans nunquam intelligitur, nisi ut fluens, nec ut fluens a priori nisi motus praecedat, nec ut fluens in posterius, nisi motus sequatur
1 | 46 | 1 | 7

Instructio fidei duplex, scilicet catechumenorum circa baptismum, et populi christiani circa missam
3 | 83 | 4 | 4

Instrumentum duplex, scilicet conjunctum, et separatum, quod non movetur, nisi per conjunctum
3 | 62 | 5 | c.

Instrumentum duplex, scilicet animatum, et inanimatum; in primo requiritur intentio ad effectum, non autem in secundo
3 | 64 | 8 | 1

Instrumentum animatum indiget habitu ad operandum, non autem inanimatum
1-2 68 | 3 | 2
3 | 7 | 1 | 3

Quanto instrumentum est magis proportionatum fini, tanto melius est, non autem quanto majus est
2-2, 188 | 7 | 1

Virtus dupliciter datur instrumento, scilicet inchoative, quando instituitur; et completive, quando movetur a principali agente
3 62 4 3
3 | 72 | 3 | 2

Quando opus perficitur pluribus instrumentis, virtus instrumentalis, non est complete in uno instrumento, sed incomplete in utroque
3 | 62 | 4 | 4
3 | 82 | 1 | 1

Virtus instrumentalis est incompleta, et intentionalis
3 | 62 | 4 | o.
3 | 63 | 5 | 1

Virtus instrumenti, per se loquendo, non est proprie in genere, sed reducitur ad genus et speciem virtutis perfectae
3 | 62 | 4 | 2
3 | 63 | 2 | c.

Virtus instrumenti non est in subjecto, secundum conditionem ejus, sicut formae perfectae, sed secundum conditionem agentis principalis
3 | 63 | 5 | 1, 2

Virtus spiritualis non potest esse in corpore, secundum esse completum, sed intentionaliter et instrumentaliter
3 | 62 | 4 | 1

Intellectualis substantia non potest uniri formaliter corpori, nisi corpori humano
1 51 1 c.

Necesse est esse aliquas substantias intellectuales
1 | 50 | 1 c.

Omnis substantia intellectualis est incorporea
1 | 50 | 1 c.

Nullum intellectuale est materiale
1 | 50 | 2, c.

Substantiae intellectuales sunt incorruptibiles
1 35 6 c fi.

Omnis substantia intellectualis est volens
1 | 19 | 1 | o.
1 | 59 | 1 | c., 1

Creatura intellectualis est perfectior universo intensive, non autem extensive, sed e converso
1 | 93 | 2 | 3

Intellectus dicitur quasi intus legens; intellectus enim nomen sumitur ab intima penetratione veritatis; unde actu intelligere aliquid est actu cogitare, secundum Augustinum
1-2 | 108 | 1 | 3
2-2 | 8 | 1 | c.
2-2 | 49 | 5 | 3

Intellectus est potentia realiter distincta ab essentia animae
1 | 79 | 1 | o.

Intellectus est potentia passiva
1 | 79 | 2 | o.

Intellectus pas-

Pars	Qu.	Art.	Locus
sivus, secundum aliquos, est appetitus sensitivus; sed secundum alios, est potentia cogitativa			
1	79	2	2
1-2	51	3	c.

Intellectus dicitur dupliciter, scilicet anima intellectiva, sed denominative, quasi a principaliori sua virtute, et potentia intellectiva

1	79	1	1

Intellectus duplex, scilicet intellectus possibilis, et intellectus passivus

1-2	51	3	o.
1-2	71	4	c.

Intellectus quadruplex, scilicet agens, possibilis, in habitu, et in actu, sive adeptus

1	79	10	c.

Intellectus est in potentia ad formas universales, materia vero est in potentia ad formas individuales, ideo differunt realiter

1	75	5	1, 2

Intellectus hominis multiplicatur secundum multitudinem corporum, contra Averroëm commentatorem

1	76	2	c
1	79	5	0
2	117	1	c.
1	118	2	2
1-2	50	4	c.

Ens in communi est objectum intellectus

1	55	1	c.
1	79	7	c.
1	82	4	1
1	87	3	1
1	105	4	c.
1-2	9	1	c.
1-2	10	1	3

Ratio et causa veritatis alicujus objecti primo apprehenditur a potentia intellectiva

1-2	1	1	c.

Ens est primum cadens in intellectu

1	5	2	c.
1	11	2	4
1-2	55	4	1
1-2	94	2	c.

Primo intelligitur ens, secundo non ens, tertio divisio, quarto unum, quinto multitudo

1	11	2	4

Intellectus noster intelligit se, et actum suum, et speciem intelligibilem reflexive, non autem primo

1	14	2	3
1	76	2	4
1	85	2	c.
1	87	1	o.
1	87	3	o.

Intellectus noster cognoscit se, non per essentiam suam, sed per actum suum dupliciter, scilicet vel particulariter, id est dum quis percipit se habere animam intellectivam, dum percipit se intelligere; vel universali, id est considerando naturam intellectus, ex actu ejus. Ad primum modum sufficit ejus praesentia, non autem ad secundum, sed requiritur diligens et subtilis inquisitio

1	87	1	o.
1	88	2	1
1	89	2	c
1	94	2	c.

Intellectum duplex, scilicet primum, id est species intelligibilis, quae est perfectio intellectus; et secundum, id est res, cujus est species, sicut est duplex visum

1	14	5	2, 3

Id quod primo intelligitur, est res cujus similitudo est species in intellectu, quae non intelligitur primo, sed reflexive

1	85	2	o.

Intellectus noster in hac vita non cognoscit substantias separatas a materia, quantum ad quid sunt, quia sunt ordine naturae supra nos

1	64	1	1
1	89	2	3

Intellectus noster intelligit simplicia, et enunciat per modum cujusdam compositionis, sed Deus e converso

1	50	2	c.
2-2	1	2	c.

Res materiales sunt in intellectu nostro simpliciores quam in seipsis

1	50	2	c.

Singularitas repugnat intellectioni, ratione materiae, non autem secundum se; ideo individuum immateriale est intelligibile in actu

1	56	1	2
1	76	2	3
1	79	6	2
1	86	1	c., 3

Intellectus noster non cognoscit singularia

1	14	11	1

Intellectus noster non intelligit individuum materiale primo, sed reflexive

1	14	11	1
1	50	2	c. 6.
1	56	1	2
1	57	2	1
1	86	1	o.
1	86	3	c.
1	86	4	c.
1	89	4	c., 1
2-2	47	3	1

Intellectus qui est semper in actu non intelligit privationem, scilicet primo, sed per habitum

1	14	10	1

Nullus intellectus potest intelligere plura ut plura, sed ut uniuntur

1	12	10	o.
1	14	7	c., 1
1	22	3	3
1	58	2	o.
1	85	4	o.
1-2	12	3	3
1-2	54	1	3
1-2	113	7	2
2-2	8	1	3

Intellectus noster potest intelligere infinita in potentia, et successive, non autem infinita in actu, nec in habitu distincte

1	86	2	o.
1	87	3	2

Subjectum et praedicatum, ut partes unius propositionis simul una intellectione intelliguntur, non autem absolute

1	58	2	c.
1-2	113	7	2

Eodem actu intelligitur conclusio, et principium, ut est ratio conclusionis, non autem absolute

1-2	8	3	c.
1-2	12	4	c.

Eodem actu simul intelligitur res cum sua perfectione

1	87	3	c., 2

Eadem intellectione intelligitur objectum, et intellectio ejus, ut ratio, non autem ut objectum

1	28	4	2
1	87	3	2

Actio intellectus est vita, id est operatio viventis, non autem esse ejus

1	54	1	2

Intelligere comparatur ad intellectum, sicut esse ad essentiam

1	54	1	c.
1	54	3	c.

Intelligere est simplex intuitus intellectus in praesens

1-2	108	1	3

Intelligere nostrum est quoddam pati

1	79	2	c.

Actio intellectus cujuscumque creati dependet a Deo, quoad duo: primo inquantum habet ab eo perfectionem qua agit, id est lumen; secundo inquantum movetur ab eo

1-2	109	1	c.

Intellectus movet se

1-2	9	3	c.

Quicumque intelligit, ex hoc procedit aliquid ab eo, scilicet verbum cordis

1	27	1	c.

Operatio intellectus duplex, scilicet simplex apprehensio, et compositio et divisio

1	85	2	3
2-2	83	1	3

Compositio intellectus duplex, scilicet universalis cum particulari, et accidentis cum subjecto, et semper est eorumdem, sicut compositio realis est diversorum

1	85	5	3

Solus intellectus hominis intelligit cum discursu, et componendo et dividendo, necessario

1	58	4	o.
1	58	5	o.
1	85	5	o.

Operatio intellectus quintuplex, scilicet intelligentia, id est simplex intuitus, intentio, id est ordinatio ad aliud, excogitatio, sapere, et dispositio verbi

1	79	10	3

Actus intellectus duplex, scilicet actus rectus, et actus reflexus

1	28	4	2
1	87	3	2

Intellectus habet duos actus, scilicet percipere, et judicare

2-2	45	2	3

Perfectum judicium intellectus in nobis non potest haberi, nisi per resolutionem ad sensibilia, quae sunt prima principia nostrae cognitionis

2-2	173	3	c.

Operatio dicitur intellectualis dupliciter: uno modo quasi in ipso intellectu consistens, ut contemplatio, et talis operatio non determinat sibi locum; alio modo quia est ab aliquo intellectu regulata et imperata, et sic interdum determinat sibi loca

1	112	1	1

Tempus miscetur secundae operationi intellectus nostri dupliciter, scilicet ex parte sua accipiendo scientiam a continuo, et tempore,

Pars	Qu.	Art.	Locus

id est a sensu et imaginatione; et ex parte intellectorum quae sunt in tempore; sed intellectioni Dei, primo modo tantum

1-2 | 113 | 7 | 5

Intellectus est supra tempus corporalium, non autem spiritualium

1 | 85 | 4 | 1

Principium operationis intellectus duplex, scilicet intellectus, et species intelligibilis, et utrumque potest esse immediate a Deo

1 | 105 | 3 | c.

In omni operatione, qua intellectus noster abstrahit a phantasmatibus, necesse est quod abstrahatur a sensibus

2-2 | 175 | 4 | c.

Unus intellectus potest melius alio rem aliquam intelligere dupliciter, scilicet ratione fortioris intellectus, et ratione meliorum sensuum, non autem ex parte objecti

1 | 12 | 6 | o.

1 | 85 | 7 | o.

Intellectus intelligit aliquando rem aliter quam sit

1 | 85 | 1 | 1

Intelligere rem aliter quam sit, contingit dupliciter, scilicet ex parte objecti, et ex parte intellectus; primum est falsum, non autem secundum. Vel verum est quod intellectus qui intelligit rem aliter quam sit, est falsus, si ly, aliter, referatur ad rem intellectam; tunc enim intellectus est falsus, quando intelligit rem esse aliter quam sit; non est autem verum si ly, aliter, accipiatur ex parte intelligentis. Est enim absque falsitate ut alius sit modus rei in intelligendo quam modus in essendo, quia intellectum est in intelligente immaterialiter per modum intellectus, non autem materialiter per modum rei materialis

1 | 12 | 6 | 1, 2

1 | 13 | 12 | 3

1 | 85 | 1 | 1

Non posse intelligi sine alio contingit dupliciter, scilicet vel alio non intellecto, vel non existente

1 | 16 | 3 | 3

1 | 85 | 1 | 1

Intelligibile est in intellectu tripliciter, scilicet actu, habitu, et ut relatum ad alium

1 | 107 | 1 | c.

Nihil potest intelligi, nisi secundum quod est ens actu

1 | 12 | 1 | c.

Solus intellectus cognoscit quidditatem rerum

1 | 57 | 1 | 2

1-2 | 31 | 5 | c.

2-2 | 8 | 1 | c.

Res intellecta est in intellectu per speciem ejus, non autem secundum propriam naturam

1 | 2 | 2 | 4

1 | 14 | 5 | 2

1 | 57 | 1 | 2

1 | 76 | 2 | 4

1 | 85 | 2 | 1

Unumquodque est intelligibile in actu, secundum quod ejus similitudo est in intellectu

1 | 58 | 2 | c.

Intellectum est perfectio intellectus per speciem intelligibilem in intellectu

1 | 57 | 1 | 1

Intellectus in actu, et intellectum, sunt idem

1 | 14 | 2 | c.

1 | 55 | 1 | 2

1 | 85 | 2 | 1

1 | 87 | 1 | 3

Per formam lapidis, inquantum hujusmodi, non perficitur intellectus; sed inquantum in ea participatur similitudo alicujus, quod est supra intellectum humanum, scilicet lumen intellectuale, vel aliquid hujusmodi

1-2 | 3 | 6 | c.

Ad hoc quod aliquid sit intellectum in actu, requiritur abstractio a materia, et a conditionibus materiae

1 | 50 | 2 | c.

1 | 55 | 1 | 2

1 | 79 | 3 | c.

1 | 87 | 1 | 3

Species intelligibilis intellectus nostri est similitudo rei quoad naturam speciei tantum; ideo per eam cognosci possunt infinita, sed indistincte

1 | 14 | 3 | 1

1 | 14 | 12 | c. fi.

1 | 76 | 2 | 4

1 | 85 | 1 | 3

1 | 86 | 1 | c.

Species sensibilis in sensu est similitudo unius tantum individui; ideo per eam tantum unum individuum cognosci potest

1 | 14 | 12 | c. fi.

Intelligere consequitur speciem intelligibilem, sicut esse formam

1 | 14 | 4 | c.

Intellectus noster non potest intelligere, nisi per aliquam speciem informetur

1 | 14 | 2 | 3

Species intelligibilis comparatur ad intellectum, sicut actus ad potentiam et ut forma ejus

1 | 55 | 1 | c.

Ex intellectu et specie intelligibili, fit unum subjecto, non autem essentialiter

1 | 14 | 2 | c.

1 | 55 | 1 | 2

1 | 85 | 2 | 2

In uno intellectu a diversis phantasmatibus ejusdem speciei non abstrahitur, nisi una species intelligibilis

1 | 76 | 2 | c. fi.

Species intelligibilis est a phantasmate, secundum suum esse materiale; sed ab intellectu agente, secundum esse formale, id est ut est intelligibilis in actu

1 | 84 | 6 | c.

1 | 85 | 1 | 3

Intelligere universalia est intelligere naturam generis vel speciei, sine individuis, per speciem intelligibilem abstractam a materia, per intellectum agentem

1 | 44 | 3 | 3

1 | 85 | 1 | 1

Intellectus noster intelligit se, sicut et alia, id est per species aliorum

1 | 14 | 2 | 3

1 | 87 | 1 | o.

1 | 88 | 2 | 3

1 | 89 | 2 | c.

Intellectus possibilis conservat species, contra Avicennam

1 | 79 | 6 | c.

1 | 84 | 4 | c.

1-2 | 67 | 2 | c.

Plures species possunt simul esse in intellectu

1 | 12 | 10 | c.

1 | 58 | 2 | 2

1 | 85 | 4 | c., 2

In intellectu resultant diversae species, secundum diversam dispositionem phantasmatum, sicut ex diversa ordinatione earumdem litterarum resultant diversi intellectus

2-2 | 173 | 2 | c.

Species est in intellectu et in sensu tripliciter, scilicet in potentia tantum, in actu, secundum complexionem ultimam, et medio modo, scilicet in habitu

1 | 79 | 6 | 3

Species primo est in sensu, secundo in imaginatione, tertio in intellectu possibili, per lumen intellectus agentis

1 | 55 | 2 | 2

2-2 | 173 | 2 | c.

Species sunt in imaginatione, secundum quod imprimuntur a sensu, vel secundum quod transmutantur ex mutatione corporis, vel secundum quod ex imperio intellectus ordinantur phantasmata ad aliquid significandum

2-2 | 173 | 2 | c.

Sensus et intellectus differunt realiter, per universale et particulare, et similiter appetitus sensitivus et intellectivus, id est voluntas

1 | 50 | 1 | c.

1 | 80 | 2 | 2

1 | 84 | 6 | c.

1 | 115 | 4 | c.

Intellectus judicans de agendis et appetendis dicitur sensus, quia relatus est ad particulare

1 | 54 | 5 | 1

2-2 | 16 | 2 | c.

2-2 | 48 | — | c.

2-2 | 49 | 2 | 3

Intellectus est similis sensui in hoc quod requirit proportionem objecti, dissimilis autem quia non corrumpitur ab objecto excedente, sicut sensus

1 | 88 | 1 | 3

Intellectus indiget sensu, sicut extremo ad quod fit resolutio, non autem quia actus intellectus fiat per organum

1 | 50 | 1 | c.

1 | 115 | 4 | c.

Licet operatio intellectus oriatur a sensu, tamen in re apprehensa per sensum, intellectus multa cognoscit, quae sensus percipere non potest, et similiter aestimativa

1 | 78 | 4 | 4

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Intellectus abstrahit ab omni differentia temporis, sicut et ab aliis conditionibus materialibus, quas sensus concernit
1	107	4	c.
			Cujuslibet potentiae sensitivae objectum est forma, prout est in materia corporali; ideo est cognoscitiva particularium tantum: ratio autem est cognoscitiva ipsius universalis
1	85	1	c.
1	85	3	4
1-2	5	1	1 pr.
2-2	58	5	2
			Potentiae sensitivae interiores praeparant intellectui possibili proprium objectum; ideo ex bona dispositione earum, ad quam etiam cooperatur bona dispositio corporis, redditur homo habilis ad intelligendum
1-2	50	4	3
			Judicium intellectus impeditur per ligamentum sensus
1	84	8	o.
1	94	4	4
1	101	2	c
1-2	33	3	3
1-2	48	3	c.
1-2	53	1	3
2-2	154	5	c.
2-2	172	1	o.
			Sensibilia sunt causa secundaria cognitionis intellectivae, sed causa principalis est intellectus agens
1	50	3	3
1	84	6	c., 3
			Sensus cognoscit tantum particularia corporalia; sed intellectus cognoscit etiam universalia et incorruptibilia
1	85	1	c.
			Sensus apprehendit rem quoad exteriora ejus accidentia tantum, sed intellectus ingreditur ad interiora, id est ad essentiam
1	108	1	3
			Nulla forma substantialis est sensibilis per se, sed solo intellectu comprehensibilis
1	57	1	2
1	67	3	c.
1	75	6	c. fi.
			Voluntas et intellectus sunt potentiae naturales, et consequuntur naturam animae de necessitate
1-2	110	4	4
3	18	1	c.,3,4
			Intellectus et voluntas sunt in eadem essentia animae subjective
1	87	4	1
1-2	33	3	2
			In omni creatura differunt realiter intellectus, voluntas, et essentia
1	59	2	c.
			Voluntas non potest esse in carentibus intellectu
1-2	1	2	3
1-2	6	2	1
			Objectum intellectus, scilicet ratio boni, est simplicius, absolutius, altius et nobilius objecto voluntatis, scilicet bono
1	82	3	c., 1
1	82	4	1
			Nobilitas operationis intellectus attenditur secundum mensuram intellectus, voluntatis autem secundum objectum
2-2	23	6	1
			Intellectus inter omnes potentias est altior, et voluntati propinquior
2-2	83	3	1
			Intellectus est superior voluntate quoad rationem ordinis, sed quoad imperium est e converso
1-2	13	1	c.
			Voluntas respectu eorum quae sunt supra animam est nobilior intellectu, sed respectu inferiorum est e converso
1	82	3	c., 3
1	108	6	3
1-2	66	6	1
2-2	23	6	1
			Idem secundum rem est objectum intellectum, inquantum est verum, et voluntatis inquantum est bonum
1	59	2	2
1	79	11	2
1	80	1	2
1	87	4	2
			Anima non potest esse sine intellectu et voluntate
2-2	110	4	4
			Intellectus tendit ad res, ut sunt in eo, sed voluntas, ut sunt in seipsis
1	19	3	6
1	19	6	2
1	82	3	c.
1-2	66	6	1
1-2	86	1	2
2-2	23	6	1
			Omne amatum est in voluntate, sicut terminus motus est in principio motivo, non autem est in ea secundum similitudinem suae speciei, sicut est in intellectu
1	27	4	c.
			Objectum intellectus est primum in genere causae formalis, sed objectum voluntatis est primum in genere causae finalis
1-2	9	1	c.
			Intellectus est simpliciter prior voluntate, sicut motivum mobili et activum passivo
1	82	3	2
1-2	13	1	c.
			Intellectus prior est voluntate, in via receptionis, sed e converso in movendo et agendo
1-2	83	3	3
			Intellectus regit voluntatem, non inclinando, sed ostendendo et ordinando
1-2	17	5	o.
			Intellectus non movet corpus, nisi per appetitum, cujus motio praesupponit operationem intellectus
1	76	1	c., 2
			Intellectus movet voluntatem, per modum finis; sed voluntas movet imperando intellectui, et caeteris potentiis animae
1	82	4	o.
1	107	1	c.
1-2	9	1	o.
1-2	9	2	3
1-2	9	3	c.
1-2	11	1	2
1-2	12	1	c.
1-2	16	1	c.
1-2	17	1	o.
1-2	18	7	c.
1-2	19	3	3
1-2	56	3	c.
1-2	58	1	c., 3
1-2	74	5	2
2-2	58	8	1
2-2	82	1	1
2-2	180	1	c., 3
3	85	4	4
			Sicut intellectus ex necessitate inhaeret primis principiis, ita et voluntas fini
1	82	1	c.
1	82	2	c.
			Finem prius apprehendit intellectus quam voluntas; tamen motus ad finem incipit in voluntate
1-2	3	4	3, 4
2-2	4	7	c.
			Intellectus est primum motivum omnium potentiarum animae, quoad determinationem actus; voluntas vero quoad exercitium actus
1-2	17	1	c.
			Ab intellectu procedit aliquid dupliciter, scilicet aliquid per modum operati, et aliquid per modum operationis; a voluntate autem secundo modo tantum
1	27	4	c.
			Intellectus necessario intelligit aliquid, non ex imperio voluntatis
1	82	4	3
			Intellectus intelligit actum voluntatis
1	87	4	o.
1-2	17	1	c.
			Actus intellectus et voluntatis supra se invicem reflectuntur
1-2	17	1	c.
1-2	17	3	3
2-2	109	2	1
			Necesse est esse intellectum agentem
1	54	4	o.
1	79	3	o.
			Si intellectus agens non esset aliquid animae, sed esset quaedam substantia separata, unus esset intellectus agens omnium hominum, et hoc intelligunt qui ponunt unitatem intellectus agentis
1	79	5	c.
			Si intellectus agens sit aliquid animae, ut quaedam virtus ipsius, necesse est dicere quod sint plures intellectus agentes, secundum pluralitatem animarum, quae multiplicantur, secundum multiplicationem hominum; non enim potest esse, quod una et eadem virtus sit diversorum subjectorum
1	79	5	c. fi.
			Intellectus agens est actus intelligibilium, quae abstrahuntur a phantasmatibus
1	87	1	c.,1,2
			Intellectus agens est sua actio, non quidem per essentiam, sed concomitanter
1	54	1	1
			Intellectus agens nullo modo est patiens, nec est subjectum habitus
1	50	5	2
1	54	1	c.
			Intellectus in actu semper intelligit quantum est de se, id est ex parte intellectus agentis
1	79	4	2
			Intellectus possibilis non unitur homini per speciem intelligibilem, contra Averroëm
1	76	1	c.,1 fi.
1	88	1	c. fi.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Intellectus possibilis est ens actu, in genere entis, sed est pura potentia, in genere intelligibilium
1	87	1	c., 2
1-2	50	4	2
1-2	50	5	c.
			Sicut potentia ad esse sensibile convenit materiae corporali, sic potentia ad esse intelligibile convenit intellectui possibili
1-2	50	4	2
1-2	50	5	c.
			Intellectus possibilis est in potentia naturaliter ad omnia sola, quae possunt manifestari per lumen intellectus agentis, scilicet ad omnes species rerum sensibilium
1	88	1	c. fi.
1-2	50	5	c.
			Intellectus agens et intellectus possibilis sunt potentiae animae, et non substantiae separatae a corpore secundum esse
1	79	4	o.
1	79	5	o.
1	88	1	o.
			Intellectus agens et intellectus possibilis fundantur in eadem essentia animae
1	79	4	4
1	87	4	1
			Intellectus agens et intellectus possibilis differunt realiter
1	54	1	1
1	79	7	c.
1	79	10	c
			Intellectus practicus et intellectus speculativus sunt realiter eadem potentia, sed differunt ratione
1	14	16	c.
1	79	11	o.
			Intellectus practicus est motivus voluntatis, non quasi exequens motum, sed quasi dirigens ad motum
1	79	11	1
			Practicum dicitur ab opere exteriori, speculativum autem ab opere interiori
1-2	1	6	1, 2
1-2	3	5	2
1-2	13	4	2
1-2	57	1	1
			Intellectus speculativus ordinatur ad actum proprium, ut ad finem; non autem ad actum extrinsecum, sicut intellectus practicus
2-2	179	2	c.
			Finis intellectus practici, et vitae activae, est exterior operatio; speculativi vero, et vitae contemplativae, est cognitio veritatis
1	14	16	c.
1	79	11	o.
1-2	3	5	c., 2
1-2	69	3	2
2-2	179	1	c.
2-2	179	2	c.
2-2	180	1	c., 1
2-2	180	2	c.
2-2	181	1	o.
2-2	181	4	o.
			Res ordinatur ad intellectum practicum, ut mensuratum ad mensuram, ad speculativum autem e converso
1-2	64	3	c.
			Verum intellectus speculativi accipitur per conformitatem ejus ad rem, practici vero per conformitatem ejus ad appetitum rectum
1-2	57	5	3
			Intellectus, ut dicit lumen supernaturale ad cognitionem, est unum de septem donis Spiritus Sancti
2-2	8	1	o.
2-2	49	2	2
			Donum potius nominatur intellectus quam voluntas, quia intellectus dicit excellentiam, non autem voluntas
2-2	8	1	3
			Ratio non dicitur donum sicut intellectus, quia ratio procedit ex lumine naturali, non autem intellectus, sicut nec donum
2-2	8	1	2
			Donum intellectus est quaedam acuta perspectio divinorum
2-2	49	2	2
			Donum intellectus est ad capiendum divina, quorum judicium est doni sapientiae, sicut doni scientiae, respectu creaturarum; et consilium est respectu singularium operum
2-2	8	6	o.
			Donum intellectus est principaliter habitus speculativus, et secundario practicus
2-2	8	3	o.
2-2	8	6	c., 3
			Donum intellectus ita se habet ad nota nobis supernaturaliter, sicut lumen naturale ad prima principia
2-2	8	1	2
			Fides potest esse simul cum dono intellectus, respectu eorum quae secundario sunt fidei, non autem respectu principalium, nisi imperfecte
2-2	8	2	o.
			Fides et donum intellectus sunt circa prima principia cognitionis supernaturalis, et gratuitae; primum assentiendo; secundum penetrando, vel capiendo
2-2	8	6	c., 2
			Tota certitudo sapientiae, intellectus, et scientiae, ut sunt dona, procedit a certitudine fidei, quae est principium eorum; sed ut sunt virtutes, innituntur naturali lumini rationis; fides vero veritati Dei; ideo fides est perfectior eis quoad certiorem inhaesionem, sed e converso quoad majorem manifestationem
2-2	4	8	c., 3
			Per donum intellectus homo habet rectam aestimationem de ultimo fine, quod convenit omni, et soli habenti gratiam ratum facientem
2-2	8	5	o.
			Donum intellectus non est nisi in existente in gratia
2-2	8	5	o.
			Donum intellectus est semper in omni existente in gratia, nec unquam se subtrahit in necessariis ad salutem; in non necessariis autem interdum ut materiae superbiae subtrahatur
2-2	8	4	3
			Intelligentia proprie significat actum intellectus, et aliquando significat substantias separatas, scilicet angelos
1	79	10	o.
			Intelligibile est in intellectu tripliciter, scilicet habitualiter in actu conceptum vel consideratum, et ut ad aliud ordinatum, et transitur de primo ad secundum, et de secundo ad tertium, per imperium voluntatis; et in secundo loquitur intelligens sibi ipsi, et in tertio loquitur alteri
1	107	1	c., 2
			Forma in materia non est intelligibilis, nisi in potentia
1	79	3	c.
			Intemperantia est maxime vituperabilis
2-2	142	4	o.
2-2	143	—	c.
2-2	144	1	2
2-2	151	4	2, 3
			Maximum remedium contra intemperantiam est, non immorari circa singularium considerationem
2-2	142	3	c., 3
			Intendere. Deus non potest esse causa tendendi in non esse, nisi subtrahendo suam actionem a rebus; sed hoc habet creatura, in quantum est de nihilo
1	104	3	1
			Formae quae possunt recipere magis et minus, intenduntur et remittuntur, secundum diversam dispositionem subjecti
3	89	2	c.
			Intentio naturae est ad speciem, non autem ad individuum, nec ad genus
1	85	3	1 fi., 4
1	98	1	c.
			Intentio mentis proprie est actus voluntatis, secundum quod in ea est vis intellectus ordinantis
1-2	12	1	o.
2-2	180	1	c.
			Intentio dicitur oculus, quia praesupponit cognitionem intellectus
1-2	12	1	1
			Intentio dicitur lumen, quia nota est intendenti
1-2	12	1	2
			Intentio dicitur clamor ad Deum, quia Deus novit eam, vel quia dirigitur ad Deum
1-2	12	2	1
			Idem est motus quo voluntas vult ea quae sunt ad finem, et quo intendit finem ut ratio eorum, non autem absolute
1-2	8	3	o.
1-2	12	4	o.
			Intentio est tantum finis; non tamen semper est ultimi finis
1-2	12	2	o.
2-2	180	1	c.
			Intentio potest esse simul ad multa, non ordinata ad invicem
1-2	12	3	o.
			Contingit quod intentio sit bona, et voluntas mala; non autem e converso
1-2	19	7	2, 4
1-2	19	8	3
			Actus est bonus vel malus, sicut voluntas eligens est bona vel mala; et est malus, si voluntas intendit mala; sed ad hoc quod voluntas sit bona,

Pars	Qu.	Art.	Locus

requiritur quod sit boni, et sub ratione boni
1-2 | 19 | 7 | c., 3
1-2 | 19 | 8 | o.
1-2 | 19 | 9 | o.

Intentio dupliciter potest se habere ad actum qui dicitur voluntas, scilicet antecedenter seu causaliter, et concomitanter; primo modo bonitas voluntatis ex intentione finis dependet, non autem secundo modo, nisi reiteretur
1-2 | 19 | 7 | o.
1-2 | 19 | 9 | c.

Virtus primae intentionis, quae est respectu ultimi finis, manet in quolibet appetitu cuiuscumque rei, etiamsi de ultimo fine actu non cogitetur, sicut non oportet, quod qui vadit per viam, in quolibet passu cogitet de via
1-2 | 1 | 6 | 3

Quantitas intentionis et voluntatis duplex, scilicet ex parte objecti, et ex intentione actus; secundo modo coaequantur in bonitate et malitia formaliter, et non materialiter, non autem primo modo, propter disproportionem, et propter impedimenta actus exterioris
1-2 | 19 | 8 | o.

Nullum malum potest per se intendi
1 | 19 | 9 | c.
1 | 48 | 1 | 2, 4
1-2 | 72 | 1 | c.
1-2 | 78 | 1 | 2

Peccatum recipit speciem ex intentione peccantis
1-2 | 72 | 1 | c.
1-2 | 72 | 8 | c.
3 | 88 | 4 | 1

Intentio secundum esse quod significat veritatem propositionis, formaliter est in anima, sed est in re fundamentaliter
1 | 3 | 4 | 2

Pars	Qu.	Art.	Locus

Nullum intentionale denominat suum subjectum, nec causat effectum naturalem
1 | 67 | 3 | c.

Interpretatio est in dubiis, in quibus non licet absque determinatione principis, a verbis legis recedere; sed in manifestis non opus est interpretatione, sed executione
2-2 | 120 | 1 | 3

Interpretatio in dando remedium, debet fieri in pejorem partem, supponendo, scilicet, cum debemus aliquibus malis adhibere remedium sine nostris, sive alienis, expedit ad hoc ut securius remedium apponatur, quod supponatur id quod est deterius, quia remedium quod est efficax contra majus malum, est multo magis efficax contra minus malum; sed in diffiniendo sive determinando, in rerum judicio, debet aliquis niti ad hoc, ut interpretetur unumquodque, secundum quod est; in judicio autem personarum ut interpretetur in melius
2-2 | 60 | 4 | c., 3

Interpretatio sermonum reducitur ad donum prophetiae, et est dignior quam donum linguarum
2-2 | 176 | 2 | 4

Postponitur autem interpretatio sermonum, dono linguarum, quia etiam ad interpretandum diversa linguarum genera, interpretatio sermonum se extendit
2-2 | 176 | 1 | c. fi.

INTIMIDITAS est peccatum, quia causatur ex defectu amoris, vel rationis, vel ex superbia
2-2 | 126 | 1 | o.

INTUITUS praesens Dei fertur ab aeterno in totum tempus, et in omnia quae sunt in quocumque tempore, sicut etiam in subjecta sibi praesentialiter
1 | 14 | 9 | c.
1 | 14 | 13 | c. fi.
2-2 | 95 | 1 | c.

INVESTIRI dicitur canonicus per librum, abbas per baculum, episcopus per annulum
3 | 62 | 1 | c.

Invidia est tristitia de bono alterius, inquantum aestimatur diminuere gloriam propriam
2-2 | 36 | 1 | o.
2-2 | 36 | 3 | c.
2-2 | 36 | 4 | c.

Invidia praecipue est de bonis, in quibus est gloria et honor
2-2 | 36 | 1 | c.

Invidia quaelibet est peccatum, non autem omnis zelus, qui proprie est tristitia de eo quod deest nobis, non aliis
2-2 | 36 | 2 | o.
2-2 | 158 | 1 | c.

Invidia secundum genus suum est peccatum mortale, quae intantum convertit hominem ad quietem indebitam, inquantum aspernatur bonum divinum: tamen primi motus sunt peccata venialia, et sunt etiam in viris perfectis
2-2 | 36 | 3 | o.

Invidia est vitium capitale, cujus sunt quinque filiae, scilicet odium, susurratio, detractio, exultatio in adversis, et afflictio in prosperis
2-2 | 34 | 6 | o.
2-2 | 36 | 4 | o.

Invidia ad proximum est mater odii, primo ad proximum, et consequenter ad Deum
2-2 | 34, 6 | 2

Invidia non est inter multum inaequales, sed ad illos tantum, quibus potest quis se aequare, vel praeferre
2-2 | 36 | 1 | 2, 3

Amatores honoris, et pusillanimes, sunt maxime invidi
2-2 | 36 | 1 | 3

Senes invident junioribus, et qui multa expendunt ad consequendum aliquid, iis qui parum expendunt
2-2 | 36 | 1 | 4

Invidia ut plurimum nascitur ex superbia
2-2 | 36, 4 | 1

Memoria bonorum ut sunt habita, causat delectationem, ut amissa tristitiam, ut habita ab aliis invidiam
2-2 | 36 | 1 | 3

Invidia contrariatur duabus virtutibus, quia habet duo objecta, scilicet principale, id est bonum, et proximum; primo contrariatur misericordiae, secundo nemesi
2-2 | 36 | 3 | 3

INVOLUNTARIUM. Facta per metum sunt voluntaria simpliciter, et involuntaria secundum quid
1-2 | 6 | 6 | o.
1-2 | 6 | 7 | 1, 2
1-2 | 39 | 1 | c.
1-2 | 73 | 6 | c.
1-2 | 87 | 8 | c. fi.
2-2 | 108 | 4 | 4
2-2 | 125 | 4 | c.
2-2 | 142 | 3 | c.

Concupiscentia nullo modo causat involuntarium
1-2 | 6 | 7 | o.
2-2 | 142 | 3 | c.

Violentia causat involuntarium in cognoscentibus, in aliis autem causat innaturale, quia opponitur directe voluntario, et naturali
1-2 | 6 | 4 | c.
1-2 | 6 | 5 | o.
1-2 | 6 | 6 | 1
1-2 | 73 | 6 | .
2-2 | 88 | 6 | .

Pars	Qu.	Art.	Locus

IRA dicitur tripliciter, scilicet habitus vel actus vitii oppositi mansuetudini; secundo voluntas vindictae; tertio passio
2-2 | 158 | 8 | c.

Ira duplex, scilicet per zelum, id est secundum rationem, et ira per vitium, id est contra rationem
2-2 | 158 | 1 | o.
2-2 | 158 | 2 | o.
3 | 15 | 9 | c.

Ira est inordinata dupliciter, scilicet ratione appetibilis, et ratione modi
2-2 | 158 | 2 | c.
2-2 | 158 | 3 | c.
2-2 | 158 | 4 | c.

Gradus irae triplex, scilicet in corde, ore, et opere
1-2 | 46 | 8 | 3
2-2 | 158 | 5 | 3
2-2 | 158 | 7 | c.

Ira est passio quodammodo composita ex passionibus contrariis
1-2 | 46 | 2 | c. fi.

Ira continet multas passiones, non sicut genus continet species, nec sicut causa suos effectus, sed sicut effectus suas causas
1-2 | 46 | 1 | c., 3

Ira, secundum rationem rectam, est passio laudabilis; quae autem est contra rationem in plus, vel minus, est peccatum
2-2 | 158 | 1 | 2
2-2 | 158 | 8 | c.
3 | 15 | 9 | o.

Habitus virtutis tenens medium in ira est innominatus; ideo dicitur mansuetudo, quae significat diminutionem irae
2-2 | 157 | 2 | 2

Ira semper est aliquo modo cum ratione
1-2 | 46 | 4 | o.
1-2 | 46 | 5 | o.
2-2 | 53 | 6 | 1

Ira aliqualiter audit rationem, si-

Pars	Qu.	Art.	Locus

cut nunciantem quod injuriatum est, non autem perfecte, quia non observat regulam ejus in vindicando
1-2 | 46 | 4 | 3
1-2 | 46 | 5 | 1
1-2 | 46 | 6 | c.
2-2 | 53 | 6 | 1
2-2 | 72 | 4 | 2

Ira componitur ex tristitia et desiderio, non sicut ex partibus, sed sicut ex causis
1-2 | 46 | 3 | 3
3 | 15 | 9 | c.

Materiale in ira est accensio sanguinis circa cor, vel aliquid hujusmodi; formale vero, est ex parte appetitus vindictae
1 | 21 | 1 | 2
1-2 | 22 | 3 | 3
1-2 | 48 | 2 | c.
1-2 | 48 | 3 | c., 1

Ira quoad suum formale habet principium a ratione, sed quoad suum materiale impedit judicium rationis
1-2 | 48 | 3 | 1, 3
1-2 | 48 | 4 | c.

Ira est janua omnium vitiorum per accidens, scilicet impediendo rationem; sed per se, respectu aliquorum vitiorum
2-2 | 158 | 6 | 3

Ira contra rationem ex parte objecti semper est peccatum mortale, nisi desit consensus, vel nisi de re parva; non autem ratione modi, nisi sit contra charitatem
1-2 | 88 | 5 | 1
2-2 | 158 | 3 | o.

Ira est vitium capitale, non autem odium
2-2 | 34 | 5 | o.
2-2 | 58 | 6 | o.

Species irae sunt tres, scilicet fel, id est acuta, mania, id est manens, et furor
2-2 | 46 | 8 | o.
1-2 | 158 | 5 | o.

Filiae irae sunt sex, scilicet rixa, tumor mentis, contumelia, clamor, indignatio, et blasphemia
2-2 | 37 | 2 | 1
2-2 | 41 | 2 | o.
2-2 | 158 | 7 | o.

Ira est subjective in irascibili
1-2 | 46 | 3 | o.
2-2 | 162 | 3 | c.

Defectus viae in voluntate, vel in appetitu sensitivo contra rationem, semper est peccatum
2-2 | 158 | 8 | c.

Bruta habent iram ex instinctu naturali, non autem ex ratione eorum
1-2 | 46 | 4 | 2
1-2 | 46 | 7 | 1

Multum ebrii non irascuntur, quia nihil habent de judicio rationis; sed parum ebrii multum irascuntur, quia habent judicium rationis, sed impeditum
1-2 | 46 | 4 | 3

Ira per zelum, non impediens, nec praeveniens judicium rationis, fuit in Christo, non autem ira per vitium
3 | 15 | 9 | o.

Ira, ut dicit actum voluntatis ad vindictam, est in Deo, non autem ut passio
1 | 3 | 2 | 2
1 | 19 | 11 | c.
1 | 20 | 1 | 2
1 | 59 | 4 | 1
1-2 | 47 | 1 | 1
2-2 | 162 | 3 | c.

Ira causatur ex re inconvenienti, praesenti, vel praeterita, vel ex apprehensione inconvenientis habiti; ideo causatur ex dolore et tristitia
1-2 | 23 | 3 | c.
1-2 | 23 | 4 | c.
1-2 | 25 | 1 | c.
1-2 | 25 | 3 | c.
1-2 | 48 | 4 | 2, c.

Omnis ira est propter aliquid contra se factum
1-2 | 47 | 1 | o.

Ira magis sequitur complexionem corporis quam concupiscentia propter velocitatem choleraе ad iram; ideo promptius insurgit ira quam concupiscentia
2-2 | 156 | 4 | c.

Ira causatur ex accidenti extrinseco, scilicet ex laesione; sed concupiscentia delectabilium causatur ex causa naturali; ideo concupiscentia diuturnior est et communior, et requirens principaliorem virtutem, licet ira majorem impetum habeat
2-2 141 | 7 | 2

Causa irae duplex, scilicet ratione motivi, ut excellentia, vel ratione dispositionis, ut defectus, sicut aegritudo
1-2 | 47 | 3 | o.

Ira causatur ex invidia et consequitur etiam audaciam, et est effectus ejus
1-2 | 25 | 3 | c.
1-2 | 25 | 4 | 2, 3

Tristitia illata causat iram
1-2 | 46 | 1 | c.
1-2 | 47 | 3 | o.
1-2 | 48 | 1 | o.
1-2 | 48 | 2 | c.
3 | 15 | 9 | c.

Sola parvipensio causat iram, et omne provocans iram est aliquid sub ratione injusti
2-2 | 47 | 2 | o.
2-2 | 47 | 3 | c.
2-2 | 47 | 4 | c.

Tacens provocat ad iram contumeliantem, quia videtur eum parvipendere
1-2 | 47 | 1 | 4
1-2 | 72 | 3 | 3

Oblivio, exultatio in adversis, denunciatio tristium, impediens voluntatem, et quaelibet alia causant iram. ratione parvipensionis tantum
1-2 | 47 | 2 | 3

Ludus, risus, festum, prosperitas, consummatio operum, delectatio non turpis, et spes causant iram, ratione parvipensionis, sed impediunt eam, inquantum impediunt tristitiam
1-2 | 47 | 3 | 3

Defectus injuriantis duplex, scilicet augens indignam parvipensionem, ut ignobilitas, insipientia, et servitus, et defectus diminuens eam, ut poenitentia, confessio mali, humiliatio, postulatio veniae, et hujusmodi; primi augent iram, secundi vero diminuunt eam
2-2 | 47 | 4 | o.

Ira debilitatur ex diuturnitate, sicut et causa ejus, scilicet memoria injuriae, quae etiam videtur minor, quando est tantum in memoria
1-2 | 48 | 2 | 2

Ira non est ad personam multum excellentem, quae laesit, sed tantum tristitia, quia ira praesupponit tristitiam, desiderium, spem, et audaciam puniendi
1-2 | 25 | 3 | c. fi.
1-2 | 45 | 4 | 3
1-2 | 46 | 1 | c.

Nullus proprie irascitur sibi, sed metaphorice, sicut nec justum. nec injustum sibi facit, nisi metaphorice
1-2 | 46 | 7 | 2

Ira est magis ad amicos injuriantes quam ad alios, quia indignior videtur eorum despectio
1-2 | 47 | 4 | 3

Ira est tantum ad eos, ad quos est justitia et injustitia
1-2 | 46 | 7 | o.

Homo irascitur inanimatis et brutis, ex imaginatione nunciante laesionem, non autem ex ratione
1-2 | 46 | 7 | 1

Ira cessat ad graviter laesos, quia malum eorum sufficit
1-2 | 46 | 6 | 1
1-2 | 47 | 4 | 2

Ira cessat ad mortuos, quia non possunt dolere, quod tamen appetitus iratus, et vindicta jam facta videtur
1-2 | 46 | 7 | 1
1-2 | 47 | 4 | 2

Ira maxime facit perturbationem corporalem circa cor, ita ut etiam ad exteriora membra derivetur
1-2 | 48 | 3 | c.
2-2 | 46 | 3 | 3

Signa et effectus irae sunt quinque, scilicet palpitatio cordis, tremor corporis, inflatio faciei, exasperatio oculorum, et clamor irrationabilis
1-2 | 48 | 2 | c.
1-2 | 48 | 4 | c.
2-2 158 | 4 | c. fi.

Ira causat fervorem sanguinis, quia fit insequendo, quod convenit calori, non autem retrahendo, quod convenit frigori
1-2 | 48 | 2 | o.

Fervor amoris est dulcis, et lenis, irae vero fervor est amarus, et ex felle; ideo primus assimilatur calori aëris et sanguinis, secundus autem assimilatur igni et cholerae
1-2 | 46 | 5 | c.
1-2 | 48 | 2 | 1

Ex ira, audacia augetur, quia ira est quid ausivum, secundum Philosophum; unde irati redduntur prompti et audaces ad invadendum; et similiter delectatio est effectus irae, ut est in spe vindictae; sed delectatio de vindicta praesenti aufert totaliter iram
1-2 | 44 | 1 | 1
1-2 | 45 | 4 | 3. fi.
1-2 | 48 | 1 | o.

Ira inter caeteras passiones magis impedit usum et judicium rationis

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	48	3	o.
1-2	48	4	c.
2-2	41	2	3
2-2	157	4	c.

Ira dupliciter causat taciturnitatem, scilicet ex parte rationis, et ex parte perturbationis ejus

1-2	48	4	o.

Ira diminuitur per sequentem iram, praecipue si sequens ira sit major

1-2	48	2	3

Ira et invidia causant inconstantiam, pertrahendo rationem ad aliud; sed luxuria totaliter extinguendo lumen rationis

1-2	77	7	c.
2-2	53	6	1

Ira est levior quam invidia, ratione appetibilis, et haec quam odium; sed e converso, ratione modi

1-2	46	6	o.
2-2	158	4	o.

Ira semper respicit duo objecta, scilicet vindictam et nocentem; sed amor et odium, unum objectum tantum quandoque

1-2	46	2	c
1-2	46	3	c.

Utrumque objectum amoris est bonum, odii autem malum; sed ira respicit vindictam sub ratione boni, et nocentem, secundum rationem mali

1-2	46	2	c.
1-2	46	3	c.
1-2	46	6	c.

Odium appetit malum alicujus sub ratione mali, sed invidia sub ratione propriae gloriae; ira vero sub ratione justae vindictae

1-2	46	6	o.
1-2	46	7	c.
1-2	47	1	c., 1, 2
2-2	34	6	3
2-2	43	2	c.
2-2	158	4	c.

Odium appetit nocere, propter contrariam dispositionem infinitae, non tamen ut sciatur; ira vero propter laesionem tantum, cum mensura, et ut sciatur

1-2	46	6	o.
2-2	41	2	c., 4
2-2	72	4	3
2-2	73	3	3

Odium prius et directius causatur ex tristitia et accidia quam ex ira

2-2	34	6	3
2-2	158	7	2

Ira crescit in odium, non eodem numero per inveterationem, sed quia causat odium per diuturnitatem

1-2	46	3	2
2-2	34	6	3

Ira est ad singulare, odium autem ad universale

1	80	2	2
1-2	29	6	o.
1-2	46	7	3

Odium est insanabilius et permanentius quam ira, quia causatur ex permanentiori causa, scilicet ex dispositione qua reputatur aliud contrarium et nocivum; sed ira causatur ex passione et commotione animi propter laesionem illatam

1-2	46	6	3
1-2	46	7	3

Odium magis agit sine misericordia quam ira, quantum ad rem desideratam, sed e converso quantum ad intensionem desiderii

2-2	46	6	1

Ira respicit bonum justitiae; concupiscentia vero bonum delectabile, vel utile

2-2	158	4	c.

Ira operatur cum tristitia, concupiscentia vero delectabiliter; sed ira est minus poenitibilis, quia plus habet de ratione

2-2	156	4	c.

Ira est cum ratione denunciante injuriam, non autem praecipiente vindictam, sed concupiscentia naturaliter

1-2	46	4	o.
2-2	156	4	c., 2

Difficilius est resistere irae, et pugnare contra iram ad horam, propter impetum ejus, quam contra delectationem et concupiscentiam; sed e converso, propter majorem continuitatem

2-2	156	4	1
2-2	162	6	1

Ira causatur ex contrariis passionibus, scilicet a spe et tristitia; ideo includit in se contrarietatem

1-2	46	1	2

Nulla passio est contraria irae

1-2	23	3	o.
1-2	23	4	c. fi
1-2	46	1	2

Irae contrariatur aliquod vitium, scilicet inordinata remissio irae; sed non apparet, quia est innominata

2-2	158	8	o.

Mitescere est privative vel negative oppositum irae, non autem contrarie

1-2	23	3	c. fi.

Ira non opponitur mansuetudini, nisi secundum quod ira est inordinata

2-2	157	1	3
3	15	9	2

Mansuetudo magis opponitur irae, quam defectui ejus; ideo vitium oppositum mansuetudini nominatur ira ad quam refraenandam principaliter mansuetudo ordinatur

2-2	157	2	2

Iracundia est excessus irae; ideo est vitium oppositum mansuetudini

2-2	157	1	3

Iracundus non est cui inest passio irae, sed qui passibilis est de facili ab ea

1	63	4	2

Irascibilis dupliciter sumitur, scilicet proprie, id est appetitus sensitivus, et improprie, id est voluntas

1	82	5	2
2-2	162	3	c., 3

Irascibilis potius denominatur ab ira quam ab aliis passionibus, quia est notior, scilicet quia est effectus et terminus earum

2-2	25	3	1
2-2	46	1	1

Actus irascibilis intantum est naturalis hominis, inquantum est secundum rationem; sed inquantum est praeter ordinem rationis, est contra naturam hominis

2-2	158	2	4

Iris quandoque significat serenitatem, inquantum causa ejus est causa serenitatis

2-2	95	5	c.

Ironia est vitium, quo quis asserit minora de se quam credit; ideo semper est peccatum, tamen levius ut plurimum quam jactantia

2-2	110	2	c.
2-2	113	—	o

Ironia est jactantia circa idem, scilicet circa conditionem personae; mentiuntur verbis, vel quibuscumque signis

2-2	113	2	c.

Irregularitas non incurritur propter peccatum tantum, sed principaliter propter ineptitudinem personae, ad Eucharistiam ministrandam

1-2	20	5	4
2-2	64	7	3
2-2	108	4	2

Irreligiositas habet manifestam contrarietatem ad religionem, per contemptum et irreverentiam Dei, vel rei sacrae

2-2	92		princ.
2-2	97		princ.
2-2	122	3	c.

Irreligiositas ponitur verae religioni, per defectum, sicut superstitio per excessum, et prohibetur secundo praecepto Decalogi

2-2	122	3	c.
2-2	122	4	c.

Species irreligiositatis sunt quatuor, scilicet tentatio Dei, perjurium, sacrilegium, et simonia

2-2	97		princ.
2-2	99		princ.
2-1	154	10	1

Superstitio impedit religionem, ne suscipiatur Deus, sed irreligiositas, ne susceptus honoretur

2-2	122	3	c.
2-2	122	4	c.

Isaac significavit Christum, inquantum oblatus est in sacrificium; ideo non oportet quod significet eum ut offerens, licet obtulerit, sicut et alii justi, secundum congruitatem sui temporis, secundum Gregorium

2-2	85	1	2

J

Jacob emens primogenita non peccavit, quia erant sua; sed Esau vendens ea peccavit per simoniam

2-2	100	4	3

Jacob non est mentitus, dicens se esse Esau, quia mystice dixit se esse Esau primogenitum Isaac, quia primogenita illius de jure ei debebantur, vel propter mysterium, quia videlicet minor populus, scilicet Gentilium, substituendus erat in locum primogeniti, scilicet in locum Judaeorum

2-2	110	3	3

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Jacob non vidit Deum per essentiam
1	12	11	1
2-2	180	5	1
			Jacob vovit habere Dominum in Deum, inquantum voluntarie vovit; vel vovit secundum specialem modum; vel dicitur votum large, id est recognitio obligationis, et non causa ejus
2-2	88	2	1
			Jacob vovit dare decimas, non quidem ministris, sed ad cultum Dei, ut in sacrificiis
2-2	87	1	3
			Jacob post contemplationem claudicavit uno pede, quia necesse est quod debilitato amore saeculi, convalescat aliquis ad amorem Dei, secundum Gregorium
2-2	180	7	4
			Jacob accedens ad ancillas uxorum suarum, non peccavit, quia erant uxores
2-2	154	2	3
			Jacobus, ex instinctu vel revelatione Dei, fecit per daemones adduci ad se Hermogenem
2-2	90	1	c.
2-2	90	2	c. fi.
			Jactantia est per quam quis se extollit supra id quod in se est; secundario autem, supra id quod de eo alii opinantur
2-2	110	2	c.
2-2	112	1	c.
			Jactantia quoad actum exteriorem est species mendacii, sed quoad arrogantiam interiorem, est species superbiae
2-2	132	5	1
2-2	162	4	2
			Jactantia est peccatum mortale tripliciter, scilicet quando est contra gloriam Dei, vel contra honorem proximi, vel ex inani gloria, vel superbia, vel cupiditate mortalibus
2-2	112	2	o.
			Jactantia est ex superbia, tanquam ex causa motiva, et aliquando ex vanitate, ex inani gloria autem, ut ex fine
2-2	112	1	2
2-2	132	5	1
2-2	162	4	2
			Opulentia seu divitiae causant jactantiam et superbiam dupliciter, scilicet occasionaliter, et per modum finis
2-2	112	1	3
			Jactantia proprie opponitur secundum speciem actus veritati, non autem secundario
2-2	112	1	o.
			Jejunium duplex, scilicet spirituale, id est a peccatis, et corporale, id est ab escis
2-2	147	2	1
			Jejunium a cibis duplex, scilicet naturae, et Ecclesiae
2-2	147	1	3
2-2	147	3	c.
2-2	147	6	2
3	80	8	4
			Jejunium duplex, scilicet luctus, id est cum amaritudine peccatorum et praesentis vitae, et jejunium exultationis
2-2	147	4	5
			Jejunium est actus virtutis, scilicet abstinentiae et temperantiae elicitive; sed aliarum virtutum imperative
2-2	3	1	c.
2-2	88	6	c.
2-2	146		princ.
2-2	147	1	o.
2-2	147	2	o.
			Jejunium Ecclesiae est parsimonia victus, abstinentiaque ciborum, secundum Isidorum
2-2	147	2	1
			Nimis jejunans, vel nimis vigilans peccat; quia si aliquis intantum naturae virtutem debilitet per jejunia, et vigilias, et alia hujusmodi, quod non sufficiat debita opera exequi, puta praedicator praedicare, doctor docere, cantor cantare, et sic de aliis, absque dubio peccat; sicut etiam peccaret vir, qui nimia abstinentia se impotentem redderet ad debitum uxori reddendum, et servus in obsequiis, quae domino debet impendere
1	97	3	3
2-2	10	12	5
2-2	88	2	3
2-2	125	1	2
2-2	147	1	2
2-2	188	6	3
3	40	2	1
			Jejunium pulchre commendatur per multos ejus effectus, 1 Thi. 4. c. 6. princ.
2-2	147	1	c., 1
3	40	2	3
			Jejunium non est contra libertatem fidelium, sed contra servitutem peccati
2-2	147	3	3
			Jejunium principaliter sumitur propter tria, scilicet propter compriмendas concupiscentias carnis, propter elevationem mentis, et propter satisfactionem
2-2	147	1	c.
2-2	147	3	c.
2-2	147	5	c.
			Jejunium est satisfactorium, quia subtrahit delectationem, addens afflictionem, et impedit peccata futura, debilitando concupiscentiam
2-2	147	1	c.
2-2	147	3	c
2-2	147	5	c.
2-2	147	7	c.
			Christus jejunavit, non ex necessitate, sed ut doceret quam bonum est jejunium, quia scutum est contra diabolum
2-2	147	5	1
3	40	2	3
3	41	3	c.
			Christus jejunavit post baptismum, quia baptizatos oportet intendere jejunio, et non lasciviae
2-2	147	5	1
3	40	2	3
3	41	3	c.
			Christus non jejunavit plus quam Moyses et Helias, ut crederetur verus homo
3	40	2	3
3	41	3	c.
			Jejunium ante Pascha fit quadraginta diebus, sicut a Christo, Moyse et Helia, quadruplici ratione, scilicet vel quia, secundum Gregorium, per hos quadraginta dies virtus Decalogi, per libros quatuor sancti Evangelii impletur; vel quia dignum est ut carmen nostram quaterdecies affligamus; vel quia in his offerre contendimus decimas dierum; vel quia, secundum Augustinum, creaturae invisibili debetur ternarius numerus; sed creaturae visibili debetur quaternarius, propter calidum, frigidum, humidum et siccum. Unde si denarius numerus ducatur per quaternarium, qui competit corpori, per quod administratio geritur, quadragesimum numerum conficit
2-2	147	5	c.
3	40	2	3
			Jejunium quadragesimae arctius observatur quam alio tempore, quia per illud imitamur Christum
2-2	147	8	3
			Judaei jejunabant mense quarto, quinto, septimo et decimo, propter aliquas tribulationes tunc habitas
2-2	147	5	2
			Judaei jejunabant usque ad vesperam, id est usque ad noctem, quia nocti comparatur status veteris Testamenti, quia post mortem ibant ad limbum tenebrosum propter peccatum Adae, per cibum vetitum
2-2	147	7	1
			Jejunium non est necessarium absolute, sed ex praecepto Ecclesiae, quia secundum se est poenale; ideo non est eligibile, nisi inquantum est utile ad aliquem finem
2-2	147	3	1
3	40	2	1
			Jejunium est de praecepto legis naturae, secundum quod est necessarium ad salutem; sed determinatio temporis ejus et modi est de praecepto Ecclesiae
2-2	147	3	o.
			Omnes tenentur ad jejunia Ecclesiae, nisi sint legitime impediti, vel nisi sit evidens causa non jejunandi, ut in pueris et senibus, propter defectum et debilitatem naturae et hujusmodi
2-2	147	4	o.
2-2	147	7	3
			Justi tenentur ad jejunia Ecclesiae et ad alia praecepta ejus, sicut et alii
2-2	147	4	5
			Pueri non tenentur ad jejunia Ecclesiae, quamdiu sunt in statu augmenti, quod, ut in pluribus, est in fine tertii septennii; sed exercendi sunt in eis secundum modum aetatis, tamen quandoque in magna tribulatione jejubentur pueri et bruta jejunare
2-2	147	4	2
			Itinerantes et operarii debent jejunare, diminuendo laborem, nisi sit necessitas
2-2	147	4	3
			Pauperes habentes simul sufficiens prandium tenentur jejunare, non autem si paulatim
2-2	147	4	4

Pars	Qu.	Art.	Locus

Transgrediens praeceptum de jejunio ex contemptu, vel impediendo finem, peccat mortaliter, non autem si ex causa rationabili
2-2|147| 3| 2

Jejunia Quatuor Temporum sunt quasi primitiae et expiatio totius anni
2-2|147| 5| c.

Jejunium exultationis non est in praecepto Ecclesiae, propter quod non est jejunium ab Ecclesia institutum in toto paschali tempore. Jejunium autem afflictionis et luctus non decet tempore laetitiae, scilicet tempore paschali, vel in dominicis
2-2|147| 5| 3

Jejunium de se nullo tempore est prohibitum; tamen jejunans in dominica, contra consuetudinem Ecclesiae vel ex superstitione, ut necessarium, sicut Manichei, peccat
2-2|147| 5| 3

Jejunium fit in vigiliis sanctorum, causa praeparationis ad devotionem; et causa significationis, quod sancti per afflictiones pervenerint ad gloriam
2-2|147| 5| c.

Conveniens hora prandii tempore jejunii est hora nona; sed hora sexta, alio tempore, quia secundum communem cursum, comedendi illa est hora, quia cibus non debet apponi, quousque natura circa cibum praecedentem occupata est. Occupatur autem natura in cibo assumpto dupliciter: primo, digerendo ipsum; et quia digestio fit per calorem naturalem, ideo illud tempus digestioni est congruum, in quo calor naturalis ad interiora revocatur, scilicet nox, propter subtractionem radiorum solis, et propter somnum, in quo intenduntur virtutes naturales; secundo, cibum jam decoctum deducendo per membra, quibus debet assimilari; et ad hoc requiritur, quod calor nutrimentum deducens, usque ad extremas partes corporis evocetur. Calor autem solis calorem naturalem ad exteriora revocat; et ideo quando completur solis ascensus, quod fit hora sexta, quia tunc est circa medium, tunc ejus opus completum est, et ideo tunc est tempus communiter sumendi cibum; et quia jejunium Ecclesiae debet esse poenale et satisfactorium, ideo supra hoc aliquid additur; non autem tantum, quod penitus humor cibi praeassumpti exsiccetur, aut virtus naturalis penitus debilitetur: unde partito residuo tempore, hora nona occurrit, in qua cibus secundum Ecclesiae statutum in diebus jejunii sumendus est
2-2|147| 7| o.

Hora prandii in jejunio determinatur secundum grossam aestimationem, licet sit modicum ante vel post nonam; non enim Ecclesia arctare intendit, ad subtilem temporis inspectionem; nec oportet astrolabium accipere, ad horam comestionis cognoscendam: unde sufficit si circa horam illam quam Ecclesia instituit, jejunans sumat cibum; etiamsi aliquantulum propter aliquam necessitatem anticiparet
2-2|147| 7| 2

Talis taxatio temporis non multum potest alicui nocere cujuscumque conditionis existat; vel si forte propter infirmitatem, vel aetatem, aut aliquid hujusmodi, hoc eis in magnum gravamen cederet, esset cum eis in jejunio dispensadum, vel ut aliquantulum praevenirent horam
2-2|147| 7| 3

Pluries comedens in una die per modum cibi solvit jejunium, non autem si fiat per modum mediciuae
2-2|147. 6| o.

Comestio carnium solvit jejunium, non autem esus piscium, vel leguminum, nec potus vini
2-2|147| 8| o.

Ova, et lacticinia respirantium, sunt interdicta in jejunio quadragesimae; non autem in aliis, nisi secundum consuetudinem patriae
2-2|147| 8| c., 3

Electuaria, vel aliae medicinae, solvunt jejunium naturae, non autem jejunium Ecclesiae, nisi fiat in fraudem
2-2|147| 6| 3

Potus quicumque, etiam aquae, solvit jejunium naturae, quia aliquo modo nutrit; non autem jejunium Ecclesiae, nisi fiat in fraudem
2-2|147| 6| 2
3 | 80| 8| 4

Jephte peccavit vovendo et reddendo; sed ponitur in catalogo sanctorum propter fidem, et devotionem, et victoriam, et probabile est quod poenituit, licet aliquod bonum figuraret
2-2| 88| 2| 2

Jeremias verbis et mysteriis passionem Christi apertissime praenunciavit, et eam suis passionibus expressissime praefiguravit
3 | 27| 6| c.fi.,2

Jeremias et Moyses considerantes insufficentiam propriam, recusabant non pertinaciter officium, quo digni erant ex gratia Dei
2-2|133| 1| 4

Jerotheus doctus est, non solum discens, sed et patiens divina, secundum Dionysium
1 | 1| 6 3 fi.
2-2| 45| 2 c.

Aliquis experitur in seipso gustum divinae dulcedinis, et complacentiam divinae bonitatis, sicut de Jerotheo dicit Dionysius, quod didicit divina ex compassione ad ipsa
2-2| 97| 2| 2

Jerusalem est in medio terrae habitabilis
3 | 46|10| 1

Jesus significat naturam humanam; sed Christus significat naturam divinam et humanam
3 | 16| 5| c.
3 | 17| 1| c.

Hoc nomen, Jesus, convenienter impositum est Christo in sua circumcisione
3 | 37| 2| o.

Hoc nomen, Jesus, est novum et proprium, inquantum significat spiritualem et universalem salutem, non autem ut particularem et temporalem
3 | 37| 2| 2

Multa alia nomina Christi significant idem quod Jesus, id est salutem
3 77| 2| 1

Joannes Baptista fuit terminus veteris legis, et initium novae legis, scilicet Evangelii
3 | 38| 1| 2

Joannes Baptista pertinet ad Testamentum novum
2-2 174| 4| 3
3 | 38| 1| 1, 2

Exultatio ejus in utero matris non fuit ab eo, per liberum arbitrium ejus, sed fuit a Deo; ideo miraculosa fuit
2-2|124| 1| 1
3 | 27| 6| c.

Tota vita ejus fuit praeparatoria ad Christum
3 | 38| 2| 2
3 | 38| 3| c.

Christus revocavit a nuptiis Joannem Evangelistam, volentem nubere: sed Petrum non separavit a matrimonio, quia primum potest fieri sine injuria alterius, non autem secundum
2-2| 36| 4| 1

Joannes Evangelista praediligebatur a Christo, propter suam integritatem, et propter praerogativam evangelicae doctrinae
3 | 45| 3| 4

Et propter virginitatem, et praerogativam Evangelii
3 | 45| 3| 4

Joannes praediligebatur a Christo propter quatuor, scilicet propter sapientiam, puritatem, fervorem, et teneram aetatem
1 | 20| 4| 3

Joannes Damascenus sequitur errorem Theodorici et Nestorii, quod Spiritus Sanctus non procedit a Filio, quia fuit tempore, quo incepit illud schisma Graecorum
1 | 36| 2| 3

Josaphat peccavit non ex malitia, sed ex infir-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			mitate humanae affectionis
2-2	186	10	2

Joseph, vir Mariae, semper fuit virgo

3	28	3	5
3	28	4	c., 3

Joseph voluit dimittere Mariam, propter reverentiam, timens cohabitare tantae sanctitati

3	28	3	2

Jucunditas dicitur a spiritualibus signis, vel effectibus laetitiae, cum intentione gaudii, scilicet in dictis vel factis

1-2	31	3	3

Judas. Nomen archangeli ponitur in Canonica Judae apostoli

1	108	5	sc.

Christus speravit in Juda, id est confidebat quadrupliciter, scilicet secundum apparentiam, effectum, debitum, et in membris Christi

2-2	17	4	o.
2-2	17	5	c.
2-2	25	1	3

Judaei. Ecclesia permittit christianos colere terras Judaeorum, quia per hoc non habent necesse conversari cum eis; et tamen si ex tali communicatione vel convictu, subversio fidelium timeretur, esset penitus interdicendum

2-2	10	10	3

Totus cultus Judaeorum erat propheticus et figurativus

1-2	100	12	c.
1-2	104	2	2
1-2	114	10	2
2-2	87	1	c.
2-2	96	3	3
3	66	2	2

Tribus sacerdotalis et regia Judaeorum erant praeclariores; ideo saepe conjunctae sunt per matrimonium

3	31	2	2

Judaei excusantur a furto Aegyptiaco, et hoc non est nisi quia, praecepto superioris domini, res non suae factae sunt suae

1-2	94	5	2
1-2	100	8	3
2-2	66	5	1
2-2	104	4	2

Judaeis permissum est accipere usuras ab extraneis tantum, quorum bona debebantur Judaeis, vel propter avaritiam, ne acciperent eas a fratribus

1-2	105	3	3
2-2	78	1	2

Communis status Judaeorum semper erat in prosperitate, quamdiu servabant legem; et cum peccabant, erant in tribulationibus

1-2	99	6	3

Deus exaltavit Judaeos tempore gratiae quintupliciter, scilicet secundum carnis assumptionem, per personalem praedicationem, per suam conversationem, per miraculorum operationem, et per discipulorum praedicationem

2-2	10	8	c.
2-2	14	1	c.

Principes Judaeorum cognoverunt Christum esse Messiam, qui promissus est in lege; non autem cognoverunt divinitatem ejus, nisi per conjecturas; quod etiam obscurabatur per invidiam et cupiditatem gloriae propriae

3	47	5	o.
3	47	6	c.

Judaei non intelligunt praecepta Decalogi

1-2	102	6	7
1-2	107	2	c., 2, 4
1-2	107	3	2
1-2	108	2	4
1-2	108	3	1, 2, 4

Secta Judaeorum duplex, scilicet Pharisaeorum, et Saduceorum, negantium resurrectionem et angelos

1	50	1	c.

Judaei proni sunt ad idololatriam

1-2	100	6	4
2-2	10	9	1

Judaei sunt crudeles, et ad avaritiam proni

1-2	105	2	2

Judaei dixerunt primo quidem blasphemiam in Filium hominis, cum dicebant voracem, potatorem vini, et publicanorum amatorem; postmodum autem blasphemaverunt in Spiritum Sanctum, dum opera quae ipse operabatur, virtute propriae divinitatis, et per operationem Spiritus Sancti, attribuebant principi daemoniorum

2-2	14	1	c.

Cum ipsi Judaei sint servi Ecclesiae, potest Ecclesia disponere de rebus eorum, sicut etiam principes saeculares multas leges ediderunt circa suos subditos, in favorem libertatis

2-2	10	10,	c.

Judaei propter culpam suam sunt servi in perpetuum: ideo domini possunt tollere res eorum, servato eis victu, nisi leges hoc prohiberent

2-2	10	10	c.
2-2	10	11	c.
2-2	10	12	3
3	68	10	2

Judaei sunt compellendi a fidelibus, si adsit facultas, ut fidem non impediant, vel blasphemiis, vel malis persuasionibus, vel etiam apertis persecutionibus

2-2	10	8	c.
2-2	10	9	2
2-2	14	1	c.

Judex, juste infligendo poenas, non peccat

2-2	64	2	o.
2-2	64	3	o.
2-2	108	1	o.
2-2	108	3	o.

Judex nullas probationes admittere debet contra leges divinas vel humanas

2-2	67	2	c.

Judex perpendens accusatorem falso accusasse, non quidem malitiose, sed temere, id est ex levitate credendi, vel ex justo errore, non imponat ei poenam talionis

2-2	68	3	1
2-2	68	4	1

Judex neminem debet condemnare, nisi accusatum

2-2	67	3	o.

Judex debet esse facilior ad absolvendum quam ad condemnandum, nisi in causis favorabilibus, ut libertatis

2-2	70	2	2

Bonus judex est diminutivus poenarum, quae suo arbitrio relinquuntur, non autem poenarum quae determinantur a lege divina vel humana

2-2	67	4	1

Nullus judex potest remittere poenam, pro alterius injuria, nisi laesus velit, nec poenam pro injuria communitatis, nisi supremus judex si expediat

2-2	67	4	o.
3	46	2	3

Nullus est judex sui, sed potest se committere judicio aliorum

2-2	64	5	2

Naturalis tamen inclinatio inest judici, et cuilibet homini, ad repellendum nociva dupliciter, scilicet vel defendendo se, ne inferantur injuriae, vel ulciscendo illatas, non tamen intentione nocendi, sed intentione removendi nocumenta

2-2	108	2	c.

Judicium, secundum primam impositionem, significat rectam determinationem justorum; sed post, ampliatum est nomen ejus ad significandum omnem rectam determinationem speculativam vel practicam

1-2	93	2	3
2-2	60	1	1

Judicium est actus judicis inquantum judex, id est inquantum est jus dicens; ideo est actus justitiae, id est executio justitiae

2-2	60	1	o.
2-2	63	4	c.

Judicium quoad rem judicatam se habet cummuniter ad commutativam, et distributivam justitiam; sed quoad formam judicii, inquantum etiam in commutativa, judex accipit ab uno et dat alteri, pertinet ad distributivam tantum

2-2	63	4	1

Ordinare et judicare sunt actus sapientiae

1	1	6	c.

In omni judicio, ultima sententia pertinet ad supremum judicatorium

1-2	74	7	c.

Ad omne judicium requiruntur duo, scilicet virtus proferens, et dispositio ejus; ratione primi, est actus rationis, prudentiae et synesis; sed ratione secundi, est actus justitiae

2-2	60	1	1

Unumquodque judicatur magis, secundum formale in eo, et per se, quam secundum materiale, et per accidens

2-2	110	1	1
2-2	117	6	c.
2-2	118	5	c. fi.

Quidam sunt bene inquirentes,

Pars	Qu.	Art.	Locus
propter bonam imaginativam, qui non sunt bene judicantes, propter indispositionem sensus communis	2-2	51	2 c.
	2-2	51	3 c.
Judicium de re non potest haberi perfectum, nisi per resolutionem ad principium	1-2	112	5 c.
	2-2	173	3 o.
Judicium certum de re maxime datur ex sua causa, secundum ordinem causarum, quia per primam judicatur de secunda, non autem e converso	2-2	9	2 c.
Rectitudo judicii contingit dupliciter, scilicet per usum rationis, et per connaturalitatem, tam in moralibus per scientiam moralem, et per habitus morales, quam in divinis per donum sapientiae, et per charitatem	2-2	45	2 c.
	2-2	51	3 1
Rectum judicium consistit in apprehensione rei, ut in se est, ex recta dispositione potentiae cognitivae, et appetitivae	2-2	51	3 1
Charitas inclinat ad rectum judicium de omnibus, per regulas divinas, ex quibus profertur per donum sapientiae; sed justitia inclinat per prudentiam, secundum regulas juris	2-2	60	1 2
Ad justum judicium requiruntur tria, scilicet justitia, auctoritas, et prudentia; si primum desit, est judicium perversum; si secundum, est judicium usurpatum; si tertium est judicium suspiciosum vel temerarium	2-2	60	2 o.
	2-2	60	3 o.
	2-2	60	6 o.
	2-2	67	1 o.
	3	59	1 c.
Judex debet semper judicare, secundum leges scriptas	2-2	60	5 o.
	2-2	60	6 c.
Judex debet judicare secundum allegata et probata, etiam contra veritatem quam novit, ut persona privata	2-2	64	6 3
	2-2	67	2 o.
Judicium humanum debet imitari judicium divinum, in judiciis Dei manifestis, non autem in occultis, quia eorum rationes non potest homo comprehendere	2-2	10	11 c.
	2-2	108	4 2
Existens in peccato mortali etiam occulto, ex officio corrigens, vel judicans alios, peccat, non autem hoc agens ut frater, nisi propter scandalum	2-2	33	5 o.
Judicat legem, dicens eam non esse bene positam, non autem dicens eam in aliquo casu non esse servandam; sed de illo casu particulari	2-2	120	1 2
Homo in judicio debet pauperi subvenire, quantum potest, sine lesione justitiae	2-2	63	4 3
Nullus potest judicare, nisi subditum, ordinarie, vel ex commissione superioris, vel propria sponte, vel delinquentem in re non exempta	2-2	60	2 c.
	2-2	67	1 o.
Judicium per compromissum in arbitros, necesse est aliqua poena vallari	2-2	67	2 2
Judicium Ecclesiae debet esse conforme judicio Dei, et non astringi legibus humanis	2-2	10	11 c.
	2-2	108	4 2
Potestas saecularis subditur potestati spirituali; ideo judicium non est usurpatum, si praelatus spiritualis judicat de temporalibus, quantum ad permissa, vel inquantum ei subditur	2-2	60	6 3
Judiciaria potestas convenit toti Trinitati, sed appropriatur Patri ratione auctoritatis, Filio quoad rationem judicii, et Spiritui Sancto quoad effectum judicandi, quem homines habent	3	59	1 o.
Auctoritas principalis judicandi convenit soli Deo; sed committitur hominibus, et maxime Christo, secundum naturam humanam	3	58	— o.
	3	59	2 o.
In judicio Dei idem potest esse accusator simul et testis, non autem in judicio humano	2-2	67	1 1
	2-2	67	3 3
	2-2	89	1 3
Deus in judicio suo utitur conscientia peccantis, et evidentia facti quoad ipsum, pro accusatore	2-2	67	3 1
Christus hic vivens noluit administrare temporaliter regnum terrenum, nec judiciarium exercere potestatem super res temporales	3	59	4 1
Christus propria voluntate subdidit se Pilati judicio, sicut etiam alii possunt se subjicere, etiam non superioribus	2-2	67	1 2
Judiciaria potestas convenit Christo, propter divinam personam, dignitatem capitis, gratiae habitualis plenitudinem, et propter meritum ejus	3	59	3 o.
Christus habet potestatem judiciariam super omnes creaturas, quia anima ejus est super omnes creaturas	3	59	1 3
Christus secundum naturam humanam habet potestatem judiciariam super omnes angelos, quoad dispensationes, et praemium accidentale; sed quoad praemium essentiale, secundum naturam divinam tantum	3	59	6 o.
Judiciaria potestas quoad omnes res humanas convenit Christo secundum utramque naturam	3	59	4 o.
Angeli trahuntur ad judicium pro custoditis qui damnantur, non quidem ut rei, sed ut testes	1	113	7 4
Omnes homines judicabuntur quoad receptionem praemii, vel punitionis; sed perfecti, et infideles non judicabuntur judicio discussionis	3	56	2 3
Necesse est esse generale judicium in fine mundi, praeter judicium particulare quod fit in morte	3	59	5 o.
Dies judicii, quae erit tempore secundi adventus Christi, quod aestati comparatur, quando sol maxime exaltatur, est nota soli Deo	3	49	9 3
Universale judicium futurum est	S.	88	1 o.
Ultimum judicium futurum est mentaliter	S.	88	2 c.
Conveniens est ut cognitio finis mundi soli Deo reservetur	S.	88	3 o.
Probabile est Christum descensurum ad judicandum circa montem Oliveti	S.	88	4 o.
Judicabunt perfecti viri cum Christo	S.	89	1 c.
Non cuilibet pauperi datur judiciaria potestas, sed ei qui, omnibus relictis, Christum secutus fuerit, juxta perfectionem vitae	S.	89	1 c.
Non competit angelis judicare	S.	89	3 o.
Probabile est quod daemones damnatos torquebunt	S.	89	4 c.
Omnes in judicio comparebunt	S.	89	5 o.
Beati omnes quantum ad praemiorum retributionem judicabuntur: quantum vero ad meritorum discussionem, qui notabilem alicujus mali meriti admixtionem habent, non judicabuntur; at illi qui negotiis terrenis sunt implicati, ita tamen ut sua peccata per eleemosynas expiarint, judicabuntur	S.	89	6 c.
Infideles condemnabuntur, cum in eis nullum sit fidei fundamentum	S.	89	7 c.
Angeli non judicabuntur, judicio discussionis, sed bene retributionis	S.	89	8 o.
Congruum est ut Christus secundum humanam naturam sit mundum judicaturus	S.	90	1 c.
Conveniens est ut Christus in ul-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			timo judicio in gloria sua appareat
S.	90	2	o.
			Cum Deus sit essentialiter ipsa bonitas, non potest sine gaudio videri
S.	9	3	c.
			Conveniens est, ut sicut homo glorificatus erit, sic et mundum ipsum post judicium innovari
S.	91	1	c.
			Homine glorificato motus coeli cessabit, divina voluntate id faciente
S.	91	2	c.
			Corpora coelestia majorem claritatem accipient in illa innovatione, ut quasi sensibiliter Deus ab homine videatur
S.	91	3	o.
			Cum oporteat corpora inferiora maxime perfici secundum claritatem, in qua communicabunt cum coelestibus corporibus, elementa induentur claritate quadam, non autem aequaliter
S.	91	4	o.
			Cum plantae et animalia non possint ordinari ad incorruptionem, non remanebunt in illa mundi innovatione
S.	91	5	c.
			JUDITH laudatur, non quia mentita est Holoferni, sed propter affectum quem habuit ad salutem populi, pro qua periculis se exposuit; quamvis dici possit, quod verba ejus veritatem habent secundum aliquem mysticum intellectum
2-2	110	3	3
			JUGE sacrificium fiebat mane et vesperi quotidie figurans perpetuitatem divinae beatitudinis, et perpetuitatem Christi, qui est Agnus Dei
1-2	102	4	10
3	22	3	3
			JUMENTUM seu pecus dicitur omne animal serviens homini
1	72	—	2
			JURAMENTUM est actus religionis, seu latriae, quia honorabilissimum est
2-2	89	4	o.
			Juramentum seu jurare est Deum in testem vocare, propter defectum locutionis et cognitionis humanae; ideo non fit nisi in necessariis
2-2	89	1	o.
2-2	89	4	o.
2-2	98	2	c.
			Jurare est implorare testimonium Dei, ut exhibendum; sed allegare sacram Scripturam est uti testimonio Dei jam dato
2-2	89	1	1
			Juramentum Dei, et juramentum angeli in sacra Scriptura, inducitur ad ostendendum infallibilitatem dispositionis divinae de aliqua re, non autem propter defectum dicti sui
2-2	89	10	4
			Juramentum, secundum se, licitum est, et honestum, scilicet ratione originis et finis; sed cedit in malum alicui, ex eo quod male utitur eo, id est sine necessitate et cautela debita, vel quia imminet periculum perjurii, quia de facili homo in verbo delinquit
2-2	89	2	o.
2-2	89	3	c.
			Juramentum quaeritur ad subveniendum alicui defectui, quo scilicet unus homo alteri discredit; ideo juramentum non est per se appetendum, sed tantum in necessitate, ut medicina, utendum est eo
1-2	107	2	c., 3
1-2	108	3	1
2-2	5	3	1
2-2	89	3	c.
2-2	89	5	c.
			Juramentum debet habere tres comites, scilicet: veritatem, judicium, et justitiam
2-2	89	3	o.
2-2	89	7	c.
2-2	98	1	1
			Jurare per creaturas non licet, nisi secundum quod in eis veritas divina vel effectus testificationis ejus ostenditur; sicut juravit Joseph per salutem Pharaonis, scilicet vel per modum executionis, quasi salutem Pharaonis obligaverit Deo, vel per modum contestationis, quasi contestando veritatem divinae justitiae, ad cujus executionem principes terrae constituuntur
2-2	89	6	o.
			Assumuntur ad juramentum aliquae creaturae, non quidem secundum se, sed inquantum in eis divina veritas manifestatur; sicut juramus per Evangelium, id est per Deum, cujus veritas in Evangelio manifestatur; et per sanctos qui hanc veritatem crediderunt et observaverunt
2-2	89	6	c.
			Solet homo jurare per caput suum, aut per filium suum, aut per aliquam aliam rem quam diligit, sicut et Apostolus juravit in animam suam
2-2	89	6	c.
			Punitur per canones clericus, per creaturam jurans, quod ad blasphemiam infidelitatis pertinet; eo quod Dominus prohibuit jurare per creaturas, ita, scilicet, quod eis adhibeatur reverentia divina
2-2	89	6	1
			Juramentum duplex, scilicet assertorium, id est de praesenti vel praeterito; et promissorium, id est de futuro
2-2	89	1	c.
2-2	89	7	o.
			Juramentum duplex, scilicet per simplicem contestationem Dei, et per execrationem, scilicet obligando se, vel aliquid sui ad poenam
2-2	89	1	3
2-2	89	6	c.
			Deus dupliciter est testis in juramento, scilicet manifestando veritatem in mente, vel in publico, et puniendo mendacem
2-2	89	1	3
2-2	89	2	3
			Jurare per Deum, secundum se est majus quam jurare per Evangelia; sed ratione majoris solemnitatis et majoris deliberationis, est e converso
2-2	89	10	2
2-2	98	3	3
			Obligatio voti causatur ex fidelitate ad Deum; ideo est major quam obligatio juramenti, quae est ex reverentia Dei
2-2	89	8	o.
			Juramentum obligat secundum intentionem juranti sine dolo, alias obligat secundum secundarium intellectum ejus cui juratur
2-2	89	7	4
			In juramento promissorio est duplex obligatio, scilicet ad peccatum, si desit veritas, et obligatio ad faciendum illud quod promisit; sed in juramento assertorio est tantum prima obligatio
2-2	89	7	c., 3
			Juramentum coactum obligat in conscientia, non autem in foro contentioso; tamen potest repetere, vel denuntiare superiori, etiamsi oppositum jurasset
2-2	89	7	3
2-2	98	3	1
			Cum quis jurat facere voluntatem alterius, vel promittit, intelligenda est debita conditio, si scilicet id quod ei mandatur licitum sit, et honestum et portabile, sive moderatum
2-2	98	2	3
			Juramentum et votum, cum vergunt in deteriorem exitum, vel cum fit illicitum, non debet servari
2-2	88	2	2
2-2	88	10	c.
2-2	88	12	2
2-2	89	7	o.
			Jurans aliquid illicitum facere, vel jurans abstinere a bono, ut a religione, non obligatur servare illud; sed est perjurus ipso facto
2-2	89	7	c., 2
2-2	89	9	3
2-2	98	1	1
2-2	98	2	1, 2
			Novus civis obligatur servare juramenta civitatis, ex fidelitate, non autem ex juramento, quia est actio personalis
2-2	98	2	4
			Canonicus jurans servare statuta collegii tenetur ad statuta futura, ex vi eorum, non autem ex juramento, nisi hoc intenderit
2-2	98	2	4
			Ille, cui juratur, potest liberare a juramento promissorio, quoad utilitatem ejus, non autem quoad utilitatem aliorum, nec quoad honorem Dei
2-2	89	6	2
			Quilibet potest irritare juramentum sui subditi, circa ea quae subduntur ejus potestati, ut pater vel maritus
2-2	89	9	3
			In juramento assertorio non potest dispensari, nec in

Pars	Qu.	Art.	Locus

promissorio secundum se, sed tantum ratione materiae indebitae
2-2 | 89 | 9 | o.

Si dubium est, an sit licitum vel proficuum, quod juratum est, potest a quolibet episcopo dispensari; si autem sit licitum manifeste, non videtur dispensabile, nec commutabile, nisi occurrat aliquid melius, ad communem utilitatem, quod ad papam maxime pertinet
2-2 | 89 | 9 | 3
2-2 | 98 | 3 | 1

Jurans debet esse jejunus, nisi in necessitate
2-2 | 89 | 10 | o.

In festo non licet jurare pro re temporali, nisi forte ex magna necessitate; sed jurare pro re spirituali licet
2-2 | 89 | 10 | c. fi.

Pueri et perjuri non coguntur jurare, quia jurarent sine reverentia, nec sacerdotes, nisi in necessitate, et pro re spirituali
2-2 | 89 | 10 | o.

Recipere juramentum per falsos deos, a disposito sic jurare, licet, secundum Augustinum, non autem licet inducere
2-2 | 78 | 4 | c.
2-2 | 98 | 4 | 4

Cogens jurare, quem scit pejerare, peccat mortaliter, nisi sit persona publica, ut judex, qui requisitus tenetur ad hoc
2-2 | 98 | 4 | o.

JURGIUM videtur idem esse quod rixa
2-2 | 41 | 2 | c., 2

JURISDICTIO. Quilibet habens jurisdictionem potest ea quae sunt jurisdictionis committere
2-2 187 | 1 | c.

Jus primo impositum est ad significandum rem justam; secundo artem qua cognoscitur; tertio locum; quarto id quod redditur a judice
2-2 | 57 | 1 | 1

Jus proprie est objectum justitiae; lex autem, ratio ejus scripta
2-2 | 57 | 1 | o.
2-2 | 60 | 1 | c.

Jus vel justum est opus adaequatum alteri, secundum aliquem aequalitatis modum
2-2 | 57 | 1 | c.
2-2 | 57 | 2 | c.
2-2 | 59 | 2 | c.

Jus divinum est quod divinitus promulgatur; et est duplex, scilicet naturale, et positivum
2-2 | 57 | 2 | 3

Jus naturale est conceptio homini naturaliter indita, qua dirigitur homo ad convenienter agendum in propriis actionibus
1-2 | 91 | 2 | o.
1-2 | 96 | 2 | 3

Jus naturale primo continetur in lege aeterna; secundario vero, in naturali judicatorio rationis humanae
1-2 | 71 | 6 | 4

Jus naturale semper et ubique habet eamdem potentiam, sed per accidens propter aliquod impedimentum potest variari
1-2 | 94 | 5 | o.
1-2 | 94 | 6 | o.

De jure naturali est quod maleficia puniantur, sed determinatio ejus est de jure positivo
2-2 | 85 | 1 | 1

Jus positivum derivatur a jure naturali
1-2 | 95 | 2 | o.
1-2 | 95 | 3 | c.
1-2 | 95 | 4 | c.

Voluntas bona potest facere jus et justum de aliquo indifferenti, non autem contra jus naturale
2-2 | 57 | 2 | 2
2-2 | 60 | 5 | 1, 2
2-2 | 66 | [illegible] | c.

Jus divinum non tollit jus humanum, quod est ex naturali ratione
2-2 | 10 | 10 | c.
2-2 | 12 | 2 | c.

Jus positivum variatur secundum diversas hominum conditiones, in diversis temporibus
1-2 | 91 | 5 | 1
1-2 | 91 | 6 | c.
1-2 | 96 | 2 | c.
1-2 | 104 | 3 | 2

Jus duplex, scilicet naturale, et positivum
1-2 | 95 | 4 | c.
2-2 | 57 | 2 | o.
2-2 | 60 | 5 | c.

Jus naturale dupliciter, scilicet a natura immediate, ut principia, et mediate, ut conclusio; primum est idem apud omnes, nec unquam deficit, non autem secundum
1-2 | 94 | 4 | o.
1-2 | 94 | 5 | o.
1-2 | 94 | 6 | o.

Jus naturale dicitur dupliciter, scilicet quod ex natura sua absolute est alteri adaequatum, et ut eo aliquid consequitur; primum convenit omni animali, secundum autem soli homini, et est jus gentium
1-2 | 95 | 4 | 1
2-2 | 57 | 3 | o.

Aliquid dicitur de jure naturali dupliciter, scilicet ad quod natura inclinat, et cujus contrarium natura non induxit
1-2 | 94 | 5 | 3

Jus positivum duplex, scilicet jus gentium et jus civile; primum derivatur a lege naturali, ut conclusio; secundum vero, per modum determinationis
1-2 | 95 | 4 | c., 1

Jus dicitur dupliciter, scilicet simpliciter, id est aequalium, et secundum quid, id est inaequalium; et hoc est triplex, scilicet dominativum, paternum, et oeconomicum
2-2 | 57 | 4 | o.
2-2 | 58 | 7 | 3

JUSTI sunt nobilissimae partes universi; ideo omnia bona et peccata sua et aliorum prosunt eis
1 | 23 | 7 | c. fi.

Deus specialiter dicitur Deus justorum tripliciter, scilicet ex speciali cura, cultu, et praemio
1 | 23 | 7 | c.

Deus nihil permittit evenire, quod finaliter impediat salutem justorum
1 | 22 | 2 | 4

JUSTIFICATIO nominatur a justitia, ut dicit rectitudinem ordinis hominis ad Deum, et partium hominis inter se, non autem a justitia particulari vel legali
1-2 | 100 | 2 | 1
1-2 | 113 | 1 | o.

Justificatio potius nominatur a justitia quam a charitate vel fide, quia fides et charitas dicunt ordinem specialem mentis humanae ad Deum secundum intellectum vel affectum; sed justitia importat generaliter totam rectitudinem ordinis
1-2 | 113 | 1 | 2

Justificatio proprie est factio justitiae, quoad habitum, vel est executio actus ejus; sed improprie est significatio vel dispositio ejus
1-2 | 100 | 12 | o.

Justificatio impii est motus mentis, quo anima a Deo movetur de statu peccati ad statum justitiae
1-2 | 113 | 1 | c.
1-2 | 113 | 5 | c.
1-2 | 113 | 6 | c.

Justificatio in fieri dicit motum ad justitiam, sed in facto esse est effectus ejus formalis
1-2 | 113 | 5 | c.

Justificatio fit in instanti
1-2 | 113 | 7 | o.
1-2 | 113 | 8 | c.

Tota justificatio impii originaliter consistit in infusione gratiae, quia per eam, et per liberum arbitrium movetur, et culpa remittitur
1-2 | 113 | 7 | c.
1-2 | 113 | 8 | c., 1

Justificatio non quidem simpliciter, sed justificatio impii, est idem quod remissio peccatorum
1-2 | 113 | 1 | o.
1-2 | 113 | 6 | 1

In justificatione impii, infusio gratiae et remissio culpae sunt unus actus numero secundum substantiam, sed differunt secundum terminos
1-2 | 113 | 6 | 2

Vocatio dicit auxilium Dei moventis interius, et excitantis mentem ad deserendum peccatum; ideo non est remissio peccatorum, nec est justificatio, sed est causa ejus
1-2 | 113 | 1 | 3

Justificare impium est majus quam creare coelum, vel terram, ratione termini, et repugnantiae; sed est e converso ratione modi
1-2 | 113 | 9 | o.
3 | 43 | 4 | 2

Justificare est majus secundum quantitatem proportionis quam glorificare, sed absolute est e converso, sicut gloria major est quam gratia
1-2 | 113 | 9 | o.

In justificatione impii remissio peccatorum prior est naturaliter infusione gratiae, secundum ordinem causae materialis, sed e converso secundum alias tres causas, 4. Dist. 17. q. 1. art. 4. q. 1. o. et q. 2. art. 5. q. 1.

Pars	Qu.	Art.	Locus

ad 2. et Veri. q. 28. 7. o.
1-2 | 113 | 8 | o.

In justificatione impii, motus fidei est primus, 2. Dist. 26. 4. ad 4. et Dist. 27. 4. ad 1. et 3. Dist. 30. 5. ad 3. et 4 Dist. 14. q. 2. 4. ad 3. et Dist. 17. q. 1. art. 3. q. 3. c. et Rom. 3. lect. 3. co. 2. princ. et co. 4. co. 3. fi. et Vanitas, 7.
1-2 | 113 | 4 | c.

In justificatione prior est ordine naturae infusio gratiae; secundo motus fidei in Deum; tertio motus contra peccatum; quarto remissio culpae, licet omnia sint in eodem instanti, 1. Dist. 2. L. ad 4. et 4. Dist. 14. q. 1. art. 2. q. 2, o. et Dist. 17. q. 1. art. 5. q. 2. o. et q. 3. c. et Veri. q. 28. 2. ad 10. et ad 11. 6. o.
1-2 | 113 | 8 | o.
3 | 85 | 6 | c., 3

In justificatione, motus liberi arbitrii in peccatum est prior motu ejus in Deum, ordine materiae; secundum alias autem tres causas, est e converso, 4. Dist. 17. q. 1. art. 4 q. 3. o. et Veri. q. 18. 8. c.
1-2 | 113 | 8 | c.
3 | 85 | 6 | c., 2

Motus liberi arbitrii contra peccatum in justificatione prior est infusione gratiae, ordine materiae; sed est e converso, ordine formae, 4. Dist. 17. q. 1. art. 4. q. 2. o. et Veri. q. 28. 8. o.
1-2 | 113 | 8 | o.

Unus et idem motus est, in quo gratia infunditur, quia est dispositio ad gratiam, secundum quod exit a libero arbitrio, et meritorius secundum quod informatur gratia; et simile est in motu contritionis, in quo primo justificatur impius, 2. Dist. 5. q 2. 1. c.

In justificatione impii sunt duo termini motus, scilicet terminus a quo, id est remissio culpae, scilicet renovatio, et terminus ad quem, id est infusio gratiae, Titum, 3. c. 5.

Requisita. Infusio gratiae requiritur ad justificationem, 4. Dist. 17. q. 1. art. 3. q. 1. o. et Veri. q. 28. 2. o. et 4. ad 1. et Ephes. 5. lect. 5. fi.
1-2 | 113 | 2 | o.

Requiritur etiam remissio culpae, et novitas vitae per gratias, 4. Dist. 17. q. 1 art. 3. q. 5. o. et Opusc. 60. co. 22. co. 10. Gratia, 55. etc. 121. 174. etc. Prophetia, 41. Virtus, 23.
1-2 | 113 | 1 | o.
1-2 | 113 | 6 | o.

In habentibus usum rationis, praeparatio qua homo facit quod in se est, requiritur ad justificationem, non autem in carentibus usu rationis, 4. Dist. 17. q. 1. art. 2. q. 1. o. et Dist. 20. art. 1. q. 1. c. et Quodl. 5. 2. fi. et Quodl. 66. ad 1.

Haec praeparatio est per efficacem displicentiam peccati, et per affectum fervens desiderium ad Deum; ideo sequitur infusio gratiae et justificatio, 4. Dist. 17. q. 1. art. 2. q. 2. o. et q. 2. art. 5. q. 1. c.

Non oportet semper quod haec praeparatio, tempore justificationem praecedat, quia unus actus humanus a principio potest esse sufficienter intensus, 4. Dist. 17. q. 1. art. 2. 5. q. 1. c. ad 1.

In habentibus usum rationis, requiritur ad justificationem motus liberi arbitrii consentientis, non autem causantis, 2. Dist. 27. 2. ad 7. et 4. Dist. 17. q. 1. art. 3. q 2. o. et Veri. q. 28. 3. o. et 4. c. Joan. 4. lect. 2. co. 2. Ephes. 3. lect. 5. fi.
1-2 | 113 | 3 | o.
1-2 | 113 | 4 | c.
1-2 | 113 | 5 | c.
1-2 | 113 | 6 | c.
3 | 86 | 6 | 1

Ad justificationem impii requiritur duplex motus liberi arbitrii, scilicet detestatio peccati, et desiderium justitiae Dei, 4. Dist. 17. q. 1. art. 3. q. 4. o. et Contr. g. 3. co. 158. et Veri. q. 28. 5. o.
1-2 | 113 | 5 | o.
1-2 | 113 | 7 | 1, 2
3 | 86 | 2 | c.

Ad eam requirunt quatuor, scilicet infusio gratiae, motus liberi arbitrii per fidem in Deum, detestatio peccati, remissio culpae, 4. Dist. 17. q. 1. art. 3. q. 5. c. et Contr. g. 4. co. 72 et Joan. fi. et Ephes. 5. lect. 5. fi.
1-2 | 113 | 6 | o.
3 | 86 | 6 | 1, 2
3 | 88 | 2 | c.

Requiritur etiam motus fidei, et concurrit charitas, timor et humilitas, 2. Dist. 26. 4. ad 4. et 3. Dist. 30. 5. ad 3. et 4. Dist. 17. q. 1. art. 3. q. 3. o. et Veri. q. 28. 4. o.
1-2 | 113 | 4 | o.
3 | 86 | 6 | 1, 3

Timor filialis requiritur ad eam substantialiter; timor vero servilis requiritur ad eam, ut dispositio praevia, Veri q. 28. 4. ad 3.

Actus misericordiae operatur contra peccatum dupliciter, scilicet vel per modum satisfactionis, vel per modum praeparationis: primo modo actus misericordiae sequitur justificationem; secundo vero modo praecedit eam, vel concurrit cum aliis virtutibus requisitis
1-2 | 113 | 4 | 1

Deus est principalis causa justificationis; passio Christi est causa meritoria; sacramenta Ecclesiae sunt causa instrumentalis; fides vero est conjungens instrumentum causae principali, 4. Dist. 1. q. 1. art. 4. q. 1. c. fi. et q. 3. o. et Veri. q. 28. 4. c. et q. 29. 4. ad 1 ad 2.
3 | 64 | 3 | c.

In justificando Deus non indiget instrumentis ex parte sua, sed propter congruitatem ex parte hominis justificandi utitur sacramentis, ut instrumentis, 4. Dist. 1. q. 1. art. 4. q. 1. c. fi. et Veri. q. 27. 4. ad 6.

Non est inquirenda ratio, quare Deus aliquos justificet, et liberet a peccato, et alios relinquat in peccatis, Contr. g. 3. co. 161. et Rom. 9. lect. 3. co. 8. 9.
1 | 23 | 7 | c., 2
1-2 | 98 | 4 | 2
1-2 | 106 | 2 | 3

Deus et Christus secundum quod homo justificant nos dupliciter, scilicet per operationem eorum in nos, et e converso, Veri. q. 29. 4. ad 9.

Christus ut homo est causa meritoria, sed ut Deus est causa principalis nostrae justificationis, 4. Dist. 1. q. 1. art. 4. q. 3. ad 1. et Veri. q. 29. 4. ad 1. et ad 2.

Resurrectio Christi est causa instrumentalis, et exemplaris resurrectionis animarum, scilicet justificando eas, 4. Dist. 43. art. 2. q. 1. q. 2. et Opusc. 3. co. 247.
3 | 56 | 2 | o.
3 | 62 | 5 | 1

Resurrectio Christi est causa justificationis, quantum ad terminum ad quem; sacramenta vero et passio Christi, quantum ad terminum a quo, 3. Dist. 19. art. 1. q. 1. ad 3. et art. 3. q. 2. ad 3. et 4. Dist. 1. q. 1. art. 4. q. 3. ad 2. et Dist. 19. q. 1. art. 1. q. 1. ad 3. et art. 3. q. 2. ad 3. et Veri. q. 29. 4. ad 1. et Opusc. 3. co. 247. et Rom. 4. fi.
3 | 56 | 2 | 4
3 | 59 | 2 | 3
3 | 62 | 5 | 3

Justificatio appropriatur attributo misericordiae Dei, sicut revelatio futurorum, sapientiae ejus, 4. Dist. 17. q. 1. art. 1. q. 4. o.
1 | 45 | 6 | 3

Justificatio manifestat justitiam Dei, sicut causam exemplarem, misericordia vero, ut causam efficientem; sed bonitas creaturae manifestat bonitatem Dei utroque modo, 4. Dist. 17. q. 1. art. 1. q. 4. ad 2.
1 | 45 | 6 | 3

Justificari dicitur tripliciter, scilicet quoad reputationem, executionem, et causam; sed opera legis justificabant primo modo et secundo; non autem tertio modo, 3. Dist. 40. 3. o. et Rom. 2. lect. 3. co. 1. et co. 3. lect. 2. fi. et Gal. 2. lect. 4. c. 1. fi. c. et 3. lect. 4. o.
1-2 | 100 | 12 | c.

Oppositum videtur dici quoad opera legis
3 | 62 | 6 | 3
3 | 70 | 4 | o.

Omnia praece-

Pars	Qu.	Art.	Locus
pta veteris legis justificabant disponendo et figurando, non autem causando habitum, sed actum justitiae, 3. Dist. 40. 3. o.			
1-2	98	4	c.fi.,2
1-2	100	12	o.

Praecepta cerimonialia non justificabant, nisi ex obedientia et devotione, id est non continebant justitiam, nisi in generali. Moralia vero justificabant in speciali, secundum generalem justitiam; judicialia autem in specialia, secundum specialem justitiam: sed praecepta legis humanae, secundum justitiam acquisitam justificant, 3. Dist. 40. 3. o.

1-2	98	1	o.
1-2	103	2	o.
1-2	112	—	o.

Lex nova continet duo, scilicet gratiam principaliter, et documenta et praecepta secundario; ratione primi justificat, non autem ratione secundi

1-2	106	2	o.

Justitia dicitur dupliciter, scilicet proprie, id est virtus, quae est rectitudo actus; et metaphorice, id est rectitudo ordinis in partibus hominis

1-2	21	3	c. fi.
1-2	46	7	2
1-2	55	4	4
1-2	100	2	2
1-2	113	1	c.
2-2	30	1	2
2-2	58	2	o.
2-2	106	3	c.

Justitia duplex, scilicet generalis, ordinans ad bonum commune, et justitia particularis, ad personas singulares

1-2	60	3	o.
1-2	113	1	c.
2-2	33	1	1
2-2	58	5	o.
2-2	58	6	o.
2-2	58	7	o.
2-2	58	21	c.
2-2	59	1	o.
2-2	61	1	c.
2-2	79	1	c.
2-2	81	8	1
2-2	102	1	3

Justitia dicitur generalis dupliciter, scilicet causaliter et per praedicationem, prima est justitia legalis, differens realiter a qualibet alia, virtute: secunda est virtus in communi, ut imperata a justitia legali, differens ab aliis virtutibus, secundum rationem tantum

1-2	60	3	2
1-2	60	7	c.
2-2	58	6	o.
2-2	58	7	c.
2-2	79	2	1

Justitia duplex, scilicet civilis, id est acquisita, et justitia infusa: prima potest esse sine gratia, non autem secunda

1-2	10	12	c.

Justitia est habitus, secundum quem aliquis constanti, et perpetua voluntate jus suum unicuique tribuit

2-2	58	1	o.

Justitia est virtus

2-2	58	3	o.

Justitia quandoque vocatur veritas quia est rectitudo impressa voluntati a rectitudine rationis, quae dicitur veritas

2-2	58	4	1

Justitia non est rectitudo essentialiter, sed causaliter tantum

2-2	58	1	2

Justitia in quadam aequaliter consistit

1-2	114	1	c.
2-2	57	1	c., 3
2-2	62	2	c.
2-2	122	1	c.
3	85	3	c.

Justitia est perpetua ex parte objecti, non autem ex parte actus

2-2	58	1	3, 4

Justitia proprie est semper ad alterum suppositum, sed metaphorice est ad se, secundum diversas partes

2-2	57	2	c.
2-2	57	4	o.
2-2	58	1	c.
2-2	58	2	c.
2-2	58	8	c., 3
2-2	58	9	c.
2-2	59	1	c.
2-2	59	3	2
2-2	67	3	c.
2-2	106	3	1
2-2	122	1	c.

Justitia legalis, inquantum respicit bonum commune ut proprium objectum, est virtus specialis secundum suam essentiam, et sic est in principe principaliter, et quasi architectonice; sed in subditis est secundario, et quasi ministrative: sed est generalis causaliter, et secundum virtutem suam, inquantum ordinat actus omnium virtutum ad bonum commune

2-2	58	6	c.
2-2	60	1	4

Vindicta quae fit auctoritate publicae potestatis, secundum sententiam judicis, pertinet ad justitiam commutativam; sed quam quis facit proprio motu, non tamen contra legem, vel quam requirit a judice, pertinet ad vindicativam virtutem justitiae adjunctam

2-2	80	—	1

Virtutes autem adjunctae seu annexae justitiae, secundum Tullium, sunt sex, scilicet religio, pietas, gratia, vindicatio, observantia, et veritas; sed secundum Macrobium sunt septem, scilicet duae primae praedictae, innocentia, amicitia, concordia, affectus et humanitas; et secundum alios sunt quinque, scilicet obedientia, disciplina, aequitas, fides, et veritas; et secundum Andronicum sunt novem, scilicet bona commutatio, legispositiva, eugnomosyna, eusebia, eucharistia, sanctitas, liberalitas, benignitas, et vindicativa

1-2	60	3	o.
2-2	80	—	o.
2-2	122	1	c.

Religio est potissima pars justitiae, secunda vero est pietas

2-2	122	1	c.

Justitiae correspondet donum pietatis

2-2	121		princ.

Species justitiae particularis duplex, scilicet justitia commutativa, et justitia distributiva

1	21	1	c.
1-2	60	3	3
2-2	61	1	o.

In pertinentibus ad justitiam, omne superfluum dicitur lucrum, et omne minus dicitur damnum, quia justitia prius fuit exercita et communius exercetur in voluntariis commutationibus, in quibus haec proprie dicuntur

2-2	58	11	3

Materia justitiae particularis duplex, scilicet materia proxima, ut passiones, et operationes, et materia remota, scilicet res exteriores

2-2	58	8	c.
2-2	58	9	2

Justitia particularis habet materiam specialem, scilicet operationes exteriores, quae sunt ad alterum

1-2	60	2	c.
1-2	61	3	c.
1-2	100	2	c.
2-2	58	8	c.
2-2	58	10	c.
2-2	58	11	c.
2-2	59	1	3
2-2	59	3	c.
2-2	60	3	3
2-2	61	3	c.
2-2	79	1	c.
2-2	79	3	c.
3	85	3	1

Justitia particularis non est circa passiones animae, sed justitia legalis est circa eas, licet principalius sit circa operationes exteriores

2-2	58	9	o.

Materia justitiae non est ille ad quem est justitia; sed res quae distribuuntur vel commutantur

3	85	3	1

Eadem est materia remota justitiae commutativae et justitiae distributivae, non autem materia propria

2-2	61	3	o.

Justitia quoad legem regulantem, est in ratione, vel in intellectu; sed quoad imperium quo opera regulantur secundum legem, est in voluntate

1	21	2	1

Justitia est in voluntate subjective

1	21	1	1
1	21	2	1
1-2	56	6	c.
1-2	57	1	c.
1-2	61	2	c.
1-2	66	1	c.
1-2	66	4	c.
1-2	85	3	c.
2-2	55	8	c.
2-2	58	4	o.
2-2	58	5	2
2-2	58	8	1
2-2	58	9	c.
2-2	58	12	c.
2-2	100	1	2
3	85	4	c.

Omnes partes justitiae, et omnia opposita earum sunt subjective in voluntate

2-2	100	1	2

Justitia, per redundantiam, est in qualibet potentia animae imperando, non autem essentialiter

2-2	58	8	1

Justitia et charitas sunt essentialiter in beatis,

Pars	Qu.	Art.	Locus
			non autem patientia; sed tantum secundum fructum
2-2	136	1	1
			Reddere unicuique quod suum est, est proprius actus justitiae, nec convenit alii virtuti, nisi inquantum conjungitur justitiae
1	21	1	c.
2-2	58	11	o.
2-2	66	3	c.
2-2	66	5	c.
2-2	101	3	c.
			Facere bonum et declinare a malo, sunt quasi partes integrales justitiae particularis, generalis et legalis, sed diversimode
2-2	79	1	o.
			Actus omnium virtutum pertinent ad justitiam legalem inquantum ordinat eos ad bonum commune
1-2	61	5	4
2-2	58	5	c.
2-2	102	1	3
			Usus rectae rationis maxime apparet in justitia, et usus indebitus, in vitiis oppositis justitiae
2-2	55	8	c.
			Dare inaequalia aequalibus ex debito, est contra justitiam, non autem dare sine debito ex liberalitate
1	65	2	3
			Sola justitia inter alias virtutes importat rationem debiti
1-2	99	5	1
			Virtus existens ad alterum dupliciter deficit a ratione justitiae, scilicet deficiendo a ratione debiti, vel a ratione aequalis
2-2	80	—	c.
			Modestia circa res exteriores attendit solam moderationem; justitia vero attendit debitum
2-2	143	—	3
			Pietas est ad patriam, ut ad principium nostri; justitia vero legalis respicit bonum patriae, secundum quod est bonum commune, ideo justitia legalis magis habet quod sit virtus generalis quam pietas
2-2	101	3	3
			Justitia legalis movet per imperium ad suum finem omnes alias virtutes morales
2-2	58	6	c.
			Justitia attendit debitum unius hominis ad alium; caeterae vero virtutes attendunt debitum inferiorum virium ad rationem
1-2	100	2	2
2-2	67	1	c.
			Justitia est circa operationes ad alterum sub ratione debiti legalis; amicitia vero sub ratione debiti moralis, vel beneficii gratuiti
2-2	23	3	2
			Justitia post prudentiam nobilior est omni alia virtute morali; deinde fortitudo, et post has temperantia
1-2	66	1	c.
1-2	66	4	o.
1-2	68	7	c.
2-2	58	12	o.
2-2	123	12	o.
2-2	141	8	o.
2-2	181	1	1
			Justitia et fortitudo sunt simpliciter digniores temperantia, quia de meliori bono sunt, scilicet communiori; sed est e converso secundum quid, quia temperantia est circa difficilius, et frequentius
2-2	141	8	o.
2-2	142	3	1
			Justitia et temperantia nunquam sumuntur in malo ut prudentia, quia important aequalitatem, et concupiscentiarum refraenationem ex quibus laus est virtutis
2-2	55	1	1
			Originalis justitia erat ex hoc, quod corpus subjiciebatur animae, et potentiae inferiores subjiciebantur rationi, et ratio subjiciebatur Deo
1	94	1	c.
1	91	2	c
1	94	4	c.
1	95	1	c.
1	95	3	c.
1	96	1	c.
1-2	81	5	2
1-2	82	3	c.
1-2	85	3	c.
1-2	85	5	c.
1-2	89	3	c.
2-2	61	2	c.
2-2	163	1	c.
2-2	164	1	c.
3	27	3	c.
			Originalis justitia erat justitia naturalis, non quasi causata ex principiis naturae, sed quasi propaganda cum natura
1	100	1	c., 3
1-2	81	2	c.
			Rectitudo voluntatis est quasi formale, in originali justitia; rectitudo autem aliarum potentiarum, est quasi materiale ejus
1	95	1	5
			Originalis justitia non poterat esse sine gratia gratum faciente
1	95	1	o.
1	100	1	2
			Originalis justitia prius erat in essentia animae quam in potentiis ejus
1-2	83	2	2
			Et prius erat in voluntate quam in aliqua alia potentia
1-2	82	3	c.
			Justitia distributiva est in Deo, non autem justitia commutativa
1	21	1	o.
			Justitia Dei est veritas
1	22	2	o.
			Justitia Dei duplex, scilicet condecentia bonitatis ejus, et retributio pro meritis
1	21	1	3
			Justitia Dei praesupponit rationem bonitatis ejus, et dicit specialem actum communicationis, non autem bonitas ejus, nisi in generali, sed dicit perfectionem naturae ejus
1	21	1	4
			Totus ordo justitiae Dei reducitur generaliter ad voluntatem Dei
3	46	2	3
			Ordo universi demonstrat justitiam Dei, sicut ordo cujuslibet multitudinis demonstrat justitiam sui gubernantis
1	21	1	c.
			Deus potest agere praeter justitiam, scilicet praemiando ultra meritum, et puniendo circa condignum, sed non potest agere contra justitiam, de potentia ordinata
1-2	112	3	1
			Hominis ad Deum, servi ad dominum, patris ad filium, non est justitia, nisi secundum similitudinem
1-2	114	1	c.
2-2	57	4	c.
2-2	58	7	3
3	85	3	c., 2

L

			Labor manualis, sive corporalis, vel mechanicus, prohibetur ad literam, tertio praecepto Decalogi, ut praecepto speciali; sed mystice quod cessationem a peccatis, ut praecepto generali
2-2	122	4	1, 3
2-2	187	3	c.
			Labor manualis ordinatur ad quatuor, scilicet ad victum, ad otium vitandum, contra concupiscentias, et ad eleemosynas
2-2	187	3	c.
			Labor manualis est utilis ad tria, scilicet contra furtum, contra cupiditatem boni alieni, et contra turpia negotia pro victu
2-2	187	3	c.
			Lacrymae causantur ex tristitia et aliquando ex affectus teneritate, praecipue cum consideratur delectabile cum tristabili, ut ex devotione
2-2	82	4	4
			Lamec non evasit reatum homicidii, occidens hominem quem credidit bestiam, quia non adhibuit diligentiam
2-2	64	8	1
			Lamina aurea inventa est super pectus Gentilis mortui de fide ejus, et dicentis: Christus nascetur ex virgine, et ego credo in eum. O sol sub Helenae, et Constantini temporibus, iterum me videbis
2-2	2	7	3
			Latere quaerit concupiscentia, propter turpitudinem, ira vero manifestius operatur, propter impedimentum rationis, et amplificationem cordis
1-2	48	3	2
2-2	156	4	c.
			Latitudo est dimensio magnitudinis corporalis
1-2	33	1	c.
			Latria exibita vero Deo, et exhibita idolo, non dicitur univoce
2-2	94	1	2
			Latria dicitur tripliciter, scilicet res exibita ad cultum Dei, actus, et habitus; et sic tertio modo est virtus, cujus nomina sunt quatuor, scilicet theosebia vel eusebia, pietas, religio, et latria
2-2	81	1	3, 4
2-2	94	1	2
			Latria est specialis virtus, in-

Pars	Qu.	Art.	Locus

quantum habet specialem rationem objecti et actus, sed est virtus generalis inquantum actibus aliarum virtutum materialiter utitur ad suum actum, ad quem multae virtutes, scilicet fides, charitas, et aliae praeexiguntur

2-2	81	3	o.
2-2	81	4	o.
2-2	81	8	1
2-2	83	15	c.
2-2	186	1	2

Latria non est virtus theologica, quia non habet Deum pro objecto, sed habet eum tantum pro fine; ideo est virtus moralis, et reducitur ad virtutes cardinales

2-2	81	5	c.
2-2	92	1	c.

Latria reducitur ad justitiam, non quidem sicut species ad genus, sed sicut virtus annexa virtuti principali

2-2	80	—	o.

Actus latriae praecipitur primo praecepto Decalogi

1-2	100	4	1

Latria est quaedam protestatio fidei

1-2	100	4	1
2-2	81	3	2
2-2	94	1	1
2-2	97	3	1
2-2	100	1	1
2-2	101	3	1

Offerre sacrificia vel orare, vel prostratio et hujusmodi, eliciuntur a sola latria, cujus proprie sunt actus, licet imperentur a fide et charitate

2-2	81	5	1
2-2	82	2	1
2-2	82	3	o.
2-2	85	3	o.
2-2	88	5	1

Latro. Dicitur quandoque bonus latro, non quidem proprie et simpliciter, sed metaphorice vel quasi transumptive

1-2	55	3	1
1-2	92	1	c. fi.
2-2	13	1	1
2-2	47	13	c.
2-2	92	1	1

Christus voluit crucifigi inter duos latrones quadruplici ratione, scilicet primo, quia sicut pro nobis maledictum crucis factus est Christus, sic pro omnium salute inter noxios, quasi noxius crucifigitur, secundum Hieronymum; secundo, ut in ipsa patibuli specie devitaretur in illa quae in judicio ipsius, omnium hominum facienda est discretio, secundum Leonem papam; tertio, duo latrones levae ac dextrae affiguntur, omnem humani generis diversitatem vocari ad sacramentum passionis Domini ostendentes, secundum Hilarium; quarto, quia latrones, qui cum Domino crucifixi sunt, significant eos, qui sub fide et confessione Christi, vel agone martyrii, vel quaelibet arctioris disciplinae instituta subeunt, secundum Bedam

3	46	11	o.

Laurentius diaconus existens baptizabat in necessitate tantum

1	67	1	3

Laurentius et Vincentius, et aliqui alii sancti habuerunt passionem magis dolorosam quam Christus quoad diuturnitatem, vel acerbitatem, vel aliquid hujusmodi, non autem simpliciter

3	46	6	1

Laus dependet essentialiter a voluntate adhaerente bono, non autem a potentialitate peccandi, sed est signum ejus

2-2	81	6	1

Aliquid est laudabile inferiori quod est vituperabile superiori, et e converso

1-2	94	3	3

Laudare hominem ad consolationem, vel ad profectum ejus, cum caeteris circumstantiis debitis, est actus virtutis amicitiae, aliter autem est peccatum adulationis

2-2	115	1	1
2-2	115	2	o.

Deus secundum essentiam major est omni laude, ideo debetur ei reverentia, et honor latriae, laus autem, effectibus ejus

2-2	91	1	1

Deus est ore laudandus, non ut ei aliquid manifestetur sicut aliis, sed ut nos et alios excitemus in Deum, et ut retrabantur ab ejus offensis

2-2	91	1	o.
2-2	91	2	o.

Otium tollitur per meditationem divinorum eloquiorum, scilicet sacrarum Scripturarum, et per laudes divinas, quia, secundum Glossam, non est otiosus, qui verbo Dei tantum studet, nec pluris est qui extra operatur, quam qui studium cognoscendae veritatis exercet

2-2	87	3	c. fi.

Lazarus resuscitatus iterum mortuus est

3	53	3	c., 1
3	55	2	3
3	56	1	c.

Legislator magis considerat actus exteriores quam interiores

1-2	100	9	c.

Voluntas principis, vel legislatoris, ut regulata ratione, habet vigorem legis; aliquin esset magis iniquitas quam lex

1-2	90	1	3
1-2	92	1	4
1-2	93	3	2
2-2	60	5	1

Intentio legislatoris est facere cives bonos, inducendo eos ad virtutes, per assuefactionem bonorum operum

1-2	92	1	o.
1-2	96	2	2
1-2	107	2	c.
2-2	122	1	1

Intentio cujuslibet legislatoris ordinatur primo et principaliter ad bonum commune; secundo autem ad ordinem justitiae et virtutis, quo conservatur et pervenitur ad primum

1-2	100	8	c.

Legislator intendit bonum commune, ideo non praecipit actus particulares unius, nisi ut ordinantur ad alterum

1-2	90	2	c.
1-2	90	4	c.
1-2	98	6	2, 3
1-2	100	2	c.
1-2	100	8	c.

Legispositiva est idem quod virtus regnativa, id est principalis species prudentiae, quae convenit regi

2-2	50	1	3
2-2	50	2	sc., 1
2-2	50	3	sc.

Legispositiva et eugnomosyna, id est bona sententia sive consilium, tribuuntur prudentiae, secundum directionem, et attribuuntur justitiae, secundum executionem

2-2	80	—	4

Lex non potest dari, nisi populo, ideo legispositiva est pars politicae, et non oeconomicae, nec monasticae

1-2	98	6	2, 3
1-2	101	3	c.
3	70	2	2

Lenia est idem quod patientia, et est pars annexa fortitudini

2-2	128	—	6

Lepra non mundabatur, peritum et ceremonias legis, nisi quandoque miraculose, scilicet quando sacerdos decipiebatur in judicando

1-2	102	5	7
1-2	103	2	3

Expositio literalis et figuralis leprae, in hominibus, domibus et vestibus

1-2	102	5	4
1-2	107	2	4

Leprosus non debet promoveri ad sacerdotium, nec celebrare missam in publico, propter horrorem; sed celebrare potest secreto, nisi sit periculum

3	82	10	3

Aliquis removetur ab administratione Ecclesiae, propter vitium leprae, quia ineptus est

2-2	108	4	3

Lex dicitur a ligando, quia obligat, vel dicitur a legendo, secundum Isidorum, quia scripta est

1-2	90	1	c.
1-2	90	4	2, 3

Quaelibet inclinatio ex aliqua lege potest dici lex participative, non autem essentialiter

1-2	90	1	1
1-2	91	6	c.

Lex est regula et mensura actuum agendorum vel omittendorum

1-2	90	1	o.
1-2	90	2	c.
1-2	90	4	c.
1-2	91	2	c.
1-2	93	3	c.
1-2	95	4	c. fi.
1-2	96	5	c.
1-2	99	1	c.

Lex de sui ratione habet quod sit regula actuum agendorum, et quod habeat vim coactivam

1-2	90	3	c.
1-2	96	5	c.
2-2	67	1	c.

Lex est aliquid rationis, scilicet propositiones universales rationis practicae, consideratae actu vel

Pars	Qu.	Art.	Locus
habitu			
1-2	90	1	o.
1-2	91	1	c.
1-2	92	1	c.
1-2	94	1	c.

Lex non est aliud nisi dictamen rationis practicae

1-2	91	1	c.
1-2	91	3	c.
1-2	92	1	c., 4
1-2	92	2	c.
1-2	97	1	c.

Lex est quaedam rationis ordinatio ad bonum commune, ab eo qui curam communitatis habet promulgata

1-2	90	4	c.

Lex maxime respicit ordinem ad beatitudinem, et proprie ad felicitatem communem

1-2	90	2	c.

Nullum praeceptum habet vim legis, nisi secundum ordinem ad bonum commune, ad quod omnis lex ordinatur, ut ad finem

1-2	90	2,	o.
1-2	90	3	c.
1-2	91	5	c.
1-2	91	6	3
1-2	92	1	c.
1-2	93	1	1
1-2	95	3	c.
1-2	95	4	c.
1-2	96	1	c.
1-2	96	3	c.
1-2	96	4	c.
1-2	96	6	c.
1-2	97	1	c.
1-2	100	2	c.
1-2	100	11	3
2-2	58	5	c.
3	70	2	2

Lex importat ordinem ad finem active, non autem passive, nisi per accidens, scilicet quando legislator habet finem extra se

1-2	91	1	3

Lex non imponitur ab aliquo domino, nisi subditis ejus: ideo praecepta cujuslibet legis praesupponunt subjectionem recipientis legem ad dantem legem

2-2	16	1	c.
2-2	22	1	c.

Non omnia contenta sub lege obligant ad mortale, quia non omnia traduntur per modum praecepti, sed aliqua per modum ordinationis et statuti, et obligant ad certam poenam

2-2	186	9	2

Usus venereorum ordinatur ad bonum commune, ideo subjacet legi, quia bona communia cadunt sub lege

2-2	154	2	c. fi.
2-2	154	9	3

Lex quintuplex, scilicet lex aeterna, naturalis, divina, humana, et fomes peccati

1-2	91	—	o.

Lex est in aliquo dupliciter, scilicet essentialiter ut in regulante; et participative, ut in regulato; primo modo est in ratione, secundo modo est in omni quod ex aliqua lege in aliquid inclinatur

1-2,	90	1	1
1-2	90	3	1
1-2	91	2	c.
1-2	91	6	c.

Homo dupliciter inclinatur ad observantiam legis, scilicet interius per amorem, ut boni; et exterius per poenas, ut mali

1-2	92	1	2
1-2	95	1	c.
1-2	98	6	c.
1-2	107	1	2
2-2	108	1	3
2-2	108	3	c.

Diversae leges diversis imponuntur

1-2	91	5	1
1-2	91	6	c.
1-2	96	2	c.
1-2	100	2	c.
1-2	104	3	2
1-2	107	1	c.

Justus dupliciter non est sub lege, scilicet coactive et quantum ad opera Spiritus Sancti

1-2	93	6	1
1-2	96	5	o.

Actus legis quadruplex, scilicet imperare seu praecipere, vetare seu prohibere, permittere, et punire; non autem consulere, nec praemiare, quia conveniunt etiam personis privatis

1-2	92	2	o.

Proprius effectus legis est inducere subditos ad propriam eorum virtutem; ideo lex facit bonos vel simpliciter vel bonos secundum quid

1-2	92	1	o.
1-2	92	2	4

Quaelibet lex inducit ad observantiam praeceptorum, per poenas, et per praemia danda, vel per Deum, ut lex divina, vel per homines, ut lex humana

1-2	99	6	o.

Omnis lex tendit ad amicitiam, vel hominum adinvicem, vel hominum ad Deum

1-2	99	1	2
1-2	99	2	c.

Lex naturalis est participatio legis aeternae, et impressio divini luminis in creatura rationali, qua inclinatur ad debitum actum et finem

1-2	91	2	o.
1-2	96	2	1
1-2	97	1	1

Lex naturalis non est habitus proprie et essentialiter, scilicet quo quis operatur, sed improprie, id est quod habitu tenetur

1-2	94	1	o.

Omnes inclinationes partium humanae naturae, ut concupiscibilis et irascibilis, secundum quod regulantur a ratione, pertinent ad legem naturalem

1-2	94	2	2
1-2	94	4	3
2-2	108	2	c.

Ordo praeceptorum legis naturae est secundum ordinem inclinationum naturalium, scilicet primo secundum naturam substantiae; secundo secundum naturam animalis; tertio secundum naturam hominis

1-2	49	2	c.

Ad praecepta legis naturae pertinent omnia quae ratio practica naturaliter apprehendit esse bona humana, scilicet omnia ad quae homo habet naturalem inclinationem

1-2	94	2	c.
1-2	94	3	c.
1-2	94	4	c., 3

Lex naturalis est eadem apud omnes, quoad prima principia communia, secundum rectitudinem et notitiam, non autem quod alia

1-2	94	4	o.

Lex naturae est una omnium, quia praecepta ejus sunt communia, ideo conveniunt tam imperfectis quam perfectis; sed lex divina non est una, quia praecepta ejus sunt particularia

1-2	91	5	3

Omnes actus virtutum, inquantum sunt virtuosi, sunt de lege naturae; non autem omnes secundum species suas

1-2	94	3	o.

Lex naturalis non potest dici in irrationabilibus, nisi secundum similitudinem

1-2	91	2	3

Aliquid derivatur a lege naturae dupliciter, scilicet ut conclusio, et ut determinatio legis, ut lex humana

1-2	95	2	o.
1-2	99	3	2

Lex naturalis potest mutari per legem divinam et humanam, addendo et subtrahendo conclusiones; sed raro et in aliquo particulari; non autem prima principia ejus

1-2	94	4	c., 2
1-2	94	5	o
1-2	97	1	1

Lex Dei scripta corrigit legem naturae, supplendo, vel ut corrupta erat in cordibus aliquorum

1-2	94	5	1
3	61,	3	2

Lex naturalis non potest deleri de corde alicujus quoad prima principia, et in universali; sed tantum in particulari; vel quoad conclusiones

1-2	94	6	c.
1-2	99	2	2

Lex naturae fuit offuscata in Gentilibus, quoad multa

1-2	94	4	o.
1-2	94	5	o.
1-2	94	6	o.
1-2	98	6	c., 1
1-2	99	2	2
1-2	100	5	1
2-2	22	1	1
2-2	154	1	1
3	60	5	3
3	61	3	2
3	70	2	1

Lex naturae sic corrupta fuit apud Germanos, quod latrocinium non reputarent peccatum

1-2	94	4	c.
1-2	94	6	c.

Lex aeterna est ratio seu conceptus gubernationis rerum in Deo

1-2	91	1	o.
1-2	93	1	o.
1-2	93	3	c.
1-2	93	4	c.
1-2	93	5	3

Lex aeterna secundum essentiam est nota beatis tantum; sed in suis effectibus nota est omni creaturae rationali

1-2	19	4	3
1-2	19	5	o.
1-2	19	6	o.
1-2	93	2	o.

Lex aeterna comparatur ad ordinem rationis, sicut ars ad artificiatum; ideo ejusdem rationis est aliquid esse contra utrumque

1-2	71	2	4

Omnis lex, in-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			quantum justa est, derivatur a lege aeterna
1-2	93	3	o.
			Omnia regulantur lege aeterna, et participant eam, in quantum ex ea inclinantur in proprios actus et fines
1-2	91	2	o.
			Aliquid subditur legi aeternae dupliciter, scilicet secundum cognitionem, ut creatura rationalis tantum, vel per aliquod principium interius, ut omnis creatura
1-2	91	2	c., 3
1-2	93	5	c.
1-2	93	6	c.
			Omnia creata subduntur legi aeternae, non autem ea quae pertinent ad essentiam Dei
1-2	91	2	c.
1-2	93	4	o.
1-2	93	5	o.
1-2	93	6	o.
			Voluntas Dei secundum se non subditur legi aeternae, nec gubernationi Dei, sed tantum secundum volita creata
1-2	93	4	1
			Filius Dei, secundum humanitatem, legi aeternae subditur, sed secundum deitatem, est ipsa lex aeterna, per appropriationem
1-2	93	1	2
1-2	93	4	2
1-2	93	6	1
			Beati et damnati subduntur legi aeternae per quam meruerunt, et conservantur in beatitudine vel miseria
1-2	93	6	3
			Boni perfectius subduntur legi aeternae quam mali, quantum ad cognitionem, et inclinationem ad bonum, sed secundum passionem est e converso
1-2	93	6	c.
			Prudentia carnis subditur legi aeternae, secundum passionem, non autem secundum actionem
1-2	93	6	2
			Irrationalia, defectus et omnia contingentia omnium naturalium subduntur legi aeternae, non autem legi humanae
1-2	93	5	o.
1-2	93	6	c.
			Lex divina est necessaria praeter legem naturalem et humanam
1	1	1	o.
1-2	91	4	o.
3	60	5	2
			Lex divina est participatio legis aeternae, in ordine ad finem supernaturalem, sicut lex naturalis ad finem naturalem
1-2	91	4	c., 1
			Sicut gratia praesupponit naturam, sic lex divina praesupponit legem naturalem
1-2	99	2	1
			Ea quae sunt necessaria ad salutem, cadunt sub praeceptis divinae legis
1-2	3	2	c.
2-2	140	2	c.
			In lege Dei aliqua praecipiuntur, quia bona sunt et aliqua e converso; et aliqua prohibentur, quia mala sunt, et aliqua e converso
2-2	57	2	3
			Finis legis divinae est beatitudo aeterna, humanae vero est temporalis tranquillitas civitatis
1-2	98	1	c.
1-2	100	2	c.
1-2	100	5	c.
			Lex divina principaliter intendit amicitiam hominum ad Deum, sed lex humana, hominum ad invicem
1-2	99	2	o.
1-2	99	3	c.
1-2	100	2	c.
1-2	100	5	c.
			Lex divina principaliter ordinat homines ad Deum, sed ordinat homines ad invicem, secundum quod convenit ordini ad Deum; humana vero e converso
1-2	99	3	c.
1-2	99	4	c.
1-2	110	2	c.
1-2	110	5	c.
			Lex divina sufficienter ordinat ad omnem actum virtutis, non autem lex humana
1-2	100	2	o.
2-2	140	2	c.
			Lex humana proponit praecepta tantum de actibus justitiae, vel aliarum virtutum, sub ratione justitiae; divina vero, de actibus omnium virtutum, vel obligando, vel consulendo
1-2	100	2	o.
			Lex divina se extendit ad actus interiores, et exteriores, sed lex humana, tantum ad actus exteriores
1-2	91	4	c., 1
1-2	98	1	c., 2
1-2	100	2	c.
1-2	100	9	c.
			Lex divina prohibet et punit omnia peccata, non autem lex humana
1-2	91	4	c. fi.
2-2	93	3	3
1-2	96	2	o.
1-2	96	3	1
1-2	98	1	c.
2-2	69	2	1
2-2	77	1	1
2-2	78	1	4
			Leges humanae antiquae continent quaedam fabulosa et falsa, non autem lex divina
1-2	99	3	c.
			Lex divina distinguitur in legem veterem, et legem novam, non sicut in species omnino diversas, sed sicut in imperfectum et perfectum in eadem specie
1-2	51	5	o.
1-2	107	1	o.
			Lex vetus est aeterna quoad moralia, et quoad veritatem quam figurabant ceremonialia, non autem aliter
1-2	103	3	1
			Lex vetus convenienter data est tempore Moysis; primo quidem contra malos, ad comprimendam eorum duritiam, et superbiam, et in eo quod scire se, et posse putabant, quod non valebant; secundo vero ad bonorum auxilium, quo facilius et securius ad spiritualia nutrirentur
1-2	98	6	o.
3	70	2, 2	
			Lex vetus differt a lege naturali, non ut ab ea penitus aliena, sed ut aliquid ei superadiens
1-2	89	2	1
			Lex vetus erat bona, quia consonabat rationi, reprimendo concupiscentias, sed erat imperfecta, quia non poterat sufficienter ad finem inducere
1-2	98	1	c.
1-2	98	2	1
			Lex vetus prohibebat omnia peccata
1-2	98	1	c.
			Lex vetus non conferebat gratiam, quia hoc Christo reservabatur
1-2	98	1	o.
1-2	99	2	3
1-2	100	12	o.
			Finis veteris legis erat justificatio hominum, quam tamen efficere non poterat; sed eam figurabat factis ceremonialibus, et promittebat verbis
1-2	107	2	c.
			Lex vetus secundum sensum exteriorem promittebat tantum temporalia; sed secundum sensum spiritualem promittebat spiritualia et vitam aeternam
1-2	114	10	1
			Lex vetus occidebat, non quidem effective, sed occasione accepta, non autem data
1-2	98,	1	2, 3
1-2	98	2	3
			Lex vetus induxit poenam servitutis, in casu duplici tantum, scilicet servitutem perpetuam in servo nolente ingredi, et temporalem in fure non valente solvere
1-2	105	2	10
			Lex vetus bene statuit de loco judicii, de judicibus, et testibus
1-2	105	2	c., 7, 8
			Lex vetus data fuit solis Judaeis, non quidem propter merita eorum, sed propter promissiones Dei de Christo
1-2	98	4	o.
1-2	98	5	c.
			Lex vetus data fuit duris in flagellum, proficientibus in paedagogum, perfectis autem in signum et solatium
1-2	101	3	c.
			Gentiles non obligabantur ad legem veterem, quoad ceremonialia, vel judicialia; sed ad praecepta naturae secundum se, non autem ex lege veteri
1-2	98	5	o.
2-2	85	4	1
			Lex vetus neminem excludit a cultu Dei, sed tantum a civilitate
1-2	105	3	1, 2
			Lex vetus ordinabat ad Christum, perhibendo testimonium, et disponendo ad eum
1-2	98	2	c.
1-2	99	6	c.
			Status veteris legis institutus fuit ad figurandum mysterium Christi
1-2	102	4	c.
			Status veteris legis non fuit immutatus ante Christum, quoad impletionem, sed quoad conditionem populi
1-2	102	4	2
			Christus implevit legem veterem opere et doctrina tripliciter, scilicet

Pars	Qu.	Art.	Locus

exponendo, dando modum melius observandi, et superaddendo
1-2 107 2 0
1-2 107 4 3
Christus in omnibus conversatus est secundun praecepta veteris legis
3 37 — 0.
3 40 4 0.
3 47 2, 1
Lex vetus dabatur populo adhuc imperfecto, in comparatione ad perfectionem quae erat futura per Christum
1-2 99 6 c.
Lex nova continetur in lege veteri virtualiter, ut perfectum in imperfecto, et implicite, non autem explicite et in actu
1-2 107 3 0.
Lex vetus assimilatur puero, ut imperfecta; nova autem assimilatur viro ut perfecta.
1-2 91 5 c., 1
1-2 98 1 0.
1-2 98 2 1, 2
1-2 99 6 c.
1-2 106 3 c.
1-2 107 1 c., 2
1-2 107 2 c.
1-2 107 3 c.
1-2 107 4 c.
2-2 1 7 2
Lex nova implet legem veterem, exhibendo quod lex vetus promittebat et figurabat, sed evacuat eam quoad ceremonialia
1-2 107 2 0.
2-2 104 6 2
Lex nova dicitur gratia fidei, quia principaliter est ad gratiam, secundario autem est ad ceremonialia et sacramentalia; lex vetus autem e converso
1-2 107 1 3
1-2 108 1 0.
Lex vetus est via ad legem novam, sicut lex nova ad coelestem Ecclesiam, seu ad coelestem hierarchiam
1-2 101 2 c.
1-2 106 4 1
3 61 4 1
Utraque lex fuit ab uno Deo, sed lex vetus in lapidibus, nova vero in corde
1-2 98 2 0.
1-2 98 3 0.
1-2 106 2 3
1-2 106 4 3
1-2 107 1 c. fi.
Lex vetus cohibebat manum, id est actus exteriores, per poenas temporales, non autem animum, id est actus interiores; nova autem cohibet utrumque, per aeterna
1-2 107 1 2
Lex nova principaliter promittit spiritualia, et ordinat actus etiam interiores, et ex amore; ideo perfectior est lege veteri, quae habet opposita
1-2 91 5 0.
1-2 99 6 0.
1-2 107 1 2
1-2 108 1 0.
2-2 95 2 3
2-2 144 1 1
Lex vetus est gravior nova quoad ceremonialia, et quoad dispositionem subditorum, sed quoad actus virtutum est e converso
1-2 107 4 0.
Lex nova addit consilia super praecepta, non autem lex vetus
1-2 108 4 0.
Lex nova dicitur lex veritatis, lex vetus autem dicitur lex umbrae, vel lex figurae
1-2 107 2 c.
In lege nova dantur praecepta fortitudinis ad pugnandum spiritualiter, et ad patientiam temporalium malorum; non autem ad pugnam corporalem, sicut in lege veteri
2-2 140 1 1
Lex nova nihil instituit ad cognoscendum futura, sicut lex vetus, quia terrena sunt; fuerunt tamen in novo Testamento etiam aliqui, prophetiae spiritum habentes, qui multa de futuris eventibus praedixerunt
2-2 95 2 3
Lex nova nihil determinat circa ceremonialia vel judicialia, nec praecipit alia moralia quam lex vetus
1-2 108 2 0.
1-2 108 3 2, 3
Lex nova principaliter est gratia Spiritus Sancti, secundario autem est circa quaedam disponentia ad gratiam, et ad usum ejus; ideo principaliter est indita, et secundario scripta
1-2 106 1 0.
1-2 106 2 c.
1-2 106 3 c.
1-2 107 1 2, 3
1-2 108 1 c., 1
In lege nova nihil continetur, nisi pertinens ad gratiam Spiritus Sancti, vel disponens intellectum per fidem et affectum, vel ad usum gratiae
1-2 106 1 1
Lex nova est lex gratiae, et pietatis
1-2 106 3 c. fi.
Lex nova dicitur lex libertatis, quia non praecipit actus exteriores nisi sacramentorum, vel habentes necessitatem ad gratiam, nec prohibet nisi contraria gratiae
1-2 108 1 0.
1-2 108 2 0.
1-2 108 4 c.
Lex nova bene ordinat omnes actus interiores hominis ad se, ad proximum et ad Deum
1-2 108 3 0.
Nullus status potest esse perfectior statu novae legis, quia lex nova immediate introducit ad ultimum finem
1-2 106 4 c.
1-2 108 4 0.
Lex nova non debuit dari a principio mundi, triplici ratione: prima, scilicet, quia lex nova principaliter est gratia Spiritus Sancti, quae abundanter dari non debuit, antequam impedimentum peccati ab humano genere tolleretur, consummata redemptione per Christum; secunda potest assignari ex perfectione legis novae: non enim aliquid ad perfectum adducitur statim a principio, sed quodam temporali successionis ordine, sicut aliquis prius fit puer et postmodum vir; tertia sumitur ex hoc, quod lex nova est lex gratiae, et ideo primo oportuit, quod homo relinqueretur sibi in statu veteris legis, ut in peccatum cadendo suam infirmitatem cognoscens, recognosceret se gratia indigere
1-2 91 5 2
1-2 106 3 0.
Lex nova proponitur in omni loco, non autem in omni tempore, quia tempus variat statum, non autem locus
1-2 106 3 2
Lex nova durabit usque ad finem mundi
1-2 106 4 0.
Leges humanae sunt necessariae ad pacem hominum, et ad virtutes, propter malos, quia non sufficit eis paterna monitio
1-2 91 3 0.
1-2 95 1 0.
Melius est, secundum Philosophum, omnia determinari per leges, quantum possibile est, quam relinquere arbitrio judicum, triplici ratione: primo, scilicet, quia facilius est invenire paucos sapientes qui sufficiant ad rectas leges ponendas, quam multos qui requirerentur ad recte judicandum de singulis; secundo quia illi qui leges ponunt, ex multo tempore considerant quid lege ferendum sit; sed judicia de singularibus factis fiunt ex casibus subito exortis: facilius autem ex multis consideratis potest homo videre quid rectum sit, quam solum ex aliquo uno facto; tertio quia legislatores judicant in universali et de futuris, sed homines judiciis praesidentes, judicant de praesentibus, ad quae afficiuntur amore vel odio, aut aliqua cupiditate; et sic eorum depravatur judicium
1-2 95 1 2
Quia ergo justitia animata judicis non invenitur in multis, et quia flexibilis est, ideo necessarium fuit, in quibuscumque est possibile legem determinare quid judicandum sit, ut paucissima arbitrio hominum committerentur
1-2 95 1 2 fi.
Quaedam singularia quae non possunt lege comprehendi, necesse est committere judicibus, puta de eo quod est factum esse, vel non esse, et de aliis hujusmodi
1-2 95 1 3
Lex humana est dispositio particularis, inventa per rationem humanam, ex principiis comunibus legis

Pars	Qu.	Art.	Locus
naturalis			
1-2	91	3	o.
1-2	91	4	c.
1-2	95	2	o.
1-2	95	3	c.
1-2	95	4	c.

Lex humana est mensura mensurata a lege divina et a lege naturali, cujus finis est utilitas hominum

1-2	19	4	c.
1-2	95	3	o.

Leges humanae in communi habent rationem, non autem quoad aliquas particulares conditiones, sed ex arbitrio instituentium

1-2	95	2	4
1-2	102	2	3

Leges humanae non possunt habere illam infallibilitatem quam habent conclusiones demonstrativae scientiarum

1-2	91	3	3
1-2	91	4	c.
1-2	96	1	3
1-2	105	2	8
2-2	120	1	c.

Nulla lex humana habet vim legis, nisi inquantum a lege naturae derivatur

1-2	95	2	o.

Leges scribuntur ad declarationem juris naturalis et juris positivi; ideo continent utrumque, et instituunt jus positivum, dantes ei robur auctoritatis, non autem juri naturali, sed hoc habet ex natura

2-2	60	5	c., 1

Lex humana quadrupliciter dividitur, secundum quatuor quae sunt de ratione ejus, scilicet quod sit a lege naturae, ad bonum commune, a persona publica, et sit regula actuum humanorum

1-2	95	4	o.

Nullus potest condere legem, nisi communitas vel persona publica, id est gerens vices ejus

1-2	90	3	o.
1-2	92	2	2
1-2	95	4	c.
1-2	96	1	c.
1-2	96	4	c.
1-2	97	3	3
1-2	98	3	3
2-2	50	1	3
2-2	57	2	c
2-2	60	6	c.
2-2	67	1	c.

Lex humana debet dari in communi

1-2	96	1	o.
1-2	98	6	2
2-2	147	3	c.
2-2	147	4	c.

Lex humana datur de aliquo, secundum illud quod frequentius accidit

1-2	84	1	3
1-2	96	1	3
1-2	96	6	c., 3
1-2	102	6	5
2-2	88	9	c.
2-2	88	10	c.
2-2	120	1	c.
2-2	147	4	c.
2-2	152	2	3
2-2	154	2	c. fi.
2-2	160	5	c.

Lex humana non attendit intensionem observantis, sed actum ejus

1-2	100	9	c.

Lex humana debet esse honesta, justa, possibilis secundum naturam, secundum consuetudinem patriae, loci et temporis, necessaria, pro communi utilitate, et clara

1-2	95	3	o.

Lex est justa vel injusta tripliciter, scilicet ex fine, ex agente per auctoritatem, et ex forma, id est secundum aequalitatem proportionis

1-2	96	4	c.

Lex humana praecipit aliquos actus cujuscumque virtutis, ut ordinabiles ad bonum commune, non autem omnes; similiter aliquos actus cujuscumque vitii prohibet, non autem omnes

1-2	93	3	3
1-2	96	2	o.
1-2	96	3	o.
1-2	100	2	c.

Leges humanae ordinantur ad aliqua mundana bona, secundum quorum conditionem dantur praecepta fortitudinis

2-2	140	1	c.

Lex humana non debet servari quando est in damnum, sed recurrendum est ad principem, si periculum non sit in mora

1-2	96	6	o.
1-2	97	3	1
2-2	60	5	2, 3
2-2	147	4	c.

Lex humana justa obligat in foro conscientiae, non autem lex injusta, nisi propter scandalum vitandum in iis quae non sunt contra Deum

1-2	96	4	o.
2-2	12	2	1
2-2	60	3	1

Omnes subditi alicujus potestatis subduntur legibus ejus, vel coacti, ut mali, vel sponte, ut boni

1-2	96	5	o.

Princeps subditur legi suae, quoad judicium Dei et sponte, quoad vim directivam, non autem coacte

1-2	96	5	3

Nullus subditur legi inferioris, contra superiorem

1-2	96	5	c., 2

Lex humana potest juste mutari dupliciter, scilicet ex defectu legislatoris, vel ex mutatione rerum vel hominum

1-2	96	5	3
1-2	96	6	o.
1-2	97	1	o.
1-2	104	3	2

Lex humana non debet faciliter mutari, nisi propter magnam necessitatem vel utilitatem, quia consuetudo juvat

1-2	97	2	o.

Lia foecunda et lippis oculis, significat vitam activam, quae plus parit, et minus videt

2-2	179	2	c.

Liber de infantia Salvatoris est apocryphus

3	35	6	3
3	36	4	3
3	43	3	1

Liber de mirabilibus sacrae Scripturae non est Augustini, nec est authenticus

3	45	3	2

Liber de Spiritu et Anima non est Augustini, nec authenticus

1	77	8	1
1	79	8	1
1	79	10	1
1	82	5	2

Liber vitae dicitur tripliciter, scilicet conscriptio salvandorum, scriptura eorum per quae salvantur, id est utrumque Testamentum, et scriptura agendorum, seu jam factorum, scilicet libri aperiendi in die judicii, id est vis divina, qua cuilibet nota fient facta sua

1	24	1	1

Liber vitae est notitia Dei de vita beata cujuslibet in particulari

1	24	—	o.
1	39	8	c. fi.

Liber vitae in divinis dicitur essentialiter, non autem personaliter, et appropriatur Filio, ratione notitiae; sed Spiritui Sancto, ratione vitae

1	39	8	c. fi.

Liber vitae non est praedestinatio, sed est notitia ejus

1	24	1	4

Liber vitae et electio sunt tantum de vita gloriae creaturarum, non autem proprie de vita naturae, nec de vita gratiae, nec de vita Dei

1	24	2	o.

Scripti simpliciter in libro vitae, scilicet praedestinati, unquam delentur de libro vitae, sed scripti secundum gratiam delentur de libro vitae

1	24	3	o.

Sicut potest aliquis deleri de libro vitae, sic potest in eo scribi de novo, scilicet vel secundum opinionem, vel secundum gratiam, non autem simpliciter

1	24	3	3

Nullus liber dicitur liber mortis, sicut dicitur liber vitae, quia electi solent ascribi, non autem repudiati

1	24	1	3

Libri aperiendi in die judicii sunt conscientiae singulorum, vel sancti utriusque Testamenti, vel sententia judicis, vel vis divina ostendens omnia, qua cuilibet nota fient facta sua

1	24	1	1

Liberalitas est virtus dispensandi bene divitias, in usus bonos, sibi, suisque, et aliis

2-2	117	1	o.

Ad liberalem non pertinet esse promptum ad recipiendum, et minus ad petendum, sed sollicite procurat fructus suarum possessionum, ad liberaliter dandum

2-2	117	4	3

Propria materia mediata liberalitatis est pecunia, id est res possessa; sed materia immediata est passio circa pecuniam

1-2	60	5	c.
2-2	31	1	2
2-2	32	1	4
2-2	58	9	2
2-2	117	2	o.
2-2	117	3	o.
2-2	117	6	c.
2-2	118	3	c., 2
2-2	157	1	c.

Liberalitas moderatur amor et metus pecuniarum, et i-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			morem de amissione earum
2-2	123	4	2
			Proprius actus liberalitatis duplex, scilicet bene uti pecunia in se, et in alio; secundarius autem est praeparare et conservare eas ad bonum usum
2-2	117	3	o.
2-2	117	4	o.
			Proprius et principalior actus liberalitatis est dare quam accipere, vel acquirere, vel conservare, vel uti pro se
2-2	117	4	o.
2-2	119	1	2, 3
			Liberalis tristatur quod aliquid detur non convenienter, sed magis quando ipse dat non convenienter, quia plus opponitur actui ejus proprio
2-2	117	4	2
			Dare aliquid cum concupiscentia retinendi, derogat liberalitati; non autem amicitiae vel charitati, sed magis ostenditur perfectio ejus
2-2	31	1	2
			Liberalitas est subjective in voluntate
1	21	1	1
			Dantes omnia pro Christo, non sunt prodigi, sed liberales
2-2	119	2	3
			Solus Deus est maxime liberalis
1	44	4	1
			Christus omnes divitias contemnendo, ostendit in se summum gradum liberalitatis et magnificentiae
3	7	2	3
			Omnis virtus theologica et cardinalis est simpliciter, id est secundum propriam materiam nobilior liberalitate, quae tamen habet quandam excellentiam, inquantum est utilis ad multa
2-2	117	6	o.
			Justitia se extendit ad omnes, non autem liberalitas
2-2	58	12	1
2-2	123	12	5
			Justitia est simpliciter major liberalitate, quia est communior et fundamentum ejus, et potest esse sine ea, non autem e converso; sed secundum quid est e converso, scilicet ut est ornamentum justitiae
2-2	66	4	1
2-2	123	12	5
			Liberalitas convenit cum justitia, quia utraque est principaliter ad alterum, et circa exteriora, sed prima attendit exteriora ut propria; secunda vero ut sunt alterius, et ratione debiti; ideo liberalitas non est species justitiae, sed est pars sibi annexa
2-2	58	12	1
2-2	117	2	3
2-2	117	3	2
2-2	117	5	o.
2-2	118	3	2
2-2	134	4	1
2-2	157	1	c.
			Liberalitas est ad se in sumptibus, non autem in dationibus, sed justitia nullo modo est ad se
2-2	106	3	1
2-2	117	3	3
			Libertas cujuslibet rei est dominium et potestas sui actus ad opposita
1	83	3	o.
1	83	4	o.
			De ratione vel necessitate libertatis non est esse primam causam sui, id quod liberum est
1	83	1	3
			Posse velle malum non est libertas, nec est pars libertatis
1	62	8	3
2-2	88	4	1
			Tota radix libertatis, ut subjectum est voluntas; ratio autem, ut causa
1-2	6	2	2
1-2	17	1	2
			Libertas opponitur necessitati coactionis, non autem necessitati finis
1	82	1	c., 1
2-2	44	1	2
3	14	2	c.
			Libertas prima est debilitata per peccatum, non autem omnino amissa
1	83	2	3
			Liberum arbitrium non est habitus proprie, sed est potentia
1	83	2	o.
			Liberum arbitrium est idem realiter quod voluntas, secundum quod in ea est virtus intellectus; unde liberum arbitrium esse dicitur facultas voluntatis et rationis
1	83	3	o.
1	83	4	o.
1-2	1	1	c.
2-2	24	1	3
2-2	95	5	c.
			Liberum arbitrium est tantum eorum quae sunt ad finem
1	19	1	c.
1	82	1	c.
1	82	2	c.
1	83	1	5
			Liberum arbitrium, ut de actibus, est tantum de contingentibus; sed ut de objectis, est etiam de praeteritis et necessariis
2-2	24	1	3
			Liberum arbitrium est per se ordinatum in bonum, nec tendit in malum, nisi sub ratione boni
1	63	1	4
3	34	3	1
			Nullus creaturae liberum arbitrium potest naturaliter esse confirmatum in bono, sed tantum ex gratia
1	63	1	c.
			Liberum arbitrium viatoris potest per gratiam confirmari in bono aliquo modo, non autem simpliciter
3	52	7	3
3	79	6	1, 2
			Liberum arbitrium in damnatis est obstinatum in malo, quod non potest esse in via perfecte
2-2	14	3	3
3	52	6	3
3	86	1	c.
			Liberum arbitrium est in omni, et solo habente intellectum
1	59	3	c.
			Liberum arbitrium est in Deo
1	19	10	o.
			Liberum arbitrium est in beatis, et est in damnatis
3	18	4	3
			Homo habet liberum arbitrium
1	83	1	o.
1-2	13	6	o.
			Homo per peccatum amisit liberum arbitrium, quoad libertatem a culpa et miseria, non autem quoad naturam
1	83	2	3
			Liberum arbitrium non est in brutis
1	59	3	c.
			Liberum arbitrium non suscipit magis et minus secundum essentiam, sed secundum dispositionem subjecti; tamen est majus secundum nobilitatem rei, cujus est
1	59	3	3
			Omnis actus humanus est a libero arbitrio, vel elicitive, vel imperative
1-2	1	1	c.
			Eligere est proprius actus elicitus liberi arbitrii
1	83	3	o.
1	83	4	o.
3	18	4	sc., c.
			Libido voluntatis gravat peccatum; sensibilis autem leviat
2-2	154	3	1
2-2	156	3	c., 3
			Licere. Non licere aliquid alicui, contingit dupliciter, scilicet ratione prohibitionis, et ratione defectus
2-2	187	1	c.
			Lignum vitae, et arbor scientiae boni et mali, sunt materialia, sed significant res spirituales
1	102	1	4
			Lignum vitae causabat immortalitatem in Adam, per solam fortificationem virtutis; alii vero cibi restaurando deperditum
1	97	4	o.
			Causa principalis immortalitatis Adae erat virtus supernaturalis ei data, non autem lignum vitae; sed tamen erat coadjuvans ad continuationem vitae
1	97	4	c. fi.
			Si post peccatum homo comedisset de ligno vitae, non potuisset evadere mortem, sed potuisset eam deferre
2-2	164	2	6
			Limbus. Idem locus et status sanctorum ante adventum Christi, dicebatur sinus Abrahae, ratione requiei, et limbus inferni, ratione defectus gloriae; non autem sunt omnino diversi
3	52	2	4
			Gaudium magnum erat in eo, de gloria sperata
3	52	5	1
			In limbo Patrum erat dolor de dilatione gloriae, non autem poena sensibilis pro peccato; sed Christus solvit utrumque, scilicet praeservando a secundo, et dando gloriam
3	52	2	2
3	52	5	1
			Quia sanctorum animae ante Christi adventum habebant quietem per immunitatem poenae, limbus sinus Abrahae dicitur, qui fuit primum exemplum credentium; sed quantum ad id quod sanctis deerat requies desiderii, dicitur infernus
S.	69	4	o.
			Limbus quantum

Pars	Qu.	Art.	Locus

ad qualitatem loci diversus est ab inferno damnatorum, sed quantum ad situm loci, sunt loca continua, nisi quod limbus Patrum pars superior inferni esse videtur
S. | 69| 5| c.

Cum pueris in limbo nulla adsit spes beatae vitae, quae Patribus aderat, qualitate praemii et poenae limbus puerorum differt a limbo Patrum, non autem situ, et si requies Patrum in superiori loco esse creditur
S. | 69| 6| o.

Sive in statu consequendi pro meritis bonum sive malum, constitutae sunt animae corporibus exutae, convenienter quinque loca distincta sunt, scilicet paradisus, limbus Patrum, purgatorium, infernus, et limbus puerorum
S. | 69| 7| c.

Limus est terra permixta aquae; ideo corpus hominis dicitur componi ex eo, id est ex quatuor elementis
1 | 91| 1| o.

Lingua infirmi, quae infecta est cholerico, et amaro humore, non potest percipere aliquid dulce, sed omnia videntur ei amara
1 | 75| 2| c.
1 |111| 4| c.

Donum linguarum est gratia gratis data, et necessaria fuit duplici ratione, scilicet ut primo discipuli Christi per universum orbem discurrentes fidem ejus ubique praedicarent; et ut sicut gentibus ad idololatriam declinantibus, introducta est diversitas linguarum, ita etiam quando erant gentes ad cultum unius Dei revocandae, contra hujusmodi diversitatem, remedium adhiberetur, per donum linguarum
2-2|176| 1| o.

Christus habuit donum linguarum, quo tamen non est usus, quia tantum in una gente praedicavit
2-2|176| 1| 3
3 | 7| 7| 3

Litera. Figurae literarum, quibus tria et sex repraesentant Graeci, satis sunt propinquae apud eos
3 | 46| 9| 2 fi.

Litigium proprie est contradictio in verbis, non ex defectu amoris animos unientis, sed ex hoc quod quis non veretur contristare personam; primum est contentio, et pertinet ad discordiam contrariam charitati; secundum contrariatur amicitiae vel affabilitati, non autem mansuetudini vel temperantiae, licet oriatur aliquando ex ira, vel concupiscentia generali, et ex multis aliis
2-2|116| 1| o.

Loca. Inter quaelibet duo loca, sunt infinita loca, tam divisibilia, quam indivisibilia
1 | 53| 2| c.

Respectus et inclinatio, et ordo corporis gravis ad locum medium, est relatio realis
1 | 28| 1| c.

Esse in loco dicitur dupliciter, scilicet sicut esse in aliqua re, vel esse sicut locatum in loco
1 | 8| 2| c.

Esse in loco contingit dupliciter, scilicet circumscriptive et diffinitive
1 | 52| 1| o.

Quod est in aliquo loco totum, totalitate essentiae, potest simul esse extra; non autem totalitate quantitatis
1 | 8| 2| 3

Incorporalia sunt in loco
1 | 8| 2| 1, 2

Deus non est in loco circumscriptive, neque diffinitive, quia est ubique
1 | 52| 2| c. fi.
3 | 52| 3| 3

Deus dicitur esse in loco metaphorice, quia implet locum causalitate effectuum, non autem distantia dimensionum
1 | 8| 2| c.

Deus est in loco, non quidem ut quid mensuratum loco, sed ut dans virtutem loco locandi et continendi
1 | 8 2 c.

Longanimitas est virtus, qua habetur animus tendendi in aliquid distans in longinquum, et convenit dupliciter cum patientia, sed magis cum magnanimitate, scilicet primo quidem, quia patientia, sicut et fortitudo, sustinet aliqua mala, propter aliquod bonum; quod si ex propinquo expectetur, facilius est sustinere; si autem in longinquum differatur, difficilis est expectatio: secundo quia hoc ipsum quod est differri bonum speratum, natum est causare tristitiam, et sic secundum quod sub eadem ratione mali contristantis, potest comprehendi et dilatio boni sperati, quae pertinet ad longanimitatem, et labor quem homo sustinet in continuata executione boni operis, quod pertinet ad constantiam, tam longanimitas quam etiam constantia sub patientia comprehenduntur
1-2 | 70| 3| c.
2-2 | 17| 5| 3
2-2|136| 5| o.

Longanimitas magis respicit spem quam timorem, vel audaciam, vel tristitiam, sicut etiam magnanimitas
2-2|136| 5| o.

Loqui. In diversis linguis sunt diversi modi loquendi
1 | 39| 3| 2

Deus loquitur angelis vel hominibus, ostendendo aliquid; et fortassis Deus primis hominibus antea loquebatur, sicut cum angelis loquitur, ipsa incommutabili veritate illustrans mentes eorum, etsi non tanta participatione divinae essentiae, quanta capiunt angeli, secundum Augustinum
1 | 94| 1| c. fi.

Loqui videntur bruta, per illusionem Simonis Magi, vel operante daemone, sicut et asina Balaam, per angelum
2-2|165| 2| 4

Loth culpandus est, secundum Augustinum, non quantum ille incestus, sed quantum ebrietas meruit
2-2|150| 4| c. fi.

Lotio pedum veteris Testamenti praetermittitur in novo Testamento, et retinetur lotio manuum, quia est in promptu, et idem significat, scilicet perfectam munditiam
3 | 83| 5| 1

Lucia verum dixit, quod corpus non coinquinatur nisi de consensu mentis
2-2| 64| 5| 3

Lucifer peccavit gravius caeteris angelis, inquantum in eo minor flexibilitas fuit ad peccatum
1 | 63| 8| 3

Ludicra seu jocosa sunt dicta vel facta, in quibus non quaeritur nisi delectatio animalis
2-2|168| 2| c.

Ludificatio daemonum mutat hominesin bestias, secundum apparentiam tantum, non autem secundum rei veritatem
1 |114| 4| 2
2-2|165| 2| 4

Ludus est in remedium contra fatigationem animalem, dans animae quietem, id est delectationem
1-2 | 1| 6| 1
2-2|168| 2| o.

Ambrosius reprobat omnes ludos in sacra Scriptura, non autem in aliis
2-2|168| 2| 1

Ludus triplex, scilicet turpis, devotus, et recreativus; primus debet vitari a quolibet; secundus est laudabilis; tertius debet sumi, sed temperantius a poenitente
2-2,168| 4| 1

In ludis cavenda sunt tria, scilicet dicta et facta, turpia et nociva, resolutio gravitatis, et indebitae circumstantiae
2-2 168| 2| o.

Ludere inordinate ratione recreationis opponitur eutrapeliae, sed pertinet ad mollitiem, ratione quietis
2-2 138| 1| 3

Defectus ludi est peccatum, sed minus quam excessus ejus
2-2|168| 4| o.

Excessus ludi duplex, scilicet ratione turpitudinis vel nocumenti, et ratione indebitae circumstantiae; primus est peccatum mortale; secundus autem est

Pars	Qu.	Art.	Locus
peccatum veniale, nisi ponatur finis in hoc			
2-2	168	3	o.
Superfluitas ludi pertinet ad ineptam laetitiam, filiam gulae			
2-2	168	3	3
Peccata ratione solius intentionis excusantur per ludum, non autem peccata ex sua specie; sed reddunt ludum obscoenum et flagitiosum			
2-2	168	3	1
Lumen dupliciter potest inesse alicui, scilicet vel per modum formae permanentis, vel per modum passionis transeuntis			
2-2	171	2	c.
2-2	175	3	2
Majus lumen offuscat minus lumen, scilicet alterius illuminantis; non autem minus lumen illuminanti, sed perficit ipsum			
3	5	4	2
3	9	1	2
Lumen naturale intellectus nihil aliud est quam manifestatio veritatis			
1	67	1	c.
1	106	1	c.
In homine est triplex lumen quo non participant bruta, scilicet lumen naturae, gratiae, et gloriae			
1	106	1	2
Lumen naturale intellectus confortatur per infusionem luminis gratuiti			
1	12	13	c.
Lumen supernaturale intellectus, id est intellectus qui ponitur donum Spiritus Sancti, est quaedam acuta perspectio divinorum			
1	106	1	2
2-2	49	2	2
Lumen intelligibile imprimitur divinitus, ad judicandum visa ab aliis, ad intelligendum Scripturas, et ad interpretandum, sicut apostolis ad cognita naturaliter, et ad agenda			
2-2	173	2	c. fi.
Lumen gloriae non potest esse connaturale alicui creaturae			
1	12	5	3
Luminaria. Productio plantarum praemittitur productioni luminarium, ad excludendum idololatriam			
1	70	1	1, 4
Luminaria producta sunt primo die, quoad substantiam, sed quoad collationem determinatae virtutis, producta sunt quarta die			
1	70	1	1
1	74	1	4
Luminaria sunt fixa in sphaeris, secundum Aristotelem, nec moventur sine suis sphaeris; sed oppositum tenet Ptolomaeus			
1	70	1	3
Sol dicitur luminare magnum, et luna luminare minus; sed sol propter quantitatem et propter virtutem; luna vero dicitur magna, propter quantitatem apparentem et claritatem, et propter propinquitatem ad nos, et propter manifestos ejus effectus			
1	68	1	c. fi.
1	70	1	5
Luna plena oritur vespere, et occidit mane: ideo dicitur praeesse nocti, quia probabile est quod producta sit perfecta, sicut et plantae et animalia			
1	70	2, 5	
Luna non dicitur praeesse diei, sicut nocti, licet appareat in die, quia non dominatur diei, propter praesentiam, majoris luminaris, scilicet solis			
1	68	1	c. fi.
1	70	1	5
Luna secundum proprium motum est velocior sole; sed secundum motum divinum, est e converso			
3	44	2	2
Lux seu lumen non est corpus, nec est evidentia coloris			
1	67	2	o.
1	76	7	c.
1	91	1	2
Lux non est forma substantialis solis, sed est qualitas activa cujuslibet lucentis a se			
1	67	3	o.
Lux proprie est tantum in corporibus quantum ad illud a quo sumitur nomen, sed quantum ad illud cui imponitur, magis convenit spiritualibus quam corporalibus			
1	67	1	o.
1	74	2	o.
Lux non habet contrarium, quia est qualitas primi alterantis			
1	67	3	2
Lux dicitur esse sine numero, pondere, et mensura, quia virtus ejus se extendit ad omnia corporalia, non autem simpliciter			
1	5	5	5
Lux primo creata fuit sol; sed adhuc informis, quoad determinationem virtutis factam quarta die; nec lux erat nubes nisi secundum similitudinem			
1	67	4	o.
1	68	1	c. fi.
1	70	1	2
1	74	1	c., 4
1	74	3	5
Lux non videtur per aliquam similitudinem, sed per essentiam suam informat oculum			
1	56	3	c.
Lux facit quod color, qui est visibilis in potentia, fiat visibilis in actu			
1	67	3	3
1	79	3	2
Eodem actu videtur color et lux, ut ratio videndi, non autem ut objectum			
1-2	8	3	2
1-2	12	4	c.
Alium effectum facit lux solis, alium lux Jovis; et sic de aliis planetis			
1	67	3	c.
1	70	1	2
Lux agit ad productionem formae substantialis, ut instrumentum coeli			
1	67	3	3
Luxuria principaliter est circa voluptates venereas; secundario autem dicit excessum in aliis			
2-2	153	1	o.
Omnis actus luxuriae est peccatum			
2-2	153	3	o.
Omnis actus luxuriae deliberatus extra limites matrimonii est peccatum mortale; aliter vero est veniale			
2-2	35	3	c.
2-2	36	3	c.
2-2	153	3	o.
Luxuria est vitium capitale			
2-2	153	4	o.
Peccata luxuriae inter vitia intemperantiae sunt maxime exprobrabilia			
2-2	151	4	3
Species luxuriae sunt sex, scilicet fornicatio, adulterium, incestus, stuprum, raptus, et luxuria contra naturam			
2-2	154	—	o.
Stuprum aliquando sumitur communiter pro omni peccato luxuriae			
2-2	154	6	2
Sacrilegium reducitur ad species tres luxuriae, scilicet vel ad stuprum, vel ad adulterium, inquantum violatur virgo Deo desponsata; vel ad incestum, inquantum est cum cognata spirituali			
2-2	154	1	3
2-2	154	10	2
Peccatum luxuriae contra naturam non est humanum, sed bestiale			
2-2	142	4	3
2-2	154	11	o.
Vitium contra naturam est gravissimum inter species luxuriae; secundo raptus; tertio incestus; quarto adulterium; quinto stuprum; et minima fornicatio			
1-2	73	7	c.
2-2	154	12	o.
2-2	170	1	2
Species luxuriae contra naturam sunt quatuor, quarum gravissima est bestialitas; secundo sodomia; tertio cum muliere extra naturam; quarto mollities			
2-2	154	11	o.
2-2	154	12	4
Circa tempora Abrahae, humanum genus venerat ad profundissimum peccatorum, scilicet ad infidelitatem, et ad turpissimum vitium contra naturam			
3	70	2	1
Filiae luxuriae sunt octo, scilicet caecitas mentis, inconsideratio, praecipitatio, inconstantia, amor sui, odium Dei, affectus praesentis saeculi, et desperatio futuri saeculi			
2-2	53	6	o.
2-2	153	4	o.
2-2	153	5	o.
Gradus luxuriae quintuplex, scilicet aspectus, cogitatio, delectatio, consensus, et opus			
1-2	72	7	c. fi., 3
Ex luxuria oriuntur quatuor inordinati actus locutionis, scilicet turpiloquia, stultiloquia, scurrilia, et ludicra			
2-2	153	5	4

Pars	Qu.	Art.	Locus

Nulla passio ita deprimit rationem, sicut gula et luxuria
2-2 | 53 | 6 | o.
2-2 | 55 | 8 | 1
2-2 | 180 | 2 | 3 fi.

Homo incurrit quintuplex damnum ex luxuria, scilicet depressionem mentis, exhaeredationem, periculum personae, et periculum rerum, et impedimentum bonorum operum
2-2 | 46 | 3 | c.

Luxuria vix vitari potest, nisi vitetur principium ejus, scilicet aspectus mulieris pulchrae, et praecipue aspectus virginis
2-2, 167 | 2 | c.

Luxuria vincitur fugiendo, sed accidia et caetera vitia resistendo
1-2 | 35 | 6 | 3
1-2 | 74 | 3 | 2

Ly per quem non est appropriatum, sed proprium Filii
1 | 39 | 8 | c.

M

Maceratio proprie corporis non est accepta Deo, nisi discreta, ut concupiscentia refraenetur, et natura non nimis gravetur
2-2 | 88 | 2 | 3
2-2 | 147 | 1 | 2
2-2 | 188 | 6 | 3

Macula in corpore, et macula in anima, contingit dupliciter, scilicet privatione decoris per peccatum mortale, et ex superinductione, per peccatum veniale
3 | 87 | 2 | 3

Macula peccati est defectus nitoris animae, scilicet luminis divini, et rationis, et gratiae, ex inordinato amore temporalium
1-2 | 86 | — | o.
1-2 | 89 | 1 | o.
2-2 | 87 | 6 | c.

Macula non dicit aliquid positivum in anima, nec privationem tantum, sed in respectu ad suam causam, scilicet ad peccatum; ideo diversorum peccatorum sunt diversae maculae
1-2 | 86 | 1 | 3
3 | 88 | 1 | c.

Macula peccati nihil aliud est quam privatio gratiae
2-2 | 109 | 7 | c.

Actus peccati facit distantiam a Deo quam sequitur macula
1-2 | 86 | 2 | 3
1-2 | 86 | 6 | c.

Cessante macula peccati, remanet reatus
1-2 | 87 | 6 | o.

Remisso peccato quantum ad maculam, semper remittitur poena aeterna, non autem poena temporalis
1-2 | 87 | 6 | c.

Macula peccati manet transeunte actu peccati
1-2 | 86 | 2 | o.
1-2 | 87 | 6 | c., 1

Magi adorantes Christum, secundum Augustinum, fuerunt malefici, sed secundum alios fuerunt sapientes, astrologi et potentes
3 | 36 | 3 | c., 2
3 | 36 | 5 | c.

Magi moti sunt, ex scriptura Seth, ad sequendum stellam, vel ex prophetia Balaam, vel ducti ab angelis, vel inspirati a Deo
3 | 36 | 5 | 4

Magi, secundum Augustinum, venerunt de remotissimis partibus orientis, per biennium; secundum vero alios, venerunt in diebus tredecim; secundum alios autem, venerunt de prope
3 | 36 | 3 | 3
3 | 36 | 5 | 4
3 | 36 | 6 | c., 3

Magi venerunt ad Christum, tanquam primitiae gentium, docti a Spiritu Sancto, offerentes munera congrua dignitati Christi
3 | 36 | 3 | 1
3 | 36 | 8 | o.

Magi amiserunt stellam quadruplici ratione, scilicet propter Judaeorum confusionem, propter magorum instructionem, propter instructionem nostram dupliciter: primo quia qui humanum auxilium quaerunt, deseruntur ab auxilio divino; secundo instruimur quantum ad hoc, quia qui fideles sumus, non debemus quaerere signa, sed debemus esse contenti doctrinis prophetarum, quia signa data sunt infidelibus
3 | 36 | 8 | 3

Herodes, post duos annos a recessu magorum, occidit pueros, quia accusatus ivit Romam; vel territus aliquo periculo, vel credens magos confusos
3 | 36 | 6 | 3

Magis. Substantia non dicitur magis et minus, sic quod participetur quandoque cum magis et minus in eadem specie, licet una substantia sit perfectior alia
1 | 93 | 3 | 3
1-2 | 52 | 1 | c., 2

Magister Sententiarum non est authenticus; ideo in multis non tenetur
1 | 94 | 4 | 2
2-2 | 23 | 2 | o.

Magnanimitas importat extensionem animi, vel ad magna absolute, vel secundum proportionem
2-2 129 | 1 | c.
2-2 136 | 5 | c.

Magnanimitas est virtus, quia tendit ad maxima, secundum rectam rationem
2-2 | 129 | 3 | o.
2-2 | 130 | 2 | c.

Magnanimitas est circa spem et desperationem
1-2, 60 | 4 | c. fi.

Magnanimitas principaliter est circa honores, sed mediate; immediate vero, est circa spem
2-2 | 128 | — | c.
2-2 | 129 | 1 | c.
2-2 | 129 | 4 | c.
2-2 | 129 | 8 | c.
2-2 | 131 | 2 | c.
2-2 | 132 | 2 | c.

Propria materia ejus est honor magnus, mediocris autem est materia cujusdam virtutis innominatae
1-2 | 60 | 5 | c.
2-2 | 129 | 2 | o.
2-2 | 129 | 4 | 1
2-2 | 130 | 2 | 2

Magnanimitas est circa gloriam, quia moderate utitur gloria, sicut et honore
2-2 | 132 | 2 | c.

Magnanimitas ad duo respicit, scilicet ad honorem sicut ad materiam, et ad opus magnum sicut ad finem
2-2 | 129 | 8 | c.
2-2 | 131 | 2 | 1

Ratione primi opponitur ei secundum excessum ambitio, et rationi secundi praesumptio
2-2 | 131 | 2 | 1, 2

Ea quae opponuntur aliis virtutibus opponuntur etiam magnanimitati, secundum quod parva pro magnis habentur
2-2 | 132 | 2 | 1

Magnanimitas est in irascibili subjective
1-2 | 60 | 5 | c.
2-2 | 129 | 1 | 1
2-2 | 134 | 4 | 1

Magnanimus non quaerit honorem tanquam finem, quia hoc reputat parum, sed quaerit fieri dignus honore
2-2 | 129 | 1 | 3
2-2 | 129 | 2 | 3
2-2 | 131 | 1 | 2

Magnanimus benе utitur magnis et parvis honoribus, quia non extollitur nec frangitur oppositis, sed contemnit
2-2 | 129 | 2 | 3

Magnanimus contemnit bona exteriora; ideo non gaudet si acquirat ea, nec tristatur si perdat ea
2-2 | 129 | 8 | 2, 3
2-2 | 132 | 2 | 1, 2, 3

Magnanimus non est contentiosus, quia nihil extrinsecum aestimat magnum
2-2 | 129 | 1 | 3
2-2 | 129 | 3 | 3
2-2 | 132 | 2 | 3

Magnanimus non amat pericula, nec timet ea; sed promptissime se exponit periculis magnis
2-2 129 | 5 | 2

Magnanimus nullo indiget, scilicet modo humano, non autem simpliciter
2-2 | 129 | 6 | 1

Magnanimus habet vocem gravem, locutionem stabilem, quia non de omnibus facile contendit aut loquitur, sed de magnis; non est memor beneficiorum, quia non delectatur in hoc nisi ut majora compenset; est tardus et otiosus, quia non vilibus, sed magnis intendit; utitur ironia, non quae opponitur veritati, sed quia non omnibus animi magnitudinem ostendit; cum aliis non potest convivere, sed cum amicis tantum et magnis; habet infructuosa, quia magis honesta quaerit quam utilia
2-2 47 | 9 | 3
2-2 129 | 3 | 3, 5

Nullus potest esse magnanimus, nisi virtuosus, qui est habilis ad magna
1-2 | 66 | 4 | 3

Magnanimo attribuuntur actus

Pars	Qu.	Art.	Locus

aliarum virtutum, sub ratione excellentiae, scilicet quod est communicativus, benefactivus, retributivus plurium, veridicus, non planctivus, non incertus, nec fugiens commonentem
2-2|129| 4| 1, 2

Magnanimus magis curat de veritate quam de opinione, nec quaerit laudem humanam
2-2|132| 2| 1

Magnanimitas est generalis virtus, inquantum operatur magna in qualibet virtute, faciens eam majorem; sed est virtus specialis, inquantum ponit specialem modum, circa specialem materiam
2-2|129| 4| o.
2-2|129| 5| 2
2-2|134| 2| 2

Magnanimitas est ornamentum omnium virtutum
1-2| 66| 4| 3
2-2|129| 4| 3

Magnanimitas superveniens justitiae auget bonitatem ejus, sed sine justitia, non habet rationem virtutis
2-2| 58|12| 2

Magnanimitas et magnificentia habent connexionem cum omni virtute, secundum principia virtutum, scilicet secundum prudentiam et gratiam, non autem secundum actum
1-2| 65| 1| 1
2-2|129| 3| 2
2-2|134| 1| 1

Magnanimitas et magnificentia tenent extremum secundum quantitatem rei, medium autem secundum regulam rationis
1-2| 64| 1| 2, 3
2-2| 92| 1| c.
2-2|129| 3| 1
2-2|130| 2| c.
2-2|134| 1| 2
2-2|152| 2| 2

Bona fortunae conferunt ad magnanimitatem, quoad materiam ejus, scilicet quoad honores, et etiam quoad finem ejus, scilicet operari magna
2-2|129| 8| o.

Magnificentia est virtus factiva magnorum, et est vitus generalis, si sumatur facere communiter, scilicet pro omni opere; si vero proprie, scilicet pro operatione exteriori, est virtus specialis
2-2|134| 1| o.
2-2|134| 2| o.

Materia ejus sunt sumptus magni, praecipue ad cultum Dei; secundo pecunia pro eis; tertio amor pecuniae
2-2|134| 1| 3
2-2|134| 2| 3
2-2|134| 3| o.

Magnificentia est rerum magnarum et excelsarum, cum animi quadam ampla et splendida proportione cogitatio et administratio
2-2|128|—| c.

Magnificentia est in voluntate subjective
1 | 21| 1| 1

Non oportet ad magnificentiam habere multas divitias, sed oportet sic disponi, quod quando oportet et decet, velit eas optime dispensare; et sic fuit in Christo
2-2|134| 1| 1
2-2|134| 3| 4
2-2|152| 3| 3

Magnificus non principaliter facit magnos sumptus pro persona sua, quia non est quid magnum, nisi quae tantum semel fiunt, ut nuptiae; vel permanentia, ut domus
2-2|134| 1| 3

Magnificentia facit et intendit aliquod magnum, in factibili tantum; sed magnanimitas in omni materia
2-2|134| 2| 2 fi.

Magnificentia est in maximis donis et sumptibus, sed liberalitas in mediocribus
1-2| 60| 5| c., 2
2-2|117| 3| 1
2-2|118| 8| 4
2-2|128|—| 1
2-2|129| 2| c. fi.
2-2|134| 2| o.
2-2|134| 3| o.
2-2|134| 4| 1
2-2|152| 3| c.
2-2|160| 1| c.

Majestas. Crimen laesae majestatis maxime punitur
2-2| 10| 8| o.
2-2| 11| 3| c
2-2|108| 4| 2

Majus dicitur dupliciter, scilicet intensive et extensive
3 | 1| 4| c.

Maledicere contingit tripliciter, scilicet enuntiative, id est detrahendo causaliter, vel imperative et operative; et hoc dupliciter, scilicet per se, id est sub ratione mali; et sic est peccatum, non autem si per accidens, id est sub ratione boni duplicis, scilicet justi, sicut judex per sententiam, Ecclesia per excommunicationem, prophetae conformando se Deo, vel sub ratione boni utilis, scilicet ut aliquis melior fiat, vel ne noceat aliis
2-2| 76| 1| o.
2-2| 83| 8| 1, 2

Maledicere sub ratione mali est peccatum mortale; et est tanto gravius, quanto plus persona debet amari et revereri; tamen tripliciter est veniale, scilicet ratione parvi mali, vel ratione affectus, scilicet ex joco vel levi motu, vel ratione surreptionis
2-2| 76| 3| o.

Detractio, contumelia, susurratio, et derisio, sunt de malo culpae, et nocent enunciando; ideo sunt secundum se graviora maledictione, quae est de malo poenae optando
2-2| 76| 4| o.

Benedictio vel maledictio proprie convenit tantum ei, cui potest bene vel male contingere, scilicet naturae rationali, vel aliis in ordine ad naturam rationalem auxiliando, sicut Deus maledixit terram et David montes; vel significando, sicut Christus maledixit ficum; vel contienendo, sicut Job maledixit diem, et David montes; vel in ordine ad Deum, et sic est blasphemia; vel secundum se, et sic est quid vanum
2-2| 76| 2| o.
2-2| 76| 4| 1

Diabolus quoad culpam debet maledici, non autem quoad naturam ejus
2-2| 76| 1| 4

Maleficium. Impotentes ex maleficio perpetuo, et post triennium, alteram quaerere copulam possunt, alias minime
S. | 58| 2| c.

Malitia, ex qua dicitur aliquis peccare, est triplex, scilicet habitus cujuscumque vitii, electio mali, et peccatum praecedens
1-2| 78| 1| 3

Omnis peccans ex habitu peccat ex certa malitia, et non e converso
1-2| 78| 2| o.
1-2| 78| 3| o.

Peccatum ex certa malitia, vel ex industria, contingit ex inordinatione voluntatis praeponentis minus bonum meliori bono
1-2| 78| 1| o.

Peccatum ex certa malitia est gravius peccato ex passione, quia est magis voluntarium, magis durat, et est circa finem; peccatum autem ex passione est circa ea quae sunt ad fidem
1-2| 47| 2| c.
1-2| 78| 4| o.
2-2| 73| 3| c.

Malum est aliquid, et est ens rationis, non autem ens reale
1 | 48| 2| 2

Malum non est negatio pura, sed privatio boni
1 | 14|10| o.
1 | 48| 2| 1
1 | 48| 3| c., 2
1 | 18| 5| c., 1
1-2| 25| 2| c.
1-2| 36| 1| c.
1-2| 75| 1| c.

Nullum ens est malum per essentiam, nec per participationem, sed per privationem participationis
1 | 49| 3| c., 4
1 | 65| 1| 2, 3

Malum non est cognoscibile nisi per bonum
1 | 14|10| 4
1 | 48| 1| c.

Omnis privatio, inquantum hujusmodi, habet rationem mali, sicut omnis forma habet rationem boni
1 | 48| 1| 1

Mala esse ratio et experientia docent
1 | 48| 1| 5
1 | 48| 2| c., 1

Malum non est existens, id est aliqua natura, neque est in existentibus, ut pars perfectionis, sed ut privatio in subjecto
1 | 48| 1| o.
1 | 48| 2| 1, 2
1 | 48| 3| 1

Si universaliter malum non esset, universum esset imperfectius
1 | 22| 2| 2
1 | 48| 2| c., 3
1 | 49| 2| c.

Impossibile est esse summum ma-

Pars	Qu.	Art.	Locus

lum
1 | 49 | 3 | o.
1 | 103 | 7 | 1
2-2 | 172 | 6 | c.

Malum non habet causam nisi per accidens
1 | 49 | 1 | o.
1 | 49 | 3 | 5
1-2 | 75 | 1 | c.

Omne malum habet causam efficientem et materialem, non autem formalem nec finalem
1 | 49 | 1 | c.

Malum est causa per accidens, non autem causa per se
1 | 48 | 1 | 4
1 | 49 | 3 | c.

Malum duplex, scilicet malum naturae, et malum culpae; et utrumque est ut in paucioribus
1 | 63 | 9 | o.

Malum culpae secundum totam speciem humanam est ut in pluribus; in aliis autem est ut in paucioribus, sicut etiam malum naturae
1 | 49 | 3 | 5
1 | 63 | 9 | 1
1-2 | 71 | 2 | 2

Malum non simpliciter, sed in solis voluntariis duplex, scilicet malum poenae, et malum culpae
1 | 48 | 5 | o.

Malum poenae opponitur bono creaturae; malum vero culpae, bono increato
1 | 48 | 6 | c.
1-2 | 79 | 1 | 4

Defectus, malum, peccatum, et culpa differunt, quia primum dicit negationem, secundum privationem in omnibus, tertium in actione tantum, quartum in voluntariis tantum
1 | 48 | 5 | c., 1
1-2 | 21 | 1 | c.
1-2 | 21 | 2 | o.

Malum in naturalibus nunquam est in effectu, nisi praeexistat aliud malum in agente, vel in materia, sed bene in voluntariis
1 | 49, 1 | 3

Malum naturae duplex, scilicet malum naturae a causa naturali, ut mors naturalis, et privatio boni naturae a causa non naturali, ut mors violenta
1-2 | 42 | 2 | o.

Malum est differentia actus moralis ratione finis, cui accidit aliqua privatio
1 | 48 | 1 | 2
1-2 | 18 | 5 | 2
1-2 | 54 | 3 | 2
1-2 | 79 | 2 | 3

Malum moris ex voluntate contingit per hoc, quod deficit ab ordine rationis et proprii finis
1-2, 71 | 2 c., 3
1-2 71 | 6 | c.

Malum per prius dicitur de culpa, quam de poena
2-2 | 19 | 1 | c.

Culpa magis habet rationem mali quam poena
1 48 6 o.
2-2 19 1 c.
2-2 | 76 | 4 | c.

Mali semper hic puniuntur spiritualiter, et boni praemiantur, non autem corporaliter
1-2 | 69 | 2 | 2

Mammona iniquitatis dicuntur divitiae, vel quia solas eas esse reputant iniqui, vel quia sunt occasio iniquitatis, vel quia inaequaliter sunt divisae, vel quia injuste a primo sunt acquisitae
2-2 32 7, c., 1

Mandatum est de meliori, ad quod per alios mandatur; sed praeceptum est de necessario, et quod quis per se jussit
1-2 99 5 c.

Differentia inter praecepta, mandata, testimonia, et justificationes
1-2, 99 | 5 | c.

Mansiones in coelis sunt diversi gradus beatitudinis; ideo non sunt in limbo nec in purgatorio
1-2: 5 2 c., 1

Mansuetudo diversimode numeratur inter beatitudines, fructus et virtutes
2-2 157 | 2 | 3

Mansuetudo est circa iram
1 | 21 | 1 | 1
1-2 | 60 | 4 | sc., c.
2-2 | 143 | — | c.
2-2 | 157 | 1 | o.
2-2 | 157 | 2 | o.
2-2 | 157 | 3 | c.
2-2 | 157 | 4 | c.
2-2 | 161 | 4 | c.

Mansuetudo praeparat hominem ad cognitionem Dei, removendo duplex impedimentum, scilicet iram et contradictionem veritatis
2-2 157 | 4 | 1

Mansuetudo maxime facit hominem compotem sui
2-2 | 157 | 4 | c., 1

Mansuetudo est in irascibili subjective
3 15 2 c.

Homo est naturaliter mansuetus, quia est temperatissimae complexionis, ideo mitigat iram; sed irasci convenit ei naturaliter, inquantum ratio nunciat causam irae
1-2, 46 | 5 | 1

Manumissus reducitur in pristinam servitutem propter aliquam offensam in dominum ejus
3 | 88 | 3 | 2

Manus est organum organorum, quia facit omnia instrumenta, et est loco omnium instrumentorum
3 | 83 | 5 | 1

Marcus amputando sibi pollicem ne fieret sacerdos, non peccavit, quia creditur fecisse hoc ex instinctu Dei
2-2 | 185 | 2 | 3

Mare. Fluxus maris et refluxus maris est ei naturalis, quia est ex motu lunae, cui aqua naturaliter subditur
1 | 105 | 6. 1

In aquis maris sunt duo mira, scilicet primum quod non cooperiant totam terram contra naturam, cum sint etiam altiores ea; secundum vero, quod semper mare est ejusdem quantitatis
1 | 69, 1 | 2

Divisio maris Rubri fuit mira tripliciter, scilicet ratione soni ventorum, tantae aquae, et tantorum effectuum.
1 | 69 | 1 | 2

Maria et Joseph erant de eadem tribu, et de semine David
3 | 28 | 1 | 2
3 | 31, 2, 1

Maria fuit de stirpe Aaron, non quidem secundum successionem generis masculini, sed propter affinitatem contractam ex matrimonio; sibi enim duae tribus in matrimonio jungebantur, scilicet sacerdotalis, cujus erat Aaron, et regia, cujus erat Maria
3 | 29, 1 | 4
3 | 31 | 2 | 2

Maria nata est ex Melchi, Salomone, Jeconia, et Heli
3 | 31 | 2 | 3
3 | 31 | 3 | 2

Quidquid acceptum a parentibus fuit in Maria, fuit pars ejus actu; ideo non fuit in Christo
3 | 31 | 6 | c.

Maria in ventre matris suae non habuit usum liberi arbitrii, quia hoc est privilegium Christi
2 | 27 | 3 | c.

Maria habuit tantam claritatem in facie, quod Joseph non cognoscebat eam sensibiliter
3 28 3 3

Maria fuit sanctificata prius quam nata ex utero
3 | 27 | 1 | o.
3 | 27 | 2 | 2

Maria non potuit sanctificari in parentibus, nec in conceptione ejus, nec ante infusionem animae rationalis
3 | 27 | 1 | 1
3 | 27 | 2 | o.

Maria fuit bis sanctificata, scilicet in utero matris, et quando concepit Christum; in prima fomes fuit ligatus, in secunda vero totaliter ablatus
3 | 27 | 3 | o.
3 | 27 | 4 | 1
3 | 27 | 5 | 2

Major sanctificatio fuit in Maria quam in Joanne Baptista, et major in eo quam in Jeremia
3 | 27 | 6 | 1

Maria super omnes post Christum habuit plenitudinem gratiae
3 | 7 | 2 | 1
3 | 27 | 1 | c.
3 | 27 | 5 | o.

Maria habuit triplicem perfectionem gratiae, scilicet in ejus sanctificatione, in conceptione Christi, et in ejus glorificatione: tertia est potior secunda, et secunda quam prima
3 | 27 | 5 | 2

In prima perfectione gratiae, Maria mundata fuit a culpa originali, in secunda a fomite, et in tertia ab omni miseria
3 | 27 | 5 | 2

In prima adepta est gratiam inclinantem ad bonum; in secunda fuit confirmata in gratia, et adepta est gratiam consum-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			matam, et confirmantem eam in bono; et in tertia adepta est gratiam consummatam et perficientem eam in fruitione omnis boni
3	27	5	2
			Plenitudo gratiae, et observatio consiliorum, inchoavit in beata Maria, sed primum fuit in ea perfecte, et secundum perfecte coepit in Christo
3	28	4	2
			Maria est perfecte beata secundum corpus, quia cum corpore assumpta est in coelum; credimus enim quod post mortem resuscitata fuerit et portata in coelum
3	27	1	c.
3	83	5	8
			Maria habuit donum prophetiae, sapientiae, et miraculorum, sed non secundum omnem usum
3	27	5	3
			Puritas Mariae fuit maxima sub Deo
1-2	81	5	3
3	27	2	2
			Maria meruit Christum portare, id est meruit gradum puritatis et sanctitatis, quo congrue esset mater Dei, non autem incarnationem Dei
3	2	11	3
			Quamvis Beata Virgo Maria sit super omnes angelos exaltata, non tamen est exaltata usque ad aequalitatem Dei, vel ad unionem in persona; et ideo non dicitur sedere ad dexteram, sed astare a dextris, inquantum honor Filii aliquo modo participative, non plenarie redundat in ipsam inquantum mater Dei dicitur, sed non Deus
1	25	6	4
3	25	5	0.
			Maria fuit vere mater Christi
3	35	3	0.
			Matrimonium verum fuit inter Mariam et Joseph, habuitque triplex bonum, et utrumque perfectionem requisitam, praeter coitum, et nuptiae factae sunt, 4. Dist. 30. q. 2. 2. o. et Opusc. 60. co. 2. co. 3. et Matth. co. 20. fi.
3	20	2	0.
			Maria fuit expers maledictionis Evae, quia peperit sine dolore, et non multiplicavit conceptus, nec fuit subjecta viro
3	30	2	2
3	35	6	1
			Angelus prius apparuit Mariae quam Joseph
3	30	2	2
			Angelus excellentius apparuit Mariae quam Joseph
3	30	3	2
			Maria, secundum aliquos, non fuit turbata in visione angeli, quia assueta erat visionibus angelorum; sed in sermone ejus, ex admiratione dictorum
3	13	3	3
			Non inconveniens est quod angelus instrueret Mariam, quia Maria erat inferior eo secundum statum, licet esset e converso secundum praedestinationem
3	30	2	1
			Maria est super omnes ordines angelorum
3	30	2	1
			Spiritus Sanctus fecit duplicem purgationem in Maria, scilicet praeparatoriam ad conceptionem Christi, colligens mentem ejus in unum; secundam vero a fomite, mediante conceptione Christi
3	27	3	3
			Purgatio prima non fuit ad removendum transfusionem peccati originalis, sed ut digna esset Christo
1-2,	81	5	3
			Immunitas a peccato in Maria causabatur ex tribus, scilicet ex ligatione fomitis, gratia inclinante ad bonum, et providentia Dei
3	27, 3		c. fi.
3	27	4	1
			Maria voluit purgari post partum, non quidem propter aliquam immunditiam, sed propter humilitatem, et obedientiam, et ut approbaret legem, et vitaret calumniam
3	37	4	0.
			Emundatio et confirmatio Mariae inchoata fuit in prima sanctificatione, sed in secunda consummata est in perfectione viae; in assumptione vero ejus, perfectione gloriae
1	100	2	c.
3	27	5	2
			Maria sanctificata fuit in utero a peccato originali, quoad maculam et reatum personalem, non autem a reatu totius naturae; ideo si ante passionem Christi fuisset defuncta, non intrasset paradisum, nec vidisset Deum per essentiam, sicut nec alii sancti
3	27	1	3
			Cum Beata Virgo Maria credatur omnino fuisse immunis a fomitis inclinatione, propter ejus sanctificationem perfectam, non est pium ponere aliquam pugnam a carne fuisse in ea, cum talis pugna non sit nisi ex fomitis inclinatione, nec tentatio, quae est a carne, sine peccato esse possit, ut patet per Glossam; et quamvis non habuerit pugnam per tentationem, quae est a carne, habuit tamen pugnam per tentationem ab hoste, qui nec ipsum Christum reveritus est
3	15	2	3
			Fomes in Maria adeo debilitatus est, et extinctus, ut ad peccatum actuale nunquam inclinaretur
3	27, 3		c.
3	27	4	1
3	27	5	2
			Maria per primam sanctificationem fuit semper immunis ab omni peccato actuali
3	27	4	0.
3	27	6	1
			Tabernaculum veteris legis figurabat Mariam
3	27	2	sc.
			Festo Neomeniae succedit festum Mariae, in qua primo apparuit illuminatio solis, id est Christi, per copiam gratiae
1-2	103	3	4
			Martyrium est actus virtutis quadruplicis, scilicet fortitudinis ut elicientis principaliter, patientiae vero ut elicientis consequenter, sed charitatis ut imperantis, et fidei ut finis
2-2	124	1	0.
2-2	124	2	0.
			Martyrium est actus maximae perfectionis, non quidem secundum se, sed ut imperatur a charitate, et ut eam ostendit
2-2	124	3	0.
2-2	184	5	3
			Martyrium habet quod sit meritorium ex charitate, sine qua nihil valet
2-2	124	2	2
			Mors est de ratione martyrii
2-2,	124	4	0.
			Confessio cujuscumque alterius veritatis quam fidei non est causa sufficiens ad martyrium ratione materiae, sed tantum ratione finis, referendo ad Christum
2-2	124	5	c., 2
			Martyrium Joannis Baptistae celebratur, licet mortuus sit, non quidem pro fide, sed pro reprehensione adulterii
2-2	124	5	c.
			Moriens pro quocumque opere bono propter Deum, est martyr Dei, quia causa cujuscumque martyrii est veritas fidei, ut est operans
2-2	124	5	c.
			Vulneratus lethaliter, licet supervivat, habebit aureolam martyrii, sicut sancta Lucia; similiter vulneratus non lethaliter, tamen moriens ex incuria non mortali, ut Marcellus papa, habebit aureolam martyrii; non autem si afflictio non continetur usque ad mortem, sicut de Sylvestro papa
2-2	124	4	4
			Martyrium est de praecepto, secundum praeparationem animi tantum
2-2	124	1	3
2-2	124	3	1
			Martyrium oblatum debet tolerari patienter, sed non debet quaeri, quia non debet dari occasio agendi injuste
2-2	124	1	3
			Universalis absolutio fit in perceptione baptismi et in martyrio, propter quod dicitur quod in martyrio omnia sacramenta baptismi complentur in virtute passionis Christi, scilicet quantum ad plenam liberationem a culpa et a

Pars	Qu.	Art.	Locus
			poena
3	68	2	2
3	87	1	2

Mas et foemina in hominibus conjunguntur non tantum propter generationem, ut in brutis, sed etiam propter communicationem operum; ideo in solis hominibus, mas est principium foeminae et foemina facta est ex masculo

1	92	2	o.

Masculinum genus et foemininum absolute praedicantur tantum de supposito.

1	31	2	4

Mater dicitur aliqua ex hoc, quod concepit et genuit

3	35	3	c.
3	35	4	c.

Materia non semper fuit, licet sit ingenerabilis et incorruptibilis

1	46	1	3

Materia prima est maxime in potentia, et principium imperfectissimum, nec talis potentia materiae, etiam dato quod sit sua essentia, est potentia ad operationem, sed ad esse

1	4	1	c.

Materia, inquantum habet esse saltem in potentia, est similis Deo

1	14	11	3
1	14	12	c. fi.

Materia non potest esse in alio, cum sit primum subjectum

1	3	2	3
3	77	2	c.

Materia prima est sua potentia passiva, sicut Deus est sua potentia activa

1	54	3	3
1	77	1	2
1	115	1	2

In materia nulla est potentia activa

3	32	4	c., 3

Materia prima dicitur terra, quia est informis; dicitur aqua, quia est receptiva; dicitur abyssus, quia est turpis

1	66	1	1

Partes habent rationem materiae, totum vero, rationem formae

1	7	3	3
1	65	2	c.
3	90	1	c.

Unitas materiae primae est tantum in iis quae conveniunt in generatione et corruptione

1	66	2	o.

Materia prima omnium rerum est una, unitate ordinis tantum

1	66	2	1

Omnium generabilium et corruptibilium est eadem materia

1	66	2	c.

Materia duplex, scilicet naturalis et mathematica

1	85	1	2
3	77	2	4

Materia triplex, scilicet ex qua, in qua, et circa quam, et tantum tertio modo coincidit cum fine

1-2	55	4	c.

Duplex est conditio materiae, scilicet conditio quae eligitur ab agente, et quae consequitur naturam materiae

1	76	1	5
1	91	3	c.
1-2	85	6	c.
2-2	164	1	1

Materia non est divisibilis nisi per quantitatem

1	50	2	c.
1	75	7	c.
1	76	4	4
3	77	2	c. fi.

Materia prima secundum potentiam non est infinita simpliciter, quia se extendit solum ad formas materiales

1	7	2	3

Materia intelligibilis ponitur in diffinitione quantitatis, non autem materia sensibilis

1	85	1	2

Materia et privatio distinguuntur realiter secundum Aristotelem, non autem secundum Platonem

1	5	2	1
1	5	3	3

Quae non habent materiam, non habent causam sui esse, scilicet quae transmutet de potentia ad actum, nec aliquam causam formalem

1	61	1	2
1	75	5	3

Mathematica scientia non demonstrat per causam efficientem nec per causam finalem, licet habeat eas, quia mathematica accipiuntur, ut abstracta secundum rationem, cum tamen non sint abstracta secundum esse. Unicuique autem competit habere causam agentem, secundum quod habet esse; licet igitur ea quae sunt mathematica, habeant causam agentem, non tamen secundum habitudinem quam habent ad causam agentem, cadunt sub consideratione mathematica, et ideo in scientiis mathematicis non demonstratur aliquid per causam agentem, vel finalem

1	41	1	3

Matrimonium est formaliter conjunctio et vinculum animorum, et relatio conjugum; unde conjunctio viri et uxoris est potior quam conjunctio uxoris ad consanguineos viri; non tamen debet dici affinitas, sed matrimonium, quod est unitas quaedam, sicut homo est sibi ipsi idem, non consanguineus

3	29	2	c.

Matrimonium erat in lege veteri, ut in officium naturae, et non ut sacramentum conjunctionis Christi et Ecclesiae, quae nondum fuerat facta

1-2	102	5	3

Inseparabilitas convenit matrimonio, ut est sacramentum, et ut est in officium naturae; sed primo modo est de prima intentione matrimonii; secundo autem modo de secunda

1-2	102	5	3

Commistio carnalis est de secunda perfectione matrimonii, non autem de prima

3	29	2	o.

Pater non potest cogere filium, ut consentiat ad matrimonium per praeceptum, sed potest inducere causam rationabilem, et tunc filius tenetur ad praeceptum sicut ad causam

2-2	104	5	c.

Quaelibet persona libera potest sine consensu parentum contrahere matrimonium, et intrare religionem

2-2	22	8	2
2-2	22	9	c.
2-2	104	5	c.
3	68	10	c.

Matrimonium, secundum diversos status, institutum est a lege naturae, Moysis, Christi, et a lege civili

2-2	154	2	c.
2-2	154	9	3

Finis matrimonii duplex, scilicet finis principalis, id est generatio et educatio prolis, et finis secundarius, scilicet mutuum obsequium

2-2	154	2	c.
3	29	2	c

Actus matrimonii potest esse sine peccato, et meritorius

1-2	24	1	1
2-2	153	2	o.

In matrimonii sacramento confertur gratia

2-2	100	2	6

Matrimonium non debet esse inter propinquos

2-2	154	9	c.

Defectus aetatis, scilicet ante pubertatem, quae communiter est in masculo anno quartodecimo, in foemina vero in anno duodecimo, impedit matrimonium et dirimit

2-2	189	5	c.

Servus potest contrahere matrimonium, et vovere continentiam, nescente domino ejus, vel contradicente, non autem religionem ingredi, vel ordinem suscipere

2-2	88	8	2
2-2	104	5	c. fi.

Sex crimina impediunt matrimonium contrahendum solum, scilicet incestus, uxoricidium, raptus alienae sponsae, susceptio proprii filii de fonte per dolum, interfectio presbyteri, et poenitentia solemnis

2-2	154	7	3

In lege veteri, Judaei prohibebantur contrahere matrimonium cum Chananaeis, quia Chananaei debebant deleri, et Judaei erant proni ad ritus et mores eorum, propter conversationem cum eis, et cum aliis infidelibus, ubi non erat periculum, permittebantur, sicut patet de Joseph, Moyse, et Hester

1-2	105	4	6

Matrimonium de lege naturae est indissolubile

2-2	154	2	c.

Matrimonium de jure naturae vel naturale est, non quia sit a natura, sed

Pars	Qu.	Art.	Locus
			quia ad ipsum propter bonum prolis, et mutuum fidele obsequium, maxime natura impellit
S.	41	1	c.
			Non tenentur homines ex praecepto ad contrahendum matrimonium
S.	41	2	o.
			Cum ad prolis procreationem sit ipsum matrimonium institutum, secundum se semper licitum est
S.	41	3	o.
			Actus matrimonialis semper meritorius est, si ad ipsum homines religionis vel justitiae virtute inducantur
S.	41	4	c.
			Matrimonium est sacramentum
S.	42	1	o.
			Matrimonium quod est in officium naturae, institutum fuit a Deo ante peccatum; ut remedium vero post peccatum fuit institutum
S.	42	2	c.
			Matrimonium quod in fide Christi contrahitur habet quod gratiam conferat ad ea operanda adjuvantem, quae in matrimonio requiruntur
S.	42	3	c.
			Carnalis commistio non ad primam, sed ad secundam spectat matrimonii perfectionem
S.	42	4	o.
			Matrimonium conjunctio quaedam est viri et uxoris, ad unam cognationem, et prolis educationem, et vitam domesticam
S.	44	1	c.
			Matrimonium congrue appellatur matrimonium, nuptiae, ac conjugium, sed diversis rationibus
S.	44	2	o.
			Matrimonium est quaedam indissolubilis ma italis conjunctio inter legitimas personas, individuam vitae consuetudinem retinens
S.	44	3	c.
			Matrimonialem conjunctionem non nisi aliquo viri ac mulieris consensu fieri certum est
S.	45	1	c.
			Expressio verborum se habet ad matrimonium, sicut ablutio exterior ad baptismum
S.	45	2	c.
			Consensus per verba de futuro expressus non facit matrimonium, sed sponsalia
S.	45	3	o.
			Consensus exterioribus verbis expressus, absque interiori consensu, nullum matrimonium facit
S.	45	4	c.
			Consensus in occulto factus quamquam malus et jure prohibitus, matrimonium tamen facit, si fiat inter legitimas personas
S.	45	5	o.
			Consensus per verba de futuro expressus nullum efficit matrimonium, etsi sit aliquo juramento firmatus
S.	46	1	c.
			Carnalis copula in foro conscientiae, quamvis post sponsalia matrimonium non perficiat, in Ecclesiae tamen foro matrimonium efficere judicatur
S.	46	2	o.
			Quamquam simpliciter consensus coactus in matrimonio esse non possit, potest tamen aliqua in eo secundum quid violent a esse
S.	47	1	c.
			Potest aliqua coactio et metus cadere in constantem virum
S.	47	2	o.
			Consensus coactus ex metu cadente in constantem virum matrimonium tollit
S.	47	3	c.
			Consensus coactus ex parte contentis matrimonium in totum tollit
S.	47	4	o.
			Consensus ex conditione de praesenti non contraria matrimonio vel de futuro et necessaria matrimonium non tollit
S.	47	5	c.
			Cum per matrimonium homo perpetuae mancipetur servituti, non potest pater cogere filium ad matrimonium, quamquam illum ex aliqua rationabili causa ad ipsum possit inducere
S.	47	6	o.
			Consensus matrimonium faciens non est consensus in carnalem copulam, sed in matrimonium in ordine ad carnalem copulam
S.	48	1	c.
			Matrimonium ex consensu ob inhonestam causam verum matrimonium est, quamquam culpabilis sit hujusmodi consensus
S.	48	2	o.
			Oportuit aliqua bona esse, quibus matrimonii honesta ratio appareret
S.	49	1	o.
			Proles, fides ac sacramentum, prima et potiora sunt bona quibus matrimonii honesta ratio redditur
S.	49	2	c.
			Principalius bonum matrimonii ut dignius, ipsum sacramentum est: proles vero, id est prolis intentio maxime essentialis in ipso est, quam sequitur fides, id est debitum servandae fidei, deinde sequitur sacramentum
S.	49	3	o.
			Quamquam minus honesta apparet matrimonii ratio, proles tamen ac fides et sacramentum ipsam maxime honestam reddunt
S.	49	4	c.
			Actus matrimonialis semper culpabilis et peccatum est, nisi prolis intentio, ac mutua inter conjuges fides adsit
S.	49	5	o.
			Cognoscens uxorem sola libidinis et delectationis causa, nullum aliud bonum matrimonii habitu vel actu intendens, mortaliter peccat
S.	49	6	c.
			Aliqua expediens fuit esse impedimenta contrahendum matrimonium dirimentia, sed non contractum, Ecclesiae scilicet inhibitio ac feriarum tempus; et aliqua ipsum contractum et contrahendum, scilicet error, conditio, votum, cognatio, crimen, cultus disparitas, vis, ordo, ligamen, honestas, affinitas, impotentia coeundi
S.	50	1	c.
			Potest toties contrahi matrimonium, quoties alter conjugum mortuus est; moriente enim altero conjugum, vinculum matrimoniale tollitur
S.	63	1	o.
			Secundum matrimonium est sacramentum, cum in eo reperiantur quae sunt de esse sacramenti, scilicet persona legitima, tanquam materia, et expressio consensus per verba de praesenti, tanquam forma
S.	63	2	o.
			Matthias electus est sorte, id est per divinum donum declarans eum electum esse divinitus
2-2	95	8	c.
			Mediator Dei et hominum est solus Christus principaliter, instrumentaliter autem sunt prophetae et sacerdotes utriusque Testamenti et angeli; non autem Spiritus Sanctus, quia cum sit per omnia Deo aequalis, non potest dici mediator inter Deum et homines; Christus autem etsi sit Deus, tamen est etiam homo. Nec daemon, quia cum sit immortalis et miser, non conjungere hominem Deo intendit, quod mediatoris est proprium, sed separare ab illo, et ad miseriam ducere
3	26	1	o.
			Medicina duplex, scilicet removens morbum, et promovens ad perfectam sanitatem; prima convenit infirmis, secunda vero sanis
3	80	4	2
			Objectum artis medicinae est sanitas, quia nihil considerat nisi in ordine ad eam
2-2	1	1	c.
			Pro necessitate corporis licet uti pretiosis medicinaliter; sed in pertinentibus ad solam decentiam honestatis, debemus esse contenti simplicibus
3	51	2	3
			Quandoque medicina fortis statim inducit sanitatem, et sic habitus corporales, possibile est causari ex uno actu, non autem habitus virtutum
1-2	51	3	c. fi.
			Medicus accipiens in curam infirmitatem desperatam, nulli facit injuriam
2-2	71	3	1
			Sapiens medicus permittit minorem morbum, vel procurat ut curet, vel vitet majorem
1-2	101	3	3

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	64	2	c.
2-2	162	6	3

Medicus tenetur gratis curare pauperes, quando nec per se, nec per alios magis conjunctos, nec per eos qui magis possent, valent curari

2-2	71	1	o.

Medicus quadam coactione utitur in phreneticum, quiejus curam non vult recipere: et huic similatur correctio praelatorum, quae habet vim coactivam, non autem simpliciter correctio fraterna

2-2	33	6	1

Medicus non tanto magis sanat, quanto majorem dat medicinam, sed quanto medicina est magis proportionata morbo; sic non oportet quod religio tanto sit perfectior quanto majorem habet paupertatem; sed quanto ejus paupertas est magis proportionata fini communi et speciali

2-2	188	7	1

Medium et actio transiens est realiter medium inter agens et passum, non autem actio immanens, nisi secundum modum significandi

1	54	1	3

Inter habens et habitum, aliquando nihil est medium, aliquando tantum relatio, et aliquando aliquid per modum actionis et passionis, non autem actio vel passio; et sic est speciale praedicamentum, scilicet praedicamentum habitus

1-2	49	1	c., 2

Inter habitum et privationem quae est in privari, et aliquid habitus relinquens, potest esse medium, circa proprium subjectum, sicut inter bonum et malum

Pars	Qu.	Art.	Locus
			est actus indifferens, non autem inter habitum et privationem quae est in privato esse, nihil relinquens de habitu
1-2	18	8	1

Inter substantiam et accidens quintum praedicabile datur medium, non autem ut accidens dividitur contra substantiam

1	76	4	4
1	77	1	5

Virtus non est medium inter passiones secundum essentiam, sed secundum effectum, quia constituit medium inter eas

1-2	59	1	1

In passionibus accipitur medium, per hoc quod attingit recta ratio, in quo consistit ratio virtutis

1-2	17	1	1
1-2	17	5	2

Virtutes theologicae habent medium per accidens, id est ex parte nostra, non autem per se, id est respectu Dei

1-2	64	4	o.
2-2	17	5	2

Quaelibet virtus intellectualis consistit in medio per conformitatem intellectus ad res, scilicet in vero, cujus excessus est affirmatio falsa; defectus autem est negatio falsa

1-2	64	3	o.
1-2	64	4	1, 2

Virtus moralis, respectu materiae est medium, sed respectu rationis, est extremum

1-2	64	1	1

Medium virtutis moralis attenditur secundum rationem rectam in omni circumstantia, non autem secundum quantitatem absolutam

1-2	64	1	2, 3
2-2	92	1	c.
2-2	104	2	2
2-2	123	4	3
2-2	147	1	2

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Virtus moralis consistit in medio inter excessum et defectum
1-2	64	1	o.
1-2	64	4	1, 2
2-2	17	5	2
2-2	92	1	c.

Omne medium virtutis est medium rationis; sed solius justitiae, medium est rei et rationis

1-2	64	2	o.
2-2	58	10	o.
2-2	61	2	1

Medium justitiae est aequalitas, quam constituit justitia inter aliquos

3	85	3	2

Medium justitiae distributivae sumitur secundum proportionem geometricam; commutativae vero medium, sumitur secundum proportionem arithmeticam

2-2	61	2	o.
2-2	61	4	c. fi.

Mel non offerebatur in sacrificiis Dei, quia offerebatur idolis, et ad excludendum omnem carnalem dulcedinem et voluptatem a sacrificantibus Deo

1-2	102	3	14

Melchisedech dicitur esse sine patre, matre, genealogia, principio, et fine, quia Scriptura non ponit, licet habuerit, qui fuit Sem, primogenitus Noë, ut Hebraei dicunt

3	22	6	3

Melius alio aliquid dicitur simpliciter, quod tamen minus proprie recipit aliquis praedicationem, sicut cognitio patriae, est nobilior cognitione viae, quae magis proprie dicitur fides

2-2	174	2	3

Membrum omne, et quaelibet potentia animae, operantur toti, et non sibi soli

1-2	17	5	2

Caput est membrum, habens virtutem influendi in alia membra, et recipit ab aliis membris nutrimentum, et alia obsequia

3	8	1	c.
3	8	6	c.
3	8	7	c.
3	8	8	c.

Membra hominis non applicantur operi, nisi de consensu rationis

1-2	74	7	o.
1-2	77	7	c. fi.

Membra naturalia et instrumenta artificialia, in Scripturis, significant operationes, quarum sunt principia

1	3	1	3

Memoria duplex, scilicet conservativa specierum tantum, alia cujus objectum est praeteritum ut praeteritum: prima est potentia pure cognoscitiva, et est in parte intellectiva, secunda vero in parte sensitiva tantum

1	77	8	4
1	79	6	o.

Memoria quae est altera pars imaginis, non est praeteritorum, quia abstrahit ab omni tempore, cum sit in intellectu, et non in parte sensitiva

1	79	6	2

Memoria intellectiva non differt realiter ab intellectu possibili, sed est habitualis retentio ejus, cujus actus est intelligentia, quae oritur ex memoria, sicut actus ex habitu

1	79	7	o.
1	93	7	3

Memoria sensitiva est thesaurus specierum intentionalium, id est intentionum sensibilium, cum sensu acceptarum; cujus organum est in extrema parte capitis

1	78	4	c.

Ea quae magna aestimamus, magis memoriae infingimus

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	47	2	3

Consuetudo multum operatur ad bene memorandum

1-2	50	3	3
2-2	49	1	2

Illud quod scribitur, non de facili a memoria labitur, sec succurrit memoriae

1	24	1	c.

Necessarium est eosdem actus pluries reiterari, ut aliquid firmiter memoriae imprimatur, quia meditatio confirmat memoriam, secundum Philosophum

1-2	51	3	c.
2-2	49	1	2

Memoria in angelis potest poni, ut est in mente, non autem ut est in sensu

1	54	5	2

Memoria intellectiva manet in anima separata, non autem memoria sensitiva; sed corrumpitur

1	77	8	4
1	89	6	1

Documenta quatuor ad bene memorandum, scilicet similitudines rerum assumere convenientes, nec tamen omnino consuetas, ordinate eas disponere, sollicitudinem circa eas apponere et affectum adhibere, et eas frequenter meditari

2-2	49	1	2

Mendacium dicitur tripliciter, scilicet materialiter, id est dictum falsum; formaliter, id est voluntas falsum enunciandi; et effective, id est voluntas decipiendi

2-2	98	1	3
2-2	110	1	o.

Cupiditas fallendi pertinet ad perfectionem mendacii, non autem ad speciem ejus

2-2	110	1	c., 3

Omne mendacium est peccatum

2-2	69	1	o.
2-2	69	2	o. [*

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	70	4	c.
2-2	110	3	o.
2-2	110	4	sc.
2-2	111	1	c.
2-2	124	5	2

Mendacium secundum se dividitur tantum in duas species, scilicet in jactantiam, et ironiam; secundum gradus autem ejus ratione finis, dividitur in perniciosum, jocosum, et officiosum, vel in octo gradus ejus, scilicet quorum primus est in doctrina religionis; secundus quod nulli prosit et obsit alicui; tertius quod prosit uni, et alteri obsit; quartus, quod sit sola mentiendi fallendique libidine; quintus, quod sit placendi cupiditate; sextus, quod nulli obest, et prodest alicui ad conservandam pecuniam; septimus, quod nulli obest, et prodest alicui, ad vitandum mortem; octavus quod nulli obest, et prodest alicui, ad vitandum immunditiam corporalem

2-2	110	2	o.

Mendacium est peccatum mortale tantum tripliciter, scilicet secundum se, id est quando est contra charitatem Dei vel proximi, ex intentione, et ratione scandali

2-2	69	1	o.
2-2	69	2	o.
2-2	70	4	c.
2-2	110	4	o.

Mendacium per se, directe et formaliter opponitur virtuti, quae dicitur veritas

2-2	110	1	o.
2-2	110	2	c.

Dicens verum, credens se dicere falsum, dicit mendacium per se, et formaliter, non autem e converso, nisi per accidens et materialiter

2-2	110	1	o.

Intendens significare falsum nutibus, mendacium dicit

2-2	110	1	2

Mendacium verbo, vel facto, vel nutibus, est aequaliter peccatum

2-2	111	1	c., 4

Nullus debet dicere mendacium, ut ipse vel alius evadat mortem, vel immunditiam corporalem

2-2	110	3	4
2-2	113	1	3

Nec mendacium, nec aliquid quod ex genere suo non est peccatum mortale, est perfectis peccato mortale, nisi sit contra eorum votum, vel ratione scandali

2-2	69	1	o.
2-2	69	2	o.
2-2	70	4	c.
2-2	110	4	5

Si res visa vel audita recitetur non eodem modo, nec eisdem verbis, non est mendacium (ut patet in Evangelio, et in aliis Scripturis divinis, in quibus nihil est falsum)

2-2	110	3	1

Non servans promissum, propter superveniens impedimentum vel remutata, excusatur a mendacio, ut sanctus Paulus

2-2	110	3	5

In Sacra Scriptura aliqui laudantur dupliciter, scilicet ut exempla perfectae virtutis, ut Abraham et Jacob; et propter indolem virtutis, ut Judith et obstetrices; primi excusantur a mendacio, quia figuraliter et prophetice locuti sunt; non autem secundi, licet verum dixerint mystice

2-2	110	3	3
2-2	111	1	1, 2

Mendicitas duplex, scilicet contraria voluntati et voluntaria; prima est occasio furti et perjurii, non autem secunda; ideo Christus elegit eam

2-2	187	5	c.
3	40	3	1

Mens dicitur a metiendo, vel a meminendo

1	79	9	4

Mens dicitur tripliciter, scilicet natura intellectiva, intellectus, et memoria

1	79	1	1

Aliquid inhaerens menti rationali, est majus ea secundum quid, non autem simpliciter, sed nihil subsistens praeter Deum, est majus ea

1	16	6	1

Menstruus sanguis est in foeminis, loco seminis, et est propria materia corporis Christi et aliorum, non autem semen foeminae

3	31	5	o.
3	31	6	3
3	35	3	3

Menstruum non est sanguis primo generatus ex cibis, sed est residuum ejus, quod ab ultima digestione nutritiva ministrat generativae

3	31	5	c.

Menstruum est potentia totum, secundum potentia passivam, sicut semen viri est potentia totum, secundum potentiam activam

3	31	5	1
3	31	6	c.

Mensura duplex, scilicet aequiparata mensurato per replicationem, et ratio cognoscendi ipsum

1	3	5	2

Mensura est illud per quod cognoscitur quantitas rei, et est quid minimum, vel simpliciter, ut in numeris in quibus primo invenitur; vel quoad nos, ut in continuis; deinde de primum in quolibet genere

1-2	90	1	c.

Non oportet quod omnis mensura sit omnino infallibilis, et certa, sed ut est possibile in genere suo

1-2	91	3	3
1-2	97	1	2

Mensura debet esse homogenea, idest ejusdem generis cum mensurato

1	3	5	2
1-2	19	4	2

Ratio naturalis et principia ei naturaliter indita, sunt regulae generales, et mensurae omnium agendorum ab homine, non autem naturalium

1-2	91	3	2

Ad hoc quod aliqua mensurentur per aliquod unum, non requiritur quod illud unum sit causa omnium eorum, sed quod sit simplicius

1	10,	6	4

Intellectus Dei est mensura prima omnium rerum non mensurata, res est mensura secunda mensurata; sed intellectus noster est mensuratus a rebus non mensuratis

1	21	2	c.
1-2	93	1	3

Cum dicitur Deus mensurari sua aeternitate, accipitur ibi ratio mensurae, secundum apprehensionem nostram tantum

1	10,	2	3

Mercatores sperare possunt lucrum ex mercatione, quod non possunt dantes mutuo

2-2	78	1	o.

Merces est terminus operis

1-2	114	5	c.

Merces est id quod recompensatur pro retributione operis; ideo reddere mercedem, est actus justitiae, sicut reddere pretium rei emptae

1-2	114	1	c.
3	49	6	c.

Meretrix etiam nunc debet permitti, id est tolerari in civitate ut vitetur pejus malum, scilicet sodomia, adulterium, et hujusmodi; quia sapientis legislatoris est minores transgressiones permittere, ut majores caveantur, et in regimine humano, illi qui praesunt, recte aliqua mala tolerant, ne aliqua mala pejora incurrantur; unde dicit Augustinus in lib. de Ord.: Aufer meretrices de rebus humanis, turbaveris omnia libidinibus

1-2	101	3	2
2-2	10	11	c.

Meretrix potest sibi retinere quod sibi datum est propter fornicationem, sed si superflue ad fraudem vel dolum extorsisset, teneretur eidem restituere

2-2	62	5	2

Mergulus significat gulosos, qui se deliciis immergunt

1-2	102	6	2 c., 3

Meritum duplex, scilicet congrui, et condigni

1-2	114	6	o.

Aliquid cadit sub merito dupliciter, scilicet simpliciter, ut ultimus finis, et omne quod perducit ad eum, et secundum quid, scilicet temporalia

1-2	114	10	c.

Efficacia meriti mensuratur ex tribus, scilicet ex charitate vel gratia, voluntate, et objecto

1	95	4	c.
1-2	19	8	o.

Actus humani habent rationem meriti ex duobus, scilicet principaliter ex ordinatione Dei, secundario autem ex libero arbitrio

1-2	114	4	c.
1-2	114	6	c.
2-2	2	9	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Meritum importat aequalitatem justitiae			
3	49	6	c.
Meritum non potest esse sine actu, quia requiritur quod faciat quod debet qui meretur			
1-2	71	5	1
2-2	79	3	4
Meritum est actio qua justum est ut agenti aliquid detur			
3	49	6	c.
Meritum consistit in hoc, quod homo contemptis creatis inhaeret Deo; sed peccatum est e converso			
2-2	104	3	o.
Omne meritum est supra naturam, et omne demeritum est infra, et contra naturam			
1-2	71	2	o.
Meritum non diminuitur propter obligationem obedientiae, si prompte fiat, maxime apud Deum, qui non solum exteriora opera, verum etiam interiorem voluntatem videt			
2-2	104	1	3
Mereri aliquo dicitur dupliciter, scilicet formaliter id est actibus; et ut principio, scilicet habitibus			
1-2	55	1	3
Quaelibet opera virtutum quarumlibet, ex hoc meritoria sunt, quod fiunt ut obediatur Deo			
2-2	104	3	c.
Non potest idem actus numero esse meritorius beatitudinis, et actus beatitudinis qui est fruitio beata, cum unus sit gratiae imperfectae, et alius gratiae consummatae			
1	62	4	c.
1	62	5	2
Principium merendi est ex parte animae; sed corpus est instrumentum actus meritorii			
3	49	6	1
Passionibus meremur ut regulantur a ratione, et passionibus demeremur, inquantum sunt contra rationem; non autem secundum se			
1-2	24	1	3
2-2	158	2	1
Passio corporalis martyrum facit ad meritum praemii accidentalis, non autem ad meritum praemii essentialis, nisi inquantum est volita			
3	48	1	1
Gratia est principium meritorii operis, mediantibus virtutibus; sicut essentia animae est principium operum vitae, mediantibus potentiis ejus			
1-2	114	4	2
3	49	6	c.
Nullus potest sibi mereri gratiam ex condigno, sed ex congruo tantum			
1-2	114	5	o.
2-2	177	1	3
3	2	11	c.
Nullus purus homo potest alteri primam gratiam mereri ex condigno, sed tantum ex congruo			
1-2	114	6	o.
1-2	114	7	2
Existens in gratia, meretur ex condigno vitam aeternam ratione gratiae; sed tantum ex congruo ratione liberi arbitrii			
1	95	1	4, 6
1-2	114	5	o.
3	48	1	c.
Homo quolibet actu meritorio meretur augmentum gratiae, sed non statim augetur			
1-2	114	8	o.
Omnis actus informatus gratia est meritorius			
2-2	2	9	c.
Gratia non potest cadere sub merito, quia est merendi principium			
3	2	11	c.
Efficacia et radix merendi est ex charitate, sed singulae virtutes meruntur praemia singulae			
1-2	114	4	o.
2-2	182	2	c.
Radix merendi praemium essentiale est charitas; difficultas autem est radix, respectu praemii accidentalis			
1	95	4	c.
2-2	182	2	1
Nullius virtutis actus est meritorius, nisi sit informatus charitate			
1-2	114	4	3
2-2	2	9	1
2-2	83	13	c.
2-2	83	15	c.
2-2	24	2, 2	
Meritum vitae aeternae primo pertinet ad charitatem; secundo ad alias virtutes, secundum quod actus earum imperantur a charitate			
1-2	57	1	c., 2
1-2	114	4	o.
Quilibet actus charitatis meretur vitam aeternam, et augmentum charitatis			
1	62	5	c.
1-2	114	7	3
1-2	114	8	3
2-2	24	6	c., 1
Nobilius est habere aliquid ex merito quam sine merito; et dignitas merendi major est quam gloria corporis			
3	19	3	c.
Quanto magis est arduum opus, tanto est magis meritorium ratione bonitatis, non autem ratione difficultatis, nisi per accidens, ratione majoris conatus vel attentionis			
2-2	27	8	3
Meritum est aequale praemio vitae aeternae, aequalitate quantitatis			
1-2	114	3	o.
Quantitas meriti potest attendi ex duobus, scilicet ex difficultate et bonitate operis, et ex voluntate et charitate operantis			
1	95	4	c.
Voluntas cum opere magis meretur vel demeretur accidentaliter quam voluntas sola; non autem essentialiter, nisi ratione triplicis inaequalitatis, scilicet numeri, continuati motus, et intentionis			
1-2	20	4	o.
Natura comparatur ad principium merendi, scilicet ad charitatem, sicut materia ad formam; fides autem ut dispositio ejus; ideo actus utriusque non est meritorius, nisi cum charitate			
2-2	2	9	1
Aliquis potest sibi mereri perseverantiam gloriae, non autem viae; sed utramque potest et aliis impetrare per orationes			
1-2	114	9	o.
Bona temporalia, ut utilia ad opera virtutum, per quae pervenitur ad gloriam, cadunt sub merito simpliciter; in se autem secundum quid			
1-2	114	10	o.
1-2	122	5	4
Quilibet agens in bonum vel malum personae, vel communitatis, vel sui, meretur, vel demeretur retributionem ab utroque			
1-2	21	3	o.
1-2	21	4	o.
2-2	59	3	2
2-2	64	5	c.
2-2	65	1	c.
Nullus meretur id quod jam habet			
1	62	4	c.
1-2	114	5	c.
3	19	3	c.
Nullus potest sibi mereri ex condigno, nec ex congruo reparationem post lapsum			
1-2	114	7	o.
Homo potest aliquid mereri a Deo, secundum quid, praesupposita Dei ordinatione, non autem simpliciter			
1-2	21	4	o.
1-2	114	1	o.
Nullus meretur nisi viator, et pro viatore tantum			
1	62	9	o.
2-2	13	4	2
2-2	182	2	2
3	19	3	1
Meritum animae separatae, vel demeritum non potest augeri nec minui			
1	62	9	c.

Metaphysica est de substantiis immaterialibus, inquantum tales substantiae; de sensibilibus autem, ut substantiae, vel ut entia tantum

1-2 | 66 | 5 | 1

Metaphora. Nomen non dicitur proprie, sed metaphorice de eo, in quo non est tota ratio nominis, sed aliquid ejus per similitudinem

1	13	9	c.
1	33	3	c.

Quae dicuntur metaphorice, non oportet secundum omnia esse similia

3	2	6	1
3	8	1	2
3	46	1	1
3	48	3	1
3	76	6	2

Ex eadem re potest fieri metaphora ad contraria, propter diversas proprietates ejusdem rei

1-2 | 33 | 1 | 1

Metaphora in divinis potius transfertur ex natura irrationali et vili quam ex natura rationali et nobili, ad vitandum errorem

1 | 1 | 9 | 3

Theologia uti-

Pars	Qu.	Art.	Locus
tur metaphoris			
1	1	9	o.
1	10	1	4
1	12	3	3
1	13	3	1
1	14	11	c.
1	19	11	c.

Michaël est de ordine principatuum, vel archangelorum
1 | 113 | 3 | c.

Miles in exercitu debet primo subdi duci, secundo aliis coordinari; sed contrarium primi est gravissimum peccatum
1-2 | 100 | 6 | c.

Milites charactere insigniuntur, quasi ad militiam deputati
3 | 63 | 3 | c.

Militaris ars, quae est propter victoriam, ad quam ordinatur omne officium bellicum, ordinat artem equestrem et navalem, et omnia hujusmodi in suum finem
2-2 | 23 | 4 | 2

Negociatio est valde contraria militiae; ideo secundum jura civilia negociatio interdicitur militibus
2-2 | 40 | 2 | c.

Millia millium ministrantium et assistentium Deo
1 | 112 | 4 | 2

Milvus maxime insidians significat fraudulentos
1-2 | 102 | 6 | 1 c.,2

Mineralia non nominantur in universali productione rerum, quia sunt occulta, nec addunt aliquam dignitatem supra elementa
1 | 69 | 2 | 3

Minister. Ministri novi Testamenti sunt majoris dignitatis quam ministri veteris Testamenti
2-2 | 87 | 1 | c. fi.
2-2 | 174 | 4 | 3

Quicumque existens in aliquo peccato mortali exhibet se ministrum Ecclesiae in aliquo spirituali, peccat mortaliter
3 | 64 | 6 | o.

Miraculum dicitur quasi admiratione plenum, id est quod habet causam occultam simpliciter et omnibus, scilicet Deum
1 | 105 | 7 | c.
1-2 | 113 | 10 | c.

Miraculum non dicitur respectu potentiae divinae, sed respectu naturae quam excedit
1 | 105 | 8 | o.

Miraculum proprie est praeter ordinem totius naturae creatae
1 | 110 | 4 | c.,2,4
1 | 114 | 4 | c.

De ratione miraculi sunt tria, scilicet esse arduum, id est supra virtutem naturae creatae agentis; praeter spem naturae, id est quod non habeat ad illud naturalem ordinem, sed ordinem obedientialem; et quod sit insolitum, id est praeter modum ejus consuetum
1 | 105 | 7 | 2
1-2 | 113 | 10 | c.

Miracula dicuntur quia sunt supra naturam, signa vero quia manifestant aliquid supra naturale; prodigia autem et portenta, propter excellentiam
2-2 | 178 | 1 | 3

Gradus miraculorum tripiex, scilicet maximus, id est quoad substantiam facti; medius, id est quoad illud in quo fit; et minimus, id est quoad modum
1 | 105 | 8 | o.
1-2 | 113 | 10 | c.

Creatio animarum vel aliorum, non est proprie miraculum
1 | 105 | 7 | 1
1-2 | 113 | 10 | c.

Spirituales effectus Dei, ut justificatio impii, et illuminatio, non sunt miracula, sed finis miraculorum
1 | 105 | 7 | 1
1-2 | 113 | 10 | o.
3 | 44 | 3 | 1, 3

Conceptio Christi ex virgine fuit miraculosa
3 | 33 | 4 | o.
3 | 35 | 3 | 2

Nativitas Christi fuit miraculosa
3 | 35 | 3 | 2

In nativitate et passione Christi ostenta sunt maxima miracula, circa luminaria coeli, quia tunc maxime apparuit infirmitas humanitatis ejus
3 | 44 | 2 | 3

Gratia miraculorum non est gratia habitualis, sed impressio transiens
2-2 | 178 | 1 | 1

Gratia miraculorum confert commune beneficium, scilicet notitiam Dei, sed gratia sanitatum addit aliquid speciale, scilicet beneficium sanitatis, ideo ab invicem distinguuntur
1-2 | 178 | 1 | 4

Gratia miraculorum excellentissime data est animae Christi, ut miracula faceret, et eam in alios transfunderet
3 | 13 | 2 | c., 3

Operatio miraculorum attribuitur gratiae gratis datae, ut principio proximo; fidei vero ut virtuti disponenti ad hanc gratiam consequendam
2-2 | 178 | 1 | o.

Operatio miraculorum attribuitur principaliter fidei ut virtuti disponenti, quibus cooperantur abstinentia et continentia
2-2 | 178 | 1 | 5

In reliquiis sanctorum et verbis divinis, non est aliqua virtus vel forma, qua fiunt miracula
2-2 | 178 | 1 | 1

Miracula diminuunt meritum fidei nolentium credere, nisi per miracula
3 | 43 | 3 | 3

Miracula Christi de quibus est fides fuerunt occulta, probantia vero fidem fuerunt manifesta
3 | 29 | 1 | 2

Discipuli Christi crediderunt in eum antequam vidissent eum facere miracula
3 | 43 | 3 | 3

Solus Deus potest per se facere vera miracula
1 | 110 | 4 | o.
1 | 114 | 4 | c.
1-2 | 111 | 4 | c.
1-2 | 113 | 10 | c.
2-2 | 178 | 1 | 1, 2
2-2 | 178 | 4 | o.
3 | 43 | 2 | c.
3 | 43 | 4 | c., 3
3 | 78 | 4 | 2

Omnia miracula fiunt ministerio angelorum
1 | 110 | 4 | 1

Angeli et alii sancti faciunt miracula ministrando vel impetrando
1 | 110 | 4 | 1
3 | 13 | 2 | 3
3 | 78 | 4 | 2

Sancti faciunt miracula dupliciter, scilicet postulatione et potestate, id est non praecedente oratione manifesta; tamen in utrisque Deus operatur principaliter, sancti autem instrumentaliter
1 | 117 | 3 | 1
2-2 | 178 | 1 | 1
3 | 84 | 3 | 4

Miracula Josue, Isaiae, et Heliae, fuerunt majora, secundum substantiam, quam miracula Moysis, sed secundum modum est e converso
2-2 174 4 2

Miracula ad commendationem sanctitatis proprie fiunt tantum a sanctis, sed ad confirmationem, doctrinae fiunt etiam a malis per verum fidem, et per nomen Christi
1 | 110 | 4 | 2
2-2 | 178 | 2 | o.
3 | 43 | 1 | c.
3 | 43 | 4 | c.

Miracula bonorum differunt a signis malorum quintupliciter, scilicet in efficacia, duratione, utilitate, fine, et modo
1 | 114 | 4 | 2

Magi faciunt miracula per privatos contractus, id est per daemones; boni vero per publicam justitiam, id est per Deum; sed mali christiani, per signa publicae justitiae, id est per nomen Christi, vel per aliqua ejus sacramenta
1 | 110 | 4 | 2
1 | 114 | 4 | 3
2-2 | 178 | 2 | 3

Omnia miracula daemonum sunt falsa, ratione rei vel miraculi
1 | 110 | 4 | 2, 4
1 | 114 | 4 | o.
2-2 | 178 | 2 | c.

Antichristus faciet aliqua vera miracula, quoad naturam rei, virtute daemonum, sed falsa quoad rationem miraculi et ad decipiendum
1 | 114 | 4 | 1
2-2 | 178 | 1 | 2

Joannes Baptista nullum fecit miraculum, ut homines principaliter Christo attenderent
3 | 38 | 2 | 2
3 | 40 | 2 | 1

Convenientissimum fuit, ut Christus faceret miracula, ut ostenderetur ejus gratia unionis, et ejus doctrina supernaturalis
3 | 43 | 1 | o.
3 | 43 | 4 | c.

Christus faciebat miracula virtute divina
3 | 13 | 2 | c., 3
3 | 43 | 2 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
3	43	3	2
3	43	4	c.
3	44	3	3

Christus faciebat miracula virtute propria, alii vero sancti virtute aliena

3 | 43 | 4 | o.

Anima Christi, ut instrumentum verbi sibi uniti, habuit instrumentalem virtutem, ad omnes mutationes miraculosas, ordinabiles ad instaurationem rerum, non autem ad annihilationem rerum

3 | 13 | 2 | c., 3

Quae fiebant a Christo miraculose, erant perfectissima

3 | 44 | 3 | 2, 3
3 | 46 | 6 | c.

Miracula Christi sufficienter ostendebant eum esse Deum

3 . 43 | 4 | o.

Christus coepit facere miracula in nuptiis, non autem prius, ne humanitas ejus phantastica videretur

3 | 36 | 4 | 3
3 | 43 | 3 | o.

Christus convenientissime fecit miracula circa daemones, angelos, coelos, homines, bruta, et elementa

3 | 44 | — | o.

Mirum simpliciter, idem est quod miraculum, non autem secundum quod est mirum alicui

1 |105| 7 | c.

Miseria non est quicumque defectus, sed tantum defectus naturae rationalis, quia opponitur felicitati

1 21 4 c.
2-2 30 1 c.

Nullus potest velle miseriam, sed quilibet naturaliter eam fugit

1 | 94 | 1 | c

Misericordia est compassio alienae miseriae in corde, qua, si possumus, subvenire compellimur

1 | 21 | 3 | c.
2-2 | 30 | 1 | c., 2
2-2 | 30 | 2 | c.
2-2 | 30 | 3 | c.

Misericordia, ut est motus appetitus, regulatus ratione, est actus virtutis moralis, et virtutis specialis, non autem ut passio tantum

1-2 | 59 | 1 | 3
2-2 | 30 | 3 | o.
2-2 | 36 | 3 | 3

Misericordia ut virtus, est virtus moralis circa passiones, et reducitur ad medietatem, quae dicitur Nemesis; sed eas Aristoteles non ponit virtutes, quia ut passiones sunt, sunt laudabiles; tamen ut sunt ab aliquo habitu electivo, sumunt rationem virtutis

2-2 | 30 | 3 | 4

Misericordia secundum se est maxima virtutum

2-2 | 30 | 4 | o.

Inter omnes virtutes quae ad proximum sunt, misericordia est potissima, sicut etiam est potioris actus

2-2 | 30 | 4 | c.

Liberalitas conjectat bonum, in dationibus communiter, misericordia vero secundum rationem specialem, scilicet ut est relevatio miseriae alienae

2-2 | 31 | 1 | 3
2-2 |117 | 5 | 3

Datio beneficii ex misericordia procedit ex affectione ad eum cui homo dat; ideo misericordia pertinet ad charitatem, liberalitas vero ad pecuniam

2-2 |117 | 5 | 3

Longe, melius, et humanius, et piorum sensibus accomodatius in Caesaris laude locutus est Tullius, ubi ait: Nulla de virtutibus tuis, nec admirabilior, nec gratior misericordia

2-2 | 30 | 3 | sc.

Misericordia potest praecedere et sequi justificationem, et potest secum concurrere, quia operatur contra peccatum per modum satisfactionis, et per modum praeparationis

1-2 |113 | 4 | 1

Misericordia est effectus charitatis

2-2 | 28 | princ.
2-2 | 32 | 1 | c.
2-2 | 36 | 3 | 3

Motiva ad misericordiam sunt tria maxime, scilicet mala contra naturam, contra spem, et contra merita alicujus

2-2 | 30 | 1 | c.

Defectus est ratio miserendi semper, propter unionem amoris, vel propter possibilitatem patiendi similia

2-2 | 30 | 2 | o.

Culpa, inquantum hujusmodi, non est motiva ad misericordiam, quia est volita, sed est motiva ut est annexa alicui contra voluntatem

2-2 | 30 | 1 | 1

Misericordia proprie non est ad se, nec ad personas multum conjunctas, ut ad parentes et filios; sed ad eos est dolor, et in iis durum est expulsivum miserationis, quia in iis non miseremur proprie, sed dolemus et durum quid patimur

2-2 | 30 | 1 | 2
2-2 | 32 | 9 | 3
2-2 |106 | 3 | 1

Injuriae illatae miserabilibus, scilicet pupillis et viduis, exaggerantur, quia magis opponuntur misericordiae, et nocumenta sunt eis graviora, quia non habent relevantem

2-2 | 65 | 4 | 2

Amici, senes, sapientes, debiles, et timidi maxime miserentur, non autem superbi, audaces et contumeliae dispositi

2-2 | 30 | 2 | o.

Misericordia est in Deo, secundum effectum et secundum affectum voluntatis; non autem secundum passionem

1 | 21 | 3 | o.
2-2 | 30 | 2 | 1

Proprium opus Dei est tantum unum, scilicet benefacere et miserei; sed punire convenit ei, propter culpam peccantis

2-2 | 21 | 2 | c.

Deus dicitur omnipotentiam suam parcendo maxime et miserando manifestare; non tam quoad substantiam facti, quam etiam quoad licentiam faciendi

1 | 25 | 3 | 3
2-2 | 30 | 4 | c.

Deus semper miseretur, puniendo citra condignum, et praemiando ultra condignum

1 | 21 | 4 | 1

Misericordia Dei dicitur duplicitur, scilicet repulsio miseriae praecedentis sine debito, et remotio cujuscumque defectus sine debito

1 | 23 | 1 | 3

In omne opere Dei est misericordia et justitia

1 | 21 | 4 | o.

Deus agendo misericorditer non agit contra justitiam, nec e converso

1 | 21 | 3 | 2
3 | 46 | 2 | 3

In omni opere Dei misericordia semper eminet justitiae

1 | 21 | 3 | 2
1 | 21 | 4 | c. fi.

Opus justitiae Dei semper fundatur in opere misericordiae et ipsum praesupponit

1 | 21 | 4 | c.
1 | 25 | 3 | 3

Majoris misericordiae est impios justificare quam justos creare; sed sunt aequalis potentiae Dei

3 | 43 | 4 | 2

Cum peccatores peccent contra Deum, qui aeternus est, conveniens est ut poena aeterna eis ex divina justitia inferatur

S. | 99 | 1 | o.

Nulla poena tam daemonum, quam hominum per divinam misericordiam terminabitur

S. | 99 2 c.

Sicut daemonibus poena inferni erit perpetua, ita et hominibus, quia utrique in malitia sunt obstinati

S. | 99 | 3 | o.

Christiani soli, qui in fide catholica finaliter perseverabunt, et ab aliis criminibus reperientur finaliter absoluti, a poena aeterna erunt immunes

S. 99 | 4 | c.

Nec fides, nec opera misericordiae eripient a poena aeterna eos, qui cum peccato mortali decedunt

S. | 99 | 5 | o.

Missa dicitur quasi transmissa, scilicet a populo ad Deum, et e converso: vel dicitur ab emissione cathecumenorum et excommunicatorum

3 | 83 | 4 | 9

Ratio et expositio eorum quae dicuntur et fiunt in missa, et de singulis partibus missae

3 | 83 | 4 | o.

Defectibus et periculis in missa sufficienter occurritur

3 | 83 | 6 | o.

Debilitas vel aegritudo impedit a celebratione missae, propter impos-

Pars	Qu.	Art.	Locus

sibilitatem, ut in privatis usu oculorum vel digitorum, vel linguae, vel propter periculum, ut in morbo caduco, et alienatione mentis; vel propter abominationem, ut in lepra; sed lepra ordinem non tollit
3 | 82 | 10 | 3

Audire missam et communionem accipere a peccatore non sententiato ab Ecclesia, licet, quia est suspensus a Deo quoad se, non autem quoad alios
3 | 82 | 9 | c.

Celebrans missam in peccato mortali, vel inducens talem scienter, vel audiens missam praecisi per sententiam Ecclesiae, vel notorii fornicarii, licet sustineatur a praelatis, peccat mortaliter
3 | 82 | 9 | o.

Accipere pro missa aliquid, quasi pretium ejus, est simonia; non autem accipere quasi stipendium laboris
2-2 | 100 | 2 | 2

Missa non debet celebrari, nisi pro membris Ecclesiae; nec in canone missae debet orari, nisi pro membris Ecclesiae
3 | 79 | 7 | 2

Missam licet dicere in loco non sacro, causa necessitatis, scilicet in itinere: vel propter destructionem ecclesiarum, sed cum altari portatili, et aliis necessariis; non autem aliter, nisi de licentia episcopi
3 | 83 | 3 | o.

Plures debent interesse missae solemni; sed in missis privatis sufficit unus, scilicet servitor
3 | 83 | 5 | 12

Missa quotidie celebratur in Ecclesia quintuplici ratione, scilicet quia semper oportet paratam esse medicinam contra quotidiana peccata; ut lignum vitae semper sit in medio paradisi; utnobis quotidie Christus uniatur sacramentaliter, et nos ei spiritualiter; ut sit apud nos jugis memoria passionis Christi; ut vero agno loco typici agni quotidie utamur ad vesperam, quem Judaei ad vesperam convertendi esurient
3 | 83 | 2 | c., 1

Missa potest dici quando incipit apparere aurora; non autem de nocte, nisi in Nativitate Christi et in vigilia Paschae, in principio noctis
3 | 83 | 2 | 4

Hora missae in festis est tertia, in profestis diebus est sexta; in jejuniis nona; sed potest tardari maxime tempore ordinum
3 | 83 | 2 | 3

Missa regulariter celebratur solemniter hora passionis Christi, scilicet ab hora tertia usque ad nonam
3 | 83 | 2 | c.

Missae privatae possunt dici a mane usque ad tertiam, vel usque ad nonam, in diebus jejuniorum
3 | 83 | 2 | 3

In Natali Christi quilibet sacerdos potest dicere tres missas, scilicet primam in nocte, secundam in aurora, et tertiam in die, propter triplicem nativitatem Christi, scilicet quarum una est aeterna, quae quantum ad nos, est occulta, licet secundum se sit in plena luce; alia est temporalis, sed spiritualis, qua scilicet Christus oritur tanquam lucifer in cordibus nostris; tertia vero est temporalis, et corporalis, secundum quam visibilis nobis processit ex utero virginali carne indutus
3 | 83 | 2 | 2, 5

Non licet alio die plures missas ab eodem celebrari, pro pecunia, vel adulatione saeculariurn, sed tantum pro urgenti necessitate
3 | 83 | 2 | 5

Quando in una die occurrunt diversa beneficia Dei commemoranda vel impetranda pro vivis vel mortuis, oportet missam pluries celebrari, si adsit facultas, puta unam pro festo, aliam pro jejunio, vel pro mortuis
3 | 83 | 2 | 2

Multiplicatio missarum multiplicat oblationem sacrificii, et multiplicat ejus effectus, non autem multitudo hostiarum in una missa; ideo summens multas hostias in una missa non percipiet majorem effectum
3 | 79 | 7 | 3

Missa melioris sacerdotis est melior quoad annexa: ideo melius est eam audire, licet quoad sacramentum, et effectum sacramenti, omnes missae sint aequales
3 | 82 | 6 | o.

Missio de ratione sua importat respectum missi ad mittentem, et ad aliquem terminum
1 | 43 | 1 | c.
1 | 43 | 2 | c., 3

Missio non dicit gradum dignitatis, sed auctoritatem principii in uno, respectu exeuntis ab eo
1 | 43 | 1 | 1
3 | 39 | 8 | 1

Missio visibilis in divinis est signum missionis invisibilis factae, non quidem tunc, sed prius
1 | 43 | 7 | 6

Mittere Filium et Spiritum Sanctum, convenit cuilibet personae divinae, et toti Trinitati
1 | 43 | 8 | o.

Spiritus Sanctus non mittit se proprie, quia missio dicit distinctionem mittentis a misso, secundum Praepositivum, et Altissiodorensem, sed mittit se improprie, id est dat se
1 | 43 | 8 | o.

Homo nullo modo potest mittere Spiritum Sanctum
1 | 83 | 8 | c. fi.

Mitti secundum imperium, vel secundum consilium, non convenit Deo, quia dicit minoritatem, nec ubi non fuit prius, quia dicit recessum; sed secundum originem, et secundum novum modum
1 | 43 | 1 | o.
1 | 43 | 3 | c.
1 | 43 | 4 | 3
1 | 43 | 5 | c., 3
1 | 43 | 6 | c.
1 | 112 | 1 | c., 3

Mitti convenit Filio, et Spiritui Sancto, sed nullo modo convenit Patri, nec Trinitati
1 | 43 | 4 | o.
1 | 43 | 8 | o.
1 | 112 | 1 | c.
3 | 39 | 8 | 1

Mitti invisibiliter convenit Filio et Spiritui Sancto, non autem Patri
1 | 43 | 5 | o.

Mitti visibiliter ut donum, et ut sanctificationis indicium, convenit Spiritui Sancto; Filio autem, ut sanctificationis auctori
1 | 43 | 7 | o.

Missio Filii et Spiritus Sancti distinguitur secundum originem, et secundum effectus illuminationis, et inflammationis; sed conveniunt in gratia, nec una potest esse sine alia
1 | 43 | 5 | 3

Missio Filii est prior missione Spiritus Sancti, ratione donorum et exitus, sed ratione dantis est e converso
3 | 7 | 13 | c.

Missio Filii prior est ordine naturae, missione Spiritus Sancti, sicut ordine naturae Spiritus Sanctus procedit a Filio, et a sapientia dilectio
3 | 7 | 13 | c.

Missio Filii Dei triplex, scilicet in mente, in carne, et ad praedicandum
3 | 42 | 1 | o.

Non est missus Christus ad praedicandum, nisi ad oves quae petierunt domus Israël, quadruplici ratione, scilicet primo, ut ostenderet impleri promissiones factas Judaeis, et non Gentibus; secundo ut ejus adventus ostenderetur esse a Deo; tertio ut Judaeis auferret calumniandi materiam; quarto quia Christus per crucis victoriam meruit potestatem, et victoriam, et dominium super gentes
3 | 42 | 1 | o.

Missio invisibilis non fit ad sacramenta, quia non fit nisi respectu termini
1 | 43 | 6 | 4

Missio invisibilis fit ad omnes existentes in gratia
1 | 43 | 6 | o.

Ad Patres veteris Testamenti facta est missio invisibilis
1 | 43 | 6 | 1

Missio invisibilis fit ad sanctos, in omni augmento gratiae, secundum extensionem ad novum effectum, non autem secundum intensionem
1 | 43 | 6 | 2

Ad beatos facta est missio invisibilis, in principio beatitudinis, non

Pars	Qu.	Art.	Locus

autem postea quoad intensionem gratiae, sed quoad extensionem, id est quoad aliqua mysteria, quae eis revelantur de novo usque ad diem judicii
1 | 43 | 6 | 3

Missio invisibilis facta est ad Christum in primo instanti suae conceptionis, et nulla ulterius
1 | 43 | 6 | 3
1 | 43 | 7 | 6

Missio invisibilis plenior fit post incarnationem quam prius, secundum communem statum, licet in spirituali sit e converso
1 | 43 | 7 | 6

Ad Patres veteris Testamenti non fuit facta missio visibilis, quia prius debuit perfici missio visibilis Filii quam Spiritus Sanctus manifestet eum
1 | 43 | 6 | 1
1 | 43 | 7 | 6

Missio visibilis primo facta est a Christo, et post apostolis, quia per eos gratia in alios diffusa est, secundum quod per eos Ecclesia plantata est
1 | 43 | 7 | 6

Missio visibilis facta est ad Patres in primitiva Ecclesia, ut ad fundatores Ecclesiae, non autem nunc, quia per eam firmamur
1 | 43 | 7 | 6

Ad Christum facta est missio visibilis Spiritus Sancti bis, scilicet in baptismo in specie columbae, et in transfiguratione in nube lucida, sed et ad apostolos bis, primo in flatu, secundo in linguis igneis, propter multa mysteria
1 | 43 | 7 | 6
3 | 39 | 6 | 4
3 | 72 | 2 | 1

Natura humana in qua et per quam facta est missio visibilis Filii Dei, est illa ad quam fit missio; ideo Filius Dei est in ea novo modo, non autem creatura, secundum quam fit missio visibilis Spiritus Sancti
1 | 43 | 7 | 1

Missio visibilis non fit secundum visionem imaginariam, ut prophetia, nec secundum res praeexistentes, ut sacramenta utriusque Testamenti, sed sicut in signis, sicut flamma rubi, et columna ignea
1 | 43 | 7 | 2
3 | 39 | 8 | 2

Modalis distinctio, per sensum compositum, et sensum divisum, non tenet in formis inseparabilibus
1 | 14 | 13 | 3

Modestia est virtus moderativa passionum, ideo adjungitur temperantiae, ut virtuti principali, quia est circa difficillima
2-2 | 143 | — | 0.
2-2 | 160 | — | 0.

Modestia est circa actiones interiores, et exteriores
2-2 | 160 | 2 | c., 1
2-2 | 168 | 1 | 0.

Modestia moderatur exteriorem hominis vitam in incessu, habitu, et hujusmodi, sed epicheja moderatur observantiam verborum legis; potest tamen esse quod nomen epichjeae apud Graecos per quandam similitudinem transferatur ad omnes moderationes
2-2 | 120 | 2 | 3

Partes modestiae a diversis assignantur diversimode
2-2 | 106 | 2 | 2

Partes modestiae, secundum Andronicum, sunt tres, scilicet bona ordinatio, quae discernit quae et quo ordine sunt agenda; ornatus, qui servat decentiam in agendis; et austeritas, scilicet in verbis
2-2 | 143 | — | c. fi.
2-2 | 160 | 2 | c. fi.
2-2 | 168 | 1 | c. fi.

Partes modestiae, secundum Tullium, sunt quatuor, scilicet humilitas, studiositas, mansuetudo, et simplicitas, et seriatim, et secundum Aristotelem, etiam eutrapelia
2-2 | 160 | 2 | c.
2-2 | 161 | 4 | o.
2-2 | 166 | 2 | c. fi.
2-2 | 168 | 2 | c. fi.

Sub modestia continetur omnis moderatio motuum corporalium et rerum exteriorum, et spei, secundum Tullium
2-2 | 143 | — | 4
2-2 | 160 | 2 | c.

Modus. Omnis modus, inquantum modus, bonus est; sed malus ideo dicitur, quia minora sunt quaedam quam esse debuerant; aut quia non iis rebus accommodantur, quibus accomodanda sunt; et ideo dicuntur mala, quia sunt aliena et incongrua, et ita dicitur malus modus, vel mala species, vel malus ordo
1 | 5 | 5 | 4

Mollities proprie respicit defectum delectationum, sed deliciae respiciunt causam impeditivam earum, scilicet laborem vel aliquid tale: ideo deliciae sunt quaedam mollities
2-2 | 138 | 1 | 2

Mollis dicitur qui recedit a bono, propter tristitias causatas ex defectu delectationum, quasi cedens debili moventi; non autem si gravi moventi cedant
2-2 | 138 | 1 | c.

Mollities est vitium oppositum perseverantiae, et causatur dupliciter, scilicet ex consuetudine, et ex naturali dispositione
2-2 | 138 | 1 | o.
2-2 | 138 | 2 | c.

Qui patiuntur muliebria, dicuntur molles, quasi mulieres effecti
2-2 | 138 | 1 | 3

Moneta. Cudentes falsam monetam possunt juste occidi in judicio saeculari, et rebus suis spoliari
2-2 | 11, 3 | c.

Monstra dicuntur peccata, inquantum sunt ex peccato in actu naturae a fine ultimo, non autem a fine proximo
1-2 | 21 | 1 | 1, 2

Moralia specificantur ex fine
1 | 18 | 1 | 2

Mors et omnis defectus corporalis et rebellio carnis ad spiritum sunt poena peccati primorum parentum, consequens poenam principalem, scilicet subtractionem originalis justitiae
1-2 | 85 | 5 | o.
1-2 | 87 | 7 | c., 1
1-2 | 94 | 5 | 2
1-2 | 100 | 8 | 3
1-2 | 102 | 5 | 1
2-2 | 153 | 2 | 1, 2, 3
2-2 | 164 | — | o.
3 | 1 | 4 | 2
3 | 14 | 1 | c.
3 | 14 | 3 | c., 2
3 | 14 | 4 | c., 3
3 | 52 | 5 | c.

Causa mortis, et aliorum defectuum corporalium in natura humana, est duplex, scilicet remota, id est contrarietas principiorum, et proxima, scilicet peccatum
2-2 | 164 | 1 | 1
3 | 14 | 3 | 2
3 | 15 | 2 | 1

Mors, ut justa poena, est a Deo, non autem ut est malum naturae humanae
1-2 | 85 | 5 | c. fi.
1-2 | 94 | 5 | 2
1-2 | 100 | 8 | 3
2-2 | 164 | 1 | 4

Mors et alii defectus non sunt aequaliter in omnibus, triplici ratione, scilicet propter peccata, parentum, utilitatem filiorum, et diversam complexionem
1-2 | 85 | 5 | 1
1-2 | 87 | 7 | 1
2-2 | 164 | 1 | 4

Primi parentes senescendo incepe-runt mori prima die qua peccave-runt, licet postea multum vixerint
2-2 | 164 | 1 | 8

Ante resurrectionem omnes morientur
1-2 | 81 | 3 | 1
3 | 46 | 11 | 1

Poena mortis in praesenti non infligitur pro quolibet peccato mortali, sed tantum pro peccato inferente damnum irreparabile, vel pro horribili deformitate
2-2 | 66 | 6 | 2
2-2 | 108 | 3 | 3

Nullus debet eripi de morte contra jura
2-2 | 10 12 | 2
2-2 | 59 | 4 | 3
3 | 68 | 10 | 1

Mors ut privatio vitae, vel ut terminus alterationis praecedentis, est poena damni, non autem est poena sensus; nec affligit, nisi ratione alterationis praecedentis
2-2 | 164 | 1 | 7

Mors est meritoria, licet sit poena, quia boni bene utuntur bonis et malis, sicut mali male utuntur et bonis et malis
2-2 | 164 | 1 | 6

Mors illata, etiam pro criminibus, aufert totam poenam pro criminibus debitam in alia vita, vel partem poenae, secundum quantitatem culpae, patientiae et contritionis, non autem mors naturalis
2-2 | 25 | 6 | 2

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Mors et alii defectus naturae causant dolorem et timorem, quia sunt contra naturam particularem
1-2	42	2	3
			Mors secundum se est odibilis naturaliter; sed est appetibilis, propter beatitudinem
1-2	5	3	c.
3	46	6	c., 4
			Quilibet tenetur mori pro salute animae proximi certa; aliter est de consilio
2-2	26	5	3
			Exponere se et suos periculo mortis, pro liberatione personae per quam sustentatur Ecclesia, vel respublica, est laudabile
2-2	32	6	c
			Virtuosus maxime tristatur de morte sua, quia privatur maximo bono, quo maxime dignus est, scilicet vita et virtutibus, secundum praesentem usum, licet quidam gaudeant, propter spem beatitudinis
2-2	123	8	c.
3	46	6	8
			Decens fuit Christum mori
3	50	1	o.
3	52	1	c.
			Christus habuit simpliciter necessitatem moriendi absolutam, et iam si non occideretur secundum aliquos, sed ratione humanitatis tantum; necessitatem vero finis habuit etiam ratione personae
3	14	2	o.
			Mors Christi fuit violenta ex parte naturae humanae, licet personae ejus non potuerit inferri violentia; sed quantum in occidentibus fuit, intulerunt mortem
3	14	2	o.
3	46	3	2
3	47	1	o.
			Christus mortuus est ex obedientia et charitate triplici ratione, scilicet ratione justificationis humanae, ratione reconciliationis divinae, et ratione victoriae Christi
3	47	2	o.
3	48	2	c.
3	48	3	c.
3	49	1	c.
3	49	4	3
3	51	4	c.
3	53	1	c. pr.
			In simbolo fidei dicitur, quod Filius Dei est passus, mortuus, et sepultus
2-2	1	8	c.
2-2	2	7	o.
3	50	2	sc. fi.
			Mors Christi in fieri causavit nostram salutem, merendo eam, non autem in facto esse, sed tantum effective, destruendo mortem animae, id est peccatum et mortem corporis
3	50	6	o.
3	51	1	2
3	51	2	4
3	51	4	c., 2
3	53	2	c., 3
3	56	1	4
			Mors Christi est causa efficiens gratiae, et causa sufficiens salutis nostrae
3	50	6	o.
3	51	1	2
3	51	2	4
3	51	4	c., 2
3	53	2	c., 3
3	56	1	4
			Christus noluit mori ex morbo, nec in senectute, sed ex passione illata, et in juventute, ne invitus, vel ex infirmitate putaretur mori
3	46	3	2
3	46	9	4
3	51	3	c.
			Christus fuit simpliciter mortuus
3	50	4	c
3	50	5	c.
			Licet Deus sit immortalis, tamen convenienter confitemur, unigenitum Dei Verbum fuisse passum et mortuum; quia non haec ei attribuimus, secundum naturam divinam, sed secundum humanam, quam pro nostra salute in unitatem personae assumpsit
2-2	1	8	c.
			In morte Christi fuit separata anima a corpore
3	50	3	sc., c., 4
3	50	4	c., 1
3	50	6	c.
3	52	3	c.
3	53	1	1
3	54	1	c.
			In morte Christi deitas non fuit separata ab anima ejus
3	50	3	o.
3	50	4	1
3	52	3	c.
3	53	4	c.
			Nec a carne ejus
3	50	2	o.
3	50	3	1
3	50	4	1
3	50	6	c.
3	52	3	c.
3	53	1	2
3	53	4	c.
3	56	1	1
			Nec a sanguine ejus
3	25	2	c.
			Mos primo significat consuetudinem, id est frequentiam eorum quae sunt in potestate nostra; secundo actum, vel inclinationem appetitus humani, a natura, vel consuetudine, vel infusione
1-2	58	1	c.
			Mores in brutis dicuntur per similitudinem, ea quae fiunt ab eis ex passionibus, appetitus
1-2	24	4	3
1-2	58	1	c.
			Mores divinos debemus imitari
2-2	10	11	c. pr.
			Motus proprie significat actum imperfectum mobilis; sed, secundum similitudinem, praedicatur de omni operatione
1	9	1	1
1	14	1	2
1	18	1	c.
1	18	3	1
1	19	1	1, 3
1	50	1	2
1	53	1	2
1	58	1	1
1	59	1	3
1	73	2	c.
1-2	31	2	1
1-2	109	1	c.
2-2	179	1	3
2-2	180	6	c.
3	21	1	3
3	34	2	c.
			Omnis motus vel mutatio est actus existentis in potentia, inquantum hujusmodi
1	9	1	c.
			Motus dicitur aequivoce, de operatione corporali, et spirituali
1	18	3	1
1	53	1	o.
1	56	1	3
			Omnis motus vel mutatio sequitur aliquam potentialitatem
1	9	1	c.
			Motus duplex, scilicet naturalis, et voluntarius, et de ratione utriusque est, quod sit a principio intrinseco
1-2	6	1	3
1-2	6	4	c.
1-2	6	5	c.
			Motus naturalis est tantum ad unam partem, et perficitur quiete naturali, et est corporis existentis extra ubi naturale; voluntarius autem est ad opposita
1	20	1	c.
			Motus dicitur naturalis dupliciter, scilicet a principio activo, vel a principio passivo et materiali
1-2	6	5	2
3	32	4	c.
			Motus reducitur ad genus sui termini, inquantum procedit de potentia ad actum, quia terminus est in motu in potentia
1	62	4	2
3	62	4	2
			Motus reducitur ad genus sui termini quoad substantiam suam, licet ponatur in praedicatione passionis, inquantum importat ordinationem moventis et mobilis
3	62	2	2
			Nullus motus denominatur a subjecto, sed a termino
3	35	1	2
			Terminus motus duplex, scilicet res ad quam tendit, et quies in ea; et uterque duplex, scilicet totius, et partis
1	5	6	c.
1-2	11	3	c.
1-2	12	2	o.
			Unius motus non possunt esse plures termini ex eadem parte, nisi subordinati
1-2	12	3	2
			Motus accipit speciem a termino ad quem, non autem a termino a quo
1	23	1	3
			Motus existentis in potentia est propter indigentiam suam, non autem motus existentis in actu, sed est propter indigentiam alterius
1	53	1	3
			Motus est actus imperfecti, sed operatio est actus perfecti
1	18	1	c.
1	18	3	1
1	53	1	2
1	56	1	3
1	58	1	1
1	59	1	3
1	73	2	c.
			In motu discreto potest dici aliquid moveri in termino a quo, et in termino ad quem, et in quolibet ubi in quo est mobile, quia successio diversorum ubi dicitur motus, non autem in motu continuo
1	53	1	3
1	53	3	3
			Quando ex una causa proveniunt multi motus, tantum primus motus respicit necessario illud principalius quod respicit causa; caeteri vero respi-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			ciunt principalius quod convenit ei secundum propriam rationem
1-2	36	1	3
			Nomen motus et distantiae, et omnium hujusmodi, derivatum est a motu locali ad omnes alios motus
1-2	7	1	c.
			Motus localis est perfectior caeteris motibus
1	110	3	c.
2-2	180	6	c.
			Motus localis est primus
1	67	2	3
2-2	182	6	c.
			Per motum localem nihil acquiritur in mobili, sed tantum acquiritur aliquid extra, scilicet locus
1	110	3	c.
			Necesse est esse aliquod movens omnino immobile
1	2	3	c.
1	9	1	o.
1	75	1	1
			Motus semper ab immobili procedit, et ad aliquid quietum terminatur
1	79	8	c.
1	82	1	c. fi.
1	84	1	3
1	115	3	c.
			Primum movens in quolibet genere est non motum in illo genere motus
3	12	3	c.
3	22	4	c.
			Deus movet, sicut desideratum et intellectum, non quidem semper a moto, sed a seipso
1	105	2	2
			In omnibus moventibus ordinatis, virtus secundi derivatur a primo, quia secundum non movet nisi inquantum movetur a primo
1-2	93	3	c.
1-2	109	1	c.
			In omnibus motoribus et mobilibus ordinatis, motor inferior habet motum proprium, et praeter hoc, sequitur motum superioris motoris
2-2	2	3	c.
			Res naturalis dupliciter non potest ab aliquo moveri, scilicet propter impedimentum fortioris motoris, vel quia non subjicitur ei quoad illud
2-2	104	5	c.
			Omne quod movetur, ab alio movente movetur
1	2	3	c.
			In moventibus et motis non proceditur in infinitum
1	2	3	c.
1	51	3	3
			Res intantum indiget moveri ab alio, inquantum est in potentia quoad exercitium actus, vel quoad determinationem objecti
1	2	3	c.
1-2	9	1	c.
			Omne movens trahit ad se, vel pellit a se
1-2	23	4	c.
			Omne movens dat moto tria, scilicet inclinationem, motum, et quietem
1-2	23	4	c.
1-2	26	2	c.
			Omne movens se dividitur in duas partes, scilicet in partem moventem, et partem motam, quod convenit tantum animatis
3	32	4	c.
			Idem secundum diversa potest se movere, non autem secundum idem
1-2	9	3	o.
1-2	51	2	2
2-2	59	3	c.
			Eorum quae moventur a principio intrinseco, quaedam movent se, scilicet omnia quae cognoscunt finem, non autem alia
1-2	6	1	c.
			Moventium se, quintuplex gradus, scilicet secundum executionem tantum, ut plantae; secundum formam imperfecte, ut fixa; vel perfecte, ut bruta; secundum finem aliquorum, ut homo; vel universaliter, ut Deus
1	18	3	c.
			In omni natura, in qua differt operatio a substantia, oportet esse aliquem motum motus
1	9	2	o.
			Non omne quod movetur est corpus, nisi per se in motu naturali
1	75	1	1
			In omnibus rebus creatis est aliquid stabile, ad minus materia prima, et aliquid mobile sive ad motum pertinens, vel ad operationem, et quantum ad utrumque, res indigent gubernatione, alias in nihilum decideret
1	103	1	2
			Omne quod movetur, manet secundum aliquid, et secundum aliquid transit; ideo est compositum
1	9	1	c.
			Omne quod movetur, suo motu acquirit aliquid, et pertingit ad aliquid, ad quod prius non pertingebat
1	9	1	c.
			Moyses, secundum Dionysium, propter multam suam mansuetudinem fuit dignus apparitione divina; ideo mansuetudo debet maxime appeti
2-2	157	4	1
			Mulier facta est ex viro quadruplici ratione, scilicet ut primus homo esset similis Deo, in ratione principii, ut eam plus diligeret, ut ei praeesset, ut significaret quod Christus est principium Ecclesiae
1	92	2	o.
			Mulier debuit produci seorsum, in prima rerum productione, ut esset major discretio sexuum in hominibus, et ut vacent magis operationi nobiliori, scilicet contemplationi
1	92	1	c.
			Mulier facta fuit in adjutorium viri, quoad generationem tantum, quia in aliis melius adjuvatur vir per virum quam per mulierem
1	92	1	c. pr.
1	98	2.	c., 2
			Mulier in statu innocentiae fuit imperfectior viro, et secundum corpus, et secundum animam, non autem in statu gloriae
1	92	1	2
			In statu innocentiae fuissent tot mulieres quot viri
1	99	2	3
			In actu tentationis diaboli, mulier assumebatur quasi instrumentum tentationis ad dejiciendum virum, quia mulier erat infirmior viro: unde magis seduci poterat
2-2	165	2	1
			Mulier propter elationem praecedentem seducta est, ut crederet quod serpens haberet usum loquendi, non quidem per naturam, sed supernaturaliter
1	94	4	1, 2
1-2	89	3	2
2-2	163	1	4
2-2	163	4	1
			Inspectio mulierum ordinatur ad aliquid noxium, scilicet ad concupiscendum
2-2	167	2	c.
			In mulieribus non est sufficiens robur mentis ad hoc, ut concupiscentiis resistant
2-2	149	4	c.
2-2	165	2	1
			Non est crimen mulieris per violentiam violatae, si consensus non adsit
2-2	64	5	3
			Multiloquium est filia gulae
2-2	148	6	c.
			Mundana quaelibet reducuntur ad tria, scilicet ad honores, ad divitias, et ad delicias
1-2	108	3	4
1-2	108	4	c.
			Munditia cordis duplex, scilicet ab affectionibus inordinatis per virtutes et dona appetitus, et a phantasmatibus et erroribus per donum intellectus; et haec est completiva visionis Dei, prima autem disponit ad eam
2-2	8	7	o.
			Mundus. Esse in saeculo in mundo dicitur dupliciter, scilicet secundum praesentiam corporalem, et secundum affectum mentis
2-2	188	2	3
			Mundus est necessario unus
1	47	3	o.
			Mundus non est factus a casu, sed a solo Deo
1	15	1	o
1	47	1	o.
1	103	1	o.
			Mundus habet esse post non esse, ex sola voluntate Dei
1	46	2	o.
			Antequam esset, possibile erat mundum esse potentia Dei, non autem potentia materiae
1	9	2	c.
1	46	1	1
			Deus praecessit mundum duratione aeternitatis, non autem duratione temporis
1	46	1	3
			Si mundus semper fuisset, non aequaretur Deo in duratione
1	46	2	5
			Mundus necessario gubernatur ab uno, scilicet a Deo
1	103	1	o.
1	103	3	o.
1-2	91	1	c.
			Facillima via ad ostendendum Deum esse, et omnia esse ab eo, est exsuppositione novitatis mundi
1	46	1	6

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Solutiones earum rationum falsarum arguentium aeternitatem mundi ponuntur
1	46	1	o.
			Si mundus esset aeternus, sequeretur necessario animas esse infinitas, vel animam pluries uniri diversis corporibus, vel esse unum tantum intellectum omnium hominum
1	46	2	8
			Novitas vel aeternitas mundi non potest probari demonstrative
1	46	1	o.
1	46	2	o.
			Aristoteles non intendit demonstrare aeternitatem mundi, sed disputative tantum procedere
1	46	1	c.
			Ante mundum fuit tempus, intelligitur secundum imaginationem tantum
1	46	1	8
			Munus datum vel acceptum pro re spirituali, quasi pretium ejus, est simonia, non autem quasi stipendium; et est triplex munus, scilicet munus a manu, a lingua, et ab obsequio
2-2	78	2	3
2-2	100	2	2
2-2	100	5	o.
			Musica instrumenta, et cantus, erant in veteri Testamento, sed Ecclesia assumpsit secundum, quia morale est: non autem assumpsit primum, quia instrumenta illa figuralia sunt, et nimis occupant animum, et ipsum movent ad corporalem delectationem; ideo sunt contra sapientiam, et ideo subtrahuntur in Ecclesia instrumenta musica, ut a corporalibus retrahantur divinis laudibus mancipati
2-2	91	2	4
			Mutabile dicitur dupliciter, scilicet per potentiam in eo existentem, vel per potentiam existentem in alio
1	9	2	c.
			Mutabilitatis principium et causa est rei potentialitas
1	9	1	c.
			Philosophi non consideraverunt mutabilitatem, nisi eam quae est secundum formam a causa mutabili
1	44	2	c.
1	45	2	1
			Angeli non sunt hac mutabilitate mutabiles, quantum ad id quod in eorum natura est
1	44	2	c.
1	45	3	1
			Mutatio triplex, scilicet naturalis, miraculosa, et annihilatio
3	13	2	c.
			Nihil potest esse ubi prius non fuit, nisi vel eo mutato, vel mutato alio in ipso
3	75	2	c.
			Omne quod quocumque modo mutatur, est in potentia, et manet quoad aliquid; et quoad aliquid transit, et est compositum, et acquirit aliquid prius non habitum
1	9	1	c.
			Mutatio accipit speciem et dignitatem a termino, ad quem, non autem a termino a quo
1	45	1	2
			In omni mutatione oportet aliquid idem esse sub utroque termino habens se nunc aliter quam prius
1	45	2	1
			Omnis mutatio possibilis fieri a quacumque creatura, potest fieri ab anima Christi, inquantum est instrumentum divinitatis, non autem secundum se
3	13	2	2
			Mutatum esse, est pars motus discreti, et terminus motus continui
1	53	2	3
			Mutilatio membrorum est illicita, nisi fiat propter salutem totius corporis; non autem animae, vel nisi fiat per publicam potestatem propter bonum commune
2-2	62	2	1
2-2	65	1	o.

N

			Nativitas est exitus a generante, conjuncto, a quo habet principia sufficientia, et dicitur oriri, ratione primi, nasci ratione secundi, et gigni ratione tertii
1	27	2	c.
			Nativitas attribuitur alicui dupliciter, scilicet ut subjecto nascenti, et ut termino; primum convenit tantum supposito, secundum autem formae et naturae
3	35	1	c.
3	35	2	c.
3	35	4	c.
			Esse, fieri, et nasci proprie convenit tantum subsistenti; sed convenit formis consequenter, accidentibus autem per accidens
3	35	1	o.
			Nasci et oriri convenit omni et soli viventi generabili, sed secundum similitudinem convenit accidenti aquae et soli
1	27	2	c.
			Fructus arborum, capilli, ova, et hujusmodi, dicuntur nasci, sed non dicuntur filii
1	27	2	c.
3	32	3	c.
			Nativitas Christi ex parte matris fuit naturalis, sed ex parte operationis Spiritus Sancti fuit miraculosa; unde Beata Virgo est vera et naturalis mater Christi
3	35	3	2 fi.
			Christus potest dici bis natus
3	35	2	4
			Nativitas Christi duplex, scilicet nativitas aeterna a patre, et nativitas temporalis a matre
3	35	2	o.
3	35	5	c.
			Christus non fuit subjectus temporis in nascendo, sicut caeteri homines; sed elegit tempus quo convenientissime nasceretur
3	35	8	o.
			Christus natus est nocte, quia venit ad tenebras infirmitatis nostrae
3	83	2	2, 4
			Christus voluit nasci in Bethleem, in diversorio, propter humilitatem; non autem in Hierusalem, nec Romae, nec Nazareth
3	35	7	o.
3	46	10	1
			Christus voluit nasci de populo Judaeorum, quia decebat eum nasci ex populo pollente speciali praerogativa sanctitatis
1-2	98	4	c., 1
1-2	98	5	c.
3	4	6	3
			Christus natus est per genitalia Beatae Virginis, dummodo per hoc perfectioni virtuti nihil subtrahatur, secundum Hieronymum contra Helvidium, et cum dicit Ambrosius, quod Christus aperuit matris suae vulvam, hoc dicit exponens illud quod Evangelista de lege induxit; quod quidem, ut Beda dicit, consuetae nativitatis more loquitur, non quod Dominus sacri ventris ostium, quod ingressus sanctificaverat, egressus devirginasse credendus sit; unde illa adapertio non significat reserationem communem claustri pudoris virginei, sed solum exitum prolis de utero matris
3	28	2	1
			Nativitas Christi non debuit omnibus manifestari, sicut adventus ejus, nec tantum parentibus, nec omnibus occultari
3	36	1	o.
3	36	2	o.
3	39	8	3
			Electi sunt convenienter aliqui, de qualibet conditione hominum, quibus ostenderetur primo nativitas Christi
3	36	3	o.
			Christus manifestavit nativitatem suam, primo per alias creaturas, secundum autem per seipsum
3	36	4	o.
			Nativitas Christi ostensa fuit per signa convenientia, scilicet per angelos, per stellam, et per inspirationem
3	36	5	o.
			Nativitas Christi fuit ostensa convenienti ordine, scilicet primo pastoribus, secundo Magis, tertio Simeoni et Annae
3	36	3	o.
3	36	6	o.
			Quando Christus natus est, oleum fluxit Romae, et in Hispania apparuerunt tres soles paulatim uniti
3	36	3	3
			Ostensa nativitate Christi, Herodes turbatur ad dignitatem Christi in figuram judiciariae potestatis ejus, et in figuram dejectionis diaboli; sed Judaei turbantur, quia iniqui erant, et adulantes
3	36	2	3
			Natura dicitur a nascendo

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	29	1	4
3	2	1	c.

Natura non est serva, nec est domina, sed persona est serva vel domina, ratione naturae

3	20	1	2
3	20	2	o.

Tota natura comparatur Deo, ut instrumentum agenti principali

1-2	1	2	c.
1-2	6	1	3

Omne perpetuum est per se intentum a natura, et nihil aliud

1	98	1	c.

Unum respondet semper naturae, sicut natura est una, scilicet vel numero, vel specie, vel genere

1-2	10	1	3

Natura sumit principium a perfectis secundum causam agentem et formalem, non autem secundum causam materialem, sed ab imperfectis

2-2	1	7	3
3	1	5	2
3	1	6	c.

Natura dicitur dupliciter secundum aliquos, scilicet natura naturans, id est Deus ordinans naturas omnium, sive auctor naturae, vel qui creavit omnes naturas, et ut instrumentum ejus

1-2	1	2	c.
2-2	6	1	3
2-2	26	1	c.
2-2	67	1	c. pr.

Natura dicitur dupliciter, scilicet quaelibet substantia vel accidens, et principium motus intrinsecum

1-2	10	1	c.

Natura significat quadrupliciter, primo generationem viventium, id est nativitatem; secundo principium intrinsecum cujuscumque motus; tertio materiam et formam; et quarto essentiam cujuscumque rei

1	29	1	4
3	2	1	c.
3	2	12	c.

Supra facultatem naturae est aliquid tripliciter, scilicet quantum ad substantiam facti, quantum ad id in quo fit, et quantum ad modum et ordinem faciendi

1-2	113	9	o.
3	43	4	2

Quae sunt supra naturam, sola fide tenemus

1	99	2	c.

Visio Dei est supra naturam animae rationalis, inquantum propria virtute ad eam pervenire non potest; sed est secundum naturam ejus inquantum est capax ejus: scientia vero increata, est ei supra naturam omnibus modis

3	9	2	3

Nulla natura potest supra se, id est in actum excedentem proportionem virtutis suae, sed potest in objectum supra se

1	11	1	5 fi.
1	84	1	2 fi.
2-2	109	3	2

Ad perfectionem naturae inferioris concurrunt duo, scilicet aliquid secundum motum proprium, et aliud supernaturali perfectione secundum motum naturae superioris

2-2	2	3	c.

Perfectio naturalis creaturae non solum consistit in eo quod ei competit secundum suam naturam, sed in eo etiam quod ei attribuitur, ex quadam supernaturali perfectione divinae bonitatis

2-2	2	3	c.

In omnibus asserendis, sequi debemus naturam praeter tradita auctoritate divina, quae sunt supra naturam

1	99	1	c.
1	101	1	c.

Contra naturam sumitur dupliciter, scilicet ut opponitur ei quod est secundum naturam, id est conveniens naturae, et ut opponitur ei, quod est esse a natura; primo modo potest assuefieri, non autem secundo modo

1-2	71	2	2

Deus non facit contra naturam

3	44	2	1

Ea quae Deus facit praeter solitum cursum naturae, non sunt contra naturam

2-2	104	4	2
3	44	2	1

Si potestas major intantum invalescat, quod mutet contrariam inclinationem in inclinationem propriam, jam non erit aliqua repugnantia, vel violentia, sicut quando agens fortius, corrumpendo corpus grave aufert ei inclinationem qua tendit deorsum: et sic ferri sursum non est ei violentum, sed naturale

1-2	36	4	c.

Sicut Deus non agit contra naturam, sed contra solitum cursum naturae, sic non agit contra virtutes, nec praecipit contra eas, sed contra solitum modum earum

2-2	104	4	2
2-2	154	2	2

Peccata contra naturam sunt contra Deum; ideo sunt graviora sacrilegio, quanto ordo naturae prior est quolibet ordine superaddito

2-2	154, 12		1, 2

Omne peccatum est contra naturam hominis quoad differentiam ejus, et aliqua etiam ratione generis, ut sodomia, bestialitas, et hujusmodi

1-2	6	4	3
1-2	71	2	o.
1-2	94	3	2
2-2	34	5	c.
2-2	154	1	c.
2-2	154	11	o.
2-2	154	12	o.

Naturale est quod convenit rei secundum substantiam ejus, id est quod per se inest ei

1-2	10	1	c.

Naturale duplex, scilicet quod est a natura ut a principio activo, vel quia in natura est inclinatio ad recipiendum illud ab extrinseco

1-2	6	1	2
1-2	6	5	2

Naturale duplex, scilicet causatum ex principiis essentialibus rei, et quod habetur a nativitate

3	2	12	o.
3	34	3	2

Naturale duplex, scilicet quod convenit naturae generis, vel naturae speciei ratione differentiae

1-2	94	2	c.
1-2	94	3	2

Naturale duplex, scilicet secundum naturam speciei, et secundum naturam individui; et utrumque est duplex, scilicet vel totum a natura, vel partim a natura et partim ab extrinseco

1-2	31	1	c.
1-2	63	1	c.

Naturale duplex, scilicet consequens formam, et consequens materiam; primum semper inest actu, non autem secundum, sicut quae pertinent ad motum

1-2	10	1	2

Naturale duplex, scilicet vel ad quod natura inclinat mediante cognitione, vel sine ea, sed ut causatum ex necessitate naturae

1-2	41	3	o.

Naturale homini duplex, scilicet secundum rationem, et condivisum rationi, scilicet secundum sensum, vel secundum corpus

1-2	31	7	o.

Naturale duplex, scilicet causatum ex principiis naturae, et quasi propagatum cum natura; et sic originalis justitia, et peccatum originale dicuntur naturalia, non autem primo modo

1	100	1	c., 3
1-2	81	2	c.

Omne quod fit ab agente, cui naturaliter subditur patiens, est naturale, licet non sit secundum propriam naturam patientis

1	105	6	1
1-2	94	5	2
2-2	2	3	c.
3	44	2	1

In naturalibus et moralibus non quaeritur quid semper fiat, sed quid fiat, ut in pluribus

1-2	84	1	3
1-2	96	1	3
1-2	96	6	c., 3
1-2	102	6	5
2-2	88	9	c.
2-2	88	10	c
2-2	120	1	c.
2-2	147	4	c.
2-2	152	2	3
2-2	154	2	c. fi.
2-2	160	5	c.

Naturale inest semper in solo habente naturam immutabilem

2-2	57, 2		1

Nazareth interpretatur flos; ideo Christus voluit ibi conversari, non autem nasci, quia voluit florere per virtuosam conversationem, non autem per originem carnis

3	35	7	2

Necessitas duplex, scilicet absoluta, et conditionata; et haec

Pars	Qu.	Art.	Locus
			dupliciter, scilicet ex agente, et ex fine; et haec dupliciter, scilicet vel simpliciter, vel quoad bene esse
1	19	3	o.
1	19	8	1
1	41	2	5
1	82	1	c.
2-2	58	3	2
2-2	83	13	c.
2-2	88	2	c.
2-2	88	6	1
2-2	141	6	2
2-2	186	5	5
2-2	189	2	2
3	1	2	c.
3	14	2	c.
3	46	1	c.
3	65	4	c.
3	84	5	c.

Necessitas ex fine duplex, scilicet necessitas absoluta, id est sine qua non potest aliquis vivere, et necessitas conditionata, id est quoad decentem statum

2-2	32	5	c.
2-2	32	6	c.

Necessitas duplex, scilicet coactionis et obedientiae; prima tollit rationem laudis et meriti, non autem secunda

2-2	58	3	2
2-2	81	6	3
2-2	186	5	5

Aliqua necessaria habent causam

1	44	1	2
1	50	5	3
1-2	93	4	4

Necessitas quae provenit ex principio intrinseco, ut omne compositum ex contrariis necessario est corruptibile, est necessitas naturalis et absoluta

1	82	1	c.

Necessarium et contingens consequuntur ens, in quantum hujusmodi

1	22	4	3

Necessitas coactionis absoluta causat omnino involuntarium, et omnino excludit culpam; non autem necessitas conditionata vel mista, id est metus

1-2	6	4	c.
1-2	6	5	o.
1-2	6	6	1

Quilibet in extrema necessitate vel sua vel alterius potest sine peccato auferre per vim, vel occulte, a quocumque, quia tunc omnia sunt communia

2-2	31	3	3
2-2	32	7	3
2-2	62	5	4
2-2	66	6	1
2-2	66	7	o.
2-2	110	3	4

Necessitas non subditur legi

1-2	96	6	c. fi.
2-2	147	3	2
2-2	147	4	c.
3	80	8	c. fi.

In subventione necessariorum plus tenetur homo filio quam parenti; sed in honore, reverentia, obedientia, et voluntate, est e converso, quia honor filii magis dependet ex honore patris quam e converso

2-2	32	3	4

In extrema autem necessitate magis licet deserere filios quam parentes, quos nullo modo deserere licet, propter beneficia

2-2	31	3	4

Negatio. Causa negationis duplex, scilicet negatio causae, et positio contrarii

1-2	75	1	c.

Negatio non est proprie in specie, sed reducitur ad speciem suae affirmativae

1	33	4	3
1-2	71	6	1
1-2	72	6	3
2-2	79	3	1

Omnis negatio de aliqua re fundatur super aliquid existens in ea

1-2	72	6	c.

Negative dicitur quando res non habet aliquid quod est in alio, nec debet habere; privative vero, quando caret eo quod debet habere

1	12	4	2

Negligens, secundum Isidorum, dicitur, quasi nec eligens

2-2	54	2	c., 2

Negligentia pertinet ad actum interiorem, ideo oritur ex accidia; sed pigritia et torpor pertinet ad executionem, scilicet prima tardando, et secunda remittendo

2-2	54	2	1

Negligentia deficit ab actu praecipiendi, per defectum promptae voluntatis; inconstantia vero quasi impedita ab alio

2-2	53	2	c. fi.
2-2	54	2	3

Negligentia est generale peccatum

2-2	54	1	o.

Negligentia est peccatum mortale dupliciter tantum, scilicet vel quando praetermittitur actus seu circumstantia necessaria ad salutem, vel ex contemptu

2-2	54	3	o.

Negligentia trahitur ad aliud genus peccati manifestius, quando praetermittitur aliquid necessarium ad salutem

2-2	54	3	3

Amor minor, per defectum fervoris charitatis, causat negligentiam venialem; per defectum vero essentiae charitatis, causat negligentiam mortalem

2-2	54	3	c., 1

Negligentia directe opponitur sollicitudini, ideo pertinet ad imprudentiam; sed opponitur timori, inquantum timor excitat rationem contra negligentiam

2-2	53	princ.	
2-2	54	2	o.

Propter negligentiam considerandi nocumenta, quae consequi possent, imputantur homini ad poenam, mala, quae eveniunt praeter ejus intentionem, si dabat operam rei illicitae

1-2	73	8	c.
1-2	74	3	2
2-2	62	5	2

Negotia saecularia contingit dupliciter aliena tractare, scilicet saeculariter, id est vel propter favorem hominum, vel propter lucra; et pie, id est in auxilium indigentium et miserorum; secundum est religiosum, non autem primum

2-2	18	3	2
2-2	187	2	o.
2-2	188	2	2
2-2	189	6	1

Negotiatio de se non est vitiosa, licet habeat turpitudinem; ideo licita est, si sit ad finem honestum vel necessarium, id est quod negotiator lucretur moderate, scilicet vel ad sustentationem suae domus, vel pauperum, vel communitatis, non in festo, justo contractu, et non ad caristiam

2-2	77	4	o.

Commutatio naturalis est licita clericis, non autem negotiatio, quia fit ad lucrum terrenum, cujus debent esse contemptores, et est cum frequentia vitiorum; et nimis retrahit animum a spiritualibus, ad curas saeculares

2-2	40	2	c.
2-2	77	4	3
2-2	187	2	o.

Non omnis vendens carius quam emit est negotiator, sed tantum si ad hoc emat, ut carius vendat

2-2	77	4	c., 3
2-2	87	2	1

Nemesis non potest esse de bonis honestis, sed de bonis temporalibus, et prohibetur a Deo, quia temporalia sunt quasi nihil respectu aeternorum, licet secundum Aristotelem, Nemesis sit laudabilis

2-2	36	2	c. fi.

Nemesis et misericordia contrariantur secundum aestimationem, quia secunda dolet, aestimans aliquem indigna pati, sed prima gaudet, aestimans aliquem digna pati, dolens indignis bene accidere, et utrumque est laudabile

2-2	30	3	2, 4
2-2	36	2	c.

Neomenia celebratur quolibet mense, in novitate lunae, ad commemorandum opus gubernationis Dei; non autem in plenilunio, propter idololatriam, et figurabat illuminationem Ecclesiae per Christum

1-2	102	4	10

Nescire dicitur dupliciter, scilicet metaphorice, id est reprobare, et proprie, id est carere notitia; primum convenit Deo respectu aliquorum, non autem secundum

2-2	188	5	1

Nescire illa quae quis potest, et tenetur scire, vitiosum est

1	12	4	2
1-2	76	2	5
1-2	76	4	3
1-2	94	4	c., 2, 3
2-2	16	2	3

Neutrum genus est informe et indeterminatum; ideo praedicatur de re perfecta et imperfecta, de re subsistente et non subsistente

1	31	2	4

Nicolaus. Beatus Nicolaus aurum furtim in domo projiciens, evitare voluit humanum favorem, et verecundiam illius qui beneficium accepit, ut esset majus beneficium

Pars	Qu.	Art.	Locus

2-2 | 107 | 3 | 4

NIHIL fit ex nihilo naturaliter, id est per motum, sed a Deo fit aliquid ex nihilo per creationem
1 | 45 | 2 | 1

Majoris virtutis est, facere aliquid ex nihilo, quam facere ex contrario
1 | 45 | 5 | 2

NINIVITAE speciali modo egerunt poenitentiam, quibus aliquid fuit adjunctum fidei, quam conceperant ex praedicatione Jonae
3 | 84 | 7 | 1

NITOR animae duplex, scilicet ex refulgentia luminis naturalis rationis, et ex refulgentia Dei
1-2 | 86 | 1 | c.

Nitor animae duplex, scilicet habitualis, et actualis; sicut duplex nitor corporis, scilicet intrinsecus, et extrinsecus
1-2 | 89, 1 | c.

Quod acquirit aequalem perfectionem per se, vel per pauciora, nobilius est, non autem si acquirat minorem
1 | 77 | 2 | o.
1-2 | 51 | 5 | 2

NOCERE. De ratione poenae est, quod noceat agenti in seipso, culpae vero, in actione
1 | 48 | 5 | 4

Prius est, quod nocet meliori, quam quod nocet pejori
1-2 | 39 | 4 | 3

Naturalis inclinatio inest homini, ad repellendum nociva dupliciter, scilicet defendendo se, ne inferantur injuriae, et ulciscendo illatas
2-2 | 108 | 2 | c.

Divina providentia protexit hominem in primo statu ab omni nocivo
1 | 97 | 2 | 4

Non fuerunt aliqua nociva homini a principio, sicut sunt nunc per peccatum; quae tamen ei prosunt ad humilitatem, et ad contemplationem
1 | 69 | 2 | 2
1 | 72 | — | 6
2-2 | 163 | 1 | c.

NOLO significat actum voluntatis affirmatum, sed ipsum volitum negatum; ideo non est contradictorium de volo, sed est ejus contrarium
1-2 | 6 | 3 | 1

NOMEN imponitur ab eo per quod res cognoscitur, scilicet a proprietate, vel ab operatione, si humanitus imponatur
1 | 13 | 2 | 2
1 | 13 | 8 | c.
1 | 18 | 2 | c.
1 | 33 | 1 | 3
3 | 37 | 2 | c.

Unumquodque nominamus, sicut et cognoscimus
1 | 13 princ.
1 | 13, 1 | c.
1 | 18 | 2 | c.
1 | 32 | 2 | c.
1-2 | 7 | 1 | c.

Quaelibet res nomen habet a suo complemento
3 | 60 | 2 | 3

Quando in aliquo invenitur perfecta ratio alicujus nominis nullo modo, praedicatur illud nomen de eo, cum determinatione diminuente
3 | 23 | 4 | c.
3 | 32 | 3 | c., 2

In rebus per se notis nobis, idem est id a quo nomen imponitur, et id ad quod nomen imponitur
1 | 13 | 8 | c.

Ratio nominis magis et principalius se tenet ex parte ejus, ad quod nomen imponitur, quam ex parte ejus, a quo nomen imponitur
2-2 | 92 | 1 | 2

Nomen potest dupliciter considerari, scilicet secundum primam ejus impositionem, et secundum extensionem ejus ad alia ex usu ejus
1 | 67 | 1 | c.
2-2 | 57 | 1 | 1

Nomina singularium hominum semper imponuntur ab aliqua proprietate ipsorum
3 | 37 | 2 | c.

Nomina ponebantur in circumcisione, sicut nunc imponuntur in baptismo, quasi ante non fuerint
3 | 37 | 2 | 3
3 | 70 | 3 | 3

Omne nomen impositum divinitus alicui significat aliquod donum gratuitum collatum ei
3 | 37 | 2 | c.

Nomen non sequitur modum essendi, qui est in rebus, sed ut res est in cognitione nostra
1 | 13 | 9 | 2
1 | 45 | 2 | 2

Sapientis est non curare de nominibus
1 | 54 | 4 | 2 fi.

In iis quae apud nos sunt, nunquam nomen ab aliqua forma impositum pluraliter dicitur, nisi propter pluralitatem suppositorum
3 | 3 | 7 | 3

Nomen significat substantiam, id est id cui nomen imponitur; et significat qualitatem, id est id a quo nomen imponitur
1 | 13, 1 | 3

Omne nomen significans naturam communem, potest supponere in concreto, pro quolibet ejus supposito
3 | 16 | 1 | c. fi.
3 | 35 | 4 | c.

Multiplicitas nominis non attenditur secundum praedicationem, sed secundum significationem ejus
1 | 13 | 10 | 1

Nomen potest dupliciter considerari, scilicet secundum primam ejus impositionem, et secundum extensionem ejus ad alia ex usu ejus
1 | 67 | 1 | c.
2-2 | 57 | 1 | 1

Rebus ordinatis, aliquid inest triplici-ter, scilicet per proprietatem, per excessum et per participationem; et a primo tantum res nominantur proprie
1 | 108 | 5 | c.

Hoc nomen, Deus, dicitur ab *aethin*, id est ardere, vel a *theaste*, id est considerare, seu videre, vel a *thein*, id est currere vel fovere
1 | 13 | 8 | 1

Hoc nomen, Deus, dicitur analogice, de Deo vero, de Deo falso, et de Deo per participationem; non autem univoce, nec aequivoce
1 | 13 | 9 | o.
1 | 13 | 10 | o.

Hoc nomen, Deus, non est nomen proprium, sed est nomen appellativum
1 | 13 | 9 | 2
3 | 35 | 4 | 3

Hoc nomen, Deus, est nomen operationis, quantum ad id a quo imponitur ad significandum; imponitur enim ab universali providentia rerum, sed tamen significat naturam Dei
1 | 13 | 8 | o.

Hoc nomen, Deus, significat naturam divinam, ut in habente
1 | 13 | 9 | 2

Et habet aliquid universalis, scilicet praedicari essentialiter de pluribus suppositis, et aliquid singularis, scilicet non multiplicari in eis
1 | 13 | 9 | o.
1 | 39 | 4 | 1

Hoc nomen, Deus, secundum rei veritatem, est incommunicabile
1 | 13 | 9 | c., 2

Et per se supponit pro natura communi; sed ex adjuncto, supponit pro persona, homo autem e converso
1 | 39 | 4 | 3
1 | 39 | 6 | 1

Hoc nomen, Deus, potest supponere pro omnibus et singulis personis divinis
1 | 39 | 4 | o.
3 | 16 | 1 | c. fi.
3 | 35 | 4 | c., 3

Nomina Dei non exprimunt essentiam Dei secundum quod est, sicut hoc nomen, homo, exprimit essentiam hominis
1 | 13 | 1 | c.
1 | 13 | 8 | 1

Deus est nominabilis a nobis ex creaturis, et imperfecte, non autem secundum quod in se est et perfecte
1 | 13 | 1 | o.
1 | 28 | 2 | 2, 3

Nomina Dei imponuntur a processibus divinis ad creaturas, non autem ad significandum eos
1 | 13 | 2 | 2

Nomina dicta de Deo affirmative et absolute significant essentiam ejus, non autem negativa, vel relata ad creaturas
1 | 13 | 2 | o.
1 | 13 | 4 | c.
1 | 13 | 6 | c.

Omne nomen commune Deo et creaturis, prius dicitur de Deo quam de creaturis quoad rem, sed e converso, quoad impositionem nominis
1 | 13 | 3 | c.
1 | 13 | 6 | o.
1 | 33 | 2 | 4
1 | 33 | 3 | o.

Nomina quae significant perfectionem absolute sunt communia Deo et creaturis; quae autem dicunt modum participandi, sunt propria creaturis; quae vero dicunt

Pars	Qu.	Art.	Locus
modum supereminentiae, sunt propria Deo			
1	13	3	1
1	13	5	3
Nomina dicta de Deo absolute, dicuntur de eo ab aeterno; quae vero dicuntur per respectum ad creaturas, dicuntur de eo ex tempore			
1	13	7	o.
1	34	3	2
1	43	2	o.
Nomina quae dicunt respectum ad creaturas, consequentem actiones immanentes, dicuntur de Deo ab aeterno; si autem dicunt respectum consequentem actiones transeuntes, dicuntur de eo ex tempore			
1	13	7	3
1	14	15	1
1	34	3	2
Omnia nomina dicta de Deo metaphorice vel causaliter tantum, praedicantur per prius de creaturis quam de Deo			
1	13	6	o.
1	33	3	c.
Simplex et unica scientia Dei potest nominari omnibus nominibus nostrae cognitionis			
1	14	1	2
Multa nomina dicta de Deo, non sunt synonyma, quia significant idem, secundum diversas rationes			
1	13	4	o.
Nullum nomen dicitur proprie de Deo, quoad modum significandi, sed tantum ratione significati			
1	13	3	o.
1	13	12	1
Nomina quae significant perfectiones absolute, dicuntur proprie de Deo; quae autem dicunt modum participandi, dicuntur de Deo metaphorice			
1	13	3	1, 3
Omnis imperfectio debet excludi a nominibus, secundum quod dicuntur de Deo			
1	14	1	2
1-2	14	1	2
Nomina passionum, quae important imperfectionem in suo formali, ut ira, tristitia, desiderium, et hujusmodi, non dicuntur de Deo, nisi metaphorice; alia vero dicuntur proprie, tamen sine passione, ut gaudium, et amor, et hujusmodi			
1	19	11	c.
1	20	1	1, 2
Quanto aliquod nomen est communius, tanto convenientius assumitur in divinis			
1	13	11	c.
1	33	1	1
Nomina negativa verius dicuntur de Deo quam affirmativa			
1	13	12	1
Nominibus Dei debetur reverentia, ratione rei significatae, quae est una, non autem ratione vocum, quae sunt multae; ideo Deus dicitur in singulari			
2-2	122	3	5
Nominales antiqui reprobantur			
1	14	15	3
Non ens non est cognoscibile, nisi secundum quod fit per intellectum cognoscibile, id est ens rationis			
1	16	3	2
Ea quae in seipsis non sunt, apud Deum existunt, inquantum sunt praecognita et praeordinata ab eo			
1-2	91	1	1
Non ens non habet causam, nisi causam per accidens			
1	104	3	1
Non ens potest esse causa per accidens, non autem causa per se			
1-2	76	1	1
Non velle sumitur dupliciter, scilicet vel in vi unius dictionis, vel in vi orationis: primum est infinitivum verbi nolo, non autem secundum; et primum causat involuntarium, non autem secundum			
1-2	6	3	2
Notio est propria ratio cognoscendi personam divinam			
1	32	2	2
1	32	3	c.
Notiones, seu relationes, et proprietates personales in abstracto, necessario sunt ponendae in divinis, contra Praepositivum			
1	32	2	o.
1	40	1	c.
Notiones in divinis non significantur ut res, sed ut rationes, licet sint ibi realiter			
1	32	2	2
1	32	3	2, 3
Eadem notio diversis nominibus significatur, secundum diversas rationes ejus			
1	34	2	3
Ad notionem requiruntur tria, scilicet origo, dignitas, et specificatio			
1	32	3	4, 5
Notiones in divinis sunt tantum quinque, scilicet innascibilitas, paternitas, filiatio, communis spiratio, et processio; et omnes notiones sunt relationes, praeter primam, et omnes sunt proprietates, praeter penultimam; sed tantum tres sunt personales, id est constituentes personas, scilicet secunda et tertia et quinta			
1	30	2	1
1	32	3	o.
Deus non dicitur quinus propter quinque notiones, sicut dicitur trinus propter tres personas, et unus propter unam essentiam			
1	32	3	2
Plures notiones Patris non distinguuntur realiter ab invicem, quia non opponuntur relative; nec tamen una praedicatur de alia			
1	32	3	3
Filius et Spiritus Sanctus non conveniunt in eadem notione, quia non conveniunt in aliquo speciali, sicut Pater et Filius			
1	32	3	5
1	33	2	c.
Nulla notio sumitur ex hoc, quod nulla persona est a Spiritu Sancto, quia hoc non est dignitatis, sicut quod Pater a nullo sit			
1	32	3	4
Nulla notio sumitur a remotione processionis, sicut sumitur innascibilitas a remotione nativitatis			
1	33	4	5
Notitia. Omnis notitia est bona			
1	22	3	3
2-2	167	1	o.
Notorium triplex, scilicet per sententiam convicti, per confessionem in jure factam, et per evidentiam facti			
3	82	9	3
Ars notoria est illicita, quia fit per daemones, et est inefficax ad scientiam acquirendam, quia nullus unquam per daemones scientiam acquisivit, quia ad daemones non pertinet illuminare intellectum			
1	64	1	5
2-2	96	1	o.
Notum per se, est cujus praedicatum est de ratione subjecti; et hoc dupliciter, scilicet simpliciter et quoad nos			
1	2	1	o.
1	17	3	2
1	85	6	c.
1	87	1	1
1-2	94	2	o.
Per se notum, dicitur dupliciter, scilicet per nihil aliud notum, ut prima principia, vel notum non per accidens			
1	87	1	1
Universale est notius minus universali, quoad simplicem apprehensionem, sed est e converso, quoad investigationem universalium proprietatum, et causarum			
1	85	3	o.
Singulare est prius, et est notius universali, quoad nos; et universalius est notius minus universali			
1	85	3	o.
Veritatem esse in communi, est per se notum, etiam quoad nos, non autem veritatem primam			
1	2	1	3
Novitius. Facilius dispensandum est cum novitiis et imperfectis, in jejuniis quam cum antiquioribus et perfectis			
2-2	147	4	5
2-2	189	1	4
Nugae in ore sacerdotum sunt blasphemiae et sacrilegium materialiter, non autem formaliter, ex eo tantum quod sacerdotes sunt personae sacrae			
2-2	99	3	3
Numerus duplex, scilicet species quantitatis, et numerus transcendens			
1	30	3	o.
Numerus denarius est signum perfectionis, inquantum est quodammodo terminus omnium numerorum			
2-2	87	1	c.
3	31	8	c.
Numerus absolutus est in intellectu tantum			
1	30	1	4
1	30	2	3
Numerus pluralis frequenter ponitur pro numero			

Pars	Qu.	Art.	Locus

singulari in Scriptura sacra
1-2 | 82 | 2 | 1
3 | 46 | 11 | 3

Termini numerales, transcendenter sumpti, sunt in divinis, et significant ea de quibus dicuntur, addendo indivisionem tantum; sed ut pertinent ad genus quantitatis, non dicuntur in divinis, nisi metaphorice
1 | 30 | 3 | o.

Termini numerales in divinis sunt in plus quam essentia, vel relatio, vel motio, et significant utrumque, si addantur eis
1 | 30 | 3 | 1

Numerus numeratus in creaturis dicit totum et partes, non autem in divinis; sed numerus absolutus etiam in divinis dicit totum et partes, secundum rationem tantum
1 | 30 | 1 | 4

Numerus absolutus mensuratur etiam in divinis secundum rationem; non autem numerus numeratus, nisi in creaturis
1 | 30 | 2 | 5

Nuptiae. Dare aliquid pro matrimonio ut est in officium, est licitum, non autem ut est sacramentum, vel pro benedictione nuptiarum, sed esset simonia
2-2 | 100 | 2 | 6

Nutrire non convenit formae, nec materiae, quia omne nutriens convertitur in nutritum, et manet
3 | 77 | 6 | c.

Nullum sensibile nutrit, praeter tangibile; sed sapor est signum alimenti convenientis, et delectamentum ejus
2-2 | 141 | 5 | o.

Nutus dicuntur signa ad visum, sicut locutio ab auditu
1 | 117 | 1 | o.

Nycticorax est acuti visus in nocte, id est significat eos qui sunt astuti in temporalibus, et hebetis visus in die, id est in spiritualibus
1-2 | 102 | 6 | 1

O

Obedientia non est virtus theologica, sed est virtus moralis
2-2 | 104 | 2 | 2

Obedientia est medium duorum vitiorum, scilicet inter superfluum et diminutum; sed superfluum ejus non est secundum quantum, sed secundum alia circumstantias, scilicet vel cui non debet obedire, vel in quibus non debet
2-2 | 104 | 2 | 2

Obedientia est pars justitiae specialis, sed improprie
2-2 | 4 | 7 | 3
2-2 | 104 | 2 | 2

Proprium objectum obedientiae est praeceptum talis cui vel expressum, id est voluntas superioris, quocumque modo innotescat
2-2 | 2 | 5 | 3
2-2 | 104 | 2 | c.,2,3
2-2 | 104 | 3 | 1

Obedientia importat necessitatem, respectu ejus quod praecipitur; et voluntatem respectu impletionis praecepti
3 | 47 | 2 | 2

Obedientia est in voluntate subjective
2-2 | 2 | 5 | 3

Obedientia dicitur dupliciter, scilicet large, id est omnis execu'io cujuscumque, quod potest esse sub praecepto quacumque intentione et proprie, id est intendens specialem rationem objecti, scilicet praecepti: primo modo est virtus generalis, secundo autem modo est virtus specialis
2-2 | 4 | 7 | 3
2-2 | 104 | 2 | o.
2-2 | 104 | 3 | 1

Obedientia triplex, scilicet indiscreta, quae scilicet etiam in illicitis obedit; imperfecta, sed sufficiens ad salutem, quae scilicet obedit in iis ad quae obligatur; et perfecta, quae scilicet obedit in omnibus licitis; ad secundum tenetur quilibet, sed ad primam et tertiam nullus tenetur
2-2 | 104 | 5 | 3

Omnis obedientia est eadem in specie, sed causatur ex diversis speciebus reverentiae
2-2 | 104 | 2 | 4

Bonum necessarium ad salutem non debet dimitti propter obedientiam, sed quodlibet aliud
2-2 | 104 | 3 | 3

Omnes actus virtutum, ut sunt in praecepto, pertinent ad obedientiam
2-2 | 104 | 3 | 2

Obedientia non est prior aliis virtutibus, nec tempore, nec natura
2-2 | 104 | 3 | 2

Obedientia est major omni alia virtute morali, sed est minor virtutibus theologicis
2-2 | 104 | 3 | o.

Obedientia procedit ex reverentia superiorum, ideo respectu praelati continetur sub observantia: sub pietate vero respectu parentum; sed respectu Dei, pertinet ad devotionem, quae est principalis actus religionis
2-2 | 104 | 3 | 4

Obedientia generalis requiritur ad fidem, sed obedientia specialis sequitur eam
2-2 | 4 | 7 | 3
2-2 | 104 | 3 | 2

Charitas sine obedientia esse non potest
2-2 | 104 | 3 | c. fi.

Obedientia est ut mater omnium virtutum, quia causantur et conservantur per actum ejus, charitas vero ut finis
2-2 | 104 | 2 | 2

Obedientia quanto minus habet de suo, tanto melior est secundum apparentiam, non autem apud Deum
2-2 | 104 | 2 | 3

Obedientia praefertur omnibus sacrificiis
3 | 47 | 2 | o.

Omnis voluntas creaturae tenetur obedire praeceptis Dei
2-2 | 104 | 4 | o.
2-2 | 104 | 5 | o.
2-2 | 154 | 2 | 2

Quilibet tenetur jure naturali et divino obedire suo superiori, scilicet homo homini
2-2 | 69 | 1 | c.
2-2 | 88 | 10 | 2
2-2 | 104 | 1 | o.
2-2 | 104 | 5 | c., pr.
2-2 | 104 | 6 | 2

Homo non tenetur obedire homini, in pertinentibus ad interiorem motum voluntatis, vel ad naturam corporis, sed Deo
2-2 | 104 | 5 | c., 2
2-2 | 104 | 6 | 1
2-2 | 122 | 4 | 3
2-2 | 186 | 7 | 1

Majori potestati magis est obediendum quam minori, quae totaliter subest ei, vel in quibus subest ei
2-2 | 104 | 5 | c.
2-2 | 105 | 2 | c.

Subditus non tenetur in omnibus obedire suo superiori dupliciter, scilicet propter praeceptum majoris potestatis, vel in quibus non subditur ei
2-2 | 69 | 3 | 1
2-2 | 104 | 5 | o.
2-2 | 186 | 2 | c.

Saeculares tenentur obedire praelatis suis spiritualibus, in iis tantum quae promiserunt in baptismo
2-2 | 186 | 5 | 1

Subditus non tenetur obedire praelato suo spirituali, praecipienti sibi, quod revelet culpam fratris sui, omnino occultam, sed peccaret uterque
2-2 | 33 | 7 | 5
2-2 | 70 | 1 | c., 2

Religiosi tenentur obedire suis praelatis in iis tantum, quae in regula continentur directe, id est expresse, vel indirecte, id est implicite, ut mutua obsequia, et poenae, et hujusmodi
2-2 | 104 | 5 | 3
2-2 | 186 | 5 | 4

Eremitae et praelati religionum tenentur obedire episcopis in omnibus, sicut et alii, et specialiter in iis quae sunt religionis, nisi sint exempti; qui tamen exempti tenentur obedire summo pontifici
2-2 | 67 | 1 | 3
2-2 | 186 | 5 | 3

Christiani tenentur obedi.. prin cipibus saecularibus, si habent justum dominium, si licita praecipiant, et de saecularibus, aliter autem non
2-2 | 104 | 6 | o.

Miles tenetur obedire duci, in rebus bellicis tantum, et servus domino suo, in servilibus: et filius patri in rebus domesticis et disciplina, et quilibet superiori suo, secundum rationem

Pars	Qu.	Art.	Locus
			superioritatis
2-2	104	5	o.

Miles debet magis obedire duci, in rebus bellicis, et civis rectori in civilibus, quam patri; sed in rebus domesticis est e converso

2-2	26	8	3

Objectum non est materia ex qua, sed est materia circa quam, et objectum habet rationem formae, inquantum dat speciem

1-2	18	2	2
1-2	73	3	1

Proprium objectum potentiae vel habitus est illud sub cujus ratione formali omnia referuntur ad potentiam vel habitum

1	1	7	c. pr.
1-2	1	3	c.

Objectum potentiae vel habitus duplex, scilicet materiale et formale

1	1	3	c.
2-2	1	1	c.

Diversitas formalis objecti diversificat potentias vel habitus, non autem diversitas materialis

1	1	3	c.
1	59	2	2, 3
1	59	4	c.
1	77	3	c.
1-2	54	2	1
1-2	57	2	2
2-2	59	2	c., 1

Diversitas objecti duplex, scilicet secundum naturam ejus, et secundum virtutem agendi; prima causat materialem diversitatem passionum; secunda vero causat diversitatem formalem et specificam

1-2	23	4	c.
1-2	30	2	c.

Ratio objecti diversa, secundum universale et particulare, vel secundum totum et partem, facit unam artem, vel unam virtutem esse principalem respectu alterius

2-2	50	3	c.

Objecta diversorum generum aequaliter semper sunt diversarum potentiarum; non autem si sint diversorum generum inaequaliter

1-2	8	2	2

Potentia superior respicit universaliorem rationem objecti quam potentia inferior

1	1	3	2
1	59	4	c.
1	77	3	4
1	78	1	c.

Habitus moralis et eorum actus nominantur et specificantur ex objecto et fine proprio

1-2	12	2	c.
1-2	21	1	2
2-2	19	3	c.
2-2	19	4	c.
2-2	19	5	c.
2-2	23	4	c.
2-2	24	4	c.
2-2	25	1	c.
2-2	47	5	c.
2-2	47	11	c.
2-2	50	2	c.
2-2	50	3	c.
2-2	59	2	c., 1
2-2	81	3	c.
2-2	174	1	c.

Quando ratio objecti et objectum materiale sub uno actu referuntur ad potentiam et habitum, tunc non distinguuntur potentiae vel habitus utriusque

1-2	57	2	2

Non semper objectum actionis humanae est objectum potentiae activae, sed potentiae passivae aliquando; nec semper objectum potentiae activae est effectus ejus, sed quandoque est materia ejus circa quam

1-2	18	2	3

Oblatio est omne quod exhibetur in cultu Dei; sacrificium vero est, si inde fiat aliquod sacrum consumendum

2-2	85	3	3
2-2	86	1	c.

Data pauperibus non dicuntur sacrificia, nisi improprie, inquantum dantur propter Deum; nec dicuntur oblationes

2-2	86	2	1

Ad oblationes aliquis tenetur quadrupliciter, scilicet ex conventione praecedenti, deputatione, indigentia ministrorum, et consuetudine, non autem ex praecepto legis

2-2	86	1	o.

Oblatio debita tertio et quarto modo est voluntaria, quoad quantitatem, et speciem rei, et non ex necessitate praecepti

2-2	86	1	c.

Oblatio animalis caeci et claudi reddebatur illicita tripliciter, scilicet ratione Dei, contemptus, et voti

1-2	102	3	7
2-2	86	3	3

Oblatio in nova lege potest fieri de qualibet re, praeterquam de injuste acquisitis; non autem in veteri lege, propter significationem

2-2	86	3	o.

Oblatio de mercede prostibuli prohibetur in lege veteri, propter immunditiam; in nova vero lege propter scandalum

1-2	102	3	7
2-2	32	7	2
2-2	86	3	1

Non dantes oblationes debitas possunt puniri, per subtractionem sacramentorum; non tamen a sacerdote cui debentur, ne sacerdotes videantur per sacramentorum exibitionem aliquid exigere, sed puniri possunt per superiorem aliquem

2-2	86	1	3

Oblationes ad solos sacerdotes pertinent, vel pro se, vel pro pauperibus, vel pro cultu divino

2-2	86	2	o.

Religiosi possunt recipere oblationes tripliciter, scilicet ut pauperes, ut ministri, et ut curati, si parochiae sint eorum

2-2	86	2	2

Oblationes non consecratae possunt cedere in usum laicorum, per dispensationem sacerdotum, sed oblationes consecratae non

2-2	86	2	3

Oblatio parva, cum humili mente, et pura dilectione, purgat peccata venialia et mortalia

2-2	50	3	2

Oblatio Melchisedech figurabat sacrificium nostrum quoad materiam, sed quoad passionem Christi figurabat agnus et alia sacramenta veteris legis

3	61	3	3

Obligari potest unus pro alio, in iis tantum ad quae omnes tenentur

3	71	1	3

Praeceptum non obligat, antequam sit divulgatum

1-2	90	4	2, 3

Obligatio fit homini verbo exteriori; Deo autem, verbo interiori

2-2	88	1	c.

Homo maxime Deo obligatur ad fidelitatem, ratione dominii, et beneficiorum

2-2	88	3	c., 1

Ex qualibet promissione fit obligatio juris naturalis secundum honestatem, non autem juris civilis

2-2	88	3	1

In fine primi septennii homo incipit esse aptus ad promittendum aliquid in futurum; et praecipue ad quae ratio naturalis inclinat, non autem ad obligandum se perpetuo

2-2	10	12	o.

In fine secundi septennii, homo potest se obligare de pertinentibus ad propriam personam, scilicet vel ad religionem, vel ad conjugium; sed post tertium septennium, etiam de aliis

2-2	88	8	1
2-2	104	5	c. fi.

Obscuritas intellectus triplex, scilicet ex esse ex nihilo, ex discursu, et ex peccato; prima est in omni intellectu creato; secunda est tantum in homine etiam in statu innocentiae; tertia est tantum in homine post peccatum

1	94	1	3
2-2	5	1	2

Observantia est sub pietate, sicut pietas est sub religione; et est virtus specialis, per quam honorantur personae in dignitate constitutae

2-2	80	—	c.
2-2	102	—	o.
2-2	103	3	c.

Observantia directe respicit personam excellentem; ideo secundum diversas rationes excellentiae diversas species habet

2-2	104	2	4

Exhibere honorem personis in dignitate constitutis, contingit dupliciter, scilicet ratione propriae personae vel respectu boni communis: primum pertinet ad observantiam, secundum vero ad pietatem; ideo pietas est dignior observantia

2-2	102	3	o.

Obstetrix non fuit in nativitate Christi, sed mater ejus omnia per se

Pars	Qu.	Art.	Locus

fecit
3 | 35 | 6 | 3

Obstetrices Hebraeorum fuerunt remuneratae a Deo, propter pium affectum earum; non autem propter mendacium, licet fuerit mendacium officiosum
1-2 | 114 | 10 | 2
2-2 | 110 | 3 | 2
2-2 | 110 | 4 | 3

OBSTINATIO. Peccare mente obstinata aggravat peccatum, et dicitur peccatum in Spiritum Sanctum, cujus triplex est causa, scilicet longa consuetudo peccandi, incredulitas de justitia Dei, et seductio inimici
2-2 | 88 | 6 | c. fi.

OCCASIO. Non debet dari occasio agendi injuste
2-2 | 78 | 4 | o.
2-2 | 124 | 1 | 3

Occidere animalia bruta non est peccatum, nisi hoc fiat in damnum proximi, quia animalia bruta sunt, vivunt, et conservantur propter hominem
2-2 | 64 | 1 | o.
2-2 | 64 | 2 | c., 3
2-2 | 64 | 3 | 2

Bruta occidi mandatur a Deo, in damnum dominorum suorum, et ad detestationem peccati, et ad exemplum
1-2 | 105 | 2 | 11
2-2 | 108 | 4 | 3

Occisio animalium in sacrificiis erat utilis, non quidem secundum se, sed sextuplici ratione secundum Glossam, scilicet ut Deo quis animalia offerret potius quam idolis; ad flagellandum durum inquantum erant ad satisfactionem; ad instruendum insipientem ratione significationis; ad ostensionem delicti et humanae infirmitatis; ad manifestationem et testimonium gratiae; et ad futurorum significationem
1-2 | 102 | 3 | 5

Nulli licet occidere peccatores nisi auctoritate, principis
2-2 | 64 | 3 | o.
2-2 | 64 | 5 | 2, 3
2-2 | 64 | 7 | c.
2-2 | 65 | 1 | c., 2

Occidere peccatores ad bonum communitatis, est licitum, quando potest fieri sine periculo bonorum
1-2 | 100 | 8 | 3
2-2 | 25 | 6 | 2
2-2 | 64 | 2 | o.
2-2 | 64 | 3 | c.
2-2 | 64 | 6 | c.
2-2 | 65 | 1 | c.
2-2 | 108 | 1 | o.
2-1 | 108 | 3 | o.

Mors inflicta per judicem peccatori prodest ei, si convertatur ad culpae expiationem; si vero non convertatur, prodest ei ad terminationem, quia per hoc tollitur ei potestas amplius peccandi
2-2 | 25 | 6 | 2

Occidere justum est gravius peccatum quam occidere injuste peccatorem
2-2 | 64 | 6 | 2

Moyses occidens Aegyptium non peccavit, quia vel hoc fecit ex inspiratione Dei, vel defendendo injuriatum; vel potest dici, secundum Augustinum, in Qu. Exod., factum Moysis quidem vitiosum fuisse; fuisse tamen signum virtutis ejus, qua populum liberaturus erat
2-2 | 60 | 6 | 2

Clericis non licet occidere peccatores, licet hoc liceret sacerdotibus veteris legis
2-2 | 64 | 4 | o.
2-2 | 70 | 1 | 3

Occidens etiam volentem hoc, facit injuriam occiso et Deo, et reipublicae; ideo David damnavit dicentem occidi Saul
3 | 47 | 6 | 3

Occidere se quacumque de causa semper est peccatum mortale, nisi hoc fiat ex inspiratione Dei, sicut Sanson, per quem Deus miracula faciebat, et sicut quaedam sanctae mulieres, quarum memoria in Ecclesia celebratur
2-2 | 59 | 3 | 2
2-2 | 64 | 5 | o.
2-2 | 124 | 1 | 2
3 | 47 | 6 | 3

Occidens se facit injuriam Deo, inquantum est aliquid Dei, scilicet creatura et imago ejus, et injuriam civitati vel communitati, inquantum est pars ejus; ideo punitur secundum legem divinam, et secundum humanam sententiam carentia sepulturae
2-2 | 59 | 3 | 2
2-2 | 64 | 5 | c.
3 | 47 | 6 | 3

Nullo modo licet occidere innocentem, nisi de mandato Dei
1-2 | 94 | 5 | 2
1-2 | 100 | 8 | 3
2-2 | 64 | 6 | o.
2-2 | 104 | 4 | 2
2-2 | 154 | 2 | 2
3 | 47 | 6 | 3

Percutiens seu occidens praegnantem est homicida; et est irregularis, si sequatur mors ejus, vel mors foetus animati anima rationali
2-2 | 64 | 8 | 2

Gravius peccat occidens injuste hominem corporaliter quam occidens eum spiritualiter; quia primum intendit, et causat sufficienter; non autem causat sufficienter secundum, quod tamen est pejus
1-2 | 73 | 8 | 3
2-2 | 73 | 3 | c., 2
2-2 | 115 | 2 | 1

Christus occisus fuit ab aliis, et non a se, nisi indirecte, non impediendo cum posset
3 | 22 | 2 | 1
3 | 46 | 3 | 2
3 | 47 | 1 | o.
3 | 50 | 1 | 2
3 | 51 | 3 | c.

Peccatum occidentium Christum fuit maximum quoad pontifices et Judam, minimus vero quoad alios
3 | 47 | 4 | 2
3 | 47 | 6 | o.

Occidens invadentem se, defendendo se cum moderamine inculpatae tutelae, nec intendens mortem ejus, non peccat
2-2 | 64 | 7 | o.

Quilibet occidens hominem, etiam defendendo se, et quilibet participans in causa sanguinis, est irregularis
2-2 | 40 | 2 | c. fi.
2-2 | 64 | 7 | 3
2-2 | 108 | 4 | 2

Occidens hominem a casu, non est homicida, nec est irregularis si dabat operam rei licitae, et adhibuit debitam diligentiam
2-2 | 64 | 8 | o.

OCCULTATIO quandoque est causa peccati, scilicet utendo ea ad peccatum, ut in furto, fraude, et dolo; quandoque vero est circumstantia diminuens peccatum ratione verecundiae, vel contra scandalum
2-2 | 66 | 3 | 1

Odium est dissonantia appetitus animalis, vel appetitus rationalis, ad apprehensum ut disconveniens, sicut amor est consonantia ejus ad conveniens
1-2 | 29 | 1 | c.
1-2 | 29 | 2 | c.

Odium non potest esse vitium capitale, quia amor veri boni, et odium veri mali, sunt primae passiones, sed apparentis, sunt ultimae
2-2 | 34 | 5 | o.
2-2 | 34 | 6 | c.
2-2 | 158 | 7 | 2

Odium potest esse prima passio, non autem potest esse primum peccatum, sed ultimum
2-2 | 34 | 5 | o.
2-2 | 34 | 6 | o.

Omne odium in proximum quoad naturam vel gratiam est peccatum, non autem odium in proximum, quoad culpam
2-2 | 25 | 6 | o.
2-2 | 34 | 3 | o.

Odium est maximum peccatum contra proximum, quoad inordinationem peccantis; sed actus exterior est maximum peccatum, quoad nocumentum
2-2 | 34 | 4 | o.

Odium est subjective in concupiscibili
1 | 81 | 2 | 3
1-2 | 23 | 1 | c.
1-2 | 23 | 2 | c.
1-2 | 23 | 4 | c.

Bonum sub ratione boni non potest odiri, nec in universali, nec in particulari; sed verum et ens possunt odiri in particulari tripliciter, scilicet ut verum est causaliter et originaliter in ipsis rebus; vel ut est in cognitione ipsius hominis; vel ut est in intellectu alterius; non autem possunt odiri in universali
1-2 | 29 | 5 | o.
2-2 | 34 | 1 | c.

Sicut bonum est objectum amoris, sic et malum est objectum odii
1-2 | 29 | 1 | o.

Omne impediens a beatitudine debet odiri
2-2 | 26 | 7 | 1
2-2 | 34 | 3 | 1

Nullus potest se

Pars	Qu.	Art.	Locus
			odire, nisi per accidens, scilicet ratione objecti mali, quod videtur bonum; vel e converso, et ratione sui, quod videtur principale et non est
1-2	29	4	o.
2-2	25	7	o.

Dissonantia est causa odii, et convenientia est causa amoris

1-2	29	1	c.
1-2	29	2	c.
1-2	29	5	c.

Odium convenientius ponitur oriri ex accidia quam ex ira, quia prius et directius oritur odium ex tristitia, ex qua etiam ira causatur

2-2	34	6	o.
2-2	158	7	2

Deus non potest odiri secundum se, sed oditur a damnatis et malis, secundum effectus ejus, qui interdum eorum voluntati contrariantur

1	60	5	5
2-2	13	4	o.
2-2	13	6	2
2-2	34	1	o.

Odium proximi est prius odio Dei; sed dilectio Dei est prior dilectione proximi

2-2	34	6	2

Odium Dei est gravissimum omnium peccatorum, et est gravius quam infidelitas

1-2	73	4	3
2-2	34	2	o.
2-2	39	2	3

Odium Dei maxime est peccatum in Spiritum Sanctum, secundum quod peccatum in Spiritum Sanctum nominat aliquod genus speciale peccati; sed odium Dei non numeratur inter species ejus, quia est in omni specie ejus

2-2	34	2	1

Deus odit peccatores inquantum non vult eis bonum vitae aeternae; sed amat omnes creaturas, inquantum vult eis aliquod bonum

1	20	2	4
1	23	3	1

Offensa Dei est infinita ex parte aversionis, sed est finita ex parte conversionis, et nostri actus

1-2	87	4	c., 2
3	1	2	2

Officium. Omnia officia humana, pertinentia ad singulares personas, cum quibuscumque ordinibus angelorum similitudinem habeant, diriguntur per ultimum ordinem, inquantum participant virtutes superiorum; sed illa officia quae ad multitudinem pertinent, diriguntur per principes vel archangelos; et ideo homo in praelationem constitutus illuminatur ab angelo inferiori, de iis quae ad statum personae suae pertinent, sed ab angelo principe, de iis quae spectant ad regimen multitudinis

1	113	2	1

Omnia officia humana, ex quibus homines licite victum lucrantur, sive manibus, sive pedibus, sive lingua fiant, intelliguntur sub opere manuali

2-2	187	3	c.

Quilibet obligatur ad exequendum officium quod accepit

3	67	8	c.

Dicens officium in ecclesia, propter distributionem sicut propter principalem finem, peccat mortaliter, per simoniam, non autem si ut sunt sibi necessariae ad victum, vel quasi stipendium

2-2	100	2	2

Offuscatio lunae non est propter interpositionem vel umbram alicujus rei, sed ex hoc quod est ultimum coelum; ideo convenit cum ultimo elemento, scilicet cum terra, nec unquam offuscatio lunae removebitur

1	102	1	1

Oleum tantum olivarum proprie dicitur oleum; alii vero liquores dicuntur oleum per similitudinem tantum

3	72	2	3

Oleum significat gratiam et misericordiam Dei

1-2	102	3	13
3	72.	2	o.

Olfactus hominis non percipit nisi excellentias odorum, propter maximam humiditatem cerebri

1	91	3	1
1	115	5	1

Omissio importat praetermissionem boni debiti, in ordine ad legem divinam vel humanam. vel in ordine ad proximum: primo modo opponitur justitiae legali, secundo vero modo, justitiae speciali

2-2	79	3	c.

Omissio non requirit aliquem actum, sed consistit in sola negatione actus debiti

1-2	71	5	o.
2-2	54	2	2
2-2	79	3	o.

Omissio est voluntaria, quia est in potestate voluntatis, non autem per actum voluntatis

1-2	71	5	2

Omissio pertinet ad actum exteriorem, et est effectus negligentiae, et opponitur justitiae

2-2	54	2	2

Omissio non habet rationem culpae, nisi secundum quod opponitur praecepto affirmativo; ideo non est peccatum, tempore obligationis, quo iterato, iteratur peccatum

1-2	71	5	3
1-2	75	2	5
2-2	79	3	3

Omissio, ut opponitur justitiae legali, est generale peccatum; speciale vero, ut opponitur justitiae speciali

2-2	79	3	o.

Omissio non est peccatum originale, sed est peccatum actuale

2-2	79	3	1

Peccatum omissionis, et peccatum commissionis, differunt specie materialiter, non autem formaliter

1-2	72	6	o.

Omissioni debetur poena damni, et poena sensus, ratione radicis ex qua procedit, licet non necessario habeat actualem conversionem ad bonum commutabile

2-2	79	4	4

Generale est omni sacramento, quod si omittatur aliquid de substantia sacramenti, oportet illud reiterari

1	38	6	c.

Omnipotentia non potest communicari creaturae

2-2	178	1	1
3	13	1	c.

Filius Dei est omnipotens, et est aequalis Patri in omnipotentia

1	42	6	o.

In anima Christi non fuit omnipotentia simpliciter, nec respectu motus creaturarum, nec respectu propriae voluntatis, nec respectu proprii corporis

3	13	—	o.
3	21	1	1

Omnipotentia Dei non excludit impossibilitatem et necessitatem a rebus

3	25	3	4

Onocrotalus est avis orientis, habens rostrum longum, et in faucibus habens folliculos, in quibus primo ponit cibum, et post horam ponit in ventrem, et significat avaros

1-2	102	6	1 c., 3

Operatio non recipit speciem ab operante, sed a principio operationis

3	19	1	3

Omnis operatio, motus quidam dicitur

1	73	2	c.

Operatio est ultima perfectio rei

1	73	1	c.
1-2	3	2	c.

Modus operandi cujuslibet rei sequitur modum essendi ejus

1	89	1	c.

Sicut unitas motus requirit unitatem termini, sic unitas operationis requirit unitatem objecti

1	58	2	c.

Omnis operatio naturae terminatur ad unum semper, et procedit vel ab uno principio intrinseco, scilicet a forma rei naturalis, vel ab agente extrinseco, ut in occultis operibus naturae

1-2	95	5	c.

Operatio suppositi non est de integritate unitatis ejus, sed sequitur eam

3	19	1	4

Ex quolibet uno particulari operе proprio probatur tota virtus agentis

3	43	4	3

Operatio est quasi medium inter operans et operatum; ideo dupliciter potest considerari, scilicet respectu operantis, et respectu operati

1	36	3	c.

Per opus manuale, in lege veteri, intelligitur omnis operatio licita pro victu

2-2	187	3	c.

Nullum opus est acceptum Deo, nisi virtuosum

2-2	88	2	c., 3

Pars	Qu.	Art.	Locus

Omnes operationes satisfactoriae reducuntur ad tria, scilicet ad eleemosynam, jejunium, et orationem
1-2 | 108 | 3 | 4
1-2 | 108 | 4 | c

Operatio non attribuitur mobili, sed moventi
1-2 | 111 | 2 | c.

Nihil per se operatur, nisi subsistens
1 | 75 | 2 | c.
1 | 75 | 3 | c.
3 | 19 | 1 | 3
3 | 20 | 1 | 2

Quaelibet res est propter suam operationem; et operatio est finis cujuslibet rei creatae
1 | 65 | 2 | c.
1 | 105 | 5 | c.
1-2 | 3 | 2 | c.
1-2 | 49 | 3 | c., 3
1-2 | 49 | 4 | 1
3 | 9 | 1 | c., 1
3 | 32 | 4 | c.

Operatio attribuitur hypostasi, ut operanti; naturae autem, ut principio operationis
2-2 | 58 | 2 | c.
3 | 19 | 1 | 3
3 | 20 | 1 | 2

Omnis operatio corporis, vel est a naturali qualitate corporis, vel ab anima movente corpus
1-2 | 50 | 1 | c.

Opera hominis dicuntur viva, quae fiunt et sunt cum charitate; mortua vero dicuntur, quae fiunt sine charitate; sed opera mortificata dicuntur, quae fiunt cum charitate, et non sunt cum ea propter sequens peccatum mortale
3 | 89 | 4 | o.
3 | 89 | 5 | o.
3 | 89 | 6 | o.

Opus dicitur mortuum dupliciter, scilicet effective, ut peccatum, et privative, ut operatio sine gratia
3 | 89 | 6 | c.

Sacramentum baptismi sine charitate est opus Dei, et non hominis, etiam in ficto; ideo non est opus mortuum
3 | 69 | 10 | 1

Opera bona facta in charitate transeunt actu, et manent merito; ideo possunt mortificari
3 | 89 | 4 | 1

Peccatum mortale mortificat opera justa prius facta quoad meritum vitae aeternae, non autem quoad remissionem culpae, et quoad satisfactionem
3 | 88 | 1 | 3

Opera mortua sunt meritoria, non quidem proprie, id est ex condigno, sed quasi similitudinarie, id est ex congruo; et hoc respectu triplicis boni, scilicet consecutionis bonorum temporalium, dispositionis ad gratiam, et assuetudinis bonorum operum
3 | 89 | 6 | 3

Opera mortificata reviviscunt per poenitentiam, non autem opera mortua
3 | 89 | 5 | o.
3 | 89 | 6 | o.

Opinio est actus intellectus declinantis in unam partem contradictionis, cum formidine alterius; unde opinio est quoddam debile et infirmum, secundum Philosophum
1 | 79 | 9 | 4
2-2 | 1 | 4 | c.
2-2 | 2 | 1 | c.
2-2 | 2 | 9 | 2
2-2 | 67 | 3 | c.

Opinio non potest esse de aliquo viso per sensum, vel per intellectum
2-2 | 1 | 4 | c.

Opiniones contradictoriorum non sunt contradictoriae, sed sunt contrariae
1 | 17 | 4 | 1, 3
1-2 | 53 | 1 | c.
1-2 | 64 | 3 | 3
1-2 | 77 | 2 | 3

Opinio multorum est vera, vel simpliciter, vel secundum partem
1-2 | 51 | 3 | 3

Opinio et suspicio possunt esse veri et falsi; ideo non sunt virtutes intellectuales, quia illae sunt tantum veri
1-2 | 55 | 4 | c.
1-2 | 57 | 2 | 3
1-2 | 57 | 3 | 1

Aliquis potest simul habere scientiam veram, vel opinionem veram de uno contradictorio in habitu, et falsam de altero contradictorio in actu, vel e converso, non autem utramque simul in actu
1 | 46 | 1 | 3

Habens malam opinionem de proximo, sine causa sufficienti, contemnit eum, et injuriatur ei
2-2 | 60 | 3 | 2
2-2 | 60 | 4 | o.

Oppositio in suis ratione includit distinctionem
1 | 28 | 3 | c.

Oppositio relationis dupliciter differt ab aliis oppositionibus, quia semper unum aliorum oppositorum removet alterum, et semper unum est imperfectum respectu alterius, non autem in relativis
1 | 40, 2 | 3

Nulla oppositio est in divinis praeter oppositionem relativam
1 | 40 | 1 | 3

Opposita possunt praedicari de eodem, secundum diversa, non autem secundum idem
3 | 16 | 4 | 1

Quot modis dicitur unum oppositorum, tot modis dicitur et reliquum
2-2 | 92 | 2 | 1

Cognitio unius oppositi non tollitur per cognitionem alterius oppositi, sed magis juvatur
1 | 14 | 10 | c.
2-2 prolog.

Opprobrium seu vituperium est testimonium de defectu alicujus, et praecipue secundum aliquam culpam
2-2 | 144 | 3 | c.

Optimo opponitur pessimum, secundum Philosophum
2-2 | 34 | 2 | sc.
2-2 | 34 | 4 | 2

Opus creationis mundi est quoad esse; opus autem distinctionis est quoad virtutes in communi; sed opus ornatus est quoad specialia, vel extrinseca
1 | 65 princ.
1 | 70 | 1 | c.
1 | 74 | 1 | o.

Opus creationis fuit ante omnem diem natura, non autem tempore, secundum Augustinum; secundum autem alios, etiam tempore
1 | 74 | 1 | 1

Oratio est actus rationis practicae, scilicet quia est vel petitio decentium a Deo, vel ascensus mentis in Deum
2-2 | 83 | 1 | o.
2-2 | 83 | 3 | 1
3 | 21 | 1 | c., 3
3 | 21 | 2 | o.

Oratio est actus virtutis, scilicet latriae, non autem est actus doni intellectus
2-2 | 83 | 3 | o.
2-2 | 83 | 15 | c.

Oratio est quodammodo desiderii nostri interpres apud Deum
2-2 | 83 | 1 | 1
2-2 | 83 | 3 | c., 2
2-2 | 83 | 9 | c. pr.

Oratio necessaria est post baptismum, propter impugnantia interius et exterius
3 | 39 | 5 | c. fi.

Oratio est in praecepto religionis, quoad ipsum petere; sed quoad recte aliquid desiderare, cadit sub praecepto charitatis
2-2 | 83 | 3 | 2

Conveniens est orare; et triplex error circa orationem reprobatur, scilicet ponentium quod res humanae non reguntur divina providentia; et ponentium omnia etiam in rebus humanis ex necessitate contingere, sive ex immutabilitate divinae providentiae, sive ex necessitate stellarum, sive ex connexione causarum; et ponentium dispositionem divinae providentiae variabilem esse
1 | 22 | 2 | c.
2-2 | 83 | 2 | o.

Error quintuplex circa orationem reprobatur
1 | 22 | 2 | c.

Partes integrales orationis secundum Apostolum sunt quatuor, scilicet obsecratio, oratio, postulatio, et gratiarum actio; vel laus Dei, et supplicatio, secundum Ambrosium; partes vero ejus subjectivae, id est species ejus, sunt tres, scilicet supplicatio, postulatio, et insinuatio
2-2 | 83 | 17 | o.

Oratio tam privata quam publica debet esse vocalis, quadruplici ratione, scilicet ut homo excitet seipsum ad devote orandum; ut intentionem custodiat ne mens evagetur; ut ex quadam redundantia ab anima in corpus ex vehementi affectione in considerationem mens in fletus, suspiria, jubilos, et voces prorumpat; ut quasi ad redditionem debiti homo Deo serviat, secundum illud totum, quod ex Deo habet, id est non solum mente, sed etiam

Pars	Qu.	Art.	Locus
corpore: quod praecipue competit orationi, secundum quod est satisfactoria	2-2	83	12 o.
Oratio debet continuari, quamdiu devotio potest conservari	2-2	83	14 o.
Oratio debet semper durare, secundum virtutem, non autem secundum essentiam	2-2	83	14 o.
Fides, spes, et charitas praeexiguntur orationi, ratione propria orationis, et ratione latriae	2-2	83	15 c.
Oratio est meritoria, si ex charitate fiat	2-2	83	7 2
	2-2	83	15 o.
Oratio semper habet efficaciam impetrandi, si habeat quatuor conditiones, scilicet si fiat pie, ad salutem, pro se, et perseveranter	2-2	83	7 2
	2-2	83	15 2
	2-2	83	16 c.
Conditio quadruplex necessaria in qualibet oratione, scilicet elevatio mentis in Deum, fiducia impetrandi, gratiarum actio, et petitio	2-2,	83	17 c.
Oratio debet habere septem conditiones, scilicet quod sit perfecta, humilis, continua, devota, vigilans, instans, et charitativa	2-2	83	15 c.
Omnes orationes Ecclesiae habent quatuor, scilicet invocationem Dei, commemorationem beneficii Dei, petitionem, et obsecrationem	2-2	83	17 c.
Oratio non exauditur, quando orans, vel ille pro quo oratur, vel ipsa petitio, non placent exauditori	2-2	83	15 2
Oratio malorum exauditur, et fructuosa est, vel propter devotionem eorum pro quibus fit, vel inquantum fit in persona Ecclesiae	3	82	6 c.
	3	82	7 3
Oratio peccatoris, inquantum ex bono desiderio naturae fit, exauditur ex misericordia Dei, et non ex merito peccatoris; non autem inquantum peccator, nisi ad vindictam	2-2	83	16 o.
	2-2	178	2 1
Oratio petentis contra salutem, vel contra gloriam Dei, magis exauditur non obtinendo quam si obtineret quod petitur	2-2,	83	15, 2
	2-2	83	16 c.
Effectus orationis triplex, scilicet meritum, impetratio, et spiritualis refectio mentis	2-2	83	13 c.
	2-2,	83	15 c.
Per orationem appropinquamus Deo	2-2	83	1 2
Oratio praeeminet aliis actibus virtutis religionis post devotionem, quia religio per orationem movet intellectum hominis in Deum, et tradit homo mentem suam Deo, subjiciendo sibi eam per reverentiam, et praesentando eam Deo	2-2	83	3 1, 3
Oratio fit ad excitandum affectum nostrum, non autem ad docendum Deum	2-2	83	2 o.
	2-2	83	9 5
	2-2	83	12 c., 1
	2-2	88	1 c.
Oratio fit, non quidem ad mutandum dispositionem divinae providentiae, sed ad impetrandum quod Deus disposuit	1	23	8 c.
	2-2	83	2 o.
Orationes fiunt in horis canonicis, ad salutem Ecclesiae, ut avertatur ira Dei a populo, et ut orantes sint quasi precibus dimicantes, et quasi divinae sententiae resistentes	2-2	83	14 o.
Oratio principaliter innititur charitati quoad efficaciam merendi; fidei vero, quoad efficaciam impetrandi	2-2	83	15 3
Oratio ordinatur ad duo, scilicet ad objectum proprium, id est ad id quod petitur, et ad finem, id est ad vitam aeternam; ideo habet duplicem efficaciam, scilicet efficaciam impetrandi, respectu primi, et efficacia merendi, respectu secundi; primum pertinet ad misericordiam vel liberalitatem, secundum vero ad justitiam	2-2	83	15 2
	2-2	83	16 2
	2-2	178	2 1
Qui non attendit vel non intelligit orationem, habet quidem meritum, non autem consolationem	2-2,	83	13 c.
Ex virtute orationis Christi, baptismus habet meritum regni coelestis	3	39	5 c. fi.
In oratione peti debent aliqua determinata, propter attentionem et cognitionem nostri desiderii, et ut ferventius fiat	2-2	83	5 o.
Nihil debemus petere in oratione, nisi in ordine ad beatitudinem	2-2	17	2 2
	2-2	83	4 c.
	2-2	83	5 c.
	2-2	83	6 o.
Temporalia possunt peti in oratione, sicut et desiderari, non quidem principaliter, sed ut necessaria	2-2	83	6 o.
Hoc praecipue petendum est in oratione, ut Deo uniamur	2-2	83	1 2
Orare non convenit personis divinis, quia non habent superiorem, nec distinguuntur in essentia, ratione cujus fit oratio	2-2	83	10 o.
Orare est proprium rationalis creaturae, ideo non convenit brutis	2-2	83	10, o.
Sancti in patria orant pro nobis, non autem pro se	2-2	83	11 o.
Oratio proprie fit ad Deum tantum, ut a quo debet expectari quod petitur; ad sanctos autem fit deprecatio	2-2	83	4 o.
Oratio soli Deo porrigitur, ut per eum implenda, sanctis vero et angelis et hominibus ut per eos impetranda suis moritis et precibus, et non ut Deus eas per eos cognoscat	2-2	83,	4 o.
Oratio non debet fieri ad sanctos qui sunt in purgatorio, vel in hoc mundo, sed tantum supplicatio vel petitio	2-2	83	4 3
	2-2	83	11 3
Utile est orare sanctos inferiores quintuplici ratione, licet superiores sint plus accepti Deo, scilicet primo ex hoc, quod aliquis quandoque majorem habet devotionem ad sanctum minorem quam ad sanctum majorem; ex devotione autem maxime dependet orationis effectus; secundo propter fastidium tollendum, quia assiduitas unius rei fastidium parit, et per hoc quod diversos sanctos oramus, quasi in singulis novus fervor excitatur; tertio quia quibusdam sanctis datum est in aliquibus specialibus causis praecipue patrocinari, sicut sancto Antonio, ad ignem infernalem; quarto ut omnibus honor debitus exhibeatur a nobis; quinto quia plurium orationibus alquando impetratur, quod unius oratione non impetraretur	2-2	83	11 4
Sancti orantur nominibus propriis, propter tria, scilicet quia hoc meruerunt, plus nobis innotescunt, et propter fidem resurrectionis insinuandam	2-2	83	11 5
Sancti cognoscunt in verbo orationes nostras ad eos, etiam mentales, sicut et omnia alia quae ad eos pertinent	1	107	1 3
	2-2	83	4 2
	3	10	2 c.
Quilibet debet orare, et desiderare bona pro aliis, sicut et pro se	2-2	83	7 o.
	3	21	3 3
Quilibet tenetur orare in communi, pro suis inimicis, non autem in speciali, nisi in aliquo casu speciali, sicut in necessitatis articulo	2-2	83	8 o.
Orandum est pro omni peccatore viatore, ut convertatur, et pro justis, ut perseverent, triplici ratione, scilicet quia multorum preces facilius exaudiuntur; ut ex multis gratia agatur Deo de beneficiis, quae conferuntur justis, quae etiam in utilitatem multorum vergunt; ut			

majores non superbiant, dum considerant se minorum suffragiis indigere; sed non impetratur, nisi pro praedestinatis
2-2 | 31 | 2 | 1
2-2 | 83 | 7 | 3

Orandum est pro infidelibus, licet non prosit eis, nisi convertantur
2-2 | 31 | 2 | 1

Christus oravit secundum humanitatem tantum, triplici ratione, scilicet ut ostenderet se esse hominem, propter exemplum, et quod esset a Deo
2-2 | 83 | 10 | 1
3 | 13 | 4 | 3
3 | 21 | 1 | o.
3 | 21 | 2 | c.
3 | 43 | 2 | 2
3 | 53 | 4 | 2

Oratio Christi pertinet ad sacerdotium ejus
3 | 22 | 4 | 1

Oratio Christi quoad objectum fuit sensualitatis, non autem quoad actum
3 | 21 | 2 | o.
3 | 21 | 4 | c., 4

Christus oravit pro se, et pro nobis, quoad bona corporis; sed quoad bona spiritualia, oravit pro nobis, non autem pro se
3 | 21 | 3 | o.
3 | 22 | 4 | 1

Christus dupliciter oravit pro se, scilicet exprimendo effectum sensualitatis, vel voluntatis, ut natura, quoad passionem transferendam, et secundum rationem quoad gloriam corporis; et sic omnis oratio ejus pro se et pro nobis et voluntas impleta est, non autem primo modo
3 | 21 | 3 | o.
3 | 21 | 4 | o.

Oratio dominica exponitur
2-2 | 83 | 9 | o.

Petitiones orationis dominicae sunt septem secundum Matthaeum, scilicet sanctificetur, etc.; sed secundum Lucam, sunt quinque
2-2 | 83 | 9 | 4, 5

Oratio dominica est perfectissima, quia continet omnia desideranda, et ordinem eorum, et informat omnes affectus
2-2 | 83 | 9 | c. pr.

Non oportet uti tantum verbis orationis dominicae, sed oportet intendere tantum ad ea impetranda, quae in ipsa continentur
2-2 | 83 | 14 | 3

Non parcens, vel non habens peccatum, non peccat, dicendo orationem dominicam, quia dicitur in persona Ecclesiae
2-2 | 83 | 16 | 3

Oratio dominica valet ad remissionem culpae venialis et mortalis
1-2 | 74 | 8 | 6

Oratio vocalis est quantitas discreta
3 | 60 | 8 | o.

Sanctinon omnia cognoscunt, cum essentiam Dei non comprehendant; in verbo autem cognoscunt, quae ad nos spectant, et per consequens nostras orationes
S. | 72 | 1 | c.

Sanctos interpellare debemus ad orandum pro nobis
S. | 72 | 2 | o.

Sancti semper Deum suis precibus exorant, nisi ex parte nostra impediantur
S. | 72 | 3 | c.

Ordinatio. Omnis ordinatio est rationis
2-2 | 58 | 4 | 2
2-2 | 83 | 1 | c.
2-2 | 88 | 1 | c.

Ad hoc quod aliqua sint ordinata, duo requiruntur, scilicet ordo ad debitum finem, et proportio ad ipsum finem
1-2 | 102 | 1 | c.

Totum quod est homo et totum quod potest, et quod habet, est ordinandum in Deum
1-2 | 21 | 4 | 3

Ordinare et judicare alios, est tantum praelatorum; sed ordinare actus proprios, convenit cuilibet homini
2-2 | 45 | 5 | 2

Ordo in ratione sua includit tria, scilicet rationem prioris et posterioris, distinctionem, et originem
2-2 | 26 | 1 | c.
2-2 | 26 | 6 | c. fi.

Ordo semper dicitur respectu principii
1 | 21 | 3 | c.
1 | 42 | 3 | c.

Ubicumque est aliquod principium, oportet quod sit aliquis ordo, quia ordo includit in se aliquem modum prioris et posterioris, quae dicuntur secundum relationem ad aliquod principium
2-2 | 26 | 1 | c.
2-2 | 26 | 6 | c. fi.

Ordo finium est secundum ordinem agentium, quia omne agens ordinat effectum suum ad aliquem finem
1-2 | 109 | 6 | c.

Sicut ordo rationis recte est ab homine, sic ordo naturae est a Deo
2-2 | 154 | 12 | 1

Ordo tot modis dicitur, quot modis et principium, scilicet secundum situm, secundum intellectum, et secundum singulas quatuor causas
1 | 21 | 3 | c.
1 | 42 | 3 | c.

Ordo duplex, scilicet ordo verus, et ordo imaginarius
3 | 28 | 3 | 1

Ordo duplex, scilicet ordo formae, et ordo materiae
3 | 62 | 6 | 3
3 | 78 | 4 | c.

Ordo dicitur dupliciter, scilicet relatio, et gradus faciens eam
1 | 108 | 2 | 1

In rebus est ordo duplex, scilicet a principio, et ad finem
3 | 6 | 1 | 1

Ordo universi duplex, scilicet ordo creaturarum ad invicem, et ordo creaturarum ad Deum
1 | 21 | 1 | 3
1 | 47 | 3 | c.
1 | 103 | 2 | 3
1-2 | 111 | 5 | 1
2-2 | 39 | 2 | 2

Ordo duplex, scilicet ordo naturae, et ordo temporis seu generationis
1-2 | 62 | 4 | c.
1-2 | 83 | 3 | 2
3 | 6 | 1 | c.

Ordo naturae duplex, scilicet via generationis et temporis, in causa materiali, ab imperfecto ad perfectum, et via perfectionis et intentionis in aliis causis, a perfecto ad imperfectum
1 | 85 | 3 | 1

In divinis est ordo naturae secundum originem, sine prioritate, secundum quod una persona est ab alia
1 | 42 | 3 | o.

Ordo naturae in divinis non est ex hoc quod natura ordinetur, sed quia ibi est ordo secundum naturalem originem
1 | 42 | 3 | 3

Ordo originis in divinis melius nominatur ordo naturae quam ordo essentiae, quia natura importat rationem principii, non autem essentia
1 | 42 | 3 | 4

Ordo in divinis significat notionem originis in communi, non autem in speciali
1 | 42 | 3 | 1

Homo subditur triplici ordine, scilicet rationis, hominis gubernantis temporaliter vel spiritualiter, et Dei
1-2 | 72 | 4 | c.
1-2 | 87 | 1 | c., 3
1-2 | 87 | 3 | c.

Quidquid est contra secundum ordinem, est contra primum et tertium; et quidquid est contra primum, est contra tertium, et non e converso; quia primus includit secundum, et excedit eum, et tertius utrumque
1-2 | 72 | 4 | o.

Peccatum est contra hos tres ordines; ideo punitur triplici poena, scilicet remorsu conscientiae, poena humana, et poena divina
1-2 | 72 | 4 | o.
1-2 | 87 | 1 | c., 3
1-2 | 87 | 3 | c.

Ordo in populo quadruplex, scilicet principum ad cives, civium ad invicem, ad extraneos, et ad domesticos
1-2 | 104 | 4 | c.

Omnes ordines civitatum reducuntur ad tres ordines, scilicet ad supremos, id est ad optimates; ad infimos, id est ad vulgus; et ad medios, id est ad honorabiles
1 | 108 | 2 | o.

Nullus ordo potest conferri, nisi ab episcopo, praeter quatuor ordines minores, de licentia papae, a solo sacerdote
3 | 65 | 3 | 2

Ea quae sunt ordinis, non possunt committi nisi habenti ordinem
2-2 | 187 | 1 | c.

Deus potest auferre ordinem collatum, non autem episcopus, quia non est minister auferendi, sicut conferendi; nec dedit ordinem, sed

Pars	Qu.	Art.	Locus
Deus			
3	82	8	c., 2
In sacramento ordinis confertur excellentia potestatis, in divinis ministeriis			
3	84	4	c.
Omnis ordo, inquantum sacramentum, ordinatur ad Eucharistiam, non autem inquantum est officium quoddam			
2-2	40	2	c.
Festa praecipua, in quibus episcopi dant quatuor ordines minores, pertinent ad diem dominicum			
3	83	2	3
Omnes minores ordines possunt simul eodem die dari, non autem duo ordines sacri, nec unus ordo minor cum ordine sacro			
3	65	3	2
Servus ordinatus, sciente domino ejus, et non reclamante, fit ingenuus; si vero dominus nesciat, episcopus vel praesentans eum scienter, tenentur domino in duplum; si autem nesciant, redigetur in servitutem, nisi possit se redimere			
2-2	189	5	c.
Ordo fratrum praedicatorum habet cautissimam et securissimam formam profitendi			
2-2	186	9	1
Oportuit in Ecclesia ordinem aliquem sacrum esse, quo quidam aliis, ad illorum et non sui utilitatem praeficerentur			
S.	34	1	o.
Ordo signaculum quoddam Ecclesiae est, per quod spiritualis potestas impenditur ordinato			
S.	34	2	c.
Cum in susceptione ordinis quaedam consecratio homini exhibeatur, per visibilia signa, constat ordinem esse sacramentum			
S.	34	3	o.
Conveniens forma hujus sacramenti est qua Ecclesia utitur			
S.	34	4	o.
Specialem oportet esse materiam hujus sacramenti sicut et aliorum sacramentorum			
S.	34	5	c.
In sacramento ordinis, quo homo ad aliorum sacramentorum dispensationem ordinatur, necesse est conferri gratiam gratum facientem			
S.	35	1	c.
In omnibus ordinibus imprimitur character			
S.	35	2	c.
Character ordinis praesupponit characterem baptismi, qui janua est omnium sacramentorum			
S.	35	3	o.
Quamquam maxime conveniens sit ut qui ordinem suscipiunt sint confirmati, hoc tamen necessarium non est			
S.	35	4	c.
Non oportet ut qui majores ordines susceperunt, minores prius habuerint, quamquam Ecclesia sic ordinate ordines conferri statuerit, ut prius minores, deinde majores suscipiantur			
S.	35	5	o.
Bonitas vitae ac conscientiae nitor necessaria sunt ex divino praecepto suscipientibus ordines sacros, non tamen de necessitate sunt sacramenti			
S.	36	1	c.
Ea tantum scire oportet ordinatos, quae ad ordinis suscepti executionem conducant			
S.	36	2	o.
Non consequitur aliquis ex merito vitae aliquem ordinis gradum			
S.	36	3	c.
Infidelitatis criminis reus est quicumque indignum ad sacros promoverit ordines			
S.	36	4	o.
Mortaliter peccat quicumque in peccato mortali existens sacros exequitur ordines, nisi hoc ex necessitate faceret			
S.	36	5	c.
Non unum, sed plures oportuit in Ecclesia sacros ordines esse			
S.	37	1	c.
Septem sunt ordines, videlicet sacerdotium, diaconatus, subdiaconatus, acolytorum, lectorum, exorcistarum, et ostiariorum			
S.	37	2	c.
Tres tantum sunt sacri ordines, sacerdotium, diaconatus, et subdiaconatus			
S.	37	3	o.
Conveniens singulis sacris ordinibus assignatus est actus, sacerdoti videlicet baptizare, confirmare, et a peccatis absolvere, diacono vero legere evangelium, etc.			
S.	37	4	c.
In ipsa calicis datione sub certa verborum forma, imprimitur sacerdotalis character			
S.	37	5	o.
Ad episcopos tantum pertinet omnes sacros conferre ordines, sicut ad eos etiam solos spectat confirmare et virgines consecrare			
S.	38	1	c.
Possunt episcopi haeretici et ab Ecclesia praecisi sacros conferre ordines, sicut et caetera sacramenta; ordinati tamen ab illis, nullam susceptorum ordinum executionem suscipiunt, nec gratiam			
S.	38	2	o.
Mulieres, cum statum subjectionis habeant, sacramentum ordinis nequaquam suscipere possunt			
S.	39	1	c.
Pueri carentes rationis usu non nisi ex Ecclesiae statuto impediuntur, ne sacros suscipiant ordines, quos tamen suscipiunt ex vi sacramenti			
S.	39	2	o.
Servi non possunt ad sacros promoveri ordines, quos tamen suscipiunt, si eis adferantur			
S.	39	3	c.
Homicidae a sacris arcentur ordinibus ex Ecclesiae praecepto, non autem necessitate aliqua sacramenti			
S.	39	4	o.
Illegitime nati impediuntur a suscipiendis ordinibus praecepti, potius quam sacramenti necessitate			
S.	39	5	c.
Mutilati aliquo membro notabilis infamiae, vel quod ordinis executionem impediat, arcentur a sacris ordinibus			
S.	39	6	o.
Conveniens est ut qui sacros suscipiunt ordines tonsuram deferant			
S.	40	1	c.
Corona non est ordo, sed ad ipsum potius ordinatur			
S.	40	2	o.
Clerici suscipientes coronam, non renunciant patrimonio, et aliis temporalibus rebus			
S.	40	3	c.
Oportuit in Ecclesia supra sacerdotalem ordinem episcopi potestatem esse a qua sacerdos jurisdictionem susciperet			
S.	40	4	o.
Episcopatus non est ordo, nisi secundum quod ordo officium quoddam est ad sacras actiones			
S.	40	5	o.
Supra episcopos in Ecclesia est superior summi pontificis et papae potestas, quamquam episcopi omnes aequales sint, quoad ea quae ad episcopalem ordinem spectant			
S.	40	6	c.
Omnibus Ecclesiae ministris ad divina exequenda officia, variae ac multiplices aptatae sunt vestes, prout unicuique convenire judicavit Ecclesia, a Spiritu Sancto edocta			
S.	40	7	c.
Sacer ordo apud Graecos et alios orientales impedit matrimonium contrahendum, non autem jam contracti matrimonii usum; apud vero occidentales, tollit contractum et contrahendum			
S.	53	3	o.
Vir absque uxoris consensu ad sacros ordines accedens, illos suscipit, quamquam ordinis executione careat, quam tamen suscipit uxoris consensu vel morte			
S.	53	4	c.
Organum. Philosophus dicit, neque fistulas ad disciplinam esse adducendum, neque aliquod aliud artificiale organum, puta citharam, et si quid tale alterum est; sed quaecumque faciunt auditores bonos			
2-2	91	2	4
Organis vel instrumentis musicis non est utendum in Ecclesia, quia hujusmodi musica magis animum movent ad corporalem delectationem,			

Pars	Qu.	Art.	Locus
quam per ea formetur interius bona dispositio; et ideo subtrahuntur in Ecclesia instrumenta musica, ut a corporalibus retrahantur, divinis laudibus mancipati	2-2	91	2	4
In veteri autem Testamento usus erat talium instrumentorum, tum quia populus erat magis durus et carnalis, unde erat per hujusmodi instrumenta provocandus, sicut et per promissiones terrenas; tum etiam quia hujusmodi instrumenta corporalia aliquid figurabant	2-2	91	2	4, fi.
Origenes erravit, sequendo opiniones philosophorum antiquorum; ideo, secundum eum, angeli sunt corporei	1	32	1	1
	1	51	1	1
	1-2	5	4	c.
Origenes fuit fons Arianorum	1	34	1	c., 1
Origenes et Arius dicunt quod Verbum in divinis dicitur tantum metaphorice, et non proprie	1	34	1	1
Origo non significatur ut aliquid intrinsecum, sed ut via a re ad rem; ideo non potest esse primum distinctivum personarum in divinis	1	40	2	o.
Ordo originis dupliciter convenit Deo, scilicet respectu creaturarum, et respectu personarum divinarum	1	41	1	1
Omnis origo designatur per aliquem actum	1	41	1	1
Ornatus exterior est indicium conditionis humanae; ideo excessus, et defectus, et medium ejus reducuntur ad virtutem veritatis	2-2	169	1	3
In ornatu et aliis exterioribus, non est peccatum secundum se; sed ex inordinato usu, scilicet vel contra consuetudinem, vel ex intentione vanae gloriae, vel mollitiei, vel sollicitudinis, vel negligentiae contra quae est triplex virtus, scilicet humilitas, per se sufficientia, et simplicitas	2-2	169	1	o.
	2-2	187	6	c.
Mulier vel vir ornans se, ut provocet alios ad concupiscentiam, peccat mortaliter; non autem semper si ornet se ex levitate vel vanitate propter jactantiam	2-2	169	2	c.
Mulier potest ornare se licite, ut placeat viro suo; non autem mulieres quae non habent virum, nec volunt habere, nec sunt in statu habendi	2-2	169	2	o.
Ornatus pretiosarum vestium, in ministris altaris, vel in constitutis in dignitate, non est peccatum, quia fit ad gloriam Dei, et non ad gloriam ipsorum	2-2	169	1	2
Ars eorum quibus homo potest bene et male uti, est licita, ut ars faciens ornatus, nisi forte inveniendo superflua, et curiosa	2-2	169	2	4
Expositio literalis, figuralis et moralis octuplicis ornatus pontificis legalis, et quadruplicis ornatus sacerdotum	1-2	102	4	9
Osculum, secundum quod fit principaliter causa libidinis, est peccatum mortale, si sit de mortali ex genere suo; non autem si sit de veniali secundum suum genus	1-2	74	10	o.
	1-2	108	3	2
	2-2	154	4	c.
Osee propheta excusatur a fornicatione, quia debuit obedire praecepto Dei	1-2	94	5	2
	1-2	100	8	3
	2-2	104	4	3
	2-2	154	2	2
Otiosum verbum quod plerumque est peccatum veniale, potest etiam esse peccatum mortale	1-2	72	5	1 fi.
Ovis habet quatuor utilitates, scilicet quia immolatur, pascit, lac et lanam dat; ideo furans ovem quatuor reddit	1-2	105	2	9
Oves et hircos Aegyptii colebant, quia daemones in eorum figura apparebant	1-2	102	3	2
Oza erat tantum levita; ideo percussit eum Deus, quia tetigit arcam, quod solis sacerdotibus licebat	2-2	33	4	1

P

Pars	Qu.	Art.	Locus
Pactum cum daemonibus initum, expressum vel tacitum, prohibetur primo praecepto Decalogi	2-2	122	2	3
	2-2	122	3	c.
	2-2	122	4	c.
Palpabile. Corpus dicitur palpabile ex duobus, scilicet ex qualitatibus tangibilibus, et quod resistat tangenti; primum deficit ipsis coelis, secundum aëri	3	54	2	2
Omne palpabile est corruptibile per naturam, licet sit incorruptibile per gloriam	3	54	2	2
Panis. Conversio panum et multiplicatio eorum facta per Christum, fuit per additionem materiae noviter creatae	1	92	3	1
	3	44	4	4
Papa habet plenitudinem pontificalis potestatis, sicut rex in regno; sed episcopi assumuntur in partem sollicitudinis, quasi judices singulis civitatibus praepositi	1	112	2	2
	2-2	89	9	3
	3	72	11	1
Papa potest abolere infamiam juris, sed dicitur non posse, quia aliquando non expedit; vel intelligitur non posse, loquendo de infamia facti; vel loquitur de infamia irrogata per judicem civilem, sicut dicit Gratianus	2-2	68	4	3
Erroneum est dicere papam vicarium Christi, non habere universalis Ecclesiae primatum	1	112	2	2 fi.
Leo papa propria sponte se subdit judicio imperatoris, et Christus hominibus	2-2	64	5	2
	2-2	67	1	2
Parabola est sententia habens obscuram similitudinem	1	1	10	3
Paradisus triplex, scilicet terrestris, coelestis, et spiritualis, id est visio Dei	1	102	1	sc.
	1-2	175	3	4
	3	52	4	3
Paradisus terrestris est locus corporeus in oriente, ut in nobilissimo loco, et interpretatur ortus	1	102	1	o.
	2-2	84	3	3
Et est locus conveniens habitationi humanae, quia habet aërem temperatum et tenuissimum, et plantas semper floridas	1	102	2	o.
	1	102	4	c.
Et est vicinus terrae, secundum situm; sed dicitur pertingere ad globum lunae, secundum similitudinem, quia in eo est perpetua temperies aeris	1	102	1	1
Eva facta est in eo, sicut etiam fuissent filii, nisi parentes peccassent; non autem Adam factus est in eo, sed postea positus est in eo	1	102	4	o.
Animalia bruta non habitant ibi, sed dispositione Dei adducta sunt ad Adam in paradiso; serpens vero operatione diaboli	1	102	2	2
Adam convenienter est ejectus de eo, propter peccatum	2-2	164	2	o.
Per peccatum hominis, clausa est janua paradisi terrestris, in signum clausionis januae paradisi coelestis	3	49	5	c.
Paradisus terrestris non est frustra post peccatum hominis, quia ostendit bonitatem Dei, et damnum peccati primi hominis	1	102	2	3
	2-2	164	2	4
Paradisus terrestris non potest adiri propter impedimenta montium, vel marium, vel aestuantis regionis: ideo non potest a nobis cognosci, nisi per revelationem Scripturae	1	102	1	2, 3
	2-2	164	2	5
Parasceve. Tunc non consacratur Eucharistia, quia significat passionem Christi, quae				

Pars	Qu.	Art.	Locus
tunc celebratur; tamen a sacerdote sumitur corpus Christi sine sanguine, propter periculum, ne effunderetur, si reservaretur			
3	83	2	2
Pars. Partes sunt in quas materialiter dividitur totum			
3	90	1	c.
Pars triplex, scilicet integralis, subjectiva, et potentialis; et similiter totum triplex, scilicet integrale, universale, et potestativum			
1	76	8	c.
1	77	1	1
1-2	54	4	2
2-2	48	—	c.
2-2	80	—	c.
2-2	120	2	c.
2-2	128	—	c.
2-2	143	—	c.
3	90	2	c.
3	90	3	c.
Partes subjectivae non sunt de perfectione totius universalis; sed est perfecte in qualibet ejus parte, perfecta ratio ejus simul et aequaliter			
3	90	3	c.
Pars integralis duplex, scilicet essentialis et quantitativa			
1	8	2	3
3	90	2	c.
Partes essentiales naturaliter sunt materia et forma; sed logicae, sunt genus et differentia			
3	90	2	c.
Partes speciei dicuntur, inquantum participant formam, et proprietates speciei; sed dicuntur partes materiae, inquantum sunt ex materia: ideo sunt eaedem secundum rem, et differunt ratione			
1	119	1	2
Partes ut speciei, semper manent, sed ut materiae, semper fluunt et refluunt			
1	119	1	
Partes quantitatis sunt partes materiae			
3	90	2	c.
Ubicumque est multitudo ex parte materiae, ibi est ratio partium			
3	90	1	c.
Aliqui per partem speciei, vel per carnem secundum speciem, intellexerunt id, quod primo accipit speciem humanam, quod sumitur a generante, et hoc dicunt semper manere			
1	119	1	2
Sed hoc est contra intentionem Philosophi dicentis, quod sicut in unoquoque habentium speciem in materia, ita et in carne, hoc est secundum speciem, et aliud secundum materiam			
1	119	1	2
Omnis pars est propter totum, et quodlibet individuum est propter suam speciem			
1	65	2	c.
1	70	2	c.
1-2	92	2	c.
2-2	62	2	c.
2-2	62	5	c.
2-2	65	1	c.
Omnis pars est propter suum actum; et pars ignobilior est propter partem nobiliorem; sicut sensus, propter intellectum, et pulmo propter cor, et omnes partes sunt propter perfectionem totius, sicut et materia propter formam; partes enim sunt quasi materia totius			
1	65	2	c.
1	70	2	c.
Una pars est in potentia ad aliam, sicut materia ad formam; vel omnes partes sunt in potentia respectu totius			
1	3	7	c.
Bonum totius est finis cujuslibet partium ejus: et bonum commune est finis singularum personarum in communitate			
2-2	58	9	3
2-2	65	1	c.
Bonitas cujuslibet partis est in proportione ad suum totum; nec totum potest bene consistere, nisi ex partibus sibi proportionatis			
1-2	92	1	3
2-2	47	10	2
In quolibet toto, necesse est esse unam partem principalem, et praedominantem et formalem, a qua totum unitatem habet			
2-2	49	6	1
Partibus potentialibus adest totum, secundum totam essentiam ejus; non autem partibus integralibus: imo repugnat rationi eorum			
3	90	3	c.
Omnes partes integrales habent aliquem ordinem, scilicet vel ordinem situs, vel virtutis, vel temporis			
3	90	3	3
Una pars integralis potest continere totum virtualiter, sicut fundamentum totum aedificium, non autem essentialiter			
3	90	3	2
Universalius est totum et pars, respectu minus universalis			
1	85	3	2
Totum denominatur a proprietate partis, quando proprietas non potest convenire, nisi illi parti			
3	16	8	c.
Partes totius heterogenei carent forma totius, ut multitudo; non autem in homogeneis, ut continuum			
1	11	2	2
Esse totius, non est esse alicujus partis ejus			
1-2	4	5	2
In divinis est ratio totius et partis, secundum rationem tantum			
1	30	1	4
Pars animae dicitur dupliciter, scilicet potentia animae, et pars potentiae ejus			
3	46	7	c.
Participatio. Omne participatum a superioribus in inferiora, et omne superius est ut formale, respectu inferiorum			
1	75	5	4
Omne quod est tale per participationem, subditur ei quod est tale per essentiam et universaliter			
1	96	1	c.
Omne participans et omne partipatum, est posterius eo, quod est illud per essentiam			
1	3	8	c. fi.
Omne quod est tale per participationem, causatur ab eo quod est tale per essentiam			
1	8	1	c.
1	44	1	c., 1
1	61	1	c.
1	75	5	1
1	79	4	c.
Creaturae participant bonitatem Dei, non quidem secundum partem, sed secundum similitudinem et imitationem			
1	75	5	1
Parvificentia est vitium oppositum magnificentiae, et est circa magnos sumptus; ideo est minus vitium quam illiberalitas			
2-2	135	1	0.
Parvipensio habet tres species, scilicet despectum, impedimentum voluntatis, et contumeliam			
1-2	47	2	c.
Signa parvipensionis sunt quatuor, scilicet oblivio, denuncatio mali, gaudium de malo, et impedimentum voluntatis			
1-2	47	2	3
Pascha dicitur quadrupliciter, scilicet agnus paschalis, panes azymi, prima dies azymorum, et omne septem dies azymorum			
3	46	9	1
3	74	4	1
Expositio omnium quae fiebant circa agnum paschalem			
1-2	102	5	2, 3
Pascha celebrabatur mense primo, ad commemorandum beneficium liberationis ex Aegypto; et significabat passionem et resurrectionem Christi			
1-2	100	5	2
1-2	102	4	10
1-2	102	5	2
Pascha incipiebat in vesperis quartaedecimae lunae			
3	46	9	c., 1
3	74	4	c., 1
Festum Passionis et Resurrectionis Christi succedit festo Paschae			
1-2	103	3	4
Passio dicitur dupliciter, scilicet improprie, id est omnis receptio; et proprie, id est cum abjectione alicujus; et hoc dupliciter: uno modo propriissime, quando scilicet aliquid removetur ab aliquo, quod convenit sibi secundum naturam, aut secundum propriam inclinationem, sicut cum aqua frigiditatem amittit per calefactionem, et cum homo aegrotat aut tristatur; secundo modo minus proprie dicitur aliquis pati ex eo quod aliquid ab ipso abjicitur, sive sit ei conveniens, sive non conveniens; et sic dicitur pati non solum qui aegrotat, sed etiam qui sanatur; et non solum qui tristatur, sed etiam qui laetatur vel quocumque modo aliquis alteretur, vel moveatur			
1	14	2	2
1	75	2	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	79	2	c.
1	97	2	c.
1-2	22	1	c.
1-2	41	1	c.

De ratione passionis proprie dictae, est abjectio qualitatis naturalis, et impressio qualitatis extraneae, et contrariae

1-2	22	1	c.
1-2	31	1	3
1-2	35	1	c.
1-2	41	1	c.

Pati cum abjectione et transmutatione est proprium materiae; ideo non invenitur nisi in compositis ex materia et forma

1-2	22	1	1

Passio duplex, scilicet realis, et intentionalis seu spiritualis; secunda semper pertinet ad perfectionem patientis; ideo fuit in corpore Adae ante peccatum

1	95	2	2
1	97	2	c.
1-2	22	1	o.
1-2	31	1	3
1-2	35	1	c.
1-2	41	1	c.

Passio duplex, scilicet corruptiva, et perfectiva

1	95	2	2
1	97	2	o.

Omne quod patitur et movetur ab alio disponitur per actum agentis, multiplicatum qualitate, quae habitus nominatur

1-2	51	1	c.

Ut qualitas causetur in passivo, oportet quod activum totaliter vincat passivum

1-2	51	3	c.

Passio ad defectum pertinet, quia est rei secundum quod est in potentia

1	25	1	c., 1
1-2	22	2	1

Passio improprie dicta, scilicet omnis receptio, convenit omni enti in potentia, id est cuilibet creaturae

1-2	22	1	1

Magnitudo passionis non tantum dependet ex virtute agentis, sed etiam ex passibilitate patientis

1-2	22	3	2

Passio sumit speciem ab actu, qui est terminus motus

1-2	1	3	c.

Passio duplex, scilicet passio innata, et passio illata

3	81	4	o.

Passiones sanctorum illatae prosunt Ecclesiae. per modum exhortationis et exempli, non autem per modum redemptionis

3	48	5	3

Passio proprie non convenit animae, nisi per accidens, sed soli composito corruptibili convenit per se; improprie vero convenit omni enti in potentia

1-2	22	1	o.

Passio magis proprie est in parte appetitiva quam in parte apprehensiva

1-2	22	2	o.
1-2	41	1	c.
3	15	4	c.

Passio est magis proprie in appetitu sensitivo quam in appetitu intellectivo

1	20	1	1
1-2	22	3	o.
1-2	41	1	c.
2-2	58	9	c.
3	15	4	c.

Omnis motus appetitus sensitivi dicitur passio, et praecipue ille qui defectum sonat

1-2	35	1	c.
1-2	41	4	c.

In passionibus animae est aliquid quasi materiale, scilicet transmutatio corporis, et aliquid quasi formale, scilicet ex parte appetitus

1	20	1	2
1	75	3	3
1-2	22	2	3
1-2	37	4	c.
1-2	44	1	c.
1-2	45	3	c.
1-2	48	2	c.

In omni passione animae, aliquid additur, vel minuitur a naturali motu cordis

1-2	24	2	2

Passiones animae tanto vehementius impellunt, quanto magis sequuntur inclinationem naturae

2-2	155	2	c.

Nomina passionum animae quandoque sumuntur pro simplici operatione voluntatis

1	20	1	1
1	59	4	2
1	64	3	c.
1	82	5	1
1-2	22	3	3
2-2	18	1	c.

Passio animae, ut passio, habet principium ab exteriori; sed ut est voluntaria, habet principium ab interiori

3	48	1	1

Omnis passio animae inclinat cum impetu in suum objectum

2-2	27	2	c.

Objecta passionum animae se habent ad eam ut formae, a quibus specificantur; ideo quidquid est causa objectorum, est et causa passionum

1-2	44	1	c.

Anima dupliciter dicitur tota pati, scilicet secundum essentiam suam, id est corpore patiente et disposito ad separationem ab anima, et secundum omnes ejus potentias

3	46	7	o.
3	46	8	o.

Omnes passiones animae reducuntur ad undecim species, scilicet sex in concupiscibili, id est amor, odium, desiderium seu concupiscentia, fuga vel abominatio, delectatio vel gaudium, dolor vel tristitia; sed aliae quinque sunt in irascibili, scilicet spes, desperatio, timor, audacia, et ira

1-2	23	4	o.
1-2	25	3	c.
1-2	25	4	c.

Passiones principales animae sunt quatuor; quarum duae sunt finales simpliciter, scilicet gaudium, et tristitia; et duae finales in genere, scilicet spes, et timor

1-2	25	4	o.
1-2	84	4	2
2-2	123	11	1
2-2	141	7	3

Omnes passiones animae reducuntur ad has quatuor principales, sicut species ad genus, vel imperfectum ad perfectum, vel sicut effectus ad causam, et participans ad participatum

1-2	25	4	c. fi.

Passio animae duplex, scilicet perfecta et imperfecta: tunc dicitur esse passio perfecta, per quam anima perturbatur, quando passio sensitivae partis pertingit usque ad immutandum rationem a rectitudine sui actus, scilicet ut sequatur passionem, et non habeat liberum arbitrium super eam

3	46	7	3

Potentiae animae pati possunt dupliciter, scilicet passione propria, id est a suo objecto; et passione aliena, id est sui subjecti

3	46	7	c.
3	46	8	c.

Causa passionum animae assignari potest dupliciter, scilicet ex parte objecti, et ex parte subjecti

1-2	43	1	c.
1-2	43	2	c.
1-2	45	3	c.
1-2	46	5	c.

Passiones animae vincunt rationem tripliciter, scilicet distrahendo, inclinando in contrarium rationi, et ligando mutatione corporali, sicut somnus et ebrietas ligant eam

1-2	77	2	o.
1-2	77	6	c.

Passio appetitus sensitivi non potest directe trahere, vel movere voluntatem, sed indirecte dupliciter, scilicet per abstractionem, et ex parte objecti impediendo judicium rationis per fortem imaginationem

1-2	77	1	o.
2-2	156	1	c.
3	46	7	3

Passiones diversarum potentiarum differunt genere; quae autem sunt diversorum objectorum ejusdem potentiae, differunt specie tantum

1-2	23	1	o.
1-2	54	1	o.

In passionibus animae est duplex contrarietas, scilicet secundum diversitatem objectorum, id est boni et mali; et secundum accessum et recessum ab eodem termino; prima tantum est in passionibus concupiscibilis, sed utraque est in passionibus irascibilis

1-2	23	2	o.
1-2	40	4	o.
1-2	45	1	2

Omnis passio irascibilis significat motum tantum; sed passionum concupiscibilis, quaedam significant motum, et quaedam quietem

1-2	23	4	c.
1-2	25	1	o.
1-2	25	3	c.

Nomina omnium passionum animae possunt sumi dupliciter, scilicet absolute, et ut recedunt a ratione: primo modo sunt passiones, secundo autem modo

Pars	Qu.	Art.	Locus
			sunt vitia
1-2	45	1	1
1-2	59	1	2
2-2	127	1	c., 3

Nomina passionum animae, quarum objectum est malum, aliquando significant vitia, quorum objectum est malum, ut odium, ira, invidia, et audacia; quarum autem objectum est bonum, significant virtutes, ut spes, et amor

2-2	127	1	3

Ordo omnium passionum animae

1-2	25	—	0.

Omnis passio cujus objectum est bonum, est naturaliter prior passione sibi opposita, cujus objectum est malum

1	20	1	c.
1-2	25	2	c.
1-2	25	3	c.
2-2	141	3	1

Omnis passio cujus objectum est bonum vel conveniens simpliciter, est in concupiscibili; si autem objectum ejus est ut difficile vel arduum, id est cum determinatione quantitatis, est in irascibili; similiter et oppositae harum

1-2	23	1	c.
1-2	25	1	c.
1-2	40	1	c.
1-2	46	3	c.

Passiones irascibilis sunt posteriores passionibus concupiscibilis, quae significant motum; sed sunt priores iis, quae significant quietem

1-2	25	1	0.
1-2	40	1	c.
2-2	141	3	1

Omnis passio irascibilis terminatur ad passiones concupiscibilis, et incipit ab eis

1	81	2	c.
1-2	23	1	1
1-2	25	1	0.
1-2	25	3	c.
1-2	40	1	c.
1-2	40	4	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	41	2	3
1-2	46	3	2
1-2	65	1	3
1-2	82	3	2
1-2	84	4	2
1-2	100	5	6
2-2	41	2	1
2-2	118	6	c.

Passionum animae quaedam sunt bonae, et quaedam sunt malae, secundum speciem suam, inquantum sunt in genere moris; non autem inquantum sunt in genere naturae

1-2	24	4	0.
2-2	158	1, c.	

Passiones animae, et motus membrorum, inquantum imperantur a voluntate, vel non prohibentur, sunt bonae vel malae moraliter, non autem secundum se

1-2	24	1	0.
1-2	59	1	c., 2
2-2	35	1	1
2-2	158	2	c.

Passiones, secundum quod ordinantur a ratione, sunt laudabiles, vel vituperabiles, non autem secundum se

1-2	24	1	3
1-2	24	2	0.
1-2	45	1	1
1-2	50	1	c.
2-2	35	1	1
2-2	125	1	0.
2-2	127	1	0.
2-2	158	1	0.
2-2	158	2	c., 1

Omnis passio animae, secundum Stoicos, est mala; non autem secundum Peripateticos

1-2	24	2	0.
1-2	59	2	0.
1-2	59	3	0.
2-2	123	10	c.
2-2	158	1	1
3	15	4	2
3	46	6	2

Omnis passio animae, secundum Stoicos, scilicet inordinata, tollit, vel diminuit bonitatem actus; sed secundum Peripateticos, aliqua, id est moderata, auget eam, sicut etiam actus membrorum

1-2	24	3	0.

Omnis passio animae, praeveniens judicium rationis, diminuit bonitatem actus; sed passio consequens per redundantiam est signum melioris actus; per electionem autem, facit actum meliorem

1-2	24	3	1
1-2	59	2	3
1-2	77	6	2
2-2	2	10	c.

Passio praeveniens judicium rationis diminuit peccatum; sequens vero auget peccatum, vel significat auctum

1-2	24	3	3
1-2	47	2	c.
1-2	77	6	0.

Passio totaliter tollens usum rationis, totaliter excusat a peccato, nisi fuerit voluntaria in sua causa, non autem alia

1-2	77	7	0.
1-2	77	8	3

Nulla inclinatio passionis vel habitus ita vehemens est, quod ei ratio non possit resistere, si remaneat usus rationis

1-2	10	3	0.
1-2	77	7	c.
1-2	77	8	c.
1-2	80	3	0.
2-2	155	3	3
2-2	156	1	c.
2-2	175	2	2

Anima Christi fuit passibilis duplíciter, scilicet passione corporali, et passione animali, sicut et anima nostra

3	15	4	c.
3	15	10	c., 3

Tota anima Christi, secundum essentiam, et secundum omnes potentias ejus, secundum quod sunt in essentia animae, patiebantur; non autem ex parte objecti, nisi potentiae inferiores

3	46	7	0.

Passiones in anima Christi non

Pars	Qu.	Art.	Locus
			ferebantur ad illicita, nec praeveniebant actum rationis, nec impediebatur judicium rationis, sicut fit in nobis
3	15	4	0.
3	15	6	c.
3	19	2	c. fi.
3	46	7	3
3	48	1	c., 2
3	49	4	3

Passio Christi fuit bona simpliciter, et mala secundum quid

3	22	2	2
3	47	3	3
3	47	4	2
3	47	6	3

Acerbitas passionis Christi causabat in eo timorem, tristitiam et dolorem

3	7	6	0.
3	15	7	0.

Passio Christi fuit necessaria, non quidem absolute, nec ex coactione, sed ex triplici fine, scilicet liberationis nostrae, exaltationis Christi, et praediffinitionis Dei

3	46	1	0.

Possibile fuit Deo liberare hominem, sine passione Christi, si non praesupponatur praescientia ejus

3	46	2	0.
3	56	1	2

Non fuit alius modus convenientior redemptionis nostrae quam per passionem Christi

3	46	3	0.

Liberatio hominis per passionem Christi fuit majoris misericordiae et justitiae, quam si Deus remisisset peccata, sine satisfactione

3	46	1	3

Christus fuit passus convenienti tempore, scilicet luna quintadecima, hora sexta, in juventute

3	46	9	0.
3	46	10	c.

Christus passus est in loco convenienti, scilicet in Hierusalem, quadruplici ratione: scilicet quia primo Hierusalem erat locus a Deo electus, ad sacrificia sibi offerenda, figurantia Christi passionem; secundo quia virtus passionis Christi ad totum mundum erat diffudenda, et Hierusalem erat in medio terrae, unde dicitur umbilicus terrae; tertio quia hoc maxime conveniebat humilitati Christi, quod in loco tam celebri confusionem pati non recusavit; quarto ut ostenderet a principibus populi exortam esse iniquitatem occidentium Christum, quia principes in Hierusalem morabantur. Et passus est extra portam, triplici ratione, scilicet primo ut veritas responderet figurae, qua vitulus et hircus pro peccato, extra castra comburebantur; secundo ut per hoc daret exemplum nobis exeundi a mundana conversatione; tertio ne Judaei subtraherent sacrificium salutare, ne putares pro illa tantum plebe oblatum, secundum Chrysostomum, nec in templo passus est, sed in Calvaria

3	35	7	1
3	46	10	0.
3	83	3	1

Passio Christi convenienter incepit a Judaeis, et finita est a Gentilibus, sicut etiam effectus ejus

3	47	4	0.

Passio Christi attribuitur supposito divino, non quidem ratione naturae divinae, sed naturae humanae

3	46	12	0.

Christus passus

Pars	Qu	Art.	Locus

est non quidem ab intrinseco, sed ab extrinseco, omnes passiones; non quidem omnes secundum speciem, sed secundum genus tripliciter, scilicet ab omni homine, in omni re, et secundum omnem sensum

3	46	5	o.
3	48	2	c.

Pater tradidit Christum passioni ex charitate; similiter ipse Christus ut Deus et ut homo; sed Judas ex cupiditate, Judaei ex invidia, Pilatus autem ex timore

3	47	3	o.
3	47	6	2

Passio Christi, ut salvativa, erat volita Deo et sanctis; Judaeis autem, ut erat afflictiva Christi

3	18	5	c.
3	47	6	3

Passio Christi fuit ei voluntaria, et subjecta suae voluntati

3	46	6	c.
3	46	9	c.
3	47	1	o.

Christus et Mater ejus, et quilibet sanctus, volebat voluntate deliberata passionem Christi, licet voluntas naturalis dissentiret

3	15	6	4
3	18	5	c.
3	23	8	5
3	47	1	o.
3	47	2	c., 2
3	47	6	3

Omnes actiones et passiones Christi operabantur instrumentaliter, in virtute divinitatis, ad salutem humanam

3	48	6	c.
3	49	1	c. fi.
3	56	1	3

Passio Christi, ratione divinitatis ejus, agit per modum efficientiae, ratione voluntatis animae ejus, per modum meriti; et in carne Christi, per modum satisfactionis, inquantum liberamur a reatu poenae, ut a servitute culpae; per modum redemptionis, et ut reconcilians nos Deo, per modum sacrificii

3	48	6	3
3	62	5	c.

Christus per passionem suam meruit nobis salutem aeternam

3	46	3	c.
3	48	1	o.
3	48	6	3
3	49	1	c.
3	50	6	c.
3	56	1	4
3	56	2	4
3	61	1	2
3	62	5	o.

Per passionem Christi omnia impedimenta salutis ablata sunt, et omnia bona sunt nobis data quoad meritum

3	48	1	2

Passio Christi habuit aliquem effectum, quem non habuerunt praecedentia merita, propter genus operis, non autem propter majorem charitatem

3	48	1	3
3	49	6	2

Christus per passionem suam meruit exaltari quadrupliciter, scilicet per resurrectionem, ascensionem, sessionem ad dexteram Patris, et judiciariam potestatem

3	49	6	o.

Null.us peccati remissio, nec salus, potest fieri, nisi per passionem Christi

3	69	1	2
3	73	5	c.

Una minima passio Christi sufficisset pro omni peccato

3	46	5	3
3	46	6	3

Christus sua passione nos a peccatis liberavit causaliter, id est instituit causam, qua possent quaecumque et quandocumque peccata remitti

3	49	1	3

Passio Christi est causa universalis in remissione peccatorum, quam oportet singulis applicari, per baptismum, poenitentiam et alia sacramenta

3	49	1	4
3	52	1	2
3	52	8	2
3	61	1	2
3	62	5	c.
3	62	6	c.
3	69	1	3

Passio Christi est propria causa remissionis peccati tripliciter, scilicet provocando ad charitatem, redimendo, et instrumentaliter operando

1	56	2	4
1	79	3	c.
3	49	1	o.
3	49	2	c.
3	49	3	c.
3	49	4	c., 2
3	49	5	c.
3	52	5	c.
3	56	2	4
3	62	5	c.
3	69	1	2, 3
3	79	3	c.

Per passionem Christi liberati sumus de potestate diaboli, victi per humilitatem, obedientiam, et poenam Christi; et satisfaciendo pro culpa, fecit nos conjunctos, domesticos, et filios Dei; ideo passio ejus dupliciter habet rationem redemptionis, scilicet quia inquantum nos a potestate diaboli eripuit, dicitur nos redemisse, sicut rex regnum occupatum ab adversario per laborem certaminis; inquantum vero Deum nobis placavit, dicitur nos redemisse, sicut pretium solvens satisfactionis pro nobis, ut a poena et a peccato liberaremur

3	48	4	o.
3	48	6	3
3	52	1	c.

Passio Christi, ut a voluntate ejus, fuit satisfactio pro omni peccato, etiam occidentium eum; non autem ut ab alio, secundum se

3	22	2	2
3	22	3	c.
3	39	5	3
3	48	2	2
3	49	4	3
3	57	6	2
3	69	3	c.
3	69	7	1

Passio Christi fuit quasi pretium, per quod liberati sumus a servitute diaboli, peccati et poenae

3	48	4	c.

Per passionem Christi liberati sumus a peccato communi totius naturae, quoad culpam, quoad reatum poenae, et a propriis peccatis singulorum

3	49	5	c.
3	52	5	c., 2
3	86	4	3

Passio Christi sufficienter abstulit peccatum originale, quoad personam, et quoad naturam

3	49	5	c.

Christus patiendo, omnia praecepta veteris legis moralia, cerimonialia, et judicialia implevit

3	47	2	1

Nunquam sine fide passionis Christi potuit esse salvus; ideo semper oportuit esse aliquod repraesentativum ejus hominibus

3	73	5	c.

Passio Christi efficienter operata est nostram salutem, ut causa instrumentalis, sed Deus ut causa principalis

1	48	6	o.
1	49	1	c.

Passio Christi est causa salutis omnium; sed applicata est mortuis per descensum Christi ad inferos, sicut et vivis per sacramenta

3	52	1	2

Passio Christi non salvat, nisi configuratos

1-2	85	5	2
3	49	1	4
3	49	3	2, 3
3	49	5	c.
3	52	1	2
3	52	6	c
3	52	8	c
3	79	2	1
3	79	7	2

Per passionem Christi et per mortem ejus reconciliati sumus Deo Patri

3	48	4	c
3	49	2	c.
3	49	4	o.

Per passionem Christi tripliciter sumus liberati de potestate diaboli, scilicet quia inquantum passio Christi est causa remissionis peccatorum, inquantum nos Deo reconciliavit, et inquantum in passione Christi, diabolus excessit modum potestatis sibi traditae a Deo, machinando in mortem Christi, qui non habebat meritum mortis cum esset absque peccato

3	48	4	c.
3	49	2	o.

Per passionem Christi, dupliciter sumus liberati a reatu poenae, scilicet vel directe, inquantum passio Christi fuit sufficiens et superabundans satisfactio pro peccato humani generis, exibita autem satisfactione sufficienti, tollitur reatus poenae; vel indirecte, inquantum passio Christi est causa remissionis peccati, in quo fundatur reatus poenae

3	22	3	c.
3	48	6	3

[*

Pars	Qu.	Art.	Locus
3	49	3	o.
3	52	5	c.
3	86	4	3

Passio Christi operata est nostram salutem proprie, removendo mala, sed resurrectio ejus inchoando bona et exemplariter

3	53	1	3
3	56	1	4
3	56	2	4
3	62	5	3

Christus per passionem suam initiavit ritum christianae religionis

3	62	5	c.
3	63	3	c.

Christus per passionem suam aperuit nobis januam coeli; sed per ascensionem suam introduxit nos in possessionem ejus

3	49	5	o.
3	79	2	c., 1

Christus per passionem suam consecutus est gloriam resurrectionis; non autem ex vi sacrificii, quod offerretur per modum satisfactionis; sed ex devotione, qua ex charitate humiliter passionem sustinuit

3	22	4	2

Pastor Ecclesiae et fundamentum ejus principaliter dicit Christus; secundario autem caeteri praelati

3	8	6	3

Pater in divinis prius dicitur de Deo quam de creatura

1	33	2	4

Paternitas in Deo et creaturis non est ejusdem rationis univoce, sed analogice

1	31	3	3

Pater prius dicitur personaliter, quam essentialiter

1	33	3	o.

In divinis essentia est Pater, si Pater tenetur substantive, non autem si tenetur adjective

1	39	5	5
1	39	6	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Pater est magis proprium nomen personae patris quam genitor vel generans

1	33	2	o.
1	40	2	c.
3	60	7	2
3	66	5	7

Pater eodem, id est paternitate, est quis, et pater

1	40	3	2

Paternitas est in angelis, secundum actus hierarchicos, sicut magister est pater discipuli

1	45	5	1

Patres conscripti dicebantur olim consiliarii, quia scribebantur

1	24	1	c.

Patientia dicitur dupliciter, scilicet habitus et delectatio in actu ejus; primo modo est virtus, sed secundo modo est fructus

2-2	136	1	3

Patientia est virtus conservans bonum rationis contra tristitiam

1-2	66	4	2
2-2	128	—	c.
2-2	136	1	o.
2-2	136	5	c.

Pati tristitia ad malum finem, non est proprie patientiae, sed est duritia

2-2	136	1	2

Patientia non est potissima virtus, sed est inferior omni virtute theologica et cardinali

1-2	66	4	2
2-2	136	2	o.

Ad patientiam pertinet longanimitas, et constantia, inquantum dilatio boni, quae est longanimitas, et labor in continua executione boni, habent rationem mali contristantis

2-2	136	5	c.

Patientia est radix et custos virtutum, solum removendo prohibens

2-2	136	2	3

Patientia, ut virtus, non potest haberi sine charitate et gratia

2-2	136	3	o.

Patientia est in concupiscibili subjective

2-2	136	4	2

Actus patientiae in patria non est sustinere, sicut est in via; sed est frui bonis acquisitis per eam

2-2	136	1	1

Paulus erat instructus in propria lingua, quoad superaddita per artem humanam ad ornatum et elegantiam locutionis, non autem in lingua aliena

2-2	176	1	1

Paulus in sua conversione habuit voluntatatem actualem contrariam gratiae; ideo celebratur ut miraculosa

1-2	9	6	3 fi.
1-2	112	2	2
1-2	113	10	c.

Paulus in sua conversione vidit Christum corporaliter

3	57	6	3

Paulus praefert se et alios apostolos Moysi

2-2	174	4	3

Paulus vere ac juste reprehendit Petrum in observatione legalium, quia cogebat Gentes, non quidem imperio, sed suae conversationis exemplo, judaizare: quia, secundum quod Leo papa dicit, validiora sunt exempla quam verba

1-2	103	4	2
2-2	33	4	2
2-2	43	6	2

Paulus allegat verbum Arati poëtae, scilicet: Genus Dei sumus, et in ipso vivimus, movemur et sumus

1	1	S	2

Epistolae ejus, et psalmi David, frequentantur in Ecclesia, ad spem veniae, et quia continent quasi totam theologiam

3	83	4	c. pr.

Paupertas spiritus includit duo, scilicet abdicationem temporalium rerum, quae fit spiritu, id est propria voluntate, per instinctum Spiritus Sancti (ut Ambrosius et Hieronymus exponunt), et contritionem superbiae, secundum quod paupertas spiritus intelligi potest exinanitio inflati et superbi spiritus (ut Augustinus exponit)

2-2	19	12	c.

Paupertas voluntaria commendatur

3	40	3	o.

Paupertas voluntaria est indicium maximae humilitatis

2-2	19	12	c.
3	40	3	3

Christus voluit esse pauper quadruplici ratione: primo quia paupertas voluntaria convenit praedicatori; secundo ne videretur praedicare ex cupiditate; tertio ut nos faceret divites spiritualiter; quarto ut virtus Dei major ostenderetur

3	35	7	c.
3	40	3	o.

Pax est tranquillitas ordinis, maxime in voluntate

1-2	70	3	c.
2-2	29	—	o.

Pax non est virtus, sed est effectus virtutis, scilicet charitatis

2-2	29	3	o.
2-2	29	4	o.

De ratione pacis est duplex unio, scilicet diversorum appetentium, et appetituum ejusdem appetentis, et respectu ejusdem appetibilis

2-2	29	—	o.

Pax includit concordiam, addens unionem ejusdem appetentis, ultra unionem diversorum appetentium, quam dicit concordia

2-2	29	1	c.

Perfectio gaudii est pax, quoad duo importata per pacem, scilicet quoad quietem a perturbantibus, et quoad sedationem a fluctuatione desiderii

1-2	70	3	c.

Pax reipublicae est secundum se bona, et multo plura prohibet, scilicet homicidia, sacrilegia, et hujusmodi, quam occasionentur ex ea, et plures bene ea utuntur

2-2	123	5	3

Paci opponuntur multa vitia, scilicet dircordia in corde, contentio in ore, schisma, rixa et bellum in opere

2-2	34		princ.
2-2	37		princ.
2-2	39		princ.

Christus in ortu suo fecit pacem totius mundi, ut significaret veram pacem

3	35	8	1

Pax causatur ex justitia, subtrahendo occasiones litigiorum, et tumultuum

2-2	29	3	3
2-2	180	2	2

Omnia appetunt pacem

2-2	29	2	o.

Pax perfecta est tantum in beatis, sed pax imperfecta est in viatoribus

2-2	29	2	4

Pax vera est tantum in bonis, et bonorum; apparens autem est in malis

2-2	29	2	3

Pax vera non est in nobis, sine gratia gratum faciente, sed tantum pax apparens

2-2	29	3	1

Peccare est voluntate avertia Deo

1	94	1	c.

Peccator dicitur dupliciter, scilicet propter peccatum praeteritum, et propter propositum peccandi

Pars	Qu.	Art.	Locus
3	68	4	c.

PECCATUM est actus devians ab ordine debiti finis, contra regulam naturae, rationis, vel legis aeternae

1	63	1	c.
1-2	21	1	o.
1-2	21	2	2
1-2	71	6	c, 1, 3
1-2	72	1	c., 2
2-2	162	1	c.
2-2	168	4	c.

Peccatum non est pura privatio

1-2	72	1	2
1-2	75	1	c., 1
1-2	85	5	3

Peccatum nihil aliud est quam deficere a bono, quod convenit alicui, secundum naturam suam

1-2	109	2	2
1-2	109	8	c.

Omnis defectus debiti actus habet rationem peccati

2-2	64	1	c.

Peccatum nihil aliud est, secundum Augustinum, quam neglectis rebus aeternis temporalia sectari

1-2	71	6	3
2-2	104	3	c.

Peccatum nihil aliud est quam utendis frui, et fruendis uti, secundum Augustinum

1-2	71	6	3

Peccatum est dictum, vel factum, vel concupitum contra legem aeternam, secundum Augustinum

1-2	71	6	o.
1-2	76	2	1

Omne quod est contra naturalem inclinationem, est peccatum, quia contrariatur legi naturae

2-2	133	1	c.
2-2	142	1	c.

Peccatum est praevaricatio legis divinae, et coelestium inobedientia praeceptorum, secundum Ambrosium

1-2	109	4	c.
2-2	79	2	1

Peccatum est voluntas retinendi, vel consequendi, quod justitia vetat

1-2	71	6	2

Omne peccatum est voluntarium

1-2	71	5	c.
1-2	71	6	c., 2
1-2	73	6	c.
1-2	74	1	c.
1-2	74	2	c.
1-2	74	3	c.
1-2	76	3	c., 2
1-2	77	6	c.
1-2	80	1	c.
1-2	87	2	c.
1-2	88	3	1
2-2	10	2	c.
2-2	34	2	c.
2-2	34	4	c.
2-2	46	2	2
2-2	64	8	c.
2-2	118	4	c.

Ex hoc est aliquid peccatum, quia repugnat virtuti

2-2	107	1	c.

In quolibet peccato est aliquid virtutis, quia non possunt simul corrumpi omnes circumstantiae virtutis

1-2	73	2	c. fi.

Ratio formalis peccati duplex, scilicet secundum intentionem peccantis, id est illud ad quod convertitur, et secundum rationem mali, id est bonum a quo recedit; primum diversificat speciem peccati, non autem secundum

2-2	10	5	1

Peccatum non dicitur univoce de omni peccato; sed prius de actuali quam de originali, et prius de mortali quam de veniali

1-2	88	1	1
1-2	88	5	1

Peccatum duplex, scilicet peccatum actuale, et peccatum quasi naturale

3	8	5	1

Peccare contingit aliquem dupliciter, scilicet vel in se quoad actum peccati, vel in sua causa

2-2	30	1	c.
2-2	150	1	c.
2-2	150	4	c.
2-2	154	5	o.

Peccatum duplex, scilicet occultum et publicum; secundum est corrigendum publice, non autem primum

3	55	1	1

Peccatum dupliciter contingit in actibus humanis, scilicet ex natura facti, ut in malis ex genere, et ex abusu boni

1	48	6	c.

Peccatum triplex, scilicet contra Deum, contra se, et contra proximum

1-2	72	4	o.

Peccatum triplex, scilicet cordis, oris, et operis

2-2	162	4	4

Peccatum dicitur speciale dupliciter, vel quia est circa specialem materiam, vel propter specialitatem actus extendentis se ad omnem materiam, ut omnia vitia circa actum rationis

2-2	54	1	c.
2-2	99	2	o.

Peccatum duplex, scilicet carnale, et spirituale; primum perficitur in delectatione naturali, id est secundum tactum; secundum vero in delectatione animali

1-2	72, 2		o.
1-2	73	5	c.
2-2	118	6	c.

Peccatum dicitur carnale dupliciter, scilicet secundum consummationem, et secundum originem; primo modo sunt tantum gula et luxuria, secundo autem modo omnia

1-2	72	2	o.

In peccato sunt duo, scilicet pronitas, et motivum; primum est plus in creatura ignobiliori, secundum autem in nobiliori

1	63	7	c.

In quolibet peccato sunt duo, scilicet materiale, id est substantia actus, et formale, id est inordinatio ejus

1-2	71	6	c.
1-2	72	1	c.
1-2	72	8	c.
1-2	75	1	c., 1
1-2	75	4	1
1-2	79	2	c.
1-2	87	4	3
1-2	87	6	c.

In uno peccato contingit esse multas deformitates

2-2	154	1	2

In quolibet peccato necesse est esse defectum circa aliquem actum rationis

2-2	154	1	2

Una specialis ratio peccati potest esse in diversis generibus peccatorum, inquantum ordinantur ad finem unius peccati

2-2	99	2	2
2-2	99	3	2
2-2	107, 2		2

In peccato sunt duo, scilicet inordinatio actus injurians Deum, et macula sequens

1-2	87	4	3
1-2	87	6	c.

In quolibet peccato sunt duo, scilicet macula culpae, et reatus poenae

3	22	3	c.

Peccatum in Spiritum Sanctum, est peccare ex electione mali, et tantum ex malitia, quae est cum contemptu bonorum impedientium peccatum

2-2	14	1	c.
2-2	14	3	c.
2-2	14	4	c
2-2	105	2	2

In omni peccato generaliter contemnitur Deus in suis praeceptis; sed hoc peccatum, ut speciale peccatum, est contemptus doni, quo homo retrahitur a peccato, non autem peccatum sequens ex eo

2-2	118	5	3
3	88	4	c. fi.

Illud peccatum dicitur generale, quod privat conditionem requisitam in qualibet virtute; sed hoc peccatum est speciale, ratione specialis contemptus

2-2	14	1	3

Peccata differunt specie secundum objecta, non autem ratione inordinationis

1-2	72	1	o.
1-2	72	2	c.
1-2	72	3	o.
1-2	72	4	o.
1-2	72	5	1
1-2	72	8	c.
1-2	73	3	c. fi. 1
1-2	73	4	c.
1-2	79	2	3
2-2	prolog.		
2-2	139	2	c.

Peccata differunt specie secundum fines, non autem secundum causas agentes

1-2	72	3	o.
2-2	prolog.		

In peccatis est duplex differentia, scilicet materialis, id est secundum naturalem speciem peccati; et formalis, id est secundum ordinem ad unum finem proprium

1-2	72	6	c.

Nullum quod est praeter intentionem peccantis, dat speciem peccato

1-2	72	1	c.
1-2	72	8	c.
3	88	4	1

Circumstantiae non possunt aggravare peccatum in infinitum

2-2	110	4	5

Divisio peccati, in peccatum contra Deum, contra se, et contra proximum, est specifica, quia est secundum objecta

1-2	72	4	o.

Peccata cordis, oris et operis non differunt secundum species completas, sed secundum gradus ejusdem speciei

1-2	72	7	o.
1-2	100	5	c.
1-2	100	6	c.
2-2	prolog.		

Peccata non differunt specie, secundum praecepta legis, quia non habent speciem ex parte aversionis, sed ex parte con-

Pars	Qu.	Art.	Locus
versionis			
1-2	72	6	2
1-2	72	9	1
1-2	73	1	c.
2-2	10	5	1

Peccata differunt specie secundum superabundantiam, et defectum, propter diversa motiva, et sunt contraria

1-2	72	8	o.

Differentia peccati, secundum mortale et veniale, vel secundum alios reatus, non est specifica

1-2	72	5	o
1-2	88	1	o.
1-2	88	2	o.

Peccatum mortale differt a veniali in infinitum, ex parte aversionis, non autem ex parte conversionis

1-2	72	5	1
1-2	87	5	1

Omne peccatum est in voluntate ut in subjecto

1-2	74	1	o.

Subjectum peccati duplex, scilicet subjectum primum, et subjectum proximum. Voluntas est subjectum primum omnis peccati, proximum vero sunt diversae potentiae

2-2	10	2	c.

Omnis potentia mobilis a voluntate potest esse subjectum peccati, licet principaliter sit in voluntate

1-2	74	2	o.
1-2	74	3	c.
1-2	83	1	c.

Peccatum est in voluntate ut in causa

1-2	74	1	o.
1-2	74	2	o.
1-2	75	3	c.
1-2	80	1	c.

Voluntas est per se causa actus peccati, sed per accidens causat ejus ordinationem, id est praeter intentionem

1-2	75	1	o.

In quolibet volente sub Deo potest esse peccatum voluntatis, si in sua natura consideretur

1	63	1	c.

Peccatum non potest esse in voluntate, nisi cum ignorantia intellectus

1	63	1	4
1-2	58	2	c.
1-2	77	2	c.
2-2	20	2	o.
2-2	51	3	2
2-2	53	2	c.

Peccatum in actu liberi arbitrii contingit dupliciter, scilicet eligendo malum ex ignorantia, vel eligendo inordinate bonum exinconsideratione

1	63	1	4

Peccatum essentialiter consistit in actu liberi arbitrii

1-2	77	6	o.

Peccatum est in ratione dupliciter, scilicet errando circa illud quod potest et debet scire facta promulgatione, vel non regendo potentias inferiores

1-2	74	5	o.
1-2	74	6	o.
1-2	90	4	2, 3

Peccatum mortale et veniale possunt esse in ratione dupliciter, scilicet secundum se, et secundum quod regit potentias inferiores

1-2	74	9	o.
1-2	74	10	o.

Peccatum morosae delectationis est in ratione dupliciter, vel deficiendo directione interiorum passionum animi, vel in directione exteriorum actuum. Deficit autem in directione passionum dupliciter: primo imperando illicitas passiones, alio modo non reprimendo motus passionum illicitos

1-2	73	8	c.
1-2	74	6	o.

Peccatum ipsius consensus in actum est tantum in ratione superiori; sed consensus in delectationem potest esse in ratione superiori et inferiori

1-2	15	4	o.
1-2	74	7	o.
1-2	74	8	1

Non omnis motus sensualitatis primus, id est naturalis, est peccatum

1-2	74	3	o.

Sensualitas tenet locum serpentis, quia inclinat ad peccatum

1	81	1	3
1	81	3	1
1-2	74	3	2
2-2	165	2	sc.
3	18	2	3

In sensualitate potest esse peccatum subjective

1-2	74	3	o.

In sensualitate potest esse peccatum veniale, non autem mortale

1-2	74	3	4
1-2	74	4	o.
1-2	89	5	c.

Obedire imperio rationis, et esse subjectum peccati, convenit sensualitati hominis non autem sensualitati bruti

1-2	74	3	3

Peccatum actuale est in generativa, non sicut in subjecto, sed materialiter, inquantum concupiscibilis motum ejus imperat

1-2	17	8	3

Peccatum actuale non potest esse in parte non obediente rationi, sed bene infectio naturae

1-2	83	1	c.
1-2	83	4	2

Omnis voluntas sub Deo potest secundum se habere peccatum

1	63	1	c.

Christus nullum habuit peccatum

3	14	3	o.
3	15	1	o
3	15	5	1, 2
3	22	4	1

Peccatum, ut est actus, habet causam per se; sed ratione inordinationis, habet causam per accidens tantum

1-2	75	1	o
1-2	75	2	c.
1-2	75	4	c., 1
1-2	77	4	c.

Non omne peccatum fit ex contemptu, sed quandoque ex ignorantia vel infirmitate

2-2	162	2	c., 1, 2
2-2	186	9	2, 3
3	88	4	c.

Causa primi peccati non est malum, sed bonum, scilicet voluntas cum assentia alterius boni, scilicet regulae rationis, vel legis divinae

1	49	1	1, 3
1	63	1	4
1-2	75	1	c., 3
2-2	163	1	c.
2-2	163	2	c.

Non omne peccatum fit ex contemptu, sed quandoque ex ignorantia vel infirmitate; sed peccandi consuetudo implicat Dei contemptum

1-2	105	2	9
2-2	162	2	c., 1, 2

Quod aliquis non possit vitare peccatum, potest intelligi dupliciter, scilicet vel quia confirmatus est in malo, vel quia diu persistere non potest quin ruat in peccatum

1-2	109	8	o.

Principium peccati duplex, scilicet primum et universale, id est voluntas, et principium proprium et proximum, scilicet aliae potentiae

2-2	10	2	c.

Voluntas est causa alicujus dupliciter, scilicet per se, id est imperando; et per accidens peccati, id est non impediendo, vel non reprimendo cum possit; et sic est causa peccati primorum motuum

2-2	154	5	c. pr.

Propria et per se causa peccati est voluntas; aliae vero causae sunt quasi extrinsecae et remotae

1-2	73	6	c.
1-2	80	1	c., 3

Nihil exterius est causa sufficiens peccati; sed tantum suadens vel movens appetitum sensitivum

1	115	4	c.
1-2	73	8	3
1-2	75	3	o.
1-2	80	1	o.
1-2	80	3	o.
2-2	43	1	3
2-2	73	3	c., 2
2-2	115	2	1, 2

Aliquis potest sufficienter impelli a daemone in actum paccati, non autem in peccatum

1-2	80	3	o.

Aliquis quandoque committit aliquod peccatum secundum effectum, et non secundum affectum

2-2	162	2	2

Causa interior peccati duplex, scilicet proxima, id est ratio et voluntas, et causa remota, scilicet imaginatio et appetitus sensitivus

1-2	75	2	o.
1-2	75	3	c.
2-2	10	2	o.

Sciens peccat, non considerando in particulari, vel in actu, quod fit in universali vel in habitu; unde dicitur quis ex certa malitia, vel ex industria peccare, quasi scienter malum eligens

1-2	78	1	c. fi.

Causa peccati triplex, scilicet motivum, id est bonum apparens, defectus regulae, et perficiens; primum pertinet ad sensus et ad appetitum sensitivum, secundum ad rationem, tertium autem ad voluntatem

1-2	75	2	c.
1-2	75	3	c.

Causa efficacissima peccati duplex, scilicet amor bonorum temporalium, et timor poenae

1-2	77	4	c., 3

Propria et per se causa peccati, est

Pars	Qu.	Art.	Locus
			ex parte conversionis ad commutabile bonum
1-2	75	1	c.
1-2	77	4	c.
1-2	77	6	1
1-2	77	8	2
1-2	84	1	1

Causa peccati triplex, scilicet passio, habitus vitiosus, et falsa aestimatio de particulari eligibili, ex passione, habitu, vel ignorantia

2-2	14	1	c. fi.

Inclinans ad peccatum est duplex, scilicet per se, ut habitus et dispositio ex peccato; et per accidens, scilicet removendo originalem justitiam, id est peccatum originale. Nec tamen debet dici quod peccatum originale sit habitus infusus, aut acquisitus per actum, nisi primi parentis, non autem hujus personae, sed per vitiatam originem innatus

1-2	82	1	3
1-2	82	2	2

Omne peccatum contingit ex defectu scientiae in universali, vel in particulari, in habitu vel in actu, ex intentione, vel occupatione, vel infirmitate, vel passione

1-2	77	2	c.

Origo peccatorum attenditur secundum inclinationem ad finem, quae est ex parte conversionis

2-2	73	3	3

Unum peccatum est causa alterius peccati, in quadruplici genere causarum, scilicet in genere causae efficientis, materialis, finalis, et formalis

1-2	75	4	o.
1-2	84	—	o.

Unum peccatum potest oriri ex diversis peccatis, sed principalius, ex quo saepius consuevit, propter propinquitatem ad finem ejus

2-2	72	4	c.

Ex minori vitio potest oriri majus peccatum, sicut ex ira homicidium et blasphemia

2-2	73	3	3

Homo non debet facere unum peccatum, ut vitet aliud peccatum

2-2	113	1	3

Quia per operationes sensus homo pervenit ad actus rationis, ideo plures sequuntur inclinationes naturae sensitivae quam ordinem rationis: plures enim sunt qui assequuntur principium rei quam qui ad consummationem perveniunt; ex hoc autem vitia et peccata in hominibus proveniunt, quod sequuntur inclinationem naturae sensitivae contra ordinem rationis

1	49	3	5
1	115	4	c.
1-2	71	2	3

Natura humana magis corrupta est per peccatum, quoad appetitum boni, quam quoad cognitionem veri

1-2	109	2	3

Peccata hominum sunt impedimenta humani boni

1	63	2,	1, fi.

Peccatum cedit in bonum hominis, non quidem secundum se, sed quia homo fit humilior, et cautior ex peccato suo et aliorum

1-2	87	2	1, 2

Privatio modi speciei et ordinis, ut sunt in bono virtutis, et gratiae, sunt effectus peccati, non autem in aliis

1-2	85	4	o.

Homo peccando recedit ab ordine rationis: ideo perdit dignitatem humanam, et incidit in servitutem bestiarum

2-2	64	2	3

In quolibet peccato est aliquid virtutis quia non potest corrumpere omnes circumstantias virtutis

1-2	73	2	c. fi.

Peccatum singularis personae non nocet, nisi sibi

3	19	4	1
3	82,	6	3

Peccatum non nocet Deo, licet sit contra Deum

1-2	21	4	1
1-2	47	1	1
1-2	73	7	2
2-2	88	2	c.

Peccatum transit actu, et manet effectu, scilicet reatus maculae, et offensae Dei

1-2	109	7	c.
1-2	113	2	3
3	62	2	2
3	62	5	c.
3	89	4	1

Vulnus quadruplex causatur in anima: primo ex peccato Adae, sed consequenter ex aliis peccatis, scilicet infirmitas in irascibili, concupiscentia in concupiscibili, ignorantia in ratione, et malitia in voluntate, ad quae sequuntur alia duo, scilicet dolor, et mors

1-2	85	3	o.
1-2	85	5	c.

Peccatum dupliciter deprimit, scilicet premendo ne videantur superiora, sed infima, et humiliando

1-2	87	2	1

Homo per peccatum incurrit triplex detrimentum, scilicet deordinationem mentis, reatum poenae, et debilitatem boni naturalis

1-2	109	7	c.
3	22	3	c.

Obligatio duplex causatur ex peccato, scilicet servitus diaboli, et reatus poenae

3	48	4	c., 3

Gravitas peccati principaliter est ex objecto, seu fine

1-2	73	3	o.
1-2	73	4	c.
1-2	73	5	c.
1-2	73	9	c.
1-2	74	9	c.
2-2	64	2	1

Gravitas et species peccati magis attenditur ex fine quam ex materiali objecto

2-2	74	2	1

Ratio principalis gravitatis peccati est ex aversione a Deo

1-2	73	3	2
1-2	73	5	c.
1-2	77	6	1

Quantitas peccati non mensuratur ex nocumento facto, sed ex voluntate contra charitatem agentis

2-2	13	3	1

Gravitas peccati duplex, scilicet ex parte peccati, et ex parte peccantis ex majori contemptu

2-2	94	3	c.
2-2	116	2	2
2-2	142	3	c.
3	80	5	c.

Gravitas peccati duplex, scilicet secundum speciem, quae est ex objecto, et secundum circumstantiam

2-2	10	3	1
2-2	39	2	c.
2-2	163	3	c
2-2	163	4	c.
3	80	5	c.

Defectus debitae circumstantiae aggravat peccatum, et appositio ejus alleviat ipsum

1-2	73	7	o.

Peccata verborum, maxime ex affectu, et intentione loquentis, pensanda sunt

2-2	72	2	c., 3
2-2	73	2	c.
2-2	75	1	c.
2-2	76	3	c. fi.

Gravitas peccati triplex, scilicet ex materia vel objecto, ex parte peccantis, et ex effectu consequente

2-2	148	3	o.

Gravitas peccati magis attenditur in abusu rei quam in amissione debiti usus

1	48	6	c.
2-2	155	12	4

Gravitas peccatorum in proximum est per se ex majori nocumento, scilicet contra majus bonum, sed per accidens ex deliberatione

2-2	34	4	o.
2-2	73	3	c.
2-2	74	2	c.
2-2	154	3	o.

Non omnia peccata sunt aequalia in gravitate

1-2	73	2	o.

Gradus quadruplex gravitatis peccati, scilicet per passionem, ignorantiam, malitiam, et contumaciam

1-2	105	2	9
2-2	162	2	c., 1, 2
2-2	186	9	3
3	88	4	c.

Peccata quae consistunt in actuali comtemptu Dei, sunt graviora peccatis, in quibus non est contemptus Dei, nisi ex consequenti, et quasi interpretative

1-2	73	8	2

Peccatum in quo Deus in seipso contemnitur, est gravissimum; post, quo contemnitur in sacramentis, praecipue in Eucharistia; tertio in membris suis; quarto in praeceptis suis, quod commune est omni peccato mortali

2-2	20	3	o.
2-2	21	1	1
2-2	39	2	c.
2-2	110	2	c.
2-2	148	3	c.
2-2	150	3	c.
2-2	154	3	c., 3
3	80	5	c.

Peccatum in Spiritum Sanctum est gravissimum

2-2	14	3	o.
2-2	21	1	o.
2-2	21	4	o.
2-2	130	2	o.
2-2	133	1	c.

Peccata opposita virtutibus theologicis sunt caeteris

Pars	Qu.	Art.	Locus
			graviora, secundum genus suum
2-2	20	3	o.

Peccatum quanto plus repugnat oppositae virtuti, tanto est gravius

2-2	116	2	c.
2-2	119	3	c.

Maximum peccatum opponitur maximae virtuti, principaliter et directe, sed minimum extensive

1-2	73	4	o.

Omne peccatum opponitur prudentiae, sed non est gravissimum, nisi opponatur in aliquo maximo

1-2	55	2	3
1-2	119	3	3

Peccata contra praeccepta primae tabulae sunt caeteris graviora

1-2	110	6,	c.

Quanto voluntas est major vel finis pejor, tanto peccatum est gravius; in aliis autem causis peccati, est oppositum

1-2	73	6	o.

Gravitas peccati est major de majori bono quod corrumpitur, vel contemnitur; minor autem de majori bono quod amatur

1-2	100	6	c.
2-2	39	2	c.
2-2	105	2	c.
2-2	118	5	c., 1
2-2	150	3	c.

In quolibet genere peccati, gravius est quod fit ex habitu, quia fit ex majori libidine

2-2	156	3	c.

Peccata carnalia sunt minus gravia, licet turpiora quam spiritualia

1-2	73	5	o.
2-2	116	2	2
2-2	142	4	2
2-2	144	2	4
2-2	154	3	o.
2-2	162	0	3

Gravius est peccare opere quam ore, et ore quam corde

1-2	100	6	c. fi.

Nocere sibi est gravius peccatum quam nocere proximis, in re non subjecta voluntati, scilicet in naturalibus vel spiritualibus; in aliis autem e converso

1-2	73	9	2

Nocumentum intentum vel praevisum, vel per se consequens peccatum, aggravat illud directe, non autem si per accidens consequatur; sed imputatur ei ad poenam, si dabat operam rei illicitae, propter negligentiam considerandi

1-2	73	8	o.

Peccatum aggravatur ex conditione personae, contra quam peccatur tripliciter: primo si sit conjuncta Deo, virtute, vel officio; secundo si sit sibi conjuncta natura, vel beneficio, vel aliter; tertio si sit conjuncta proximo, tangendo plures, ut persona publica, vel famosa

1-2	73	9	o.
2-2	58	10	3
2-2	61	2	3
2-2	61	8	c.
2-2	63	4	2
2-2	65	4	o.
3	80	5	c.

Dignitas personae peccantis non transfert peccatum in aliam speciem, nisi ratione inobedientiae vel voti, et hujusmodi

1-2	89	3	c.
1-2	110	4	5

Excellentia personae peccantis aggravat peccatum ex deliberatione, sed alleviat peccatum ex surreptione

1-2	73	10	o.
1-2	89	3	c.
1-2	89	5	c.
1-2	102	3	11
2-2	100	1	7

Omne peccatum contra proximum est etiam contra Deum

1-2	72	4	o.
2-2	105	2	c.

Homo gravius peccat post dationem legis Moysis quam ante

1-2	98	1	2

Homo gravius peccat in nova lege quam in lege veteri

1-2	106	2	2

Baptizatus gravius peccat quam non baptizatus, caeteris paribus

1-2	106	2	2
2-2	10	3	3

Clericus in sacris plus peccat in eodem genere peccati quam religiosus non in sacris

2-2	184	8	c. fi.

Peccatum religiosi gravius est peccato saecularis tripliciter, scilicet ratione voti, ratione contemptus, et ratione scandali; in aliis autem est e converso

2-2	186	10	o.

Religiosus peccans ex contemptu fit pessimus, et maxime incorrigibilis

2-2	186	10	3

Delere peccatum formaliter, convenit gratiae, effective principaliter soli Deo, dispositive insufficienter puro homini, sufficienter Christo, instrumentaliter sacramentis

3	16	11	3

Solus Deus remittit peccata per auctoritatem; homines autem per ministerium

3	84	3	3

Deus potest remittere peccata sine poena

2-2	67	4	2
3	46	2	3

Homo peccando obligatus erat ad poenam Deo sicut summo judici, sed diabolo tanquam tortori; ideo debuit redimi Deo, et non diabolo

3	38	4	2, 3

Omnia peccata in hac vita sunt remissibilia

1	69	2	c.

Peccatum quodlibet dicitur remitti quoad duo, scilicet quoad culpam, et quoad reatum; et secunda remissio non potest esse sine prima

3	22	3	c.

Per charitatem consequimur veniam peccatorum

3	49	1,	c.

Ad remissionem cujuslibet peccati requiritur quod totaliter dimittatur affectus ejus. Exigitur autem ad remissionem peccati mortalis perfectior poenitentia; ut scilicet homo actualiter peccatum mortale commissum detestetur, quantum in ipso est, ut scilicet diligentia adhibeat ad rememorandum singula peccata mortalia, ut singula detestetur. Sed ad remissionem cujuslibet peccati venialis requiritur quaedam virtualis displicentia

3	87	1	c.

Peccatum originale est habitus, scilicet languor naturae, id est inordinata dispositio ex dissolutione harmoniae originalis justitiae

1-2	82	1	o.

Peccatum originale est habitus corruptus, non pura privatio, quia dicit privationem originalis justitiae, et inordinatam dispositionem partium animae

1-2	82	1	1

Peccatum originale est habitus, quia est inordinatio naturae; non autem actuale peccatum, quia est inordinatio actus

1-2	82	1	2

Peccatum originale est peccatum naturae, sed peccatum actuale est peccatum personae

1	100	1	c.
1-2	74	3	2
1-2	80	1	c.
1-2	81	1	o.
1-2	82	1	2
3	8	5	1

Formale ejus est privatio originalis justitiae; materiale vero est in concupiscentia, id est inordinatio partium animae

1-2	82	3	o.

Si homo formaretur ex digito vel aliter, sine semine viri, haberet omnes defectus naturae sicut alii; sed non haberet rationem culpae vel poenae

1-2	81	4	o.

Peccatum originale est voluntarium, per voluntatem Adae tantum

1-2	80	1	c.
1-2	82	1	2
2-2	108	4	c.
3	84	2	3

Peccatum originale habet novem nomina, scilicet originale, fomes peccati, concupiscentia, concupiscibilitas, languor, tyrannus, lex peccati, lex carnis, et lex membrorum

3	23	3	c.

Et est multiplex in virtute, quia virtualiter continet omnia peccata

1-2	82	2	1

Et est unum numero in uno homine; sed in omnibus est unum specie

1-2	82	2	o.

Peccatum originale est aequaliter in omnibus hominibus, sicut et relatio ad peccatum Adae, et privatio justitiae originalis

1-2	82	4	o.

Et fuit in Adam ut in causa principali, in semine vero instrumentaliter: sed in anima subjective; in carne autem ut poena, non ut culpa

1-2	83	1	o.

Peccatum originale prius est in essentia animae quam in potentiis

Pars	Qu.	Art.	Locus
ejus			
1-2	83	2	o.
1-2	83	3	c.

Et prius est ordine naturae in anima quam in carne; sed ordine generationis et temporis est e converso

1-2	83	2	3
1-2	83	3	3

Et contrahitur in infusione animae rationalis

1-2	83	1	4
3	27	1	4

Et prius inficit voluntatem quam alias potentias

1-2	83	3	o.
1-2	83	4	1

Omnes defectus virtutum possunt reduci ad peccatum originale, inquantum includuntur in carentia originalis justitiae, quae totam animam perficiebat

2-2	53	1	2

Omnes potentiae animae sunt corruptae per illud; sed quae concurrunt ad generationem, dicuntur etiam infectae, scilicet concupiscibilis, gencrativa, et tactus

1-2	83	4	o.

Et traducitur ad omnes qui fuerunt in Adam, secundum rationem seminalem, non autem ad alios

1	100	1	c.
1-2	81	3	o.
1-2	81	4	o.
3	15	1	2
3	31	1	3
3	31	6	1

Caro Christi in Patribus fuit obnoxia peccato originali

3	31	1	3
3	31	7	o.
3	31	8	3

Secundum hdem catholicam est tenendum quod primum peccatum primi hominis, scilicet peccatum originale, originaliter transit in posteros; contrarium autem est haeresis Pelagiana (ut patet per Augustinum in plurimis suis libris)

1-2	81	1	c. pr.
1-2	81	3	c.

Secundum fidem catholicam firmiter est tenendum, quod omnes homines, praeter solum Christum, ex Adam derivati, peccatum originale ex Adam contrahunt: alioquin non omnes indigerent redemptione, quae est per Christum, quod est erroneum

1-2	81	3	c. pr.

Ideo non secundum fidem catholicam, sed erroneum est dicere quod aliquis, praeter solum Christum, fuerit sine peccato originali

1-2	81	3	c.
3	27	2	c., 2

Nec potest esse in aliquo cum veniali, sine peccato mortali

1-2	89	6	o.
3	90	4	3

Infectio ejus nullo modo causatur a Deo, sed ex solo peccato Adae per carnalem generationem

1-2	83	1	4

Peccatum originale quoad culpam est a patre; sed quoad poenalitates, est a matre

3	70	2	4

Peccatum originale habet duplicem processum, scilicet a carne ad animam, secundum ordinem generationis; et ab essentia animae ad potentias ejus, secundum ordinem naturae

1-2	83	3	2

Causa peccati originalis est tantum una, scilicet privatio originalis justitiae

1-2	82	2	c.

Libido habitualis, scilicet fomes, est causa peccati originalis; non autem libido actualis, sed est signum habitualis

1-2	82	4	3

Persona primo, id est in Adam, infecit naturam peccato originali; sed in aliis hominibus est e converso

3	8	5	1

Persona primo infecit naturam per peccatum originale; secundo, natura infecit personam; sed Christus primo reparat personam, secundo naturam

3	69	3	3

Peccatum originale corrumpit naturam, quantum ad id quod naturae est; alia vero peccata, quantum ad id solum quod personae est

1-2	81	2	c., 3

Peccatum originale, adveniente gratia, transit reatu, et manet actu quoad fomitem

1-2	74	3	2
1-2	81	3	2

Peccatum originale est minus voluntarium quocumque peccato actuali

3	1	4	c.

Peccatum originale respectu naturae est gravius veniali, sed respectu personae est e converso

3	1	4	c., 1

Peccatum veniale dicitur tripliciter, scilicet ex causa eventu, et genere

1-2	77	8	1
1-2	88	2	o.

Peccatum dicitur veniale ex causa secundum quod privat, vel diminuit voluntarium per ignorantiam vel impotentiam

1-2	77	8	1
1-2	88	2	c.

Peccatum veniale non habet simpliciter et perfecte rationem peccati, sed est quasi dispositio ad illud

1-2	88	1	1

Et contingit ex corruptione fomitis

1-2	89	3	c.

Et contingit semper vel propter imperfectionem actus, vel propter inordinationem circa ea quae sunt ad finem, et utrumque propter defectum ordinis

1-2	72	5	c.
1-2	87	2	o.
1-2	87	3	o.
1-2	88	2	c.
1-2	89	3	c.

Peccatum veniale nullam proprie maculam causat in anima, sed impedit actus virtutum

1-2	89	1	o.
3	87	2	3

Homo potest quandoque esse sine peccato veniali in hac vita, sed non diu

3	79	4	2

Peccatum veniale non potest esse in non habente usum liberi arbitrii

3	87	2	c.

Peccans venialiter, recidivat et simulat, id est fictus dispositive et imperfecte, non autem simpliciter

2-2	75	2	2

Peccatum veniale non potest dimitti, quamdiu voluntas ad illud manet

3	87	1	c., 1
3	87	2	2
3	87	3	2

Unus actus charitatis potest delere omnia venialia sine actuali cogitatione eorum

3	87	1	o.

Aliquid causat remissionem venialium tripliciter, scilicet causando gratiam, ut omnia sacramenta novae legis; vel detestando peccata, ut confessio generalis, et oratio dominica; vel reverendo divina, ut benedictio episcopalis, quaelibet unctio sacramentalis, et hujusmodi

3	87	3	o.

Ingressus Ecclesiae consecratae delet peccata venialia

3	83	3	3
3	87	3	c.

In quolibet genere peccati mortalis, sunt quaedam peccata venialia propter imperfectionem actus

2-2	35	3	c.
2-2	36	3	c.
2-2	162	5	c.

Peccatum veniale disponit ad mortale per se, et per accidens, quia frequens venialium iteratio disponit ad illam placentiam venialium, in qua consistit peccatum mortale; eo quod, secundum quod habitus ex consuetudine generatur et augetur, secundum hoc delectatio et pronitas crescit

1-2	74	4	3
1-2	88	3	o.
1-2	88	4	o.
2-2	24	10	c. fi.
2-2	24	12	1
2-2	43	7	5
2-2	132	4	3
2-2	186	9	c.

Peccatum veniale comparatur aegritudini; mortale vero morti

1-1	72	5	c.

Licet virtus secundum habitum non corrumpatur nisi per peccatum mortale, tamen actus ejus corrumpitur et impeditur etiam per veniale

1-2	89	1	c.
2-2	133	1	2

Peccatum mortale est contra praeceptum Dei, non autem veniale, sed est praeter praeceptum

1-2	74	9	c.
1-2	88	1	1
2-2	105	1	1

Peccatum veniale et mortale differunt genere

1-2	88	2	c.

Peccatum veniale ex genere

Pars	Qu.	Art.	Locus
potest fieri mortale ex intentione, non idem numero, nec multa simul	1-2	88	2 c.
	1-2	88	4 o.
	1-2	88	6 c., 1
Consensus in veniale ex genere est veniale; sed consensus in veniale propter imperfectionem actus, facit mortale	1-2	74	8 2
	1-2	74	9 c., 3
	1-2	88	5 1
Peccatum mortale potest fieri veniale per substractionem, propter imperfectionem actus, non autem propter additionem	1-2	88	2 c.
	1-2	88	6 o.
Peccatum veniale et mortale differunt, sicut reparabile et irreparabile	1-2	72	5 c.
Per peccatum mortale omnino mens avertirur a Deo, sed per veniale retardatur affectus hominis, ne prompte ferat- tur in Deum	3	87	1 c.
	3	87	2 c.
Per quodlibet peccatum veniale vel mortale deordinatur voluntas hominis, per immoderatam conversionem ad bonum creatum	3	87	1 c.
	3	87	2 3
Unum peccatum mortale potest oriri ex veniali	2-2	153	4 3
	2-2	105	1 2
Ante baptismum non possunt esse venialia sine mortalibus	1-2	89	3 o.
	1-2	89	6 o.
	3	90	4 3
In ratione superiori dupliciter potest esse peccatum veniale, scilicet quando consentit in veniale ex genere, vel quando habet subitum motum infidelitatis sine consensu	1-2	74	10 o.
Ratio superior, circa objectum potentiae inferioris, ut sensualitatis, sicut in delectationibus secundum carnem, non habet motum, nisi deliberatum; ideo semper est mortale, si sit de mortali, non autem si sit de venialı	1-2	74	10 o.
Nullus debet peccare venialiter, ne alius peccet mortaliter	2-2	26	4 c., 2
	2-2	43	7 5
	2-2	110	3 4
Quilibet debet potius mori, et praeeligere omnem poenam in generali, quam peccare non solum mortaliter, sed etiam venialiter	2-2	110	3 4
Unum veniale potest remitti sine alio veniali, non autem sine quolibet mortali	3	87	4 o.
	3	90	4 3
Peccatum veniale remittitur post mortem in purgatorio, quoad culpam et poenam, non autem mortale	1	64	2 c.
Quidquid fit in contemptum Dei et quidquid in sui ratione importat contemptum Dei, est peccatum mortale	2-2	38	3 c.
	2-2	68	3 c.
Nullus actus sine consensu rationis est peccatum mortale	1-2	15	— o.
	1-2	74	5 1
	2-2	35	3 c.
Omnis actus humanus non relatus in Deum, actu vel habitu ex parte agentis, est peccatum mortale, non autem ex parte actus	1-2	88	1 2
Intendens peccare mortaliter, semper peccat mortaliter	2-2	110	4 c.
Actus peccati mortalis potest aliquando esse figura alicujus boni	2-2	88	2 2
Cuicumque peccato mortali homo vult adhaerere sumens baptismum, dicitur fictus, fictione includente omne peccatum	3	69	9 3
Omne quod fit propter mortale, est mortale	1-2	88	2 c.
	1-2	88	4 c.
	1-2	88	6 c.
	2-2	110	4 c.
	2-2	154	4 c.
Omne quod est contra praeceptum Dei, est peccatum mortale, nisi forte propter imperfectionem actus	1-2	74	10 o.
Omne peccatum mortale est contra praeceptum Dei	2-2	68	3 c. fi.
	2-2	98	3 sc.
Aliquid dicitur peccatum mortale dupliciter, scilicet secundum speciem suam, et ex sua causa	2-2	154	4 c. pr.
Non omne peccatum mortale directe contrariatur praeceptis Decalogi, sed tantum injustitiam continens	2-2	148	2 1
Quilibet agens contra debitum justitiae peccat mortaliter	2-2	69	1 c.
	2-2	70	4 c.
Qui est in peccato mortali, diligit habitualiter aliquid supra Deum	2-2	68	3 c.
Omne peccatum mortale contrariatur charitati, non autem spei vel fidei	1-2	71	4 c.
	2-2	24	10 c.
	2-2	24	12 c., 4
	3	87	1 c.
Omnis actus contra charitatem est peccatum mortale	1-2	87	3 c.
	1-2	88	2 c.
	2-2	13	2 c.
	2-2	35	3 c.
Quaelibet virtus ut virtus, id est informata charitate, expellitur per quodlibet mortale, non autem inquantum est habitus	1-2	63	2 2
	1-2	65	3 c.
	1-2	71	4 o.
	1-2	73	1 2
Per quodlibet peccatum mortale deperit quidquid virtuti debebatur, et omnia merita mortificantur	2-2	132	3 1
	3	89	4 o.
Peccatum mortale quantum ad aliquid est simile aegritudini, et quantum ad aliquid est simile morti, et hoc est inquantum separat a Deo, qui vita est animae; aegritudini autem inquantum habitudo revocationis ad vitam et sanitatem remanet in peccante, licet talis aegritudo, id est peccatum de se inducat damnationem aeternam	1-2	72	5 c.
Nullum mortale potest remitti sine alio, quia omnia mortalia sunt connexa in aversione, non autem in conversione	1-2	73	1 o.
	3	86	3 o.
Pecunia. Intelligitur omne illud, cujus pretium aestimari potest pecunia	2-2	78	2 c.
	2-2	100	2 c.
	2-2	100	5 c.
	2-2	117	2 2
	2-2	118	2 2
Pecunia non potest vendi in mutuo pro pecunia ampliori quam sit quantitas pecuniae mutuatae, quae restituenda est	2-2	78	2 4 pr.
Pentecostes erat festum pro beneficio datae legis, significans adventum Spiritus Sancti, cujus festum succedit ei	1-2	102	4 10
	1-2	103	3 4
Per significat aliquam causam operationis in suo casuali dupliciter, scilicet ut exit ab agente, et ut terminatur ad operatum	1	36	3 c.
Cum dicitur aliquis per aliquem operari, haec praepositio, per, semper designat in suo casuali aliquam causam, vel principium actus	1	36	3 c. pr.
Per, significat causam mediam, sed aliquando habitudinem formae, per quam agens operatur	1	39	8 c.
	1	45	6 2
Haec praepositio, per, solet denotare causam mediam, vel principium de principio	1	45	6 2
Per, significat auctoritatem in recto, et aliquando in obliquo	1	36	3 c.
Pater operatur per filium, et non e converso	1	36	3 c., 4
	1	45	6 2
Perceptio experimentalem quamdam notitiam significat	1	43	5 2
Perfectio dicitur dupliciter, scilicet proprie, et transumptive, sicut dicitur quandoque perfectus latro, non quidem proprie et simpliciter, sed quasi transumptive et secundum quid	1-2	55	3 1
	1-2	92	1 c. fi.
	2-2	14	4 1
	2-2	45	1 1
	2-2	47	13 c.
	2-2	92	1 1
	2-2	116	1 c., 3

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Perfectio duplex, scilicet prima, id est forma substantialis; et secunda, id est forma accidentalis
1	73	1	c.
1-2	4	2	1
			Perfectio duplex, scilicet prima, id est substantia rei, et secunda, id est finis, sive operatio, et prima est causa secundae
1	73	1	c.
			Perfectio universi duplex, scilicet secundum statum praesentem, et futuraenovitatis
1	73	1	c.
			Perfectio duplex, scilicet totalitatis et finis; prima convenit diei sextae, in primis operibus Dei, sed secunda diei septimae
1	73	1	c., 2
3	29	2	c.
			Perfectio dicitur tripliciter, scilicet simpliciter, secundum naturam, et secundum tempus
1-2	98	2	1
2-2	161	1	4
			Perfectio triplex, scilicet secundum esse, secundum accidentia, et secundum finem
1	6	3	c.
			Perfectio triplex, scilicet dispositionis, formae et finis
3	27	5	2
			Perfectio triplex, scilicet naturae, gratiae, et gloriae
1	73	1	1
			Gradus perfectionis quintuplex, scilicet quia supremum in entibus est, quod habet perfectum bonum sine operatione ut Deus; secundum est, quod habet perfectum bonum per unum, vel per paucos motus, ut angelus; tertium est, quod acquirit perfectum bonum, per multas operationes, ut homo; quartum est, quod non potest acquirere perfectum bonum ullo modo; sed acquirit ad primum per paucos motus, ut bruta perfecta; vel per unum tantum ut bruta imperfecta, et infimum est, quod nihil horum potest acquirere, et propter hoc non habet participatum aliquem motum, ut plantae
1	77	2	c.
1-2	3	2	4
1-2	5	7	c.
			Omnis creatura, secundum quod est perpetua, est de essentiali perfectione universali; de accidentali vero, secundum quod est corruptibilis
1	23	7	c.
			Ultima perfectio rei est in consecutione finis
1	103	1	c.
1-2	55	1	c.
2-2	184	1	c.
			Prima perfectio, id est forma rei, se habet ad secundam, id est ad operationem, in duplici ordine, quia terminat et elicit eam
3	29	2	c.
			In omnibus naturis ordinatis, duo concurrunt ad perfectionem naturae inferioris, scilicet aliquid secundum motum proprium, et aliquid secundum motum naturae superioris
2-2	2	3	c.
			Unumquodque, secundum quod est perfectum, est bonum, et in actu
1	4		princ.
1	4	1	c., 1, 2
1	5	1	c.
1	5	3	c.
1-2	3	2	c.
			Primum principium in genere causae efficientis oportet esse perfectissimum, nam perfectum dicitur, cui nihil deest, secundum modum suae perfectionis
1	4	1	c. fi.
			Ultima perfectio cujuslibet rei est operatio ejus
1-2	3	2	c.
			Perfectum est prius imperfecto, ordine naturae et perfectionis, sed e converso ordine temporis, et generationis
1	85	3	1
3	1	5	3
3	1	6	c.
			Semper imperfectum est propter perfectum
1	105	5	c.
			Perfecta bonitas est in iis quae sunt ad finem, si per se sufficiunt inducere ad finem; imperfecta vero, si tantum aliquid cooperari possunt
1-2	98	1	c.
			Adveniente perfecto, non manet imperfectum, quando imperfectio est de ratione ejus
1-2	67	3	c.
1-2	67	6	c.
2-2	4	4	1
			Vel quando sunt opposita
1	58	7	3
1	62	7	1
1-2	67	3	c.
1-2	67	5	2
1-2	67	6	c.
3	9	3	1
			Aliquis dicitur perfectus dupliciter, scilicet habendo perfectionem, et statum ejus
2-2	184	4	c.
			Ad statum perfectionis requiritur obligatio perpetua ad servitutem Dei, cum aliqua solemnitate
2-2	184	4	c.
2-2	184	5	c.
2-2	184	6	c.
2-2	184	8	5
			In statu perfectionis sunt soli professi solemniter religionem et episcopi
2-2	184	4	o.
2-2	184	5	o.
2-2	184	6	o.
			Status episcoporum est perfectior statu religiosorum, quia episcopi sunt perfectiores, hi autem perfecti
2-2	184	5	3
2-2	184	7	o.
2-2	184	8	o.
2-2	185	8	c.
2-2	186	3	5
2-2	188	1	3
			Status religiosorum est perfectior statu curatorum et archidiaconorum
2-2	184	8	o.
			Perfectio hominis est, ut contemptis temporalibus, spiritualibus inhaereat
1-2	99	6	c. fi.
			Perfectio charitatis triplex, scilicet ex parte diligibilis, diligentis, et per exclusionem repugnantis; prima convenit soli Deo, secunda beatis, tertia viatoribus
2-2	24	8	o.
2-2	44	4	2, 3
2-2	184	2	o
			Perfectio charitatis ex parte diligentis triplex, scilicet secundum actum, studium, et habitum: prima convenit solis beatis; secunda perfectis viatoribus; tertia omnibus habentibus charitatem, et ad eam omnes tenentur
2-2	24	8	o.
2-2	44	4	2, 3
2-2	184	2	o.
			Ad perfectionem aliquid pertinet tripliciter, scilicet essentialiter, ut observantia praeceptorum charitatis; consequenter, ut consilia; et instrumentaliter, ut paupertas, continentia et hujusmodi
2-2	184	3	c.
			Paupertas voluntaria non est perfectio, sed instrumentum ejus
2-2	19	12	1
2-2	184	7	1
2-2	186	6	1
2-2	187	1	3
2-2	187	2	c.
2-2	187	3	c. fi.
2-2	188	7	c., 1
2-2	188	8	c.
			Paupertas voluntaria est efficax exercitium perveniendi ad perfectionem charitatis
2-2	186	3	4
			Perfectio vitae christianae simpliciter attenditur secundum charitatem, sed secundum quid, secundum alias virtutes
2-2	184	1	o.
2-2	184	2	c.
2-2	184	3	c.
2-2	189	1	1
3	46	3	c.
			Perfectio vitae essentialiter consistit in praeceptis, sed instrumentaliter in consiliis
2-2	184	3	o.
			Perfectio vitae principaliter et per se consistit in interioribus, praecipue in charitate; sed secundario et per accidens, in exterioribus, ut in virginitate et paupertate; et hoc tripliciter, scilicet removendo impedimenta, vel ut effectus charitatis, et ut perfectio poenitentiae
2-2	81	7	c.
2-2	186	7	1
			Quilibet tenetur tendere ad perfectionem ex praecepto; non autem tenetur esse perfectus
2-2	186	2	2
			Habens perfectam charitatem, vel existens in statu perfectionis, non tenetur plus aliis ad opera perfectionis, nisi ex voto vel cura
2-2	110	4	5
			Qui non est perfectus in virtutibus moralibus, indigne sumit officium praelationis, vel praedicationis
3	41	3	1
			Perfecti debent tolerare injurias proprias, secundum praeparationem animi, non autem communes Dei, proximi, vel status
2-2	108	1	2, 4
2-2	188	3	1

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Perfecti debent resistere detractoribus suis
2-2	72	3	o.
			Perfectis licet sua repetere, vel non dare, sicut etiam imperfectis
2-2	43	8	o.
			Periculum ex ipso facto nascens facit illud factum non expedire, non autem periculum nascens ex defectu nostro
2-2	88	4	2
			Expediens est ascendere equum, quamvis periculum immineat cadendi de equo; alioquin oporteret ab omnibus bonis cessare, quae etiam per accidens ex aliquo eventu possunt esse periculosa
2-2	88	4	2
			Quascumque res magnas aggredi videtur periculosum esse, quia in iis deficere est valde nocivum
2-2	128	—	3
			Periculis rerum humanarum est obviandum per res humanas, non autem per hoc, quod res divinae convertantur in usum humanum per dispensationem indebitam
2-2	88	11	1
			Periculum est in mora quandoque
1-2	96	6	c. fi.
			Si sit subitum periculum, non patiens tantam moram, ut ad superiorem recurri possit, ipsa necessitas dispensationem habet adnexam, quia necessitas non subditur legi
1-2	96	6	c. fi.
			Perjurium habet principaliter nomen et speciem a falsitate; secundario a defectu justitiae; tertio a defectu judicii
2-2	98	1	o.
2-2	123	3	3
			Perjurium omne semper est peccatum, contrarium religioni
2-2	98	2	o.
			Perjurium semper est peccatum mortale, licet ex joco sit vel ex lapsu linguae, si perpendit qui jurat
2-2	70	4	c.
2-2	98	2	o.
2-2	98	3	o.
			Jurans verum quod putat esse falsum, vel jurans falsum, quod putat esse verum, est perjurus
2-2	98	1	3
			Perjurium promissorium est infame ipso jure; assertorium vero per sententiam tantum
2-2	98	3	2
			Permittere lex humana dicitur aliquid, non quasi ea probans, sed quasi ea dirigere non potens
1-2	93	3	3
			Permutatio beneficii ecclesiastici, propter commodum spirituale est licita de licentia episcopi, non autem propter commodum temporale, quia est simonia
2-2	100	1	5
			Perplexus aliquis esse potest ex suppositione, non autem simpliciter
1-2	19	6	3
3	64	6	3
3	82	10	2
			Per se quod convenit alicui, non potest separari ab eo
1	50	2	c.
			Formae convenit esse per se, non autem materiae vel composito, sed per formam
1	50	5	c.
1	75	6	c.
1	90	2	c.
			Omne quod inest non per se, reducitur ad aliquid, quod inest per se
1-2	10	1	c.
			In moralibus intentum dicitur per se, et quod est praeter intentionem, dicitur per accidens
2-2	37	1	c.
2-2	39	1	c.
2-2	43	3	c.
2-2	59	2	c.
2-2	64	7	c.
2-2	150	2	c.
			Perseverantia est in ratione bene considerata, stabilis et perpetua permansio, secundum Andronicum
2-2	128	—	c.
			Perseverantia est virtus specialis, habens speciale objectum, scilicet opus laboriosum, ut tristabile diuturnitatis
2-2	137	1	o.
2-2	137	2	c., 1, 2
2-2	138	1	c.
			Perseverantia, ut est virtus, moderatur aliquas passiones, scilicet timorem fatigationis, aut defectus, propter diuturnitatem; non autem perseverantia, de qua loquitur Philosophus
2-2	137	2	2
			Perseverantia dicitur tripliciter, scilicet habitus mentis quo firmiter statur contra tristitias, habitus de proposito perseverandi, et continuatio boni usque ad finem vitae; primo et secundo modo, est virtus infusa, non autem tertio modo
1	95	3	4
1-2	109	10	c.
2-2	128	—	5
2-2	137	1	o.
2-2	137	2	2
2-2	137	4	c.
			Perseverantia primo et secundo modo fuit in Adam, non autem tertio modo
1	95	3	4
1-2	109	10	3
2-2	137	4	2
			Persistere in bono usque in finem, ex propria intentione finis, est proprium perseverantiae, sed convenit cuilibet virtuti inquantum est habitus
2-2	137	1	3
2-2	138	2	3
			Perseverantia est pars potentialis, annexa fortitudini
2-2	128	—	c., 5, 6
2-2	137	3	o.
			Perseverantia convenit cum temperantia in materia, scilicet circa delectationes tactus, sed magis convenit cum fortitudine; et principalius in modo, inquantum firmat contra difficultatem diuturnitatis
2-2	137	2	1
			Perseverantia non est in appetitu sensitivo, sed in ratione
1-2	58	3	2
2-2	53	5	3
			Persona dicitur a personando in theatris cum larvis
1	29	3	2
			Persona non est nomen intentionis, sed rei
1	30	4	c.
			Nomen personae non est impositum ad significandum individuum, ex parte naturae, sicut aliquis homo, sed rem subsistentem in rationali natura
1	30	4	c.
			Persona significat id quod perfectissimum est in tota natura, scilicet subsistens in rationali natura
1	29	3	c.
			Persona significat substantiam particularem, ad dignitatem pertinentem; ideo est tantum in natura intellectuali
1	29	3	2
			Persona est rationalis naturae individua substantia, secundum Boëtium
1	29	1	o.
1	29	3	c., 2, 4
			Substantia in diffinitione personae accipitur in communi, secundum quod dividitur in substantiam primam et secundam
1	29	1	2
			Persona est hypostasis distincta proprietate, ad dignitatem pertinente, secundum magistros
1	29	3	2, 4
			Forma significata per nomen personae non est essentia vel natura, sed est personalitas
1	39	3	4
			Persona est communicabilis multis naturis, non autem multis suppositis
3	3	1	2
			Illud quod non existit per se, non est persona, ut accidentia, partes et humanitas Christi
1	29	1	2, 5
1	75	4	2
3	2	2	3
3	16	12	2
			Unitas personae requirit unitatem esse completi, et personalis, quia est de constitutione ejus, non autem operatio
3	19	1	4
			Persona proprie convenit Deo, et nobilius quam creaturis
1	29	3	o.
			Persona praedicatur analogice de Deo et creaturis
1	29	4	4
			Persona in divinis est divinae naturae incommunicabilis existentia, secundum Ricardum de Sancto Victore
1	29	3	4
			Persona in divinis significat relationem per modum substantiae
1	28	4	o.
1	30	1	c.
1	33	2	1
			Persona etiam in divinis dicitur ad se, et non ad alterum, propter modum significandi
1	29	4	1
			Trinitas, essentia, et quaelibet res demonstrabilis, est persona, secundum grammaticos
1	39	8	c. fi.
			In divinis persona et essentia sunt idem re, et differunt ratione

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	3	3	o.
1	39	1	o.
1	40	1	c.

Persona addit supra essentiam Dei secundum intellectum, quia essentia potest intelligi sine persona, non autem e converso

3	3	3	3

Cognitio personarum divinarum est nobis necessaria ad recte sentiendum de creatione, sed principalius de salute nostra

1	32	1	3

In divinis essentialia possunt abstrahi a personis, cognitione imperfecta, non autem cognitione beata

3	3	3	o.

In divinis est pluralitas personarum

1	30	1	o.

Persona in divinis praedicatur pluraliter de pluribus personis

1	30	1	o.
1	39	3	4

Communitas hujus nominis, persona, non est realis, nec intentionis, nec negationis, sed rationis

1	30	4	o.

In divinis sunt tantum tres personae

1	30	2	o.
1	31	1	o.
1	41	6	o.

Tres personae sunt unus Deus, et Deus est tres personae, et est Trinitas

1	39	3	o.
1	39	6	o.

Tres personas dicimus esse unam essentiam, non autem ex, vel de eadem essentia

1	39	2	o.
1	41	3	3

Haec non conceditur, tres personae sunt essentiae, quia forma non designatur nisi per duos genitivos, vel per unum genitivum habentem vim duorum

1	39	2	c., 4

Haec est vera, tres personae sunt unius essentiae, et genitivus construitur in habitudine causae formalis

1	39	2	o.

Haec conceditur, essentia est trium personarum, non autem haec, Deus est trium personarum, nec tres personae sunt unius Dei

1	39	2	c.

Personae divinae sunt plures res

1	30	1	c.
1	39	3	c., 3

Pertinax secundum Isidorum, est qui tenet imprudenter suum propositum, quasi omnino tenax

2-2	138	2	c.

Pertinax assimilatur incontinenti et molli, quia nimis appetit aliquam delectationem, et fugit tristitiam

2-2	138	2	2

Pertinacia opponitur perseverantiae secundum excessum; mollities autem secundum defectum

2-2	138	2	o.

Pervicax est idem quod pertinax, qui in suo proposito ad victoriam perseverat

2-2	138	2	c.

Pessimum non oportet quod opponatur optimo

1-2	39	4	1
1-2	84	4	1

Petra in deserto fuit aliquid materiale, significans Christum

1	102	1	4

Petrus negando Christum peccavit mortaliter

2-2	24	12	2

Phantasia duplex, scilicet determinata, scilicet eadem cum imaginativa habens organum determinatum; et indeterminata, existens in qualibet parte animalis, etiam decisa: sed Avicenna posuit quintam potentiam, scilicet phantasiam mediam inter aestimativam et imaginativam, quae componit et dividit species imaginalis

1	78	4	c. fi.

Phantasia est thesaurus formarum per sensum acceptarum, componens et dividens eas; et est idem quod imaginativa

1	78	4	c.
1	84	6	2

Phantasia et memoria sunt passiones primi sensitivi, non quidem tanquam proprii organi, sed quia oriuntur ab anima mediante primo sensitivo

1	78	4	3

Daemon potest immutare phantasiam hominis, et alios sensus corporeos, ut aliter videatur res quam sit

1	111	3	o.
1	111	4	o.
1	114	4	2
2-2	10	1	3
2-2	10	2	3
2-2	10	5	3
2-2	10	6	c.

Phantasma est similitudo individui in organo corporeo

1	84	7	2
1	85	1	3

Aliquod phantasma per sensum nunquam acceptum potest formari in imaginatione, per operationem virium interiorum

1	12	9	2
1	85	2	3
2-2	172	2	c.

Intellectus noster abstrahit a phantasmatibus species intelligibiles, inquantum considerat naturas in universali, quas tamen intelligit in phantasmatibus, quia nihil potest actu intelligere, nisi convertendo se ad phantasmata

1	85	1	4
1	85	5	2
3	86	1	c.

Phantasmata non possunt imprimere in intellectum possibilem, virtute sua; sed virtute intellectus agentis, convertentis se supra phantasmata, resultat species intelligibilis in intellectu possibili

1	85	1	3

Phantasmata illuminantur ab intellectu agente, quia ex ejus virtute reddunter habilia ut ab eis intentiones intelligibiles abstrahantur

1	85	1	3

In potestate nostra est per virtutem intellectus agentis formare phantasmata, accomodata consideratione quam volumus, nisi forte esset impedimentum ex parte organi cujus est

1	85	1	4

Philotimia est virtus in concupiscibili circa honores absolute, innominata latine

1-2	60	5	c.
2-2	129	2	c.

Phrenesis. *Causa.* Tanta potest esse motio spirituum et humorum, quod hujusmodi apparitiones rerum aliter quam sint, etiam vigilantibus per naturalem commotionem humorum fiant, sicut et in phreneticis, et aliis hujusmodi

1	111	3	c. fi.

Pietas a vulgo sumitur pro actibus misericordiae, quia Deus testatur, hos actus sibi fieri: et ex hoc Deus dicitur pius

2-2	101	1	2

Pietas est specialis virtus

2-2	101	3	o.

Pietas principaliter est ad parentes, et ad patriam in quibus includuntur omnes consanguinei, cives et amici, et patria

2-2	80	1	o.
2-2	101	1	o.
2-2	101	2	3
2-2	101	3	c.

Religio exhibet cultum Deo, pietas autem parentibus et patriae, quia eis homo maxime debitor est post Deum

1-2	60	3	c.
2-2	101	1	c.
2-2	101	3	1, 2
2-2	102	1	3
2-2	106	1	c.
2-2	122	5	c.

Pietas debetur Deo, quia cultus parentum includitur in cultu Dei, sicut minus in majori

2-2	101	1	1
2-2	101	3	2
2-2	102	1	1
2-2	103	3	1
2-2	106	1	c., 1

Opera pietatis non debent praetermitti propter religionem, nisi impediant eam, quia jam non essent opera pietatis

2-2	101	4	o.

Donum pietatis est habitualis dispositio animae, qua prompte mobilis est a Spiritu Sancto, ad habendum filialem affectum ad Deum, ut ad patrem

2-2	121	1	c.

Pietatis donum colit patrem Deum, sed ut virtus colit patrem carnalem

2-2	121	1	o.

Donum pietatis colit Deum et consequenter quae Dei sunt, scilicet sanctos, sacram Scripturam et paupere

2-2	121	1	3

Donum quo aliquis propter reverentiam Dei operatur bonum ad omnes perficiens vim appetitivam, in iis quae ad alterum sunt, convenienter pietas nominatur

1-2	68	4	c. fi., 2

Donum pietatis est unus habitus, dirigens in omni communicatione ad alterum, propter unam mensuram

1-2	68	4	c. fi.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Religio est potior virtute pietatis, sed est inferior dono pietatis
2-2	121	1	2
			Pietas et timor Dei manifestant fidem et sapientiam
2-2	45	1	3
			Actus doni pietatis in patria est honor Dei, et honor sanctorum ad invicem
2-2	121	1	3
			Pignus facit spem habendi rem, et tantum valet
1-2	114	3,	3
			Pisces carent memoria, secundum Basilium, non autem secundum Augustinum: et communiter sunt animalia imperfectiora terrestribus animalibus
1	72	—	1
			Pisces non offerebantur in templo, quia sunt magis alieni a conversatione hominum quam alia animalia, et cito moriuntur quando sunt extra aquam
1-2	102	3	3
			Ut includantur omnia hujusmodi, quae habent aliquod speciale inter pisces, subjungit Scriptura: Creavit Deus cete grandia
1	71	—	4
			Placere hominibus propter favorem humanum, est peccatum, non autem si hoc sit ad gloriam Dei
2-2	115	1	1
			Plagium est furtum hominis, et punitur in veteri lege poena mortis
1-2	105	2	10
			Planetae. Candelabrum habens septem lucernas in septem calamis, in australi parte templi significat septem planetas, illuminantes totum mundum, quorum cursus est nobis ex australi parte
1-2	102	4	6 c., 2
			Plantae. Productio plantarum tertia die pertinet ad opus distinctionis, non autem ad opus ornatus
1	69	2	1
			Plantae, secundum Augustinum, productae sunt die tertia, causaliter tantum; secundum alios autem, productae sunt in actu
1	69	2	o.
1	70	1	c. fi.
1	71	—	c. fi.
1	72	—	c., 1
1	74	2	c.
1	102	1	5
			Plantae habent simul potentiam generationis, activam et passivam, sed absolute dicuntur mares et foeminae, a praedominio
1	92	1	c.
3	32	4	c.
			Plato solius amore veritatis contemplandae, abstinuit ab omni delectatione venerea, pro quo sacrificavit, non quasi reputans hoc peccatum, sed cedens errori civium
2-2	152	2	3
			Plato vidit librum Genesis, et exposuit aliquid ejus
1	66	1	5
1	74	3	4
			Plato posuit ideam separatam entis, et unius, et boni, scilicet summum Deum
1	6	4	c.
			Pluralitas materialis a nullo agente est intenta ut finis, quia tendit in infinitum, quod repugnat fini
1	47	3	2 fi.
1	50	4	4
			Pluviales aquae causantur ex vaporibus aquaei, et parum ex vaporibus mistorum, qui ex vi naturae resolvuntur in veras aquas; ideo in eis potest esse baptismus
3	66	4	5
			Poena duplex, scilicet poena sensus, id est afflictiva, et poena damni, id est carentia divinae visionis
1-2	87	4	c. fi.
2-2	79	4	4
3	46	6	3
3	52	2	2
			Poena sensus debetur culpae ratione inordinatae conversionis, sed poena damni ratione aversionis
1-2	87	4	o.
2-2	79	4	4
			Poena peccati duplex, scilicet per inflictionem contrarii, et per subtractionem boni convenientis: prima est a Deo agente; secunda vero a Deo non agente
2-2	19,	1	3
			Poena peccati duplex, scilicet poena taxata, et poena consequens; prima commensuratur culpae, non autem secunda
2-2	164	1	4
			Poena consequens peccatum duplex, scilicet per se et per accidens
1-2	73	8	o.
			Unius peccati est tantum una poena adaequata, et plures partiales multipliciter
2-2	39	4	3
2-2	99	4	2
			Omnis poena est medicina, sed non semper respectu peccantis
1-2	87	2	1
1-2	87	3	2
2-2	39	2	1
2-2	39	4	3
2-2	66	6	2
2-2	86	1	c.
2-2	108	3	2
2-2	108	4	c.
			Omnis poena est corruptio agentis, et omnis culpa est corruptio actionis
1	48	5	o.
1	48	6	o.
1-2	21	1	3
			De ratione poenae est quod sit contraria voluntati
1	8	5	c.
1	64	3	c.
1-2	87	2	c.
1-2	87	6	c.
2-2	18	3	c.
			De ratione poenae sunt tria, scilicet quod sit contra voluntatem, propter culpam, et passio ab extrinseco
1-2	46	6	2
			Nulla poena est volita absolute, sed ex conditione dupliciter, scilicet qua acquiritur bonum ut satisfactio et martyrium; et sine qua non, ut mors naturalis et purgatio, sine quibus ad bonum optatum perveniri non potest
1-2	87	6	c
			Poena est bona simpliciter, et mala secundum quid, id est huic
2-2	19	1	c.
			Peccatum non est poena, nisi per accidens; et hoc dupliciter, scilicet ratione antecedentis, quia deseritur a Deo, et ratione consequentis, quia perditur melius
1-2	87	2	o.
2-2	36	2	4
			Puniri non est culpa, sed fieri reum poena
1-2	87	1	2
			Poena peccato proportionatur secundum acerbitatem, in judicio divino, et humano
1-2	87	3	c.
1-2	87	4	c., 3
			Ratio omnium poenarum veteris legis exponitur
1-2	105	2	9, 10 11, 12
			Poena non debetur juste nisi propter culpam
1-2	87	7	o.
			Omnis poena, ut poena, infligitur tantum pro culpa propria et praeterita; sed ut satisfactio vel ut medicina, infligitur etiam pro culpa aliena
1-2	87	7	o.
1-2	87	8	o.
2-2	108	4	o.
3	14	1	3
			Nullus punitur poena animae, nisi pro culpa propria, quia poena animae non est medicina
1-2	87	8	o.
2-2	108	4	c., 1
			Filius punitur poena corporali pro culpa parentum, et servi pro dominis, inquantum sunt aliquid eorum; non autem poena spirituali, nisi culpa aliorum fiat eis propria ratione consensus vel imitationis, vel consultationis, vel dissimulationis
1-2	81	1	1
1-2	81	2	1
1-2	87	8	o.
2-2	108	4	1, 3
2-2	164	1	4
3	82	6	3
			Poenam semper praecedit peccatum in natura, sed non semper in persona puniti
1-2	87	7	o.
			Qui est in peccato, non habet gustum sanum, sed affectum infectum amore sui inordinato: ideo revocatur a peccato per poenas contrarias suae naturae et suae voluntati, et non dulcedine divinae bonitatis
2-2	108	3	o.
			In judicio humano nullus debet puniri poena personali, nisi pro culpa sua, sed tantum poena damni, triplici ratione, scilicet vel ex hoc quod aliquis ineptus redditur sine sua culpa ad aliquod bonum habendum, vel consequendum, vel quia bonum in quo damnificatur non est proprium bonum, sed commune, vel quia bonum unius dependet ex bono alterius
2-2	108	4	2
			Non omnes poenae sunt aequales,

Pars	Qu.	Art.	Locus

nec praemia sunt aequalia
1-2 | 73 | 2 | c.

Maxima poena est separari a Deo
1-2 | 88 | 6 | c. fi.

Gravior poena imponitur quadrupliciter, scilicet propter gravius peccatum, consuetudinem, pronitatem, et nocumentum
1-2 | 105 | 2 | 9
2-2 | 39 | 2 | 1

Lex vetus poena mortis punit peccata contra Deum, homicidium, irreverentiam ad parentes, adulterium, incestum et furtum hominum; aliarum autem rerum poena damni
1-2 | 105 | 2 | 10
2-2 | 66 | 6 | 2

Poenam talionis in percussuris, mutilationibus et falso testimonio lex vetus infligit; in aliis vero flagella vel ignominiam
1-2 | 105 | 2 | 10
2-2 | 66 | 6 | 2

Poena post remissionem culpae imponitur duplici de causa, scilicet ad solvendum debitum et ad remedium; quoad primum, debet imponi secundum quantitatem culpae; sed quoad secundum, pro minori culpa imponitur major poena, triplici ratione, scilicet difficultatis, periculi, et multitudinis
1-2 | 105 | 2 | 9

Christus ex auctoritate poterat totam poenam, vel partem dimittere sicut volebat, non autem alii
2-2 | 83 | 4 | 2

Deus tardat poenas pro peccatis duplici ratione, scilicet ut praedestinati convertantur, et ut judicia ejus appareant justa
2-2 | 10 | 11 | c. fi.

Post hanc vitam nullus habebit poenam corporalem nec spiritualem, nisi pro culpa sua
2-2 | 108 | 4 | c.

Minima poena purgatorii est major quam maxima poena hic
3 | 46 | 6 | 3

Mortui cum solo peccato originali non puniuntur poena sensus
3 | 1 | 4 | 2

Poena aeterna debetur peccato originali, non ratione gravitatis, sed ratione subjecti privati gratia
1-2 | 87 | 5 | 2

Poena duplex debetur peccato originali, scilicet carentia divinae visionis, inquantum inficit personam; mors, rebellio, et hujusmodi, inquantum inficit naturam
3 | 52 | 5 | c.

Omnes poenae pro peccato primorum parentum declarantur
2-2 | 164 | 2 | o.

Minor poena debetur peccato originali quam veniali
3 | 1 | 4 | 1

Peccatum veniale sine gratia, id est cum originali vel mortali, punitur aeternaliter poena sensus in inferno
1-2 | 87 | 5 | 3

Poena temporalis debetur peccato veniali, aeterna vero mortali
1-2 | 72 | 5 | c.
1-2 | 87 | 2 | o.
1-2 | 87 | 5 | o.
1-2 | 88 | 2 | c.
1-2 | 88 | 4 | c.
1-2 | 109 | 7 | c.
3 | 86 | 4 | o.

Omnis poena praeeligenda est non solum peccato mortali, sed etiam peccato veniali; tamen nullus tentet se nec alium in speciale de hoc, propter periculum, quia descendere in talibus ad singula, est inducere hominem in tentationem, et praebere occasionem peccandi
2-2 | 100 | 3 | 4

Remissa per poenitentiam culpa mortali et poena aeterna, quandoque remanet poena temporalis
1-2 | 87 | 6 | o.
3 | 86 | 4 | o.

Poenale est aliquid, inquantum est contra voluntatem
1 | 48 | 5 | c.
1 | 64 | 3 | c.
1-2 | 87 | 2 | c.
1-2 | 87 | 6 | c.
2-2 | 18 | 3 | c.

Poenitentia ut est dolor voluntatis, cum electionè recta, est virtus vel actus ejus, non autem ut passio
3 | 85 | 1 | o.

Poenitentia est virtus specialis, quia habet materiam generalem sub ratione speciali, scilicet omnia peccata, ut emundabilia per actus hominis
3 | 85 | 2 | o.

Poenitentia est virtus moralis et non theologica, quia objectum ejus est peccatum, non autem Deus; sed est finis ejus
3 | 85 | 3 | 1

Poenitentia est species justitiae commutativae, licet contineat aliquid de qualibet virtute
3 | 85 | 3 | o.
3 | 85 | 4 | c.

Poenitentia et vindicativa continentur sub justitia commutativa
3 | 85 | 3 | 3

Poenitentia, secundum quod est virtus, importat detestationem peccati, cum proposito abolendi illud secundum conditionem status peccantis
3 | 85 | 2 | 1
3 | 85 | 3 | c.

Poenitentia ponit medium, inquantum infert debitam poenam pro qualibet culpa, secundum acceptationem Dei
3 | 85 | 3 | 2

Poenitentiam ordine naturae simpliciter praecedunt virtutes theologicae
3 | 85 | 6 | o.

Poenitentia est dolor de peccato praeterito, sed verecundia est timor de turpi futuro
3 | 85 | 1 | 2

Poenitentia est in reo, secundum voluntatem ejus, pro offensa Dei; sed justitia vindicativa est in judice, contra voluntatem rei, et pro offensa in communi
3 | 85 | 3 | o.
3 | 90 | 2 | c.

Poenitentia, secundum quod est actus virtutis, requiritur ante baptismum, quae fit prior baptismo; tempore vel natura, non autem ut sacramentum
3 | 6 | — | o.
3 | 84 | 2 | 2
3 | 84 | 6 | 2
3 | 90 | 4 | 1

Poenitentia est posterior natura et tempore, fide, spe, et timore servili; sed est prior charitate et caeteris virtutibus
3 | 85 | 6 | o.

Poenitentia utitur temperantia ad finem suum
3 | 85 | 3 | 4

Detestatio vel displicentia peccati absolute est actus cujuslibet virtutis; sed ut expiabile per eam, quoad culpam et reatum, est actus poenitentiae virtutis
3 | 85 | 2 | 1
3 | 85 | 3 | c.

Primus actus poenitentiae, scilicet contritio, se habet ut ultima dispositio ad gratiam consequendam; alii vero actus poenitentiae procedunt jam ex gratia et virtutibus
3 | 89 | 1 | 2
3 | 89 | 2 | c.

Poenitentia, et gaudium, circa idem, scilicet de peccatis, contrariantur; non autem gaudium de poenitentia, vel de venia sperata
3 | 84 | 9 | 2

Poenitentia non fuit in Christo, actu nec potentia, sicut nec materia ejus, scilicet peccatum
3 | 84 | 7 | 4

Poenitentia, ut virtus, est subjective in voluntate, sed ut passio est in concupiscibili
3 | 85 | 4 | o.

Poenitentia est in innocentibus secundum habitum, non autem secundum actum
1 | 95 | 3 | c.

Poenitens recurrit ad Deum, sicut servus, filius, et uxor, ad dominum, patrem, et virum; ad sacerdotem autem sicut ad vicarium Dei
3 | 85 | 3 | c.

Esau non vere poenituit, quia non doluit de peccato, sed de damno
3 | 86 | 1 | 1

Habens veram poenitentiam potest eam deserere; tamen poenitentia requirit propositum perseverandi
3 | 84 | 10 | o.

Vera poenitentia potest amitti per quodlibet peccatum mortale sequens, propter flexibilitatem liberi arbitrii
3 | 84 | 10 | c.

Poenitentia debet esse continua secundum habitum, non autem secundum actum, quia non potest
3 | 84 | 9 | o.

Poenitentia interior debet durare usque in finem vi-

Pars	Qu.	Art.	Locus

tae, non autem exterior
3 | 84 | 8 o.
3 | 84 | 9 | 1
Poenitentia est possibilis in fine vitae, quamdiu durat liberum arbitrium; sed est difficilis et rara
2-2 | 14 | 3 | 3
Exercitia militiae, negotiationis et publicanorum, possunt haberi a poenitentibus, licet laudabilius evitentur ab eis
2-2 188, 3 | 4
Militia saecularis interdicitur poenitentibus; sed quae est propter Deum, imponitur eis quandoque
2-2 | 188 | 3 | 2
Poenitentia, quoad habitum, est tantum a Deo, sed dispositive est a nobis per timorem servilem ut plurimum, licet in aliquibus inchoetur ex amore
3 | 85 | 5 | o.
Actus poenitentiae est a timore servili, ut a primo motivo affectus; a timore filiali vero, ut a principio immediato et proximo
3 | 85 | 5 | c.
Sex actus per ordinem concurrunt ad causandum in nobis poenitentiae actus, scilicet operatio Dei convertentis cor, motus fidei, spei, charitatis, timoris servilis, et filialis
3 | 85 | 5 | o.
Christus sacramento poenitentiae non est usus ad se, nec ad alios, quia ut sacramentorum dominus, effectum sacramenti sine sacramentalibus praebebat
3 | 84 | 5 | 3
3 | 84 | 7 | 4
Poenitentia figurabatur in veteri lege per diversos ritus expiationum
1-2 102, 5 | 3
Poenitentia in

Pars	Qu.	Art.	Locus

generali est a natura, sed cum aliqua determinatione, est a lege veteri; a nova vero, ut sacramentum novae legis
3 | 84 | 7 | o.
3 | 86 | 6 | 4
Poenitentia est sacramentum
3 | 84 | 1 | o.
Et fuit institutum a Christo dando claves, sed ostendit efficaciam ejus post resurrectionem
3 | 84 | 7 | o.
Et necessarium est solis habentibus peccatum
3 | 65 | 1 | c.
3 | 65 | 2 | 4
3 | 65 | 4 | c.
3 | 85 | 5 | o.
3 | 85 | 6 | c.
Sacramentum poenitentiae potest et debet iterari
3 | 84 | 10 | o.
Sacramentum poenitentiae non requirit impositionem manus, nec signum crucis
3 | 84 | 4 | o.
Remissio peccatorum est res tantum in sacramento poenitentiae; actus vero exteriores poenitentis et absolventis sunt sacramentum tantum; sed poenitentia interior est sacramentum et res sacramenti; et secundum totum simul, est causa tertii; sed secundum et tertium est causa primi
3 | 84 | 1 | 3
Hoc sacramentum non consistit in consecratione materiae, nec in usu materiae consecratae, sicut alia sacramenta, sed in remotione materiae, scilicet peccati
3 | 84 | 3 | c.
In sacramento poenitentiae et matrimonii non est materia corporalis, sicut in aliis sacramentis; sed actus humani sensibiles sunt ibi loco ma-

Pars	Qu.	Art.	Locus

teriae
3 | 84 | 1 | 1, 2
3 | 84 | 4 | 3
3 | 84 | 7 | c.
3 | 85 | 1 | 1
3 | 86 | 4 | 3
3 | 86 | 6 | c.
3 | 89 | 1 | 2
3 | 90 | 1 | o.
3 | 90 | 2 | c.
Materia vel objectum poenitentiae duplex, scilicet proxima, id est actus poenitentis; et remota, scilicet peccata
3 | 84 | 2 | o.
3 | 90 | 1 | 3
Materia poenitentiae adhibetur a Deo interius inspirante, non autem a ministro, sicut in aliis sacramentis, sed tantum complet absolvendo
3 | 84 | 1 | 2
3 | 84 | 3 | c.
3 | 84 | 4 | 4
Poenitentia est aliquo modo de quolibet genere peccatorum, sed est de peccato mortali proprie et principaliter; de veniali proprie et non principaliter; de originali vero improprie
3 | 84 | 2 | 3
3 | 84 | 7 | 3
Nullus tenetur ad poenitentiam de peccato veniali, quia sine ea remittitur, licet non in hac vita
3 | 87 | 1 | o.
3 | 87 | 2 | 2
Quae sunt ex parte poenitentis, scilicet verba et facta, sunt materia hujus sacramenti; quae vero sunt ex parte sacerdotis, se habent per modum formae
3 | 84 | 3 | c., 1
3 | 84 | 4 | 3
3 | 84 | 7 | c.
3 | 86 | 6 | c.
3 | 89 | 1 | 2
Forma hujus sacramenti est haec: Absolvo te; sed alia, scilicet, in nomine Patris, etc. et omnia alia quae in absolutione dicuntur, sunt ad bene

Pars	Qu.	Art.	Locus

esse
3 | 84 | 3 | o.
Sacramentum poenitentiae habet partes, non autem ut virtus, nec alia sacramenta
3 | 90 | 1 | o.
Partes ejus materiales sunt tres, scilicet contritio, confessio, et satisfactio; sed partes ejus essentiales et cujuslibet sacramenti, sunt materia et forma
3 | 90 | 2 | o.
Hae partes poenitentiae sunt partes ejus essentiales; non autem subjectivae, nec potentiales
3 | 90 | 3 | o.
Contritio, confessio et satisfactio sunt actus poenitentiae virtutis, et non partes ejus
3 | 90 | 1 | 2
Ordo virtutis et temporis est inter partes poenitentiae integrales
3 | 90 | 3 | 3
Poenitentia ante baptismum, poenitentia peccatorum mortalium, et poenitentia venialium, sunt partes, id est species virtutis poenitentiae, non autem sacramenti poenitentiae
3 | 90 | 4 | o.
Satisfactio dicitur fructus poenitentiae, quia est ultima pars ejus
3 | 90 | 2 | 3
Poenitentia solemnis non debet iterari triplici ratione, scilicet ne ex iteratione poenitentia vilescat, et propter significationem, et quia solemnizatio est quasi quaedam professio perpetuo poenitentiam conservandi
3 | 84 | 10 | 2
Poenitens solemniter non debet ordinari quadruplici ratione, scilicet propter dignitatem ordinum istorum, propter timorem

Pars	Qu.	Art.	Locus

recidivi, propter scandalum vitandum, quod posset in populo oriri ex memoria praecedentium peccatorum; et quia non haberet frontem alios corrigendi, cum peccatum ejus foret publicum; et ordinans debet privari potestate hac, nisi in necessitate vel consuetudine ad ordines minores tantum
3 | 89 | 3 | 3
Poenitentia revocat omnes defectus, restituendo in pristinam gratiam
3 | 89 | 2 | 2
In sacramento poenitentiae, gratia infunditur, per quam fit remissio peccatorum
3 | 89 | 1 | c.
Poenitentia ex prima sui institutione respicit praeteritum; sed ex consequenti ut medicina praeservans, respicit futurum; et similiter satisfactio
3 | 84 | 8 | 1
Dignitas amissa per peccatum est triplex, scilicet filiatio Dei per gratiam, innocentia, et dignitas ecclesiastica; prima restauratur per poenitentiam, non autem secunda, sed aliquid majus quandoque; nec tertia quadrupliciter, scilicet si vere non poeniteat, vel negligenter, vel propter irregularitatem, vel propter scandalum
3 | 89 | 3 | o.
In poenitentia non quaeritur sola reintegratio aequalitatis justitiae, sicut in justitia vindicativa, sed magis reconciliatio amicitiae
3 | 90 | 3 | c.
Poenitentia expellit effective quodliblet peccatum; formaliter ve-

Pars	Qu.	Art.	Locus

ro, suum oppositum tantum, scilicet impoenitentiam
3 | 85 | 2 | 1, 3

Omnis virtus expellit formaliter, id est per actum primum, peccatum sibi oppositum; sed tantum poenitentia expellit effective, id est per actum secundum, omne peccatum
3 | 85 | 2 | 3

Homo in primo instanti suae poenitentiae consequitur remissionem peccatorum
3 | 84 | 8 | 1

Merces poenitentiae est plena remissio peccatorum, quoad culpam et poenam
3 | 84 | 9 | 1
3 | 89 | 1 | c.

Per poenitentiam liberamur a peccato, et restituimur in statum pristinum; sed per eam non exhibetur aliquid de novo pertinens ad cultum Dei
3 | 63 | 6 | c.

Omne peccatum viatoris deleri potest per poenitentiam, non autem damnatorum
3 | 86 | 1 | o.
3 | 87 | 1 | o.

Remissio culpae est effectus poenitentiae virtutis; sed principalius poenitentiae sacramenti, et principalius gratiae quam sacramenti, et principalius charitatis et fidei quam poenitentiae virtutis
3 | 86 | 6 | o.

Remissio culpae est effectus poenitentiae, principaliter ex vi clavium in ministris, secundario ex vi actus ipsius poenitentis
3 | 86 | 6 | c.
3 | 89 | 1 | 2

Peccatum mortale potest remitti sine sacramento poenitentiae, non autem sine virtute poenitentiae
3 | 86 | 2 | o.
3 | 86 | 3 | c.
3 | 87 | 1 | c.

Peccatum veniale potest remitti sine sacramento poenitentiae, non autem sine aliquali actu virtutis poenitentiae, explicito vel implicito
3 | 87 | 1 | o.
3 | 87 | 2 | 2, 3
3 | 87 | 3 | c.

Poenitentia tollit totam culpam, sed non semper totum reatum, id est debitum totius poenae
3 | 67 | 3 | 3
3 | 69 | 10 | 3
3 | 86 | 4 | o.

Poenitentia non tollit omnes reliquias peccati actualis, id est defectus consecutos, nisi poenitentia jam perfecta, secundum omnes ejus partes
3 | 86 | 4 | 3
3 | 86 | 5 | o.

Sacramentum poenitentiae habet efficaciam ad remissionem peccatorum, ex virtute nominis Christi patientis et resurgentis
3 | 84 | 4 | c.
3 | 84 | 5 | 3
3 | 84 | 7 | c.
3 | 86 | 1 | c. fi.
3 | 86 | 6 | 3

Remota per poenitentiam aversione, remanet inordinata conversio ad bonum creatum
3 | 86 | 4 | 1
3 | 86 | 5 | c.

Omnes virtutes et gratiae restaurantur per sacramentum poenitentiae, non autem per virtutem poenitentiae
2-2 | 152 | 3 | 3
3 | 89 | 1 | c.

Nec restaurantur semper in gradu priori, sed in majori vel minori, secundum gradum motus poenitentiae
3 | 89 | 2 | o.
3 | 89 | 5 | 3

In innocentibus potest esse poenitentia, non actu, sed potentia
S. | 16 | 1 | o.

Sicut virtutes cardinales remanebunt in patria, ita etiam poenitentiam, quae est pars justitiae, quae est virtus cardinalis, habebunt sancti, qui sunt in gloria
S. | 16 | 2, c.

Non potest poenitentia esse in malis angelis quum peccatum illorum sit irremissibile
S. | 16 | 3 | o.

Injungenda nonnunquam est enormibus ac publicis criminibus obnoxiis publica et solemnis poenitentia, ad ipsorum salutem et aliorum exemplum
S. | 28 | 1 | o.

Si quis post solemnem actam poenitentiam rursus peccaverit, non clauditur ei locus poenitentiae, sed poenitentia solemnis ei rursus injungenda non est
S. | 28 | 2, c

Publica ac solemnis poenitentia viris ac mulieribus semel tantum injungi potest, non tamen clericis; publica autem et non solemnis, etiam clericis imponi pluries potest, sicut et aliis
S. | 28 | 3 | o.

Poetica utitur metaphoris, propter defectum rei de qua est; theologia vero, propter excessum
1 | 1 | 9 | 1
1-2 | 101 | 2 | 2

Pollutio nocturna magis judicatur quoad rationem meriti vel demeriti, secundum principium, quod est in dormiendo, quam secundum terminum, qui est in vigilando, nec reputatur quis evigilasse, quousque perfecte usum liberi arbitrii recuperaverit
1 | 94 | 4 | 4

Non omnis emissio humoris carnalis est proprie pollutio, scilicet quando in vigilia ex infirmitate vel absque ulla commotione carnis, et absque cogitatione immunda, et sine delectatione, et quasi insensibiliter, humor carnalis egreditur
2-2 | 151 | 1 | 4

Pomi. De pomis collium aeternorum
1 | 10 | 3 | c.

Populus est multitudo hominum, juris consensu, et utilitate communicans, sociata
1 | 31 | 1 | 2
1-2 | 105 | 2 | c.

Porphyrio habet unum pedem latum ad natandum, et alium fissum ad ambulandum, solo morsu bibit, omnem cibum aqua tingens; ideo significat inobedientes
1-2 | 102 | 6 | 1 fi.

Positio duplex, scilicet praedicamentum, id est ordo partium in loco, et differentia quantitatis
1-2 | 49 | 1 | 3

Posse. Non intelligitur aliquis posse facere quod non licite facere potest
2-2 | 187 | 3 | c.

Hoc verbum, potest, habet vim ampliativam
1 | 25 | 5 | 2

Illud possumus quod de jure possumus: unde dicitur illud esse non posse, quod convenienter esse non potest; ideo exponitur, non potest, id est non debet
3 | 74, 7 | 1

Dicitur ille aliquid non posse, qui non potest illud de facili
3 | 86 | 1 | 2 fi.

Possessio rerum exteriorum, quoad usum, est homini naturalis; non autem quoad naturam earum
2-2 | 66 | 1 | o.

Possidere aliquid quasi proprium, est licitum et necessarium triplici ratione, scilicet sollicitudinis, ordinis, et pacis
2-2 | 66 | 2 | o.

Communitas possessionum dicitur esse de jure naturali, quia divisio earum est secundum jus humanum tantum
1-2 | 94 | 5 | 3
2-2 | 66 | 2 | 1
2-2 | 66 | 7 | c.

Possessiones Judaeorum non poterant vendi, ne sortes confunderentur praeter domos urbanas, quae non erant sorte divisae
1-2 | 105 | 2 | c., 3

Optimum est, quod possessiones sint distinctae, sed usus partim sit communis, et partim per voluntatem possessorum communicetur, sicut statutum est in lege veteri
1-2 | 105 | 2 | c.
2-2 | 66 | 2 | c.

Propter irregularitatem possessionum, plures civitates destruuntur, ut Philosophus dicit, ad quod lex vetus triplex apposuit remedium, scilicet vel ut secundum numerum hominum possessiones aequaliter dividerentur; vel ut possessiones non in perpetuum alienentur, sed certo tempore ad suos possessores revertantur, ut non confundantur sortes possessionum; vel ut ad hujusmodi confusionem tollendam proximi succedant morientibus
1-2 | 105 | 2 | c., 3

Possibile sumitur dupliciter, scilicet ut dividitur

Pars	Qu.	Art.	Locus
contra necesse, et ut commune ad necesse, et ad contingens	1	41	4 2
Possibile vel impossibile duplex, scilicet simpliciter et absolute, et ex suppositione	3	46	2 c.
Possibile vel impossibile absolute dicitur per convenientiam vel repugnantiam terminorum, non autem possibile secundum aliquam potentiam	1	25	3 c., 4
	1	46	1 1
Possibile et impossibile dicuntur tripliciter, scilicet secundum potentiam activam vel passivam, et in eo quod aliquid facere posse dicitur vel fieri; alio modo non secundum aliquam potentiam, sed secundum seipsum, sicut per repugnantiam terminorum vel convenientiam, possibile, vel impossibile aliquid dicitur esse; tertio dicitur secundum potentiam mathematicam, ut in geometricis	1	25	3 c., 4
	1	46	1 1
Possibile vel impossibile secundum potentiam judicatur secundum causas inferiores tantum	1	25	3 4
Possibile contentum sub necessario convenit Deo, non autem oppositum ei, quia sequitur potentiam passivam	1	41	4 2
Posterius. Aliquem effectum contingit esse posterius suo principio dupliciter, scilicet ex parte agentis, et ex parte actionis	1	42	2 c.
Post praedicamentum est quod consequitur diversa genera	1-2	49	1 c.
Potentia significat id quod est principium, non autem relationem ejus	1	41	5 1
Potentia creaturae duplex, scilicet ad esse, et ad agere; prima se tenet ex parte materiae; secunda vero, ex parte formae	1-2	55	2 c.
Potentia duplex, scilicet potentia absoluta et potentia ordinata	1	9	2 c.
	1	25	5 1
Potentia creaturae duplex, scilicet naturalis et obedientialis	1	115	2 4
	3	1	3 3
	3	11	1 c.
Potentiae naturales non habent habitum, nec aliquid superadditum, quia operantur circa aliqua determinata	1-2	49	4 2
Potentia duplex, scilicet imperans, et exequens	1	115	2 4
Potentia duplex, scilicet rationalis, et irrationalis. Dico autem potentiam rationalem sive humanam ipsam rationem, vel quae rationi obediat	1-2	8	1, 2
Potentiae rationales sunt ad oppositа, respectu eorum tantum, quae sunt sub convenienti objecto earum	1-2	8	1 2
Potentiae rationales sunt ad oppositа, respectu eorum tantum, ad quae non naturaliter inclinantur, non respectu finis	1	62	8 2
Oppositorum eadem est potentia	1-2	8	1 1
Non est possibile quod eadem potentia sit activa et passiva	1	79	10 c.
Potentia immaterialis quanto plus recipit de bonitate, tanto fit capacior in infinitum, non autem potentia materialis	2-2	24	7 c.
Potentia activa cujuslibet rei sequitur formam ejus, quae est principium agendi, et naturam ejus	3	13	1 c.
Quaelibet potentia activa, quantumcumque imperfecta, potest in aliquam operationem	2-2	129	2 c.
Potentiae activae, artes, et habitus, qui sunt circa finem, imperant iis qui sunt circa ea quae sunt ad finem	1	82	4 c.
	1-2	9	1 c.
	2-2	81	1 1
	2-2	81	5 1
In omnibus potentiis activis ordinatis illa potentia quae respicit finem universalem, movet potentias, quae respiciunt fines particulares	1	82	4 c.
	1-2	9	1 c.
	1-2	65	3 1
	1-2	114	4, 1
Quanto potentia est altior vel superior, tanto ad plura se extendit	1	65	3 c.
In potentiis ordinatis, quidquid potest potentia inferior, potest et superior, nisi sit ad defectum	1	57	2 c.
	1	86	1 4
	1	110	2 2
	1-2	74	7 c. fi.
In omnibus potentiis et habitibus ordinatis, ultima perfectio reservatur supremae in genere illo	1-2	5	6 1
	1-2	15	4 c., 1
	1-2	57	6 c.
	1-2	74	7 c.
	1-2	98	3 c.
	2-2	47	11 3
	3	72	11 c.
Ad ea quae sunt diversa genere, ex aequo se habentia, ordinantur diversae potentiae animae, non autem aliter	1-2	8	2 2
Potestas excellentiae humanitatis Christi in sacramentis consistit in quatuor principaliter, scilicet in hoc quod meritum et virtus passionis ejus operatur in sacramentis, et in ejus nomine sacramenta sanctificantur, et ex ejus institutione, sacramenta virtutem obtinent, et ipse effectum sacramentorum sine exteriori sacramento potuit conferre	3	64	3 c.
	3	64	4 c.
	3	84	5 3
	3	84	7 4
Christus potuit hanc potestatem aliis communicare	3	64	4 o.
Haec potestas nulli purae creaturae communicata est	3	64	4 1, 3
	3	72	1 1
Propria potestas Christi in baptismo duplex, scilicet divina, et excellentia secundum humanitatem; secundam communicare potuit, non autem primam	3	64	4 o.
Bonus usus potestatis ad regendum alios, est optimus, et abusus ejus est pessimus	1-2	2	4 2
	2-2	65	3 1
Abutens potestate sibi data, meretur eam amittere	1-2	2	4 2
	2-2	65	3 1
Officium potestatum coelestium est arcere daemones	1	108	6 c. fi.
	1	110	1 2 fi.
	1	113	3 c.
Potus moderatus vini multum confert, et modicus excessus multum laedit, etiam plus quam excessus cibi, cum usum rationis impediat; vinum enim multum potum irritationem et iram et ruinas multas inducit	2-2	149	1 o.
Praeceptum importat applicationem legis ad ea quae ex lege regulantur	1-2	90	2 1
De ratione praecepti est, quod importet ordinem ad finem, inquantum praecipitur id quod est necessarium, vel expediens ad finem	1-2	99	1 c.
Praeceptum proprie importat rationem debiti	1-2	99	1 c.
	1-2	99	5 c.
	1-2	100	5 1
	1-2	100	9 c.
	2-2	44	1 c.
In quolibet praecepto sunt consideranda duo, scilicet finis et possibilitas	1-2	13,	3 3
Non omnia posita in lege sunt sub praecepto	2-2	186	9 2
Illud tantum cadit sub praecepto legis propriae, pro quo poena legis infligitur	1-2	100	9 c.
Multi errores Pharisaeorum de praeceptis divinis	1-2	108	1 2, 4
Praeceptum duplex, scilicet obligans singulos de communitate, vel communitatem tantum	2-2	152	2 1
Praecepta affirmativa non distinguuntur a negativis, quando se includunt	1-2	100	4 2
	2-2	22	2 3
Praecepta negativa legis prohibent actus peccatorum, qui sunt secundum se mali, nec unquam ullo modo, aliquo tempore, vel loco,			

Pars	Qu.	Art.	Locus
possunt bene fieri; affirmativa vero sunt de actibus virtutum	2-2	33	2 c.
Praeceptorum diversitas non significat diversitatem habitus, sed diversitatem actus, quia non dantur de habitibus virtutum, sed de actibus earum	2-2	31	4 1
	2-2	44	2 1
Praecepta affirmativa obligant semper, sed non ad semper; negativa vero obligant utroque modo	1-2	71	5 3
	1-2	88	1 2
	1-2	100	10 c., 2
	2-2	3	3 c.
Omne praeceptum affirmativum habet annexum praeceptum negativum	2-2	44	3 3
Praeceptum dupliciter amittit obligationem, scilicet ratione impossibilis, vel si finis ejus sine eo haberi potest	1-2	13	3 3
	2-2	64	6 3
Praecepta novae legis sunt majora quam veteris, quoad explicationem, et manifestationem, non autem quoad substantiam	1-2	107	3 2
Praecepta Dei sunt de eo, quod est de necessitate salutis, secundum se; ideo quolibet casu observari illa oportet, non autem praeceptaEcclesiae	2-2	147	4 1
Praecepta Decalogi sunt quasi prima et communia legis principia, per se nota	1-2	100	3 3
	1-2	100	5 6
	2-2	122	3 4
	2-2	122	4 c.
	2-2	122	5 1, 2, 3
	2-2	122	6 1, 2
	2-2	140	1 3
	2-2	170	1 3
	2-2	170	2 1
Praecepta Decalogi sunt, quae statim ex primis principiis, vel ex fide innotescunt hominibus	1-2	100	3 0.
	1-2	100	5 1
	1-2	100	6 c.
	1-2	100	11 c.
	2-2	122	1 c.
Inter praecepta Decalogi non numerantur prima communissima praecepta legis naturae, nec ea quae diligentiinquisitione indigent	1-2	100	3 c.
	1-2	100	3 1
	1-2	100	11 c.
	2-2	56	1 c.
Praecepta Decalogi sunt immediate a Deo, alia vero per Moysen, vel per alios	1-2	100	3 c., 1
	1-2	100	6 sc.
	1-2	100	11 c.
Praecepta Decalogi sunt scripta, quadruplici ratione, scilicet primo quia per contrariam consuetudinem qua multi in peccato praecipitabantur, jam apud multos ratio naturalis obtenebrata erat; secundo quia etsi in aliquibus vigebat ratio, tamen amor boni in eis deficiebat: unde per quandam coactionem legis obligatoriae ad bonum inducendi erant; tertio ut ad opera virtutis non solum natura inclinaret, sed etiam reverentia divini imperii; quarto ut magis memoriae tenerentur, et frequentius in cogitatione versarentur	1	24	1 c.
Praecepta Decalogi diversimode a diversis numerantur, et distinguuntur	1-2	100	4 0.
	1-2	100	5 0.
Sufficientia decem praeceptorum Decalogi	1-2	100	5 0.
Praecepta Decalogi convenienti modo traduntur, quia in eis maxima sapientia continetur	1-2	100	7 0.
Praecepta Decalogi convenienter ordinantur	1-2	100	6 0.
Omnia quae sunt in doctrina veteris Testamenti, ordinantur ad praecepta Decalogi usque ad finem	2-2	56	1 3
Omnia alia praecepta moralia veteris legis reducuntur ad praecepta Decalogi	1-2	100	3 0.
	1-2	100	11 0.
	2-2	122	6 2
Omnia praecepta moralia legis divinae continentur in praeceptis Decalogi	1-2	100	3 0.
Singula praecepta Decalogi declarantur	2-2	122	— 0.
Ratio tantum in primo et tertio praecepto redditur, quia alia sunt pure moralia et sine determinatione	1-2	100	7 2
Praemium ponitur tantum in primo et quarto praecepto, quia videbantur inutilia; poena vero ponitur tantum in primo et secundo, ratione pronitatis; erant autem homines proni ad idololatriam, propter generalem consuetudinem gentium: et sunt proni ad perjurium, propter frequentiam juramenti	1-2	100	7 3, 4
Peccatum falsae doctrinae prohibetur secundo praecepto Decalogi	1-2	100	5 3
	1-2	100	11 c.
In solo tertio praecepto ponitur: memento, ratione beneficii praeteriti, vel propter determinationem ejus	1-2	100	7 5
Praeceptum tertium mystice, quoad cessationem a peccatis, et quietem mentis in Deum, est generale; sed ut per ipsum prohibentur ad literam opera servorum, id est operamechanica, est praeceptum speciale: sub opere autem manuali intelliguntur omnia humana officia, ex quibus homines licite victum lucrantur, sive manibus, sive pedibus, sive lingua fiant	1-2	100	7 5
	2-2	122	4 1
	2-2	187	3 c.
Et erat partim morale, et partim ceremoniale	1-2	100	3 2
	1-2	100	7 2, 5
	2-2	122	4 1
Praecepto tertio, ut est morale, praecipitur quies mentis in Deo, cui contrariatur tristitia mentis de bono divino	1-2	100	5 c. fi.
	2-2	35	3 1
Omnia praecepta Decalogi, praeter tertium et quartum, sunt negativa, quia negatio est communior affirmatione	1-2	100	7 1
Tria prima praecepta Decalogi sunt de actionibus religionis, quartum est de pietate; reliqua vero de justitia communiter dicta	2-2	122	1 c.
	2-2	122	2 c., 1
	2-2	122	3 c.
	2-2	122	4 c.
	2-2	122	5 c.
	2-2	122	6 c.
Inter praecepta Decalogi, non dantur praecepta de prudentia, sed tantum in prophetis, et in nova lege	2-2	56	1 0.
Intellectus et scientia fidelium sunt in praeceptis legis Dei; ideo non dantur de eis praecepta in Decalogo, sed in sequentibus	2-2	16	2 1
In Decalogo ponitur praeceptum de passionibus ipsius concupiscibilis, non autem irascibilis, quia praecepta Decalogi sunt prima	1-2	100	5 6
Praecepta quae inducunt ad observantiam legis praesupponunt legem; ideo non possunt esse prima, nec ponuntur in Decalogo	2-2	170	2 2
Praecepta quae prohibent concupiscentiam, sunt duo, secundum rationes speciales; unum vero, secundum rationem communem	1-2	100	4 3
Omnia praecepta moralia pertinent ad legem naturae, sed diversimode	1-2	49	3 2
	1-2	49	4 c.
	1-2	100	1 0.
	1-2	104	1 c.
Praecepta moralia servari debent semper ab omnibus, quia sunt de lege naturali	1-2	98	5 c.
In iis ad quae homo tenetur ex ratione, sufficit praeceptum de faciendis, in quibus etiam intelligitur prohibitio vitandorum	2-2	22	1 3
Praecepta legis cujuscumque dantur de actibus virtutum	1-2	107	1 2
Praecepta Dei sunt lucida, quod tamen non esset nisi haberent rationabilem causam	1-2	102	1 sc.
Praecepta moralia et novae legis habent rationabilem causam secundum suam naturam, non autem veteris, sed tantum			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			in ordine ad aliud significandum, vel excludendum
1-2	102	1	o.
			Operari manibus licita et necessaria victus, est in praecepto de jure naturali; sed cessare ab opere manuali licito et necessario, est facere aliter quam naturae ordo exigit
2-2	187	3	c., 1 fi.
			Labor manualis est in praecepto communitatis, non autem singulis, nisi quando quis sine eo non potest licite vivere
2-2	187	3	c., 1
			Operari sine tristitia, et delectabiliter ratione finis, cadit sub praecepto legis Dei, non autem ex habitu
1-2	100	9	3
			Lex vetus continet praecepta moralia, id est de actibus virtutum
1-2	98	5	c.
1-2	99	2	o.
1-2	99	3	2
1-2	99	4	c.
			Lex divina dat praecepta moralia de actibus omnium virtutum, obligando, vel consulendo, non autem lex humana
2-2	100	2	o.
			Omnia praecepta legis sunt unum, ratione finis; sed sunt multa secundum diversitatem rerum ad finem
1-2	99	1	o.
			Modus virtutis triplex, scilicet scienter, voluntarie, et ex habitu: primus est de praecepto legis divinae et humanae; secundus divinae tantum; tertius nullius
1-2	96	3	2
1-2	100	9	o.
2-2	44	1	1
2-2	44	4	1
2-2	44	8	c.
			Maximum praeceptum datur de charitate
2-2	44	1	o.
			Praeceptum de dilectione Dei exponitur
2-2	44	4	o.
2-2	44	5	o.
			Praecepta charitatis non numerantur inter praecepta Decalogi, quia omnia alia in eis includuntur, et ad haec ordinantur
1-2	100	3	1
1-2	100	11	c.
2-2	22	2	1
2-2	23	4	3
2-2	44	1	3
2-2	110	4	2, 5
2-2	122	1	4
			Tota lex in praecepto charitatis impletur
1-2	99	1	2
1-2	105	2	1
			Praeceptum de dilectione Dei perfecte impletur in patria tantum, sed imperfecte in via
2-2	44	6	o.
			Praecepta charitatis sunt tantum duo, scilicet de dilectione Dei et proximi
1-2	99	1	3
2-2	44	2	o.
2-2	44	3	o.
			Praecepta charitatis sunt duo explicite, et unum implicite, quia unum includitur in alio
1-2	99	1	2
2-2	44	2	c.
2-2	58	1	6
			Praecepta de dilectione Dei et proximi sunt prima, et primo intenta; alia vero secunda, et finis secundarius
1-2	100	3	1
1-2	100	11	c.
2-2	44	1	c.
2-2	189	1	5
			Dilectio proximi, et omnia sine quibus ipsa non servatur, cadunt sub praecepto
2-2	32	5	c.
			Praeceptum de dilectione proximi convenienter traditur, quia tangit rationem dilectionis, et modum non quidem aequalitatis, sed similitudinis tripliciter, secundum finem, regulam, et propter se
2-2	44	7	o.
			Dilectio proximi ex praecepto debet esse vera, recta, sancta et efficax
1-2	44	7	c.
			Praecepta legis data sunt, ut homines instruantur ad dilectionem Dei et proximi
1-2	99	1	2, 3
			Nullum praeceptum datur de dilectione sui vel corporis proprii, quia haec semper manent, et includuntur in dilectione Dei et proximi
1-2	100	5	1, 4
2-2	44	3	1
			Modus virtutis, scilicet operari ex charitate, est de praecepto speciali charitatis, non autem de aliis praeceptis, nec modus aliarum virtutum
1-2	100	9	o.
1-2	100	10	o.
2-2	44	1	1
2-2	44	4	1
2-2	44	8	c.
			Homo in statu innocentiae poterat sine gratia servare omnia praecepta Dei quoad substantiam actus, non autem quoad modum ejus, scilicet quod fiat ex charitate; sed post peccatum, neutro modo
1-2	109	4	o.
1-2	109	5	2
			Praecepta specialia dantur de effectibus charitatis, scilicet de gaudio, pace, et beneficentia, propter tardiores, licet includantur in praeceptis charitatis; similiter contra opposita charitatis, scilicet contra odium, accidiam, invidiam, discordiam, et scandalum
2-2	44	3	2, 3
			In lege divina non datur praeceptum de fide simpliciter, sed de quibusdam credendis, quia fides praecedit praecepta
1-2	100	4	1
2-2	16	1	o.
2-2	22	1	c.
			In lege divina datur praeceptum de confessione fidei, et de doctrina ejus
2-2	16	1	4
			In lege divina dantur praecepta contra corrumpentia fidem
2-2	16	1	3
			Inter praecepta legis divinae, quaedam sunt praeambula legi, sicut praecepta de fide et spe; quaedam de substantia legis
2-2	22	1	c.
			Praecepta de spe non potuerunt primo dari, nisi per modum promissionis, sed postea praecipiendo
2-2	22	1	o.
2-2	22	2	c.
			In lege Dei non datur praeceptum contra desperationem, quia intelligitur in praecepto spei, sicut dehonoratio parentum intelligitur in quarto praecepto
2-2	22	1	3
2-2	22	2	3
			In lege Dei dantur convenienter praecepta de intellectu, et scientia quoad doctrinam, disciplinam, usum, et memoriam
2-2	16	2	o.
2-2	46	2	3
2-2	49	1	2
			In lege Dei dantur praecepta de timore filiali, non autem de servili, sed tantum ponuntur comminationes
2-2	22	2	o.
			Timor filialis est quasi genus ad dilectionem Dei, et principium omnium quae pro Dei reverentia observantur; ideo simul dantur praecepta de timore filiali, et de dilectione Dei, quia utrumque est praeambulum ad exteriores actus, qui praecipiuntur in lege, ad quos pertinent praecepta Decalogi
2-2	22	2	o.
			Timor filialis est praeambulum ad legem, non sicut extraneum, vel extrinsecum, sed sicut principium legis, sicut etiam dilectio; ideo de utroque dantur praecepta, quasi principia communia totius legis
2-2	22	2	1
			Omnia praecepta Decalogi pertinent ad prudentiam, inquantum est directiva omnium actuum virtuosorum
2-2	56	1	c.
2-2	56	2	3
			In lege Dei dantur praecepta contra vitia prudentiae, in quantum sunt contra justitiam, scilicet astutia, fraus, et dolus
2-2	56	2	o.
			Moralia intantum sunt determinabilia lege, id est in praecepto, inquantum pertinent ad justitiam
1-2	99	5	1
			Praecepta legis, maxime et principaliter, sunt de justitia, quia ipsa principaliter attendit rationem debiti
1-2	99	5	1
1-2	100	2	c.
1-2	100	3	3
2-2	56	1	1
2-2	56	2	o.
2-2	122	1	o.
2-2	140	1	3
2-2	148	2	1
			In lege Dei dantur praecepta de fortitudine, et de partibus ejus
1-2	100	11	3
2-2	140	—	o.
			Praecepta legis divinae dantur de fortitudine, et de aliis virtutibus, secundum quod convenit ordinationi

Pars	Qu.	Art.	Locus
			mentis in Deum
2-2	140	1	c.
			In lege Dei dantur convenienter praecepta negativa contra vitia opposita temperantiae, et partibus ejus
1-2	100	11	3
2-2	170	—	o.
			In lege Dei dantur praecepta de perseverantia, et patientia, non autem de magnanimitate et magnificentia, sed dantur consilia
2-2	140	2	1
			In lege Dei non datur praeceptum contra praesumptionem, quae opponitur magnanimitati, quia intelligitur in praecepto timoris
2-2	22	2	3
			Omnes virtutes, de quarum actibus dantur praecepta, ordinantur ad purificandum cor, vel ad bonam conscientiam, vel ad rectam fidem, quae requiruntur ad diligendum Deum
2-2	44	1	c.
			Quaedam ceremonialia erant ante legem, non quidem ex praecepto legis Dei, sed ex ratione humana per instinctum Dei
1-2	103	1	o.
			Lex vetus continet praecepta ceremonialia, id est quae specialiter pertinent ad cultum Dei
1-2	99	3	o.
1-2	99	4	c.
1-2	99	5	c.
1-2	101	1	c.
1-2	101	2	c.
1-2	101	4	c
1-2	103	1	c., 3
1-2	104	1	o.
1-2	108	2	c.
2-2	122	1	2
			Omnia praecepta ceremonialia habebant causam rationabilem, scilicet literalem et figuralem
1-2	102	—	o.
			Praecepta ceremonialia erant figura Christi, Ecclesiae, et patriae coelestis; sed lex nova est tantum figura patriae
1-2	101	2	o.
1-2	103	1	c.
			Praecepta ceremonialia erant figuralia, primo et per se; judicialia vero erant ex consequenti tantum
1-2	104	2	o.
1-2	104	3	c.
2-2	87	1	c.
			Praecepta ceremonialia legis fuerunt viva, usque ad passionem Christi, sed mortua deinceps, mortifera vero post divulgationem Evangelii
1-2	103	3	o.
1-2	103	4	o.
1-2	104	3	c.
2-2	86	4	1
2-2	87	1	c. fi.
2-2	93	1	o.
2-2	94	3	5
			Praecepta ceremonialia et judicialia sunt determinationes moralium, et etiam praecepta Decalogi, sed non ponuntur in Decalogo
1-2	122	1	2
			In lege veteri sunt plura praecepta ceremonialia quam judicialia, et plura praecepta moralia respectu proximi quam respectu Dei
1-2	104	1	3
			Praecepta ceremonialia, et judicialia, sunt determinativa praeceptorum Decalogi, ex vi institutionis tantum; sed moralia, ex vi naturalis instinctus
1-2	100	11	2
			Lex vetus non continet alia praecepta, nisi moralia, ceremonialia, et judicialia
1-2	99	4	c.
1-2	99	5	o.
			Colere Deum, est actus virtutis; ideo pertinet ad praeceptum morale, sed determinatio ejus ad ceremoniale
1-2	99	3	2
			In iis quae ordinant ad Deum, quaedam sunt moralia, quae ipsa ratio fide formata dictat, sicut Deum esse amandum; quaedam vero ceremonialia, quae non habent vim obligationis, nisi ex institutione divina
1-2	104	1	3
			Praecepta ceremonialia et judicialia obligant ex lege tantum; moralia vero etiam secundum se, ex dictamine rationis
1-2	100	11	c., 2
1-2	104	1	c.
1-2	104	4	2
			Lex vetus continet praecepta judicialia, id est determinationes justitiae servandae inter homines
1-2	99	4	o.
1-2	99	5	c.
1-2	101	1	c.
1-2	103	1	c.
1-2	104	1	o.
1-2	108	2	c.
2-2	87	1	c.
2-2	122	1	2
			Praeceptum judiciale quadruplex, scilicet respectu principum, concivium, domesticorum, et extraneorum
1-2	104	4	o.
			Praecepta judicialia optime tradita sunt, de principibus, et regibus Judaeorum
1-2	105	1	o.
			Similiter de domesticis, id est de conjugibus et filiis, et servis
1-2	105	4	o.
			Similiter de convictu popularium, et de possessionibus Judaeorum, statuendo judices, ordinem judicii, numerum testium, et poenas
1-2	105	2	o.
			Similiter de extraneis, id est de peregrinis, advenis, vicinis, et hostibus
1-2	105	3	o.
			In lege veteri, duplex erat praeceptum, de prole nata, scilicet generale, quoad omnes filios et filias, id est sacrificium ad expiationem peccati originalis, et holocaustum, ad consecrationem prolis, et speciale, de primogenitis, et utrumque servatum fuit circa Christum infantem
3	37	3	c.
			Non sunt aliqua praecepta judicialia, ordinantia hominem in seipso; sed omnia talia sunt moralia
1-2	104	1	3
			Circa judicialia praecepta dupliciter Scribae et Pharisaei errabant, scilicet primo quidem, quia quaedam quae in lege Moysis erant tradita, tanquam permissiones, aestimabant esse per se justa, scilicet repudium uxoris, et usuras accipere ab extraneis; et ideo Dominus prohibuit uxoris repudium et usurarum acceptionem; alio modo errabant, credentes quaedam quae lex vetus instituerat facienda propter justitiam, esse exequenda ex appetitu vindictae, vel ex cupiditate temporalium rerum, vel ex odio inimicorum, quorum opposita Dominus docet
1-2	108	3	2
			Praecepta judicialia post Christum non obligant, nec servans ea peccat, nisi servet ut obligatus ex lege
1-2	104	3	o.
1-2	108	1	c.
1-2	108	2	c., 4
2-2	62	3	1
2-2	87	1	c.
			Intentio legislatoris duplex, scilicet praecepti, et finis ejus; prima obligat, non autem secunda
1-2	100	9	2
			Praecepta juris positivi non se extendunt ultra intentionem praecipientis, quae est finis praecepti; haec autem est charitas
1-2	69	6	c.
			Praeceptum legislatoris tunc solum non obligat, quando observatio praecepti intentionem ejus evacuat vel impedit
1-2	96	6	c.
			Praecepta communis statuti non eodem modo obligant omnes, sed secundum quod requiritur ad finem, quem intendit legislator
1-2	96	6	c.
2-2	147	3	2
			Nullus ligatur praecepto, nisi mediante notitia ejus; ideo nullus ignorans tenetur ad aliquod praeceptum, nisi teneatur, vel potuerit scire illud inquantum in ejus notitiam illud praeceptum devenit per alios, vel devenire potest, promulgatione facta
1-2	90	4	c., 2
			Legislator non potest aliquod praeceptum ponere, quod non oporteat in aliquo casu praetermitti
1-2	96	6	c.
2-2	147	3	2
2-2	147	4	c.
			Transgrediens praecepta, contemnendo auctoritatem legislatoris, vel sic quod impediatur finis quem intendit, peccat mortaliter: non autem, si ex rationabili causa, praecipue in casu, quo legislator decerneret non esse servandum
1-2	96	6	c.
2-2	147	3	2
2-2	147	4	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Ad principes saeculares pertinet dare praecepta, ad utilitatem communem in temporalibus; ad praelatos autem ecclesiasticos in spiritualibus
2-2 | 147 | 3 | c.

Praelati debent abstinere a multitudine praeceptorum
1-2 | 107 | 4 | c.
2-2 | 105 | 1 | 3

Praelatus non est dominus, sed dispensator, non in destructionem, sed in aedificationem; ideo non potest praecipere peccata, nec prohibere opera virtutum
2-2 | 88, 12 | 2

Praecepta legis humanae diversificantur, secundum diversitatem communitatum
1-2 | 100 | 2 | c.
1-2 | 104 | 3 | 2
1-2 | 107 | 1 | c.
2-2 | 140 | 1 | c.

Quandoque praelati religiosorum praecipiunt, vel communiter omnibus vel alicui specialiter, ut si quis sit corrigendus, ei dicatur; et tunc intelligendum est praeceptum sane, salvo ordine fraternae correctionis
2-2 | 33 | 7 | 5

Praelatus religiosorum non habet potestatem praecipiendi aliquid super occultis, nisi inquantum per aliqua indicia manifestantur, puta per infamiam, vel per aliquas suspiciones, in quibus casibus potest praelatus praecipere, eodem modo sicut et judex saecularis, vel ecclesiasticus potest exigere juramentum de veritate dicenda
2-2 | 33 | 7 | 5

Praecipere est actus rationis, quia importat motionem, cum quadam ordinatione
2-2 | 47 | 8 | 3

Recte praecipere, et ratione uti, semper se concomitantur, quia ad praeceptum rationis sequitur obedientia virium inferiorum, quod pertinet ad usum
2-2 | 48 — | 4

Praecipitatio est operatio per impetum voluntatis, vel passionis, sine prudentia, et partibus ejus
2-2 | 8 | 6 | 1
2-2 | 53 | 3 | o.
2-2 | 53 | 5 | c.
2-2 | 127 | 1 | 2

Praecipitatio est speciale peccatum, propter specialem actum rationis, qui praetermittitur, scilicet consilium, licet possit inveniri in quolibet genere peccatorum
2-2 | 54 | 1 | 2

Praecipitatio contrariatur dono consilii, et prudentiae
2-2 | 53 | 3 | 1
2-2 | 127 | 1 | 2

Praeda licite capitur ab hostibus, vel malefactoribus, in iis quae ipsi injuste abstulerant
2-2 | 66 | 8 | o.

Praedestinatio est quaedam praeordinatio Dei ab aeterno, de iis quae per gratiam Dei fienda sunt in tempore
3 | 24 | 1 | c.

Praedestinatio est ratio transmissionis creaturae rationalis, ad vitam aeternam, in mente Dei
1 | 23 | 1 | c.
1 | 23 | 2 | c.
3 | 24 | 1 | c.

Praedestinatio est praescientia et praeparatio gratiae in praesenti, et gloriae in futuro
1 | 23 | 2 | 3, 4
2-2 | 174 | 1 | c.

Gratia ponitur in diffinitione ejus, non quia sit de essentia ejus, sed quia importat respectum ad gratiam
1 | 23 | 2 | 4

Praedestinatio est pars providentiae
1 | 23 | 1 | c.
1 | 23 | 2 | c.
1 | 23 | 3 | c.
1 | 23 | 4 | c.
1 | 23 | 6 | c.
1 | 23 | 8 | c.

Praedestinatio nihil ponit in praedestinato, nisi effectum ejus
1 | 23 | 2 | o.

Differentia scientiae, sapientiae, praescientiae, praevidentiae, dispositionis, providentiae, et praedestinationis
1 | 23 | 3 | c.

Praedestinatio proprie est tantum de bonis; praescientia vero est etiam de peccatis
2-2 | 174 | 1 | c.

Praedestinatio est causa gratiae, et gloriae; sed reprobatio est causa derelictionis, et poenae aeternae, non autem culpae
1 | 23 | 3 | 2

Praedestinatio est tantum entium aliquando
1 | 23 | 2 | 2
1 | 23 | 4 | 2

Praedestinatio convenit angelis, sicut et hominibus, licet non fuerint miseri
1 | 23 | 1 | 3

Praedestinatio non convenit creaturae irrationali, nisi abusive
1 | 23 | 1 | 2

Conveniens est Deo homines praedestinare
1 | 23 | 1 | o.

Praedestinatio certissime, et infallibiliter consequitur suum effectum
1 | 23 | 3 | 3
1 | 23 | 6 | o.
1 | 23 | 8 | 3

Praedestinatio non potest impediri
1 | 23 | 8 | 3

Praedestinatio juvatur precibus sanctorum, et suis, et aliis bonis operibus, ex parte effectus ejus, non autem ex parte ordinationis divinae
1 | 23 | 8 | o.

Praescientia meritorum non est causa praedestinationis universaliter; tamen unus effectus ejus est ratio finalis alterius effectus ejus prioris, et causa meritoria effectus posterioris
1 | 23 | 5 | o.

Voluntas Dei est causa efficiens, et finis praedestinationis, ex parte totius effectus ejus
1 | 23 | 5 | o.

Error multiplex circa effectus praedestinationis
1 | 23 | 5 | c.
1 | 23 | 8 | c.

Praedestinatio est aeterna
3 | 24 | 1 | c.
3 | 24 | 2 | c.
? | 24 | 3 | o.
3 | 24 | 4 | c., 1

Praescientia, providentia, praedestinatio, et hujusmodi non imponunt necessitatem omnibus rebus, nec auferunt contingentiam ab eis
1 | 22 | 4 | o.
1 | 23 | 1 | 1
1 | 23 | 3 | 3
1 | 23 | 6 | c.
2-2 | 171 | 6 | 1

Praedestinati non sunt certi communiter de sua praedestinatione
1 | 23 | 1 | 4

Licet aliquibus ex speciali privilegio, sua praedestinatio reveletur, non tamen convenit ut reveletur omnibus, quia sic illi qui non sunt praedestinati desperarent, et securitas in praedestinatis negligentiam pareret
1 | 23 | 1 | 4

Revelat Deus hoc aliquando aliquibus, ex speciali privilegio, ut securitas gaudii etiam in hac vita in eis incipiat, et confidentius et fortius, magnifica opera prosequantur, et mala praesentis vitae sustineant
1-2 | 117 | 5 | c.

Numerus praedestinatorum est certus, et determinatus formaliter, et materialiter Deo, non autem nobis
1 | 23 | 7 | o.

Praedestinatio convenit Christo, et personae Christi, inquantum subsistit in natura humana, non autem ut subsistit in natura divina; nec secundum se, nec convenit naturae humanae, nec naturae divinae
3 | 24 | 1 | o.

Praedestinatio Christi est causa efficiens, formalis, exemplaris, et finalis praedestinationis nostrae, ratione effectus, non autem ratione operationis Dei
3 | 24 | 3 | o.
3 | 24 | 4 | o.

Christus praedestinatus est esse Filius Dei, non autem proprie factus est Filius Dei
3 | 24 | 1 | 2

Christus, secundum quod homo, praedestinatus est esse Filius Dei, quia praedestinatio quoad praecessionem et effectum, id est gratiam, convenit Christo, ratione humanae naturae tantum
3 | 24 | 2 | o.

Christus, secundum quod Filius Dei, praedestinatus est esse homo, tamen magis proprie dicitur e converso
3 | 24 | 2 | 3

Homo praedestinatus est esse Filius Dei, et e converso

Pars	Qu.	Art.	Locus
3	24	2	3

PRAEDICAMENTUM quodlibet accidentium dicit imperfectionem, secundum propriam rationem generis, praeter relationem; ideo in divinis sunt tantum duo modi praedicandi, scilicet substantiae, et relationis

1	28	1	c.
1	28	2	o.

Praedicare, id est evangelium recitare in ecclesia, quod est linguis loqui, pertinet ad diaconum; ad sacerdotes autem pertinet exponere, et exhortari, quod est prophetare

3	67	1	1

Praedicare est principalissimus et proprius actus episcopi, et dignior quam baptizare

3	67	1	1
3	67	2	1
3	71	4	3

Periculum de praedicatione omissa non imminet, nisi eis quibus commissum est officium praedicandi

2-2	10	12	5

Praedicans potest vivere de eleemosynis sponte oblatis, non autem de datis coacte, nisi sit praelatus

2-2	188	4	4

Christus non debuit praetermittere praedicationem, propter scandalum Judaeorum

3	42	2	o.

Christus et apostoli a principio praedicaverunt Judaeis tantum, quadruplici ratione, scilicet ut ostenderet per suum adventum impleri promissiones antiquitus factas Judaeis, non autem Gentilibus, ut ejus adventus ostenderetur esse a Deo, ut Judaeis auferret calumniandi materiam, et quia per crucis victoriam meruit potestatem et dominium super gentes

3	42	1	o.

Christus praedicavit annis tribus, et quasi mensibus tribus, et vixit annis triginta tribus et mensibus tribus

3	39	3	o.
3	43	3	c.

PRAEDICARI. Quidquid praedicatur de aliquo, sicut universale de particulari, potest supponere pro eo, non autem in aliis

1	39	5	4

Homo praedicatur per se de Socrate, quia si Socrates diffiniretur, poneretur homo in ejus diffinitione

1	76	1	c., 1

Totum universale adest cuilibet parti ejus, et secundum esse et secundum perfectionem, et proprie praedicatur de parte sua, non autem totum integrale; totum autem potentiale aliquo modo

1	77	1	1

Pars subjectiva est de qua praedicatur essentialiter totum, secundum unam rationem, vel secundum prius et posterius; et est in minus

2-2	120	2	c.

Totum integrale praedicatur aliquo modo, de omnibus partibus suis simul sumptis, licet improprie, sed nullo modo de singulis simpliciter et proprie

1	77	1	1

Nulla pars integralis praedicatur de suo toto

1	77	1	1

Nullum per accidens praedicatur universaliter, sed tantum quae per se praedicantur

1	51	1	c.

Inferius non praedicatur de superiori, nisi per accidens

1	39	6	2

Subjectum non restringitur per praedicatum, ratione significationis, sed tantum ratione temporis consignificati

1	39	4	2

Terminus in subjecto positus tenetur materialiter, id est pro supposito; sed in praedicato tenetur formaliter, id est pro natura

1	13	12	c.
1	31	3	2
3	16	7	4
3	16	9	c., 3
3	16	10	c., 2
3	17	1	3

In divinis persona praedicatur de essentia, et e converso

1	39	6	o.

Relatio secundum propriam rationem, id est secundum quod refertur ad aliud, praedicatur de divinis; non autem secundum rationem communem, scilicet secundum quod inhaeret subjecto

1	28	1	1

Haec praedicatio, Deus est Pater, et e converso, est per se, et nullo modo per accidens; nec sicut superiori, de inferiori, nec e converso, sed per identitatem

1	39	6	2

PRAEDICATOR nullus debet fieri, nisi prius purgatus et virtute perfectus

3	41	3	1

Praedicator debet esse absolutus a cura rerum saecularium

3	40	3	c.

Praedicator non debet semper esse in publico, sicut nec Christus

3	40	1	3

Sumptus debentur praedicatoribus, a mittentibus eos

2-2	187	4	2
2-2	187	5	5

Praedicatorum ordo habet cautissimam et securissimam formam profitendi

2-2	188	9	1

Praelatio quaelibet est a Deo; non autem abusus ejus, nec ejus usurpatio

1	96	2	3

Licet appetere opus, et perfectionem episcopatus et praelationis, non autem ipsa ratione gradus, vel honoris, vel divitiarum

2-2	185	1	o.
2-2	185	2	o.

Triplex ratio recusationis respectu officii praelationis quantum est de se, scilicet impedimentum devotae contemplationis, dulcis affectionis, et spiritualis exultationis

2-2	185	1	3
2-2	185	2	1, 3

Non licet jurare, nec vovere, quod praelationem non sumat nec totaliter resistere

2-2	185	1	3
2-2	185	2	o.

PRAELATUS existens in peccato mortali, etiam occulto, corripiendo, vel quidquid aliud officii sui faciendo, peccat mortaliter; non autem hoc agens ut frater

2-2	33	5	o.

Ex hoc ipso quod praelati dissimulant, videntur annuere

2-2	147	4	c. fi.

Praedicare ex officio convenit praelatis, religiosis autem ex commissione

2-2	187	4	2

Praelatus potest dupliciter considerari, scilicet aut secundum quod judicio praesidet; et sic dicere peccatum fratris praelato, est dicere Ecclesiae; aut secundum quod est extra judicium existens; et sic dicere praelato, non est dicere Ecclesiae, sed personae quae potest prodesse, et non obesse, quia nullus potest magis prodesse quam praelatus

2-2	33	8	4

Tunc praelatus inordinate videtur tangi, quando irriverenter objurgatur, vel etiam quando ei detrahitur, et hoc significatur per contactum montis et arcae damnatum a Deo

2-2	33	4	1

PRAEMIUM essentiale beatitudinis consistit in actu intellectus, sed delectatio ejus in voluntate

1	26	2	o.
1	26	3	c.
1-2	3	4	o.

Violenter corrupta habebit duplex praemium, ut dicit beata Lucia, scilicet virginitatis, et patientiae

2-2	124	4	2

In retributione praemiorum, inaequalia debentur inaequalibus meritis, non autem in constitutione rerum

1	47	2	3
1	65	2	3
1-2	114	3	o.

PRAEPOSITIVUS dicens affirmativam et negativam simul esse falsas, improbatur

1	39	4	5

PRAESENTIA. Illud proprie dicitur praesens, cujus essentia praesentatur sensui, vel intellectui

1	8	3	c., 2

Praesentia necessitatem quandam habent, quia necesse est Socratem sedere, dum sedet

2-2	49	6	c.

PRAESERVATUS ab aliquo, dicitur purgatus, vel liberatus

3	32	4	1
3	52	2	2

PRAESTIGIUM est divinatio per dae-

Pars	Qu.	Art.	Locus

mones, ingerentes se visui, vel auditui hominum, quia praestringit oculos
2-2| 95| 3| c. pr.
2-2|178| 1| 2

Formae apparentes in praestigiis sunt tantum in sensu communi ab imaginativa, vel per res naturales impressae
1 |114| 4| 2
2-2|178| 1| 2

PRAESUMPTIO aliquando sumitur in bono, quasi prae aliis sumptio; et aliquando in malo
2-2| 21| 2 1
2-2| 70| 3| 2

Praesumptio in malo dicit immoderantiam spei dupliciter, scilicet supra vires proprias, vel contra justitiam Dei: prima opponitur magnanimitati; secunda vero est species blasphemiae in Spiritum Sanctum; ideo gravior est quam prima
2-2 21| 1 o.
2-2| 21| 4| o.
2-2|130| 2| o.
2-2|133| 1| c.

Praesumptio prima oritur ex inani gloria, secunda vero ex superbia
2-2| 21| 4| o.

Praesumptio secunda oritur ex nimio amore sui
2-2| 21 1| 2, 3

Praesumptio secunda habet conversionem ad bonum commutabile, et aversionem a Deo, attribuendo divinae virtuti quod ei non convenit
2-2| 21| 1| 3

Praesumptio prima opponitur magnanimitati, secundum excessum, licet apparenter secundum defectum, inquantum est aliquando de minimis quae magna videntur
2-2|130| princ.
2-2|130| 2| o.
2-2|133| 1| c.

Praesumptio secunda opponitur charitati, vel potius dono timoris
2-2|130| 2| 1

Praesumptio magis opponitur spei quam timori, quia spei contrariatur, ratione propriae differentiae; timori vero, ratione generis, et contrarietas ad timorem est apparentior
2-2, 21| 1| o.

Praesumptio est contra ordinem naturalem; ideo semper est peccatum
2-2|130, 3| o.

Praesumptio secunda est minus peccatum quam desperatio
2-2 21 2| c.

Praesumptuosus peccat non aestimando nimis misericordiam Dei, sed contemnendo justitiam ejus
2-2| 21| 2| c., 2
2-2|130| 2| 1
2-2|163| 4| 3

Peccare cum proposito perseverandi in peccato, sub spe veniae, dicitur praesumptio; non autem si sit cum proposito poenitendi, sed alleviatur
2-2| 21| 2| 3

Aggredi opus ultra vires, ex confidentia ad vires humanas, est praesumptio; non autem si fiat in spe divini auxilii
2-2| 21| 2| 1

De quolibet debet praesumi bonum, nisi appareat contrarium, nec sit in periculum alterius
2-2| 70| 3| 2

PRAETERITUM. Omne praeteritum est necessarium
2-2| 49| 6| c.

PRAEVARICATOR est, qui malitiose impediens punitionem peccati, adversam partem adjuvat, prodita causa sui
2-2| 68| 3| c. fi.

Differentia praevaricationis a calumnia et tergiversatione
2-2 68| 3| o.

Non omnis abscondens vera crimina, praevaricatur, sed tantum qui fraudulenter abscondit ea, de quibus accusationem proponit, colludens cum reo, proprias probationes dissimulando, et falsas excusationes admittendo
2-2| 68| 3| 2

PRECES pro indigno sunt simoniacae, et sunt munus a lingua, non autem pro digno
2-2|100| 5| 3

PRETIUM rerum venialium non est semper determinatum punctualiter, sed in aestimatione
2-2| 77| 1| 1

PRIMITIAE erant de praecepto ceremoniali, quoad determinationem; in communi vero de jure naturali; nunc autem de praecepto Ecclesiae, secundum consuetudinem patriae
2-2| 86| 4| o.

Quantitas primitiarum non fuit determinata in lege, quia erant per modum oblationis, de cujus ratione est esse, voluntarium, et secundum Hieronymum, aliqui dabant quadragesimam partem, alii sexagesimam; sed nunc statur consuetudini patriae
2-2| 86| 4| 3

Primitiae pertinent ad quoddam genus oblationum, in usum sacerdotum, in recognitionem beneficii Dei, scilicet fructuum terrae, et debet esse aliquid praecipuum de fructibus terrae
2-2| 86, 4| c.

Primitiae sunt signa praeteriti beneficii Dei, scilicet terrae promissae Israël, et totius terrae toti humano generi, et fructuum; sed ceremonialia proprie erant signa futuri
2-2, 86, 4| 1, 2

PRIMOGENITUS dicitur primo natus, licet nullus post eum sit; ideo Christus est primogenitus Mariae
3 | 28| 3| 4

Omnes primogeniti erant sacerdotes in veteri Testamento, et habebant duplicem portionem in haereditate paterna
1-2|103| 1| 3
2-2| 87| 1| 3

PRIMUM dicitur dupliciter, scilicet primum simpliciter, et primum in genere
1-2| 6| 1| 1

Primum in per se ordinatis, oportet esse maximum, non autem primum per accidens
2-2|163| 3| 3

PRINCEPS. Ad bonum principem requiritur quod sit virtuosus simpliciter, non autem ad bonum civem
1-2| 92| 1| 3

Ad bonum virum pertinet posse principari, et bene subjici; ideo in virtute boni viri includitur virtus principis; sed virtus principis differt specie a virtute subditi, sicut virtus viri et mulieris
2-2| 47|11| 1, 2

Princeps auferens per vim aliena, rapinam committit, et tenetur restituere, nisi sit secundum justitiam, pugnando, vel puniendo
2-2| 66| 8| c., 3

Ad bene commorandum in aliqua communitate requiruntur duo, scilicet habere se bene ad principem, id est cum fidelitate, reverentia, et famulatu; ad socios autem reddendo cuilibet debita, et nulli nocendo
1-2|100| 5| c.

Sanctis licet commorari in curiis principum, ad promovendum bonos, et ad impediendum malos, non autem propter voluptates
2-2|187| 2| 3

Deus reservavit sibi institutionem summi principis, et regis Judeorum, quia habebat specialem curam eorum
1-2|105| 1| 1

Deus non dedit Judaeis principes et reges a principio, sed tantum modum eligendi, scilicet secundum judicium Dei, et de gente sua, et modum se habendi
1-2|105| 1| 2

Divisio regni Israël, et multitudo regum, magis conveniteis in poenam, pro dissensionibus multis contra regnum David justum, quam ad eorum profectum
1-2|105| 1| 3

Principibus Judaeorum non sunt deputati cibi sicut sacerdotibus, ne superbirent, nec ambirent
1-2|105| 1| 4

PRINCIPATUS. Bonus principatus triplex, scilicet regalis, aristocratia, et democratia. Et triplex principatus malus, scilicet tyrannis, oligarchia, et democratia
1-2| 95| 4| c.
1-2|105| 1| c.
2-2| 61| 2| c.

Principatus regalis est optimus
1 |103| 1| c.
1-2|105| 1| 2
2-2| 50| 1| 2

Principatus regalis est propter bonum populi, tyrannicus autem est propter bonum tyranni

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	92	1	2
1	96	4	c.
2-2	42	2	3

Optimus principatus est in quo omnes habent aliquam partem; et componitur ex regno, inquantum unus praeest; et aristocratia, inquantum multi principantur secundum virtutem; et democratia, id est principatus populi, in quo populus sibi eligit principem

1-2	95	4	c.
1-2	105	1	o.

Principatus dicuntur in angelis, quia principantur omnibus coelestibus principibus, divinas jussiones explentibus; sed archangeli dicuntur qui principantur soli ordini angelorum

1	108	5	4

Principium quoad relationem est simul naturaliter cum principato; sed id quod est principium, est naturaliter prius eo

1	42	3	2

Principium est prius tempore principato dupliciter, scilicet ex parte actionis successive, vel agentis imperfecti, vel eligentis tempus

1	42	2	c.

Apud Graecos Filius et Spiritus Sanctus dicuntur principiati, non autem apud Latinos

1	33	1	2

Principium sumitur a prioritate, sed non significat eam

1	33	1	3

Principium est id a quo aliquid procedit, quocumque modo, et e converso

1	33	1	c.

Principium est communius causa, et causa elemento

1	33	1	1

Non omne principium est primum principium

1-2	6	1	1
1-2	4	1	1

Graeci indifferenter utuntur nomine causae, sicut nomine principii in divinis, non autem Latini

1	33	1	1

In divinis una persona est principium alterius, non autem causa

1	33	1	o.
1	36	4	o.

Principium in divinis et in creaturis dupliciter cognoscitur, scilicet ut primum, et ut principium

1	33	4	c.

Non omne principium cognoscendi est principium essendi

1	85	3	4

Primum principium in speculativis est. Non contingit idem simul esse et non esse. In practicis autem est. Bonum est prosequendum; malum vero est fugiendum

1-2	94	2	c
2-2	1	7	c.

Principia speculativa cognoscuntur per alium habitum naturalem quam conclusiones, quia principia per intellectum, conclusiones vero per scientiam

2-2	47	6	c.
2-2	49	2	1

Sicut in ratione speculativa sunt quaedam ut principia, quorum est intellectus, et conclusiones, quarum est scientia, ita in ratione practica, ut principia naturaliter nota, sunt fines virtutum moralium, quia finis se habet in operabilibus, sicut principium in speculativis; et quaedam sunt in ratione practica, ut conclusiones eorum quae sunt ad finem

2-2	47	6	c.

Nihil refert utrum ille qui docet proponendo vel interrogando, procedat de principiis communibus ad conclusiones; utrobique enim animus audientis certificatur de posterioribus per priora

1	84	3	3
1	117	1	o.

Prioritas nullo modo est in divinis

1	36	3	3
1	42	3	o.

Privatio secunda suscipit magis et minus, quia ponit aliquid, quod est de ratione ejus, non autem prima

1-2	73	1	c.
1-2	82	4	c.

Privatio suscipit magis et minus, secundum suas causas, non autem secundum se

1	11	4	1
1	49	3	3
1-2	22	2	1

Privationes et negationes differunt specie secundum differentias habituum, et positionum oppositorum, et specificantur per habitus oppositos

2-2	107	2	c.

Privatio est carentia ejus quod est aptum natum haberi; et hoc tripliciter, scilicet vel ab eo, vel ab alio ejusdem speciei, vel a quocumque; et tertia tantum est in divinis

1	33	4	2

Privatio est negatio circa determinatum subjectum

1	17	4	c.

Contractum significat aliquam naturam in subjecto, non autem privatio

1	17	4	c.

Nulla privatio tollit totaliter esse

1	11	2	1

Nulla privatio est intenta ab aliquo agente

1	19	9	c.
1	49	1	c.

Privilegium est privata lex, quia respicit singulares personas, sed commune est ad multa negotia

1-2	96	1	1

Prius dicitur dupliciter, scilicet ordine perfectionis, et generationis

1	85	3	1
1-2	68	8	3

Prius natura dicitur dupliciter, scilicet secundum causam materialem, et magis secundum alias causas

2-2	1	7	3

Semper id quod est naturalius est prius

1-2	49	2	c.

Imperfectum est prius tempore perfecto in eodem; sed in diversis est e converso, et natura in utrisque

1	82	3	2
1	85	3	1
1	94	3	c.
1-2	6	2	c.
1-2	6	4	c.
3	1	5	3
3	1	6	c.

Prius duplex, scilicet per se, et per accidens

2-2	4	7	c.

Semper quod est per se, est prius eo quod est per aliud

1	20	1	c.
1	84	6	o.

Remoto priori, removetur posterius, sequens tantum ex eo, non autem si sequatur etiam ex alio

1-2	15	2	2

Processio dicitur dupliciter, scilicet motus processivus animalium, et eductio principiati a principio; prima est in divinis metaphorice tantum, secunda vero proprie

1	27	1	o.

Processio duplex, scilicet ab extra, et ab intra; prima semper est per motum ad diversum, et contra rationem primi principii; non autem secunda; ideo secunda convenit Deo, non autem prima

1	27	1	o.

Omnis processio creaturae est per motum, vel mutationem, non autem in divinis

1	27	1	1

Processus rationis duplex, scilicet via compositionis, et via resolutionis

1-2	14	5	o.

In divinis sunt tantum duae processiones, scilicet verbi, et amoris, secundum quod Deus suam essentiam, veritatem et bonitatem intelligit et amat

1	27	3	o.
1	27	5	o.
1	28	4	c.
1	36	1	c.
1	37	1	c.
1	41	6	c.

Omnia quae important respectum originis, absolute dicuntur de processione divina, non autem repugnantia consubstantialitati, coaeternitati, et independentiae

1	27	2	2

Processiones in divinis distinguuntur per relationes, et modos originis, non autem seipsis; nec per esse a natura et voluntate

1	27	3	o.

Processio Filii est per naturam Patris; ideo est ei coaeternus, consubstantialis, et independens; non autem creaturae, quia procedunt per voluntatem Dei

1	41	2	c.
1	42	2	c.

Omnia quae pertinent ad generationem vivorum, dicuntur in processione filii Dei, ut oriri, nasci, gigni, et generari

1	27	2	2

Haeresis Valentini, quod Filius

Pars	Qu.	Art.	Locus
Dei procedit vario modo prolationis, id est ad extra	1	34	2
Spiritus Sanctus procedit a Patre et Filio, quia aliter non posset distingui a Filio	1	36	2
Spiritus Sanctus procedit ab eis, inquantum sunt plures agentes, et inquantum sunt unum in vi spirativa	1	36	4
Haeresis Arii, quod Spiritus Sanctus procedit a Patre et Filio, ut creatura utriusque	1	27	1
Haeresis Nestorii et Theodorici, quod Spiritus Sanctus non procedit a Filio	1	36	2
Spiritus Sanctus non magis procedit a Patre quam a Filio, nec prius nec plenius	1	36	3
Spiritus Sanctus dicitur principaliter et proprie procedere a Patre, propter auctoritatem in Patre, non autem magis proprie	1	36	3
Spiritus Sanctus procedit a Patre immediate, et mediante Filio, ratione suppositi, non autem ratione virtutis mediae	1	36	3
Processio Filii est per actum intellectus; sed processio Spiritus Sancti est per actum voluntatis	1	27	2
	1	27	3
	1	28	4
	1	34	2
	1	45	7
Spiritus Sanctus ita naturaliter et a natura procedit a Patre, sicut et Filius	1	41	2
	1	41	6
	1	42	2
Processus Spiritus Sancti triplici ratione nominatur	1	27	4
	1	28	4
	1	37	1
Emanatio, proprietas, et relatio Spiritus Sancti nominatur eodem nomine, scilicet spiratio, propter defectum nominum	1	36	1
	1	37	1
Processio Spiritus Sancti dicitur aeterna, respectu objecti aeterni, sed ut tendit in objectum creatum, cui Deus confert aliquid, dicitur temporalis	1	43	2
Spiritus Sanctus procedit a seipso processione temporali	1	43	2
Processio aeterna et temporalis sunt tantum una processio, ratione respectus ad principium quem principaliter importat; sed sunt duae ratione duplicis respectus ad objecta	1	43	2
Proclamare licet in capitulis religiosorum de levibus quae famae non derogant, sine admonitione secreta, non autem de gravi	2-2	33	7
Non videtur esse probabile, quod ea quae sunt in consuetudine religiosorum sint contra praecepta Christi. Consuetum est autem in religionibus quod in capitulis aliqui proclamantur de culpis, nulla secreta admonitione praemissa. Sed hujusmodi proclamationes sunt quasi quaedam commemorationes potius oblitarum culparum, quam accusationes vel denuntiationes	2-2	33	7
Si essent tamen alia, de quibus frater infamaretur, contra praeceptum Domini ageret, qui per hunc modum proclamando, peccatum fratris publicaret	2-2	33	7
Prodigalitas est circa passiones pecuniae, sicut deficiens, non autem sicut superabundans in eis	2-2	119	1
Prodigalitas dicitur esse contra naturam, quia habet immoderatam emissionem rerum, repugnantem naturae	2-2	32	6
Prodigus saepe excedit in dando propter voluptates, non tamen semper	2-2	119	1
Prodigalitas semper est peccatum, non principaliter propter quantitatem, sed propter inordinationem dandi, quibus non debet dari, et propter quae, et sicut debet	2-2	119	1
	2-2	119	3
Prodigus peccat in se, et in proximum, praecipue clerici consumentes bona pauperum. S. militer avarus	2-2	119	3
Prodigalitas opponitur liberalitati	2-2	117	princ.
	2-2	118	princ.
	2-2	119	1
	2-2	119	2
	2-2	119	3
Productae res a principio fuerunt in statu perfecto, ut essent principia aliorum	1	94	3
Profitens non vovet servare quidquid est in regula, sed vitam regularem, vel vivere secundum regulam, quod est cautius, vel obedientiam secundum regulam, non obligando se ad culpam, ut in religione ordinis fratrum praedicatorum, quod est melius	2-2	186	9
Votum simplex de majori religione non obligat post professionem in minori	2-2	189	8
Professio facta ante annos pubertatis, scilicet ante annos quatuordecim in puero, vel ante annos duodecim in puella, non tenet, propter Ecclesiae statuta	2-2	88	9
	2-2	189	5
Nazaraei profitebantur quandam perfectionem deponentes comam	1-2	186	6
Prohibitio incitat concupiscentiam tripliciter, scilicet ratione ardui, ratione clausae passionis, et ratione importunitatis	1-2	98	1
Omne peccatum est malum, quia prohibitum est jure naturali, non autem jure positivo	1-2	71	6
Prohibitio ligni scientiae boni et mali fuit propter figuram, scilicet propter eventum futurum, quia post ejus esum homo per experimentum poenae didicit quid interesset inter obedientiae bonum, et inobedientiae malum, non autem propter naturam arboris malam	1	102	1
	1-2	102	1
Promissio est actus rationis, quia est enuntiatio, et ordinatio alicujus	2-2	88	1
Promissio est ordinare quid facere pro alio debeat gratum ei; sed comminatio est contra alium	2-2	88	1
	2-2	88	2
	2-2	88	5
Promissio nuda, id est non habens aliquid additum, ad confirmationem, non habet vim plenam obligandi Deo, nec homini	2-2	88	3
Promissa non debent servari, si est illicitum quod promittitur, vel si sint mutatae conditiones personarum, vel negotiorum. Ad hoc ergo quod homo servare debeat quod promisit, oportet ut sit licitum quod promittitur, et quod omnia immutata permaneant	2-2	110	3
Promulgatio legis naturae fit ex hoc, quod Deus inserit eam mentibus hominum naturaliter custodiendam	1-2	90	4
Promulgatione non indigent praecepta communia legis naturae, et credere in Deum	1-2	100	4
Promulgatio fit verbo et scripto; et utroque modo promulgatio legis aeternae est aeterna, ex parte Dei, non autem ex parte nostra	1-2	91	1
Promulgatio legis necessaria est ad hoc, quod lex habeat vim obligandi	1-2	90	4
Promulgatio obligat absentem, sicut et praesentem, inquantum promulgatio ad eum pervenit, vel potuit pervenire per alios; futuros autem obligat per scripturas	1-2	90	4
Pronomina demonstrativa dicuntur de Deo, secundum quod faciunt demonstrationem ad intellectum, non autem ad sensum	1	13	1
Pronomina possessiva conjunguntur nominibus Dei,	1	13	3

Pars	Qu.	Art.	Locus

quae significant rationem principii efficientis, vel finalis, vel exemplaris; non autem nominibus Dei, quae significant per modum formae inhaerentis
1 | 36 | 1 | 3

Propassio est passio inchoata in appetitu sensitivo, non ultra procedens, sicut in Christo fuit
3 | 15 | 4 | c.
3 | 15 | 6 | 2
3 | 15 | 7 | 1

Propietia non est habitus, nec qualitas permanens, sed ut passio transiens
1-2 | 68 | 3 | 3
2-2 | 171 | 2 | o.
2-2 | 174 | 3 | 2
2-2 | 176 | 2 | 3

Prophetia non est gratia gratum faciens, sed gratis data
1-2 | 68 | 3 | 3

Prophetia est divina inspiratio rerum, futura immobili veritate denuntians, secundum Cassiodorum
2-2 | 171 | 3 | 1
2-2 | 171 | 6 | sc.

Propheta dicitur quasi procul phans, vel procul videns, inquantum cognoscit vel loquitur ea quae sunt procul a communi hominum sensu, cum quibus conversatur et communicat in statu viae
3 | 7 | 8 | o.

Prophetia principaliter et primo consistit in cognitione; ideo dicitur aphanos: secundario consistit in locutione; ideo dicitur a fari: tertio consistit in operatione miraculorum, ad confirmationem ejus
2-2 | 171 | 1 | o.
2-2 | 171 | 2 | c.
2-2 | 174 | 3 | 3
2-2 | 174 | 4 | c.
3 | 7 | 8 | o.

De ratione prophetiae non est aenigmatica cognitio, quia Moyses fuit propheta; et tamen Deum palam, et non per aenigmata vidit
3 | 7 | 8 | 1

In prophetia sunt duo, scilicet repraesentatio, et judicium de visis, quod est principalius et completivum ejus, sine quo non est
2-2 173 | 2 | c.
2-2 176 | 2 | 1

Ad prophetiam requiritur lumen intellectuale supernaturale
2-2 | 171 | 2 | c.

Ad prophetiam requiritur inspiratio, quoad mentis elevationem; et revelatio, quoad perceptionem divinorum
2-2 | 171 | 1 | 4

Ad prophetiam requiritur maxima mentis elevatio, ad contemplationem spiritualium
2-2 | 172 | 4 | c.

Bonitas morum quoad refraenationem passionum et remotionem occupationum exteriorum, requiritur ad prophetiam
2-2 | 172 | 4 | o.

Dispositio naturalis non requiritur ad prophetiam, quia Deus simul removet indispositionem, disponit, et perficit
2-2 | 172 | 3 | o.

Prophetia potest haberi sine charitate et sine gratia gratum faciente
2-2 | 6 | 2 | 3
2-2 | 172 | 4 | c.

Objectum prophetiae est illud quod est in cognitione divina, supra facultatem humanam
2-2 | 174 | 2 | c.

Prophetia est de omnibus; sed primo et principaliter est de futuris contingentibus; secundo de existentibus supra universalem cognitionem hominum; tertio respectu alicujus
2-2 | 171 | 3 | o.
2-2 | 172 | 1 | c.fi.,4
2-2 | 172 | 5 | c.
2-2 | 176 | 2 | 3
2-2 | 178 | 1 | 1

Prophetiae sunt principaliter de futuris: sunt tamen etiam de praesentibus, quae tamen sunt procul a cognitione non omnium hominum, sed quorumdam secundum sensum vel secundum intellectum, ut Helisaeus cognovit quae Giezi praesens fecerat; et sunt etiam de occultis omnibus hominibus naturaliter, ut mysterium Trinitatis; sunt etiam de mysterio Christi sub nomine hominum, et tunc excedunt veritatem historiae
2-2 | 171 | 3 | c.

Omnia prophetabilia sunt non cognoscibilia ab homine, nisi per revelationem Dei; sed quae pertinent ad sapientiam, et scientiam, et interpretationem sermonum, possunt naturaliter cognosci ab homine
2-2 | 171 | 3 | 2
2-2 | 172 | 1 | c. fi.

Prophetae non vident omnia prophetabilia, sed tantum ea quae sibi specialiter revelantur
2-2 171 | 4 | o.

Aliqua prophetia est de praeterito, sicut in Genesi; et in aliqua ponitur praeteritum pro futuro, propter certitudinem prophetiae
2-2 | 171 | 3 | sc.

Prophetae non vident Deum per essentiam
2-2 171 2 c.
2-2 | 171 | 4 | c., 3
2-2 | 173 | 1 | o.

Prophetae vident in speculo aeternitatis, seu intelligentiarum, sive in libro praescientiae Dei causaliter, non autem formaliter
2-2 | 173 | 1 | c. fi. 1, 2

Prophetae habent certissimam et distinctam cognitionem de visis per spiritum prophetiae; non autem de habitis per instinctum Dei
2-2 | 171 | 5 | o.

Prophetiae nullo modo potest subbesse falsum, sicut nec praescientiae Dei
2-2 | 171 | 6 | o.
2-2 | 172 | 1 | c.
2-2 | 172 | 5 | 3
2-2 | 172 | 6 | 2

Propheta proprie cognoscit se moveri a Deo, ad aliquid aestimandum, vel significandum verbo vel facto, non tamen omnia quae per hoc intendit Deus
2-2 | 173 | 4 | o.

Prophetia simpliciter dicta, id est supra universalem cognitionem hominum, non potest esse a natura, sed tantum ex revelatione Dei; prophetia vero secundum quid, id est de aliquibus in suis causis, potest esse a natura, sed fallibiliter
2-2 | 172 | 1 | o.
2-2 | 172 | 3 | c.

Prophetia, et aliae illuminationes et revelationes fiunt nobis a Deo mediantibus angelis
1 111 | 1 | o.
2-2 | 172 | 2 | o.

Aliquis, cessante prophetica illustratione actuali, dicitur propheta, ex deputatione Dei, et ex habilitate remanente ad facilius illustrari
2-2 | 171 | 2 | 2

Prophetia praedestinationis completur sine arbitrio nostro causante, non autem sine eo consentiente
3 30 | 1 | 1

Finis prophetiae est manifestatio alicujus veritatis existentis supra hominem
2-2 | 174 | 2 | c., 2
2-2 | 174 | 6 | c.

Prophetia secundum quid potest esse a daemonibus, non autem prophetia simpliciter
2-2 172 | 5 | o.

Prophetia daemonum non fit per illuminationes, ut divina, sed per visionem imaginariam vel sensibilem; nec est semper vera, sicut prophetia divina
2-2 | 172 | 5 | 2, 3

Prophetae daemonum quandoque praedicunt vera ex inspiratione divina, et aliquando per daemones
2-2 | 172 | 6 | o.
2-2 | 174 | 5 | 4

Species prophetiae triplex, scilicet comminationis, praedestinationis, et praescientiae
2-2 | 174 | 1 | o.

Prophetia fit dupliciter, scilicet per influxum luminis tantum, et per species impressas vel aliter ordinatas
2-2 | 173 | 2 | o.

Modus prophetiae triplex, secundum triplicem potentiam cognoscitivam, scilicet secundum oculos corporis, secundum spiritum imaginarium, et secundum intuitum mentis
2-2 174 | 1 | 3

Prophetis repraesentantur aliqua quadrupliciter, scilicet in sensu exteriori, sicut Daniel vidit scripturam in pariete, et Samuel audivit verba; vel per formas in imaginatione divinitus impressas, sicut in caecis natis similitudines coelo-

Pars	Qu.	Art.	Locus

rum; vel per formas divinitus ordinatas, sicut Jeremias vidit ollam accensam; vel per species in intellectu, sicut in scientia infusa Salomoni et apostolis
2-2|173| 2| o.
2-2|173| 3| c.

Modus prophetiae sextuplex, secundum differentias influxus, scilicet extasis, visio, somnium, per nubem, vox de coelo, parabola, et repletio Sancti Spiritus
2-2|174| 1| 3

Gradus prophetiae imaginariae distinguitur quadrupliciter, scilicet per somnium et vigiliam, per signa, si loquens videtur vel non, et secundum dignitatem apparentis
1 | 12|11| 1
2-2|174| 3| o.

Gradus prophetiae improprie dictae duplex, scilicet minimus, id est secundum operationem exteriorem, ut Samson; et visio de naturalibus, ut Salomon
2-2|174| 3| c.

Actus prophetiae dupiex, scilicet principalis, id est visio; et secundarius, id est denuntiatio
2-2|176| 2| c.

Veri prophetae tripliciter differunt a falsis prophetis, scilicet agente, fine, et certitudine
2-2|175| 5| 3

Prophetia praedestinationis semper impletur, non autem prophetia comminationis
1 | 19| 7| 2
2-2|171| 6| 2
2-2|174| 1| c.
2-2|174| 2| o.

Omnis prophetia de quacumque re est ejusdem speciei, quia est per unum formale, scilicet per lumen divinum
2-2|171| 3| 3

Prophetia est simpliciter excellentior dono linguarum, triplici ratione, scilicet quia consistit in ipsa illuminatione mentis, quia pertinet ad rerum notitiam, et quia est utilior
2-2|176| 2| o.

Prophetia intellectualis visionis est nobilior quam imaginaria, nisi respectu revelandi, per similitudinem corporalem, quia tunc est e converso
2-2|174| 2| o.
2-2|174| 3| c. fi.
2-2|174| 4| c., 1
2-2|174| 5| c.
2-2|176| 2| c., 1
3 | 30| 3| 1

Prophetia magis proprie dicitur de imaginaria quam de intellectuali
2-2|173| 2| c. fi.
2-2|174| 2| 3
2-2|174| 3| c.

Prophetia imaginaria de supernaturali veritate, est nobilior intellectuali de cognoscibilibus humana ratione
2-2|174| 2| 3
2-2|174| 3| c.
2-2|176| 2| 1

Prophetia quanto est vicinior Christo, tanto est major, et magis post quam ante, licet in quolibet statu prima sit major aliis
1 | 57| 5| 3
2-2|174| 6| o.

Idem propheta non est semper in eodem gradu prophetiae, sed quandoque in majori, et quandoque in minori
2-2|174| 3| 2

Moyses fuit caeteris prophetis simpliciter major, licet secundum quid sit minor aliquo
2-2|174| 4| o.

Prophetia David ex propinquo attingit ad visionem Moysis majorem, quoad cognitionem divinitatis; sed e converso, in cognoscendo et exprimendo mysteria incarnationis Christi
2-2|174| 4| 1

Johannes Baptista fuit major propheta Moyse, et caeteris prophetis veteris Testamenti
2-2|174| 4| 3

Prophetia non convenit Deo, nec beatis, nec angelis
2-2 173| 1| c.
2-2|174| 5| o.
3 | 7| 8| c.
3 | 31| 2| c.

Prophetia fuit in Christo, inquantum fuit viator
2-2|174| 5| 3
3 | 7| 8| o.
3 | 31| 2| o.

Ille cujus tantum intellectus illuminatur ad judicandum visa ab aliis, sicut Joseph et Daniel, est propheta
2-2|173| 2| c.

Ille cui ostenduntur similitudines, sine lumine intelligentiae, sicut Pharao, vel Nabuchodonosor, vel Balthasar, non est proprie propheta
2-2|173| 2| c.

Abraham, Isaac, et Jacob fuerunt prophetae
2-2|174| 6| c.

David habuit prophetiam quoad intuitum mentis, sine imaginaria visione
2-2|174| 4| 1

Omnes numerati inter prophetas habuerunt prophetiam imaginariam de supernaturali veritate, et habebant officium prophetandi, et loquebantur in persona Dei, non autem hagiographe
2-2|174| 2| 3

Omni tempore fuerunt prophetae, etiam in novo Testamento
2-2| 95| 2| 3
2-2|174| 6| o.

Prophetae fuerunt maxime in abundantia, tempore regum, quia tunc populus erat liber; ideo instrui debebat de agendis
2-2|174| 6| 2

Prophetiae inceperunt scribi per Isaiam et Osee, quando Roma condita fuit
2-2|174| 6| 2

Propitiatorium erat tabula super alas cherubin, quia exinde Deus propitiabatur populo
1-2|102| 4| 6

Proportio secundum primam nominis impositionem significat habitudinem quantitatis ad quantitatem, secundum determinatum excessum vel adaequationem; sed transfertur ad significandum habitudinem quorumcumque, sicut materiae ad formam, potentiae ad actum, objecti ad potentiam, finiti ad infinitum, et creaturae ad creatorem
1 | 12| 1| 4

Proportio proprie non est finiti ad infinitum, nec creaturae ad creatorem; sed proportionalitas, scilicet similitudo proportionum
1 | 12| 1 2, 4

Cognitio sensitiva non se extendit ad proportionem unius ad alterum
2-2| 58| 4| c.

Propositionis veritas duplex, scilicet rei, et signi
1 | 16| 8| 3

Propositiones affirmativae verae possunt formari de Deo
1 | 13|12| o.

Propositiones affirmativae de Deo dicuntur incompactae, vel inconvenientes, propter modum significandi
1 | 13|12| 1

Cum dicitur Deus scivit aliquid esse futurum contingens, non ponitur ibi contingens, nisi ut materia verbi, et non ut pars principalis propositionis
1 | 14|13| 2

Propositum est actus voluntatis deliberatae
2-2| 88| 1| c.

Propositum pro facto reputatur
1 | 23 2, 2

Proprium est de genere accidentium
1-2| 83|12 3

Proprium non addens aliquid nobilitatis supra commune, non habet proprium nomen, sed nominatur nomine communis
1-2 111| 1| 3
2-2| 9| 2| c.
2-2| 50| 2| 1
2-2|161| 1| 1

In omni re, proprium accidens est aliud ab essentia ejus, et est posterius ea, ordine generationis et perfectionis
1-2| 2| 6| c.
1-2| 83| 2| 3

Proprium fluit a subjecto, sine mutatione, sed per naturalem resultantiam
1 | 77| 6| 3

Propter quod unumquodque et illud magis intelligitur tantum in iis quae sunt ejusdem ordinis, sicut in eodem genere causae; puta si dicatur quod sanitas est desiderabilis, propter vitam, sequitur quod vita sit magis desiderabilis; si autem accipiantur ea quae sunt diversorum ordinum, non habet veritatem, ut si dicatur quod sanitas est desiderabilis propter medicinam, non ideo

Pars	Qu.	Art.	Locus

sequitur quod medicina sit magis desiderabilis, quia sanitas est in ordine finium, medicina autem in ordine causarum efficientium
1 | 87 | 2 | 3
1 | 88 | 3 | 2

PROPTER SE duplex, scilicet quod dividitur contra per aliud, et contra per accidens; primo modo finis diligitur propter se, virtutes autem secundo modo
2-2 | 145 | 1 | 1

PRORUMPERE. Homo prorumpit facile, ad manifestandum conceptum cordis
1-2 | 72 | 7 | c.

Iracundus in verba contumeliosa prorumpit
1-2 | 72 | 7 | c.

Licet tristari de gloria et prosperitate inimici, inquantum est nociva
2-2 | 36 | 2 | o.
2-2 | 158 | 1 | 3

Providentia importat respectum quendam alicujus distantis, ad quod ea quae in praesenti occurrunt, ordinanda sunt
2-2 | 49 | 6 | c.

Providentia est ratio ordinis in finem
1 | 22 | 1 | o.
1 | 22 | 2 | c.
1 | 23 | 1 | c.

In recta ordinatione ad finem, quae includitur in ratione providentiae, importatur rectitudo consilii, judicii, et praeccepti, sine quibus recta ordinatio in finem esse non potest
2-2 | 49 | 6 | 3

Providentia perfecte convenit Deo
1 | 22 | 1 | o.

Providentia Dei habet certitudinem
1 | 22 | 4 | 2, 3

Error duplex circa divinam providentiam
1 | 116, 3 | c. fi.

Error triplex circa divinam providentiam
1 | 22 | 2 | c.

Opinio Platonis, de triplici providentia, secundum Gregorium Nyssenum, scilicet providentia summi Dei, qui primo et principaliter providet rebus spiritualibus, et consequenter toti mundo quantum ad genera, species, et causas universales; providentia qua providetur singularibus generabilium et corruptibilium: et hanc attribuit diis qui circumeunt coelos, id est substantiis separatis, quae movent corpora coelestia circulariter; et providentia quae est rerum humanarum quam attribuebat daemonibus, quos Platonici ponebant medios inter nos et deos, ut narrat Augustinus
1 | 22 | 3 | c.
1 | 103 | 6 | 1

Modus contingentiae et necessitatis cadit sub provisione Dei, et non sub provisione creaturae
1 | 22 | 4 | 3

Sicut ad providentiam pertinet prospicere per se conveniens fini, sic ad circumspectionem, an sit conveniens fini, secundum circumstantias
2-2 | 49 | 7 | 3

Ars Dei dicitur respectu productionis rerum; dispositio autem respectu rerum inter se; sed providentia respectu ordinis in finem
1 | 22 | 1 | c. fi.

Providentia Dei se extendit ad necessaria, non autem providentia hominis
1 | 22, 2 | 3
1 | 22 | 4 | 3
1 | 103, 1 | 3
1-2 | 93 | 4 | o.
2-2 | 49 | 6 | c.

Aliquid subest providentiae Dei dupliciter, scilicet propter se, et propter aliud; primo modo subsunt sola perpetua, secundo autem modo individua corruptibilia
1 | 103, 5 | 2

Bonum et malum subjacent divinae providentiae, ut praescita et ordinata, sed bonum, ut intentum, non autem malum
1 | 22 | 2 | 2

Omnia subjacent divinae providentiae, sed diversimode
1 | 8 | 3 | c.
1 | 22 | 2 | o.
1 | 22 | 3 | c.
1 | 23 | 1 | c.
1 | 105 | 5 | o.
1 | 113 | 6 | c.
1-2 | 91 | 2 | c.
1-2 | 93 | 1 | c.
1-2 | 93 | 4 | c.
1-2 | 93 | 5 | c.

Providentia Dei non est respectu sui, quia quidquid est in eo, est finis, et non ad finem
1 | 22 | 1 | c. fi.
1-2 | 93 | 4 | o.

Providentia Dei est omnium singularium, etiam contingentium
1 | 22 | 2 | o.
1 | 103 | 5 | o.

Rationalis creatura speciali modo subest divinae providentiae
1 | 22 | 2 | 4, 5
1 | 103 | 5 | 2
1 | 113 | 2 | c.
1 | 116 | 1 | c.
1-2 | 91 | 2 | c.
2-2 | 83 | 2 | c.

Electiones humanae subsunt divinae providentiae propter se, ita ut etiam sint provisores, propter liberum arbitrium: sic tamen ut providentia hominis sit sub providentia Dei, tanquam causa particularis sub universali
1 | 22 | 2 | 4

Omnes motus, et actiones, et corruptiones subjacent divinae providentiae
1 | 22 | 2 | 2
1 | 103 | 5 | 1
1-2 | 93 | 1 | c.
1-2 | 93 | 5 | c.

Providentia proprie non est in speculativis, sed tantum in practicis
2-2 | 49 | 6 | 2

Boni subsunt divinae providentiae propter se, mali vero propter alios tantum, ut bruta
1 | 22 | 2 | 4
1 | 23 | 7 | c.

Bruta subduntur divinae providentiae per se, et in singulari, sed propter aliud tantum, et actus eorum
1 | 22 | 2 | 5
1 | 103 | 5 | 2
1-2 | 93 | 5 | c.

Providentia Dei est aeterna, sed gubernatio est temporalis
1 | 22 | 1 | 2

Providentia est tantum in intellectu, licet praesupponat voluntatem finis; sed gubernatio passiva est in gubernatis, activa vero in gubernante
1 | 22 | 1 | 3
1 | 23 | 2 | c.
1 | 23 | 4 | c.

Certitudo providentiae Dei non deficit a suo effectu, neque a modo eveniendi, quem providit
1 | 22 | 4 | 3

Deus providet omnibus immediate, quoad rationem ordinis; sed mediate quoad executionem ejus, quae dicitur gubernatio
1 | 22, 3 | o.
1 | 103 | 6 | o.
1 | 116 | 2 | c.

Providentia divina gubernat creaturas spirituales inferiores per superiores
1 | 110 | 1 | c.

Et creaturas corporales, per spirituales
1 | 22 | 3 | c.
1 | 63 | 7 | c.
1 | 102 | 2 | 1
1 | 103 | 6 | o.
1 | 110 | — | o.
1 | 112 | 1 | c.
1 | 113 | 1 | c.

Et corpora inferiora, per corpora superiora
1 | 113 | 1 | c.
1 | 115 | 3 | o.

Deus gubernat mundum bonitate, quia est principium providentiae ut finis; sic tamen ut libere moveat hominem per liberum arbitrium invitando ad bonum per praemium, retrahendo a malo, per timorem poenarum
1 | 103 | 1 | o.
1 | 103 | 5 | c., 2

Finis gubernationis rerum a providentia Dei, est aliquid extra totum universum, scilicet ipse Deus
1 | 103 | 2 | o.
1 | 103 | 3 | c.
1 | 103 | 4 | c.

Effectus gubernationis a providentia Dei est unus ex parte finis; sed ex parte mediorum, sunt duo in generali, scilicet conservatio et motio in finem; in particulari vero sunt innumerabiles nobis
1 | 103 | 4 | o.

Nihil potest contingere praeter ordinem gubernationis providentiae Dei universaliter, sed tantum respectu alicujus causae particularis
1 | 22 | 2 | 1
1 | 103 | 7 | o.

Nihil potest niti contra universalem gubernationem divinae providentiae, sed tantum contra aliquod particulare
1 | 103 | 8 | o.

Ad providentiam Dei non pertinet subtrahere defectus, corruptiones, et mala a rebus
1 | 22 | 2 | 2
1 | 23 | 3 | c.
1 | 48 | 2 | c., 3
2-2 | 10 | 11 | c.

Providentia Dei non excludit a re-

Pars	Qu.	Art.	Locus
bus contingentiam, nec casum, nec fortunam, nec liberum arbitrium			
1	19	8	o.
1	22	2	1
1	22	4	o.
1	23	1	1
1	23	3	3
1	23	6	c.
1	103	7	2, 3
1-2	10	4	o.
2-2	83	2	c.
2-2	171	6	1
Ad divinam providentiam pertinet quod permittat hominem tentari, et peccare			
1	23	3	o.
2-2	165	1	o.
Immobilitas divinae providentiae non excludit utilitatem orationis			
1	23	8	o.
2-2	83	2	c.
Prudentia. Nomen prudentiae sumitur a providentia, sicut a principaliori ejus parte, quia omnia requisita ad prudentiam necessaria sunt, ut aliquis ordinetur in finem			
2-2	49	6	1
Nomen prudentiae sumitur a providendo, quod etiam ad mala extendi potest; et ideo licet prudentia simpliciter dicta in bono accipiatur, aliquo tamen addito, potest accipi in malo			
2-2	55	1	1
Prudens dicitur quasi porro videns, id est procul videns			
2-2	47	1	c.
Prudentia simpliciter dicta est virtus, non improprie, sicut virtutes intellectuales, sed proprie			
1-2	57	5	3
1-2	61	1	c.
2-2	47	4	o.
2-2	55	1	1
Prudentia est generalis regula, et perfectio virtutum moralium, dans eis modum et formam			
2-2	166	2	1
Prudentia est virtus generalis causaliter, non autem essentialiter			
2-2	53	2	c.
Prudentia est virtus specialis, propter specialem rationem formalis objecti			
2-2	47	5	o.
2-2	53	2	c.
Prudentia est virtus intellectualis secundum essentiam, sed moralis secundum materiam			
1-2	58	3	1
1-2	61	1	c.
2-2	181	2	3
Prudentia est amor, quia ab eo movetur ad actum, non autem essentialiter			
2-2	47	1	1
Prudens secundum quid, est qui bene ratiocinatur ad aliquem finem; simpliciter autem, qui ad totam vitam			
1-2	57	4	3
2-2	47	2	1
2-2	55	1	c.
2-2	55	2	c.
2-2	55	5	c.
Prudentia est in intellectu subjective			
1	22	1	3
1-2	56	2	3
1-2	56	3	c.
1-2	61	2	c.
1-2	66	1	c
1-2	85	3	c.
2-2	47	1	o.
2-2	47	3	3
2-2	47	5	c.
2-2	47	6	c.
2-2	47	10	3
Prudentia non est tantum in intellectu, sicut scientia et ars, sed habet aliquid in appetitu, scilicet rectitudinem			
1	22	1	3
1-2	56	2	3
1-2	56	3	c. fi.
1-2	57	4	c.
2-2	47	1	2
2-2	47	13	2
2-2	47	16	2
Prudentia est tantum in ratione practica subjective			
1-2	57	3	c.
2-2	47	2	o.
Prudentia et ars sunt in opinativa parte animae, et circa objectum contingens aliter se habere			
1-2	57	4	2
1-2	57	5	3
Prudentia non consistit in sensu exteriori, sed in sensu inferiori, non principaliter, sed per applicationem ad opus			
2-2	47	3	3
2-2	49	1	1
2-2	49	2	3
Prudentia est in Deo, respectu aliorum, non autem respectu sui			
1	22	1	c., 1
Christus habuit plenitudinem prudentiae, secundum donum consilii			
3	11	1	3
Prudentia infusa est in omnibus existentibus in gratia; sed prudentia acquisita non est in juvenibus			
2-2	47	14	o.
2-2	51	1	3
Nullus sufficit sibi, quoad omnia, in iis quae sunt prudentiae; ideo etiam majores oportet in iis esse dociles			
2-2	49	3	c., 3
Prudentia non est in servis et subditis, inquantum hujusmodi, sed inquantum convenit eis regere se per rationem			
2-2	47	12	o.
2-2	49	3	3
2-2	50	—	c.
Prudentia proprie non est in peccatoribus, sed tantum quaedam falsa similitudo ejus			
2-2	47	13	o.
2-2	50	3	2
2-2	51	1	3
Prudentia non convenit brutis, nisi metaphorice, scilicet inquantum instinctu naturali aguntur sagaciter			
1	22	1	c., 4
1	55	3	3
1	96	1	c., 4
1-2	3	6	c.
1-2	13	2	3
2-2	47	15	3
Agibile, ut objectum rationis, id est sub ratione veri, est materia prudentiae; sed ut objectum appetitus, id est sub ratione boni, est materia aliarum virtutum			
2-2	47	5	c., 3
Prudentia non est circa altissimam causam simpliciter, sed circa bonum humanum			
2-2	47	2	1
Prudentia proprie non est de fine, sed de iis quae sunt ad finem			
2-2	33	1	2
2-2	47	1	2
2-2	47	6	c
2-2	47	15	c. fi.
2-2	49	6	c.
2-2	56	1	c., 3
Prudentia se habet ad bonum privatum et ad bonum commune, id est extendit se ad regimen sui et multitudinis			
1	22	1	c.
2-2	47	10	o.
2-2	49	3	3
Prudentia non solum considerat universalia, sed etiam singularia			
2-2	47	3	o.
2-2	47	15	c.
2-2	49	2	1
2-2	49	5	2
2-2	49	7	c.
Futura contingentia, ordinabilia per hominem ad finem humanae vitae, proprie pertinent ad prudentiam, non autem necessaria, nec praeterita, nec praesentia			
2-2	49	6	c.
Actus prudentiae est aliqua ordinate disponere ad finem			
1	22	1	c.
2-2	49	6	o.
2-2	49	7	c.
Prudentia carnis est peccatum, quia ponit finem in bonis carnis; et est mortale, si sit ibi ultimus finis, aliter est veniale			
2-2	55	1	o.
2-2	55	2	o.
Quaedam vitia manifeste contrariantur prudentiae, ex defectu ejus, vel eorum quae ad eam requiruntur, ut improvidentia, praecipitatio, seu temeritas, inconsideratio et inconstantia; aliqua vero secundum falsam similitudinem, et abusum requisitorum ad prudentiam. ut astutia, prudentia carnis, dolus, fraus, sollicitudo temporalium et futurorum			
2-2	21	3	c.
2-2	53		princ.
2-2	53	1	c.
2-2	55		princ.
2-2	55	3	c.
2-2	55	8	c.
Peccatum habens similitudinem prudentiae est contra prudentiam dupliciter, scilicet ordinando studium rationis ad finem non vere bonum, sed apparentem, ut prudentia carnis; vel utendo non veris viis, sed simulatis, ut astutia			
2-2	55	3	c.
Actus prudentiae miscetur actibus omnium aliarum virtutum, quia ex ea rectitudinem electionis participant; ideo ab ea dependent			
2-2	47	5	2
2-2	53	2	c.
2-2	55	2	3
Opus prudentis est esse bene consiliativum			
2-2	49	5	c.
Actus rationis practicae, et prudentiae triplex, scilicet consiliari, judicare, et praecipere, qui est principalis actus prudentiae			
1	22	1	1, 3
1	23	4	c.
1-2	57	6	c.
1-2	58	5	3
1-2	61	3	c.
1-2	65	1	c.
2-2	47	8	o.
2-2	47	9	c, 1
2-2	47	10	c.
2-2	47	12	3
2-2	47	13	c.
2-2	47	16	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	48	—	c.
2-2	51	2	o.
2-2	53	2	c., 1

Per prudentiam aliquis praecipit aliis et sibi

2-2	47	12	3
2-2	49	3	3
2-2	50	2	3

Consiliari non est immediatus actus prudentiae, sed mediante eubulia

1	22	1	1
1-2	57	6	1
2-2	51	2	o.

Laus prudentiae consistit in sola consideratione, sed in applicatione ad opus

2-2	47	1	3
2-2	47	3	c.
2-2	47	4	c.
2-2	47	16	c., 3

Prudentia corrumpi potest per passiones, non autem per oblivionem, licet per eam impediri possit

1-2	53	1	c.
2-2	47	16	o.

Prudentia triplex, scilicet falsa, imperfecta, et perfecta; prima est ad malum, secunda ad finem particularem, tertia ad verum et ultimum finem

2-2	47	13	c.
2-2	55	1	o.
2-2	55	2	o.
2-2	55	3	1
2-2	94	1	2

Species prudentiae tres, secundum tres fines, scilicet prudentia simpliciter dicta, quae ordinatur ad bonum proprium, quae a quibusdam dicitur monastica, quasi unius tantum gubernatio; alia autem est oeconomica, quae ordinatur ad bonum commune domus, vel familiae; tertia politica, quae ordinatur ad bonum commune civitatis vel regni

1-2	67	6	4
2-2	47	11	o.
2-2	48	—	1, 2
2-2	53	2	c.

Species prudentiae quinque, scilicet monastica, oeconomica, politica, militaris, et regnativa

2-2	48	—	c., 2
2-2	50	—	o.
2-2	53	2	c.

Partes integrales ejus sunt octo, scilicet memoria, ratio, intellectus, docilitas, eustochia, id est solertia, providentia, circumspectio, et cautio

1-2	56	5	3
1-2	57	6	4
2-2	48	—	o.
2-2	49	—	o.
2-2	53	2	c.

Partes ejus potentiales sunt tres, scilicet eubulia, synesis, et gnome

1	22	1	1
1-2	57	6	o.
2-2	48	—	c. fi.
2-2	51	—	o.
2-2	53	2	c.

Providentia est completiva formalis et principalis pars prudentiae, aliae vero quasi materiales ad ipsam reducuntur

1	22	1	c.
2-2	49	6	o.

Physica, dialectica, rhetorica, et politica sunt partes prudentiae large dictae et etiam propriae, et continentur sub prudentia quoad usum et exercitium, non autem quoad objectum

2-2	48	—	c.

Prudentia est principalis in virtutibus moralibus, et directiva omnium; charitas vero ut imperans, et conjungens fini

1-2	58	3	1

Idem est medium prudentiae ut regulantis et mensurantis, et virtutis moralis, ut regulatae et mensuratae, scilicet rectitudo rationis

1-2	64	3	c.

In omnibus moralibus est eadem virtus dirigens, scilicet prudentia, quia eadem est ratio veri in eis, non autem eadem ratio boni; ideo non est eadem virtus appetitiva

1-2	60	1	1

Nulla virtus moralis potest esse sine prudentia

1-2	57	5	o.
1-2	58	4	o.
1-2	65	1	o.
1-2	65	2	c.
1-2	65	4	c., 1
1-2	68	5	c.
1-2	73	1	2
2-2	47	4	c.
2-2	51	2	c.
2-2	141	1	2

Prudentia ultra virtutes morales est maxime necessaria ad bene vivendum

1-2	57	5	o.
2-2	51	3	3

Prudentia non potest esse in aliquo, sine virtutibus moralibus

1	22	1	3
1-2	57	4	c.
1-2	58	5	o.
1-2	65	1	c.
1-2	65	2	c.
1-2	73	1	c., 2

Prudentia est nobilior caeteris virtutibus moralibus

1-2	61	2	1
1-2	66	1	c.
1-2	66	2	o.
2-2	23	6	c.
2-2	47	6	3
2-2	56	1	1
2-2	123	12	o.
2-2	141	8	o.

Prudentia est intentiva medii in virtutibus moralibus

1-2	66	3	3
2-2	47	7	o.

Sicut omnis virtus moralis relata ad bonum commune, dicitur legalis justitia, sic prudentia, relata ad bonum commune, dicitur politica

2-2	47	10	1
2-2	47	11	c., 1
2-2	50	2	3
2-2	53	6	c., 3

Prudentia dirigit virtutes praestituendo finem, et eligendo ea quae sunt ad finem

1-2	66	3	3

Inclinatio in finem rectum, est electio, et actus virtutum moralium; sed discretio eorum, quibus hoc bonum rationis consequi possumus in operationibus et passionibus, est actus prudentiae

2-2	47	1	2

Experimentum prudentiae non acquiritur ex sola memoria, sed ex exercitio recte praecipiendi

2-2	47	16	2

Ratio naturalis praestituit finem virtutibus moralibus; non autem prudentia, sed disponit de iis quae sunt ad finem

1	22	1	1
2-2	47	6	o.
2-2	47	7	c.

Prudentia hominis non est omnino certa, propter variabilitatem singularium, sed est ut in pluribus

2-2	47	3	2
2-2	47	9	2
2-2	49	1	c.
2-2	49	5	2
2-2	51	1	2

Cum per prudentiam aliquid recte agimus, ad finem alicujus virtutis moralis, ille actus est principaliter illius virtutis

2-2	33	1	2

Quaelibet virtus moralis participat actus prudentiae, quia formaliter complet in eis rationem virtutis

1-2	58	2	o.

Prudentia praesupponit virtutes morales, per quas appetitus se habet ad bonum

1	22	1	3

Prudentia ponitur in diffinitione virtutum moralium, quia dependent ab ea

2-2	23	4	1
2-2	47	5	2
2-2	50	1	1

Omnia quae sunt virtutum moralium, pertinent ad prudentiam, sicut ad dirigentem

2-2	50	1	1

Electio potest attribui prudentiae consequenter, inquantum eam dirigit per consilium, quod magis proprie pertinet ad prudentiam

2-2	47	1	2
2-2	47	2	c.

Prudentia adjuvat omnes virtutes, et in omnibus operatur

2-2	47	5	2
2-2	47	6	3
2-2	119	3	3

Prudentia et synesis praeferuntur eubuliae

1-2	68	7	c.
2-2	51	2	c., 2

Majoris prudentiae est pecunias utiliter expendere, quam eas utiliter conservare vel custodire, quia plura sunt attendenda circa usum pecuniae, quae assimilatur motui, quam circa conservationem, quae assimilatur quieti

2-2	117	4	1

Prudentia non est in nobis a natura, nisi quoad principia ejus, quae sunt nobis magis connaturalia, quam prima principia speculationis

2-2	47	15	o.
2-2	49	1	2
2-2	49	2	1
2-2	49	3	2

Ratio prudentiae procedit a duplici intellectu, scilicet primorum principiorum universalium, et alicujus singularis, scilicet finis particularis

2-2	49	2	1, 3

In iis quae pertinent ad prudentiam homo maxime indiget eruditi praecipue a senibus prudentibus

2-2	49	3	c.

Prudentia infusa restituitur per poenitentiam, non autem prudentia acquisita, sed tollitur actus contrarius, in quo proprie consistit peccatum imprudentiae

2-2	53	1	3

Pars	Qu.	Art.	Locus

PSALMUS. In psalmis omnia opera Dei, omnes historiae veteris Testamenti, et omnia quae ad fidem incarnationis Christi pertinent, sic lucide tanguntur, sicut in Evangelio
3 | 83 | 4 | c. pr.

PUDICITIA dicitur a pudore; et est praecipue circa signa venereorum. Castitas vero, circa venerea
2-2 | 143 | — | c.
2-2 | 151 | 4 | o.

Pudicitia ordinatur ad castitatem, non quas virtus ab ea distincta, sed sicut exprimens circumstantiam ejus; tamen aliquando unum pro alio ponitur
2-2 | 151 | 4 | c.

PUERI impediuntur in usu membrorum et rationis, propter nimiam humiditatem cerebri: unde pueri de novo loqui incipientes appellant omnes viros patres, et foeminas matres; posterius autem determinant unumquodque, secundum Philosophum
1 | 99 | 1 | o.
1 | 101 | 2 | o.

Probabile est quod ante circumcisionem parentes fideles pro parvulis suis in periculis constitutis aliquas preces Deo funderent, vel benedictionem eis darent, sicut etiam adulti pro se
3 | 70 | 4 | 2

Pueri non habuissent sufficientem virtutem in statu innocentiae, ad omnem motum
1 | 99 | 1 | o.

Et habuissent infirmitatem, quoad perfectum usum membrorum, non autem poenalem
1 | 99 | 1 | 1

Nec habuissent scientiam, sed sine difficultate acquisivissent, inveniendo, vel discendo ab aliis
1 | 101 | 1 | o.

Nec ignorantiam, sed simplicem nescientiam
1 | 101 | 1 | 2

Nec perfectum usum rationis, seu usum liberi arbitrii habuissent, sed tamen perfectiorem quam nunc
1 | 101 | 2 | o.

Habuissent tamen prudentiam, et principia universalia juris naturalis, et alia principia universalia, multo magis quam nunc
1 | 101 | 1 | 3

Et habuissent defectus consequentes naturam humanam ex principio originis, non autem ex parte termini
1 | 99 | 1 | 3

Tunc omnes postea generassent, et non tantum primi parentes
1 | 99 | 1 | 3

Tunc natae fuissent foeminae, et non soli masculi
1 | 99 | 2 | o.

PULCHRITUDO requirit tria, scilicet integritatem, proportionem debitam, et claritatem
1 | 39 | 8 | c.
2-2 | 145 | 2 | c.
2-2 | 180 | 2 | 3

Pulchrum habet rationem causae formalis, bonum autem rationem causae finalis
1 | 5 | 4 | 1

Pulchrum est cujus apprehensio placet; bonum vero quod placet; ideo sunt idem re, et differunt ratione
1 | 5 | 4 | 1
1-2 | 27 | 1 | 3
2-2 | 145 | 2 | 1

Pulchrum praecipue pertinet ad visum et auditum, quia sunt maxime cognoscitivi, non autem ad alios sensus
1-2 | 27 | 1 | 3

Sensus delectantur in pulchris, quia sunt eis similes, scilicet in proportione debita
1 | 5 | 4 | 1

Pulchritudo et decor virtutis hominis ex ratione est
2-2 | 116 | 2 | 2
2-2 | 142 | 2 | c.
2-2 | 142 | 4 | c.
2-2 | 145 | 2 | c.
2-2 | 180 | 2 | 3

Pulchritudo est in vita contemplativa per se, et essentialiter; in virtutibus vero moralibus participative
2-2 | 180 | 2 | 3

PUNCTUS non ponitur in diffinitione lineae in communi, sed tantum finite et recte
1 | 85 | 8 | 2

PUNITIO, in quantum pertinet ad justitiam publicam, est actus justitiae commutativae, vindicativae vero inquantum pertinet ad immunitatem personae singularis
2-2 | 80 | — | 1
2-2 | 108 | 2 | 1

Deus punit malos, per bonos et malos angelos, bonos autem per malos tantum
2-2 | 164 | 1 | 4

PURGATIO duplex, scilicet per gratiam a culpa, et per lumen doctrinae a nescientia
3 | 27 | 3 | 3

Figura et ratio literalis omnis immunditiae, et purgationis in lege veteri
1-2 | 102 | 5 | 4, 5, 6, 7
1-2 | 102 | 6 | 1
1-2 | 103 | 2 | o.

PUSILLANIMITAS potest tripliciter considerari, scilicet secundum se, ex causa ejus, scilicet ignorantia, timore, pigritia, et ira; et effectu ejus, scilicet subtrahendo se: primo modo opponitur directe magnanimitati, secundo sollicitudini, tertio similiter
2-2 | 133 | 2 | o.

Pusillanimitas secundum defectum opponitur humilitati, inquantum applicat animum ad vilius quam decet; sed directius opponitur magnanimitati, quia fugit magna
2-2 | 162 | 1 | 3

Pusillanimitas est contraria magnanimitati secundum defectum, praesumptio autem secundum excessum; ideo utraque est peccatum
2-2 | 130 | princ.
2-2 | 133 | — | o.
2-2 | 162 | 1 | 3

Pusillanimitas est peccatum mortale, et quandoque veniale
2-2 | 133 | 1 | 2

Pusillanimitas secundum speciem propriam est gravius peccatum praesumptione, quae dicitur nequissima, ratione suae causae, scilicet superbiae
2-2 | 133 | 2 | 4

Pusillanimitas oritur ex superbia, quia nimis innititur sensui proprio
2-2 | 133 | 1 | 3

Pusillanimus est qui recusat exequi operationem sibi proportionatam
2-2 | 133 | 1 | c.

PUTREFACTIO cujuscumque corporis provenit ex infirmitate naturae ejus, non potentis amplius corpus continere in unum
3 | 51 | 3 | c.

PYTHAGORAS noluit profiteri se esse sapientem, sed amatorem sapientiae
2-2 | 186 | 2 | 1

PYTHONES sunt arreptitii, dicti a Pythone, id est Apolline, auctore divinationis
2-2 | 95 | 3 | c.

Samuel (secundum Augustinum) vere apparuit pythonissae, dispensatione Dei, vel diabolus in similitudine ejus
1 | 89 | 8 | 2
2-2 | 95 | 4 | 2
2-2 | 174 | 5 | 4

Q

Qualitas proprie importat modum, id est determinationem substantiae, vel secundum quod potentia materiae determinatur ad esse substantiale, et sic est differentia substantiae. Vel ad esse accidentale, et sic est differentia accidentalis et praedicamentum qualitatis
1-2 | 49 | 2 | c.

Qualitas animae vel corporis duplex, scilicet naturalis, et superveniens
1 | 87 | 1 | 5
1-2 | 17 | 7 | 2
1-2 | 49 | 2 | c.

Distinctio et ordo specierum qualitatis
1-2 | 49 | 2 | c.
1-2 | 50 | 1 | 3

In prima specie qualitatis dicitur bene, vel male, facile et difficile, quia est modus determinatus subjecti secundum naturam, quae est finis generationis
1-2 | 49 | 2 | c., 1
1-2 | 49 | 3 | 3
1-2 | 50 | 1 | 3
1-2 | 50 | 2 | 3

In secunda et tertia specie qualitatis, dicitur facile vel difficile fieri, cito transiens vel diuturnum, non autem bene vel male, quia motus et passiones non habent rationem finis
1-2 | 49 | 2 | c.

Secunda et tertia species qualitatis dicunt modum et determinationem subjecti, secundum actiones et passiones natu-

Pars	Qu.	Art.	Locus
rales vel sensuales	1-2	49	2 c.
	1-2	50	2 3

In tertia specie qualitatis est tantum passio et passibilis qualitas
3 | 63 | 2 | 2

Quarta species qualitatis est modus vel determinatio subjecti secundum quantitatem, quae secundum sui rationem est sine motu, et sine ratione boni vel mali; ideo in ea non est bene vel male, cito vel tarde transiens
1-2 | 49 | 2 | c.

QUANTITAS est prima post substantiam
1-2 | 52 | 1 | c.
3 | 77 | 2 | c.

Error antiquorum, scilicet quod quantitas est substantia
1 | 77 | 2 | c.

Quantitas et qualitas sunt prima accidentia consequentia substantiam
3 | 77 | 2 | c.

Quantitas consequitur substantiam ex parte materiae, et qualitas ex parte formae
3 | 90 | 2 | c.

Quantitas debita alicui speciei non est determinata secundum aliquod indivisibile, sed habet aliquam latitudinem
3 | 33 | 2 | 2

Quantitas duplex, scilicet molis, et virtutis, quae ex genere suo non est quantitas, sed qualitas, vel forma substantialis
1 | 42 | 1 | 1

Quantitas virtutis duplex, scilicet secundum numerum objectorum, et secundum intensionem actus super idem objectum; prima est sicut continua, secunda vero sicut discreta
1-2 | 24 | 4 | 1

Quantitas triplex, scilicet perfectionis virtutis, et molis; prima convenit per se omniformae, non autem secunda et tertia, sed per accidens
1 | 42 | 1 | 1

Quantitas virtualis attenditur primo quidem in radice, id est in ipsa perfectione formae vel naturae; secundo attenditur in effectibus formae, id est secundum esse, et secundum operationem
1 | 42 | 1 | 1, 2

Quantitas corporalis habet aliquid inquantum quantitas, scilicet distinguibilitatem secundum situm, vel secundum numerum, et aliquid inquantum formae actus, scilicet distinguibilitatem secundum subjectum tantum
1-2 | 14 | 5 | 1

Cuilibet quantitati mathematicae finitae potest fieri additio, non autem quantitati naturali
3 | 7 | 12 | 1

Quantitas dimensiva non est in Deo, sed tantum quantitas virtualis
1 | 28 | 4 | c.
1 | 42 | 1 | 1

QUARTA dies creationis
1 | 70, 2 | c.

QUID duplex, scilicet quid nominis, et quid rei
1 | 2 | 2, 2

Quid, quaerit de natura, et aliquando de supposito
1 | 29 | 4 | 2
1 | 31 | 2 | 4

QUIES. De ratione quietis est, quod mobile similiter se habeat nunc et prius
1 | 53 | 2 | c.
1 | 53 | 3 | c.

Quies est prior motu via intentionis, et posterior via executionis, quia est finis ejus
1-2 | 25 | 1 | c.

Quies dicitur dupliciter, scilicet cessatio operis, et complementum desiderii
1 | 73 | 2 | c.
1 | 73 | 3 | c.

QUIESCERE in toto tempore aliquo, est esse in eo in quolibet instanti illius temporis, etiam in ultimo
1 | 53 | 3 | c.

Spiritus Sanctus manet, seu quiescit in Filio tripliciter, scilicet secundum vim spirativam, secundum humanitatem, et secundum amorem
1 | 36 | 2 | 4

QUI EST, est proprium nomen Dei, et est nomen primum
1 | 13 | 11 | o.

Hoc nomen, qui est, magis proprium nomen Dei est quam Deus, ex parte ejus a quo nomen imponitur, et quantum ad modum significandi; sed quoad id ad quod nomen imponitur, est e converso
1 | 13 | 11 | c., 1

Qui est, appropriatur Filio Dei, ratione tantum adjuncti, scilicet ratione liberationis figuratae; et est personale secundum relationem determinatam, essentiale vero secundum relationem indeterminatam
1 | 39 | 8 | c. fi.

QUINTA dies creationis
1 | 70 | 1 | c.
1 | 71 | — | o.

QUO EST. Quo est et quod est, in solo Deo non differunt
1 | 29 | 4 | 1
3 | 3 | 2 | 3
3 | 3 | 3 | 1
3 | 17 | 1 | c.

R

Racha est interjectio irascentis
2-2 | 158 | 5 | 3

RADIX. Aliqua dicuntur ad similitudinem radicis arboris, quae ex terra trahit alimentum, vel quae alimentum praestat toti arbori
1-2 | 84 | 1 | c.

RANCOR est indignatio, contra omnes, et maxime praelatos detinentes hominem invitum in spiritualibus bonis, quae ipsum contristant, et etiam contra omnes ad spiritualia bona inducentes
2-2 | 35 | 4 | 2

RAPACITAS continetur sub violentia, cum sit species ejus; quae violentia est filia avaritiae
2-2 | 118 | 8 | c., 3

RAPINA per se est peccatum, quia est auferre per vim rem alienam injuste
2-2 | 66 | 8 | o.

RAPTUS, ut est species luxuriae, est quando puella de domo patris violenter abducitur, ut corrupta matrimonio habeatur, sive ei, sive parentibus violentia inferatur
2-2 154 | 1 | c.
2-2 | 154 | 7 | o.

Raptus quandoque est cum stupro, et quandoque sine eo, ut in raptu viduae, vel nuptae, vel corruptae. Et quandoque stuprum est sine raptu, si defloretur virgo sine vi
2-2 | 154 | 7 | o.

Raptus plerumque concurrit cum stupro; ideo quandoque ponitur unum pro alio
2-2 | 154 | 7 | 1

Rapta potest duci in matrimonium, si ipsa vel parentes consentiunt
2-2 | 154 | 7 | 3

Raptus monalium gravius secundum leges punitur, scilicet capitali poena
2-2 | 154 | 10 | 2

Raptus mentis, proprie est elevatio mentis ad supernaturalia a Deo, cum abstractione a sensibus
2-2 | 175 | 1 | o.

Extasis dicit simpliciter excessum mentis, sed raptus addit violentiam
2-2 | 175 | 2 | 1

Raptus, ratione causae, potest pertinere ad vim appetitivam, non autem ratione termini, sed tantum ad vim cognitivam
2-2 | 175 | 2 | o.

Homo fit extra se secundum appetitum dupliciter, scilicet elevando se per intellectum ad divina, praetermissis sensibilibus, sicut Paulus; vel e converso, scilicet infra se, seipsum praecipitando, sicut ille qui porcos pavit, sub semetipso cecidit; et neutro modo est proprie raptus; sed minus primo modo quia est sine violentia, licet uterque excessus possit esse causa raptus in vi cognitiva
1-2 | 28 | 3 | c.
2-2 | 175 | 2 | 2

Raptus mentis ad divina triplex, scilicet per similitudines imaginarias, per effectus intelligibiles, et per essentiam Dei; primus convenit Petro, et Johanni evangelistae; secundus Adae et David; tertius vero Paulo et Moysi
2-2 | 175 | 3 | 1

Paulus nescivit, an ejus anima in raptu fuerit separata a corpore, li-

Pars	Qu.	Art.	Locus

cet probabilius sit quod non fuerit separata
2-2 | 175 | 5 | 4
2-2 | 175 | 6 | o.

Paulus in raptu fuit beatus, secundum actum, non autem secundum habitum; sed fidem habuit e converso; ideo erat tunc viator
2-2 | 24 | 8 | 1
2-2 | 175 | 3 | 3
2-2 | 175 | 5 | 1
2-2 | 175 | 6 | 3
2-2 | 180 | 5 | c.

Paulus post raptum memor fuit eorum quae viderat in divina essentia, per species relictas ex eo
1 | 12 | 9 | 2
2-2 | 175 | 4 | 3

Ratio sumitur dupliciter, scilicet stricte et proprie, secundum quod nomen rationis sumitur ab inquisitione et discursu, vel secundum quod ratio dicit quandam obumbrationem intellectualis naturae, ut dicit Isaac, quod ratio oritur in umbra intelligentiae; et sic rationale est differentia animalis, et Deo non convenit, nec angelis. Alio modo sumitur ratio communiter sive metaphorice, scilicet pro qualibet cognitione virtutis non impressae in materia; et sic rationale communiter convenit Deo, et angelis, et hominibus
1 | 29 | 3 | 4
1 | 51 | 1 | 2
1 | 62 | 8 | 2
2-2 | 49 | 5 | 3

Ratio rei dicitur tripliciter, scilicet quae non habet fundamentum in re, neque proximum, neque remotum, sicut ratio chimerae, et alia fictitia; et ratio rei ratiocinantis, qua cognita sunt in cognoscente secundum modum cognoscentis; et ratio rei rationabilis
1 | 16 | 3 | 2
2-2 | 1 | 2 | c. pr.
2-2 | 1 | 6 | 2

Ratio dicitur dupliciter, scilicet per essentiam, et per participationem
3 | 18 | 2 | c., 1

Ratio dupliciter inducitur ad aliquid probandum, scilicet vel sufficienter, sicut in scientia naturali inducitur ratio sufficiens ad probandum quod motus coeli semper sit uniformis velocitatis, vel quae non sufficienter probet aliquam radicem, sed quae radici jam positae ostendat congruere consequentes effectus, sicut in astrologia ponitur ratio eccentricorum et epicyclorum
1 | 32, 1 | 2

Ratio hominis est perfecta dupliciter, scilicet perfectione naturali, id est lumine rationis, et perfectione supernaturali, id est virtutibus theologicis: quarum prima perfectius habetur, sed secunda est major
1-2 | 68 | 2 | c.

Ratio bene ordinatur per actus omnium virtutum dupliciter, scilicet vel per se, per virtutes intellectuales, vel circa interiores passiones seu exteriores operationes, per virtutes morales
1-2 | 100 | 2 | c

Aliquid praefuit in rationibus causalibus dupliciter, scilicet ut hendum a Deo tantum, ut corpus hominis, vel a creatura
1 | 71 | 1 | 1
1 | 91 | 2 | 4
1 | 97 | 4 | 3

Rationes seminales primo sunt in verbo Dei, secundum rationes ideales; secundo in elementis mundi, ut in causis universalibus; tertio in causis particularibus; quarto in seminibus
1 | 115 | 2 | c.

Semper remoto aliquo de ratione alicujus, removetur illud
1-2 | 67 | 5 | o.
2-2 | 18 | 1 | c.
3 | 86 | 4 | 1

Virtutes naturales, inquantum sunt originatae a rationibus idealibus, possunt dici rationes; non autem inquantum sunt in materia corporali
1 | 115 | 2 | 1

Rationes ideales possunt dici causales, et non seminales; seminales autem possunt dici causales
1 | 115 | 2 | 4

Rationes seminales sunt virtutes rerum, activae et passivae
1 | 115 | 2 | o.

Ratio et intellectus sunt realiter eadem potentia
1 | 79 | 8 | o.
1 | 83 | 4 | c., 2
2-2 | 49 | 5 | 3
2-2 | 83 | 10 | 2
3 | 18 | 3 | 2

Ratio et sensus differunt objecto, sed ratio et intellectus differunt in solo modo cognoscendi; ideo ratio pertingit ad perfectionem intellectus, non autem sensus ad perfectionem rationis
1 | 59 | 1 | 1
1 | 79 | 8 | 3
1-2 | 5 | 1 | 1

Certitudo rationis est ex intellectu, sed necessitas rationis est ex defectu intellectus
2-2 | 49 | 5 | 2

Ratio practica est causativa et apprehensiva rerum; speculativa vero est tantum apprehensiva
2-2 | 83 | 1 | c.

Nihil firmiter constat secundum rationem speculativam, nisi per resolutionem ad prima principia indemonstrabilia, nec secundum rationem practicam, nisi per ordinationem ad ultimum finem, qui est bonum commune
1-2 | 90 | 2 | 3

Ratio practica est circa operabilia singularia, et contingentia, non autem circa necessaria, sicut ratio speculativa
1-2 | 91 | 3 | 3

Ratio superior et inferior sunt realiter eadem potentia, quae respectu aeternorum dicitur superior, sed respectu temporalium dicitur inferior
1 | 79 | 9 | o.
1-2 | 74 | 7 | c.

Ratio superior et inferior non differunt secundum diversa objecta, sicut practicum et speculativum, sed per diversa media
1 | 79, 9 | c.

Ratio superior dupliciter inhaeret aeternis, scilicet considerando ea secundum se, et ut regulas agendorum consulendo; ideo est speculativa et practica
1 | 79 | 9 | c.
1-2 | 74 | 9 | c.
2-2 | 45 | 3 | c.

In ratione sunt duo, scilicet actus, ut intelligere et ratiocinari, et aliquid constitutum per actum ejus triplex, scilicet primo diffinitio, secundo enunciatio, tertio syllogismus vel argumentatio
1-2 | 90 | 1 | 2

Applicatio ad opus est finis rationis practicae
2-2 | 47 | 1 | 3
2-2 | 47 | 3 | c.

Ratio est primum principium omnium actuum humanorum, et omnia alia principia eorum obediunt rationi, sed diversimode
1-2 | 58 | 2 | c.
1-2 | 90 | 2 | c.
1-2 | 100 | 1 | c.
1-2 | 102 | 1 | 3

Quilibet actus rationis se extendit ad quamlibet materiam moralem
2-2 | 54, 1 | c.

Ratio habet vim movendi a voluntate, quia ex hoc quod aliquis vult finem, ratio imperat de iis quae sunt ad finem
1-2 | 17 | 1 | c.
1-2 | 90 | 1 | 3

Omnis inquisitio rationis procedit a simplici intuitu principiorum per intellectum, et terminatur ad ipsum per resolutionem
1 | 79 | 8 | c.
1 | 79, 12 | c.
1-2 | 91 | 2 | 2
1-2 | 100 | 1 | c.
2-2 | 8 | 1 | 2
2-2 | 154 | 11 | c.

Idem potest esse ratio diversorum excedens, ut divina essentia, non autem adaequata
1 | 14 | 6 | 3
1 | 55 | 3 | 3

Ratio est nobilior virtute morali acquisita
1-2 | 51 | 2 | 3
1-2 | 63 | 2 | 3

Rationale dicitur dupliciter: primo quidem sumitur stricte et proprie, secundum quod ratio dicit quandam obumbrationem intellectualis naturae, ex eo quod non statim veritatem agnoscit, sed inquirendo per discursum invenit; et ita rationale est differentia animalis, quo modo nec Deo competit, nec angelis: quandoque autem sumitur communiter pro

Pars	Qu.	Art.	Locus

qualibet cognitione virtutis non impressae in materia; et sic communiter convenit Deo, angelis et hominibus. Illa enim substantia, intellectualis dicitur proprie, cujus tota cognitio secundum intellectum est; cognoscit enim subito quae sibi offeruntur sine discursu: anima vero cum discursu; et ideo non proprie intellectualis, sed rationalis dicitur

1	51	1	2
2-2	83	10	2

Rationale convenit Deo et angelis supereminenter

1	29	3	4
2-2	83	10	2

Rationale dicitur dupliciter, scilicet per essentiam, et per participationem

1	18	2	2
1	18	3	o.
1	18	4	c.
1	18	5	c.
1-2	50	4	c.

Rationale et sensibile, ut sunt differentiae, sumuntur ab anima rationali, et ab anima sensitiva; non autem a potentia rationis, et potentia sensus, licet per has noscantur

1	76	3	4
1	77	1	7
1	77	3	c.
1-2	110	4	4

Reatus poenae est effectus peccati per accidens tantum, et dispositive

1-2	87	1	o.

Non omnium peccatorum est idem reatus

3	88	1	c.

Reatus manet post actum peccati

1-2	87	6	o.

Rebellis et contumax semper occidebatur in veteri lege

1-2	105	2	9

Recipere, pati, et hujusmodi, dicuntur aequivoce de intellectu et de materia prima

1	50	2	2

Non omne receptivum oportet esse denudatum ab omni natura determinata, sed tantum a natura decepti

1	75	2	c.

Rectitudo duplex, scilicet circa exteriora, et quae dicit debitum ordinem ad finem, et ad legem Dei; prima est justitiae, secunda vero est omnis virtutis

1-2	55	4	4

Redemptio. Ad redemptionem requiruntur duo, scilicet solutio, et pretium; et utrumque immediate convenit soli Christo, sed principaliter toti Trinitati

3	48	5	o.

Christus est redemptor noster dupliciter, scilicet liberando a diabolo, et reconciliando nos Deo

3	48	6	3

Redundantia fit in corpus, ex iis quae sunt in anima, nisi in Christo patiente, in quo illa naturalis habitudo, quae est animae ad corpus, subjacebat voluntati divinitatis ipsius, ex qua factum est quod beatitudo remaneret in anima, et non derivaret ad corpus, sed caro pateretur quae conveniunt naturae passibili

1-2	3	3	c., 3
1-2	4	6	c.
1-2	75	4	1, 2
2-2	175	4	1, 2
3	14	1	2
3	15	5	3
3	15	6	c.
3	15	9	3
3	19	3	3
3	28	2	3
3	45	2	c., 1
3	46	2	c., 2
3	46	8	c., 2
3	49	6	3
3	54	2	c.
3	79	1	3

Reduplicatus terminus sumitur quandoque pro supposito, sed magis proprie pro natura, quia sumitur in vi praedicati

3	16	10	o.
3	16	11	o.
3	16	12	o.

Quod convenit alicui cum reduplicatione, non semper convenit ei simpliciter sine ea

3	16	10	3

Regere, et gubernare, est proprie rationis

2-2	47	12	c.

Regnum Dei principaliter est in interioribus, consequenter in iis sine quibus illa non possunt esse, non autem in differentibus

1-2	108	1	1

Regula actuum humanorum duplex, scilicet humana ratio, et lex aeterna, scilicet Deus; sicut etiam est duplex regula voluntatis hominis, scilicet regula regulans, id est voluntas divina, et regula regulata, id est voluntas unius hominis, respectu voluntatis alterius; nam voluntas unius hominis, secundum se considerata, non est regula voluntatis alterius, sed inquantum voluntas proximi est haerere voluntati Dei, quod fit per consequens regula secundum primam regulam

1-2	19	4	o.
1-2	21	1	c.
1-2	63	2	c.
1-2	63	4	c.
1-2	71	6	c.
1-2	74	7	c.
1-2	90	1	c.
2-2	3	6	c.
2-2	8	3	3
2-2	17	1	c.
2-2	19	7	c.
2-2	23	3	c.
2-2	23	6	c.
2-2	37	1	1
2-2	45	2	o.
2-2	154	2	2

Aliquid continetur in regula dupliciter, scilicet ut finis, id est actus virtutum, et ut exercitium exterius, id est tria vota, scilicet obedientiae, paupertatis, et continentiae, ad quae omnia alia ordinantur

2-2	186	9	c.

Utraque religio, scilicet monachorum, et canonicorum regularium, ordinatur ad opera vitae contemplativae, inter quae praecipua sunt ea quae aguntur in divinis mysteriis, ad quae ordinatur directe ordo canonicorum regularium, quibus per se competit quod sint clerici religiosi; sed ad religionem monachorum non per se competit ut sint clerici religiosi, ut habetur in decretis. Et ideo, quamvis ordo monachorum sit arctioris observantiae, si monachi essent laici, liceret transire ab ordine monachorum ad ordinem canonicorum regularium; non autem e converso, ut habetur in decretis, ubi dicitur: Mandamus et universaliter interdicimus, ne quis canonicus regularis professus, nisi (quod absit) publice lapsus fuerit, monachus efficiatur. Sed si monachi sint clerici, sacris mysteriis obsequentes, habent id quod est canonicorum regularium, cum majori arctitudine; et ideo transire licitum erit de ordine canonicorum regularium ad ordinem monachorum, petita tamen superioris licentia, ut dicitur in decretis

2-2	189	8	2

Relatio, secundum esse ejus est aliquid, non autem secundum rationem ejus, sed est ad aliquid; alia vero praedicamenta sunt aliquid utroque modo

1	28	1	c.
1	28	2	c.

Relatio realis est eorum quae ad invicem habent ordinem et inclinationem

1	28	1	c.

Subjectum secundum rationem ejus nihil ponit in subjecto

1	28	1	c.
1	28	2	c.

Omnis relatio fundatur in qualitate, vel quantitate, vel actione, vel passione

1	28	4	c.

Relatio, quae est accidens, praesupponit distinctionem suppositorum; non autem relatio subsistens, scilicet divina, sed eam fert secum

1	40	2	4

Relatio duplex, scilicet realis, et rationis

1	28	1	c.

Relationes differentes specie non possunt terminare eamdem relationem in specie, contra Praepositivum

1	32	2	c.

Aliquando ex parte unius extremi est tantum una relatio, et ex parte alterius sunt multae

3	35	5	3

Relatio in patre differt specie a relatione in matre

3	35	5	3

Unitas et pluralitas specifica relationum sumitur ex causa, numeralis autem ex subjecto, nulla vero ex terminis

3	35	5	c.

Idem ad seipsum non refertur aliqua relatione reali

1	42	1	4
1	45	3	2

Relatio realis

Pars	Qu.	Art.	Locus
requirit distinctionem suppositorum, non antem relatio rationis			
1	13	7	c.
1	42	1	4
Relatio identitatis numeralis est relatio rationis tantum, generica vero et specifica est relatio realis			
1	13	7	c.
1	28	1	2
1	28	4	1
1	42	1	4
Alia ratione refertur dominus ad servum, et servus ad dominum			
1	13	8	1
2-2	81	1	3
3	20	1	2
3	20	2	c.
Relatio est ens reale, licet non omnis			
1	13	7	c.
1	28	1	c.,
Relatio realis requirit duo extrema realia			
1	13	7	c.
1	28	1	2
1	28	4,	1
Necesse est quod procedens et id a quo procedit, quando sunt ejusdem naturae, sint in eodem ordine, et habeant relationes reales			
1	28,	1	c.
In iis tantum, in quibus est eadem ratio ordinis ex utroque termino, est mutua relatio realis, ut in omni relatione consequente quantitatem			
1	13	7	c.
1	28	1	c.
Quando unum relativorum dependet ex altero et non e converso, relatio est realis, tantum in dependente			
1	28	1	c.
Relationes consequentes actionem et passionem sunt reales in utroque termino, ut motivum et mobile, pater et filius			
1	13	7	c.
Relationes consequentes tantum operationem intellectus in rebus sunt relationes rationis tantum; sed quae sunt inter verbum et intellectum, sunt relationes reales			
1	13	7	c.
1	28	1	4
1	28	4	1
Relatio scientiae ad scibile est relatio realis; e converso autem est relatio rationis tantum			
1	6	2	1
1	13	7	c.
3	35	5	3
In quibus differt intellectus et intellectum, volens et volitum, potest esse relatio realis scientiae ad scibile, voluntatis ad rem volitam, non autem in Deo			
1	28	4	1
In relatione sunt aliqua secundum rationem tantum, non autem in aliquo alio genere			
1	28	1	c.
Omnis respectus ad non ens est relatio rationis tantum			
1	13	7	c.
Relatio rationis non est inhaerens			
1	28	1	c.
Relatio rationis contingit quadrupliciter, scilicet vel quando relatio non habet aliquid in rei natura, supra quod fundetur; et inde est, quod quandoque contingit quod relatio est realiter in uno, et non in alio, quia in uno habet modum quendam supra quem fundatur, quem non habet in alio, sicut est in omnibus illis relationibus, quibus Deus ad creaturam refertur, quae quidem realiter sunt in creatura, et non in Deo: vel quando relatio non habet aliquam realem diversitatem inter extrema, sicut relatio identitatis; et ideo haec nihil ponit secundum rem, sed solum secundum rationem, ut cum dicitur: idem eidem idem: vel quando designatur relatio aliqua entis ad non ens, ut cum dicitur quod nos sumus priores iis qui futuri sunt: vel quando ponitur relatio ipsius relationis; ipsa enim relatio per seipsam refertur, et non per aliam relationem. Et hos ultimos duos modos ponit Avicenna; sed primi duo possunt extrahi etiam ex verbis Philosophi			
1	13	7	c.
Ratio relationis dependet ex termino, sicut et motus; sed esse ejus dependet ex subjecto			
3	2	7	2
Relatio innascitur aliquando ex motu utriusque termini, et aliquando ex motu alterius termini tantum			
3	2	7	c.
Relatio realiter potest alicui de novo advenire sine mutatione ejus			
1	13	7	c.
3	16	6	2
Omnis relatio incipiens extempore, ex aliqua mutatione causatur			
3	2	8	c.
Actionis et passionis, inquantum implicant motum, sunt aliud a relationibus quae ex eis consequuntur			
1	41	1	2
Relationes non recipiunt magis et minus			
1-2	82	4	c.
Relatio eadem numero est in omnibus, simul trahentibus idem			
3	35	5	3
Aliquando ex parte unius extremi est tantum una relatio, et ex parte alterius multae			
3	35	5	3
Nulla relatio refertur ad se, nec ad aliam per aliam relationem, sed per seipsam			
1	42	1	4
1	45	3	2
In divinis sunt quaedam relationes reales			
1	28	1	o.
In divinis sunt tantum quatuor relationes reales, scilicet paternitas, filiatio, spiratio, et processio			
1	28	4	o.
1	30	1	c.
1	30	2	c., 1
Relatio in divinis non est totum universale, nec omnes simul sunt aliquid majus quam una tantum			
1	42	4	3
Relatio in divinis potest tripliciter considerari, scilicet ut relatio absolute, ut divina constituens personas, tertio ut operatio: primo modo sequitur operationem et processionem, secundum nostrum modum intelligendi; secundo e converso; tertio sunt simul			
1	40	4	o.
Oriri vel procedere non convenit relationibus divinis			
1	28	3	3
Relatio et essentia in divinis sunt idem realiter, et differunt ratione			
1	28	2	o.
1	29	4	c.
1	39	1	c.
1	40	1	c., 1
1	41	5	2
1	42	6	3
Relatio in divinis, ut comparatur ad essentiam, est similis relationi identitatis, non autem ut comparatur ad terminum			
1	28	1	2
Relationes sunt in essentia Dei, per identitatem tantum; sed in personis, ut in supposito			
1	40	1	2
Relationes in divinis sunt realiter ipsae personae, et in personis			
1	30	2	1
1	32	2	c., 2
1	40	1	o.
1	40	2	c., 1
1	41	6	c.
1	42	3	2
Relationes in divinis, ut origines, sunt idem re, et differunt ratione, quia origines significantur per modum actus, ut generatio, relationes vero ut forma			
1	40	2	c.
1	41	1	2
Sed non sunt realiter in Deo, nec extra Deum, nec ipse Deus			
1	13	7	c. fi. 2, 4
1	28	1	3
1	28	4	c.
Nec sunt reales, sed rationis tantum			
1	6	2	1
1	13	7	o.
1	28	1	3
1	32	2	c. fi.
1	45	3	1
3	35	5	c.
Relationes Dei ad creaturas sunt etiam in Deo, secundum rationem et intellectum nostrum, et angelicum, et divinum			
1	13	7	2, 4
Relationes Dei ad creaturas non multiplicantur in intellectu Dei, sicut in intellectu nostro			
1	28,	4	2
Non derogat simplicitati divinae, quod multae relationes Dei ad creaturas praedicentur de Deo			
1	32	2	c. fi.
Relativum duplex, scilicet secundum esse, et secundum dici			
1	13	7	1
Diversitas relativorum triplex, scilicet realium in utroque termino, vel in altero tantum, vel in neutro			
1	13	7	c.
Relativum in divinis dicitur quadrupliciter, scilicet quod refertur se-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
cundum nomen suum, causans vel consequens relationem, implicans eam, et quod ponitur pro ea			
1	13	7	1
Relativa non sunt simul natura, nisi aequaliter mutuo referantur			
1	13	7	6
Relativa non sunt simul natura, propter ordinem rerum; sed tantum per hoc quod unum est de intellectu alterius, est e converso			
1	13	7	6
Religio importat ordinem ad Deum, ad quem ordinat hominem			
2-2	81	1	o.
2-2	94	1	1
Religio dicitur a frequenti electione divini cultus. Vel dicitur ab iterata electione Dei negligenter amissi. Vel dicitur a religando			
2-2	81	1	c.
Religio est virtus reddens debitum honorem Deo			
1-2	60	3	c.
2-2	80	—	c.
2-2	81	2	o.
2-2	81	5	c.
2-2	82	2	c.
2-2	83	3	c.
2-2	84	1	c.
2-2	89	4	1
2-2	97	3	c.
2-2	98	2	c.
2-2	102	1	c.
2-2	103	3	c.
2-2	122	3	c.
2-2	122	4	c.
2-2	186	1	c.
Religio est alia virtus a pietate			
2-2	101	3	2
2-2	102	1	1
Religio est una virtus, quia exhibet reverentiam Deo sub una ratione, scilicet ut Deus est primum principium creationis et gubernationis rerum			
2-2	81	3	o.
2 2	81	4	1, 2
Religio caeteris virtutibus imperat			
2-2	81	1	1
2-2	81	4	1
2-2	81	8	1
2-2	88	5	c.
2-2	186	1	c., 2
Religio praefertur aliis virtutibus moralibus			
2-2	81	6	o.
2-2	88	6	c.
2-2	183	2	c.
Sicut religio est quaedam protestatio fidei, spei, et charitatis, quibus homo primordialiter ordinatur in Deum, sic pietas est quaedam protestatio charitatis ad parentes et patriam			
2-2	101	3	1
Sicut religio per excellentiam dicitur pietas, sic latria dicitur dulia, inquantum Deus est excellenter pater et dominus			
2-2	103	3	1
2-2	106	1	1
Omnia illa per quae Deo reverentia exhibetur, pertinent ad religionem			
2-2	83	3	c.
Religiosi non subjiciunt se homini propter hominem, sed propter Deum			
2-2	81	1	5
In religione considerantur duo, scilicet cultus Dei, et Deus; primum est materia et objectum ejus, secundum vero est finis ejus			
2-2	81	5	o.
Religio est in voluntate; ideo ordinat actus aliarum potentiarum ad Dei reverentiam			
2-2	83	3	1
2-2	88	5	c.
Omnes actus ejus pertinent ad cultum Dei, vel servitutem ejus; primum respicit excellentiam Dei, secundum vero, subjectionem hominis			
2-2	81	3	2
Religio habet duplices actus, scilicet elicitos, ut sacrificare, adorare, et hujusmodi; et imperatos, scilicet actus aliarum virtutum			
2-2	81	1	1
2-2	85	3	o.
2-2	186	1	2
2-2	188	2	c.
Religio habet duplices actus, scilicet interiores, ut principales et per se; et exteriores, ut secundarios, et propter interiores			
2-2	81	7	o.
2-2	82	princ,	
2-2	84	2	o.
2-2	85	2	c.
Religio nominat statum perfectionis			
2-2	186	1	o.
Status religionis ordinatur ad perfectionem charitatis, sicut ad finem			
2-2	186	2	c.
2-2	186	7	1
2-2	187	2	c.
2-2	188	2	c.
2-2	188	7	c.
Religio est status poenitentiae, exercitium et schola perfectionis			
2-2	186	1	4
2-2	186	2	c.
2-2	186	3	c., 5
2-2	186	5	c.
2-2	187	6	c.
2-2	188	1	c.
2-2	189	1	c., 3
Status religionis est spiritualis militia proficientibus, et exercitium tyrocinii incipientibus; nam ordines sacri praeexigunt sanctitatem; sed status religionis est exercitium quoddam, ad sanctitatem assequendam: unde pondus ordinum imponendum est parietibus, jam per sanctitatem desiccatis; sed pondus religionis desiccat parietes, id est homines, ab humore vitiorum			
2-2	189	1	3
Status religionis praefertur eleemosynis, et virginitati saecularium, quia viventes in monasteriis ad hoc quod inhaereant Deo postponunt propriam voluntatem, et omnia quae possunt habere. Sed virgines ad hoc postponunt venereas voluptates; et ideo virginitas non simpliciter est maxima virtutum			
1-2	98	5	2, 3
2-2	152	5	sc., c.
2-2	186	8	c.
Status religionis potest considerari tripliciter, scilicet ut exercitium tendendi ad perfectionem charitatis, ut quietans, et ut holocaustum			
2-2	186	7	5
Difficilius servantur praecepta Dei in saeculo quam in religione			
2-2	189	1	5
Omnis religio sumpsit originem a discipulis Christi			
2-2	188	7	c. fi.
Voluntaria paupertas requiritur ut primum fundamentum ad perfectionem religionis			
2-2	186	3	o.
2-2	186	4	c., 1
Habere aliquid proprium, repugnat perfectioni religionis, non autem habere aliquid in communi; sed aliqualiter impedit, si superabundet			
2-2	188	7	o.
Ad perfectionem religionis requiritur perpetua continentia			
2-2	88	11	c. fi.
2-2	186	4	o.
Obedientia requiritur ad perfectionem religionis; quia cum religio sit disciplina et exercitium tendendi ad perfectionem, necessaria est directio alicujus quasi magistri, quem omnino sequatur proficiens, quod fit per obedientiam ad majores			
2-2	186	5	o.
Votum triplex requiritur ad perfectionem religionis, scilicet votum paupertatis, continentiae, et obedientiae			
1-2	108	4	c.
2-2	186	6	o.
Perfectio religionis integratur ex praedictis tribus votis			
2-2	186	7	o.
2-2	188	1	2
2-2	188	2	2
Votum obedientiae est praecipuum inter tria vota religionis			
2-2	186	8	o.
2-2	188	7	1
Interiores actus virtutum non cadunt sub voto religionis, sed religio ad eos ordinatur, ut ad finem			
2-2	186	7	1
Ad religionem requiritur subtractio impedientium hominem, ne totaliter feratur ad servitium Dei			
2-2	186	4	c.
Omnes observantiae religionum ordinantur ad tria principalia vota, ad quae etiam pertinet habitus, ut signum obligationis; ideo simul datur, vel benedicitur cum professione			
2-2	186	7	2
2-2	188	1	2
Per ingressum religionis homo totaliter se mancipat Dei obsequiis			
2-2	189	3	c., 3
In ingressu religionis recipitur tanta gratia, quanta recipitur in baptismo, et remittitur omnis poena; sed hoc non est quia talis ex se a satisfactione absolvatur, sed quia eo ipso quod suam voluntatem etiam in servitutem redigit propter Deum, plenarie jam pro omni peccato satisfecit, quam chariorem habet omnibus rebus mundi, de quibus tantum potest dare, quod eleemosynis omnia peccata sua redimeret, etiam quantum ad poenam			
2-2	189	3	3
Consilium vel magna deliberatio			

Pars	Qu.	Art.	Locus
non requiritur ad ingressum religionis secundum se, nec quoad vires; sed quoad impedimenta, vel modos religionis per doctrinam majorum, ab iis qui sperantur prodesse, ut de ingressu religionis frequenter contingit, ex ignito sermone praedicationis, vel ex virtuosa operatione, et excellenti vita doctoris	2-2	189	10 o.
Habens votum, vel juramentum minoris religionis, licite inducitur ad majorem; non autem e converso, nisi dispensetur	2-2	189	9 3
Non licet inducere aliquem ad religionem per falsam doctrinam	2-2	189	9, c.
Inducens alios ad religionem non peccat, si fiat sine violentia, simonia et mendacio; sed magnum praemium meretur	2-2	189	9 o.
Licet dare, vel accipere aliquid, pro victu in monasterio, si non sit sufficiens, non autem pro ingressu religionis, quia simonia est	2-2	100	3 4
Licet nutrire pauperes ad religionem, vel allicere munusculis, licet non sit licitum ex pacto aliquid dare vel recipere pro ingressu monasterii	2-2	100	3 4
	2-2	189	9 c.
Presbyteri, curati, archidiaconi, possunt sine licentia ingredi religionem	2-2	184	6 c.
	2-2	184	8 c., 4
	2-2	189	7 o.
Non licet parentibus ingredi religionem, nisi proviso quod filii educari possint	2-2	189	6. c.
Non licet filiis ingredi religionem, si parentes sine eis commode vivere non possint	2-2	101	4 3, 4
	2-2	189	6 o
Servus non potest recipi in religione invito domino ejus	2-2	88	8 2, 4
	2-2	189	5 c.
	2-2	189	6 3
Obligatus debitis prius debet solvere quantum potest, et tunc potest ingredi religionem, licet non possit omnia solvere	2-2	189	6 3
Puer ante pubertatem potest recipi in religione de consensu parentum; sed post, etiam eis invitis	2-2	88	8 2
	2-2	89	9 o.
	2-2	189	5 o.
Non exercitati in praeceptis Dei debent recipi ad religionem	2-2	189	1 o.
Facilius converterentur ad religionem peccatores, quam praesumentes de sua innocentia	2-2	189	1 3
Recepti simoniace scienter post concilium generale repelluntur a suo monasterio, sine spe restitutionis, et ad perpetuam poenitentiam, in arctiori regula debent poni, vel in alio loco ejusdem ordinis, si arctior ordo non invenitur. Si vero ante, debent poni in alio ejusdem. Vel si non potest, sint in eodem, ne vagentur, sed in loco inferiori. Si autem ignoranter, postquam renunciaverunt, possunt de novo recipi, mutatis locis	2-2	100	6 5
Obligare se voto, ad ingressum religionis, est laudabile secundum se	2-2	88	9 o.
	2-2	89	2 o.
Vovens ingredi religionem tenetur intrare quam citius potest, nisi posuerit terminum	2-2	88	3 2
	2-2	189	3 o.
Vovens ingredi religionem, non tenetur ibi perpetuo manere, nisi hoc intenderit	2-2	189	4 o.
Eadem ratio est de monachis, et de aliis religiosis, quoad communia omni religioni, non autem quoad propria monachorum	2-2	188	2 2
Religiosi non tenentur habere perfectam charitatem, sed ad hoc tendere, et ad hoc operam dare	2-2	186	2 c., 1
	2-2	186	9 c.
Nec ad ea quae consequuntur perfectionem charitatis. sed ad haec tendere, non contemnendo	2-2	186	2 c.
Nec ad omnia exercitia, per quae venitur ad perfectionem, sed tantum ad taxata secundum regulam suam	2-2	186	2 c.
Nec ad omnia consilia, de particularibus melioribus, sed ad essentialia religioni	2-2	186	2, 3
Nec ad alia quam saecularis, nisi quae ad eorum vota pertinent	2-2	110	4 5
	2-2	187	3 o.
Nec ad opera manualia, plus quam saeculares, nisi ad quae tenentur ex statutis ordinis sui	2-2	187	3 o.
Religiosus factus episcopus non absolvitur a tribus votis religionis, quia nihil debet habere proprium, sed est dispensator communium bonorum Ecclesiae; sed per accidens non tenetur obedire, si superiorem non habeat, sicut nec abbas	2-2	88	11 4
	2-2	185	8 o.
Professi religionem, mortui sunt mundo, et vivunt Deo; unde non sunt revocandi ad vitam humanam occasione cujuscumque eventus	2-2	88	11 1
Nec religiosos oportet exire claustrum, ad corrigendum delinquentes	2-2	33	2 4 fi.
Professus non debet exire religionem, ut parentibus subveniat, sed procuret eis sicut potest cum licentia	2-2	101	4 4
	2-2	189	6 1
Transgressio regulae, quoad tria vota principalia religionis, est peccatum mortale, non autem quoad alia, nisi propter praeceptum vel contemptum. In quibusdam tamen aliis, ut est silentium, solitudo, abstinentiae, et vigiliae graves, possunt praelati in religione ipsi secum dispensare, sicut et cum aliis	2-2	88	11 4
	2-2	185	8 o.
	2-2	186	9 o.
	2-2	188	5 c.
Licet religiosis ex commissione praedicare, et similia	2-2	187	1 o.
	2-2	187	4 2
Religiosis competit principaliter intendere studiis litterarum pertinentium ad doctrinam, quae est secundum pietatem. Aliis autem doctrinis intendere non pertinet ad religiosos, quorum tota vita divinis obsequiis mancipatur, nisi inquantum ordinantur ad sacram doctrinam	2-2	188	5 3
Licet eis advocare pro monasterio, pro pauperibus, et viduis, non autem propter aliquod mundanum	2-2	71	2 o.
	2-2	188	3 2
Licet eis tractare negotia saecularia, moderate, cum licentia, ex charitate, non autem ex cupiditate	2-2	18	3 2
	2-2	187	2 o.
	2-2	188	2 2
	2-2	189	6 1
Licet eis vivere de eleemosynis, quasi debitis eis dupliciter, scilicet ratione necessitatis triplicis, id est infirmitatis, egestatis, et consuetudinis; et ratione operis quadruplicis, scilicet praedicationis, altaris, studii, et donationis omnium bonorum suorum monasterio	2-2	187	4 o.
Licet eis mendicare pro humilitate, necessitate, vel utilitate, non autem ex cupiditate, sicut saecularibus	2-2	187	5 o.
Licet eis uti vilibus vestibus, ad contemptum saeculi, ad poenitentiam, et humilitatem	2-2	169	1 2
	2-2	187	6 o.
Religiosis militibus licet bellum facere, auctoritate principis, non autem auctoritate propria	2-2	188	3 4
	2-2	188	4 2
Religiosi dicuntur dupliciter, scilicet communiter omnes qui per fidem colunt Deum, et specialiter qui totam vitam suam dedicant cultui di-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
vino			
2-2	81	1	5
2-2	188	1	1
2-2	188	2	2

Gradus religionis triplex, cui competit triplex gradus paupertatis, scilicet quia primum et summum gradum in religionibus tenent quae ordinantur ad docendum et praedicandum, quae propinquissimae sunt perfectioni episcoporum; secundum autem gradum tenent illae, quae ordinantur ad contemplationem; tertius est earum quae occupantur circa exteriores actiones

2-2	188	6	c
2-2	188	7	o.

Religionum aliquae ordinantur ad opera vitae contemplativae, aliquae vero ad opera vitae activae

2-2	188	2	o.
2-2	188	3	c.
2-2	188	4	c.
2-2	188	5	c.

Religiones sunt diversae, principaliter secundum fines, secundario secundum exercitia

2-2	188	1	o.
2-2	188	6	c.

Quaedam religio convenientissime instituta est ad praedicationes, confessiones, et alia hujusmodi spiritualia

2-2	188	4	o.

Et ad studium, quia illud illuminat, removet errores, prodest ad praedicandum, et hujusmodi, domat luxuriam et avaritiam, et valet ad obedientiam

2-2	188	5	o.

Et aliqua ad militandum, non quidem propter aliquid mundanum, sed ad defensionem divini cultus, et proximi

2-2	188	3	o.
2-2	188	4	2, 5

Summum gradum in religionibus tenent, quae ordinantur ad docendum et praedicandum, secundum vero quae ad contemplandum, tertium autem quae ad opus extrinsecum. Et in singulis praeeminent quae sunt ad altiorem actum in eodem genere, vel ad plura, vel quae habent statuta convenientiora ad suum finem consequendum, non autem quae est arctior

2-2	188	6	o.
2-2	189	8	1

Religio principaliter est melior, cujus finis est potior, id est ad majus, vel ad plura; secundario autem, quae melius proportionatur fini

2-2	188	6	o.
2-2	189	8	c.

Religio tanto perfectior est secundum paupertatem, quando habet eam magis proportionatam suo fini

2-2	188	7	c., 1

Religio ordinata ad actiones corporales esset imperfecta, si careret divitiis in communi, non autem aliae

2-2	188	7	c.
2-2	189	8	2

Religio solitariorum est perfectior quam socialis, sed periculosissima est imperfectis

2-2	188	8	o.

Transire de una religione in aliam, non est laudabile secundum se, quia facilius proficitur in prima, et relicti scandalizantur, nisi forte propter magnam utilitatem, vel necessitatem; sed laudabiliter transitur tripliciter, scilicet zelo perfectioris religionis, vel quae melius servatur, licet sit mitior, vel propter infirmitatem. In primo debet peti licentia, propter humilitatem, sed negari non potest; tamen si non constet, requiritur judicium superioris, sicut et in secundo; sed in tertio requiritur dispensatio

2-2	189	8	o.

Nulla satisfactio aequipollet poenitentiae religiosorum

2-2	189	3	3

Status saeculorum periculosior esse dicitur quam religionis status

2-2	189	1	5 fi.

Cum quis non possit Deo oblationem praestare ex re aliena, non potest vir seipsum Deo offerre sine consensu uxoris, cujus suum corpus consummatione matrimonii esse dicitur

S.	61	1	o.

Sicut post carnalem copulam solvitur matrimonium per mortem carnalem, ita ante copulam carnalem, quod solum est vinculum spirituale, matrimonium dirimi potest, per ingressum in religionem, cum religio sit quaedam mors spiritualis

S.	61	2	c.

Potest mulier mortuo viro spiritualiter per ingressum religionis alteri nubere, sicut etiam idem ei licet, viro defuncto morte corporali

S.	61	3	o.

Religiosi crucifixi cum Christo dicuntur, qui quaelibet arctioris disciplinae instituta subeunt, secundum Bedam

3	46	11	c.

Reliquiae sanctorum, vel divina verba, licite portantur suspensae ad collum, si portentur ex fiducia Dei et sanctorum, quorum sunt reliquiae: si autem circa hoc attendatur aliquid aliud vanum, puta quod vas, in quo sunt, esset triangulare, aut aliquid aliud hujusmodi, quod non pertineret ad reverentiam Dei et sanctorum, esset superstitiosum et illicitum

2-2	96	4	3

Remedium duplex contra malum, scilicet impediens futurum, et removens malum praesens

1-2	42	6	1

Reminiscentia est inquisitio ejus, quod excidit a memoria, et prior ea est tantum in parte sensitiva, et tantum in homine

1	78	4	c. fi., 5
1-2	74	3	1

Ex parte memorativae, non solum habet homo memoriam, sicut caetera animalia, in subita recordatione praeteritorum, sed etiam habet reminiscentiam, quasi syllogistice inquirendo, praeteritorum memoriam, secundum individuales intentiones. Et illam eminentiam habet cogitativa et memoria in homine, non per id quod est proprium sensitivae partis, sed per aliquam affinitatem et propinquitatem ad rationem universalem, secundum quandam refluentiam; et ideo non sunt aliae vires, sed eaedem, perfectiores quam sint in aliis animalibus

1	78	4	c. fi., 5

Remissio in puniendo opponitur directe crudelitati, non autem saevitiae; nec est vitium, nisi sit contra justitiam

2-2	159	2	3

Remuneratio. Bona facta sine gratia remunerantur in praesenti

2-2	83	16	o.
2-2	178	2	1
3	82	6	c.
3	82	7	3

Remunerator. Inquirentibus se, Deus remunerator est

2-2	2	5	sc.
3	56	2	e

Reniti. Licet votum eorum, qui sunt alterius potestati subditi, non sit firmum, sine consensu eorum, quibus subjiciuntur; non tamen peccant vovendo, quia in eorum votis intelligitur debita conditio, scilicet si suis superioribus placuerit, vel si non renitantur

2-2	88	8	4
3	28	4	o.

Reparatio. Reparari naturam humanam post lapsum, fuit congruentissimum ex parte Dei, quia in hoc manifestatur misericordia, potentia et sapientia ejus, et ex parte naturae humanae, et universi

3	1	1	c.

Reprobatio Dei est pars providentiae, respectu eorum qui excidерunt a beatitudine; sicut praedestinatio, respectu eorum qui divinitus ordinantur ad eam

1	23	3	c.

Reprobatio addit supra praescientiam, voluntatem permittendi peccare, et inferendi poenam aeternae damnationis

1	23	3	c.

Reprobatio Dei non subtrahit aliquid de potentia reprobati; ideo dicit impossibilitatem conditionatam ad gratiam, non autem impossibilitatem absolutam

1	23	3	3

Deus reprobat a-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			liquos homines
1	23	3	o.
1	23	4	c.

REPTILE est animal cujus corpus non multum elevatur a terra per instrumenta motus, sed repit vi costarum, ut serpens, vel vi annulorum, ut annulosa, vel vi oris, ut quidam vermis, vel vi penularum, ut pisces

1	72	—	2

Reptilium quaedam sunt aquatica, et quaedam terrestria; ideo commemorantur in Scriptura cum utroque elemento

1	71	—	o.
1	72	—	1

REPUDIUM. Cum conjugii fines sint ita a lege naturae constituti, ut perpetuo liberi educentur, haeredesque instituantur, merito eodem jure vir ab uxore separari non potest

S.	67	1.	o.

Sive inseparabilitas matrimonii inter prima praecepta legis naturae, sive inter secunda contineatur, sub dispensatione cadere potest

S.	67	2.	o.

Non licebat Dei mandato sub lege Moysi uxorem repudiare, sed propter duritiam cordis Judaeorum illis permittebatur, ut majus malum evitaretur

S.	67	3	c

Cum mulier, quanto tempore vir vivit, alligata sit legi viri, non potest etiam repudiata alteri nubere, nisi ex dispensatione divina ei permissum fuerit

S.	67	4	o.

Ne temere uxorem vir repudiaret, prohibitum fuit ne semel ab eo repudiatam denuo in uxorem accipiat

S.	67	5	c.

Repudii proxima causa est odium viri in uxorem, quod cum ex aliqua causa contrahatur, alias esse causas, sed remotas, repudii fatendum est

S.	67	6	o.

Causa repudii in libello particulatim non scribebatur, sed generatim

S.	67	7	c.

REQUIRI ad aliquid contingit quadrupliciter, scilicet ut praeparans, perficiens, coadjuvans, et concomitans

1-2.	4	1	c.

Quandocumque multa requiruntur ad unum, necesse est unum eorum esse principale

2-2.	49	6	1

RES est unum de transcendentibus; ideo est communis, et indifferens, ad absolutum et relativum

1	39	3	3

RESPECTUS diversi Dei ad creaturam sunt in Deo ab aeterno

1	13	7	3

Restitutio est actus justitiae commutativae, quia nihil aliud videtur esse quam aliquem statuere in possessionem rei suae

2-2	61		princ.
2-2	62	1	o.
2-2	62	2	o.
2-2	62	5	o.

Restitutio male ablati est de necessitate salutis, quantum possibile est

2-2	62	2	o.
2-2	79	3	2

Restitutio proprie est tantum debiti, et in rebus exterioribus, quia supponit identitatem; sed transfertur etiam ad actiones et passiones

2-2	62	1	1, 2

Quando res non est restituibilis, sicut membrum mutilatum, debet fieri recompensatio, quantum possibile est

2-2	62	2	1

Restitutio debet statim fieri, vel dilatio peti ab eo qui potest concedere usum rei, quia implicat praeceptum negativum quod obligat semper et ad semper

2-2	33	2	c.
2-2	62	8	o

Ante sententiam judicis, sufficit restituere simplum, sed post eam, tenetur etiam ad poenam pro culpa

1-2	105	2	9
2-2	62	3	o.
2-2	62	4	c.

Restitutio praefertur subventioni parentum, nisi in extrema necessitate

2-2	31	3	3
2-2	32	7	3
2-2	62	5	4

Qui rem alienam accepit injuriose, vel ad sui utilitatem, tenetur restituere, etiam si amisit eam

2-2	62	6	o.

Quicumque est causa injustae acceptionis directe vel indirecte, tenetur ad restitutionem

2-2	62	7	c.

Qui habet rem alienam, tenetur restituere, ratione rei; qui vero eam abstulit, tenetur restituere, ratione actionis injuriosae

2-2	62	6	c., 1

Principes tenentur ad restitutionem, si latrones increscant, quia redditus quos habent, sunt quasi stipendia, ut conservent justitiam

2-2	62	7	c., 3

Impediens aliquem injuste, ne acquirat praebendam, tenetur ad restitutionem ad arbitrium boni viri, non autem si juste impedit

2-2	62	2	4

Suffodiens semina, vel tenens pecuniam creditoris ultra terminum praefixum, tenetur restituere: non quidem totum lucrum possibile, sed secundum aestimationem, pensatis periculis, laboribus et expensis

2-2	62	4	1, 2

Inveniens aliquid, quod de propinquo fuit alicujus non habentis illud pro derelicto, tenetur ad restitutionem, non autem si nunquam fuerat alicujus, ut gemmae in littore, vel tantum antiquitus, ut thesauri, sed conceduntur occupanti; tamen secundum leges civiles, medietas debetur domino agri

2-2	66	5	2

Quando unus totum restituit, alii non tenentur principali, sed debent refundere partem suam solventi totum

2-2	62	6	3
2-2	62	7	2

Restitutio potest fieri per confessorem secrete, ne crimen detegatur

2-2	62	6	2

Restitutio semper debet fieri ei, a quo aliquid ablatum est

2-2	62	5	o.

Si is cui restitui debet aliquid, mortuus est, debet dari haeredibus ejus

2-2.	62	5	3

Si vero ignotus sit, debet dari pauperibus, praemissa diligenti inquisitione

2-2.	62	5	3

Si autem sit multum distans, debet ei mitti, praecipue si sit res magni valoris, vel debet deponi

2-2	62	5	3

Quando praelatus injuste concedit res Ecclesiae, debet restitui Ecclesiae, ut deveniant ad successorem ejus

2-2	62	5	5

RESURRECTIO significatur per octavam, triplici ratione, scilicet ad excludendum quorumdam falsam opinionem, propter duplicem vitam, scilicet activam, et contemplativam, quarum una significatur per quaternarium, et alia per ternarium, et quia resurrectio octava aetate erit

1-2	102	5	1
3	70	3	3

Et erit miraculosa simpliciter, scilicet ex parte principii supernaturalis, id est Dei; sed erit naturalis secundum quid, scilicet ratione termini

1	105	7	2

Omnes resurgent in aetate juvenili, non quidem quoad numerum annorum, sed quoad staturam

3	46	9	4

Omnes resurgent immortales, et incorruptibiles, etiam secundum corpus

1	97	3	c.

Natura mortalitatis non auferetur a resurgentibus, sed erunt ejusdem speciei, sicut nunc

3	54	2	2

Corpora sanctorum post resurrectionem erunt impassibilia proprie, ex dominio animae supra corpus, et magis in magis beatis, et non natura quinti corporis, ut quidam dicunt, quia corpus quintum non venit materialiter ad compositionem corporis humani. Et impossibile est dicere, quod aliqua virtus, qualis est virtus corporis coelestis, transferat corpus humanum ad proprietatem gloriae, qualis est impassibilitas corporis gloriosi, cum immutationem corporis hu-

Pars	Qu.	Art.	Locus

mani Apostolus attribuat virtuti Christi. Et etiam non potest natura coelestis ita dominari in corpore humano, quin natura elementaris remaneat, cui ex essentialibus suis principiis passibilitas inest
1 | 97 | 3 | c.

Haec impassibilitas, non tollet sentire, sed omnes sensus beatorum simul erunt in actu proprio, per immutationem spiritualem ab objecto exteriori
1-2 | 3 | 3 | c.

Tunc non erit usus ciborum, venereorum, somni, et hujusmodi
1 | 97 | 3 | c.

Necessarium fuit Christum resurgere quintuplici ratione, scilicet ad commendationem divinae justitiae, ad confirmationem fidei nostrae, ad sublevationem nostrae spei, ad informationem vitae fidelium, et ad complementum nostrae salutis
3 | 53 | 1 | o.
3 | 53 | 2 | c.
3 | 53 | 3 | 1

Christus convenienter resurrexit tertia die, et non statim, nec in fine mundi, ad confirmationem fidei, de humanitate et deitate ejus
3 | 51 | 4 | o.
3 | 53 | 2 | o.

Christus resurrexit mane diluculo
3 | 51 | 4 | 3
3 | 53 | 2 | 3
3 | 83 | 2 | 4

Corpus Christi resurrexit gloriosum et integrum, cum qualibet parte ejus
3 | 54 | 2 | o.
3 | 54 | 3 | o.
3 | 55 | 6 | 4

Resurrectio Christi non debuit primo manifestari omnibus, sed gradatim. Et primo mulieribus, ut mulier quae primo nuntium mortis ad hominem detulit, primo etiam vitam resurgentis Christi, in gloria, nuntiaret; et similiter ut ostenderetur quoad assequendam gloriam, nihil facere sexuum differentiam; sed si majori charitate ferveant, majori etiam gloria refulgebunt in regno beatorum
3 | 36 | 2 | c.
3 | 55 | 1 | o.

Nec immediate ipsa resurrectio debuit ab hominibus videri, sicut ejus ascensio, ex eo quod Christus non rediit, resurgendo, ad vitam communiter hominibus notam, sed ad vitam immortalem et Deo conformem. Et quia quae supra hominem sunt, per angelos debent nuntiari hominibus, ideo resurrectio Christi debuit per angelos hominibus nuntiari
3 | 55 | 2 | o.

Christus post resurrectionem suam apparuit pluries, ut ostenderet veritatem resurrectionis: sed non conversatus est cum discipulis suis continue, sicut prius, ut ostenderet gloriam suam
3 | 55 | 3 | o.

Christus convenienter et sufficienter probavit resurrectionem suam duplici testimonio, scilicet angelorum et sacrae Scripturae, et argumentis, id est signis evidentibus
3 | 55 | 5 | o.
3 | 55 | 6 | o.

Christus fuit primus resurgens simpliciter, sed aliqui prius secundum quid, quia iterum mortui sunt
3 | 27 | 3 | c. fi.
3 | 53 | 3 | o.
3 | 56 | 1 | c., 3

Qui cum Christo resurrexerunt mortui sunt iterum, secundum Augustinum et Hieronymum, licet Hieronymus aliquando videatur dicere quod non
3 | 53 | 3 | 2

Christus secundum divinitatem fuit causa suae resurrectionis, non autem secundum humanitatem
3 | 53 | 4 | o.

Resurrectio Christi est causa efficiens et exemplaris resurrectionis nostrae, quoad corpora, et quoad animas per gratiam; tamen virtute principalis causae, scilicet justitiae Dei
3 | 54 | 2 | c.
3 | 56 | 1 | o.
3 | 56 | 2 | o.
3 | 59 | 2 | c. fi.
3 | 62 | 5 | 1

Resurrectio Christi est causa exemplaris reparationis vitae nostrae, et mors Christi, destructionis mortis nostrae, licet utraque sit causa effectiva utriusque
3 | 56 | 1 | 4
3 | 62 | 6 | 1, 3

Exemplaritas resurrectionis Christi proprie se extendit tantum ad bonos, licet efficientia ejus proprie se extendat ad resurrectionem tam bonorum quam malorum
3 | 56 | 1 | 3

Fatendum est resurrectionem esse, in qua anima suo corpori in perpetuum unietur
S. | 75 | 1 | c.

Necesse est sicut unum, ita et omnes resurgere
S. | 75 | 2 | o.

Resurrectio simpliciter non est naturalis, sed miraculosa
S. | 75 | 3 | c.

Christus sua resurrectione nos aeterna resurrectione donavit
S. | 76 | 1 | o.

Christus tuba, id est sua voce imperante, dormientes excitabit
S. | 76 | 2 | o.

In resurrectione utetur Christus ministerio angelorum in his quae corporaliter fieri debent
S. | 76 | 3 | c.

Convenienter humanorum corporum resurrectio usque ad finem mundi differtur
S. | 77 | 1 | c.

Tempus futurae resurrectionis nec ratione naturali, nec revelatione divina numerari potest
S. | 77 | 2 | c.

Probabiliter videtur resurrectio futura in crepusculo
S. | 77 | 3 | o.

Resurrectio divina respectu eorum quae immediate agentur divina virtute fiet subito; respectu eorum quae immediate per angelos agentur, fiet successive
S. | 77 | 4 | c.

Necessarium est fateri omnes mortuos a morte resurrecturos esse
S. | 78 | 1 | o.

Ex auctoritate Scripturae et ordine naturae necessario asseritur, resurrectionem omnium fore a cineribus
S. | 78 | 2 | c.

Ex divina providentia constitutum est, illos cineres de integro animae conjungi in mortuorum resurrectione; et ita in illis cineribus nulla est inclinatio naturalis ad naturam
S. | 78 | 3 | o.

Cum resurrectio dici non possit, nisi anima ad idem corpus redeat, in resurrectione anima idem corpus numero resumet
S. | 79 | 1 | o.

Haereticum est dicere eumdem hominem non resurrecturum
S. | 79 | 2 | c.

In resurrectione humani corporis idem situs servabitur, maxime quantum ad partes essentiales
S. | 79 | 3 | o.

Omnia corporis humani membra resurgent
S. | 80 | 1 | c.

Capilli et ungues resurgent in humano corpore
S. | 80 | 2 | c.

Humores, cum pertineant ad perfectionem humanae naturae, resurgent cum homine
S. | 80 | 3 | o.

Conveniens est ut omne id quod est de veritate humanae naturae resurgat
S. | 80 | 4 | c.

Solum id quod est in homine materialiter, pertinens ad veritatem humanae naturae, resurget cum ipso
S. | 80 | 5 | c.

Conveniens est ut homines resurgant in juvenili aetate
S. | 81 | 1 | o.

Homines resurgent ejus staturae, cujus aut erant, aut futuri erant in juventute
S. | 81 | 2, o.

Homines in diverso sexu resurgent
S. | 82 | 3 | c.

Resurrectio non est futura in vita animali
S. | 81 | 4 | o.

In resurrectione oportet ut quisque operum suorum notitiam habeat
S. | 87 | 1 | c.

Necesse est ut

Pars	Qu.	Art.	Locus

cuilibet sua et aliorum praemiatio vel condemnatio manifesta sit
S. 87 2 c.

Etsi in instanti aliquis non sit visurus singula, tamen brevissimo tempore, auxilio divinae virtutis, omnia particularia considerabit
S. 87 3 o.

Retributio proportionalis, ex debito legali, si est ex pacto, pertinet ad justitiam commutativam; si vero ex debito honestatis, pertinet ad virtutem gratiae, sive ad gratitudinem
2-2 106 1 2

Retributio Dei duplex, scilicet pro bonis impletis, et pro beneficiis
3 56 2 3

Revelatio. Tripliciter aliquid cognoscitur, scilicet per revelationem, per seipsum, et hoc certitudinaliter, et conjecturaliter per aliqua signa
1-2 112 5 c.

Revelare secreta, in malum personae, est contra fidelitatem, nisi vergat in periculum aliorum, vel nisi propter bonum commune, contra quod nullum debet recipi secretum
2-2 68 1 3
2-2 70 1 2

Revelatio Dei fit ad inferiores per superiores, sicut ad homines per angelos
2-2 2 6 c.

Nullus unquam purus homo habuit revelationem a Deo, nisi mediantibus angelis
1 98 3 c.
3 55 2 c.

Plura, et excellentius de mysteriis gratiae revelata sunt angelis et apostolis quam prophetis
1 57 5 3

Fides nostra initur revelationi apostolis et prophetis factae, non autem alii revelationi
1 1 8 2
2-2 172 6 1

Multis Gentilibus revelationes factae sunt de Christo, ut patet de Sibylla
2-2 2 7 3
2-2 172 6 1

Potest aliquis scire se habere gratiam per revelationem
1-2 112 5 c.

Revelat Deus hoc aliquando aliquibus, ex speciali privilegio, ut securitatis gaudium, etiam in hac vita, in eis incipiat, et confidentius et fortius magnifica opera prosequantur, et mala praesentis vitae sustineant
1-2 112 5 c., 4, 5

Non tamen revelat hoc omnibus, ne scilicet non praedestinati desperent, et ne securitas in praedestinatis negligentiam pariat
1 23 1 4

Revelatum fuit Paulo quod esset in gratia
1-2 112 5 c.

Reverentia directe respicit personam excellentem; ideo, secundum diversas rationes excellentiae, diversae sunt species ejus
2-2 104 2 4

Reverentia Dei in communi est de dictamine rationis naturalis, non autem determinatio ejus
2-2 81 2 3

Revereri est actus timoris, sed ut debetur Deo, est actus latriae
2-2 81 2 1

Christus, secundum quod homo, prae caeteris habuit pleniorem affectum reverentiae ad Deum
3 7 6 c. fi.

Revereri homines ratione alicujus divini in eis, scilicet gratiae, virtutis, vel naturalis imaginis Dei, est laudabile, non autem ut sunt contrarii Deo
2-2 19 3 1
2-2 25 1 1

Quae habent aliquam excellentiam, solent haberi in reverentia, non autem omnia; ideo consuetudo hominum inolevit, ut reges et principes, quos oportet in reverentia haberi a subditis, et pretiosioribus vestibus ornentur, et etiam ampliores, et pulchriores habitationes habeant; et propter hoc oportuit ut aliqua specialia tempora, et speciale tabernaculum, et specialia vasa, et speciales ministri ad cultum Dei ordinarentur in lege, ut per hoc animi hominum ad majorem Dei reverentiam adducerentur
1-2 102 4 c.

Rex. Prudentia et justitia sunt maxime propriae regi
2-2 50 1 1

Rhetorica est ex conjecturis ad suspicionem, quia quandoque non fit complete fides, vel opinio, sed suspicio quaedam; quia non totaliter declinatur ad unam partem contradictionis, licet magis declinetur in hanc, quam in illam; sed dialectica est ex probabilibus ad opinionem
2-2 48, — c. fi.

Ritus Judaeorum tolerantur ab Ecclesia, propter figuram, in testimonium nostrae fidei; non autem ritus aliorum infidelium, atque haereticorum, nisi ut vitetur majus malum, scilicet ad vitandum scandalum, vel dissidium, quod ex hoc posset provenire, vel ut facilius convertantur
2-2 10 11 o.

Rixa est contradictio in factis, scilicet mutua percussio, et particulare bellum, sine auctoritate publica; sed contentio importat quandam contradictionem verborum in verbis
2-2 41 1 c.
2-2 42 1 c.

Qui publica potestate invadunt, non rixantur, nec peccant, sed qui eis resistunt, injuste se defendendo
2-2 41 1 3

Rixa invadentis injuste est semper peccatum mortale, sed in defendente, nullum est peccatum; vel veniale, scilicet quando aliquis levis motus odii vel vindictae se immiscet; vel mortale, scilicet quando obfirmato animo, ex odio contra impugnantem insurgit ad eum occidendum, vel eum graviter laedendum
2-2 41 1 o.
2-2 42 2 c.

Rixa oritur proxime ex ira, sed ex concupiscentia, sicut ex prima radice, et jactantia occasionaliter, et ex odio per accidens
2-2 37 2 1
2-2 41 2 o.
2-2 158 7 c.

Odium et discordia sequuntur ex rixa, in rixantibus
2-2 41 2 5

Ruth Moabitis, quae mulier virtutis erat, significat Ecclesiam de gentibus; et conversa ad Deum, intravit Ecclesiam, licet esset Moabitis
1-2 105 3 1

S

Sabbatum inter caetera festa tantum praecipitur in Decalogo, quia figurabat generalia beneficia Dei, scilicet creationis, et beatitudinis
1-2 100 5 c., 2
1-2 102 4 10
2-2 122 4 c., 2

Sabbatum praecipitur Judaeis triplici ratione, scilicet propter avaritiam, ut vacent divinis; secundo ne errent circa creationem; tertio ut significet triplicem quietem, scilicet Christi in sepulchro, mentis a peccatis, et beatorum in patria
1-2 100 5 2
1-2 102 4 10
1-2 105 2 9 fi.
2-2 122 4 o.

Opera servilia prohibita in sabbato, mystice sunt peccata; sed ad literam sunt opera servorum, id est mechanica
2-2 187 3 c.

Opera servilia prohibita in sabbato, sunt principaliter peccata mortalia; secundo opera propria servorum; non autem peccata venialia, nec opera quae sunt ad cultum Dei, nec opera spiritualia, nec necessaria ad salutem corporis, vel animae, vel rerum exteriorum
1-2 100 8 4
1-2 107 2 4
2-2 40 4 o.
2-2 122 4 3
3 40 4 1, 3

In observantia sabbati, sanctificatio est finis; sed praeceptum est cessare ab opere servili, id est mechanico
2-2 122 4 3

Circumcisio et sacrificia licebant Judaeis in sabbato
2-2 122 4 3

Licuit Macha-

Pars	Qu.	Art.	Locus

baeis in sabbato pugnare, Heliae fugienti itinerare, apostolis evellere spicas
1-2 | 100 | 8 | 4
2-2 | 40 | 4 | o.
2-2 | 122 | 4 | 3
3 | 40 | 4. 3

Christus non solvebat sabbatum, nisi secundum apparentiam
1-2 | 107 | 2 | 4
3 | 40 | 4 | 1

Judaei melius facerent laborare sabbato, quam ludis et otio vacare; ideo magis contra hoc praeceptum agit, qui peccat in die festo, quam qui aliud corporale opus licitum facit
2-2 | 122 | 4 | 3

Sacerdos fuit Christus simul, et hostia pacificorum, et hostia pro peccato, et holocaustum
3 | 22 | 1 | o.
3 | 22 | 2 | o.
3 | 84 | 7 | 4

Christus est sacerdos secundum quod homo, non autem secundum quod Deus
3 | 22 | 3 | 1

Christus, simul fuit sacerdos, rex, et legislator, non autem alii homines
3 | 22 | 1, 3
3 | 31 | 2 | c., 2
3 | 54 | 4 | 1

Christus est totius sacerdotii origo
3 | 50 | 4 | c.

In Christo est divini sacerdotii plenitudo
3 | 63 | 6 | c.

Christus excellentius angelis habuit potestatem sacerdotalem, quia fuit major eis secundum utramque naturam, et angeli fuerunt ministri sacerdotii ejus
3 | 22 | 1 | 1

Christus in triduo mortis fuit sacerdos, quia sacerdotium convenit homini ratione animae, id est in qua est character ordinis; unde per mortem homo non perdit ordinem sacerdotalem, multo minus Christus, qui est totius sacerdotii origo
3 | 50 | 1 | 5

Christo non convenit suscipere in se characterem, vel effectum sui sacerdotii, quia ipse est fons totius sacerdotii, nisi secundum quid, scilicet ratione impassibilitatis suae
3 | 22 | 4 | o.

Sacerdotium Christi manet in aeternum, ratione confirmationis, et finis, scilicet beatitudinis sanctorum, non autem ratione expiationis, vel passionis Christi, nisi virtualiter
3 | 22 | 5 | o.
3 | 22 | 6 | c.
3 | 63 | 5 | c.

Sacerdotium Christi facit duo, quae requiruntur ad perfectam emundationem peccatorum, scilicet gratia quoad culpam, et satisfactio quoad reatum
3 | 22 | 3 | o.

Homo fit particeps sacerdotii Christi per omnia sacramenta, percipiendo aliquem effectum ejus
3 | 63 | 6 | 1

Christus noluit nasci de sacerdotibus, ne videretur idem sacerdotium ejus, et vetus; sed vetus erat figura ejus
3 | 22 | 1 | 2

Sacerdotium ante legem erat tantum secundum determinationem humanam, quae hanc dignitatem primogenitis attribuebat
1-2 | 103 | 1 | 3

Sacerdotium veteris legis fuit figura sacerdotii Christi, sed multum distans, quia nec aeternum, nec mundans peccata
3 | 22 | 1 | 1
3 | 22 | 4 | c., 3
3 | 22 | 5 | c., 2
3 | 22 | 6 | c.

Sacerdotium Christi dicitur secundum ordinem Melchisedech, quia excellentia ejus ad sacerdotium legale figurabatur per illud
3 | 22 | 6 | o.

Sacerdotium Christi, quoad oblationem expressius figurabatur per sacerdotium legis quam per sacerdotium Melchisedech, scilicet in effusione sanguinis; sed quoad participationem et effectum ejus, in quo praecipue attenditur excellentia ejus, est e converso
3 | 22 | 6 | 2
3 | 61 | 3 | 3

Indictus est sacerdotibus veteris legis foeminalium usus, ad tegmen pudendorum, ad excludendum idololatriam in sacris Priapi
1-2 | 102 | 4 | 7 fi.

Sacerdotium leviticum derivabatur ad posteros, secundum originem carnis
1-2 | 102 | 6 | 11
1-2 | 105 | 1 | 4
3 | 31 | 8 | 4

Sacerdotes novae legis tenent locum septuaginta discipulorum Christi
2-2 | 184 | 6 | 1
2-2 | 188 | 4 | 5
3 | 67 | 2 | 2

Ministri comparantur ad sacerdotem, sicut secundarium, et instrumentale agens, ad agens principale
3 | 71 | 4 | c.

Sacerdos novae legis operatur in persona Christi
3 | 22 | 4 | c.

Sacerdos, ut peccator, participat effectum sui sacerdotii, non autem ut sacerdos
3 | 22 | 4 | 1

Bonus laicus dicitur sacerdos spiritualiter, non autem quoad ordinem
3 | 82 | 1 | 2

Sacerdos, inquantum medius inter Deum et hominem, habet nomen angeli
3 | 22 | 4 | 1

Proprium officium sacerdotis est esse mediatorem inter Deum et populum
3 | 22 | 1 | c., 1
3 | 26 | 1 | o.
3 | 82 | 3 | c.

In officio sacerdotis possunt considerari duo, scilicet oblatio sacrificii, et consummatio
3 | 22 | 5 | c.
3 | 22 | 6 | 2

In oblatione sacrificii cujuscumque sacerdotis, sunt duo, scilicet sacrificium et devotio; sed effectus proprius sacerdotii est quod sequitur ex sacrificio
3 | 22 | 4 | 2

Solus Deus remittit per se culpam; sacerdos vero ministerialiter, virtute potestatis clavium, quae quodammodo ordinatur ad culpae remissionem, non sicut causans, sed sicut disponens ad eam
S. | 18 | 1 | o.

Etsi ex vi clavium non tota poena remittatur, aliquid tamen de poena temporali sacerdos remittere potest
S. | 18 | 2 | c.

Cum sacerdos in usu clavium sit minister Dei, tanquam causa disponens, dimittit quodammodo culpam, non vero ligat, nisi improprie; in poenam autem habet potestatem et ligandi et solvendi, solvendo a poena quam remittit, et ligando ad poenam quae remanet
S. | 18 | 3 | c.

Cum sacerdos operetur in usu clavium sicut minister et instrumentum Dei, tanquam principalis agentis, non potest solvere et ligare ad arbitrium, nisi inquantum a Deo sibi praescriptum est
S. | 18 | 4 | o.

Sacerdotii legalis potestas non se extendebat ad coelestia, sed ad figuras coelestium, et ideo videtur quod non habebant claves, sed in eis clavium potestas praecessit
S. | 19 | 1 | c.

In Christo oportet ponere clavem, sed altiori modo quam sit in ejus ministris; et ideo dicitur quod habet clavemexcellentiae
S. | 19 | 2 | c.

Clavis ordinis quae immediate removet impedimentum introitus ad regnum coelorum, competit solis sacerdotibus; clavis vero jurisdictionis, quae non clavis coeli, sed quaedam dispositio ad ipsam dicitur, etiam aliis ministris Ecclesiae competit
S. | 19 | 3 | o.

Non possunt sancti, quantumcumque habeant de gratia, pertingere ad effectum clavium, nisi applicentur ad hoc ut ministri per ordinis susceptionem
S. | 19 | 4 | c.

Cum homo sit tantum instrumentaliter agens in usu clavium, quantumcumque sit gratia privatus, nullo modo privatur usu clavium
S. | 19 | 5 | c.

Haeretici, schismatici et excommunicati habent quidem potestatem

Pars	Qu.	Art.	Locus
			quantum ad essentiam; sed usus eis impeditur ex defectu materiae, quia eos Ecclesia tali potestate privat, substraendo illis subditos
S.	19	6	c.
			Praelatus qui habet indistinctam potestatem in omnes, potest uti potestate clavium in omnes: qui vero sub eo distinctas potestates acceperunt, in eos solum qui sibi commissi sunt, clavibus uti possunt, nisi in articulo necessitatis
S.	20	1	o.
			Non potest simplex sacerdos remittere ea peccata, quae sibi superior potestate jurisdictionis reservavit
S.	20	2	c.
			Potest superior inferiori potestatem dare, ut in se potestate clavium utatur
S.	20	3	o.
			SACRAMENTA sunt protestationes fidei
3	62	6	c. fi.
3	72	5	2
			Sacramentum est in genere signi, quia est rei sacrae signum
3	60	1	o.
			Sacramentum proprie non est signum cujuslibet rei sacrae, sed tantum rei sacrae, sanctificantis homines
1-2	101	4	c.
1-2	102	5	c.
3	60	2	o.
3	64	2	o.
3	64	3	c.
			Sacramentum est signum passionis Christi, gratiae, et gloriae; ideo est commemoratio praeteriti, demonstratio praesentis, et prognosticum futuri
3	60	3	o.
			In sacramentis requiruntur res determinatae, ex institutione Dei
3	60	5	o.
3	60	7	c.
			Sacramentum, proprie, semper est aliqua res sensibilis
3	60	4	o.
3	61	1	c.
3	64	2	2
			In sacramentis habentibus materiam corporalem, actus humani non sunt de essentia sacramentorum; sed dispositive se habent ad sacramenta
3	84	1	1
			Res et verba sunt unum sacramentum inquantum conveniunt in uno, scilicet in significando, vel causando
3	60	6	2
3	69	4	4
3	86	6	c.
			Sanctificatio materiae est de necessitate sacramenti, in aliquibus sacramentis, ut in confirmatione et extrema unctione; et in aliquibus est de solemnitate tantum, ut in baptismo et matrimonio
3	66	3	5
3	72	3	o.
			Materia sacramentorum necessario benedicitur, praeter baptismum et Eucharistiam, quia haec per usum Christi benedicta sunt
3	72	3	o.
			Materia sacramenti indiget duplici benedictione: prima, cum instituitur; secunda, in usu
3	65	2	3
3	72	3	2
			In omnibus sacramentis, indigentibus materia sanctificata, prius materia sanctificatur per episcopum
3	72	3	o.
			Illa quibus homines communius utuntur, debent sumi pro materia, vel pro forma sacramentorum
3	60	5	3 fi.
3	60	7	2
3	66	5	7
3	74	1	c.
3	74	3	c.
			In sacramentis, res sensibiles sunt ut materia, et verba ut forma
3	60	6	c., 2
3	60	7	c.
3	90	2	c.
			Sacramenta quorum effectus non dependet ab opere humano, habent materiam sensibilem, ut baptismus et confirmatio, non autem si dependet, sicut matrimonium et poenitentia
3	84	1	1
			Sacramenta in quibus confertur superabundans gratia, habent materiam corporalem, non autem alia
3	84	1	1
			Forma determinata verborum requiritur in sacramentis
3	60	7	o.
			In sacramentis requiruntur verba; sed expressius significant in lege nova quam in lege veteri
3	60	6	o.
			In forma cujuslibet sacramenti oportet exprimi illud, in quo substantia ejus consistit
3	72	4	c.
			Proferens corrupta verba sacramentalia, si ex industria hoc faciat, non videtur intendere facere quod facit Ecclesia; et ita non videtur perfici sacramentum. Si autem hoc faciat ex errore, vel lapsu linguae, si sit tanta corruptio, quae omnino auferat sensum locutionis, non videtur perfici sacramentum, cum praecipue corruptio fiat in principio dictionis, ut pro patris, dicat matris. Si vero non totaliter auferatur sensus locutionis, ut: in nomine patrias, pro in nomine Patris, nihilominus perficitur sacramentum; licet enim mutetur sonus sensibilis, remanet tamen intelligibilis
3	60	7	3
			Addens, minuens, transponens, mutans, vel interrumpens formam sacramentorum, perficit sacramentum, nisi intendat contra ritum Ecclesiae, vel nisi principalis sententia mutetur
3	60	8	o.
			Sacramenta sunt necessaria ad salutem humani generis triplici ratione, scilicet quia sunt illa per quae homo ex sensibilibus de spiritualibus eruditur, per quae affectum qui sensibilibus subjicitur, in Dei reverentiam refert, et per quae circa ea in honorem Dei exercitatur
3	61	1	o.
3	61	3	c.
			Sacramenta fuerunt necessaria, tempore legis naturae post peccatum, sed indeterminata
3	60	5	3
3	61	3	o.
			Necesse fuit quod per legem Moysis adderentur sacramenta determinata, supra sacramenta legis naturae
3	60	5	3
3	61	3	o.
			Necesse fuit quod in lege nova essent alia sacramenta quam in lege veteri
3	60	6	3
3	61	4	o.
			Sacramenta simpliciter necessaria ad salutem sunt tantum tria: primo quidem baptismus cuilibet personae singulari simpliciter et absolute; poenitentia vero post mortale peccatum; sacramentum ordinis autem est necessarium Ecclesiae, quia ubi non est gubernator, corruet populus pro vi. Alia vero sacramenta necessaria sunt, ut melius habeatur finis, id est salus per gratiam, ita quod non peccat quilibet ea non accipiens, nisi ea contemnat iniquo animo
3	62	2	c.
3	65	4	o.
3	72	1	3
			Sacramenta legis naturae non obligabant ex praecepto Dei, sed secundum mentem cujuslibet celebrabantur
3	60	5	3
3	61	3	2
3	70	2	1
			Solus Deus est institutor sacramentorum; quae autem per homines instituta sunt, pertinent ad solemnitatem; quae vero a Christo, necessaria sunt
3	64	2	o.
3	83	3	8
			Solus Deus operatur, ut causa principalis, ad effectum interiorem sacramentorum; sed homo et sacramenta, instrumentaliter tantum
3	64	1	o.
3	64	5	o.
3	64	9	c.
3	84	3	3
			Sacramenta operantur ut instrumenta divinae misericordiae justificantis; Dei autem est respicere ad hominis cor
1	57	4	o.
2-2	44	1	c.
2-2	106	5	3
			Sacramentalia non pertinent ad gratiae interioris necessitatem, sicut sacramenta; ideo Christus reliquit ea fidelibus instituenda pro arbitrio suo
1-2	108	2	2
			Cristus, ut Deus, operatur per auctoritatem, ad interiorem effectum sa-

Pars	Qu.	Art.	Locus

cramentorum, sed ut homo meritorie et efficienter, ut instrumentum principale
3 | 64| 3| o.
3 | 64| 4| c.

Omnia sacramenta novae legis sunt immediate instituta a Christo
1-2|108| 2| c., 2
3 | 64| 3| c.
3 | 66| 6| c.
3 | 72| 1| 1

Virtus Christi operatur in sacramentis, per modum sanationis, et expiationis cujusdam
3 | 52| 8| 2

Fides ministri non est de necessitate sacramentorum
3 | 64| 9| o.

Devotio ministri aliquid operatur impetrando, non quidem effectum sacramentorum, sed aliquid annexum ei
3 | 64| 1| 2
3 | 82| 6| c.

Orationes quae fiunt in collatione sacramentorum, fiunt in persona totius Ecclesiae, et non in persona alicujus particularis
3 | 64| 1| 2

Intentio ministri requiritur ad perfectionem sacramentorum
3 | 60| 8| c.
3 | 64| 8| o.

Intentio virtualis sufficit ad perfectionem sacramentorum; sed minister debet conari ad actualem intentionem, licet non totaliter sit in potestate hominis
3 | 64| 8| 3

Intentio Ecclesiae, expressa in forma sacramenti, sufficit ad perfectionem ejus, nisi contrarium exprimatur exterius
3 | 64| 8| 2

Perversitas intentionis, respectu sacramenti expressa, tollit veritatem sacramenti, non autem respectu sequentium
3 | 64| 10| o.
3 | 74| 2| 2

Sacramenta conferri possunt per malos ministros
3 | 64| 5| o.
3 | 64| 9| c.

Quamdiu minister Ecclesiae qui est in peccato mortali sustinetur ab Ecclesia, subditus ejus debet ab eo sacramenta accipere, quia ad hoc est ei obligatus
3 | 64| 6| 2

Tamen, praeter articulum necessitatis, non est tutum eum inducere ad aliquid sui ordinis exequendum, durante tali conscientia; quam tamen deponere posset, quia in instanti gratia emundat
3 | 64, 5| 2

Haeretici praecisi ab Ecclesia, servantes formam Ecclesiae, conferunt sacramentum, non autem rem sacramenti; sed graviter peccant dantes, et recipientes. Si vero non servent formam, nihil conferunt
3 | 64| 9| 2, 3
3 | 82| 5| o.
3 | 82| 7| 2
3 | 82| 8| o.
3 | 82| 9| o.

Effectus sacramentorum duplex, scilicet principalis, id est gratia, et secundarius, scilicet character, vel aliquis ornatus animae, in sacramentis in quibus non imprimitur character
3 | 62| princ.

Quando plures actiones ordinantur ad unum effectum, in illa quae perficit effectum principalem, consistit essentialiter sacramentum, non autem in eis quae ad hoc disponunt, vel removent impedimentum, vel ornant, sed sunt sacramentalia
3 | 60| 2| 3

Ubi occurrit specialis effectus gratiae, ibi ordinatur speciale sacramentum, quia sacramenta novae legis ad hoc ordinantur
3 | 72| 1| c.

Omne sacramentum producit suum effectum virtute formae et materiae
3 | 86| 6| c

Diversa sacramenta diversimode purgant, illuminant, et perficiunt
3 | 65| 1| 3

In sacramento novae legis est illuminatio gratiae, cum purgatione
3 | 65| 1| 3

Effectus sacramenti non imperatur oratione Ecclesiae, vel ministri, sed ex merito passionis Christi
3 | 64| 1| 2

Omnis efficacia sacramentorum descendit a Christo
3 | 60| princ.
3 | 66| 6| c.
3 | 84| 1| 1
3 | 84| 7| c.

Efficacia et virtus sacramentorum est ex Deo, ut a causa principali, sed est ex passione Christi, ut a prima causa meritoria, et ut ab instrumento conjuncto; ex fide vero, ut a continuante instrumentum agenti principali
3 | 49| 1| 4
3 | 61| 1| 1
3 | 62| 5| o.
3 | 62| 6| c.
3 | 64| 1| 2
3 | 64| 2| o.
3 | 64| 7| c.
3 | 84| 7| c.
3 | 86| 1| c. fi.

Sacramentum consequitur virtutem spiritualem, ex benedictione Christi, et applicatione ministri ad usum sacramenti
3 | 62| 4| 3
3 | 63| 6| 1

Omnia sacramenta sunt instituta contra aliquem defectum
3 | 65| 1| c.

Nullum sacramentum ordinatur specialiter contra peccatum veniale
3 | 65 1 S

Commune est omni sacramento, quod per illud exhibetur remedium aliquod contra peccatum, per hoc quod gratiam confert
3 | 63| 6| c.

Per omne sacramentum sanctificatur homo, id est mundatur a peccato, quod fit per gratiam
3 | 63| 6| 2

Sacramenta Ecclesiae ordinantur ad duo, scilicet ad perficiendum hominem in cultu Dei, et in remedium contra peccatum
3 | 65| 1| c.

Sacramenta veteris legis proprie dicuntur, quae significabant sanctitatem Christi, non quidem ut in se est, sed ut per eam sanctificamur
3 | 60| 2| 2

Et erant praenuntia Christi venturi
3 | 60| 6| 3
3 | 61| 3| sc.
3 | 61| 4| c.
3 | 62| 6| c. fi.

Passio Christi est causa finalis sacramentorum veteris legis, quia fuerunt instituta ad eam significandam
3 | 61| 3| 1

Sacra et sacramenta veteris legis figurabant sacra et sacramenta novae legis, et observantiae veteris legis conservationem populi novae legis, quae omnia ad Christum pertinent
1-2|101| 4| 1, 4

Sacramenta veteris legis erant plura, propter diversitatem ceremoniarum, et sacrificiorum
3 | 65| 1| 4

Sacramenta veteris legis quoad omnes erant tria, scilicet circumcisio, esus agni paschalis, et purificatio a quibusdam immunditiis, ut expiatio a peccatis. Sed quoad ministros, etiam erant alia tria, scilicet consecratio sacerdotum, oblatio victimarum, esus panum propositionum, et hujusmodi, et ablutio manuum et pedum, et rasio pilorum
1-2|102| 5| c.

Sacramenta veteris legis sanctificabant, mancipando ad divina, non autem emundando, nec confirmando
3 | 62| 6| 2

Et nihil interius efficiebant; ideo dicuntur justitia carnis
3 | 72| 5| 3

Nec purgabant a culpa, sed ab immunditia, id est ab irregularitatibus, et impedimentis, quae multiplicabantur a lege, propter timorem et reverentiam Dei
1-2|102| 5| 4,5,6
1-2|103| 2| o.
3 | 37| 4| 3
3 | 89| 4| 1

Nec diluebant peccata quoad maculam, sed reatum, inquantum erant onerosa, tamen praesupposita gratia
3 | 62| 6| 2

Ratio literalis et figuralis omnium sacramentorum veteris legis exponitur
1-2|102| 5| o.

Nec justificabant, sed significabant fidem, qua justificabantur Patres antiqui
1-2| 98| 2| 4
1-2|103| 2| o.
1 2|107| 1| 3
3 | 62| 6| o.

Nec habebant in

Pars	Qu.	Art.	Locus

se aliquam spiritualem virtutem operativam spiritualis effectus
3 | 62 | 6 | c. fi.
3 | 63 | 1 | 3

Sacramentum dicitur tripliciter, non quidem aequivoce, sed analogice, scilicet sacrum secretum, juramentum, et signum rei sacrae
3 | 60 | 1 | c.

In quolibet sacramento sunt tria, scilicet origo, perfectio, et finis duplex, scilicet proximus, id est sanctificatio, et finis ultimus, scilicet vita aeterna
3 | 60 | 3 | c.

Differentia inter sacra, sacramenta, sacrificia, et observantias
1-2 | 101 | 4 | o.

Sacramenta novae legis conferunt gratiam, non autem sacramentalia, sed removent contrarias dispositiones, et impedimenta; ideo secundum ea multiplicantur
1-2 | 108 | 3 | 2
2 | 71 | 3 | 2

Sacramenta et sacramentalia, quae habent effectum perpetuum, non possunt iterari; quae vero non habent, possunt iterari
3 | 66 | 9 | c. fi.
3 | 82 | 8 | 2

Sacramenta quatuor dicuntur magna, scilicet baptismus, ratione effectus; confirmatio, ratione ministri; Eucharistia, ratione contenti; et matrimonium, ratione significati
3 | 65 | 3, 4
3 | 67 | 2 | 3

In sacramentis veteris legis, quae ordinabantur ad hominum sanctificationem nihil erat sine rationabili causa
1-2 | 102 | 5 | sc.

Numerus et sufficientia septem sacramentorum novae legis
3 | 65 | 1 | o.

Ordo sacramentorum novae legis exponitur
3 | 65 | 2 | o.
3 | 65 | 3 | o.
3 | 67 | 2 | 3

Sacramenta novae legis tripliciter se habent ad sacramenta veteris legis, scilicet essentialiter, ut matrimonium, poenitentia et ordo; figuraliter, ut baptismus, et Eucharistia; et neutraliter, ut alia
1-2 | 102 | 5 | 3

Sacrificium proprie dicitur aliquid factum ad honorem debitum soli Deo, ad eum placandum
2-2 | 81 | 4 | 1
3 | 22 | 2 | c.
3 | 48 | 3 | c.

Sacrificium exterius est signum sacrificii interioris, quo quis se offert Deo
3 | 82 | 4 | c.

Omne quod Deo exhibetur, ut spiritus feratur in Deum, potest dici sacrificium
3 | 22 | 2 | c.
3 | 48 | 3 | c.

Omnia obsequia proximis facta, inquantum ad Deum referuntur, dicuntur sacrificia
2-2 | 188 | 2 | c.

Sacrificium nihil aliud est, nisi protestatio interioris devotionis et fidei
2-2 | 85 | 2 | c.
3 | 22 | 2 | c.

Sacrificium debet offerri soli Deo
1-2 | 102 | 3 | c.
2-2 | 84 | 1 | 1
2-2 | 85 | 2 | o.
2-2 | 94 | 2 | c.
3 | 48 | 3 | c.

Offerre Deo sacrificium in communi est de jure naturali; sed determinatio ejus est de jure divino, et humano
2-2 | 85 | 1 | o.

Sacrificia sensibilia instituta sunt, non propter indigentiam Dei, sed ut homo se et omnia sua referat in Deum, ut in finem, principium, et dominum omnium
1-2 | 102 | 2 | c., 1
2-2 | 30 | 4 | 1
2-2 | 81 | 6 | 2
2-2 | 81 | 7 | c., 2
2-2 | 85 | 2 | c.

Quicumque offert sacrificium, debet esse sacrificii particeps
3 | 82 | 4 | c.

Sacrificium duplex, scilicet interius, et exterius
2-2 | 85 | 2 | c.
2-2 | 85 | 3 | 2
2-2 | 85 | 4 | c.
3 | 22 | 2 | c.
3 | 82 | 4 | c.

Ad primum omnes tenentur; ad secundum vero, soli subditi legi, nisi necessarii actus virtutum
2-2 | 85 | 4 | o.

In quolibet sacrificio considerantur quatuor, scilicet cui, a quo, quid, et pro quibus offertur
3 | 22 | 3 | 1
3 | 48 | 3 | c.

Homo indiget sacrificio propter tria, scilicet propter remissionem peccati, conservationem gratiae, et adeptionem gloriae; quae omnia dantur nobis per humanitatem Christi
3 | 22 | 2 | c.

Homo tripliciter exhibet corpus suum, sacrificium et hostiam Deo, scilicet per martyrium, per austeritatem, et per opera justitiae et divini cultus
2-2 | 85 | 3 | 2

Sacrificia, oblationes, et hujusmodi, ante legem Moysis, erant necessitatis in communi, sed erant voluntatis in speciali
1-2 | 103 | 1 | o.
3 | 60 | 5 | 3
3 | 61 | 3 | 2
3 | 70 | 2 | 1
3 | 70 | 4 | 2

Praecepta de sacrificiis non sunt data Judaeis, nisi post idololatriam
1-2 | 102 | 3 | c.

Ratio literalis et figuralis omnium sacrificiorum in lege veteri exponitur
1-2 | 102 | 3 | o.

Lex vetus in multis diminuit cultum corporalem: ideo statuit quod sacrificia non offerrentur de quolibet, nec in omni loco
1-2 | 101 | 3 | 3
1-2 | 101 | 4 | 1, 4
1-2 | 102 | 4 | 3

Esus adipum, et sanguinis, in sacrificiis Judaeorum, erat prohibitum; sed sanguis effundebatur ad crepidinem altaris, ad honorem Dei: adeps vero aburebatur igne, et hoc ad evitandum idololatriam; libabant enim idololatrae sanguinem victimarum, et comedebant adipes: secundo ad informationem humanae vitae, ut horrerent homicidia. Esus autem adipum prohibebatur, ad vitandum lasciviam, et delitias quae in cibis habentur; tertia ratio ad reverentiam Dei; quarta quia significabatur effusio sanguinis Christi: adeps autem abundantiam nutrimenti demonstrat, et pinguedinem significat charitatis
1-2 | 102 | 3 | 8

Sacrificia veteris legis non erant Deo accepta, secundum se, sed quia figurabant passionem Christi, et sacrificium interius, scilicet devotionem, et ne offerrent ea idolis
1-2 | 102 | 3 | o.
1-2 | 102 | 4 | 3
1-2 | 102 | 5 | 4 pr.

Sacrificium in lege veteri erat publica protestatio peccati; ideo non fiebat pro peccato negligentiae, nec pro aliis peccatis interiorum actuum, quia erant occulta
2-2 | 54 | 3 | 3

Sacrificium triplex in lege veteri, scilicet oblatio pro peccato, holocaustum, et victima vel hostia
1-2 | 102 | 3 | 8, 9

Sacrificia veteris Testamenti significabant passionem Christi, sed oblationes significabant dispositionem Christi patientis, scilicet voluntarie
3 | 47 | 2 | 1
3 | 48 | 3 | o.

Utraque significabant Eucharistiam; prima quidem, quoad significatum, secunda vero quoad numerum et usum
1-2 | 101 | 4 | 1

Primum, scilicet oblatio pro peccato, convenit poenitentibus, secundum perfectis, et tertium proficientibus
1-2 | 102 | 3 | 8

Primum erat de necessitate remissionis peccati, unde incendebatur una pars, et alia erat sacerdotis, quia expiatio fit a Deo, per ministerium sacerdotum
1-2 | 102 | 3 | 8

Tertium erat ex debito beneficii vel accepti, vel accipiendi, pro gratiarum actione, vel pro salute et prosperitate offerentium, quorum tertia pars erat, secunda sacerdotum, et prima incendebatur Deo
1-2 | 102 | 3 | 8

Sacrificium pro peccato totius populi, vel sacerdotis, totum combu-

Pars	Qu.	Art.	Locus

rebatur, ne aliquid peccati in eis remaneret
1-2 | 102 | 3 | 8

Primitiae erant oblationes, non autem sacrificia, quia nihil sacrum fiebat circa eas
2-2 | 85 | 3 | 3
2-2 | 86 | 4 | o.

De iis quae veniunt in usum hominis de terra nascentibus sunt cibus, potus, condimentum, et medicamentum; de primo offerebatur in sacrificium panis; de secundo, vinum; de tertio, oleum et sal; de quarto, thus, quod est aromaticum et consolidativum. Primo significatur caro Christi; secundo, sanguis ejus; tertio, gratia; quarto, scientia; quinto, oratio
1-2 | 102 | 3 | 13

Sal offerebatur in sacrificiis, quia impedit corruptionem putredinis; et significat discretionem sapientiae et mortificationem carnis
1-2 | 102 | 3 | 14

Sacrificium expiationis erat solemnissimum. Et erat praecipua figura Eucharistiae, quoad Christum passum, sicut omnia sacrificia veteris legis
3 | 73 | 6 | c.

Potissimum sacrificium est, quo Christus se obtulit Deo; ideo omnia sacrificia veteris legis erant ad figurandum hoc, ut perfectum per imperfecta, quorum rationes sumi debent ex eo
1-2 | 102 | 3 | c.

Licet in sacrificiis veteris legis non sumeretur caro humana, sed aliorum animalium, tamen caro Christi est verum sacrificium, quadruplici ratione, scilicet quia ex eo quod est caro humanae naturae, caro congrue pro hominibus offertur; et ex eo quod erat passibilis et mortalis, apta erat immolari; et ex hoc quod erat sine peccato, efficax erat ad emundanda peccata; et ex eo quod erat caro ipsius offerentis, erat Deo accepta, propter charitatem, suam carnem offerentis, secundum Augustinum
3 | 48 | 3 | 1

Passio Christi fuit verum sacrificium
3 | 47 | 2 | c., 1
3 | 47 | 4 | 2
3 | 48 | 3 | o.
3 | 48 | 6 | 3
3 | 49 | 4 | c.
3 | 73 | 4 | c., 3
3 | 83 | 1 | c.

Occisio Christi fuit sacrificium, respectu voluntatis ejus; non autem quoad voluntatem occidentium, sed gravissimum peccatum
3 | 22 | 2 | 2
3 | 47 | 4 | 2
3 | 48 | 3 | 3

Sacrificium Christi fuit efficacissimum ad delendum peccata, ratione deitatis
3 | 22 | 3 | 2

Sacrilegium est omne quid fit ad irreverentiam rei sacrae
2-2 | 99 | — | o.
2-2 | 154 | 10 | 3

Sacrilegium est speciale peccatum, oppositum religioni
2-2 | 99 | 2 | o.

Sacrilegium est sine aliis peccatis, quando non est alia deformitas, nisi violatio rei sacrae
1-2 | 99 | 2 | 3

Species ejus sunt tres, secundum triplicem rationem sanctitatis, scilicet personarum, locorum, et aliarum rerum
2-2 | 99 | 3 | o.
2-2 | 154 | 10 | 3

Et gravius est contra personam quam contra locum. Sed gravissimum est contra sacramenta, secundo contra vasa sacra, tertio contra imagines et reliquias sanctorum, quarto contra ornatus rei sacrae, quinto contra res ministrorum Ecclesiae
2-2 | 99 | 3 | c.

Omne peccatum personae sacrae est sacrilegium materialiter, non autem formaliter, nisi sit directe contra sanctitatem ejus, puta si virgo Deo dicata fornicetur
2-2 | 99 | 3 | 3

Quaelibet species luxuriae, secundum quod violat aliquid pertinens ad cultum Dei, est sacrilegium
2-2 | 154 | 10 | o.

Poena sacrilegii secundum aequalitatem est excommunicatio; sed quia haec non timetur, additur decapitatio secundum leges, et poena pecuniaria, secundum canones
2-2 | 99 | 4 | o.
2-2 | 154 | 10 | 2

Saeculum nihil est aliud, nisi periodus cujuslibet rei, pro quo aliquando ponitur aevum, vel aeviternum
1 | 10 | 2 | 2
1 | 10 | 6 | 1

Sal impedit corruptionem putredinis
1 | 104 | 2 | c.
1-2 | 102 | 3 | 14

Salomon non meruit sapientiam in somnis, sed fuit signum praecedentis desiderii
1-2 | 113 | 3 | 2
2-2 | 154 | 5 | 1

Somnus Salomonis non fuit naturalis, sed fuit prophetica visio
1-2 | 113 | 3 | 2
2-2 | 173 | 2 | c.

Salvari nullus potest, nisi per Christum
3 | 61 | 3 | c., 2
3 | 61 | 4 | c.
3 | 68 | 1 | o.
3 | 68 | 2 | c.
3 | 73 | 5 | c.
3 | 84 | 5 | c.

Ad salutem venitur dupliciter, scilicet merito Christi, ut pueri, et stulti; et merito proprio, addito ad meritum Christi, per actum fidei
2-2 | 124 | 1 | 1

Pueri antiquorum salvabantur in fide parentum
3 | 34 | 3 | c.
3 | 70 | 4 | 2

In necessariis ad salutem tenemur intellectum nostrum conformare intellectui Dei, ut in iis quae sunt fidei
1 | 1 | 8 | 2

In necessariis ad salutem, Deus nunquam deest, nec unquam defuit homini, nisi ex culpa ejus
1-2 | 98 | 2 | 4
2-2 | 177 | 1 | c.
2-2 | 178 | 1 | c.

Quolibet tempore instructi sunt homines divinitus de agendis, inquantum expediebat ad salutem electorum
2-2 | 174 | 6 | c. fi., 3

Ex divina providentia, procurantur multae occasiones salutis hominibus, ut praedicationes, exempla, actus virtutum pro loco et tempore, aegritudines, flagella, et etiam peccata
1-2 | 87 | 2 | 1, 2

Non est de necessitate charitatis, quod aliquis exponat proprium corpus pro salute proximi, nisi quando tenetur ejus saluti providere, sed est de perfectione charitatis
2-2 | 26 | 5 | 3

Samuel. Si voluntate Dei, ipsa anima Samuelis, Saulieventum belli praenunciavit, Deo sibi hoc revelante, pertinet ad rationem prophetiae; non autem est eadem ratio de sanctis, qui sunt modo in patria
2-2 | 174 | 5 | 4

Dici etiam potest quod non fuerit anima Samuelis, sed daemon ex persona ejus loquens, quem sapiens Samuelem nominat, et ejus praenunciationem, prophetiam, secundum opinionem Saulis et astantium, qui ita opinabantur
2-2 | 172 | 6 | 2
2-2 | 174 | 5 | 4

Sanctificatio duplex, scilicet totius naturae humanae ab omni corruptione culpae et poenae in resurrectione, et personalis in sola mente
3 | 27 | 2 | 4

Sanctificatio duplex, scilicet adultorum per proprium actum, et parvulorum, secundum fidem parentum, vel Ecclesiae; prima est perfectior quam secunda
3 | 34 | 3 | c.
3 | 70 | 4 | 2

Sanctificari dicitur tripliciter, scilicet mundari a peccato, confirmari in bono, et deputari ad cultum Dei; et tantum tertium convenit carenti ratione
2-2 | 81 | 8 | c.
2-2 | 62 | 6 | 2
2-2 | 63 | 6 | 2

Sanctificatio tabernaculi et vasorum ejus literaliter fuit, ut haberentur in reverentiam; sed figurabatur spiritualis sanctificatio fidelium
1-2 | 102 | 4 | 9

Pars	Qu.	Art.	Locus

Sanctificari dicitur tripliciter, scilicet ex minus sancto, ex non sancto privative, et ex non sancto negative: et tantum tertium convenit Christo, qui factus est sanctus ex non sancto, secundum hominem, non quidem privative, ut scilicet aliquando fuerit homo, et non fuerit sanctus, sed negative quia scilicet quando non fuit homo, non habuit sanctitatem humanam; et ideo simul factus est homo, et sanctus homo
3 | 34 | 1 | 2

Quae fiunt praeter legem communem, non fiunt principaliter ad subveniendum uni personae, sed ad insinuationem et commendationem gratiae, ut sanctificatio in utero
3 | 27 | 6 | c.

Non est credendum aliquos esse sanctificatos in utero, de quibus non loquitur Scriptura
3 | 27 | 6 | c.

Illi praecipue sanctificati sunt in utero, qui immediatius ordinati sunt, ad significandum sanctificationem Christi
3 | 27 | 6 | o.

Jeremias et Joannes Baptista non fuerunt sanctificati ante infusionem animae rationalis
3 | 27 | 2 | 1

Sanctificati in utero creduntur non peccasse mortaliter de caetero
3 | 27 | 6 | 1

Sanctificati in utero debent baptizari, ut suscipiant characterem, quo Christo configurentur, et ita per susceptionem characteris, aliis membris Christi configurarentur, etiam corporaliter; et ut quasi deputentur ad percipienda divina; tertio propter bonum obedientiae, quia praeceptum de baptismo omnibus est datum, et ab omnibus debet impleri, nisi articulus necessitatis sacramentum excludat
3 | 68 | 1 | 3

Nazaraei, per quos significantur perfectissimi, sanctificabantur voto
2-2 | 186 | 6 | sc.

Sanctitas est specialis virtus, scilicet religio, sed est generalis imperio
2-2 | 81 | 8 | 1

Sanctitas refert omnia virtutum opera in Deum, vel per haec disponit ad cultum Dei; ideo differt tantum ratione a religione, quae est circa pertinentia specialiter ad cultum Dei, ut in sacrificiis
2-2 | 81 | 8 | o.

Sanctitas importat duo necessaria ad applicationem mentis ad Deum, scilicet munditiam, et firmitatem
2-2 | 81 | 8 | o.

Sanctus unus praecipue laudatur de una virtute et alius de alia, propter excellentiorem promptitudinem ad actum unius virtutis, quam ad actum alterius
1-2 | 66 | 2 | 2

Sanguis non est actu pars, sed est totum in potentia
3 | 31 | 5 | 1
3 | 31 | 6 | c.

Sanguis est de integritate humanae naturae
1 | 119 | 1 | c.

Sanguinei sunt amativi; ideo jecur dicitur cogens amare, quia generat sanguinem
1-2 | 48 | 2 | 1

Sanguis in lege veteri effundebatur ad crepidinem altaris, ut Judaei horrerent effundere sanguinem; et quia vita est a Deo; et pro effusione sanguinis Christi
1-2 | 102 | 3 | 8
1-2 | 102 | 6 | 1

Sanguis Christi est pretium redemptionis nostrae, quod Christus obtulit Deo, non autem diabolo
3 | 48 | 4 | 3
3 | 48 | 5 | c.
3 | 49 | 5 | 1

Totus sanguis Christi, qui ad veritatem humanae naturae pertinebat, in passione ejus effusus pro redemptione humani generis, ad corpus Christi rediit, et resurrexit cum eo, triplici ratione, scilicet quia passus est in perfectissima aetate, in qua maxime ea quae in homine inveniuntur, ad veritatem humanae naturae pertinere videntur tanquam ad maximam perfectionem adducta; et ex merito passionis, sicut et illae partes sanctorum martyrum, in quibus passionem pro Christo sustinuerunt, quendam privilegiatum fulgorem in resurrectione habebunt; et ex ipsa virtute passionis, in qua humanum genus sanctificavit, quia humanitas Christi salutiferam virtutem habuit, et ex virtute Verbi sibi uniti, secundum Damascenum
3 | 54 | 3 | 1

Sanguis Christi in passione effusus, qui maxime fuit salubris, fuit divinitati unitus; ideo oportuit quod in resurrectione jungeretur aliis humanitatis partibus, sicut et verum corpus ejus
3 | 54 | 3 | 1

Sanguis vero qui in quibusdam ecclesiis pro reliquiis observatur, fluxit miraculose de quadam ejus imagine percussa
3 | 54 | 2 | 3

Sanitas est de prima specie qualitatis, causata ex humoribus adaequatis
1-2 | 49 | 2 | c.,1,2
1-2 | 49 | 4 | c.
1-2 | 50 | 1 | c. fi.

Sanitas est tantum in animali
1 | 16 | 6 | c.

Eadem est numero sanitas in animali, et in aliis, nec alia sanitas est medicinae, et urinae, quam sanitas animalis, quam medicina facit, et urina significat
1-2 | 20 | 3 | 3

Christus quemcumque curavit, totum sanavit, scilicet mente et corpore
3 | 44 | 3 | 3
3 | 86 | 5 | 1

Dicitur ille non posse sanari, qui non potest de facili sanari. Potest tamen hoc fieri per virtutem divinae gratiae, quae etiam interdum in profundum maris se convertit
2-2 | 33 | 2 | 1
3 | 86 | 1 | 2 fi.

Sapientia qua formaliter sapientes sumus, est quaedam participatio divinae sapientiae, quae Deus est
2-2 | 23 | 2 | 1

Sapientia, secundum philosophos, est tantum cognoscitiva; secundum theologos vero, est etiam directiva
2-2 | 19 | 7 | c.
2-2 | 45 | 2 | o.

Sapientia judicat de omnibus, et ordinat, quia considerat altissimas causas
1-2 | 57 | 2 | c., 1
1-2 | 66 | 5 | c., 1

Sapiens simpliciter est qui cognoscit altissimam causam simpliciter; sed sapiens in aliquo genere est qui scit altissimam causam in illo genere
1 | 1 | 6 | c.
2-2 | 9 | 2 | c.
2-2 | 45 | 1 | c.
2-2 | 47 | 2 | 1

Sapientia simpliciter semper est bona, sed secundum quid est mala, et est triplex, scilicet terrena, animalis, et diabolica
2-2 | 45 | 1 | 1
2-2 | 46 | 1 | 2
2-2 | 55 | 1 | 3
2-2 | 113 | 1 | 1

Omnis sapientia est scientia, inquantum est de conclusionibus; sed differt a caeteris scientiis, inquantum est de principiis
1-2 | 57 | 2 | 1, 2
2-2 | 9 | 2 | c.

Sapientia utitur principiis, non solum concludendo ex eis, sicut aliae scientiae, sed judicando de eis et disputando contra negantes ea
1 | 1 | 8 | c.
1-2 | 53 | 2 | 1, 2
1-2 | 66 | 5 | 4

Sapientia continet sub se scientiam et intellectum
1-2 | 57 | 2 | 2

Sapientia est tantum una, licet scientiae sint multae
1-2 | 57 | 2 | c. fi.

Sapientia est maxima inter omnes virtutes intellectuales, judicans et ordinans eas
1-2 | 57 | 2 | 2
1-2 | 66 | 5 | o.
1-2 | 68 | 7 | c.

Differentia inter sapientiam, scientiam, intellectum, artem, et prudentiam
1-2 | 57 | 2 | o.
1-2 | 57 | 3 | o.
1-2 | 57 | 4 | o.

Sapientia in rebus humanis est prudentia
1 | 1 | 6 | c.
2-2 | 47 | 2 | 1

Prudentia non

Pars	Qu.	Art.	Locus

imperat sapientiae, sed e converso; nec est de altissimo, sicut sapientia; sed imperat de ordinatis ad sapientiam; ideo est ministra ejus
1-2 66 5 1

Prudentia est de iis, per quae pervenitur ad felicitatem, sed sapientia est de objecto ejus. Et actus ejus in hac vita non est perfecta felicitas, sed est inchoatio ejus, quia est actus imperfectus, respectu sui objecti principalis, scilicet Dei
1-2 66 5 2, 3

Dona sapientiae et scientiae nihil aliud sunt quam quaedam perfectiones mentis humanae, secundum quas disponitur ad sequendum instinctum Spiritus Sancti, in cognitione divinorum et humanorum
1-2 68 5 1
2-2 8 5 c.

Sapientia data a Deo est donum Spiritus Sancti, sed sapientia acquisita per studium humanum est virtus intellectualis
1 1 6 3
2-2 45 1 0.
2-2 45 4 1, 2

Donum et virtus sapientiae principaliter est de divinis, secundario vero de aliis, judicando per regulas divinas
1-2 57 2 c.
2-2 9 2 c.

Virtus sapientiae est tantum speculativa, sed donum sapientiae est speculativum principaliter, et secundario practicum
1 64 1 c.
2-2 10 7 c.
2 2 45 3 0.
2-2 45 6 3

Ratio speculativa quoad apprehensionem perficitur dono intellectus, et quoad judicium, dono sapientiae; sed ratio practica quoad primum perficitur dono consilii, et quoad secundum, dono scientiae
1-2 68 4 c.

Donum sapientiae est in ratione superiori; donum autem scientiae, in ratione inferiori
1 79 9 c.
2-2 45 5 c.

Augustinus loquitur de sapientia, quantum ad suam causam, scilicet quantum ad charitatem, ex qua etiam sumitur nomen sapientiae, quae est donum, secundum quod saporem quendam importat
1 43 5 2, 3
2-2 45 2 1

Talis expositio, scilicet quod sapientia dicitur quasi sapida scientia, non convenit, nisi secundum nomen quod habet sapientia in latina lingua; in graeca autem non competit, et forte nec in aliis linguis; unde potius videtur nomen sapientiae ibi accipi pro ejus fama, qua a cunctis commendatur
1 43 5 2, 3
2-2 45 2 2

Donum sapientiae dirigit hominis intellectum et affectum; ideo ei tanquam directivo correspondent duo dona, scilicet intellectus in intellecto, et timor in affectu
1-2 68 4 5

Rectum judicium de divinis ex inquisitione rationis, est virtutis sapientiae, doni vero ejus secundum connaturalitatem
1 1 6 2
1-2 68 1 4
2-2 45 2 c.

Judicium per modum inclinationis est doni sapientiae; sed per modum cognitionis tantum, est theologiae
1 1 6 3
2-2 45 2 c.

Intellectus habet duos actus circa ea quae sunt fidei, scilicet precipere, et hoc pertinet ad donum intellectus, et judicare, et hoc, quantum ad res divinas, pertinet ad donum sapientiae; quantum ad res creatas, pertinet ad donum scientiae; quantum ad applicationem ad singularia operabilia, ad donum consilii
2-2 8 6 0.
2-2 9 2 0.
2-2 45 2 3

Donum sapientiae est excellentissimum inter septem dona Spiritus Sancti, sed est inferius charitate
1-2 68 7 c.

Sapientia acquisita potest esse cum peccato mortali, non autem donum sapientiae, sicut nec charitas quam praesupponit
2-2 45 4 0.

Fides assentit veritati divinae secundum se, sed donum sapientiae judicat secundum eam; ideo praesupponit fidem
2-2 45 1 2

Fides est initium sapientiae secundum essentiam, timor autem servilis est ut dispositio ejus, sed filialis, ut primus effectus ejus
2-2 19 7 0.
2-2 45 6 3

Donum sapientiae quandoque dicitur pietas et timor Dei, quia sicut pietas quae pertinet ad cultum Dei est manifestatio fidei, inquantum per cultum Dei protestamur fidem, ita etiam pietas manifestat sapientiam; et propter hoc dicitur quod pietas est sapientia, et eadem ratione timor: per hoc enim ostenditur quod homo habet rectum judicium de divinis, quod Deum timet et colit
2-2 45 1 3

Donum sapientiae, quoad suam causam, est in voluntate; sed secundum essentiam, est in intellectu
2-2 45 2 0.

Donum sapientiae, quantum est necessarium ad salutem, est in omni habente gratiam, sed est in pueris et amentibus habitualiter tantum; sed quoad secreta mysteria, et directionem aliorum, est in paucis, quia est gratia gratis data
1-2 68 5 1
2-2 45 5 0.

Sapientia in divinis semper est essentialis, et nunquam est personalis et propria, sed appropriatur, quia non significatur per modum exeuntis, sicut amor, sed per modum quiescentis in subjecto
1 34 1 2
1 37 2 1
1 39 7 2

Sapientia in divinis dicitur dupliciter, scilicet essentialis, et genita
1 34 1 2

Sapientia, ut supponit pro essentia, non dicitur genita, nec ingenita; sed ut supponit pro hypostasi, dicitur genita vel ingenita; tamen semper significat essentiam
1 32 2 c., 1

Sapientia Patris dicitur dupliciter, scilicet essentialis, quae est in ipso, et quae procedit ab eo
1 39 7 2

Pater est sapiens sapientia essentiali, non autem sapientia genita
1 37 2 1
1 39 7 2

Filius est sapientia Patris
1 39 7 2

Filius est sapiens formaliter, sapientia tantum essentiali; effective vero, sapientia ingenita tantum, sed seipso vel per se, sapientia genita
1 39 7 2

Sarabaitae sunt monachi, sine obedientia, ideo non approbantur, licet sint laboriosi
2-2 186 5 3

Satisfactio nulla debet imponi noviter baptizatis, quia sunt totaliter liberati per passionem Christi, et satisfactionem illius, cui configurantur in baptismo; et ideo injuria fieret ejus passioni, quasi ipsa non esset sufficiens satisfactio pro peccatis baptizatorum
3 49 3 2
3 68 5 0.
3 68 6 c.

Poenitens per satisfactionem consequitur perfectum effectum gratiae, quia liberatur totaliter a reatu peccati
3 90 3 2

Ex proposito satisfaciendi gratia confertur, licet satisfactio actualis gratiam praesupponat
3 90 3 2

Homo non potest satisfacere de uno peccato sine alio
3 86 3 0.

Homo potest satisfacere Deo, secundum aequalitatem proportionis, per acceptationem infinitae misericordiae Dei, non autem secundum aequalitatem quantitatis offensae
3 1 2 2
3 86 3 0.
3 90 2 c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Satisfactio in proposito causat gratiam, sed in executione auget eam, sicut et baptismus
3	90	2	2
			Nulla pura creatura potuit satisfacere Deo pro natura humana
3	1	2	2
3	46	1	3
3	49	5	1
			Satisfactio pro se, vel satisfactio pro alio, dicitur pretium quoddam
3	48	4	c.
			Adam et alii sancti Patres satisfecerunt pro peccatis suis. secundum quod peccatum corrumpit bonum personale, non secundum quod corrumpit naturam
3	49	5	1
3	62	5	2
			Unus homo potest satisfacere pro alio, inquantum sunt unum in charitate
3	14	1	c.
3	48	2	1
			Nullus potest conteri, vel confiteri pro alio, sicut potest satisfacere, quia hoc est extra; illa vero sunt intra, quia pertinent ad bonitatem gratiae, vel ad culpam
3	48	2	1
			Passio Christi causavit nostram salutem, per modum satisfactionis
3	43	1	c.
3	43	3	c.
3	43	4	2
3	48	2	o.
2	48	4	c.
3	48	6	3
			Haec satisfactio fuit superabundans
3	48	2	c., 2
3	48	4	c.
3	49	3	c.
3	68	5	1
3	69	2	c.
			Christus per mortem suam sufficienter satisfecit pro peccatis humani generis, etiam si essent plura
3	46	6	c., 4, 6
3	48	2	o.
3	49	1	c.
3	49	3	c.
3	68	1	c.
3	69	7	c.
3	86	4	3
			Christus satisfecit pro tota natura humana sufficienter, non autem efficaciter
3	46	1	3
3	79	7	2
			Una gutta sanguinis Christi fusa in circumcisione, vel quaecumque poena ejus, plene satisfecit, ratione personae ejus, non autem secundum genus operis
3	46	6	6
			Satisfactio dicitur esse actus virtutis non solum materialiter, sed etiam formaliter, cum suo nomine formam et rationem virtutis implicitam habeat
S.	12	1	c.
			Satisfactio quae aequalitatem respectu offensae praecedentis in faciente importat, opus justitiae est
S.	12	2	o.
			Bona est definitio satisfactionis quam habet Anselmus: Satisfacere est honorem debitum Deo impendere. Similiter quam habet Augustinus: Satisfactio est peccatorum causas excidere et eorum suggestionibus aditum non indulgere
S.	12	3	o.
			Non potest homo Deo satisfacere, sicly (satis) aequalitatem quantitatis importet; contingit autem si importet aequalitatem proportionis
S.	13	1	o.
			Potest quis pro alio poenam satisfactoriam explere pro peccatis praecedentibus, ita ut solutio debiti consecutura sit
S.	13	2	c.
			Impossibile est quod homo de uno peccato satisfaciat alio retento, sicut nec homini satisfaceret, qui pro alapa sibi data eum prosterneret, et aliam simul daret
S.	14	1	o
			Non potest quis extra charitatem Dei existens, pro peccatis ante contritis satisfacere
S.	14	2	o
			Opera extra charitatem facta, per charitatem sequentem non vivificantur, ac per hoc non valet satisfactio praecedens, etiamsi charitas sequatur
S.	14	3	c.
			Magis concedendum est quod opera extra charitatem facta non sit alicujus meritoria, quam quod sint
S.	14	4	c.
			Opera extra charitatem facta, quantum ad hoc quod quis liberetur a poena, quam jam meruit, poenam inferni mitigare non possunt, sed quantum ad hoc quod meritum poenae impediatur, per opera extra charitatem facta, poena inferni mitigari potest
S.	14	5	o.
			Satisfactio sive referatur ad praeteritam offensam, sive ad futuram culpam, per poenalia opera fieri asseritur
S.	15	1	o.
			Flagella et castigationes hujus vitae, quae a Deo peccatori infliguntur, si patienter ferantur, nomen satisfactionis habent, alias vindicationis
S.	15	2	o.
			Opera satisfactoria rite enumerata sunt, scilicet eleemosyna, jejunium, et oratio
S.	15	3	c.
			Scandalum proprie est dictum vel factum minus rectum, praebens aliis occasionem ruinae; sed scandalum large sumitur pro quolibet impedimento, alicui praestito in via aliqua, quam prosequi intendit
2-2	43	1	o.
2-2	43	4	c.
			Scandalon graece, offensio dicitur latine, vel ruina, vel impactio pedis
2-2	43	1	o.
2-2	43	4	c.
			Scandalum duplex, scilicet activum, id est omne inductivum peccati; intentum, vel non intentum, scilicet peccatum vel simile ei; et passivum, id est ruina peccati ex dicto vel facto alterius
2-2	43	1	4
2-2	43	2	c.
			Scandalum activum quandoque est sine passivo, quandoque e converso, et quandoque simul
2-2	43	1	4
2-2	43	2	c
			Omne scandalum est peccatum, sed activum quidem dantis, passivum vero sumentis
2-2	43	2	o.
			Scandalum activum per se, id est intentum, est speciale peccatum; non autem per accidens, nec scandalum passivum
2-2	43	3	o.
			Scandalum activum est sine alio peccato, quando factum vel dictum non est peccatum, sed habet speciem mali
2-2	43	3	2
			Utrumque scandalum, scilicet activum, et passivum, est veniale, et quandoque mortale
2-2	43	4	o.
			Scandalum activum vel passivum non convenit perfectis, nisi de veniali, sed imperfectis etiam de mortali
2-2	43	5	o.
2-2	43	6	o.
			Omne scandalum causatur ex aliquo scandalo activo sui, non autem semper ex peccato alterius
2-2	43	6	1
			Bona spiritualia necessaria non debent dimitti propter scandalum; alia vero debent occultari, vel differri, si sit ex ignorantia, donec doceatur, nisi sit periculum; non autem post, nec si est ex malitia
1-2	43	2	o.
1-2	43	7	o.
1-2	43	8	o.
3	42	2	o.
			Veritas nullo modo deseri debet, propter scandalum passivum aliorum
2-2	43	7	2
3	42	2	c., 1
			Bona temporalis propria debent deseri, propter scandalum ex ignorantia vel infirmitate, vel scandalum sedari; non autem si sit ex malitia, nec aliena nobis commissa
2-2	43	8	o.
			Punitio non debet deseri propter scandalum, nisi sequatur pejus, propter multitudinem peccantium, vel propter potentiam principum
2-2	33	6	o.
2-2	43	7	1
2-2	108	1	5
2-2	108	3	1
			Scenopegia erat festum tabernaculorum per dies septem, propter beneficium deductionis, et protectionis in deserto; et significat peregrinationem sanctorum in hoc mundo: cui nunc succedit festum Consecrationis ecclesiae
1-2	102	4	10
1-2	103	3	4
			Scientia signi-

Pars	Qu.	Art.	Locus

ficat qualitatem simplicem, quam consequitur quidam respectus
1 | 13 | 7 | 1
1 | 14 | 1 | 1
1-2 | 54 | 4 | o.

Scientia est aequalitas simplex, relata ad multa secundum unum
1-2 | 54 | 4 | o.

Scientia est assimilatio intellectus ad rem scitam, per speciem intelligibilem, quae est similitudo rei intellectae
1 | 14 | 2 | 2

Diversae scientiae procedunt ex diversis principiis et mediis
1-2 | 54 | 2 | 2

Omnis scientia habetur per aliqua principia per se nota, et per consequens visa
2-2 | 1 | 5 | c.

Nulla scientia probat principia sua, sed probat alia ex eis; nec disputat contra negantes ea, praeter primam philosophiam
1 | 1 | 8 | c.

Tota virtus demonstrationis dependet ex medio; ideo diversa media sunt sicut diversa principia activa, secundum quae habitus scientiarum diversificantur
1-2 | 54 | 2 | 2

In diversis conclusionibus unius scientiae sunt diversa media per quae probantur; ideo homo potest scire aliquas conclusiones sine aliis, sicut et media
2-2 | 5 | 3 | 2

Scientia demonstrativa dicitur judicativa, inquantum per resolutionem in prima principia de veritate inquisitorum dijudicat
2-2 | 53 | 4 | c.

Idem est subjectum principiorum, et totius scientiae, quia tota scientia virtute continetur in eis
1 | 1 | 7 | c.
1-2 | 3 | 6 | c.
2-2 | 4 | 1 | c.

Omne quod scitur est aliquo modo
1 | 14 | 9 | o.
3 | 10 | 3 | c.

Omne scitum a nobis est necessarium, non autem omne scitum a Deo
1 | 14 | 13 | 3

Omne scitum est aliquo modo visum per intellectum
2-2 | 1 | 5 | c., 4

Idem est subjectum principiorum, et totius scientiae, cum tota scientia virtute contineatur in principiis
1 | 1 | 7 | c.

Subjectum scientiae sicut et objectum potentiae duplex, scilicet materiale et formale
1 | 1 | 7 | c.

Formalis ratio subjecti scientiae, sicut et objecti potentia duplex, scilicet ex parte rei, et ex parte nostra
2-2 | 1 | 2 | c.

Sic se habet subjectum ad scientiam, sicut objectum ad potentiam vel habitum
1 | 1 | 7 | c.

Materialiter scita sunt conclusiones: formalis vero ratio sciendi sunt media demonstrationis, per quae conclusiones cognoscuntur
2-2 | 1 | 1 | c.

Scientia est de mobilibus et de contingentibus, secundum quod in eis est aliquid necessarium vel universale
1 | 84 | 1 | c., 3
1 | 86 | 3 | o.

Solae scientiae, practicae sunt circa contingentia, inquantum hujusmodi, scilicet in particulari
1-2 | 6 | princ.

De qualibet re ad sciendum an est, oportet uti pro medio quid nominis, non autem quid rei, quia sequitur quaestionem an est
1 | 2 | 2 | 2

De nulla re sciri potest, an est, nisi de ea sciatur, quid est, saltem confuse
1 | 2 | 2 | 2

Habitus scientiae est in intellectu possibili, non autem in intellectu passivo, contra Averroëm
1-2 | 50 | 4 | o.
1-2 | 51 | 3 | c.

Scire et discere, per accidens est malum, ex parte scientis dupliciter, scilicet propter occupationem impedientem officium ejus, vel propter contemptum divinorum. Ex parte vero objecti tripliciter, scilicet vel quia inclinat ad malum, ut ars magica, vel quia excedit, vel quia est quid inutile
1 | 22 | 3 | 3
2-2 | 167 | 1, o.

Quilibet tenetur scire communiter credenda, communia juris praecepta, et ea quae ad ejus statum, vel ad ejus officium pertinent
1-2 | 76 | 2 | c.

Scientia legis Dei sic annexa est officio sacerdotali, quod simul cum eo injungitur
2-2 | 16 | 2 | 3

Scientia acquisita est habitus naturalis, quia inest unicuique homini quoddam principium scientiae, scilicet lumen intellectus agentis, per quod cognoscuntur statim a principio naturaliter quaedam universalia principia omnium scientiarum
1 | 117 | 1 | c., 1
1-2 | 51 | 4 | c.
1-2 | 113 | 10 | 3

Homo meditando acquirit scientiam
1 | 62 | 9 | 1
1-2 | 51 | 3 | c.
2-2 | 15 | 3 | 1
2-2 | 49 | 1 | 2

Scientia, vel sapientia acquisita per proprium ingenium et studium, quod est a Deo, est naturalis; si vero aliter, ut in apostolis, est miraculosa
1 | 117 | 1 | 1
1-2 | 51 | 4 | c.
1-2 | 113 | 10 | 3

Modus acquirendi scientiam duplex, scilicet praecipuus per inventionem, et secundarius per doctrinam
1 | 117 | 1, c.
3 | 9 | 4 | 1

Caecus a nativitate non potest habere scientiam de coloribus
1 | 84 | 3 | c. fi.
1 | 84 | 4 | sc., c.
1 | 111 | 3 | 1, 2

In statu innocentiae homo non acquisivisset scientiam ex sensibus
3 | 61 | 2 | o.

Disciplina quae est receptio cognitionis ab alio, requiritur ad scientiam
1 | 2 | 4 | 1 | c.
2-2 | 189 | 1 | 4

Nullus unquam per daemones scientiam acquisivit
1 | 64 | 1 | 5
2-2 | 96 | 1 | c.
2-2 | 172 | 5 | 2

Ille qui in aliqua scientia acquirit per primam demonstrationem scientiam conclusionis unius habet quidem habitum, sed imperfecte. Cum vero acquirit per aliquam aliam demonstrationem scientiam conclusionis alterius, non aggeneratur in eo alius habitus, sed habitus qui prius inerat fit perfectior, utpote ad plura se extendens
1-2 | 51 | 4 | 3
1-2 | 54 | 4 | 3
1-2 | 65 | 1 | 1

Multi impedimentum scientia acquirenda tripliciter, scilicet propter indispositionem, occupationem, et pigritiam
1-2 | 61 | 5 | 3
2-2 | 2 | 4 | c.
2-2 | 172 | 3 | 2

Virtutes morales et praecipue castitas, multum faciunt ad acquisitionem et usum scientiarum
2-2 | 15 | 3 | c.
2-2 | 96 | 1 | 2
2-2 | 148 | 6 | c.
2-2 | 180 | 2 | o.

Discursus in acquisitione scientiae duplex est in scientia nostra, scilicet secundum successionem unius post alterum, ex notis ad ignota procedens, et secundum causalitatem, per unum in alterum
1 | 14 | 7 | c.
1 | 58 | 3 | o.
1 | 117 | 1 | c.
3 | 11 | 3 | c.

Opinio est dispositio ad scientiam, qua acquisita, potest remanere cognitio etiam per syllogismum dialecticum
3 | 9 | 3 | 3

Scientia quadrupliciter tantum amittitur, scilicet a ratione excidente a mente, corrupto sciente, vel scito, vel oblivione
1 | 89 | 5 | c.

Scientia augetur secundum se, per additionem
1-2 | 49 | 4 | c.
1-2 | 52 | 4 | c.

Scientia est una numero, a subjecto in quo est, sed una est in specie a scibili
1 | 117 | 1 | c.

Unitas scientiae generica, specifica, vel numeralis, sumitur ab unitate generica, specifica, vel numerali sui medii
1-2 | 54 | 2 | 2

In scientia contrariorum eadem ratio est cogno-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			scendi utrumque, quia unum per aliud cognoscitur
1-2	54	2	1
			Intellectus est una potentia, in qua tamen sunt diversarum scientiarum habitus
1-2	54	1	1
			Quantitas scientiae attenditur non solum secundum numerum scibilium, sed etiam secundum claritatem cognitionis
1-2	52	—	0.
3	10	2	3
			Diversa ratio cognoscibilis inducit diversitatem scientiarum
1	1	1	2
1-2	57	2	c.
			Scientia quae habetur per revelationem, et scientiae humanitus inventae, differunt secundum genus. Unde theologia quae ad sacram Scripturam pertinet, differt secundum genus ab illa theologia quae pars philosophiae ponitur
1	1	1	2
			Scientia infusa et scientia acquisita sunt diversarum rationum; unde nihil prohibet de eisdem rebus, de quibus physicae disciplinae tractant, secundum quod sunt cognoscibiles lumine naturalis rationis, et aliam scientiam tractare, secundum quod cognoscuntur lumine divinae revelationis
1	1	1	2
3	9	4	3
			Considerationi scientiae speculativae non se extendit ultra virtutem suorum principiorum, id est ultra quam cognitio sensitiva ducere potest
1-2	3	6	c.
			Contra rectitudinem scientiae, contingit peccari dupliciter in speculativis, scilicet vel inducendo ratio-
			nem ad conclusionem falsam, apparentem veram, vel arguendo ex falsis, quae videntur vera
2-2	55	3	c.
			In speculativis scientiis, demonstrativa scientia dicitur judicativa, inquantum per resolutionem in prima principia intelligibilia de veritate inquisitorum judicatur
2-2	53	4	c.
			In speculativis est alia rationalis scientia, ordinata ad inquisitionem inventivam, scilicet dialectica, et alia scientia demonstrativa, determinativa veritatis
2	2	51	2 3
			Omnes scientiae demonstrativae continentur sub physica, ut ponitur pars prudentiae large, ut includit etiam scientiam speculativam
2-2	48	—	c., 2
			Scientia dicitur speculativa vel practica tripliciter, scilicet ratione sciti, modi, et finis
1	14	16	c.
			Scientia de non operabili est speculativa tantum, ordinata vero ad operationem, est practica tantum; speculativa vero, ratione modi vel finis, est secundum quid speculativa et practica
1	14	16	c.
			Omnis scientia operativa tanto perfectior est, quanto magis considerat particularia, in quibus actus est
1	22	3	1
			Scientiarum practicarum illa est dignior, quae ad ulteriorem finem ordinatur, ut civilis militari
1	1	5	c.
			Omnes fines scientiarum practicarum ordinantur ad beatitudinem
			aeternam, sicut ad ultimum finem
1	1	5	c.
			Scientia practica triplex, scilicet monastica seu ethica, oeconomica, et politica
2-2	47	11	sc.
2-2	48	—	2
			Scientia duplex, scilicet subalternans, et subalternata; prima procedit ex principiis per se notis, lumine naturalis intellectus; secunda vero ex principiis per se notis, in scientia superiori
1	1	2	c., 1
1	1	6	2
			Intellectus qui est habitus principiorum, est nobilior quam scientia conclusionum
1-2	51	2	3
1-2	57	2	2
1-2	63	2	3
1-2	68	7	c.
			Una scientia est dignior alia duplicitur, scilicet ratione nobilioris subjecti, vel quia certior
1	1	5	c.
1-2	66	5	3
			Aliqua scientia imperat aliis, tanquam architectonicae, eis utendo
1	1	5	sc., 2
			Civilis praecipit omnibus scientiis et artibus; sed speculativis quoad exercitium actus, non autem quoad determinationem actus, sicut practicis
2-2	47	2	2
			Scientia est donum necessarium ad judicium discernendi credenda a non credendis, sicut donum intellectus ad sane capiendum credenda
2-2	8	6	c.
2-2	9	1	0.
			Scientia, quae est donum, non est discursiva, quia est participata similitudo scientiae Dei
2-2	9	1	1
			Donum hoc est tantum circa res
			humanas, vel creatas, quia est certitudo judicii per causas secundas
2-2	8	6	c.
2-2	9	2	0.
2-2	9	4	c.
			Et est principaliter speculativum, et secundario practicum, sicut et fides
2-2	8	6	c.
2-2	9	3	0.
2-2	52	2	2
			Donum scientiae est in omnibus habentibus charitatem, non autem prout est gratia gratis data, scilicet ad instruendum fideles, et ad confutandum adversarios
1	1	6	3 fi.
1-2	58	5	1, 2
2-2	9	1	2
			Dona intellectus et scientiae correspondent fidei
2-2	1		princ.
2-2	8		princ.
			Donum scientiae non directe correspondet prudentiae, sed per quandam extensionem eam adjuvat; donum autem consilii directe respondet prudentiae, sicut circa eandem existens
2-2	52	2	2
			Scientificum et ratiocinativum non sunt idem quod ratio superior et inferior, quia scientificum est tantum speculativum, et est de Deo et de creaturis
1	79	9	3
			Scire contingit plura, intelligere vero unum
2	85	4	0.
			Scire contingit tripliciter, scilicet per revelationem, certitudinaliter per seipsum, et per conjecturas signorum
1-2	112	5	c.
			Schisma est separatio, propria sponte et intentione, ab unitate Ecclesiae, renuens subesse papae, et communicare membris Ecclesiae
2-2	39	1	0.
2-2	39	4	c.
			Schisma per se, id est ex intentione, est speciale peccatum, oppositum unitati Ecclesiae; et dicitur a scissura animorum
2-2	39	1	0.
			Schisma est maximum peccatorum in proximum
2-2	39	2	3
			Infidelitas secundum se est gravius peccatum schismate, sed per accidens est e converso. Sed in lege veteri, schisma gravius fuit punitum, propter pronitatem et ignorantiam Judaeorum
2-2	39	2	0.
			Schismatici proprie dicuntur, qui propria sponte et intentione separant se ab unitate Ecclesiae, renuentes subesse papae, et communicare membris Ecclesiae
2-2	39	1	0.
2-2	39	4	c.
			Potestas spiritualis duplex, scilicet sacramentalis, et jurisdictionis: prima manet in haereticis, et schismaticis secundum essentiam, non autem secundum usum; ideo possunt ordinare et consecrare, non autem absolvere, excommunicare, dare executionem ordinum, gratiam vel indulgentias, quia jurisdictio confertur per simplicem injunctionem hominis
2-2	39	3	0.
3	64	9	2, 3
			Schismatici convenienter puniuntur duplici poena, scilicet excommunicatione, et coerceri per potestatem saecularem
2-2	39	4	0.
			Schismos graece, furor latine dicitur; et significat velocitatem irae,

Pars	Qu.	Art.	Locus
			et firmitatem propositi ad vindictam; ideo dicit primam et tertiam speciem irae
2-2	46	8	2
			Scripturae principalis auctor est Spiritus Sanctus
1	1	10	c.
			Scriptura sacra sic debet exponi, quod ab infidelibus non irrideatur
1	1	9	2
1	68	1	c. pr.
			Asserere aliquid esse de sacra Scriptura, quod non est, multum nocet
1	68	1	c.
			In omnibus quae Scriptura per modum narrationis historicae tradit, est pro fundamento tenenda veritas historiae, et desuper spirituales expositiones fabricandae
1	102	1	c.
			Quod ergo dicitur, quod Deus loquebatur Moysi facie ad faciem, secundum opinionem populi, loquitur Scriptura, qui putabat Moysen ore ad os loqui cum Deo
1-2	98	3	3
			Sicut scriptura libri est signum eorum quae fienda sunt; ita notitia Dei est quoddam signum apud ipsum, eorum qui sunt perducendi ad vitam
1	24	1	c.
			Pythagoras et Socrates nihil scripserunt, quia fuerunt excellentissimi doctores
3	42	4	c.
			Scurrilitas est jocularitas, ex defectu rationis, non valentis cohibere gestus exteriores
2-2	148	6	c.
			Scurrilitas pertinet ad verba, ratione inhonestatis, multiloquium vero ratione superfluitatis
2-2	53	5	4
2-2	148	6	c.
			Scurrilitas procedit ex actu gulae, non autem ex actu luxuriae, sed ex voluntate ejus; ideo pertinet ad utraque
2-2	148	6	3
			Se est relativum reciprocum; ideo magis dicit unitatem suppositi, quam ille terminus, idem
3	3	2	2
			Sebastianus utiliter latitabat sub veste militari, in domo Diocletiani, ut deficientes in tormentis confortaret
2-2	10	10	2
			Securitas perfecta pertinet ad praemium virtutis; sed securitas secundum participationem est conditio alicujus virtutis
2-2	129	7	3
			Securitas non est idem quod fortitudo, sed est conditio ejus, et magnanimitatis, si sit quando, et in quibus debet
2-2	129	7	1, 2
			Securitas opponitur timori, privative tantum; audacia vero contrarie
1-2	45	1	3
			Securitas magis opponitur timori quam pertineat ad spem; nec causat negligentiam, nisi inquantum diminuit aestimationem ardui
1-2	46	8	1
			Sedere necesse est Socratem, dum sedet
2-2	49	6	c.
			Sedere ad dexteram Patris in beatitudine ejus, vel habere regiam et judiciariam potestatem, convenit soli Christo, secundum utramque naturam
3	57	2	3
3	58	—	0.
			Pater nullo modo sedet ad dexteram Filii, nec ad dexteram Spiritus Sancti, nec Filius, sed e converso
3	58	2	3
			Sedere ad dexteram Patris, convenit Spiritui Sancto, secundum veritatem, inquantum est aequalis ei; sed non appropriatur ei aequalitas, nec sessio dexterae, sed Filio
3	58	2	3
			Quilibet sanctus est constitutus ad dexteram Dei; sed non sedet ibi, quia habet beatitudinem, sed non cum dominativa potestate, quasi propriam et connaturalem
3	58	4	2
			Nullus sedet ibi in sinistra, quia ibi nulla est sinistra, id est nulla miseria
3	58	1	2
			Seditio et schisma continentur sub discordia, scilicet partium multitudinis ad invicem
2-2	42	1	1, 3
			Seditio est speciale peccatum, scilicet mutua impugnatio inter partes multitudinis, vel praeparatio ad pugnam. Rixa vero est unius ad unum, vel paucorum ad paucos; sed bellum est inter diversas multitudines. Et utrumque est pugna in actu, non praeparatio
2-2	42	1	0.
			Seditio est semper de se peccatum mortale, et est gravius rixa: et principaliter est in procurantibus; secundo in sequentibus, non autem in defendentibus bonum commune
2-2	42	2	0.
			Seditio opponitur unitati, et paci multitudinis
2-2	39	princ.	
2-2	42	1	c.
2-2	42	2	c.
			Seditio opponitur unitati temporali, et saeculari; schisma vero, spirituali: prima est cum praeparatione ad pugnam, non autem aliud
2-2	42	1	2
			Segnities est fuga operationis, et ex timore laboris
1	41	4	0.
1	44	4	3
			Semen, extenso nomine, dicitur non solum sperma, sed etiam menstruum
1	115	2	3
			Semen non fuit pars aliqua in actu, respectu generantis, sed in potentia totum secundum potentiam activam
1	119	2	0.
			Semen est de superfluo alimenti
1	119	2	c.
			Semen est superfluum, respectu nutritivae, sed est necessarium, quo indiget natura ad generationem
2-2	153	3	1
			Semen est album, quia est spumosum, ut possit continere spiritum vitalem, in quo est virtus formativa ut forma, sed magis ut motor
1	118	1	3
			Semen masculi non occurrit ad generationem, sicut materia in compositione geniti, sed sicut agens
3	28	1	5
3	31	5	c.
			Semen mulieris nihil facit ad generationem prolis, ideo aliquae concipiunt sine eo
3	31	5	3
3	35	3	3
			Filius est de substantia patris, quia semen secundum potentiam activam est potentia totum, licet non sit actu aliqua pars patris
1	119	2	1
			Virtus animae, quae est in semine, per spiritum qui est in semine format corpus in generatione
3	32	1	1
			Virtus formativa seminis dicitur intellectus, quia operatur sine organo
1	118	1	3
			Homines pingues et animalia magna, ut elephas, pauci sunt seminis, et paucae generationis, quia convertitur in pinguedinem et substantiam
1	119	2	c. fi.
			Senarius numerus dicitur numerus perfectus, ratione partium, quia consurgit ex omnibus suis partibus aliquotis: ideo congruit perfectioni universi, et operum Dei in sex diebus
1	74	1	c.
			Senes sunt suspiciosi, et amant vinum, propter frigiditatem; sed anus magis: et sunt fabulosi
2-2	60	3	c.
			Sensibile duplex, scilicet per se, et per accidens; sensibile per se duplex, scilicet proprium, et commune
1	17	2	c.
1	78	3	1
			Similitudo sensibilium est in sensu tripliciter, scilicet primo, et per se, respectu sensibilium proprio-rum, per se, sed non primo, respectu communium, et per accidens tantum, respectu sensibilium per accidens
1	17	2	c.
			Sensus in actu est sensibile in actu
1	14	2	c.
1	55	1	2
			Sensibilium aliqua immutant sensum, spiritualiter tantum, ut color; quaedam materia-

Pars	Qu.	Art.	Locus

liter, ut gustabile et tangibile; alia vero utroque modo
1 | 67 | 1 | c.
1 | 78 | 3 | c.

SENSUALITAS. Aliquid pertinet ad sensualitatem dupliciter, scilicet ut praeambulum sicut apprehensive, sensitive; et essentialiter, ut appetitive tantum
1 | 81 | 1 | 1

Sensualitas dicitur a sensu, et est vis appetitiva sensitivae partis
1 | 81 | 1 | o.

Sensualitas non nominat simpliciter unam potentiam, sed unam secundum genus, scilicet appetitivam sensitivam
1 | 80 | 2 | c.

Sensualitas nominat appetitum sensitivum, ut indistinctus, incompletus et depressus est: ideo non potest esse subjectum virtutis, sed perpetuae corruptionis; ideo differt tantum ratione a concupiscibili et irascibili, quia nominant idem, sed opposito modo
1 | 81 | 3 | 1
1-2 | 74 | 3 | 2

Singuli motus sensualitatis in potestate nostra, non autem omnes simul
1-2 | 74 | 3 | 2
2-2 | 154 | 5 | c.

Ratio tripliciter se habet ad motum sensualitatis, de genere peccati mortalis, scilicet ut imperans vel consentiens, ut resistens, et neutraliter; primo modo peccat mortaliter, tertio venialiter, non autem secundo, sed meretur
2-2 | 154 | 5 | c.

Sensualitas non potest sanari a corruptione fomitis, nisi per miraculum; quod tamen non fit in hac vita quadruplici ratione, scilicet quia ipse Deus secundum ordinem suae sapientiae sic dispos it; et quia donum gratiae quae per Christum nobis confertur, quamvis sit efficacius quam peccatum primi hominis, non tamen ordinatur ad removendum corruptionem praedictam, quae est naturae, sed ad removendum culpam personae; similiter etiam hujusmodi corruptio quamvis sit contra statum naturae primitus institutae, est tamen consequens principia naturae sibi relictae; est etiam homini utile ad vitandum elationis vitium, ut sensualitatis infirmitas maneat post baptismum
1-2 | 74 | 3 | 2

SENSUS est potentia passiva
1 | 79 | 3 | 1

Sensus est virtus corporea; ideo est cognoscitivus corporalium tantum, et non spiritualium
1 | 12 | 3 | c.
1 | 12 | 4 | 3
1 | 85 | 1 | o.
1-2 | 3 | 3 | c.
2-2 | 46 | 3 | c., 3

Non datur sensus agens
1 | 79 | 3 | 1

Sensus est quaedam deficiens participatio intellectus
1 | 77 | 7 | c.

Sensus quandoque sumitur pro judicio rationis
2-2 | 46 | 3 | c., 3

Sensus dicitur tripliciter, scilicet natura sensitiva, potentia, et actus
1 | 79 | 1 | 1

Sensus exteriores sunt tantum quinque, secundum quinque modos immutationis ab objectis, scilicet visus, auditus, olfactus, gustus, et tactus
1 | 78 | 3 | o.

Sensus interiores, secundum Aristotelem, sunt tantum quatuor, secundum quatuor modos operationum, scilicet sensus communis, imaginativa, aestimativa in aliis animalibus sive cogitativa in homine, et memoria sensitiva, licet sint quinque, secundum Avicennam, scilicet sensus communis, imaginativa, phantasia, aestimativa, et memoria sensitiva
1 | 78 | 4 | o.

Sensus non apprehendit rationem essendi nec intentionem entis, nec formam substantialem, nisi per accidens, sed tantum accidentia sensibilia
1 | 57 | 1 | 2
1 | 67 | 3 | c.
1 | 75 | 6 | c. fi

Sensus non potest cognoscere substantiam
1-2 | 31 | 5 | c.

Sensus non potest cognoscere universalia, quia non potest recipere formam immaterialem, quia semper recipit in organo corporali
1 | 12 | 4 | c.
1 | 85 | 1 | c.
1-2 | 5 | 1 | 1
3 | 19 | 3 | c.
3 | 29 | 6 | o.

Nullus sensus discurrit a causis ad effectus, nec e converso, sed tantum intellectus
1 | 58 | 4 | o.
1 | 58 | 5 | o.
1 | 85 | 5 | o.

Sensus dupliciter immutatur, scilicet interius, et exterius ab objecto
1 | 111 | 4 | c.

Sensus exterior apprehendit tantum rem praesentem, interior autem etiam absentem
1 | 78 | 4 | c., 6
1 | 81 | 3 | 3
1-2 | 15 | 1 | c.
1-2 | 17 | 7 | 3
1-2 | 35 | 2 | 2

Objectum sensus communis est ipsum sensibile, quia cum sit una potentia, extendit se ad omnia objecta quinque sensuum exteriorum
1 | 1 | 3 | 2

Sensus communis non est communis ut genus, sed ut radix et principium sensuum exteriorum, vel ut respicit objectum sub universaliori ratione formali
1 | 1 | 3 | 2
1 | 78 | 4 | 1

Sensus communis fertur in omnia sensibilia, secundum unam communem rationem; ad quam nullus sensuum proprium pertingere potest
1 | 1 | 3, 2

Sensus communis cognoscit differentias sensibilium diversorum generum, et intentiones sensuum, non autem sensus proprius
1 | 14 | 2 | 1
1 | 57 | 2 | c.
1 | 78 | 4 | 2

Sensus proprius discernit inter contraria sensibilia, inquantum participat aliquid de virtute sensus communis; sed ultimum judicium et ultima discretio pertinet ad sensum communem, qui judicium aliorum perficit
1 | 78 | 4 | 2

Sensus formati habent propriam operationem, scilicet judicium de propriis objectis; sed judicium eorum, sensus communis perficit
1 | 78 | 4 | 2 fi.

Sentire et intelligere sunt actiones immanentes
1 | 14 | 2 | 1
1 | 54 | 2 | c.
1-2 | 31 | c | c.

Sentire non semper accipitur pro actu sensus, sed quandoque pro actu intellectus, secundum quod intellectus quandoque sensus dicitur
1 | 54 | 5 | 1
2-2 | 46 | 3 | c., 3

Sensus theologiae duplex, scilicet literalis vel historicus, quem voces significant, et spiritualis vel mysticus, quem res habent. Et est triplex, allegoricus, id est figurativus, tropologicus, id est moralis, et analogicus, id est coelestis
1 | 1 | 10 | o.
1-2 | 102 | 2 | c.

In sacra Scriptura, praeter principalem sensum, quem auctor intendit, possunt alii sensus non incongrue aptari
1 | 1 | 9, 2
1 | 1 | 10 | 1
1 102 1 c.

Nulla alia scientia vel scriptura, praeter sacram Scripturam, habet sensus spirituales, sed tantum literalem
1 | 1 | 10 | c.

Multiplicitas istorum sensuum non facit aequivocationem, nec aliquam speciem multiplicitatis
1 | 1, 10 | 1

Sensui literali sacrae Scripturae nunquam potest subesse falsum
1 | 1 | 10 | 3

Sensus literalis est, quem auctor sacrae Scripturae intendit
1 | 1 | 10 | c.

Sensus spirituales sacrae Scripturae fundatur super literalem, et eum praesupponit
1 | 1 10 | c., 1

In una litera sacrae Scripturae sunt plures sensus literales

Pars	Qu	Art	Locus
1	1	10	c. fi.

Sensus parabolicus continetur sub literali, non autem figura ejus

1	1	10	3
1-2	102	2	1

Nihil continetur sub sensu spirituali, necessarium fidei, quod Scriptura non tradat alicubi manifeste per sensum literalem

1	1	9	2
1	1	10	1

Sententia est applicatio juris ad particulare factum

1-2	96	1	1
2-2	67	1	c.

Separatio est delectabilis dupliciter, scilicet inquantum tollitur contrarium perfectioni rei, vel inquantum aliqua unio fit

1-2	36	3	2, 3

September est quasi totus solemnis, apud Judaeos, sicut et septimus dies

1-2	102	4	10

Septenarius numerus universitatem significat

1-2	102	5	5

Sepultura. Mos cujuscumque gentis in sepultura, et in officiis ejus, servari debet

3	51	2	2

Terra non consecrata in sepulturam potest emi in sepulturam, et sepultura jam consecrata potest vendi ratione materiae, in necessitate ecclesiae, sicut et calix consecratus ratione materiae, non autem potest vendi ratione consecrationis, vel officii, vel processionis in funere alicujus, ut scilicet aliquis pro pecunia ibi sepeliatur; tamen non dantes oblationes debitas pro sustentatione, possunt compelli dare secundum consuetudinem, et possunt puniri per sacramentorum subtractionem, non per sacerdotem cui sunt oblationes faciendae, ne videatur pro sacramentorum vel sacramentalium exhibitione aliquid exigere, sed per aliquem superiorem

2-2	86	1	3
2-2	100	2	4
2-2	100	3	2
2-2	100	4	1, 2, 3

Sepultura non confert mortuo quoad spiritum, sed quoad honorem ejus, et pium affectum vivorum; ideo pro ea quidam commendatur

2-2	32	2	1

Sepulturam non ponit Christus inter opera misericordiae, sed solum ea quae sunt evidentioris necessitatis

2-2	32	2	1

Christus non voluit crucifigi ubi sepultus est Adam, id est in Hebron, sed in Calvariae loco commune damnatorum, ut ostenderetur quod crux Christi est in remedium, contra peccatum totius mundi, et non tantum contra peccatum personale Adae

3	46	10	3

Sepultura Christi operata est efficienter nostram salutem, sicut et mors ejus

3	51	1	2
3	51	2	4

Christus fuit sepultus convenienti modo, et redditur ratio literalis, et mystica omnium gestorum circa hoc

3	51	2	o.

Christus fuit convenienter sepultus, ad probandum veram ejus mortem, ad spem resurrectionis nostrae, et ad exemplum quod abscondamur a turbis

3	51	1	o.
3	51	2	c.
3	51	4	c.
3	52	4	c.

Christus fuit in sepulchro tantum una die usuali, et duabus noctibus, id est triginta sex horis

3	51	4	o.
3	52	4	c.
3	53	2	c.

Seraphin interpretantur ardentes, seu accendentes

1	63	7	1
1	63	9	3
1	108	5	5
1	109	1	3

Seraphin dicitur ab incendio, secundum tres proprietates ignis, scilicet motus continui sursum, excessus fervoris, et lucis

1	108	5	5

Seraphin est primus ordo primae hierarchiae angelorum, quia in amando est completissima unio ad Deum, quia facit interiora amati penetrare

1	63	7	1
1	63	9	3
1	108	5	5
1	109	1	3

Imagines cherubin et seraphin fuerunt in templo Salomonis, non quidem ad cultum, ut adorarentur, sed ad mysterium

1-2	102	4	1 fi., 6 c.

Sermo. In sermone est aliqua gratia gratis data, ad efficaciter loquendum, sicut donum linguarum ad posse intelligi a diversis

1-2	177	1	o.

Gratia sermonis dupliciter subtrahitur, scilicet vel propter culpam auditoris vel praedicatoris, et bona opera utriusque non merentur eam, nisi removendo impedimenta ejus

2-2	177	1	3

Servire. Qui servit homini, sufficit quod ei subjiciatur obediendo in licitis; sed qui servit Deo, oportet quod subjiciatur ei interius bonum affectum habendo

2-2	105	5	o.

Copula carnalis retrahit animum a servitio Dei, propter vehementiam delectationis, et soli citudinem

2-2	186	4	c.

Servitus. Servus dicitur ad dominum; ideo ubi est specialis ratio dominii, oportet esse specialem rationem servitutis

2-2	81	1	3
2-2	104	5	o.

Relatio servitutis et dominii fundatur super actione et passione; ideo proprie non convenit naturae, sed personae secundum naturam

3	20	1	2
3	20	2	c.

Servitus naturaliter refugitur, quia est impeditiva boni usus potestatis

1-2	2	4	3

Servitus est contra naturam, quoad primam intentionem naturae, non autem contra secundam, quia naturalis ratio ad hoc inclinat, et hoc appetit natura, ut quilibet sit bonus: sed ex quo aliquis peccat, natura etiam inclinat, ut ex peccato poenam reportet; et sic servitus in poenam peccati introducta est

1-2	94	5	3

Servitus quae est de jure gentium, est naturalis, non quidem absolute, sed ratione utilitatis consequentis, scilicet quod quis regatur a sapiente, et juvet eum

1-2	94	5	3
2-2	57	3	3

Homo est servus alterius hominis secundum corpus, non autem secundum mentem

2-2	104	5	c., 2
2-2	104	6	1
2-2	122	4	3

Vernaculus, id est in servitute natus, vel servus emptus ad servitium Judaeorum, si fiat christianus, liberatur a servitute nullo pretio dato. Si vero infidelis existens sit emptus ad mercationem, tenentur per statutum Ecclesiae infra tres menses exponere eum venditioni; nec in hoc injuriam facit Ecclesia

2-2	10	10	c.

In spiritualibus est duplex servitus et duplex libertas, scilicet peccati, et justitiae

2-2	183	4	c.

Servitus triplex, scilicet peccati, hominis, et Dei

2-2	122	4	3
2-2	183	4	c.

Homo juste relictus est a Deo in servitute diaboli, licet ille injuste invaserit eum

3	46	3	3
3	48	4	2
3	49	2	c.

Servitus peccati est vere servitus, sed est libertas secundum opinionem tantum; servitus autem Dei est e converso

2-2	183	4	c.

Cum per matrimonium alter conjugum alteri obligetur ad libere reddendum debitum, servitutis conditionem necesse est dirimere matrimonium, dummodo sit ignorata

S.	52	1	o.

Cum matrimonium ad jus naturae referatur, potest servus sine domini sui consensu libere matrimonium contrahere

S.	52	2	c.

Vir, cum subjiciatur uxori in his tantum, quae ad actum naturae spe-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			ctant, potest alteri se in servum dare, absque suae uxoris consensu
S.	52	3	o.
			Proles ac filii matrem potius sequuntur in libertatis ac servitutis conditione, quam patrem: quamquam in quibusdam hoc excipiatur terris, in quibus proles deteriorem sequitur conditionem
S.	52	4	c.
			Severitas est virtus inflexibilis, circa inflictionem poenarum, quando recta ratio requirit hoc
2-2	157	2	1, 2
2-2	159	2	2
			Sexta die creationis
1	70	1	c.
1	72	—	o.
1	90	4	c.
1	91	4	5
			Sexus. Diversitas sexuum in eodem vel in diversis causatur ex virtute coelesti, et ex dispositione materiae
1	115	3	4
			Prophetia potest convenire mulieri, quia attenditur secundum mentem illuminatam a Deo, ex qua non est diversitas sexuum
2-2	177	2	2
			Sibylla expresse prophetavit de Christo
2-2	2	7	3
2-2	72	6	1
			Sicut, importat similitudinem, non autem aequalitatem
1	60	4	2
			Significatio. Terminus singularis idem significat et supponit secundum sophistas, non autem terminus communis
1	39	4	1
			Nomen non significat, nisi mediante conceptione intellectus
1	13	1	c.
1	13	4	c., 1
1	13	9	2
			Modus significandi sequitur modum intelligendi
1	45	2	2
			Ad proprietatem locutionis requiritur res significata, et modus significandi
1	39	4	c.
1	39	5	c.
			Variatio dictionis in principio mutat significationem, et variatio in fine mutat consignificationem, apud Latinos; sed apud Graecos, mutat in verbis, etiam in principio
1	60	7	3
			Signum. Signi potest esse signum, respectu diversorum, et sui, ut est in alia specie, non autem in eadem specie
3	48	3	2
			Signum multorum ordinatorum ad unum non est ambiguum et fallax, sed est certum
3	60	3	1
			Signum quandoque dicitur causa, scilicet quando est notior effectu; sed saepius dicitur de effectu, et dividitur contra causam. Tamen ideo potius dicit Scriptura, ut luminaria sint in signa, quam in causas, ut occasionem idololatriae tolleret
1	70	2	2
			Causa principalis non potest proprie dici signum effectus, licet occulti, et causa sit sensibilis, et manifesta, sed tantum causa instrumentalis
3	62	1	1
			Signum primo et principaliter convenit sensibilibus; non autem intelligibilibus, nisi ut sunt manifestata per sensibilia
3	60	4	1
			Petere signum a Deo contingit dupliciter, scilicet ad explorandum potestatem Dei, vel veritatem dicti ejus, et ad instructionem; primum est peccatum tentationis Dei, non autem secundum
2-2	97	2,	3
			Multa signa praecedent diem judicii
S.	73	1	o.
			Sol et luna obscurabuntur ad incutiendum terrorem hominibus
S.	73	2	c.
			Virtutes propter rei novitatem et splendorem movebuntur
S.	73	3	o.
			Similitudo est relatio aequiparantiae; non tamen semper denominat utrumque extremorum, sed tantum quando forma est aequaliter et eadem ratione in utroque extremorum
1	4	3	4
1	42	1	3
			Similitudo duplex, scilicet participationis ejusdem formae, et proportionis
1	4	3	o.
1	14	3	2
			Similitudo duplex, scilicet repraesentationis, et secundum convenientiam in natura; prima requiritur inter cognoscens et cognitum, non autem secunda
1	85	8	3
1	88	1	2
			Similitudo duplex, scilicet ut principium, et ut principiatum; prima dicitur exemplar, secunda vero imago
1	35	1	1
			Aliqua dicuntur similia dupliciter, scilicet participando unam formam, et secundum quod unum imitatur alterum, secundum proportionalitatem. Prima sunt composita; ideo nulla creatura est sic simil's Deo, sed solum secundo modo
1	4	3	o.
1	44	3	1
			Similitudo triplex creaturae rationalis ad Deum, scilicet secundum esse naturae, secundum cognitionem, et secundum potestatem operandi ad beatitudinem obtinendam
2-2	163	2	o.
			Primas duas habuit angelus a principio, et tertiam appetiit; sed homo tantum primam habuit in sua creatione, et reliquas appetiit
2-2	163	2	o.
			Verbum, idea, Deus, et quaelibet causa, dicitur large similitudo, id est exemplar creaturae, et effectus, non autem proprie
1	35	1	1
1	57	2	2
			Similitudo convenit Verbo inquantum ipsum est quaedam similitudo rei intellectae, sicut genitum est similitudo generantis; sed ad amorem pertinet, non quod ipse amor sit similitudo, sed inquantum similitudo est principium amandi; et ideo genitum, scilicet Verbum, est principium amoris
1	27	4	2
			Similitudo in divinis aliter pertinet ad Verbum, et aliter ad amorem
1	27	4	2
			Similitudo et dissimilitudo in divinis attenditur secundum essentiam, non autem secundum relationes
1	36	4	3
			Similitudo et dissimilitudo attenditur, non solum secundum qualitatem eamdem vel diversam, sed etiam secundum eumdem vel diversum modum participandi
1-2	52	3	c.
			Conceptio intellectus est similitudo rei intellectae
1	27	2	c. fi.
			Species intelligibilis nostri intellectus non potest esse similitudo principiorum individualium
1	14	11	1
1	14	12	c.
			Simonia est studiosa voluntas emendi vel vendendi aliquod spirituale, vel ei annexum
2-2	100	1	o.
			Simonia non est peccatum in Spiritum Sanctum
2-2	100	1	2
			Simonia est haeresis gravior haeresi Macedonii, quoad exteriorem protestationem, et similitudinem
2-2	100	1	1
			Actus est spiritualis dupliciter, scilicet ratione principii, id est doni vel officii, et ratione finis; primum licet vendere, non autem secundum, quia simonia esset
2-2	100	3	o.
			Oratio est spiritualis utroque modo; ideo non debet imponi pro pretio, quia esset simonia; sed licet dare eleemosynam pauperibus, ut orent
2-2	100	3	2
			Licet vendere justum patrocinium, et justum consilium; non autem verum judicium, id est sententiam nec verum testimonium, quia ad haec tenentur judex et testis, non autem advocatus, vel jurisperitus; ideo esset simonia in causa spirituali, non autem in causa saeculari
2-2	71	4	o.
2-2	100	3	3
			Papa potest incurrere simoniam, sicut et alii. Et gravius est peccatum

Pars	Qu.	Art.	Locus

quanto papa est major, quia non est dominus spiritualium, sed dispensator
2-2 100| 1| 7

Ante collationem beneficii, licet episcopo subtrahere de fructibus ejus, ad pios usus; sed requirere ab eo cui confert est simonia
2-2|100| 4| 3

Si clericus impendat praelato obsequium honestum, id est ad spiritualia, fit dignus ecclesiastico beneficio; non autem si sit inhonestum, vel ad carnalia, id est ad utilitatem consanguineorum, vel patrimonii ejus, sed est munus ab obsequio et simonia
2-2,100| 5| 1

Dare aliquid adversariis, ne impediamur in beneficio ecclesiastico, ante acquisitum jus, est simonia, non autem post
2-2|100| 2| 5

Permutatio vel transactio beneficii ecclesiastici sine licentia, est simonia, quia nomine emptionis et venditionis prohibetur omnis contractus spiritualium non gratuitus; sed cum licentia praelati, et ex causa utili vel necessaria, sunt licitae
2-2|100| 1| 5

Accipere aliquid temporale pro sacramentis est simonia; nec consuetudo excusat: non autem accipere ad sustentationem
2-2| 86| 1| 3
2-2|100| 2| o.

Exigere aliquid pro absolutione ab excommunicatione, quasi pretium absolutionis, est simonia; non autem quasi poenam pro culpa
2-2|100| 2| 3

Exigere aliquid pro consecratione, benedictione, ordinibus, chrismate, oleo sancto, vel alio spirituali, est simonia, nisi accipiatur ut stipendia
2-2|100| 2| 4

Accipere aliquid pro dispensatione, commissione, correctione, doctrina, ex officio spirituali, festo faciendo, vel praetermittendo, etiam ad sustentationem, est simonia, quia ex officio ad ea obligantur et stipendia habent; tamen visitantes possunt accipere procurationes
2-2|100| 3| 3

Statutum de non fienda processione infunere, nisi dentur tot, est illicitum et simoniacum, non autem quod processio fiat, si tot dentur
2-2 100| 3| 2

Dare vel accipere aliquid quasi pretium, pro praedicatione, prophetia, oratione, officio, et hujusmodi actibus spiritualibus, est simonia. Non autem accipere pro sustentatione, secundum ordinationem Ecclesiae, vel consuetudinem approbatam, non exigendo ab invitis per subtractionem spiritualium, sed per superiorem
2-2'100| 3| o.

Hypocrita non videtur esse simoniacus, quia non dat spirituale propter temporale, sed demonstrat sanctitatem, et furatur laudem
2-2 100| 5| 4

Emptores spiritualium imitantur Simonem Magum in actu, venditores autem in intentione, quia voluit emere ut venderet. Giezi vero tantum vendidit. Ideo secundi possunt dici simoniaci, et giezitae; primi vero simoniaci tantum
2-2|100| 1| 4

Simonia mentalis et quodlibet aliud peccatum interius, nullam poenam ecclesiasticam incurrit, sed divinam
2-2 100| 6, 6

Simonia et alia peccata tollunt gratiam, et executionem ordinum; non autem tollunt sacramentum, nec impediunt susceptionem ejus
2-2|100| 6| 1

Emens aliquid simoniace, punitur privatione cujuslibet rei talis; dantes autem vel mediantes puniuntur infamia et depositione si sint clerici, sed laici excommunicatione
2-2 100| 6| o.

Recipiens beneficium simoniace, tenetur restituere illud, et omnes fructus qui potuissent percipi a diligente possessore, deductis expensis, licet aliis dederit pro eo nesciente, praeter fructos consumptos bona fide, nisi fuerit inimicus ejus, ut impediret eum, vel nisi contradixerit; nec post ratum habuerit
2-2 100| 6| 3

Dans pecuniam simoniace, non potest eam repetere, licet recipiens eam teneat injuste
2-2 100| 6| 1

Res simoniaca debet restitui Ecclesiae, in cujus injuriam data est, nisi totum collegium sit in culpa
2-2,100 6| 4

Nullus debet ordinari ab episcopo simoniace promoto, etiam occulto, licet praecipiat vel excommunicet. Et si ordinetur, non potest exequi, nisi dispensetur, licet ignoraret. Si vero episcopus sit aliter simoniacus occultus, quilibet potest ordinari ab eo
2-2|100| 6| 2

Suscipiens ordinem sacrum simoniace, etiam occulte, suspensus est quoad se, et quoad alios. Sed dans ordinem, vel dans sive recipiens beneficium, vel medians, publici sunt suspensi utroque modo; occulti vero sunt suspensi primo modo tantum
2-2|100| 6| 1, 2

Solus papa potest dispensare cum promoto simoniace scienter: in aliis autem casibus, episcopus post renunciationem facit quadruplicem dispensationem, scilicet parvam, id est quoad communionem laicam; magnam, ut sit in suo ordine in alia Ecclesia; majorem, ut sit in eadem in minoribus; maximam vero, ut in eadem Ecclesia, in qua aliquid simoniace acquisivit majores ordines, exequatur, non tamen quod praelationes accipiat
2-2|100| 6| 7

Simplex aut totum cognoscitur, aut nihil
1 | 58| 5| c.
1 | 85| 6| c.
2-2 | 2| 2| 2

Pluralitas rationum non repugnat maxime unitati et simplicitati, nisi quae reducitur ad diversitatem rei; ideo convenit Deo, licet sit omnino simplex
1 | 3|—| o.
1 | 9| 1| c.
1 | 25| 1| c.
1 | 28| 2| c.

Simplicitas ad virtutem veritatis pertinens dicitur simplicitas, quia non tendit in diversa; veritas autem dicitur inquantum signa concordant signatis; ideo simplicitas et veritas differunt tantum ratione
2-2|109| 2| 4
2-2|111| 3| 2

Simplicitas est virtus ad quam pertinet directe praeservare se a deceptione
2-2|111| 3| 2

Simplicitas facit intentionem rectam, non quidem directe, quia hoc facit omnis virtus, sed indirecte, scilicet excludendo duplicitatem, per cujus oppositum dicitur
2-2|109| 2| 4

Simpliciter dicitur dupliciter, scilicet absolute, id est secundum naturam suam, sive sine adjuncto; et totaliter, id est universaliter, sive omnino
2-2| 58|10| 2
2-2|109| 2| 4
3 | 50| 5| c.

Unumquodque dicitur simpliciter, ut est in actu, secundum quid vero ut est in apprehensione
2-2| 6| 6| c.

Simulatio proprie est mendacium in signis factorum exteriorum: ideo semper est peccatum; sed large sumitur pro fictione
2-2|111| 1| o.

Sinistrum. Dextra pars mundi est australis; sinistra vero aquilonaris
1-2|102| 4| 6 c.

Pars dextra significat bona spiritualia, et sinistra, bona temporalia
1-2 102| 4| 6, 2

Situs. Quae pertinent ad situm, dicuntur de Deo metaphorice, ut sedere et stare
1 | 3 | 1, 4

Sobrietas proprie est circa potum inebriativum; large vero est circa omnem materiam, quia sobrius

Pars	Qu.	Art.	Locus
			dicitur, quasi briam, id est mensuram servans
2-2	143	—	c. pr.
2-2	149	2	o.

Sobrietas est specialis virtus
2-2 149 2 o.

Sobrietas est maxime necessaria juvenibus, quia in eis viget concupiscentia; mulieribus autem, quia in eis deficit robur mentis; senibus vero et episcopis, omnibus ministris Ecclesiae, et regibus, propter officia, et operationes eorum
2-2 149 4 o.

Socrates, ditissimus Thebanus, abjecit magnum pondus auri, ut Athenis vacaret philosophiae
2-2 186 3 3

Sodomia, id est coitus masculorum, est species luxuriae contra naturam
2-2 142 4 3 fi.
2-2 154 11 o.
2-2 154 12 4
3 70 2 1

Sol aliqualiter influit in omnia corpora
1-2 47 5 2

Sol, propter distantiam loci, non eumdem caloris effectum habet in Dacia, quem habet in Aethiopia
1 115 6 2

Solemnitas unicuique adhibetur, secundum conditionem ejus, et tantum cum quis totaliter mancipatur alicui rei
2-2 88 7 c.

Solertia non est virtus, quia se habet ad bonum et ad malum, et magis dependet ex naturali ingenio quam ex assuetudine
2-2 49 4 o.

Solertia est subtilitas quaedam, in non perspecto tempore medii, secundum Aristotelem. Vel est habitus, ex repentino inveniens quod convenit
2-2 48 — c.

Solertia valet ad bene consiliandum, sed necessaria est in repentinis
2-2 49 4 2

Sollicitudo est studium adhibitum ad aliquid consequendum; quod majus est, ubi est timor, et minus est, ubi est securitas
2-2 47 9 3
2-2 55 6 c.

Sollicitus dicitur quasi solers citus, quia ex solertia animi velox est ad prosequendum agenda
2-2 47 9 c.
2-2 49 4 c.

Sollicitudo pertinet ad prudentiam
2-2 47 9 o.
2-2 48 — 5
2-2 53 princ.
2-2 54 2 c.

Sollicitudo temporalium est illicita tripliciter, scilicet si in eis ponatur finis, vel superfluum studium, vel timor
1-2 108 3 5
2-2 55 6 o.
2-2 83 6 2
2-2 188 7 c.

Sollicitudo de futuris prohibetur, nisi immineat tempus eorum
2-2 55 7 o.
2-2 188 7 2

Solitarius. Homo potest solitarius vivere dupliciter, scilicet vel quasi societatem humanam non ferens propter animi saevitiam, et hoc est bestiale; vel per hoc, quod totaliter divinis rebus inhaeret, et hoc est supra hominem; et ideo Philosophus dicit, in primo Politicorum, quod ille qui aliis non communicat, aut est bestia, aut Deus, id est divinus
1-2 51 1 c. fi.
2-2 88 8 5

Si autem absque praecedenti exercitio solitaria vita assumatur, est periculosissima, nisi per divinam gratiam suppleatur, quod in aliis per exercitium acquiritur, sicut patet de beatis Antonio et Benedicto
2-2 188 8 c. fi.

Solitudo non est essentia perfectionis, sed est instrumentum congruum contemplationi, non autem actioni
2-2 188 8 o.

Solus removet consortium dupliciter, scilicet vel simpliciter, id est solitarius, scilicet qui non est cum alio ejusdem naturae, vel conditionis; vel respectu alicujus: primo modo stat cathegorematice, sed secundo modo syncathegorematice
1 31 3 o.
1 31 4 o.

Solus proprie determinat tantum subjectum; solum autem et tantum, possunt congrue addi subjecto et praedicato
1 31 3 2
1 31 4 c.

Haec proprie non conceditur: Pater, vel Trinitas, est solus Deus, nisi ex parte praedicati intelligatur aliqua implicatio
1 31 3 2

Haec propositio: Solus Deus est Pater, cathegorematice est falsa, sed syncathegorematice est vera in triplici sensu, et est falsa in uno sensu, scilicet formaliter et communiter
1 31 3 3

Haec propositio: Solus Pater est Deus, et aliae similes cathegorematice sunt falsae, sed syncathegorematice sunt verae in duplici sensu, et falsa in uno sensu
1 31 4 o.

Haec propositio: Solus Deus creat, vel generat, vel est Deus, et aliae similes, sunt falsae cathegorematice, sed sunt verae syncathegorematice, in duplici sensu
1 31 3 o.

Somnium. Causa somniorum duplex, scilicet interior, id est praecedens cogitatio, vel dispositio corporis; et exterior, scilicet ars, coelum, daemon, et Deus, per angelos
2-2 95 6 o.
2-2 154 5 c.
2-2 172 1 2
3 80 7 c.

Somnium quandoque est causa futurorum eventuum, scilicet inducendo ad operandum, et quandoque est signum eorum, scilicet quando idem est causa utrique
1-2 95 6 c.
1-2 154 5 c.

Somnolentia et otiositas, ut reducuntur ad torporem, sunt filiae accidiae
2-2 35 4 3

Somnus. In somnis nullus potest mereri, nec demereri, quia tunc non potest haberi perfectum judicium rationis: sed potest esse signum praecedentis meriti, vel peccati
1 84 8 o.
1 94 4 4
2-2 154 5 o.

Somnus potest esse peccatum mortale, vel saltem occasio peccati mortalis, scilicet quando ex hoc omittitur illud, quod quis facere debet, vel fit aliquid quod inclinat ad malum
1-2 71 5 c.

Sors proprie dicitur cum aliquid fit, ut considerato ejus adventu, aliquid innotescat
2-2 95 3 c.
2-2 95 8 c.

Sors triplex, scilicet divinatoria, divisoria, et consultoria; prima quaeritur cognitio futuri, secunda habendi, tertia fiendi
2-2 95 8 c.

Sors cujus eventus expectatur ex stellis, est vana et falsa; si autem a fortuna, est vana tantum sors divisoria; si vero a diabolo, est illicita, et prohibetur secundum canones: sed si expectatur a Deo, non est mala secundum se, licet sit peccatum quadrupliciter, scilicet si fiat sine necessitate, vel sine reverentia, vel in terrenis, vel in electionibus ecclesiastici
2-2 95 8 c.

Species duplex, scilicet natura communicabilius pluribus individuis immediate secundum nomen et rationem aequaliter participatam, ut homo; et intentio quiescens in anima, ut species in anima
1 13 9 o.

Unumquodque sortitur speciem secundum actum, et non secundum potentiam, sed secundum formam, in compositis ex materia et forma
1 53 1 c.
1-2 1 3 c.

Illud secundum quod aliquid sortitur speciem, oportet esse fixum et stans, quasi indivisibile, et quidquid attingit illud sub illa specie continetur, et quidquid recedit ab eo in plus vel minus, pertinet ad aliam speciem perfectiorem, vel imperfectiorem
1-2 52 1 c.

Nihil prohibet esse aliquam spe-

Pars	Qu.	Art.	Locus

ciem in aliquo genere, quae aliqualiter operetur in omnibus speciebus ejusdem generis, sicut sol influit in omnia corpora
2-2 | 47 | 5 | 2

Spectacula de utilibus et necessariis ad vitam. ut venationes, distrahunt animum, et debent vitari a poenitente, licet sint licita, cum debitis circumstantiis
2-2 | 167 | 2 | c., 2

Spectacula turpium vitanda sunt ab omnibus, sed maxime a poenitentibus
2-2 | 102 | 6 | 8
2-2 | 167 | 2 | 2

Inspectio spectaculorum turpium, et ad peccata provocantium studiosa, est prohibita, et est peccatum, et est mortale quandoque; unde et commixtionem animalium diversae speciei prohibet lex, ad tollendam universaliter occasionem concupiscentiae. Animalia enim diversarum specierum non commiscentur de facili, nisi hoc per homines procuretur: et sic in aspectu coitus animalium excitatur homini concupiscentiae motus; unde etiam in traditionibus Judaeorum, prohibitum invenitur, ut Rabbi Moyses dicit, ut homines averterent oculos ab animalibus coeuntibus
1-2 | 102 | 6 | 6, 8
2-2 | 167 | 2 | c., 2

Speculatio dicitur a speculo, non autem a specula; et reducitur ad meditationem, quia est visio causae per effectum
2-2 | 180 | 3 | 2

Speculum. In speculo fracto resultant multae imagines, quia habet multas superficies, causantes singulas reverberationes, quia non habent ibi esse quiescens
3 | 76 | 3 | c.

Spes est virtus
2-2 | 17 | 1 | o.

Spes est virtus theologica
1-2 | 62 | 3 | o.
2-2 | 17 | 5 | o.
2-2 | 18 | 1 | sc.
2-2 | 18 | 2 | 4

Spes potest esse informis, id est sine charitate
1-2 | 65 | 4 | o.
1-2 | 65 | 5 | 2

Spes informis non est virtus
1-2 | 65 | 4 | o.
1-2 | 65 | 5 | 2

Objectum principale spei est gloria, animae, non autem gloria corporis, sed objectum secundarium
2-2 | 17 | 5 | 1
2-2 | 18 | 2 | 4
3 | 7 | 4 | 1

Spes habet duplex objectum, scilicet bonum expectatum, et auxilium Dei
1-2 | 40 | 7 | c.
1-2 | 42 | 1 | c.
1-2 | 62 | 4 | 3
2-2 | 1 | 3 | 1
2-2 | 17 | 2, | c.
2-2 | 17 | 4 | c.
2-2 | 17 | 5 | c.
2-2 | 17 | 6 | 3
2-2 | 17 | 7 | c.
2-2 | 18 | 1 | c.
2-2 | 19 | 1 | c.
3 | 7 | 6 | 1

Objectum ejus habet quatuor conditiones, scilicet bonum, arduum, futurum, et possibile
1-2 | 40 | 1 | o.
1-2 | 40 | 2 | c.
1-2 | 40 | 5 | c.
1-2 | 40 | 6 | c.
1-2 | 40 | 7 | c.
1-2 | 40 | 8 | c.
1-2 | 41 | 2 | c.
1-2 | 42 | 3 | c., 3
2-2 | 17 | 1 | c.
2-2 | 17 | 7 | c.
2-2 | 18 | 1 | 1
2-2 | 18 | 2 | c. 3
2-2 | 20 | 4 | c.
2-2 | 21 | 1 | c.
2-2 | 144 | 1 | c.

Objectum spei non est possibile, ut est differentia veri; sed ut possibile dicitur secundum aliquam potentiam
1 2 | 40 | 3 | 2

Spes potest esse de actu virtutis, qui est in potestate nostra
1-2 | 42 | 3 | 2

Spes est tantum eorum quae non habentur a sperante
3 | 7 | 8 | 2
3 | 7 | 9 | 1

Spes et praesumptio sunt de malo abusive, pro inordinato timore
2-2 | 21 | 3 | 1

Spes directe respicit proprium bonum, non autem bonum alienum, quia significat motum; motus autem semper est ad proprium terminum proportionatum mobili
1-2 | 17 | 3 | c.

Sperare licet in homine, ut in causa secundaria; non autem ut in causa principali, sed tantum in Deo
2-2 | 17 | 4 | o.
2-2 | 17 | 5 | c.
2-2 | 25 | 1 | 3

Proprium et principale objectum spei virtutis est beatitudo aeterna; secundarium autem sunt alia bona
2-2 | 17 | 2 | o.
2-2 | 17 | 4 | o.
2-2 | 17 | 5 | c., 1
2-2 | 18 | 2 | c., 3

Spes est de beatitudine, ut de ultimo fine; sed est de gratia, ut deducente ad finem
1-2 | 69 | 2 | 1
1-2 | 69 | 3 | c.

Spes absolute est tantum de bono proprio; sed ut praesupponit amorem, potest aliquis alteri sperare vitam aeternam
2-2 | 17 | 3 | c.
2-2 | 18 | 2 | 3
2-2 | 18 | 3 | 2
3 | 7 | 4 | 3

Nec est in beatis
1-2 | 67 | 4 | o.
1-2 | 67 | 5 | o.
2-2 | 18 | 2 | o.
2-2 | 18 | 3 | c.
2-2 | 19 | 11 | 3

Nec est in damnatis, sed tantum in viatoribus, hic vel in purgatorio, vel in limbo Patrum
2-2 | 18 | 3 | o.

Spes est subjective in potentia appetitiva, non autem in cognoscitiva
1-2 | 40 | 2 | o.
2-2 | 18 | 1 | c.

Spes est in irascibili subjective
1 | 59 | 1 | 2
1-2 | 23 | 1 | c.
1-2 | 23 | 2 | c.
1-2 | 40 | 1 | sc.,c.,3

Spes virtus est subjective in voluntate, 3. Dist. 26. q. 1. 5. o. et q. 2. 2. c. et Veri. q. 15. 3. ad 5. et Virt. q. 1. c. fi. et 1. ad 2. et q. 4. 2. o.
1 | 50 | 4 | 3
1 | 82 | 5 | 2
2-2 | 18 | 1 | o.

In brutis est spes, passio, et desperatio, 3. Dist. 26. 1. 1. c.
1-2 | 40 | 3 | o.

Aliquid est causa spei dupliciter, scilicet faciendo aliquid esse possibile, ut divitiae, fortitudo, et omne augens potestatem hominis; vel faciendo aestimationem de possibili, ut doctrina et persuasio; sed experientia est causa spei utroque modo, licet sit causa defectus ejus tantum secundo modo
1-2 | 40 | 5 | o.
1-2 | 42 | 5 | 1
1-2 | 45 | 3 | c

Stultitia et experientia sunt causae spei per accidens, removendo scientiam, qua vere aestimatur aliquid non esse possibile
1-2 | 40 | 5 | 3
1-2 | 40 | 6 | c.fi.,3

Iuventus est causa spei, quia parum habet de praeterito et memoria, et multum de futuro, et multos spiritus; ideo cor ampliatur, et fiunt animosi, sed parum experti
1-2 | 40 | 6 | o.

Senes deficiunt spe, propter experientiam, quae facit aestimationem impossibilis
1-2 | 40 | 5 | 2

In ebriis sunt duae causae spei, scilicet inconsideratio et caliditas, et multiplicatio spirituum propter vinum
1-2 | 40 | 6 | o.
1-2 | 45 | 3 | c.

Spes, quoad rem speratam, est ex gratia et meritis; sed quoad habitum est tantum ex gratia, Dist. 26 q. 2. 1. ad 3. et Virt. q. 4. 1. ad 2.
2-2 | 17 | 1 | ?, 3

Spes praesupponit merita in proposito, non autem in actu, 3. Dist. 26. q. 2. art. 3. q. 1. ad 1. et Virt. q. 4. 1. ad 3.
1-2 | 62 | 4 | 2
1-2 | 65 | 4 | c.

Spes semper procedit ex gratia, vel habita, vel expectata non autem semper ex habita, 2. Dist. 43. q. 5. ad 4. et 4. Dist. 2. q. 2. 2. ad 3.
1-2 | 62 | 4 | 2

Spes praesupponit amorem et desiderium rei speratae
2-2 128 — | 6

Effectus. Spes extendit se in Deum, ratione divinae largitatis, a quo resilit donum timoris, ex consideratione propriae pravitatis, 3. Dist. 26. q. 2. 1. ad 4.

Spes per se adjuvat operationem dupliciter, scilicet ratione objecti, et ratione effectus, scilicet delectationis
1-2 | 40 | 8 | o.

Spes supra expectationem addit certitudinem, 3.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Dist. 26. q. 1. 3. ad 1. et q. 2. 1 2. c.			

Spes addit supra desiderium quendam conatum et elevationem animi, ad consequendum bonum arduum

1-2	25	1	c.
1-2	46	1	c.

Spes praecedit gaudium et causat illud.

1-2	25	1	c.

Spes dividitur contra memoriam, rationc delectationis, quae est effectus utriusque, non autem secundum essentiam, 3. Dist. 26. q. 1. ad 2.

Spes elevat affectum hominis ad summum bonum, ut adipiscendum, Virt. q. 2. 2. ad 5.

Habens spem, sperat Deum consequi, et per ipsum omnia necessaria, quantumcumque difficilia obtinere, et omnia nociva, quantumcumque difficilia repellere, 3. Dist. 26. q. 2. 2. ad 2.

Spes facit inhaerere Deo, ut principio beatitudinis; fides autem ut principio cognoscendi veritatem; charitas vero, propter seipsum; ideo distinguuntur realiter, 3. Dist. 26. q. 2. art. 3. q. 1. o. et Virt. q. 2. 3. c. et q. 4. 3. ad 9.

2-2	17	6	o
2-2	23	6	c.

Spes et fides de subjectis humanae potestati non sunt virtutes, sed de iis quae sunt supra facultatem naturae humanae, et excedunt omnem virtutem homini proportionatam

1-2	62	3	2

Spes directe respicit proprium bonum, non autem alienum, quia significat motum. Motus autem semper est ad proprium terminum proportionatum mobili: sed amor est directe ad alium, quia est unio amantis ad amatum, et unio est distinctorum

2-2	17	3	c.

Spes proprie est tantum de bono, nisi forte abusive; timor autem est tantum de malo, 3. Dist. 26. q. 1. 3. c.

1-2	23	2	c. fi.
1-2	40	1	c.
1-2	40	4	1
1-2	42	5	1
1-2	67	4	2
2-2	21	3	1

Spei contrariatur desperatio, secundum accessum et recessum a bono; timor autem secundum contrarietatem boni et mali, 3. Dist. 26. q. 1. 3. ad 3

1-2	40	4	o.
1-2	45	1	2
2-2	128	—	6
2-2	129	6	2

Spes est tantum de futuro, sed gaudium est de praesenti, 3. Dist. 26. q. 1. 3. c.

1-2	40	1	c.

Spes est tantum de arduo, sed desiderium et concupiscentia de bono absolute, 3. Dist. 26. q. 1. 3. c.

1-2	25	1	c. fi.
1-2	40	1	o.

Spes est tantum de possibili, desperatio autem de impossibili, 3. Dist. 26. q. 1. 1. c.

1-2	23	2	c. fi.
1-2	40	1	c. 3
1-2	40	4	o.

Spes virtus est circa arduum divinum; non autem magnanimitas, sed circa humanum, 3. Dist. 26. q. 2. 2. ad 4.

2-2	17	5	4

Spes respicit arduum assequendum auxilio alterius; sed magnanimitas ut aliquid suae potestatis, scilicet operationem magnorum

2-2	17	5	4

Expectatio spei dicit respectum ad auxilium Dei, sive speratum differatur, sive non; non autem dicit dilationem, sicut expectatio longanimitatis

2-2	17	5	3

Spes est de principaliori bono quam concupiscentia et delectatio tactus, quae sunt vehementiores et naturaliores

2-2	141	7	3

Spes et desperatio praesupponit desiderium

1-2	40	1	c.
1-2	40	4	3
1-2	40	7	c.
1-2	41	2	3

Spes est media inter praesumptionem et desperanem

1-2	64	4	3
2-2	17	5	2

Amor non habiti praesupponit spem et spes desiderium; ideo spes est media inter utrumque, 3. Dist. 26. q. 1. art. 3. q. 2. o.

1-2	40	1	c.

Spes est prima passio irascibilis; secunda desperatio; tertia timor; quarta audacia; quinta et ultima ira

1-2	23	4	c.
1-2	25	3	o.

Spes est nobilior virtutibus moralibus, quoad objectum, scilicet Deum, non autem quoad modum, sed converso, 3. Dist. 33. q. 1. 4. ad 1.

1-2	67	4	1

Sicut se habet spes ad magnanimitatem, sic et timor ad fortitudinem, 3. Dist. 26. q. 2. 2. ad 4.

2-2	129	7	c.

Fides absolute est prior spe, 3. Dist. 23. q. 2. 5. o.

1-2	62	4	c.
2-2	4	7	c., 2
2-2	17	6	2
2-2	17	7	o.

Spes est prior fide, non in esse, sed in proposito: ideo spes dicitur introducere ad fidem, 3. Dist. 23. q. 2. 5. ad 3.

2-2	4	7	2

Spes et timor ducunt ad charitatem, per modum cujusdam dispositionis

2-2	27	3, c., 3	

Spes est prior charitate via generationis; sed ordine perfectionis est e converso, 3. Dist. 26. q. 2. art. 3. q. 2. o.

1-2	62	4	o.
1-2	65	5	2
2-2	17	8	o.

Spina. Spinae et tribuli producti sunt simul cum aliis plantis, sed non fuissent nocivi ante peccatum

1	69	2	2
2-2	164	2	c., 1

Spiratio activa est eadem numero, in Patre et Filio

1	36	3	1, 2
1	36	4	1

Pater et Filius sunt duo spirantes, sed unus spirator

1	36	4	7

Spiritualis substantia dicitur esse in loco dupliciter, scilicet vel per applicationem virtutis limitatae, ut angelus, vel non limitatae, ut Deus

1	52	1	c. pr.

In substantiis incorporeis non est totalitas quantitatis, nec per se, nec per accidens; nec totalitas secundum perfectam rationem essentiae

1	8	2	3

Spiritus. Nomen spiritus videtur esse sumptum a respiratione animalium

1	36	1	c.

Spiritus dicitur sextupliciter, scilicet aër vel ventus, corpora beatorum, animae beatorum, virtus imaginativa, mens, et Deus

1	41	3	4

Spiritus, ut nominat subtilitatem naturae, est commune tribus personis; sed dupliciter convenit tantum Spiritui Sancto: primo quidem ex ipsa communitate ejus, quod dicitur Spiritus Sanctus; secundo vero ex propria significatione: nam nomen spiritus in rebus corporeis, impulsionem, et motionem significare videtur; flatum enim et ventum, spiritum vocamus. Est autem proprium amoris, quod moveat, et impellat voluntatem amantis in amato. Sanctitas autem illis rebus attribuitur quae in Deum ordinantur; quia igitur persona divina procedit per modum amoris, quo Deus amatur, ideo convenienter Spiritus Sanctus et amor et persona hujusmodi nominatur

1	36	1	o.

Spiritus Sanctus, in vi duarum dictionum, est commune toti Trinitati; sed in vi unius dictionis, est proprium nomen tertiae personae ex usu Ecclesiae, duplici ratione, scilicet ex ipsa communitate ejus, quod dicitur Spiritus Sanctus, et ex propria significatione spiritus et amoris

1	36	1	o.
2-2	14	1	c.

Et ponitur pro relativo, non ex nomine, sed ex usu Ecclesiae, nisi ut spiratus

1	36	1	2

Spiritum Sanctum esse, et non esse creaturam, sed Deum, probatur multipliciter

1	27	1	c.
1	41	3	c., 4

Spiritus Sanctus

Pars	Qu.	Art.	Locus
subito advenit mentibus hominum			
1-2	113	7	sc.

Spiritus Domini, in Scriptura, non nisi pro Spiritu Sancto consuevit poni: qui aquis superferri dicitur, non quidem corporaliter, sed sicut voluntas artificis superfertur materiae, quam vult formare

1	64	3	3, 4
1	66	1	5
1	74	3	4

Pater et Filius sunt unum principium Spiritus Sancti, unitate notionis communis

1	35	2	c.
1	36	4	o.

Graeci communiter dicunt Spiritum Sanctum esse imaginem Patris et Filii, non autem Latini

1	35	2	c., 1

Sponsa. Auferens sponsam propriam per vim excusatur a crimine raptus, licet peccet violentiam inferendo

2-2	154	7	4

Sponsalia sunt futurarum nuptiarum promissio

S.	43	1	o.

Potest homo in fine primi septennii sponsalia contrahere, sicut in fine secundi matrimonium contrahere, ac religionem ingredi, et in fine tertii civiliter se obligare

S.	43	2	o.

Dirimuntur sponsalia et cum quis ad religionem confugerit, et cum alter conjugum cum altero matrimonium contrahit, per verba de praesenti; aliter etiam dirimuntur variis casibus, secundum judicium Ecclesiae

S.	43	3	c.

Stare significat positionem naturalem hominis cum immobilitate

2-2	183	1	o.

Status proprie pertinet ad libertatem vel servitutem in temporalibus vel spiritualibus, quia significat immobilitatem et obligationem personae hominis

2-2	183	1	o.
2-2	183	4	c.
2-2	184	4	c.
2-2	186	6	c.

Officium dicitur respectu actus; gradus autem secundum ordinem superioritatis; status vero requirit immobilitatem, in conditione personae

2-2	183	1	3
2-2	183	3	o.

Diversitas statuum et officiorum est in Ecclesia, quia pertinet ad perfectionem ejus, ad necessitatem operum ejus, ad dignitatem et ad pulchritudinem ejus

2-2	183	2	o.
2-2	183	3	o.

Status naturae humanae duplex, scilicet naturae integrae, et naturae corruptae

1	94	2	c.
1-2	14	2	c.
1-2	109	2	c.
1-2	109	8	c.

Status hominum triplex, scilicet veteris legis, novae legis, et patriae

1-2	101	1	c.
1-2	103	3	c.
1-2	106	4	1
3	53	2	c. fi.

Status hominis quadruplex, scilicet a principio usque ad septimum annum; secundus a septimo anno usque ad quartumdecimum; tertius a quartodecimo anno usque ad vigesimum primum; et quartus deinceps. In primo statu, nulli contractui homo aptus est; in secundo, alicui de futuro, non perpetuo; in tertio, alicui etiam perpetuo, quoad propriam personam; sed in quarto, alicui quoad omnia, etiam exteriora

2-2	24	9	c.

Status naturae humanae secundum corpus triplex, scilicet corporalis, animalis, et spiritualis. Et status secundum animam quadruplex, scilicet ante peccatum, post peccatum, ante gratiam, sub gratia, et in gloria

3	53	2	c. fi.

Status animae distinguitur dupliciter, scilicet secundum diversum modum essendi secundum naturam, scilicet animae separatae, et conjunctae, et secundum integritatem naturae, et corruptionem

1	94	2	c.

Status vitae spiritualis triplex, scilicet incipientium, proficientium, et perfectorum

2-2	24	9	o.
2-2	183	4	o.

Status post hanc vitam duplex, scilicet ante resurrectionem universalem, et post

1-2	67	1	3

In statu gloriae, nihil erit figurale, ad cultum Dei pertinens, sed solum gratiarum actio, et vox laudis

1-2	101	2	c.
1-2	103	3	c.
2-2	13	4	c.

Status mundi potest variari dupliciter, scilicet secundum diversitatem legis, et secundum diversos gradus perfectionis, sub eadem lege

1-2	106	4	c.

Christus secundum aliquid fuit in triplici statu, scilicet innocentiae, peccati, et gloriae

3	13	3	2

Statutum negativum de non fienda re spirituali, nisi dentur tot, est illicitum et simoniacum. Unde illicita esset ordinatio si in aliqua ecclesia statueretur, quod non fieret processio in funere alicujus, nisi solveret certam pecuniae quantitatem. Non autem statutum affirmativum, scilicet quod res spiritualis fiat, si tot dentur; quia primo modo per tale statutum praecluderetur via gratis officium pietatis aliquibus impendendi; non autem secundo modo, quia per hoc non praecluderetur via illud aliis exhibendi. Et prima ordinatio habet speciem exactionis, secunda autem habet speciem gratuitae recompensationis

2-2	100	3	2

Si aliquid de se repugnantiam habet, ad jus naturale, non potest voluntate humana fieri justum, puta si statuatur quod liceat furari, vel adulterium committere

2-2	57	2	2

Stellae, secundum Tholomaeum, moventur in suis sphaeris; non autem secundum Aristotelem

1	70	1	3

Stella apparens magis in nativitate Christi, non fuit de coelis, sed fuit Spiritus Sanctus, vel angelus in illa specie, vel probabilius de novo creata: non in coelo, sed in aëre vicino terrae, quintuplici ratione, scilicet tum quia nulla alia stella hac via incedit; haec enim stella ferebatur a septentrione in meridiem; ita enim jacet Judaea ad Persidem, unde magi venerunt: tum apparet hoc ex tempore; non enim solum apparebat in nocte, sed etiam in meridie; quod non est virtutis stellae, sed nec etiam lunae; tum quia quandoque apparebat, et quandoque occultabatur; tum quia non habebat continuum motum, sed cum oportebat ire magos, ibat; quando autem oportebat stare, stabat; tum quia sursum manens partum virginis demonstrabat, et deorsum descendens, hoc faciebat

3	36	7	o.

Stipendia principum sunt reditus eorum

2-2	62	7	c.

Struthio significat militantes Deo, et negotiis saecularibus se implicantes

1-2	102	6	1 c.

Studiositatis nomen derivatur ad omnes virtutes inquantum cognitio prudentiae ad eas pertinet

2-2	166	2	1

Studiositas est virtus, cujus principalis materia est cognitio, secundario autem alia

2-2	166	2	c.
2-2	167	—	o.

Et est virtus moralis, quia principaliter refraenat, et moderatur appetitum cognoscendi; sed per accidens impellit contra laborem studii

2-2	166	2	o.
2-2	167	1	c.

Studiositas non est directe circa cognitionem, sed circa appetitum cognitionis acquirendae

2-2	166	2	c., 2
2-2	167	1	c.

Studiositas opponitur curiositati

2-2	160	2	c.
2-2	161		princ.
2-2	166		princ.

Studium impor-

Pars	Qu.	Art.	Locus

tat vehementem applicationem mentis ad aliquid, et principaliter ad cognitionem, secundario autem ad ea in quibus homo per cognitionem di igitur
2-2 166 1 c.

Studium sapientiae summe commendatur
2-2 188 1 c.

Circa studium contingit per accidens quadrupliciter curiositas, superbia, et alia vitia; licet omne studium secundum se sit bonum, scilicet uno modo, inquantum per studium minus utile retrahuntur aliqui a studio, quod eis ex necessitate incumbit; alio modo inquantum studet aliquis addiscere ab eo a quo non licet; tertio quando homo appetit cognoscere veritatem circa creaturas, non referendo ad debitum finem, scilicet ad cognitionem Dei; quarto modo inquantum aliquis studet ad cognoscendam veritatem, supra proprii ingenii facultatem, quia per hoc homines de facili in errores labuntur
2-2 167 1 c.

Studium et curiositas dicuntur pertinere ad carnem, vel ad avaritiam, ratione cognitionis eorum, ad quae illae inclinant
2-2 166 1 2, 3

Stultitia dicitur a stupore, quia stultus est, qui propter stuporem non movetur
2-2 46 1 c.
2-2 46 2 c.

Stultus praecipue videtur qui deficit in summa judicii, scilicet secundum altissimam causam, non autem si deficiat circa aliquid modicum
2-2 46 1 1
2-2 46 2 c.

Stultitia importat hebetudinem sensus spiritualis; fatuitas autem totalem privationem ejus; ideo prima opponitur contrariae sapientiae, secunda vero privative
2-2 8 6 1
2-2 46 1 o.

Stultitia duplex, sicut sapientia duplex, scilicet mundi, et Dei; prima sapientia decipit, non autem secunda
2-2 46 1 2, 3
2-2 113 1 1

Non moveri injuriis, eo quod terrena non sapiant, pertinet ad stultitiam mundi; si vero ex stupore, pertinet ad stultitiam simpliciter
2-2 46 1 4

Stultitia ex immersione sensus in terrenis, est peccatum; non autem ex defectu naturae, ut in amentibus
2-2 46 2 o.
2-2 46 3 c.

Stultitia opponitur praeceptis de contemplatione veritatis
2-2 46 2 3

Stultitia est filia luxuriae; continet odium Dei, et desperationem futuri saeculi, quia fastidiunt Deum et dona ejus
2-2 46 3 o.

Stultitia ex impedimento corporali causatur ex ira; ex luxuria vero, inquantum est ex immersione sensuum in terrenis
2-2 46 3 3

Hebetudo, stultitia, ignorantia, et praecipitatio differunt, quia prima opponitur intellectui, secunda sapientiae, tertia scientiae, et quarta consilio
2-2 8 6 1

Stultiloquium significat perversam sententiam verborum, per quae quis praefert delectationes luxuriae aliis bonis
2-2 153 5 4

Stupor causatur ex insolita imaginatione
1-2 41 4 c. fi.

Admiratio est principium philosophandi; sed stupor est impedimentum philosophicae considerationis quo timetur judicare in praesenti, et inquirere in futuro
1-2 41 4 c. fi, 5

Stuprum est illicita virginis defloratio sub cura parentum
2-2 154 1 c.
2-2 154 6 o.

Stuprum fit deformius, ex duplici injuria sibi annexa, scilicet virginis seductae, vel vi oppressae et patris; et secundum legem reus tenetur satisfacere utrique
2-2 154 6 3

Filia sacerdotis etiam non nupta, deprehensa in stupro, lapidabatur in veteri Testamento; in aliis autem tantum nuptae
3 29 1 4

Subjectio. Quaelibet res perficitur per subjectionem ad suum superius
1-2 92 1 c.
2-2 81 7 c.

Movens necessario causat notum in mobili, totaliter ei subjecto, non autem in aliis
1 82 2 2
2-2 83 1 c.

Subjectio mulieris ad virum inducta est in poenam mulieris, propter peccatum. Vel non est per modum servitutis, sed gubernationis
2-2 164 2 c., 1

Omnia sunt nunc subjecta Deo et Christo secundum potestatem; sed post judicium, per finalem impletionem voluntatis ejus
3 20 1 3
3 59 4 2

Prima subjectio hominis ad Deum est per fidem
2-2 16 1 c.

Homo dicitur esse Dei dupliciter, scilicet per subjectionem potestati ejus, et per unionem charitatis; secundum desiit per peccatum, non autem primum, nec alio modo
3 48 4 1

Subjectio Christi et cujuslibet alterius hominis ad Deum triplex, scilicet, secundum gradum bonitatis, potestatem, et obedientiam
3 20 1 o.

Christus fuit subjectus sibi ipsi, secundum naturam humanam, non autem secundum naturam divinam, nec secundum personam
3 20 2 o.

Omnia quae ponunt subjectionem vel minorationem Christi, intelliguntur secundum naturam assumptam, vel ad commendationem principii in Patre
1 42 4 1
1 43 7 1

Subjectum duplex, scilicet subjectum inhaesionis, et subjectum scibile
1 117 1 c

Subjectum est causa effectiva propriae passionis, quia proprium fluit a subjecto
1 77 6 3

Subitatio. Comparatio motus irascibilis, et concupiscibilis quantum ad subitationem
2-2 156 4 c.

Subsannatio et irrisio conveniunt in fine; sed differunt in modo, quia prima fit naso rugato, secunda vero fit ore, id est in verbo, et cachinnis
2-2 75 1 1

Subsistentia dicitur, cujus actus est subsistere, id est per se existere
1 29 2 c.

Omne subsistens est tantum unum numero
1 41 6 c.
1 44 1 c.
1 54 1 c.
1 75 7 c.

Subsistens ut nominatur nomine intentionis, dicitur suppositum; si autem nomine rei, dicitur subsistentia, inquantum subsistit; sed dicitur res naturae, inquantum naturae communi supponitur; sed ut substat accidentibus, dicitur substantia vel hypostasis; et inquantum rationalis, dicitur persona
1 29 2 c.

Subsistere convenit Deo, ratione ejus ad quod significandum nomine imponitur, scilicet per se esse, non autem ratione ejus a quo nomen imponitur, scilicet subesse, nisi secundum quod essentia subest ipsi secundum rationem
1 14 1 1
1 29 3 3
1 39 1 3

Omne quod est in Deo subsistit; et tamen ibi non sunt nisi tres subsistentes
1 30 1 2
1 30 2 c.
1 34 2 1

Sicut dicimus, in divinis, tres personas, vel tres subsistentias, sic Graeci dicunt tres hypostates, non autem tres substantias, propter errorem
1 29 2 3
1 30 1 c., 1

Pars	Qu.	Art.	Locus

Substantia dicitur dupliciter, scilicet essentia, seu quidditas, et suppositum
1 | 29 | 2 | c.
3 | 2 | 6 | 3

Substantia, subsistentia, et essentia distinguuntur secundum triplicem actum, scilicet subsistare, subsistere, et esse, quorum esse est commune omni enti; sed substare et subsistere, est commune tantum substantiae
1 | 29 | 2 | c.

Substantia est res habens quidditatem, cui debetur esse per se, et non in alio, scilicet subjecto
1 | 3 | 5 | 1
3 | 77 | 1 | 2

Per se existere non est diffinitio substantiae, quia per hoc non demonstratur quidditas ejus, quae non est suum esse
1 | 3 | 5 | 1

Nulla pars integralis potest dici substantia prima vel hypostasis
1 | 29 | 1 | 5

Omne quod est per se in praedicamento substantiae, est compositum ex esse et essentia, non autem ex materia et forma
1 | 3 | 5 | c.

Subtilitas est proprietas corporis gloriosi per effectum spiritualis potentiae
S. | 83 | 1 | o.

Nullo modo competere poterit corpori glorioso, ut ratione suae subtilitatis possit esse simul cum corpore non glorioso, nisi ex operatione divinae virtutis, quia tolletur id quo impediebatur, ne cum corpore glorioso esse posset
S. | 83 | 2 | c.

Fatendum est miraculose fieri posse, ut duo corpora sint in eodem loc

Pars	Qu.	Art.	Locus

S. | 83 | 3 | c.

Divina virtute fieri posset ut duo corpora gloriosa essent simul
S. | 83 | 4 | c.

Necessitas existendi in aequali loco tolli non potest a corpore glorioso ex sua subtilitate
S. | 83 | 5 | c.

Corpora gloriosa sunt palpabilia
S. | 83 | 6 | c.

Successio est in succedentibus, sicut ordo in ordinatis
3 | 75 | 4 | 1

Conversio Eucharistiae non ponit aliquem actum imperfectum, sed ponit successionem, cujus relatio secundum rem est in pane, non autem in corpore Christi, nisi secundum rationem
3 | 75 | 4 | 1

In damnatis est poenarum successio; sed gloria sanctorum est sine successione
1-2 | 67 | 4 | 2
2-2 | 18 | 2 | 2

Sufficiens per se duplex, scilicet non recipiens additionem boni, ut Deus, et continens omnia necessaria, ut beatitudo
1 | 26 | 1 | 1
1-2 | 3 | 2 | 2
1-2 | 3 | 3 | 2
1-2 | 4 | 7 | 2

Suffragia peccatoris prosunt mortuis ex opere operato in persona ejus, sed etiam ex opere operante in persona Ecclesiae, vel ex opere operantis, licet magis prosint suffragia bonorum
3 | 82 | 6 | c.

Non potest opus unius alteri prodesse per viam meriti, ad statum beatitudinis consequendum, sed per viam orationis
S. | 71 | 1 | c

Cum charitas nunquam excidat,

Pars	Qu.	Art.	Locus

opera vivorum mortuis prosunt, ad poenae diminutionem, non ad mutationem status mortuorum
S. | 71 | 2 | o.

Suffragia peccatore facta, quantum ad opus operans ratione sui, mortuis non prosunt; ratione vero alterius, sive totius Ecclesiae personam gerat, sive agat ut instrumentum, eis prosunt; sed semper prosunt ratione operis operati
S. | 71 | 3 | o.

Suffragium quod pro mortuis fit, facienti prodest, quantum attinet ad vitam aeternam; sed inquantum est expiativum poenae, ut fiat satisfactio, nullo modo prodest
S. | 71 | 4 | c.

Cum in inferno nulla sit redemptio, suffragia non prosunt damnatis
S. | 71 | 5 | o.

Suffragia vivorum auxilio sunt iis qui in purgatorio detinentur, cum opera unius possint valere alteri ad satisfaciendum
S. | 71 | 6 | c.

Cum per suffragia vivorum; status mortuorum mutari non possit, illa pueris in limbo existentibus non prosunt, in quibus oporteret ut status mutaretur, quantum ad meritum essentialis praemii
S. | 71 | 7 | o.

Cum sancti in coelo nullius rei indigeant, non juvantur per nostra suffragia
S. | 71 | 8 | c.

Convenienter Augustinus posuit tria praecipua subsidia vivorum pro mortuis, Eucharistiam, eleemosynam, et orationem
S. | 71 | 9 | o.

Simpliciter et directe indulgentiae non prosunt mortuis
S. | 71 | 10 | c.

Non per se, sed per accidens cultus exequiarum defunctis prodest
S. | 71 | 11 | o.

Suffragia, pro uno defuncto facta, aliis prosunt ratione charitatis; ratione vero intentionis magis ei pro quo fiunt, imo soli, si solum ratio dimissionis poenae habeatur
S. | 71 | 12 | c.

Suffragia, inquantum sunt satisfactiones ex intentione facientis, translatae in mortuos, magis prosunt ei pro quo singulariter fiunt, quam quae fiunt pro eo, et communiter pro aliis; inquantum vero accipiuntur ut valent ex virtute charitatis, tantumdem singuiis prosunt, ac si pro uno tantum fierent
S. | 71 | 13 | o.

Quantum attinet ad velociorem absolutionem poenae, plus valent specialia et communia suffragia simul, quam communia tantum; quantum vero spectat ad finalem poenae liberationem, aeque valent communia solum suffragia atque specialia et communia simul
S. | 71 | 14 | c.

Summum malum non datur
1 | 49 | 3 | o.
1 | 103 | 7 | 1
2-2 | 172 | 6 | c.

Summum et infimum in vita humana potest accipi dupliciter, scilicet per comparationem status ad statum, tam in spirituali vita quam in saeculari, vel per comparationem graduum, qui sunt perfectio unius hominis

Pars	Qu.	Art.	Locus

2-2 | 189 | 1 | 2

Super significat tria, scilicet directum situm, juxta, et post
1-2 | 89 | 2 | 1

Superbia dicitur dupliciter, scilicet ut supergreditur regulam rationis, et quilibet excessus: prima semper est mala; secunda vero quandoque est bona
2-2 | 162 | 1 | 1

Superbia dicitur tripliciter, scilicet inclinabilitas ad superbiendum, ex flexibilitate naturae, vel corruptione fomitis actualis; elatio contra praeceptum, vel inordinatus appetitus excellentiae in quacumque re; et tertio inordinatus appetitus excellentiae, cui debetur honor et reverentia: prima est initium vel radix omnis peccati; secunda est generale peccatum; tertia vero est peccatum speciale, et est unum de septem capitalibus
1-2 | 84 | 2 | o.
2-2 | 162 | 2 | o.
2-2 | 162 | 8 | o.

Genus duplex superborum, scilicet efferentium se supra alios, et arrogantium sibi aliquid supra se
2-2 | 33 | 5 | c.

Superbia proprie est inordinatus appetitus excellentiae, cui debetur honor et reverentia. Vel superbia proprie respicit defectum subjectionis hominis ad Deum, secundum scilicet quod aliquis se extollit supra id quod est sibi praefixum secundum divinam regulam vel mensuram
1-2 | 84 | 2 | o.
2-2 | 77 | 5 | c.
2-2 | 132 | 4 | c.
2-2 | 162 | 1 | o.
2-2 | 162 | 2 | c.
2-2 | 162 | 3 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	162	4	c.
2-2	162	5	c.
2-2	162	6	c.

Superbia magis est in appetitu excellentiae quam in aestimatione
2-2|162| 3| o.

Species superbiae sunt quatuor secundum Gregorium, scilicet vel cum aliquis existimat bonum quod habet ab alio, ac si haberet a seipso efficienter, vel meritorie; vel cum aliquis attribuit sibi majus bonum quam habeat; vel prout excellentior aliquis redditur ex hoc quod bonum alicuod excellentius caeteris possidet, et sic aliis despectis singulariter vult videri
2-2|162| 4| o.

Excusatio peccati pertinet ad tertiam speciem superbiae, praesumptio vero ad quartam
2-2|162| 4| 3

Gradus superbiae sunt duodecim secundum Bernardum, oppositi duodecim gradibus humilitatis, scilicet curiositas, per quam aliquis curiose, ubique et inordinate circumspicit; levitas mentis, per quam scilicet homo superbe se habet in verbo; inepta laetitia qua homo est facilis et promptus in risu; jactantia non tacens usque ad interrogationem; singularitas, per quam scilicet aliquis sanctior aliis vult apparere; arrogantia, per quam scilicet homo se aliis praefert; praesumptio, per quam aliquis reputat se sufficientem ad majora; defensio peccatorum; simulata confessio, per quam scilicet aliquis non vult subire poenam pro peccatis, quae simulate confitetur; rebellio despiciens obedire; libertas, per quam scilicet homo delectatur libere facere quod vult; peccandi consuetudo, quae implicat Dei contemptum
2-2|162| 4| 4

Superbia proprie semper est peccatum
2-2|162| 7| o.

Superbia, secundum se, est speciale peccatum, ratione specialis objecti; sed est peccatum generale, secundum redundantiam duplicem, scilicet finis et contemptus legis
2-2|162| 7| o.
2-2|162| 5| 1
2-2|162| 8| c.

Superbia, secundum genus suum, est peccatum mortale, praeter actus ejus imperfectos, id est sine consensu deliberato
2-2|162| 5| o.

Superbia est gravissimum omnium peccatorum, ex parte aversionis, non autem ex parte conversionis
2-2|162| 6| o.
2-2|162| 7| 4

Superbia est initium omnis peccati, ex parte aversionis; concupiscentia vero, ex parte conversionis
1-2| 84| 2| c. 3
1-2| 84| 4| 4

Superbia est initium omnis peccati, non actu, sed aptitudine
2-2|162| 2| o.
2-2|162| 5| 1
2-2|162| 7| 1

Superbia et avaritia, inquantum sunt specialia peccata, sunt radices omnium peccatorum
1-2| 84| 1| c., 2
1-2| 84| 2| c.
2-2|117| 2| 1

Superbia est primum omnium peccatorum, et principium eorum
2-2|162| 7| o.

Superbia est regina omnium vitiorum
1-2| 84| 4| 4
2-2|132| 4| c., 1
2-2|153| 4| 2
2-2|162| 8| c.

Superbia inordinate appetit excellentiam, sed inanis gloria manifestationem ejus; ideo non sunt idem, sed prima causat secundam
2-2|132| 4| c.
2-2|162| 8| 2

Superbus anhelat ad superabundantiam fortitudinis; ideo vult videri audax
2-2|162| 7| 5

Superbia opponitur magnanimitati secundum excessum, inquantum tendit ad magna inordinate; sed directius opponitur humilitati, inquantum subjectionem aspernatur
2-2|162| 1| 3
2-2|162| 5| c.

Superbia corrumpit solam humilitatem, per directam contrarietatem; caeteras autem virtutes corrumpit per abusum
1 | 64| 2| 5 fi.
2-2| 22| 2| 3

Superbia semper contrariatur dilectioni Dei, et aliquando dilectioni proximi
2-2|162| 5| 2

Superbia est subjective in irascibili, non solum sensitiva, sed etiam in voluntate
2-2|162| 3| o.

Homo superbivit de scientia et potentia: ideo convictus est de ignorantia per idololatriam, et de impotentia per transgressionem legis
1-2| 89| 2| 3
1-2| 89| 6| c.

Superbia oritur ex virtutibus per accidens tantum, id est occasionaliter
2-2|162| 5| 3

Superbia directe impellit cognitionem practicam, non autem speculativam, nisi indirecte
2-2|162| 3| 1

Extollentia oculorum est signum superbiae, excludendo reverentiam et timorem
2-2|161| 2| 1

Deus permittit ruere in luxuriam, ut liberet a superbia
1-2| 79| 4| c.
1-2| 87| 2| 1
1-2| 98| 2| 3
2-2|162| 6| 3

Remedium triplex contra superbiam, scilicet consideratio propriae infirmitatis, magnitudinis Dei, et imperfectionis propriorum bonorum
2-2|162| 6| 1

Superficies est proprium, et per se subjectum colorum
1-2| 56| 1| 3
3 | 74| 2| c.

Superius habet similitudinem cum inferiori, ut sol cum igne, et in Deo est similitudo omnium rerum et secundum accidens, potest esse aliquid simile substantiae, similitudine quae est inter causatum et causam
1 | 57| 2| 2

Superstitio est quaedam protestatio infidelitatis
2-2| 94| 1| 1
2-2| 97| 4| c.
2-2|100| 1| 1

Superstitio est vitium religioni oppositum secundum excessum
2-2| 92| 1| o.
2-2| 94| 1| c.
2-2| 95| 1| c.
2-2|122| 3| c.
2-2|138| 2| sc.

Species ejus sunt quatuor, scilicet cultus Dei inordinatus, idololatria, divinatio, et observatio vana
2-2| 92| 2| o
2-2| 94| 1| o.

Ad superstitionem pertinet omnis idololatria, et omnis acceptio auxilii daemonum, ad aliquid faciendum vel cognoscendum
2-2| 95| 2| c.

Quidquid procedit ex societate daemonum cum hominibus, superstitiosum est
2-2| 95| 2| sc.

Omnis superstitio oritur ex aliquo pacto cum daemonibus inito, expresso vel tacito; ideo prohibetur primo praecepto
2-2|122| 2| 3
2-2|122| 3| c.
2-2|122| 4| c.

Suppositio ponitur aliquando in praedicato, tam confusa quam determinata
1 | 36| 4| 4

Suppositum. In compositis differunt suppositum et natura
1 | 3| 3| c.
1 | 29| 2| 3
3 | 16| 5| 1

In divinis suppositum dicitur, quasi sub alio positum, non quidem secundum rem, sed secundum modum significandi, quia ibi est res subsistens
1 | 39| 1| 3

In Deo suppositum et natura sunt idem re, et differunt secundum modum significandi
1 | 3| 3| o.
3 | 2| 2| c.

Persona Filii Dei est suppositum naturae humanae
3 | 16| 1| c.
3 | 16| 2| c.
3 | 16| 3| c.

Suspicio vitium importat, quae quanto plus procedit est magis vitiosa
2-2| 60| 3| c.

Suspicio est opinio mali, ex levibus signis
2-2| 60| 3| c.
2-2| 60| 4| c.

Gradus suspicionis triplex, scilicet levis dubitatio, certa aestimatio, et condemnatio judicialis: prima est

Pars	Qu.	Art.	Locus

peccatum veniale; secunda est peccatum mortale, si est de gravi; tertia est peccatum mortale pertinens ad injustitiam
2-2| 60| 3| o.

Suspicio contingit tripliciter, scilicet ex propria malitia, ex odio, et ex experientia
2-2| 60| 3| c.
2-2| 60| 4| c.

Sustinere est difficiliustripliciter quam aggredi; et importat passionem corporis et actionem animae
2-2|123| 6| 1, 2

Susurratio est ad separationem amicitiae; detractio vero, ad denigrationem famae: ideo differunt fine, sed conveniunt in materia et forma, scilicet in occulta maledictione
2-2| 74| 1| o.
2-2| 75| 1| c.

Susurratio est gravius peccatum detractione et contumelia, quia amicitia est melior quolibet alio bono exteriori
2-2| 74| 2| o.

Suum dicitur alicujus, quod ad ipsum ordinatur
1 | 21| 1| 3

Suum uniuscujusque dicitur quod ei secundum proportionis aequalitatem debetur
2-2| 58|11| c.

Syllogismus. In agendis fit syllogismus, cujus major universalis est intellectus practici, minor vero particularis est rationis particularis, id est cogitativae; conclusio autem est in electione operis
2-2| 76| 1| c.
2-2| 90| 1| 2

Syllogismus necessario est in quolibet actu virtutis et peccati. Sed temperatus et intemperatus syllogizant, ex triplici propositione; continens autem et incontinens, ex quadruplici propositione, sed diversimode
1-2| 77| 2| 4

Sylvester papa excommunicavit eos a quibus exulavit, non quidem ex vindicta, sed ex zelo Dei
2-2|108| 1| 4

Symbolum. Necesse fuit edere plura symbola, contra diversas haereses; nec differunt, nisi quod explicatur in uno, implicitum in alio
2-2| 1| 9| 2
2-2| 1|10| 1, 2

Edere novum symbolum pertinet tantum ad papam, sicut et caetera pertinentia ad totam Ecclesiam
2-2| 1|10| o.
2-2| 11| 2| 3

In symbolis dicitur: Credo in Deum, in persona Ecclesiae, cujus fides est formata, quae invenitur in omnibus illis, qui sunt numero et merito de Ecclesia: et ut si qui fideles fidem formatam non habent, ad hanc formam pertingere studeant
2-2| 1| 9| 3

In symbolo apostolorum, melius dicitur: Sanctam Ecclesiam, quam: In sanctam Ecclesiam; tamen si dicatur: In sanctam Ecclesiam, intelligitur in Spiritum Sanctum, sanctificantem eam
2-2| 1| 9| 5

In quolibet concilio compositum est aliquod symbolum, non quidem aliud a praecedenti, sed explicans aliquid implicitum in priori, contra novam haeresim
1 | 36| 2| 2

In symbolo Patrum, nihil explicatur de descensu Christi ad inferos, quia nullus error exhortus est contra hoc
2-2| 1| 9| 4

Symbolum Patrum publice cantatur in missa, quia editum fuit fide jam manifestata, et Ecclesia pacem habente, et est declarans symbolum apostolorum, editum tempore persecutionis, fide nondum propagata: ideo symbolum apostolorum occulte dicitur in prima, et in completorio, quasi contra tenebras errorum praeteritorum et futurorum
2-2| 1| 9| 6

Symbolum Patrum dicitur statim post evangelium, quasi expositio ejus; illud autem symbolum Athanasii dicitur in prima, quasi expulsis jam haereticorum tenebris: et utrumque dicitur tantum in diebus, in quibus homines magis consueverunt venire ad Ecclesiam, et in quibus solemnizatur aliquid de pertinentibus ad articulos fidei
3 | 83| 4| c.

Athanasius composuit manifestationem fidei, non quidem per modum symboli, sed per modum doctrinae, licet auctoritate papae habeatur ut regula fidei, quia integram fidei veritatem breviter continet
2-2| 1|10| 3

Synagoga fiebat in diversis locis ad doctrinam: templum autem tantum in uno loco, ad sacrificium. Et utrique succedit Ecclesia
1-2|102| 4| 3

Synderesis non est potentia, sed est habitus naturalis primorum principiorum moralium
1 | 79|12| o.
1 | 79|13| c.fi.,3
1-2| 94| 1| 2
2-2| 47| 6| 1, 3

Actus synderesis est removere a malo, et inclinare ad bonum
1 | 79| 1| c.

Synesis est virtus benejudicativa de agibilibus, secundum legem communem; gnome vero, secundum altiora principia, scilicet juris naturalis; ideo est altior
1 | 22| 1| 1
1-2| 57| 6| o.
2-2| 48|—| c. fi.
2-2| 51| 3| o.
2-2| 51| 4| o.
2-2| 53| 2| c.

Synonyma dicuntur nomina significantia idem, secundum eamdem rationem
1 | 13| 4| 1

T

Tabernaculum Dei significat Ecclesiam militantem, sed domus vel templum Dei significat Ecclesiam triumphantem
1-2|102| 4| 2

Ratio tabernaculi in veteri lege, et distinctio partium ejus, et templi, declaratur
1-2|102| 4| o.

Totus status prioris tabernaculi ordinabatur ad figurandum mortem Christi
1-2|102| 4| 5

Tabula secunda post naufragium peccatorum est poenitentia et verecundia
3 | 84| 6| o.

Tacere dicendum, et loqui tacendum, est peccatum
1-2| 73| 1| 3

Tactus est sensus alimenti, gustus autem est discretivus saporum
2-2|141| 5| 1

Tactus, ut est in aliis membris quam in lingua, distinguitur a gustu, et secundum diversam rationem immutationis
1 | 78| 3| 3

Tactus est unus genere, et est plures specie, secundum plures contrarietates, vel omnes hujusmodi conveniunt in uno genere proximo, sed innominato
1 | 78| 3| 3

Tactus est fundamentum omnis sensus, et est per totum corpus, sicut et organum ejus; et ideo dicitur aliquid sensitivum
1 | 76| 5| c.
1 | 91| 1| 3
1 | 91| 3| 1

Subtilitas tactus sequitur aequalitatem complexionis; ideo quanto quis est melioris tactus, tanto melioris est intellectus
1 | 76| 5| c.

Organum et medium tactus non possunt denudari suo objecto, sicut in aliis sensibus, quia qualitates tangibiles sunt differentiae corporis, inquantum corpus
1 | 91| 1| 3

Proles in ventre matris, antequam habeat animam rationalem, sentit per tactum
3 | 34| 2| 3

Tactus duplex, scilicet quantitatis, et virtutis
1 | 75| 3| 3
1 |105| 2| 1

Tantum. Hoc adverbium, tantum, cum sit exclusivum, potest poni ex parte subjecti, et ex parte praedicati; possumus enim dicere: Tantum Socrates currit, id est nullus alius currit; et: Socrates currit tantum, id est nihil

Pars	Qu.	Art.	Locus
			aliud facit
1	31	3	2

Tarditas superflua minus opponitur rectitudini consilii quam praecipitatio, quia oportet consiliari tarde

2-2	53	3	3

Temeritas. Temere fieri dicuntur, quae ratione non reguntur, vel propter impetum voluntatis, vel passionis, vel ex contemptu: et hoc proprie est temeritas, quae causatur ex superbia; ideo continetur sub praecipitatione, quae respicit utrumque, sed magis primum

2-2	53	3	2

Temeritas, sive praecipitatio, est defectus consilii, et species imprudentiae

2-2	53	2	c. fi.
2-2	53	5	c. fi.

Defectus docilitatis, vel memoriae, vel rationis, pertinet ad temeritatem, seu praecipitationem

2-2	53	2	c. fi.

Temperantia est virtus, et est virtus specialis sumatur antonomastice, ut refraenat a maxime allicientibus; sed est virtus generalis communiter

2-2	141	1	o.
2-2	141	2	o.
2-2	141	4	1
2-2	186	1	c.

Temperantia est virtus cardinalis

1-2	61	—	o.
1-2	66	1	c.
1-2	66	4	c.
2-2	141	7	o.

Temperantia et omnes partes ejus denominantur a defectu, in quo consistit laus earum, sicut fortitudo et omnes partes ejus, et laus earum consistit in excessu

2-2	146	1	3

Laus ejus magis est in vincendo delectationes, quam in persistendo contra impetus earum

2-2	138	2	3

Temperantia mensuram accipit ex conservatione salutis corporalis, et multo magis ex conservatione salutis spiritualis

2-2	141	6	3

Necessitas hujus vitae est regula temperantiae, scilicet ut rebus utamur, ad necessitatem vitae praesentis

1-2	63	4	c.
2-2	141	6	o
2-2	142	1	c.

Modus temperantiae et omnium partium ejus est in retrahendo a delectationibus corporis

2-2	141	2	c.
2-2	141	3	c.
2-2	161	1	c.
2-2	161	4	c.

Partes ejus integrales sunt verecundia, et honestas; partes vero subjectivae sunt abstinentia, sobrietas, castitas, et pudicitia; partes autem potentiales seu adjunctae, sunt continentia, humilitas, mansuetudo, seu clementia, modestia, bona ordinatio, ornatus, austeritas, parcitas, seu per se sufficientia, et moderatio seu simplicitas

2-2	143	—	o.
2-2	146	1	3
2-2	157	3	o.
2-2	160	1	o.
2-2	161	4	o.

Verecundia non est pars temperantiae, quasi intrans essentiam ejus, sed quasi dispositive se habens ad eam

2-2	144	4	4

Verecundia principalius pertinet ad temperantiam, ratione motivi, scilicet turpis, et non ratione timoris; secundario vero ad alias virtutes

2-2	144	1	2
2-2	144	4	4

Studiositas est pars temperantiae adjuncta, seu potentialis; et comprehenditur sub modestia

2-2	166	2	o.

Patientia non est pars temperantiae, quia patientia firmat in bono contra tristitias illatas ab alio; haec autem circa tristitias tactus, refraenando

2-2	136	4	2

Objectum temperantiae est bonum delectabilium in concupiscentiis tactus, secundum modum rationis, vel legis divinae

1-2	63	4	c.

Temperantia principaliter est circa concupiscentias, et delectationes; secundario autem circa tristitiam de absentia delectabilium

1-2	35	6	3
2-2	21	1	1
2-2	23	4	2
2-2	95	3	2
2-2	141	3	o.
2-2	147	3	3

Temperantia directe modificat passiones concupiscibilis, quae tendunt in bonum, et consequenter omnes alias

2-2	141	3	1

Temperantia munditiam operatur, sed non habet rationem sanctitatis, nisi referatur in Deum

2-2	81	8	2

Propria materia temperantiae sunt passiones circa delectabilia tactus

1	59	4	3
1-2	61	3	c.
2-2	137	1	c.

Temperantia principaliter est circa delectationes tactus quoad usum, non autem quoad judicium

2-2	151	3	1

Temperantia proprie est circa maximas delectationes, scilicet tactus, id est in cibo, potu et venereis; secundario autem circa delectationes aliorum sensuum

1-2	60	5	c.
2-2	141	4	o.
2-2	141	5	o.
2-2	141	7	c.
2-2	143	—	c.
2-2	149	1	c.
2-2	151	3	o.
2-2	153	1	1
2-2	155	2	c.
2-2	156	2	c.
2-2	160	1	o.
2-2	166	1	c.
2-2	166	2	c., 2

Temperantia principaliter est circa delectationes tactus, secundo gustus, tertio olfactus, quarto aliorum sensuum

2-2	141	5	o.

Temperantia est circa delectationes tactus moderando eas, non autem continentia, sed resistendo eis

2-2	155	3	1

Temperantia est circa concupiscentias naturalium delectationum, non autem liberalitas, quia concupiscentia et delectatio pecuniae non est naturalis, sed animalis; ideo liberalitas non pertinet ad temperantiam

2-2	117	5	2

Temperantiae est refraenare delectationes sensibiles, non autem amicitiae, id est affabilitatis, sed causare delectationes rationis in convictu

2-2	114	2	2

Integritas, tranquillitas animi, decor, et honestas maxime conveniunt temperantiae, inter caeteras virtutes

2-2	141	2	1, 2, 3
2-2	141	8	1
2-2	143	—	c.
2-2	145	4	o.
2-2	152	5	c.
2-2	180	2	3

Temperantia est principalior virtus mansuetudine et humilitate

2-2	141	7	2, 3

Temperantia et fortitudo, ut virtutes humanae, non sunt in angelis, sed tantum ut operantur moderate et firmiter

1	59	4	3

Temperantia est subjective in concupiscibili

1	59	4	3
1-2	61	2	c.
1-2	66	1	c.
1-2	85	3	c.
2-2	58	5	2
2-2	58	9	c.

Templum vel altare soli Deo dedicatur, licet nominetur in honore sanctorum

2-2	85	2	3

Templum vel tabernaculum oportuit fieri, non quidem propter Deum, sed propter homines, ut excitaretur devotio, et cognitio Dei

1-2	102	4	1

Templum fuit aedificatum a Salomone, in loco ostenso Abrahae; non autem prius, ne gentes appropriarent illud sibi, vel destruerent: tertia vero ratio est, ne quaelibet tribus vellet habere locum illum in sorte sua, et propter hoc orirentur inter eos lites et jurgia

1-2	102	4	2

Gentiles cooperati sunt Judaeis, in constructione templi. Non autem in constructione tabernaculi, quia primum significat statum legis novae, secundum vero statum veteris legis

1-2	102	4	2

Templum vel tabernaculum erat tantum unum, ad exclusionem idololatriae, et quia cultus corporalis secundum se non erat Deo acceptus, sicut cultus spiritualis; ideo

Pars	Qu.	Art.	Locus

multiplicantur ecclesiae et altaria nunc
1-2 | 102 | 4 | 3.

Sicut in unitate templi vel tabernaculi repraesentabatur unitas Dei, vel Ecclesiae, sic in distinctione eorum repraesentabatur distinctio rerum sub Deo
1-2 | 102 | 4 | 3, 4.

Pars orientalis in templo, vel tabernaculo, significat mundum corporalem, vel vetus Testamentum. Sed pars occidentalis, id est Sancta Sanctorum, significat substantias spirituales, vel patriam coelestem, vel statum hunc
1-2 | 102 | 4 | 4, 5, 6.

Temporalia mala infliguntur impiis in poenam, non autem justis, sed in medicinam
1-2 | 114 | 10 | 1.

Fides non est de aliquo temporali, ut de objecto, sed ut pertinet ad veritatem aeternam
2-2 | 4 | 6 | 1.

Tempus non est numerus abstractus, sed est numerus
1 | 10 | 6 | c.

Motus est alteratio mobilis, secundum diversa ubi, sed tempus est fluxus ipsius nunc, secundum quod alternatur ratione
1 | 10 | 4 | 2.

Tempus est in primo motu coeli, sicut in subjecto, et primo mensurato
1 | 10 | 6 | c.

Accidit tempori, esse numerum motus firmamenti, inquantum est primus motus, quia si alius motus esset primus, esset numerus ejus
1 | 66 | 4 | 3.

Tempus comparatur ad primum motum, ut mensura et ut accidens ad subjectum; ad alios autem motus, ut mensura tantum
1 | 10 | 6 | c.

Tempus est unum, ab unitate motus primi mobilis, non autem ab unitate materiae primae
1 | 10 | 6 | c.
3 | 75 | 7 | 1.

Unitas et pluralitas temporis et instantis accipitur tantum secundum primum motum coeli, qui est principium omnis motus et quietis
3 | 75 | 7 | 1.

Tempus duplex, scilicet numerus prioris et posterioris in motu coeli mensurans omnem motum continuum habentem ordinem ad motum coeli, et numerus prioris et posterioris in quocumque
1 | 85 | 4 | 1.

Continuitas accidit tempori, ratione motus; ideo tempus mensurans motum non continuum, nec habentem ordinem ad motum continuum coeli, non est continuum
1 | 53 | 3 | o.
1 | 61 | 2 | 2.
1 | 63 | 6 | 4.
1 | 85 | 4 | 1.
1-2 | 113 | 7 | 5.

Tempus non mensuratur alio tempore, nec fieri ejus, quia totum esse ejus est in fieri; ideo incipit in principio temporis, ut in principio; non autem ut in mensurante
1 | 66 | 4 | 5.

Esse corruptibilium non mensuratur aeternitate, sed tempore, quia tempus mensurat ea, etiamsi actu non mutentur, sicut et quietem
1 | 10 | 4 | 3.
1 | 10 | 5 | c.

Tempus est per se mensura motus primi; ideo non mensurat esse, nisi secundum quod subjacet variationi, ex motu coeli
1 | 10 | 4 | 3.
1-2 | 31 | 2 | c.

Tempus non mensurat, nisi habentia principium et finem sui esse in tempore, quia etiam motus coeli secundum quamlibet circulationem est hujusmodi
1 | 10 | 4 | c.

Scriptura divina creationem rerum, in indivisibili factam pronuntiat dicens: In principio creavit Deus coelum, et terram. Quod quidem principium Basilius principium temporis exponit, quod oportet esse indivisibile, ut secundum Philosophum probatur
1 | 46 | 3 | c.

Omnes et solae operationes, quae expectant in futurum aliquid ad complementum suae speciei, sunt per se in tempore
1-2 | 31 | 2 | o.

Tempus procreationis carnalis et spiritualis est quintuplex, scilicet conceptionis, alitionis, emissionis, lactationis, et ablactationis
2-2 189, 1 | 4.

Pars nostra intellectiva secundum se est supra tempus; sensitiva vero subjacet tempori: ideo transmutatur secundum cursum ejus
1-2 | 35 | 3 | 3.

Intellectioni nostrae adjacet tempus, ratione phantasmatum, quoad secundam operationem intellectus, non autem quoad primam
1 | 85 | 5 | 2.
1-2 | 113 | 7 | 1.

Verba omnium temporum vere dicuntur de Deo
1 | 10 | 2 | 4.
1 | 13 | 1 | 3.
1 | 42 | 2 | 4.

Quaedam nomina significant tempus, verba vero et participia cum tempore, sed adverbia habitudinem temporis
1 | 13 | 1 | 3.

Tenebrae possunt dici tripliciter, scilicet subjectum lucis, humiditas, et privatio ejus; primo modo et secundo, sunt entia et creatae a Deo, non autem tertio modo
1 | 66 | 1 | c., 5.
1 | 66 | 2 | c. fi.
1 | 68 | 3 | c.
1 | 69 | 1 | c.
1 | 74 | 3 | 4.

Teneri. Ad impossibile nemo tenetur
2-2 | 79 | 3 | 1.
2-2 | 88 | 3 | 2.
2-2 | 105 | 1 | 3.

Tentare est sumere experimentum de aliquo, an sciat, vel possit, vel velit; quod contingit sextupliciter, scilicet verbis, factis, aperte, occulte, expresse, et interpretative
1 | 114 | 2 | o.
2-2 | 97 | 1 | o.

Tentatio ad provocandum ad culpam semper est peccatum in tentante, non autem semper in tentato
1 | 48 | 5 | 3.

Quanto quis majori tentationi succumbit, tanto minus peccat
1-2 | 73 | 5 | c.
1-2 | 73 | 6 | 2.
1-2 | 77 | 6 | sc.
2-2 | 162 | 6 | 1.

Occasio tentationis duplex, scilicet ex parte hominis, id est propinquare peccato, et ex parte diaboli, scilicet bonum opus. Prima debet vitari, non autem secunda, exemplo Christi
3 | 41 | 2 | 2.

Tentatio per se non est appetenda, quia non est utilis, nec bona nisi per accidens, scilicet per auxilium gratiae Dei, sed est mala de se
3 | 41 | 2 | 2.

Tentare Deum expresse est petere aliquid ab eo, vel aliquid facere ut exploret ejus sapientiam, pietatem, vel potestatem. Interpretative vero, est sine necessitate, et utilitate, committere se Deo in factis, vel in petitionibus
2-2 | 53, 4 | 1.
2-2 | 97 | 1 | o.
2-2 | 97 | 2 | c.fi., 3.
3 | 42 | 4 | 1.

Tentare Deum semper est peccatum, quia omnis tentatio procedit ex ignorantia vel ex dubitatione
1 | 112 | 2 | c.
2-2 | 97 | 2 | o.

Tentatio Dei, et quaelibet alia irreverentia ejus opponitur religioni, et est species irreligiositatis
2-2 | 97 | 2 | o.

Superstitio est gravius peccatum tentatione Dei, quia magis est contra reverentiam Dei
2-2 | 97 | 4 | o.

Adam tentatus fuit a diabolo principaliter, sed a muliere instrumentaliter; nec fuit poena, quia sine difficultate poterat resistere
2-2 | 165 | 1 | 3.
2-2 | 165 | 2 | 1.

Conveniens fuit quod Deus permitteret hominem tentari a daemone, in statu innocentiae, et juvari faceret ab angelis bonis
2-2 | 165 | 1 | o.

Ordo tentationis ejus fuit conveniens
2-2 | 165 | 2 | o.
3 | 41 | 4 | c.

Christus voluit tentari quadruplici ratione, scilicet ut nobis daret auxi-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			lium, cautelam, exemplum, et fiduciam
3	41	1	o.
			Modus et ordo tentationis Christi conveniens fuit
3	41	4	o.
			Non omnis tentatio Christi legitur facta in deserto, licet quidam hoc asserant, scilicet imaginarie. Alii dicunt Hierusalem dici desertum
3	41	2	3
			Christus debuit tentari in deserto, quia diabolus magis tentat solitarios, et tendentes ad meliora
3	41	2	o.
			Christus voluit tentari post jejunium, quia jejunium est arma contra tentationes, et occasio, et ostendit infirmitatem humanam, scilicet famem
3	41	3	o.
			Christus fuit tentatus in quadraginta diebus jejunii, praeter illas tres tentationes, quas habuit post jejunium
3	41	3	2
			Diabolus tentans ostendit Christo regna, signando digito, non autem oculis Christi aliquid repraesentando
3	41	4	7
			Christus agebat, ut tunc a nemine videretur, licet diabolus portans crederet videri Christum ab omnibus
3	41	4	7
			Tergiversari, est ab accusatione omnino desistere inordinate
2-2	68	3	c., 3
			Ternarius numerus est numerus perfectus
2-2	70	2	c.
3	53	2	o.
			Terra. Non est possibile aliam esse terram, praeter istam; et eadem ratio est de aliis partibus mundi
1	47	3	3
			Astrologus demonstrat terram esse rotundam, per eclipsim solis et lunae; naturalis vero per motum gravium ad centrum
1	1	1	2
1-2	54	2	2
			Per opus ornatus tertiae diei creationis, aufertur duplex informitas terrae, scilicet coopertio per aquas, et defectus plantarum
1	66	1	o.
1	69	2	c.
			Terra sicut dicitur inanis et vacua, quia deerat ei duplex pulchritudo, scilicet una quam habet ex hoc quod est aquis discooperta, alia quam habet ex hoc quod est ornata herbis et plantis, ita ejus formationem expressit Scriptura per hoc quod dicit: Et appareat arida
1	66	1	c., 1, 5
1	67	4	c.
1	68	3	c.
1	69	1	c., 1
1	69	2	c.
1	74	3	4
			Tertia dies creationis
1	69	1	c. pr.
1	69	2	c. pr.
			Tertullianus. Haeresis Tertulliani et Vadrianorum, sive Anthropomorphitarum, qui figurant Deum corporalibus lineamentis
2-2	188	5	c.
			Testamentum proprie est percipiendae haereditatis institutio filiis a patre; ideo primo pertinet ad promissiones, secundo ad mandata, quae se habent sicut via ad consequendam haereditatem promissam
3	78	3	3
			Omni tempore fuerunt aliqui pertinentes ad novum Testamentum
1-2	106	3	2
			Omnes quibus data fuit lex gratiae, pertinent ad Testamentum novum
1-2	106	1	3
1-2	107	1	2, 3
1-2	108	1	3
3	8	3	3
			Testis esse quilibet tenetur ad liberandum, non autem ad condemnandum, nisi requiratur a suo superiori, et juridice, id est in manifestis, et de quibus est infamia
2-2	70	1	o.
2-2	70	3	3
			Ad testimonium requiruntur duo vel tres testes, et sufficiunt, nisi in episcopis, presbyteris, diaconibus, et clericis Romanae Ecclesiae propter sanctitatem, dignitatem, et adversarios
2-2	70	2	o.
			Discordia testium non aufert efficaciam probationis, nisi sit in circumstantiis, quae variant substantiam facti
2-2	70	2	2
			Testis debet dicere certum pro certo, et dubium pro dubio; nec peccat mortaliter errans, praemissa diligentia
2-2	70	4	1
			Clericus non potest juste cogi ut sit testis in causa sanguinis, quia non convenit ei cooperari ad occisionem hominis
2-2	70	1	3
			Testis repellitur quadrupliciter, scilicet primo propter culpam, ut infideles, infames, et rei publico crimine, qui etiam accusare non possunt: secundo propter defectum rationis, ut pueri amentes, et mulieres: tertio propter affectum, ut inimici, conjuncti, et domestici: quarto propter conditiones, ut servi, et pauperes et quibus imperari potest; de quibus probabile est quod de facili possunt induci ad testimonium ferendum contra veritatem
2-2	70	3	o.
			Falsum testimonium habet triplicem deformitatem, scilicet perjurii, injustitiae, et mendacii; ideo est peccatum mortale ex prima et secunda deformitate, non autem ex tertia
2-2	70	4	o.
			Per prohibitionem falsi testimonii prohibentur omnia peccata locutionis
2-2	122	6	2
			Testes accipiunt non quasi pretium testimonii, sed quasi stipendium laboris, expensas ab utraque parte vel ab inducente
2-2	71	4	3
			Tetragramma-ton est nomen proprium Dei, impositum ad significandum substantiam Dei, ut est incommunicabilis
1	13	9	c. fi.
1	13	11	1
			Thamar non excusatur a peccato, nec Judas fornicans cum ea
2-2	154	2	3
			Theodosius Augustus misit ad Joannem, in Aegypti heremo, prophetam famosum, et certissimum victoriae nuntium accepit
2-2	174	6	3
			Theologia est doctrina necessaria homini, praeter scientias naturaliter inventas ab eo
1	1	1	o.
2-2	2	3	o.
2-2	2	4	o.
			Theologia est sapientia
1	1	6	o.
			Theologia est velut quaedam impressio divinae scientiae, quae est una, et simplex omnium
1	1	3	2
			Theologia est scientia nobis divinitus revelata
1	1	2	2
2-2	188	8	c. fi.
			Theologia est scientia praecedens ex principiis per se notis in scientia superiori, scilicet Dei, et beatorum
1	1	2	o.
1	1	6	1, 2
2-2	1	5	2
			Theologia est una scientia
1	1	3	o.
1	1	4	o.
			Theologia est scientia practica, sed magis et principalius speculativa
1	1	4	o.
1	1	5	c.
			Theologia est scientia argumentativa. Et maxime proprium ejus est arguere ex auctoritate sacrae quidem Scripturae proprie et ex necessitate, aliorum vero sanctorum probabiliter, philosophorum autem, quasi extranee, rationibus vero naturalis rationis ad aliquam manifestationem, non autem ad probandam fidem
1	1	8	o.
			Theologia disputat contra negantes, si aliquid de sacra Scriptura concedant, solvendo tantum rationes eorum
1	1	8	c.
			Deus est subjectum theologiae
1	1	7	o.
			Theologia non tractat de Deo et de creaturis aequaliter; sed de Deo principaliter, de creaturis autem, ut referuntur ad Deum, ut ad principium vel finem
1	1	3	1
1	1	7	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Theologia principalius agit de divinis quam de actibus humanis, de quibus agit secundum quod per eos homo ordinatur ad perfectam Dei cognitionem
1 | 1 | 4 | c. fi.

Theologia considerat actus humanos tripliciter, scilicet primo ut per eos homo ad beatitudinem ordinatur; secundo ut in eis est bonum et malum, melius et pejus; tertio ut sunt meritorii
1-2 2, 7 | c., 3

Theologia non tractat principaliter de singularibus, sed ut sunt in exemplum vitae, et in commendationem virorum, per quos nobis revelata est
1 | 1 | 2 | 2

Ad ea quae considerantur de Deo in theologia, utimur effectibus ejus, scilicet naturae vel gratiae, loco diffinitionis, quia de Deo non possumus scire quid est
1 | 1 | 7 | 1
1 | 2 | 2 | 2
1 | 3 | princ.
1 | 12 | 12 | c., 3
1 | 12 | 13 | 1
1 | 13 | 8 | 2

Finis theologiae, inquantum est practica, est beatitudo aeterna
1 | 1 | 4 | c. fi.
1 | 1 | 5 | c.

Finis theologiae ultimus est contemplatio primae veritatis in patria
1 | 1 | 4 | c. fi.
1 | 1 | 5 | c.

Theologia tractat de consideratis in diversis scientiis physicis
1 | 1 | 3 | 2
1 | 1 | 4 | c.

Theologia est dignior caeteris scientiis
1 | 1 | 5 | o

Theologia non accipit aliquid ab aliis scientiis ut a superioribus, sed utitur eis ut inferioribus, propter nos
1 | 1 | 5 | 2
1 | 1 | 8 | c.

Theologia non probat principia aliarum scientiarum, sed judicat de eis, et reprobat quidquid ejus veritati repugnat
1 | 1 | 6 | 2

Theologia non accipit principia sua, nec supponit ea ab aliqua scientia humana, sed accipit ea immediate a Deo
1 | 1 | 5 | 2
1 | 1 | 6 | 1

Theologia est de rebus, secundum quod cognoscuntur lumine revelationis divinae: metaphysica vero, secundum quod cognoscuntur lumine rationis
1 | 1 | 1 | 2

Theologia sacra differt secundum genus a theologia naturali, id est a metaphysica
1 | 1 | 1 | 2

Theologia est magis divina, et magis sapientia, quam metaphysica
1 | 1 | 6 | c.

Theologia viae subalternatur theologiae beatorum
1 | 1 | 2 | c., 1

Thomas jubetur tangere Christum, ut sit testis resurrectionis ejus, licet crederet solo aspectu. Magdalena vero prohibetur, quia mulier erat
3 | 54 | 4 | 2
3 | 55 | 6 | 3

Thomas aliud vidit, aliud credidit
2-2 1 | 4 | 1
3 | 55 | 5 | 3

Thomas Cantuariensis sustinuit scandalum publicum, ut occurreret majori periculo, scilicet libertatis Ecclesiae, et repetiit res ecclesiarum cum scandalo regis
2-2 | 43 | 8 | sc.

Throni dicuntur propter quatuor convenientias ad sedes materiales, quia elevantur super terram, firmantur, sedentem suscipiunt, et apertae sunt desuper
1 | 108 | 5 | 6

Thurificatio non cessavit in novo Testamento, quia significat devotionem orationis, non ut figuram, nec ut affectum ejus, sed ut semper habendam
3 | 83 | 5 | 2

Utimur thurificatione, non ex statuto legis veteris, sed Ecclesiae, ad reverentiam Eucharistiae, et ad repraesentationem effectus gratiae: ideo primo fit altari, quod significat Christum, secundo omni homini per ordinem, quia gratia derivatur a Christo ad fideles, officio ministrorum
3 | 83 | 5 | 2

Thus offerebatur in sacrificiis veteris legis, ad significationem devotionis necessariae offerentibus, et bonae famae, quia pingue et odoriferum est
1-2 | 101 | 3 | 14

Nec ponebatur in sacrificio zelotypiae, quia non procedebat ex devotione, sed magis ex suspicione
1-2 | 102 | 3 | 14

Timiditas est peccatum levius intemperantia, ratione peccantis, triplici ratione et objecti sive materiae necessarioris, scilicet quia timidus est minus compos suae mentis, et peccatum ejus est minus voluntarium dupliciter, scilicet cum principium ejus sit ab exteriori impellente, atque minus circa singularia, et minus de facili potest contra timiditatem remedium adhiberi
2-2 | 142 | 3 | o.

Timor inter caeteros animae motus, post tristitiam, magis obtinet rationem passionis, et est specialis passio
1-2 | 41 | 1 | o.
1-2 | 41 | 2 | o.

Timor est tristitia, non quidem essentialiter, sed ratione objecti tristantis, si sit praesens
1-2 | 41 | 2 | 3

Timor non est virtus theologica, quia non habet Deum pro principali objecto, sicut amor, sed malum
2-2 | 19 | 9 | 2, 3

Timor pertinet ad appetitum sensitivum
1-2 | 41 | 1 | c.
2-2 | 7 | 1 | c.

Timor nullo modo est in concupiscibili, sed in irascibili
1-2 25 | 1 | c.
1-2 | 41 | 2 | 3
1-2 | 42 | 3 | 2
1-2 | 43 | 2 | 3

Vis appetitiva perficitur contra concupiscentiam inordinatam delectabilium dono timoris; ideo timor correspondet temperantiae
1-2 | 68 | 4 | c.fi.1,4
2-2 | 141 | 1 | 3

Decertantes non timent propter potentiam decertandi, sed propter defectum ejus
1-2 | 43 | 2 | 3

Decapitandi non timent, quia non habent spem evadendi, quae requiritur ad timorem
1-2 | 42 | 2 | c. fi.
1-2 | 43 | 2 | c., 2
3 | 15 | 7 | c.

Timor nullo modo est in Deo, quia Deus non habet superiorem
2-2 | 19 | 11 | 2

Habitus et actus doni timoris, et passio ejus fuit in Christo secundum quod appetitus ejus refugiebat laesionem corporis, non autem incertitudo futuri, nec vitium timiditatis actu, nec habitu
3 | 7 | 6 | o.
3 | 15 | 7 | o.

Timor filialis est in beatis, quoad actum reverendi Deum, non autem quoad actum timendi separationem a Deo, nec timor servilis, id est de poenis, est in eis
1-2 | 67 | 4 | 2
2-2 | 19 | 11 | o.

Timor est in damnatis, propter successionem poenarum, non tamen proprie, quia sunt sine spe
1-2 | 67 | 4 | 2

Objectum timoris est malum futurum, difficile, cui resisti non potest
1-2 | 41 | 1 | o.
1-2 | 41 | 2 | c.
1-2 | 41 | 4 | c.
1-2 | 42 | 2 | c.
1-2 | 42 | 3 | c.
1-2 | 42 | 5 | c.
1-2 | 43 | 1 | c.
1-2 | 44 | 2 | c., 3
2-2 | 19 | 11 | c.
2-2 | 123 | 4 | c.
2-2 | 144 | 1 | c.
2-2 | 144 | 2 | c.

Timor primo et per se respicit malum, ut proprium objectum: bonum autem, ut habet respectum ad malum duplex, scilicet privans bonum, vel inflictum a bono
1-2 | 42 | 1 | o.
1-2 | 43 | 1 | 1

Timor respicit duo, scilicet malum quod refugit, et bonum quod sua virtute potest infligere malum
1-2 | 42 | 1 | c.
1-2 | 43 | 1 | 1
2-2 | 19 | 1 | c.
3 | 7 | 6 | o.

Deus timetur non quidem ut malum, sed quia infligit malum poenae
1-2 | 42 | 1 | c.
2-2 | 19 | 1 | o.
2-2 | 19 | 9 | 2

Deus est objectum timoris, ratione justitiae, spei vero ratione misericordiae
2-2 | 19 | 1 | 2

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Timor est de malo naturae, non autem proprie de malo culpae, nisi ratione exterioris causae, scilicet seductionis et hujusmodi
1-2	42	2	o.
1-2	42	3	o.
2-2	144	1	c.
			Malum naturae dupliciter non timetur, scilicet quando est multum distans, vel quando est inevitabile
1-2	42	2	o.
1-2	42	6	2
			Insolita et repentina maxime timentur, quia videntur esse majora mala, et minus remediabilia
1-2	42	5	o.
1-2	48	3	3
			Quae non habent remedium, quando sunt in praesenti, maxime timentur de futuro, non autem si carent remedio, dum sunt futura
2-2	42	6	o.
			Malum quod timetur semper est a causa extrinseca
1-2	42	3	c., 2
1-2	42	4	c.
			Timor, ut est a causa extrinseca, id est ut est passio consequens phantasiam mali imminentis, potest timeri, non autem secundum quod subest voluntati
1-2	42	4	c.
			Timor oritur ex fuga mali, quae oritur ex desiderio boni; ideo timor dicitur desiderium
2-2	41	2	3
			Timor per se nascitur ex amore; sed per accidens causat amorem
1-2	43	1	1
2-2	123	4	2
2-2	125	2	c.
2-2	126	1	c.
2-2	175	2	3
			Amor est causa timoris, dispositive, et materialiter; sed illativum mali, est causa timoris effective
1-2	43	1	o.
1-2	43	2	c.
2-2	19	9	3
			Defectus est causa timoris dispositive et materialiter ex parte timentis; sed ex parte ejus qui timetur virtus et robur est causa per se; per accidens autem defectus, scilicet ignorantia, injustitia, laesio, vel timor laesionis
1-2	43	2	o.
			Sensus non apprehendit futurum, sed ex apprehensione praesentis, animal movetur, instinctu naturali, ad timendum vel sperandum futura
1-2	41	1	3
			Timor consequitur desperationem vincendi
1-2	25	3	c.
			Mites et astuti occultant iram et nocent improviso: ideo magis timentur quam acuti, quia qui habent iram acutam non occultant eam, et ideo nocumenta ab illis illata, non ita sunt repentina, quin praevideantur
1-2	42	5	2
			Timor causat contractionem caloris, et spiritus ab exterioribus ad interiora; sed propter frigus causatum ex imaginatione, refugiunt a corde, et a superioribus ad inferiora; sed ira facit e converso propter calorem et subtilitatem spirituum: ideo timor supra fugam et abominationem, addit quandam depressionem animi, propter difficultatem mali; sed ira facit promptos, et audaces ad invadendum
1-2	25	1	c.
1-2	44	1	o.
1-2	44	3	o.
1-2	45	4	1, 3
			Timor impedit operationem exteriorem, ex parte membrorum propter defectum caloris; sed confert ei ex parte animae per sollicitudinem, nisi perturbet rationem, propter excessum
1-2	44	4	o.
			Timor facit tacere, quia contrariatur formationi vocis
1-2	44	1	2
			Timor facit pallere, sed verecundia, rubere, quia objectum primi oppon tur naturae, et appetitui animali; objectum autem secundi opponitur secundo tantum
1-2	44	1	3
3	72	9	c.
			Timor causat sitim, solutionem ventris, remissionem urinae et seminis, propter contractionem ventris et testiculorum
1-2	44	3	1
			Timor Dei operatur ad vitationem omnis peccati etiam negligentiae
2-2	54	2	4
			Timor, qui est secundum rationem, excusat totaliter a peccato; non autem timor inordinatus, sed diminuit peccatum inquantum est involuntarius
2-2	125	4	o.
			Timor duplex, scilicet naturalis, id est de malo corruptivo, et non naturalis, id est de malo contristativo non repugnante naturae
1-2	41	3	o.
			Species timoris sunt sex, scilicet: segnities, erubescentia, verecundia, admiratio, stupor, et agonia
1-2	41	4	o.
2-2	19	2	1
			Timor duplex, scilicet filialis et servilis
1-2	67	4	2
2-2	7	1	c.
2-2	22	2	o.
			Timor quadruplex, scilicet humanus vel mundanus, servilis, initialis, et filialis, sive sanctus, seu castus
2-2	19	2	c.
			Timor et tristitia habent convenientiam in malo; sed differunt, quia primum est de futuro et arduo, secundum autem de praesenti et absolute
1-2	42	3	2
3	15	7	c.
			Timor magis respicit rationem difficilis quam spes
1-2	44	2	3
			Ea quae augent spem, diminuunt timorem, ut experientia, et omne augens potestatem
1-2	42	5	1
			Timor qui est inordinatus mortis tantum, id est timiditas, opponitur fortitudini, non autem timor qui est secundum rationem: nec timor inordinatus aliarum rerum, quia includitur in quolibet peccato
2-2	125	2	o.
			Timor initialis, et filialis differunt secundum status, sicut imperfectum, et perfectum, non autem essentialiter
2-2	19	8	o.
			Timor mundanus et humanus pro eodem computantur, quia conveniunt in una ratione avertendi a Deo
2-2	19	2	5
			Timor mundanus vel humanus respiciunt poenam avertentem a Deo; sed timor servilis et initialis poenam trahentem ad eum, servilis principaliter, alius secundario
2-2	19	2	4
			Timor servilis et filialis non sunt idem secundum substantiam, sed differunt essentialiter et specifice
2-2	19	2	3
2-2	19	5	o.
			Timor filialis non contrariatur virtuti spei, sed sibi mutuo cohaerent, et se invicem perficiunt
2-2	19	9	1
			Timor servilis ex amore sui causatur
2-2	19	6	c.
			Timor servilis manet cum charitate, quoad substantiam ejus, non quoad servilitatem
2-2	19	6	o.
2-2	19	8	2
2-2	19	10	c.
			Timor servilis secundum suam substantiam est bonus, sed servilitas ejus est mala
2-2	19	4	o.
2-2	19	7	c.
2-2	19	9	c.
			Timor non est peccatum secundum se, sed ut est inordinatus: et tunc est peccatum mortale, et quandoque veniale
2-2	125	3	o.
2-2	125	4	c.
2-2	126	1	o.
			Timor mundanus semper est malus, quia causatur ab amore semper malo, scilicet ab amore mundano
2-2	19	3	o.
2-2	19	9	c.
			Timor filialis et timor castus sunt idem
2-2	19	2	3
			Timor filialis habet duos actus, scilicet revereri Deum, et timere separationem ab eo
1-2	67	4	2
			Timor filialis augetur, aucta charitate; servilis vero diminuitur secundum actum ejus, non autem secundum substantiam
2-2	19	10	o
			Timor filialis, sive castus, est primum donum inter septem dona Spiritus Sancti; non autem timor mundanus vel humanus, nec servilis

Pars	Qu.	Art.	Locus

licet sit a Spiritu Sancto
2-2 | 19 | 9 | o.
2-2 | 19 | 12 | 1

Actus doni timoris in beatis est habere reverentiam ad Deum
1-2 | 67 | 4 | 2

Donum timoris emiuentius retrahit a malis, propter reverentiam Dei, quam virtus moralis
1-2 | 68 | 4 | 1

Donum timoris datur contra superbiam; nec tamen est humilitas, sed est principium ejus
2-2 | 19 | 9 | 4

Donum timoris correspondet spei
2-2 | 17 | princ.
2-2 | 19 | princ.

Donum timoris principaliter correspondet spei, secundario autem temperantiae
2-2 | 141 | 1 | 3

TORNEAMENTUM, id est inordinata et periculosa exercitia, prohibentur privatione sepulturae ecclesiasticae, non autem castiludia
2-2 | 40 | 1 | 4

Totum triplex, scilicet quantitativum rationis, vel essentiae, totum potentiale vel virtutis: secundum et tertium convenit formis per se; primum vero, per accidens tantum
1 | 76 | 8 | c.

Totum homogeneum nihil includit, quod non includat quaelibet pars ejus, nec differt secundum identitatem earum et totius, nec per consequens a suis partibus
1 | 11 | 2 | 2

Totum substantiale est in qualibet parte totum, sicut tota natura et species aquae est in qualibet parte aquae, non autem totum quantitativum, sed pars in parte, sicut locatum in loco
1 | 8 | 2 | 3

In substantiis incorporeis non est totalitas per se, nec per accidens, nisi secundum perfectam rationem suae essentiae
1 | 8 | 2 | 3
1 | 10 | 1 | 3
1 | 76 | 8 | c.

Virtus totius potentialis est in una parte ejus complete, in aliis autem diminute
1 | 77 | 1 | 1
1-2 | 57 | 2 | 2

TRAGOEDUS verus est falsus Hector, secundum Augustinum
1 | 17 | 1 | 1

TRAHERE. Multi trahentes unam navem faciunt unam actionem ex parte operati, sed multas ex parte agentium
1 | 76 | 2 | c.

Te tua fata trahunt, ut poëta dixit
1 | 116 | 2 | 3

TRANSFIGURATIO Christi convenienter facta est, ostensione gloriae, non autem mutatione formae, vel naturae
3 | 45 | 1 | o.

Testes ejus fuerunt convenientes, scilicet Moyses, Helias, Petrus, Joannes, Jacobus, et Deus Pater
3 | 45 | 3 | o.
3 | 45 | 4 | o.

Moyses tunc non reassumpsit proprium corpus, sed aliud, sicut angeli; Helias autem habuit proprium corpus, et venit illuc de paradiso terrestri, non autem de coelo empyreo
3 | 45 | 3 | 2

Transgressio proprie est agere contra praeceptum negativum; et est communis omni peccato materialiter; sed formaliter est speciale peccatum dupliciter, scilicet ut dicit contemptum praecepti et ut differt ab omissione
2-2 | 79 | 2 | o.
2-2 | 79 | 3 | 3
2-2 | 79 | 4 | 3

Transgressio et omissio proprie sunt peccata mortalia; sed large, id est praeter praecepta, sunt venialia
2-2 | 79 | 4 | 3

Transgressio, simpliciter et absolute, gravior est omissione, licet aliquando sit e converso
2-2 | 79 | 4 | o.

Transfiguratio contrariatur actui virtutis, cujus omissio dicit simplicem negationem
2-2 | 79 | 4 | c., 2

TRANSITUS. Omnis transitus est determinatio ad determinatum
1 | 46 | 2 | 6

TRANSMUTATIO organi sensus duplex, scilicet intentionalis seu spiritualis, et naturalis: prima requiritur per se ad actum potentiae sensitivae apprehensivae, secunda vero per accidens; sed requiritur per se, ad actum appetitus sensitivi
1-2 | 22 | 2 | 3
1-2 | 22 | 3 | c.

TREMOR est effectus timoris, propter debilitatem virtutis, ex defectu caloris
1-2 | 44 | 1 | 2
1-2 | 44 | 3 | o.

Cor timentibus maxime tremit, et quae connectuntur pectori, ut vox, labium inferius, mandibula inferior, brachia, manus, quia calor deserit cor, et descendit ad inferiora, vel quia haec membra sunt mobiliora, sicut et genua
1-2 | 44 | 3 | 3

TRIBULATIO. Misericordes quandoque tribulantur, ad eorum correctionem, vel humiliationem, vel probationem
2-2 | 108 | 1 | c. fi.

Tribulationes, quibus Deus punit peccatores, sunt meritoriae et satisfactoriae, si patienter accepten-tur, non autem aliter
1-2 | 87 | 6 | c. fi.

Nullus est sic crudelis, qui tribulatis et humiliatis noceat, sed parcit, quia canis etiam non mordet hominem jacentem
1-2 | 47 | 4 | 1

TRIDUO Christus fuit totus in sepulchro, non autem totum
3 | 52 | 3 | o.

Trinitas. Trinitatem non esse in divinis est impossibile
1 | 31 | 1 | o.

Nomen Trinitatis significat unitatem essentiae in recto, et numerum personarum in obliquo, quoad etymologiam; sed quoad significationem, est e converso
1 | 31 | 1 | 1

Nomen collectivum significat multitudinem simpliciter, id est diversorum per essentiam, et unitatem minimam, scilicet unitatem ordinis; sed trinitas e converso
1 | 31 | 1 | 2
1 | 39 | 5 | 6

Per rationem naturalem non potest veniri in cognitionem trinitatis personarum
1 | 32 | 3 | o.
1 | 39 | 7 | c.
1 | 93 | 6 | 4

Bonitas Dei per effectus potest intelligi, sine trinitate personarum, non autem in visione beata
2-2 | 2 | 8 | 3

Trinitas non est trina, quia essent tres trinitates
1 | 31 | 1 | 5

Trinitas est in unitate et e converso, id est tres personae sunt in una essentia, et e converso
1 | 31 | 1 | 4

Deus est Trinitas, contra Porretanos
1 | 39 | 6 | 1

Pater non est Trinitas
1 | 3 | 1 | 1
1 | 39 | 6 | 1

TRIPLICITAS non convenit Deo, quia non significat absolute numerum sicut Trinitas, sed significat comparationem inaequalitatis, quia est species proportionis inaequalis
1 | 31 | 1 | 3

TRISTITIA est passio animalis, media inter duas passiones irascibilis, quia sequitur timorem, et prior est ira, quam etiam causat
1-2 | 25 | 1 | c.
1-2 | 42 | 3 | 1

Tristitia est dupliciter mala, scilicet secundum se, quae est de malo apparenti, et vero bono, et secundum effectum, scilicet, de vero malo, sed immoderata impediens bonam operationem
2-2 | 35 | 1 | c.

Species ejus secundum applicationem ad extraneum sunt quatuor, scilicet misericordia, invidia, anxietas vel angustia, et accidia
1-2 | 35 | 8 | o.
1-2 | 41 | 4 | 1
2-2 | 35 | 4 | 3

Objectum tristitiae est malum proprium praesens
2-2 | 35 | 8 | c.
2-2 | 36 | 1 | c., 1

Tristitia est de bono alterius, inquantum est malum sibi quadrupliciter, scilicet nocendo, carendo, excedendo, et quia est indignus
2-2 | 36 | 1 | c.
2-2 | 36 | 2 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Dolor est de repugnante ad naturam corporis, apprehensio per tactum, incipiens in laesione corporis, et terminatur in apprehensione; ideo est in sensu subjective, et est passio corporalis: sed tristitia est de repugnante appetitui apprehenso interius, incipiens in apprehensione, et terminatur in affectione, et est in appetitu sensitivo, et est passio animalis
1-2	42	3	2
3	15	6	c.
3	46	6	c.
			Tristitia est subjective in concupiscibili
1-2	23	1	c., 1
1-2	23	2	c.
			Nulla tristitia, secundum Stoicos, est utilis ad aliquid; ideo quaelibet tristitia, secundum eos, est vitanda
3	46	6	2
			Vera tristitia fuit in Christo
3	45	6	0.
3	45	7	c., 2
3	45	9	c.
3	46	6	0.
			Tristitia fuit in ratione inferiori Christi, non autem in ratione superiori, nisi secundum quod radicatur in essentia animae
3	46	8	0.
			Omnis defectus corporalis disponit ad tristitiam
2-2	35	1	2
			Ex spe et memoria malorum causatur tristitia, sed non tanta, quanta a sensu praesentium
2-2	30	1	3
			Tristitia, inter omnes animae passiones, maxime corpori nocet
1-2	37	4	0.
1-2	41	1	c.
			Tristitia impedit omnem operationem, de qua est, sed auget eam operationem, cujus est principium
1-2	37	2	0.
1-2	37	3	0.
1-2	39	3	3
1-2	59	3	2
			Contemplatio veritatis mitigat tristitiam et dolorem, etiam in cruciatu, ratione delectationis
1-2	38	4	0.
			Virtus moralis directe mitigat tristitiam interiorem, constituendo medium in ea, non autem dolorem exteriorem, quia non obedit rationi, sed sequitur naturam corporis; sed mitigat indirecte, per redundantiam
3	46	6	2
			Amici condolentes mitigant tristitiam, quia videntur comportare tristitiae onus cum illo, et quia in eo se percipit ab eis amari, quod est delectabile; delectatio autem omnis mitigat tristitiam
1-2	38	3	0.
			Somnus, balneum, et omnia recreantia, mitigant tristitiam
1-2	38	5	0.
			Omne animal naturaliter fugit tristitiam
2-2	34	6	c.
			Passio concupiscibilis, importans quietem in malo, scilicet, tristitiam, media est inter duas passiones irascibilis, sequitur enim timorem. Cum enim occurrit malum, quod timebatur, causatur tristitia. Praecedit autem motum irae. Quia, cum ex tristitia praecedente aliquis insurgit in vindictam, hoc pertinet ad motum irae
1-2	25	1	c.
			Turpe lucrum est species avaritiae
2-2	118	8	4
			Turpiloquium est filia luxuriae, quia luxuriosi quorum est cor turpibus delectationibus plenum et concupiscentiis, de facili ad turpia verba prorumpunt
2-2	153	5	4
			Turpitudo duplex, scilicet voluntaria et involuntaria; prima est vitiosa, non autem ardua; sed secunda est poenalis et ardua, scilicet vituperium
2-2	144	2	c.
			Turpitudo duplex, scilicet inhonestatis, et exterioris defectus; secunda est in humilitate et mendicitate, non autem prima
2-2	187	5	4
			Turtur est melior pullis ejus; in columbis autem est e converso
1-2	102	3	3
			Turtur et columba erant sacrificia pauperum in holocaustis, propter volatus altitudinem, et in hostiis pro peccato; non autem in pacificis, quia non erant necessitatis
1-2	102	3	9
3	37	3	c., 4
			Turtur et columba sunt in copia in Judaea; et significant conjunctionem duarum naturarum in Christo, castitatem, et charitatem
1-2	102	3	2
3	37	3	4
			Turtur solivaga significat contemplationem et secretas orationum lacrymas; sed columba gregalis vitam activam et orationes Ecclesiae publicas
3	37	3	4
			Turtur significat praedicationem et confessionem fidei, per suam loquacitatem; sed columba significat simplicitatem et mansuetudinem
3	37	3	4
			Tyrannus. Regnum faciliter degenerat in tyrannidem, propter magnam potentiam ejus ex crudelitate et avaritia, nisi regis sit perfecta virtus
1-2	105	1	2
			Tyranni, civitates desolantes, sacra praedantes, id est magna per vim auferentes, sunt injusti, non autem illiberales, quia illiberalitas est circa mediocres pecunias
2-2	118	6	4
			Perturbatio regiminis tyrannici non habet rationem seditionis, nisi sic inordinate fiat, quod majus detrimentum sequatur; sed tyrannus est magis seditiosus
2-2	42	2	3
			Non licet occidere, vel invadere tyrannos, nisi per publicam potestatem, licet principatus eorum sit injustus
2-2	42	2	3

U

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Ubique esse convenit soli Deo
1	8	2	0.
1	8	4	0.
1	16	7	2
1	52	2	c.
1	112	1	c.
			Ugo de Sancto Victore non est auctoritatis
1	1	10	2
2-2	5	1	1
3	45	2	c.
3	50	4	c.
			Ultimum rei duplex, scilicet in re, et extra rem
1-2	2	7	3
			Ultimum dicitur tripliciter, scilicet simpliciter, in genere, et in specie
1-2	1	1	2 fi.
1-2	2	7	3
1-2	3	5	3
1-2	5	8	c.
			Umbrae, et picturae, et somnia dicuntur esse falsae, inquantum non subsunt res, quarum habent similitudinem
1	17	1, 2	fi.
			Unctio. Oportet quod materia sacramenti extremae unctionis sit consecrata triplici ratione, scilicet quia efficacia sacramentorum a Christo descendit, propter plenitudinem gratiae, quae confertur, et ex hoc quod effectus ejus corporalis, scilicet sanatio corporalis, non causatur ex materia naturali proprietate; et haec consecratio fit ab episcopo tantum
3	72	3	c.
			Effectus principalis ejus est remissio peccatorum quoad reliquias; sed consequenter quoad culpam mortalem vel venialem si veniatur, nec recipiens ponat obicem
3	65	1	c.
			In ultima unctione infunditur gratia, quae effectum sacramento praebet
3	87	3	c.
			Et remittit peccatum quoad maculam, per gratiam quam infundit, et quoad reatum poenae, fortificando subjectum, et quoad reliquias, id est quoad debilitatem mentis, non autem dispositiones et habitus causatos ex actibus peccatorum
3	65	1	c.
			In extrema unctione confertur perfecta sanitas spiritualis
3	84	1	1
			Hoc sacramentum immediate disponit hominem ad gloriam: ideo non debuit figurari per aliquod sacramentum veteris legis, nisi remote, per omnes curationes ejus
1-2	102	5	3
3	65	1	4

Pars	Qu.	Art.	Locus

Unctio baptizatorum in vertice significat eminentiam dignitatis tripliciter, scilicet regalis, sacerdotalis, et collatae
3 | 72 | 11 | 3

Unctio chrismatis non propter dignitatem partem capitis, sed propter potiorem effectum, episcopis reservatur
3 | 72 | 11 | 3 fi.

Unctio chrismatis qua signatur baptizatus in summitate capitis per sacerdotem, per episcopum autem in fronte, ut in priore unctione significetur super ipsum Spiritus Sancti descensio, ad habitationem Deo consecrandam; in secunda quoque ut ejusdem Spiritus Sancti, septiformis gratia, cum omni plenitudine sanctitatis et scientiae et virtutis, venire in hominem declaretur
3 | 72 | 11 | 3

Unigenitus est Christus, quia solus est naturalis filius; sed dicitur primogenitus, quia sunt alii filii Dei, sed adoptivi
1 | 33 | 3 | c., 2
1 | 41 | 3 | c.

Unio triplex, scilicet ex integris et perfectis, ex transmutatis, et ex imperfectis
3 | 2 | 1 | c.

Unio animae et corporis est de ratione hominis
3 | 50 | 4 | c.

Prima unio hominis ad Deum est per fidem, spem, et charitatem
1-2 | 68 | 4 | 3, 4

Unio haec est aliquid creatum, scilicet relatio existens in natura humana realiter; in Deo autem secundum rationem tantum, quia prout est in Deo, non est aliquid secundum rem, sed secundum rationem tantum
3 | 2 | 7 | o.
3 | 2 | 8 | c.

Unio Verbi Dei facta est in persona divina, et non in natura, contra Eutichetem
3 | 2 | 1 | o.
3 | 2 | 2 | o.
3 | 2 | 6 | c.
3 | 2 | 12 | 1
3 | 3 | 1 | c.
3 | 9 | 2 | 1
3 | 13 | 1 | c.
3 | 18 | 1 | c.
3 | 46 | 12 | c.
3 | 50 | 2 | o.
3 | 53 | 1 | 2

Haec unio facta est in supposito, seu in hypostasi
3 | 2 | 3 | o.
3 | 2 | 6 | c.
3 | 16 | 1 | c.

Natura humana non est unita verbo accidentaliter
3 | 2 | 1 | c.

Anima et corpus in Christo uniuntur
3 | 2 | 5 | o.
3 | 16 | 1 | c.

Natura divina unita est non solum animae, sed etiam corpori Christi
3 | 2 | 10 | 2

Haec unio est maxima ex parte ejus in quo facta est, non autem ex parte unitorum
3 | 2 | 9 | o.

Unio, quomodo potest dici naturalis Christo ex ipsa nativitate, non autem ex principiis naturae humanae in ipso et ad argumenta
3 | 2 | 12 | c.
3 | 7 | 13 | 2
3 | 34 | 3 | 2

Unitas. Quaelibet res est una, per essentiam suam
1 | 6 | 3 | 1
1 | 11 | 4 | 3
1 | 76 | 7 | c.

Substantia habet per se unitatem vel multitudinem, sicut et esse; non autem accidentia, sed habent a subjecto
1 | 39 | 3 | c.

Ubicumque non est unitas speciei, ibi non est unitas numeralis; nisi idem suppositum subsistat in duabus naturis, scilicet in Christo
3 | 50 | 5 | 2

Ex multis fit unum tripliciter, scilicet ordine tantum, ordine et compositione, et per commixtionem
3 | 2 | 1 | c.

Unum dicitur dupliciter, scilicet unum quod est principium numeri, et unum quod convertitur cum ente
1 | 11 | 1 | o.
1 | 11 | 2 | c.
1 | 30 | 3 | o.

Unum numero dicitur dupliciter, scilicet unum unitate naturae, et unum unitate personae
3 | 3 | 6 | 1
3 | 3 | 7 | 2

Unum numero dicitur tripliciter, scilicet primo indivisibile in potentia, vel secundum quantitatem, vel secundum essentiam, vel secundum utrumque; secundo indivisibile in actu et in potentia cum situ, ut punctus; tertio, nihil importans nisi indivisionem, scilicet unitas quae est principium numeri, quae tamen inhaeret alii, scilicet suo subjecto
1 | 11 | 1 | 2

Unum numero dicitur tripliciter, scilicet vel indivisibile actu et potentia, vel actu tantum, vel unum perfectione
3 | 73 | 2 | c.

Quod convenit multis, non convenit eis secundum unum naturam communem, nisi sit univocum et positivum
1 | 65 | 5 | c.

Unum, quantum ad illud quod ponit, constituit multitudinem; sed quantum ad negationem quam addit supra ens, opponitur ei privative
1 | 11 | 2 | 2

Multum absolute sumptum, opponitur uni; sed ut importat excessum, opponitur pauco
1 | 11 | 2 | 3

Unum ponitur in diffinitione multitudinis, non autem e converso
1 | 11 | 2 | 4
1 | 85 | 8 | 3

Unum non removet multitudinem, sed divisionem; nec multitudo removet unitatem, sed indivisionem eorum ex quibus constat
1 | 30 | 3, 3

Multitudo potest immediate procedere ab uno simplici
1 | 77 | 6' 1

Aliqua possunt esse unum et multa diversimode, non autem eodem modo, quia opponuntur
1 | 11 | 1 | 2
1 | 11 | 2 | 1
1-2 | 17 | 4 | o.

Unum quod est principium numeri, opponitur multitudini relative, ut mensura mensurato; non autem unum quod convertitur cum ente, sed opponitur privative
1 | 11 | 2' c.

Deus est unus
1 | 11 | 3 | o.
1 | 103 | 3 | o.

Deus est maxime unus
1 | 11 | 4 | o.
1 | 28 | 3 | c.
1 | 30 | 1 | 2
1 | 39 | 3 | c.

Deum esse unum, potest ratione demonstrari, et potest fide teneri
1 | 2 | 2 | o.

Deus est unus per suam essentiam, et est sua unitas
1 | 103 | 3 | o.

Deus est unus secundum quod unum convertitur cum ente, non autem secundum quod unum est principium numeri
1 | 11 | 3 | 2
1 | 30 | 3 | 2

Unitas divinae personae est major unitate quae est principium numeri, quia est per se subsistens, completa, et habens in se quidquid pertinet ad rationem unitatis
1 | 11 | 4 | 2
3 | 2 | 9 | 2

Unitas divinae personae est major unitate naturae et personae in nobis, et unitate animae et corporis
3 | 2 | 9 | 3

Pater et Filius in divinis sunt unum, non autem unus
1 | 31 | 2 | 4

In Patre et Filio non est discrepans, sed una divinitas, ut dicit Ambrosius
1 | 31 | 2 | c.

Omnia entia sunt unum propter Patrem tripliciter, scilicet quia in Patre primo unitas invenitur, et ratio principii quasi primi, et ab ejus unitate est, quod una natura in omnibus propagetur. Et omnia entia sunt aequalia propter Filium tripliciter, scilicet quia aequalitas est in Filio inquantum Filius, inquantum Verbum, et inquantum est imago. Et omnia entia sunt connexa propter Spiritum Sanctum tripliciter, scilicet quia procedit ut amor; amor autem est connexio duorum; quae connexio requirit tria, scilicet duo connexa, et unum connectens
1 | 39, 8 | c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Universale triplex, scilicet universale in re, id est natura communis in particularibus, universale post rem, id est abstractum ab eis; et universale ante rem, id est formae universales rerum in mentibus angelorum
1	55	3	1, 3
			Universale sumitur dupliciter, scilicet pro natura rei cum intentione universalitatis, et pro natura, ut est in particularibus. Primo modo universale est posterius, sed secundo modo universalius est prius minus universali, via generationis, et temporis; sed est e converso ordine perfectionis, et intentionis naturae
1	85	3	1
1-2	29	6	c.
			Universale quoad naturam est in singularibus; sed quoad intentionem universalitatis est in intellectu
1	85	2	2
1-2	20	6	c.
			Universale pro natura est principium formale essendi et cognoscendi singularia; sed universale pro intentione universalitatis, est principium cognoscendi tantum
1	85	3	4
			Cognitio universalis duplex, scilicet ex parte objecti, et ex parte medii
1	55	3	2
			Universale dicitur esse semper, et ubique vel secundum diversa esse, vel negative, quia non determinat sibi locum, nec tempus
1	8	4	1, 2
1	16	7	2
			Universalius continet plura in potentia, et pauciora in actu quam minus universale
1	85	3	2
			Universale est commune multis, secundum rem
1	13	9	c.
			Universum. Totum universum est unum, unitate ordinis, secundum quod inferiora reguntur per superiora
1	103	3	o.
			Usura in Evangelio metaphorice accipitur, scilicet pro superexcellentia bonorum spiritualium, quam exigit Deus, volens ut in bonis acceptis ab eo semper proficiamus, quod est ad utilitatem nostram, et non ejus
2-2	78	1	1
			Usura est pretium pecuniae mutuatae, vel cujuscumque rei, cujus usus est consumptio, vel distractio ejus
2-2	78	1	c.
			Accipere pretium pro principali usu pecuniae qui est distractio ejus, est usura; non autem pro secundario usu ejus, scilicet ad ostentationem, vel in pignus; sed in usu vasorum est e converso
2-2	78	1	6
			Usura secundum se est injusta, contra legem naturae, et peccatum mortale, quia idem bis venditur vel venditur id quod non est
2-2	78	1	o.
			Theologi considerantes justi et injusti rationes, subtilius exponentes nomina haec designantia, large extendunt hujus nominis significationem ad incrementa quae proveniunt ex usu omnium rerum, per similem usum et rationem, et non tantum pecuniae
2-2	78	1	o.
2-2	78	2	o.
			Significat primo nomen usurae incrementum, quod paritpecunia ex usu suo, secundario autem etiam significat superabundantiam, quam parit quaelibet res ex usu suo, simili cum usu pecuniae
2-2	78	1	c.
			Quod ab extraneis Judaei usuram acciperent, non fuit eis concessum quasi licitum, sed permissum, ad majus malum vitandum
1-2	108	3	3
2-2	78	1	2
			Mutuans potest exigere recompensationem eorum tantum, quae pecunia non mensurantur, puta benevolentiam, et amorem ejus cui mutuavit, vel aliquid hujusmodi
2-2	78	2	o.
			Et potest deducere in pactum recompensationem damni per quod subtrahitur sibi aliquid quod debet habere; hoc enim non est vendere usum pecuniae, sed damnum vitare, et potest esse, quod accipiens mutuum, majus damnum evitet, quam dans incurret; unde accipiens mutuum cum sua utilitate damnum alterius recompensat
2-2	78	2	1
2-2	78	3	c.
			Recompensationem vero damni quod consideratur in hoc, quod de pecunia non lucratur, non potest in pactum deducere, quia non debet vendere id quod nondum habet, et potest impediri multipliciter in habendo
2-2	78	2	1
			Nec quidquid de pecunia usuraria aliquis lucratus fuerit, quia id quod de tali re est acquisitum, non est fructus hujusmodi rei, sed humanae industriae, nisi forte per detentionem talis rei alter sit damnificatus amittendo aliquid de bonis suis; tunc enim lucrans tenetur ad recompensationem nocumenti
2-2	78	3	o.
			Et tenetur mutuans computare in sortem usum venalem pignoris
2-2	78	2	6
			Sed non potest deducere in pactum, ut sibi remuetur; sed potest recipere mutuum sine obligatione
2-2	78	2	4
			Et potest accipere munera gratis oblata, non autem cum pacto tacito vel expresso
2-2	78	2	o.
			Quicumque ergo ex mutuo ratione mutui sperat lucrum, peccat usurae vitio, secundum auctoritatem Evangelii; sed non sic qui ex mutuo vitat damnum, ut si forte per detentionem talis rei mutuatae alter sit damnificatus, amittendo aliquid de bonis suis; tunc enim tenetur ad recompensationem nocumenti; sicut et tenens pecuniam ultra terminum, tenetur restituere, non quidem totum lucrum possibile, sed secundum aestimationem, pensatis periculis, laboribus, et expensis
2-2	62	4	1, 2
2-2	78	1	3
2-2	78	2	1
2-2	78	3	c.
			Quia mutuum debet fieri gratis, et sine spe lucri, quandocumque in mutuo, vel ex mutuo, intenditur spes lucri, tunc non caret vitio usurae; sed sic non est in emptione et venditione, nisi habeat rationem mutui. Si enim aliquis carius velit vendere res suas quam sit justum pretium, ut de pecunia solvenda emptorem expectet, manifeste usura committitur, quia hujusmodi expectatio pretii solvendi habet rationem mutui: unde quidquid ultra justum pretium, pro hujusmodi expectatione exigitur est quasi pretium mutui, quod pertinet ad rationem usurae. Similiter etiam si aliquis emptor velit rem emere vilius quam sit justum pretium, eo quod pecuniam ante solvit, quam possit ei res tradi, est peccatum usurae, quia etiam ista anticipatio solutionis pecuniae habet mutui rationem, cujus quoddam pretium est, quod diminuitur de justo pretio rei emptae; si vero aliquis de justo pretio velit diminuere, ut pecuniam prius habeat, non peccat peccato usurae
2-2	78	2	7
			Potest autem excludi spes lucri ab intentione dantis mutuo modo praedicto dupliciter, scilicet vel quando dans mutuo paratus est omni tempore accipere rem mutuatam, etiam ante illud tempus determinatum, quo res verisimiliter deberent esse cariores; et hoc modo spes lucri, etsi per accidens intendatur, non tamen per se, quia non tollit rationem gratuiti a mutuo: vel quando dans mutuo, etiam tempus illud determinavit, in quo, verisimiliter, res plus valiturae erant, propter solam damni vitationem;

Pars	Qu.	Art.	Locus

tunc enim damnum vitat, quando necessitati propriae consulens, intendit conservare res suas sibi magis necessarias ad usum vitae, quas si tunc non haberet, oporteret eas alibi emere, et sic reportaret damnum de gratia mutui facta proximo: et sic intendens, in mutuando excusatur ab omni vitio usurae
2-2| 62| 4| 1, 2

In Scriptura sacra quantum ad legem veterem condemnantur dantes pecuniam ad usuram, et ideo contra legem divinam accipiuntur usurae; unde accipere usuras ab alienis, non erat secundum intentionem legis, sed ex quadam permissione, propter pronitatem Judaeorum ad avaritiam, et ut magis pacifice se haberent ad extraneos, a quibus lucrabantur
1-2| 105| 3 3
2-2| 78| 1| o.

Est etiam usura contra legem naturae, quia in hoc finis conveniens secundum naturam actus humanae vitae corrumpitur: huic enim actui, qui est mutuum dare, conveniens finis ostenditur naturaliter, scilicet finis communis societatis, et fraternae charitatis, in subveniendo proximorum necessitatibus; et ideo gratis fieri debet naturaliter; quare quandocumque hujusmodi actus fit propter spem alicujus commodi vel lucri, tunc ab eo tollitur finis, qui naturaliter competit ei, et fit contra naturam, quare juri naturali repugnat; ideo non tantum fit injustum contra legem divinam, sed etiam contra jus naturale
2-2| 78| 1| o.

Secundum theologiam, usura condemnatur tanquam peccatum mortale et grave, et aeterna morte dignum
2-2| 78| 1| o.

Leges vero humanae aliquando considerant justitiam, prout est conservativa pacis exterioris inter homines; et ideo leges tales non puniunt, nisi quod hanc pacem destruit, aliquando etiam prout magis illustrantur lumine fidei, et juris divini; considerant etiam justitiam veram et interiorem, et sic etiam leges canonicae prohibent, et puniunt usuras
2-2| 67| 1| 1

Jus positivum tamen permittit usuras, non quidem ut justas, sed ne communitas patiatur multas incommoditates: per usuram enim retinentur multae haereditates, et vitantur damna quamplurima, propter quod etiam leges humanae eam permittunt, et non puniunt, sicut puniunt et prohibent furta et rapinam. Justinianus tamen imperator sanctas sanctiones sive leges subjecit ecclesiasticis institutis, sed praecipue in usuris et matrimonio, in quibus tota vita civilis versatur
1-2| 96| 6| c.
2-2| 78| 1| 4

Quia omnis superabundantia usurarum est tanquam res aliena ipsi usurario injuste possidenti, sequitur quod sit propria alterius, qui ipsa re privatus est et destitutus; sed hoc est justum secundum omnia jura, quod omnis res destituta, id est qua quis injuste destitutus et privatus est contra justitiam, restituatur. Restitutio enim semper respicit destitutionem, et ideo, secundum omnem justitiam naturalem, usurae restituendae sunt. Sed forte dicetur quod illa destitutio facta sit voluntarie, id est quia accipiens mutuum voluntarie videtur dare usuram mutuandi, et etiam quia leges humanae non puniunt, quae tamen injurias punire debent, quare non videtur esse contra justitiam humanam. Et ideo advertendum est, quod voluntas hominis aliquando respicit volitum propter se, et aliquando propter aliud: quando autem propter se, tunc si illud volitum sit simpliciter justum et bonum, tunc voluntas est bona, et opus ex ea procedens est bonum et justum; si autem sit injustum et malum, tunc similiter voluntas est mala; si vero respiciat volitum, non propter se, sed propter aliud, sicut cum aliquis vult projicere merces in mare, ut sic evadat periculum, tunc est distinguendum
1-2| 6| 6| c.

Conditio, quae dicitur interesse, sive damni recompensatio, et non spes lucri, potest excusare a vitio usurae, ut si quis mutuo dederit gratis, usque ad terminum aliquem determinatum, in quo indiget sua pecunia pro aliqua necessitate; et mutuum non fuerit redditum ad praedictum terminum, potest mutuans repetere ultra sortem, quidquid damni incurrit propter defectum solutionis; et hoc modo potest etiam fidejussor repetere usuras a debitore, quas persolvit creditori, propter defectum debitoris, quia ibi patet ratio justitiae, quia non spe lucri accipitur, sed pro recompensatione damni
2-2| 78| 2| 1
2-2| 78| 3| c.

Conditio quae sumitur tantum ex spontanea oblatione, excusat a vitio usurae, scilicet quando tam ex parte dantis quam accipientis, gratis aliquid offertur
2-2 78, 2, o.

Et hoc potest contingere, quando illud quod ultra sortem recipitur, fit suum jure naturae, sicut fructus pignorum pro dote uxoris, vel pro provisione filiorum; vel potest fieri suum jure aequitatis, sicut res ipsa quae impignoratur, quando secundum aequitatem erat illius qui fructus percipit
2-2| 78| 2| 6

In usuris non transfertur dominium
2-2| 78| 3| c., 3

Non est restituendum nisi quod est alienum, et non suum, quare usurae non sunt in dominio possidentis
2-2| 78| 3| c., 3

Cum una res simul habere duos dominos non valeat, a se invicem diversos et aequales, et omnis usura restituenda sit secundum legem divinam ei a quo accepta est, sicut vero domino, sequitur quod restituens non habet verum ejus dominium, et sic non erat translatum in accipientem usuram
2-2| 78| 3| c., 3

Quae movere possunt theologos, asserentes in usura non transferri dominium, sunt quaedam auctoritates, et ex iis rationes consequentes
2-2| 78| 3| c., 3

Per anticipationem ergo temporis aliquando generari potest vitium usurare, sicut per dilationem vel prolongationem
2-2| 68| 2| 7

Licet accipere mutuo sub usuris, ad bonum sui vel alterius; non autem licet inducere ad faciendum usuras
2-2| 78 4| o.

Vendere autem carius justo, propter dilationem solutionis, vel emere vilius propter anticipationem, est usura, non autem e converso
2-2| 77| 1| 1 fi.
2-2| 78| 2| 7

Et licet alias expensas licite factas, puta in portatione pannorum, possint licite recuperare de eorum venditione, non tamen possunt recuperare usuras quas alii dederant, cum haec fuerit injusta datio, et praesertim etiam cum dando usuras peccaverint si induxerunt, tanquam occasionem peccandi usurariis praebentes; cum etiam necessitas quae ponitur ab eis, ut, scilicet, mercatores honorabilius vivant, et majores mercationes faciant, non sit talis necessitas, quae sufficiat ad excusandum peccatum praedictum
2-2| 78| 4| o.

Sed hic potest cadere excusatio usurae dupliciter, scilicet quando gratis et liberaliter

Pars	Qu.	Art.	Locus

creditor hujusmodi superabundanti am tribuit debitori, et debitor non causa temporis accipit; vel quando creditor, per damnum propriae rei, recompensat hujusmodi superabundantiam, ut quando non potest habere pecuniam, sine alicujus rei propriae alienatione et damno, ex qua solvat creditori quod petit ante terminum solutionis. Alias est casus usurarius
2-2| 78| 3| c., 3

Si venditor rem suam intendat vendere carius, non propter tempus tantum, sed tantum propter damnum, quod sibi videt imminere ex dilatione persolutionis recuperandae, seu propter vexationem suam redimendam, quam probabiliter timet futuram sibi in repetitione debiti sui, propter malitiam, vel impotentiam debitoris, tunc excusatur a vitio usurae, et fit aequitas aestimationis in hujusmodi contractibus, per recompensationem damni, vel quando probabiliter timetur haec in credentia accidere. Et tunc rectitudo hujusmodi intentionis apparet, quando venditor optaret, potius non vendere talibus quam vendere ad credentiam, et quando libenter daret aliis pro minori pretio incontinenti persolvendo, quam vendere ad credentiam talibus pro pretio majori, nisi venditio habeat rationem mutui
2-2| 78 2| 1, 7

Uno autem modo credentia facit contractum usurarium, scilicet quando propter ipsam credentiam res venditur carius quam valeat simpliciter, vel quam esset valitura, probabiliter, tempore solutionis, vel etiam si tantum sit valitura verisimiliter; tamen ipse venditor alias res suas non venderet, nisi plus acciperet, propter ipsam credentiam; et tunc venditio habet rationem mutui
2-2| 78| 2| 7

De iis autem quae committuntur bonae fidei aliorum ad lucrum, mihi videtur dicendum, quod aut commissio fit pecuniae, vel alterius rei, ita quod transfertur in toto vel in parte rei commissae in potestatem ejus cui committitur, aut ita sit commissio, quod non transeat dominium, sed remanet tota res commissa in dominio committentis. Primo modo est vitium usurae, eo quod sperat lucrum jam de re non sua, quae jam erat translata per commissionem in dominium alterius; et in hoc commissio assimilatur mutuo. Sed secundo modo potest sperari lucrum sine vitio usurae; quae tunc commissa est pecunia vel res alia, sicut servo vel ministro, qui de re domini negotiatur ad utilitatem domini sui; et ideo committens potest sperare lucrum, sicut ex re sua. Et sic lucrum non accedit sorti, nec possidetur sine justo titulo, quia sicut rei propriae partem recipit, non tamen partem numismatis ex numismate immediate, sed partum ipsarum rerum quae per numismata sua sunt acquisitae justa commutatione
2-2| 78| 2| 5

In toto vel in parte ideo dictum est, quia si aliquis committit centum alicui, ita quod medietatem ei mutuet, et aliam medietatem suo retineat dominio, ita tamen quod de illis centum debeat negotiari ad lucrum ille cui committitur, dico quod hoc lucrum jam habet vitium usurae propter hoc, quod non tantum ex re commissa speratur lucrum, sed etiam pariter ex re mutuata et commissa
2-2| 78| 2| 1, 5

Dare autem pecuniam mercatori vel artifici, per modum societatis, cum pacto vel spe lucri, ita quod cum periculo ipsius committentis mercator de ea negotiatur, vel artifex operatur, licitum est; non autem in mutuo
2-2| 78| 2| 5

Dans vero pecuniam usurario, ut usuras exerceat, vel ut copiosus exerceat, peccat: non autem si det pecuniam ut tutius servetur
2-2 78| 4| 3

Ad haec dicendum, quod in hujusmodi, aliud est vitare damnum, et aliud est sperare lucrum, quia primum licet, non autem secundum
2-2| 78| 3| c.

Quaedam in consuetudinem deducta habentur pro justis legibus, quae magis deberent dici corruptelae permissae, quam consuetudines approbatae. Et hoc videmus in hac materia usurarum secundum regiones et civitates diversas, quantum ad pupillorum et orphanorum tutelam. Unde dico quod non possunt pupilli, quando sciunt veritatem, retinere superabundantias suarum rerum per usuram acquisitas
1-2| 108| 3| 2

Usurarius tenetur restituere quidquid accepit de usuris, et fructus, et interesse; non autem quae lucratus est cum eis etiam emendo possessiones
2-2| 78| 3| o.

Lex divina jubet restitutionem usurarum fieri, sicut et rapinarum; et voco legem divinam, quae in canone sacrae Scripturae, et in decretis sanctorum Patrum, et Conciliis continetur, quia jus divinum est quod divinitus promulgatur
2-2| 57| 2| 3

Debet tamen fieri hujusmodi restitutio usurarum caute, ne cum scandalo fiat personarum praedictarum
2-2| 62| 6| 2

Ex praecepto etiam juris naturalis habemus, quod quaecumque vultis ut faciant vobis homines, et vos illis eadem faciatis. Sed justa voluntate vult spoliatus re propria per usuram, ut spoliator ei restituat; quare similiter spoliator debet juste restituere spoliato
1-2| 99| 1| 3

Uxor etiam non potest licite restituere usuras, nolente marito, et adhuc vivente, cum uxor non sit domina rerum, sed tantum vir. Est tamen ad generationem conjuncta viro in adjutorium, et in usum rerum; quare sicut non potest alienare res viri, ipso non volente, ita nec aliena viri potest restituere, ipso nolente
1 | 92| 1| c. pr.
1 | 98| 2| sc., 2

Si vero ut particeps fuit tantum lucri, aut fuit scienter, aut ignoranter; si scienter, tunc iterum potest fieri juste dupliciter, scilicet aut pro necessitate corporali, id est quando alias commode non potest invenire remedium vitae, sicut accidit pauperibus mendicantibus; et sic aliquando etiam per hoc possunt excusari filii et filiae, in domo parentum usurariorum, qui alias nequeunt victum sibi necessarium invenire; et similiter uxor eadem necessitate potest excusari
2-2| 32| 7| 3

Fautores et defensores, qui fovent usurarios et defendunt in exercitio foenerandi, sicut aliquae civitates et aliqui principes fovent et defendunt hujusmodi, qui dicuntur Caursini, qui alias non auderent exercere hujusmodi actum foenerandi, tales fautores et defensores usurariorum, inquantum hujusmodi sunt tantum, non tenentur ad restitutionem alicujus, nisi inquantum sunt participes lucri, scilicet quia propter hoc sunt fautores vel defensores, ut ab usurariis aliquam portionem recipiant; tamen in hoc etiam peccant contra Deum, etiam quantumcumque utilitatem regionis vel civitatis intendant, quia foventes peccatores in pec-

Pars	Qu.	Art.	Locus
catis suis			
2-2	78	4	3

Nec est simile de illis quorum auctoritate circa usurarios fit aliquid, et de iis qui fovent et defendunt, et accipiunt ut actores; quia illi sunt causa per se actus mali, isti vero non sunt causa ipsius actus mali, sed accidentium ipsi actui ad ejus conservationem, et fructum ampliorem

2-2	78	4	o.

Sed majori justitia restituenda sunt ablata, quam debita sint solvenda, cum in hoc impleatur justitia, tollens injuriam factam Deo et proximo; sed in solutione debitorum nulla tollitur injuria, sed tantum solvitur justitia, quare secundum hoc videntur prius restituenda ablata, quam solvenda debita; restitutio enim praefertur etiam subventioni parentum, nisi in extrema necessitate

2-2	31	3	3
2-2	32	7	3
2-2	60	5	4
2-2	62	5	2

Si unus sit dives, et alter pauper, et plus indigens his de quibus restitutio facienda est, et aequaliter sit clarum in utroque, adhuc prius pauperi potest restitutio usurarum juste fieri, quam diviti, eo quod plus laesus est in ablatione suorum, et quia plus indiget

2-2	31	3	3
2-2	32	7	3
2-2	60	5	4
2-2	62	5	2

Quod autem in lege scriptum est de duplo, quadruplo, et quintuplo, non habet locum in usuris, sed tantum in furtis vel rapinis, eo quod hujusmodi usurae non destruunt bonum reipublicae de sua ratione, sicut faciunt furta et rapinae; sed tantum corrumpunt bonum personale, sive fraternum bonum, et hoc non inferendo malum, sed tantum non faciendo bene fratri debitum; et de his alias scripsimus in septimo praecepto Decalogi diffusius

2-2	62	3	2

Si ergo aliquod lucrum provenit usurario, ultra rem, et rei usum naturalem, ex propria operatione et solertia ejus, in quo non est alius damnificatus, dico, sine praejudicio, quod non tenetur restituere homini hujusmodi lucrum

2-2	78	3	o.

Usus rationis quandoque totaliter aufertur ex nimia passione, sicut ex amore vel ira insaniens, et tunc talis passio si a principio fuit voluntaria, et non naturalis, imputatur actus ad pectum; quandoque vero passio non totaliter intercipit usum rationis, et tunc ratio potest passionem excludere, divertendo ad alias cogitationes, vel dolendo, vel impediendo; unde talis passio non totaliter excusat a peccato si ratio non eam prohibeat

1	63	3	c., 3
1-2	77	1	c.
1-2	77	2	c.
1-2	77	7	c.
1-2	78	2	3
1-2	80	3	2
2-2	46	3	c.
2-2	53	6	1
2-2	175	2	2

Usus pecuniae duplex, scilicet ad se, et ad alios; primus pertinet ad expensas seu sumptus, secundus vero ad dationes

2-2	117	3	3

Usus pecuniae pertinens ad dationes duplex, scilicet principalis, qui est distractio ejus, pro quo nihil ultra potest accipi; et secundarius, scilicet vel ad ostentationem, vel in pignus, pro quo aliquid ultra potest accipi

2-2	78	1	6

Nihil ultra valorem rei sperare debet mutuans ex usu rei mutuatae, quia ratione substantiae transfertur mutuum, et non ratione usus; sed aliter est in accomodatis et locatis ad usum

2-2	78	1	6

Ut sumitur dupliciter, scilicet causaliter, et consecutive

1-2	91	1	2

Uti large comprehendit sub se frui

1	39	8	c.

Uti, importat applicationem rei ad aliquam operationem, quae etiam dicitur usus ejus

1-2	16	1	c.
1-2	16	2	c.
1-2	16	3	c.

Uti, est actus voluntatis

1-2	16	1	c.
1-2	17	1	c.

Uti, est actus voluntatis ut primi moventis, ipsius intellectus autem ut dirigentis, aliarum vero potentiarum ut exequentium

1-2	16	1	c.
1-2	17	1	c.

Uti, proprie est actus voluntatis ut principalis, non autem aliarum potentiarum, nisi instrumentaliter

1-2	16	1	o.

Uti aliquo dicitur dupliciter, scilicet ut forma quae est principium usus, et ut objecto: et sic aliquis male utitur gratia et virtutibus, non autem primo modo

1-2	55	4	5
2-2	20	1	2
3	80	4	3

Uti, est semper eorum quae sunt ad finem, non autem ipsius finis, nisi inquantum refertur in fruitionem ejus

1-2	16	3	o.

In cultu Dei oportet nos uti quibusdam corporalibus actibus, ut adorationе corporali et hujusmodi, non quidem propter Deum, sed propter nos, ut scilicet eis tanquam quibusdam signis exterioribus excitemur ad spirituales actus interiores

2-2	81	7	c., 1

Uti peccato alterius ad bonum est licitum, quia Deus utitur omnibus peccatis ad aliquod bonum; sed non licet inducere aliquem ad peccatum

2-2	78	4	c.

Uti, non convenit brutis, sed tantum rationabilibus

1-2	11	2	4
1-2	16	2	o.

Uti est nobilius quam frui, quoad vim apprehensivam praecedentem, sed est e converso, quoad objecta, quia frui importat motum appetitus in appetibile absolute, uti vero, in ordine ad alterum

1-2	16	2	1

Uti ejus quod est ad finem, secundum quod est in consideratione rationis referentis illud in finem, est prius electione; sed est e converso, secundum quod voluntas potentias executivas movet

1-2	16	4	o.

Utile dicitur dupliciter, scilicet sicut via ad finem, ut meritum ad beatitudinem, et sicut pars ad totum, ut ministeria angelorum ad beatitudinem eorum

1	62	9	2

Bonitas in ordine ad finem, utilitas vocatur

1-2	7	2	1

Utilia dicuntur quae sunt accommoda ad aliquem finem, et utilitas quandoque usus nominatur

1-2	16	3	c.

Facere aliquid ad utilitatem communem quod nulli noceat, et licitum cuilibet personae privatae; non autem si nocet, nisi ex auctoritate publica

2-2	64	3	3

Dispensationes spiritualium principalius ordinantur ad utilitatem communem

2-2	63	2	c.

Exibitio eorum quae dantur alicui propter utilitatem, tanto est laudabilior, quanto magis indiget; sed Deo nihil exhibetur propter utilitatem ejus, sed propter gloriam ejus, et propter utilitatem nostram

2-2	81	6	2
2-2	81	7	c.

Uxor. In lege Moysis licebat ex dispensatione Dei dimittere uxorem, licet communius teneatur quod non, sed quod permittebatur ut minus malum quam uxoricidium, ad quod proni erant Judaei; nec puniebantur temporaliter

1-2	105	4	8

Causae repudii scribebantur in libello, in generali tantum, non quidem ut justum appareat, sed ut habeat licentiam

Pars	Qu.	Art.	Locus

nubendi alteri, secundum Josephum, vel ut, ex more et ex consilio Scribarum, impediretur, secundum Augustinum
1-2 | 107 | 2 | 2
Non licet viro propria auctoritate sine reatu poenae aeternae occidere uxorem adulteram; potest tamen zelo justitiae eam judiciali-ter accusare, ut in eam animadvertatur
S. | 60 | 1 | c.
Vir, qui uxorem occiderit, aliam e statuto Ecclesiae ducere non potest, nisi id sibi ab Ecclesia permissum fuerit vitandae fornicationis causa; si vero sine tali dispensatione matrimonium contraxerit, non dirimetur, nisi eam cum qua prius moechabatur, duxerit
S. | 60 | 2 | c.

V

Vacuum non fuit ante creationem, nec post, quia vacuum non est tantum negatio, sed privatio, id est spatium capax corporis sine corpore; nec fuit possibile, nisi potentia creantis
1 | 46 | 1 | 4
Vagatio mentis in oratione tollit fructum ejus. Et est peccatum ex proposito tantum
2-2 | 83 | 13 | 3
Et est filia accidiae
2-2 | 35 | 4 | 2, 3
Vapor non ascendit ad cacumina quorumdam montium
1 | 68 | 2 | c. fi.
Varro, secundum Augustinum, dixit quod est Deus anima mundi, motu et ratione mundum gubernans
1 | 3 | 8 | c.
Vas quandoque dicitur instrumentum operandi aliquid
3 | 62 | 3 | 1
Vasa sacra, in necessitate Ecclesiae, quoad materiam tantum, possunt vendi integra ad usum ecclesiae. Si autem vendantur ad alium usum, frangantur, praemissa oratione. Non autem vendi possunt ratione consecrationis, ut scilicet pro ea aliquid plus exigatur, quia simonia esset
2-2 | 100 | 4 | c., 2, 3
Velleitas, quae secundum quosdam est voluntas incompleta, est de impossibili, quia scilicet aliquis vellet illud, si esset possibile. Voluntas autem completa non est nisi de possibili, quod est bonum volenti
1-2 | 13 | 5 | 1
3 | 21 | 4 | c.
Velocitas. Motus naturalis est velocior in fine et tardior in principio; motus autem violentus e converso
1-2 | 34 | 6 | c., 2
Velum templi duplex, scilicet interius ante Sancta Sanctorum, et exterius; secundum scissum est in passione Christi, non autem primum
1-2 | 102 | 4 | 4
Velum templi habet quatuor colores, per quos quatuor elementa designantur, quae nos impediunt a divinis, scilicet byssum per quod designatur terra, quia byssus, id est linum, de terra nascitur; purpuram, per quam significatur aqua; fiebat enim purpureus color ex quibusdam conchis, quae inveniuntur in mari; hyacinteum, per quem significatur aër, quia habet aëreum colorem; et coccum bis tinctum, per quem designatur ignis. Vel per colores ejus quatuor designantur quatuor virtutes, scilicet quia velum erat ornatum bysso, ad designandum carnis puritatem; purpura autem ad figurandum passiones, quas sancti sustinuerunt pro Deo; cocco bis tincto, ad significandum charitatem geminam, Dei et proximi; hyacintho autem significabatur coelestis meditatio
1-2 | 102 | 4 | 4, 8
Venatio, aucupium, et piscatio sunt a natura; ideo sunt secundum se licita
1 | 96 | 1 | c.
2-2 | 64 | 1 | o.
Vendere. Pretium rerum venalium consideratur secundum usum hominis, non autem secundum gradum naturae rerum
2-2 | 77 | 2 | ,
In illis est peccatum, quae bis venduntur, quod patet in iis quorum usus non est aliud a re ipsa. In quibus rebus qui rem vendit, vel mutuat, cum in hujusmodi transeat domi- im ad accipientem, vel rem bis vendit, et est in venditionibus ad credentiam, dum plus pro dilatione volunt accipere, vel vendit quod non est. Et utrumque est usurarium et peccatum
2-2 | 78 | 1 | o.
In domo autem sunt duo, scilicet substantia et usus; sed aliud est habere domum, et aliud uti domo; unde separatim possum usum vendere, sine domus venditione, et ita in omnibus aliis hujusmodi. Unde si aliqua sunt, quae consistant in ipso usu tantum, et usus eorum est distractio, non potest fieri id quod de domo
2-2 | 78 | 1 | o.
Denariis vero utimur distrahendo, et frumento consumendo, et ideo si usum vendis, bis vendis
2-2 | 78 | 1 | o.
Vendere ad terminum secundum justi pretii quantitatem, non est usura; si autem, caeteris paribus, fiat ultra justi pretii quantitatem propter temporis expectationem, est peccatum usurae
2-2 | 78 | 1 | o.
2-2 | 78 | 2 | 7
Vendens scienter rem quae deficit in specie substantiae, quantitate, vel qualitate, peccat; non autem vendens ignoranter. Sed cum sciverit, tenetur recompensare
2-2 | 77 | 2 | o.
Vendere carius quam emit est licitum, meliorando rem, vel si mutetur pretium ratione loci vel temporis, vel propter periculum transferendi, vel faciendi fieri
2-2 | 77 | 4 | 5
Illa superabundantia quae ex justa permutatione seu venditione accidit, non habet vitium inaequitatis; alias non fuisset venditio vel permutatio justa
2-2 | 77 | 4 | 1
Vendere rem plus notabiliter quam valeat simpliciter sibi, vel ipsi vendenti, non licet, quamvis lex humana permittat citra dimidium
2-2 | 77 | 1 | o.
Vendens non tenetur dicere publice vitium rei, nec in particulari, nisi propter damnum, vel periculum
2-2 | 77 | 3 | o.
Venditor non tenetur dicere ementibus abundantiam venalium futuram per adventum aliorum mercatorum, nec minuere pretium
2-2 | 77 | 4 | 3
Mensuras venalium oportet esse diversas in diversis locis, et eas instituit publica auctoritate vel consuetudine
2-2 | 77 | 2 | 2
Venter adulterae, potantis aquam zelotypiae, semper intumescebat
1-2 | 103 | 2 | 3
Venus agit ex insidiis, et furatur intellectum multum sapientis
2-2 | 55 | 8 | 1
Venus dicitur ab Aristotele dolosa, et corrigia ejus varia, secundum quandam similitudinem, inquantum scilicet hominem subito surripit, sicut in dolis agitur; non tamen per astutias, sed magis per violentiam concupiscentiae et delectationis
2-2 | 55 | 8 | 1
Verberare hominem nulli licet, nisi habenti potestatem supra eum, ut pater supra filium, et dominus supra servum
2-2 | 65 | 2 | o.
2-2 | 72 | 2 | 2
Verbositas, curiositas, importunitas, inquietudo, et instabilitas loci vel propositi, pertinent ad evagationem mentis; ideo oriuntur ex accidia
2-2 | 35 | 4 | 3
Verbum proprie importat rationem formae exemplaris, quia

Pars	Qu.	Art.	Locus
			est ars
1	3	8	2

Verbum cordis importat aliquid procedens ab intellectu, ut constitutum per operationem ejus

1	27	1	c. fi.
1	28	4	1
1	34	1	c.

Verbum est ipsum intellectum, et id quod concipitur

1	22	1	c.
1	28	4	1
1	34	1	c.

Quicumque intelligit ex hoc ipso quod intelligit, producit aliquid intra ipsum, scilicet verbum

1	27	1	c.

Verbum in anima, sine actuali cognitione esse non potest

1	93	7	c., 3

Verbum cordis significatum verbo oris, est conceptio rei intellectae, ex vi intellectiva proveniens, vel ex ejus notitia procedens

1	27	1	c.
1	27	2	c.
1	28	4	1
1	34	1	o.
1	107	1	c.
1-2	93	1	2

Nihil implicans contradictionem, potest dici verbum

1	25	3	c. fi.

Verba tenent praecipuum locum inter signa, quibus homo aliquid significat alteri

2-2	55	4	2
2-2	72	1	c.
2-2	110	1	2
3	60	6	c.,1,2

Verbis utimur ad hominem, ut ei manifestemus nostros conceptus; ad Deum autem, ut nos vel alios excitemus

2-2	91	1	c.

Verba, ut signa inferunt multa damna, et in verbo homo facile delinquit. Sed secundum suam essentiam, id est ut soni, non nocent nisi auditui, scilicet clamando

2-2	72	1	1
2-2	89	2	c. fi.

Verbum nostrae mentis manet, non autem verbum vocale. Sed neutrum subsistit. Verbum vero divinum manet et subsistit

1	37	1	2

Verbum Dei est tantum unum perfectum, et idem quod essentia; ideo est Filius. Non autem verbum nostrum, nisi metaphorice, quia est multiplex, imperfectum, et accidens

1	27	2	2
1	33	2	3
1	34	2	1
1	34	3	c.

Diversitas objectorum diversificat speciem verbi et amoris

1	93	8	c.

Verbum duplex, scilicet verbum vocale, et verbum mentale; primo respondet spiritus corporalis, secundo vero spiritus intimi amoris

1	27	1	c.

Verbum triplex, scilicet verbum cordis, vocis, et habens imaginem vocis

1	27	1	c.

Verbum proprie dicitur tripliciter, scilicet conceptus mentis, vox significativa ejus, et imaginatio vocis. Impropriae vero dicitur verbum, res significata vel effecta verbo

1	34	1	c.

Verbum, ut significat conceptum mentis, est in Deo proprie; secundum alias vero significationes ejus, est in Deo metaphorice tantum

1	34	1	c., 1
1	36	2	5

In divinis est tantum unum Verbum

1	27	5	3
1	34	3	c.
1	41	6	o.

Verbum in divinis proprie dicitur personaliter tantum, non autem essentialiter

1	34	1	o.
1-2	93	1	2

Verbum est in divinis ab aeterno, et non tantum ratione incarnationis ejus

1	34	3	2

Verbum in divinis proprie convenit soli Filio, figurative autem convenit Spiritui Sancto, inquantum manifestat Filium

1	34	2	o.

Deus eodem modo dicit se, et omnia alia, etiam creaturas

1	34	2	3
1	34	3	c.
1	37	2	c., 3

Verbum Dei, respectu non entium, est expressivum tantum; sed respectu entium, est etiam factivum

1	34	3	5

Verbum Dei, respectu creaturarum est expressivum, et operativum; sed respectu eorum quae sunt in Deo, est expressivum tantum

1	34	3	c.

Verbum principaliter refertur ad patrem, et quasi per se; sed ad creaturas refertur consequenter et quasi per accidens

1	34	3	o.

Verba significantia aliquid devotionis excitant mentes, et praecipue minus devotas; sed verba pertinentia ad alia distrahunt mentem, et impediunt devotionem

2-2	83	12	2

Verba et participia dicuntur de Deo, ratione aeternitatis, quae continet omne tempus

1	13	1	3

Verecundia non est virtus proprie, sed large, inquantum est passio laudabilis

2-2	144	1	o.

Verecundia est timor turpitudinis exprobrabilis; et principaliter respicit vituperium; sed respicit culpam consequenter. Et hoc dupliciter, scilicet cessando, et celando

2-2	116	2	3
2-2	144	1	c., 2
2-2	144	2	o.
2-2	144	4	c.

Verecundia non est timor de ipso actu peccati, sed de turpitudine, vel ignorantia, vel convitio, vel opprobrio

1-2	41	4	c.,2,3
1-2	42	3	4

Homines maxime verecundantur de actibus venereis etiam in matrimonio, et de signis eorum

1-2	151	4	c.

Verecundia non est de operibus virtutum, nisi per accidens, ratione falsae opinionis, vel propter notam praesumptionis vel simulationis

2-2	144	2	3

Verecundia est ab iis, quorum testimonium est majoris ponderis, propter certitudinem et rectitudinem judicii, scilicet a sapientibus et virtuosis, vel ex cognitione, scilicet a notis et conjunctis, vel propter effectum nocentis vel juvantis

2-2	144	3	o.

Aliqua peccata graviora sunt minus verecundabilia, quae tamen sunt minus turpia, vel quia se habent in excessu temporalis boni

2-2	116	2	3
2-2	144	2	4

Verecundia est principium emendationis, quia in principio erubescimus oculos hominum, in fine vero, oculos rationis et Dei

2-2	144	4	4

Verecundia celat turpem actum, sed erubescentia cessat a turpi actu, vel utraque propter timorem vituperii

2-2	144	2	c. fi.

Verecundia jacit prima temperantiae fundamenta, secundum Ambrosium, inquantum scilicet incutit horrorem turpitudinis

2-2	144	4	4

Ex saepius verecundari causatur virtus, qua vitantur turpia, non autem virtus qua quis verecundetur; tamen sic disponit, quod verecundaretur, si turpia ageret

2-2	144	1	5

Verecundia non est in pessimis, quia peccatum non reputant ut turpe; nec est in virtuosis et senibus, quia non apprehendunt illud possibile sibi, nec est difficile eis ad vitandum

2-2	144	4	o.

Verecundia convenit senibus et virtuosis conditionaliter tantum, scilicet quia verecundarentur, si aliquid turpe agerent

1	95	3	c. fi
2-2	144	1	5
2-2	144	4	c.

Carent verecundia homines, in peccatis profundati, quibus sua peccata non displicent, sed magis de eis gloriantur

2-2	144	4	c.

Vereri. Quidam sunt qui non verentur alios contristare

2-2	116	1	c.

Veritas octupliciter diffinitur

1	16	1	c. fi.

Ratio veritatis consistit in adaequatione rei et intellectus

1	21	2	c.

Ratio veritatis prius est in intellectu quam in re-

Pars	Qu.	Art.	Locus
bus			
1	16	1	o.

Veritas magis fundatur in esse rei, quam in essentia rei
2-2 109 1 c.

Veritas dicit relationem, qua esse ordinatur ad intellectum, sicut bonitas ad appetitum
1 16 1 c.
1 16 3 c.

Veritas dicitur primo de intellectu; de enuntiatione vero, inquantum est signum ejus; de re autem, ut de causa ejus
1 16 7 c.
1 16 8 c.

Veritas non entium, ut chimerae, vel aliorum hujusmodi, est tantum in intellectu, et ab eo causatur
1 16 3 2
1 16 5 3
1 16 7 4

Ad veritatem locutionum requiritur res significata et modus significandi
1 39 4 c.
1 39 5 c.

Veritas enuntiabilium non est aliud quam veritas intellectus, quia enuntiabile, ut est in intellectu, habet per se veritatem; sed in voce est verum, quia significat veritatem intellectus, non autem per veritatem in enuntiabili existentem
1 16 7 c.

Eadem est veritas et rectitudo communium principiorum apud omnes, et aequaliter nota; sed in ratione speculativa, eadem est, non autem aequaliter nota in conclusionibus; in practica vero ratione, nec est eadem, nec aequaliter nota
1-2 94 4 c.

Veritas triplex, scilicet cognitionis naturalis, infusae, et acquisitae
1 60 1 3

Homo pertingit ad cognitionem veritatis tripliciter, scilicet capiendo a Deo, ab homine, et per studium: primo est necessaria oratio, secundo auditus, tertio meditatio
1-2 180 3 4

Veritas quadruplex, scilicet vitae, doctrinae, justitiae, et locutionis
1 16 4 3
1 21 2 2
2-2 109 3 3

Veritas est in intellectu Dei proprie et primo, sed in intellectu nostro est proprie et secundario; in rebus autem est secundario et improprie
1 16 7 c.
1 16 8 c.

Deus est veritas
1 16 5 o.
1-2 3 7 c.

Deus est summa, maxima, et prima veritas
1 16 5 c.

Veritas in divinis sumitur dupliciter, scilicet proprie, id est aequalitas intellectus Dei, ad essentiam ejus principaliter, et ad creaturas consequenter, et metaphorice, id est summa imitatio principii: primo modo dicitur tantum essentialiter; secundo autem personaliter, et convenit soli Filio
1 16 5 2
1 39 8 c.

Anima non judicat de omnibus rebus secundum quamcumque veritatem, sed secundum primam veritatem, inquantum resultat in anima sicut in speculo, secundum prima intelligibilia
1 12 11 2
1 16 6 1
1 84 5 c.
1 88 3 1
1-2 93 2 c.
2-2 173 1 2

Omnis veritas est a Deo
1 16 5 3

Veritas prima est finis omnium desideriorum et actionum nostrarum
2-2 4 2 3

Omnes res sunt verae una veritate, scilicet Dei, sicut principio effectivo et exemplari, sed multis formaliter
1 16 6 o.
1-2 93 1 3

Quaelibet veritas praeter primam, est aliquo modo mutabilis
1 16 8 o.

Veritas, qua quis dicit verum, et qua verax dicitur, est virtus; non autem qua verum dicitur, sed est objectum et finis virtutum
1 16 4 4
1 17 1 c.
2-2 109 1 o.

Haec virtus non est virtus theologica, nec virtus intellectualis, sed est virtus moralis, et medium ejus est inter superfluum et diminutum; et hoc dupliciter, scilicet ex parte actus et ex parte objecti
2-2 109 1 3

Et est specialis virtus
2-2 109 2 o

Ad virtutem veritatis pertinet, talem se exhibere exterius per signa exteriora, scilicet per verba et facta, qualis est
2-2 109 1 c., 3
2-2 109 2 c.
2-2 109 3 1, 3
2-2 110 1 c.

Haec virtus est pars annexa justitiae, quia utraque est ad alterum, et utraque aequalitatem constituit; sed justitia secundum debitum legale, veritas autem secundum debitum morale
2-2 109 3 o.

Et declinat plus in minus quam in majus, non quidem negando verum, sed affirmando
2-2 109 4 o.

Veritas vitae est communis ad quamlibet virtutem
2-2 109 2 3

Veritas amatur per se, sed oditur per accidens
1-2 29 5 o.
2-2 15 1 3

Veritas creata est major anima, secundum quid, ut perfectio ejus, non autem simpliciter
1 16 6 1

Verum dicitur dupliciter, scilicet verum veritate essentiae, et verum veritate proprietatum
1 68 4 c.
2-2 77 2 1

Ens est de ratione veri, non autem e converso: ideo verum non potest intelligi, non intellecto ente, sed bene e converso, non autem vero non existente
1 16 6 3

Vespertilio circa terram volat; ideo significat praeditos scientia saeculari, quia sola terrena sapiunt
1-2 102 1 1 fi.

Vestigium Trinitatis attenditur secundum appropriata, per quae veniri potest in trinitatem personarum
1 45 7 1

Tres partes ejus diversimode assignantur a diversis, quae tamen reducuntur ad principium, medium, et finem
1 5 5 o.

Et repraesentat causam ut causam tantum; imago autem repraesentat etiam quoad formam causae
1 45 7 c.
1 93 6 c.

Vestigium Trinitatis est in creatura secundum quod imitatur perfectionem Dei, seu consequitur esse perfectum
1 5 5 o.

Vestigium Trinitatis est in qualibet creatura, inquantum est creata, habens formam et ordinem, licet proprie sit tantum in individuis substantiae
1 45 7 o.
1 93 6 c.

Vestis. In usu vilium vestium potest esse peccatum inanis gloriae et avaritiae, et virtus humilitatis, signum contemptus mundi, poenitentiae et tristitiae
2-2 169 1 c., 2
2-2 187 6 o.

Vitiosum est quod vir vestiatur veste mulierum, vel e converso ad lasciviam, sed potest esse sine peccato, propter aliquam necessitatem; sed prohibetur in lege veteri propter idololatriam
1-2 102 6 6
2-2 169 2 3

Vexatio. Redimere suam vexationem licet, juris ordine non praetermisso
2-2 66 5 3
2-2 100 4 3

Via. Non oportet quod qui vadit per viam, in quolibet passu cogitet de fine viae
1-2 1 6 3

Homini datur longior via quam angelo, quia magis distat a Deo per cognitionem
1 52 5 1

Vicem Dei gerunt homines, in commissis hominum jurisdictioni, non autem quoad omnia, ut in institutis a solo Deo, sicut in matrimonio et hujusmodi
1-2 100 8 3 fi.

Vigilantia est idem quod sollicitudo, et pertinet ad prudentiam
2-2 47 9 o.

Vigilare. Cum aliquis vult diu vi-

Pars	Qu.	Art.	Locus

gilare de sero, ex quo sequitur quod non vadat hora matutinali ad ecclesiam, tunc actus iste interior vel exterior per accidens se habet ad peccatum omissionis
1-2 | 71 | 5 | c.

VIGILES et cursores, et alii hujusmodi, de suo labore viventes, intelliguntur de labore manuum suarum vivere
2-2 | 187 | 3 | c.

VINDICATIO est virtus specialis, quia ad hoc natura inclinat
2-2 | 108 | 2 | 0.

Vindicatio consistit in medio duorum vitiorum, scilicet crudelitatis et saevitiae, secundum excessum; et remissionis secundum defectum
2-2 | 108 | 2 | 3

Naturalius est homini appetere vindictam injuriarum illatarum, quam ab hoc deficere, quia vix alicui nimis parvae videntur injuriae sibi illatae, secundum Sallustium
2-2 157 | 2 | 2

Vindicatio et inflictio poenae peccanti est licita, si sit propter bonum, scilicet vel emendationis, vel cohibitionis, vel quietis aliorum cum aliis debitis circumstantiis; non autem si sit ex odio, vel principaliter intendatur malum peccantis
2-2 | 108 | 1 | 0.
2-2 | 108 | 3 | c.
2-2 | 158 | 1 | c., 3
2-2 | 158 | 2 | c.
2-2 | 158 | 3 | 0.
3 | 15 | 9 | c.

Fortitudo disponit ad vindictam, removendo prohibens; zelus autem importat primam radicem ejus, quia actus cujuslibet virtutis procedit ex radice charitatis
1-2 | 105 | 2 | 10
2-2 | 108 | 2 | 2

Vindicatio debet fieri per privationem eorum quae peccans diligit, scilicet per mortem, verbera, talionem, vincula, carcerem, servitutem, damnum, exilium, ignominiam et hujusmodi
2-2 | 108 | 3 | 0.

VINUM vitis est proprie vinum, alia vero per similitudinem ejus
3 | 74 | 5 | c., 1

Vinum calefacit et laetificat
2-2 147 | 8 | 1
3 | 74 | 5 | c.

Usus vini est illicitus per accidens tantum, scilicet vel propter conditionem ejus, qui faciliter laeditur ab eo, vel propter excessum, vel votum, vel scandalum
2-2 | 149 | 3 | 0.

Vinum antiquitus mulieres apud Romanos non bibebant, secundum Valerium
2-2 | 149 | 4 | c.

VIOLARI quaecumque non licebat, dicebantur antiquitus sancta, vel sacrosancta, ut muri civitatis, et personae in dignitate constitutae
3 | 60 | 1 | 2

VIOLENTIA est a principio extrinseco, nil conferente eo quod vim patitur, ut scilicet sic patiatur; id autem fit quantum ad inclinationis finem, ut si lapis projiciatur sursum, qui inclinatur deorsum ferri: secundo quoad modum tendendi, ut si lapis velocius quam sit ejus inclinatio projiciatur deorsum
2-2 | 175 | 1 | c.

Violentia nemini convenit, nisi per publicam potestatem
2-2 | 68 | 8 | c.

VIRGINITAS est specialis virtus
1-2 | 64 | 1 | 3
2-2 | 152 | 1 | 1
2-2 | 152 | 3 | 0.
2-2 | 155 | 1 | c., 3

Virginitas dicitur a virore, quia importat immunitatem a concupiscientiae adustione circa delectationes venereas
2-2 | 152 | 1 | c.

Virginitas, secundum Augustinum, est in carne corruptibili, incorruptionis perpetua meditatio
2-2 | 152 | 1 | 1

Virginitas quoad suum materiale, id est pro incorruptione signaculi, vel irresolutione seminis propter delectationem, est a natura; sed quoad suum formale, id est pro habitu quo quis proponit seu eligit perpetuo servare integritatem mentis et corporis vel sine voto, vel praecipue cum voto, est ex gratia Dei
2-2 152 | 3 | 1

In delectatione venerea sunt tria, scilicet violatio signaculi virginalis, resolutio seminis delectationem causans, et propositum hujus; remotio primi se habet ad virginitatem per accidens; remotio secundi se habet ad eam materialiter; remotio tertii se habet ad eam formaliter et completive
2-2 152 | 1 | c., 3
2-2 | 152 | 3 | 0.

Virginitas perdita non potest reparari, ratione praeteriti, sed bene quoad omnem integritatem operante Deo, et quoad virginitatis propositum: nulla tamen potentia fieri potest, ut quae corrupta est, corrupta non fuerit
1 | 25 | 4 | 3
2-2 | 152 | 3 | 3

Corruptio triplex, scilicet corporalis tantum, id est fractio signaculi virginalis; vel resolutio seminis, quocumque modo; et corruptio mentis tantum, id est consensus in rem veneream sine opere, et utraque simul: in tertia amittitur virginitas irreparabiliter, in secunda reparabiliter, in prima vero nullo modo
2-2 | 152 | 1 | 0.
2-2 | 152 | 3 | 3

Virginitas et pudicitia sunt in anima essentialiter, in carne vero materialiter
2-2 | 152 | 1 | 2

Virginitas se habet ad castitatem, sicut magnificentia ad liberalitatem
2-2 | 152 | 3 | c. fi., 5
2-2 | 155 | 4 | c.

Virginitas est illustrior portio gregis Christi, secundum Cyprianum, et supremum decorem sibi vindicat, secundum Ambrosium, quia est supremus gradus temperantiae, et est virginum sublimior gloria, per comparationem ad viduas et conjugatas
2-2 | 152 | 5 | c., 1

Virginitas est maxima, non quidem simpliciter, sed in genere castitatis, scilicet castitatis virginalis, conjugalis et vidualis; non autem est maxima virtutum simpliciter, quia est minor virtutibus theologicis et religione, quarum actus est ipsa occupatio circa res divinas: et ideo praeferuntur virginitati
2-2 | 152 | 3 | c., 5
2-2 | 152 | 4 | 0.
2-2 | 152 | 5 | 0.
2-2 | 153 | 2 | 2
2-2 | 155 | 1 | 0.
2-2 | 155 | 4 | c., 1
2-2 | 185 | 4 | 0.

Conjugatus potest esse melior virgine dupliciter, scilicet si habeat animum magis paratum ad virginitatem si oporteret, licet non eam habeat in opere, sed in solo habitu, et propter aliquam aliam excellentiorem virtutem
2-2 | 152 | 4 | 1, 2

Virginitas non opponitur luxuriae sicut extremum, sed sicut medium
2-2 | 152 | 2 | 2

Virginitas, ut virtus, non potest amitti sine peccato, quia firmata est per votum
2-2 | 152 | 3 | 4

Virginitas, quoad suum formale, potest reparari per poenitentiam, et semper est cum caeteris virtutibus, non autem quoad materiale ejus
2-2 | 152 | 3 | 2, 3
3 | 89 | 3 | 1

Fractio signaculi virginalis quocumque modo, sine proposito delectationis, non magis praejudicat virginitati, quam fractio manus, vel pedis
2-2 | 152 | 1 | 3

Virginitas ad vacandum liberius Deo, et contemplationi ejus, non est vitiosa, sed est licita et laudabilis
2-2 | 152 | 2 | 0.
2-2 | 152 | 3 | c.
2-2 | 152 | 5 | c.

VIRILITAS est idem quod fiducia; ideo est pars potentialis fortitudinis
2-2 | 128 | — | 6

VIRTUS nominat perfectionem potentiae, quia de ratione virtutis est quod ponat potentiam in ultimo quoad actum, quoad objectum, et quoad modum agendi
1-2 | 55 | 1 | c.
1-2 | 55 | 2 | c.
1-2 | 55 | 3 | c.
1-2 | 56 | 1 | c.
1-2 | 66 | 3 | c. [*

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	51	1	2
2-2	129	2	c.

Virtus quandoque sumitur pro omni quod potest esse principium operationis, vel motus

1-2	26	2	1
1-2	41	1	1

Virtus importat directe dispositionem habentis se convenienter, secundum modum suae naturae; sed consequenter importat bonitatem

1-2	71	1	o.

Virtus est dispositio perfecti ad optimum, inquantum dicit operationem, per quam res finem suum consequitur

1-2	110	3	c.
2-2	23	7	c.

Omnis virtus humana potentiae rationalis est habitus; sed potentia naturalis est sua virtus

1-2	55	1	o.
1-2	56	3	c.

Quandoque virtus dicitur id ad quod est virtus, scilicet vel objectum virtutis, vel actus ejus, sicut fides dicitur quandoque id quod creditur, quandoque vero ipsum credere, quandoque autem ipse habitus quo creditur

1-2	55	1	1

De ratione virtutis humanae est habitus operativus et bonus

1-2	55	2	o.
1-2	55	3	o.
1-2	56	1	c.
1-2	71	1	2
2-2	58	1	c.

Principale in virtute est electio

2-2	134	3	4

Ubi est speciale impedimentum rationis; ibi oportet esse specialem virtutem

2-2	149	1	c.
2-2	149	2	c.

Virtus est bona seipsa, et non per aliam virtutem

1-2	55	4	1

Virtus duplex, scilicet virtus vera, et virtus falsa vel simulata

2-2	23	7	3

Virtus dicitur dupliciter, scilicet virtus vera, et virtus ficta

2-2	23	1	c.

Virtus duplex, scilicet virtus propria, et virtus aliena

3	43	3	o.

Habitus moralis habet rationem virtutis, inquantum rationi conformatur

1-2	58	2	c. fi.

Virtus, simpliciter dicta, dicitur amor, secundum Augustinum, quia dependet a voluntate, cujus prima affectio est amor

1-2	56	3	1
1-2	62	2	3

Virtus, secundum Augustinum, est ordo vel ordinatio amoris, quia per eam amor in nobis ordinatur

1-2	55	1	4
1-2	62	1	1

Virtus, secundum Augustinum, est bonus usus liberi arbitrii, quia virtus ordinatur ad eum sicut ad proprium actum

1-2	55	1	2

Virtus, secundum Augustinum, est bona qualitas mentis, qua recte vivitur, qua nullus male utitur, quam Deus in nobis sine nobis operatur; quae diffinitio tantum virtutis rationem complectitur; et convenit cuilibet virtuti, praeter ultimam partem, quae convenit virtuti infusae tantum

1-2	55	4	o.
2-2	168	2	2

Virtus, ut est in concupiscibili vel in irascibili, nihil aliud est quam quaedam habituatis conformitas earum ad rationem

1-2	56	4	c. fi.
1-2	92	1	c.

Virtus universaliter est quae bonum facit habentem, et opus ejus reddit bonum; et hoc dupliciter, vel materialiter tantum, ut virtutes intellectuales; vel formaliter, ut virtutes morales

2-2	17	1	c.
2-2	47	4	c.
2-2	58	1	c.

Virtus dicitur ultimum potentiae, quia ad illud potentia ordinatur, scilicet ad objectum, quia ibi virtus sumitur pro objecto

1-2	55	1	1
1-2	55	3	c.
2-2	23	3	2

De ratione virtutis est, quod se habeat tantum bonum

2-2	1	3	1
2-2	4	5	c.
2-2	23	7	c.
2-2	51	1	c.
2-2	51	2	c.
2-2	81	4	c.
2-2	117	6	c., 2
3	7	6	1

Objectum cujuslibet virtutis est bonum circa propriam materiam; sed virtutes nominatae ab aliqua generali conditione virtutum, illam sibi materiam specialiter vindicant, in qua difficillimum et optimum est conditionem hujusmodi observare, sicut fortitudo pericula mortis, temperantia delectationes tactus, et sobrietas mensuram circa delectationes cibi et potus

1-2	63	4	c.
2-2	149	1	c. pr.

Virtus vera et simpliciter ordinat ad principale bonum; sed virtus vera et secundum quid et imperfecta ordinat ad particulare bonum; falsa vero virtus abducit a principali bono: sicut non est vera virtus avarorum prudentia, qua excogitant diversa genera lucellorum, et avarorum justitia, qua gravium damnorum metu contemnunt aliena, et avarorum temperantia, qua luxuriae quae sumptuosa est cohibent appetitum, et avarorum fortitudo, qua, ut ait Horatius, per mare pauperiem fugiunt, per saxa, per ignes

2-2	23	7	c.

Virtutes et vitia sortiuntur speciem ex eo quod est per se intentum, non autem ab eo quod est intentum per accidens, et praeter intentionem

2-2	109	2	2
2-2	120	2	c., 1

Species virtutum distinguuntur secundum objecta

1-2	96	3	c.
2-2	18	2	c.
2-2	19	3	c.
2-2	19	4	c.
2-2	19	5	c.
2-2	31	4	c.
2-2	47	5	c.

Materia virtutum moralium duplex, scilicet materia propinqua, id est passiones ut plurimum, et materia remota, id est objecta passionum

1-2	60	5	c.
2-2	31	1	2
2-2	32	1	4
2-2	117	2	o.
2-2	117	3	o.
2-2	117	6	c.

Objecta passionum diversarum potentiarum, comparata ad appetitum sensitivum, causant diversitatem passionum; ad rationem vero comparata, causant diversitatem virtutum

1-2	60	5	c.

Objecta passionum diversarum potentiarum semper causant diversas species virtutum moralium

1-2	60	5	c.

Nihil potest esse subjectum virtutis simpliciter dictae, nisi voluntas vel potentiae, ut motae ab ea

1-2	55	2	c.
1-2	55	4	3
1-2	56	3	o.
1-2	57	1	c.

Nulla virtus est in voluntate respectu boni sibi proportionati, sed tantum respectu Dei vel proximi

1-2	52	3	c., 1
1-2	56	6	o.

Intellectus non potest esse subjectum virtutis, nisi vel secundum quid, id est virtutum intellectualium, vel simpliciter, id est inquantum movetur a voluntate

1-2	56	3	o.

Virtutes perficientes intellectum excludunt totaliter falsum, non autem virtutes perficientes appetitum

2-2	1	3	1

Omnis virtus et vitium est habitus voluntatis et mentis causaliter, non autem subjective

1-2	56	3	o.

Virtutes perficiunt nos, ad prosequendum debite inclinationes naturales; ideo ad quamlibet inclinationem naturalem determinatam ordinatur aliqua specialis virtus

2-2	108,	2	c.

Una et eadem virtus potest esse in diversis potentiis

1-2	56	2	c.

Nulla virtus proprie est in corpore, sed tantum in anima

1-2	55	2	c.
1-2	56	4	3

Omnis virtus circa passiones est in appetitu sensitivo

1-2	56	4	4

In Deo est potissime virtus

1	3	6	1
1	4	2	2

Virtutes circa actiones, et virtutes in voluntate,

Pars	Qu.	Art.	Locus

vel virtutes in intellectu practico vel speculativo, sine imperfectione, sunt proprie in Deo. Non autem virtutes circa passiones in bonum spirituale, nisi metaphorice. Sed virtutes circa passiones in bonum corporale, nullo modo; nec virtutes vitae activae, ut eam perficiunt

1	21	1	1
1-2	61	5	c., 1

Virtus ordinata ad bonum, secundum regulam rationis humanae potest causari in nobis ex actibus nostris, non autem quae secundum regulam divinam

1-2	51	2	o.
1-2	51	3	o.
1-2	51	4	o.
1-2	55	4	c., 6
1-2	63	2	o.
1-2	63	3	o.
1-2	65	2	c.
1-2	92	1	1

Virtutes insunt nobis a natura, secundum aptitudinem et inchoationem, non autem secundum perfectionem, praeter virtutes theologicas, quae sunt totaliter ab extrinseco, scilicet a Deo

1-2	51	1	o.
1-2	63	1	o.
1-2	63	2	3
1-2	63	3	c.
1-2	71	2	1
1-2	85	1	c.
1-2	95	1	c
2-2	47	1	o.
2-2	47	5	o.
2-2	80	2	c.
2-2	123	1	3
2-2	141	1	2

Virtutes quaedam, praeter theologicas, causantur in nobis a Deo immediate, ad finem supernaturalem

1-2	51	4	o.
1-2	63	3	o.

Virtutes infusae causantur in nobis a Deo, sine nobis agentibus, non autem sine nobis consentientibus

1-2	55	4	6

Determinatio actus virtuosi, ad proprium et per se objectum virtutis, est sub necessitate praecepti, sicut etiam actus virtutis; non autem ad ea quae accidentaliter et secundario se habent ad proprium et per se virtutis objectum

2-2,	2	5	c.

Actus virtutis et virtus eodem nomine quandoque nominatur

2-2	137	1	2

Ex hoc actus est virtuosus, quod per rationem ordinatur ad aliquod bonum honestum

2-2	147	1	c.

Virtus proprie non potest dici actus, nisi sicut habitus nominantur per actus, quia virtus semper includit respectum ad illud cujus est principium

1-2	70	1,	3

Aliqui actus sunt aliquibus virtuosi, tanquam eis proportionati et convenientes, qui tamen aliis sunt vitiosi, tanquam eis non proportionati

1-2	95	3,	3

De ratione actus virtuosi sunt quatuor, scilicet quod operans sciat, quod eligat, propter bonum, et immobiliter

1-2	100	9	c.
2-2	58	1	c.

Actus virtutis dicitur dupliciter, scilicet materialiter et formaliter; primus potest esse sine virtute non autem secundus

1-2	93	3	2
2-2	32	1	1

Adjunctio actuum virtutum secundariarum, ad actus et virtutes principales, magis est secundum convenientiam in modo, qui est quasi forma earum, quam secundum materiam

2-2	157	3	2
2-2	161	4	o.

Actus interior et exterior non requirunt diversas virtutes

2-2	31	4	sc.

Quaelibet virtus principaliter est interius in anima, sed actus exteriores debent moderari secundum debitas circumstantias

2-2	161	3	3

Actus interiores maxime pertinent ad virtutes

1-2	54	2	3

Actus exteriores sunt proprie actus illarum virtutum, ad quarum fines secundum speciem suam ordinantur

2-2	3	1	c.

Quaelibet virtus moderans amorem aliquorum bonorum moderatur etiam ex consequenti timorem contrariorum malorum

2-2	123	4	2

Actus exteriores sunt illius virtutis, cujus est movere ad eos

2-2	32	1	c.

Diversi actus ejusdem bonitatis pertinent ad eamdem virtutem; si autem sint diversae bonitatis, pertinent ad diversas

2-2	51	2	c.

Diversitas virtutum est ex diversitate actuum, quorum est diversa ratio bonitatis

2-2	51	2	c.
2-2	51	3	c.
2-2	161	2	3

Actus unius virtutis ut elicientis potest attribui alteri virtuti ut imperanti

1-2	114	4	1
2-2	32	1	2
2-2	85	3	c.
2-2	88	6	c.
2-2	147	2	2

Virtutes non sunt aequales, sed una virtus est major alia et in diversis speciebus virtutum, et in eadem specie: non quidem secundum se, sed ex parte ejusdem hominis in diverso tempore, vel ex parte diversorum hominum propter majorem assuefactionem, vel meliorem dispositionem naturae vel rationis, vel propter majus donum gratiae Dei

1-2	66	1	o.
1-2	66	2	c.
1-2	73	2	3
1-2	112	4	c.
2-2	5	4	o.

Virtutes quae simpliciter ordinant nos in bonum, sunt simpliciter digniores virtutibus retrahentibus nos a malo

2-2	157	4	c.

Quaelibet virtus tanto excellentior est, quanto ad altius bonum ordinatur

1-2	111	5	c.
1-2	112	4	c.
2-2	112	6	c.
2-2	136	2	c.

Omnes virtutes in eodem sunt aequales secundum proportionem, quia aequaliter crescunt

1-2	66	1	1
1-2	73	2	3

Virtutes theologicae sunt caeteris virtutibus nobiliores

1-2	68	8	o.
2-2	9	1	3
2-2	19	9	4
2-2	23	6	c.
2-2	104	3	c.
2-2	117	6	c.
2-2	141	8	o.
2-2	161	5	c.

Virtutes theologicae sunt priores caeteris virtutibus

2-2	4	7	c.
2-2	10	1	1

Virtutes theologicae sunt causae caeterarum virtutum

1-2	63	3	c.
2-2	161	4	1

Virtutes theologicae habent ultimum finem pro objecto; aliae autem virtutes sunt circa ea quae sunt ad finem

2-2	4	7	c.
2-2	81	5	c.

Virtutes theologicae non sunt virtutes humanae, sed superhumanae vel divinae. Et conveniunt homini, prout per gratiam participat naturam divinam

1-2	58	3	3
1-2	61	1	2
1-2	62	1	c., 1
1-2	62	2	o.
1-2	62	3	o.

Virtutes habentes pro objecto bonum spirituale, scilicet virtutes theologicae, et virtutes intellectuales, sunt simpliciter nobiliores virtutibus habentibus pro objecto bonum corporale, vel aliquid ei adjunctum

2-2	136	2	c.

Una virtus est prior alia secundum actus, licet simul infundantur omnes a Deo secundum habitus

1-2	62	4	c.
3	85	6	c.

Virtutes naturales sunt nobiliores virtutibus acquisitis, sed sunt minus nobiles virtutibus infusis

1-2	63	2	3

Virtutes intellectuales sunt simpliciter nobiliores virtutibus moralibus, propter nobilius objectum: sed est e converso secundum quid, scilicet ut virtutes, et respectu actuum

1-2	61	1	3
1-2	66	3	o.
1-2	68	7	c.
1-2	68	8	c.
2-2	23	6	1
2-2	161	5	c.

Virtutes intellectuales et morales perficiunt intellectum et appetitum in ordine ad regulam, et mensuram creatam; virtutes vero theologicae, ad regulam et mensuram increatam

1-2	62	2	1
1-2	64	4	2

Pars	Qu.	Art.	Locus
Virtutes morales sunt permanentiores virtutibus intellectualibus propter exercitium, sed e converso propter objectum			
1-2	53	1	3
1-2	66	3	1
Virtutes morales sunt necessariores ad vitam humanam virtutibus intellectualibus			
1-2	66	3	1
Una virtus alteri virtuti non contrariatur aut repugnat, sed vitio, quia, secundum Philosophum, bonum non est bono contrarium			
2-2	101	4	c.
Vitium non tantum opponitur virtuti perfectae, sed etiam imperfectae in genere virtutis, scilicet habilitati naturali ad bonum, et dispositioni ad virtutem			
1-2	73	1	2
1-2	74	2	2
Omne vitium quod magis opponitur virtuti, nominatur ex defectu virtutis			
2-2	107	2	c.
Cum virtus magis opponitur uni extremo vitiorum quam alteri, illud vitium magis oppositum nominatur nomine passionis, ad quam refraenandam virtus principaliter ordinatur			
2-2	21	3	c.
2-2	53		princ.
Vitia, inquantum sunt contra bonum rationis, contrariantur virtuti; inquantum autem sunt contra instinctum divinum, contrariantur donis.			
1-2	68	1	2
Multa vitia opponuntur uni virtuti dupliciter, scilicet secundum diversam habitudinem ad virtutem, et secundum diversas circumstantiarum corruptiones			
2-2	10	5	c.
2-2	92	1	c.
2-2	92	2	1
Non oportet quod principale vitium opponatur principali virtuti			
1-2	84	4	1
2-2	34	5	1
2-2	118	7	1
2-2	142	3	1
2-2	162	6	2
2-2	162	7	3
Multa vitia opponuntur secundum diversos actus eidem virtuti			
2-2	29	4	3
Virtuti, ut sic, opponitur vitium; sed ut bonitati opponitur malitia. Peccatum autem opponitur ei, ut operativae boni			
1-2	71	1	o.
Actus vitii potest esse cum habitu virtutis, et e converso, nisi actus excludat causam habitus			
1-2	63	2	2
1-2	71	4	o.
1-2	73	1	2
1-2	77	2	3
2-2	24	12	o.
Vitium directe opponitur virtuti. non autem peccatum, nisi secundum actum; sed opponitur actui virtuoso			
1-2	71	4	o.
Directa oppositio vitiorum ad virtutes non attenditur secundum causas, quia contingit unum vitium oriri ex diversis causis; sed attenditur secundum speciem actus			
2-2	116	1	2
2-2	127	2	1
2-2	133	2	c.
2-2	138	2	1
Nec etiam attenditur secundum effectus			
2-2	127	2	2
2-2	132	2	3
2-2	133	3	c.
Habitus virtutis et vitii corrumpuntur per judicium rationis, vel in contrarium moventis, vel ex ignorantia, vel passione, vel electione			
1-2	53	1	c. fi.
Diversitas finium diversificat virtutes			
1-2	54	2'	3
Virtutes theologicae differunt specie a virtutibus moralibus et intellectualibus			
1-2	62	2	o.
Virtus infusa differt specie a virtute acquisita dupliciter, scilicet ratione diversae regulae, et ratione diversi finis			
1-2	63	4	o.
Virtutes morales differunt subjecto a virtutibus intellectualibus; sed virtutes theologicae differunt objecto ab utrisque			
1-2	58	2	o.
1-2	62	2	o.
Objectum virtutum moralium et intellectualium, est proportionatum naturae hominis; non autem objectum virtutum theologicarum, sed est supra rationem et supra naturam			
1-2	58	3	3
1-2	62	1	c.
1-2	62	2	o.
1-2	62	3	o.
1-2	63	3	o.
Homo secundum virtutes morales dicitur simpliciter bonus, non autem secundum virtutes intellectuales			
1-2	56	3	c.
1-2	68	3	2
2-2	23	7	5
Virtus sumitur tripliciter, scilicet pro habitu, pro objecto, et pro actu ejus			
1-2	55	1	1
Virtus pro habitu dividitur in diversa genera virtutum analogice, quia bonum rationis non est in omnibus secundum eumdem ordinem			
1-2	61	1	1
Genus virtutum triplex, scilicet genus virtutum theologicarum, intellectualium, et moralium			
1-2	68	8	c.
Virtus humana sufficienter dividitur per virtutes intellectuales et morales			
1-2	58	3	o.
Virtus dicitur dupliciter, scilicet simpliciter, id est quae facit recte operari, ut virtutes morales; et secundum quid, id est quae facit facultatem recte operandi, ut virtutes intellectuales			
1-2	56	3	o.
1-2	57	1	o.
1-2	57	3	c.
1-2	57	4	c.
1-2	61	1	c.
1-2	66	3	c.
Partes quae singulis virtutibus assignantur, non sunt partes integrales, sed partes subjectivae, vel potentiales			
1-2	54	4	2
Virtus dicitur esse aliquorum dupliciter, scilicet ut objectorum, et ut actuum			
1-2	57	1	2
Aliquid potest procedere ex radice virtutum dupliciter, scilicet directe, id est actus ejus, et indirecte, id est occasionaliter, scilicet peccatum			
2-2	20	1	2
Aliquid impedit virtutem dupliciter, scilicet vel quoad communem statum ejus, scilicet tantum peccatum, vel quoad perfectum statum, scilicet aliquid minus bonum			
2-2	153	2	1
Virtutes aliquas oportet esse theologicas, ad acquirendum beatitudinem supernaturalem			
1-2	62	1	o.
1-2	62	2	c.
1-1	62	3	c.
Virtutes theologicae dicuntur, quia habent Deum pro objecto, tantum a Deo infunduntur, et tantum per revelationem Dei in sacra Scriptura traduntur			
1-2	63	1	c.
2-2	17	5	c.
2-2	17	6	c.
Virtutes theologicae sunt, quibus mens humana Deo conjungitur			
1-2	68	8	c.
2-2	104	3	c.
2-2	151	2	c.
Virtutes theologicae habent idem pro objecto et fine, scilicet Deum			
1-2	62	1	c.
1-2	62	2	c
1-2	107	1	1
2-2	4	1	c.
2-2	4	7	c.
2-2	17	5	c.
2-2	17	6	c
2-2	19	2	c., 2
2-2	20	3	c.
2-2	23	6	c.
2-2	81	5	o.
2-2	161	4	1
2-2	161	5	c.
Virtutes theologicae habent duplicem regulam, seu mensuram, scilicet Deum, et capacitatem nostram			
1-2	64	4	c.
Virtutes theologicae non sunt virtutes exemplares, quia non dicuntur theologicae, quod Deus eis sit virtuosus, sed nos ad Deum, et a Deo			
1-2	62	1	2
Virtutes theologicae sunt tantum tres, scilicet fides, spes, et charitas			
1-2	62	3	o.
2-2	1		princ.
2-2	17	6	o.
Virtutes theologicae, secundum habitus sunt simul, sed secundum actus, via generationis: fides est prima, spes secunda, et charitas tertia; sed ordine perfectioni, est e converso			
1-2	62	4	o.
2-2	17	7	o.
2-2	17	8	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Sapientia non est virtus theologica, quia non est de Deo immediate, et secundum quod in se est, sicut fides; sed est de Deo per effectus ejus
1-2 62 2 2

Virtutes intellectuales sunt eorum per quae homo fit beatus, vel sicut virtus actuum, et hoc dupliciter, scilicet meritorie et inchoative, vel sicut virtus objectorum; non autem sicut virtus subjectorum, nisi forte effective
1-2 57 1 2

Virtutes intellectuales sunt tantum tres speculativae, scilicet sapientia, intellectus, et scientia; et duae practicae, scilicet prudentia, et ars
1-2 57 2 0.
1-2 68 7 c.
2-2 4 8 c.
2-2 47 5 c.

Omnis virtus intellectualis speculativa est tantum circa necessaria; practica vero, est tantum circa contingentia
1-2 57 5 3
1-2 66 3 3
2-2 4 8 c.
2-2 47 5 c.

Bonum virtutis intellectualis est verum, speculativae quidem absolute, practicae vero secundum conformitatem ad appetitum rectum
1-2 57 2 3
1-2 64 3 c.

Virtutes intellectuales non sunt connexae ad invicem
1-2 65 1 3

Virtutes intellectuales speculativae praeferuntur virtutibus intellectualibus activis
1-2 68 7 c.

Virtutes speculativae non ex aequo distinguuntur ad invicem, sed ordine quodam, sicut in totis potentialibus, quorum una pars est perfectior altera
1-2 57 2 2

Virtutes morales possunt esse sine virtutibus intellectualibus, praeter prudentiam et intellectum, et e converso, praeter prudentiam
1-2 58 4 0
1-2 58 5 0.

Nulla virtus moralis est passio, quia passio est motus, et est indifferens ad bonum et ad malum, habens principium in appetitu et terminum in ratione; sed virtus est e converso
1-2 59 1 0.

Non omnis virtus dicitur moralis, sed tantum illa quae est in via appetitiva
1-2 58 1 0
1-2 68 8 c.

Virtus moralis non est una tantum, sed multae secundum speciem
1-2 60 1 0.

Multae sunt virtutes morales circa operationes humanas, secundum diversas rationes debiti, quae tamen omnes habent rationem justitiae
1-2 60 3 0.

Virtutes morales sunt connexae
1-2 65 1 0.
1-2 65 2 c.
1-2 66 2 c.
1-2 68 5 3
1-2 73 1 0.
2-2 129 3 2
2-2 134 1 1
2-2 146 4 0.
2-2 147 2 1
2-2 152 3 2
2-2 171 4 c.
3 85 6 c.

Finis cujuslibet virtutis moralis est attingere medium in propria materia, quod determinatur secundum rectam rationem prudentiae
1-2 66 3 3

Habitus virtutum moralium causantur in potentiis appetitivis, secundum quod moventur a ratione
1-2 51 2 c., 3
1-2 51 3 c.
1-2 53 1 c. fi.

Finis virtutum moralium est bonum humanum, scilicet esse secundum rationem; ideo oportet fines earum in ratione praeexistere
2-2 47 6 c.
2-2 123 11 2
2-2 136 1 c.
2-2 136 2 c.

Omnis virtus moralis est circa delectationes et tristitias consecutive, non autem objective
1-2 59 4 1
1-2 60 2 c.
2-2 58 9 1

Omnis virtus moralis habet aliquas operationes bonas, quarum est productiva, et aliquas passiones similiter, ut delectationem vel tristitiam, quae sunt passiones. Tamen oportet alias virtutes esse circa operationes, et alias circa passiones
1-2 60 2 0.

Virtus moralis potest esse cum passione et tristitia et sine passione; nec quaelibet est circa passiones
1 95 2 3
1-2 95 — 0.
2-2 58 9 0.

Multae virtutes morales sunt circa passiones. Tamen eadem virtus potest esse circa multas passiones, propter contrarietatem, vel propter eamdem rationem repugnandi rationi
1-2 60 4 0.
1-2 60 8 c.

Virtutes morales circa passiones sunt undecim, secundum Aristotelem, scilicet fortitudo, temperantia, liberalitas, magnificentia, magnanimitas, philotimia, mansuetudo, amicitia, veritas, eutrapelia, et justitia; sed sunt duodecim cum justitia, quae est circa operationes
1-2 61 5 c. fi.

Eadem virtus moralis, scilicet temperantia, est circa omnes passiones concupiscibilis, quia se consequuntur et ordinantur ad idem; non autem circa passiones irascibilis
1-2 60 4 0.

Eadem est virtus moralis circa contrarias passiones
1-2 60 4 c., 2

Ubi in actibus hominis est specialis ratio bonitatis, oportet esse specialem virtutem
2-2 109 2 c.
2-2 114 1 c.
2-2 137 1 c.
2-2 149 1 c. pr.
3 85 2 c.

Ubicumque est aliquis actus hominis bonus, oportet quod respondeat alicui virtuti humanae
2-2 17 1 c.
2-2 81 2 c.
2-2 104 2 c.
2-2 109 1 c.
3 85 1 c.
3 85 2 c.

Inter virtutes morales, tanto aliqua virtus est potior, quanto majus aliquid contemnit, ut Deo inhaereat
2-2 61 5 c.
2-2 104 3 c.

Virtutes morales manent post hanc vitam in beatis, quoad suum formale, scilicet quoad ordinem rationis, non autem quoad suum materiale, scilicet quoad inclinationem appetitus ad passiones, vel ad operationes hujus vitae
1-2 67 1 0.
1-2 67 2 c., 3
1-2 67 4 1
1-2 68 6 c.
2-2 52 3 2
2-2 136 1 1
2-2 181 4 1

Omnes virtutes morales reducuntur ad quatuor virtutes cardinales
2-2 prol. fi.

Et dicuntur virtutes cardinales principales, quia sunt circa potissimum in materia virtutum. Cardinales vero dicuntur, quia sunt fundamenta aliarum virtutum. Et sunt virtutes generales virtualiter
2-2 129 5 c.
2-2 134 4 c.
2-2 137 2 c.
2-2 141 7 c.
2-2 143 — c.
2-2 160 1 c.

Solae virtutes morales et prudentia dicuntur virtutes cardinales et principales, non autem intellectuales nec theologicae
1-2 61 1 0.
1-2 66 4 c.

Et sunt tantum quatuor, scilicet prudentia, justitia, fortitudo, et temperantia
1-2 61 2 0.
1-2 61 3 0.
1-2 66 1 c.
1-2 66 4 c.
2-2 prolog.
2-2 123 11 0.
2-2 141 7 0.

Et capiuntur dupliciter, scilicet ut quatuor conditiones cujuslibet virtutis, scilicet discretio, rectitudo, firmitas, et modus, et ut determinantur ad principales materias; primo modo sunt virtutes generales, secundo vero modo sunt virtutes speciales et realiter distinctae
1-2 61 2 0.
1-2 61 3 0.
1-2 61 4 0.
1-2 65 1 c.
1-2 66 2 c.
2-2 54 8 2
2-2 123 2 c.
2-2 123 11 c.
2-2 189 1 c. pr.

Et sunt quadru-

Pars	Qu.	Art.	Locus
plices, scilicet exemplares, politicae, et purgatoriae et purgati animi			
1-2	61	5	o.
Solae virtutes infusae sunt perfectae et simpliciter virtutes			
1-2	65	2	c.
2-2	23	7	c.
Virtus acquisita disponit ad naturam humanam, sed virtutes infusae disponunt hominem altiori modo, ad altiorem fidem, ed ad altiorem naturam, scilicet ad naturam divinam participatam			
1-2	110	3	c.
2-2	23	7	c.
Virtutes infusae augentur per actionem Dei, acquisitae vero per actus nostros, qui etiam disponunt ad augmentum infusarum			
1-2	52	1	1
Virtutes acquisitae sicut perficiunt hominem ad ambulandum secundum quod congruit homini naturalis rationis, sic virtutes infusae perficiunt hominem, secundum quod congruit lumini gratiae			
1-2	110	3	c.
Virtutes infusae non auferunt contrarias dispositiones, sicut virtutes acquisitae; ideo patiuntur difficultatem in operando, non autem virtutes acquisitae			
1-2	65	3	2, 3
3	89	1	c.
Virtutes infusae auferuntur per quodlibet unum solum peccatum mortale, non autem virtutes acquisitae			
1-2	63	2	2
1-2	65	3	c.
1-2	71	4	c.
1-2	73	2	2
2-2	24	1	c.
2-2	24	2	c.
2-2	133	1	2
Quilibet actus disponit ad generationem virtutis acquisitae, sed non complet eam, nisi ultimus actus perfectior aliis, agens in virtute omnium actuum praecedentium			
2-2	24	6	2
Finis virtutis acquisitae est bonum civile, ad quod dirigit; finis vero virtutis infusae est beatitudo coelestis			
1-2	63	4	c.
Virtus acquisita diminui potest per cessationem actus ejus, non autem virtus infusa, quia virtus acquisita dependet ab actu suo, non autem virtus infusa			
2-2	24	10	o.
Virtutes morales acquisitae non manent post hanc vitam, nec virtutes infusae, quoad actus circa propriam materiam, sed tantum quoad actus circa finem			
2-2	181	4	1
Virtus naturalis est determinata ad unum, virtus autem rationalis se habet ad multa			
1-2	49	4	2
1-2	50	1	c.
1-2	55	1	c., 5
Virtutes naturales agunt ex necessitate naturae; ideo peccatum non potest esse in actibus earum, si sint virtutes integrae. Non autem virtutes animae agunt ex necessitate			
1-2	71	4	c., 3
Quaelibet virtus completa, vel virtus instrumentalis, est complete in omnibus simul concurrentibus ad unam actionem, sed est in singulis incomplete			
1	76	2	c.
Vis. Secundum jura, vim vi repellere licet, cum moderamine inculpatae tutelae			
2-2	64	7	c.
Visio. Nomen visionis extenditur ad significandum omnem cognitionem sensuum et intellectus propter dignitatem visus et certitudinem ejus			
1	67	1	c.
1-2	67	5	3
2-2	177	2	2
Videri dicuntur quae per se movent intellectum, vel visum ad sui cognitionem			
2-2	1	4	c.
2-2	1	5	c.
Visio triplex, scilicet corporalis, imaginaria, et intellectualis, quarum quaelibet potest esse supernaturalis			
1	93	6	4
2-2	174	1	3
2-2	175	3	4
Visio corporalis et intellectualis triplex, scilicet per essentiam, per similitudinem acceptam a re immediate, et per speculum			
1	56	3	c.
Principium visionis intellectualis triplex, scilicet lumen naturale, lumen habituale, et primum intelligibile, per quod homo intelligit alia			
2-2	15	1	c.
In visione corporali et imaginaria est quaedam trinitas, sed imperfecta, sicut et in visione intellectuali, quia deficit consubstantialitas, et coaeternitas			
1	93	6	4
Ad visionem sensibilem et intellectualem duo requiruntur, scilicet visus, et unio ejus cum visibili			
1	12	2	c.
Visio intellectualis est excellentior visione corporali et imaginaria sola, non autem cum visione intellectuali			
3	30	3	1
Occupatio exterior facit minus videre in speculabilibus, et clarius in agibilibus, propter experientiam et attentionem			
1-2	40	5	1
2-2	181	2	2
Visus habitus per generationem naturalem, et visus caeci illuminati per miraculum, sunt ejusdem speciei; ideo non possent esse simul in eodem oculo, sicut duo accidentia, vel duae formae ejusdem rationis, non possunt esse simul in eodem subjecto			
1	94	3	1
1-2	63	4	3
Utimur pertinentibus ad visum in intellectualibus, quia visus spiritualior et subtilior est caeteris sensibus, ratione objecti, et ratione immutationis			
1	67	1	c.
Sensibilia communia percipiuntur praecipue per tactum, et plus per visum			
3	55	6	4
Vita. Hoc nomen, vita, sumitur ab apparenti exterius, scilicet a movere se, sed imponitur ad significandum naturam cui hoc convenit			
1	18	2	c.
Vita quandoque pro essentia rei ponitur, ut Augustinus dicit			
1	54	1	2
Vita primo manifestatur per hoc, quod aliquid movet se: ideo omne movens se quocumque motu, vivit proprie, et nihil aliud, nisi metaphorice			
1	18	1	o.
1	18	2	c.
1	18	3	c.
2-2	179	1	c.
Vita manifestatur duplici opere, scilicet cognitione, et motu			
1	85	1	c.
Vita non se habet ad vivere, sicut essentia ad esse; sed sicut cursus ad currere, quorum unum significat actum in abstracto, et aliud in concreto: unde non sequitur, si vivere sit esse, quod vita sit essentia, licet quandoque vita pro essentia ponatur, secundum quod Augustinus dicit, quod memoria et intelligentia et voluntas sunt una vita, et sic non accipitur a Philosopho cum dicit quod actio intellectus est vita			
1	18	2	c.
1	54	1	2
2-2	179	1	1
Vita, sive vivere, potest accipi tripliciter, scilicet pro esse viventis, pro operatione vitali, et pro principio directivo artium seu operationum vitalium			
1	18	2	c., 1
1	18	4	4
1	54	1	2
1-2	3	2	1
1-2	56	1	1
2-2	19	7	c.
In Deo est perfectissime et maxime vita			
1	18	3	o
Vita Dei est essentia ejus			
1	18	4	1
Deus est suum vivere; ideo non habet principium vivendi			
1	18	3	2
Vivere Dei, est suum intelligere			
1	18	3	c., 2
1	18	4	c.
Omnia creata sunt vita in Deo, quia quidquid est in Deo, ut intellectum, est ipsum vivere Dei, et vita ejus			
1	18	4	o.
Deus est vita animae effective, et mediante gratia; sed anima et vita corporis formaliter et immediate			
1-2	110	1	2
2-2	23	2	2
Quae secundum multum tempus sunt, possunt dici			

Pars	Qu.	Art.	Locus

esse vita in Deo, secundum quod vivere nominat intelligere tantum, non autem ut nominat principium operationis
1 | 18 | 4 | 2

Mala non sunt vita in Deo, quia non sunt ab eo creata, nec conservata, nec habent rationem propriam in Deo: cognoscuntur enim a Deo per rationem bonorum
1 | 18 | 4 | 4

Vita rerum attribuitur Spiritui Sancto, inquantum res moventur a Deo; sed vita rerum appropriatur Verbo, inquantum sunt in Deo, ut cognitae ab eo
1 | 18 | 4 | sc.

Christus non debuit eligere vitam solitariam, sed conversari familiariter cum hominibus, ut doceret publice, liberaret, et attraheret eos
2-2 | 25 | 6 | 5
3 | 40 | 1 | o.
3 | 40 | 2 | c., 3

Christus non vixit semper in publico, sed quandoque solitarius, propter exemplum, quietem, orationem, et ut vitaret favorem et ostentationem
3 | 40 | 1 | 3

Christus eligit vitam activam, non quidem corporalem, sed spiritualem, scilicet doctrinae et praedicationis, quia est optima
3 | 40 | 1 | 2
3 | 40 | 2 | 3

Christus non debuit ducere vitam austeram, sed conformem aliis in cibo et potu
3 | 40 | 2 | o.
3 | 41 | 3 | 1

Vita naturalis pertinet ad substantiam hominis; ideo non suscipit magis et minus
1-2 | 112 | 4 | 3

Vita uniuscujusque hominis est id in quo maxime homo delectatur, et cui maxime intendit
1 | 18 | 2 | 2
2-2 | 81 | 1 | 5
2-2 | 179 | 1 | c.

Vita hominis duplex, scilicet corporalis et mentalis; secundum vitam secundam, est nobis communicatio cum Deo et angelis, hic quidem imperfecte, sed in patria perfecte; non autem secundum primam
1 | 95 | 1 | 1
2-2 | 23 | 1 | 1

Vita hominis triplex, scilicet practica, speculativa, et voluptuosa: prima est humana, secunda angelica, sed tertia bestialis
1-2 | 3 | 2 | 1
2-2 | 179 | 2 | 1, 3

Vita abstinentium in solitudine, et vita communis in communi conversatione approbantur exemplo Christi, et Joannis Baptistae
3 | 40 | 1 | 1

Vita in universali non dividitur per vitam activam et contemplativam, sed tantum vita hominis
2-2 | 179 | 1 | 2
2-2 | 179 | 2 | c.

Vita igitur hominis sufficienter dividitur per vitam activam, et contemplativam
2-2 | 179 | — | o.

Vita activa est tantum in hac vita
1 | 20 | 4 | 3
1-2 | 67 | 1 | 2
1-2 | 68 | 6 | 3
2-2 | 81 | 4 | o.

Vita activa consistit in omnibus agibilibus, sed principaliter in iis quae ad alterum sunt, sicut in optimo agibili, scilicet in actibus justitiae
2-2 | 181 | 1 | 1

Omnes actus virtutum moralium pertinent essentialiter ad vitam activam, etiam actus prudentiae
2-2 | 180 | 2 | c.
2-2 | 181 | 1 | o.
2-2 | 181 | 2 | o.

Cognitio practica agibilium pertinet essentialiter ad vitam practicam, non autem cognitio factibilium; sed cognitio speculativa aeternorum praeexigitur ad vitam practicam, tantum ut causa, non autem essentialiter
2-2 | 181 | 2 | o.

Vita activa duplex, scilicet interior et exterior: prima adjuvat vitam contemplativam, non autem secunda, sed impedit eam
2-2 | 182 | 3 | o.

Vita activa disponit ad vitam contemplativam, quam nullus potest assequi perfecte, nisi prius sit perfectus in vita activa
2-2 | 181 | 1 | 3
2-2 | 182 | 1 | 2
2-2 | 182 | 4 | c.

Vita contemplativa directius et immediatius est ad dilectionem Dei, quam proximi, sed vita activa est e converso
2-2 | 182 | 2 | c.
2-2 | 188 | 2 | c.

In vita contemplativa, homo convenit cum Deo et angelis, sed in vita activa cum animalibus, licet imperfecte
1-2 | 3 | 5 | c.

Vita contemplativa habet Deum familiariorem, sed vita activa est fructuosior; ideo prima significatur per Joannem, propter hoc praedilectum a Christo, secunda vero per Petrum
1 | 20 | 4 | 3

Vita contemplativa secundum suum genus est simpliciter nobilior, et majoris meriti, et prior quam vita activa
1-2 | 57 | 1 | c.
2-2 | 152 | 2 | c.
2-2 | 152 | 4 | c.
2-2 | 153 | 2 | 1
2-2 | 182 | 2 | o.
2-2 | 188 | 5 | o.
3 | 40 | 1 | 2

Opus activae vitae duplex, scilicet spirituale, ut praedicare et docere; et opus corporale, ut recipere hospites, et servire infirmis: primum est melius quam sint opera vitae contemplativae, non autem secundum
2-2 | 188 | 6 | c.
3 | 40 | 1 | 2

Vita activa in praesenti durabilior est quam vita contemplativa, ex defectu nostro, non autem secundum se
2-2 | 181 | 4 | 3

Ambae possunt esse simul in eodem
2-2 | 182 | 1 | 1, 3

Quidam sunt aptiores ad vitam activam, quam ad vitam contemplativam, quidam autem e converso
2-2 | 182 | 4 | 3

Praedicatores et praelati debent esse perfecti in vita activa et contemplativa
2-2 | 182 | 1 | 1

Vita speculativa est supra hominem
2-2 | 51 | 1 | c.
2-2 | 188 | 8 | 5

Vita contemplativa est tantum in intellectu
2-2 | 180 | 1 | o.
2-2 | 180 | 2 | 1
2-2 | 180 | 7 | 1

Vita contemplativa principaliter consistit in contemplatione divinae veritatis, sed dispositive consistit in contemplatione cujuslibet veritatis
2-2 | 180 | 4 | o.
2-2 | 180 | 7 | c.
2-2 | 181 | 4 | 2
2-2 | 182 | 2 | c.

Vita contemplativa habet unum actum principalem, scilicet contemplationem veritatis, in quo maxime perficitur veritatis contemplatio, et habet multos actus secundarios
2-2 | 180 | 3 | c.
2-2 | 180 | 4 | c.

Ad eam quatuor pertinent, scilicet virtutes morales, aliqui actus, contemplatio effectuum Dei, et Dei contemplatio
2-2 | 180 | 4 | c.

Et est diuturna dupliciter, scilicet secundum se, id est ratione objecti, scilicet Dei, et quia caret contrario, et quoad nos, quia est in intellectu, et sine labore
1 | 20 | 4 | 3
2-2 | 180 | 8 | o.

Vitium uniuscujusque rei videtur esse, quod non sit disposita secundum quod convenit suae naturae
1-2 | 71 | 1 | c.
1-2 | 71 | 2 | c.

Vitium est habitus aut affectio animi, in tota vita inconstans, et a seipsa dissentiens, secundum Tullium
1-2 | 71 | 1 | 3

Vitium intantum est contra naturam hominis, inquantum est contra ordinem rationis
1-2 | 71 | 2 | c. fi.

In plus se habet vitium, quam aegrotatio vel morbus, tam in anima quam in corpore; sicut etiam virtus in plus se habet quam sanitas; et ideo virtuti convenientius opponitur vitium, quam aegrotatio vel morbus; et vitium potest esse sine eis, et non e converso
1-2 | 71 | 1 | 3 fi.
1-2 | 71 | 2 | c. pr.

A vitio nomen vituperationis detractum creditur, secundum Augu-

Pars	Qu.	Art.	Locus

stinum
1-2 71 2 c.

Vitia sumunt speciem a fine proximo; genus autem et causam, a fine remoto
2-2 11 1 2
2-2 111 3 3

Non est contra rationem vitii capitalis, quod unum capitale oriatur ex altero, quia invidia manifeste oritur ex vana gloria
2-2 36 4 1
2-2 118 7 3
2-2 132 4 1
2-2 153 4 2

Non oportet filias alicujus vitii capitalis esse ejusdem generis cum eo
2-2 118 8 1
2-2 153 5 2

Vitia opposita virtutibus theologicis non reducuntur ad vitia capitalia, sicut nec virtutes theologicae ad virtutes cardinales
2-2 10 1 3

Vitia carnalia intantum magis extinguunt judicium, quantum longius abducunt a ratione
2-2 43 6 3

Vituperatio creditur trahere nomen a vitio, secundum Augustinum, quia de hoc quaelibet res vituperatur
1-2 71 2 c.

Vituperium debetur soli culpae, sed respicit quemcumque defectum, secundum opinionem humanam
2-2 44 2 o.
2-2 44 3 c.

Virtuosi contemnunt vituperium, sed imperfecti verecundantur
2-2 144 2 1
2-2 144 4 3

Vivere sumitur dupliciter, scilicet pro esse viventis, et pro operatione ejus
1 18 2 c., 1
1 51 1 2
1-2 3, 2 1
1-2 56 1 1
2-2 19 7 c.

Vivere dicitur esse viventis, quia per hoc quod habet esse per suam formam, tali modo operatur
2-2 179 1 1

Vivificare effective est perfectionis simpliciter, ideo convenit Deo, non autem vivificare formaliter, 2. Dist. 8. 1. ad 4.
1 51 1 3
3 2 5 1
3 5 3 2
3 50 2 2

Vivum sive animatum est superius ad hominem, et ad animal
3 50 4 sc.

Vivum non est praedicatum accidentale, sed essentiale
1 18 2 c.
3 50 5 c.

Vocatio dicit auxilium Dei moventis interius, et excitantis mentem ad deserendum peccatum; ideo non est remissio peccatorum, nec justificatio, sed causa ejus
1-2 113 1 3

Voluntarium importat quod motus et actus sit a propria inclinatione, id est quod agere sit a principio intrinseco, et propter finem
1 105 4 c.
1-2 6 1 o.
1-2 6 2 c.
1-2 71 5 2

Ad rationem ejus requiritur aliqua cognitio finis
1-2 6 2 c.
1-2 6 3 3
1-2 6 5 c.
1-2 6 7 3
1-2 6 8 c.

Voluntarium dicitur quod procedit a voluntate vel directe, scilicet a voluntate agente, vel indirecte, scilicet a voluntate non agente
1-2 6 3 o.
1-2 6 7 3
1-2 77 7 c

Voluntarium dicitur, quod est secundum inclinationem voluntatis; et hoc dupliciter, scilicet ad agendum, et patiendum
1 82 1 c.
1-2 6 5 2

Aliquid est voluntarium dupliciter, scilicet secundum se, et secundum causam suam
1-2 77 7 c.
2-2 46 2 2
2-2 64 8 c.
2-2 79 3 3

Principium intrinsecum actus voluntarii, scilicet vis cognoscitiva et appetitiva, est principium primum: non quidem primum simpliciter, sed primum in genere motus appetitivi, licet moveatur appetitus hominis ab aliquo exteriori, secundum alias species motus
1 105 4 2, 3
1-2 6 1 1, 2
1-2 9 4 1

Voluntarium potest esse sine actu exteriori et interiori, et aliquando est cum actu interiori, sine actu exteriori
1-2 6 3 o.
1-2 71 5 2

In non habentibus usum rationis, non est voluntarium, nec involuntarium
1-2 6 7 3
1-2 10 3 c.

Voluntarium, secundum rationem perfectam, soli naturae rationali convenit; brutis autem convenit secundum rationem imperfectam
1-2 6 2 o.

Voluntarium est maxime in actibus hominis, quia maxime cognoscit finem sui operis, et movet se
1-2 6 1 o.

Voluntas est appetitus rationalis
1 78 1 3
1 80 1 o.
1 81 1 c.
1 87 4 c.
1-2 6 princ.
1-2 6 2 1
1-2 8 1 c.
1-2 26 1 c.
1-2 46 4 1
1-2 56 5 1
1-2 59 4 c.
2-2 24 1 c.
2-2 27 1 c.
2-2 58 4 1

Voluntas est media inter rationem et concupiscibile, et movetur ab utraque, scilicet a ratione, in continente, et a concupiscibili, in incontinente
2-2 155 3 2

Voluntas est rationalis per participationem
1-2 56 6 2
1-2 59 4 2
1-2 61 2 c.fi.,2
2-2 58 4 3

Voluntas humana potest aliquid velle ex judicio rationis, non sequendo passionem appetitus sensitivi
1 111 2 3
1 115 4 c. fi.
1-2 10 3 o.

Voluntas antecedens et secundum quid potius est velleitas quam absoluta voluntas
1 19 6 1 fi.

Voluntas duplex, scilicet voluntas ut natura, et voluntas ut voluntas, id est voluntas deliberata
1 83 4 o.

Voluntas ut natura, et voluntas deliberata non differunt essentialiter secundum potentias, sed ut consequuntur cognitionem naturalem, et cognitionem per inquisitionem
1 83 4 o.
3 18 3 c., 1

Voluntas, ut voluntas, est ad utrumlibet; sed voluntas ut natura, vult aliquid naturaliter et determinate
1 41 2 c.
1-2 10 1 o.

Voluntas hominis duplex, scilicet voluntas naturalis, qua appetit bonum secundum se hominis inquantum est homo, et voluntas deliberata, scilicet de bono propter aliud
1 41 2 3
3 18 1 3
3 18 3 o.
3 18 4 c.
3 18 5 o.
3 21 3 c.

Voluntas triplex, scilicet accedens, concomitans, et antecedens
1-2 5 7 c.

Regula voluntatis humanae duplex, scilicet una propinqua et homogenea, id est ipsa humana ratio, alia vero remota et heterogenea, id est prima regula, scilicet lex aeterna, quae est quasi ratio Dei
1-2 21 1 c.
1-2 71 6 c.

Aliquid esse, vel aliquid fieri voluntate contingit dupliciter, scilicet vel voluntate concomitante, vel voluntate ut principio
1 41 2 c.

Aliquis vult aliquid tripliciter, scilicet appetitu naturali, sicut omnes homines volunt esse et vivere; alio modo per electionem ex aliqua praemeditatione; alio modo non per se, sed in causa sua, sicut eum velle infirmari dicimus, qui comedit nociva, et velle sanari eum qui medicinam acceperit
2-2 30 1 c.

Aliquid potest esse volitum nunc et non prius dupliciter, scilicet vel quia incipit esse bonum, vel quia incipit esse cognitum
1 19 7 c.

Objectum voluntatis est bonum
1 48 5 c.
1 51 2 c.
1 105 4 c.
1 106 2 c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	1	6	c.
1-2	5	8	c.
1-2	8	1	o.
1-2	8	2	c.
1-2	9	2	c.
1-2	10	2	c.
1-2	20	1	c.
1-2	60	1	1

Objectum voluntatis est bonum universale

1	59	4	c.
1	80	2	2
1	82	4	c., 1
1-2	1	2	3
1-2	2	7	c.
1-2	2	8	c.
1-2	9	1	c., 3
1-2	9	3	c.
1-2	9	6	c.
1-2	10	1	c., 3
1-2	105	4	c.
2-2	24	1	c.
2-2	25	2	c.
3	19	3	c.

Objectum voluntatis est bonum apprehensum

1	80	2	c., 1
1	82	3	2
1	82	4	c.
1-2	8	1	o.
1-2	13	5	2
1-2	19	1	3
1-2	19	3	o.
1-2	19	5	c.
1-2	19	10	c.
1-2	20	1	1
1-2	27	2	o.
1-2	76	1	3
2-2	4	7	c.
2-2	7	1	c.
2-2	7	2	1
2-2	8	4	c.
2-2	82	3	c.

Bonum est finis et objectum voluntatis

1-2	1	1	c.
1-2	1	2	3
1-2	1	3	c.
1-2	5	4	3
1-2	11	1	c.
2-2	4	1	c.
2-2	4	3	c.

Voluntas potest velle aliquid in ordine ad aliud, quia fertur in suum objectum consequenter, ad apprehensionem rationis

2-2	58	4	2

Finis est objectum voluntatis

1	48	1	2
1-2	1	1	2
1-2	7	4	c.
1-2	9	3	c.
1-2	18	6	c.
1-2	18	7	c.
1-2	19	2	1
1-2	20	1	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	72	1	1
1-2	72	3	c.
1-2	73	6	c.
2-2	8	8	c.
2-2	23	7	c.
2-2	110	1	c.
2-2	122	2	c.
2-2	180	1	c.

Bonum in communi, ultimus finis, et omne naturale volenti, est volitum naturaliter

1-2	10	1	o.
2-2	34	1	c.

Cujuslibet voluntatis volitum est duplex, scilicet principale, id est finis, et secundarium, id est ea quae sunt ad finem; sed volitum principale est causa finalis voluntatis distincte realiter ab eo, non aliter nisi secundum modum significandi, non autem volitum secundarium

1-2	8	2	o.
1-2	8	3	o.

Bonum et malum sunt objectum voluntatis; primum quidem ad prosequendum, secundum autem ad fugiendum

1	20	1	c.
1-2	8	8	1
1-2	74	2	2

Qui vult bonum propter indebitum finem, vult bonum sub ratione mali

1-2	19	7	2, 3

Voluntas tendit tantum in bonum existens, vel in bonum apparens, et sic tendit in non ens sub ratione boni

1	19	9	c.
1	82	2	1
1-2	6	4	3
1-2	8	1	o.
1-2	18	4	1
1-2	19	1	1
1-2	27	1	1
1-1	29	4	c., 3
1-2	74	1	1
1-2	77	2	c.
1-2	80	1	c.

Operatio voluntatis, scilicet velle, nihil aliud est, nisi inclinatio volentis, in objectum voluntatis

1	82	2	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1	87	4	c.
1	105	4	c.
1	106	2	c.
1	111	2	c.
1-2	6	4	c.

Voluntas pro facto reputatur

1	64	2	3
1-2	20	4	c.
3	68	2	2 fi.

Sufficit bona voluntas ubi deest facultas, quia laus virtutis in voluntate consistit, non autem in potestate; et ideo deficere ab aequalitate, quae est medium justitiae, propter defectum potestatis, non diminuit laudem virtutis, si non fuerit defectus ex parte voluntatis. Et etiam in baptismo, apud Deum voluntas pro facto reputatur, ei qui non habet tempus operandi

2-2	81	6	1
2-2	106	3	5
2-?	107	1	2
3	68	2	3 fi.

Omne illud cujus principium est voluntas, quantum in se est, potest esse et non esse, et potest esse tale, vel tale, et potest esse tunc vel nunc

1	41	2	c.

Actus voluntatis et cujuslibet appetitus tendit in bonum et in malum, sicut in propria objecta; sed in bonum tendit prius et per se, in malum vero secundario, et per aliud, inquantum opponitur bono

1	20	1	c.

Actus voluntatis est ad bonum, prosequendo illud, sed est ad malum agendum tantum; primus dicitur voluntas, secundus vero dicitur noluntas

1-2	8	1	1, 2

Bonitas et malitia actus voluntatis dependet ex objecto tantum, ex ratione, et ex lege aeterna

1-2	19	—	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	21	1	o.

Actus voluntatis discordans a ratione recta, vel concordans cum ratione errante, est malus

1-2	19	5	o.
1-2	19	6	o.

Voluntas potest moveri dupliciter, scilicet ab exteriori, id est ab objecto, vel a repraesentante illud, et ab intrinseco, id est vel a se, vel a causante eam

1	105	4	o.
1	106	2	c.
1	111	2	c.
1-2	9	4	o.
1-2	80	1	c.

Aliquid movet voluntatem ex parte objecti tripliciter, scilicet ipsum objectum, proponens, vel offerens objectum voluntati, et persuadens rationi

1-2	80	1	c.

Voluntas movetur ab appetitu sensitivo ex parte objecti, quod videtur convenire vel disconvenire secundum dispositionem hominis per passiones

1-2	9	2	o.
1-2	9	5	c. fi.
1-2	10	3	o.
1-2	75	2	c.
1-2	77	1	o.

Oportet quod voluntas moveatur ab aliquo exteriori dupliciter, scilicet ab objecto, et quoad exercitium primi actus ejus

1-2	9	4	o.
1-2	17	5	2
1-2	103	8	1

Nec movetur necessario ab aliquo objecto, quoad exercitium actus, sed quoad determinationem actus, movetur ab aliquo objecto; non autem ab omni objecto, nec a passione, nec a Deo, sed tantum ab ultimo fine

1	82	1	o.
1	82	2	o.
1-2	10	—	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
1-2	80	1	c.

Voluntas movetur a se, quia inquantum vult finem, est in actu, sed respectu eorum quae sunt ad finem, est in potentia

1-2	9	3	o.
1-2	9	4	c.
1-2	17	6	1
1-2	74	1	3
2-2	82	1	1

Voluntas distinguitur contra naturam, sicut una causa contra aliam, licet habeat modum naturae, inquantum voluntas fundatur in natura

1-2	10	1	1
1-2	51	1	1

Voluntas hominis, nec a natura, nec ex necessitate movetur ab appetitu inferiori

1-2	10	3	sc.

Voluntas non est determinata ad unum sicut natura, quia voluntas sequitur formam universalem, natura vero sequitur formam particularem

1	41	2	c.
1-2	10	1	3
1-2	13	1	c.
1-2	50	5	3

Voluntas determinatur ad unum per consilium rationis, non autem necessario per aliquod agens extrinsecum

1-2	50	2	3 fi.

Voluntas dicta per essentiam, est in ratione dicta per essentiam, sed voluntas participative sumpta est in ratione per participationem

3	18	2	c., 1

Voluntas etiam a Deo cogi non potest, etsi possit ab illo de necessitate mutari, operando in illa sicut in natura

1-2	6	4	1
1-2	9	6	c.
1-2	10	4	o.

Voluntas a nulla re creata cogi potest, neque neces-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			sario moveri
1-2	6	4	c.
			Passiones animi non possunt cogere voluntatem, licet aliter moveant inclinando affectum
1-2	6	7	c., 2
1-2	9	2	o.
			Vomitus potest sine culpa procurari, de consilio medicinae, in remedium languoris
2-2	148	6	2
2-2	150	2	3
			Multum comedere vel bibere propter vomitum, secundum consilium medicinae, non est peccatum, licet ebrietas non excusaretur a peccato
2-2	150	2	3
			Vomitus per ebrietatem vel voracitatem est vitiosus, non autem si contingat infirmitatis causa
3	83	6	7
			Votum dicitur a voluntate, quasi a primo movente rationem, ad promittendum
2-2	88	1	2
			Vovere est actus latriae, seu actus religionis, licet actus aliarum virtutum sint materia ejus
2-2	88	5	o.
2-2	88	6	c., 2
2-2	189	2	c.
			Votum est promissio Deo facta de meliori bono, quod videlicet non cadit sub necessitate absoluta, neque sub necessitate finis, sed de actibus virtutum, qui Deo placere noscuntur
2-2	88	1	o.
2-2	88	2	c.
2-2	88	4	c.
2-2	88	5	c., 1
2-2	88	7	c.
2-2	88	12	c.
2-2	189	3	c.
			Votum est testificatio quaedam promissionis spontaneae, quae debet fieri Deo, de iis quae Dei sunt
2-2	88	1	c. fi.
2-2	189	3	c.
			Ad votum tria de necessitate requiruntur, scilicet deliberatio, propositum, et promissio, in qua promissione perficitur ratio voti; sed quandoque superadditur pronuntiatio oris, et testimonium aliorum, ad quandam confirmationem voti
2-2	88	1	o.
			Votum fit soli Deo, licet sit de eo quod aliquando fit sanctis
2-2	88	5	3
			Sub voto non cadunt peccata, nec indifferentia, nec necessaria absolute, nec propter finem, nisi ut voluntaria; sed votum debet semper fieri de meliori bono
2-2	88	2	o.
2-2	88	10	c.
			Expedit vovere, quia votum firmat voluntatem in bono, nec tamen libertatem diminuit, nec est periculosum de se, sed est culpa mutantis voluntatem, et assimilat beatis
2-2	88	4	o.
			Homo est sic liber, quod potest aliqua vovere et facere, etiam contra praeceptum papae
2-2	88	12	2
			Vovere nunquam convenit Christo, quia Deus erat, et habebat voluntatem firmatam, ut comprehensor
2-2	88	4	3
			Votum singulare duplex, scilicet votum simplex, et votum solemne: primum est promissio sola, secundum vero est promissio et datio
2-2	189	2	1
2-2	189	5	c.
			Votum solemnizatur dupliciter tantum, scilicet per susceptionem ordinis sacri, et per professionem certae regulae
2-2	88	7	o.
2-2	88	9	c.
			Votum simplex impedit matrimonium contrahendum, sed non dirimit contractum; non tamen potest petere debitum, sine dispensatione Ecclesiae auctoritate apostolica; votum vero solemne facit utrumque
2-2	88	7	sc.
2-2	189	8	3
			Opus ex voto est laudabilius, et magis meritorium, quam opus sine voto
1-2	88	6	o.
1-2	189	2	c.
3	28	4	c.
			Opus ex voto, displicens, cum voluntate implendi illud, est magis meritorium quam opus placens sine voto, caeteris paribus
2-2	88	6	2
			Virtus voti est obligatio ejus, quae est major in voto solemni quam in voto simplici, et quoad Deum et quoad homines
2-2	88	7	1
			Votum obligat secundum intentionem voventis, scilicet ad reddendum statim, vel ad certum tempus, vel cum conditione
2-2	88	3	3
2-2	189	3	2
2-2	189	4	c.
			Observare votum, est de lege naturali, durante obligatione ejus, quae cessat, vel ex se, vel auctoritate superioris, in iis quae in dubium veniuntur dispensantis vel commutantis
2-2	88	10	2
2-2	88	12	2
			Omne votum rite factum obligat; ideo transgrediens illud, peccat mortaliter
2-2	88	3	o.
2-2	189	3	c.
			Perdens virginitatem quam voverat, tenetur facere quod potest, scilicet tenetur continere, et poenitere si perdidit ex culpa sua: et similiter in aliis
2-2	79	3	2
2-2	88	3	2
			Nullus potest se ex voto firmiter obligare ad id quod est in potestate alterius tantum
2-2	88	8	o.
2-2	88	9	c., 2
2-2	189	5	o.
			Non habentes usum rationis, ut amentes, et pueri ante annos pubertatis, non possunt vovere
2-2	88	9	o.
2-2	189	5	c.
			Puer ante usum rationis non potest se obligare ad aliquid ex voto: quo usu rationis habito, potest se obligare, sed omne votum ejus, etiam votum religionis, ante annos pubertatis, id est ante annos quatuordecim in puero, vel ante annos duodecim in puella, potest irritari a parentibus et a tutoribus, non autem post annos pubertatis
2-2	88	8	2
2-2	189	5	c.
			Filius etiam post annos pubertatis non potest aliquid vovere, quoad res domesticas, sine consensu patris
2-2	88	8	2
			Vovens illud quod non est in potestate sua, non peccat, quia in ejus voto intelligitur debita conditio, scilicet si suis superioribus placuerit, vel si non contradicant: qua conditione extante tenetur implere votum
2-2	88	8	1, 4
2-2	88	9	sc., 2
2-2	88	12	2
2-2	189	5	4
			Fractio voti est quaedam infidelitatis species, et ad fidelitatem pertinet servare promissa
2-2	88	3	c.
			Omne votum temporale factum in saeculo, etiam votum crucis in subsidium Terrae Sanctae, solvitur per ingressum religionis, sine alia dispensatione, quia votum religionis includit omnia vota, ratione perpetuitatis, et obedientiae; nec singularitas convenit ei, et onus religionis sufficit, et est quodammodo magis ampliatio voti quam voti commutatio
2-2	88	12	1
2-2	185	8	2
2-2	189	3	3
2-2	189	7	c.
			Si quis vovendo prius cogitavit de religione communiter, et post elegit unam, tenetur simpliciter ad religionem; ideo si non potest recipi in religione a se electa, tenetur aliam quaerere; si autem e converso, intelligitur si velit
2-2	88	3	2
2-2	189	3	2
			Nullum votum religiosi est firmum, nisi de consensu praelati, quia nullum tempus est, in quo praelatus non possit eum in aliis occupare
2-2	88	8	3
			In votis potest dispensari, in quantum, in aliquo casu, illud quod cadit sub voto est simpliciter malum, vel inutile, vel impeditivum majoris boni; non autem inquantum illud est de

Pars	Qu.	Art.	Locus

jure naturali vel divino
2-2| 88|10| o.

Dispensatio voti est, cum absolute determinatur non esse servandum; commutatio autem voti est, cum pro eo aliquid aliud imponitur
2-2| 88|10| c.

Votum potest ex causa rationabili commutari in aliud melius, vel in aliud minus periculosum, sicut et dispensari
2-2| 88|10| c.fi.,1

In utroque autem requiritur auctoritas Ecclesiae in persona Dei
2-2| 88| 2| 3
2-2| 88|12| o.

Votum vergens in periculum personae debet frangi secure si dispensatio non possit haberi
2-2| 88 2| 3
2-2| 88|12| 2

Vota de rebus vanis et inutilibus non debent dispensari, nec servari; sed debent derideri, sicut vota de non pectinare caput in tali, vel tali die, quia talia vota mulierum sunt magis sortilegia quam vota, et sunt reliquiae quaedam idololotriae, secundum quam servantur dies et menses; et peccant talia voventes, quia cum infidelibus etiam nec nomina debemus habere communia, secundum Hieronymum
2-2| 88| 2| 3

Papa habet plenariam potestatem dispensandi in omnibus votis dispensabilibus; alii vero participative, secundum quod papa concedit eis
2-2| 88,12| 3

Solus papa potest dispensare in votis perpetuis, ut in voto continentiae et religionis, et in voto crucis in subsidio Terrae Sanctae, et in voto peregrinationis ad transferendum ad Terram Sanctam: alii vero praelati possunt dispensare in aliis votis, nisi papa dispensationem sibi reservet, sicut in voto Terrae Sanctae, et similibus
2-2| 88|12| 3
2-2|184| 6| c. fi.
2-2|185| 4| c. fi.
2-2|189| 7| c.

Si praelatus dispenset sine apparenti causa in votis, dispensatio praelati non excusat voventem in manifestis a culpa sicut si praelatus dispensaret cum aliquo, super voto de ingressu religionis, nulla apparenti causa obstante
2-2| 88|12| 2

Si causa dispensandi in voto sit apparens vel dubia, potest praelati dispensantis vel commutantis votum, non autem judicio proprio, quia ipse vovens non gerit vicem Dei, nisi forte in casu, in quo id quod vovit esset manifeste illicitum, vel non posset opportune ad superiorem recurrere
2-2| 88 12| 2

In voto continentiae, non est dispensandum propter periculum mortis corporalis, quia bonum continentiae etiam sine voto est multo melius quam salus corporis, et per alia remedia provideri potest
2-2| 88|11| 3

In voto continentiae, et religionis, per professionem solemnizato, etiam papa non potest dispensare, licet quidam juristae ignoranter contrarium dicant, quia periculis humanis obviandum est per humana, et non per divina
2-2| 88|11| o.
2-2|186| 8| 3
2-2|189| 8| 5

Simplex votum, etsi dirimat matrimonium contrahendum, contractum tamen nullatenus tollit
S.| 53| 1| o.

Votum solemne, ex sui natura, non modo contrahendum sed et contractum matrimonium tollit cum per illud homo sui corporis potestatem amiserit, Deo se ad perpetuam continentiam dedicando
S.| 53| 2| c.

Vox super Christum in baptismo, transfiguratione, et oratione fuit effective a tota Trinitate, sed repraesentative appropriatur Patri
3 | 39| 8| 2

Anima potest formare voces corporales, quia unitur corpori, non autem angelus
1 | 51| 3| 4

Voces non significant species intelligibiles, sed significant ea quae sibi format intellectus ad judicandum de rebus exterioribus
1 | 85| 2| 3

Vulpes est naturaliter dolosa, sed hoc non est ei malum
1 | 63| 4| 3

Vultur significat eos qui mortes et seditiones hominum affectant, ut inde lucrentur
1-2|102| 6| 1

Z

Zacharias petens signum ab angelo peccavit propter incredulitatem, propter quam punitus fuit
2-2| 97| 3| 3

Zacheus non tenebatur reddere quadruplum, sed hoc dixit, volens supererogare
2-2| 62| 3| 2

Zelotypia oritur ex amore, non patiente consortium in re amata
1-2| 28| 4| c.

Zelus est amor intensus, non patiens consortium in re amata
1-2| 28| 4| o.

Zelus triplex, scilicet conjugis, invidiae, et amicitiae, scilicet Dei et proximi
1-2 28| 4| o.

Zelus, nemesis, invidia, et misericordia pertinent ad idem genus passionum, scilicet ad tristitiam de bonis, vel malis proximi, sed diversimode
2-2| 36| 3| c.

Zelus circa bona honesta est laudabilis; sed zelus circa temporalia est cum peccato, licet aliquando sit sine peccato
2-2| 36| 2| o.

Invidia sumitur aliquando pro zelo
2-2| 36| 2| 1

Contentio et zelus sunt tantum in carnalibus hominibus, et tantum circa bona corporalia
1-2| 28| 4| 2

INDEX QUARTUS

INDICANS

Claram et solidam refutationem praecipuorum dogmatum

QUAE AB HAERETICIS ASSERUNTUR.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Absolvere a peccatis potest solus sacerdos			
S.	19	3	o.
Absolvere quemlibet non potest quivis sacerdos			
S.	20	1	o.
Absolutio quid in poenitente praerequirat			
3	90	—	o.
Absolvens sacerdos vere remittit			
3	84	3	3, 4, 5
S.	18	1	o.
Animas ante extremum judicium esse beatas			
1	95	1	2
2-2	28	1	1
2-2	83	11	o.
3	51	5	o.
3	59	5	1
S.	69	2	o.
Aqua benedicta			
3	65	1	6
3	71	2	o.
Baptismus est sacramentum maximae necessitatis			
3	68	1	o.
3	68	2	o.
Baptizandos esse pueros			
3	68	9	o.
3	69	8	c.
Baptismum non esse iterandum			
3	66	9	o
Baptismo auferri omnia peccata			
3	69	1	o.
Bellum gerere licet, immo meritorium est, praesertim quando suscipitur pro veritate fidei ac defensione christianorum			
2-2	40	1	o.
2-2	40	2	o.
2-2	40	4	o.
Ceremonias recte adhiberi in Ecclesia Dei			
1-2	103	4	c.
3	66	10	o.
3	83	5	o.
Christus verum corpus et animam intellectivam assumpsit, idque ex Beata Virgine Maria			
3	5	—	o.
3	31	4	o.
3	31	5	o.
Cibi. Abstinentia a certis cibis, ut a carnibus, ovis, et lacticiniis, jejunantibus laudabiliter indicitur			
2-2	147	8	o.
Clavium effectus est remittere et ligare			
S.	18	—	o.
Potestatem clavium etiam efficaciter exerceri a malis sacerdotibus, modo illis sunt subditi			
S.	19	5	o.
S.	19	6	o.
Concupiscentiae reatum aufert baptismus			
3	69	1	o.
3	69	2	o.
Confessio sacerdoti facienda est jure divino			
S.	6	1	o.
S.	6	2	o.
S.	6	3	o.
S.	7	1	o.
Confitenda esse omnia mortalia			
S.	9	2	o.
Confirmationem esse sacramentum			
3	72	1	o.
Confirmationem habere sacri olei illitionem			
3	72	4	o.
Solus episcopus est sanctae confirmationis ordinarius minister, et non quivis simplex sacerdos			
3	72	11	o.
Contritio est actus virtutis			
S.	1	2	o.
Deum non esse auctorem peccati			
1	19	9	o.
1-2	79	1	o.
1-2	79	2	o.
Episcopos esse presbyteris superiores			
2-2	183	3	3
2-2	184	6	1
S.	40	4	o.
Episcoporum statum esse perfectum			
2-2	184	5	o.
2-2	184	6	o.
2-2	184	7	o.
Eucharistia. In Eucharistiae sacramento non remanere substantiam panis et vini			
3	75	1	o.
Sed converti in corpus et sanguinem Domini			
3	75	3	o.
3	75	4	o.
Idque non fide suscipientis, sed virtute verborum sacerdotis			
3	78, 4		o.
Totum Christum contineri sub qualibet specie et sub singulis cujusque speciei partibus			
3	76, 2		3
3	75	3	o.
3	75	4	o.
Sumendum esse a laicis Christum tantum sub specie panis			
3	80	12	o.
Eucharistiam recte in sacrario reservari, atque ad infirmos honorifice deferri			
3	83	5	11
Excommunicatio est legitima Ecclesiae potestas			
S.	21 et seq.		
Exorcismum adhibendum esse ante baptismum			
3	71	2	o.
Extrema unctio est sacramentum novae legis			
S.	29	1	o.
Extrema unctio a Christo est instituta			
S.	29	3	o.
Sacram infirmorum unctionem remittere peccata, et alleviare infirmum			
S.	30	1	o.
Festa. De festis			
1-2	103	4	4
2-2	40	4	o.
2-2	122	4	o.
2-2	147	5	c.
Fide credenda esse quae nobis sunt evangelizata, et a Conciliis, et pontifice data			
2-2	1	9	o.
2-2	1	10	o.
2-2	5	3	o.
Quae sit fides justificans			
1-2	113	4	c., 3
Fidem non tolli aut amitti, amissa per peccatum gratia, sed veram fidem remanere			
2-2	4	4	o.
2-2	19	5	1
2-2	24	12	4
Sola fide non dimitti peccata			
3	49	1, 5	
Actum fidei sine charitate non esse meritorium			
1-2	114	4	3
2-2	2	9	o.
Gratiam dari etiam non praedestinatis			
1	23	6	1
1	24	3	o.
2-2	24	11	o.
Requiri ex parte hominis aliquam praeparationem sive dispositionem ad gratiam sive justitiam			
1-2	112	2	o.
1-2	113	3	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
Neminem nisi per revelationem cognoscere posse se esse in gratia aut justitia constitutum	1-2	112	5	o.
Imagines Christi et sanctorum cur in Ecclesia	2-2	94	2	1
Imago Christi et sanctorum adoranda	3	25	3	o.
Indulgentiae quid valeant	S.	25	—	o.
Jejunium non est contra libertatem fidelium	2-2	147	3	3
Ad jejuniorum Ecclesiae observantiam communiter omnes ligari, nisi rationale impedimentum eis adfuerit	2-2	147	3	o.
	2-2	147	4	o.
Quatuor tempora una cum quadragesima esse jejunanda	2-2	147	5	o.
Jejunandas esse vigilias praecipuarum festivitatum	2-2	147	5	c.
Justificatio impii consistit in remissione culpae et infusione gratiae ac justitiae, atque detestatione peccati	1-2	113	1	o.
	1-2	113	2	o.
	1-2	113	5	o.
Justificatum non solum teneri ad credendum, sed etiam ad praecepta Dei et Ecclesiae observanda	1-2	71	6	4
	1-2	96	5	o.
	1-2	98	5	c. pr.
	1-2	100	10	1
Justificato praecepta non esse ad observandum impossibilia	1-2	109	4	2
	2-2	33	2	1
	2-2	33	6	1
	2-2	44	6	1
Justos posse peccare et Spiritum Sanctum amittere	1	20	4	5
	1-2	106	2	2
	2-2	24	11	o.
	2-2	189	10	1
	3	22	3	2
Lex humana obligat in foro conscientiae	1-2	96	4	o.
	2-2	12	2	o.
Liberum habet homo arbitrium	3	83	1	o.
Maria (Beata) est vera mater Christi, et proinde etiam vera Mater Dei dicenda est	3	35	3	o.
	3	35	4	o.
Beata Maria prae caeteris sanctis omnibus honoranda et adoranda, cultu scilicet hyperduliae	3	25	5	c. fi., 1
De Beata Maria tenet Ecclesia nullum unquam actuale peccatum, nec veniale quidem ab ea admissum esse	3	27	4	o.
Matrimonium est sacramentum novae legis	S.	42	—	o.
Matrimonium non esse nunc homini praeceptum	2-2	152	2	1
Clericos in sacris ordinibus constitutos vel regulares castitatem solemniter professos non posse matrimonium contrahere, contractumque ab eis validum non esse	2-2	88	1	1
	S.	53	—	o.
Adulterio non dissolvi matrimonium	S.	62	4	o.
Miracula non esse daemonis praestigia	2-2	178	—	o.
	3	43	2	3
Missae sacrificium	2-2	85	—	o.
	3	83	—	o.
Missae canonem et caetera quae in eadem dicuntur, maximam pietatem ac sanctitatem redolere, mentesque offerentium in Deum erigere	3	83	4	o.
Missae sacrificium esse offerendum in domibus et vasis ad hoc consecratis	3	83	3	o.
Missae ceremonias esse admodum convenientes	3	83	5	o.
Non necessario omnia evenire	1	19	8	o.
	1	22	4	o.
	1-2	10	4	o.
Opera nostra omnia non esse peccata	1-2	18	9	o.
	1-2	19	—	o.
	1-2	20	—	o.
Opera bona esse meritoria vitae aeternae	1-2	114	3	o.
Opera bona promereri augmentum charitatis et gratiae	1-2	114	8	o.
Bona opera requiri ad beatitudinem consequendum	1-2	5	7	o.
Recte spe praemii et timore poenarum Deum a nobis diligi atque coli	2-2	27	3	o.
Orandos esse sanctos	2-2	83	4	o.
	S.	72	—	o.
Orandum pro mortuis	S.	71	—	o.
Ordo est sacramentum novae legis	S.	34	3	o.
Ordinis sacramento constitui peculiares in Ecclesia Dei sacerdotes	S.	34	—	o.
Soli episcopi habent potestatem ordinandi	S.	38	1	o.
Originali peccato infectos nasci infantes	1-2	81	1	o.
	1-2	83	3	o.
Parvulos christianorum non nasci filios Dei	1-2	81	3	2
Poenitentiam esse sacramentum, idque novae legis	3	84	1	o.
	3	84	7	o.
Poenitentiam esse secundam post naufragium tabulam	3	84	6	o.
Poenitentiae sacramentum esse omnibus relapsis ad salutem necessarium	3	84	5	o.
Verba Domini: Accipite Spiritum Sanctum, quorum remiseritis peccata, etc., esse intelligenda de potestate remittendi et retinendi peccata	3	84	3	3
In sacramento poenitentiae non totam poenam simul cum culpa remitti, sed virtute clavium sublata poenam aeternam, poenam temporalem plerumque exsolvendam remanere	3	86	4	o.
Tres esse partes poenitentiae	3	90	—	o.
Pontifex. Omnes illos schismaticos esse qui summo pontifici subesse renuunt	2-2	39	—	o.
	S.	40	6	o.
Pontificis est fidei symbolum ordinare, exortasque haereses refutare	2-2	1	10	o.
Ad summum pontificem pertinet synodum convocare, et ejus sententiam confirmare	2-2	1	10	c. fi., 2
Summum pontificem gerere plenarie vicem Christi in tota Ecclesia, ideoque habere plenitudinem potestatis dispensandi in omnibus dispensabilibus votis	2-2	88	12	3
Primatus. De primatu Petri	2-2	39	—	o.
	3	8	6	c.
	S.	40	6	o.
Purgatorium esse animarum, easque vivorum suffragiis adjuvari	2-2	83	11	3
	3	52	8	o.
	S.	69	7	o.
	S.	71	—	o.
	S.	Appendix		
Religiosorum statum esse perfectum	2-2	186	—	o.
Reliquiae sanctorum sunt honorandae	3	25	6	o.
Sacramenta esse ad salutem necessaria	3	65	1	o.
Sacramenta conferre gratiam	3	62	—	o.
Sacramenta novae legis sunt septem	3	65	1	o.
In tribus sacramentis imprimi characterem	3	63	1	o.
	3	63	6	o.
Sanctos qui sunt in patria orare pro nobis	2-2	83	11	o.
Scripturam sacram esse obscuram et difficilem	1	1	9	2
	2-2	1	9	1
Templa erigi Deo in honorem sanctorum	2-2	85	2	3
Timor servilis bonus est, et a Spiritu Sancto profectus	2-2	19	4	o.
Virginitas est virtus excellentior matrimonio	2-2	152	4	o.
Voti obligatio	2-2	88	—	o.
Vota virginitatis et paupertatis recte et utiliter Deo fieri	2-2	88	4	o.

INDEX QUINTUS

IN EPISTOLAS ET EVANGELIA DOMINICARUM ALIORUMQUE FESTORUM

REFERENS LOCOS ET DOCTRINAS QUAE AD ILLORUM EXPLICATIONEM RECTE UTILITERQUE ADHIBERI POSSUNT.

Proprium de Tempore.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Dom. I. Adventus.
			Epist. Rom. 13.
			Cum credidimus] De fide
2-2	1		et seqq.
			An credere sit necessarium ad salutem
2-2	2	3	o.
			An credibilia sint per certos articulos distinguenda
2-2	1	6	o
			An hi articuli fidei convenienter enumerentur
2-2	1	8	o.
			An convenienter in symbolo fidei ponantur
2-2	1	9	o.
			Fide credenda esse quae nobis sunt evangelizata, et a Conciliis atque pontifice definita
2-2	1	9	o.
2-2	1	10	o.
2-2	5	3	o.
			Nox praecessit] De veteri et nova lege
1-2	107	—	o.
			Non in comessationibus et ebrietatibus] De gula
2-2	148	—	o.
			De ebrietate
2-2	150	—	o.
			Non in cubilibus et impudicitiis] De castitate
2-2	151	—	o.
			De luxuria
2-2	153	—	o.
			In contentione et aemulatione] De discordia
2-2	37	—	o.
			De contentione
2-2	38	—	o.
			De invidia
2-2	36	—	o.
			Induimini Dominum Jesum] Quomodo quis dicatur induere Christum
3	69	9	1
			Evang. Luc. 21.
			Erunt signa in sole] De signis quae praecedent judicium
S.	73	—	o.
			Quomodo sol et luna et stellae dicantur non dare lumen suum
S.	73	2	o.
			Nam virtutes coelorum movebuntur] Quomodo virtutes coelorum Domino veniente commovebuntur
S.	73	3	o.
			Filium hominis venientem] De judicio generali
3	59	5	o.
S.	88	—	o.
S.	89	—	o.
S.	90	—	o.
			De potestate judiciaria
3	59	—	o.
			An judiciaria potestas sit specialiter attribuenda Christo
3	59	1	o.
			An haec se extendat ad omnes res humanas et angelicas
3	59	4	o.
3	59	6	o.
			Cum potestate magna] An reprobi videntes hanc potestatem cognoscent eum esse Deum
S.	90	3	o.
			(Vide Evangelium in die Palmarum)
			II. Adventus.
			Epist. Rom. 15.
			Quaecumque scripta sunt] De necessitate sacrae Scripturae, ejusque natura, qualitate, atque sensu
1	1	—	o.
			An Scriptura sacra ex omni sui parte sit vera
2-2	110	3	1
			Sapere in alterutrum] De discordia fugienda
2-2	37	—	o.
			Christum ministrum fuisse circumcisionis] An Christus solis Judaeis, et non Gentibus debuerit praedicare
3	42	1	o.
3	42	2	o.
			Gentes autem super misericordia honorare] An ergo conversio Judaeorum sit attribuenda tantum justitiae et veritati, Gentium autem soli misericordiae Dei
1	21,	4	2
			Evang. Matth. 11.
			Tu es qui venturus] An Joannes dubitaverit Christum esse verum Messiam promissum in lege et prophetis
2-2	2	7	2
			Qui non fuerit scandalizatus] De fide
2-2	1		et seq.
			De fide nuda et charitate formata
2-2	6	2	o.
			An explicite credere mysterium Christi non sit de necessitate salutis
2-2	2	7	o.
			Hominem mollibus vestitum] An circa exteriorem cultum possit esse virtus et vitium
2-2	169	1	o.
			An praelati Ecclesiae et sacerdotes peccent utendo pretiosis vestibus, praesentim in ministerio altaris
2-2	169	1	2
			An religiosi mendicantes et religiosi alii peccent utendo vestibus vilioribus
2-2	169	1	2
			An ornatus mulierum semper sit cum peccato mortali
2-2	169	2	o.
			An mulieres sine peccato nudatis capillis possint incedere
2-2	169	2	c.
			An mulieres possint uti figmentis in facie ad se colorandum absque peccato
2-2	169	2	2
			An liceat mulieri uti veste virili, vel e contra
2-2	169	2	3
			De cultu exteriori (Vide plura in Evang. Dom. I. post oct. Pentecost.).
			Et plusquam prophetam] An Joannes fuerit excellentior propheta quam Moyses
2-2	174	4	3
			Quomodo beatus Joannes fuerit plusquam propheta
3	38	1	2
			Qui praeparabit viam tuam ante te] Quomodo Joannes praeparaverit viam Domini Christi
3	38	1	o.
3	38	2	2
3	38	3	o.
			III. Adventus.
			Epist. ad Phil. 4.
			Gaudete] De gaudio
2-2	28	—	o.
			De vitiis gaudio oppositis
2-2	35	—	o.
2-2	36	—	o.
			Modestia vestra] De modestia

Pars	Qu.	Art.	Locus
2-2	160	—	o.

De speciebus modestiae
2-2 | 161 et seqq.
Dominus enim prope est] Quomodo Deus dicatur esse ubique et in omnibus rebus per essentiam, potentiam, et praesentiam
1 | 8 | 2 | o.
1 | 8 | 3 | o.
Quomodo specialiter dicatur esse in rationali creatura
1 | 8 | 3 | c.
Quomodo dicatur specialiter esse in sanctis
1 | 8 | 3 | c., 4
In omni oratione] De oratione
2-2 | 83 | — | o.
Nihil solliciti sitis] An illicitum sit habere sollicitudinem de temporalibus rebus
2-2 | 55 | 6 | o.
An aliquis debeat sollicitus esse futurorum
2-2 | 55 | 7 | o.
(Vide Evang. Dominicae XV. post octav. Pentecost).
Et pax] De pace
2-2 | 29 | — | o.

Evang. Joannis 1.

Et confessus est et non negavit] De humilitate
2-2 | 161 | — | o.
De gradibus humilitatis
2-2 | 161 | 6 | o.
De virtute veritatis, id est veracitatis
2-2 | 109 | — | o.
De mendacio
2-2 | 110 | — | o.
An mendacium sit peccatum
2-2 | 110 | 3 | o.
Quid ergo baptizas] De baptismo Joannis
3 | 38 | — | o.
De baptismi sacramento
3 | 68 | — | o.
De lege et gratia
1-2 | 109 | — | o.
Neque propheta] De prophetia
2-2 | 171 et seqq.
Cujus ego non sum dignus] De perfectione Dei
1 | 4 | — | o.

IV. Adventus.

Epist. 1. Cor. 4

Ut ministros Christi] De sacramento ordinis
S. | 34 et seqq.
De discrimine, potestate, ac privilegiis episcoporum ac sacerdotum
2-2 | 87 | 4 | 2
S. | 40 | 6 | o.
Hic jam quaeritur] De judicio, praesertim temerario, vitando
2-2 | 60 | 2 | o.
2-2 | 60 | 3 | o.
Nihil mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum] An homo non possit scire se habere gratiam
1-2 | 112 | 5 | o.
Illuminabit abscondita] De libro vitae
1 | 24 | — | o.
An post resurrectionem cognoscet quilibet omnia peccata quae fecit
S. | 87 | 1. o.
An quilibet poterit tunc legere quae sunt in conscientia alterius
S. | 87 | 2 | o.
An ea quae sunt humanae naturae in Christo possint dici de homine Christo, et contra
3 | 16 | — | o.
3 | 16 | 4 | o.

Evang. Luc. 3.

Praedicans baptismum poenitentiae] De baptismo Joannis
3 | 38 | — | o.
In remissionem peccatorum] An baptismus Joannis contulerit gratiam
3 | 38 | 3 | o.
Et venit in omnem regionem Jordanis] Quare sanctum Joannem docuit austeram vitam ducere, non Christum
3 | 40 | 2 | 1
Et videbit omnis caro salutare Dei] De incarnatione
3 | 1 et seqq.
De Christi conversatione
3 | 40 | — | o.

In die Nativ. Christi.

Epist. Tit. 3.

Apparuit benignitas et humanitas] De infinita Dei bonitate
1 | 6 | — | o.
1 | 7 | — | o.
3 | 1 | 2 | o.
Non ex operibus quae fecimus nos] An ergo homo non possit mereri vitam aeternam
1-2 | 114 | 3 | o.
Sed secundum misericordiam suam] De Dei misericordia
1 | 21 | — | o.
Quomodo vita aeterna sit gratia sive misericordia
1-2 | 114 | 3 | 2
Quomodo nascamur omnes filii irae et peccato obnoxii
1-2 | 81 | 1 | o.
1-2 | 81 | 3 | o.
Per lavacrum regenerationis] Cur Christus voluerit dare hominibus gratiam susceptione sacramentorum
3 | 61 | 1 | o.
Quomodo baptismus dicatur lavacrum regenerationis
3 | 66 | 1 | 1
3 | 66 | 5 | c.

Evang. Luc. 2.

Exiit edictum] Cur Christus Caesare Augusto describente universum orbem nasci voluit
3 | 35 | 8 | 1
Cur Christus non statim post peccatum Adae incarnatus est
3 | 1 | 5. o.
An non debuerit differre incarnationem usque ad finem mundi
3 | 1 | 6 | o.
Quae vocatur Bethlehem] Cur Christus voluit in Bethlehem nasci
3 | 35 | 7 | o.
Cur dicat Propheta: De Sion exibit lex, et verbum Domini de Jerusalem, cum non sit natus in Jerusalem, sed in Bethlehem
3 | 35 | 7 | 1
An Christus convenientius non fuisset natus Romae, quae erat domina orbis, ut ejus fides innotuisset universo orbi
3 | 35 | 7 | 3
Maria desponsata sibi] Quare Christus voluit nasci de virgine desponsata
3 | 29 | 1 | o.
Et peperit filium] An fuit conveniens nasci Christum temporaliter, qui ab aeterno natus erat et perfectus
3 | 35 | 2 | o.
Cur Christus voluit de foemina nasci
3 | 31 | 4 | o.
An Beata Maria semper virgo fuerit vera Mater Christi
3 | 35 | 3 | o.
An possit dici Dei Mater
3 | 35 | 4 | o.
An in partu dolores aliquos pertulit
3 | 35 | 6 | o.
Primogenitum] An Beata Maria, cum Christus dicatur filius ejus primogenitus, post Christum alios habuerit filios
3 | 28 | 3 | 4
Et pannis eum involvit] An ibi fuerit aliqua obstetrix ad levandum puerum
3 | 35 | 6 | 3
Cur Christus in hoc mundo voluerit pauperem vitam ducere
3 | 40 | 3 | c.
Et ecce Angelus Domini] An Christi nativitas debuit annuntiari per angelos
3 | 36 | 5 | o.
Ecce evangelizo vobis, scilicet pastoribus] An non fuerit superfluum nativitatem Christi annuntiari pastoribus, cum ante fuerat ea annuntiata Beatae Mariae, et ejus marito Joseph, et in ore duorum stet omne verbum
3 | 36 | 2 | o.
An Angelus non debuisset potius nativitatem Christi nuntiare sacerdotibus in templo, qui noverant legem, quam pastoribus
3 | 36 | 3 | o.
3 | 36 | 4 | o.
Quia natus est vobis Salvator] De incarnationis mysterio
3 | 1 et seq.

In die S. Steph.

Epist. Act. 6.

Stephanus autem plenus gratiae et fortitudinis] De officio diaconorum
S. | 37 | 3 | o.
S. | 37 | 4 | o.
De dono fortitudinis
2-2 | 123 | — | o.
An plenitudo gratiae non sit propria Christo
3 | 7 | 9 | o.
3 | 7 | 10 | o.
Prodigia et signa] De miraculis
2-2 | 178 | — | o.
Disputantes cum Stephano] An cum infidelibus publice sit disputandum
2-2 | 10 | 7 | o.
Vos semper Spiritui Sancto restitistis] De peccato in Spiritum Sanctum
2-2 | 14 | — | o.
An b. Stephanus dixerit Judaeis contumeliam
2-2 | 72 | 2 | 2
Jesum stantem] Quomodo vidit Jesum stantem, cum jam ascendisset et sederet ad dexteram Dei Patris
3 | 58 | 1 | 3
Video coelos a-

Pars	Qu.	Art.	Locus
pertos] Quibus coelum aperiatur	3	49	5	3
Domine, ne statuas illis hoc peccatum] De perfecta inimicorum dilectione	2-2	25	6	o.
Evang. Matth. 23.				
Ecce ego mitto ad vos, etc. et ex eis occidetis] De ingratitudine	2-2	107	—	o.
De martyrio	2-2	124	—	o.
De confessione fidei	2-2	3	—	o.
Ut veniat super vos omnis sanguis] An ergo aliquis puniatur propeccato alterius	1-2	87	8	o.
Quoties volui congregare] An voluntas Dei non semper impleatur	1	19	6	o.
	1	19	11	o.
De duplici Dei voluntate, signi et beneplaciti	1	19	6	o.
	1	19	11	o.
In die Joan. Ap. et Ev.				
Epist. Eccl. 15.				
Qui timet Deum] De dono timoris	2-2	19	—	o.
De quadruplici timore	2-2	19	2	o.
Et firmabitur in il'o et non flectetur] An homo in gratia constitutus non possit ea excidere	1-2	19	10	o
	2-2	24	11	o.
Spiritu sapientiae] De dono sapientiae	2-2	45	—	o.
Et intellectus] De dono intellectus	2-2	8	—	o.
In medio Ecclesiae aperiet os ejus] An concionator, neglecto studio proprio, confidet in solo divino auxilio et assistentia atque directione in verbi Dei praedicatione	2-2	53	4	1
Evang. Joan. 20.				
Quem diligebat Jesus] Utrum Christus magis dilexerit Joannem quam Petrum	1	20	4	2
Tu me sequere] De vita contemplativa	2-2	180 et seq.		
De statu perfectionis	2-2	184	—	o.
Quod discipulus ille non moritur] An omnes morientur	1-2	81	3	1
An mors sit poena primorum parentum	2-2	164	1	o.
De Innocent.				
Epist. Apoc. 14.				
Habentes nomen ejus] De causa martyrii	2-2	124	5	o.
An sola fides vel potius omnium virtutum opera, ut in Deum referuntur, sint causa martyrii	2-2	124	5	o.
Et cantabant quasi canticum novum] Quod sit istud canticum novum quod martyres et virgines tantum cantant	2-2	152	5	3
De aureola martyrum	S.	96	6	o.
Hi sequuntur agnum] Quomodo quis dicatur agnum sequi quocumque ierit	2-2	152	5	3
Evang. Matth. 2.				
Angelus Domini apparuit in somnis Joseph] An Joseph ita excellentem apparitionem angeli habuerit, sicut Beata Maria	3	30	3	2
Et fuge in Aegyptum] De defectibus Christi	3	14	—	o.
	3	15	—	o.
Et mittens occidit omnes pueros] An innocentes pueri fuerint martyres	2-2	124	1	1
A bimatu et infra] Quare Herodes occiderit omnes pueros qui nondum excesserant secundum annum aetatis suae	3	36	6	3
De tribus baptismatis	3	66	11	o.
De baptismo parvulorum	3	68	9	o.
Utrum baptismus auferat omnes poenalitates	3	69	4	o.
Dom. infr. Oct. Nat.				
Epist. ad Galat. 4.				
Sub elementis mundi hujus servientes] An lex vetus erat lex servitutis et timoris	1-2	91	5	c. fi.
	1-2	107	1	c., 2
At ubi venit plenitudo temporis] An Christus fuerit congruo tempore natus	3	25	8	o.
Misit Filium] De missione divinae personae	1	40	3	o.
Factum ex muliere] An Christus sumpserit carnem ex Maria	3	31	2	o.
	3	31	4	o.
Muliere] An ergo Beata Maria non fuerit virgo in concipiendo Christum, cum mulier consueto modo loquendi ea dicatur quae a viro cognita est	3	28	1	3
Factum sub lege] An Christus fuerit conversatus secundum legem	1-2	102	2	4
	3	40	4	o.
Cur Christus in se legis onus sustinere voluerit	3	37	1	c.
Ut adoptionem filiorum Dei] De adoptione filiorum Dei	3	23	—	o.
Quomodo Deus ex sua bonitate rationalem creaturam admittat ad beatitudinis haereditatem	3	23	1	o.
Quae differentia sit inter filium Dei adoptivum et naturalem	3	23	2	c.
Quomodo quis per gratiam et charitatem tantum efficiatur filius adoptivus Dei	3	23	3	c. fi.
(De adoptione vide plura in Epist. Dominicae VIII. post octav. Pentecost.).				
Evang. Luc. 2.				
Positus est hic in ruinam] De scandalo	2-2	43	—	o.
An scandalum passivum possit inveniri sine activo et contra	2-2	43	1	4
Et tuam ipsius animam pertransibit gladius] Quis sit iste gladius qui animam Beatae Mariae pertransiit	3	27	4	2
Et erat Anna prophetissa] Quomodo manifestata sit Christi nativitas Simeoni et Annae	2	36	5	o.
Quid significet quod Simeon, qui espectabat consolationem Israël, ultimo Christum cognovit, et praecesserunt eum Magi et pastores, qui Christi nativitatem non ita sollicite expectabant	3	36	6	2
A templo] An oratio requirat determinatum locum	2-2	83	3	o.
Cur eligatur determinatus locus ad orandum	2-2	84	3	2
Cur adoremus versus orientem potius quam occidentem	2-2	84	3	3
Jejuniis] De jejuniis	2-2	147	—	o.
Obsecrationibus] De oratione	2-2	83	—	o.
In civitatem suam Nazareth] Cur Nazareth dicatur civitas Christi, cum non in Nazareth, sed in Bethlehem natus sit	3	35	7	2
Plenus sapientia] An in Christo non fuerit ignorantia	3	15	3	2
In Circumcis.				
Epist. Tit. 2				
Apparuit gratia Dei] De manifestatione Christi nati	3	36	—	o.
Quomodo gratia Salvatoris apparuit iis quibus nativitas Christi non fuit manifestata	3	36	1	2
Impietatem] De infidelitate	2-2	10	—	o.
Sobrie] De temperantia	2-2	141	—	o.
Juste] De justitia	2-2	58	—	o.
Pie] De religione	2-2	81	—	o.
Qui dedit semetipsum pro nobis] Quomodo Christus fuerat causa suae passionis, et mortis	3	47	1	c.
Ut nos redimeret ab omni iniquitate] An per passionem Christi simus liberati a peccato	3	49	1	o.
An per passionem Christi simus liberati a poena peccati	3	49	3	o.
Et mundaret sibi populum acceptabilem] An per passionem Christi si-				

Pars	Qu.	Art.	Locus
mus Deo liberati			
3	49	4	0.

Evang. Luc. 2.

Postquam consummati sunt dies octo] Cur circumcisio differebatur usque ad octavum diem

3	70	3	3

Ut circumcideretur] An circumcisio fuerit convenienter instituta

3	70	2	0.

An conferebat gratiam justificantem

3	70	4	0.

De efficacia sacramentorum

3	62	—	0.
3	63	—	0.

Puer] Cur Christus voluerit circumcidi, cum non contraxerit peccatum originale

3	37	1	0.

Cur Christus ab initio suae conceptionis, et maxime effundendo sanguinem suum pro nobis ipso die suae circumcisionis meruerit nobis salutem aeternam, cur pati in cruce et mori voluit

3	46	1	0.
3	47	1	3 fi.
3	48	1	2

An liceat nunc circumcidi

1-2	103	4	0.

Et vocatum est nomen ejus Jesus] An hoc nomen fuerit convenienter Christo impositum

3	37	2	0.

De nominibus Dei

1	13	—	0.

An alio modo poteramus salvari quam per Christum

1-2	91	5	2
2-2	2	7	c.
3	46	1	0.
3	46	2	0.
3	46	3	0.
?	68	1	c. pr.

In die Epiph.

Epist. Isa. 60.

Illuminare] An sine gratia homo nullum verum possit cognoscere

1-2	109	1	0.

An in statu innocentiae, primus homo habuisset omnium scientiam

1	94	3	0.

An pueri in statu innocentiae mox nati habuissent perfectam scientiam et usum rationis

1	101	1	0.
1	101	2	0.

An ignorantia orta sit ex peccato

1-2	85	3	0.

Quia venit lumen tuum] Quomodo Christus sit caput Ecclesiae, atque in membra sua sensum et motum gratiae influat

3	80	6	0.

Quomodo Christus sit lumen et salus gentium, cum per seipsum eis non praedicaverit

3	42	1	1

Et fortitudo gentium venerit tibi] An Christus etiam venerit ad salvandas gentes

3	36	3	c., 3
3	42	1	0.
3	46	4	c.

De conversione gentium

2-2	176	1	c.
3	55	6	3

Evang. Matth. 2.

In Bethlehem] Cur Christus voluit nasci in Bethlehem

3	35	7	0.
3	46	10	1

Ecce Magi] Quales fuerint hi Magi

3	36	3	c., 2
3	36	5	0.
3	36	8	0.

Ab Oriente] Unde venerant

3	36	2	3
3	36	3	4
3	36	6	3

Jerosolymam] Cur stella non duxit Magos in Bethlehem ubi Christus erat natus

3	36	8	3

Dicentes: Ubi est qui natus?] Cur Magi non timuerunt, vivente rege Judaeorum, alium adnuntiare regem natum

3	36	8	2

Cur in Christi nativitate stella nova in coelo apparuit

3	44	2	3

Stellam ejus] Qualis stella fuerit quae Magis apparuit

3	36	7	0.

An fuerit creata in principio mundi tanquam una de coelestibus stellis

3	36	7	0.

An fuerit haec stella cometa

3	36	7	3

Quo tempore stella haec Magis apparuit

3	36	6	3

Ejus] An stella haec fuerit certum signum nativitatis Christi

3	36	5	4

In Oriente] An Magis existentibus in Oriente stella haec apparuit existens in terra Juda; vel potius in Oriente, praecedens eos in Judaeam

3	36	7	c.

Cum non gentes orientales tantum, sed etiam occidentales ex aliis mundi partibus salventur per Christum, cur solum in Oriente haec stella apparuit

3	36	3	3

Venimus adorare eum] An Magi convenienter venerint ad Christum adorandum

3	36	8	c.

Quo tempore post Christi nativitatem venerint

3	36	6	c., 3

Cur Herodes et omnis Jerosolyma turbata

3	36	2	3

Antecedebat eos usque dum veniens, etc.] An, cum distincte domum, in qua Christus natus erat, demonstrarit haec stella, fuerit terrae vicina

3	36	7	c.

Adoraverunt eum] De adoratione Christi

3	35	—	0.

Obtulerunt ei munera, aurum, etc.] An his muneribus confitebantur Christum natum nullam regalem dignitatem prae se ferentem, verum Deum et hominem

3	36	8	3

Dom. infr. Oct. Epiph.

Epist. Rom. 12.

Exhibeatis corpora vestra hostiam sanctam] An oblatio corporis per bona opera, ut jejunium, continentiam, martyrium, etc. facta sit sacrificium

2-2	85	3	c., 2

De partibus temperantiae

2-2	144		et seq.

Ut probetis quae sit voluntas Dei bona] An liceat dubitare et probare, utrum voluntas Dei sit bona

2-2	97	2	2

Non plus sapere quam oportet] An circa contemplationem sapientiae sit sapor et praesertim sobrietas

2-2	149	1	1

De humilitate et superbia

2-2	161	—	0.
2-2	162	—	0.

Unicuique sicut Deus divisit mensuram fidei] An fides sit homini a Deo infusa

2-2	6	1	0.

An in uno inveniatur major quam in alio

2-2	5	4	0.

Sicut in uno corpore multa membra habemus] Cum anima intellectiva sit una forma, cur componitur ex diversis partibus

1	76	5	3

Ita multi unum corpus sumus in Christo] An in Ecclesia non debeat esse diversitas officiorum et status

2-2	183	2	0.

Evang. Luc. 2.

Secundum consuetudinem diei festi] De solemnitatibus variis veteris legis, earumque institutione atque significatione

1-2	102	4	10

Quae festivitates novi Testamenti successerint festivitatibus veteris Testamenti

1-2	103	4	4

De observatione sabbati et dominicae

2-2	122	4	0.

Et non cognoverunt parentes ejus] Qua ratione Joseph dicatur pater Christi

3	28	1	1

Interrogantem eos] Cur doctores interrogabat Jesus, cum ab eis nihil discere vellet

3	12	3	1

Super prudentia et responsis ejus] De scientia Christi

3	10	—	0.
3	11	—	0.
3	12	—	0.

Et erat subditus illis] De pietate erga parentes

2-2	101	—	0.

De obedientia

2-2	104	—	0.

Et Mater ejus conservabat omnia verba] Quomodo Beata Maria habuerit sapientiae usum in contemplando

3	27	5	3

Proficiebat sapientia] An Christus in scientia profecerit, et an aliquid didicerit

3	9	4	0.
3	12	2	0.

Et gratia] Quomodo potuit proficere in gratia, cum a principio habuerit plenitudinem gratiae

3	7	12	0.

II. post Epiph.

Epist. Rom. 12.

Habentes donationes secundum

Pars	Qu.	Art.	Locus
gratiam differentes] Quomodo plenitudo gratiae, quae in Christo sicut in capite adunatur, ad membra ejus diversimode redundet	2-2	183	2 c.
De donis	1-2	68	— o.
De gratiis gratis datis	1-2	111	1 o.
	1-2	111	4 o.
	1-2	111	5 o.
Prophetia] De prophetia	2-2	171	— o.
	2-2	172	— o.
	2-2	173	— o.
	2-2	174	— o.
An prophetia possit esse naturalis	2-2	172	1 o.
Sine simulatione] An simulatio sit peccatum	2-2	111	1 o.
Honore invicem praevenientes] An ergo honor non proprie debeatur superioribus	2-2	103	2 o., 3
Spe gaudentes] An ergo gaudium sit effectus spei et non charitatis	2-2	28	1 o.
Benedicite persequentibus vos] An quis ex necessitate charitatis debeat inimico suo signa et effectus dilectionis exhibere	2-2	25	9 o.
An debeamus pro inimicis orare	2-2	83	8 o.
Nolite maledicere] An ergo alicui maledicere non liceat	2-2	76	1 o.
Evang. Joan. 2. Nuptiae factae] De matrimonii sacramento	S.	41	et seq.
An conferat gratiam	S.	42	3 o.
An actus matrimonialis semper sit peccatum	S.	41	3 o.
An sit meritorius	S.	41	4 o.
An virginitas non sit excellentior matrimonio	2-2	122	4 o.
De bonis matrimonii	S.	49	— o.
Dicit Mater Jesu ad eum] An Beata Virgo, secundum temporalem nativitatem Christi, possit dici mater ejus	3	35	3 o.
Nondum venit hora mea] Quo tempore Christus inceperit miracula facere et convenienti tempore fuerit passus	3	43	3 o.
Dicit ei Jesus: Implete hydrias aqua] De miraculis Christi	3	43	— o.
Bonum vinum ponit] Cur architriclinus aquam conversam in vinum, vocat vinum bonum	3	44	3 2
Hoc fecit Jesus initium signorum in Cana Galilaeae] An hoc fuerit simpliciter omnium primum	3	36	4 3
	3	43	3 o.
(Vide Evang. Dominicae IV. Quadr.)			
Et manifestavit gloriam suam] An miracula Christi erant sufficientia ad ostendendam ejus divinitatem	3	43	4 o.
Et crediderunt in eum discipuli] An ergo hoc miraculo de conversione aquae in vinum exhibito, tum demum discipuli Christi crediderint	3	43	3. 3
III. post Epiph.			
Epist. Rom. 12. Nolite esse prudentes aput vosmetipsos] An cum quis sit prudens apud semetipsum, id est sibi tribuit quod a Deo habet, incidat in superbiam	2-2	162	4 o.
An vera prudentia sit in peccatoribus	2-2	47	13 o.
An vera prudentia sit in omnibus habentibus gratiam	2-2	47	14 o.
An vera prudentia insit nobis a natura	2-2	47	15 o.
Sed etiam coram hominibus] An velle placere hominibus sit peccatum	2-2	115	1 1
Cum omnibus hominibus pacem habentes] In quibus rebus et cum quibus hominibus habeatur vera pax	2-2	29	2 3
Non vos defendentes] An ergo non liceat se defendere si opus sit	2-2	40	1 2
	2-2	64	7 5
	2-2	188	3 1
Et an non liceat occidere aliquem se defendendo	2-2	64	7 o.
Mihi vindictam] Si vindicta sit soli Deo tribuenda, an ergo non sit homini licita	2-2	108	1 1
Sed et si esurierit inimicus] An esurienti inimico quis teneatur dare cibum	2-2	25	9 c.
Evang. Matth. 8. Ecce leprosus] Cur per lepram significetur haeresis	1-2	102	5 4
De haeresi	2-2	11	— o.
An haeresis sit circa ea quae sunt fidei	2-2	11	2 o.
An haeretici sint tollendi	2-2	11	3 o.
An ab Ecclesia recipiendi	2-2	11	4 o.
An haereticus possit dici fidelis, sive habere fidem de articulis circa quos non errat	2-2	5	3 o.
Adorabat eum] De adoratione Christi	3	25	— o.
Tetigit eum] An Dominus tangendo leprosum non violaverit legem	1-2	107	2 4
Cur Dominus tetigit leprosum, cum solo verbo potuerit eum sanare	3	44	3 2
Vide nemini dixeris] Cur Dominus praecepit leproso jam sanato ne cui dicat, cum non fuerit mens aut voluntas ejus ut taceret	2-2	104	4 1
	3	13	4 2
	3	44	3 4
Vade et ostende te sacerdoti] Cur Dominus jam mundatum a lepra mittebat ad sacerdotem	1-2	102	5 7
	1-2	103	2 2, 3
De doctrina sacerdotum legalium et sacerdotum Christi	S.	19	1 o.
Domine, non sum dignus] Uter magis honoravit Deum centurio dicens se non esse dignum, an vero Zachaeus, qui fecit se dignum	3	80	10 3
Et dico huic: Vade, et vadit] De obedientia et inobedientia	2-2	104	— o.
	2-2	105	— o.
An subditi teneantur suis superioribus in omnibus obedire	2-2	104	5 o.
Quam grata sit Deo obedientia	2-2	104	4 o.
Audiens autem Jesus miratus est] Quomodo Christus miratus est, qui etiam ante sciebat fidem centurionis	3	15	8 o.
Tantam fidem] An fides possit esse major in uno quam in alio	2-2	5	4 o.
In regno coelorum] Cur coelestis beatitudo regnum coelorum dicatur	1-2	4	7 o.
IV. post Epiph.			
Epist. Rom. 13. Neminiquidquam debeatis] Quae debeamus superioribus nostris in dignitate constitutis, et ratione quorum ea debeamus	2-2	102	2 3
Nisi ut invicem diligatis] De dilectione proximi	2-2	25	2 o.
	2-2	25	12 o.
Qui enim diligit proximum] Quando quis noster proximus est	2-2	44	7 c.
Quae sit ratio dilectionis proximi	2-2	25	1 c.
	2-2	25	12 3
	2-2	44	7 c.
Legem implevit] Si diligens proximum, totam legem impleat, an ergo lex solum unum praeceptum contineat, scilicet de dilectione proximi	1-2	99	1 2
	1-2	103	2 1
	2-2	44	2 4
An de charitate fuerant danda duo praecepta	1-2	44	2 o.
An sufficiant duo praecepta charitatis	2-2	44	3 o.
Nam non adulterabis] De singulis praeceptis Decalogi	1-2	100	3 usq. 12
	1-2	122	— o.
Evang. Matth. 8. Ascendente Jesu in naviculam] An Christus assumpserit corpus carnale, sive terrestre, cum ejus defectibus	3	5	2 o.
	3	14	1 et seq.
Ita ut operiretur fluctibus, et erat illis ventus contrarius] An sit justum in hoc mundo ju-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
stos affligi			
3	21	4	2
Cur peccatores prosperentur, et innocentes puniantur			
1-2	87	7	2
1-2	100	6	3
Quomodo universa aeque eveniant justo et improbo, bono et malo			
1-2	114	10	4
(Vide plura hac de re in Evang. Dominicae III. post Pascha).			
Dicentes: Domine, salva nos, perimus] De timore qui fortitudini opponitur			
2-2	125	—	0.
Modicae fidei] An fides in uno sit major quam in alio			
2-2	5	4	0.
Imperavit ventis et mari] An Christus fecerit miracula circa omnia elementa			
3	44	4	3
V. post. Epiph.			
Epist. Coloss. 3.			
Induite vos viscera misericordiae] Quae hominem maxime ad misericordiam excitare possunt			
2-2	30,	1	0.
An defectus non sit ratio miserendi			
2-2	30	2	0.
Quam sit magna virtus misericordiae			
2-2	30	4	0.
Modestiam] In quibus consistat modestia			
2-2	160	1	0.
2-2	160	2	0.
Patientiam] Patientia quid			
2-2	136	1	c. fi.
An patientia sit maxima virtutum			
2-2	136	2	0.
Supportantes invicem] In quibus injuriis mali sint tolerandi			
2-2	108	1	1, 4
Super omnia autem haec charitatem habete] An charitas sit maxima inter virtutes theologicas			
1-2	66	6	0.
An sit simpliciter excellentissima omnium virtutum			
2-2	23	6	0.
Vinculum perfectionis] An perfectio christianae vitae non attendatur specialiter secundum charitatem			
2-2	184	1	0.
3	46	3	c. pr.
Omnia in nomine Domini] An bonitas voluntatis et operis dependeat ex bonitate finis			
1-2	18	7	0.
1-2	18	8	0.
Evang. Matth. 13.			
Homini qui seminavit] Qualis debeat esse qui assumit officium praedicationis			
2-2	185	1	4
3	41	3	1
Superseminavit zizania] De disputatione cum infidelibus			
2-2	10	7	0.
Zizania] Quid intelligatur per zizania			
2-2	64	2	1
Quid nomine tritici significetur			
2-2	64	2	1
Visimus et colligimus ea et ait non] An non liceat occidere homines peccatores			
2-2	64	2	0.
2-2	208	3	0.
An quando tota communitas, vel ejus major pars peccat, de ea vindicta sit sumenda			
2-2	108	1	5
An haeretici sint tolerandi			
2-2	11	3	0.
An sint cogendi ad fidem			
2-2	10	8	0.
VI. post Epiph.			
Epist. 1. Thess. 1.			
Gratias agimus Deo] De gratiarum actione			
2-2	106	—	0.
De oratione			
2-2	83	17	0.
An debeamus orare pro aliis			
2-2	83	7	0.
De diuturnitate			
2-2	83	14	0.
A Deo electionem vestram] De Dei praedestinatione			
1	23	—	0.
Expectare Filium ejus] De adventu Christi ad judicium			
S.	89 et seq.		
Quem suscitavit ex mortuis] De resurrectione Christi			
3	53 et seq.		
Qui eripuit nos a ventura ira] De modo quo passio Christi causavit nostram salutem			
3	48	—	0.
3	49	—	0.
Evang. Matth. 13.			
Parabolam hanc] Cur Christus docebat in parabolis			
3	42	3	c.
Homo seminavit in agro] Quomodo unus homo possit alium docere			
1	107	1	c.
Quod quidem minimum est] Cur Christus suam doctrinam non scripserit			
3	42	4	c.
Majus est omnibus oleribus] Christi doctrina praestantior est caeteris			
1	1	5	0.
1	1	10	0.
Simile est regnum coelorum fermento] Quid fermentum significet, tam in bonam quam in malam partem			
3	74	4	0.
Quod acceptum mulier abscondit] An Christus debuerit publicare suam doctrinam			
3	42	3	c.
Dom. Septuag.			
Epist. 1. Cor. 9.			
Nescitis quod hi qui in stadio] De spe			
2-2	17	—	0.
2-2	18	—	0.
An non requirantur aliqua opera hominis, ad hoc ut beatitudinem consequatur a Deo			
1-2	5	7	0.
An actus bonus habeat rationem meriti			
1-2	21	3	0.
1-2	21	4	0.
1-2	114	3	0.
An aeterna beatitudo sit objectum spei nostrae			
2-2	17	2	0.
An haec spes sit certa			
2-2	18	4	0.
Sic currite ut comprehendatis] An Deus possit comprehendi a nobis			
1	12	7	0.
1-2	4	3	1
Nos autem incorruptam] An beatitudo hominis consistat in aliquo bono creato			
1-2	2	8	0.
An consistat in divitiis			
1-2	3	1	0.
An beatitudo sit aliquid increatum			
1-2	3	1	0.
An consistat in visione divinae essentiae			
1-2	3	8	0.
Quomodo beatitudo sit per se stabilis et constans			
1-2	3	3	3
An possit amitti			
1-2	5	4	0.
Castigo corpus] De jejunio			
2-2	147	—	0.
Ad quid assumatur jejunium			
2-2	147	1	c.
2-2	147	3	c.
An sit in praecepto			
2-2	147	3	0.
(Vide plura de jejunio in Evang. Dom. I. Quadrag.).			
Omnes sub nube fuerunt] Cujus signum et figura fuit protectio columnae nubis et transitus maris Rubri			
3	70	1	2
Evang. Matth. 20.			
Conventione autem facta] An Deus constituat se nobis debitorem			
1	21	1	3
1-2	114	3	0.
In vineam suam] De beatitudine			
1-2	2 usque ad 5		
S.	97	—	0.
De merito bonorum operum			
1-2	114	—	0.
Pares illos nobis fecisti] An justitia Dei det aequalia in aequalibus			
1	23	5	3
1	65	2	3
Murmurabant adversus patremfamilias] An sancti in omnibus non approbent ordinationem atque dispositionem Dei, suamque voluntatem sanctissimae ejus voluntati conformen			
1-2	19	10	0.
1-2	39	2	2
2-2	104	4	3
An beatitudo omni ex parte expleat et satiet appetitum hominis			
1-2	2	8	c.
An alicui beato desit aliquid bonum desiderandum			
1-2	5	2	3
Et ipsi singulos denarios] Si singuli accipiant denarium, qui quantitate a seipso non differt, an ergo unus non sit alio beatior			
1	12	6	0.
1-2	5	2	1
Non facio tibi injuriam] An in Deo sit justitia			
1	21	1	0.
An in omnibus operibus Dei sit justitia et misericordia			
1	21	4	0.
An non licet mihi quod volo] An in collatione munerum gratiae habeat locum acceptio personarum			
1-2	98	4	2
2-2	63	1	2
Multi sunt vocati, pauci vero electi] Quid sit electio			
1	23	4	c.
An soli praedestinati eligantur			
1	23	4	0.
An omnes chri-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			stiani non sint salvandi
		S.	99 4 o.

Dom. Sexag.

Epist. 2. Cor. 11. 12.

			Si quis extollitur] In quibus consistat jactantia
2-2	112	1	c.
			An jactantia sit peccatum mortale
2-2	112	2	o.
			An appetitus inanis gloriae sit peccatum
2-2	131	1	o.
			Audeo et ego, scilicet gloriari] An beatus Apostolus se jactaverit
2-2	132	2	c.
			Quando quis laudabiliter gloriam suam appetat
2-2	132	1	1, 3
			Quando contumeliae nobis illatae non sunt a nobis sustinendae
2-2	72	3	c., 1
			In carceribus] Quando incarcerare est licitum et quando illicitum
2-2	65	3	c.
			Ter virgis sum] De afflictionibus justorum
			(Vide in Evang. Dominicae III. post Epiphan.).
			An omnis poena sit propter aliquam culpam
1-2	87	7	o.
			Scit quod non mentior] Quando juramentum sit adhibendum
2-2	89	—	c. fi.
			Et sic effugi manus ejus] An damnato ad mortem liceat sese defendere
2-2	69	4	o
			An Paulus fuerit in raptu alienatus a sensibus
2-2	175	4	o.
			An anima Pauli fuerit totaliter a corpore separata
2-2	175	5	o.
			Sive in corpore sive extra corpus] De raptu
2-2	175	—	o.
			Tertium coelum] Quid nomine tertii coeli intelligatur
1	68	4	c. fi.
			Et audivit arcana verba] An Paulus in raptu viderit divinam essentiam
2-2	175	3	o.
			An Paulus postquam vidit essentiam Dei, recordatus sit multorum quae in ipso raptu viderat
1	12	9	2
			Proptet quod ter Dominum rogavi] Cur Paulus in hac sua oratione non fuerit exauditus
2-2	83	15	2
			Sufficit tibi gratia mea] De gratia et ejus effectu
1-2	109	et seq.	
			An Paulus per revelationem sciebat se habere gratiam
1-2	12	5	c.
			Nam virtus in infirmitate perficitur] Quomodo virtus in infirmitate perficiatur
1-2	55	3	3
2-2	123	1	1

Evang. Luc. 8.

			Qui seminat semen] Quam sit magnum et Deo gratum verbum Dei
			populo praedicare ejusque verum zelum habere
2-2	182	2	3
2-2	188	4	c. fi.
3	40	1	2
			Quomodo verbum Dei sit praedicandum
2-2	177	1	c.
			Centuplum] Quid significetur per fructum centuplum sive centesimum
1-2	70	3	2
2-2	153	5	2
			Qui habet aures audiendi, audiat] An fides sit donum Dei
2-2	6	1	o.
			Vobis datum est nosse, caeteris autem in parabolis] Cur Christus turbis in parabolis saepe sit locutus, quarum apertam veritatem solis discipulis suis exponebat
3	42	3	c. fi., 3
			Ut videntes non videant] De caecitate mentis
2-2	15	—	o.
			Deinde venit diabolus] De impugnatione daemonum
1	114	—	o.
			An omnia peccata procedant ex tentatione diaboli
1	114	3	o.
			Et a sollicitudinibus et divitiis] Cur divitiae sint impedimenta salutis, idque tribus ex causis
2-2	188,	7	c. pr.
			Verbum adfert fructum in patientia] De praedicatione
2-2	188	4	o.
3	67	1	1
			De doctrina Christi
3	42	—	o.

Dom. Quinqu.

Epist. 1. Cor. 13.

			Si linguis hominum] De dono linguarum et gratia sermonis
2-2	176	—	o.
2-2	177	—	o.
			Et angelorum] Quid nomine linguae angelorum accipiatur
3	107	1	2 fi.
			De locutionibus angelorum
1	107	—	o.
			Et si habuero omnem fidem] De duplici fide, formata et informi. An fides informis sit donum Dei
2-2	6	2	o.
			An fides informis et formata sit unus habitus fidei
2-2	4	4	o.
			Et si tradidero corpus meum] An actus fidei, patientiae, et fortitudinis non sint meritorii, nisi ex charitate procedant
1-2	114	4	3
			An sine charitate possit esse aliqua vera virtus
2-2	23	7	o.
			An charitas sit omnium aliarum virtutum forma
2-2	23	7	o.
			An charitas sit principium merendi
1-2	114	4	o.
			Charitas patiens est, benigna est] Cum charitas se extendat ad opera omnium virtutum, quomodo virtus est specialis
2-2	23	4	2
			Non quaerit quae sua sunt] An ergo ex charitate non debeamus nos magis diligere quam proximum
1-2	26	4	3
2-2	26	—	o.
			Charitas nunquam excidit] An ergo charitas semel habita non possit amitti
2-2	24	11	o.
			An charitas maneat post hanc vitam in gloria
1-2	67	6	o.
			Sive prophetiae evacuabuntur] Cur et quomodo prophetiae sint in patria evacuandae
2-2	171	4	2
			Sive scientia destruetur] An virtutes intellectuales maneant post hanc vitam
1	89	5	1
1-2	67	2	o.
			An fides maneat post hanc vitam
1-2	67	3	o.
			An spes maneat post mortem in statu gloriae
1-2	67	4	o.
2-2	19	2	o.
			An aliquid fidei et spei remaneat in gloria
1-2	67	5	o.
			Cum autem venerit quod perfectum est] Quomodo veniente perfecto evacuabitur imperfectum
1	58	7	3
1	62	7	1
2-2	4	4	1
			Videmus nunc per speculum in aenigmate] De triplici modo cognoscenti quippiam
1	56	3	c.
			Utrum aliquis in hac vita possit Deum per essentiam videre
1	12	11	o.
			An intellectus creatus possit Deum per essentiam videre
1	12	1	o.
			Nunc autem manent fides, etc.] De tribus virtutibus theologicis, et de earum ordine
1-2	62	3	o.
1-2	62	4	o.
			Major autem horum est charitas] An charitas sit maxima inter virtutes theologicas
1-2	66	6	o.

Evang. Luc. 18.

			Consummabuntur] Quomodo omnia praedicta a prophetis sint morte Christi consummata
1-2	103	3	2
3	47	2	1
			De effectibus passionis Christi
3	49	—	o.
			Gentibus] Cur Christus pati voluit a Gentilibus
3	47	4	o.
			Et illudetur] An Christus omnes passiones sustinuerit
3	46	5	o.
			An dolor passionis Christi fuerit major omnibus aliis doloribus
3	46	6	o.
			Occident eum] An Christus fuerit ab alio occisus quam a seipso
3	47	1	o.
			Et tertia die resurget] An fuerit conveniens Christum tertia die resurgere
3	53	2	o.
			An Christus fuerit tribus diebus in sepulchro
3	41	4	o.
			Et ipsi nihil horum intellexerunt] Cur Christus interdum obscure multa docuit
3	42	3	o.
			Caecus quidam] An Christus convenienter circa ho-

Pars	Qu.	Art.	Locus

mines miracula fecerit
3 | 44| 3| o.
Fides tua te salvum fecit] Cur operatio miraculorum attribuitur fidei
2-2|178| 1| 5
Magnificans Deum] De gratiarum actione
2-2 106|—| o.
An homo teneatur gratias agere omni benefactori in omnibus
2-2|106| 3| o.
An magis teneatur ad gratias reddendas innocens quam poenitens
2-2|106| 2| o.

Dom. Quadrag.

Epist. 2. Cor. 6.

Adjuvantes autem exhortamur] De perseverantia
2-2|137|—| o.
In vacuum] An opera virtutum in charitate facta mortificari possint
3 | 89| 4| o.
An opera mortificata per peccatum, rursus per poenitentiam reviviscant
3 | 89| 5| o.
Ecce nunc tempus acceptabile] An Christus convenienti tempore pro salute generis humani sit incarnatus
1-2|106| 3| o.
3 | 1| 5| o.
3 | 1| 6| o.
Nemini dantes ullam offensionem] An scandalum sit peccatum, et quantum peccatum
2-2| 48| 2| o
2-2| 48| 3| o.
2-2| 48| 4| o.
An temporalia sint dimittenda propter scandalum vitandum
2-2| 48| 8| o.
In patientia] In quo consistat patientia
2-2|136| 1| c.
An sit idem quod longanimitas
2-2|136| 5| o.

Pars	Qu.	Art.	Locus

Evang. Matth. 4.

In desertum] Cur Christus voluit in deserto tentari
3 | 41| 2| o.
An pubblice non debuerit tentari
3 | 41| 1| c.
Ut tentaretur] Cur Christus voluit tentari
3 | 41| 2| 1
Quid tentare
2-2| 97| 1| o.
2-2| 97| 2| o.
2-2| 97| 4| o.
Cur Christus post jejunium tentari voluit
3 | 41| 3| c.
Quum Christus venerit ut dissolveret opera diaboli, cur ea passus sit
3 | 41| 1| 2
A spiritu] A quo spiritu Christus sit ductus
3 | 41| 1| 2
A diabolo] Cur Christus potius voluit tentari a diabolo quam a carne
3 | 41| 1| 3
Jejunasset] Quid sit jejunium
2-2 147, 2| sc. c.
Ad quod jejunium sit institutum
2-2 147| 1| c.
2-2|147| 3| c.
An jejunium sit necessarium ad salutem
2-2|147| 3| o.
3 | 80| 2| o.
An omnes teneantur ad jejunium quod est de praecepto Ecclesiae
2-2|147| 4| o.
An injusti teneantur ad jejunium ex praecepto
2-2 147| 4| 5
Quo tempore sit jejunandum
2-2|147| 5| o.
An nimium jejunans peccet
2-2| 88| 2| 3
Quomodo violetur jejunium
2-2|147| 6| o.
Quare nos jejunamus solum usque ad nonam,

Pars	Qu.	Art.	Locus

cum Judaei usque ad vesperam jejunabant
2-2|147| 7 1
Cur Christus voluit jejunare, cum non indigeret jejunio ad effectus ipsius jejunii consequendos, idque quadraginta diebus et noctibus
3 | 41| 3| 2
Postea esuriit] Cur post quadraginta dies potius esuriit quam ante
3 | 41| 3| c. fi.
Et accedens tentator] An infra quadraginta dies fuerit unquam tentatus a diabolo
3 | 41| 3| 2
Si Filius Dei es] Cur diabolus utebatur illis verbis: Si Filius Dei es
3 41 1 1
Dic ut lapides] An prima tentatio fuerit de gula
3 | 41| 4| c.
An Christus peccasset in gula faciendo de lapidibus panes ad subveniendum naturae
3 | 41| 4| 1
Qui respondens dixit] Cur Christus Deus et homo non prostravit diabolum sua virtute eum praesumentem tentare
3 | 41| 4| c. fi.
Et statuit eum super pinnaculum] An videntibus cunctis statuerit diabolus Christum super pinnaculum
3 | 41| 4| 7
Mitte te deorsum] An secunda tentatio Christi fuerit de inani gloria
3 | 41| 4| c.
Cum illi qui ducuntur inani gloria nitantur semper ad alta ascendere, quomodo diabolus Deum Christum tentat dicendo: Mitte te deorsum
3 | 41| 4| 2
Quia angelis suis mandavit de te] De

Pars	Qu.	Art.	Locus

custodia angelorum
1 |113|—| o.
Cum homo per liberum arbitrium possit custodire seipsum, cur ei angeli ad custodiam deputantur
1 |113| 1| 1
Si angeli dantur in custodiam, cur igitur tam multi damnantur
1 |113| 1| 3
1 |113| 4| 3
An omnibus hominibus deputentur singuli angeli ad custodiam
1 |113| 2| o.
1 |113| 4| o.
Cur unus angelus non sufficiat ad custodiam plurium hominum
1 |113| 2| 1
Quando datur angelus homini ad custodiam
1 |113| 5| o.
Utrum angeli doleant de malis eorum quos custodiunt
1 |113| 7| o.
Non tentabis Dominum Deum tuum] An tentare Deum sit peccatum
2-2| 97| 2, o.
Et ostendit ei omnia regna] An sit aliquis mons ita altus et excelsus ut inde totus mundus inspici possit, ut sic ex eo potuerint Christo omnia regni munda ostendi
3 41| 4| 7
Haec omnia dabo tibi si cadens] Cur diabolus non dixit in hac tentatione: Si Filius Dei es, sicut in duabus primis
3 | 41| 4| c. fi.
An diabolus tentaverit Christum hac ultima tentatione de cupiditate
3 | 41| 4| c., 3
An in tertia tentatione convenienter Christus fuerit tentatus de idololatria, et quorsum
3 | 41| 4| 3
Cur dixerit diabolus: Si cadens adoraveris
3 41 4| 3
Cum post victoriam omnium vitiorum remaneat homini tentatio superbiae et inanis gloriae, quomodo conveniens est ordo harum tentationum
3 | 41| 4| 5
Cum septem sint vitia capitalia, cur Christus tantum de tribus tentatus est
3 41| 4| 4
Vade, Satana] Cur Christus non repulit diabolum imperiose objurgando, in duabus primis tentationibus, sicuti in ultima
3 | 41| 4| 6
Tunc reliquit eum diabolus] An reliquerit diabolus Christum ex toto
3 41| 3| 3
Et ecce angeli accesserunt] Quomodo angeli accesserint ad Christum et ei ministraverint
3 | 41| 3| 2

II. Quadrag.

Epist. 1. Thess. 4.

Obsecramus in Domino Jesu] An liceat hominem adjurare
2-2| 90| 1| o.
Ut abundetis magis] De augmento charitatis
2-2| 24| 4 et seq.
An charitas possit in hac vita esse perfecta
2-2| 24| 8| o.
An inconvenienter distinguantur tres gradus charitatis, scilicet charitas incipiens, proficiens, et perfecta
2-2| 24| 9| o.
Haec est enim voluntas Dei sanctificatio vestra] Cur praeceptum Dei dicatur voluntas Dei
1 | 19 11 c.
De voluntate si-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			gni
1	19	11	o.
			A fornicatione] Cur fornicatio est peccatum, cum is qui fornicatur nulli videatur facere injuriam
2-2	154	2	c., 4
			Ut sciat unusquisque vas suum] Cur adulterium sit peccatum
2-2	154	8	c.
			De castitate et luxuria
2-2	151		et seqq.
			De bonis matrimonii
S.	49	—	o.
			In sanctificatione et honore] An actus matrimonialis semper sit peccatum
2-2	153	2	o.
S.	41	3	o.
			An actus matrimonialis sit meritorius
S.	41	4	o.
			Non in passione desiderii] An quandocumque aliquis uxorem cognoscit non intendens aliquod bonum matrimonii, sed solum delectationem, mortaliter peccet
S.	49	6	o.
			Neque circumveniat] An dolus sit peccatum ad astutiam pertinens
2-2	55	4	o.
			An fraus sit peccatum pertinens ad astutiam
2-2	55	5	o.
			De fraude quae contingit in emptione et venditione aut vendendo rem pluris quam re vera valeat, aut propter defectum rei venditae, aut propter vitium rei venditae celatum
2-2	77	1	o.
2-2	77	2	o.
2-2	77	3	o.
			Quoniam vindex est Dominus] De effectibus et poenis peccatorum
1-2	85		et seq.
			An nullum peccatum inducat reatum poenae aeternae
1-2	87	3	o.
			De poena primi peccati
2-2	164	—	o.
			Evang. Matth. 17.
			Assumpsit Jesus Petrum, et Jacobum, et Joannem] Ad quid assumpsit Petrum, Jacobum et Joannem
3	45	3	c., 1, 4
			Et transfiguratus est ante eos] Utrum fuerit conveniens Christum transfigurari
3	45	1	o.
			Vestimenta autem ejus] De splendore vestium Christi
3	45	2	3
			Resplenduit facies ejus] De charitate Christi in transfiguratione
3	45	1	1
3	45	2	o.
			De claritate corporis gloriosi
S.	85	—	—
			Et ecce apparuerunt illis] Utrum testes transfigurationis fuerint convenienter inducti
3	45	3	o.
			Ecce nubes lucida] Quid significet nubes lucida
3	45	2	3
3	45	4	2
			Et ecce vox de nube dicens] Utrum convenienter auditum fuerit testimonium paternae vocis in transfiguratione
3	39	8	2
3	45	4	o.
			Et audientes discipuli] Cur discipuli, audita voce Patris, sunt prostrati
3	45	4	1
			An in transfiguratione tota Trinitas apparuerit
3	45	4	2
			Et descendentibus illis] Cur praecepit eis ne cuiquam revelarent transfiguration em ante resurrectionem
3	45	3	4

III. Quadrag.

			Epist. Epnes. 5.
			Estote imitatores Dei] De sequendo Christum (Vide Evang. in festo Conversionis Pauli)
			Et tradidit semetipsum pro nobis] An Christus fuerit ex obedientia mortuus
3	47	2	o.
3	49	1	c.
			Oblationem et hostiam] An passio Christi fuerit operata per modum sacrificii
3	48	3	o.
			De sacerdotio Christi
3	22	—	o.
			An Christus fuerit simul sacerdos et hostia
3	22	2	o.
			Impudicitia] Quid nomine impudicitiae intelligatur, et unde oriatur
2-2	148	6	c. fi.
			Aut turpitudo] An obscoena confabulatio, amplexus, et osculatio, sint peccata mortalia
2-2	154	4	o.
			Aut avaritia] Quid accipiatur hic nomine avaritiae
1-2	72	2	4
1-2	73	5	1
			De avaritia
2-2	118	—	o.
			Scurrilitas] Quid scurrilitas
2-2	148	6	c. fi.
			Unde oriatur
2-2	148	6	c. fi.
			Omnis fornicator aut immundus] An fornicatio sit peccatum mortale
2-2	154	2	o.
2-2	154	3	o.
			Quod est idolorum servitus] Qua ratione avaritia dicatur idololatria
2-2	118	5	4
			Venit ira Dei] Quomodo ira tribuitur Deo cum passio non sit in Deo
1	3	2	2
1	19	11	c.
1	20	1	2

			Evang. Luc. 11.
			Et erat ejiciens daemonium] Qui sint daemones
1	115	5	c.
			An possit daemon nocere homini quoad animam et quoad corpus
3	49	2	1, 2
			An daemones possint transmutare homines in bestias
1	114	4	2
			Quomodo diabolus facit apparere corpus humanum corpus bestiale
1	114	4	2
			An daemones vexent homines magis uno tempore quam alio
1	115	5	1
			Cur daemones per nigromanticos invitati sub certis constellationibus veniunt
1	115	5	2
			Quomodo alliciantur carminibus, lapidibus, herbis et similibus
1	115	5	3
			Cur daemones faciunt quasdam levitates
1-2	89	4	3
			An daemones possint hominem impellere in peccatum
1-2	80	3	o.
			Et cum ejecisset daemonium] Cur Christus obsessos a daemonibus liberavit
3	44	1	c. fi.
			Cur expellendo daemones Dominus permittebat fortius discerpere daemoniacos
3	41	1	4
			De exorcismis quibus daemon corporaliter et spiritualiter pellitur
3	71	2	o.
3	71	3	o.
3	71	4	o.
			In Beelzebub principe daemoniorum] Utrum in daemonibus sit praelatio
1	109	2	o.
			An obediant superioribus ex amicitia
1	109	2	2
			Ejicit daemonia] An virtute superiorum daemonum inferiores a corporibus expellantur
3	43	2	3
			Et alii tentantes] An tentare sit peccatum
2-2	97	2	o.
			Ut vidit cogitationes] An anima Christi cognoscat cogitationes hominum
3	10	2	o.
			Omne regnum in se divisum] An sufficienter Dominus per rationes has in virtute Dei et non diaboli ejiceret daemonia
3	43	2	3
			Cur omne regnum in se divisum desoletur
2-2	37	2	3
			An sit concordia inter daemones
1	109	2	2
			Universa arma ejus auferet] An per passionem Christi simus liberati a potestate diaboli
3	49	2	o.
			Revertar in domum meam] An daemon qui superatur ab aliquo, non propter hoc ab impugnatione arceatur
1	114	5	o.
			An per hoc quod spiritus immundus redit, culpa per poenitentiam dimissa redeat
3	88	1	2
			An peccata dimissa non redeant per ingratitudinem
3	88	2	o.

IV. Quadrages.

			Epist. Galat. 4.
			Quae quidem sunt per allegoriam dicta] An Scriptura sacra habeat plures sensus
1	1	10	o.
			In servitutem generans] De differentia legis veteris et novae
1-2	91	5	c.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Cur lex vetus dicatur lex timoris et servitutis
1-2	107	1	2
			An lex vetus non debuerit inducere homines ad observantiam praeceptorum per temporales promissiones et comminationes
1-2	99	6	o.
			Libera est] An lex nova sit lex amoris et proinde libertatis
1-2	107	1	2
			An lex nova justificet
1-2	106	2	o.
			Quae non pariś] An lex nova debuerit dari ab initio mundi
1-2	106	3	o.
			An nulli durante statu veteris legis sive Testamenti pertinuerint ad novam legem, et proinde salvati sint
1-2	98	2	4
1-2	106	1	3
1-2	106	3	2
1-2	107	1	2, 3
			An similiter tempore novi Testamenti pertineant aliqui ad vetus Testamentum
1-2	107	1	2
			Quia multi filii desertae magis] An in lege nova praeter Judaeos fuerint salvati Gentiles
1-2	98	4	1
3	42	1	o.
			Evang. Joan. 6.
			Quia videbat signa quae faciebat] An Christus signa et miracula facere debuerit
3	43	1	o.
			Quid sit miraculum
1	105	7	c.
			An solus Deus possit facere miracula
1	110	4	c.
			An unum miraculum non sit majus alio
1	105	8	o.
			An gratia miracula faciendi possit alicui sancto communicari
1	13	2	3
2-2	178	—	o.
			Quare non omnibus sanctis detur gratia miraculorum
2-2	178	2	5
			An miracula quae Christus fecit fuerint sufficientia ad ostendendum divinitatem ipsius
3	43	4	o.
			Super his qui infirmabantur] An Christus convenienter fecerit miracula circa homines
3	44	3	o.
			(De miraculis vide plura in Evang. in festo Ascensionis Domini).
			Et vidisset quia multitudo magna] De eleemosyna
2-2	32	—	o.
			An dare eleemosynam sit in praecepto, et quando
2-2	32	5	o.
			De misericordia, quanta sit virtus
2-2	30	4	o.
			Tentans eum] Cur Christus tentat hominem, cum ejus mentem noverit
2-2	97	2	c.
			Accepit Jesus panes] De sacramento Eucharistiae
3	73	et seq.	
			Et cum gratias egisset] Cur Christus in miraculis faciendis oraverit
3	43	2, 2	
			Ut autem impleti sunt] Quomodo haec multiplicatio panum facta est
3	44	4	4
			Hic est vere propheta] De prophetia
2-2	171	et seqq.	
			An Christus fuerit propheta
3	7	8	o.

Dom. Pass.

Epist. Heb. 9.

			Christus assistens pontifex] An Christo conveniat esse sacerdotem
3	22	1	o.
			De sacerdotio Christi
3	22	—	o.
			Futurorum bonorum] Quare Christus dicatur pontifex futurorum bonorum
3	22	5	c. pr.
			Non manu factum] An Christus debeat dici conceptus de Spiritu Sancto
3	32	2	o.
			Sed per proprium sanguinem] An Christus fuerit hostia quam ipse tanquam sacerdos Deo Patri obtulit
3	22	2	o.
			Qualis hostia Christus fuerit
3	22	2	c. fi.
			Aeterna redemptione] An sacerdotium Christi maneat in aeternum
3	22	5	o.
			Redemptione inventa] An Christus per suam passionem aperuerit nobis januam coeli
3	22	5	c. fi.
3	49	5	o.
			An effectus sacerdotii Christi pertineat ad Christum, an solum ad alios
3	22	4	o.
			An sacerdotium Christi fuerit secundum ordinem Melchisedech
3	22	6	o.
			Si enim sanguis hircorum] An ceremoniae veteris legis habebant vim justificandi, et qualem
1-2	103	2	o.
			Sanguis Christi emundabit] An effectus sacerdotii Christi sit expiatio peccatorum
3	22	3	o.
			An simus per passionem Christi Deo reconciliati
3	49	4	o.
			Ideo novi Testamenti mediator est] Quae in mediatore consideranda
3	26	2	c.
			Secundum quam naturam Christus dicitur mediator
3	26	2,	o.
			An esse mediatorem Dei et hominum sit proprium Christo
3	26	1	o.
			Evang. Joan. 8.
			Quis ex vobis arguet] An sit peccatum bonum suum cognoscere, illudque approbare
2-2	132	1	c.
			An sit proprii nominis jactantia, quando quis extollit se supra id quod est in opinione hominum
2-2	112	1	c.
			An Deus se laudans et quaerens suam gloriam peccet inani gloria
2-2	132	1	1
			Quando sit laudabile appetere gloriam suam et bonam famam
2-2	132	1	3
			Si veritatem vobis dico] De veritate
1	16	—	o.
			De virtute veritatis sive veracitatis
2-2	109	—	o.
			Propterea vos non auditis] An homo possit verum cognoscere sine gratia
1-2	109	—	o.
			An fides sit donum Dei
2-2	6	1	o.
			Cur audientium unam et eamdem praedicationem quidam credunt, et quidam non credunt
2-2	6	1	c.
			Quomodo moveat Deus intellectum creatum
1	69	5	2
1	105	3	o.
			Responderunt ergo Judaei et dixerunt ei: Nonne benedicimus?] An Christus non debuerit Judaeis praedicare sine eorum offensione
3	42	2	o.
			Quia Samaritanus es] An invidia sit vitium capitale
2-2	36	4	o.
			Quae sint filiae invidiae
2-2	36	4	3
			De contumelia, unde oriatur
2-2	72	4	o.
			De maledictione
2-2	76	—	o.
			Abraham mortuus est] An omnes moriantur secundum corpus
1-2	81	3	1
S.	78	1	o.
			An mors sit effectus peccati
1-2	85	5	o.
2-2	164	1	o.
			Quomodo vivificentur mortalia corpora nostra per inhabitantem spiritum in nobis
1-2	85	5	2
			Si ego glorifico meipsum, gloria mea nihil est] De inani gloria, quot modis gloria dicatur vana
2-2	132	1	c. fi.
			Ero vobis similis mendax] Cur Dominus publice Judaeorum vitia redarguerit
2-2	72	2	2
3	42	2	c. fi.
			Abraham pater vester exultavit] An fuerit ex meritis ipsius Abrahae quod promitteretur ei semen in quo benedicendae essent omnes gentes
1-2	98	4	c.
			Antequam Abraham fieret, ego sum] An ille homo demonstrato Christo inceperit esse
3	16	9	o.
			Jesus autem abscondit se, et exivit de templo] An Christus per hoc quod in medio insidiantium staret, et non apprehenderetur, ostendebat deitatis suae eminentiam
3	44	3	1 fi.

Dom. Palmar.

Epist. Philip. 2.

			Qui cum in forma Dei esset] Cum Christus sit ejus-

Pars	Qu.	Art.	Locus
dem formae sive naturae cum Deo Patre, quomodo igitur est alius ab eo	1	31	2 o.
Non rapinam arbitratus est esse se aequalem Deo] An Filius sit Patri aequalis	1	42	4 et seqq.
An diabolus et primus homo voluerint rapere divinitatem	1	63	3 o.
	2-2	163	2 sc.,o.
Exinanivit] An Deo competat humiliari, et secundum quam naturam	2-2	161	1 4
Quomodo Christus dicitur exinanitus	3	57	2 2
Formam servi accipiens] An conveniens fuerit Christum incarnari	3	1	1 o.
An personae divinae conveniat assumere naturam creatam	3	3	1 o.
In similitudinem hominum] An ergo Christus non assumpsit verum corpus humanum	3	5	1 1
Et habitu inventus ut homo] An ergo humana natura fuerit unita Verbo Dei accidentaliter	3	2	6 1
Obediens usque ad mortem] An Christus fuerit ex obedientia mortuus	3	47	2 o.
De passione Christi	3	46	— o.
Quanta sit perfectio mori ex obedientia	2-2	124	3 2
Mortem autem crucis] An Christus debuerit pati in cruce	3	46	4 o.
Propter quod et Deus exaltavit illum] An Christus per suam passionem meruit exaltari	3	49	6 o.
	3	53	1 c.
	3	59	3 o.
	3	59	6 c.
Et donavit illi nomen quod est] Quomodo Deus dederit nomen quod est supra omne	3	49	6 c. fi.
Evang. Pass. Domini Matth. 26.			
Scitis quia post biduum Pascha fiet] An convenienti tempore Christus passus sit	3	46	9 o.
Ne forte fiat tumultus] De seditione	2-2	42	— o.
In quo consistat	2-2	42	1 c.
An resistentes malis, defendendo bonum commune, sint seditiosi	2-2	42	2 c. fi.
Indignati sunt] Quid sit indignatio et unde oriatur	2-2	158	7 c.
Me autem non semper habebitis] An ergo Christum non habeamus quotidie in sacramento Eucharistiae	3	75	1 2
Prima autem die azymorum] Quae dicebatur prima dies azymorum	3	46	9 1
	3	74	4 1
Quando incipiebat Pascha	3	46	9 c., 1
	3	74	4 c., 1
Qui intingit mecum manum] Quomodo Christus nulla secreta admonitione praecedente recte denuntiaverit et publicaverit peccatum Judae	2-2	33	7 2
Bonum erat ei si natus] An esse sit magis appetibile quam non esse	1	5	2 3
	1-2	8	1 3
An damnati recta ratione et deliberativa vellent non esse	S.	98	3 o.
Coenantibus autem illis accepit Jesus panem] De sacramento Eucharistiae	3	73	et seqq.
An sit conveniens hujus sacramenti institutio	3	73	5 o.
Quae sit hujus sacramenti materia	3	74	— o.
An Christus acceperit sic panem, ut eum comederet	3	81	1 1
Hoc est corpus meum] An haec sit conveniens forma consecrationis panis: Hoc est corpus meum	3	78	2 o.
Hic est sanguis meus novi Testamenti] An haec sit conveveniens forma consecrationis vini: Hic est calix sanguinis mei novi et aeterni Testamenti, etc.	3	78	3 o.
An praedictae locutiones: Hoc est corpus meum, et: Hic est calix sanguinis mei, sint verae	3	78	5 o.
Cum illud bibam vobiscum in regno Patris mei] An omnes quibus corpus suum et sanguinem Christus dederat, cum eo iterum erant bibituri vinum in regno Dei	3	81	2 1
Omnes vos scandalum patiemini] Cur permittat Deus homines interdum cadere	1-2	79	4 n.
	1-2	98	2 3
Praecedam vos in Galilaeam] Cur potius voluerit eos praecedere in Galilaeam quam alibi	3	55	3 4
Coepit contristari] An Christus fuerit contristatus	3	15	4 c. fi.
	3	15	6 1
Tristis est anima mea] Tristitia quid	1-2	25	1 o.
	1-2	42	3 o.
An tristitia fuerit in Christo	3	15	4 c.
	3	15	6 o.
Cum tristitia contrarietur voluntati, an ergo Christus voluntarie non sit passus	3	15	6 3
Procidit in faciem suam orans] An Christo competat orare	3	21	1 o.
Secundum quam competit ei orare	2-2	83, 10	1
	3	21	2 o.
An fuerit conveniens pro se orare	3	21	3 o.
Transeat a me calix iste] Cur Christus passionem suam vocet calicem	3	78	3 1
Verumtamen non sicut ego volo] An Christus secundum voluntatem humanam aliud vellet, quam secundum voluntatem divinam	3	18	6 1
An voluntas humana non voluerit aliud quam Deus vult	3	18	5 o.
An in Christo fuerit contrarietas voluntatum	3	18	6 o.
An haec oratio Christi fuerit exaudita: Pater, si possibile est, etc.	3	21	4 1
Pater mi, si non potest hic calix transire nisi bibam illum] An ergo non fuerit possibilis alius modus liberationis humanae quam per passionem Christi	3	46	2 o.
Quemcumque osculatus fuero] De simulatione et hypocrisi	2-2	111	— o.
Converte gladium tuum in locum suum] An clericis et episcopis liceat pugnare	2-2	40	2 o.
	2-2	64	4 o.
Omnes enim qui acceperint gladium] Quomodo hoc verum sit, cum non omnes gladium accipientes gladio pereant	2-2	40	1 1
An sit licitum occidere homines peccatores	2-2	64	2 o.
An interficientes ex legitima potestate maledicos. accipiant gladium	2-2	40	1 1
Docens in templo] An Christus omnia publice docere debuerit	3	42	3 o.
Quaerebat falsum testimonium contra Jesum] An falsum testimonium sit peccatum mortale et quantum	2-2	70	4 o.
Adjuro te] Quid sit adjurare	2-2	90	1 c.
An liceat hominem adjurare	2-2	90	— o.
Blasphemavit] Quid sit blasphemia, et quot modis contingat	2-2	13	1 c.
An blasphemia sit peccatum et quale	2-2	13	2 o.
	2-2	13	3 o.
Tunc expuerunt in faciem ejus] Secundum quae membra et sensus Christus passus sit	3	46	5 c. fi.
Prophetiza nobis qui est qui te] De irrisione; an sit peccatum mortale	2-2	75	2 o.
At ille negavit] An Petrus negando Christum amiserit charitatem	2-2	24	12 2
Cur Deus aliquando permittit aliquos cadere in peccatum	1-2	79	4 o.
	1-2	98	2 3
Tunc coepit detestari et jurare] An liceat sibi vel alteri maledicere	2-2	76	1 o.
Et flevit amare]			

Pars	Qu.	Art.	Locus
De poenitentia secundum quod est virtus	3	85	—| o.
An poenitentia sit virtus	3	85	1| o.
Tradiderunt Pontio Pilato] An Judaei tradentes Christum Pilato peccaverint	3	47	3| 3
Quare Judaei tradebant Christum Pilato, et non potius ipsi eum occidebant	3	47	4| 3
Tunc videns Judas qui eum tradidit] Cur Judas tradendo Christum peccaverit	3	47	3| 3
Dicens: Peccavi] An contritio sit actus virtutis	S.	1	2| o.
Et abiens laqueo] An desperatio sit peccatum et in quo consistat	2-2	20	1| o.
An ex horrore propriorum peccatorum oriatur desperatio	2-2	20	1| 2
An ex accidia oriatur	2-2	20	4| o.
Se suspendit] An liceat seipsum interficere	2-2	64	5| o.
Emerunt ex illis agrum figuli in sepulturam] An liceat vendere sepulturam in loco sacro	2-2	100	4| 3
Ante praesidem] An judex possit judicare non sibi subjectum	2-2	67	1| o.
Et cum accusaretur] An homo teneatur ad accusandum	2-2	69	1| o.
An sit necessarium accusationem fieri in scriptis	2-2	68	2| o.
Quomodo accusatio reddatur injusta	2-2	68	3| o.
An judex possit judicare aliquem sine accusatore	2-2	67	3| o.
Et non respondit ei ullum verbum] An reus non teneatur judici interroganti veritatem ad omnia respondere	2-2	69	1| c.
	2-2	69	2| c.
Consueverat praeses populo dimittere unum] An judex licite possit poenam relaxare	2-2	67	4| o.
Sciebat enim quod per invidiam tradidissent eum] An judici liceat judicare contra veritatem quam novit, propter ea quae in contrarium proponuntur	2-2	67	2| o.
Hodie per visum] An divinatio quae fit per somnia non sit illicita	2-2	95	6 o.
Innocens ego sum] An Pilatus non peccaverit tradendo Christum crucifigendum	3	47	3| 3
Ut crucifigeretur] An Christus debuerit pati in cruce	3	46	4| o.
Et exeuntes eum] An Christus omnes passiones sustinuerit	3	46	5| o.
An dolor passionis Christi fuerit major omnibus aliis doloribus	3	46	6| o.
Et venerunt in locum qui dicitur Golgotha] An Christus fuerit convenienti loco passus	3	46	10| o.
Cur Christus non sit passus in Nazareth vel in Bethlehem, sed in Jerusalem	3	46	10| 1
Cur Christus extra portam passus sit, et non potius in templo aut in civitate	3	46	10| 2
Crucifixerunt eum] An peccatum Christum crucifigentium fuerit gravissimum	3	46	6| o.
Miserunt sortem] Quid sortes	2-2	95	8| c.
Quot sint species sortis	2-2	95	8| c.
An sit licitum uti sortibus	1-2	95	8| o.
Tunc crucifixi sunt cum eo duo latrones] An fuerit conveniens Christum cum latronibus crucifigi	3	46	11 o.
Idipsum autem et latrones improperabant ei] Cum Lucae 23. dicatur quod unus eorum qui crucifixus erat cum Christo, ei dicebat: Memento mei, etc., an praeter latrones blasphemantes fuerit cum eo crucifixus alius non blasphemans	3	46	11| 3
Tenebrae factae sunt super terram] An in passione Christi fuerit aliqua immutatio facta circa cursum coelestium corporum	3	44	2| 2
Ut quid dereliquisti me?] Quomodo Deus Pater dereliquerit Christum in passione	3	47	3| c. fi.
An in morte Christi fuerit separata deitas a carne	3	50	2 1
Clamans voce magna emisit spiritum] Cur Christus magna voce clamavit dum spiritum emitteret	3	47	1| 2
An fuerit conveniens Christum mori	3	50	1| o.
An Christus in triduo mortis fuerit homo	3	50	4| o.
An fuerit idem numero corpus Christi viventis et mortui	3	50	5| o.
Et ecce velum templi scissum est] Cur in passione Christi scissum est velum	3	44	4| 3
Et terra mota est] Cur in passione Christi terra mota est, petrae scissae, et monumenta aperta sunt	3	44	4| 3
Et multa corpora sanctorum] An illi sancti resurrexerunt iterum morituri	3	53	3| 2
	S.	77	1| 3
Maria Jacobi et Joseph mater] An haec Maria quae dicitur hic Jacobi et Joseph mater, sit Mater Christi	3	28	3| 6
In sindone munda] Cur Christi corpus fuit involutum in sindone munda	3	51	2| 3
In monumento suo novo] Cur Christus fuit positus in monumento exciso in petra	3	51	2| 4
Cur Christus voluit sepeliri in horto, ac in monumento novo et alieno	3	51	2| 4
Cum mors Christi fuerit turpissima, cur voluit ita honorifice a magnatibus sepeliri	3	51	2| 1
An corpus Christi fuerit incineratum	3	51	3| o.
Quamdiu Christus fuerit in sepulchro	3	51	4| o.
Dom. Paschae.			
Epist. 1. Cor. 5.			
Expurgate vetus fermentum] Quid significat fermentum	3	74	4| c.fi.,3
Ut sitis nova] De declinando a malo et faciendo bonum	2-2	79	1 et seq.
De peccato semper fugiendo	2-2	35	1| 4
De contentione et discordia	2-2	37	—| o.
	2-2	38	—| o.
De fornicatione et incestu	2-2	154	2| o.
	2-2	154	3| o.
	2-2	154	9| o.
De invidia et detractione	2-2	36	—| o.
	2-2	73	—| o.
Etenim Pascha] Quid nomine Paschae intelligatur	3	46	9| 1
Quae sit ratio literalis et figuralis eorum quae fiebant circa agnum paschalem	1-2	102	5| 2
Quod festum novi Testamenti succedit festo Paschatis veteris Testamenti	1-2	103	3| 4 fi.
Itaque epulemur non in fermento veteri] Quomodo Pascha nostrum Christus sit a nobis edendum	1-2	102	5| 2 fi.
Evang. Marc. ult.			
Ut venientes ungerent eum] An charitatis sit magis proprium amare quam amari	2-2	27	1| o.
An beneficentia sit actus charitatis	2-2	31	1| o.
Quibus sit bene faciendum	2-2	31	2| o.
	2-2	31	3| o
Et valde mane una sabbatorum] De religione	2-2	81	—| o.
De devotione; in quo consistat devotio	2-2	82	1| c.
An sit actus religionis	2-2	82	2| o.
Orto jam sole] Quomodo igitur Joannes dicit quod Maria Magdalene venit mane, cum adhuc tenebrae essent, ad monumen-			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			tum
3	53	2	3
			Et introeuntes in monumentum] Quid hic intelligatur monumentum
3	55.	6,	5
			Viderunt juvenem sedentem] Cum Joannes dicat Mariam Magdalenam duos angelos in albis sedentes vidisse et Lucas narret duos viros secus mulieres in veste fulgenti stetisse, quomodo igitur Marcus dicit quod viderint solum unum juvenem sedentem in dextris, etc.
3	55	6	5
			Qui dicit illis: Nolite expavescere] Cur angelus omnium primus resurrectionem Christi manifestat
3	55	2	c. fi.
			Cur angeli hominibus in resurrectione apparuerunt
3	44	1	1
			Cum illi quibus manifestata est resurrectio Christi, fuerint testes resurrectionis Christi, et mulieres in ecclesiis tacere debeant, quomodo igitur convenienter resurrectio Christi primo manifestata est mulieribus
3	55	1.	3
			Resurrexit] De resurrectione Christi
3	53		et seq.
			An fuerit necessarium Christum resurgere
3	53	1	o.
			Quando Christus resurrexit
3	52	4	3
			An conveniens fuerit Christum tertia die resurgere
3	53	2	o.
			Qua virtute Christus resurrexerit
3	53	4	o.
			De resurrectione
S.	75		et seq
			Praecedet vos in Galilaeam] Cur Christus voluit se conspiciendum apostolis praebere in Galilaea
3	55	3	4

Fer. II. Pasch.

Epist. Act. 10.

			Incipiens enim a Galilaea] Cur Evangelium inceptum est praedicari solis Judaeis
1-2	98	4	o.
3	42	1	c.
			Quomodo unxit eum Spiritu Sancto] An in Christo fuerit gratiae plenitudo
3	7	—	o.
3	9	—	o.
3	10	—	o.
			Et virtute] An anima Christi haburit omnipotentiam respectu executionis propriae voluntatis
3	13	4	o
			Sanando omnes oppressos a diabolo] Cur Christus voluit obsessos a daemonibus liberare
3	44	1	c.
			Suspendentes in ligno] Cur Christus voluit suspendi in ligno
3	46	4	c.
			Hunc Deus suscitavit] An ergo Christus propria virtute non resurrexerit
3	53	4	o.
			Tertia die] An conveniens fuerit Christum tertia die resurgere
3	53	2	o.
			Et dedit eum manifestum fieri non omni populo] De manifestatione resurrectionis Christi
3	55	—	o.
			Cur Christus noluit suam resurrectionem omnibus manifestari
3	36	2	c.
3	55	1	o.
			Nobis qui manducavimus] An Christus manducando, et bibendo post resurrectionem cum apostolis ostendebat se vere resurrexisse
3	55	6	1
			An comedere et bibere non repugnet conditioni gloriae
3	55	6	2
			Qui constitutus est a Deo judex vivorum et mortuorum] An judiciaria potestas sit specialiter Christo attribuenda
3	59	1	o.
			An ad judiciariam potestatem Christi pertineant omnes res humanae
3	59	4	o.
			An potestas judiciaria Christi etiam ad angelos se extendat
3	59	6	o.
			Huic omnes prophetae testimonium perhibent remissionem peccatorum] An alio modo quam per Christum potuerit homo salvari
1-2	91	5	2
3	46	2	o.
			An resurrectio Christi sit causa resurrectionis corporum
3	56	1	o.
			An resurrectio Christi sit causa resurrectionis animarum
3	56	2	o.

Evang. Luc. 24.

			Et ipse Jesus appropinquans] Ubi Christus fuit tempore eo quo discipulis suis non apparuit
3	55	3	2
			Oculi illorum tenebantur] An oculi istorum duorum discipulorum aliquibus praestigiis detinebantur
3	55	4	2
			Estis tristes] In quo consistat tristitia
1-2	35	1	c.
1-2	35	2	o.
			De causa tristitiae
1-2	36	—	o.
			Quantum mali proveniat ex tristitia
1-2	37	—	o.
			An omnis tristitia sit mala
1-2	39	1	o.
			Tu solus peregrinus es] An Christus convenienter apparuerit discipulis in alia effigie
3	55	4	o.
			Quomodo per apparitionem Christi in aliena effigie non fuerit infirmata fides discipulorum de resurrectione Christi
3	55	4	3
			Cur peregrinus in aliena forma Christus apparuit
3	55	4	c. fi.
			Quibus ille dixit] An Dominus alios interroget ut aliquid discat
3	12	3	1
			Potens in opere et in sermone] Qualis debeat esse concionator
3	41	3	1
			Non autem sperabamus] An incipiebant jam tepescere circa fidem
3	55	4	c. fi.
			O stulti et tardi corde] An Christus hoc dicendo non dixerit contumeliam his duobus discipulis
2-2	72	2	2
			An caecitas mentit sit peccatum
2-2	15	1	o.
			An caecitas mentis oriatur ex vitiis carnalibus
2-2	15	3	o.
			Nonne haec oportuit Christum pati et ita] Ad quid pervenit Christus per suam passionem
3	45	1	c.
3	46	1	c.
			Et ipse se finxit longius ire] An Christus simulando se longius velle ire, non peccaverit
2-2	111	1	1
3	55.	4	2
			Et aperti sunt oculi eorum] An ergo ambulaverant clausis oculis
3	55	4	3
			Cur ad fractionem panis oculi eorum aperti sunt
3	55	4	3
			Et ipse evanuit] An evanescere ab oculis eorum non sit contrarium naturae humanae
3	55.	6	2
			Et aperiret nobis Scripturas] An discipulis his fuerit quoddam lumen impressum divinitus ad intelligendas Scripturas
2-2	173	2	c. fi.
			Et apparuit Simoni] Quoties Christus apparuit discipulis post resurrectionem
3	55	3	3
			Et quomodo cognoverunt eum in fractione panis] De sumptione Eucharistiae
3	80	—	o.

Fer. III. Pasch.

Epist. Act. 13.

			Vobis verbum salutis hujus missum est] De effectibus passionis Christi
3	48	—	o.
			Hunc ignorantes] An persecutores Christi eum cognoverunt
3	47	5	o.
			An ignorantia persecutorum Christi excusabat eos a peccato
3	47	5	c., 3
			Quorum Judaeorum culpam ignorantia diminuebat
3	47	5	c. fi.
			De ignorantia
late			
1-2	76	—	o.
			An Judaei peccaverint tanquam occisores Christi hominis, an potius tanquam occisores Dei
3	46	12	3
5	47	5	c., 3 fi.
			An peccatum crucifigentium Christum fuerit gravissimum
3	47	6	o.
			Qui in occisione Christi omnium maxime peccaverint
3	47	6	2
			Posuerunt eum

Pars	Qu.	Art.	Locus
in monumento] An conveniens fuerit Christum sepeliri	3	51	1	0.
Qui visus est per multos dies] Cur discipuli Christi non viderint Christum resurgere	3	55	2	0.
An Christus convenienter cum discipulis suis conversatus sit	3	55	3	0.
Quoniam hanc Deus adimplevit filiis vestris resuscitans] An resurrectio Christi sit causa resurrectionis animarum	3	56	2	0.
Evang. Luc. 24.			
Pax vobis] Quid pax, et quomodo a concordia distinguatur	2-2	29	1	c.
De duplici pace, patriae, et viae	2-2	29	2	4
An homo peccator habeat veram pacem	2-2	29	2	3
	2-2	29	3	1
An pax sit effectus charitatis	2-2	29	3	0.
An pax sit virtus	2-2	29	4	0.
Palpate et videte] An ergo Christi corpus non resurrexerit gloriosum	3	54	3	0.
Quia spiritus carnem et ossa non habet sicut me videtis habere] An corpus Christi resurrexerit integrum	3	54	3	0.
An nihil sanguinis corporis Christi reservetur in quibusdam ecclesiis	3	54	3	3
Et cum manducasset] An Christus vere comederit	1	51	3	5
	3	55	3	c.
An comestio non repugnet corpori glorioso	3	54	2	3
	3	55	6	2
Cum adhuc essem vobiscum] An ergo post resurrectionem non erat cum eis	3	55	3	c.
Necesse est impleri omnia] Quomodo omnia scripta in lege per passionem Christi impleta sint	1-2	107	2	c.
	3	47	2	1
Praedicari in nomine ejus poenitentiam] De sacramento poenitentiae	3	84 et seq.		

Dom. in Albis.

1. Joann. 5.

Omne quod natum est ex Deo] De effectibus baptismi	3	69	—	0.
Quomodo superatur mundus	3	15	2	3
Nisi qui credit quoniam Jesus est Filius Dei] An credere explicite mysterium Christi, sit de necessitate salutis	2-2	2	7	0.
Sed in aqua et sanguine] De effectibus passionis Christi	3	49	—	0.
Tres sunt qui testimonium dant in coelo] An esse divinum sit trinitas personarum	1	30	1	0.
	1	31	1	0.
Pater] An Christo baptizato convenienter fuerit vox Patris audita Filium protestantis	3	39	8	0.
Verbum] An opera et miracula a Christo facta testimonium perhiberint de Christo	3	43	4	0.
Et Spiritus Sanctus] An Spiritus Sanctus convenienter super Christum baptizatum dicatur descendisse	3	39	6	0.
Et hi tres unum sunt] Cur dicimus quod Pater, Filius et Spiritus Sanctus unum sunt, et non unus	1	31	2	4
Utrum tres personae in divinis sint ejusdem essentiae	1	39	2	0.
Aqua et sanguis] An ex latere Christi profluxerit vera aqua et verus sanguis	3	66	4	2
	3	74	7	3
Habet testimonium Dei in se] De testimonio Dei Patris dicentis: Hic est Filius meus dilectus	3	40	8	0.
Evang. Joan. 20.			
Pax vobis] De pace (Vide supra Feria III. Paschae, Evang. Luc. 24).			
An Christus sit pax nostra	3	36	8	1
Insufflavit] Cur Christus apostolis suis insufflaverit Spiritum Sanctum	1	43	7	6
Quorum remiseritis peccata] An sacerdos absolvens vere remittat peccata	3	84	3	3,4,5
S.	18	1	0.
De potestate clavium S.	18	—	0.
De virtute indulgentiarum S.	25	—	0.
Januis clausis] Cum verum corpus in eodem loco cum alio corpore esse nequeat, quomodo Christus, si habuerit verum corpus, potuit intrare januis clausis	3	54	1	1
Infer digitum tuum huc] Cur anima Christi in resurrectione resumpsit corpus cum cicatricibus	3	54	4	0.
Esse incredulus] De infidelitate	2-2	10	—	0.
Quia vidisti me] An Thomas id quod vidit, crediderit	3	55	5	3
Beati qui non viderunt] Cur igitur Dominus in multis argumentis coram discipulis suis praebuit seipsum vivum	3	55	5	c.
Haec autem scripta sunt] Cur Christus per seipsum non scripsit doctrinam suam, sed per discipulos suos et Evangelistas	3	42	4	0.

II. post Pasch.

Epist. 1. Petr. 2.

Christus passus est pro nobis] An passio Christi nostram salutem operata sit per modum efficientiae	3	48	6	0.
An Christus sua passione aperuerit nobis januam regni coelestis	3	49	5	0.
Quae sit differentia inter passionem Christi et sanctorum quoad fructum ad nos inde derivatum	3	48	5	3
Quomodo Christus pro nobis potuit satisfacere, cum ipse non peccaverit	3	48	2	0.
Ut sequamur vestigia] Cum Christus abunde pro nobis patiendo satisfecerit, cur aliquid a nobis praestandum exigitur	3	49	1	4
	3	49	3	1,2,3
Qui peccatum non fecit] An in Christo non fuerit aliquod peccatum	3	14	3	0.
	3	15	1	0.
Qui cum malediceretur, non maledicebat] De injuriis verborum	2-2	72 et seq.		
An aliquis debeat contumelias illatas sibi sustinere	2-2	72	3	0.
Quando contumeliae nobis illatae non sunt sustinendae	2-2	72	3	c.
An injuriae nobis illatae si redundent in contumeliam Dei, sint ferendae	2-2	108	1	3
	3	41	4	6
Tradebat autem judicanti se injuste] Quonammodo Christus suae passionis et mortis fuerit causa	3	47	1	c.
	3	47	3	2
Cur Christus, seipsum tradendo Pilato, minus peccavit quam Judaei	3	47	3	3
Peccata nostra ipse portulit in corpore suo] An in Christo fuerit dolor sensibilis	3	15	5	0.
An dolor passionis Christi fuerit major omnibus aliis doloribus	3	46	6	0.
An dolor passionis Christi conveniat cum fruitione beata	3	46	8	1
Cujus livore sanati sumus] Quantum boni nobis provenit ex passione Christi	3	49	—	0.
Evang. Joan. 10.			
Ego sum pastor bonus] Qualis pastor sit Christus	3	8	6	c., 3
Qualis pastor Christus in vita sua fuerit	3	40	3	c.
	3	41	3	1
Bonus pastor animam suam] Quid pertineat ad officium pastorale	2-2	184	5	c.
	2-2	184	7	1 fi.
An cura pastoralis sit testimonium dilectionis Dei	2-2	184	7	1
	2-2	185	2	1

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Ad quos proprie pertineat officium pastorale
2-2	184	6	c., 2, 3
			An hi qui proprie habent curam animarum, episcopi videlicet, sint in statu perfectionis
2-2	184	5	o.
			An episcoporum status sit perfectior quam religiosorum
2-2	184	7	o.
			An presbyteri, curati et archidiaconi sint in statu perfectionis
2-2	184	6	o.
			An presbyteri, curati et archidiaconi obligentur ad ponendam animam suam pro ovibus suis
2-2	184	6	3
			An presbyteri, curati et archidiaconi sint majoris perfectionis quam religiosi
2-2	184	8	o.
			An liceat episcopatum appetere
2-2	185	1	o.
			An liceat episcopatum injunctum omnino recusare
2-2	185	2	o.
			Mercenarius autem] Quis dicatur mercenarius
2-2	185	5	1
			Dimittit oves et fugit] An ergo non liceat episcopo aut pastori propter persecutionem aliquam temporalem gregem sibi commissum deserere
2-2	185	5	o.
			Et vocem meam audient] An praedicare sit proprium officium praelati
2-2	187	4	—
			Et unus pastor] Cum praepositi Ecclesiae sint pastores, quomodo igitur unus pastor est
3		8	6 3

III. post Pasch.

Epist. 1. Petr. 2.

			A carnalibus desideriis quae militant] An opera spiritualia et fructus Spiritus Sancti contrarientur operibus carnis
1-2	71	4	o.
			Conversationem vestram habentes] An scandalum sit peccatum mortale
2-2	43	4	o.
			An sit peccatum quod aliquis velit bona sua ab aliis approbari
2-2	132	1	c., 1
			Subjecti estote omni creaturae] An unus homo teneatur alteri obedire
2-2	104	1	o.
			An subditi teneantur suis superioribus in omnibus obedire
2-2	104	5	o.
			In quibus tenentur et in quibus non tenentur subditi suis superioribus obedire
2-2	69	1	c.
2-2	104	5	o.
			Sive regi] An Christiani teneantur saecularibus potestatibus obedire
2-2	104	6	o.
			An infideles possint habere praelationem vel dominium supra fideles
2-2	10	10	o.
			Utrum propter apostasiam subditi absolvantur a dominio praesidentium apostatarum
2-2	12	2	o.
			Ad vindictam malefactorum] An vindicatio sit licita
2-2	108	1	o.
			Per quas poenas vindicatio fieri debet
2-2	108	3	o.
			An sit licitum occidere homines
2-2	64	2,	o.
			Quia sic est voluntas Dei] De duplici voluntate Dei
1	19	11,	o.
			Omnes honorate] Quomodo omnes sunt honorandi cum honor proprie debeatur superioribus
2-2	103	2	3
			Deum timete] De timore
2-2	19	—	o.
			Sed etiam discolis] Cum honor debeatur alicui in testimonium virtutis, quomodo domini virtutibus vacui sunt honorandi
2-2	103	2	2

Evang. Joan. 16.

			Nescimus quid loquitur] Cur Christus voluit doctrinam suam occulto sub tegumento parabolarum spiritualium proponere
3	42	3	c., 2, 3
			An Scriptura sacra sit difficilis et obscura
1	1	9	2, 3
2-2	1	9	1
			An haeretici pervertant Scripturam sacram
2-2	1	10	1
			An pertineat ad summum pontificem fidei symbolum ordinare, atque exorientes haereses refutare
2-2	1	10	o
			Cognovit autem Jesus quia volebant] An anima Christi in Verbo cognoscat omnia
3	10	2	o.
			Quia plorabitis et flebitis vos] An sit justum justos in hoc mundo affligi
1	21	4	2
			Cur peccatores prosperentur et innocentes non prosperentur
1-2	87	7	2
2-2	3	4	c.
2-2	36	2	c.
			Quomodo universa aeque eveniant justo et impio, bono et malo
1-2	114	10	1
			Sed tristitia vertetur in gaudium] In quo gaudendum
2-2	28	1	c., 3
2-2	28	2	c.
			Quot modis in Deo gaudeamus
2-2	28	1	3
2-2	28	2	c.
			An gaudium spirituale secum patiatur aliquam tristitiam
2-2	28	2	o.
			An gaudium spirituale possit impleri in nobis
2-2	28	3	o.
			De accidia quae gaudio opponitur
2-2	35	—	o.
			Iterum autem videbo vos et gaudebit cor vestrum] Quando gaudium istud in apostolis fuerit impletum
3	55	3	1

IV. post Pasch.

Epist. Jacob. 1.

			Omne datum optimum] An virtus non insit nobis a natura
1-2	63	1	o.
			An praeter virtutes theologicas sint aliae virtutes infusae a Deo
1-2	63	3	o.
			An homo sine gratia non possit verum cognoscere
1-2	109	1	o.
			Apud quem non est transmutatio] An Deus sit omnino immutabilis
1	9	1	o.
			Voluntarie enim nos genuit] An praescientia meritorum sit causa praedistinationis
1	23	5	o.
			An Deus eligat aliquem propter bonum in eo praeexistens
1	23	4	c., 2
			Tardus ad loquendum] An sit curiositas circa sensitivam cognitionem
2-2	167	2	o.
			Quando diligens aliquorum inquisitio probanda vel improbanda
2-2	167	2	c. fi., 3
			Ira enim viri justitiam] Quomodo hoc verum est, cum in Christo et in sanctis ira fuerit
3	15	9	1
			Quando irasci est peccatum et quando non
2-2	158	1	o.
			De ira et iracundia
2-2	158	—	o.
			In mansuetudine] Quid sit mansuetudo, quidve clementia
2-2	157	1	o.
			De mansuetudine et clementia
2-2	157	—	o.

Evang. Joan. 16.

			Qui misit me] De missione divinarum personarum
1	43	—	o.
			Quomodo Pater misit Filium
1	43,	1	c.
			Quae persona divina ab alia mittitur
1	43	8	o.
			Utrum Filio conveniat invisibiliter mitti
1	43	5	o.
			Ad quos missio invisibilis fiat
1	43	6	o.
			Sed tristitia implevit cor vestrum] An tristitia et dolor auferant facultatem addiscendi et considerandi quippiam
1-2	37	1	o.
			An tristitia impediat omnem operationem
1-2	37	3	o.
			Sed veritatem dico vobis] An semper verum dicere sit laudabile
2-2	109	1	2, 3
			De veritate
1	16	—	o.
2-2	109	—	o.
			Si enim non abiero] An ascensio Christi sit causa nostrae salutis
3	57	6	o.
			Et cum venerit ille, arguet mundum de peccato] An ergo judiciaria potestas non sit specialiter attributa Christo
3	59	1	3
			Docebit vos omnem veritatem] Cum apostoli multa ignoraverint, quomodo Spiritus Sanctus docuit eos omnem veritatem
1-2	106	4	2
3	42	3	2
			Quia de meo

Pars	Qu.	Art.	Locus
accipiet] Utrum Spiritus Sanctus procedat a Filio	1	36	2 o.

V. post. Pasch.

Epist. Jacob. 1.

Estote factores, etc.] An sacra doctrina sit scientia practica | 1 | 1 | 4 o.

An sola fides ad salutem sufficiat | 1-2 | 100 | 10 o.

1-2	114	4	3
2-2	2	9	c., 1

Hic beatus est] An observatio mandatorum Dei sufficiat ad salutem | 1-2 | 100 | 10 o.

Non raefrenans linguam suam] De vitiis linguae ac injuriis verborum | 2-2 | 72 et seqq.

Religio munda est visitare pupillos] An ergo religio non ordinet hominem solum ad Deum | 2-2 | 81 | 1 | 1

De operibus misericordiae et generibus eleemosynarum | 2-2 | 32 | 2 | o.

Evang. Joan. 16.

Si quid petieris] De oratione | 2-2 | 83 | — | o.

Quae sint orationis partes | 2-2 | 83 | 17 | o.

Dabit vobis] Qui fiat quod orationes nostrae non exaudiantur | 2-2 | 83 | 17 | 2

Quae conditiones sint requisitae ad hoc ut quis semper impetret quod petit | 2-2 | 83 | 15 | 2 fi.

Ut gaudium vestrum sit plenum] Quomodo in hac vita gaudium nostrum plenum non sit, sed in futura plenissimum | 2-2 | 28 | 3 | c.

Haec in proverbiis locutus sum vobis] Cur Christus clare suam doctrinam non proposuit | 3 | 42 | 3 | c., 3

Quia ego rogabo Patrem] Quomodo Filius dicatur orare Patrem | 2-2 | 83 | 10 | 1 | 3 | 21 | 1 | o. | 3 | 21 | 2 | o.

Ipse enim Pater amat vos] An in Deo sit amor | 1 | 20 | 1 | o.

An Deus aequaliter omnia amet | 1 | 20 | 3 | o.

Quia a Deo exivi] Quomodo Filius a Patre exiverit | 1 | 42 | 5 | 2

Quia scis omnia] An anima Christi in Verbo cognoscat omnia | 3 | 10 | 2 | o.

Et non opus est tibi] An Christus aliquid ab hominibus didicerit | 3 | 12 | 3 | o.

In fest. Ascens.

Act. 1.

Coepit Jesus facere et docere] Cur dicitur quod prius coeperit facere et tum docere | 3 | 41 | 3 | 1

Quibus et praebuit seipsum vivum in multis argumentis] An Christus veritatem resurrectionis debuerit argumentis declarare | 3 | 55 | 5 | o.

An argumenta quae Christus induxit sufficienter manifestaverint veritatem resurrectionis Christi | 3 | 55 | 6 | o.

Per dies quadraginta] Cur Christus post resurrectionem suam voluit quadraginta diebus antequam ascenderet hic in terris agere | 3 | 57 | 1 | 4

An continuo Christus post resurrectionem suam cum discipulis suis conversatus sit | 3 | 55 | 3 | o.

Et convescens] Quare Christus cum discipulis suis comedit | 3 | 55 | 3 | c., 3

Joannes quidem baptizavit aqua] An in baptismo Joannis gratia non dabatur | 3 | 38 | 3 | o.

Vos autem baptizabimini Spiritus Sancto] Quando apostoli post Christi resurrectionem fuerint baptizati Spiritu Sancto | 3 | 66 | 3 | 1

Non est vestrum nosse tempora] An tempus futuri judicii sit omnino incognitum | S. | 88 | 3 | o.

Et eritis mihi testes in Jerusalem] An apostolorum tempore fuerit Evangelium Christi praedicatum in universo orbe | 1-2 | 106 | 4 | 4

Et cum haec dixisset, videntibus illis] Cur Christus potius ascendit videntibus discipulis quam resurrexit | 3 | 55 | 2 | 2

Elevatus est] An ergo propria virtute Christus non ascenderit | 3 | 57 | 3 | 1

Et nubes suscepit illum] Cum nubes non elevetur supra omnes coelos, et Christus ascenderit supra omnes coelos, quomodo nubes suscepit eum | 3 | 57 | 4 | 4

Sic veniet quemadmodum] An Christus non ascenderit in coelum, scilicet ut ibi in sempiternum esset | 3 | 57 | 6 | 3

Evang. Marc. 16.

Apparuit illis Jesus] Quomodo novissime recumbentibus discipulis apparuit Jesus, cum postea in die ascensionis viderint Christum ascendentem | 3 | 55 | 3 | c.

3	55	6	c., 1

Exprobravit incredulitatem] An apostoli non facile et firmiter credebant resurrectionem Christi | 3 | 55 | 5 | c. fi.

Omni creaturae] Cur homo dicatur omnis creatura, sive minor mundus | 1 | 91 | 1 | c. fi.

1	96	2	c.
1-2	17	8	2

Qui vero non crediderit] An credere sit necessarium ad salutem | 2-2 | 2 | 3 | o.

Signa autem eos qui crediderint] An justificatio sit opus miraculosum | 1-2 | 113 | 10 | o.

Cur quibusdam hominibus datur gratia miraculorum | 2-2 | 178 | 1 | c.

Quibus conveniebat facere miracula tempore Christi | 3 | 27 | 5 | 3

An malis etiam detur gratia faciendi miracula | 2-2 | 178 | 2 | c., 3

An mali falsam doctrinam enuntiantes possint facere miracula | 2-2 | 178 | 2 | 3

An mali faciant aliqua miracula, quae sancti facere non possunt | 2-2 | 178 | 2 | 4

An omnibus sanctis detur gratia miraculorum | 2-2 | 178 | 2 | 4

Cur Beata Maria et beatus Joannes Baptista miracula non fecerunt | 3 | 27 | 5 | 3

Cur gratia miraculorum attribuatur fidei | 2-2 | 178 | 1 | 5

(De miraculis vide plura in Evang. Dominicae: Laetare).

Super aegros manus imponent] Qualis sit haec manus impositio | 3 | 84 | 4 | 1

Assumptus est] An Christus convenienter ascenderit | 3 | 57 | 1 | o.

Secundum quam naturam Christus ascendit | 3 | 57 | 2 | o.

An Christus ascenderit supra omnem creaturam spiritualem | 3 | 57 | 3 | o.

An ascensio Christi sit causa nostrae salutis | 3 | 57 | 6 | o.

Et sedet a dextris Dei] Cum Pater sit major Christo, quomodo Christus sedet a dextris, cum videatur debere sedere a sinistris | 3 | 58 | 1 | 2

An sedere ad dexteram conveniat Christo secundum quod Deus, an vero secundum quod homo | 3 | 58 | 2 | 3

An competat alteri a Christo sedere ad dexteram Patris | 3 | 58 | 4 | o.

Dom. infr. Oct. Ascens.

Epist. 1. Petr. 4.

Estote prudentes] Circa quae versatur prudentia | 2-2 | 47 | 2 | o.

An prudentia sit virtus | 2-2 | 47 | 4 | o.

An de prudentia fuerit dandum aliquod praeceptum inter praecepta Decalogi | 2-2 | 56 | 1 | o.

An prudentia posset in peccatoribus inveniri | 2-2 | 47 | 13 | o.

An prudentia sit in omnibus habentibus gratiam | 2-2 | 47 | 14 | o.

In orationibus] De oratione et devotione | 2-2 | 82 | — | o.

2-2	83	—	o.

Mutuam in vobismetipsis charitatem continuam habentes] An charitas se extendat

Pars	Qu.	Art.	Locus
			ad proximum
2-2	25	1	0.
			Quia charitas operit multitudinem peccatorum] An ergo sine sacramento poenitentiae quis possit consequi remissionem peccatorum
3	84	5	2
			In alterutrum illam administrantes] An qui idoneus est vita et scientia ad episcopatum, teneatur eum assumere
2-2	185	1	3
2-2	185	2	0.
			Evang. Joan. 15. 16.
			Quem ego mittam vobis a Patre] Quomodo persona divina ab alia mittatur
1	43	1	0.
			An Filius mittat Spiritum Sanctum
1	43	8	c.
			Qui a Patre procedit] Cur Spiritus Sanctus non dicitur genitus
1	27	4	0.
			Cur Scriptura sacra agens de processione Spiritus Sancti, solum dicat quod a Patre procedat, an ergo Spiritus Sanctus non procedat a Filio
1	36	2	1
			Absque synagogis vos facient] De virtute excommunicationis
S.	21	et seq.	
			Ut omnis qui interficit vos] An liceat innocentem aliquo casu occidere
2-2	64	6	0.
			Et haec facient vobis quia non noverunt] Quae sit causa martyrii
2-2	124	5	0.

In fest. Pentec.

Epist. Act. 2.

Dum complerentur dies Pentecostes] Cui festo veteris Testamenti successit festum Pentecostes

1-2	103	3	4
			In eodem loco] An recte orandi gratia conveniatur ad certum et determinatum locum
1-2	102	4	1
2-2	81	3	0.
			Apparuerunt eis dispertitae linguae] De gratia linguarum
2-2	176	—	0.
			De donis
1-2	68	—	0.
			Cur Spiritus Sanctus descenderit super apostolos sub linguis igneis
1	43	7	6
3	39	6	4
			Cur Spiritus Sanctus datus sit apostolis in specie ignis et linguae
3	72	2	1
			Et coeperunt loqui variis linguis] Cur apostoli acceperunt donum linguarum ita ut omnium linguis loquerentur
2-2	176	1	c.
			An apostoli fuerint instructi quoad ornatum et elegantiam in aliena lingua, sicuti in propria et vernacula
2-2	176	1	1
			Cur Christus non locutus sit omnibus linguis
2-2	176	1	3
			Cur nunc accipientes Spiritum Sanctum non loquuntur omnium linguis
2-2	176	1	3
			Quoniam audiebat unusquisque lingua sua illos loquentes] An unam linguam loquentes intelligebantur ab omnibus, an potius omnibus linguis loquebantur
2-2	176	1	2
			Evang. Joan. 14.
			Si quis diligit me, sermonem meum servabit] In quo consistat ratio charitatis
2-2	25	12	c.
			An sit de ratione charitatis, quod homo velit praeceptorum Dei regulam in omnibus sequi
2-2	25	12	c.
			Pater meus diliget eum] De amore Dei
1	20	—	0.
			Et ad eum veniemus et mansionem] Quomodo Pater et tota Trinitas ad nos veniat, et mansionem apud nos faciat
1	43	4	2
			Paracletus autem Spiritus Sanctus] An hoc nomen sit proprium nomen alicujus divinae personae
1	36	1	0.
			De aliis nominibus Spiritus Sancti
1	37	—	0.
1	38	—	0.
1	39	8	0.
			Ille vos docebit omnia] Cum nec apostoli cognoverint omnem veritatem, nec modo Ecclesia cognoscat, quomodo igitur haec promissio vera est
1-2	106	4	2
			Pacem meam do vobis] Quae sit vera pax
2-2	29	2	3
			(Vide Evang. in Feria III. post Pascha, Luc. 24).
			Non turbetur cor vestrum neque formidet] De fortitudine
2-2	123	—	0.
			An fortitudo sit circa timores et audacias
2-2	123	3	0.
			An fortitudo sit solum circa pericula mortis
2-2	123	4	0.
			De timore opposito fortitudini
2-2	125	—	0.
			Quando timor est peccatum et quando non
2-2	125	1	c.
			Quando timor sit peccatum mortale
2-2	125	3	c.
			Quia Pater major me est] Cum Filius sit aequalis Patri in magnitudine, quomodo Pater dicitur major Filio
1	42	4	1
1	43	7	1
			An Christus sit subjectus Patri
3	20	1	0.
			An Christus sit sibi ipsi subjectus
3	20	2	0.
			Sicut mandatum dedit mihi Pater] Cum Filius sit Patri aequalis in potentia, et major sit potentia praecipientis quam obedientis, quomodo Pater dicitur mandatum dedisse Filio
1	42	6	2

Feria II. Pent.

Act. 10.

Qui constitutus est a Deo judex] De judiciaria potestate

3	59	—	0.
S.	89	—	0.
S.	90	—	0.
			Remissionem peccatorum accipere] An fuerit necessarium pati Christum pro humani generis liberatione
3	46	1	0.
3	46	2	0.
			An per passionem Christi simus liberati a peccato
3	49	1	0.
			Cecidit Spiritus Sanctus super omnes qui audiebant verbum] De sacramento confirmationis
3	72	—	0.
			Cur potius ad primitivos sanctos facta est visibilis missio Spiritus Sancti quam ad nos
1	43	7	6
			Numquid aquam quis prohibere potest] An aqua sit propria materia baptismi
3	66	3	0.
			Et jussit eos baptizari in nomine Domini nostri Jesu Christi] An in nomine Christi possit dari baptismus
3	66	6	0.
			Evang. Joan. 3
			Sic Deus dilexit mundum] Quantam charitatem et bonitatem erga nos ostenderit Deus, dando Filium suum
3	1	2	c.
3	32	1	c.
			An Deus dilexit magis genus humanum quam Christum
1	20	4	1
			An magis dilexerit genus humanum quam angelos
1	20	4	2
			Cur Deus non dedit Filium suum pro diabolo
3	4	1	3
			Ut omnis qui credit in Deum] An sola fides sufficiat ad salutem
2-2	2	9	c.
2-2	4	5	0.
2-2	6	2	3
			Qui credit in eum non judicatur] An ergo fideles in judicio non judicabuntur
S.	89	6	1
			Qui autem non credit, jam judicatus] An increduli et mali in judicio non judicabuntur
S.	89	7	1
			De judiciaria potestate Christi
3	59	—	0.
			Qui autem facit veritatem] Cur peccatum dicitur mendacium et falsitas, virtus autem ejusque operatio veritas
1	17	1	c.

Feria III. Pent.

Act. 8.

Miserunt ad eos Petrum et Joannem] De ministro confirmationis

3	72	11	0.
			Nondum enim in quemquam illorum venerat, sed baptizati] Quomodo detur Spiritus Sanctus in baptismo, et quomodo in confirmatione
3	72	1	c.
			Tunc imponebant manus super illos] An apostoli contulerint sacramentum confirma-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			tionis per solam manus impositionem absque chrismate
3	72	2	1
			Evang. Joan. 10.
			Qui non intrat per ostium] An credere explicite mysterium incarnationis Christi sit de necessitate salutis apud omnes
2-2	2	7	o.
			An salus nostra sit Christo adscribenda
1-2	91	5	2
2-2	2	7	c.
			De haeresi
2-2	11	—	o.
			Fur est et latro] Quantum nocumenti inferatur fidei et fidelibus per haereticos
2-2	10	9	o.
2-2	11	3	c.
2-2	11	4	c.
			Huic ostiarius aperit] An fides sit donum Dei
2-2	6	1	o.
2-2	6	2	o.
			Et proprias oves vocat nominatim] An Deus eligat singulos praedestinatos, ita ut noverit certum numerum praedestinatorum non solum formaliter, sed etiam materialiter
1	23	7	o.
			Et educit eas] An homo possit resurgere a peccato sine auxilio gratiae
1-2	109	7	o.
			Ante eas vadit] An Christus primo resurrexerit
3	53	3	o.
			Alienum autem non sequuntur] An praedestinatus non possit peccare et in peccato mori
1	23	6	2
			Hoc proverbium dixit eis] Cur Christus in proverbiis voluerit loqui
3	43	3	c.fi.,3
			Ego sum ostium] Cur esse ostium sit proprium Christo
3	8	6	3
			Per me si quis introierit] An non possit habere fides de mysterio incarnationis Christi, et non de aliis fidei articulis
2-2	5	3	o.

In die Trinit.

			Epist. Rom. 11.
			O altitudo divitiarum] Cur Deus quosdam praedestinet, et quosdam reprobet
1	23	5	3
			An Deus permittendo unum cadere, alium erigat
1	23	6	1
			Quam incomprehensibilia sunt judicia ejus] An videntes Deum per essentiam, ipsum non comprehendant
1	12	7	o.
			An videntes Deum per essentiam, omnia in Deo videant
1	12	8	o.
			Utrum Trinitas personarum possit per naturalem cognitionem cognosci
1	31	1	o.
			Utrum Deum esse sit per se notum
1	2	1	o.
			Utrum Deum esse sit demonstrabile
1	2	2	o.
			Aut quis prior dedit illi et retribuetur ei] An ergo homo a Deo nihil possit mereri
1-2	114	1	3
			Quoniam ex ipso et per ipsum] Qua ratione ex ipso approprietur Patri, per ipsum, Filio, et in ipso, Spiritui Sancto
1	39	8	o.
			Evang. Matth. 28.
			Data est mihi omnis potestas] De potentia Dei
1	25	—	o.
			De potentia animae Christi
3	13	—	o.
			Quomodo anima Christi habeat omnipotentiam respectu immutationis creaturarum
3	13	2	1
			Euntes ergo docete] An catechismus debeat praecedere baptismum
3	71	1	o.
			Omnes gentes] De suscipientibus baptismum
3	68	—	o.
			Baptizantes eos] De ministris, per quos traditur sacramentum baptismi
3	67	—	o.
			In nomine Patris, etc.] An illa sit conveniens forma: Ego te baptizo in nomine Patris, etc.
3	66	5	o.
			De nominibus Dei
1	13	—	o.
			Pertinentia ad personam Patris, Filii, et Spiritus Sancti
1	34	—	o.
1	35	—	o.
1	36	—	o.
			Docentes servare] De doctrina Christi
3	42	—	o.

Dom. I. post. Oct. Pent.

			Epist. 1. Joan. 4.
			Deus charitas est] Cum charitas sit habitus in anima creatus, quomodo Deus charitas est
2-2	23	2	1
			De amore Dei
1	20	—	o.
			In hoc apparuit charitas Dei quoniam Filium suum] Quantam charitatem ostenderit Deus mittendo Filium suum
3	1	1	sc., 2
3	1	2	c.
			Propitiationem pro peccatis nostris] Quantam misericordiam Deus nobis exhibuerit dando Filium suum pro nobis
3	46	1	3
3	46	6	4
			Deum nemo vidit unquam] An ergo intellectus creatus non possit Deum per essentiam videre
1	12	1	1
			Quoniam de Spiritu Sancto dedit nobis] Quomodo detur nobis Spiritus Sanctus
1-2	114	3	3
3	43	3	o.
			Quisquis confessus fuerit] Quando confessio fidei sit in praecepto
2-2	3	2	o.
			Qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo] An amor causet mutuam inhaesionem, scilicet ut amans sit in amato, et contra
1-2	28	2	o.
1-2	66	6	c. fi.
			Timor non est in charitate] An timor servilis non remaneat cum charitate
2-2	19	6	o.
			Sed perfecta charitas] Quem timorem foras mittit perfecta charitas
2-2	19	8	2
2-2	19	9	o.
3	7	6	3
			Quoniam timor poenam habet] Quis timor poenam habeat
2-2	19	2	4
			Qui non diligit fratem suum quem videt] Cur ratio diligendi Deum hic videatur dici esse proximus sub aspectum nostrum cadens, an ergo magis sit diligendus proximus quam Deus
2-2	26	2	1
			Et hoc mandatum habemus a Deo] An ex praecepto Dei teneamur proximum diligere
2-2	25	1	o.
2-2	44	2	o.
			Evang. Luc. 6.
			Estote misericordes] Quis dicatur misericors
1	21	3	c. pr.
			Quid sit misericordia
2-2	30	1	c. pr.
			Quae hominem maxime ad misericordiam provocent
2-2	30	1	c.
			Qui sint maxime misericordes
2-2	30	2	c.
			In qua significatione misericordia sit virtus
2-2	30	3	c.
			Quanta virtus sit misericordia
2-2	30	4	o.
			Sicut Pater vester] Cum misericordia sit species tristitiae, et Deo non competat tristitia, quomodo potest dici esse misericors
1	21	3	c., 1
			An misereri sit proprium Deo
2-2	30	4	c.
			An misericordia Dei repugnet justitiae ejus
1	21	3	2
			An in omnibus operibus Dei sit misericordia et justitia
1	21	4	o.
			Quomodo omnipotentia Dei parcendo et miserando maxime manifestetur
1	21	3	3
			Nolite judicare] An ergo non sit licitum judicare
2-2	60	2	o.
			Quae requirantur ad hoc ut judicium sit justitiae actus
2-2	60	1	c.
			An judicium ex suspicione procedens sit illicitum
2-2	60	3	o.
			De falso testimonio
2-2	70	—	o.
			In qua mensura mensi fueritis] In qua justitia haec divini judicii forma habeat locum
2-2	61	4	1
			Quid vides festucam?] An ergo peccator non possit corripere peccatorem
2-2	33	5	o.
			Quot modis contingit peccatorem

Pars	Qu.	Art.	Locus
			in corripiendo alium peccatorem delinquere
2-2	33	5	c.
			Hypocrita] In quo consistat hypocrisis
2-2	111	2	o.
			An hypocrisis tanquam species mendacii veritati opponatur
2-2	111	3	c.
			Quale et quantum peccatum sit simulatio
2-2	111	4	o.
			In die Corp. Christi.
			Epist. 1. Cor. 2.
			Accepit panem] De transubstantiatione
3	75	—	o.
			(Vide Passionem Dominicam paulo post princip.).
			Fregit] Quomodo corpus Dominicum potest nunc frangi, cum sit incorruptibile et impassibile
3	77	7	c.
			Hoc facite in meam commemorationem] Ad cujus officium spectat consecrare
3	82	1	o.
			Postquam coenavit] Cum Christus post coenam sacramentum Eucharistiae tradiderit, cur a nobis jejunis sumitur
3	80	8	1
			Hoc facite quotiescumque bibetis] An liceat corpus Christi sumere sine sanguine
3	80	12	o.
			Et biberit calicem Domini indigne] An mali manducent Christum sacramentaliter
3	80	3	o.
			Reus erit corporis] An peccator sumens corpus sacramentaliter peccet
3	80	4	o.
			Probet autem seipsum] An si quis peccator non habens conscientiam peccati ex eo quia est negligens in sui ipsius examinatione, peccet sumendo Christum
3	80	4	5
			Quantum peccatum sit cum conscientia peccati accedere ad hoc sacramentum
3	80	5	o.
			Non dijudicans corpus Domini] Quid sit non dijudicare corpus Domini
3	80	5	2 fi.
			Evang. Joan. 6.
			Caro mea vere est cibus] An solum caro et sanguis Christi in sacramento Eucharistiae contineantur
3	76	1	2
			Quomodo caro Christi sit vere cibus, et sanguis ejus vere potus
3	79	2	c. fi.
			Qui manducat meam carnem] De effectibus sacramenti Eucharistiae
3	79	—	o.
			Et mortui sunt] A qua morte per hoc sacramentum praeservemur
3	79	6	o.
			Vivet in aeternum] An effectus hujus sacramenti sit vita aeterna et adeptio gloriae
3	79	2	o.
			II. post Pentec.
			Epist. 1. Joan. 3.
			Translati sumus de morte ad vitam, quoniam diligimus fratres] An charitas sit vita animae, sicut invidia et odium sunt mors animae
2-2	36	3	c.
			Fratres] Quis dicatur frater noster
2-2	44	7	c. pr.
			Quomodo frater sit diligendus
2-2	44	7	c.
			Quid in fratre nostro oporteat amare et quid odisse
2-2	34	3	o.
			Et nos debemus pro fratribus animam ponere] Quo casu quis teneatur de necessitate charitatis animam suam pro fratribus ponere
2-2	26	5	2
			Qui habuerit substantiam hujus mundi] De eleemosyna
2-2	32	—	o.
			Quando eleemosynas dare sit in praecepto
2-2	32	5	c., 3
			De avaritia
2-2	118	—	o.
			Non diligamus verbo neque lingua, sed opere] An ad dilectionem proximi requiratur, ut bonum circa illum operemur
2-2	32	—	c. pr.
			Evang. Luc. 14.
			Fecit coenam magnam] De visione divinae essentiae
S.	92	—	o.
			Quantum bonum sit beatitudo
1-2	2	8	c.
1-2	3	2	2
1-2	3	8	c.
			Cum aeterna beatitudo per exteriora quaedam bona, ut sunt cibus et potus, divitiae et regnum in Scripturis significetur, an ergo ad beatitudinem requirantur bona exteriora
1-2	4	7	1
			Dicere invitatis ut venirent] Cur primum oportebat adventum Christi Judaeis praedicari, et ad coenam hanc vocari
3	42	1	c.
			Quia parata sunt omnia] An Christus sua passione non aperuerit nobis januam coeli
3	49	5	o.
			An mors Christi fuerit operata ad nostram salutem
3	51	6	o.
			Villam emi et necesse habeo] An ambitio sit peccatum
2-2	131	1	o.
			Quot modis contingat appetitum honoris esse inordinatum
2-2	131	1	c.
			An appetitus dignitatum sit ambitio
2-2	131	2	2
			Juga bovum emi quinque] De avaritia
2-2	118	—	o.
			Uxorem duxi] De luxuria et ejus speciebus
2-2	153	—	o.
2-2	154	—	o.
			De gula et ebrietate
2-2	148	—	o.
2-2	150	—	o.
			Exi cito in plateas et vicos] Quando apostolis dictum sit ut praedicarent gentibus
3	42	1	c fi.
			Et adhuc locus est] An sit certus numerus praedestinatorum
1	23	7	o.
			Compelle intrare] An infideles sint cogendi ad fidem
2-2	10	8	c.
			III. post Pent.
			Epist. 1. Petr. 5.
			Humiliamini sub potenti manu Dei] An humilitas proprie respiciat reverentiam qua homo Deo subjicitur
2-2	161	1	5
2-2	161	2	3
2-2	161	3	c. pr.
2-2	161	4	1
			Quanta virtus sit humilitas
2-2	161	5	o.
			Ut vos exaltet] Quomodo praemium humilitatis sit exaltatio
2-2	161	5	3
			Omnem sollicitudinem vestram projicientes in eum] An ergo non sit licitum sollicitudinem habere de temporalibus rebus
2-2	55	6	o.
2-2	188	7	2
			Quot modis sollicitudo rerum temporalium redditur illicita
1-2	108	3	5
2-2	55	6	c.
			An Dominus improbet si quis humano more temporalia procuret
2-2	55	7	3
			Quoniam ipsi cura est de vobis] An homo subsit divinae providentiae
1	22	2	4
			Quomodo boni subsint divinae providentiae, et quomodo mali
1	22	2,	4
			Sobrii estote] De abstinentia et sobrietate
2-2	147	—	o.
2-2	149	—	o.
			Tanquam leo rugiens circuit] De impugnatione daemonum
1	114	—	o.
			(Vide in Evang. Dom. III. Quadrages.).
			Evang. Luc. 15
			Quia hic peccatores recipit et manducat cum illis] Quibus vitandus sit convictus peccatorum
2-2	25	6	5
			Secundum quid convictus peccatorum sit omnibus vitandus
2-2	25	6	5 fi.
			Cur Christus cum peccatoribus conversari voluit
3	40	1	c.
			Cur Christus interdum a consortio hominum se subduxit
3	40	1	3
			De dilectione peccatorum
2-2	25	6	et seq.
			Ita gaudium erit in coelo super uno peccatore poenitentiam agente quam super nonaginta novem justis] An poenitens per poenitentiam recuperet aliquid majus quam innocens
3	89	3	c.
			Si Deus plus gaudeat de poenitente quam multis

Pars	Qu.	Art.	Locus
			innocentibus, et per consequens magis diligat, an ergo Deus non semper magis diligat meliora
1	20	4	4
3	89	3	c.

IV. post Pent.

Epist. Rom. 8.

Existimo quod non sint condignae passiones] An ergo opera justorum non sint meritoria vitae aeternae
1-2 114 3 o.

De magnitudine gloriae (Vide supr. in Evang. Dominicae II. post oct. Pentecostes)

De patientia
2-2 136 — o.

Quia et ipsa creatura liberabitur a servitute corruptionis] An mundus post judicium innovabitur
S. 91 1 o.

Sed et nos ipsi primitias spiritus habentes, et ipsi intra nos] An patientia sustineat aliqua propter bonum
2-2 136 5 c.

An bonum speratum, quia differtur, causet tristitiam
2-2 136 5 c.

An beatitudo in hac vita haberi possit
1-2 5 3 o.

Adoptionem filiorum Dei] De adoptione (Vide Epist. Dominicae infra oct. Nativ.).

Evang. Luc. 5.

Cum turbae irruerent in Jesum ut audirent verbum] An quis negligens scire quae scire tenetur, peccet
1-2 76 2 c.

An lex obliget ignorantes in quorum notitiam potest venire per alios
1-2 90 4 2

An ignorantia affectata diminuat culpam, an potius aggravet
3 47 5 c., 3

Quo ordine revelantur a Deo credibilia
2-2 2 6 c pr.
3 42 1 c. pr.

Cum Christus vitam agere debuerit perfectissimam, quomodo igitur praedicavit
3 40 1 2

Cur Christus publice praedicare voluerit
3 40 1 c.

De praedicatione religiosorum
2-2 188 4 o.

Ascendens in unam navem quae erat Simonis] Cur Christus praedicare voluit solis Judaeis
3 42 1 c.

Duc in altum] An Dominus miserit apostolos ad praedicandum gentibus in profundo ignorantiae jacentibus
3 42 1 c. fi., 1

Per totam noctem laborantes nihil cepimus] An fides sit donum Dei
2-2 6 1 o.

Quomodo Deus quosdam dando, scilicet fidem, doceat, quosdam non doceat
1-2 98 4 2
2-2 2 5 1

Rumpebatur autem rete eorum] De schismate
2-2 39 — o.

Exi a me, Domine] An exemplo Petri ex reverentia a sacramento Eucharistiae abstinere nos conveniat
3 80 10 3

Relictis omnibus] An ergo conveniat in divinis praeceptis non satis exercitatos religionem ingredi
2-2 189 1 o.

V. post Pent.

Epist. 1. Petr. 3.

Omnes unanimes] De concordia
2-2 29 — o.

Quid sit concordia
2-2 29 1 c.

An concordia ex charitate causetur
2-2 37 1 c. pr.

Quae concordia laudanda, et quae vituperanda
2-2 37 1 2

Quid sit discordia
2-2 37 2 c. pr.

An omnis discordia in bono sit peccatum
2-2 37 1 c., 3

Ex quo vitio tanquam radice oriatur discordia
2-2 37 2 o.

Compatientes] De misericordia
2-2 30 — o.

Quomodo compatiamur peccantibus
2-2 30 1 1

Non reddentes malum pro malo] An vindicatio non sit licita
2-2 108 1 c.

An Dominus prohibuerit omnem livorem vindictae
1-2 107 2 2, 3

An laudabiliter contumeliae sustineantur
2-2 72 3 o.

Sed e contrario benedicentes] An ex necessitate charitatis sit, quod aliquis signa vel affectus dilectionis inimico exibeat
2-2 25 9 o.

Coerceat linguam suam a malo] De injuriis verborum
2-2 72 et seq

Declinet a malo] An declinare a malo et facere bonum sint partes justitiae
2-2 79 1 o.

An transgressio sit speciale peccatum
2-2 79 2 o.

An omissio sit speciale peccatum
2-2 79 3 o.

Oculi Domini super justos] Quantam curam bonorum habeat Deus
1 22 2 4

Sed et si quid patimini propter justitiam, beati] De causa martyrii
2-2 124 5 o.

Timorem autem eorum ne timueritis] Quando timor sit peccatum
2-2 125 1 o.

Evang. Matth. 5.

Nisi abundaverit justitia vestra] An praecepta novae legis sint majora praeceptis veteris legis
1-2 107 3 2

In quo lex nova superabundet legi veteri
1-2 91 5 c.

An in veteri lege prohibebantur interiores motus animi
1-2 107 4 c. fi.

An lex nova sit gravior quam lex vetus
1-2 107 4 o.

De partibus justitiae
2-2 79 — o.

De praeceptis justitiae
2-2 122 — o.

Audistis quia dictum est antiquis: Non occides] Quid antiqui intellexerint per: Non occides
1-2 107 2 c.
1-2 107 3 2

Ego autem dico vobis] Quanta potestate et auctoritate Christus docebat
3 42 1 2

An Christus proposuerit praecepta quaedam contraria praeceptis veteris legis
1-2 107 2 2

Omnis qui iracundiae fratri suo, reus erit judicio] Quid per judicium, concilium, et gehennam intelligatur
2-2 158 3 2
2-2 158 5 3

Quae ira sit laudabilis, et quae vituperabilis
2-2 158 1 c.
2-2 158 2 c.

De qua ira sit hic Christus locutus
2-2 158 3 2, 3

Qui autem dixerit: Fatue] Quis sit ordo inter hos gradus irae et gradus damnationis, et quomodo explicandus
2-2 158 5 3

VI. post Pent.

Epist. Rom. 6.

In morte ipsius baptizati sumus] Quomodo baptizamur in morte Christi
3 68 5 c.

Quomodo homo baptizatus participet passionem Christi
3 86 4 3

Quomodo commemoretur mors Christi in baptismo
3 65 9 5

An baptizatus moriatur veteri vita
3 68 7 c.

Consepulti enim sumus] Quomodo baptizatus cum Christo sepeliatur
3 51 1 c. fi.

Vetus homo noster simul crucifixus est] De effectibus passionis Christi
3 49 — o.

Ita et vos existimate vos mortuos quidem peccato] Quomodo Christo resurgenti debeamus etiam secundum animam conformari
3 56 2 c.

Evang. Marc. 8.

Misereor super turbam] De misericordia (Vide supra in Evang. Dom. I. post oct. Pent.)

Si dimisero eos jejunos] De sobrietate, gula, et ebrietate
2-2 148 — o.
2-2 149 — o.
2-2 150 — o.

Et interrogavit eos] Cur Christus rogat ea de quibus certus est
2-2 97 2 c pr.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			(Vide de miraculo hoc in Evang. Dominicae: Laetare).
			Gratias agens] De gratiarum actione
2-2	106	—	0

VII. post Pent.

Epist. Rom. 6.

			Exhibete membra vestra servire justitiae] Quomodo membra nostra exhibemus arma justitiae, cum corpus non sit capax gratiae
3	79	1	3
			Cum enim servi essetis peccati, liberi fuistis justitiae] Quotuplex sit servitus, et quotuplex libertas
2-2	183	4	c.
			Quid sit servitus peccati, vel justitiae, item quid libertas a peccato, et libertas a servitute
2-2	183	4	c.
			Quae sit vera servitus, et quae vera libertas
2-2	183	4	c.
			Qui fiat quod homo efficiatur servus aut justitiae aut peccati
2-2	183	4	c.
			Quomodo per Christum simus liberati
3	49	—	0.
			Quem ergo fructum] Cur opera vitiorum minus dicuntur fructus quam opera virtutum
1-2	70	4	1
			De fructibus Spiritus Sancti
1-2	70	—	0.
			De effectu peccati quantum ad reatum poenae
1-2	87	—	0.
			Nam finis illorum mors est] De effectu peccati
1-2	85		et seq.
			Gratia autem Dei vita aeterna] Cur non dicatur: Stipendium injustitiae vitae aeternae
1-2	114	3	2

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Evang. Matth. 7.
			Attendite a falsis prophetis] Qui dicuntur falsi prophetae
2-2	172	4	3
			An sic sit attendendum a falsis prophetis, ut eis communicari non possit
2-2	10	9	0.
			Quando sit licitum cum falsis prophetis disputare
2-2	10	7	0.
			Intrinsecus autem sunt lupi rapaces] Qui doctores dicantur lupi rapaces
2-2	172	4	3
			An haeretici, qui sunt lupi rapaces, sint tolerandi
2-2	11	3	0.
			De punitione haereticorum
2-2	11	3	0.
2-2	11	4	0.
			A fructibus eorum cognoscetis eos] Quomodo cognoscatur haereticus
2-2	5	3	c.
2-2	11	2	2
			Sic omnis arbor bona bonos fructus facit] An ergo bonum non possit esse causa mali
1	49	1	1
			An tota bonitas et malitia actus exterioris dependeat ex voluntate
1-2	20	2	1
			Et in ignem mittetur] An damnati torquebuntur igne corporeo
S.	97	5	0
			An damnati in inferno sola poena ignis affligantur
S.	97	1	0.
			Sed qui facit voluntatem Patris mei] An ad beatitudinem consequendam requirantur bona opera
1-2	5	7	0.

VIII. post Pent.

Epist. Rom. 8.

			Debitores sumus non carni] Quid creatura debeat Deo
1-2	111	1	2
			Si enim secundum carnem vixeritis] Quid sit vivere secundum carnem
1-2	72	2	1
			Si autem spiritu facta carnis mortificaveritis] An per poenitentiam restituatur homo in pristinam dignitatem
3	89	3	0.
			Quicumque enim spiritu Dei aguntur, ii sunt filii Dei] Quomodo adoptemur in filios Dei
1-2	114	3	c. fi.
			Per quam virtutem adoptamur in filios Dei
3	23	3	c. fi.
			Sed accepistis spiritum adoptionis] Quid sit aliquem adoptare
3	23	1	c.
			Non enim accepistis spiritum servitutis] Quis spiritus servitutis non consistat cum spiritu adoptionis, id est charitate
2-2	19	6	0.
2-2	19	10	0.
			Quomodo dicuntur filii adoptivi geniti, cum filius adoptivus non gignatur, sed fiat
3	23	2	c.
			Quae sit differentia inter Deum adoptantem et hominem adoptantem
3	23	1	c. fi.
			Quae sit differentia inter haereditatem bonorum temporalium, et aeternorum
3	23	1	3
			(Vide reliqua circa Epist. Dominicae infra oct. Nativitatis Domini).
			Ipse enim spiritus testimonium reddit spiritui nostro] An quis possit scire se habere gratiam
1-2	112	5	0.
			Si autem filii et haeredes] An filio adoptato debeatur haereditas ex ipso

Pars	Qu.	Art.	Locus
			jure adoptionis
1-2	114	3	c. fi.
3	23	1	c.
			Cohaeredes autem Christi] Cum Christus sit naturalis Filius Patris, et adoptio sit introducta in defectum naturalis filii, quomodo Deo convenit nos in filios suos adoptare
3	23	1	2
			Evang. Luc. 16.
			Homo quidam dives erat] An possessio rerum sit homini naturalis
2-2	66	1	0.
			Quasi dissipasset bona ipsius] An dispensator teneatur dispensare bona sui domini secundum quod ei ab eo commissum est
2-2	32	8	c., 3
			Quid ad dispensationem requiratur
2-2	185	7	c.
			An episcopi mortaliter peccent si bona ecclesiastica quae procurant, pauperibus non largiantur
2-2	185	7	0.
			Accipe cautionem, cito scribe quinquaginta] An dolus sit peccatum ad astutiam pertinens
2-2	55	4	0.
			An fraus ad astutiam pertineat
2-2	55	5	0.
			Quia filii hujus saeculi prudentiores sunt] An vera prudentia possit esse in peccatoribus
2-2	47	13	0.
			Cur addatur hic: In generatione sua
2-2	47	13	1
			Facite vobis amicos de mammona iniquitatis] Cur divitiae dicuntur mammona iniquitatis
2-2	32	7	1
			In quibus rebus consistant divitiae corporales
1-2	2	1	c.
			Quomodo temporalia bona a-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			manda
2-2	126	1	c.
			An divites possint salvari
2-2	186	3	0.
			Cur Deus det alicui abundantiam divitiarum
2-2	117	1	0.
			An quis teneatur ita divitias suas erogare, ut nihil sibi reservet
2-2	117	1	2
			In quanta abundantia eleemosyna sit facienda
2-2	32	10	0.
			Quantum peccatum sit divites non succurrere pauperibus
2-2	32	7	3
2-2	66	7	c.

IX. post Pent.

Epist. 1. Cor. 10.

			Non simus concupiscentes malorum] Cur post baptismum debeamus tantopere fugere mala
3	40	1	c.
3	40	2	3
			De vitio gulae
2-2	148	—	0.
			Neque idololatrae efficiamini] De actibus latriae
2-2	82		et seq.
			Quantum peccatum sit idololatria
2-2	94	3	0.
			Neque fornicemur] De fornicatione
2-2	154	2	0.
2-2	154	3	0.
			Neque murmuraveritis] An voluntas hominis debeat semper conformari voluntati divinae
1-2	20	10	0.
			Neque tentemus Christum] De tentatione
2-2	97	—	0.
			Quantum peccatum sit tentatio Dei
2-2	97	4	0.
			Haec autem omnia in figura contingebant eis] An lex nova veterem legem impleat
1-2	107	2	0.
			Tentatio vos non apprehendat] An

Pars	Qu.	Art.	Locus
			quis debeat se ingerere ad tentationes suscipiendas
3	41	2	2
			Evang. Luc. 19.
			Flevit super illam] Quomodo exemplo Christi condolendum et compatiendum sit peccatoribus
2-2	30	1	1
			An Deus, angeli, et homines boni compatiantur malis hominibus
S.	94	2	o.
			An homines mali et invidi non gaudeant de alieno malo
2-2	1	2	c.
			Eo quod non cognoveris tempus visitationis tuae] Ignorantia Judaeorum de Christo, unde oriebatur
3	47	5	c.,1,2
			An omnium Judaeorum, majorum scilicet et minorum ignorantia erat aequale peccatum
3	47	5	c.
			Quantum peccatum sit peccatum infidelitatis
2-2	10	3	o.
			Et coepit ejicere vendentes] Quomodo ad unius flagelli verbera unus homo illo tempore contemptibilis potuerit ejicere tantam hominum multitudinem
3	44	3	1
			An irreverentia rerum sacrarum et divino cultui deputatarum sit sacrilegium
2-2	99	1	c.
			De simonia
2-2	100	—	o.
			Domus mea domus orationis est] Cur certus et determinatus locus deputetur orationi
2-2	84	3	o.
			Et erat quotidie docens in templo] An Christus omnia publice docuerit
3	42	3	o.

X. post Pent.

			Epist. 1. Cor. 12.
			Scitis quoniam cum gentes essetis] An homo sine gratia possit non peccare
1-2	109	8	o.
			An homo per sua naturalia sine gratia possit legem implere
1-2	109	4	o.
			Et nemo potest dicere: Dominus Jesus] An homo sine gratia nullum verum cognoscere possit
1-2	109	1	o.
			Divisiones vero gratiarum sunt] Quomodo plenitudo gratiae quae in Christo sicut in capite adunatur, ad membra ejus diversimode redundet
2-2	183	2	c.
			Unicuique autem datur manifestatio spiritus ad utilitatem] De duplici gratia, gratum scilicet faciente, et gratia gratis data, de earumque distinctione
1-2	111	1	o.
			De gratiis gratis datis
2-2	176	et seq.	
			Alii quidem datur sermo sapientiae] De distinctione gratiarum gratis datarum
1-2	114	—	o.
			Dividens singulis prout vult] Cur in uno sit major gratia quam in alio
1-2	112	4	o.
			Evang. Luc. 18.
			Qui in se confidebant] An praesumere de suis viribus sit peccatum
2-2	130	1	o.
			Quid sit dicendum praesumptuosum esse
2-2	130	1	3
			Quot modis contingat praesumptio
2-2	130	2	3
			Quotuplex sit praesumptio
2-2	21	1	c.
			Quae praesumptio sit altera gravior
2-2	21	1	1
			Ex quo vitio causetur praesumptio opposita magnanimitati
2-2	21	4	c. pr.
			Ex quo vitio oriatur praesumptio opposita timori
2-2	21	4	c. fi.
			Et aspernabantur caeteros] An sit species superbiae, cum aliquis aliis despectis singulariter vult videri
2-2	162	4	o.
			Haec apud se orabat] Quibus virtutibus debeat oratio esse adornata, ut placeat Deo, ab eoque exaudiatur
2-2	83	13	o.
2-2	83	14	o.
2-2	83	15	c.
			De religione, devotione, oratione
2-2,	81	—	o.
2-2	82	—	o.
2-2	83	—	o.
			Quia non sum sicuti caeteri homines] An jactantia sit peccatum
2-2	112	2	o.
			An jactantia oriatur ex superbia
2-2	112	1	2
			An jactantia hujus Pharisei fuerit peccatum mortale
2-2	112	2	c.
			Jejuno bis in sabbato] Cur Pharisei et discipuli Joannis potius jejunabant quam Christus et ejus discipuli
3	40	2	2
			Decimas do omnium] De decimis
2-2	87	—	o.
			Publicanus autem stans a longe] Quanta virtus sit humilitas
2-2	161	5	o.
			Cur humilitas necessaria sit ad raotionem
2-2	83	15	c.
			Quia omnis qui se exaltat humiliabitur] Quomodo exaltatio tanquam merces redditur humilitati
2-2	161	5	3

XI. post Pent.

			Epist. 1. Cor 15.
			Quia resurrexit] De resurrectione Christi
3	53	et seq.	
			Et visus est Caephae] Quibus Christus apparuerit, et ubi
3	55	3	3, 4
			Visus est et mihi] Cum Christus ante conversionem Pauli ascenderit, quomodo visus est ab eo
3	57	6	3
			Ego enim sum minimus apostolorum] An homo debeat se omnibus per humilitatem subjicere
2-2	161	3	o.
			Quomodo quis absque falsitate potest se credere et pronuntiare omnibus viliorem, et ad omnia inutilem et indignum
2-2	161	6	1
			Gratia Dei sum id quod sum] De necessitate gratiae
1-2	109	—	o.
			Evang. Marc. 7.
			Exiens Jesus de finibus Tyri venit per Sidonem] Cur Christus in eodem loco non mansit, sed ex uno ad alium praedicandi causa se contulit
3	40	1	c.
			Et deprecabantur eum ut illi imponeret manum] An debeamus pro aliis orare
2-2	83	7	o.
			An oratio aliena alteri prosit
2-2	83	7	2, 3
			An bona intentio aliena, fides aliena, et fidei professio aliena alteri prodesse possit
3	68	7	o.
3	68	8	o.
			Et apprehendens eum seorsum] Cur Christus hunc mutum et surdum virtute sua divina non subito, sed paulatim mediante corpore suo curare voluit
3	44	3	2
			De ceremoniis et ritibus baptismi
3	66	10	o.
3	71	—	o.
			Et suscipiens in coelum ingemuit] An omnis poena sit propter aliquam culpam
1-2	87	7	o.
			Et praecepit illis ne cui dicerent] An Christus intendebat eos per virtutem divini praecepti obligare praecepiendo eis ne cui dicerent
2-2	104	4	1
3	13	4	2
3	44	3	4
			Quanto magis eis praecipiebat, tanto plus praedicabant] An ergo Christo fuerint inobedientes
2-2	104	4	1
			An anima Christi non habuerit omnipotentiam respectu executionis propriae voluntatis
3	13	4	2
			Dicentes: Bene omnia fecit] De gratiarum actione
2-2	106	—	o.

XII. post Pent.

			Epist. 2. Cor. 3.
			Fiduciam autem talem habemus] An unus alium doceat
1	117	1	o.
			An homo solum exhibeat exterius ministerium
1	117	1	c., 1
			An fides sit donum Dei
2-2	6	1	o.
2-2	6	2	o.
			Quomodo Deus quosdam misericordia doceat et quosdam justitia non doceat
1-2	98	4	2
2-2	2	5	1
			An in hoc maxime potestas divina monstrata sit quod discipulis suis tantam virtutem contulit in docendo, ut gentes quae nihil de Christo audierant ad ipsum converterent
3	42	1	2
			Per Christum ad Deum] De oratione et sacerdotio Chri-

Pars	Qu.	Art.	Locus
sti			
3	21	—	0.
3	22	—	0.

Non quod sufficientes simus] An homo sine gratia nullum verum cognoscere possit
1-2 109 1 0.

An quis possit vere dicere se ad quidvis inutilem et inidoneum
2-2 161 6 1

Qui et idoneos nos fecit ministros] An Deus eos quos elegit, faciat idoneos ad id ad quod eos elegit
3 27 3 c.

Litera enim occidit] Quomodo litera sive lex occidat
1-2 98 1 2

An etiam litera Evangelii occideret, nisi adesset interius gratia fidei sanans
1-2 106 2 c.

Quod si ministratio mortis] An ministri novi Testamenti sint majoris dignitatis quam ministri veteris Testamenti
2-2 87 1 c. fi

Cur Apostolus legem veterem vocat ministrationem mortis et damnationis, legem autem novam ministrationem spiritus et justitiae
1-2 106 2 3

Evang. Luc. 10.

Tentans eum] De tentatione Dei
2-2 97 — 0.

Quid faciendo vitam aeternam possidebo?] An bona opera requirantur ad beatitudinem sive vitam aeternam
1-2 5 7 0.

Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo] Quid sit dilectio
2-2 27 2 0.

An convenienter mandetur quod Deus diligatur ex toto corde
2-2 44 4 0.

Quid sit Deum diligere ex toto corde, et ex tota anima, et ex omnibus viribus et ex omni mente
2-2 44 4 0.
2-2 44 5 0.

An praeceptum hoc de dilectione Dei possit servari in via
2-2 44 6 0.

An peccans venialiter diligat Deum ex toto corde
2-2 44 4 2

(De hoc praecepto vide plura infra in Evang. Dominicae XIII. post oct. Pentecost.).

Et proximum tuum sicut teipsum] Quomodo proximus sit diligendus
2-2 44 7 c.

Homo quidam descendebat] De statu innocentiae primi hominis quantum ad intellectum et voluntatem
1 49 usq. ad 103

De peccato primi hominis
2-2 163 — 0.

De poena peccati primorum patientum
2-2 164 — 0.

De peccato originali
1-2 81 — 0.
1-2 82 — 0.

Abierunt semivivo relicto] Quousque bonum naturae per peccatum fuerit imminutum
1-2 85 1 0.
1-2 85 2 0.

Accidit ut sacerdos quidam descenderet eadem via, et viso illo praeteriit] An ceremoniae et sacrificia veteris legis habebant virtutem justificandi tempore legis
1-2 103 2 0.

An praecepta moralia veteris legis justificabant
1-2 100 12 0.
1-2 103 2 0.

Samaritanus autem] An salus nostra sit adscribenda Christo
1-2 91 5 2
2-2 2 7 c.

Alligans vulnera] Quot sit vulnera quibus humana natura per peccatum vitiata est
1-2 85 3 0.

Infundens oleum et vinum] De sacramentis institutis tanquam remediis contra vulnera humanae naturae
3 60 et seq.

Quaecumque supererogaveris] De consiliis
1-2 108 4 0.

Quis horum trium videtur tibi proximus fuisse illi] Quis sit noster proximus
2-2 44 7 c.

XIII. post Pent.

Epist. ad Galat. 3.

Abrahae dictae sunt promissiones] An promissio haec facta sit Abrahae propter ipsius meritum, an vero ex gratuita Dei electione, et vocatione
1-2 98 4 c.

Et semini ejus] An alio modo quam per semen Abrahae, id est Christum, salvari possimus
1-2 91 5 2
1-2 98 2 4
2-2 2 7 c.

Quae post quadringentos et triginta annos facta est lex] An lex vetus fuerit data convenienti tempore
1-2 98 6 0.

Nam si ex lege haereditas] An lex vetus justificet
1-2 98 — c., 2
1 2 100 12 0.

Lex propter transgressionem posita est] An legis actus et officium sit punire transgressores
1-2 92 2 4

Ordinata per angelos] An lex vetus data fuerit immediate a Deo, an potius per angelos
1-2 98 3 0.

In manu mediatoris] An Christus sit mediator Dei et hominum et secundum quam naturam
3 26 — 0.

Evang. Luc. 17.

Dum iret in Jerusalem, transibat per mediam Samariam] Cur Christus non egit vitam solitariam, sed inter homines diversorum locorum et regionum conversatus est
3 40 1 c.

Decem leprosi] Quid per leprosum significetur (Vide Dominicam II. post Epiphaniam in Evang.).

Jesu praeceptor] De nomine Jesu
3 37 2 0.

Miserere nostri] Quid sit miserere sive misericordia
2-2 30 1 c. pr.
2-2 30 2 c. pr.

Ite, ostendite vos sacerdotibus] Cur Dominus jam mundatos a lepra mittit ad sacerdotes
1-2 102 5 7
1-2 103 2 2, 3

Quem ritum servabant sacerdotes in purificatione leprosi
1-2 102 5 7

De confessione peccatorum sacerdoti facienda
S. 6 et seq.

Cecidit ante faciem ejus] An Deus sit adorandus corporali adoratione
2-2 84 2 0.

Gratias agens] De gratiarum actione
2-2 106 — 0.

Quanta gratia fiat poenitenti
2-2 106 2 0.

Non est inventus qui daret gloriam Deo] Quale et quantum peccatum sit ingratitudo
2-2 107 2 3

XIV. post Pent.

Epist. Galat. 5.

Caro enim concupiscit adversus spiritum] Quomodo caro et spiritus mentem humanam ad diversa et contraria moveat atque impellat
1-2 70 4 c. pr.

Quomodo opera carnis et fructus sibi mutuo contrarientur
1-2 70 4 c.

Qui fructus spiritus, quibus operibus carnis opponantur
1-2 70 4 c.

An sicut caro concupiscit adversus spiritum, ita etiam amici carnales adversentur profectui spirituali
2-2 189 10 2

Manifesta sunt opera carnis] Cur opera carnis non dicuntur fructus carnis, sicut opera spiritus dicuntur fructus spiritus
1-2 70 4 1

Quae dicuntur hic opera carnis
1-2 72 2 1

An peccata spiritualia etiam hic dicantur opera carnis
1-2 72 2 1

De peccatis et vitiis
1-2 71 et seqq.

Qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt] Quibus peccatis debeatur poena aeterna
1-2 87 5 0.

Fructus autem Spiritus] An fructus Spiritus Sancti sint actus
1-2 70 1 0.

An convenienter hic ab Apostolo enumerentur
1-2 70 3 0.

Evang. Matth. 6.

Nemo potest duobus dominis servire] Qualibus

Pars	Qu.	Art.	Locus
duobus dominis servire non possumus	1-2	1	5 o.
Sed contra] An subditi teneantur suis superioribus in omnibus obedire	2-2	104	5 o.
In quibus praelato non sit obediendum	2-2	33	7 5
Aut enim unum odio habebit] An Deus possit odio haberi	2-2	34	1 o.
Quid sit odium	2-2	34	1 c.
Et alterum contemnet] Quid sit peccare ex contemptu	2-2	186	9 3
Ne solliciti sitis animae vestrae] De sollicitudine (Vide in Epist. Dominicae III. post oct. Pent.).			
Scit enim Pater vester quia his omnibus indigetis] Si Deus scit desideria nostra et indigentiam, cur igitur ei preces porriginus	2-2	83	2 1
Primum querite regnum Dei, et caetera adjicientur vobis] An temporalia bona cadant sub merito	1-2	114	10 o.
Quomodo temporalia bona possint licite desiderari	1-2	99	6 c. fi., 2
	2-2	83	6 o.
Ad quae bona ordinet hominem lex nova, et ad quae lex vetus	1-2	91	5 c. pr.
	1-2	99	6 o.

XV. post Pent.

Epist. Galat. 5.

Non efficiamur inanis gloriae cupidi] Quid gloria	2-2	132	1 c.
Quot modis gloria dicatur vana et inanis	2-2	132	1 c.
An inanis gloria sit peccatum mortale	2-2	132	3 o.
Hujusmodi instruite in spiritu lenitatis] Quid cogitandum alium corripienti, et quomodo se in correptione habere debeat	2-2	33	5 c
De mansuetudine et clementia	2-2	157	— o.
Alter alterius onera portate] An supportatio opponatur correctioni fraternae	2-2	33	1 3
Quando quis peccantem dicatur supportare	2-2	33	1 3
Quomodo tolerandi sint mali	2-2	108	1 2, 4
An malo non sit resistendum	2-2	188	3 1
Nam si quis existimat se aliquid esse] De praesumptione	2-2	130	— o.
De speciebus superbiae	2-2	162	4 o.
Et sic in semetipso tantum gloriam habebit et non in altero] An peccatum sit alteri vitia sua proponere, ut per comparationem ejus videatur corripiens sanctus et justus	2-2	33	5 c.
Communicet autem is qui catechizatur] De catechesi	3	71	1 o.
	3	71	4 o.
Quae seminaverit homo, haec et metet] An bona opera sint meritoria vitae aeternae	1-2	114	3 o.
An peccata quae contra charitatem sunt, sint meritoria mortis et corruptionis aeternae	1-2	87	3 o.
	S.	99	1 o.
Bonum facientes non deficiamus] De perseverantia	2-2	137	— o.
Ad omnes] An omnibus sit benefaciendum	2-2	31	2 o.
Maxime ad domesticos fidei] An magis debeamus diligere meliores quam nobis conjunctiores	2-2	26	7 o.

Evang. Luc. 7.

Ecce defunctus efferebatur] An homo in statu innocentiae erat immortalis	1	97	1 o.
	1	97	4 o.
An mors sit poena peccati	1-2	85	5 o.
	2-2	164	1 o.
De qualitate animae exeuntis	S.	70	— o.
De suffragiis mortuorum	S.	71	— o.
An sepelire mortuum sit species eleemosynae	2-2	32	2 c., 1
Et turba multa cum illa] An dolor amici compatientis mitiget tristitiam	1-2	38	3 o.
Misericordia motus] De misericordia (Vide supra in Evang. Domin. I. post oct. Pentec.).			
Noli flere] An fletus mitiget tristitiam	1-2	38	2 o.
Et accessit et tetigit loculum] Cur Christus in faciendis miraculis circa homines, non usus est sola potestate divina, sed aliud ad humanitatem ejus pertinens apponere voluit	3	44	3 2
Et resedit qui erat mortuus] Si hic mortuus, et quidam alii sint a Christo revocati ad vitam, an ergo Christus primo non resurrexerit	3	53	3 2
Magnificabant Deum] De gratiarum actione	2-2	106	— o.

XVI. post Pent.

Epist. ad Ephes. 3.

Hujus rei gratia flecto genua mea] An perseverantia indigeat auxilio gratiae	1-2	109	10 o.
	2-2	137	4 o.
Flecto genua] An adoratio importet actum corporalem	2-2	84	2 o.
Ex quo omnis paternitas] An hoc nomen, Pater, sit proprie nomen divinae personae	1	33	2 o.
An hoc nomen, Pater, per prius dicat respectum ad filium quam ad creaturam	1	33	3 o.
Paternitas in coelo] Quomodo in coelestibus sit paternitas	1	45	5 1
Virtutem corroborari] De fortitudine	2-2	123	— o.
Christum habitare per fidem] An credere sit ad salutem necessarium	2-2	2	3 o.
An sit donum Dei	2-2	6	1 o.
In charitate radicati et fundati] Cur charitas radici et fundamento comparetur	2-2	23	8 2
Ut impleamini in omnem plenitudinem Dei] An ergo plenitudo non sit propria Christo	3	7	10 c., 2

Evang. Luc. 14.

Cur intraret Jesus in domum cujusdam principis Phariseorum] Cur Christus cum peccatoribus conversari et manducare voluerit	3	40	1 c.
Si licet sabbato curare] An Christus curando hominem in sabbato, sabbatum non violaverit	3	40	4 1
De sanctificatione sabbati	2-2	122	4 o.
Intendens quomodo primos accubitus eligeret] De ambitione (Vide supra in Evang. Dominicae II. post oct. Pent.).			
Non discumbas in primo loco] De quarta specie superbiae	2-2	162	4 o.
Recumbe in novissimo loco] An homo debeat se omnibus per humilitatem subjicere	2-2	161	3 o.
Quia omnis qui se exaltat] Quomodo humilitati promittatur spiritualis exaltatio	2-2	161	5 3

XVII. post Pentec.

Epist. Ephes. 4.

Cum omni humilitate et mansuetudine] De humilitate	2-2	161	— o.
De mansuetudine	2-2	157	— o.
Cum patientia supportantes] De patientia	2-2	161	— o.
De supportatione fratris (Vide in Epist. Dominicae XV. post oct. Pentecost.).			
In vinculo pacis] De pace et concordia (Vide supra in Evang. Feriae III. post Paschа).			
Unum corpus] Quomodo tota Ecclesia dicatur unum corpus	3	8	1, c. pr
In unam spem vocationis vestrae] Quomodo bona spiritualia possint simul ex integro a pluribus possideri	3	23	1 3
Una fides] Quomodo fides sit una	2-2	4	6 o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Unum baptisma] Quomodo baptisma dicatur unum
3	66	9	o.
			Et in omnibus nobis] Quomodo Deus sit in omnibus rebus
1	8	1	o.
1	8	3	o.
			Evang. Matth. 22.
			Accesserunt ad Jesum Pharisaei, et interrogavit] Quando sit licitum cum haereticis disputare
2-2	10	7	o.
			Tentans eum] De tentatione
2-2	97	—	o.
			De simulatione
2-2	111	—	o.
			Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde] (De hoc praecepto vide in Evang. Dominicae XII. post oct. Pentec.).
			An Deus possit hic totaliter amari
2-2	27	5	o.
			An divinae dilectionis sit aliquis modus habendus
2-2	27	6	o.
			Hoc est maximum] Cur hoc praeceptum de charitate Dei sit maximum
2-2	44	1	c. fi.
			Secundum autem simile est huic] Cum charitas sit una virtus, quorsum duo praecepta de ea dantur
2-2	44	2	1
			Cum debeamus quatuor diligere, Deum, nos, proximum, et corpus proprium, cur non dantur quatuor praecepta
2-2	44	3	1
			Cujus filius est? dicunt ei: David] An Christus sumpserit carnem de semine David
3	31	2	o.
			Quomodo ergo David vocat eum Dominum] An hae sint verae: Homo est Deus, et Deus est homo
3	16	1	o.
3	16	2	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			XVIII. post Pentec.
			Epist. 1. Cor. 1.
			Gratias ago Deo meo] De gratiarum actione et gratitudine
2-2	106	—	o.
			Pro vobis] An debeamus pro aliis orare
2-2	83	7	o.
			Ita ut nihil vobis desit in ulla gratia] Quomodo homo dicatur esse plenus gratia
3	7	10	c.
			Confirmabit vos usque in finem] An perseverantia indigeat auxilio gratiae
1-2	109	9	o.
1-2	109	10	o.
2-2	137	4	o.
			Utrum quis possit sibi promereri finalem perseverantiam
1-2	114	7	o.
			Sine crimine] Quot et quae sint vitia capitalia
1-2	84	4	o.
			Evang. Matth. 9.
			Ascendit Jesus in naviculam] An Christus assumpserit corpus carnale et terrestre cum ejus defectibus et qualitatibus
3	5	2	o.
3	14	1	o.
3	14	2	o.
			Et ecce offerunt ei paralyticum] An beneficentia sit actus charitatis
2-2	31	1	o.
			Quibus sit benefaciendum
2-2	31	2	o.
2-2	31	3	o.
			Videns autem Jesus fidem illorum, dixit paralytico: Confide] An ergo homo possit alteri mereri primam gratiam
1-2	114	6	1
			An aliena devotio prosit alteri (Vide supra in Evang. Dom. XI. post oct. Pentec.).
			Remittuntur tibi peccata tua] De

Pars	Qu.	Art.	Locus
			contritione peccatorum
S.	1		et seq.
			De confessione et satisfactione peccatorum
S.	6	—	o.
S.	12	—	o.
			Cum vidisset Jesus cogitationes] An anima Christi in Verbo cognoscat omnia
3	10	2	o.
			Hic blasphemat] Blasphemia quid sit, et quot modis contingat
2-2	13	1	c.
			Blasphemia unde tanquam filia oriatur
2-2	158	7	1
			Surge, tolle lectum] An mors et alii defectus corporales nascantur ex peccato
1-2	85	5	o.
3	44	3	3
			Timuerunt] De timore
1-2	41	—	o.
1-2	42	—	o.
2-2	19	—	o.
			XIX. post Pent.
			Epist. Ephes. 4.
			Renovamini spiritu mentis vestrae et induite novum hominem] An justificatio impii consistat in peccatorum remissione et gratiae infusione
1-2	113	1	o.
1-2	113	2	o.
			An declinare a malo et facere bonum sint partes justitiae
2-2	79	1	o.
			Propter quod deponentes mendacium] De mendacio
2-2	110	—	o.
			Loquimini unusquisque veritatem] De virtute veritatis
2-2	109	—	o.
			Irascimini et nolite peccare] Quando irasci sit licitum et quando non
2-2	158	1	o.
2-2	158	2	o.
			Sol non occidat super iracundiam

Pars	Qu.	Art.	Locus
			vestram] An ira, si continua sit, gignat odium
2-2	34	6	3
			Jam non furetur] De furto et rapina
2-2	66	—	o.
			De ludis et lusoribus
2-2	168	—	o.
			An liceat eleemosynas fieri de illicite acquisitis
2-2	32	7	o.
			Quando liceat alicui furari ut eleemosynas largiatur
2-2	32	8	1
2-2	66	7	3
			An liceat alicui furari propter necessitatem
2-2	66	7	o.
			Evang. Matth. 22.
			Loquebatur Jesus in parabolis] Cur Christus in parabolis voluit loqui
3	42	3	c.fi., 3
			Qui fecit filio nuptias suas] De incarnatione Dei sive conjunctione naturae divinae cum humana
3	1		et seq.
			De sacramento matrimonii ejusque significatione
S.	42	1	o.
			De gratia Christi secundum quam est caput Ecclesiae
3	8	—	o.
			Et misit servos suos (Vide supra in Evang. Dominicae II. post oct. Pentecost.).
			Et contumeliis affectos occiderunt] Quantum peccatum sit ingratitudo, qua benefacientibus male fit
2-2	107	3	c. fi.
			Iratus est] Quomodo Deo tribuatur ira
1	3	2	2
			At ille obmutuit] An in judicio cognoscit quilibet peccata quae fecit
S.	87	1	o.
			In tenebras exteriores] An damnati erunt in tenebris corporalibus
S.	97	4	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Ibi erit fletus] An in damnatis erit fletus corporalis
S.	97	3	o
			Et stridor dentium] An damnati perpetientur frigus
S.	97	1	3
			Cum damnati non affligantur sola poena ignis, cur igitur in eorum damnationis expressione fit sola mentio ignis
S.	97	1	1
			Multi sunt vocati, pauci vero electi] An non omnes christiani sint salvandi
S.	99	4	o.
			XX. post Pent.
			Epist. Eph. 5.
			Videte quomodo caute ambuletis, non quasi insipientes, sed ut sapientes] Quae sit vera prudentia
2-2	47	13	c.
			An vera prudentia sit in peccatoribus
2-2	47	14	o.
			An sit in omnibus habentibus gratiam
2-2	47	14	o.
			Sed intelligentes quae sit voluntas Dei] De duplici voluntate Dei, signi videlicet et beneplaciti
1	19	11	o.
			De duplici cognitione divinae voluntatis
2-2	97	2	1
			Nolite inebriari vino] De ebrietate
2-2	150	—	o.
			Ebrietas quid sit
2-2	150	1	c.
			An ebrietas sit peccatum et quale
2-2	150	1	o.
2-2	150	2	o.
			An aliquis inebrians se, si sibi vomitum ex consilio medici excitet, peccet
2-2	150	2	3
			An ebrius mereatur duplices mulctationes
1-2	76	4	4
2-2	150	4	1

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Vino] An usus vini totaliter sit illicitus
2-2	149	3	o.
			Quibus maxime sit abstinendum a vino et simili potu inebriante
2-2	149	4	o.
			In quo est luxuria] An ex usu vini provocetur concupiscentia et libido
2-2	148	8	1
2-2	149	4	c.
			De luxuria et ejus speciebus
2-2	153	—	o.
2-2	154	—	o.
			Domino gratias agentes] De gratiarum actione
2-2	106	—	o.
			Evang. Joan. 4.
			Erat quidam regulus cujus filius infirmabatur] An mors et alii defectus corporales nascantur ex peccato
1-2	85	5	o.
3	44	3	3
			Cur aliquorum corpora pluribus defectibus subjacent, quorumdam vero paucioribus
1-2	85	5	1
			Cum per baptismum liberemur ab omni peccato, cur non statim etiam liberamur an omn. poena peccati et poenalitatibus hujus vitae
1-2	85	5	2
			Nisi signa et prodigia videritis non creditis] Cur miracula dicuntur signa, et cur prodigia
2-2	176	1	3
			An miracula non evertant aut saltem diminuant meritum fidei
2-2	2	10	o.
3	55	5	2, 3
			(De miraculis vide plura in Evang. Dominicae: Laetare, et in festo Ascens. Domini).
			Dicit ei Jesus: Vade, filius tuus vivit] An anima Christi in Verbo cognoscat omnia
3	10	2	o.
			An anima Christi habuerit omnipotentiam respectu executionis propriae voluntatis
3	13	4	o.
			Et credidit ipse] Quid credere
2-2	2	1	o.
			An credere explicite mysterium Christi sit de necessitate salutis apud omnes
2-2	2	7	o.

XXI. post Pent.

			Epist. Ephes. 6.
			Quoniam nobis non est colluctatio adversus carnem et sanguinem] An homines a daemonibus impugnentur
1	114	1	o.
			Quomodo diaboli hominem impugnent et ad peccatum inducere conentur
1-2	80	1	o.
1-2	80	2	o.
			An omnia peccata procedant ex suggestione et tentatione daemonum
1	114	3	o.
1-2	80	4	o.
			An homo hominem non tentet
1	114	2	c.
			An homo valeat resistere diabolis
1	114	1	2
1-2	80	3	o.
			An diabolus semel ab aliquo repulsus et superatus desistat ab eo tentando
1	114	4	o.
			Sed adversus principes et potestates] An in daemonibus sit praelatio
1	109	2	o.
			Adversus mundi rectores] An diabolus sit rector et caput malorum
3	8	7	o.
			Contra spiritualia nequitiae in coelestibus] Utrum aër iste sit locus poenalis daemonum
1	64	4	o.
			Ut possitis resistere] Quomodo homo resistat impugnationi daemonum
1	114	1	2
			State ergo succincti lumbos vestros] De castitate
2-2	151	—	o.
			Induti loricam justitiae] De justitia
2-2	58	—	o.
			In omnibus sumentes scutum fidei] De effectibus fidei
2-2	7	—	o.
			Evang. Matth. 18.
			Qui debebat ei decem millia talenta] Quomodo homo per peccatum mortale fiat reus aeternae damnationis
1-2	87	4	o.
1-2	87	5	o.
			Misertus autem Dominus] Quomodo in justificatione impii inveniatur misericordia Dei
1	21	4	1
			Ille autem noluit] Qui maxime miserentur aliorum, et qui minime
2-2	30	2	o.
			Videntes autem conservi contristati sunt] An angeli doleant de malis eorum quos custodiunt
1	113	7	o.
			Quoadusque redderet universum debitum] An peccata dimissa redeant per sequens peccatum
3	88	1	o.
			An peccata dimissa non redeant per ingratitudinem quae incurritur per odium fraternum
3	88	2	o.
			Si non remiseritis] De odio proximi
2-2	34	2	o
2-2	34	3	o.
			De invidia
2-2	36	—	o.
			De injuriis verborum
2-2	72	et seq.	

XXII. post Pentec.

			Epist. Phil. 1.
			Confidimus in Domino Jesu, quia qui coepit in vobis] De spe
2-2	17	—	o.
			Quid fiducia
2-2	129	6	c, 3
			An aliquis alteri possit sperare beatitudinem aeternam
2-2	17	3	o.
			An homo constitutus in gratia requirat auxilium gratiae ad perseverandum
2-2	109	10	o.
2-2	137	4	o.
			An aliquis possit perseverantia mereri
1-2	114	9	o.
			Et hoc oro] An debeamus pro aliis orare
2-2	83	7	o.
			Ut charitas vestra magis ac magis abundet] An charitas augeatur
1-2	24	4	o.
			An augeatur per additionem
2-2	24	5	o.
			An quolibet actu charitatis charitas augeatur
2-2	24	6	o.
			An charitas possit in hac vita esse perfecta
2-2	24	8	o.
			De gradibus charitatis
2-2	24	9	o.
			Evang. Matth. 22.
			Magister, scimus] De adulatione
2-2	115	—	o.
			Quia verax es] De virtute veritatis
2-2	109	—	o.
			De mendacio
2-2	110	—	o.
			Non enim respicis personam hominis] De acceptione personarum
2-2	63	—	o.
			Cognita autem Jesus nequitia eorum] An anima Christi in Verbo cognoscat omnia
3	10	2	o.
			Quid me tentatis, hypocritae?] Tentare quid
1	114	2	c.
2-2	97	1	c.
			Quid hypocrisis
2-2	111	2	c. fi.
			An hypocrisis opponatur virtuti veritatis
2-2	111	3	o.
			Quale peccatum sit hypocrisis
2 2	111	4	o.
			Reddite quae sunt Caesaris Caesari] Quae debeantur principibus et superioribus in dignitate constitutis
2-2	102	2	3
			An teneantur christiani saeculariibus potestatibus obedire
2-2	104	6	o.
			An si quis laedat principem, gravius peccet quam si laedat privatam personam
2-2	65	4	c.
			An si princeps quippiam violenter a suis subditis extorqueat, teneatur ad restitutionem
2-2	66	8	c., 3
			Quousque liceat principi uti coactione et violentia in ablatione aliorum bonorum
2-2	66	8	c., 3
			An princeps teneatur ad restitutionem bonorum a latronibus ablatorum, si per ejus defectum et negligentiam latrones increscant
2-2	62	7	c.
			Et quae sunt Dei Deo] De religione et ejus actibus
2-2	81	et seq.	
			De oblationibus
2-2	86	—	o.
			De decimis
2-2	87	—	o.
			An homines teneantur dare decimas ex necessitate praecepti
2-2	87	1	o.

XXIII. post Pentec.

			Epist. Philipp. 3.
			Imitatores mei estote] Quomodo minores debeant imitare majores
2-2	2	6	3
			Nunc autem et flens dico inimicos crucis] Quomodo

Pars	Qu.	Art.	Locus
			compatiendum sit peccatoribus (Vide supra in Evang. Dominicae IX. post oct. Pentecost.).
			Quorum Deus venter est] Quomodo gulae deditorum Deus sit venter
1	65	1	c.
1-2	1	5	sc.
			Nostra autem conversatio est in coelis] Cum Apostolus adhuc in terris conversabatur, quomodo ejus conversatio erat in coelis
2-2	23	1	1
			Unde etiam Salvatorem expectamus] Unde spes et fiducia oriatur
2-2	17	1	2, 3
2-2	129	6	c., 3
			Qui reformabit corpus humilitatis nostrae] De conditionibus beatorum resurgentium
S.	82	et	seqq.
			Qua etiam possit subjicere sibi omnia] De omnipotentia Dei
1	25	—	o.

Ult. post Pent.

Epist. Coloss. 1.

			Non cessamus pro vobis orantes] De oratione
2-2	83	—	o.
			De oratione pro aliis
2-2	83	7	o.
			Postulantes]
2-2	83	17	o.
			Ut impleamini] De voluntate Dei
1	19	—	o.
			Deo per omnia placentes] De merito
1-2	114	—	o.
			In omni patientia et longanimitate, cum gaudio, gratias agentes] De patientia
2-2	136	—	o.
			De gaudio
2-2	28	—	o.
			De gratiarum actione
2-2	106	—	o.
			Qui eripuit nos de potestate] An passio Christi causaverit nostram salutem per modum meriti
3	58	1	o.
			De effectibus passionis Christi
3	49	—	o.
			Et transtulit in regnum] De adoptione Christi
3	23	—	o.
			In quo habemus redemptionem] Utrum per passionem Christi simus Deo reconciliati, et liberati a peccato, potestate diaboli, et reatu poenae
3	49	1	o.
3	49	2	o.
3	49	3	o.
3	49	4	o.

Evang. Matth. 24.

			Cum videritis abominationem] De signis praecedentibus judicium
S.	71	—	o.
			Sicut enim fulgur] An tempus judicii et resurrectionis sit occultum
S.	77	2	o.
S.	77	3	o.
S.	77	4	o.
			Sol obscurabitur] An vero sol et luna obscurabuntur
S.	73	2	o.
			Cum tuba] An vox tubae sit causa resurrectionis
S.	76	2	c.
			Congregabunt electos] An angeli operabuntur ad resurrectionem
S.	76	3	o.

Proprium Sanctorum.

In festo sancti Andreae
(30 Nov.)

Epist. Rom. 10.

			Corde creditur ad justitiam] An credere sit necessarium ad salutem
2-2	2	3	o.
			Ore autem fit confessio ad salutem] Quotuplex sit confessio
2-2	3	1	1
			An confessio fidei sit necessaria ad salutem
2-2	3	2	o.
			Omnis qui credit in illum non confundetur] An sola fides ad salutem sufficiat
1-2	5	7	o.
1-2	114	4	3
2-2	2	9	o.
3	49	1	5
S.	99	4	o.
			Non est distinctio Judaei et Graeci] De conversione gentium (Vide supra in Epist. Epiph.).
			Quam speciosi pedes evangelizantium pacem] An vita secundum quam aliquis praedicando et docendo contemplata tradit, sit perfectior quam vita quae solum contemplatur
2-2	182	1	3
2-2	183	2	c.fi.,3
2-2	184	7	o.
3	40	1	2
			Sed non omnes obediunt Evangelio] Cur audientium unam et eamdem praedicationem, quidam credunt, et quidam non credunt
2-2	6	1	c.
			Ergo fides ex auditu] An credenda quibusdam revelentur immediate a Deo, quibusdam vero proponantur a Deo, mittente fidei praedicatores
2-2	6	1	c. pr
			In omnem terram exivit sonus eorum] An tempore apostolorum fuerit praedicatum Evangelium in universo mundo
1-2	106	4	4

Evang. Matth. 19.

			Erant enim piscatores] Cur Christus pauperes et viles discipulos elegerit
3	39	3	c.
			At illi continuo, relictis retibus, secuti sunt eum] Qui factum sit quod apostoli et alii statim secuti sint Christum
3	44	3	1
			An ille qui cito Christo credit sit levis corde
2-2	2	9	3
			Relictis retibus et patre, secuti sunt eum] De statu religionis
2-2	186	et	seq.
			An occasione religionis praetermittenda sint pietatis officia
2-2	101	4	o.
			An propter obsequium parentum debeant aliqui retrahi ab ingressu religionis
2-2	189	6	o.
			Quomodo Jacobus et Joannes laudentur quod, dimisso patre, secuti sint Christum
2-2	101	4	1

In festo sancti Nicolai.
(6 Dec.)

Epist. Hebr. 13.

			Mementote praepositorum] De obedientia
2-2	104	—	o.
			Qui vobis locuti sunt] De officio praedicatoris
3	40	—	o.
			De eorum stipendiis
2-2	187	4	1
			Jesus Christus heri et hodie] De aeternitate sacerdotii Christi
3	22	5	o.
			De Dei aeternitate
1	10	—	o.
			De quo edere non habent potestatem] De lege nova
1-2	106	—	o.
1-2	107	—	o.
1-2	108	—	o.
			De comparatione novae legis ad veterem
1-2	107	—	o.
			Quorum enim animalium] De praeceptis et caeremoniis veteris legis
1-2	99	—	o.
1-2	100	—	o.
1-2	101	—	o.
			Extra portam passus] De loco passionis Christi
3	46	10	o.
			Futuram inquirimus] De beatitudine hominis
1-2	2	et	seq.
			Hostiam laudis] De gratitudine
2-2	106	—	o
			De devotione
2-2	82	—	o.
			Beneficentiae autem] De beneficentia
2-2	31	—	o
			Obedite praepositis]
2-2	104	—	o.

Evang. Matth. 25.

			Dixit Jesus parabolam hanc]
3	42	3	c., 3
			Peregre proficiscens] De Christi ascensione
3	57	—	o.
			Et tradidit illis bona sua] De dominio hominis in statu innocentiae
1	96	—	o.
			De gratiis gratis datis
2-2	176	—	o.
			An Deus sit sola causa gratiae
1-2	112	1	o.
			Unicuique secundum propriam virtutem] An requiratur aliqua dispositio ex parte recipientis gratiam
1-2	112	2	o.
			Utrum charitas infundatur secundum capacitatem naturalem
2-2	24	3	c.
			Post multum vero temporis] De judicio particulari et universali
3	59	5	c.
S.	89	5	et seq.
			Intrain gaudium] De gaudio
2-2	28	—	o.

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Una virtus sancti Nicolai
2-2	107	3	4

In festo Concept. M. (8 Dec.)

Epist. Prov. 8.

Dominus possedit me] Haec Epistola literaliter intelligitur de sapientia increata, per accomodationem autem tribuitur Beatae Virgini, cujus praerogativae leguntur in

3	27	—	0.
3	28	—	0.

Evang. Matth. 1.

Liber generationis Jesu Christi] Quomodo Evangelista narrat generationem Christi, cum scriptum sit: Generationem ejus quis enarrabit?

3	31	3	1

Cur Matthaeus ponit solum generationes quadraginta duas, Lucas autem septuaginta septem

3	31	3	3

Judam et fratres ejus] Cur Evangelista nominat tantum fratres Judae, et Jechoniae, et Phares, et Zaram

3	31	3	5 fi.

Judas autem genuit Phares et Zaram] An Judas accedendo ad Thamar, quam aestimabat meretricem, peccaverit

2-2	154	2	3

De Thamar] Cur in genealogia Christi tantum enumerantur quatuor mulieres, nimirum Thamar, Raab, Ruth, et Betsabee uxor Uriae

3	31	3	5

Joram autem genuit Oziam] Quomodo Joram genuit Oziam, cum 4. Reg. 8. dicatur genuisse Ochoziam

3	31	3	4

Jacob autem genuit Joseph] Quomodo Jacob genuit Joseph, cum Lucas dicat Joseph esse filium Heli

3	31	3	2

Virum Mariae] De desponsatione Beatae Mariae

3	29	—	0.

De qua natus est Jesus] De nomine Jesu

3	37	2	0.

An Beata Maria sit vera mater Christi

3	35	3	0.

An alio modo possimus salvari quam per Christum

1-2	91	5	2
2-2	2	7	c.

In festo s. Thomae Ap. (21 Dec.)

Epist. Ephes. 2.

Jam non estis hospites et advenae] De conversione gentium (Vide Epist. in die Epiphaniae).

Domestici Dei] Quomodo dicamur filii Dei

1	23	3	c.

De spe vitae aeternae

2-2	17	—	0.

Supra fundamentum apostolorum] Quomodo apostoli dicuntur fundamenta

3	8	6	3

In quo omnis aedificatio] An alio modo possimus salvari, quam per Christum

1-2	91	5	2
2-2	2	7	c.
3	68	1	c.

In Spiritu Sancto] De necessitate gratiae

1-2	109	—	0.

Evang. Joan. 20.

Thomas autem unus ex duodecim. (Vide in Evang. Dom. in Albis)

In die Conv. s. Pauli. (25 Jan.)

Epist. Act. 9.

Saulus adhuc spirans minarum] An liceat aliquem innocentem occidere

2-2	64	2	0.
2-2	64	6	0.

Quis zelus sit bonus

1-2	28	4	c.

Et subito circumfulsit eum lux] Si Paulus consecutus est gratiam spirans adhuc minarum, an ergo non requiratur aliqua praeparatio sive dispositio ad gratiam ex parte hominis

1-2	112	2	2

Cur conversio Pauli tanquam miraculosa celebriter in Ecclesia commemoratur

1-2	113	10	c. fi.

Ego sum Jesus Nazarenus] An ergo Christus apparuerit Paulo post suam ascensionem

3	57	6	3

Et ibi dicetur tibi quid oporteat facere] An unus homo possit alium docere

1	17	1	0.

Pro nomine meo pati] Quae sit causa martyrii

2-2	124	5	0.

Et implearis Spiritu Sancto] Quomodo singuli fideles impleantur sive pleni fiant gratia Spiritus Sancti

3	7	10	c., 2

Et surgens baptizatus est] An omnes teneantur ad susceptionem baptismi

3	68	1	0.

Praedicavit Jesum] An explicite credere mysterium Christi sit de necessitate salutis

2-2	2	7	0.

Evang. Matth. 19.

Ecce nos reliquimus omnia] An laudabiliter omnia relinquantur

2-2	186	3	0.

An apostoli nihil in communi possidebant

2-2	188	7	c.

Et secuti sumus te] An ad perfectionem non sufficiat quod quis omnia relinquat, sed etiam requiratur quod sequatur Christum

2-2	184	3	1

Quomodo quis sequatur Christum

2-2	184	3	1

Vos qui reliquistis omnia, etc., sedebitis] An judiciaria potestas correspondeat voluntariae paupertati

S.	79	2	0.

An aliqui judicabunt cum Christo

S.	79	1	0.

Et omnis qui reliquerit domum vel fratres aut sorores aut patrem] An occasione religionis sint praetermittenda pietatis officia

2-2	101	4	0.

Centuplum accipiet] An bona temporalia cadant sub merito

1-2	114	10	0.
2-2	122	5	4

Et vitam aeternam possidebit] De aeterna beatitudine

1-2	2	usq. ad 6	

De praemiis beatitudinum

1-2	69	4	0.

In festo Purificat. B. M. (2 Feb.)

Epist. Malach. 3.

Ecce ego mitto angelum meum et praeparabit] Quomodo Joannes praeparaverit viam Domini

3	38	1	0.
3	38	2	2
3	38	3	0.

Et statim veniet ad templum sanctum suum] De oblatione Christi

3	37	3	0.

(Vide hac de re Evang. hujus diei).

Quod Christus sit caput Ecclesiae

3	8	—	0.

Et angelus Testamenti] Quomodo Christus veterem legem impleat novam legem dando

1-2	107	2	c.

Cur lex nova non est data ante Christum

1-2	106	3	c.

Ecce venit] De judicio generali

S.	88	et seq.	

Evang. Luc. 2.

Postquam impleti sunt dies purgationis Mariae] Cur mulieres reputentur interdum immundae

1-2	102	5	4

Cum Beata Maria nullam haberet immunditiam, cur ad templum tanquam purganda accessit

3	37	4	0.

De purificatione Beatae Mariae

3	37	4	0.

Tulerunt Jesum in Jerusalem ut sisterent eum Domino] Cur Christus voluit in templo sisti Domino

3	37	3	c., 2

Omne masculinum adaperiens vulvam] Cum Christus exiverit de clauso virginis utero, quomodo ex hac lege debuit in templo offerri

3	37	3	1

Et ut darent hostiam] Cur pro Christo hostia offertur

3	37	3	3

Par turturum] Cur pro Christo non potius agnus quam par turturum aut duo pulli columbarum oblatus est

3	37	3	4

De paupertate Christi

3	40	3	c.

Quae animalia offerebantur in sacrificiis veteris legis

1-2	102	3	0.

Parentes ejus] Cum Christus in terris patrem non habuerit, cur dicuntur parentes

Pars	Qu.	Art.	Locus
ejus			
3	28	1	1

In Cath. Petri.
(22 Feb.)

Epist. 1. Petr. 1.

Electis] Utrum praedestinati eligantur a Deo
1 | 23 | 4 | o.
In quo attendatur electio Dei
1 | 23 | 4 | 1
In aspersione sanguinis] De aqua benedicta
3 | 65 | 1 | o.
3 | 71 | 2 | o.
Gratia vobis et pax multiplicetur] De triplici gradu charitatis
2-2 | 24 | 9 | o.
Benedictus Deus] De gratiarum actione
2-2 | 106 | — | o.
Qui secundum magnam misericordiam] An homo possit resurgere a peccato sine auxilio gratiae
1-2 | 109 | 7 | o.
An homo sine gratia possit velle et facere bonum
1-2 | 109, 2, o.
Per resurrectionem Jesu Christi] An resurrectio Christi sit causa resurrectionis corporum et animarum
3 | 56 | — | o.
In haereditatem incorruptibilem] An beatitudo possit amitti
1-2 | 5 | 4 | o.
(Vide in Epist. Dom. Septuag.).
Qui in virtute Dei custodimini] An homo sine gratia possit non peccare
1-2 | 109 | 8 | o.
An homo in gratia constitutus indigeat auxilio gratiae ad perseverandum
1-2 | 109 | 10 | o.
2-2 | 137 | 4 | o.
Per fidem] An credere sit meritorium
2-2 | 2 | 9 | o.
Paratam revelari in tempore novissimo] An beatitudo sanctorum sit major post futurum judicium quam ante
S. | 93 | 1 | c.
Modicum nunc si oportet contristari in variis tentationibus] De afflictionibus justorum (Vide in Evang. Dom. III. post Epiph. et Epist. Dom. Sexages. et Evang. Dominicae III. post Pascha)

Evang. Matth. 16.

Interrogabat discipulos suos dicens] Quomodo Christus experimentum sumpserit de aliquibus rebus
2-2 | 97 | 2 | c.
Simon Petrus dixit: Tu es Filius Dei vivi] An confessio sit de necessitate salutis
2-2 | 3 | 2 | o.
An credere explicite mysterium Christi sit de necessitate salutis
1-2 | 106 | 1 | 3
2-2 | 2 | 7 | o.
Quia caro et sanguis, etc., sed Pater meus qui est in coelis] An fides sit homini infusa a Deo
2-2 | 6 | — | o.
Et ego dico tibi: Quia tu es Petrus] An credere sit meritorium
2-2 | 2 | 9 | o.
Quia tu es Petrus] Nomina alicui imposita divinitus quid significant
3 | 37, 2, c.
Super hanc petram] De Ecclesiae capite
3 | 8 | — | o.
Et tibi dabo claves regni coelorum] De clavibus
S. | 17 et seq.
De ministris clavium
S. | 19 | — | o.
De primatu Petri
2-2 | 39 | 1 | c. fi.
3 | 8 | 6 | c.
S. | 40 | 6 | o.
Omnes esse schismaticos, qui summo pontifici subesse renuunt
2-2 | 39 | 1 | c. fi.
S. | 40 | 6 | o.
An pertineat ad summum pontificem fidei symbolum ordinare
2-2 | 1 | 10 | o.
An ad summum pontificem spectet synodum convocare, et ejus sententiam confirmare
2-2 | 1 | 10 | c. fi., 2
Summum pontificem gerere plenarie vicem Christi in tota Ecclesia, ideoque habere plenitudinem potestatis dispensandi in omnibus dispensabilibus votis
2-2 | 88 | 12 | 3

In festo s. Matth. Ap.
(24 Feb.)

Epist. Act. 1.

Quam praedixit Spiritus Sanctus] Quis sit auctor Scripturae sacrae
1 | 1 | 1 | c.
1 | 1 | 5 | c
An prophetia possit esse naturalis
2-2 | 172 | 1 | o.
An ea quae prophetice cognoscuntur vel annuntiantur possint esse falsa
2-2 | 171 | 6 | o.
Qui fuit dux eorum qui comprehenderunt Jesum] Quinam maxime peccaverint in morte Christi
3 | 47 | 6 | 2
Cur Deus aliquos excaecet et obduret
1-2 | 79 | 4 | o.
Et statuerunt duos] De acceptione personarum
2-2, 61, — | o.
An ad episcopatum oporteat eligere meliorem
2-2 185, 3, o.
Et dederunt sortes ejus] An divinatio sortium sit licita
2-2 | 95 | 8 | o.

Evang. Matth. 11.

Quia abscondisti haec] An Christus debuerit praedicare solum Judaeis, an etiam Gentibus
3 | 42 | 1 | o.
Omnia mihi tradita sunt] De potentia animae Christi
3 | 13 | — | o.
De potentia Dei
1 | 25, — | o.
Nemo novit Filium nisi Pater] Quomodo solus Pater dicatur nosse Filium
1 31 4 2
Et ego reficiam vos] De beatitudine
1-2 | 2 et seq.
Mitis sum et humilis corde] De humilitate
2-2 | 161 | — | o.
Jugum enim meum suave est] Utrum lex nova sit gravior quam vetus
1-2 | 107 | 4 | o.

In festo Annunt. B. M.
(25 Mart.)

Epist. Isaiae 7.

Non petam et non tentabo Dominum] An si Achaz signum petiisset, tentasset Dominum
2-2 | 97 | 2 | 3
Numquid parum vobis est] Cur Achaz reprehenditur
2-2 | 97, 2 | 3
Ecce virgo concipiet] De virginitate Beatae Mariae
3 | 28 | — | o.
An Mater Dei fuerit virgo in concipiendo Christum
3 | 28, 1 | o.
Et vocabitur nomen ejus Emmanuel] Quidnam significet hoc nomen, Emmanuel, et cur Christo tribuatur
3 | 37 | 2 | 2 pr.

Evang. Luc. 1.

Missus est an gelus Gabriel] An fuerit necessarium Beatae Virgini annuntiari quod in ea fiendum erat
3 | 30 | 1 | o.
An Beatae Virgini debuerit annuntiatio fieri per angelum
3 | 30 2 o.
An angelus annuntians debuerit Virgini apparere visione corporali
3 | 30, 3 | o.
Ad virginem desponsatam viro] De desponsatione Matris Dei
3 | 29 | — | o.
Ave gratia plena] Cur usus est angelus nova et insolita salutatione
3 30, 4 | c., 1
Cum plenitudo gratiae sit propria Christo, quomodo Beata Virgo dicitur plena gratia
3 7 | 10 1
3 27 | 5 | o.
Dominus tecum] Quid angelus his verbis significare voluit
3 | 30 | 4 | c.
Benedicta tu in mulieribus] Quid per haec verba angelus expressit
3 | 30 | 4 | c.
Turbata est in sermone] Quomodo Beata Maria fuerit turbata
9 | 30 | 3 | 3
Et ait illi angelus: Ne timeas, Maria] Unde angelus bonus a malo est discernendus
3 | 30 | 3 | 3
Invenisti enim gratiam apud Deum] Quomodo hic praemittat angelus idoneitatem Beatae Mariae ad concipiendum Christum
3 | 30 | 4 | c. pr.
Ecce concipies in utero] De quo instruxit hic angelus Beatam Virginem
3 | 30 | 4 | c.
De conceptione Christi
3 | 31 usq. ad 34
Et vocabis no-

Pars	Qu.	Art.	Locus
men ejus Jesum] Quomodo dicit: Et vocabis nomen ejus Jesum, cum Isaiae 7. dicatur: Vocandus Emmanuel, et Isaiae 9.: Admirabilis, consiliarius, etc.	3	37	2 1
Hic erat magnus] Quomodo hic dignitas prolis conceptae exprimatur	3	30	4 c.
Quomodo fiet istud] An Beata Virgo de verbis angeli dubitaverit	3	30	4 2
Spiritus Sanctus supervenict in te] Quomodo modus conceptionis demonstretur	3	30	4 c.
Quomodo Spiritus Sanctus superveneret in Beatam Mariam, et virtus Altissimi ei obumbraverit	3	27	5 2
	3	32	1 1
Et ecce Elisabeth] Quomodo his verbis intendebat angelus inducere animum Beatae Mariae ad consensum	3	30	4 c. fi.
An conceptus virginis recte probetur ex conceptu senis	3	30	4 c. fi., 3
Quia non erit impossibile apud Deum omne verbum] An Deus sit omnipotens	1	25	3 0.
In festo ss. Phil. et Jac. (1 Maii).			
Epist. Sap. 5.			
Stabunt justi in magna constantia adversus eos] De modo quo sancti se habebunt erga damnatos	S.	94	—| 0.
De conditionibus beatorum et damnatorum resurgentium	S.	81	—| 0.
	S.	86	—| 0.
Poenitentiam agentes] An damnati poeniteant de malis quae fecerunt	S.	98	2| 0.
An per poenitentiam talem peccata eorum removebuntur	3	86	1 c
Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei] An damnati gloriam beatorum videant	S.	98	9| 0.
Quomodo sancti dicantur filii Dei	1	33	3| c.
	1-2.	114	3| c.
Evang. Joan. 14.			
Creditis in Deum] Credere in Deum quid	2-2.	2	2| c., 3, 4
Et in me credite] An credere explicite mysterium Christi sit de necessitate salutis	2-2.	2	7| 0.
Mansiones multae sunt] An unus alio possit esse beatior	1-2.	5	2| 0.
An beatitudinis gradus mansiones dici debeant	S.	93.	3| 0.
An diversae mansiones non distinguantur penes diversos gradus charitatis	S.	93	3| 0.
Et si abiero et praeparavero vobis locum] Cur Christus praesentiam suam corporalem a nobis subtraxit	3	57	1| 3
An ascensio Christi sit causa nostrae salutis	3	57	6| 0.
Domine, nescimus] An ignorantia sit peccatum	1-2.	76	2| 0.
Si cognovissetis me, et Patrem meum, etc.] An summa Dei bonitas non possit intelligi absque Trinitate personarum	2-2.	2	8| 3
Quia ego in Patre et Pater in me est] Utrum Filius sit in Patre, et contra Pater in Filio	1	42	5| 0.
Alioquin propter opera ipse credite] An miracula quae Christus fecit fuerint sufficentia ad ostendendum divinitatem ipsius	3	43	4| 0.
Et majora horum faciet] An credentes in Christum majora miracula faciant quam Christus fecit	3	43	4| 2
In festo Invent. Cruc. (3 Maii).			
Epist. Philip. 2.			
Cum in forma Dei esset] An sit tantum una forma in divinis	1	31	2| 2
Aequalem Deo] De aequalitate divinarum personarum	1	42	—| 0.
Semetipsum exinanivit] De incarnatione Verbi Dei	3	1 et seq.	
Mortem autem crucis] An fuit conveniens Christum mori in cruce	3	46	4| 0.
Propter quod] An per passionem Christus sit adeptus exaltationem	3	49	6| 0.
	3	53	1| 0.
	3	54	2| 0.
	3	59	3| c.
In gloria est Dei Patris] De sessione Christi ad dexteram Patris	3	58	1| c.
Evang. Joan. 3.			
Nemo haec signa potest facere] An mali possint facere miracula	2-2.	178	2| c., 3
An miracula quae Christus fecit fuerint sufficientia ad ostendendam divinitatem ejus	3	43	4| 0.
Nisi quis renatus fuerit] Quare baptismus dicitur regeneratio	3	66	9| c.
An omnes teneantur ad susceptionem baptismi	3	68	1| 0.
An sine baptismo nullus possit salvari	3	68	2| 0.
An pueri sint baptizandi	3	68	9| 0.
Quod natum est ex carne caro est] De peccato originali	1-2	81 et seq.	
Et nemo ascendit in coelum, nisi qui descendit] Quomodo Christus descendit de coelo	3	5	2| 1
	3	57	2| 2
Ita exaltari oportet Filium hominis] An Christus debuerit pati in cruce	3	46	4| 0.
In festo Nat. Joan. Bapt. (24 Jun.)			
Epist. Isa. 49.			
Dominus ab utero vocavit me] An Christus fuerit sanctificatus in primo instanti suae conceptionis	3	34	—| 0.
De reliquis perfectionibus conceptionis Christi	3	34	2 et seq.
An sanctificari in utero post Christum fuerit proprium Beatae Virgini	3	27	6| 0.
De pueris ingredientibus religionem	2-2	189	—| 0.
Et posuit os meum quasi gladium acutum] Quanta auctoritate et potestate Christus praedicaverit	3	42	1| 2
In umbra manus suae protexit me] An Christus fuerit ab alio occisus quam a seipso	3	47	1| 0.
An Deus Pater tradiderit Christum passioni	3	47	1| 0.
Dedi te in lucem gentium] An ergo Christus non debuerit praedicare Gentibus	3	42	1| 0.
De praedicatione et baptismo Joannis	3	38	—| 0.
Cur Joannes Gentibus non praedicavit et baptismum administravit	3	38	4| 3
Evang. Luc. 1.			
Et peperit filium] Ad quid ostendendum multae steriles pepererunt	3	30	4| 3
Et congratulabantur ei] An actiones aliorum sint nobis delectationis causa	1-2	32	5. 0
De benevolentia	2-2	27	2| 0.
De invidia	2-2	36	—| 0.
Et factum est, in die octavo venerunt circumcidere puerum] De circumcisione	3	70	—| 0.
(Vide Evangelium in festo Circumcis. Christi).			
Et vocabant eum nomine patris sui Zachariam] Unde nomina rebus et hominibus imponantur	3	37	2| c.
Joannes est nomen ejus] Nomina alicui imposita divinitus quid significant	3	37	2| c.
Et apertum est illico os ejus] Cur Zacharias mutus factus est	2-2	97	2| 3
Quis putas puer iste erit?] De austeritate vitae Joannis	3	40	2| 2
Etenim manus Domini erat cum illo] Cur beato			

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Joanni plus gratiae praestitum est quam aliis
3	27	6	c. fi.
			Et prophetavit] De prophetia
2-2	171		et seq.
			Unde sit prophetia
2-2	172	1	c.
2-2	172	3	c.
			Benedictus Deus] De gratiarum actione
2-2	106	—	o.
			Qui visitavit] De incarnatione
3	1		et seqq.
			De redemptione
3	46		et seqq.
			In festo Ap.Pet.et Pauli (29 Jun.)
			Epist. Act. 12.
			Ut affligeret quosdam de Ecclesia] De afflictionibus justorum (Vide in Evang. Dom. III. post Ephiph. et Epist. Dom. Sexages. et Dom. III. post Pascha).
			De fortitudine et martyrio
2-2	123	—	o.
2-2	124	—	o.
			Quae sit causa martyrii
2-2	124	5	o.
			Misit in carcerem] Quando incarcerare aliquem est licitum, et quando illicitum
2-2	65	3	o.
			Oratio autem fiebat ab Ecclesia pro eo] An pro aliis orare debeamus
2-2	83	8	o.
			Quia misit Dominus angelum suum et eripuit] De custodia bonorum angelorum
1	112	—	o.
			Evang. Matth. 16.
			Venit Jesus in partes] (Require in Cathedra S. Petri).
			In festo Visitat. B. M. (2 Jul.)
			Epist. Cant. 2.
			Ecce iste venit in montibus] De incarnatione Christi
3	1		et seq.
			De exinanitione Christi. (Vide in Epist. Dominicae Palmarum).
			En ipse stat post parietem nostrum respiciens per fenestras] An miracula, quae Christus fecit, fuerint sufficientia ad ostendendum ejus divinitatem
3	43	4	o.
			Jam enim hyems transiit] De lege nova
1-2	106	—	o.
			An lex nova deberit dari a principio mundi
1-2	106	3	o.
3	1	5	o.
			Vox turturis audita est] De proprietatibus turturis
3	37	3	4
			Surge, amica mea] De gratia Christi secundum quod est caput Ecclesiae
3	8	—	o.
			De sanctificatione Beatae Mariae
3	27	—	o.
			Columba mea] De proprietatibus columbae
3	37	3	4
3	39	6	4
			Evang. Luc. 1.
			Exurgens Maria abiit in montana] De beneficentia
2-2	31	—	o.
			Quibus sit potissimum beneficiendum
2-2	31	2	o.
2-2	31	3	o.
			Cum festinatione] De verecundia
2-2	144	—	o.
			Exultavit infans in utero] Quomodo haec exultatio sit intelligenda, et quidnam significet
3	27	6	c.
			Benedicta tu inter mulieres] Quid his verbis significetur
3	30	4	c.
			An Beata Maria prae caeteris sanctis omnibus habuerit majorem plenitudinem gratiae
3	27	5	c., 1
			An Beata Maria habuerit donum sapientiae, gratiam virtutum, et gratiam prophetiae
3	27	5	3
			An Beata Maria prae caeteris sanctis omnibus sit honoranda et colenda
3	25	5	c. fi., 1
			An Beata Maria aliquod peccatum actuale commisit
3	27	4	o.
			Et benedictus fructus] De gratia Christi
3	7	—	o.
			An in Christo fuerit gratiae plenitudo
3	7	9	o.
			Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini ad me] An Beata Maria sit dicenda Mater Dei
3	15	4	o.
			An sit adoranda adoratione latriae
3	25	5	o.
			Magnificat anima mea Dominum] De humilitate
2-2	161	—	o.
			An sit peccatum bonum suum agnoscere illudque approbare
2-2	132	1	c.
			Ecce enim ex hoc beatam me dicent] An Beata Maria habuerit usum prophetiae
3	27	5	3 fi.
			Dispersit superbos] Quomodo praemium superbiae sit umiliatio, et praemium humilitatis exaltatio
2-2	161	5	3
			In festo B. M. Magdal. (22 Jul.)
			Epist. Cant. 3.
			Quaeram quem diligit anima mea] De praeparatione ad justificationem
1-2	109	3	o.
1-2	109	6	o.
1-2	112	2	o.
1-2	112	3	o.
			Tenui eum] De perseverantia
2-2	137	—	o.
			Adjuro vos] An liceat adjurare
2-2	89	3	o.
			Lampades ejus, lampades ignis] An amor sit passio laesiva amabilis
1-2	28,	5	o.
			Aquae multae non potuerunt extinguere charitatem] An charitas diminuatur et tollatur unico peccato mortali
2-2	24	10	o.
2-2	24	11	o.
3	24	12	o.
			Si dederit, etc.] An charitas sit praestantissima virtutum
2-2	23	6	o.
2-2	23	8	o.
			Evang. Luc. 7.
			Coepit lacrymis rigare pedes ejus] De poenitentia
3	85		et seq.
			De contritione
S.	1		et seq.
			De satisfactione
S.	12		et seq.
			Quia peccatrix est] Cur Christus cum peccatoribus conversari voluit
3	40	1	c.
			(Vide in Evang. Dominicae III. post oct. Pentec.).
			Quoniam dilexit multum] An propter charitatem et dilectionem remittantur peccata
3	49	1	o.
			An in hac remissione peccatorum inveniatur justitia et misericordia
1	21	4	1
			Cui autem minus dimittitur] Uter magis teneatur ad gratias reddendas Deo, innocens an poenitens
2-2	106	2	o.
			Dimittuntur tibi peccata tua] De contritione
S.	1		et seq.
			In fest. s. Jacob. (25 Jul.)
			Epist. 1. Cor. 4.
			Tanquam meriti destinatos] De afflictionibus justorum (Vide in Evang. Dom. III. post Epiph. et Dominicae III. post Pascha)
			Maledicimus et benedicimus] De maledictione
2-2	76	—	o.
			An inimicis sint signa amicitiae exhibenda
2-2	25	9	o.
			Per Evangelium genui] Utrum per solum baptismum spiritualis propinquitas contrahatur
S.	56	2	o.
			Evang. Matth. 20.
			Dic ut sedeant hi duo] De ambitione
2-2	131	—	o.
			(Vide in Evang. Dominicae II. post oct. Pentecostes).
			De simonia
2-2	100	—	o.
			An in oratione aliquid determinate sit petendum
2-2	83,	5	o.
			Quomodo sint petenda temporalia
2-2	83,	6	o.
			Potestis bibere calicem] Cur Christus passionem suam vocat calicem
3	78	3	1
			Dicunt ei: Possumus] De praesumptione
2-2	131	—	o.
			Non est meum dare vobis, sed quibus paratum est] De judiciaria potestate Christi
3	59,	—	o.
			An superbia sit peccatum mortale excludens hominem a regno coelorum
2-2	162	6	o.
			De prima beatitudine: Beati pauperes spiritu
1-2	69	3	c.
1-2	69	4	c.
			Sed quibus paratum est a Patre meo] Si aliquibus paratum est sedere a dextris Christi, an ergo non sit proprium Christo sedere a dextris

Pars	Qu.	Art.	Locus
			Patris
3	58	4	4
			Et audientes decem indignati sunt] De contentione et discordia
2-2	37	—	0.
2-2	38	—	0.
			Sed quicumque voluerit inter vos major fieri] De humilitate
2-2	161	—	0.
			In festo s. Laurentii. (10 Aug.)
			Epist. 2. Cor. 9.
			Qui parce seminat] De beneficentia et eleemosyna
2-2	31	—	0.
2-2	32	—	0.
			An eleemosyna sit abundanter facienda
2-2	32	10	0.
			Et qui seminat in benedictionibus] An diversae mansiones distinguantur penes diversos gradus charitatis
S.	93	3	0.
			Et non ex tristitia] An tristitia minuat laudem vel meritum boni
1-2	39	2	2
			Potens est autem Deus] An homo mereatur augmentum gratiae et charitatis
1-2	114	8	0.
			De quinta beatitudine et ejus praemio: Beati misericordes
2-2	69	3	c.
2-2	69	4	c.
			Justitia ejus manet in saeculum saeculi] An virtutes morales maneant post hanc vitam
1-2	67	1	0.
			Evang. Joan. 12.
			Nisi granum frumenti cadens in terram] An fuerit necessarium Christum pati pro humani generis liberatione
3	46	2	1, 3
			In quibus Christus dicebat se granum mortificandum, et in quibus granum multiplicandum
3	42, 2		c. fi.
			Qui odit animam suam] An homo seipsum ex charitate diligere debeat
2-2	25	4	0.
			An alicui liceat seipsum occidere
2-2	64	5	0.
			De martyrio
2-2	124	—	0.
			An b. Laurentius sustinuerit graviores passiones et diuturniores quam Christus
3	46	6	1
			Me sequatur] Quomodo quis Christum sequatur
2-2	184	3	1
			In festo Assumpt. B. M. (15 Aug.)
			Epist. Eccli. 24.
			In omnibus requ'em quaesivi et in haereditate] Quomodo Deus requiescat et habitet in hominibus per gratiam
1	8	3	c.
1	43	3	c.
			De assumptione Beatae Mariae
3	27	1	c. pr.
			Et dixit mihi: In Jacob inhabita] Cui personae convenit mitti ad sanctificandam creaturam rationalem
1	43	1	0.
1	43	4	0.
1	43	8	0.
			An missio invisibilis divinae personae fiat solum secundum donum gratiae gratum facientis
1	43	3	0.
			Requievit in tabernaculo meo] An Pater sit in Filio, et contra
1	42	5	0.
			In Israël haereditare] Quare Judaei prae caeteris sunt a Domino assumpti, et legem acceperunt
1-2	98	4	0.
			Ab initio et ante saecula creata sum] An ergo sapientia quae est Filius Dei sit creatura
1	41	3	4
			An processio quae est in divinis possit dici generatio
1	27	2	0.
			Evang. Luc. 10.
			Mulier quaedam Martha] An hae duae mulieres gerant typum vitae activae et contemplativae
2-2	171		princ.
			Accepit illum in domum suam] De beneficentia et eleemosyna
2-2	31	—	0.
2-2	32	—	0.
			Audiebat verbum illius] In quo consistat vita contemplativa
2-2	179	1	c., 3
2-2	180	—	0.
			An vita contemplativa solum consistat in contemplatione Dei, an etiam in considerationc cujuscumque veritatis
2-2	180	4	0.
			Martha autem satagebat circa frequens ministerium] In quo consistat vita activa
2-2	179	1	c.
2-2	181	1	c.
			De vita activa
2-2	181	—	0.
			Maria optimam partem elegit] An vita contemplativa sit potior quam activa
2-2	182	1	c.
			An vita contemplativa sit majoris meriti quam activa
1-2	57	1	c.
2-2	182	2	0.
			In festo s. Bartholom. (24 Aug.)
			Epist. 2. Cor. 12.
			Membra de membro] De Christo, prout est caput Ecclesiae
3	8	—	0.
			Primum quidem Apostolus] De differentia officiorum et statuum hominum
2-2	183	—	0.
			De gratiis gratis datis
2-2	171	usq. ad 179	
			Numquid omnes apostoli, etc.] Utrum virtutes morales sint ad invicem connexae
1-2	65	1	0.
			Numquid omnes gratiam habent curationum] De gratia miraculorum
2-2	178	—	0.
			(Vide in Evang. Dominicae Sexag. et Dom. II. post Pascha).
			Evang. Luc. 6.
			Et erat pernoctans in oratione Dei] De diuturnitate orationis
2-2	83	14	0.
			Elegit duodecim ex ipsis] An praedestinati eligantur a Deo
1	23	6	0.
			An apostoli fuerint perfectiores in virtute caeteris hominibus
1-2	106	4	c.
			An apostoli habuerint omnem scientiam omnium rerum
1-2	106	4	2
2-2	176	1	1
			Multitudo copiosa] An debuerit Christus praedicare publice, an occulte
3	42	3	0.
			Et qui vexabantur a spiritibus immundis, curabantur] De miraculis a Christo factis
3	43	—	0.
3	44	—	0.
			De miraculis quae Christus fecit circa spirituales substantias, et circa homines
3	44	1	0.
3	44	3	0.
			In festo s. Matthaei. (21 Sept.)
			Epist. Ezech. 1.
			Similitudo vultus quatuor animalium] An angeli habeant corpora
1	50	1	0.
1	51	1	c.
			Ubi erat impetus, illuc gradiebantur] De cognitione angelorum quantum ad futura
1	57	3	0.
			Evang. Matth. 9.
			Sequere me] De sequela Christi (V. Evang. in die Convers. Pauli).
			Et surgens secutus est] Cur ita statim Christum secutus est
3	44	3	1
			Ecce multi publicani et peccatores] De convictu peccatorum (Vide in Evang. Dominicae III. post oct. Pentec.).
			Non est opus valentibus medico] De poenitentia
3	84	et seq.	
			Misericordiam volo] An ergo misericordia sit maxima virtutum
2-2	30	4	1
			Non enim veni vocare justos] An si homo non peccasset, Deus incarnatus fuisset
3	1	3	0.
			In festo s. Michaëlis. (29 Sept.)
			Epist. Apoc. 1.
			Loquens per angelum suum] Cur Deus loquitur homini per angelum suum
1-2	98	3	0.
			De locutione angelorum
1	107	—	0.
			De ordine angelorum
1	108	—	0.
			De actione angelorum in hominibus
1	111	—	0.
			De missione et ministerio angelorum
1	112	—	0.
			De custodia angelorum
1	113	—	0.
			Et servat] An bona opera requirantur ad beatitudinem
1-2	4	7	0.
			Qui est] An hoc nomen, qui est,

Pars	Qu.	Art.	Locus
			sit maxime proprium nomen Dei
1	13	11	o.
			An hoc nomen, qui est, approprietur Filio Dei
1	39, 8, c. fi.		
			Primogenitus mortuorum] An Christus primo resurrexerit
3	53	3	o.
3	56	1	c.
			Evang. Matth. 18.
			Quis putas major est] An unus alio possit esse beatior
1-2	5	2	o.
S.	93	2	o.
S.	93	3	o.
			Et efficiamini sicut parvuli] De humiliitate
2-2	161	—	o.
			De gradibus humilitatis
2-2	161	6	o.
			De ambitione
2-2	131	—	o.
			De avaritia
2-2	118	—	o.
			Qui autem scandalizaverit] De scandalo
2-2	43	—	o.
			Necesse est ut veniant scandala] Cur Deus permittit mala
1	22	2	2
			An obduratio et excaecatio semper ordinentur ad salutem ejus qui excaecatur et obduratur
1-2	79	4	o.
			Cum necesse sit evenire scandala, et peccata non eveniant ex necessitate, an ergo scandalum non sit peccatum
2-2	43	2	1
			Verumtamen vae homini] An ergo scandalum sit peccatum mortale
2-2	43	4	o.
			Abscinde eum] An ergo licet membrum praescindere propter peccatum vitandum
2-2	65	1	3
			Quando est licitum mutilare aliquem membro suo
2-2	65	1	o.
			Quia angeli eorum] De custodia hominum ab angelis
1	113	—	o.
			An singuli homines a singulis angelis custodiantur
1	113	2	o.
			Semper vident faciem Patris] An angelorum gloria minuatur dum ad nos veniunt
1	44	4	3
1	112	1	3
			Si angeli occupentur circa custodiam hominum, an ergo vita activa post hanc vitam maneat
2-2	181	4	2
			De custodia angelorum (Vide in Evang. Dom. I. Quadrag)..

In festo ss. Sim. et Jud. (28 Oct.)

			Epist. Ephes. 4.
			Unicuique vestrum data est gratia secundum mensuram] Quomodo plenitudo gratiae, quae in Christo sicuti in capite adunatur, ad membra ejus diversimode redundet
2-2	183	2	c.
			An in uno sit major gratia quam in alio
1-2	112	4	o.
			De gratiis gratis datis
1-2	111	—	o.
			Ascendens in altum captivam] An Christus duxerit secum aliquos captivos in coelum
3	57	6	c.
			Quod autem ascendit] Quomodo Christus dicatur descendisse
3	57	2	2
			De descensu Christi ad inferos
3	52	—	o.
			Super omnes coelos] An Christus ascenderit super omnes coelos
3	57	4	o.
			Ut adimpleret omnia] Cur Christus ascendit
3	57	1	o.
3	57	6	o.
			Et ipse dedit quosdam quidem apostolos] An in Ecclesia debeat esse diversitas officiorum et statuum
2-2	183	2	o.
			Evang. Joan. 15.
			Haec mando vobis ut diligatis invicem] De charitate
2-2	23		et seq.
			De dilectione proximi
2-2	25	1	o.
2-2	44	7	o.
			De dilectione inimicorum
2-2	25	8	o.
2-2	25	9	o.
			Me priorem vobis odio habuit] An Deus possit odio haberi
2-2	34	1	o.
			An odium Dei sit maximum peccatorum
2-2	34	2	o.
			An principes sacerdotum Christum occiderunt ex invidia et odio
3	47	3	3
3	47	6	2
			Ego elegi vos de mundo] An homo possit resurgere a peccato sine auxilio gratiae
1-2	109	7	o.
			An Deus quos eligit faciat idoneos ad id ad quod eos eligit
3	27	3	c.
			Sed haec omnia facient vobis propter nomen meum] Quae sit causa martyrii
2-2	124	5	o.
			Si non venissem, peccatum non haberent] An ergo nullum peccatum habent, ad quos Christus non venit
2-2	10	1	c.
2-2	10	3	o.
			Quae alius nemo fecit] An ergo miracula quae Christus fecit, non sint etiam ab aliis facta
3	43, 4		c., 1
			Nunc autem et viderunt] An persecutores Christi eum cognoverint
3	47	5	o.

In festo Omn. Sanctor. (1 Nov.)

			Epist. Apoc. 7.
			Et clamavit voce magna: Nolite nocere] An omnes electi sint salvandi
1	23	6	o.
			An numerus praedestinatorum sit certus
1	23	7	o.
			De libro vitae
1	24	—	o.
			Stantes ante thronum] An animae beatorum ante extremum judicium deducantur ad coelum
1	95	1	2
2-2	28	1	1
2-2	83	11	o.
3	51	5	o.
3	59	5	1
S.	69	2	o.
			An sancti a nobis sint invocandi
2-2	83	4	o.
S.	72	—	o.
			An sancti cognoscant nostras preces
2-2	83	4	2
S.	72	1	o.
			An sancti qui sunt in patria orent pro nobis
2-2	83	11	o.
			An sanctorum orationes pro nobis fusae semper exaudiantur
S.	72	3	o.
			De imaginibus sanctotum
2-2	94	2	o.
			Quomodo imagines sint colendae
2-2	81	3	3
			Cui festo veteris Testamenti succedit festum Omnium Sanctorum
1-2	103	3	4
			Clamabant voce magna dicentes: Salus Deo] De gratiarum actione
2-2	106	—	o.
			An salus nostra sit Christo adscribenda
1-2	91	5	2
2-2	2	7	c.
			Et ceciderunt in conspectu throni
			De adoratione
2-2	84	—	o.
			Dicentes: Amen] An Deus sit ore laudandus
2-2	91	1	o.
			An cantus sint assumendi in laudem Domini
2-2	91	2	o.
			Evang. Matth. 5.
			Beati pauperes spirito] Quid beatitudinum nomine intelligatur
1-2	69	1	c.
			An convenienter beatitudines enumerentur
1-2	69	3	o.
			Curbeatus Lucas enumerat solum quatuor beatitudines, Matthaeus vero octo
1-2	69	3	6
			Quomodo sunt octo beatitudines, cum sint solum septem dona Spiritus Sancti
1-2	69	3	5
			Quomodo et quo ordine singulae beatitudines sint explicandae
1-2	69	3	c.
			Quoniam ipsorum est regnum coelorum] An praemia quae attribuuntur beatitudinibus pertineant ad hanc vitam
1-2	69	2	o.
			An praemia beatitudinum convenienter enumerentur
1-2	69	4	o.
			Cum praemium omnium bonorum operum sit sola vita aeterna, cur alia praemia beatitudinibus assignantur
1-2	69	4	1
			An praemia posteriora sint majora prioribus
1-2	69	4	3
			Beati qui persecutionem patiuntur] Qui fiat quod quis a bonis operibus non recedat propter aliquam persecutionem
1-2	69	3	5
			Propter justi[tiam] Quae sit

Pars	Qu.	Art.	Locus
causa martyrii			
2-2	124	5	o.
An aliquando martyrium cadat sub praecepto			
2-2	124	3	1
Quoniam ipsorum est regnum coelorum] Cur in octava beatitudine ponitur idem praemium quod in prima			
1-2	69	4	2
Merces vestra copiosa est in coelis] Quid nomine coelorum hic contineatur			
1	68	4	c. fi.
1-2	4	7	3

In die Com.Omn. Def.
(2 Nov.)

Epist. 1. Cor. 15.

Omnes quidem resurgemus] De resurrectione
S. | 75 et seq.
In momento] An resurrectio omnium sit subito
S. | 77 | 4 | o.
Canet enim tuba] Utrum vox tubae sit causa nostrae resurrectionis
S. 76 2 o.
Oportet enim corruptibile hoc, etc.] De termino resurrectionis, et de identitate corporum resurgentium eorumque qualitate
S. | 78 | — | o.
S. | 79 | — | o.
S. | 80 | — | o,
S. | 81 | — | o.
Absorpta est mors in victoria] An Christus aliquos damnatos ab inferno liberaverit
3 | 52 | 6 | o.
Virtus peccati lex] An virtus sit habitus bonus
1-2 | 55 | 3 | o.

Evang. Joan. 5.

Mortui audient vocem Filii Dei] De causa resurrectionis
3 | 56 | — | o.
S. | 76 | — | o.
Et qui audierint, vivent] De conditionibus beatorum resurgentium
S. | 82 et seq.
Potestatem dedit ei judicium facere] De judiciaria potestate Christi
3 | 59 | — | o.
Omnes qui in monumento] An resurrectio omnium sit futura
S. | 75 | 2 | o.
Procedunt] De qualitate et dotibus beatorum, deque damnatorum poenis, etc.
S. | 82 | — | fi.

In festo s. Martini.
(11 Nov.)

Epist. Eccl. 44.

Ecce sacerdos magnus] De officio sacerdotis, et unde dicatur sacerdos
3 | 22 | 1 | c
Et in tempore iracundiae factus est reconciliatio] An sacerdotis sit pro peccatis populi Deo satisfacere eumque placare
3 | 22 | 1 | c.
De statu episcoporum] De statu religionis
2-2 | 185 | — | o.
2-2 | 186 | — | o.
De episcopis et pastoribus (Vide plura in Evang. Dominicae II. post Pascha).
Non est inventus similis illi] An quilibet sacerdos magnus excedat omnes alios in aliqua virtute
1-2 | 66 | 2 | 2
Ideo jurejurando] An oporteat eum qui ad episcopatum assumitur esse caeteris meliorem
2-2 | 185 | 3 | o.

Evang. Luc. 8.

Nemo accendit lucernam] An perfectior sit religio in societate viventium, quam agentium solitariam vitam
2-2 | 188 | 8 | o.
Lucerna corporis tui est oculus tuus] De intentione
1-2 | 12 | — | o.
Si autem oculus nequam fuerit, etc.] Utrum omnis actio infidelium sit peccatum
2-2 | 10 | 4 | c
Vide ne lumen, quod in te est, tenebrae sint] Utrum ignorantia sit causa peccati
2-2 | 76 | 1 | c.
Non habens aliquam partem tenebrarum] An idem actus possit esse bonus et malus
1-2 | 20 | 6 | c

In festo s. Catharinae.
(25 Nov.)

Epist. Eccli. 51.

Confitebor tibi, Domine rex] Quotuplex sit confessio
2-2 | 3 | 1 | 1
De gratiarum actione
2-2 | 106 | — | o.
Et liberasti corpus meum] De castitate
2-2 | 151 | — | o.
Laudabit usque ad mortem] An Deus sit ore laudandus
2-2 | 91 | 1 | o.
An cantus sint assumendi in laudem divinam
2-2 | 91 | 2 | o.
An gratiarum actio requiratur ad orationem, et praecedat postulationem
2-2 | 83 | 17 | c., 3
De religione et devotione
2-2 | 81 | — | o.
2-2 | 82 | — | o.
Respiciens eram ad adjutorium hominum] An aliquis licite possit sperare in homine
2-2 | 17 | 4 | o.

Evang. Matth. 25.

Parabolam hanc] Cur Christus voluit in parabolis loqui
3 | 42 | 3 | c., 3
Decem virgines] De virginitate
2-2 | 152 | — | o.
Dormitaverunt omnes] An omnes corporaliter morientur
1-2 | 81 | 3 | 1
S. | 78 | 1 | o.
Media autem nocte clamor factus est] An resurrectio sit futura tempore noctis
S. | 77 | — | 3
An vox et clamor tubae sit causa nostrae resurrectionis
S. | 76 | 2 | o.
Date nobis de oleo vestro] De inani gloria
2-2 132 — o.
(Vide in Evang. Dom. Passionis).
An damnati nunquam poeniteant de malis quae fecerunt
S | 98 | 2 | o
An post resurrectionem cognoscet quilibet omnia peccata quae fecit
S. | 87 | 1 | o.
Et clausa est janua] An aeterna beatitudo non possit amitti
1-2 | 5 | 4 | o.
An per divinam misericordiam poena damnatorum non sit terminanda
S. 99 2 o.
Nescio vos] An ergo anima Christi in Verbo non cognoscat omnia
3 | 10 | 2 | o.
3 | 15 | 3 | o.
Quia nescitis diem neque horam] An tempus resurrectionis sit occultum
S. | 77 2 o.
An tempus futuri judicii sit ignotum
S. | 88 | 3 | o.

In Dedic. Eccl.

Epist. Apoc. 21.

Vide civitatem sanctam] Quam sit sancta Ecclesia in statu patriae
3 | 8 | 3 | 2
De sanctorum beatitudine
S. | 93 | — | o.
A Deo paratam] Quomodo Christus influat in membra Ecclesiae
3 | 8 | 6 | c.
De necessitate gratiae
1-2 | 109 | — | o.
Ornatam viro suo] De dotibus beatorum
S. 95 — o.
Ecce tabernaculum Dei cum hominibus] Tabernaculum veteris legis quid significabat
1-2 102 4 2
Cur templum erigatur, et in quorum honorem et memoriam
2-2 | 85 | 2 | 3
Cur determinatus aliquis locus eligatur ad Deum orandum
2-2 | 84 | 3 | 2
Et ipsi populus ejus erunt] Quomodo Deus sit in sanctis
1 | 8 | 3 | c. pr.
Et absterget Deus omnem lacrymam] An delectatio requiratur ad beatitudinem
1-2 | 4 | 1 | o.
An tristitia et dolor consistat cum beatitudine et fruitione Dei
3 | 15 | 3
De iis quae exiguntur ad beatitudinem
1-2 | 4 | — | o.

Evang. Luc. 19.

Et ipse dives] De divitiis (Vide in Evang. Dom. VIII. post oct. Pentec. et I. post oct. Pentec.).
Quia hodie in domo tua oportet me manere] Cur Christus cum peccatoribus conversari voluit
3 | 40 | 1 | c.
(Vide in Evang. Dominicae III. post oct. Pent.).
Excepit illum gaudens] An Zacheus recipiendo Christum magis honoraverit eum quam centurio, di-

Pars	Qu.	Art.	Locus
			cens se non esse dignum qui eum recipiat in domum suam
3	80	10	3
			Ecce dimidium bonorum meorum do pauperibus] De eleemosyna
2-2	32	—	0.
			An dare eleemosynam sit in praecepto
2-2	32	5	0.
			An aliquis debeat eleemosynam de necessario
2-2	32	6	0.
			An possit fieri de bonis illicite acquisitis
2-2	**32**	**7**	**0.**
			An eleemosyna sit abundanter facienda
2-2	32	10	0.
			An Christus etiam dederit eleemosynas
3	7	2	3
			Et si aliquem defraudavi, reddo quadruplum] An restitutio ejus quod ablatum est sit ad salutem necessaria
2-2	62	2	0.
			Qui teneantur restituere ablatum
2-2	62	6	0.
2-2	62	7	0.
			An vendens rem pluris quam revera valeat, teneatur ad damni recompensationem
2-2	77	1	1
			Quando propter defectum rei venditae, vel vitium celatum vendens teneatur ad restitutionem
2-2	77	2	0.
2-2	77	3	0.
			An quidquid ex pecunia usuraria aliquis lucratus est, teneatur ad ejus restitutionem
2-2	78	3	0.
			An si quis impediat messem futuram vel effodiendo semina, vel incendendo herbas ipsius messis, teneatur ad totius messis restitutionem
2-2	62	4	c., 1,2
			An si quis furtim accipiens rem suam apud alium depositam vel injuste detentam, teneatur ad restitutionem
2-2	62	5	3
			An inveniens rem non suam, teneatur eam domino et vero ejus possessori restituere
2-2	66	5	2
			Cui restitutio sit facienda
2-2	62	5	0.
			Quid faciendum injusto alicujus rei possessori, cum impossibilis est rei restitutio
2-2	62	1	1
2-2	62	5	3
			Quomodo restitutio fiet sine sui diffamatione
2-2	62	6	2
			Quomodo possit fama ablata restitui
2-2	62	1	1
			Reddo quadruplum] An non sufficiat restituere simplum quod ablatum est
2-2	**62**	**3**	**0.**

INDEX SEXTUS

AUCTORUM ET CONCILIORUM

QUORUM AUCTORITATIBUS USUS EST S. THOMAS

HAC IN SUMMA.

Philosophi seu Oratores et Poëtae

Alexander
Algazel
Andronicus
Aristophanes
Aristoteles
Avempace
Averroës
Avicebron
Avicenna
Boëtius
Cajus jurisconsultus
Democritus
Empedocles
Epicurus
Euclides geometer
Gilbertus Porretanus
Heraclitus
Horatius poëta lyricus
Julius Caesar, *De bello Gallico* historicus
Jura civilia
Leucippus
Liber de causis
Liber stratagematum Francorum
Macrobius, *Super Somnium Scipionis*
Marcus Tullius Cicero orator
Ovidius Naso
Peripatetici
Pittacus Mitylenaeus
Plato
Plotinus
Porphyrius
Ptolomaeus astronomus
Pythagoras
Sallustius historiographus
Seneca orator
Simplicius
Socrates
Sophistae
Stoici
Strabus
Terentius poëta comicus
Titus Livius historicus
Trismegistus
Valerius Maximus orator
Varro
Vegetius, *De re militari*

Pontifices.

Adrianus papa
Agatho papa
Alexander I. martyr
Alexander III.
Anacletus martyr
Bonifacius papa
Calixtus martyr
Clemens martyr
Coelestinus III.
Damasus papa
Eusebius papa
Fabianus martyr
Felix papa
Gelasius martyr
Gregorius I.
Gregorius VII.
Honorius III.
Hormisdas papa
Innocentius II.
Innocentius III.
Joannes papa
Julius papa
Leo I.
Leo IV.
Lucius III.
Marcellus martyr
Martinus papa
Nicolaus papa
Paschalis papa
Pelagius papa
Pius papa
Sergius papa
Silvester papa
Soter martyr
Stephanus martyr
Stephanus V.
Symmacus papa
Telesphorus martyr
Urbanus martyr
Urbanus II.
Zephirinus martyr

Conciiia.

Africanum
Agathense
Ancyranum
Arausicanum
Arelatense
Aurelianense
Canones Apostolorum
Carthaginense IV.
Chalcedonens
Constantinopolitana
Ephesinum
Lateranense
Meldense
Milevitanum
Moguntinum
Nicaena
Remense
Toletana
Triburiense
Wormaciense

Doctores.

Ambrosius
Anselmus
Antonius, in sermone ad monachos
Athanasius
Augustinus
Basilius Magnus
Beda Venerabilis
Benedictus, in Regula sua
Bernardus
Cassianus, *De institutis coenobiorum*
Chrysostomus
Collationes Patrum
Cyprianus
Cyrillus
Damascenus
Decreta
Dionysius Alexandrinus
Dionysius Areopagita
Didymus
Eusebius Caesariensis
Eusebius Emissenus
Glossa interlinearis
Glossa ordinaria
Gratianus
Gregorius Magnus
Gregorius Nazianzenus
Gregorius Nyssenus
Hebraica veritas
Hesychius, *Super Leviticum*
Hieronymus
Hilarius
Hugo de S. Victore
Ignatius
Isidorus
Itinerarium Clementis
Leo I.
Liber de infantia Salvatoris sed apocryphus
Liber Sententiarum Prosperi
Magister Sententiarum, seu Petrus Lombardus
Maximus commentator Dionysii
Maximus episcopus
Origines
Praepositivus
Prosper, *De vita contemplativa*
Rabanus
Rabbi Moyses Judaeus
Remigius
Richardus de S. Victore
Severianus
Vitae sanctorum Patrum

LEXICON

QUO EXPLICANTUR D. THOMAE ET ALIORUM SCHOLASTICORUM

VERBA MAXIME INUSITATA AC PRAECIPUAE LOCUTIONES

EX JOSEPHO ZAMA MELLINIO

ALIISQUE AUCTORIBUS.

A

Abalietas est esse ab alio. *Aseitas* vero idem est ac esse a se.

1. **Absolute** dicitur res talis esse, quando in se habet naturam, vel accidens, quod requirit talem denominationem; sic homo dicitur *absolute* rationalis, paries *absolute* albus. Huic correlativum est *respective*, quod dicitur de aliqua re, quae talis denominetur, si comparetur cum alia, non vero si in sua natura, vel accidentibus tantum spectetur; sic vir parvae staturae *respective* dicitur magnus si comparetur cum puero, non vero si cum gigante.

2. Absolute aliquando idem est ac *simpliciter*, et dicitur quando res sine addito, vel limitatione potest denominari talis. Hoc sensu, v. g., anima nostra est intelligens *absolute*, vel *simpliciter*. Huic correlativum est *secundum quid*, quod dicitur de re, quae secundum parvam sui partem, vel tantum cum addita particula restringente talis denominetur; sic Aethiops dicitur albus *secundum quid*, nempe in dentibus.

Absolutum est quod non respicit aliud; nec ad aliud dicit ordinem, ut Deus. — Absolutum nomen ut connotativo opponitur, est quod habet perfectam significationem, nec in significando aliud connotat, ut homo, calor.

Abstractio est unius ab alio separatio (ex S. Thom. 1. Met. lect. 10). — Abstractio *realis* est actio qua unum realiter ab alio sejungitur, ut brachium a corpore (ex eod. ibid.). — Abstractio *logica* est actio intellectus concipientis unum sine alio, aliisve cum quibus a parte rei conjunctum est; ut, dum ignem concipio, non cogitando calorem (part. 1. quaest. 85. art. 1.). — Abstractio *simplex* est qua intellectus considarat unum, sine alio cum quo conjunctum est; illud tamen de eo non negat, ut rationale sine risibili. (ibid.). — Abstractio *composita* seu negativa est cum intellectus ita unum ab alio abstrahit, ut ei convenire neget, vel ejus contrarium de eo affirmet; ut: corvus non est niger, corvus est albus (ibid.). — Abstractio *physica* est a materia singulari, non sensibili (ibid.). — Abstractio *mathematica* est a materia sensibili, non intelligibili (S. Thom. ad Met. prolegom. et lib. 6. lect. 1.). — Abstractio *metaphysica* est a materia sensibili et intelligibili. — Physicus, v. g., considerat corpus naturale in universum, non hoc vel illud; mathematicus considerat quantitatem, non naturam; metaphysicus vero rationem entis abstractam a materia et quantitate.

« **Abstrahentium** non est mendacium » (axioma). Sic concipimus animal in homine abstrahendo in mente nostra a rationali, vel irrationali, quod nec de homine affirmamus, nec negamus, ac ideo non mentimur. Quod et in moralibus locum habet, dum a rerum, quas mere narramus, veritate abstrahimus.

1. **Accidens** est illud quod inest alieni secundum se, non tamen de essentia rei, ut albedo, scientia (Arist. Met. lib. 6. cap. 1.). — Accidens *absolutum*, V. Accidens physicum.

2. Accidens *logicum*, seu *praedicabile* illud est quod sive sit substantia, sive accidens ita inhaeret subjecto, ut sine illo subjectum esse, ac concipi possit. Ita vestes sunt accidens *logicum*.

3. Accidens *metaphysicum* illud est, quod, licet cum substantia identificatum sit, tamen mens nostra potest illam substantiam concipere absque illo: sive quod non est de conceptu substantiae. Ita hominis risibilitas est accidens *metaphysicum*, quia licet illa cum hominis essentia identificetur, potest tamen essentia haec concipi absque eo quod concipiatur risibilitas.

4. Accidens *praedicamentale* in accidens metaphysicum recidit.

5. Accidens *physicum* juxta veteres entitatem habet ab omni substantia distinctam. Illud vero vel absolutum est, vel modale. — *Absolutum*, quod quidem ad qualitatem, et quantitatem reducitur (V. haec verba), potest divinitus esse sine subjecto. Sic, aiebant, panis, et vini *quantitas, color, odor, sapor*, sunt in Eucharistia sine subjecto, cui inhaereant. — *Modale* sine subjecto esse omnino non potest. Hujusmodi sunt *actio, passio, unio, cognitio*, et alia id genus, quae cum sint ultimae determinationes, ut res sit *agens, patiens, unita, cognoscens*, sine re ne concipi quidem possunt — Accidens *separabile* est quod potest facile a subjectio removeri; ut calor a ferro. — Accidens *inseparabile* est quod non potest, vel aegre admodum, a subjecto removeri, ut candor nivis (Porphyr. Isagog. cap. De accidente). — Accidens *extrinsecum* est quod extrinsece tantum subjectum denominat, ut actio, agens. — Accidens *intrinsecum* est quod vere inest rei, cujus dicitur accidens, ut frigus rosae. — Accidens *proprium*, V. Proprium.

Accidentale, et **Accidentaliter,** V. Essentialiter, Formaliter 3, Formale, Per se 1. 2.

Accommoda distributio fit, quando attributum aliquod toti speciei conveniens accommodatur, sive attribuitur singulis individuis, servata inter eos aliqua proportionali differentia. Huic correlativum est distributio *absoluta,* quae fit attribuendo singulis individuis attributum generale, nullo discrimine. Sic per distributionem *accommodam* singulis individuis adaptanda est haec propositio: « omnes patiuntur mala »; per distributionem vero *absolutam* haec alia: « omnes homines sunt mortales ».

Accretio idem est ac augmentatio. V Motus. — Accretio, stricte sumpta, est acquisitio majoris quantitatis quam quae deperdita sit (Arist. Phys. lib. 10. cap. 2). V. Motus 3.

Actio est id, quo mediante, agens producit effectum, ut illuminatio. — Actio *immanens* est ea quae recipitur in ipso supposito, a quo elicitur, ut visio (Arist. De An. lib. 2. cap. 1. et 3. et D. Thom. 1. quaest. 51. art. 1.). — Actio *transiens* est quae recipitur in subjectum distincto ab agente, ut calefactio (D. Thom. in Met. lib. 4. lect. 12.). — Actio *substantialis* est ea quae terminatur ad substantiam, ut generatio ignis (Arist. Phys. lib. 4. cap. 5.). — Actio *accidentalis* est ea per quam producitur accidens, ut dealbatio (ibid.). — Actio *instantanea* est quae fit in instanti, seu quae non contenditur certis partibus temporis, ut creatio, illuminatio. — Actio *successiva* est quae contenditur tempori, seu quae fit in tempore, ut calefactio.

« **Actiones** sunt suppositorum » (axioma); id est: actiones, ut etiam passiones, toti composito sive individuo, non soli parti, quae actionem efficit, vel patitur, tribuuntur: sic, corpore aegro, homo dicitur aegrotare, et, anima intelligente, homo dicitur intelligere. Sic etiam mors humanitatis Christi dicitur mors personae divinae.

Actu esse res dicitur, quando de facto est extra suas causas, id est quando a suis causis producta est. *Potentia,* vel *in potentia* res esse dicitur, quae quidem non existit, sed tamen potest existere: sic Antichristus est *in potentia* etiam hodie.

Actualiter dicitur de illo, quod actu est. Correlativa habet *potentialiter,* vel *habitualiter,* quae dicuntur de illo, cujus producendi habetur potentia, vel habitus. Sic in eo, qui actu movetur, motus erit *actualiter;* in eo, qui moveri potest, *potentialiter;* in eo, qui moveri solet, *habitualiter.*

Actuare aliquid, significat illud actu perficere interdum etiam informare. Sic anima actuat corpus, quia et illud informat, et perficit in esse viventis. V. Informare.

1. **Actus** aliquando vocatur entis existentia, Unde esse *actu,* vel *in actu, ens actuale, actualitas, habere actum* significat existere. Sic mundus jam productus dicitur habere *actum,* etc., quem non habebat, cum pure erat possibilis.

2. Actus quandoque sumitur pro nota, sive attributo entis, a quo alia ejusdem entis attributa intelliguntur profluere. Sic rationalitas in homine dicitur *actus* respectu aliorum attributorum, quae ab ipsa derivantur.

3. Actus *elicitus* dicitur actus, qui fit a voluntate, et in ipsa remanet, ut amor, odium, etc. — *Imperatus* ille dicitur, qui a voluntate quidem imperatur, sed executioni mandatur ab alia potentia, uti deambulatio, judicium imprudens, etc. — Actus *humanus,* seu liber, seu moralis, est qui fit ex praescripto rationis, ut datio eleemosynae. — Actus *hominis* seu naturalis est qui fit ab homine, absque rationis advertentia, ut fricatio barbae (D. Thom. 1-2. quaest. 1. art. 1.).

4. Actus *formalis,* vel simpliciter *actus* dicitur *forma substantialis,* sive *accidentalis,* quia ea est, quae rem determinat, ut sit id, quod est, potius quam aliud. Sic forma substantialis ignis determinat compositum, in quo est, ut sit ignis, et non aliud. Item forma accidentalis caloris determinat corpus, ut sit calidum potiusquam frigidum. Actus, sic sumptus, correlativam habet *potentiam,* quo nomine venit materia compositi, quatenus capax est recipiendi formam.

5. Actus *informativus* est forma, vel id, quod est instar formae in aliquo composito, ut anima in homine, cognitio in anima intelligente. Huic correlativum est *potentia informabilis,* quae est materia compositi, ut corpus. — Actus *substantialis* est qui cum materia prima unum ens per se constituit, ut anima hominem informat et actuat (Arist. De An. lib. 1. cap. 1.). — Actus *accidentalis* est qui rem jam in suo esse constitutam actuat, ut color.

6. Actus *primus* antonomastice est ipsa potentia, v. g. intelligendi, vivendi, etc. — Actus *secundus* est actio elicita a potentia. Unde *in actu primo* dicitur quis operari, quando operandi habet potentiam; in *actu* vero *secundo,* quando de facto operatur.

7. Actus *primus remotus* est causa destituta aliqua conditione, vel praerequisito ad operandum. — Actus *primus proximus* est causa cum omnibus praerequisitis ad actionem ponendam. Sic ignis non applicatus stuppae, est *in actu primo remoto* comburendi; dum vero est applicatus, est *in actu primo proximo.*

8. « Actus prior », sive « melior est quam potentia » (axioma). Nempe melius est unicuique rei actu existere, quam solum posse existere: vel etiam, melior est potentia cum actu, quam cum privatione actus. Hoc axioma non esset verum, si ita intelligeretur, ut exercitium potentiae, sive actus melior sit quam potentia; sic enim motus melior esset quam vis motrix, quod est absonum.

9. Actus *purus* saepe sumitur pro forma substantiali, ut anima respectu corporis quatenus informat et perficit, non vero informatur et perficitur. Sicuti materia dicitur saepe *pura potentia,* quatenus tota ejus essentia consistit in hoc, quod possit recipere formam, et ab ea determinari.

10. Actus *respectivus* est ens incompletum, ut materia carens forma. — Actus *absolutus* est ens completum, ut homo, angelus. — Actus *absolutus* simpliciter est actus purus, in quo nulla potest concipi ratio potentialitatis, seu qui nullo alio indiget, ut sit et existat, qualis est solus Deus.

11. Actus *vitalis,* V. Vitales.

Adaequate sumitur res, quando *integre* et *totaliter* accipitur. Sic homo *adaequate* sumptus est animal rationale. *Inadaequate* vero sumitur res, quando sumitur *partialiter.* Sic homo *inadaequate* conceptus est animal.

Adaequatio *loci* dicitur commensuratio spatii cum re locata.

Additum *amplians* est terminus additus ad ampliandam significationem alterius termini, ut in hac enunciatione: « Homo quicumque ille sit, est errori obnoxius »; terminus *quicumque ille sit* ampliat significationem termini *obnoxius errori.* — Additum *restringens* est terminus additus, ut significatio alterius termini veluti coarctetur, ut in hac propositione: « Homo qui est in foro, ambulat »; illa verba *qui est in foro* sunt *additum restringens.* — Additum *diminuens* est terminus additus, ut significatio alterius coarctetur a toto ad partem, ut in hac propositione: « Aethiops est albus in dentibus »; verba illa *in den-*

tibus sunt *additum diminuens*. — Additum *alienans* est terminus additus ad transferendam significationem propriam unius termini in impropriam; ut in hac propositione: « Homo pictus, est pulcher », vox *pictus* est *additum alienans*.

Adjacens *terminus* idem est ac terminus adjectivus.

De secundo adjacente dicitur ea propositio, in qua verbum, seu copula non habet adjunctum praedicatum; e. g.: Petrus est. Si vero accedat praedicatum, e. g.: Petrus est homo, dicitur *de tertio adjacente*.

Adjectum. *In adjecto* hypothesis repugnare dicitur, quando adjectum, sive praedicatum conflatur ex terminis sese invicem destruentibus; ut haec hypothesis: « Si homo esset possibilis et impossibilis ». Vel etiam quando subjectum hypothesis assumitur, ut prorsus invariatum, ut haec alia: « Si homo, manens homo, non esset rationalis ».

Adseitas idem est ac referre, seu habere ordinem ad se.

Aequiparantiae *relatio*, V. Relatio.

Aequivoca *a casu*, ea sunt, quorum uni unum praedicatum convenit in uno sensu, alter iidem praedicatum in alio, ut *gallus* gallinaceus, et *Gallus* homo, scilicet e *Gallia*. — Aequivoca *a consilio* sunt analoga. — Aequivocum *aequivocans* est quod diversa omnino ratione sui inferioribus convenit, ut canis coelesti, terrestri et marino convenit tantum secundum nomen (Arist. in Praed. cap. 1.). — Aequivoca *aequivocata* sunt ea quorum est idem nomen, ratio vero substantiae nomine significata omnino diversa; ut taurus animal et Taurus mons nullam habent naturam communem hoc nomine *taurus* significatam (Ibid.). V. Univoca, Analoga.

Aeternae *veritatis* dicuntur propositiones essentiale aliquid de subjecto enuntiantes, ut: « anima est spiritualis ». Quae enim sunt essentialia subjecto alicui habent aeternam veritatem hoc sensu, quod nunquam esse potuit, vel poterit subjectum illud esse, aut fingi sine illis.

Aeternitas est interminabilis vitae tota simul et perfecta possessio (Boët. De Consol. lib. 5. pros. 6.). — *Aevum* est permanens duratio, natura sua immutabilis, principium habens; sed finis expers, ut duratio angeli in Simp., in Phys. lib. 4. text. 154.

Agens. « Nullum agens intendens in malum operatur » (axioma). Subintellige, quatenus malum est. Est autem intelligendum de causis necessariis virtute a Deo indita agentibus. Quidquid enim eae agunt, Deo tribuitur, ut causae per se principali; Deus autem intendere malum, ut malum, non potest. Si vero de causis liberis intelligatur, sensus est, quod voluntas solum movetur bonitate sive reali, sive apparenti.

« Agens agendo repatitur ». Axioma sat clarum, ex quo deducunt hominem etiam sine morbis, atque solum vi nutritionis aliquando mori debere. V. Passum 2. Alia axiomata, V. Simile. V. Terminus 1. 2.

Agere, V. Esse.

Aggeneratio, V. Motus 3.

Alienum, V. Proprium 2.

Alietas idem est ac distinctio, sive esse aliud ab alio distinctum.

Aliquitates, V. Realitates.

Alteratio late sumpta est mutatio ad qualitatem quamcumque, ut doctrinae acquisitio (Arist. Phys. lib. 7. cap. 2. et 8.). — *Alteratio* proprie sumpta est motus ad qualitatem sensibilem, mediam vel extremam, ut frigefactio, dealbatio. — Alteratio *corruptiva* est motus corruptivus subjecti in quo fit. — Alteratio *perfectiva* est quae tendit non ad corruptionem, sed ad perfectionem subjecti, ut illuminatio (Arist. Phys. lib 8. cap. 3. et D. Thom. De Coelo, lib. 1. lect. 3.). V. Motus.

Ampliatio est acceptio termini, pro diverso tempore, ab eo quod per verbum propositionis significatur, ut: justus peccavit; id est, antequam peccaret erat justus. V. Status termini.

Analogum nomen est quod partim eadem, partim diversa ratione, de suis inferioribus dicitur; ut sanum de homine et medicina (ex Simpl. in Praedic. cap. 1.). — *Analoga* sunt ea quorum est idem nomen, ratio vero nomine significata, partim diversa, partim eadem est; ut Deus et creatura respectu artis (Arist. Met. lib. 4. cap. 2.).

Analoga *attributionis* sunt ea quibus nomen commune convenit in eodem quidem sensu, sed diverso titulo; v. g. homo, cibus, pulsus dicuntur *sana*, sed per analogiam *attributionis*, quia homini convenit sanitas proprie, et principaliter; cibo, ut causae sanitatis; pulsui, ut signo. Analoga *proportionalitatis* sunt ea, quibus convenit nomen commune cum significatione simili, et cum proportione; v. g. prato, et homini convenit *risus* per analogiam *proportionalitatis;* nempe ut risus hominis placidum ostendit animum, sic amoenitas prati indicat bonam temperiem soli.

Analoga, Analogata, V. Univoca.

Animatio est facere, ut anima informet corpus, sive est actio, qua fit, ut anima informet corpus, vel est actio, qua anima corpus informat.

Antiperistasis idem est ac *circumobsistentia,* seu resistentia facta corpori ab aliis illud circumdantibus. Ita subterranea loca in hyeme calidiora esse dicebant per *antiperistasim,* videlicet, eo quod terrae meatus tunc temporis obturati, et aër externus densior circumdant loca illa, et impediunt quominus igneae exalationes erumpant.

Antonomastice vel per *antonomasiam,* idem ac nomen aliquod pluribus commune alicui per excellentiam quandam tribui; sic Paulus antonomastice dicitur Apostolus: sic Cicero orator.

Apparenter, V. Formaliter 6.

Appellare dicitur vox aliqua ad terminum illum, cujus est synonymus, vel epithetum: e. g.: « Cicero fuit magnus orator », vox *magnus* appellat ad terminum *Cicero*. Hinc primum vocant terminum *appellantem,* alterum terminum *appellatum*.

Appetitus est potentia rei, quae naturaliter propendet in suum bonum et finem; sic materia appetit formam (D. Thom. 1. q. 78. art. 1. et q. 80. art. 1. et 2-2. q. 8. art. 1.). — Appetitus *elicitivus* est potentia qua animal fertur in bonum cognitum. — Appetitus *rationalis* idem est quod voluntas, estque facultas inclinans in bonum intellectu cognitum. — Appetitus *sensitivus* est qui fertur in bonum solo sensu perceptum. — Appetitus *concupiscibilis* est qui fertur in bonum sensibile absolute, sub ratione boni. — Appetitus *irascibilis* est qui fertur in bonum sensibile, arduum et difficile obtentu (D. Thom. 2-2. q. 18. art. 1. et q. 58. art. 1. et q. 168. art. 2.).

Apprehensio *simplex* est actio intellectus, rem aliquam, absque affirmatione, aut negatione concipientis; ut, dum cogito solum, non affirmando, quod sit lucidus, aut quid simile.

Arguitive, V. Formaliter 4.

Argumentum est id quod assumitur ad probandum unum de alio. — Argumentum *demonstrativum* est necessarium inventum, ad generandam scientiam. — Argumentum *topicum* est probabile inventum ad faciendam fidem; ut si

probes Socratem esse virum bonum, quia est philosophus.

Ascensus *terminorum,* V. Descensus.

Asseitas idem est esse ac a se. *Abalietas* idem est ac esse ab alio.

Assensus est actus intellectus, objecto adhaerentis propter terminorum evidentiam, medium rationale, vel voluntatis imperium (D. Thom. 2-2. q. 1. art. 4. et q. 2. art. 2.).

Attributio. *Per attributionem* idem est ac per imputationem, sive per hoc, quod aliquid alteri attribuatur, ut cognitio attribuitur toti homini, licet sola anima cognoscat.

Augeri per *juxta positionem* est excrescere, per additionem novarum partium ad priores jam existentes; ut dum aquae additur alia aqua. — Augeri per *intus susceptionem,* ut recepto in poris alimento, et virtute vegetatricis animae, in aliti substantiam converso vivens excrescere. — Augeri *intensive* est qualitatem, vel in eadem parte subjecti plures ejusdem entitatis gradus suscipere, vel circa eandem objecti partem magis magisque perfici: ut dum calor in eadem manus parte intenditur. — Augeri *extensive* est qualitatem ad plures partes, vel objecti, vel subjecti se extendere; ut scientia ad plures conclusiones.

B

Beatitudo est status omnium bonorum aggregatione perfectus (Boët. De Consol. pros. 3.). — Beatitudo *objectiva* est res ea, cujus possessione beatus quis efficitur (D. Thom. 1-2. q. 2.). — Beatitudo *formalis* est actus ille, quo beatitudinem objectivam percipiendo, formaliter beatus quis redditur; et secundum divum Thomam, clara et intuitiva Dei visio.

Bilocatio est determinatio rei, ut sit simul in duobus locis adaequate distinctis, tota in singulis; ut si quis Bononiae simul existat et Romae

Bonitas *entis,* seu transcendens, est entis perfectio,

« **Bonum** est communicativum sui » (axioma). Ratio physica deducitur ex inclinatione, qua creaturae in se mutuo agunt, et alias sibi assimilant, ita ut cum non possint suam substantiam individualem cum aliis communicare, saltem suam speciem communicent. Ita ignis in ignem, e. g., convertere nititur alia corpora. Quod etiam in bonitate morali locum habet, scilicet bona, et virtutes suas aliis participando. Adde rem, quae nihil sui cum aliis communicat esse inutilem prorsus; res autem prorsus inutilis non est bona.

« Bonum est ex integra causa, malum ex quocumque defectu » (axioma). Sic sanitas optima ex omni parte fit, et dicitur mala ex unius humoris intemperie. Sic etiam actus ex se bonus vitiatur unica circumstantia, quae sit mala.

« Bonum totius est bonum partium » (axioma). Patet hoc tum in physicis, tum in moralibus, quia quod totum absolute perficit, idem etiam perficit singulas partes; ideoque hae naturaliter appetunt bonum totius, quod D. Thomas explicat exemplo manus, quae ictum a capite, et a reliquo corpore propulsat.

C

Caeteris *paribus.* Dum aliquid affirmatur de re aliqua, quod verum quidem est in quadam determinata hypothesi, falsum vero si res illa aliis hypothesibus subjiciatur, addi solet: « caeteris paribus », ut nempe indicetur plura impedire posse, quominus res ita sit uti enunciatur. Idem ferme esset si adderetur: « dummodo nihil obstet », e. g.: Consilia senum prudentiora sunt, *caeteris paribus,* quam juvenum: id est dummodo senes judicii dexteritate, experientia, etc., non careant; et dummodo juvenes non reperiantur, qui in re, de qua agitur, praestarent senibus.

Categorema est terminus qui potest per se esse praedicatum, vel subjectum enuntiationis, et homo.

Categorematicus, a graeco κατηγορεω, latine *enuntio,* dicitur ille terminus, qui est per se significativus, adeoque enuntiari potest sine addito, id est cujus significatio ita est independens a consortio alterius termini, ut per se sufficiat ad subjectum, et praedicatum, ut nomina substantiva, e. g.: Petrus, Leo, aurum. — *Syncategorematicus* dicitur ille terminus, qui non est per se significans, sed tantum *consignificans,* id est cujus significatio ita dependet a consortio alterius, ut sine illo nec ad subjectum sufficiat, nec ad praedicatum. Talia, e. g., sunt nomina adjectiva: bonus, magnus, quae nonnisi de aliquo substantivo vel tacito, vel expresso dici possunt. V. Infinitum.

Categoria est realis ordo et dispositio categorematum; ut substantia, quantitas, etc. (Arist. in Praed., et Pet. lib. 5. cap. 12). V. Praedicamenta.

Categoriae Aristotelis, V Praedicamenta.

Categorica dicitur propositio quaevis, quae non sit complexa, sed simplex, ut, e. g., Petrus currit. Ideoque *categorice* loqui dicitur, qui sine suppositionibus, aut conditionibus, vel aliis complexum sermonem reddentibus loquitur. — Propositioni categoricae opponitur *hypothetica,* quo nomine a veteribus plerumque indicabatur propositio quaevis complexa.

Causa *adaequata* est a qua omni solaque procedit effectus; ut homo respectu risibilitatis. — Causa *inadaequata inferior* est a qua omni, sed non sola, effectus producitur, ut ignis caloris. — Causa *inadaequata superior* est a qua sola, sed non omni, pendet effectus, ut animal respirationis.

Causa *univoca* est quae producit effectum ejusdem speciei, ut leo, leonem. — Causa *aequivoca* est quae producit effectum diversae speciei a se; ut sol, aurum. V. Univoca.

Causa *in potentia* est quae habet quidem vim producendi effectum, non tamen producit; ut qui potest scribere, non scribit. — Causa *in actu* est quae reipsa influit esse in aliud, ut qui scribit.

1. « Causa causae est etiam causa causati » (axioma). Quia causa, sive producens causam dat illi potentiam, et vires naturales producendi suos effectus, et sic est causa, saltem remota, istorum effectuum; sicut sol producens lumen est causa *remota* visibilitatis objecti a lumine collustrati. Sic etiam in genere moris mandans alteri patrare homicidium est causa *moralis* homicidii, ideoque illi imputatur ad peccatum.

2. Causa *efficiens physica* illa dicitur, cujus virtute effectus immediate producitur. — Causa *efficiens moralis* ea est, cujus imperio, minis, consilio, effectus debetur. Si Titius jussu Caii hominem occidat, erit Titius causa *efficiens physica* homicidii, Cajus vero causa *moralis.*

3. Causa *exemplaris* est exemplar, ad cujus imaginem, et similitudinem effectus aliquis producitur. Ita, e. g., idea domus in mente architecti existens est causa exemplaris domus, quam architectus ad illius formam aedificat. Exemplar dicitur causa, quia illuminat, et dirigit causam efficientem ad positionem effectus.

4. Causa *extrinseca* est, quae ab effectu realiter, adaequate distinguitur, ut creator a creatura.

Causae *intrinsecae* respectu alicujus compositi dicuntur partes, quibus illud constat, ut corpus, et anima respectu hominis.

5. Causa *finalis* est finis, propter quem aliquid fit. Ita sanitas est causa *finalis* sumptionis pharmaci. — *Finis* dicitur causa, quia movet, et determinat causam efficientem ad ponendum effectum.

6. Causa *formalis extrinseca* dicitur etiam forma *Concreti logici*. V. Concretum.

7. Causa *materialis* dicitur *extrinseca* respectu *formae*, quae ab illa educitur. V. Eductio.

8. Causa *materialis intrinseca* est, quae effectum constituit ut materia ipsius; tale est corpus in homine, talis est etiam in composito artificiali materia, e. g. in statua marmorea, marmor. Causa *formalis intrinseca*, sive simpliciter causa *formalis* est quae effectum constituit, ut forma, illum, scilicet, specificando, seu eum collocando in certa determinata specie, ut anima rationalis in homine, et figura in statua marmorea.

9. Causa *principalis* ea est, quae ad effectum producendum non indiget speciali juvamine superioris agentis: causa *instrumentalis* e contrario indiget tali juvamine. Ita in libri scriptione homo est causa *principalis*, calamus vero *instrumentalis*.

10. « Causa secunda agit in virtute causae primae » (axioma); tum quia causae creatae agunt per virtutem participatam a causa prima, tum quia operantur dependenter ab actuali ejus influxu in qualibet actione.

11. « Causa sublata, tollitur effectus » (axioma). Intellige hoc potissimum de causa immediata, nisi alia causa conservans effectum immediate succedat, aut nisi effectus a Deo tanquam causa prima conservetur. Sic, sublato sole, tollitur ejus lumen, nisi succedat immediate alia causa illuminans; sic etiam manet figura statuae sine artifice, Deo illam conservante. Imo in moralibus id etiam locum habet Sic, sublatis meritis, tollitur gratia, et praemium; sublata objecti bonitate causante amorem, tollitur amor. Huic axiomati correspondet aliud: « Posito effectu ponitur causa »; nempe, dato effectu, arguitur, vel actu esse causam, vel positam fuisse.

12. Causa *proxima* est quae per se et immediate attingit effectum, ut ignis est causa proxima caloris. — Causa *remota* est quae tantum mediante alia causa ad effectum concurrit. Sic animal est causa remota respirationis, pulmo proxima.

Causalitas est abstractum causae, ut rationalitas abstractum rationis, sive est ea proprietas, vis, aut facultas, qua fit, ut causa sit talis. Non raro sumitur pro actione ipsa, vel exercitio causae.

Causaliter, V. Formaliter 4. et Occasionaliter.

Certitudo *cognitionis,* quae etiam dicitur *certitudo objecti formalis,* ea est, quae oritur a motivo ad assensum impellente, e. gr. ab evidentia, a testimonio sensuum, ab auctoritate. — Certitudo *objecti* est ejus necessitas, vel antecedens, vel consequens, ita se habendi, ut judicatur. — Certitudo *subjecti* est tenax adhaesio intellectus suo judicio, ut vero; quae licet nonnisi ex valido et rationabili motivo haberi debeat, tamen aliquando ex pervicacia oritur, ut cum haeretici mordicus adhaerent suis erroribus. — Certitudo *cognitionis* sumitur etiam pro evidentia judicii, vel pro hujus effectu.

Circuire, id est amplecti, v. g.: Justitia circuit omnes virtutes.

Circulus *formalis,* vel *uniformis,* sive *circulatio,* cum de argumentatione est sermo, idem sunt ac *circulus vitiosus.*

Circulus *materialis* et *regressus demonstrativus* fit quando, e. g., probatur causa per effectus, ac dein per causam attentius consideratam, et meliuś cognitam, vel ex alio capite probatam, a priori probamus effectus eosdem. Sic a rerum creatarum existentia inferimus existentiam creatoris: deinde hujus natura attentius considerata, et perfectionibus cognitis, deducimus rerum creatarum existentiam et ordinem ab illo dependere.

Circulus *logicus* idem est quod vulgo dicitur circulus vitiosus.

Circumobsistentia, V. Antiperistasis.

Circumscriptiva *praesentia,* vel *extensio circumscriptiva* in corpore est talis modus existendi in loco, ut partes illius correspondeant partibus spatii, nec una pars sit in loco alterius, aut penetrata cum altera. Ita corpora quaeque naturaliter existentia in loco. Illud autem dicitur esse in loco *definitive* quod sic est in uno loco suae quantitati, vel virtuti commensurato, ut ex vi illius praesentiae nequeant simul esse in aliis sine novo miraculo. Sic anima praesens est corpori; sed Christus est in Eucharistia modo quodam altioris ordinis.

Claudere *aliud in suo intellectu* dicitur de eo, in cujus conceptu aliud est inclusum, ut *pater,* qui talis concipi non potest sine *filio,* et vicissim.

1. **Cognitio** *abstractiva* est illa, quae uno caret e duobus requisitis ad cognitionem intuitivam (V. Cognitio intuitiva), scilicet vel dum res cognoscimus per alienas, non per proprias rerum imagines, vel dum cognoscimus res non praesentes. Ita *abstractiva* est cognitio, quam nunc habemus Dei, utpote a creaturis hausta; item cognitio Adami, Antichristi, antipodum, qui nobis praesentes non sunt. Cognitio *abstractiva* sic sumpta opponitur *intuitivae.*

2. Cognitio *abstractiva,* generatim sumpta, est illa per quam fit abstractio in nostra mente; sed antonomastice prior sola hoc nomine donatur.

3. Cognitio *comprehensiva* stricte talis est quae objecto adaequata, seu penitus commensurata est, qua nempe objectum totum, et totaliter cognoscitur, quod fit dum cognoscitur totum, et omni modo, quo potest cognosci, etiam quod ad effectus omnes, omnesque terminos, quibuscum intrinsece connectitur. Cognitio haec debet esse clara, certa, evidens, quidditativa, quia est omnium cognitionum, quae objecto respondent, perfectissima. Ita Deus seipsum, imo omnia cognoscit.

4. Cognitio *intuitiva* duo importat: ut fiat per speciem propriam, sive per propriam ipsius objecti imaginem menti impressam ab objecto ipso, vel a Deo; et ut feratur in objectum realiter praesens, et quidem summa claritate, et certitudine. Ita *intuitiva* est cognitio solis, dum illum videmus, et *intuitiva* est cognitio, quam beati habent Dei.

5. Cognitio *quidditativa,* stricto sensu, est illa, quae nascitur a propr a objecti imagine, ut intuitiva, et insuper penetrat distincte praedicata rei essentialia ad ultimam usque differentiam conceptu claro, proprio et positivo. Hujusmodi est cognitio, quam Deus habet rerum omnium. Cognitio vero *quidditativa,* lato sensu, est quaecumque cognitio *quidditatis,* sive essentiae objecti, vel quaevis definitio explicans quid res sit.

Commune, V. Proprium 1.

Completive idem est ac perfecte, absolute.

Componere et dividere idem est ac affirmare et negare.

Compositum *substantiale* et *accidentale,* V. Substantiale. — Compositum *physicum* est quod ex partibus realibus et realiter inter se distinctis coalescit; ut homo ex anima et corpore. — Compositum *metaphysicum* est quod ex partibus quidem realibus, sola tamen ratione distinctis con-

stitui intelligitur; ut homo ex animali et rationali.

Conceptus *rei proprius ex propriis,* vel *stricte proprius* est ille, quo concipimus rem ut est in se, citra negationem, et sine ope symboli, vel exempli; ut concipimus lucem, aut albedinem, quam videmus. — Conceptus *proprius ex communibus* est, quo rem concipimus per praedicata communia, et ope symboli, exempli, vel negationis limitatur ad tale objectum, ut non conveniat aliis. Ita animam, Deum, imo quaelibet, quae sensibus non subjiciuntur, concipimus per praedicata generica, et instar alterius, et per negationes distinguimus illa ab aliis.

Concretum dicitur compositum *ex subjecto,* et *forma,* a qua aliqua denominatio tribuitur subjecto. — Concretum *metaphysicum* illud est, in quo forma non distinguitur realiter a subjecto; *physicum,* in quo distinguitur quidem, sed tamen illi inhaeret; *logicum,* si ne inhaeret quidem. Sic Deus omnipotens est concretum *metaphysicum,* quia in eo forma, id est omnipotentia non distinguitur realiter a subjecto, nempe Deo. Corpus figuratum est concretum *physicum,* cum figura distinguatur a corpore, et simul illi inhaeret. Turris visa est concretum *logicum;* visio enim distinguitur a turri, et illi non inhaeret. V. Specificative.

Concurrere Efficienter, Directive, Moraliter, Imperative, Finaliter. V. Efficienter.

Conditio *sine qua non,* est aliquid necessarium ut effectus fiat in eum, tamen nihil influens; ut in distantia inter agens et passum.

Connexa sunt ea, quorum unum determinari, seu haberi non potest sine altero, ut creatura et creator. Creatura enim sine creatore esse non potest.

Connexive, V. Entitative et Formaliter 4.

Connotare aliquid est illud innuere, seu indigitare, unde

Connotata sunt innuta, seu indigitata ab aliquo termino; sicque termini relativi sunt sibi mutuo connotantes et connotati. Pater enim innuit filium, filius patrem.

Connotative, V. Subjective 3.

Connotativum nomen est quod ut perfecte significet et intelligatur, aliud connotat, ut pater filium.

Contactus *suppositi* dicitur cum agens immediate, per suam entitatem, conjunctum est passo; ut Deus omni rei creatae in quam agit. — Contactus *virtutis* dicitur cum agens, mediante sua virtute, attingit passum, ut sol aërem medio lumine.

Contiguum, V. Continuum.

Continere *formaliter* aliquid est illud in se, actu, et reipsa habere; ut ignis calorem. — Continere *eminenter* est non habere quidem actu, sed habere aequivalenter perfectionem vel virtutem illam producendi; ut homo continet eminenter perfectionem animalis.

1. **Continuum.** Continui *partes aliquotae* ab Aristotele dicebantur illae, quae aliquoties repetitae totum adaequant, ita tamen ut adaequate distinguantur ad invicem, nec una pars de alia participet, sed omnes habeant certam et aequalem mensuram. Sic palmus quater ductus totam metitur ulnam. Istae partes dicebantur etiam *determinatae, aequales, non communicantes.*

2. Continui *partes proportionales* illae sunt quae novis subdivisionibus eadem proportione factis deteguntur, ut si lignum bipalmare primum dividas in duos palmos, deinde in quatuor semipalmos, postea in octo medietates semipalmorum, et sic deinceps; servatur enim proportio subdupla in divisione, et dupla in multiplicatione. Partes istae consideratae in sua unaquaque serie, e. g. duo palmi, vel quatuor semipalmi sunt et ipsae partes aequales et non communicantes, ut partes aliquotae; sed considerata una serie cum altera, v. g. duo palmi cum quatuor semipalmis, dicuntur partes inaequales et communicantes, quia semipalmi sunt minores palmis, de illisque singuli participant aliquid. Partes proportionales dicuntur etiam indeterminatae, quia semper decrescere possunt per novas subdivisiones.

3. Continui *puncta copulantia,* vel *terminantia,* vel *continuantia* sunt puncta ab aliquibus veteribus admissa in continuo permanenti, indivisibilia, quae puncta nihil aliud praestant, nisi unire partes inter se, ita ut istae sint naturali nexu copulatae. Nimirum autumabant illi partes continui, uti partes ligni, uniri inter se veluti quibusdam fibulis, quae puncta copulantia appellabant, eaque volebant indivisibilia.

4. *Continuum* est, quod partes habet integrantes naturali nexu copulatas, ut guttae in aqua, manus et brachia in corpore. Unde *continua* dicuntur a veteribus illa, quorum extrema sunt naturaliter unita. — *Contiguum* est illud, quod non importat unionem, sed meram immediationem loci; unde *contigua* dicebantur illa, quorum extrema sunt simul, id est in locis immediatis; ita duo ligna se invicem tangentia.

5. Continuum *permanens* illud est, cujus partes simul existunt, ut palea, lignum, etc. — Continuum *successivum* est, cujus partes fluxu non interrupto praetereunt, solamque habent continuitatem sumptam pro non interrupta successione, ut motus et tempus.

Contrahere *genus,* vel *speciem,* est determinare ac veluti applicare genus ad aliquam speciem, vel speciem ad aliquod individuum. Homo, e. g., contrahere dicitur *genus* animalitatis; Petrus contrahere *speciem* humanitatis; scilicet genus *animal* determinatur, sive applicatur homini, et *humanitas* Petro. Hoc etiam indicatur per verba *dividere genus, dividere speciem,* nempe, illud in suas species, hanc in sua individua.

Contraria sunt ea quae sub eodem genere maxime distant et se vicissim expellunt ab eodem subjecto; ut calor et frigus. — Contraria *immediata* sunt ea inter quae nullum dari potest medium; ut siccitas et humiditas. — Contraria *mediata* sunt ea inter quae datur aliquod medium; ut inter albedinem et nigredinem.

« Contraria contrariis curantur » (axioma); quia contraria ex eodem subjecto se mutuo expellunt, quod tam valet in physicis quam in moralibus.

« Contrariorum contrariae sunt causae » (axioma); quia cum sint opposita requirunt oppositam, aut dissimilem virtutem sui productivam. Quod intellige de causis *per se,* non de causis *per accidens* concurrentibus, neque de causis liberis; potest enim volitio et nolitio ejusdem objecti ab eadem voluntate successive produci. Possunt etiam haberi ab eadem causa necessaria effectus aliquo modo oppositi, si subjecta sint diversimode disposita, ut ab eodem sole habetur induratio luti, et liquefactio cerae.

Conversio est unius rei in aliam transitio, ut dum lignum in ignem mutatur. — Conversio *enuntiationum* est commutatio extremorum propositionis, servata essentiali qualitate, et veritate; ut: nullum vitium est laudabile, nullum laudabile est vitium.

Convertens *propositio* dicitur ea, quae ab altera deducitur transponendo subjectum et praedicatum istius; e. g.: nullus homo est leo, ergo nullus leo est homo. Secunda haec dicitur *convertens,* prima vero *conversa.*

Convertentia. *Ad convertentiam dici,* illis adaptatur, quorum neutrum potest sine saltem tacita mentione alterius significari: ita *ad convertentiam* dicuntur dominus et servus.

Converti illi termini dicuntur, quorum unus de alio affirmari potest, et vicissim hic de illo. Tales sunt in sensu metaphysico, e. g., ens, bonum; nam omne ens est bonum, et omne bonum est ens. V. Transcendentale.

Corporea, sive *Corporalia per attributionem,* V. Spiritualia.

Corpus *organicum;* appetitus sensitivus est virtus corporis organici; id est corpus partibus constat quibus ut instrumentis ad varias functiones utitur pars animae sensitiva, cum sit ὄργανον idem quod instrumentum. — Corpus *mathematicum* est quantitas constans ex longitudine, latitudine et profunditate.

Creatio, V. Eductio.

D

Decretio, V. Motus 3.

Decretum *attemperativum, relictivum, commissivum, indifferens* vocatur decretum, quo Deus, secundum aliquos philosophos et theologos, decernit concurrere cum causis liberis; quia Deus per hoc decretum *attemperat* se naturae, et indoli voluntatis creatae, *relinquit,* et *committit* ei determinationem, et reddit omnipotentiam *indifferenter* applicatam ad quodvis extremum.

Definitio *nominis* est oratio qua explicatur nominis significatio. — Definitio *rei* est oratio qua declaratur essentia definiti. — Definitio *positiva* est quae rei quidditatem terminis positivis aperit, ut: homo est animal rationabile. — Definitio *negativa* est qua rei natura terminis negativis declaratur, ut: Deus non est mortalis, non corporeus, etc.

Demonstratio, V. A priori 2.

Denominans est nomen a quo aliud deducitur secundum significationem et terminationem; ut pietas a qua pius. — *Denominativum* est quod ab aliquo secundum vocem et significationem deducitur; ut justus a justitia.

Denominative, V. Formaliter 4, Specificative.

Descensus *terminorum* est consequentia ducta a termino communi, ad alium minus communem, sive etiam singularem sub illo contentum; e. g.: omnis homo est animal; ergo hic homo est animal. *Ascensus* e contrario est consequentia ducta a terminis minus communibus et singularibus ad terminum communem, qui illa sub se comprehendat; e. g.: singuli evangelistae sunt sancti; ergo omnes evangelistae sunt sancti.

Desitio est cessatio alicujus a suo esse, vel operatione.

Determinate aliquid facere significat illud et non aliud per actionem suam respicere; *determinative* vero facere significat determinare causam illius, ut ipsum producat. Sic qui librum a te petit, te movet ad aliquid *determinate* volendum, sed non movet *determinative,* id est non te determinat; determinatio enim non ab illo, sed a libera tua voluntate dependet.

« **Deus** et natura nihil faciunt frustra » (axioma); quia hoc aliquid imperfectionis importaret, et quamvis nobis aliqua superflua, imo vitiosa appareant, ut gibbus in homine, haec tamen ipsa conducunt ad bonos fines, licet nobis ignotos.

Diaphanum est quod illustratur, vel illustrari potest a lumine; ut aër, vitrum.

Dictum in propositione modali dicitur propositio ipsa absoluta: e. g. in hac propositione: Petrus nunc studet, nunc, est *modus,* Petrus studet, *dictum.*

Differentia *communis* est accidens commune, quo res aliqua, vel ab aliis, vel a seipsa diverso tempore, locove differt: ut albedo parietis et manus. — Differentia *propria* est accidens inseparabile a subjecto, per quod ab aliis differt; ut nigredo corvi, albedo nivis. — Differentia *propriissima* est qua unum essentialiter ab aliis succurritur; ut rationalitas respectu hominis. V. Metaphysica essentia 1, Principium 1.

1. **Directe** aliquid cognoscitur, quando primo cognoscitur in se. *Reflexe* vero, quando cognoscitur in alia cognitione de alia re habita; e. g: visum homine *directe* cognosco, at visa ejus imagine, *reflexe,* quia tunc hominem cognosco per cognitionem imaginis.

2. *Directe* id dicitur intendi in quavis actione, quod primario et ratione sui intenditur. Correlativum habet *indirecte,* quod dicitur de illo, quod tantum ratione alterius intenditur, et quasi per accidens. Sic Logica *directe* agit de operationibus intellectus, *indirecte* de signis, vocibus, etc. Item in moralibus *directe* intendit homicidium, qui illud mandat; *indirecte,* qui illius aliquam causam ponit, ut ebrietatem, ex qua illud sequatur.

Directive *concurrere,* V. Efficienter.

Discursus *physice* est motus localis celeriter factus a termino a quo, ad terminum ad quem. — Discursus *logice* est progressus intellectus ex una cognitione in aliam, ut syllogismus. — Discursus *ordinatus* seu causalis est qui fit ex unius notitia ad alterum cognoscendum, propter aliquam utriusque inter se connexionem, ut: homo est animal, ergo vivit. — Discursus *inordinatus,* seu successivus, est series cognitionum sibi invicem succedentium absque dependentia unius ab alia; ut si cognoscas hominem esse animal, et deinde solem lucere.

Dispositive, V. Formaliter 4.

1. **Distinctio** consistit in eo, quod unum non sit aliud. Distinctionis variae sunt divisiones, quae notari praestat.

2. Distinctio *absoluta* datur inter duas res, quarum neutra est modus alterius, ut inter lapidem et aurum. Distinctio *modalis* datur inter rem et modum ejus, ut inter corpus et ejus figuram.

3. Distinctio *adaequata* datur inter totum et totum, e. g., inter solem et lunam. — *Inadaequata* datur inter totum et ejus partem, e. g., inter manum et unum e digitis ejus. Distinctio inadaequata dicitur etiam *includentis* et *inclusi.*

4. Distinctio *rationis ratiocinantis* datur quando mens nostra concipit distincta, quae talia a parte rei non sunt sine ullo fundamento in re sic distinguendi, ac proinde tota distinctio a ratiocinante pendet; e. g. dum in una eademque re rationem subjecti et praedicati veluti diversa attributa concipimus, ut dum dicimus: homo est homo; vel dum eamdem rem concipimus per conceptus synonymos, ut si dicimus: homo est animal rationale, in qua propositione veluti distinguimus hominem ab animali rationali; quo casu si unus conceptus sit explicatio alterius, ut in exemplo dato, dicitur etiam distinctio rationis penes *implicitum* et *explicitum.*

5. Distinctio *rationis ratiocinatae* habetur, quando mens nostra concipit distincta, quae talia quidem vere non sunt, sed id facit cum fundamento in re. Hoc autem fundamentum consistit vel in foecunditate objecti ad operationes valde inter se diversas, ut ignis, qui indurat lutum, et liquefacit ceram; vel in perfectione objecti, quae perfectionibus multis alibi dispersis aequivalet, ut Deus, cujus perfectio aequivalet, imo eminenter continet quid-

quid perfectionis in creaturis est; vel in reali similitudine, simulque dissimilitudine talis objecti cum aliis, ut homo, qui est similis et dissimilis bruto; vel in tenuitate, seu debilitate nostrorum conceptuum, ut accidit cum homo procul visus cognoscitur solum per conceptum *corpus*, tum propius accedens per conceptum *animal*, deinde per conceptum *homo*, ac demum per conceptum *talis hominis*, e. g. Petri. In quolibet ex fundamentis hisce simul cum imperfectione intellectus humani, qui nequit unico intuitu totam rei perfectionem bene concipere, cosistit fundamentum distinctionis *rationis ratiocinatae*. Fundamentum hoc vocatur etiam *fundamentalis distinctio rationis*.

6. Distinctio *realis* est, quae rebus convenit independenter ab operatione intellectus, ut inter animam et corpus hominis. — Distinctio *rationis* est, quae rebus convenit per operationem intellectus concipientis, ut distincta, quae talia a parte rei non sunt, ut inter attributa Dei.

7. Distinctio *realis* a Scotistis subdividitur in *realem entitative*, sive *absolute* et *stricte realem*, et in *formalem ex natura rei*. Illa datur inter rem et rem, ut inter Caesarem et Alexandrum; altera datur inter *formalitates* (ita vocant notas essentiales et attributa) ejusdem rei, ut inter animalitatem et rationalitatem hominis. V. Gradus metaphysici. Istae porro formalitates per Scotistas *ex natura rei*, sive *a parte rei* formaliter distinguuntur, si ipsae sint diversimode definibiles, vel si una a sua quidditate formali (V. Quidditas) alteram excludat, vel uni inquantum tali conveniat aliquid, quod alteri inquantum tali non convenit. Totum hoc patet in proposito exemplo animalitatis et rationalitatis; nam et diversimode definiuntur, et dici non potest: « Animalitas, quia est animalitas, est etiam rationalitas », et vicissim; insuper animalitati, ut tali, convenit similitudo cum brutis, quae similitudo non convenit rationalitati ut tali. Quando ergo ista verificentur non dabitur quidem distinctio realis stricte talis, inquiunt Scotistae, quia illae formalitates non sunt res realiter distinctae, sed sunt formalitates ejusdem rei inter se realiter identificatae, et propterea inseparabiles; dabitur tamen distinctio formalis ex natura rei, id est independenter ab intellectu nostro verificabitur a parte rei, quod una formalitas non sit alia, et uni conveniat quod alteri non convenit.

8. Distinctio *virtualis impropria*, sive *extrinseca* consistit in aequivalentia unius rei multis per hoc, quod una res in se identificet perfectiones, quae multiplicantur in rebus aliis, vel praestet varios effectus, qui praestari solent a multis, vel causet in hominis mente diversitatem conceptuum. Distintio haec concidit cum *fundamento distinctionis rationis ratiocinatae*. V. haec verba.

9. Distinctio *virtualis propria et intrinseca* est aequivalentia distinctionis realis, sive est talis virtus capacitas, ut licet attributa sint realiter identificata, eadem tamen possit suscipere praedicata contradictoria, ac si illa essent totaliter distincta: e. g. animal et rationale hominis, licet sint unum et idem, neque ullam habeant actualem distinctionem a parte rei, ut volunt Scotistae, tamen intrinsecam virtutem et capacitatem habent, ut alterum dicatur et sit a parte rei simile bruto, alterum non simile, perinde ac si forent duo subjecta realiter distincta. Aliis verbis distinctiones hae explicari solent. — *Impropria* est aequivalentia unius rei indistinctae pluribus rebus distinctis, sed non qua distinctis, adeoque non ut verificantibus praedicata contradictoria. — *Propria* est unius rei indistinctae aequivalentia pluribus rebus distinctis quatenus distinctis, et praedicata contradictoria verificantibus — Distinctio *virtualis propria* etiam in rebus creatis asseclas habet praesertim Thomistas.

Diversa. *Primo-diversa* illa sunt, quae in nullo genere, nisi ad summum universalissimo genere entis conveniunt, ut substantia et modus. — Diversa, seu differentia *solo numero*, dicuntur quae sub eadem specie diversas habent entitates; ut Joannes et Paulus. — Diversa, seu differentia *specie*, dicuntur ea quae sub eodem genere diversas habet essentiales definitiones: ut homo et brutum. — Diversa, seu differentia *genere*, dicuntur ea quae in diversis praedicamentis collocantur, ut lapis et virtus.

Divisio est alicujus totius in suas partes sectio; ut, si homo in corpus et animam dividatur. — Divisio *nominis* est oratio qua aliquod nomen ambiguum in sua significata distribuitur; ut canum alius est coelestis, alius terrestris, alius marinus. — Divisio *rei* est oratio qua totum aliquod in suas partes distribuitur, ut animalis pars altera est vivens, altera sensitiva. — Divisionum tot sunt species quot totorum. V. Totum.

Duratio *extrinseca* est motus ille primi mobilis quo regulantur durationes intrinsecae. — Duratio *intrinseca* est permanentia rei in suo esse; seu est perseverans existentia.

E

Eductio, sive educi aliquid de alio, significat aliquid ita fieri, ut necessarium sit subjectum, in quo illud producatur et conservetur; sive, quod idem est, eductio est actio, quae aliquid producit ex praesupposito subjecto. Ita dum ignis ex praesupposita materia, v. g. ligno, gignitur, dicitur ignis de ligno educi. Imo omnes actiones creaturarum, quae aliquid producant, eductiones sunt, cum nihil causae creatae valeant efficere sine materia praeexistente. Materia autem haec praeexistentes vocatur *subjectum sustentationis*; nam sustentat illud, quod producitur et conservatur dependenter ab ea, eo fere modo, quo fundamentum domus domum ipsam sustentat superimpositam. Eductioni opponitur *Creatio*, quae rem ex nihilo producit, sive per quam res producitur ex nihilo tum *sui*, tum *subjecti praesupposiii*. — *Educi de potentia* est fieri in actu quod prius erat in potentia, et dependet a materia, et fit per agens naturale: sic forma ignis dicitur educi de potentia materiae ab agente per generationem.

Effectus *formalis* est effectus causae formalis. — *Primarius*, qui et *intrinsecum* dicitur, est compositum concretum, vel denominatio resultans ex forma unita subjecto capaci; e. g.: effectus formalis primarius et intrinsecus caloris, quo aqua calefit, est aqua ipsa calida; ita etiam homo sanctus est effectus formalis gratiae unitae homini. — *Secundarius* vero, qui et *extrinsecus* dicitur, est quicumque effectus sive positivus, sive negativus, qui ex unione formae cum subjecto ita resultat, ut adaequate distinguatur a forma, sive ut formae maneat extrinsecus, ut in exemplis adductis expulsio frigoris in aqua, deletio criminum in homine.

Effectus. V. Causa sublata.

Efficienter, *effective, elicitive* ad aliquid concurrere dicitur de illo, quod immediate exequitur et efficit opus. Correlativa sunt haec: *directive* concurrere, quod dicitur de illo, quod ostendit regulam seu artificium, quo res fieri debet; *moraliter*, quod dicitur de illo, quod illuminat, invitat, inclinat; *imperative*, quod dicitur de imperante effectionem operis; *finaliter*, quod dicitur de fine actionis; e. g.: Judicia producuntur ab intellectu *efficienter*, seu *elicitive*, *imperative*, et *moraliter* cum

sunt libera, a voluntate applicante intellectum : a Logica *directive;* a fine acquirendi scientiam *finaliter*. V. Formaliter 4.

Electio est actus quo fertur voluntas ad amplectendum medium, quod ab intellectu judicatur ad finis consecutionem idoneum.

Elementa *vulgaria* sunt : terra, aqua, aër, ignis, quia sunt, juxta veteres, generalia quaedam semina caeterorum omnium corporum, saltem sublunarium, quae dicebantur *mixta*. Ex istis, quae conveniunt inter se in aliqua ex iis qualitatibus, quae primae dicuntur (V. Primae qualitates), ut aër et aqua, quibus convenit humiditas et frigus, licet diverso gradu, dicuntur *symbola;* quae vero in nulla qualitate conveniunt, ut ignis et aqua, dicuntur *asymbola*. Quia vero corporum species sunt longe plures quam diversae uniones ferant quatuor elementorum, hinc praeter ea admittebantur olim semina quaedam corporum a Deo initio mundi producta, quae dispersa serventur in regionibus elementorum, veluti in communibus seminariis, quae sint pro complemento ad talem, vel talem speciem corporum, quae producuntur. Ista semina vocabantur etiam a chymicis *spiritus*.

Elenchus est syllogismus in quo infertur concessae conclusionis contradictoria ; ita ut qui eam concessit etiam ejus contradictoriam cogatur admittere

Elevari dicitur res cum per auxilium Dei fit potens assurgendi ad munus superioris ordinis, vel ad effectum extra naturalem ejus sphaeram collocatum ; ut intellectus humanus ad visionem intuitivam Dei.

Emanatio accidentis est naturalis resultantia accidentis a subjectio cui debetur connaturaliter, tanquam ejus proprietas, aut modus ; ut productio intellectus et voluntatis in anima, frigoris in aqua.

Eminenter, V. Formaliter 1.

Ens *rationis* pure objectivum est chimera, sive res impossibilis, quatenus aliquo modo est objectum cognitionis humanae, ut circulus triangularis. — Ens rationis *logicum* est quod fingitur ab intellectu propter aliquod fundamentum in re, ut natura humana concepta per modum unius propter similitudinem naturarum singularium. — Ens *per se* est quod habet unam tantum essentiam, ut Deus, homo. — Ens *per accidens* est quod constat ex pluribus entibus in actu, aut ex rebus diversorum praedicamentorum, vel ejusdem praedicamenti, inter se naturaliter non ordinati, ut cumulus lapidum. — Ens *actuale,* seu ens in actu, est quod reipsa existit, ut coelum. — Ens *potentiale,* seu in potentia, est quod non habet, sed habere potest existentiam aliamve perfectionem ; v. g. aqua frigida est in potentia ad calorem.

Ens *relativum* et *absolutum,* V. Relatio 1. « Entia non sunt multiplicanda sine necessitate » sive « Frustra fiunt per plura, quae fieri possunt per pauciora » (axiomata) ; tum quia secus aliquid fieret inutiliter, tum quia res, quo est simplicior, eo est perfectior, caeteris paribus.

Entitates *absolutae,* V. Modus 3.

Entitative significat rem considerari in tota et nuda sua entitate. Correlativum habet *connexive,* quod indicat aliquid verificari ratione connexionis unius rei cum alia. Sic corpus *entitative* est incapax sentiendi, et iners, sed *connexive,* scilicet ratione connexionis cum anima, est capax sentiendi, ac se movendi.

Enuntiatio est propositio affirmativa vel negativa. — Enuntiatio *modalis* est quae exprimit modum quo praedicatum subjecto inest vel non inest, prout modus ille est aut possibilis tantum, aut realis, aut necessarius. Si possibilis, judicium est *problematicum ;* si realis, dicitur *assertorium ;* si necessarius, *apodicticum*. — Enuntiationis *materia* est habitudo subjecti ad praedicatum, secundum quam dicitur, necessaria, contingens, vel impossibilis. — Enuntiationis *quantitas* est extensio subjecti prout universaliter, vel particulariter, vel singulariter accipitur. — Enuntiationis *qualitas* est affirmatio vel negatio attributi de subjecto. — Enuntiationis *aequipollentia* est duarum enuntiationum identitas quoad sensum. — Enuntiatio *exponibilis* est quae propter aliquam rei obscuritatem expositione indiget. V. Exponere. — Enuntiatio *reduplicativa* est quae constat dictione geminata *(quatenus),* qua indicatur sub quonam respectu praedicatum subjecto conveniat, ut Christus, quatenus homo, passus est. V. Reduplicative.

Esse *ultimum rei* est illud ultimum instans temporis quo res existit. — *Primum non esse rei* est illud primum instans temporis, quo res amplius non existit ; hoc dicitur etiam *ultimum instans extrinsecum existentiae.*

Esse *secundum,* V. Secundum.

« Esse est propter operari », axioma, cui similia sunt haec : « Unumquodque est propter suam operationem » ; « Unumquodque, sicut se habet ad esse, ita se habet ad agere » ; « Modus operandi sequitur modum essendi ». Quorum ratio est quod esse, sive essentia cujuscumque rei ordinatur ad operationem sibi propriam et proportionatam, et ipsa essentia rei est principium activum operationis. V. Modus.

Essentia est id quod primo in re concipitur, sine quo res esse non potest, estque fundamentum et causa caeterorum quae sunt in eadem re ; ut animal rationale est hominis essentia. V. Quiditas.

« **Essentiae** rerum consistunt in indivisibili » (axioma), scilicet, nullum praedicatum essentiale potest ab alicujus rei essentia detrahi, vel illi addi sic, ut salva maneat eadem essentia.

Essentialiter dicitur aliquod praedicatum convenire subjecto, sine quo subjectum nec esse, nec concipi potest, ut rationalitas respectu hominis, unde etiam homo dicitur *essentialiter* rationalis. — Correlativum habet *accidentaliter,* quod dicitur de illo praedicato, sine quo res saltem concipi potest, ut albedo, rotunditas. V. Formaliter 3.

Eubulia est habitus qui praebet facultatem recte consulendi, id est inveniendi consilium in rebus ambiguis et perplexis.

Eutrapelia est virtus quae nos decore facit uti jocis et ludicris, quae animi causa assumuntur, ut et in illis modum servemus, nec ab illis nimis abhorreamus.

Exemplar est res quam sibi proponit artifex, ut ejus similitudinem exprimat, vel eam imitetur. — *Exemplatum* est imago rei quam repraesentare voluit artifex.

Exemplariter, V. Formaliter 4.

Exercite, V. Siguate. — *Exercitium,* e. g. intelligendi, ambulandi, vel aliud agendi indicat actum ipsum intelligendi, ambulandi, vel aliud agendi. — *Exercitum* idem ac actuale, sive in actu esse.

Exigitivum, vel *exactivum* idem ac exigens. Ita ens supernaturale definitur id, quod superat *vires activas* et *exactivas* naturae ; nempe, quod superat id, quod natura suis viribus agere, et a suo auctore exigere potest.

Expenetrata dicuntur, quae non sunt compenetrata.

Exponens *propositio* illa est, quae additur ad explicationem alterius propositionis explicatione indigentis, quaeque *exponibilis* dicitur. Triplex praesertim species propositionum exponibilium a

veteribus distinguebatur. Prima est exponibilis *exclusiva,* estque ea, quae habet particulam exclusivam, ut *tantum, dumtaxat, solum,* quae particula indigeat explicatione; e. g.: « Petrus est tantum logicus ». Exclusiva hujusmodi exponitur per copulativam; e. g.: « Petrus est logicus, et nihil aliud ». Copulativae prima pars: « Petrus est logicus », dicitur propositio *praejacens;* altera: « et nihil aliud », vocatur *secunda exponens.* Alia species exponibilium est propositio *exceptiva;* nempe, quae habet particulam, *praeter, nisi,* aut similem explicatione indigentem. Tertia species est propositio *reduplicativa,* habens, scilicet, unam ex his, vel similibus particulis: *ut, prout, quatenus, inquantum,* quae sit explicanda.

Exponere idem ac explicare.

Extensive et *Intensive* potissimum dicuntur de qualitate et quantitate. Extensio enim qualitatis, v. g. caloris, tunc fit, quando calor extenditur ad plures partes subjecti.—*Intensio* vero tunc fit, quando in eadem parte subjecti ponuntur plures gradus qualitatis ejusdem. Sic calor ut sex in sola manu est intensior calore ut quatuor in toto corpore; at hic est illo extensior.

Extraneum, V. Proprium 2.

F

Fallacia est argumentatio captiosa quae vulgo vocatur *sophisma.* — Fallacia *in dictione* est quae habet causam apparentiae ratione dictionis, seu orationis multiplicis. — Fallacia *extra dictionem* est quae causam apparentiae sortitur ex parte rerum per verba significatarum. Distinguitur sextuplex sophisma dictionis: Fallacia *aequivocationis,* quae est cavillatio circa significationem verborum; — *amphiboliae,* cum eadem oratio diversa significat, ut littus arare significat terram aratro proscindere et operam perdere; — *compositionis* est deceptio ex eo proveniens quod oratio in sensu compqsito vera videatur, cum tamen in eo falsa sit; — *divisionis,* cum oratio in sensu diviso accipitur, dum in sensu composito sumenda sit; — *accentus,* cum ex homonymis objectorum identitas concluditur; — *figurae dictionis,* cum ex similitudine dictionum penes finalem terminationem deceptum est. — Distinguitur septuplex sophisma extra dictionem: Fallacia *accidentis,* cum perperam infertur aliquid alicui convenire, quia convenit ejus accidenti; — *secundum quid,* cum concluditur ex convenientia dicti secundum quid ad dictum simpliciter; — *petitionis principii,* quod idem est ac quod vulgo vocatur apud nos petitio principii, et circulus vitiosus; — *consequentis* est inferre veritatem antecedentis ex veritate consequentis, aut falsitatem consequentis ex falsitate antecedentis; — *secundum non causam ut causam* est errare circa causam rei supponendo ut causam aliquid pure chimericum, aut tantum concomitans; — *plurium interrogationum* est argumentatio captiosa, in qua ex una responsione ad plures diversas, vel oppositas interrogationes data, colligitur aliquid absurdum; — *ignorantia elenchi,* qua res de qua agitur non tractatur.

Fatum est rebus mobilibus inhaerens dispositio, per quam divina Providentia suis quaeque nectit ordinibus. — Seu est ordo secundarum causarum divinae Providentiae decreta exequentium. — Formaliter est dispositio ipsa secundarum causarum ad effectum fatalem, id est infallibilem, reducta in divinam voluntatem.

Fieri. *In fieri* res esse dicitur, dum incipit esse, sed nondum tota est. *In facto esse,* dum est *complete* in rerum natura cum iis partibus et constitutivis, quibuscum durat et permanet. Ita pictura est *in fieri,* dum pictor signat et pingit tabulam *in facto esse* vero, dum jam picta est.

Finaliter, V. Formaliter 4. — Finaliter concurrere, V. Efficienter.

Finalizatio dicitur illa ratio, quae movet tam quam finis assequendus. Ita, e. g., bonitas Dei quatenus ejus possessio est beatitudo nostra, est *finalizatio,* seu ratio motiva bonorum operum quae fiunt ad Deum assequendum.

1. « **Finis** est causa causarum » (axioma); qui intentio finis obtinendi movet alias causas ad operandum pro fine obtinendo, ut Roma videnda movet ad omnia itineris media.

Finis *cujus* est ille cujus adipiscendi gratia movetur, vel operatur agens, ut sanitas, cujus recuperandae causa sumitur medicina.

2. Finis *objectivus,* seu *finis qui,* sic specialiter dictus, est bonum, quod consequi volumus, v. g. beatitudo in viatoribus.

3. Finis *qui,* dicitur ille, quem agens intendit assequi; e. g. salus, quam aeger intendit. Finis *cui,* dicitur persona, vel subjectum, cui procuratur *finis qui;* e. g. aeger ipse, cui sanitas procuratur.

4. Finis vero *formalis,* seu finis *quo,* est actualis consecutio ipsius boni, ut beatitudo ipsa in beatis.

5. Finis *internus et proximus* est qui primo et per se et immediate intenditur, ut architectonica finis internus est domus constructio. — Finis *externus et remotus* est qui secundario et mediante alio per se tamen intenditur; ut in architectonica domus habitatio.

6. Finis *operis,* seu scientiae, est ad quem, per se et in propria natura, actio vel habitus ordinatur; ut finis logicae est rectitudo actionum mentis. — Finis *operantis,* seu *scientis,* est quem artifex pro arbitrio sibi proponit, in actionis exercitio, vel scientiae acquisitione; ut qui addiscit scientiam propter utilitatem.

7. Finis *simpliciter ultimus* est is ad quem actu vel virtute referuntur omnia; ipse vero ad nullum prorsus ordinatur, ut Deus. — Finis *secundum quid ultimus* est qui aliquam actionum seriem terminat in qua per se ultimo intenditur; potest tamen ad alterum referri, ut sanitas finis est artis medicae, ordinari tamen potest ad aliud, scilicet ad laborandum.

1. **Forma** *accidentalis,* juxta Peripateticos, est illa, quae advenit subjecto completo in esse substantiae. Talis, e. g., rotunditas, albedo, quae subjectum, cui insunt, supponunt jam completum in esse talis, vel talis substantiae, sicque illud accidentaliter solum perficiunt. V. Actus formalis.

2. Forma *corporeitatis,* quam multi ex antiqua admittebant in corporibus animalium, multi etiam in corporibus viventium omnium, est ipsa organizatio partium corporis, per quam ipsum est aptum et ultimo dispositum ad recipiendam animam. Hanc organizationem fingebant illi tanquam substantiam distinctam a corpore, et ideo appellabant etiam *organizationem substantialem.*

3. « Forma dat esse rei » (axioma), quia forma materiam ex se indifferentem in certa specie constituit, sicque in re morali actiones indifferentes per intentionem agentis accipiunt certam speciem virtutis, aut vitii.

4. Forma *mixtionis* est, juxta veteres, quaecumque forma corporis sublunaris, eo quod in ta corpore mixta continentur vel formaliter, vel virtualiter quatuor elementa, terra, acqua, etc.

5. Forma *per analogiam* cum forma substantiali veterum (V. N. seq.) dicitur in composit artificialibus quidquid ea principaliter perficit, collocat in tali determinata specie rerum. Sic gnum, marmor, metallum, vel alia quaevis materia a figura recipit esse et perfectionem statua

unde in iis figura dicitur eorum forma. Imo in qualibet re etiam partibus distinctis carente, attributum, quod primarium videtur, et ipsius rei distinctivum forma saepe appellatur. Hinc etymologia *formalitatum*. V. Gradus metaphysici. Hinc etiam multae significationes adverbii *formaliter*.

6. Forma *substantialis* apud Peripateticos est substantia a materia distincta, de se ordinata, ut cum materia prima constituat corpus naturale tanquam potissima corporis *differentia physica;* scilicet, cum materia sit indifferens ad quodlibet compositum, a forma sibi unita determinatur, ut sit vel lapis, vel canis, vel lignum. Formae substantiales tot sunt apud illos quot sunt corpora diversa. Forma substantialis a recentioribus passim rejicitur, nec non a quibusdam antiquis, qui *corpusculares* dicebantur, totam corporum diversitatem unice repetentibus a diversa materiae modificatione. Secundum istos ea forma substantialis est, quae cum subjecto, cui advenit, unum per se constituit, seu quod materiam determinat ad certam substantiam. V. Actus formalis.

7. « Qui dat formam, dat consequentia ad formam » (axioma); quatenus, nempe, rei forma, seu id quod constituit rem in esse talis rei, connexas habet proprietates ipsam consequentes, quo sensu etiam dicitur: « Causa causae est causa causati ».

8. Forma *assistens* est quae non est pars rei; sed ei movendae tantum praeest, ut angelus coelo.

9. Forma *metaphysica* est totius rei substantialis essentia; ut animal rationale dicitur hominis forma metaphysica.

Forma generatim quid sit. V. Physica essentia.

Forma species qualitatis est modus quantitatis in corpore spectata et figura exterior ornata coloribus.

Formale est quod gerit munus formae, cui correlativa sunt: *materiale,* quod, nempe, gerit munus materiae; *accidentale,* quod, nempe, est accidens (V. Formaliter); tot enim significationes, et correlativa habet verbum *formale,* quod *formaliter.* Generatim autem loquendo, aiebant dialectici, nomen *formale* non alienat, sed signat magis proprietatem nominis, cui adjungitur, id est, ostendit illud nomen sumendum esse in significatione ipsi magis propria.

Formalitas est omnis ratio seu notio qua concipitur aliquid.

1. **Formaliter** aliquando sumitur pro *mentaliter,* nempe, secundum formalitates, quas sola mente distinguimus (V. Gradus metaphysici). Sic sumptum correlativum habet *realiter;* ita omnipotentia et sapientia Dei non *realiter,* sed *formaliter* distinguuntur.

2. Interdum dicitur de re considerata in se ipsa, seu in propria entitate. Tunc autem habet varia correlativa, prout varia sunt illa, cum quibus res quaeque conferri potest. Si enim confertur cum effectu, correlativum erit *efficienter, causaliter,* vel *vialiter;* ita, e. g., cibus dicitur vita hominis, non formaliter, sed efficienter; ita etiam pharmacum dicitur hominis sanitas. Si conferetur cum objecto, correlativum erit *objective;* ita Deus dicitur spes hominis justi non formaliter, sed objective, scilicet: Deus non est spes hominis, sed objectum spei. Si confertur cum exemplari instar cujus res facta sit, correlativum erit *exemplariter;* sic imago Caesaris in pictoris imaginatione existens concurrit ad picturam imaginis Caesaris non formaliter, sed exemplariter. Si confertur cum fine, correlativum est *finaliter;* ita felicitas aeterna dicitur hominem ad recte faciendum movere non formaliter, sed finaliter; nempe, ut finis assequendus. Si confertur cum alia re secum connexa, cujus existentia ab illa inferatur, vel pure illam comitetur, correlativum erit *arguitive, illative, connexive;* ita in fumo cognoscimus ignem non formaliter, sed arguitive. Si confertur cum re, cujus existentia illi imputetur, correlativum erit *imputative;* ita homicidium suadens, homicida est non formaliter, sed imputative. Si confertur cum re, cujus sit radix, correlativum erit *radicaliter;* ita in amore proprio inordinato omnia fere mala dicimus consistere non formaliter, sed radicaliter. Si confertur cum illis, quae sunt dispositio ad illam rem habendam, correlativum erit *dispositive;* ita ignis habetur per siccitatem ligni non formaliter, sed dispositive. Si confertur cum re, a qua aliquam denominationem accipiat, correlativum erit *denominative;* ita aliqua parte corporis formaliter aegra, homo ipse, sive totus homo, dicitur aeger denominative.

3. Interdum est idem ac *vere* et *proprie,* et tunc correlativa habet: *apparenter, metaphorice;* e. g., prata ridere dicuntur non formaliter, sed metaphorice. V. Identice.

4. Subinde significat idem ac *essentialiter,* ita ut praedicatum, quod dicitur convenire subjecto *formaliter,* ingrediatur subjecti essentiam et definitionem; sic homo est formaliter animal. Sic sumptum varia habet correlativa juxta varios respectus, sub quibus considerari potest essentia rei. Nam potest essentia conferri cum praedicatis accidentalibus, et tunc correlativum est *accidentaliter;* ita homo dicitur, non formaliter, sed accidentaliter albus. Potest essentia conferri cum attributis, sive partibus rei, quae sunt veluti materia subjecti indifferens ad illud, aut aliud constituendum, et tunc correlativum est *materialiter;* ita homo dicitur caro materialiter, et in moralibus occisio hominis ab ebrio facta dicitur peccatum materialiter, non formaliter.

5. *Formaliter* sumitur effectus quando spectatur secundum se. *Radicaliter* autem, vel *Fundamentaliter,* quando spectatur secundum causam, radicem, vel fundamentum; sic risibilitas sumpta *formaliter* est proprietas hominis, et a rationalitate per mentem distinguitur; sumpta vero *radicaliter* idem est ac rationalitas; nam rationalitas est radix risibilitatis.

6. *Formaliter, Virtualiter, Eminenter* dicuntur de causis prout continent perfectionem sui effectus. Effectus enim contineri dicitur *formaliter* in causa, quando natura effectus, qui producitur, reperitur in ipsa causa; sic calor continetur formaliter in igne, quia ignis calorem, quem producit, etiam in se continet, juxta Peripateticos. Effectus continetur *virtualiter* in causa, quando causa potest quidem talem effectum producere, sed natura effectus in ipsa causa non reperitur; sic piper, vinum, e. g., continet *virtualiter* calorem, quem producunt in homine, sic etiam statua continetur in artifice. Denique *eminenter* effectus continetur in causa, quando causa multo est perfectior effectu, sublatis, scilicet, imperfectionalibus, quae sunt in effectu; ita Deus eminenter continet creaturarum perfectiones. — *Aequivalenter* ab aliquibus effectus contineri dicitur in causa, quando causa est aequalis effectui. — V. Specificative.

Fortitudo est firmum propositum inhaerendi bono honesto, ita ut nulla ratione ab eo avelli te permittat. — Ut est virtus specialis, fortitudo est mediocritas intra metum et audaciam.

Fruitio est delectatio de bono quod possidetur.

Fundare significat esse fundamentum: e. g. diversitas effectuum alicujus rei fundat diversitatem conceptuum, scilicet est fundamentum diversitatis conceptuum.

G

1. **Generatio** late sumpta est mutatio a termino negativo ad positivum, seu a non esse ad esse, sive substantiale, sive accidentale, ut productio ignis, productio caloris. — Generatio definitur a veteribus «productio substantiae ex praesupposito subjecto». Nimirum ipsis generatio non de solis viventibus dicebatur, idemque sonabat ac eductio formae substantialis cujuscumque. V. Eductio.

2. Generatio *conversiva* est ea, per quam subjectum transfertur de una forma in aliam, ut dum lignum evadit ignis.

3. Generatio *mutativa* est ea, per quam subjectum, sive materia praesupposita in generatione transit a negatione alicujus formae ad positionem ipsius; ut dum aër de tenebroso fit lucidus.

4. Generatio *pura, simplex, praecisa* est ea, per quam corpus producitur ex materia tunc primum creata, in qua proinde nec privatio, nec alia forma praecessit. Tales fuissent, juxta Peripateticos, generationes factae in primo instanti creationis mundi.

5. Generatio vero *viventium* est, ex D. Thoma, «origo viventis a vivente principio conjuncto in similitudinem naturae». Dicitur «origo», id est requirens verum influxum, sive sit causalitas, sive secus, ut ita comprehendat generationem Verbi a Patre. Additur: «principio conjuncto», quia principium vivens in ipso generationis momento debet esse proli conjunctum per aliquid proprium sui, quod maneat in genito; sic in Filio divino est eadem natura Patris, et in humanis materia seminis et sanguinis parentum. Tandem illa verba: «in similitudinem naturae» significant ex vi originis debere per se in prolem refundi convenientiam naturae cum suo principio maximam, quae dari potest inter supposito distincta: videlicet, in divinis convenientiam identitatis in natura; in creatis autem convenientiam similitudinis specificae.

6. In generatione *terminus a quo*, est status, quem subjectum generationis relinquit: *terminus ad quem*, est status, quem subjectum generationis acquirit, sive ad quem transit.

1. **Genus** physice est principium a quo multi oriuntur; ut Romulus dicitur genus Romanorum.

2. Genus *physicum* etiam a philosophis dicitur materia prima per analogiam cum genere logico, quod, sicut hoc in multis speciebus, ita illa in omnibus physicis compositis reperiatur.

3. Genus *logicum* est unum aptum inesse multis, per modum partis essentialis, determinabilis. — Seu est id quod praedicatur de multis specie differentibus in quid, ut animal, virtus.

4. Genus *supremum* est quod super se genus non habet, ut substantia, quantitas; *intermedium* est quod supra et infra se habet genera, ut vivens; *infimum* est quod sub se tantum species habet.

5. Genus *immediatum* seu *proximum* est inter quod et speciem nihil intercedit, ut animal respectu hominis. — Genus *mediatum* seu *remotum* est inter quod et speciem intercedit aliud genus, ut vivens respectu hominis.

6. Genus *subjectum* appellatur objectum formale alicujus scientiae, ut respectu Mathematicae, quantitas.

Gnome est habitus recte judicandi ex principiis quibusdam altioribus contra tenorem verborum legis, vel certe de iis quae lege sancita non sunt; juxta tamen legislatoris mentem.

Gradus *mathematicus* est una ex trecentis sexaginta partibus, in quas dividuntur sphaerae circuli.

Gradus *metaphysici* dicuntur ea praedicata, quibus gradatim ascendimus ab infima ratione individui, veluti a basi, ad supremam usque rationem entis. In Petro, v. g., haec praedicata inveniuntur, sicut in quolibet etiam individuo speciei humanae: Homo, animal, vivens, corpus, substantia, ens. Gradus isti vocantur etiam *formalitates*.

Gradus *physicus* est ea pars qualitatis quae octies repetita totam ejus intensionem adaequat.

Grave est quod natum est ferri ad medium. — *Gravissimum* est quod omnibus substat quae feruntur deorsum. — Grave *simpliciter* est quod movetur ad locum infimum, ut terra. — Grave *secundum quid* est quod natum est ferri ad locum prope infimum, ut aqua.

H

Habere sic sumptum antonomastice duo potest significare: primo habere aliquem ornatum circa se arte, vel industria quaesitum, ut es e armatum, togatum, et sic pertinet ad decimum *praedicamentum;* secundo habere aliquid modo quocumque, ut habere divitias, servos, amicos, scientiam, et sic pertinet ad quintum *postpraedicamentum*. V. haec verba.

Habitualiter, V. Actualiter.

Habitudo est aptitudo, relatio, sive respectus, capacitas ad aliquid. Hinc intelligitur distinctionis sensus: *quoad entitatem, quoad habitudinem*. Quando consideratur in re quidditas, seu essentia, tunc res consideratur *quoad entitatem:* quando attenditur relatio, potentia, seu capacitas ad aliquid, tunc consideratur *quoad habitudinem*. Sic inter Deum et creaturam non datur proportio entitatis, sed habitudinis, scilicet entitas Dei et entitas creaturae infinite distant, ideoque non habent proportionem. Potest tamen creatura attingere Deum per cognitionem et amorem, et ad Deum referri potest; hinc habere dicitur proportionem *habitudinis*.

Habitus est qualitas, quae potentiae supervenit, et permanenter adhaeret, ut ipsam in operando adjuvet. — Habitus *per se infusus*, seu *supernatus nobis,* de quo theologi, a solo Deo producitur, datque simpliciter *posse,* quia potentia elevat ad actus, quos ipsa propriis naturae viribus assequi non valet, v. g., habitus fidei, charitatis. — Habitus *acquisitus* seu *naturalis* repotitione actuum comparatur, datque solum *facile posse,* quia solum praestat potentiae, ut propensius, et minori conatu eliciat illos actus, quos alias sine habitu elicere potest; v. g., pulsandi citharam, legendi, scribendi. — *Infusus* est habitus praecedens omnem actum; *Acquisitus* fit ex repetitis actibus, ut habet axioma. — Habitus seu intellectus principiorum est virtus intellectualis, per quam intellectus inclinatur ad facile assentiendum primis principiis, propter evidentem veritatem ex ipsorum terminorum penetratione perceptam.

Habilitas est dispositio quaedam potentiae vel subjecti ad formam vel actum facilius recipiendum; qualis est in digitis ad ludendum cithara exercitatis. Est medium inter potentiam vel subjectum et actum seu formam.

Haecceitas, V. Principium individuationis.

Humidum *radicale* sic dictum quasi radix et fundus vitae, seu alimentum quoddam et nutrimentum, quo subinde deficiente et exhausto deficit vita et interit: vel radicale quasi a principio ingenitum corpori; sicut et radix est id quod primo

innascitur arbori et quod vitam illius nutrit, auget, conservat. Hinc medici *primigenium* vocant.

Humidum *nutrimentale* est quod nondum pervenit ad suscipiendum perfecti naturam speciei, sed in via ad hoc, sicut est sanguis et alia hujusmodi.

Humores *primi* sunt substantiae quaedam mixtae et fluidae nutriendo, conservandoque corpori a natura destinata. — Humores *secundi* sunt in quae sanguis convertitur; sunt autem quatuor: humiditas sanguinea, ros, cambium, et gluten.

Hypostasis, V. Subsistentia.

Hypothetica propositio, V. Categorica.

I

Idaea est forma quam imitatur effectus ex intentione agentis, determinantis sibi finem. 1. q. 44. art. 3.

Idem *de eodem secundum idem* significant conditiones necessarias, ut contradictio verificetur. Ut enim duae propositiones sint contradictoriae debet ex illis una affirmare, altera negare idem praedicatum de eodem subjecto, secundum eumdem respectum. Ita contradictoriae sunt hae duae: « Aurum est lucidum; aurum non est lucidum ».

« Idem manens idem, semper est natum facere idem » (axioma), videlicet: Causa manente eadem et nullatenus mutata, idem effectus haberi debent.

Identice significat identitatem, scilicet hoc quod plura sint unum et idem; v. g., vis liquefaciendi in sole eadem est *identice* cum vi indurandi, seu est unum et idem. Huic correlativa sunt *formaliter, reduplicative.* V. Materialiter 1.

Identificari plura inter se est unum et idem esse, licet diversimode concipiantur; ut intellectus et voluntas in homine, sapientia et omnipotentia in Deo. *Identificationi* opponitur *Distinctio realis.* V. Distinctio.

Identitatis in eo consistit, ut ea, quae a nobis concipiuntur ut unum et aliud, revera sint idem inter se, sive quibus una sit *entitas.* Alia est *realis,* quae rebus convenit independenter ab operatione intellectus, ut ea, quae convenit attributis Dei. Alia est *rationis,* quae a certo quodam rationis actu provenit, vel in eo actu consistit, ut dum eamdem concipimus naturam Petri ac Pauli, licet ipsi naturam habeant realiter distinctam. Identitas *rationis* potius est similitudo. — *Identitati* opponitur *Distinctio.* V. Distinctio.

Identitas habet divisiones omnes, quas habet *Unitas.* V. Unitas.

Identitas etiam vulgo sumitur pro convenientia quacumque inter duo sive similitudinis, sive aequalitatis; sic natura humana dicitur eadem in omnibus hominibus; sic etiam duo pondera aequalia dici possunt eadem.

Ignorantia est rei alicujus inscitia. — Ignorantia *negativa* seu *simplicis negationis* est mera carentia scientiae quam quis habere non tenetur, ut in rustico juris vel philosophiae inscitia. — Ignorantia *privativa* aut *privationis* est carentia scientiae, quam quis habere aptus est et tenetur, ut si medicus medicinam nesciat. — Ignorantia *pravae dispositionis* est error contrarius scientiae, quam quis habere vel idoneus est vel debet, ut qui negant Deum esse.

« **Ignoti** nulla cupido », axioma, quod ab altero confirmatur: « Nil volitum, quin praecognitum ».

Illative, V. Formaliter 4.

Imaginatio est actus facultatis animae, quae ipsa vocatur *imaginativa* seu *imaginatrix potentia.*

Immediatio *virtutis* habetur, cum aliquid agit in objectum distans per aliquid in ipsum immissum; ita ignis, dicebant, agit in distans per calorem. — Immediato *suppositi* habetur, quando agens est contiguum illi, quod recipit actionem, vel illud tangit; ita, e. g., ignis applicatus stuppae.

Immutatio *naturalis* est quando organum disponitur eadem qualitate naturali, qua disponitur res extra animam; id est, quando organum accipit eamdem qualitatem naturalem quam habet objectum, sicut cum manus fit calida ex tactu rei calidae, odorifera ex tactu rei odoriferae. — Immutatio *spiritualis* est quando recipitur qualitas sensibilis in instrumento secundum esse spirituale, id est, quando recipitur species sive quiddam intentionale qualitatis, et non ipsa qualitas; sicut pupilla oculi recipit speciem albedinis et tamen non efficitur. 1. q. 78. art. 3. et seq. q. 82. art. 3 in corp.

Imperative *concurrere,* V. Sufficienter.

Implicare. Verbum illud designat rem quae aliam continet. « Implicare contradictionem » dicitur cum quid fieri non potest, quia sequeretur idem simul esse et non esse, ut implicat dari hominem qui non sit rationalis.

Implicite et **explicite** in actibus intellectus idem sonant ac *confuse* et *distincte.* Sic notae essentiales hominis cognoscuntur *implicite,* in definito « Homo », *explicite* vero in definitione « Animal rationale ». *Implicite* et *explicite* in actibus voluntatis sumitur pro *directe* et *indirecte.* Qui vult se vino implere, vult *implicite* ebrietatem: si vero bibat eo fine, ut se inebriet, vult ebrietatem ipsam *explicite.*

Impraescindibiliter significat non posse fieri *praecisionem.*

Impossibile est quod fieri vel esse repugnat. — « Ab impossibili sequitur quodlibet », axioma, cui simile est aliud: « Dato uno absurdo, caetera accidunt »; nimirum ab impossibile qua tali tam verum, quam falsum potest deduci, ut si ponas hominem mori posse in gratia et in peccato, inferre licebit illum salvandum esse et non salvandum, itemque damnandum et non damnandum. Praeterea in scientiis, posito uno falso fundamento, et falsitate pro veritate admissa, absurda quaeque sequi possunt. Valet etiam in moralibus; ut si admittas hominem non esse in agendo liberum, admittes etiam neque mereri, neque demereri.

Impotentia late est carentia potentiae activae, ut caecitas. — *Impotentia* qualitatis species, est qualitas qua quid aegre, vel parum agit, aut resistit; ut visus senis, mollities cerae.

Imputative, V. Formaliter 4.

Inadaequate, V. Adaequate.

Inane est spatium corpore carens, nec aptum eo naturaliter repleri, quale erat ante mundum conditum.

Inclusio. Distinctio *includentis* et *inclusi.* V. Distinctio.

Indifferens. « Ab indifferenti ut indifferenti nihil determinatum oriri potest », axioma, cui consonat illud D. Thomae: « Nihil quod est ad utrumlibet exit in actum, nisi per aliquid determinetur ad unum ». Oportet enim ad habendum actum, ut indifferentia auferatur, et ponatur determinatio ad aliquid sive ab extrinseco, sive ab intrinseco.

Indirecte, V. Directe.

Indistantia *penetrationis* consistit in hoc, quod duae res sint inter se indistantes per hoc, quod penetrentur, sive quod sint in eodem loco. Indistantia *continuitatis,* vel *contiguitatis* consistit in hoc, quod duae res sint inter se indistantes

per hoc, quod sint in locis immediatis sine intervallo.

Individualitas, V. Principium 1.

Individuatio est actio qua res individuatur. De *individualitate,* V. Principium.

Individuum *primo intentionaliter* est cujus proprietates omnes simul sumptae non possunt alteri convenire, ut Petrus. — Individuum *secundo intentionaliter* est quod de uno solo praedicari potest, ut Socrates de seipso. — Individuum *vagum* est quod de uno solo, sed indeterminate dicitur, ut quidam dicitur. — Individuum *signatum* est quod proprio nomine exprimitur, ut Socrates. — Individuum *demonstrativum* est quod exprimitur nomine speciei et pronomine demonstrativo, ut hic homo.

Indivisibile late est quod partibus caret, in quas dividi possit. — Indivisibile *quantitatis* est quod deficit a corpore. — Indivisibile *secundum quid* est quod deficit a corpore, secundum unam, aut alteram dimensionem, ut linea et superficies. — Indivisibile *simpliciter* est quod omnino se, seu secundum omnem divisionem deficit a corpore, ut punctum. — *Indivisibile* etiam dicitur, cui non potest fieri additio, aut detractio absque essentiali ejus mutatione, ut numeri, et essentia rerum, etc.

Inexistere idem ac existere in aliqua re; v. g., accidentia inexistere dicuntur substantiae, id est existunt in substantia. Hinc intelligitur quid sit:

Inexistentia, sive *Inalietas.*

Infinitanter sumitur particula *non* in aliqua propositione, si in ea efficiat *subjectum;* sumitur vero *neganter,* si efficiat *verbum,* seu *copulam;* e. g.: Non homo currit, si habeat hunc sensum: homo non currit, accipitur *neganter;* si vero hunc alium: Quod non est homo currit, accipitur *infinitanter,* quia subjectum evadit infinitum, seu indefinitum.

Infinitum est quod caret termino quo circumscribatur.

« Infiniti ad finitum non est proportio » (axioma). Hinc quando de infinito est sermo, non valent rationes et proportiones a finitis desumptae, quia ibi conceptus plene alius formandus est.

Infinitum *categorematicum,* sive *in actu* est illud, quod infinitatem actu positam habere concipitur, ut si concipiatur existens infinita hominum multitudo. — *Syncategorematicum,* sive in *potentia* illud est, cujus partes non habent infinitatem, nisi in augmento possibili, quatenus plures et plures superaddi possunt sine fine, licet nunquam perveniant ad infinitatem actualem, sed semper sint finitae in infinitum; vel etiam quatenus ita superaddentur de facto ut nulla unquam futura sit ultima; ita aeternitas *a parte post,* quae convenit Petro in coelo, Judae in inferno, importat durationem *syncategorematice* infinitam.

Infinitum *syncategorematice* explicari etiam solet per haec verba: « Non tot quin plura ».

Infinitum *extra genus,* sive *per essentiam,* est infinitum actualiter in omni genere perfectionis, qualem solum Deus est.

Infinitum *simpliciter* est illud quod est infinitum in omni genere entis; dicitur quoque in infinitum *in perfectione.* — Infinitum *secundum quid* est quod in aliquo tantum genere entis est infinitum, ut si daretur linea infinita in genere quantitatis.

Informare dicitur de forma, quae unita materiae, vel subjecto cuivis, illud constituit in determinata quadam rerum specie. Hinc liquet quid sit *Informatio.*

Informatio, V. Materializatio.

Instans est indivisibile temporis, ejus partes continuans aut terminans (ex Arist. Phys. lib. 4. c. 4. et D. Thom. opusc. 36). — Quod fit in *instanti* non sese coextendit certis partibus temporis.

Instantia est propositio propositioni contraria, quae intelligitur opposita per contradictionem.

Instrumentum est quod assumitur a causa principali ad effectum producendum. — Est *supernaturale* aut *naturale,* secundum naturam effectus quem producit. — Instrumentum *conjunctum* est quod non potest agere, nisi principali causae actu conjungatur. — Instrumentum *separatum* est quod agit seorsum, etiam a principali agente positum, tanquam ejus virtus, ut calor.

Integre, V. Adaequate.

Intellectus est facultas cognoscitiva qua versatur circa ens; ut verum est percipiendum.

Intellectus *agens* dicitur intellectus, quatenus et ipse efficit speciem impressam, qua juvetur ad efficiendam expressam. — Intellectus *passivus,* sive *possibilis* dicitur intellectus, quatenus recipit species impressas priusquam efformet cognitionem, et dicitur etiam intellectus *possibilis,* eo quod potens sit recipere rerum omnium species. V. Species.

Intelligentia interdum pro intellectu sumitur; interdum pro intellectione, ut cum dicitur assentiri primis principiis ex intelligentia terminorum; interdum pro sensu et applicatione propositionis, sic dicimus, ea est intelligentia horum verborum. — Intelligentia *principiorum,* V. Habitus. — Intelligentia *separata* est substantia spiritualis sine corpore et materia, ut angeli.

Intelligentiae *assistentes* sunt angeli a Deo, juxta veteres quosdam, deputati ad mundi regimen.

Intensio in qualitatibus est additio unius pluriumve graduum qualitatis in eadem parte subjecti, ut continuata calefactio. — *Intendere* ac *remittere* sunt correlativa. Quod nec intenditur nec remittitur, idem est ac quod nec augeri nec minui potest, ut privationes quae nec intenduntur nec remittuntur.

Intentio interdum idem sonat ac cognitio.

Intentionaliter idem ac *mentaliter.*

Primo-intentionaliter, sive *Realiter* sumitur res, quando consideratur secundum ea, quae ipsi conveniunt a parte rei, ut cum dico: Homo est animal. — *Secundo-intentionaliter* sumitur res, quando consideratur secundum denominationes extrinsecas, quas accipit ab actu intellectus, ut cum dico: Homo est species, animal est genus; nam istae denominationes proveniunt ab operatione intellectus abstrahentis et concipientis unum praedicatum tanquam genus, aliud tanquam speciem. Hinc intelligitur, quinam sint termini: *Primae intentionis, Secundae intentionis.* — *Res intentionis* est quod existit tantum in mente, ac proinde idem est ac *ens rationis.* — *Esse intentionale* dicitur per oppositum ad *esse reale.*

Intranscendentes, V. Transcendentales.

L

Latio, V. Motus 3.

Latitatio *formarum,* quod fuit admissum ab iis qui dixerunt quod formae sunt totaliter ab intrinseco. 1-2. q. 63. art. 1.

Leve est quod ferri natum est a medio. — *Levissimum* est quod supereminet omnibus quae sursum feruntur. — Leve *simpliciter* est quod fertur ad locum supremum, ut ignis. — Leve *secundum quid* est quod fertur ad locum prope supremum, ut aër.

Libertas *exercitii* est eadem ac *contradictionis,* per quam, scilicet, habetur potentia ad quod-

libet ex contradictoriis, ut facere bonum et non facere. — Libertas *specificationis*, vel *quoad speciem* eadem est, ac *contrarietatis*, per quam, scilicet, habetur potentia ad quodlibet ex contrariis, ut facere bonum et malum.

Locus *extrinsecus* est extrema superficies corporis aliud ambientis; sic concava superficies vasis aqua pleni est locus extrinsecus aquae. — Locus *intrinsecus* est determinatio cujusque rei, ut figatur in una parte spatii imaginarii prae aliis. Dicitur *intrinsecus*, quia rem ipsam afficit intrinsece, ut si Deus conservando Petrum, v. g., omne corpus circumquaque annihilaret, Petrus non esset quidem in loco *extrinseco*, sed tamen esset in loco; nam dici non posset Petrum tunc nullibi esse.

Locus *intrinsecus* dicitur etiam: *Ubi, Ubitas, Ubicatio, Praesentia rei.* V. Ubi.

Locus *extrinsecus* potest esse *mediatus* et *immediatus*, prout mediate, vel immediate superficies, quae dicitur *locus*, continet corpus; e. g., superficies vasis aquae est *locus extrinsecus* aquae *immediatus;* urbs erit civium *locus mediatus*. Et revera inter aquam et superficiem vasis nihil intercedit; intercedit vero inter singulos cives et ambitum urbis.

Locus *communis* est qui continet multa locata, ut cubiculum. — Locus *proprius* est qui unum tantum locatum ambit. — Locus *sacramentalis* est in quo res corporea existit modo indivisibili, ut corpus Christi in Eucharistia. — Locus *circumscriptivus et definitivus*, V. Circumscriptiva praesentia. — Locus *totalis* est qui totum locatum adaequate capit.

Logice idem ac per mentem, seu in ideis nostris. Correlativum habet *physice*, quod idem est ac *realiter*, seu a parte rei.

Ly, V. τὸ (to).

M

Magis et *minus* suscipere dicuntur illa, quae sunt capacia augmenti et diminutionis; e. g., veritas non suscipit magis et minus, suscipit autem probabilitas, id est, nulla propositio potest esse magis vera quam altera; potest tamen esse magis probabilis. Hinc *Penes magis et minus* differre est differre penes majorem, vel minorem quantitatem ejusdem speciei, ut duo triangula similia et inaequalia ex eadem materia; vel penes gradum ejusdem qualitatis, ut lux aurorae et lux meridiana.

« Magis et minus non variant speciem » (axioma); quia magis et minus non designant essentiam rei, sed quantitatem majorem, minoremve. Sic vir est quidem major puero, sed non magis homo, neque homo alterius speciei physice, cum uterque sit animal rationale.

Malignantis *naturae* dicitur propositio negativa.

Materia, V. Physica essentia.

Materia late est in qua aliquid recipitur, vel ex qua fit, aut circa quam versatur. — Materia *in qua* est subjectum in quo accidens recipitur et dicitur causa materialis, ut aër est materia in qua, et materialis causa luminis. — Materia *ex qua* est id ex quo sive permanente, sive transeunte, aliquid efficitur, ut lignum ex quo fit cathedra. — Materia *circa quam* est res ea in cujus contemplatione, productione, vel directione versatur habitus, ut corpus naturale est materia physica; mentis operationes dirigibiles sunt materia logicae.

1. Materia *analogica* est materia sic dicta *improprie*, et per analogiam cum materia propria. Sic attributa, quae sunt genus rei, dicuntur materia analogica. V. Metaphysica essentia.

2. Materia *metaphysica* est potentia et perfectibilitas cujusque rei, quae materia dicitur solum per analogiam cum materia vera. Sic anima hominis dicitur materia metaphysica relate ad scientias et virtutes, quibus perfici potest, ut materia propr'e dicta perficitur formis, quas in se recipit.

3. Materia *prima* apud Peripateticos est informis quaedam ac imperfecta substantia, indifferens ad quodlibet constituendum, quae in naturali ac quotidiana corporum transmutatione accipit ab agentibus naturalibus nunc has, nunc illas *formas substantiales*, per quas perficitur et determinatur, ut sit lapis, aurum, planta; et quolibet ex his pereunte adhuc remanet materia prima capax recipiendi novas formas substantiales. Dicitur materia *prima* ad differentiam materiae artefactorum, ut statuae, mensae, quae materia dicitur *secunda*.

4. Materia *prima* dicitur interdum *primum subjectum*, quatenus in omni composito ea est, quae prima informatur, nimirum, a forma substantiali, quae deinde est subjectum suarum proprietatum, tandem totum compositum est subjectum aliarum proprietatum, e. g. caloris, frigoris, figurae, motus.

5. Materia *propositionis ex qua* sunt termini ipsius propositionis, nempe subjectum et praedicatum; materia *circa quam* sunt res, vel objecta, quae per terminos manifestantur.

6. Materia *potentiae universalis* est entitas materiae, prout formarum omnium tam substantialium quam accidentalium successive recipiendarum capax est. — Materia *potentiae particularis* est ipsa materiae capacitas, certis accidentibus, ad unam potius quam ad aliam formam recipiendam determinata; ut materia habens siccitatem et calorem, habet particularem potentiam ad formam ignis potius quam aquae.

De materiali se habere relate ad aliquid, significat non constituere illud in esse talis; *de formali* vero constituere illud tale, v. g., ut aliquis evadat bonus; *de materiali* est quod sit pulcher, aut deformis; *de formali* vero quod vitam recte instituat.

1. **Materialiter** dicitur preadicatum convenire subjecto, quando convenit ratione *materiae*, sive subjecti. *Formaliter* autem, quando convenit ratione *formae:* v. g.: ignis est *materialiter* gravis, *formaliter* calidus.

2. *Materialiter* quandoque est idem ac *identice*, seu *specificative*, nempe, per identitatem, et ut res est a parte rei in seipsa. *Formaliter* autem quandoque idem est ac *reduplicative*, quod exprimi solet per particulas: quatenus, in quantum, ut, prout, qua talis: e. g., si de homine sit sermo, haec propositio: « Istud animal est rationale », vera erit in sensu *materiali*, seu *identico*, non vero in sensu *formali*, seu *formaliter;* nam sunt quidem haec duo identificata; sed non possum dicere: « Istud animal, *quatenus animal*, est rationale »; animalitas enim et rationalitas sunt praedicata in conceptu et definitone diversa. V. Formaliter 3.

Materializatio vocatur officium materiae, dum recipit formam, et cum ea constituit corpus. *Informatio* autem est officium formae, dum materiam sibi unitam perficit, ut tale corpus constituat.

Maximum *quod sic* est summa cujuscumque speciei, e. g. corporis humani magnitudo possibilis. Ponamus hominem posse assurgere ad magnitudinem, ut decem, sed non ultra; erit

haec magnitudo *maximum quod sic* hominis. — *Minimum quod sic,* vel *minimum naturale* est summa parvitas possibilis speciei.

Maximum *quod non* est maxima parvitas inter illas parvitates, quae sunt impossibiles viventi naturaliter; ut si ponamus magnitudinem necessariam homini viventi esse ut quinque, erit quatuor *maximum quod non.* — *Minimum quod non* est minima magnitudo inter illas magnitudines, ad quas vivens assurgere non potest: e. g. ut si ponamus hominem viventem non posse assurgere ultra magnitudinem ut decem, erit undecim *minimum quod non.*

Medium, antonomastice dictum, idem est ac *medius terminus* argumentationi deserviens.

« Medium nobilius est extremis » (axioma), quod praecipue valet im moralibus. Sic virtus in medio consistit inter excessum et defectum. In physicis etiam compositum perfectius est elementis, ex quibus componitur.

Medium *rei,* Medium *rationis.* Cum virtutes in exercitio respiciant normam rectam, quae *medium* appellatur, si norma petatur a re ipsa solum, dicitur haec norma *medium rei;* si a personarum, aliarumque circumstantiarum qualitate petatur, dicitur *medium rationis.* Sic justitia, quam vocant commutativam, respicit in contractibus valorem ipsum rerum, qui aequalis pro omnibus est, ac proinde sequitur *medium rei.* Liberalitas respicit qualitatem donantis, recipientem, et alia, quae varia sunt, quaeque prudentum judicio penduntur, ac proinde sequitur *medium rationis.* — Medium *morale* est id quod assumitur ab agente ad finem consequendum; ut eleemosyna ad beatitudinem. — Medium *syllogismi* aut rationale est id quod assumitur ad probandum unum de alio. — Medium *arithmeticum* est quod aequaliter excedit numerum minorem et exceditur a majori, secundum excessum quantitatis, non secundum proportionem; ut senarius ternarium ternario excedit et ternario exceditur a novenario. — Medium *geometricum* est cum unum excedit ab alio secundum eamdem proportionem, quae fit proportio proprie dicta, secundum quam excedit; sic sex excedunt tria in proportione dupla, et exceduntur a duodecim in eadem proportione dupla. — Medium *quod,* seu supposita est, cum inter agens et passum, mediat suppositum quod prius recipit actionem agentis quam perveniat ad passum; ut aër est medium inter ignem agentem et manum patientem. — Medium *quo* est forma per quam agens producit effectum, ut calor est medium quo ignis in manum agit. — Medium *sub quo* est quod potentiam perficit ad agendum in generali, eam non determinans ad objectum speciale; ut lumen est medium sub quo percipit oculus colorem quemlibet. — Medium *in quo* est id per cujus inspectionem ducitur potentia in alterius rei notitiam; ut in speculo cernatur res objecta et in imagine res repraesentata.

Mentaliter, V. Formaliter 5.

Metaphysica est scientia speculativa causarum omnium primarum et primorum principiorum. Circa ens, ut ens est, speculandum versatur (Aristot. Metaphys. lib. I. cap. 2.).

1. **Metaphysica** *essentia, compositio, fabrica* est complexio notarum, quae sunt in re, ut a nobis concipitur, principales et primariae, quibus res illa satis intelligitur, et a caeteris distinguitur. Nimirum homines, ut plurimum realem rerum essentiam ignorantes, contenti sunt ex affectibus et proprietatibus essentias stabilire. Effectus ergo et proprietates considerant. Inter has vident multas, per quas res cum rebus aliis convenit, et multas, per quas ab aliis rebus differt. Considerant quaenam proprietas sit fons, origo et radix proprietatum communium, et quaenam proprietatum differentialium. Ex his duabus notis simul sumptis componunt essentiam metaphysicam. Illam vero, quae est radix proprietatum communium, appellant *genus,* sive per quandam cum materia physica analogiam *partem essentiae materialem;* alteram vero, quae radix est proprietatum differentialium, appellant *differentiam,* sive *partem essentiae formalem;* compositum resultans ex genere et differentia, in quo stat essentia metaphysica, appellant etiam *speciem.* Exemplum ab homine petatur, cujus essentia metaphysica ponitur in animalitate et rationalitate, seu in vi sentiendi communi etiam brutis, et in vi ratiocinandi homini solum propria, quae duae hominis proprietates principia sunt omnium aliarum, quae in homine deprehenduntur. *Metaphysica* vero dicitur essentia haec, sive *compositio et fabrica metaphysica,* quia licet attributa illa realia sint et intrinseca rei, tamen determinare duas illas proprietates, in quibus constituitur essentia, est, ut patet, operatio mentis nostrae concipientis in his attributis distinctionem et compositionem quandam, quae est extrinseca tantum et apparens. Notetur autem fieri posse, imo fortasse haud raro ob mentis humanae imbecillitatem contingere, ut attributa illa, in quibus metaphysicam essentiam collocamus non sint vere et a parte rei prima attributa, nec realem et veram rei essentiam constituant.

2. *Metaphysica essentia* dicitur etiam interdum *essentia logica.*

Metaphysice, V. Formaliter 6.

Minimum *naturale,* sive *materia primigenia* a veteribus dicebatur illa materiae portio, quam primo informat anima in utero materno. Haec particula juxta eos semper postea manet in medio cordis, aut cerebri, et dicitur prima sedes animae.

Mixtio est actio qua ex pluribus elementis inter se refractis totum ab iis essentialiter diversum constituitur; ut actio qua producitur lapis. — *Miscibile* est quod misceri potest. — *Mixtum* est compositum quod ex mixtione elementorum resultat.

Mobile *primum* dicebatur a veteribus primum e multis, quae admittebant, coelis, quodque per ipsos movebat reliqua corpora coelestia.

1. « **Modus** operandi, cognoscendi, praedicandi sequitur modum essendi » (axiomata); nempe, modus operandi, cognoscendi, praedicandi conformatur essentiae rei, quae has operationes circa objectum elicit, non vero ipsi objecto. Sic aiebant: homo, quia existit modo corporeo, operatur et cognoscit per actiones et species desumptas a materia, sive versetur circa objecta materialia, sive circa spiritualia; et contra angelus, qui totus spiritualis est, agit per actiones et species spirituales, etsi versetur circa objectum materiale. V. Esse.

2. Modus *sciendi,* sic dictus antonomastice, significat *definitionem, divisionem, argumentationem, methodum,* de quibus Logica tradit regulas. Dicuntur autem ista *modus sciendi,* quia per ea juxta regulas facta, declaratur id, quod confusum est, et quod est ignotum detegitur.

3. *Modus,* seu *entitas modalis* est realis et ultima determinatio rei ad aliquam denominationem rei existentis propriam; sive, quod idem est, est entitas addita alicui rei realiter distinctae, cujus indifferentiam determinat ad aliquid constituendum. Talis est unio, e. g., animae cum corpore in homine; anima enim et corpus, quae possunt separatim existere, determinantur ab unione; ut

hominem actu constituant. Modi sunt inseparabiles a re modificata, cum repugnet actu determinans sine re actualiter determinata. Sunt tamen modi, juxta veteres, quaedam *realitates;* nam, e. g., unio est aliquid reale, cum quid reale sit, animam et corpus uniri; deinde sunt *realitates* a re modificata distinctae; alioquin anima et corpus non possent existere, nisi unitae. — Modis opponuntur *entitates absolutae*, quae sunt illa accidentia, quae existere possunt sine substantia, cui inhaerent, ut color, sapor.

Entitas modalis, sive *modus* idem est ac *accidens pure modale*. — *Entitas absoluta* idem est ac *accidens absolutum*. V. Accidens, et Prolusionem

4. *Modi substantiales*. V. Substantiale.

5. Modi *prioris* et *posterioris* ab Aristotele in Postpraedicamentis quinque recensentur, scilicet: — Prius tempore, quod aliud temporis duratione praecedit, ut Adamus Abelem. — Prius natura dicitur illud quod infertur ab alio, non autem ipsum infert, seu, ut loquuntur, a quo ad aliud non tenet subsistendi consequentia: ut animal natura prius est homine, quia bene infertur, est homo ergo animal; non autem, est animal, ergo homo. — Prius ordine dicitur quod secundum naturae ordinem et dispositionem praecedit alterum, ut exordium narrationem. — Prius dignitate quod alterum naturae praecellentia antecedit; ut homo brutum. — Prius causalitate dicitur omnis causa, ut causa respectu effectus ut effectus; ut sol lumine, homo risibilitate (V. Prioritas).

6. Modi *per se* sunt quatuor, duo *dicendi*, tertius *essendi*, quartus *causandi* per se. — Primus modus dicendi per se est in quo praedicatum est de essentia subjecti, ut: omnis homo est animal. — Secundus modus dicendi per se est in quo subjectum est de essentia praedicati, id est, in quo proprietas de subjecto praedicatur, ut: homo est admirativus. — Tertius modus essendi per se proprius est substantiarum, quarum proprium est per se subsistere, ut: homo per se subsistit. — Quartus modus est causaudi per se, cum scilicet causa est per se causa talis effectus, ut jugulatio, mortis.

Moraliter *concurrere*, V. Efficienter.

1. **Motus** late sumptus est actus entis in potentia, prout in potentia; hinc motus dicitur *actus imperfecti*, quia ens in potentia indiget aliquo a quo perficiatur. — Motus aliquando dicitur quaevis *actio immanens;* ita intellectiones in homine, actus quique vitales (V. hoc verbum) in animantibus dicuntur *motus*. Sic Aristoteles definivit naturam in genere principium motus et quietis ejus in quo est.

2. Motus aliquando significat quamlibet actionem, creationem, eductionem.

3. Motus *accretionis* est adjectio unius quantitatis ad aliam, ut si quantitati cuidam aquae alia portio aquae adjungatur. — Motus *decretionis* est detractio quantitatis ab alia, ut si a quantitate quadam aquae portio aliqua detrahatur. — Motus *alterationis* est mutatio qualitatis, ut cum aqua de frigida fit calida. — Motus *lationis* est translatio de loco in locum, sive motus localis. — Motus *generationis* est generatio, sive productio substantiae ex praesupposito subjecto. — Motus *aggenerationis* est productio novae partis substantiae inanimis, ut dum ignis per ligni materiam serpit. — Motus *nutritionis* est nutritio, scilicet, augmentum substantiae viventium vi alimentorum.

Movens *non motum* est agens quod seipsum movet et ab alio non movetur, ut agens principale. — Movens *motum* est agens quod non movet nisi moveatur, ut membra corporis non aliud corpus movent, nisi prius ab anima ipsa moveantur.

Munus interdum significat potentiam, seu vim aliquid agendi.

N

Natura *naturans, creatrix, universalis*, est Deus. — Natura *naturata* est rerum omnium creatarum complexus. Interdum accipitur natura pro essentia rei aut pro causis naturalibus, et sic dicitur: « Natura nihil facit frustra »; pro generatione et nativitate viventium; pro forma substantiali; pro principio effectivo vel passivo motus et quietis, et sic definitur ab Aristotele principium et causa motus et quietis ejus, in quo est per se et non secundum accidens.

« Natura determinatur ad unum » (axioma). Per naturam hic intelliguntur agentia necessaria, quae sunt ad unum tantum determinata, ut ignis ad comburendum; non vero agentia libera, quae possunt se determinare ad opposita.

Naturale prout opponitur supernaturali est quod alicui rei secundum ejus naturam debetur, ut homini naturale est intelligere; prout opponitur voluntario et libero est quod fit sine voluntatis imperio aut advertentia, sed sola sponte naturae, ut nutriri, dormire; prout opponitur fortuito et casuali ut quod fit a causis naturalibus, ut descensus lapidis; prout opponitur violento, sic motus coeli est naturalis. Interdum accipitur pro corpore physico ex materia et forma composito.

Necessarium est quod aliter se habere non potest, ut hominem esse animal. — Necessarium *absolute* est quod a nullo pendet et ad nullum dicit ordinem, ut Deus. — Necessarium *ex hypothesi* est quod aliqua facta suppositione est necessarium, ut cibus homini posito quod velit vivere. — Necessarium *physice* est id sine quo potentia in actu primo completa non est, nec agere ullo modo potest, ut calor respectu ignis ad calefaciendum. — Necessarium *moraliter* est id sine quo, quamvis absolute, fieri possit effectus; nunquam tamen vel raro fit; ut pedibus laboranti necessarius est equus ad peregrinandum. — Necessarium *logicum* est cui ex terminis repugnat non esse; sic necessarium est hominem esse rationalem. — Necessarium *metaphysicum* est quod non habet in se potentiam ad non esse, ut Deus. — Necessarium *physicum* est quod ex causis naturalibus tale est; ut necessaria est eclipsis ex interpositione terrae. — « Ex necessario nonnisi necessarium, et ex vero nonnisi verum sequitur » (axioma); nam consequens, si recte ab antecedente inferatur, in ipso debet contineri; ergo quod infertur a vero debet esse verum, et quod a necessario necessarium.

Necessitas *simplex* seu absoluta est qua res, nulla facta suppositione, ita necessaria est ut mutari non possit; sic Deum esse unum necessitas est absoluta. — Necessitas *antecedens* est illa, quam voluntas sibi libere non facit, nec vitare potest. — Necessitas *consequens* est, quam voluntas sibi libere facit, et vitare potest. Qui catenis vinctus ita sedet, ut propria vi surgere nequeat, sedet necessario necessitate antecedenti; qui vero ita sedet, ut propria vi surgere possit, sedet necessario necessitate consequenti: nimirum, posito quod sedeat, impossibile est ipsum non sedere. — V. Omne quod est. — Necessitas *consequens* vocatur etiam necessitas *consequentiae*, seu *ex suppositione*. — Necessitas *quoad specificationem* est qua potentia circa suum objectum, unius tantum speciei actum et non oppositum potest elicere; ut intellectus circa verum clare propositum, actum assensus, voluntas circa bonum actum amoris, non

odii. — Necessitas *exercitii* est qua potentia circa suum objectum unius speciei actum non potest non elicere; ut apertus oculus non potest non videre et voluntas Deum clare visum non amare.

« **Nihil** agit in distans » (axioma); hoc est, nulla causa producit effectum in loco a se distanti, nisi agendo per spatium intermedium; nam agentia creata sunt limitatae virtutis, et si non deberent agere per medium, possent agere in quamlibet distantiam, cum per medium nihil virtutis consumerent, quod est contra experientiam.

« Ex nihilo nihil fit »; « nihil in nihilum abit » (axiomata). Horum sensus est creaturam nihil posse efficere nisi ex praesupposito subjecto. Hoc enim deficiente, creatione opus esset, quae solius Dei propria est; deinde sensus est creaturam nihil posse penitus destruere et annihilare, quod aeque ac creatio potentiam exigit infinitam.

« **Nil** agit in seipsum » (axioma); hoc est: idem secundum eumdem respectum non potest agere in seipsum; tunc enim idem esset agens et patiens, quod repugnat: sed bene idem secundum unam partem sui agere potest in alteram sui partem; ita, e. g., dum aliquis se flagellat, manus agit in tergum ejusdem hominis.

Nomen *positivum* est quod significat aliquid reale existens, vel potens existere in rerum natura, seu quod ponit aliquid in re, ut virtus, lapis. — Nomen *negativum* est quod aliquid tollit, aut sublatum indicat ex rerum natura, ut mors non vivens. — Nomen *transcendens* est quod de omnibus et solis veris rebus dici potest; et sunt sex transcendentia, scilicet ens, unum, verum, bonum, aliquid, et res. Quae sex de qualibet re enuntiari possunt. — *Supertranscendens* est quod non tantum de veris, sed etiam de imaginariis rebus asseritur, ut cum dico: intelligibile, fingibile, etc. — Nomen *primae intentionis* est quod est impositum ad rem significandam, prout per actum directum intellectus est cognita, ut homo, virtus. — Nomen *secundae intentionis* est quod affigitur rei per actum reflexum intellectus cognitae, ut genus, species, praedicatum, subjectum.

Nominaliter, V. Participaliter.

Non. Haec particula sumi potest *infinitanter* et *neganter*. Negatio *neganter accepta,* seu negans, est negatio in tota vi negationis accepta, prout totum quod ipsam sequitur destruit et ejus oppositum efficit, ut: nullus homo est lapis. — Negatio *infinitanter accepta* seu infinitans est negatio quatenus addita voci simplici, ejus tantum significationem negat et omnia alia dicit. V. Definitanter. — « Non omnis, quidam non »; axioma, cujus est sensus: Si non omne individuum alicujus speciei gaudet quodam attributo, necesse est ut habeatur in illa specie aliquod individuum illo attributo carens. Ita, e. g., si verum est quod *non omnis* homo sit doctus, verum etiam erit quod homo *quidam non* sit doctus.

Notitia. « Ab objecto et potentia paritur notitia »; axioma sat clarum. V. Species 3.

Notius *natura* est id quod est simplicius, sincerius, plus actualitatis minusque potentialitatis habens, ut Deus, angelus. — Notius *nobis* est quod est magis sensibile, materiale et compositum, seu quod propter intellectus humani conditionem nobis est magis cognoscibile, ut sunt singula materialia, hic homo, haec albedo.

Numerus *numerans* seu a rebus abstractus est ille quo intellectus utitur ad res numerandas, ut binarius, ternarius. — Numerus *numeratus* seu rebus concretus est multitudo rerum quae ab intellectu numerantur, ut binarius vel ternarius hominum. — Numerus *motus* est numerus partium quantitatis continuae, qui fit per intellectus designationem, ut tempus, quod ab Aristotele definitur: « Numerus motus secundum prius et posterius ». Vox *numerus* idem sonat in hac definitione quod *mensura*.

Nunc, V. Instans.

Nutritio, V. Motus 3.

O

Objecti *certitudo*. V. Certitudo. — *Objecti semen,* V. Species 3.

Objective, V. Formaliter 4.

1. **Objectum** *activae potentiae* generatim dicitur id, circa quod ipsa potentia operando versatur. — Objectum *materiale* est res ipsa, quae a potentia respicitur, seu id in quod cadit actio. — Objectum *formale* est illa ratio in re, penes quam, vel propter quam a potentia res ipsa respicitur. Hinc objectum *formale* dicitur etiam *motivum,* vel id, quod movet ad operandum; v. g., corpora sunt objectum *materiale* visus, colores autem sunt objectum *formale;* a visu enim non attinguntur corpora nisi quatenus sunt colorata. Ita Deus erit objectum *materiale* amoris, bonitas autem ipsius, *formale.*

2. Objectum *formale quod* est ratio generica, qua omnia objecta particularia redduntur apta, ut attingantur ab aliqua potentia, vel scientia, ut color respectu potentiae visivae. Hoc appellatur etiam: *formale sub quo; ratio formalis sub qua; ratio objecti ut res est; ratio objecti in esse rei; ratio objecti ut objecti; ratio objecti in esse attingibilis, aut scibilis; ratio formalissima sub qua.*

3. Objectum *formale quod* est ratio specifica contenta in ratione communi, veluti in suo genere, ut respectu potentiae visivae color viridis contentus sub ratione generica coloris. Dicitur etiam *ratio formalis quae; objectum materiale proprium et per se.* V. Specificativum.

4. Objectum *materiale intrinsecum* est id quod in seipso, licet non propter se, attingitur, ut inimicus propter Deum dilectus. — *Extrinsecum,* quod dicitur etiam *pure denominativum,* est quod attingitur, non in se, sed in aliquo distincto, cui unitur. Sic homo visus dicitur, quamvis non substantia hominis, sed color solum videatur.

5. Objectum *primarium et per se* est in quod per se et directe fertur potentia; ut ens reale in metaphysica. — Objectum *secundarium et per accidens* est quod tantum ratione objecti primarii, vel quia ad illud conducit, vel quia ad illud habet ordinem, in scientiae tractatur, ut negationes, privationes et ens rationis in Metaphysica.

Obliquum. In *obliquo* rem importari. V. Rectum.

Occasionaliter dicitur de illo, quod est mera occasio aliquid agendi. Correlativum est *causaliter,* quod dicitur de illo, quod est vera causa. Sic aspectus pauperis *occasionaliter* concurrit ad eleemosynam, quae ab amore proximi *causaliter* proficiscitur.

Officians *propositio* est illa, in quam resolvitur propositio aliqua modalis, ita ut modus istius in illa reflexe affirmetur; e. g.: « Deum existere necesse est ». Propositio haec modalis resolvi potest in hanc aliam, quae dicitur *officians:* « Propositio ista, Deus existit, est necessaria ».

« **Omne** quod est, ex suppositione quod sit, necesse est esse »; axioma, cui simile aliud: « Unumquodque necessario est, quando est »; esset quippe, simulque non esset, si quod est, posset eodem instanti simul non esse.

Operari *aequivoce,* vel *univoce,* vel *analogice*

indicat causam esse cum suo effectu *aequivocam,* vel *analogicam.* V. Univoca.

« Operari sequitur ab esse »; axioma, cui simile est aliud: « Prius est esse quam operari »: hoc autem patet ex eo, quod nihil potest intelligi operari, nisi prius intelligatur existens.

Operari et *Operatio;* « Esse est propter operari », et alia similia axiomata. V. Esse.

« **Opinari** et existimare non est in nobis » (axioma); hoc est, non possumus cuivis objecto proposito assentire, vel dissentire, sicut possumus quidlibet imaginari; sed tantum iis, quae nobis vera, aut falsa apparent saltem ex probabili motivo.

Opinio est assensus intellectus alicui propositioni, vel ex terminis vel ex medio probabili, cum formidine partis oppositae. Interdum vox illa sumitur pro idaea; v. g., dicitur opinio *universalis,* opinio *particularis,* sicut idea *universalis,* idea *particularis.*

Opposita contrarie sunt duo entia positiva, quae sub eodem genere maxime distant, seque ab eodem subjecto vicissim expellunt; ut calor et frigus. — Opposita *privative* sunt forma et ejus privatio, ut visus et caecitas. — Opposita *relative* sunt duo correlativa, seu relatum ejusque correlatum, ut pater et filius. — Opposita *contradictorie* sunt quorum alterum est ens, alterum ejus negatio simpliciter; ut homo, non homo.

Ordinare est actio qua res ad aliam refertur. — *In ordine ad* idem sonat ac *respectu ad* aut *relative ad.* — *Ordinatae res* dicuntur res quarum una alteri subjicitur, secundum ordinem dignitatis aut aliter. — « Ordine intentionis quae sunt priora, posteriora sunt ordine executionis » (axioma). Hoc intelligitur de causa finali, nam prius volumus finem quam media, sed media prius exequimur quam finem obtineamus; sic dum intendimus obtinere sanitatem, tanquam finem, medicinam prius adhibemus et exequimur.

Ordo *transcendentalis* et *praedicamentalis,* V. Relatio 5. — Ordo *quaestionis* et ordo *perfectionis;* ordine quaestionis dicitur illud esse prius, quod in generatione seu productione alicujus rei prius requiritur; ordine vero perfectionis hoc vocatur prius, quod est perfectius.

Organizatio *substantialis,* V. Forma.

P

Pars est id quod ad alicujus totius constitutionem cum alio aliisve concurrit, ut brachium. — Pars *homogenea* seu *similaris* est quae est ejusdem rationis et appellationis cum toto, ut quaelibet pars aquae. — Pars *heterogenea* seu *dissimilaris* est quae a toto diversam rationem et appellationem habet, ut brachium in corpore humano. — Partes *integrales* sunt partes quae ad totius integritatem pertinent, ut membra sunt partes integrales corporis humani. Per analogiam sanctus Thomas vocat partes integrales virtutis, eas nimirum animi functiones, sine quibus non est perfectus actus, sive usus virtutis; hinc memoria, intellectus docilitas, solertia, ratio, providentia, circumspectio, cautio sunt partes integrales prudentiae. — Partes *subjectivae* aut *inferiores* sunt diversae species aut diversa subjecta quae sub toto universali continentur; hinc homo et brutum sunt partes subjectivae animalis. In prudentia sunt hujusmodi duae partes: prudentia personalis, qua aliquis regit seipsum; prudentia politica sive gubernativa, qua aliquis regit multitudinem. — Partes *potentiales* sunt partes quae non habent totam virtutis principalis potentiam; sicut intellectus et voluntas sunt partes animae potentiales, quia sunt quarumdam actionum principia animae subserventia. Ita dicuntur quaedam virtutes adjunctae quae ordinantur ad aliquos secundarios actus, quasi non habentes totam potentiam principalis virtutis; ut eubulia, synesis et gnome sunt virtutes potentiales prudentiae.

Partialiter, V. Adaequate.

Participaliter *verbum accipi,* idem est ac illud accipi per modum participii. *Nominaliter* vero tanquam nomen. Ita, e. g., verbum hoc, adolescens, *participaliter* sumptum indicat in genere quidquid aetate augetur et vigescit; *nominaliter* vero hominem in prima aetate post pueritiam constitutum.

Participatio est actio qua res alteri participat. — *Ens participatum* est ens quod existit ab alio, et ita fit participeps perfectionum entis infiniti.

Passio late sumpta est cujuscumque receptio, ut honoris, pecuniae. — Stricte est receptio qualitatis destructivae, ut nimii caloris. — Ut praedicamentum est actus patientis qua patiens est; seu est receptio effectus ab agente; seu est fieri rei, ut acceptio formae ignis in materia ligni, caloris in manu. — Passio *appetitus* est motus appetitus sensitivi, ex apprehensione boni vel mali cum aliqua mutatione non naturali corporis, ut amor, odium. — Passio est etiam tertia qualitatis species. V. Qualitas.

1. Passio proprie dicitur *sustentatio* formae eductae. V. Eductio.

2. Passio interdum idem est ac proprietas.

1. **Passum** vocatur *subjectum sustentationis.* V. Eductio.

2. Passum, seu *reagens,* est illud quod resistit actioni alterius entis fortioris in illud agentis; hoc autem, quod agit, et simul repatitur, dicitur *agens* et *repassum.* Ita cum corpus *A* agit in corpus *B,* hocque in illud reagit, corpus *B* dicitur *passum* et *reagens,* corpus vero *A, agens* et *repassum.*

1. **Per se** id dicitur convenire rei, quod ex natura ipsius rei convenit, seu ex principiis intrinsecis. Sic homini conveniunt *per se* praedicata ipsi essentialia, ut rationalis, liber, et quae necessario comitantur hominis naturam, ut esse bipedem. *Per accidens* autem id convenit rei, quod convenit et *accidentaliter* et non necessario, sed quod convenit rei quasi casu et aliunde. Sic homo *per accidens* est albus. pius, nobilis.

2. *Per se* aliquando idem est ac veluti ex professo; *per accidens* autem idem ac propter aliud. Sic Logica *per se* agit de operationibus intellectus, *per accidens* autem de signis et vocibus.

Perseitas idem ac per esse.

Persona, Personalitas. V. Subsistentia.

Phantasia est sensus internus perceptivus objectorum etiam absentium, sensu externo prius perceptorum. — *Phantasma* est species objecti sensu externo percepti, quae in phantasia retinetur. Uno verbo phantasia est ea potentia quae vulgo dicitur *imaginatio,* et phantasmata sunt rerum imagines quae in imaginatione residunt.

Physica *essentia,* seu *physica compositio* consistit in compositione partium, quibus vere constat. Harum partium, quae est indifferens ad hoc, vel illud constituendum dicitur *materia,* ut corpus in homine; quae vero determinat et perficit materiam, dicitur *forma,* ut anima. Hujus compositionis illa tantum, ut patet, sunt capacia, quae habent partes, ut sunt naturalia et artificialia composita.

Physice, V. Logice.

Positiones sunt illae propositiones, quae,

licet explicatis terminis sint evidentes, explicationem tamen aliquam exigunt, suntque propriae alicujus scientiae. Ut illud in Logica: « Contrariae propositiones possunt esse simul falsae, non tamen simul verae ». — *Positio* interdum sumitur pro opinione aut hypothesi quae in medium adducitur et discussione agitatur: « Contra hanc positionem dicendum est ».

Positive res dicitur talis, quando in ea vere reperitur forma, a qua talem habet denominationem. *Negative* vero dicitur talis, quando caret solum forma contraria. Ex. gr., qui sectatur virtutem dicitur bonus *positive; negative* autem bonus ille, qui expers est mali iae, eo quod non sit compos sui.

Possibile in genere est quod non repugnat esse, seu quod non implicat contradictionem. — Possibile *internum*, vel *absolutum*, vel *metaphysicum*, est illud quod consistit in sola attributorum entis constitutivorum convenientia. — Possibile *externum* est illud ad quod efficiendum habetur virtus sufficiens. — Possibile *physicum* est illud cujus productio non vires alicujus entis physici exsuperat. — Possibile *morale* est illud quod moribus legibusque humanis fundatur. — *Futura possibilia* sunt res quae sunt exstiturae. — *Praeterita possibilia* sunt quae olim exstiterunt. — *Praesens possibile* est id quod nunc existit. — *Mere possibile* est quod sic semper manet. — « Possibile positum in actu nihil implicat » (axioma); scilicet, quod est in potentia, ut existat, si supponatur existere, nullum inde sequitur impossibile, ut si dicas montem aureum esse possibilem, nihil implicat illum existere eo modo, quo supponitur possibilis.

1. **Potentia** *obedientialis* est aptitudo rerum, ut pro arbitrio Dei, ejusque auxilio rebus ipsis indebito, munus impleant, quod naturaliter implere non valeant. Ita per potentiam *obedientialem*, intellectus beatorum elevatur ad Deum intuitive videndum. Dicitur autem *obedientialis*, quia nonnisi ex imperio Dei, ut auctoris supernaturalis reducitur ad actum. Per hanc potentiam quaelibet res elevari potest ad quidquid producendum, iis tamen exceptis, in quibus implicantia inveniretur; ita lapis neque speciali auxilio Dei ratiocinari posset, vel oculus audire; hoc enim esset avertere rerum essentias, quod ipsi Deo repugnat.

2. Potentia *receptiva* dicitur materia, quia materia est capax recipiendi formam. — Potentia *activa* est potentia effectum producendi. — Potentia *passiva* est potentia qualitatem aut effectum quemcumque recipiendi. — Omni potentiae passivae correspondet potentia activa proportionata, et vice versa. — Potentia *negativa* dicitur de materia quae hanc vel illam formam recipere potest.

3. Potentia rei *objectiva, logica, metaphysica* est non repugnantia ad existendum, sive mera possibilitas intrinseca. Dicitur *obiectiva*, quia est objectum activae potentiae, vel quia est id, quod menti objicitur, dum rem non existentem concipimus posse existere.

4. « Potentia specificatur ab actu » (axioma); scilicet ab operationibus arguimus specificam potentiarum perfectionem ac distinctionem.

5. De potentia Dei *ordinaria* id dicitur fieri, quod est secundum legem et decretum ordinarium Dei, quod ipse statuit servare circa res creatas. De potentia vero *absoluta* Dei, sive *extraordinaria* id dicitur fieri posse, quod, praescindendo ab omni libero decreto Dei, et a cursu rerum ordinario, a Deo potest fieri. Unde per *absolutam*, sive *extraordinariam* Dei potentiam omne id fieri potest, quod non involvit contradictionem. Sic potest per potentiam Dei *absolutam* hodie absque omni studio Salomonem sapientia superare, non tamen de potentia Dei *ordinaria*.

Potentia, V. Actus et Actus 2.

Potentialiter, V. Actualiter.

Potestative idem ac *in potentia*. Correlativum habet *Actualiter*. Sic quilibet effectus, antequam producatur, est *potestative* in sua causa; est vero *actualiter* cum jam productus est.

1. **Praecisio** *in genere* nihil aliud est quam abstractio qua mens unum sine alio concipit. — Praecisio *excludentis ab excluso* esse dicitur in conceptu generico, in quo species sub eo contentae non includuntur. Sic ens generatim sumptum praescindit praecisio *excludentis ab excluso* ab entibus particularibus.

2. Praecisio *mentis* dicitur ea operatio intellectus, per quam ipse ex praedicatis realiter indistinctis unum sibi quodammodo decerpit ac repraesentat, omissis aliis; v. g., dum concipimus omnipotentiam Dei conceptu repraesentante illud attributum, non vero alia, cum quibus illud a parte rei identificatur. Praecisio haec a nonnullis appellatur *objectiva*, sive *ex parte objecti*, quia juxta eos intellectus hac operatione ita unum attingit praedicatum objecti, ut caetera realiter identificata vere relinquat incognita et intacta. Ab aliis autem dicitur praecisio *formalis*, sive *ex parte actus* vel *ex parte modi*, quia per eos cognitio attingit reipsa totam realitatem objecti, sed adeo tenui repraesentationis claritate, ut vi illius perinde appareat objectum, ac si unicum illud praedicatum haberet. — Praecisionis nomen a materiali scissione sumptum est. Praecisionis *mentis* correlativa est.

3. Praecisio *realis*, quae convenit rei. Haec duplex est: altera *inconnexionis*, sive *indifferentiae*, quae denotat rem aliquam non esse necessario connexam cum alio, atque hoc non contineri in ejus conceptu et definitione; v. g. in hominis voluntate datur praecisio *realis inconnexionis* cum amore scientiae scilicet hominis voluntas non est necessario determinata, ut scientiam amet, atque hominis voluntas bene concipitur sine actu amoris scientiae: altera praecisio *realis* est praecisio *non inclusionis*, quae denotat rem aliquam in se non includere aliud, et ab eo esse distinctum, licet sine eo concipi non possit. Sic filius, qua talis concipi non potest sine patre, a quo tamen est realiter distinctus.

Praecisive *ab aliquo*, si sermo sit de actibus mentis, idem est ac illud actu non considerando; si sermo sit de rebus, idem est ac illud in sui conceptu, vel definitione non includendo. V. Praecisio.

Praecognitio seu *praenotio* est cognitio aliam praecedens cum relatione prioris ad posteriorem, ut cognitio antecedentis quae habetur ante notionem conclusionis. — Praenotio *quid nominis* seu *quid orationis* est precognitio qua quid significat vocabulum percipitur, ut philosophia significat amorem sapientiae. — Praenotio *an sit*, vel *quod rei*, est qua an res existat, vel possit existere dignoscitur, ut dum cognosco et possibilem esse et actu existere philosophiam. — Praenotio *quid rei* est qua penetratur rei quidditas, explicita nimirum ejus definitione. — Praenotio *quid sit principiorum* est qua cognoscuntur verae esse demonstrationis praemissae.

Praecognita. *Praecognitum* est quod ante aliud cum relatione tamen ad illud cognoscitur. — Praecognita *demonstrationis* sunt tria: *subjectum*;, quod est illud, de quo aliquid demonstrare volumus *passio*, quae est a tributum demonstrandum; *principia*, quae sunt tveritates, per quas praedicatum convincitur convenire subjecto. Sic in hac demon-

stratione: « Omnis virtus perficit hominem: humilitas christiana est virtus: ergo humilitas christiana perficit hominem », « Humilitas christiana » est *subjectum*; « perficit hominem », *passio;* « omnis virtus perficit hominem » et « humilitas christiana est virtus », sunt *principia.*

Praecognitiones *demonstrationis* sunt duo modi, quibus praecognita sunt praecognoscenda (V. Praecognita). Primus modus est, cum de objecto cognoscitur *quod est,* sive *an sit,* cognoscendo, nempe, rem esse, vel propositionem, qua utimur ad demonstrandam aliam, esse veram. Secundus modus est cum cognoscimus *quid est.* Cognitio autem *quid est* alia est cognitio *in quid nominis,* quae importat conceptum hominis; alia est cognitio *in quid rei,* quae importat ipsius rei definitionem. Sic in allata demonstratione (V. Praecognita) opus est praecognoscere veram esse propositionem: « Omnis virtus perficit hominem », et « christiana humilitas est virtus », adeoque et praecognoscere quid sit « humilitas christiana », et quid sit « perficere hominem ». — « Nihil volitum quod non sit praecognitum »: axioma, quod reduci potest ad illud: « Ignoti nulla cupido ».

Praedicabilia dicuntur ista quinque attributa universalia, scil. cet pluribus communia: *Genus, Species, Differentia, Proprium, Accidens.* Quid sit *Genus, Species, Differentia* passim notum est. *Proprium* quod attinet, hoc nomine intelligitur id, quod etsi essentiam non constituat, ipsam tamen per se, ac necessario consequitur. *Proprium* autem in quatuor modos, quibus dari potest, distinguitur: *primo modo* est, quod convenit soli speciei, sed non omni individuo, ut esse medicum respectu speciei humanae; *secundo modo,* quod convenit omni individuo, sed non soli, ut esse bipedem; *tertio modo,* quod convenit omni et soli individuo, sed non semper, ut ridere; *quarto modo,* quod convenit omni et soli individuo et semper, ut esse risibilem. Nomine autem *accidentis praedicabilis* non intelligitur accidens, ut opponitur substantiae, sed accipitur pro eo, quod contingenter advenit aliqui, sive sit substantia, ut vestis, sive accidens, ut albedo. Quinque ista dicuntur *praedicabilia,* vel quia solum praedicari possunt de rebus per opus mentis, quae reflectendo super rerum proprietates statuit ista quinque attributa indefinita et universalia; vel quia modum exibent, quo unumquodque attributum de re enuntiari potest; omne enim attributum, quod de alio dicitur vel ut *Genus,* vel ut *Species,* vel ut *Differentia,* vel ut *Proprietas,* vel ut *Accidens* dicitur. — *Praedicabilitas* est aptitudo unius ut de multis dicatur.

Praedicamenta. *Ante-praedicamenta* sunt *univoca, aequivoca, analoga.* V. Univocum. Ita appellantur a veteribus, quia doctrina illorum affert lucem, ut intelligantur praedicamenta.

Praedicamenta, sive *Categoriae* Aristotelis dicuntur ista decem: *Substantia, Quantitas, Qualitas, Relatio, Actio, Passio, Ubi, Situs, Quando, Habere.* V. verba singula. Ita dicuntur vel quia insunt rebus a parte rei, et de ipsis affirmantur sine reflexione intellectus, secus ac *praedicabilia;* vel quia exhibent attributa ipsa, quae enuntiantur secus ac *Praedicabilia,* quae exhibent modum, quo enuntiantur. V. Praedicabilia. — Praedicamenta sunt decem, quia decem sunt et non plures quaestiones, quae de quolibet individuo fieri possunt, nempe: Quid est? Quantum est? Quale est? Ad quid refertur? Num quid agit? Num quid patitur? Quo in loco est? Quo situ? Quo tempore? Quo indumento, vel ornatu?

Post-praedicamenta sunt ista quinque: *Oppositio, Prioritas, Simultas, Motus, Habere.* V. verba singula. Ita autem dicuntur, quia de his agit Aristoteles postremis capitibus.

Praedicamentaliter sumitur aliquod attributum, quando sumitur ut unum ex illis decem, quae praedicamenta dicuntur. V. Praedicamenta. Correlativum est *Transcendentaliter,* quod indicat sumi attributum prout exsuperat seriem praedicamentorum, et omnibus omnino rebus convenit, ut esse bonum, verum, unum. V. Transcendentale. Sic, e. g., peccatum est *praedicamentaliter* malum, et *transcendentaliter* bonum.

Praedicari unum de alio idem est ac unum de alio affirmari. Ab hoc verbo, praedicari, multa alia derivantur a veteribus adhibita. — Praedicari *in quid* est enuntiari de alio essentialiter et per modum subsistentis, ut animal et homo de Socrate, virtus de justitia. — Praedicari *in quale quid* est enuntiari de alio essentialiter quidem, sed per modum adjacentis, ut rationale de homine. — Praedicari *in quale simpliciter* est enuntia i de aliquo accidentaliter tantum, ut risibile et album de homine.

Praedicatio est actus intellectus unum alteri attribuentis, ut cum dico: Coelum est mobile. — Praedicatio *naturalis* est qua intellectus attribuit rei quod rei ex natura sua convenit, ut: animal est sensitivum. — Praedicatio *directa, ordinata* et *artificiosa* est qua superius de inferiori, aut id quod se habet per modum formae de eo quod se habet per modum materiae dicitur, ut: homo est animal, nix est alba. — Praedicatio *identica* est in qua idem de seipso et eodem modo enuntiatur, ut: Petrus est Petrus. — Praedicatio *indirecta* seu *contra naturam,* seu *inordinata* est in qua inferius de superiore, vel id quod se habet per modum materiae, de eo quod se habet per modum formae dicitur, ut: animal est homo, album est nix. — Praedicatio *praeter naturam* est in qua praedicatum non est superius, nec forma subjecti, sed utrumque est forma alicujus tertii, propter quod ipsa de se invicem dicuntur, ut: album est dulce, dulce est album respectu lactis in quo sunt dulcedo et albedo. — Praedicatio *essentialis* est in qua totum praedicatum est de essentia subjecti, ut: animal est vivens sensitivum. — Praedicatio *accidentalis* est cujus praedicatum totum, vel ejus pars, non est de essentia subjecti, ut: ignis est elementum calidum. — Praedicatio *propria* est in qua tam verbum quam praedicamentum in sua propria significatione sumuntur, ut: calor est qualitas. — Praedicatio *impropria* est in qua verbum, vel praedicatum in significatione impropria sumitur. — Praedicatio *comitativa* est in qua quod praedicatur subjectum necessario et semper comitatur, ut: generatio unius est corruptio alterius. — Praedicatio *intrinseca* est in qua praedicatum subjecto realiter inest, sive essentialiter, sive accidentaliter, ut: homo est animal, homo est philosophus. — Praedicatio *intrinseca* est in qua praedicatum subjecto non inest, sed ei tantum convenit per extrinsecam denominationem, ut: paries est visus, animal est genus.

Praedicatum est quod actu de alio enuntiatur, ut: Petrus est homo. Vox latina *praedico* idem sonat ac vox graeca κατηγορεύω, quam Aristoteles usurpat.

Praerequisita *ad operandum* illa sunt, quae requiruntur ex parte causae, et sine quibus causa intelligi non potest proxime expedita ad operandum, ut ipsius causae existentia. *Requisita ad operandum* sunt ea, sine quibus effectus esse non potest, quae tamen intelligi non debent ex parte causae; ut relate ad *scientiam visionis,* quae in

Deo est, qua, scilicet Deus necessario videt res omnes existentes, existentia ipsa rerum, quae videntur, est *requisitum* ad illam scientiam.

Praescindere idem est ac facere praecisionem. V. Praecisio.

Praesciti, ita vocantur reprobati, quia Deus non est auctor eorum reprobationis, nisi quatenus est scelerum justus vindex: qui vero ad vitam aeternam sunt electi dicuntur *praedestinati*.

Praesentia, V. Circumscriptiva.

Praesuppositive aliquid dici idem est ac prius illud supponere in aliquo discursu; ut qui asserat hominem posse mereri et demereri, *praesuppositive* dicit illum esse liberum.

Praeter *propter,* idem ac circiter, plus minus.

Primum et *prius* differunt, quia primum dicitur per privationem anterioris, prius autem per comparationem ad posterius. — Primum *alterans,* ita designatur primum coelum, cujus motus habebatur ut principium alterationis et corruptionis entium in hoc mundo sublunari. — Primum *mobile.* V. Mobile.

Principiare idem ac esse principium.

1. **Principiatum** significat quodcumque a principio provenit: hinc etiam Filius in divinis interdum dicitur *principiatus.*

2. Principiatum idem aliquando sonat ac causatum, et hoc sensu dici potest solum de iis, quae habent causam.

1. **Principium** *individuationis* est id, per quod res quaelibet est ea, quae est, potius quam alia, et ab alia qualibet distinguitur. Omnis enim res hac proprietate gaudet, ut sit una, singularis, individua, quae proprietas dicitur etiam: *Individualitas, Singularitas, Differentia numerica, Haecceitas,* qua nempe fit, ut res sit haec et non alia; exprimitur etiam nomine desumpto a nomine ipsius rei, cujus est proprietas. Sic individualitas Petri dicitur *Petreitas,* Pauli, *Pauleitas.* De principio individuationis, in quonam praecise situm sit, multa quaerunt philosophi.

2. Principium *quod* est persona, vel suppositum, cui attribuitur operatio, seu denominatio operantis. — Principium *quo,* est id, quod agit ut pars, vel virtus suppositi, hoc est, illud a quo immediate oritur actio. Ita, v. g., persona Petri est principium quod volitionum Petri, voluntas vero Petri est principium quo.

3. Principia *generationis* sunt quae neque ex aliis, neque ex se invicem, sed ex quibus omnia fiunt; sunt autem materia, forma et privatio. — Principia *compositionis,* seu rei genitae, sunt ea ex quibus permanentibus constituitur corpus naturale, ut sunt materia et forma. — Principia *metaphysica* sunt ea ex quibus res componi metaphysice et per rationem intelligitur; ut animal et rationale respectu hominis.

Prior. *A priori* res demonstrari dicitur, cum posterius per prius, nempe effectus per causam probatur, rei proprietas per essentiam; v. g., dum lunae eclypsis per interpositionem terrae probatur; vel animae immortalitas per ejus spiritualitatem. — *A posteriori* vero, dum prius per posterius probatur, nimirum causa per effectum, et rei natura per proprietatem; v. g., dum spiritualitas animae ex ejus cogitatione deducitur, vel vita animalis ex ejus respiratione. — Demonstratio *a priori* dicitur etiam demonstratio *propter quid,* praesertim dum agitur de causa proxima; *a posteriori* dicitur etiam demonstratio *quia.* — *A quasi priori* demonstrari res dicitur, cum probatio desumitur ex ipsius rei probandae natura, ut v. g. dum Dei existentia ex ipsius Dei natura infertur, ut entis perfectissimi. — *A concomitanti* vero, dum res probatur ab aliquo cum ea connexo, quod tamen non sit ejus aut causa, aut effectus; ut si probaretur corpus existere in loco, quia existit in tempore.

Prius et **posterius** idem sonat ac absolutum et secundum quid, v. g.: haec divisio est secundum prius et posterius, 1-2. q. 26. art. 4.

1. **Prioritas** *a quo* est omnis prioritas naturae (V. hoc verbum); nam eatenus causa est natura prior, quatenus est id, a quo effectus accipit esse. — Proritas *in quo* interdum accipitur pro prioritate temporis; interdum pro prioritate naturae, non cujusque causae, sed illius, quae non est essentialiter connexa cum effectu, seu quae potest existere, quin effectum producat, ut causa libera — Prioritas *in quo* secundo hoc modo sumpta vocatur etiam *perfectae praecisionis;* talis enim causa et esse et concipi potest sine effectu. V. Praecisio.

2. Prioritas *inconnexionis* datur in illis causis, quae non sunt necessario connexae cum effectibus, ut in voluntate respectu actuum liberorum.

3. Prioritas *temporis,* sive esse prius tempore, significat praecedere aliud duratione, ut Alexander Caesarem. — Prioritas *naturae,* seu esse prius natura, indicat esse causam alterius, vel saltem praerequisitum, vel conditio se tenens ex parte causae; sic sol habet prioritatem naturae respectu lucis. — Prioritati temporis opponitur *Simultas temporis,* quae datur in iis, quae eodem tempore, sive simul existunt. — Prioritate naturae opponitur *Simultas naturae,* quae datur in iis, quae per eamdem actionem producuntur, ut lux et calor. V. Modi prioris et posterioris.

Privatio ab Aristotele definitur negatio formae in subjecto apto illam habere (Metaph. lib. 5. cap. 22.). — « A privatione ad habitum (nempe ad formam amissam) non est regressus » (axioma); v. g. non est naturaliter regressus a morte ad vitam, et ab omnimoda caecitate ad visum. Hoc tamen intelligendum de naturali regressu, seu de naturali recuperatione ejusdem numero formae, autem etiam de recuperatione immediata formae ejusdem speciei, quando forma non potest applicari, nisi post varias transmutationes materiae, ut in exemplis positis. Secus fallit axioma.

Pro *implicito,* vel *explicito* idem est ac implicite, vel explicite, vel secundum rationem implicitu vel expliciti. Idem dicendum de aliis adjectivis, quibus unitur praepositio *pro,* v. g.: « pro materiali », « pro formali », « pro expresso ».

Proloquia, *profata, paroemiae, effata, dignitates* idem sunt ac axiomata.

Proportio secundum primam nominis impositionem significat habitudinem quantitatis ad quantitatem, secundum determinatum excessum, vel adaequationem; sed transfertur ad significandam habitudinem quorumcumque, sicut materiae ad formam, potentiae ad actum, objecti ad potentiam, finiti ad infinitum, et creaturae ad creaturam. — Proportio *arithmetica* est quae consistit in aequalitate numerorum, secundum excessum et defectum, ut: sex aequaliter superant tria et separantur a novem. — Proportio *geometrica* est quae consistit in aequalitate proportionum, ut: sicut se habent octo ad quatuor, sic duodecim ad sex.

Propositio idem est quod enuntiatio, nisi quod propositio dicitur in ordine ad argumentationem. — Propositio *prima* seu *immediata* et *indemonstrabilis,* est quae non habet medium per quod probetur a priori, ut: omnis homo est animal. — Propositio *per se nota* est cui ex sola terminorum penetratione assentitur intellectus, ut: omne totum est majus sua parte. — Propositio per se nota *secundum se* dicitur ea quae a

parte rei est evidens, sed tamen quoad nos demonstratione indiget, ut Dei existentia. — Propositio per se nota *secundum se* et *quoad nos* est propositio evidens in se et quae ita ab intellectu humano percipitur sine demonstratione, ut principia matheseos. — Propositio *de praedicato universali* est ea cujus praedicatum cum subjecto reciprocatur, et conversim dicitur, id est, nec latius, nec minus late patet, ut: omnis homo est rationalis

1. **Proprium** est unum ex quinque attributis universalibus. V. Praedicabilia. — Proprium *primo modo* est quod convenit soli, non toti, id est quod convenit alicui speciei soli, non tamen omnibus ejus individuis, ut homini esse medicum. — Proprium *secundo modo* est quod convenit toti, non soli, id est quod inest omnibus alicujus speciei individuis, non tamen solis, ut esse bipedem omnibus, sed non solis hominibus. — Proprium *tertio modo* est quod convenit soli et toti, non tamen semper, ut homini in senectute canescere. — Proprium *quarto modo* est quod convenit soli, toti et semper, ut homini esse admirativus.

2. Proprium interdum opponitur *communi*, ut cum dicitur: Hominis proprium est ratiocinium; scilicet, ratiocinium ita est proprium hominis, ut non sit commune aliis animantibus. Interdum opponitur *extraneo*, vel *alieno*, sive *praeter naturam*, ut cum dicitur: Hominis proprium est cibum capere, loco moveri; scilicet, illae proprietates non sunt alienae, sed connaturales homini, licet etiam aliis animantibus communes.

« **Propter** quod unumquodque tale, et illud magis »; axioma, cujus sensus est: Quod in aliquo ente reperitur, magis reperitur in illo, a quo illud tale sumptum est; v. g. si lignum est calidum propter ignem, ipse ignis debet esse magis calidus. Et ratio est, quia proprietates effectus magis semper continentur in causa, quae illas proprietates produxit. Axioma sic acceptum locum habet solum, ut patet, in iis quae suscipiunt *magis* et *minus*. Explicari etiam potest relate ad causam finalem; v. g. si medicina amatur propter salutem, magis amatur salus. Hoc tamen verificatur solum, dum praedicatum, in quo fit comparatio, inest utrique extremo, ut in exemplo medicinae et salutis, quae ambae amari possunt; aliter dicendum esset, si praedicatum non esset commune, ut, v. g., ex eo, quod homo sit creatus propter Deum, male inferretur Deum esse magis creatum.

Punctum est indivisibile quantitatis omni prorsus dimensione carens. — Puncta *continui*, V. Continui.

Q

Qualitas, late sumpta, est quidquid substantiam quoquo modo perficit ac determinat; et sic quilibet modus, ut unio; quodlibet accidens, ut paternitas, dici potest qualitas. — Qualitas *substantialis* est forma substantialis seu physica, seu metaphysica, materiam vel genus contrahens et determinans, ut anima, rationalitas. — Qualitas *proprie dicta* est secundum quam aliquid denominatur quale.

1. Qualitas est, juxta veteres, *accidens absolutum*, quod rei jam in genere suo completae advenit, eique tribuit aliquam denominationem. — Qualitates aliae sunt *corporeae*, ut color, odor, sapor, quae, nempe, corpus afficiunt. Aliae *spirituales*, quae nimirum spirituum propriae sunt; eaeque vel naturales sunt, ut habitus scientiarum, virtutes pure morales, vitia; vel *supernaturales*, ut character sacramentalis, lumen gloriae, gratia sanctificans et habitus virtutum omnium supernaturalium. — Quatuor autem sunt Qualitatum species. Ad primam pertinent *Habitus* et *Dispositio*. Habitus est qualitas difficile mobilis a subjecto, seu quae difficile aufertur, ut virtus, vitium (V. etiam Habitus). Dispositio, quae dicitur etiam *inchoatus habitus*, est qualitas facile mobilis a subjecto, ut sanitas, morbus. Ad secundam pertinent *Potentia* et *Impotentia*. Potentia est qualitas subjectum habilitans ad operandum, ut in homine visus acutus. Impotentia est qualitas subjectum impediens, aut retardans ad operandum, ut stultitia. Ad tertiam speciem qualitatis pertinent *Passio* et *Passibilis qualitas*. Passio, ut hic sumitur, est qualitas alterationem causans et cito transiens, ut pallor ex metu et rubor ex verecundia. Passibilis qualitas dicitur, quae alterationem causat, et diu permanet, ut pallor ex aegritudine. Ad quartam speciem pertinent *Forma* et *Figura*. Forma hic sumitur pro externa corporis specie ex dispositione partium resultante. Figura sumitur pro terminatione extensionis qua redditur corpus rotundum, quadratum, etc.

2. Qualitas interdum late sumitur pro attributo quocumque, quod enuntiatur de re, cum queritur *qualis* res ipsa sit. — Qualitas *activa* ea est per quam corpora agunt, ut calor. — Qualitas *passiva* ea est per quam aliquid recipiunt; ut lignum potest comburi.

3. Qualitates corporum *primae* sunt istae: *Calor, Frigus, Humiditas, Siccitas;* hae quippe, juxta veteres, cum quatuor elementis, igne, scilicet, terra, aqua, aëre fuerunt initio mundi productae, et iisdem elementis sunt connaturaliter debitae ex propria indigentia, et nullam aliam qualitatem per se supponunt. Aliae vero qualitates, quae vel aliquam ex his primis supponunt, vel ex iisdem variae contemperantis resultant, ut colores, sapores, durities, gravitas, dicuntur qualitates *secundae*. — Illae autem, quae sunt in corpore occultae, et non sentiuntur tactu, ab aliquibus inter veteres dicuntur qualitates *neutrae*.

Quando, seu *duratio* est id, per quod res determinatur ad tale tempus. V. Duratio.

Quantificare. Hoc verbum dicebatur de quantitate materiae, quae simul reddebat *quantam*, id est extensam et impenetrabilem tam formam, quam qualitates compositi.

1. **Quantitas** est id, per quod res corporea est capax dimensionis, et potest augeri et minui. Eam esse aiebant *accidens absolutum* realiter a materia distinctum, ipsique adveniens, a materia tamen naturaliter inseparabile. V. Accidens absolutum. — Quantitas *virtutis* est perfectio quaelibet seu substantialis, seu accidentalis, a qua subjectum dicitur quantum; ut philosophia quae potest magis minusve dignosci. — Quantitas *realis* vel quantitas *dimensiva* ea est quae ab extensione pendet, et tantummodo est corporibus applicabilis.

2. Quantitas *continua* est, cujus partes sunt unitae, ut quantitas tabulae; *discreta* est cujus partes non sunt unitae, ut quantitas numeri.

3. Quantitas *permanens* est cujus partes possunt simul tempore omnes consistere, ut linea. — Quantitas *successiva* est cujus partes nunquam sunt simul; sed continuo fluenter sibi invicem succedunt, ut tempus, motus.

Quantus, quanta, quantum dicta sine ullo termino addito indicant res, quae habent attributum *quantitatis*. Sic *qualis, quale* similiter sumpta indicant quae habent qualitatem. Ita aiebant materiam primam nec esse *quantam*, nec esse *qualem*, id est ex se se neque quantitate,

neque qualitate ulla praeditam esse. V. Materia prima. — Quantum *per se* est quod per se extensionem habet, ut linea, superficies. — Quantum *per accidens* est quod ab alio extenditur, ut materia.

Quartana. Febris quartana ea est quae quarto quoque die recurrit. « Quartanam sperantibus aegris » (Juv. Sat. 4. 56.).

Quid. *In quid praedicari* idem est ac affirmare de aliquo subjecto praedicata essentialia; per haec enim definitur quid sit res, et ideo dicitur « praedicari in quid ». Quod sic haec praedicata significentur terminis substantivis quod veteres dicebant « instar per se stantis », v. g.: aurum est metallum, Petrus est homo, tunc ea praedicari dicuntur *in eo quod quid*, seu *pure in quid*. Si autem talia praedicata significentur terminis adjectivis, et, ut veteres aiebant, « per modum adjacentis », v. g.: homo est sensibilis, rationalis, tunc ea praedicari dicuntur in *quale quid*. Tandem si attributa non essentialia, sed mere accidentalia affirmentur de aliquo subjecto terminis adjectivis, v. g.: aurum est lucidum, Petrus est albus, tunc ea praedicari dicuntur *pure in quale*.

Quidditas est ipsa rei entitas considerata in ordine ad definitionem explicantem *quid* illa sit. Entitas vero rei considerata in ordine ad esse, dicitur *essentia;* in ordine ad operationem dicitur *natura*. — *Quod quid est* idem sonat ac quidditas. V. Essentia.

« **Quidquid** movetur ab alio movetur » (axioma); nam 1. nullum corpus movetur, nisi impulsu alterius; 2. nullus effectus producitur, nisi ab alia causa; 3. nihil fit in universo sine concursu causae primae.

« Quidquid potest causa prima cum secunda, id potest sola causa prima »; axioma, cujus ratio in omnipotentia Dei fundatur, a qua creaturae suam, quam habent vim acceperunt. Non valet autem in iis, quae si a solo Deo producerentur, involverent contradictionem, sicque actio libera hominis non potest a solo Deo provenire servata hominis libertate, aliter esset libera et non libera.

« Quidquid recipitur, ad modum recipientis recipitur » (axioma). Modus recipientis, ut hic accipitur, est capacitas et dispositio subjecti, quod recipit. Manifestum est autem quod quidquid recipitur, recipitur semper eo modo, eaque proportione, quam fert propria capacitas et dispositio. Sic eadem lux tribuit corporibus diversas coloris denominationes pro corporum ipsorum diversa dispositione.

Quinta *essentia* dici solet coelum, quia nec est coelum, nec constat elementis: dicitur porro quinta essentia Peripateticorum, qua coelorum naturam Aristoteles clarius esplicuit quam antiquiores philosophi.

Quod. *A quo* indicat principium, a quo aliquid provenit; *ad quem* vel *ad quod* indicat terminum, ad quem aliquid tendit; *cui* indicat illud, cui, vel in cujus gratiam fit. Sic eleemosyna est a charitate ut *a quo,* tendit ab sublevationem pauperis ut *ad quod,* et est obsequium Deo praestitum ut termino *cui*.

« Quod est prius in intentione est posterius in executione ». V. Ordine intentionis, etc.

Ut quod importari illud dicitur, quod est subjectum suscipiens praedicata, seu denominationes illi proprias. *Ut quo* vero illud importari dicitur, quod est ratio, propter quam subjectum suscipit tales denominationes; v. g. in hac propositione: Justus est filius Dei; homo, qui justus est, importatur ut quod; ipse enim est filius Dei; justitia autem importatur ut quo, quia justitia est ratio et veluti forma habilitans hominem ad hoc ut sit filius Dei.

R

Radicaliter, V. Formaliter 2. 4.

Radicare, vel *Radicale esse* significat esse principium exigens aliud, seu veluti radix, a qua profuit aliud, quod dicitur *Radicatum*. In homine, e. g., rationalitas radicare dicitur risibilitatem, risibilitas autem dicitur in rationalitate radicata. Sic etiam, juxta veteres, quaevis forma substantialis *radicabat* suas proprietates, ut forma ignis calorem.

Raritas est qualitas secundum quam res dicitur habere parum materiae sub magna extensione. — *Rarefactio* est motus ad raritatem, ut dum aqua calefit, rarescit. — *Rarum* est quod sub magnis dimensionibus parum obtinet materiae, ut spongia.

Ratio interdum idem est quod intellectus, et sic dividitur in speculativam et practicam — Interdum vox illa sumitur pro actione intellectus, maxime discursiva. — Interdum pro rei definitione; in Praedicamentis, cap. 2., univoca sunt ea, quorum est idem nomen, ratio vero substantiae nomini accommodata omnino eadem. — Interdum pro causa finali; pro causa formali aut quacumque. — Ratio *rei,* id est ejus essentia; proprietates ex quibus constat, sive quod pertinet ad illius naturam; v. g.: ratio aureae aut coronae competit Christo, sed non ei competit ratio aureolae. — Ratio idem sonat ac respectus, v. g.: ut adsit contradictio, idem de eodem negandum et affirmandum est sub eadem ratione; id est, sub eodem respectu.

1. Ratio *formalis* constituitur attributis essentialibus rei, prout illa sunt in mente nostra, sive in definitione. — Ratio vero *objectiva* constituitur iisdem attributis, prout sunt in re ipsa. V. g. hic conceptus: animal rationale, est ratio formalis hominis, homo ipse est ratio objectiva.

2. Ratio *formalis rei* aliquando etiam denotat id, quod in re gerit munus formae; nempe id, quod est ratio, ut res talis sit; v. g. cognitio dicitur *ratio formalis,* qua potentia redditur cognoscens.

3. Ratio formalis, V. Objectum formale.

Ratio *proxima* et *remota* idem fere sonant ac causa proxima et remota. Dictum est *fere,* nam nomine rationis non semper intelligitur causa stricte talis, sed etiam vel *occasio,* vel *objectum formale,* vel *modus operandi*.

Ratio *particularis* est potentia quae vocatur *aestimativa* in animalibus, et eis dat aliquid simile rationi et intelligentiae, quod gallice dicimus *instinct*.

Rationale dicitur dupliciter, scilicet omne intellectuale et cognoscens cum discursu; primum convenit Deo et angelis; non autem secundum, sed est differentia animalis. — Rationale *materialiter* est quod habet in se principium ratiocinandi, ut homo. — Rationale *formaliter* est principium ratiocinandi et differentia hominis constitutiva, ut rationalitas.

Reagens, V. Passum.

Realitates vocantur attributa illa, quae sunt inter se identificata, ut attributa Dei et facultates animae. Hae enim singillatim sumpta non concipiuntur ut res, seu ut totum aliquid integrum, sed concipiuntur ut aliquid rei, et ideo dicuntur *realitates,* vel etiam *aliquitates*.

Realiter, V. Formaliter 5.

1. **Rectum.** *In recto aliquid importari* significat illud. quod est subjectum suscipiens prae-

dicata ac denominationes in aliquo concreto, vel quod in propositione aliqua affirmatur cum tali subjecto identificatum. — In *obliquo* autem illud importari dicitur, quod non est quidem tale subjectum, sed est aliquid pertinens ad illud, vel ad praedicatum. V. g. in termino *albus,* significatur in recto res, quae est alba, albedo vero in obliquo. Etenim in hac propositione: Paries est albus, identificatur res, quae est alba cum pariete, non vero albedo identificatur cum pariete; nam verum quidem est: Paries est res habens albedinem; falsum est autem: Paries est albedo. V. Ut quod.

2. In recto importari etiam dicitur, quod est in casu recto, seu nominativo, regens orationem. — In obliquo, quod est in genitivo, aut alio casu dependenti quidem a nominativo, sed tanquam quid extrinsecum regenti principali orationem. V. g.: Liber Petri, Filius consubstantialis Patri; in his liber et Filius importantur in recto, Petrus et Pater, in obliquo.

1. **Reductive** aiebant praedicatum aliquod convenire partibus compositi, quod directe convenit toti composito. Sic praedicatum « homo » dicitur directe de Petro, reductive de ejus corpore.

2. Reductive etiam idem est ac analogice. V. hoc verbum.

Reduplicative sumitur terminus, sive *Reduplicatio* fit quando termino apponitur: *ut, prout, quatenus, inquantum,* aliudve simile, vel geminando eumdem terminum, vel alium addendo ut indicetur sensus, in quo primus terminus sumitur, vel ratio, cur praedicatum conveniat subjecto: v. g.: animal, ut animal, ratiocinari non potest; Christus inquantum homo passus est; Paulus quatenus sacerdos est honore dignus. —V. Materialiter 2., Identice, Specificative.

Reflexe, V. Directe.

Refundere perfectionem in actum, plerumque dicitur de causis moralibus, et quidem praecipue de causa finali, a qua peculiariter actus evadit bonus, vel malus.

Regressus *demonstrativus,* V. Circulus materialis.

Regula est aliquid certum, notum, fixum, cui conformari debet res, aut actio, ut recta vel bona dicatur; ut motus coeli dicitur regula motuum sublunarium.

« Regula est prior regulato » (axioma), cujus sensus satis manifestus est. Prius enim intelligenda est regula, quam id quod juxta regulam faciendum est. Sic pingendi regulae prius intelligendae sunt, quam pictura ad regulas exacta.

1. **Relatio** est respectus, ordo unius ad alterum. — Relationis *objectum* est id quod in se relationem recipit, ut: Petrus est subjectum paternitatis. — Relationis *terminus* est quod terminat relationem in alio existentem, ut pater est terminus filiationis et filius paternitatis. — Relationis *fundamentum* est id quod causa est subjecto, ut referatur ad aliud, ut: albedo est fundamentum similitudinis inter nivem et cerussam. Haec causa quoque dicitur *ratio fundandi, fundamentum proximum, fundamentum relativae denominationis.* — *Ens relativum,* quod intelligi non potest sine alio, ut dominus, similis, aequalis. Huic opponitur *ens absolutum,* quod intelligitur sine ullo alio, ut homo. — Relativum ens dicitur etiam *ens ad aliud, ens ad aliquid;* absolutum vero, *ens ad se.* V. Respectus.

2. Relatio *aequiparantiae* est, quae eodem modo denominat utrumque extremum, ut relatio similitudinis, aequalitatis. — Relatio *disquiparantiae* est, quae extrema diversimode denominat, ut relatio patris et filii, majoris et minoris.

3. Relatio, seu *conceptus in,* est illud, in quo fundatur relatio consideratum in uno vel altero extremo sine ordine ad aliud, sive prout illi solum inhaeret; quod dicitur etiam *relatio fundamentalis.* — Relatio, sive *conceptus ad,* est illud ipsum, in quo fundatur relatio, spectatum prout refertur ad aliud, quod dicitur etiam *relatio formalis;* v. g., albedo, prout praecise est in Petro, vel in Paulo, dicitur relatio *in;* albedo vero Petri spectata in ordine, seu comparatione ad albedinem Pauli, dicitur relatio *ad.*

4. Relatio *mutua* ea est, quae datur inter extrema, quae sese invicem respiciunt, ut inter creatorem et creaturam; sicut enim creatura sine creatore esse non potest, ita neque creator ut talis sine creatura. — Relatio *non mutua,* quae potius dicenda esset non mutua connexio, inter illa datur, quorum unum est connexum cum altero, sed non vicissim, ut inter Deum et creaturam; nam potest Deus esse sine creatura, non vicissim.

5, Relatio, *ordo transcendentalis* est, quia identificatur cum eo, quod refertur, nec ab eo separari potest, ut relatio actionis ad effectum, cognitionis ad objectum. — Relata *transcendentalia* sunt res absolutae quae essentialem ordinem dicunt ad aliud, ut causam, subjectum, vel objectum. — Relatio, *ordo praedicamentalis* est, quae non ita identificatur, sed veluti accidentalis est illi, quod refertur, ut similitudinis vel majoritatis.

6. Relationis *praedicamentalis* triplex est genus; primum est earum relationum, quae fundantur in unitate et numero, quod apud veteres idem sonabat ac convenientia, vel disconvenientia, ut similitudinis, dissimilitudinis, aequalitatis et inaequalitatis; secundum earum, quae fundantur in actione et passione sive physica, sive logica, ut producentis et producti, cognoscentis et cogniti; tertium earum, quae fundantur in mensura et mensurabili, ut relatio scientiae ad scibile: perfectionem enim scientiae ex objecto communiter metimur; imo generatim cujuscumque potentiae ad suum objectum; unde, ut patet, hic non agitur de mensura materiali, quae potius ad primum genus spectat. — Hac genus relationum triplex distinguitur: Relationes *primi generis* sunt quae fundantur in unitate et numero substantiae, quantitatis aut qualitatis ut identitas, aequalitas, similitudo; — Relationes *secundi generis* sunt quae fundantur in actione et passione, ut paternitas et filiatio, relatio doctoris et discipuli; — Relationes *tertii generis* sunt quae fundantur in mensura et mensurabili; ut relatio intellectus ad intelligibile. Per mensuram intelligit Philosophus potentiarum et habituum objecta; per mensurabile ipsas potentias et habitus.

Remissio juxta vim ipsam nominis adhibetur, scilicet significat diminutionem, seu decrementum, v. g. caloris in corpore, vel idearum animi, quatenus una potest esse minus clara, minusve adaequata quam altera. — *Remissive* de aliqua re agi, est ita de ea agere, ut fusior ejusdem tractatio in alium locum remittatur.

Removens *prohibens* est illud, quod removet impedimentum ad aliquid praestandum; sic qui solvit vincula, quibus Petrus tenebatur, is dicitur concurrere ad deambulationem Petri tanquam removens prohibens.

Repassum, V. Passum.

Reproductio est nova et secunda rei productio. Correlativa est *Adductio,* quae est veluti conductio, sive approximatio unius rei ad novum locum. Sic praesentiam Christi in Eucharistia alii explicant per reproductionem, sive per hoc, quod corpus Christi denuo producatur in hostia consecrata; alii per adductionem, sive per hoc, quod

adducatur ad novum locum, seu acquirat novum locum in hostia consecrata. V. Secundum esse.

Repugnantia sunt quae de eodem singulari simul vere affirmari non possunt, ut album et nigrum.

Res. «Secundum rem» idem ac a parte rei: «secundum rationem» idem ac per intellectum. Eamdem vim habent: secundum esse, secundum dici.

Respective, V. Absolute.

Respectus *ab* est relatio rei ad principium, a quo provenit, ut creaturae a creatore. — Respectus *in* est relatio ad subjectum, in quo est, ut qualitatis cujusvis ad subjectum, in quo est. — Respectus *ad* est relatio ad terminum, ad quem res est ordinata, ut actionis ad effectum. — Respectus *ex* est relatio ad subjectum, ex quo res est educta, ut figurae statuae ad marmor, ex quo fit. V. Eductio.

Reubau, V. Transcendentales.

S

Scientia *late* est cognitio quaelibet vera et certa, ex principiis certis, licet non demonstrativis comparata, et sic artes omnes interdum dicuntur scientia. — Scientia *proprie dicta* est cognitio per demonstrationem acquisita. — Scientia *habitualis* est habitus certus, verus et evidens rei necessariae per propriam causam. — Scientia *speculativa* est ea quae in sola objecti contemplatione et veritatis cognitione occupatur et conquiescit, ut Metaphysica, Mathematica. — Scientia *practica* est ea quae suam cognitionem ad opus vel ad actionem refert, ut Logica, Ethica. — Scientia *subalternans* est a qua altera ita dependet, ut ab ea sua principia mutuetur, verseturque circa idem objectum accidentaliter tantum diversum; ut Arithmetica respectu Musicae. — Scientia *subalternata* est scientia inferior quae superioris conclusiones pro suis principiis sumit, habetque idem objectum, accidentali tantum differentia contractum, ut Musica respectu Musicae: illa enim numerum, haec numerum sonorum considerat. — Scientia *approbationis* est ea qua Deus cognoscit bonum quod approbat. — Scientia *improbationis* ea est qua cognoscit peccatum quod damnat. — Scientia *simplicis intelligentiae* ea est qua cognoscit res mere possibiles, quae nunquam extiterunt et nunquam existent. — Scientia *visionis* est ea intentio qua Deus seipsum noscit, et quidquid sit praeteritum, vel praesens, vel futurum. — *Scibile* est quod sciri potest sive objectum scientiae.

Secundum, sive *novum esse rei,* est determinatio alicujus rei existentis ad existendum novo titulo, seu ex virtute et efficacia novi principii; v. g. si *A* et *B* essent duae causae aeque potentes singulae producere totum effectum *C,* si causa *A* illum primo produceret, effectus *C* haberet ab *A* primum esse rei, sive per *A* transferretur de non esse ad esse. Si postea causa *B* suam vim productivam exereret, jam effectus *C* per eam determinaretur ad existendum novo titulo, quae determinatio dicitur secundum esse. — Secundum *quid* dictum est quod de rei determinatione per aliquam adjectionem diminuit, ejusque tantum partem, proprietatem, vel aliqualem rationem innuit; ut Aethiops est albus secundum dentes. Opponitur ad *simpliciter* aut *absolute.* V. Absolute.

Secundum rem. V. Res.

Secus *si secus* dicitur brevitatis causa, cum nimirum propositio aliqua admittitur ut vera uno sensu, et rejicitur in alio, vel aliis sensibus, vel saltem ab aliis praescinditur. Ex. gr. corpus terrestre si sibi relinquatur, nunquam recedet a directione versus terrae centrum: secus si secus, id est si non sibi relinquatur, sed agatur externa vi, poterit ab ea directione recedere.

Sensibile *proprium* est quod per se, vel per propriam speciem ab uno tantum sensu externo sine errore percipitur; ut lumen ab oculis, sonus ab auribus percipitur. — Sensibile *commune* est quod a pluribus sensibus externis per modificatas propriorum sensibilium species percipitur; ut quantitas, distantia. — Sensibile *per accidens* est quod nec per propriam, nec per modificatam alterius speciem, sed per aliud tantum, cum quo conjunctum est sub sensus externos cadit, ut substantia materialis.

Sensus est facultas animae cognoscitiva objectorum materialium et singularium. — Sensus *externi* dicuntur hi quorum organa foris et extra caput patent, ut visus. — Sensus *interni* dicuntur illi quorum organum in ipsa cerebri substantia intra caput situm est; ut phantasia, sensus communis. — Sensus *communis* aut *sensorium commune* est sensus internus qui sensuum externorum objecta percipit, deque eorum effectibus judicat. — In sensu *formali* affirmatur illud, quod ingreditur conceptum et definitionem subjecti, de quo affirmatur; v. g.: Justitia Dei est virtus, qua ipse punit peccata et coronat merita. — In sensu vero *pure reali,* sive in sensu *identico* et *materiali,* affirmatur illud praedicatum, quod est quidem identificatum cum subjecto, sed non est de conceptu *ejus definitivo,* et neque est praedicatum veluti adjectivum ejus conceptus; v. g.: Justitia Dei est misericordia; in sole eadem est vis illuminandi cum vi liquefaciendi ceram. V. Ratio formalis et Formaliter 2. — In sensu *denominativo* affirmantur illa, quae non pertinent ad conceptum definitivum essentiae metaphysicae subjecti, sed sunt proprietates ejus secundariae, vel accidentales, idque vel metaphysice, vel physice, vel logice, v. g.: Homo est risibilis, Europaei sunt albi, Deus est cognitus. V. Concretum.

Sensus *compositus* alicujus propositionis dicitur quando praedicatum competit subjecto sumpto, seu manenti, ut in propositione enuntiatur. — Sensum autem *divisum* tunc habet propositio, quando praedicatum convenit subjecto non manenti ut enuntiatur, sed aliter se habenti. V. g.: Album potest esse nigrum; haec propositio in sensu composito est falsa, nam sensus compositus est: album manens album potest esse nigrum. Est autem vera in sensu diviso; tunc enim sensus est: album, seu id quod est album, non tamen manens album, potest esse nigrum. — Sensus *reduplicativus* fit quando particula geminans denotat in subjecto adaequatam rationem, vel causam cur illi conveniat praedicatum; ut: Homo, quatenus homo, est risibilis; nam adaequata causa risibilitatis est natura humana.

Signum est quod repraesentat aliquid aliud a se cognoscenti potentiae, ut fumus ignem. — Signum *formale* est species rei consignatae in potentia cognoscente et objecti repraesentativa, ut species parietis in oculo. — Signum *ex institutu,* seu *datum,* seu *ad placitum,* est quod ex Dei vel hominum beneplacito vim habet repraesentandi, ut sacramenta signa sunt gratiae. — Signa *naturae,* vel *rationis,* excogitata sunt a philosophis, ut ordinate disserere possint de pluribus rebus, quae eodem temporis momento existere possunt. In quovis enim momento individuo concipiunt duo signa, quae non sunt quidem instantia temporis distincta, nec partes in instantis, sed tantum denotant dependentiam unius rei ab alia. In signo naturae *priori* dicunt existere causam in actu primo proximo, et singula ejus prae-

requisita; in signo vero naturae *posteriori* actum secundum causae, et quae ex eo fluunt ut effectus. Si autem in eodem instanti detur series plurium causarum, non duo tantum, sed plura signa naturae erunt. Ita in eodem instanti angelus amat Deum, quem prius natura cognoscit, et a quo prius cognitione conservatur: illa autem, quae licet simul existant, nullam tamen habent ad se relationem, in signis naturae *disparatis* ponunt; ut naufragium et incendium in eodem instanti. Quod si plura et diversa per eamdem actionem ab eadem causa proveniant, ea dicuntur esse in eodem signo naturae, et *effectus simultanei* appellantur, ut sol eadem actione, eodemque instanti diversimode corpora colorat. Tandem quae eodem instanti proveniunt ab eadem causa, sed per distinctas actiones, dicuntur esse in signis *concomitantibus*, ut cum eodem instanti objectum aliquod videtur et sonus auditur.

1. **Signate** refertur ad intentionem, vel directionem agentis; *Exercite* vero ad effectus operis, sive exercitii; e. g., qui mathesi studet signate intendit acquirere cognitiones veritatum circa quantitatem; exercite vero, sive in ipso studendi exercitio, mentem ad recte ratiocinandum capaciorem et aptiorem efficit.

2. Signate etiam indicat rem obtinendam per verba. Exercite vero per propria exempla, ut qui praedicat virtutem, signate illam aliis suadet, exercite vero qui virtuose vivit.

3. Signate et exercite quandoque idem sonant ac directe et reflexe. V. Directe.

Similitudo est relatio duarum qualitatum ejusdem speciei et gradus. — « Simile non agit in simile » (axioma); ratio est, quia agens semper vult assimilare sibi patiens; ergo si illud sit perfecte simile, non agit, quia tunc cessat finis agendi: sic calidum ut quatuor non agit in subjectum, quod habeat etiam quatuor gradus caloris, sed bene in illud, quod habeat tres. In hoc axiomate fundantur alia haec: « Omnis actio est juxta proportionem majoris inaequalitatis; Solum agit quod habet contrarium », sive habet aliquod, quod restitat actioni agentis aliquo modo.

Simpliciter, V. Absolute.

Simpliciter dictum est quo res absolute talis pronuntiatur, nihilque de ejus determinatione detrahitur, ut: nix est candida. V. Absolute. — « Si simpliciter sequitur ad simpliciter est magis ad magis », axioma, cujus sensus est quod si res ab alia absolute aut simpliciter defluit, quod unam auget alteram quoque augebit; ita beatitudo, cum a charitate profluat, ad majorem beatitudinem requiritur quoque major charitas.

Simultas temporis et naturae, V. Prioritas 3.

Singularitas, V. Principium 1. — *Singularis enunciatio* aut *propositio* ea est quae se refert ad unum individuum, ut: Petrus est doctus. — *Singulare,* juxta Philosophum, est quod est pluribus incommunicabile (De Interpret. lib. 1. cap. 7.).

Spatium *reale* est intercapedo positiva quae inter plura corpora vel ejusdem corporis latera aut extrema reperitur. — Spatium *imaginarium* est illa intercapedo quam nobis imaginamur et fingimus esse supra coelos.

1. **Species** saepe indicat imaginem objectum repraesentantem. — Species physice est forma et pulchritudo rei.

2. Species *atoma* physice sumpta est illa species in rerum natura, quae non constat aliis speciebus, in quas dividi possit, ut sunt prima elementa.

3. Species *expressa* est cognitio ipsa, quae objectum apparere facit, seu est perceptio ac repraesentatio objecti. — Species *impressa* est qualitas ab objecto immissa, tanquam objecti vicaria virtus quaedam, quae potentiae imprimitur et eam complet et adjuvat ad eliciendum cognitionem objecti, sive speciem expressam. — Species *impressa* sic dicitur, quia imprimitur potentiae; *expressa* vero sic dicitur, vel quia expressius repraesentat objectum quam species impressas, vel quia exprimitur, sive elicitur a potentia. Nimirum objectum potentiae, e. g., visivae per totum intervallum inter ipsum et potentiam emittit emanationes quasdam sui vicarias in aëre sustentatas, quas vocant species impressas, quarum quae potentiae proxima est, adjuvat illam ad producendam, et in se recipiendam speciem illam, quae etiam impressa dicitur, et cujus ope potentia tandem speciem expressam, id est, in casu nostro, visionem elicit. Idem dic de qualibet alia potentia. Notandum vero emanationes illas non *substantiales* esse, sed *accidentales* in sensu Peripateticorum.

4. Species *impressa* dicitur etiam objecti semen, quia per eam, ut dicunt, ab objecto quasi patre fecundatur potentia quasi mater ut cognitionem pariat: unde fluit axioma: « ab objecto et potentia paritur notitia ».

5. Species tam *expressa* quam *impressa* dicitur saepe *intentionalis,* quia per eam potentia attendit, sive intendit in objectum. Caeterum potentiae quoque sensuum externorum habent suas species tam expressas quam impressas.

6. Species quoque designat unum ex quinque attributis universalibus. V. Praedicabilia. — Species *praedicabilis* est unum aptum praedicari de multis, solo numero differentibus in quaestione quid est; ut homo de Petro et Socrate. — Species *subjicibilis* est particulare quod proxime collocatur sub genere et de quo genus immediate praedicatur in quid; ut animal respectu viventis. — Species *infima* seu *specialissima* est quae sub se habet tantum individua; ut equus hunc et illum equum.

Specificative, vel *denominative* sumitur concretum aliquod cum praedicatum, quod de illo dicitur, illi convenit ratione subjecti ejusdem concreti; *reduplicative,* vel *formaliter* sumitur cum praedicatum illi convenit ratione formae; v. g., in hoc concreto: Philosophus, subjectum est homo, forma philosophia; hinc si dicas: Philosophus dormit, philosophus sumitur specificative, nam dormit ut homo; si vero dicas: Arcana naturae pervidet, sumitur philosophus reduplicative, nimirum ratione philosophiae.

1. **Specificativum** communiter significat illud attributum, per quod aliquid fit objectum talis potentiae, sive *objectum formale;* ita color dicitur specificativum potentiae visivae. Dicitur autem specificativum, quia est extrinsecum judicium, ex quo discernimus species actuum et potentiarum.

2. Specificativum rei aliquando dicitur illud attributum, vel illa attributa, quae rem a caeteris distinguunt, et in tali specie collocant. Sic rationalitas est hominis specificativum. — *Specificari* idem est ac sub hac vel illa specie, in hoc vel illo ordine collocari; potentia ita specificatur per actus. — *Speculatio* est actio intellectus in sola veritatis cognitione conquiescentis. — *Speculatum* est quod in alia re tanquam in speculo videtur. — *Intellecta speculata* sunt res materiales in quibus tanquam in speculo res intellectuales perspiciuntur (part. 1. q. 88. art. 1.).

Sphaera *extrinseca* causae est spatium illud, vel loci ambitus, infra cujus terminos cohibetur, saltem naturaliter, activitas causae. — Sphaera *intrinseca* causae est virtus, quam ipsa habet se

extendens ad effectus, quos praestare potest, v. g., percipere lucidum coloratum respectu potentiae visivae; sonum respectu auditivae. — Sphaera *activitatis* est terminus circularis quem agentia naturalia propter limitatam suam agendi virtutem praeterire non possunt; v. g., si ignis potest agere ad quatuor passus circulariter, non ultra. — Sphaera *activorum* et *passivorum* ea est quae amplectitur mundum sublunarem in quo, juxta Peripateticos, includebantur corpora generationi et alterationi obnoxia. — Sphaera *objectiva* est objectum potentiae. V. Objectum.

Spiritus ut opponitur corpori est substantia simplex, completa, immaterialis et intellectiva. — Ut animae instrumentum, est corpusculum quoddam tenue, lucidum, calidum, ex puriori sanguine ad juvandas vitales et sensitivas operationes procreatum. — Spiritus *vitalis* est qui a corde vitae fonte per arterias ad vitae functiones juvandas defertur. — Spiritus *animalis* est qui a cerebro functionum animalium principio, earumdem functionum promovendarum gratia per nervos decurrit. — *Spiritualia per attributionem* juxta veteres sunt ea accidentia, iique modi, qui licet non sint spiritus, naturaliter tamen adhaerere debent spiritui, non corpori, ut actus animae, gratia, etc. — *Corporea*, sive *corporalia per attributionem* ea sunt, quae licet corpora non sint, naturaliter tamen exigunt intrinsece ac perpetuo adhaerere corpori, ut modi illi, illaeque qualitates, quae materiae debent adhaerere.

Status *termini* est acceptio termini pro tempore importato per copulam; v. g., in his propositionibus: Adam extitit, Antichristus existet, status termini importat ut Adam sumatur pro homine, qui fuerit existens, Antichristus pro homine qui sit extiturus. — Statui termini opponitur *Ampliatio*, quae est acceptio termini ultra id quod importat copula; v. g., dum in Evangelio legitur: «Caeci vident, claudi ambulant, surdi audiunt», id vult intelligi de hominibus existentibus etiam tempore praeterito.

Subjecti *certitudo*, V. Certitudo.

1. **Subjective** et **Connotative** idem ac quod ad, vel penes subjectum et connotata, seu indigitata. Sic virtus poenitentiae subjective bona, connotative respicit malum, sive peccata commissa.

2. *Subjective* et *objective* idem ac quod ad, vel penes subjectum et objectum; e. g., conceptus, quem habet angelus corporis, dicitur corporeus objective, subjective vero spiritualis, cum sit actus angeli, qui totus spiritus est; sic etiam idea Dei in nobis est subjective, sive ex modo repraesentandi imperfecta, objective vero seu quoad objectum perfectissima.

3. *Subjective* et *terminative* idem ac quod ad, vel penes subjectum et terminum. Sic creatio subjective, sive ex parte Dei est quid infinitum: finitum vero terminative, sive ex parte creaturae.

1. **Subjectum** *adhaesionis* est illud, cui entitas aliqua modalis (V. Modus) sic adhaeret, ut haec nec sit subjecti complementum, nec ab eo dependeat tanquam a causa materiali; sic Verbum divinum est subjectum unionis hypostaticae.

2. Subjectum *attributionis* illud est, cui rei proprietates attribuuntur; ita persona est subjectum actionum et passionum. V. Actiones sunt suppositorum.

3. Subjectum *inhaesionis* illud est, quod est causa materialis, vel quasi materialis alicujus accidentis, et ab ipso accidente intrinseco afficitur; ita aër respectu lucis in eorum sententia, qui volunt lucem accidens aëris. Idem dicito de anima respectu suorum accidentium.

4. Subjectum *purae receptionis*, sive *praedicationis* est illud, quod aliquam denominationem accipit a forma impropria, id est ab aliquo, quod vel non sit vere distinctum a subjecto, vel non sit ei intrinsece unitum, uti debet esse vera forma perficiens subjectum; sic Deus et ab omnipotentia denominatur Omnipotens, et a cognitione nostra dicitur cognitus.

5. Subjectum *purae denominationis*, vel *informationis*, est materia incomposito, cujus forma non educatur ex ipsa materia, v. g. corpus in homine. V. Eductio.

6. Subjectum *sustentationis*, vel *eductionis*, est causa materialis alicujus complementi sui substantialis, vel etiam accidentalis; ita materia, ex qua gignitur forma ignis, respectu ejusdem formae. V. Eductio.

Subjici *aliquibus praedicatis* est esse subjectum habens illa praedicata. Hinc

Subjicibile est id quod potest esse subjectum in aliqua propositione, seu quod potest habere aliquod praedicatum; sic aqua subjicibilis est praedicatis vel calidae, vel frigidae.

Subsistentia, seu *Hypostasis*, itemque *Suppositalitas*, *Terminus rei* est ultimum entis complementum, quo fit ut ens illud reddatur adaequatum omnium suarum functionum ac proprietatum principium. Ens per *subsistentiam* complementum dicitur *suppositum*: quod si autem *suppositum* ratione praeditum sit, *persona* nuncupatur, ejusque subsistentia *personalitas*. Peripatetici plures *subsistentiam*, tam in divinis, quam in humanis in realitate quadam positiva constituebant. Recentiores vero philosophi subsistentiam cujuslibet entis creati (quidquid sit in divinis) communiter aiunt consistere in negatione unionis cum ente alio nobiliori; sic quilibet angelus, homo, brutum, arbor suam habent *subsistentiam*: sunt enim subjectum denominationis earum omnium actionum vel passionum, quae ab ipsis vel in ipsis fiunt; at, e. g., corpus vel anima hominis donec unita sunt, ramus arboris, priusquam ab arbore evellatur, subsistentia propria carent, et non suppositum, sed pars suppositi dici solent, donec dicta unio persistit; denominationes enim non ipsis, sed toti composito tribuuntur.

Subsistere. *In subsistendi consequentia* idem est ac unum esse, vel existere tanquam consequens alterius, sed non vicissim. Sic bene infertur: Hoc objectum est Deus; ergo est ens, at non vicissim. Similiter existit homo; ergo et animal, at non: existit anima; ergo et homo.

Substantia generatim est ens per se subsistens. — Substantia apud Aristotelem sumitur pro rei essentia (lib. De praedic. cap. 1.).

1. Substantia *completa* est quae non ordinatur ad illum substantiale compositum constituendum etsi ulterius possit perfici in ordine accidentali, ut homo, arbor. — *Incompleta* est substantia partialis, quae ordinatur ad aliquod totum substantiale constituendum, ut anima, vel corpus hominis.

2. «Substantia est propter se» (axioma); nempe, quaelibet substantia non est propter aliam personam, vel suppositum intrinsece efficiendum. Hoc intellige de substantia completa.

3. Substantia *praedicamentalis* est ea quae creata et completa est; haec enim sola ponebatur a Peripateticis in primo praedicamento. V. hoc verbum. — *Transcendentalis* est substantia in genere sumpta, sive completa vel incompleta, sive creata vel increata.

4. Substantia *prima* est quae neque est in subjecto, neque de subjecto dicitur, ut Socrates. — Substantia *secunda* est quae in subjecto non est

et tamen de subjecto dicitur, ut homo de Petro. — Substantiae secundae sunt genera et species quibus prima insunt.

1. **Substantiale** *compositum* dicitur etiam num per se; *accidentale* unum per accidens.

2. Substantiale compositum *naturale* est quod coalescit ex substantiis incompletis et ad invicem ordinatis, ut sese mutuo in suo genere compleant, seu, quod idem est, ex substantiis, quae ex intentione naturae sunt ordinatae ad quid unum constituendum; tale est, v. g., homo constans ex anima et corpore. — Substantiale compositum *supernaturale* illud est, quod constat ex substantiis, quae licet natura sua non ordinentur ad quid unum constituendum, habent tamen aptitudinem, ut ad id a Deo eleventur; sic Christus Dominus ex duabus naturis divina et humana componitur, quae in unam personam supernaturaliter uniuntur. — *Accidentale* compositum est quod exsurgit vel ex substantia et accidenti, ut paries albus; vel ex substantiis in genere suo completis, ut acervus lapidum. — Accidentale compositum *supernaturale* illud est, quod constat ex subjecto naturali et accidenti supernaturali, ut homo justus ex humana natura et gratia habituali.

3. In *substantiali composito* unio partium dicitur *substantialis* unio, vel modus *substantialis;* in accidentali dicitur *accidentalis*.

Substantive accipitur proprietas aliqua rei cum sumitur realiter, quatenus cum re ipsa identificatur; *adjective* vero sumitur cum usurpatur *praecise* quatenus est perfectio rei. Sic rationalitas hominis substantive sumpta est homo ipse, adjective vero est perfectio hominis.

Substare alicui est esse illi actu objectum, vel aliquo modo subjacere; sic dum percipio lunam, luna substat meae cognitioni.

1. **Substratum** in aliqua re dicitur, quod in ea est materiale; hoc enim substernitur formae, a qua determinatur. Hinc *substratum* malitiae idem est ac materiale peccati.

2. Est etiam subjectum et praedicatum propositionis; haec enim veluti substernuntur copulae affirmanti vel neganti, a qua accipiunt vim et denominationem subjecti et praedicati. Hinc illa dicuntur etiam *materia* propositionis, copula vero *forma*.

Summularum regulae sunt regulae logicae in summulas redactae a Peripateticis. Hinc *Summulista* dicitur, qui regulas illas profitetur.

Superioritas *logica* terminorum est major extensio, vel latitudo illorum, de quibus termini affirmari possunt; ita, v. g., ens dicitur logice superius animali, quatenus de pluribus affirmatur esse ens quam animal.

1. **Supernaturale** est quod supernat vires activas et exactivas naturae, nempe quod nec causae naturales facere valent, nec a Deo exigunt ut complementum sui generis; ut, e. g., corpus organizatum exigit animam, ignis calorem, quae idcirco naturalia sunt. Contra vero divina gratia, character sacramentalis, mortui resurrectio, quae neque viribus naturalibus haberi possunt, neque a natura exigi, supernaturalia sunt.

2. Supernaturale *quoad substantiam* est quoad in omni casu totius naturae vires omnino superat; vel quod in sua entitate est quid supernaturale, ut gratia, character sacramentalis. — Supernaturale *quoad modum* est quod in aliquibus tantum rerum adjunctis vires naturae supernat; vel quod superat naturam solum quoad modum, quo fit; e. g. translatio corporis de loco in locum distantem facta, licet naturaliter fieri possit, non tamen vel in instanti, vel sine transitu per spatium intermedium.

Supertranscendentalia. V. Transcendentales.

Supponere *pro aliquo* idem est ac illud significare. V. Suppositio.

Suppositalitas idem sonat ac subsistentia, hypostasis, terminus rei.

Suppositare vel *Terminare* est efficere ut substantia sit suppositum, vel persona. V. Suppositum.

Suppositio *termini* est ejusdem significatio et usurpatio actualis in propositione. Dicitur *materialis,* si in termino consideretur ratio termini, non res significata per terminum, ut in hac propositione. homo est vox. Si vero consideretur res, quae per terminum significatur, dicitur *formalis,* et quidem *simplex,* si res talis sit per abstractionem mentis, ut, e. g.: homo est species; *personalis* vero, si res sumatur ut in se ipsa est, e. g.: homo est vivens. — Suppositio termini dicitur *distributiva,* si in propositione sit terminus universalis, qui distributive sumatur, nempe, qui omnia individua sub se contenta etiam singillatim respiciat, ut: omne animal est vivens. Haec vero dicitur *completa,* si singula individua, seu, ut aiunt, singula generum respiciat, ut in exemplo adducto; singuli enim generis humani sunt viventes; *incompleta* vero dicitur, si non singula individua, sed species dumtaxat alicujus generis, seu, ut aiunt, genera singulorum respiciat, ut si dicitur: omne animal fuit in arca Noë; non enim singula omnis generis animalium fuerunt in ipsa, sed solum aliqua cujuscumque animalium generis. Si qua sit exceptio in propositione distributiva, haec dicitur *accommoda,* ut: omnes homines diluvio perierunt; subintelligitur enim: exceptis iis qui erant in arca. — Suppositio appellatur *collectiva,* si in propositione sit terminus universalis, qui collective sumatur, nempe, qui omnia individua sub se contenta simul sumat, ut: omnes apostoli erant duodecim. — Suppositio dicitur *disjunctiva,* seu *determinata,* quando in propositione est terminus particularis indicans certum ac determinatum objectum, ut: aliquis apostolus (Judas nempe) prodidit Christum. — Dicitur tandem *disjuncta,* seu *indeterminata,* cum in propositione est terminus particularis indeterminate sumptus, ut: aliquis calamus necessarius est ad scribendum.

Suppositum, V. Actiones et Subsistentia.

« **Supremum** infimi attingit infimum supremi »; axioma, quod ita explicatur: In duabus entium seriebus, quarum una sit altera immediate superior, et unaquaeque contineat entia, quae gradatim ascendant, ens quod supremum est in serie inferiori proximum est enti, quod infimum est in serie superiori. Ita dicimus, e. g., supremum probabilitatis gradum attingere, seu proximum esse primo certitudinis gradui.

1. **Syllogismus.** Hujus figuram a loco, quem medius terminus occupat, desumebant. Is enim vel in una praemissa subjectum est, in altera praedicatum; vel in utraque praedicatum, vel in utraque subjectum. Primo casu syllogismus primam figuram constituit; altero secundam; tertio, tertiam.

Extremum *majus* Peripateticis erat, quod vel unice, vel magis praedicatur (seu est praedicatum) in toto syllogismo. Hinc, rigorose loquendo, praemissas non ab earum loco, sed a cujusque extremo majorem vel minorem vocabant. Sic in hoc syllogismo: « Nullum animal est arbor; omnis palma est arbor; ergo nullum animal est palma », extremum « palma » quod unice praedicatur, videlicet in conclusione, est majus; hinc praemissa major est: « Omnis palma est arbor », licet secundo loco ponatur; caeterum in disputatione

et communi usu nostrum loquendi modum tenebant.

Si extremum, quod in una praemissa praedicatum est, est etiam praedicatum in conclusione, syllogismus *directe* concludit, secus *indirecte*.

In propositionibus *quantitatem* et *qualitatem* considerabant, quatenus aliae universales sunt, aliae particulares, utraeque vel affirmativae, vel negativae. Harum varietatem vocalibus *A. E. I. O.* designabant aiebantque:

Asserit A. negat E. sed universaliter ambae;
Asserit I. negat O. sed particulariter ambae.

Ex harum vocalium diversa collocatione undeviginti voces efformarunt, quibus modos omnes rite syllogizandi significarunt, habita etiam ratione figurae et conclusionis directae, vel indirectae. Hae voces his versiculis continentur:

Barbara, Celar nt, Darii, Ferio, Baralipton,
Celantes, Dabitis, Fapesmo, Frisesomorum,
Cesare, Camestres, Festino, Baroco, Darapti,
Felapton, Disamis, Datisi, Bocardo, Ferison.

Vox Barbara indicat syllogismum constantem tribus universalibus affirmativis: Celarent tribus universalibus, prima, et tertia negativis, secunda affirmativa; Darii tribus affirmativis, prima universali, reliquis duabus particularibus. In vocibus Baralipton et Frisesomorum tres tantum priores vocales attenduntur; nam reliquae solius metri causa sunt additae. Novem priores modi ad primam figuram pertinent, quatuor sequentes ad secundam, sex reliqui ad tertiam. Ex modis primae figurae quatuor tantum priores directe concludunt. Cum vero syllogismus sub eadem quantitate et qualitate propositionum possit quandoque et diversae figurae esse et diversimode concludere, pro his casibus diversae voces iisdem vocalibus eodem ordine constantes excogitatae sunt: ut Celarent, Celantes, Cesare, quarum duae priores pro prima figura sunt, tertia pro secunda; at prima vox conclusionem directam indicat, altera indirectam, e. g. positis his praemissis: « Nulla arbor est animal: omnis palma est arbor », si inferas: « ergo nulla palma est animal », concludis *directe* in Celarent; si vero inferas: « ergo nullum animal est palma », *indirecte* concludis in Celantes. Si autem dicas: « Nullum animal est arbor; sed omnis palma est arbor; ergo nulla palma est animal », syllogismus erit secundae figurae in Cesare; quod si inferas: « ergo nullum animal est palma », syllogismus erit in Camestres; tunc enim *major* rigorose loquendo erit: « Omnis palma est arbor », ut constat ex superius dictis. Similiter dicito de aliis vocibus, in quibus eaedem sint vocales eodem ordine.

2. Syllogismus *expositorius*, ita dictus quia rem quasi oculis exponit, ille est, qui constat medio termino singulari; v. g.: « Petrus est homo, Petrus est animal; ergo aliquod animal est homo ».

Syllogismus *categoricus*, seu *simplex*, est qui ex simplicibus propositionibus constituitur — Syllogismus *absolutus* est qui constat ex propositionibus absolutis, ut: « Omne animal moritur; equus est animal; ergo moritur ». — Syllogismus *modalis* est qui constat ex una pluribusve modalibus propositionibus: « Hominem esse lapidem est impossibile; sed Plato est homo; ergo Platonem esse lapidem est impossibile ». V. Enuntiatio. — Syllogismus *demonstrativus* est qui constat ex materia necessaria et generat scientiam et certitudinem. — Syllogismus *topicus*, seu *dialecticus*, est qui constat ex materia probabili et opinionem parit, ut: « Omnis mater diligit filium; haec mulier est mater; ergo diligit filium ». — Sophismata vocantur syllogismi modo *pseudographi*, modo *sophistici*, modo *paralogismi*.

Symbola, V. Elementa vulgaria.

Syncategorematicus, V. Categorematicus.

T

Talitas *rei* est idem ac talis quaedam determinata qualitas ejusdem.

Temperamentum est mensurata quaedam et modificata medietas, aut proportio primarum qualitatum mixti naturae conveniens.

Temperamentum *ad pondus*, seu *uniforme*, est temperamentum corporis continentis elementa prima, aërem, terram, etc., in gradu aequali, v. g. ut quatuor. — Temperamentum *ad justitiam*, seu *difforme*, est quod illa continent in eo gradu, qui debitus est determinatae speciei corporis, quae saepe importat, ut modo unum, modo aliud elementum prae aliis dominetur. — Temperamentum *simplex* est in quo una tantum ex primis qualitatibus dominatur. — Temperamentum *compositum* est in quo duae primarum qualitatum excedunt. Est quadruplex: *Sanguineum*, seu *aëreum*, in quo calor et humiditas; — *Colericum*, seu *igneum*, in quo calor et siccitas; — *Phlegmaticum*, seu *aquaticum*, in quo frigus et humiditas; — *Melancholicum*, seu *terreum*, in quo frigus et siccitas.

Tempus est numerus motus secundum prius et posterius, justa Philosophum (Phis. lib. 4. cap. 1.). — Definitur quoque duratio motus coelestis, quatenus assumitur ut mensura caeterorum motuum. — Tempus *imaginarium* est spatium illud quod fingimus ab aeternitate in aeternitatem fluere. — *Aevum* juxta Peripateticos mensuratur a successione cogitationum quae sibi invicem succedunt in primo angelorum.

Terminare, V. Suppositare.

Terminative, V. Subjective 2.

1. **Terminus** *actionis* est id, quod ipsa actione perficitur.

2. Terminus actionis *formalis* est id quod proprie et immediate actione efficitur; terminus *denominationis* est id quod per actionem accipit denominationen novam; sic respectu causae motricis, motus causatus est terminus actionis formalis; corpus vero motum est terminus denominationis.

3. Terminus *enuntiationis* est id in quod ut extremum resolvitur enuntiatio, ut sunt praedicatum et subjectum. — Terminus *appellans* et *appellatus*, V. Appellare.

4. Terminus *categorematicus*, V. Categorematicus.

5. Terminus *relationis* est ipsum relationis fundamentum. V. Relatio. — Terminus *a quo* est unde incipit motus, ut privatio, unde generatio. — Terminus *ad quem* est id in quod motus desinit, ut forma in quam generatio. — Terminorum *descensus* et *ascensus*, V. Descensus.

6. Terminus *intrinsecus unionis* est illud extremum in composito, in quo unio, quae Peripateticis entitas erat ab extremis distincta, non recipitur, neque ab eodem educitur et sustentatur. Ita forma compositi est terminus intrinsecus unionis materiae cum forma, quae unio recipitur, seu adhaeret materiae et a materia sustentatur, non vero formae adhaeret, neque ab ea sustentatur. V. Eductio.

Terminus *rei*, V. Subsistentia.

Tò (to) apponitur ad indigitandum verbum aliquod, de quo sit sermo, et est veluti articulus

demonstrativus; v. g., in illis Evangelii verbis: « Pater major me est » τὸ *me* refertur ad humanitatem Christi, non ad divinitatem. Sensus est illud verbum *me*, quod gallice exprimeremus dicendo: « ce mot *me* », refertur, etc. Eamdem vim habet *Ly*. — *To* sumptum est ab articulo neutro Graecorum defectu articuli latini. — *Ly* sumptum videtur ab Arabis, a quibus sublimiores scientiae originem traxerunt, qui articulum habent *Il*, qui retro lectus, ut eorum vult grammatica, reddit: *Ly*.

Totaliter, V. Adaequate.

Totum *per se* est quod constat ex partibus ad ejus essentiam, vel integritatem constituendam naturaliter ordinatis, ut homo, lapis. — Totum *per accidens* aut *accidentale* est quod constat ex pluribus entibus in actu, sive completis, ut cumulus lapidum. — Totum *essentiale* est quod ex partibus ejus quidditatem seu physice, seu metaphysice constituentibus coalescit; ut homo physice ex corpore et anima rationis compote; metaphysice ex animali et rationali. — Totum *physicum* est quod ex materia et forma substantiali, inter se naturaliter ordinatis et unitis, constituitur. — Totum *metaphysicum* est quod ex partibus metaphysicis, genere scilicet et differentia, constare intelligitur. — Totum *homogeneum* seu similare est cujus partes omnes eamdem cum toto rationem et appellationem habeat, ut aqua cujus quaelibet pars nominatur, ut est aqua. — Totum *heterogeneum* seu *dissimilare,* est cui partes insunt, diversi a toto nominis, diversaeque naturae, ut corpus humanum, cujus caput, manus, pes, nec eamdem denominationem, nec eamdem quidditatem cum toto sortiuntur. — Totum *potentiale* est quod partes suas potestate tantum, non actu continet, ut animal respectu hominis et bruti. — Totum *integrale* est quod partes habet ad rei integritatem pertinentes. V. Partes.

Transcendentale aliquando dicitur id quod cum essentia alicujus rei identificatur.

Transcendentales sunt termini vel proprietates rebus omnibus cujuscumque generis convenientes. Veteres sex numerabant: *Res, Ens, Verum, Bonum, Aliquid, Unum,* quae per litteras initiales earum vocum indicantur componentes hanc barbaram vocem: *Reubau;* nihil enim in rerum natura inveniri potest, cui ista non conveniant. Recentiores ad tria reducunt attributa transcendentalia, quae et metaphysica dicunt: *Veritas, Unitas, Bonitas.* — *Transcendentalia* dicuntur quia veluti essentias omnes transcendunt, et cum iis identificantur. — *Intranscendentes* sunt autem illi termini et proprietates, quae rebus certi generis vel speciei conveniunt, non aliis; ut lapis, arbor, homo. — *Supertranscendentalia* ea dicuntur, quae rebus non modo realibus, sed fictis etiam, seu imaginariis aptantur, ut apprehensibile, cogitabile, significabile.

Transcendentaliter, V. Praedicamentaliter.

Transcendere res aliquas est illis omnibus esse commune, vel etiam cum illarum essentia esse identificatum. V. Transcendentale.

U

1. « **Ubi** non est totum et pars, aut totum sumitur, aut nihil », scilicet, de eo, quod natura simplex est et partibus caret, ut Deus, anima, nequit verificari ut una pars sumatur, et altera a parte rei sit intacta; pluralitas enim ista partium non adest. Ergo aut totum sumi necesse est, aut nihil. Dictum est « a parte rei », nam per mentem fieri potest distinctio in iis etiam, quae sunt simplicissima. V. Distinctio rationis.

2. *Ubi, Ubitas, Ubicatio, Praesentia* est illud, per quod res determinatur ut sit in loco; ita duas habere *ubicationes* est esse in duobus locis.

Ubicatus idem ac existens in loco. — Ubi *circumscriptivum* est circumscriptio corporis a loci circumscriptione proveniens. — Ubi *definitivum* est modus secundum quem res ita est in loco, vel spatio, ut tota sit in toto et tota in qualibet ejus parte, non tamen extra; quale est ubi angelorum. — Ubi *praedicamentum* est accidens secundum quod res dicitur esse in loco, vel in certa spatii parte. V. Praedicamenta.

Ultimum. Virtus est ultimum potentiae, id est, cujusque potentiae virtus seu quantitas et efficacia definitur, exprimendo ultimum seu supremum, quod ipsa potest, 1-2. q. 55. a. 1.

Uniformiter *difformiter,* v. g., dicitur causa operari intra propriam sphaeram; uniformiter, quia per totam sphaeram producit effectus ejusdem rationis; ita sol per suam sphaeram producit lucem et calorem: difformiter, quia juxta distantias et dispositiones objectorum inaequaliter agit; ita lux solis decrescit ratione distantiae, et magis illuminatur politum corpus quam asperum.

1. **Unio** saepe denominatur ab effectu, quem praestant partes unitae, ut unio *essentialis,* qua, videlicet, uniuntur partes rei essentiam constituentes: *accidentalis,* qua accidens unitur substantiae.

2. Unio *continuativa* est ea, qua ita uniuntur partes alicujus substantiae, ut naturali nexu copulatae remaneant; talis est unio partium ligni.

3. Unio *informativa* est unio formae cum materia, v. g. animae cum corpore.

4. Unio *unionis* est modus quidam ab aliquibus admissus ut possibilis, cujus officium sit unire unionem partium cum suis partibus. Pariter *ubicatio ubicationis* est ubicatio ipsius ubicationis; *actio actionis* est actio, quae facit ut actio egrediatur a causa. Unio vero unionis, ubicatio ubicationis, actio actionis dicuntur *reflexae* non raro, quia veluti reflectunt et cadunt super aliam unionem, ubicationem, actionem.

Unitas est indivisio rei in se et divisio a qualibet alia, juxta Philosophum. — Unitas *per se* est quae oritur ex una essentia vel natura, sive simplex sit, sive composita, ut unitas divinae naturae, et unitas hominis. — Unitas *per accidens* est quae oritur ex naturis diversis seu completis, seu diversi ordinis aut praedicamenti, ut homo albus, cumulus lapidum habent unitatem per accidens. — Unitas *materialis,* seu numerica, est entitas cujusque individui, prout dicit incommunicabilitatem et indivisionem in plura inferiora, ut unitas Platonis. — Unitas *formalis* est essentia rei, prout dicit negationem divisionis in plures essentias, qualis est ipsa, ut unitas naturae humanae.

1. Unitas *formalis,* vel *essentialis,* est unitas speciei, quatenus ea ab omni alia specie distinguitur; vel unitas est generis, quatenus distinguitur ab omni alio genere. Sic Petrus unitate individuali distinguitur ab eo omni, quod ipse non est; unitate essentiali et formali ab eo omni, quod non est animal, et ab eo omni, quod non est rationale.

2. Unitas *simplicitatis* habetur quando aliquid et unum est numerice, et est natura simplex, ut Deus, angelus. — Unitas *compositionis* habetur quando aliquid unum est numerice, sed est compositum partibus distinctis, ut homo, qui constat animo et corpore.

3. Unitas *solitudinis* idem est ac unicitas, sive esse solum et unicum in tali natura. Hoc sensu dicitur Deus unus. — Unitas *indivisionis, individualis, transcendentalis* omnibus conveniens consistit in hoc ut res non sit multa entia, sed unum distinctum a caeteris omnibus, quae illud non sunt. Haec unitas dicitur etiam *numerica,* nam ex pluribus, quorum quodlibet sit unum et indivisum, numerus coalescit; dicitur etiam *materialis.*

4. Unitas *universalis,* sive *rationis, praecisionis,* et *formalis intentionalis,* est illa, qua per mentem plura individua fiunt una species, aut plures species unum genus. Ita plures homines fiunt unum sub idea abstracta: homo; et plurium animalium species fiunt unum sub idea: animal.

Unitio est actio propria unionis in partibus unitis, considerando unionem ut modum distinctum a partibus in sententia veterum.

Universa sunt ea, quibus eadem praedicata conveniunt in eodem sensu, ut leo, pecus in ratione animalis. — *Aequivoca* sunt ea, quorum uni aliquod praedicatum convenit in uno sensu, alteri idem praedicatum in alio, ut gallus gallinaceus et Gallus homo, scilicet e Gallia — *Analoga* sunt ea, quorum uni aliquod praedicatum convenit proprie, alteri idem praedicatum convenit improprie, ut homo vivus et homo pictus. Haec dicuntur etiam *analogata;* unde intelligitur illud axioma: « Analogum per se sumptum stat pro famosiori analogato », id est, pro significato magis proprio et principali, quando nihil additur, v. g. terminus: homo, dictus absolute sine addito, accipitur pro homine vivo, non pro picto.

1. **Universale** est id quod unum cum sit extenditur ad multa. — Universale *complexum* est aliqua propositio generalis ex qua plures particulares deduci possunt ut: omne totum est majus sua parte. — Universale *incomplexum* est aliquid simplex, ad multa dicens ordinem, ut virtus respectu justitiae et prudentiae.

2. Universale *in obligando* est id quod est unum, et obligat multos, ut lex. — In *causando* quod est unum, et causat multa, ut prima causa. — *In significando* vel *repraesentando,* quod est unum, et multa significat, ut vox, aut conceptus: homo. — *In essendo* et *praedicando,* quod est unum, et est aptum esse in multis et praedicari de multis, ut natura humana prout expressa per conceptum indefinitum: homo; sic enim expressa est quid unum, et aptum esse in omnibus individuis speciei humanae ac de iis affirmari. Universale nonnulli volebant revera esse aliquid existens in rerum natura independenter ab intellectu, et hoc est celebre « universale a parte rei ». Alii, imo fere omnes hoc unice admittunt tanquam opus mentis nostrae abstrahentis et praescindentis, et nihil revera volunt reale quod sit unum et multiplex. — Universale *physicum* est natura realis in singularibus existens; ut natura humana Petri. — Universale *metaphysicum* est natura realis considerata in statu solitudinis, id est non consideratis conditionibus individuantibus, ut natura humana concepta sine Petreitate, Pauleitate, etc. — Universale *logicum* est unum aptum inesse multis et de multis praedicari eadem omnino ratione; ut substantia respectu spiritus et corporis; album respectu nivis et cerussae.

Univoca, *Aequivoca, Analoga,* dicuntur talia *physice,* quando univocatio, aequivocatio, analogia est penes praedicata, quae sunt specifica; *metaphysice,* quando est penes praedicata generica; v. g. leo, equus, sunt univoca metaphysice, quia sunt univoca in ratione animalis, quae eorum genus est; Petrus et Paulus sunt univoca physice, quia talia sunt in ratione humanitatis, quae species est. Univoca autem, aequivoca, analoga dicuntur talia logice, quando sumuntur abstracte praescindendo ab univocatione physica, vel metaphysica. V. Aequivoca, Analoga, et Causa.

« **Unumquodque** est propter suam operationem ». « Unumquodque sicut se habet ad esse, ita se habet ad agere ». V. Esse.

Ut sic, significat rem, de qua est sermo, considerari in genere, non in specie, vel individuo; v. g.: animal ut sic, est animal in genere, indefinite sumptum. non vero prout tale vel tale sit in specie vel individuo; significat etiam *ut tale,* vel *quatenus tale;* e. g : philosophus ut sic, id est ut philosophus, sive quatenus philosophus.

V

Vacuum late sumptum est spatium corpore carens, nec aptum eo repleri; quale erat ante mundum conditum, et nunc supra coelos. — Vacuum etiam dicitur spatium in quo nullum est corpus tactu perceptibile. — Vacuum proprie est locus corpore carens et aptus eo repleri; quale esset si inter lunae concavum et terram nullum foret corpus. — Vacuum *coacervatum* est vacuum sensibile, et notabile, ut si Deus destrueret omnia corpora in magno cubiculo contenta. — Vacuum *disseminatum* est vacuum constans multis inanibus spatiolis insensibilibus per grandiora corpora dispersis et conclusis intra plures eorum particulas.

Vage idem ac indeterminate. V. Individuum.

Verificativum actus intellectus judicantis est objectum, quo posito actus est verus, et quo non posito actus est falsus, v. g. verificativum hujus judicii: lux est, est ipsa existentia lucis.

Veritas est habitudo inter rem et intellectum.

1. Veritas *formalis* consistit in conformitate actus cum objecto, ut si diceres: Deus existit, Petrus currit; horum actuum veritas formalis importat quod Deus vere exitat, Petrus currat. — Veritas *radicalis* est exigentia vel necessitas ut adsit veritas formalis, sive ut objectum sit quale judicatur, vel enuntiatur. Talis est veritas actuum, qui in evidentia et fide divina fundantur; hi enim necessario debent esse conformes objectis.

2. Veritas *repraesentationis* est conformitas apprehensionis intellectus cum objecto repraesentato. — Veritas *sententiae* est conformitas judicii intellectus cum re judicata. — Veritas *naturae.* Illud pertinet ad veritatem naturae alicujus, quod est de constitutione ipsius (part. 1. quaest. 119, art. 1. o.

3. Veritas *transcendentalis,* V. Transcendentales.

4. Veritas *cognitionis* est conformitas intellectus cognoscentis, seu ipsius cognitionis cum objecto cognito, prout in se est. — Veritas *moralis* seu veracitas est virtus qua quis verbis, factis, aliisque signis externis talem se demonstrat qualis est in se.

Verum est quod apparet id esse quod est; ut aurum verum dicitur quando tale est quale videtur.

Via. Homo qui est in via est ille qui in hoc mundo existit, cujus vita est peregrinatio ad alium mundum; qui vero hanc peregrinationem jam consummavit dicitur *in termino,* sive condemnetur, sive praemietur. — *Viale,* est id, quod est via, seu dispositio ad aliquid, vel illius causa; unde intelligitur quid sit

Vialiter, V. Formaliter 4.

Virtualiter, V Formaliter 4.

Virtus generatim est perfectio et vis aliquid recte operandi. — Virtus dicitur esse dispositio perfecti ad optimum, quia est dispositio complens potentiam ad eliciendum actum bonum; ac proinde cum dicitur ad optimum, illud optimum ex mente tum Philosophi (Physic. lib. 8.), tum B. Thomae (1-2. quaest. 55, art. 2. ad 3.), non intelligitur objectum, sed actus perfectus quem potentia per virtutem disposita potest elicere; et qui dici potest quid optimum, eo quod actus ab habitu procedens sit aliquid melius quam habitus solus.

Vita *in substantiis* pure immaterialibus est substantia ipsa simplex et spiritualis prout in se intrinsece operatur; hoc est intelligit et vult. — Vita *in animanti* est unio animae cum corpore. — Vita *substantialis* est principium quo quid in se immanenter et intrinsece operatur. — Vita *accidentalis* seu secunda est operatio intrinseca animae vel intellectivae substantiae.

Vitales *actus* sunt illi actus viventis, qui sunt immanentes, et ab ipso vivente eliciti propria virtute, ut actus intelligendi, volendi, videndi, audiendi. Motus vero locales, sive loci mutationes, cum non sint actus immanentes, non sunt vitales; nec vitalis est motus gravium, et generatim motus quique corporum inanimatorum facti ad acquirendum vel conservandum statum sibi connaturalem, ad quem corpora habent determinationem ab extrinseco. Unde vitales actus dicuntur etiam actus ab intrinseco et in intrinsecum; id est, provenire debent ab ipso vivente, et debent esse immanentes. — Vitales actus in ente creato sunt essentialiter creatae virtutis exercitia, ut patet, unde neque Deus illos per se solum praestare posset; v. g. intellectio creata a solo Deo producta, simul esset et non esset exercitium virtutis creatae, quae est contradictio ipsi Deo repugnans.

DOCUMENTA

DE PHILOSOPHIA CHRISTIANA

AD MENTEM

SANCTI THOMAE AQUINATIS DOCTORIS ANGELICI

IN SCHOLIS CATHOLICIS INSTAURANDA

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS
ET EPISCOPOS UNIVERSOS CATHOLICI ORBIS GRATIAM ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis Primatibus Archiepiscopis et Episcopis Universis Catholici Orbis Gratiam et Communionem cum Apostolica Sede habentibus LEO PP. XIII. *Venerabiles Fratres Salutem et Apostolicam Benedictionem.*

Aeterni Patris Unigenitus Filius, qui in terris apparuit, ut humano generi salutem et divinae sapientiae lucem afferret, magnum plane ac mirabile mundo contulit beneficium, cum coelos iterum ascensurus, Apostolis praecepit, ut *euntes docerent omnes gentes* (Matth. XXVIII. 19); Ecclesiamque a se conditam communem et supremam populorum magistram reliquit. Homines enim, quos veritas liberaverat, veritate erant conservandi: neque diu permansissent coelestium doctrinarum fructus, per quos est homini parta salus, nisi Christus Dominus erudiendis ad fidem mentibus perenne magisterium constituisset. Ecclesia vero divini Auctoris sui cum erecta promissis, tum imitata caritatem, sic iussa perfecit, ut hoc semper spectarit, hoc maxime voluerit, de religione praecipere et cum erroribus perpetuo dimicare. Huc sane pertinent singulorum Episcoporum vigilati labores; huc Conciliorum perlatae leges ac decreta, et maxime Romanorum Pontificum sollicitudo quotidiana, penes quos, beati Petri Apostolorum Principis in primatu successores, et ius et officium est docendi et confirmandi fratres in fide. Quoniam vero, Apostolo monente, *per philosophiam et inanem fallaciam* (Coloss. II. 8), Christifidelium mentes decipi solent, et fidei sinceritas in hominibus corrumpi, idcirco supremi Ecclesiae Pastores muneris sui perpetuo esse duxerunt etiam veri nominis scientiam totis viribus provehere, simulque singulari vigilantia providere, ut ad fidei catholicae normam ubique traderentur humanae disciplinae omnes, praesertim vero *philosophia,* a qua nimirum magna ex parte

pendet ceterarum scientiarum recta ratio. Id ipsum et Nos inter cetera breviter monuimus, Venerabiles Fratres, cum primum Vos omnes per Litteras Encyclicas allocuti sumus; sed modo rei gravitate, et temporum conditione compellimur rursus Vobiscum agere de ineunda philosophicorum studiorum ratione, quae et bono fidei apte respondeat, et ipsi humanarum scientiarum dignitati sit consentanea.

Si quis in acerbitatem nostrorum temporum animum intendat, earumque rerum rationem, quae publice et privatim geruntur, cogitatione complectatur, is profecto comperiet, fecundam malorum causam, cum eorum quae premunt, tum eorum quae pertimescimus, in eo consistere, quod prava de divinis humanisque rebus scita, e scholis philosophorum iampridem profecta, in omnes civitatis ordines irrepserint, communi plurimorum suffragio recepta. Cum enim insitum homini natura sit, ut in agendo rationem ducem sequatur, si quid intelligentia peccat, in id et voluntas facile labitur: atque ita contingit, ut pravitas opinionum, quarum est in intelligentia sedes, in humanas actiones influat, easque pervertat. Ex adverso, si sana mens hominum fuerit, et solidis verisque principiis firmiter insistat, tum vero in publicum privatumque commodum plurima beneficia progignet. — Equidem non tantam humanae philosophiae vim et auctoritatem tribuimus, ut cunctis omnino erroribus propulsandis, vel evellendis parem esse iudicemus: sicut enim, cum primum est religio christiana constituta per admirabile fidei lumen *non persuasibilibus humanae sapientiae verbis* diffusum, *sed in ostensione spiritus et virtutis* (I. Cor. II. 4), orbi terrarum contigit ut primaevae dignitati restitueretur; ita etiam in praesens ab omnipotenti potissimum virtute et auxilio Dei expectandum est, ut mortalium mentes, sublatis errorum tenebris, resipiscant. Sed neque spernenda, neu posthabenda sunt naturalia adiumenta, quae divinae sapientiae beneficio, fortiter suaviterque omnia disponentis, hominum generi suppetunt; quibus in adiumentis rectum philosophiae usum constat esse praecipuum. Non enim frustra rationis lumen humanae menti Deus inseruit; et tantum abest, ut superaddita fidei lux intelligentiae virtutem extinguat aut imminuat, ut potius perficiat, auctisque viribus, habilem ad maiora reddat. — Igitur postulat ipsius divinae Providentiae ratio, ut in revocandis ad fidem et ad salutem populis etiam ab humana scientia praesidium quaeratur: quam industriam, probabilem ac sapientem, in more positam fuisse praeclarissimorum Ecclesiae Patrum, antiquitatis monumenta testantur. Illi scilicet neque paucas, neque tenues rationi partes dare consueverunt, quas omnes perbreviter complexus est magnus Augustinus, *huic scientiae tribuens... illud quo fides saluberrima... gignitur, nutritur, defenditur, roboratur* (De Trinit. lib. XIV. c. 1).

Ac primo quidem philosophia, si rite a sapientibus usurpetur, iter ad veram fidem quodammodo sternere et munire valet, suorumque alumnorum animos ad revelationem suscipiendam convenienter praeparare: quamobrem a veteribus modo *praevia ad christianam fidem institutio* (Clem. Alexand., Strom. lib. I. c. 16; lib. VII. c. 3), modo *christianismi praeludium et auxilium* (Orig. ad Gregor. Thaum.), *Evangelium paedagogus* (Clem. Alex., Strom. lib. I. c. 5), non immerito appellata est.

Et sane benignissimus Deus, in eo quod pertinet ad res divinas, non eas tantum veritates lumine fidei patefecit, quibus attingendis impar humana intelligentia est, sed nonnullas etiam manifestavit, rationi non omnino impervias, ut scilicet, accedente Dei auctoritate, statim et sine aliqua erroris ad-

mixtione omnibus innotescerent. Ex quo factum est, ut quaedam vera, quae vel divinitus ad credendum proponuntur, vel cum doctrina fidei arctis quibusdam vinculis colligantur, ipsi ethnicorum sapientes, naturali tantum ratione praelucente, cognoverint, aptisque argumentis demonstraverint ac vindicaverint. *Invisibilia enim ipsius,* ut Apostolus inquit, *a creatura mundi per ea, quae facta sunt, intellecta conspiciuntur, sempiterna quoque eius virtus et divinitas* (Rom. I. 20); et *gentes quae legem non habent...* ostendunt nihilominus *opus legis scriptum in cordibus suis* (Ib. II. 14-15). Haec autem vera, vel ipsis ethnicorum sapientibus explorata, vehementer est opportunum in revelatae doctrinae commodum utilitatemque convertere, ut reipsa ostendatur, humanam quoque sapientiam, atque ipsum adversariorum testimonium fidei christianae suffragari. Quam agendi rationem, non recens introductam, sed veterem esse constat, et sanctis Ecclesiae Patribus saepe usitatam. Quin etiam venerabiles isti religiosarum traditionum testes et custodes formam quamdam eius rei et prope figuram agnoscunt in Hebraeorum facto, qui Aegypto excessuri, deferre secum iussi sunt argentea atque aurea Aegyptiorum vasa cum vestibus pretiosis, ut scilicet, mutato repente usu, religioni veri Numinis ea supellex dedicaretur, quae prius ignominiosis ritibus et superstitioni inservierat. Gregorius Neocaesariensis (Orat. paneg. ad Orig.) laudat Origenem hoc nomine, quod plura ex ethnicorum placitis ingeniose decerpta, quasi erepta hostibus tela, in patrocinium christianae sapientiae et perniciem superstitionis singulari dexteritate retorserit. Et parem disputandi morem cum Gregorius Nazianzenus (Vit. Moys.), tum Gregorius Nyssenus (Carm. I. Iam. 3), in Basilio Magno et laudant et probant; Hieronymus vero magnopere commendat in Quadrato Apostolorum discipulo, in Aristide, in Iustino, in Irenaeo, aliisque permultis (Epist. ad Magn.). Augustinus autem, *Nonne aspicimus,* inquit, *quanto auro et argento et veste suffarcinatus exierit de Aegypto Cyprianus, doctor suavissimus et martyr beatissimus? quanto Lactantius? quanto Victorinus, Optatus, Hilarius? ut de vivis taceam, quanto innumerabiles Graeci?* (De doctr. christ. lib. II. c. 40). Quod si vero naturalis ratio opimam hanc doctrinae segetem prius fudit, quam Christi virtute fecundaretur, multo uberiorem certe progignet, posteaquam Salvatoris gratia nativas humanae mentis facultates instauravit et auxit. — Ecquis autem non videat, iter planum et facile per huiusmodi philosophandi genus ad fidem aperiri?

Non his tamen limitibus utilitas circumscribitur, quae ex illo philosophandi instituto dimanat. Et revera divinae sapientiae eloquiis graviter reprehenditur eorum hominum stultitia, qui *de his quae videntur bona, non potuerunt intelligere Eum qui est; neque, operibus attendentes, agnoverunt quis esset artifex* (Sap. XIII. 1). Igitur primo loco magnus hic et praeclarus ex umana ratione fructus capitur, quod illa Deum esse demonstret: *a magnitudine enim speciei et creaturae cognoscibiliter poterit Creator horum videri* (Ibid. 5). — Deinde Deum ostendit omnium perfectionum cumulo singulariter excellere, infinita in primis sapientia, quam nulla usquam res latere, et summa iustitia, quam pravus nunquam vincere possit affectus, ideoque Deum non solum veracem esse, sed ipsa etiam veritatem falli et fallere nesciam. Ex quo consequi perspicuum est, ut humana ratio plenissimam verbo Dei fidem atque auctoritatem conciliet. — Simili modo ratio declarat, evangelicam doctrinam mirabilibus quibusdam signis, tamquam certis certae veritatis argumentis, vel ab ipsa origine emicuisse: atque ideo omnes, qui Evangelio fidem adiungunt, non temere adiungere, tamquam doctas fabulas secutos (II. Petr. I. 16), sed rationabili prorsus obse

quio intelligentiam et iudicium suum divina subiicere auctoritati. Illud autem non minoris pretii esse intelligitur, quod ratio in perspicuo ponat, Ecclesiam a Christo institutam (ut statuit Vaticana Synodus) *ob suam admirabilem propagationem, eximiam sanctitatem et inexhaustam in omnibus locis fecunditatem, ob catholicam unitatem invictamque stabilitatem, magnum quoddam et perpetuum esse motivum credibilitatis, et divinae suae legationis testimonium irrefragabile* (Const. dogm. de Fide cath. cap. 3).

Solidissimis ita positis fundamentis, perpetuus et multiplex adhuc requiritur philosophiae usus, ut sacra Theologia naturam, habitum, ingeniumque verae scientiae suscipiat atque induat. In hac enim nobilissima disciplinarum magnopere necesse est, ut multae ac diversae coelestium doctrinarum partes in unum veluti corpus colligantur, ut suis quaeque locis convenienter dispositae, et ex propriis principiis derivatae apto inter se nexu cohaereant, demum ut omnes et singulae suis iisque invictis argumentis confirmentur. — Nec silentio praetereunda, aut minime facienda est accuratior illa atque uberior rerum, quae creduntur, cognitio, et ipsorum fidei mysteriorum, quoad fieri potest, aliquanto lucidior intelligentia, quam Augustinus aliique Patres et laudarunt et assequi studuerunt, quamque ipsa Vaticana Synodus (Constit. cit. cap. 4), fructuosissimam esse decrevit. Eam siquidem cognitionem et intelligentiam plenius et facilius certe illi consequuntur, qui cum integritate vitae fideique studio ingenium coniungunt philosophicis disciplinis expolitum, praesertim cum eadem Synodus Vaticana doceat, eiusmodi sacrorum dogmatum intelligentiam *tum ex eorum, quae naturaliter cognoscuntur, analogia; tum e mysteriorum ipsorum nexu inter se et cum fine hominis ultimo* peti oportere (Ibid.).

Postremo hoc quoque ad disciplinas philosophicas pertinet, veritates divinitus traditas religiose tueri, et iis qui oppugnare audeant resistere. Quam ad rem, magna est philosophiae laus, quod fidei propugnaculum ac veluti firmum religionis munimentum habeatur. *Est quidem,* sicut Clemens Alexandrinus testatur, *per se perfecta et nullius indiga Servatoris doctrina, cum sit Dei virtus et sapientia. Accedens autem graeca philosophia veritatem non facit potentiorem; sed cum debiles efficiat sophistarum adversus eam argumentationes, et propulset dolosas adversus veritatem insidias, dicta est vineae apta sepes et vallus* (Strom. lib. I. c. 20). Profecto sicut inimici catholici nominis, adversus religionem pugnaturi, bellicos apparatus plerumque a philosophica ratione mutuantur, ita divinarum scientiarum defensores plura e philosophiae penu depromunt, quibus revelata dogmata valeant propugnare. Neque mediocriter in eo triumphare fides christiana censenda est, quod adversariorum arma, humanae rationis artibus ad nocendum comparata, humana ipsa ratio potenter expediteque repellat. Quam speciem religiosi certaminis ab ipso gentium Apostolo usurpatam commemorat S. Hieronymus scribens ad Magnum: *Ductor christiani exercitus Paulus et orator invictus, pro Christo causam agens, etiam inscriptionem fortuitam arte torquet in argumentum fidei: didicerat enim a vero David extorquere de manibus hostium gladium, et Goliath superbissimi caput proprio mucrone truncare* (Epist. ad Magn.). Atque ipsa Ecclesia istud a philosophia praesidium christianos doctores petere non tantum suadet, sed etiam iubet. Etenim Concilium Lateranense V. posteaquam constituit, *omnem assertionem veritati illuminatae fidei contrariam omnino falsam esse, eo quod verum vero minime contradicat* (Bulla *Apostolici regiminis*), philosophiae doctoribus praecipit, ut in dolosis argumentis dissolvendis studiose versentur; siquidem, ut Augustinus testatur, *si ratio contra divinarum Scripturarum auctoritatem redditur,*

quamlibet acuta sit, fallit veri similitudine; nam vera esse non potest (Epist. 143 [al. 7], ad Marcellin. n. 7).

Verum ut pretiosis hisce, quos memoravimus, afferendis fructibus par philosophia inveniatur, omnino oportet, ut ab eo tramite nunquam deflectat, quem et veneranda Patrum antiquitas ingressa est, et Vaticana Synodus solemni auctoritatis suffragio comprobavit. Scilicet cum plane compertum sit, plurimas ex ordine supernaturali veritates esse accipiendas, quae cuiuslibet ingenii longe vincunt acumen, ratio humana, propriae infirmitatis conscia, maiora se affectare ne audeat, neque easdem veritates negare, neve propria virtute metiri, neu pro lubitu interpretari; sed eas potius plena atque humili fide suscipiat, et summi honoris loco habeat, quod sibi liceat, in morem ancillae et pedissequae, famulari coelestibus doctrinis, easque aliqua ratione, Dei beneficio, attingere. — In iis autem doctrinarum capitibus, quae percipere humana intelligentia naturaliter potest, aequum plane est, sua methodo, suisque principiis et argumentis uti philosophiam: non ita tamen, ut auctoritati divinae sese audacter subtrahere videatur. Imo, cum constet, ea quae revelatione innotescunt, certa veritate pollere, et quae fidei adversantur pariter cum recta ratione pugnare, noverit philosophus catholicus se fidei simul et rationis iura violaturum, si conclusionem aliquam amplectatur, quam revelatae doctrinae repugnare intellexerit.

Novimus profecto non deesse, qui facultates humanae naturae plus nimio extollentes, contendunt, hominis intelligentiam, ubi semel divinae auctoritati subiiciatur, e nativa dignitate excidere, et quodam quasi servitutis iugo demissam plurimum retardari atque impediri, quominus ad veritatis excellentiaeque fastigium progrediatur. — Sed haec plena erroris et fallaciae sunt; eoque tandem spectant, ut homines, summa cum stultitia, nec sine crimine ingrati animi, sublimiores veritates repudient, et divinum beneficium fidei, ex qua omnium bonorum fontes etiam in civilem societatem fluxere, sponte reiiciant. Etenim cum humana mens certis finibus, iisque satis angustis, conclusa teneatur, pluribus erroribus, et multarum rerum ignorationi est obnoxia. Contra fides christiana, cum Dei auctoritate nitatur, certissima est veritatis magistra; quam qui sequitur, neque errorum laqueis irretitur, neque incertarum opinionum fluctibus agitatur. Quapropter qui philosophiae studium cum obsequio fidei christianae coniungunt, ii optime philosophantur: quandoquidem divinarum veritatum splendor, animo exceptus, ipsam iuvat intelligentiam; cui non modo nihil de dignitate detrahit, sed nobilitatis, acuminis, firmitatis plurimum addit. — Cum vero ingenii aciem intendunt in refellendis sententiis, quae fidei repugnant, et in probandis, quae cum fide cohaerent, digne ac perutiliter rationem exercent: in illis enim prioribus, causas erroris deprehendunt, et argumentorum, quibus ipsae fulciuntur, vitium dignoscunt: in his autem posterioribus, rationum momentis potiuntur, quibus solide demonstrentur et cuilibet prudenti persuadeantur. Hac vero industria et exercitatione augeri mentis opes et explicari facultates qui neget, ille veri falsique discrimen nihil conducere ad profectum ingenii, absurde contendat necesse est. Merito igitur Vaticana Synodus praeclara beneficia, quae per fidem rationi praestantur, his verbis commemorat: *Fides rationem ab erroribus liberat ac tuetur, eamque multiplici cognitione instruit* (Constit. dogm. de Fide cath. cap. 4). Atque idcirco homini, si saperet, non culpanda fides; veluti rationi et naturalibus veritatibus inimica, sed dignae potius Deo grates essent habendae, vehementerque laetandum, quod, inter multas ignorantiae causas et

in mediis errorum fluctibus, sibi fides sanctissima illuxerit, quae, quasi sidus amicum, citra omnem errandi formidinem portum veritatis commonstrat.

Quod si, Venerabiles Fratres, ad historiam philosophiae respiciatis, cuncta, quae paullo ante diximus, re ipsa comprobari intelligetis. Et sane philosophorum veterum, qui fidei beneficio caruerunt, etiam qui habebantur sapientissimi, in pluribus deterrime errarunt. Nostis enim, inter nonnulla vera, quam saepe falsa et absona, quam multa incerta et dubia tradiderunt de vera divinitatis ratione, de prima rerum origine, de mundi gubernatione, de divina futurorum cognitione, de malorum causa et principio, de ultimo fine hominis, aeternaque beatitudine, de virtutibus et vitiis, aliisque doctrinis, quarum vera certaque notitia nihil magis est hominum generi necessarium. — Contra vero primi Ecclesiae Patres et Doctores, qui satis intellexerant, ex divinae voluntatis consilio, restitutorem humanae etiam scientiae esse Christum, qui Dei virtus est Deique sapientia (I. Cor. I. 24), et *in quo sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae abscondíti* (Coloss. II. 3), veterum sapientum libros investigandos, eorumque sententias cum revelatis doctrinis conferendas suscepere: prudentique delectu quae in illis vere dicta et sapienter cogitata occurrerent, amplexi sunt, ceteris omnibus vel emendatis, vel reiectis. Nam providissimus Deus, sicut ad Ecclesiae defensionem martyres fortissimos, magnae animae prodigos, contra tyrannorum saevitiem excitavit, ita philosophis falsi nominis aut haereticis viros sapientia maximos obiecit, qui revelatarum veritatum thesaurum etiam rationis humanae praesidio tuerentur. Itaque ab ipsis Ecclesiae primordiis, catholica doctrina eos nacta est adversarios multos infensissimos, qui christianorum dogmata et instituta irridentes, ponebant plures esse deos, mundi materiam principio causaque caruisse, rerumque cursum caeca quadam vi et fatali contineri necessitate, non divinae providentiae consilio administrari. Iamvero cum his insanientis doctrinae magistris mature congressi sunt sapientes viri, quos *Apologetas* nominamus, qui, fide praeeunte, ab humana quoque sapientia argumenta sumpserunt, quibus constituerent, unum Deum, omni perfectionum genere praestantissimum esse colendum; res omnes e nihilo omnipotenti virtute productas, illius sapientia vigere, singulasque ad proprios fines dirigi ac moveri. — Principem inter illos sibi locum vindicat *S. Iustinus* martyr, qui posteaquam celeberrimas graecorum Academias, quasi experiendo, lustrasset, plenoque ore nonnisi ex revelatis doctrinis, ut idem ipse fatetur, veritatem hauriri posse pervidisset, illas toto animi ardore complexus, calumniis purgavit, penes Romanorum Imperatores acriter copioseque defendit, et non pauca graecorum philosophorum dicta cum eis composuit. Quod et *Quadratus,* et *Aristides, Hermias,* et *Athenagoras* per illud tempus egregie praestiterunt. — Neque minorem in eadem causa gloriam adeptus est *Irenaeus,* martyr invictus, Ecclesiae Lugdunensis Pontifex: qui cum strenue refutaret perversas orientalium opiniones, Gnosticorum opera per fines romani imperii disseminatas, *origines haereseon singularum* (auctore Hieronymo), *et ex quibus philosophorum fontibus emanarint...., explicavit* (Epist. ad Magn.) — Nemo autem non novit *Clementis Alexandrini* disputationes, quas idem Hieronymus sic, honoris causa, commemorat: *Quid in illis indoctum? imo quid non de media philosophia est?* (Loc. cit.). Multa ipse quidem incredibili varietate disseruit ad condendam philosophiae historiam, ad artem dialecticam rite exercendam, ad concordiam rationis cum fide conciliandam utilissima. — Hunc secutus *Origenes,* scholae Alexandrinae magisterio insignis, graecorum et orientalium doctrinis eruditissimus perplura eademque

laboriosa edidit volumina, divinis litteris explanandis, sacrisque dogmatibus illustrandis mirabiliter opportuna; quae licet erroribus, saltem ut nunc extant, omnino non vacent, magnam tamen complectuntur vim sententiarum, quibus naturales veritates et numero et firmitate augentur. — Pugnat cum haereticis *Tertullianus* auctoritate sacrarum Litterarum; cum philosophis, mutato armorum genere, philosophice; hos autem tam acute et erudite convincit, ut iisdem palam fidenterque obiiciat: *Neque de scientia, neque de disciplina, ut putatis, aequamur* (Apologet. § 46). — *Arnobius* etiam, vulgatis adversus Gentiles libris, et *Lactantius* divinis praesertim Institutionibus, pari eloquentia et robore dogmata ac praecepta catholicae sapientiae persuadere hominibus strenue nituntur, non sic philosophiam evertentes, ut Academici solent (Inst. VII. cap. 7), sed partim suis armis, partim vero ex philosophorum inter se concertatione sumptis eos revincentes (De opif. Dei, cap. 21). — Quae autem de anima humana, de divinis attributis, aliisque maximi momenti quaestionibus, magnus *Athanasius* et *Chrysostomus* oratorum princeps, scripta reliquerunt, ita, omnium iudicio, excellunt, ut prope nihil ad illorum subtilitatem et copiam addi posse videatur. — Et ne singulis recensendis nimii simus, summorum numero virorum quorum est mentio facta, adiungimus *Basilium Magnum* et utrumque *Gregorium*, qui, cum Athenis, ex domicilio totius humanitatis, exiissent philosophiae omnis apparatu affatim instructi, quas sibi quisque doctrinae opes inflammato studio pepererat, eas ad haereticos refutandos, instituendosque christianos converterunt. — Sed omnibus veluti palmam praeripuisse visus est *Augustinus*, qui ingenio praepotens, et sacris profanisque disciplinis ad plenum imbutus, contra omnes suae aetatis errores acerrime dimicavit fide summa, doctrina pari. Quem ille philosophiae locum non attigit; imo vero quem non diligentissime investigavit, sive cum altissima fidei mysteria et fidelibus aperiret, et contra adversariorum vesanos impetus defenderet; sive cum, Academicorum aut Manichaeorum commentis deletis, humanae scientiae fundamenta et firmitudinem in tuto collocavit, aut malorum, quibus premuntur homines, rationem et originem et causas est persecutus? Quanta de Angelis, de anima, de mente humana, de voluntate et libero arbitrio, de religione et de beata vita, de tempore et aeternitate, de ipsa quoque mutabilium corporum natura subtilissima disputavit? — Post id tempus per Orientem *Ioannes Damascenus*, Basilii et Gregorii Nazianzeni vestigia ingressus, per Occidentem vero *Boëtius* et *Anselmus*, Augustini doctrinas professi, patrimonium philosophiae plurimum locupletarunt.

Exinde mediae aetatis Doctores, quos *Scholasticos* vocant, magnae molis opus aggressi sunt, nimirum segetes doctrinae fecundas et uberes, amplissimis Sanctorum Patrum voluminibus diffusas, diligenter congerere, congestasque uno velut loco condere, in posterorum usum et commoditatem. — Quae autem scholasticae disciplinae sit origo, indoles et excellentia, iuvat hic, Venerabiles Fratres, verbis sapientissimi viri, Praedecessoris Nostri, Sixti V. fusius aperire: « Divino Illius munere, qui solus dat spiritum scien-
« tiae et sapientiae et intellectus, quique Ecclesiam suam per saeculorum
« aetates, prout opus est, novis beneficiis auget, novis praesidiis instruit, in-
« venta est a maioribus nostris sapientissimis viris, Theologia scholastica,
« quam duo potissimum gloriosi Doctores, angelicus s. Thomas et seraphicus
« s. Bonaventura, clarissimi huius facultatis professores.... excellenti ingenio,
« assiduo studio, magnis laboribus et vigiliis excoluerunt atque ornarunt,
« eamque optime dispositam, multisque modis praeclare explicatam posteris

« tradiderunt. Et huius quidem tam salutaris scientiae cognitio et exercitatio, « quae ab uberrimis divinarum Litterarum, summorum Pontificum, sancto- « rum Patrum et Conciliorum fontibus dimanat, semper certe maximum Ec- « clesiae adiumentum afferre potuit, sive ad Scripturas ipsas vere et sane « intelligendas et interpretandas, sive ad Patres securius et utilius perlegendos « et explicandos, sive ad varios errores et haereses detegendas et refellendas : « his vero novissimis diebus, quibus iam advenerunt tempora illa periculosa « ab Apostolo descripta, et homines blasphemi, superbi, seductores proficiunt « in peius, errantes et alios in errorem mittentes, sane catholicae fidei do- « gmatibus confirmandis et haeresibus confutandis pernecessaria est ». (Bulla *Triumphantis,* an. 1588). Quae verba quamvis Theologiam scholasticam dum-taxat complecti videantur, tamen esse quoque de Philosophia eiusque lau-dibus accipienda perspicitur. Siquidem praeclarae dotes, quae Theologiam scholasticam hostibus veritatis faciunt tantopere formidolosam, nimirum, ut idem Pontifex addit, « apta illa et inter se nexa rerum et causarum cohae- « rentia, ille ordo et dispositio tamquam militum in pugnando instructio, « illa dilucidae definitiones et distinctiones, illa argumentorum firmitas et « acutissimae disputationes, quibus, lux a tenebris, verum a falso distingui- « tur, haereticorum mendacia multis praestigiis et fallaciis involuta, tamquam « veste detracta patefiunt et denudantur » (Bulla citata), praeclare, inquimus, et mirabiles istae dotes unice a recto usu repetendae sunt eius philosophiae, quam magistri scholastici, data opera et sapienti consilio, in disputationibus etiam theologicis, passim usurpare consueverunt. — Praeterea cum illud sit scholasticorum Theologorum proprium ac singulare, ut scientiam humanam ac divinam arctissimo inter se vinculo coniunxerint, profecto Theologia, in qua illi excelluerunt, non erat tantum honoris et commendationis ab opi-nione hominum adeptura, si mancam atque imperfectam aut levem philoso-phiam adhibuisset.

Iamvero inter Scholasticos Doctores, omnium princeps et magister, longe eminet *Thomas Aquinas:* qui, uti Caietanus animadvertit, veteres *doctores sa-cros quia summe veneratus est, ideo intellectum omnium quodammodo sortitus est* (In 2.^{m} 2.^{ae} q. 148, n. 4 in fin.). Illorum doctrinas, velut dispersa cuiusdam corporis membra, in unum Thomas collegit et coagmentavit, miro ordine digessit, et magnis incrementis ita adauxit, ut catholicae Ecclesiae singulare praesidium et decus iure meritoque habeatur. — Ille quidem ingenio docili et acer, memoria facilis et tenax, vitae integerrimus, veritatis unice amator divina humanaque scientia praedives, Soli comparatus, orbem terrarum ca-lore virtutum fovit, et doctrinae splendore complevit. Nulla est philosophiae pars, quam non acute simul et solide pertractarit: de legibus ratiocinandi de Deo et incorporeis substantiis, de homine aliisque sensibilibus rebus, de humanis actibus eorumque principiis ita disputavit, ut in eo neque copiosa quaestionum seges, neque apta partium dispositio, neque optima procedendi ratio, neque principiorum firmitas aut argumentorum robur, neque dicendi perspicuitas aut proprietas, neque abstrusa quaeque explicandi facilitas de-sideretur.

Illud etiam accedit, quod philosophicas conclusiones angelicus Doctor speculatus est in rerum rationibus et principiis, quae quamlatissime patent et infinitarum fere veritatum semina suo velut gremio concludunt, a poste-rioribus magistris opportuno tempore et uberrimo cum fructu aperiendae. Quam philosophandi rationem cum in erroribus refutandis pariter adhibueri

illud a se ipse impetravit, ut et superiorum temporum errores omnes unus debellarit, et ad profligandos, qui perpetua vice in posterum exorituri sunt, arma invictissima suppeditarit. — Praeterea rationem, ut par est, a fide apprime distinguens, utramque tamen amice consocians, utriusque tum iura conservavit, tum dignitati consuluit, ita quidem ut ratio ad humanum fastigium Thomae pennis evecta, iam fere nequeat sublimius assurgere; neque fides a ratione fere possit plura aut validiora adiumenta praestolari, quam quae iam est per Thomam consecuta.

Has ob causas, doctissimi homines, superioribus praesertim aetatibus, theologiae et philosophiae laude praestantissimi, conquisitis incredibili studio Thomae voluminibus immortalibus, angelicae sapientiae eius sese non tam excolendos, quam penitus innutriendos tradiderunt. — Omnes prope conditores et legiferos Ordinum religiosorum iussisse constat sodales suos, doctrinis S. Thomae studere et religiosius haerere, cauto, ne cui eorum impune liceat a vestigiis tanti viri vel minimum discedere. Ut Dominicianam familiam praetereamus, quae summo hoc magistro iure quodam suo gloriatur, ea lege teneri Benedictinos, Carmelitas, Augustinianos, Societatem Iesu, aliosque sacros Ordines complures, statuta singulorum testantur.

Atque hoc loco magna cum voluptate provolat animus ad celeberrimas illas, quae olim in Europa floruerunt, Academias et Scholas, Parisiensem nempe, Salmantinam, Complutensem, Duacenam, Tolosanam, Lovaniensem, Patavinam, Bononiensem, Neapolitanam, Coimbricensem, aliasque permultas. Quarum Academiarum nomen aetate quodammodo crevisse, rogatasque sententias, cum graviora agerentur negotia, plurimum in omnes partes valuisse, nemo ignorat. Iamvero compertum est, in magnis illis humanae sapientiae domiciliis, tamquam in suo regno, Thomam consedisse principem; atque omnium vel doctorum vel auditorum animos miro consensu in unius angelici Doctoris magisterio et auctoritate conquievisse.

Sed, quod pluris est, Romani Pontifices Praedeces ores Nostri sapientiam Thomae Aquinatis singularibus laudum praeconiis, et testimoniis amplissimis prosecuti sunt. Nam Clemens VI. (Bulla *In Ordine*), Nicolaus V. (Breve ad FF. Ord. Praed. 1451), Benedictus XIII (Bulla *Pretiosus*), aliique testantur, admirabili eius doctrina universam Ecclesiam illustrari; S. Pius V. (Bulla *Mirabilis*) vero fatetur eadem doctrina haereses confusas et convictas dissipari orbemque universum a pestiferis quotidie liberari erroribus; alii cum Clemente XII. (Bulla *Verbo Dei*), uberrima bona ab eius scriptis in Ecclesiam universam dimanasse, Ipsumque eodem honore colendum esse affirmant, qui summis Ecclesiae doctoribus, Gregorio, Ambrosio, Augustino et Hieronymo defertur; alii tandem S. Thomam proponere non dubitarunt Academiis et magnis Lyceis exemplar et magistrum, quem tuto pede sequerentur. Qua in re memoratu dignissima videntur B. Urbani V. verba ad Academiam Tolosanam: *Volumus et tenore praesentium vobis iniungimus, ut B. Thomae doctrinam tamquam veridicam et catholicam sectemini, eamdemque studeatis totis viribus ampliare* (Constit. 5.ª dat. die 3 Aug. 1368 ad Cancell. univ. Tolos.). Urbani autem exemplum Innocentius XII. (Litt. in form. Brevis, die 6 Februari 1694), in Lovaniensi studiorum Universitate, et Benedictus XIV. (Litt. in form. Brevis, die 21 Aug. 1752), in Collegio Dionysiano Granatensium renovarunt. — His vero Pontificum maximorum de Thoma Aquinate iudicis, veluti cumulus, Innocentii VI. testimonium accedat: *Huius* (Thomae) *doctrina prae ceteris, exceptu canonica, habet proprietatem verborum, modum di-*

cendorum, veritatem sententiarum, ita ut numquam qui eam tenuerint, inveniantur a veritatis tramite deviasse; et qui eam impugnaverit, semper fuerit de veritate suspectus (Sermo de S. Thoma).

Ipsa quoque Concilia Oecumenica, in quibus eminet lectus ex toto orbe terrarum flos sapientiae, singularem Thomae Aquinati honorem habere perpetuo studuerunt. In Conciliis Lugdunensi, Viennensi, Florentino, Vaticano, deliberationibus et decretis Patrum interfuisse Thomam et pene praefuisse dixeris, adversus errores Graecorum, haereticorum et rationalistarum ineluctabili vi et faustissimo exitu decertantem. — Sed haec maxima est et Thomae propria, nec cum quopiam ex doctoribus catholicis communicata laus, quod Patres Tridentini, in ipso medio conclavi ordini habendo, una cum divinae Scripturae codicibus et Pontificum Maximorum decretis *Summam* Thomae Aquinatis super altari patere voluerunt, unde consilium, rationes, oracula peterentur.

Postremo haec quoque palma viro incomparabili reservata videbatur, ut ab ipsis catholici nominis adversariis obsequia, praeconia, admirationem extorqueret. Nam exploratum est, inter haereticarum factionum duces non defuisse, qui palam profiterentur, sublata semel e medio doctrina Thomae Aquinatis, se facile posse *cum omnibus* catholicis doctoribus *subire certamen et vincere, et Ecclesiam dissipare* (Beza, Bucerus). — Inanis quidem spes, sed testimonium non inane.

His rebus et causis, Venerabiles Fratres, quoties respicimus ad bonitatem, vim preclarasque utilitates eius disciplinae philosophicae, quam maiores nostri adamarunt, iudicamus temere esse commissum, ut eidem suus honos non semper, nec ubique permanserit: praesertim cum philosophiae scholasticae et usum diuturnum et maximorum virorum iudicium, et, quod caput est, Ecclesiae suffragium favisse constaret. Atque in veteris doctrinae locum nova quaedam philosophiae ratio hac illac successit, unde non ii percepti sunt fructus optabiles ac salutares, quos Ecclesia et ipsa civilis societas maluissent. Adnitentibus enim Novatoribus saeculi XVI., placuit philosophari citra quempiam ad fidem respectum, petita dataque vicissim potestate quaelibet pro lubitu ingenioque excogitandi. Qua ex re pronum fuit, genera philosophiae plus aequo multiplicari, sententiasque diversas atque inter se pugnantes oriri etiam de iis rebus, quae sunt in humanis cognitionibus praecipuae. A multitudine sententiarum ad haesitationes dubitationesque persaepe ventum est: a dubitationibus vero in errorem quam facile mentes hominum delabantur, nemo est qui non videat. — Hoc autem novitatis studium, cum homines imitatione trahantur, catholicorum quoque philosophorum animos visum est alicubi pervasisse; qui patrimonio antiquae sapientiae posthabito, nova moliri, quam vetera novis augere et perficere maluerunt, certe minus sapienti consilio, et non sine scientiarum detrimento. Etenim multiplex haec ratio doctrinae, cum in magistrorum singulorum auctoritate arbitrioque nitatur, mutabile habet fundamentum, eaque de causa non firmam atque stabilem neque robustam, sicut veterem illam, sed nutantem et levem facit philosophiam. Cui si forte contingat, hostium impetu ferendo vix parem aliquando inveniri, eius rei agnoscat in seipsa residere causam et culpam. — Quae cum dicimus, non eos profecto improbamus doctos homines atque solertes, qui industriam et eruditionem suam, ac novorum inventorum opes ad excolendam philosophiam afferunt: id enim probe intelligimus ad incrementa doctrinae pertinere. Sed magnopere cavendum est, ne in illa industria atque

eruditione tota aut praecipua exercitatio versetur. — Et simili modo de sacra Theologia iudicetur; quam multiplici eruditionis adiumento iuvari atque illustrari quidem placet, sed omnino necesse est, gravi Scholasticorum more tractari, ut, revelationis et rationis coniunctis in illa viribus, *invictum fidei propugnaculum* (Sixtus V., Bulla cit.) esse perseveret.

Optimo itaque consilio cultores disciplinarum philosophicarum non pauci, cum ad instaurandam utiliter philosophiam novissime animum adiecerint, praeclaram Thomae Aquinatis doctrinam restituere, atque in pristinum decus vindicare studuerunt et student. Pari voluntate plures ex ordine Vestro, Venerabiles Fratres, eamdem alacriter viam esse ingressos, magna cum animi Nostri laetitia cognovimus. Quos cum laudamus vehementer, tum hortamur, ut in suscepto consilio permaneant: reliquos vero omnes ex Vobis singulatim monemus, nihil Nobis esse antiquius et optabilius, quam ut sapientiae rivos purissimos, ex Angelico Doctore iugi et praedivite vena dimanantes, studiosae iuventuti large copioseque universi praebeatis.

Quae autem faciunt, ut magno id studio velimus, plura sunt. — Principio quidem, cum in hac tempestate nostra, machinationibus et astu fallacis cuiusdam sapientiae, christiana fides oppugnari soleat, cuncti adolescentes, sed ii nominatim qui in Ecclesiae spem succrescunt, pollenti ac robusto doctrinae pabulo ob eam causam enutriendi sunt, ut viribus validi, et copioso armorum apparatu instructi, mature assuescant causam religionis fortiter et sapienter agere, *parati semper*, secundum Apostolica monita, *ad satisfactionem omni poscenti rationem de ea, quae in nobis est, spe* (I. Petri III. 15), et *exhortari in doctrina sana, et eos qui contradicunt, arguere* (Tit. I. 9). — Deinde plurimi ex iis hominibus qui, abalienato a fide animo, instituta catholica oderunt, solam sibi esse magistram ac ducem rationem profitentur. Ad hos autem sanandos, et in gratiam cum fide catholica restituendos, praeter supernaturale Dei auxilium, nihil esse opportunius arbitramur, quam solidam Patrum et Scholasticorum doctrinam, qui firmissima fidei fundamenta, divinam illius originem, certam veritatem, argumenta quibus suadetur, beneficia in humanum genus collata, perfectamque cum ratione concordiam tanta evidentia et vi commonstrant, quanta flectendis mentibus vel maxime invitis et repugnantibus abunde sufficiat.

Domestica vero, atque civilis ipsa societas, quae ob perversarum opinionum pestem quanto in discrimine versetur, universi perspicimus, profecto pacatior multo et securior consisteret, si in Academiis et Scholis sanior traderetur, et magisterio Ecclesiae conformior doctrina, qualem Thomae Aquinatis volumina complectuntur. Quae enim de germana ratione libertatis, hoc tempore in licentiam abeuntis, de divina cuiuslibet auctoritatis origine, de legibus earumque vi, de paterno et aequo summorum Principum imperio, de obtemperatione sublimioribus potestatibus, de mutua inter omnes caritate; quae scilicet de his rebus et aliis generis eiusdem a Thoma disputantur, maximum atque invictum robur habent ad evertenda ea iuris novi principia, quae pacato rerum ordini et publicae saluti periculosa esse dignoscuntur. — Demum cunctae humanae disciplinae spem incrementi praecipere, plurimumque sibi debent praesidium polliceri ab hac, quae Nobis est proposita, disciplinarum philosophicarum instauratione. Etenim a philosophia, tamquam a moderatrice sapientia, sanam rationem rectumque modum bonae artes mutuari, ab eaque, tamquam vitae communi fonte, spiritum haurire consueverunt. Facto et constanti experientia comprobatur, artes liberales tunc maxime

floruisse, cum incolumis honor et sapiens iudicium philosophiae stetit; neglectas vero et prope obliteratas iacuisse, inclinata atque erroribus vel ineptiis implicita philosophia. — Quapropter etiam physicae disciplinae, quae nunc tanto sunt in pretio, et tot praeclare inventis, singularem ubique cient admirationem sui, ex restituta veterum philosophia non modo nihil detrimenti, sed plurimum praesidii sunt habiturae. Illarum enim fructuosae exercitationi et incremento non sola satis est consideratio factorum, contemplatioque naturae; sed, cum facta constiterint, altius assurgendum est, et danda solerter opera naturis rerum corporearum agnoscendis, investigandisque legibus, quibus parent, et principiis, unde ordo illarum, et unitas in varietate, et mutua affinitas in diversitate proficiscuntur. Quibus investigationibus mirum quantam philosophia scholastica vim et lucem, et opem, est allatura, si sapienti ratione tradatur.

Qua in re et illud monere iuvat, nonnisi per summam iniuriam eidem philosophiae vitio verti, quod naturalium scientiarum profectui et incremento adversetur. Cum enim Scholastici, sanctorum Patrum sententiam secuti, in Anthropologia passim tradiderint, humanam intelligentiam nonnisi ex rebus sensibilibus ad noscendas res corpore materiaque carentes evehi, sponte sua intellexerunt, nihil esse philosopho utilius, quam naturae arcana diligenter investigare, et in rerum physicarum studio diu multumque versari. Quod et facto suo confirmarunt: nam S. Thomas, B. Albertus Magnus, aliique Scholasticorum principes, non ita se contemplationi philosophiae dediderunt, ut non etiam multum operae in naturalium rerum cognitione collocarint: imo non pauca sunt in hoc genere dicta eorum et scita, quae recentes magistri probent, et cum veritate congruere fateantur. Praeterea, hac ipsa aetate, plures iique insignes scientiarum physicarum doctores palam aperteque testantur, inter certas ratasque recentioris Physicae conclusiones, et philosophica Scholae principia nullam veri nominis pugnam existere.

Nos igitur, dum edicimus, libenti gratoque animo excipiendum esse quidquid sapienter dictum, quiquid utiliter fuerit a quopiam inventum atque excogitatum; Vos omnes, Venerabiles Fratres, quam enixe hortamur, ut ad catholicae Fidei tutelam et decus, ad societatis bonum, ad scientiarum omnium incrementum auream sancti Thomae sapientiam restituatis, et quam latissime propagetis. Sapientiam sancti Thomae dicimus: si quid enim est a doctoribus Scholasticis vel nimia subtilitate quesitum, vel parum considerate traditum, si quid cum exploratis posterioris aevi doctrinis minus cohaerens, vel denique quoquo modo non probabile, id nullo pacto in animo est aetati nostrae ad imitandum proponi. — Ceterum, doctrinam Thomae Aquinatis studeant magistri, a Vobis intelligenter lecti, in discipulorum animos insinuare; eiusque prae ceteris soliditatem atque excellentiam in perspicuo ponant. Eamdem Academiae a Vobis institutae aut instituendae illustrent ac tueantur, et ad grassantium errorum refutationem adhibeant. — Ne autem supposita pro vera, neu corrupta pro sincera bibatur, providete ut sapientia Thomae ex ipsis eius fontibus hauriatur, aut saltem ex iis rivis, quos ab ipso fonte deductos, adhuc integros et illimes decurrere certa et concors doctorum hominum sententia est: sed ab iis, qui exinde fluxisse dicuntur, re autem alienis et non salubribus aquis creverunt, adolescentium animos arcendos curate.

Probe autem novimus conatus Nostros irritos futuros, nisi communia cepta, Venerabiles Fratres, Ille secundet, qui *Deus scientiarum* in divinis eloquiis

(I. Reg. II. 3), appellatur; quibus etiam monemur, *omne datum optimum et omne donum perfectum desursum* esse, *descendens a Patre luminum* (Iac. I. 17). Et rursus: *Si quis indiget sapientia, postulet a Deo, qui dat omnibus affluenter, et non improperat; et dabitur ei* (Ibid. 5). — Igitur hac quoque in re exempla sequamur Doctoris Angelici, qui numquam se lectioni aut scriptioni dedit, nisi propitiato precibus Deo; quique candide confessus est, quidquid sciret, non tam se studio aut labore suo sibi peperisse, quam divinitus accepisse: ideoque humili et concordi obsecratione Deum simul omnes exoremus, ut in Ecclesiae filios spiritum scientiae et intellectus emittat, et aperiat eis sensum ad intelligendam sapientiam. Atque ad uberiores percipiendos divinae bonitatis fructus, etiam B. Virginis Mariae, quae sedes sapientiae appellatur, efficacissimum patrocinium apud Deum interponite; simulque deprecatores adhibete purissimum Virginis Sponsum B. Iosephum, et Petrum ac Paulum Apostolos maximos, qui orbem terrarum, impura errorum lue corruptum, veritate renovarunt, et caelestis sapientiae lumine compleverunt.

Denique divini auxilii spe freti, et pastorali Vestro studio confisi, Apostolicam Benedictionem, coelestium munerum auspicem et singularis Nostrae benevolentiae testem, Vobis omnibus, Venerabiles Fratres, universoque Clero et Populo singulis commisso peramanter in Domino impertimur.

Datum Romae apud S. Petrum, die 4 Augusti anni 1879, Pontificatus Nostri anno secundo.

LEO PP. XIII.

DE ACADEMIA

SANCTI THOMAE AQUINATIS

ROMAE INSTITUENDA

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

LITTERAE

AD EMINENTISSIMUM AC REVERENDISSIMUM DOMINUM
ANTONINUM EPISCOPUM PRAENESTINUM S. R. E. CARD. DE LUCA
SACRO CONSILIO STUDIIS REGUNDIS PRAEFECTUM.

Venerabili Fratri Nostro ANTONINO *Episcopo Praenestino S. R. E. Cardinali* DE LUCA *Sacro Consilio Studiis Regundis Praefecto* LEO PP. XIII. *Venerabilis Frater Noster Salutem et Apostolicam Benedictionem.*

Iampridem considerando experiendoque intelleximus, teterrimum quod adversus Ecclesiam ipsamque humanam societatem modo geritur bellum, citius feliciusque, opitulante Deo, componi non posse, quam rectis sciendi agendique principiis per philosophicas disciplinas ubilibet restitutis; ideoque ad summam totius causae pertinere, sanam solidamque ubique locorum reflorescere philosophiam. Litteras idcirco Encyclicas ad universos catholici orbis Antistites nuper dedimus, quibus pluribus ostendimus, huius generis utilitatem non esse alibi quaerendam, quam in philosophia christiana a priscis Ecclesiae Patribus procreata et educta, quae Fidei catholicae non modo maxime convenit, sed etiam defensionis et luminis utilia adiumenta praebet. Eam ipsam, decursu aetatum, magnis fecundam fructibus, a S. Thoma Aquinate, summo Scholasticorum Magistro, quasi hereditario iure acceptam commemoravimus; in eaque ordinanda, illustranda et augenda mentis illius vim virtutemque sic enituisse, ut cognominis sui mensuram Angelicus Doctor cumulate implesse videatur. Maiorem autem in modum Episcopos hortati sumus ut, collatis Nobiscum viribus, excitare aggrediantur motam gradu et prope collapsam philosophiam illam veterem, Scholisque catholicis redonatam, in sede honoris pristini collocare.

Nec mediocrem animi laetitiam ex eo percepimus, quod Litterae illae Nostrae, divina ope favente, pronum ubique obsequium et singularem animorum assensum nactae sunt. Cuius rei testimonium Nobis luculentum im-

pertiunt plures Episcoporum ad Nos ex Italia praesertim, ex Gallia, Hispania, Hibernia, perlatae epistolae, sive singulares, sive plurium eiusdem provinciae vel gentis communes, egregia animi sensa praeferentes. Nec doctorum hominum suffragium defuit, ultro et reverenter datum, cum insignes eruditorum Academiae eumdem plane ac Sacrorum Antistites, animum Nobis scripto declaraverint. — In his autem litteris placet maxime obsequium auctoritati Nostrae et huic Apostolicae Sedi praestitum; placent mens et iudicia ab auctoribus prolata. Una est enim omnium vox, una sententia, notari et tuto designari Litteris illis Nostris, quo tandem loco sit praesentium malorum radix, et unde petenda remedia. Omnes consentiunt humanam rationem, si a divina fidei auctoritate discesserit, dubitationum fluctibus et praesentissimis errorum periculis esse propositam; haec autem pericula facile evasuram, si ad catholicam philosophiam homines perfugerint.

Quamobrem, Venerabilis Fratrer Noster, illud Nobis est magnopere in optatis, ut S. Thomae doctrinae, fidei veritati apprime conformis, cum in omnibus catholicis Athenaeis quamprimum reviviscat, tum maxime in hac Urbe principe catholici nominis; quae ob eam causam, quod est sedes Pontificis Maximi, debet optimarum doctrinarum laude ceteris antecellere. — Huc accedit quod Romam, catholicae unitatis centrum, soleant adolescentes ex omni terrarum loco frequentes celebrare, nullibi, quam penes augustam B. Petri cathedram, germanam incorruptamque sapientiam satius hausturi. Itaque si philosophiae christianae, quam diximus, largiter hinc copia defluxerit, non unius Urbis finibus conclusa tenebitur, sed ad omnes populos, velut abundantissimus amnis, manabit.

Sic igitur primo loco curavimus, ut in Seminario Romano, in Lyceo Gregoriano, in Urbaniano aliisque Collegiis, Nostrae adhuc auctoritati obnoxiis, philosophicae disciplinae secundum mentem et principia Doctoris Angelici, enucleate dilucide copiose tradantur atque excolantur. Et maxime in hoc omnem vigilare curam et contentationem doctorum volumus, ut quas ipsi doctrinae opes ex voluminibus sancti Thomae diligenter collegerint, easdem explicando, dilatando, suaviter et fructuose auditoribus impertiant.

Sed praeterea quo magis haec studia vigeant et floreant, curandum est, ut amatores philosophiae Scolasticae in eius gratiam sedulo, quod possunt, enitantur; maxime autem in societates coëant, coetusque identidem habeant, in quibus studiorum suorum fructus singuli in medium adducant, et in communem afferant utilitatem.

Haec autem iudicia mentemque Nostram Tecum communicare voluimus, Venerabilis Frater Noster, qui sacro Consilio praees studiis disciplinarum regundis, certa spe freti, nec industriam, nec prudentiam Tuam hac in re Nobis defuturam. — Te profecto non latet doctorum hominum coetus sive Academias, nobilissimas veluti palaestras fuisse, in quibus viri ingenio peracri et doctrina praestantes cum se ipsi utiliter exercerent de maximis rebus scribentes ac disputantes, tum adolescentes erudirent, magno cum scientiarum incremento. Ex hoc optimo more institutoque iungendi vires et intelligentiae lumina conferendi, extiterunt illustria Doctorum collegia, alia pluribus simul disciplinis addicta, alia singularibus. Vivax fama et gloria eorum permansit, quae, Romanis Pontificibus non uno nomine faventibus, ubique floruerunt, ut in hac Italia nostra, Bononiae, Patavii, Salerni, et alibi alia. — Cum igitur tanta fuerit laus et utilitas in voluntariis hisce hominum coetibus ad excolendas perpoliendasque disciplinas coëuntium, cumque eius utilitatis et laudis

plurimum adhuc supersit, certum Nobis est eodem uti praesidio, quo consilia Nostra plenius perficiamus. — Scilicet auctores sumus, ut coetus Academicus in urbe Roma instituatur, qui S. Thomae Aquinatis nomine et patronatu insignis, eo studia industriamque convertat, ut eius opera explanet, illustret; placita exponat et cum aliorum philosophorum sive veterum sive recentium placitis conferat; vim sententiarum earumque rationes demonstret; salutarem doctrinam propagare, et ad grassantium errorum refutationem recensque inventorum illustrationem adhibere contendat. — Idcirco Tibi, Venerabilis Frater Noster, cuius perspecta habemus ornamenta doctrinae, celeritatem ingenii, studiumque rerum omnium quae ad humanitatem pertinent, id negotii damus, ut propositum Nostrum exequaris. Interim rem altius consideres; cumque rationem excogitaveris quae consiliis Nostris opportune respondeat, litteris expressam Nobis inspiciendam subiicies, ut probemus et auctoritate Nostra muniamus.

Demum quo latius spargatur ac disseminetur Angelici Doctoris sapientia, constituimus omnia eius opera de integro in lucem edere, exemplo S. Pii V. Decessoris Nostri, rerum gestarum gloria et vitae sanctitate praeclari; cui quidem in ea re tam felix contigit exitus, ut Thomae exemplaria, iussu illius evulgata, permagni sint apud viros doctos, summoque studio requirantur. Verum quanto plus editio illa est rara, tanto magis alia desiderari coepta, quae nobilitate ac praestantia cum Piana comparari possit. Ceterae enim cum veteres tum recentiores, partim quod non omnia S. Thomae scripta exhibeant, partim quod optimorum eius interpretum atque explanatorum careant commentariis, partim quod minus diligenter adornatae sint, non omne tulisse punctum videntur. Certa autem spes est, huiusmodi necessitati consultum iri per novam editionem quae cuncta omnino sancti Doctoris scripta complectatur, omnino quoad fieri poterit, formis litterarum expressa, accurateque emendata; iis etiam adhibitis codicum manu scriptorum subsidiis, quae aetate hac nostra in lucem et usum prolata sunt. Coniunctim vero edendas curabimus clarissimorum eius interpretum, ut Thomae de Vio Cardinalis Caietani et Ferrariensis, lucubrationes, per quas, tamquam per uberes rivulos, tanti viri doctrina decurrit. — Obversantur quidem animo rei gerendae cum magnitudo, tum difficultas; nec tamen deterrent quominus ad eam magna cum alacritate quamprimum aggrediamur. Confidimus enim in re tam gravi, quae ad commune Ecclesiae bonum magnopere pertinet, adfore Nobis divinam opem et concors Episcoporum studium, et prudentiam atque industriam Tuam, spectatam iam et diu cognitam.

Interim praecipuae dilectionis testem, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater Noster, ex intimo cordis affectu impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die 15 octobris an. 1879, Pontificatus Nostri anno secundo.

LEO PP. XIII

DE SANCTO THOMA AQUINATE

PATRONO COELESTI STUDIORUM OPTIMORUM

COOPTANDO

— —

LEO PP. XIII.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Cum hoc sit et natura insitum et ab Ecclesia catholica comprobatum, ut a viris sanctitate praeclaris patrocinium, ab excellentibus autem perfectisque in aliquo genere exempla ad imitandum homines exquirant; idcirco Ordines religiosi non pauci, Lycea, coetus litteratorum, Apostolica Sede approbante, iamdiu magistrum ac patronum sibi sanctum Thomam Aquinatem esse voluerunt, qui doctrina et virtute, solis instar, semper eluxit. Nostris vero temporibus, aucto passim studio doctrinarum eius, plurimi extiterunt, qui peterent, ut cunctis ille Lyceis, Academiis, et scholis gentium catholicarum, huius Apostolicae Sedis auctoritate, patronus assignaretur. Hoc quidem optare se plures Episcopi significarunt, datis in id litteris cum singularibus tum communibus: hoc pariter studuerunt multarum Academiarum sodales et collegia doctorum supplice atque humili obsecratione deposcere. — Quorum omnium incensas desiderio preces cum differre visum esset, ut productione temporis augerentur, idonea ad rem opportunitas accessit ab Encyclicis Litteris Nostris *De philosophia christiana ad mentem s. Thomae Aquinatis Doctoris Angelici in scholis catholicis instauranda,* quas superiore anno hoc ipso die publicavimus. Etenim Episcopi, Academiae, doctores decuriales Lyceorum, atque ex omni terrarum regione cultores artium optimarum se Nobis dicto audientes et esse et futuros una pene voce et consentientibus animis testati sunt: imo velle se in tradendis philosophicis ac theologicis disciplinis sancti Thomae vestigiis penitus insistere; sibi enim non secus ac Nobis, exploratum esse affirmant, in doctrinis Thomisticis eximiam quamdam inesse praestantiam, et ad sananda mala, quibus nostra premitur aetas, vim virtutemque singularem. Nos igitur, qui diu multumque cupimus, florere scholas disciplinarum universas tam excellenti magistro in fidem et clientelam commendatas, quoniam tam clara et testata sunt communia omnium desideria, maturitatem advenisse censemus decernendi, ut Thomae Aquinatis immortale decus novae huius accessione laudis cumuletur.

Hoc est autem caussarum, quibus permovemur, caput et summa; eminere inter omnes sanctum Thomam, quem in variis scientiarum studiis, tamquam exemplar, catholici homines intueantur. Et sane praeclara lumina animi et ingenii, quibus ad imitationem sui iure vocet alios, in eo sunt omnia: doctrina uberrima, incorrupta, apte disposita; obsequium fidei et cum veritatibus divinitus traditis mira consensio; integritas vitae cum splendore virtutum maximarum.

Doctrina quidem est tanta, ut sapientiam a veteribus defluentem, maris instar, omnem comprehendat. Quidquid est vere dictum aut prudenter disputatum a philosophis ethnicorum, ab Ecclesiae Patribus et Doctoribus, a summis viris qui ante ipsum floruerunt, non modo ille penitus dignovit, sed auxit, perfecit, digessit tam luculenta perspicuitate formarum, tam accurata disserendi ratione, et tanta proprietate sermonis, ut facultatem imitandi posteris reliquisse, superandi potestatem ademisse videatur. Atque illud est permagnum, quod eius doctrina, cum instructa sit atque apparata principiis latissime patentibus, non ad unius dumtaxat, sed ad omnium temporum necessitates est apta, et ad pervincendos errores perpetua vice renascentes maxime accommodata. Eadem vero, sua se vi et ratione confirmans, invicta consistit, atque adversarios terret vehementer.

Neque minoris aestimanda, christianorum praesertim hominum judicio, rationis et fidei perfecta convenientia. Evidenter enim sanctus Doctor demonstrat, quae ex rerum genere naturalium vera sunt, ab iis dissidere non posse, quae, Deo auctore, creduntur; quamobrem sequi et colere fidem christianam, non esse humilem et minime generosam rationis servitutem, sed nobile obsequium, quo mens ipsa iuvatur et ad sublimiora eruditur; denique intelligentiam et fidem a Deo ambas proficisci, non simultatum secum exercendarum caussa, sed ut sese amicitiae vinculo colligatae mutuis officiis tueantur. — Cuius convenientiae mirabilisque concordiae cunctis beati Thomae scriptis expressa imago perspicitur. In iis enim excellit atque eminet modo intelligentia, quae quod vult, fide praeeunte, consequitur in pervestigatione naturae; modo fides, quae rationis ope illustratur ac defenditur, sic tamen, ut suam quaeque inviolate teneat et vim et dignitatem; atque, ubi res postulat, ambae quasi foedere icto ad utriusque inimicos debellandos coniunguntur. Ac si magnopere semper interfuit, firmam rationis et fidei manere concordiam, multo magis post saeculum XVI. interesse existimandum est; quoniam per id tempus spargi semina coeperunt finem et modum transeuntis libertatis, quae facit ut humana ratio divinam auctoritatem aperte repudiet, armisque a philosophia quaesitis religiosas veritates pervellat atque oppugnet.

Postremo Angelicus Doctor non est magis doctrina, quam virtute et sanctitate magnus. Est autem virtus ad periclitandas ingenii vires adipiscendamque doctrinam praeparatio optima; quam qui negligunt, solidam fructuosamque sapientiam falso se consecuturos putant, propterea quod *in malevolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis.* * Ista vero comparatio animi, quae ab indole virtutis proficiscitur, in Thoma Aquinate extitit non modo excellens atque praestans, sed plane digna, quae aspectabili signo divinitus consignaretur. Etenim cum maximam voluptatis illecebram victor evasisset, hoc veluti praemium fortitudinis tulit a Deo pudi-

* Sap. I. 4

cissimus adolescens, ut lumbos sibi arcanum in modum constringi, atque una libidinis faces exstingui sentiret. Quo facto, perinde vixit, ac esset ab omni corporis contagione seiunctus, cum ipsis angelicis spiritibus non minus innocentia, quam ingenio comparandus.

His de caussis dignum prorsus Angelicum Doctorem iudicamus, qui praestes tutelaris studiorum cooptetur. Quod cum libenter facimus, tum illa Nos consideratio movet, futurum ut patrocinium hominis maximi et sanctissimi multum valeat ad philosophicas theologicasque disciplinas, summa cum utilitate reipublicae, instaurandas. Nam, ubi se scholae catholicae in disciplinam et clientelam Doctoris Angelici tradiderint, facile florebit sapientia veri nominis, firmis hausta principiis, ratione atque ordine explicata. Ex probitate doctrinarum probitas gignetur vitae cum privatae tum publicae: probe vivendi consuetudinem salus populorum, ordo, pacata rerum tranquillitas consequentur. — Qui in scientia rerum sacrarum elaborant, tam acriter hoc tempore lacessita, ex voluminibus sancti Thomae habituri sunt, quo fundamenta fidei christianae ample demonstrent, quo veritates supernaturales persuadeant, quo nefarios hostium impetus a religione sanctissima propulsent. Eaque ex re humanae disciplinae omnes non impediri aut tardari cursus suos, sed incitari augerique sentient; ratio vero in gratiam cum fide, sublatis dissidiorum caussis, redibit, eamque in indagatione veri sequetur ducem. Demum quotquot sunt homines discendi cupidi, tanti magistri exemplis praeceptisque conformati, comparare sese integritate morum assuescent; nec eam rerum scientiam consectabuntur, quae a caritate seiuncta inflat animos et de via deflectit, sed eam quae sicut a *Patre luminum* et *scientiarum Domino* exordia capit, sic ad eum recta perducit.

Placuit autem hac super re sacri etiam Consilii legitimis ritibus cognoscendis perrogare sententiam; quam cum perspexerimus, dissentiente nemine, votis Nostris plane congruere, Nos ad gloriam omnipotentis Dei et honorem Doctoris Angelici, ad incrementa scientiarum et communem societatis humanae utilitatem, sanctum Thomam Doctorem Angelicum suprema auctoritate Nostra Patronum declaramus Universitatum studiorum, Academiarum, Lyceorum, scholarum catholicarum, atque uti talem ab omnibus haberi, coli, atque observari volumus, ita tamen ut sanctis coelitibus, quos iam Academiae aut Lycea sibi forte patronos singulares delegerint, suus honos suusque gradus etiam in posterum permanere intelligatur.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die IV. Augusti MDCCCLXXX. Pontificatus Nostri anno tertio.

THEODULPHUS Card. MERTEL.

BREVE

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS PAPAE XIII

DATUM

REV.^MO ET CLARISSIMO DOCTORI

FRANCISCO CAN.° SATOLLI

PRAELATO DOMESTICO S. S.

ET S. THEOLOGIAE DOGMATICAE IN PONTIFICIO COLLEGIO DE PROPAGANDA FIDE

PROFESSORI EXIMIO

DE STUDIO SUMMAE THEOLOGICAE

LEO PAPA XIII.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Qui te, dilecte Fili, addictissimum jam noveramus doctrinae S. Thomae, quum adhuc Perusinam Ecclesiam regeremus, eaque de causa in almam hanc Urbem jussimus accedere, ubi a pluribus annis S. Theologiae tradendae operam navas, lubente gratoque animo accepimus a te praelectiones Theologicas, quas in discipulorum tuorum commodum hactenus edidisti. In iis autem vehementer consilium tuum laudamus, quod commentaria exhibes in ipsam S. Thomae Aquinatis Summam, ea mente ut auditores tui textum Angelici Doctoris e suis manibus excidere non patiantur. Sic enim et non aliter fiet ut genuina S. Thomae doctrina in scholis floreat, quod Nobis maxime cordi est. Illa enim docendi ratio quae in magistrorum singulorum auctoritate arbitrioque nititur, mutabile habet fundamentum, ex quo saepe sententiae diversae atque inter se pugnantes oriuntur, quae quum S. Doctoris mentem referre nequeunt, tum dissensiones fovent et concertationes, quae diutius jam catholicas scholas non sine magno scientiae christianae detrimento agitarunt. Optandum autem est ut praeceptores S. Theologiae, Tridentinos Patres imitati, Summam S. Thomae super cathedris suis patere velint, unde consilium, rationes et theologicas conclusiones petant. Ab his enim palaestris merito Ecclesia expectare poterit fortissimos milites ad profligandos errores, ad rem catholicam defendendam. Quod ut tibi Deus copiose concedat, auspicem divinae gratiae apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XIX. Iunii, an. MDCCCLXXXVI. Pontificatus Nostri nono.

EPISTOLA VIRI EMINENTISSIMI
JOSEPHI CARDINALIS PECCI

SACRO CONSILIO STUDIIS REGUNDIS PRAEFECTI

ad Professorem BENEDICTUM LORENZELLI

de editione.

Chiarissimo signor Professore,

L'edizione della *Somma Teologica* di S. Tommaso pubblicata dalla tipografia Forzani e C.° ha incontrato il gradimento del S. Padre, come quella che, fatta sotto l'assistenza di Vostra Signoria, è riuscita molto commendevole per la non comune correttezza del testo, per la nitidezza de' caratteri, per la bontà della carta, per la comodità del formato, per la migliore disposizione degl'indici, ai quali viene opportunamente aggiunto un Lessico peripatetico-scolastico, e per la singolare tenuità del prezzo.

Ben fondata è quindi la speranza che siffatta edizione venga accolta con larghissimo favore, e che in tal guisa essa diventi un mezzo di facile diffusione delle dottrine di S. Tommaso, la cui schietta e profonda conoscenza per parte della gioventù studiosa è oggetto di costanti desiderî e di cure continue dello stesso Sommo Pontefice LEONE XIII.

Mi è grato pertanto, affidare a Lei, egregio signor Professore, l'incarico di consegnare a chi ha avuto il bel pensiero di questa edizione, per tanti titoli assai pregevole, la Medaglia d'oro che qui unisco e che il S. Padre si è benignamente degnato di conferire come segno della Sovrana Sua soddisfazione pel merito intrinseco dell'edizione stessa.

Con sensi di particolare stima mi dico

Roma, 23 aprile 1887.

Suo devotissimo
GIUSEPPE Card. PECCI.

All'Ill.mo e Rev.mo Monsignore
Dott. **Benedetto Lorenzelli,**
Professore di Filosofia al Collegio di Propaganda Fide e Rettore del Collegio Boemo
in Roma.

(VERSIO).

Professor clarissime,

Editio *Summae Theologicae* S. Thomae, emissa nuper ex officina Forzanii et socii probata est Beatissimo Patri, quippe quae, te dirigente, commendata admodum extitit ob emendationem haud mediocrem, litterarum nitorem, chartae densitatem, commodam librorum formam, ob ordinem indicum meliorem, quibus opportune adiectum est Lexicon quoddam peripateticum et scholasticum, ob pretii quoque tenuitatem. Ex quo sperare merito licet fore ut huiusmodi editio gratiam habeat amplissimam, eademque optimum adiumentum praestitura sit ad proferendas latius doctrinas eiusdem S. Thomae; quas ut studiosa iuventus pure penitusque addiscat est summopere in votis et curis LEONIS XIII P. M.

Mihi igitur gaudeo, Professor egregie, hoc tibi committere ut ei qui editionem istam tot de causis probabilem excogitavit fovitque nomisma aureum heic inclusum tradas, quod Beatissimus Pater perbenigne donavit ad testandum quam gratam habuerit talis editionis praestantiam.

Cum sensibus peculiaris aestimationis sum

Romae, IX cal. mai. MDCCCLXXXVII.

Tibi dev.mus
JOSEPHUS Cardinalis PECCI.

Ill.mo et R.mo Domino
Doctori **Benedicto Lorenzelli,**
Philosophiae Professori in Collegio de Propaganda Fide et Rectori Collegii Bohemorum
in Urbe

DATE DUE

GAYLORD PRINTED IN U.S.A.

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500

All items are subject to recall.

GTU Library
[redacted]
[redacted]
3 2400 00021 2716